BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
13
17 I
21

13-17, C. 21.

Digitized by Google

# INDEX
## OPERVM OMNIVM
## BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ
## PONTIFICIÆ

# I N D E X
## O P E R V M  O M N I V M
# BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ
## P O N T I F I C I Æ

*P R O M O V E N T E, A E S Q V E  S V P P E D I T A N T E*

ILLVSTRISS. ET EXCELLENTISS. D.

## D. FR. I O A N N E  T H O M A
## D E  R O C A B E R T I

Prælato domeſtico aſſiſtente ſacro Solio, ab Innocentio XI. Archiepiſcopo Valentino;
olim in eiuſdem Vrbis Vniuerſitate S. Theologiæ Profeſſore Primario, Ordinis
PP. Prædicatorum in Prouincia Aragoniæ Prouinciali, poſtmodùm
totius Religionis Generali Magiſtro; ſemel, atque iterum
Valentini Regni Prorege, & demum
Hiſpaniarum Inquiſitore
Generali.

## SANCTISS.MO IN CHRISTO PATRI
# INNOCENTIO XII.
## DIVINA PROVIDENTIA PONTIF: MAX:

*D I C A T Æ.*


ROMÆ, M. DC. IC.

Ex Typographia Ioannis Franciſci Buagni.

*S V P E R I O R V M  P E R M I S S V.*



Bibliotheca Rom. [illegible]

Digitized by Google

# PRÆFATIO
# AD LECTOREM
# IN INDICEM
## BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ
## PONTIFICIÆ.

OPTIMA quæuis ingenia, inquit *S.P. Auguſtinus*, nihil expetunt magis, quàm multitudinem rerum inter ſe diſſitarum natura, vel genere in vnum ordinem redigi; nam animus, ſicuti cognoſcibilium pluralitate diuerberatus confringitur, & quodammodò ſecatur in partes; ita ordinatione ad vnum reſuitur, ac ſuæ redditus integritati vnitate fortior, & vegetior efficitur. Vniuerſam creaturam, cùm à ſummo rerum omnium Opifice conderetur, in menſura, numero, & pondere (Lib. 1. de Ord. cap. 1.) legimus ab infinita illius Sapientia, quæ nec menſurari, nec numerari, nec ab (Sap. 11.) aliquo poteſt appendi, aut præponderari, fuiſſe diſpoſitam; in menſura quidem, quia omnibus rebus modos attribuit, & limites, extra quos eſſe non poſſunt; in numero, quatenus certam perfectionum ſubſtantialium, & accidentalium ſeriem eis præfixit, ex qua illarum formoſitas, & pulcritudo conſurgit; & tandem in pondere; quia eas ita appendit, vt ad fines quibuslibet proprios rectiſſimo ordine, ac certa diſpoſitione inclinaret. Quantùm diſcordet, & deuiet humana à Diuina Sapientia, cuius tamen radiuſculus eſt; ſi ſuis operibus Indicem, quo eis menſuram, & numerum, ac pondus adijciat, omittat intexere; optimè norunt, qui humanæ mentis, & intelligentiæ vires perceperunt, & vias! Res, niſi ſuis circumſcribantur limitibus, nequeunt ab humano intellectu, quia finitus eſt, apprehendi; niſi ſuis numeris ſignificatæ indicantur, nequit earum multiplicitas colligi; & niſi ſuos ordinentur in fines, nequeunt, vbi appenſæ quieſcant, intelligi. Sinus maris imperuios quis poſſet abſque ſydere viam indicante emetiri? Sic intelligentiam plurium rerum, quæ plurima librorum lectione ſolùm colligi queunt, quis poſſet, niſi ægrè adipiſci, ſi ab vno omnes patefactæ non eſſent? Ampliſſimi circuli partes, quæ infinitam poſſunt diuiſionem ſuſcipere, quis valeat ſimul agnoſcere, niſi per ordinem ad medium, quod centrum geometræ, & mathematici vocant, quo omnes partes vnitæ conueniunt; & quod vnum eſt, ac omnia, quæ ab illo ducuntur, pariliter menſurat, & æquat? Ingens itaque multitudo, & diuerſitas rerum, quæ in viginti operibus Bibliothecæ Maximæ Pontificiæ ardentiſſimo in Eccleſiam Catholicam zelo, & expenſis plurimis Illuſtriſſimi, & Excellentiſſimi Fr. Thomæ de Rocaberti Valentini Archiepiſcopi generalis Hiſpaniarum Inquiſitoris clariſſimæ, & nunquam ſatis laudatæ memoriæ excuſſis, colligenda fuit in vnum, quo quælibet, vbi latent, indictæ quærantur, & faciliùs quæſitæ inueniantur. Munitiſſima turris, quam Dauid erexit in Sion, vt hoſtilem Iebuſæorum arcem inuaderet, ac expugnaret, mille clypeis ex ea pendentibus fuit munita, omnique armatura fortium repleta. Ecquid figurauit, inquit *S.P. Auguſtinus*, (Serm 41. ad Fratr. in Erem.) niſi Sanctorum Eccleſiam, quam Sancti Patres, ac Doctores Catholici inexpugnabilibus Diuinarum Scripturarum aggeribus contra illius hoſtes quoſcumque circumuallare, fortiſſimiſque doctrinarum propugnaculis inuictè munire ſtuduerunt? At turris Dauid claue aperiebatur, vt milites, quoties hoſtes ingruerent, arma ad illos confodiendos iam parata ſine mora ſuſciperent; & claudebatur, vt pro futuris inuaſionum hoſtilium recurſibus ſemper ſeruarentur in promptu; ne improuidè aggreſſi hoſtium armis, dum arma contra hoſtiles impetus quærerent, profligarentur. Clauis myſtica, quæ ſtatim aperit, vt illico doctrinæ accipiantur, quibus recentium Iebuſæorum ineluctabilem Summi Pontificis auctoritatem, poteſtatemque oppugnantium iacula retorqueantur, & ſuis in ipſos reiectis icti-

bus confodiantur, eſt Index, qui ſtatim oſtendit, vbi arma iam parata ſeruantur, quibus vel vertantur iu fugam confuſi, vel proſternantur confoſsi. Sexaginta Viri ex fortiſsimis Iſrael, qui cuſtodiebant lectulum Salomonis in domo enſem ſuper fæmur ſuum ſinguli ſemper habentes ob nocturnos timores, deſignarunt Auctores centum viginti, qui in operibus Bibliothecæ Maximæ Pontificiæ recluſi cuſtodiunt ſapientiam, qua ſuprema Romanorum Pontificum auctoritas defenditur, & propugnatur contra nocturnos, idèſt fraudulentos Eterodoxorum, ac ſchiſmaticorum, aliorumque Aduerſantium inſultus Diuinæ veritatis lucem obſcurare, ac falſitatis vmbris velare conantium. Numerus autem ſexagenarius bis repetitur, & centeſimum vigeſimum efficit; vt innuatur ſacros hos milites, qui pro Catholica veritate certarunt, bini Teſtamenti, noui ſcilicet, & veteris arma ſumpſiſſe ita, vt multiplicata lege etiam legis Defenſores multiplicati debuerint; vel quia ſicut binæ D.Petri ſunt claues; ita bis ſexaginta eſſe debuerunt cuſtodes ad decertandum continuò pro illarum defenſione parati. Sed quemadmodum illorum ſexaginta militum enſes ſimul vna, & eadem recludebantur in domo, vt prompta eſſet omnium contra inuaſores defenſio; ita iſtorum iacula, & arma ſimul congerenda fuerunt in vnum, vt expeditè ſumi queant contra furtiuos Aduerſariorum inſurgentium motus, inopinaſque inuaſiones. Plura membra eiuſdem corporis vno, & eodem ſpiritu regi debuerunt; vt ſuis, quoties opus fuerit, quælibet fungantur officijs. Quanta ſit Vniuerſitatis creaturarum ſpecioſitas, nos omnino lateret, ſi vnius, eiuſdemque lucis beneficio ſimul nobis manifeſtata non eſſet; Ordo etenim plurium in vno perfectionem auget ſingulorum. Plurium operum, quæ vnum corpus myſticè efficiunt, anima eſt Index, qui mouet ad ſingula, vt mens ſingulorum beneficio fruatur; eſt lux, quæ ſingula manifeſtat, vt omnium ſpecies accipiat; eſt initium, à quo ordo doctrinarum expetitur.

Sed multitudini ordinem, quem ſecum ipſa non defert, adijcere, quo intra fines cuiuslibet rei coerceatur, & impermixta regatur, hominibus teſte *D.P.Au-*
Lib. 1. de Ord. c. 1. *guſtino* difficillimum eſt, atque rariſsimum. Quemadmodum namque ordo, quo Mundi huius Vniuerſitas regitur, infinitam Conditoris ſapientiam, quæ illum tam exactè, prudenterque diſpoſuit, vt citra erroris periculum omnia ſuos peragant motus, officia, & recurſus, ſuiſque infallibili methodò reſpondeant temporibus; ita hiſce viginti operibus ordinem, quem ſecum non ferebant, iniungere, non mediocrem exigebat ſapientiam, qua nihil inordinatum, indiſpoſitumque relinqueretur. Nec modico tempore opus fuiſſet, vt adeò ingens hic partus ad ſuam perfectionem excreſceret, ne aliqua pars abortiuè producta à ſuo pondere, vel numero, vel menſura deficeret; ſic namque ſolummodò formoſitas, ordinatio, & moderatio conſurgunt, quæ rerum perfectionem teſte *S.P.Auguſtino*, venuſtatemque exornant, & com-
Lib. de nat. Boni. c. 3. plent. Cæterùm cùm nec ea ſapientia præditi ſimus, quam ſolum inquirimus, & concupiſcimus: neque tempus conceſſum ſuffecerit; ſolo etenim quinque menſium ſpatio totum opus ordinatum, conſcriptum, & ſimul editum fuit, reliquum eſt, vt qui legendo errores, qui irrepſerunt, offenderit, vel Notariorum, qui in colligendis rerum notitijs adhibiti ſunt, inaduertentiæ conſcribat; vel temporis impingat anguſtiæ; vel impreſſorum attribuat inſcitiæ; vel tandem noſtræ ignoſcat tenuitati, quæ pro modulo ſcripſit, vt potuit; & potuit, vt ſciuit continuò exoptans
Tom. 1. in præfat. edoceri, & corrigi à rectis; etenim, vt alibi diximus *cum S.P. Auguſtino*, *Gratanter ſuſcipit oſculum columbinum pulcherrima, & modeſtiſſima charitas; dentem autem caninum, vel euitat cautiſſima humilitas, vel retundit ſolidiſſima veritas.*

Digitized by Google

# CENSVRA

*DE mandato Reuerendiſſimi Patris Paulini Bernardinij Sacri Palatij Apoſtolici Magiſtri reuidi Indicem in Tomos omnes Bibliothecæ Maximæ Pontificiæ . In eo nihil reperi contrarium fidei , aut bonis moribus ; quare cenſeo poſſe imprimi ; Hac die* 2. *Auguſti* 1699.

Franciſcus Maria Campionus
Apoſt. Cleri Examinator
in Vrbe.

*Imprimatur*,

Si videbitur Reuerendiſs. Patri Magiſtro Sacri Apoſtolici Palatij.

*Dominicus Bell. de Bellis Epiſcopus Melphicten. Viceſgerens.*

---

*Imprimatur.*

Fr. Paulinus Bernardinius Ordinis Prædicatorum Sacri Apoſtolici Palatij Magiſter.

# *SYNOPSIS.*

PLurima de cæteris Scriptoribus quorum Opera his Tomis comprehenduntur, cum iam à nobis dicta fuerint, non dubito (humaniſſime Lector) quin etiam aliqua in ſingulari ſcire aueas de Authore huius ingentis ſuſcepti Operis, Excellentiſſimo, ac Reuerendiſſimo Domino D. Fr. Ioanne Thoma de Rocaberti, cui tantum laborem, totque expenſas Reſpublica literaria debet. Prohibuerat nos hactenùs reuerentia Excellentiſſimo Antiſtiti debita nedum viueret ipſum laudibus offenderemus, cum vir ab omni ambitu alieniſſimus, grauius, ac moleſtius, laudes quam ipſas iniurias ferret, atque vtinam, etiam nunc eadem nos reuerentia cohibere deberet; ſed inuitos dira mors nos eo timore ſoluit cum Excellentiſſimum Thomam de Rocaberti nè iſta legeret ijſque moueretur, è viuis ſubdixit. Huc enim cum à nobis peruentum fuiſſet, triſte ac inexpectatum nuntium accepimus, præclariſſimum Hiſpaniarum lumen extinctum fuiſſe, vt iam nedum liberum ſit, huius laudes celebrare, ſed etiam grati animi ſenſus iubeat, tam benefico, totque titulis de literario Orbe, de Chriſtiana Religione, deque ipſa Eccleſia viro optimè merito, hæc quamuis longe inferiori meritis, commendatione parentare. Vt vero extenta laudum ſegete aliqua colligam; Nemo neſcit ex his qui propius & familiarius Excellentiſſimum, ac Reuerendiſſimum Dominum Fr. Ioannem de Rocaberti, huiuſque familiam norunt, quanta in vno inſignia coniunxerit claritas ſanguinis, virtutibus non diſſimilis, præclari tituli Dei gratia conceſſi, cum vitæ integritate morumque honeſtate coniuncti, qui omnium oculis ab ipſa pœnè infantia ſpectabilem exhibebant, eamque ad magna vocatum oſtendebant. Ijs enim, quæ blandiente fortuna naſcentem exceperant animo maiori contemptis; abruptiſque vinculis, quæ iam ad cœleſtia anhelantem detinebant, vt præeuntem pauperem Chriſtum ſequeretur, Diui Dominici Religionem ingreſſus, poſt præclariſſima futuri progreſſus, ſuæque euectionis indicia, aſcenſiones per omnium virtutum gradus Deo ducente diſponens, ad ſui ordinis culmen euectus eſt. Neminem latet quanta filijs virtutum omnium exempla ſui gregis norma effectus, reliquerit: Quo ardore ad promouendam, illæſamque ſeruandam, ac tuendam vbique obſeruantiam incubuerit. Sed quis immenſum illum pro augendo honore, & ſplendore, quem Dominicana Religio ex ſanctitate, & Diuorum numero potiſſimum aſſecuta eſt, zelum mente reuoluat, quem tenerrimus grati animi ſenſus non commoueat, ac percellat? Eius ſolicitudine prædicatoria familia, Orbiſque Vniuerſus debet, quod iam publicos honores Diuo Ludouico Bertrando, Diuæ Roſæ Peruanæ Virgini primo Indiarum flori, Beato Pio, P. M. D. Gundiſaluo, Beato Ioanni Colonienſi Martyri, Beato Alberto Magno, Beato Iacobo de Meuania; Beatæ Margaritæ de Sabaudia, Beatæ Margaritæ de Caſtello, deferre liceat. Hæc Dominicani firmamenti ſydera vniuerſo Orbi noſtri Thomæ indefeſſa cura exhibuit, hos nobis apud Deum Patronos aſciuit. Verum Dominicanæ familiæ Virum tot egregiè fa-

ctis

ctis de ſuo Ordine optimè meritum, viſa eſt inuidere Hiſpania, aut dolere non ſatis amplis titulis inſigniti, aut velle potiri tandem, ac frui tanti viri ſolatio, conſilio ac exemplo, quo diù priuata fuerat. A Catholico Rege, ac Sapientiſſimo Principe reuocatur ad Patriam, & Valentinæ Eccleſiæ præficitur. Quis verò Illuſtriſſimi Eccleſiæ Præſulis virtutes ea ſede dignas recenſeat? Vt magis elucerent altius euectus eſt. Quis ſatis laudibus celebret? aut amorem in pauperes, quibus omnia erogabat, aut ſolicitudinem pro ſeruanda ſuæ ſponſæ Valentinæ Eccleſiæ dignitate, & ſanctitate, cui perficiendæ, excolendæ, ac ornandæ ſeſe totum, ſuaque impendit, fundato, erecto, ac ex aſſe inſtituto hærede, poſt obtentam à Summo Pontifice facultatem, ampliſſimo Seminario, cuius regimen, & curam Clericis Minoribus commiſit, vir ab omni priuato affectu alienus, & vni communi bono procurando intentus. Semel & iterum eiuſdem Ciuitatis vigilantiſſimus Prorex Martem, & Mineruam in vnum adſtrinxit. Sed quis ardentiſſimum illum cœlum pro Maieſtate Sanctæ Sedis tuenda ſatis euehat, in cuius defenſionem vigintiquinque ingentia volumina publica luce donauit, quorum partem ipſe ſuo ingenio edidit, in alijs, quæ apud Authores cæteros ſeiuncta ac diſperſa reperiri vix poterant, maximo omnium emolumento coniunxit, in quorum elogium non ſemel ad pedes Sanctiſſimi Domini Noſtri prouolutus audiui, Volumina Iſta eſſe tot Clipeos quibus Apoſtolica Sedes contra hoſtiles incurſus præmunitur. Tum ſanè compertum eſt, quam altè infixus eſſet Religionis ſuæ, & priſtini ſtatus amor. Nihil in ea dignitate de antiquo rigore remiſit: Idem lanearum vſus ſub infulis quas Præſulis dignitas poſtulabat: Idem in Archiepiſcopi Palatio viuendi modus, ac in Religioſi Cœnobio. Quin etiam vltra communes, & præſcriptas ſui inſtituti leges, aſpero cilicio vſus magno etiam Domeſticorum exemplo, bis in hebdomada feria quarta, & ſexta ſolo pane & aqua contentus, ſolita Paſtoralis muneris onera ſuſtinebat. Atque ea erat in tanta dignitate conſtituti Viri de ſe nihil ſentientis humilitas, vt nunquam niſi flexis genibus ſui Ordinis Generali ſcriberet. Verum neque ea dignitas Thomæ vltima euectionis meta fuit. Quærebatur tanti Viri meritis par dignitas. Ad ſupremum fidei, ac S. Inquiſitionis Tribunal euehitur, quo nihil maius, nihil altius ad Catholici Regis nominationem in argumentum beneuolentiæ, & exiſtimationis quam de tanto Viro conceperat, conferri potuit. Et ſanè integritati fidei, flagrantiſſimo zelo, indefeſſis pro Eccleſiæ defenſione laboribus, ac ſtudijs, hæc dignitas debebatur. Sed heu mortalium conditio, quibus in ſummo diu ſtare non licet: Virum tot titulis ornatum, tot meritis cumulatum, tot honoribus auctum mors nobis inexpectata eripuit die decimatertia Ianuarij hora ſeptima matutina, & tunc tantam nobis dolendi cauſam ſubminiſtrat, quantam olim vniuerſo Ordini, nobiſque gratulandi materiam attulerat. Verum nec in illo ſupremo die defuit, quo ſingulare Diuinæ prouidentiæ, ac Diuini amoris erga noſtrum Thomam argumentum demiremur. Grauis enim Apoplecticus ſtupor quo repentè correptus fuerat, cum per aliquot horas ſenſum omnem ademiſſet, ita tamen præter morem abſceſſit, vt moriturus Thomas Chriſtianæ pietatis repetitis ſæpius, ac ſæpius actibus, ſumma libertate animi, perceptiſque omnibus Eccleſiæ Sacramentis placidè diem extremum clauſerit, anno 1699. ætatis ſuæ 74.

Hic

Hic viri diuturniori vita digni, Eccleſiæ Præſulis, Hiſpaniarumque Inquiſitoris Generalis, finis, cuius fœlici memoriæ in obſequij, & amoris monumentum, hoc breue tot meritorum compendium conſecrat

*Fr. Aloyſius de Barutel, & Eril Mag.*
*Reuerendiſſ. P. Gen. Socius &c.*

# AVCTORVM,

## Quorum Opera continentur in viginti Voluminibus

# BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ PONTIFICIÆ,

# CATALOGVS.

Abraham Bzouius Polonus Cracouienſis Ordinis PP. Prædicatorum anno 1619. edidit librum *de præſtantia, officio, auctoritate, virtutibus, felicitate, rebuſque preclarè geſtis Romanorum Pontificum*. tom. 1. pag. 1.

Abraham Maronita patria Ecchellenſis Biblienſis Diœceſis Montis Libani librum compoſuit *de Origine nominis Papæ, eiuſque primatu*; qui anno 1661. typis editus fuit Romæ in Collegio de Propaganda fide. to. 1. ex Ecchellenſi. pag. 1.

Adamus Tannerus Germanus Tyrolenſis Oenipontanus Societatis Ieſu edidit commentaria in D. Thomam, quibus inſeruit tractatum *de Summo Pontifice, & de Concilijs*. to. 1. ex Tannero. pag. 1.

B. Ægidius Columnius nobilis Romanus Ordinis PP. Eremitarum S. P. Auguſtini S. Thomæ Aquinatis auditor Archiepiſcopus Bituricenſis, & Aquitaniæ Primas, S.R.E. Cardinalis *Doctor fundamentarius* appellatus tertiodecimo ſæculo ſub Bonifacio VIII. ſcripſit librum *de Renunciatione Papæ*. tom. 2. pag. 1.

Adolphus Schulckenius apud Vbios Doctor, & Profeſſor ſacræ Theologiç ſub Paulo V. ſcripſit Apologiam pro D. Roberto Cardinali Bellarmino *de poteſtate Temporali Romani Pontificis*, quæ Coloniæ Agrippinæ fuit impreſſa anno Domini 1603. to. 2. ex Adolpho. pag. 1.

Agobardus Archiepiſcopus Lugdunenſis floruit ſæculo nono, & inter alia monumenta, quæ ſcripſit, breuem tractatum reliquit *de Comparatione vtriuſque regiminis Eccleſiaſtici, & Politici, & de præeminentia Dignitatis Eccleſiaſticæ ſuper Imperatorum Maieſtatem*; quem ad Imperatorem Ludouicum tranſmiſit. tom. 2. ex Agobardo. pag. 1.

Alanus Copus Anglus ſcripſit ſex dialogos Antuerpiæ anno ſalutis 1566. impreſſos *contra Summi Pontificatus, ſacri Cœlibatus, ſeu Monachatus, ac ſacrarum Imaginum oppugnatores*. to. 2. ex Alano. pag. 1.

Albertus Pighius Campenſis inter alia opera edidit opus *De Hierarchia Eccleſiaſtica* Coloniæ excuſſum anno ſalutis 1551. to. 2. ex Pighio. pag. 1.

Albertus Pius Comes Carpenſis ſæculo elapſo ſcripſit *de primatu D. Petri, Pontificis Maximi poteſtate, tituliſque, ac honore cæterorum Præſulum*. to. 2. ex Alberto Pio. pag. 1.

Alexander à S. Elpidio Ordinis PP. Eremitarum S. P. Auguſtini Prior Generalis, & poſtea Archiepiſcopus Rauennas ſcripſit librum *de Eccleſiaſtica poteſtate* Ioanni XXII. dicatum Taurini impreſſum anno Domini 1496. tomo 2. ex Alexandro à ſancto Elpidio. pag. 1.

Alexander à Turre Cremenſis Canonicus Regularis Lateranenſis edidit librum impreſſum primitus anno ſalutis 1588. Sixto V. oblatum *De fulgenti radio Hierarchiç Eccleſiç Militantis* inſcriptum. to. 2. ex Alexandro à Turre Cremenſi. 1.

Alphonſus Aluarez Guerrero Hiſpanus I. V. Doctor Monopolitanus Epiſcopus librum edidit Venetijs excuſſum anno ſalutis 1659. *De Eccleſiaſtica Diuina poteſtate, & de vnitate S. Matris Eccleſiç, ac de vnitate, & pleniſſima poteſtate ſacri Summi Romani Pontificis*. to. 2. ex Aluarez. 1.

Alphonſus de Caſtro Hiſpanus Ordinis PP. Minorum S. Franciſci elapſo ſæculo inter opera, quæ edidit, ſcripſit *de Romano Pontifice*. to. 2. ex Alphonſo de Caſtro. pag. 1.

§ Al-

Alphonſus Mendoza ex Ordine PP. Eremitarum S.P. Auguſtini in Academia Salmanticenſi Veſpertinus S. Theologiæ Profeſſor anno ſalutis 1595. ſub Sixto V. edidit quæſtiones quodlibeticas *de Regno, & Dominio Chriſti Domini, & de fixione Summi Pontificatus*. to.3. pag. 1.

Aluarus Pelagius Ordinis PP. Minorum S. Franciſci Hiſpanus Epiſcopus Coronenſis in Achaia, & Syluenſis in Luſitanorum Algarbijs Scoti auditor ſub annum 1340. ſcripſit opus *de planctu Eccleſiæ*. to.3. pag. 23.

Ambroſius Catharinus Ordinis PP. Prædicatorum primùm Eccleſiæ Minorenſis Epiſcopus, & poſtea ad Campſanum Archiepiſcopatum translatus, vnus ex Tridentini Concilij Patribus ſcripſit librum *ad Vniuerſas Eccleſias aduersùs Martinum Lutherum*, to. 3. pag. 265.

Amedeus Chirolus de Raconiſio Ordinis PP. Seruorum B. Mariæ Virginis Generalis opus compoſuit inſcriptum: *Lumina fidei Diuinæ, quibus Chriſtiani ducuntur in cognitionem veritatis*; typis mandatum Lugduni anno Domini 1671. to. 3. pag. 327.

Andreas Dualius Ponthefianus Doctor Sorbonicus, & in Academia Pariſienſi ſacræ Theologiæ Profeſſor libro in ſecundam ſecundæ S. Thomę Doctoris Angelici tractatum inſeruit *de ſuprema Summi Pontificis auctoritate* anno Domini 1631. to. 3. pag. 405.

Andreas Lao Carmelita ſacræ Rituum Congregat. Conſultor anno ſalutis 1663. edidit librum Romæ impreſſum *de Summo Pontifice contra Sectarios*, to. 3. pag. 591.

Angelus de Clauaſio Ordinis PP. Minorum Obſer. Regul. Summæ Angelicæ inſeruit breuem tractatum *de Summo Pontifice*. to. 3. pag. 619.

Angelus Petricca à Sonnino Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Franciſci ſcripſit librum *de appellationibus omnium Eccleſiarum ad Romanam ſancti Petri Cathedram; & de poteſtate Apoſtolorum aduersùs Gabrielem Philadelphium; & confutationem Imperij Summarum Poteſtatum circa ſacra* impreſſam à Grotio anno 1652; *et redargutionem diſſertationis*, quam Dauid Blondellus nuper ediderat. tomo 3. pag. 623.

Angelus Roccha Camers ex Ordine PP. Eremitarum S.P. Auguſtini Apoſtolici Sacrarij Præfectus Epiſcopus Tagaſtenſis ſub Paulo V. ſcripſit *Commentarium de ſacra communione Romani Pontificis ſolemniter Miſſam celebrantis*. to. 4. pag. 1.

Annibal de Graſſis Bononienſis Epiſcopus Fauentinus circa annũ ſalutis circiter 1580. ſcripſit opuſculum *de vniuerſali iuriſdictione Romani Pontificis in temporalibus*. to.4. pag. 21.

S. Anſelmus Epiſcopus Lucenſis annum Domini 1080. circiter ſcripſit *duos libros pro Gregorij VII. decreto, & de rebus geſtis contra Henricum IV. Imperatorem, & contra Guibertum Antipapam Archiepiſcopum Rauennatenſem*. to. 4. pag. 41.

S. Antoninus Archiepiſcopus Florẽtinus ex Ordine PP. Prædicatorum aſſumptus circa annum ſalutis 1450. ſuæ Summæ Theologicę inſeruit titulum XXII. *de Summo Pontifice*. to.4. pag. 27.

Antoninus Diana Siculus Clericus Regularis ſub Alexandro VII. ſcripſit *de primatu ſolius D. Petri, & differentia inter Petrum, & Paulum*. tomo 4. pag. 119.

Antonius Auguſtinus Hiſpanus Archiepiſcopus Tarraconenſis ſcripſit Epitome iuris Pontificij typis mandatum anno 14. ſæculi currentis, in quo *de Pontifice Maximo* eruditè diſſeruit. to. 4. pag. 161.

Antonius Florebellus Doctor Theologus Mutinenſis edidit opus *de auctoritate Eccleſiæ ad Iacobum Sadoletum Epiſcopum Carpentoractenſem* S. R. E. Cardinalem Presbyterum *de auctoritate Eccleſiæ*. to. 4. pag. 229.

Antonius Paulutius Iuriſconſultus Venetus Auditor cauſarum ſacri Palatij Apoſtolici ſub Innocentio XI. edidit opus *de Iuriſprudentia ſacra*, in quo Principatum Eccleſiaſticum contra Nouatorum ineptias oſtendit. to. 4. pag. 253.

Antonius Poſſeuinus Societatis Ieſu ſcripſit *de poteſtate Papæ* tractatum magno Moſcouiæ Duci tranſmiſſum. tom. 4. pag. 455.

Antonius Sanctarellus Societatis Ieſu ſcripſit Tractatum de hæreſi, ſchiſmate, apoſtaſia, & ſollicitatione in Sacramento pęnitentiæ, cui inſeruit *de poteſtate Romani Pontificis in puniendis Principibus hæreticis*; qui typis prodijt Romæ anno 1625. to. 4. pag. 459.

Auguſtinus Barboſa I. V. D. Luſitanus Prothonotharius Apoſtolicus inter alia opera edidit tractatum *de Summo Pontifice*. to. 4. pag. 469.

Auguſtinus de Bellis ſacræ Theologiæ Profeſſor ſub Innoc. X. circa annum ſalu-

ſalutis 1647. edidit Romæ librum *de abſoluta D. Petri Monarchia, qua ſolus Eccleſiam aurigauit* contra quendam Neotericum anonymum conſtituentem ex Petro, & Paulo vnum Pontificem. to. 4. pag. 529.

Auguſtinus Oregius preſbiter Cardinalis tit. S. Sixti Archiepiſcopus Beneuentanus Theologiæ in quatuor tomos diuiſæ inſeruit opus *de Eccleſiaſtica Hierarchia* ſub Vrbano VIII. typis mandatum. to. 4. pag. 629.

Auguſtinus Steuchus Eugubinus ex Canonico Regulari Epiſcopus Kiſani, & Apoſtolicus Bibliothecarius ſcripſit contra Lutherum *de vnitate Religionis Chriſtianæ, quæ ex vno Capite, vnaque Sede Romana* pendeat Bononiæ impreſſum anno ſalutis 1530. tom. 4. pag. 653.

Antonius Perez ex Oppido S. Dominici de Silos ex Ordine S. Benedicti Epiſcopus Tarraconenſis ſcripſit *Fidei Pentateuchum*; ſeu quinque volumina *de Eccleſia; de Concilijs, de Scriptura ſacra, de Traditionibus Sacris, & de Summo Pontifice* circa annum ſalutis 1504. to. 4. pag. 669.

Balthaſſar Nardus Aretinus tempore Pauli V. circa annum 1618. edidit Pariſijs librum, cui titulus eſt: *Expunctiones, & animaduerſiones locorum, qui in libro de Papatu Romano ignoti Auctoris deprauantur, mutilantur, & tam falsò aſſeruntur, quàm in prima parte Marci Antonij de Dominis, &c.* to. 5. pag. 1.

Baptiſta Fragoſus Luſitanus ex Oppido Syluij in Regno Algarbiorum ex Societate Ieſu inter alia, quæ compoſuit, opera circa finem ſæculi elapſi ſcripſit *de obligatione Summi Pontificis; de eiuſdem poteſtate quoad indulgentias, & de poteſtate quoad Eccleſiaſticas dignitates*. to. 5. pag. 109.

Barlaam Græcus de Seminaria Epiſcopus Gyracenſis, vel Hieracenſis circa annum ſalutis 1303. ſub Bonifacio VIII; Benedicto XI; & Clemente V. ſcripſit epiſtolas ad Epiſcopos Græciæ *de vnione Eccleſiæ Romanæ, & proceſſione Spiritus ſancti*. to. 5. pag. 587.

Bartholomæus Fumus Villaurenſis Placentinus Ordinis PP. Prædicatorum Hæreticæ prauitatis Inquiſitor ſub annum ſalutis 1545. ſcripſit Summam caſuum conſcientiæ, quam vocauit *Armillam*, in qua plura reſoluit *de Romano Pontifice*. to. 5. pag. 619.

Bartholomæus Maſtrius à Meldula Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Franciſci in Opere Theologico ad mentem Scoti edito tomo 4. Venetijs impreſſo anno Domini 1675. *quæſtiones de Summo Pontifice* inſeruit. to. 5. pag. 621.

Balduinus Iunius Hollandus Ordinis PP. Minorum inter plura, quæ edidit volumina circa annum ſalutis 1630. euulgauit tractatum vnum *de Romano Pontifice*, & alterum *de Eccleſia Militante*. to. 5. pag. 641.

Bernaldus, ſeu Bertoldus, aut Bernoldus, vel Bernardus Conſtantienſis præsbyter temporibus Henrici IV. Imperatoris circa annum Domini 1060. ſcripſit *librum Apologeticum pro Gregorio VII*; ſeu *tractatum de Sacramentis excommunicatorum iuxta aſſertionem SS Patrum*. to. 5. pag. 701.

Boetius Epo Rordahuſanus Friſius inter plurima opera, quæ edidit, circa annū ſalutis 1570. ſcripſit *de iure ſacro*, ſeu *de principijs iuris Pontificij; de iuriſdictione temporali Eccleſiaſticorum; gloſſemata in Cap. Conſtantinus; de Hierarchia Eccleſiaſtica*, vel *de vno Capite Eccleſiæ in terris aſpectabili*, & *de prouocatione à Summo Pontifice ad Concilium generale*. to. 5. pag. 761.

Cataldinus de Boncompagnis Bononienſis I. C. paulò poſt Concilium Baſileenſe ſcripſit *tractatum ſolemnem, & aureum de translatione Concilij Baſileenſis ad inclitam Ciuitatem Ferrariæ; et de viribus, et importantia literarum eiuſdem; ac de poteſtate Sanctiſſimi Domini noſtri Papæ*. to. 6. pag. 1.

Celſus Mancinus Rauennas Canonicus Regularis Congregationis Lateranenſis Epiſcopus Alexanenſis in Salentinis ſcripſit nouem libros *de iuribus Principatuum* Romæ editos anno ſalutis 1596. to. 6. pag. 33

Chriſtianus Lupus Iprenſis Ordinis PP. Eremitarum S. Patris Auguſtini in Academia Louanienſi Profeſſor primarius inter plurima, quæ elucubrauit volumina, edidit eruditiſſimum tractatum *de antiquis Gallicanæ Eccleſiæ appellationibus ad Apoſtolicam Sedem contra Paſchaſium Queſnellum; de Africanæ Eccleſiæ Romanis appellationibus; de appellatione Eutychetis; S. Flauiani Epiſc. Conſtantinopolitani; & Theodoreti Epiſc. Cyrenſis; &* Scholijs Conciliorum *Dictatum S. Gregorij VII.* inſeruit. Obijt anno ſalutis 1681. ſub Innocentio XI; à quo in ſummo pretio fuit habitus ab eius ſingularem eruditionem, aliaſque animi dotes eximias. to. 6. pag. 81.

S 2 Chry-

Chryſtophorus Marcellus Patritius Venetus Corcyræ Archiepiſcopus inter alia opuſcula ab ipſo typis mandata anno Domini 1518; & 1520. edidit etiam volumen *De hæreſis prauitate, & Martini Lutheri perfidia*. tom. 6. pag. 685.

Cœleſtinus Sfondratus Mediolanenſis ex Ordine S. Benedicti S. R. E. Cardinalis inter alia ſcripſit librum,cui titulus: *Gallia vindicata* contra Maimburgum de poteſtate ſummi Pontificis in Reges. Floruit hoc ſæculo circa annum Domini 1680. vſque ad 1696. to. 6. pag. 729.

S. Cyprianus Martyr, & Eccleſiæ Carthaginenſis Epiſcopus, & totius Africæ Primas inter opera innumera, quæ reperiuntur impreſſa ab ipſo elucubrata circa ann. Domini 248. ſcripſit *etiam de vnione Eccleſiæ Catholicæ*. to.6. pag. 903.

Carolus Scribanus Bruxellenſis Societatis Ieſu inter alia opera non pauca, quæ ſcripſit, edidit etiam volumen *De controuerſijs fidei, earumque Iudice* impreſſum Antuerpiæ anno ſalutis. 1612. to. 7. pag. 1.

Cæſar Petrus Michael Delphinus Parmenſis ſub PioIII; & ſub IulioIII. ſcripſit librum, cui titulum fixit: *Certiſſima, & nouiſſima Deciſio de proportione Papæ ad Concilium, & de vtroque eiuſdem Principatu*. to. 7. pag. 7.

Conſtantinus Caietanus Syracuſanus Ordinis S. Benedicti Abbas Caſſinenſis ſub Paulo V; Clemente VIII; & Innocentio X. ſcripſit librum *De ſingulari S. Petri ſolius primatu*,quem manuſcriptum imprimendum reliquit.to.7. pag. 27.

Camillus Campegius Ordinis PP. Prædicatorum fertur ſcripſiſſe manuſcriptum repertum in Bibliotheca Vaticana *de Primatu Romani Pontificis contra Matthiam Flaccum Illyricum Centuriarum Auctorem*, & floruit tempore Concilij Tridentini, cui interfuit. to. 7. pag. 133.

Cathedræ Apoſtolicæ Oecumenicæ Auctor anno 1674. ſcripſit librum *contra quatuor propoſitiones Cleri Gallicani* anno 1672. in conuentu Pariſienſi editas. to. 7. pag. 265.

Cyprianus Benettus ex Regno Atagoniæ Ordinis PP. Prædicatorum Doctor Pariſienſis anno 1512. ſcripſit librum *de prima Orbis Sede, de Concilio, de Eccleſiaſtica poteſtate, & de Pontificis Maximi auctoritate*. to. 7. 737.

Cunerus Petrus de Brovvershauen Zelandus anno 1568; ſcripſit librum,cui titulus:*Vera,ac germana Domini Noſtri Ieſu Chriſti Eccleſia, quæ columna, & firmamentum eſt veritatis, deſignatio; atque eiuſdem per quatuordecim proprietates oſtenſio*. to. 7. pag. 798.

Didacus de Cea Agudenſis, vel Andenſis Hiſpanus Ordinis PP. Minorum Commiſſarius Generalis Curiæ Romanæ anno 1636. edidit librum inſcriptum *Archelogia ſacra Principum Apoſtolorum Petri, & Pauli*. tom. 8. pag. 1.

Didacus Nugnus Cabezudo Villalouenſis Hiſpaniæ ordinis PP. Prædicatorum Collegij D. Gregorij Valliſoletani Regens primarius anno 1609. in Tertiam partem Summæ D. Thomæ Aquinatis edidit *De his, in quo vſus clauium poteſt exerceri*. to. 8. pag. 229.

Dionyſius Petauius Aurelianenſis Societatis Ieſu annum 1612.circiter ſcripſit librum *de Hierarchia Eccleſiaſtica*. to. 8. pag. 279.

Dominicus Bannez Mondragonenſis Ordinis PP. Prædicatorum in Salmanticenſi Academia Profeſſor primarius quæſtionibus de fide, ſpe, & charitate inſeruit tractatum *De Romano Pontifice*. to. 8. pag. 309.

Dominicus Grauina Neapolitanus Ordinis PP. Prædicatorum annũ circiter 1620. edidit librum *Catholicarum præſcriptionum aduersùs hæreſes; vbi de legitimo, & præcipuo Magiſtro, & Iudice infallibili Romano Pontifice in decretis fidei, & morum, & canonizationis Sanctorum; & de Eccleſia notis, de cauſis conciliorum; & librum Apologeticum de Sacro fidei Catholicæ, & Apoſtolicæ depoſito à Romanis Pontificibus fideliter cuſtodito*. to. 8. pag. 371.

Dominicus Iacobatius Romanus S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalis circa annum Domini 1500. ſcripſit de Concilio. to. 9. pag. 1.

Dominicus Maria Marcheſius Neapolitanus Ordinis PP. Prædicatorum Puteolorum Epiſcopus ſub Innocentio XI. ſcripſit tractatum *de Capite viſibili Eccleſiæ* inter alia opera, quæ ſunt typis Neapoli impreſſa. tom. 9. pag. 623.

Dominicus Segnerus ex Vrbe Antij antiquiſſima iuris vtriuſque Doctor ſub Alexandro VII.ſcripſit lib;cui titulus: *Opus Dei admirabile*; ſeu *de Suprema Dignitatis, ac poteſtatis plenitudine S. Petro, eiuſque ſucceſſoribus à Chriſto Domino conceſſa*. to. 10. pag. 1.

Franciſcus Soto Ordinis PP. Prædicatorum

rum annum 545. circiter edidit in quarto libro ſententiarum tractatum *de poteſtate Eccleſiaſtica, & exemptione Clericorum*. to. 10. pag. 135.

Dominicus de S. Thoma Vlyſſeus Hiſpanus Ordinis PP. Prædicatorum Academiæ S. Dominici Olyſiponenſis Regens circiter annum 1600. ſcripſit *de Eccleſia Chriſti Domini, & Papa*; quem tractatum inſeruit libro *de Incarnatione*. to. 10. pag. 145.

Dominicus à SS. Trinitate Carmelita Excalceatus Niuernenſis Gallus anno 1666. edidit Romæ curſum Theologicum, cui appoſuit tractatus *de Eccleſia Romana, de Summo Pontifice Romano, & de Sacris Eccleſiæ Concilijs*. to. 10. pag. 213.

Elias Aſtorinus Conſentinus Ordinis PP. Carmelitarum anno 1693. ſcripſit opuſculum, cui titulum præfixit: *Prodromus Apologeticus de poteſtate S. Sedis Apoſtolicæ* contra modernos hæreticos. to. 11. pag: 3.

Emmanuel à Scheltrate Antuerpienſis Bibliothecæ Vaticanæ Cuſtos primarius ſub Innocentio XI. ſcripſit librum, cui titulus eſt: *Antiquitas illuſtrata circa concilia generalia, & prouincialia, decreta, & geſta Pontificum, & præcipua totius hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Capita*; & diſſertationem *de auctoritate, ac ſenſu decretorum quartæ, & quintæ ſeſſionis Concilij Conſtantienſis; & acta, & geſta eiuſdem Concilij Conſtantienſis; & de Eccleſiæ Africanæ ſubiectione ad Eccleſiam Romanam*; ac diſſertationem *de iure patriarchatus Romani*; item diſſertationem *de auctoritate Apoſtolorum*; & diſſertationem *de D. Petri primatu*. to. 11. pag. 28.

Eugenius Lombardus, ſeu Cæleſtinus Sfondratus Mediolanenſis S.R.E. Cardinalis anno 1684. edidit *Regale Sacerdotium* contra quatuor propoſitiones Cleri Gallicani in Conuentu Pariſienſi editas. to. 11. pag. 307.

Franciſcus Vargas Mexia I. V. D. Toletanus, qui Concilio Tridentino interfuit, & anno ſalutis 1563. Romæ edidit tractatum *de auctoritate Pontificis Maximi, & Epiſcoporum iuriſdictione* to. 11. pag. 519.

Franciſcus Agricola Lonenſis in Ducatu Iuliacenſi Archipresbyter Suſterenſis ſub Clemente VIII. edidit tractatum *de primatu S. Petri Apoſtoli, & eius ſucceſſorum Romanorum Pontificum*. to. 12. pag. 1.

Franciſcus Macedo à S. Auguſtino Luſitanus Conimbricenſis Ordinis PP. Minorum Conuentualium ſub Alexandro VII. ſcripſit diſſertationem *de clauibus D. Petri, & poteſtate Romani Pontificis, & de illius auctoritate; & de iudicio veritatis fidei, & morum in dubijs circa eam ortis; & de infallibili auctoritate Romani Pontificis, & de Antichriſto*. to. 12. pag. 112.

Franciſcus Penia, ſeu Penna Aragonius ex Oppido Villaroia Romæ Sacræ Rotæ Auditor, & Decanus anno 1570. edidit librum *de Regno Chriſti*. to. 12. pag. 255.

Franciſcus Suarez Granatenſis Societatis Ieſu in Academia Conimbricenſi primarius Profeſſor anno 1613. edidit librum, cui titulus: *Defenſio fidei catholicæ aduersùs Anglicanæ Sectæ errores, de Summi Pontificis ſupra Reges temporales excellentia, & poteſtate*; & anno 1619. alterum *de Antichriſto*; & alium *de Summo Pontifice*; & diſputationem *de Concilijs*. to 12. pag. 362.

Gregorius de Valentia Hiſpanus Methymnenſis Societatis Ieſu in Academia Ingolſtadienſi Profeſſor circa annum 1598. quęſtionibus Theologicis in lucem editis interſeruit tractatum *de Romano Pontifice*; & alterum tractatum, cui titulum iecit: *Analyſis fidei catholicæ* aduersùs multiplices Sectariorum errores. to. 13. pag. 1.

Gaſpar Contarenus S. R. E. Cardinalis à Paulo III. creatus ſcripſit duas epiſtolas ad ipſummet Paulum Pontificem; vnam *de poteſtate Romani Pontificis in vſu clauium, & compoſitionibus*, alteram *de poteſtate Pontificis in compoſitionibus*. to. 13. pag. 175.

Gennadius Scholarius Patriarcha Conſtantinopolitanus circa annum 1454. ſcripſit librum *de primatu Papæ*. to. 13. pag. 188.

Henricus VIII. Angliæ Rex circa annum 1520. edidit librum *de primatu Romani Pontificis, & de indulgentijs* contra Martinum Lutherum. tom. 13. pag. 210.

Hieronymus Mutius Iuſtinopolitanus ſub B. Pio V; & alijs Pontificibus inter alia opera ſcripſit *de Eccleſia Romana*. to. 13. gag. 216.

Iacobus Latomus Camberonenſis Louanij S. Theologiæ Profeſſor circa annum ſalutis 1550. ſcripſit *de primatu Romani Pontificis* contra Lutherum. to. 13. pag. 232.

Iacobus Simancas Hiſpanus Epiſcopus Pacenſis circa annum Domini 1560. ſcripſit librum *de Catholicis Inſtitutionibus*, cui titulum quadrageſimum quin-

quintum *de Papa* inſeruit. tom. 13. pag. 270.

Ioannes de Turrecremata Hiſpanus Ordinis PP. Prædicatorum S.R.E. Cardinalis ſub Eugenio IV. ſcripſit *de poteſtate Papali, de Concilijs; et de Summi Pontificis, et Concilij generalis poteſtate*. to. 13. pag. 281.

Ioannes Baptiſta Gonet Biterrenſis Ordinis PP. Prædicatorum Prouinciæ Toloſanæ circa annum ſalutis 1660. curſui Theologico typis impreſſo edidit tractatum *de Summo Pontifice*. to. 14. pag. 1.

Ioannes EKius natione Sueuus Sacræ Theologiæ Profeſſor, & Vicecancellarius in Vniuerſitate Ingolſtadiana circa annum Domini 1518. ſcripſit librum *de primatu Petri* aduersùs Martinum Lutherum. to. 14. pag. 36.

Ioannes Faber LeuKirchenſis Algouius Epiſcopi Conſtantienſis in Spiritualibus Vicarius circa annum 1530. ſcripſit librum *de primatu D. Petri, et Romani Pontificis* aduersùs Martinum Lutherum to. 14. pag. 226.

Ioannes Matthæus Cariophilus Cretenſis Archiepiſcopus Iconienſis ſub Vrbano VIII. ſcripſit *de Papæ primatu contra Nilum Teſſalonicenſem*. to. 14. pag. 477.

Ioannes Roffenſis Epiſcopus in Anglia à Paulo III. S. R. E. Cardinalis creatus ſcripſit librum, cui titulus eſt: *Conuulſio calumniarum Vlrichi Veleni de aduentu D. Petri Romam*; & alterum inſcriptnm: *Confutatio errorum Lutheri contra D. Petri ſucceſſores*. to. 14. pag. 514.

Laurentius Brancatus de Lauræa Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Franciſci S. R.E. Cardinalis Virorum doctrina prędictorũ verè amantiſſimus ab Innocentio XI. ad Cardinalatum euectus ſuo Operi Theologico, quod priùs excuſſerat, inſeruit diſputationem *de Eccleſiæ Decretis*; & alteram *de Proponente legitimè res fidei*. tom. 15. pag. 1.

Lælius Iordanus Romanus Epiſcopus Acernenſis circa annum Domini 1567. ſcripſit *de maioribus, rerumque Capitalium Epiſcoporum cauſis ad Papam deferendis; & de Romanæ Sedis origine*. to. 15. pag. 142.

Leonardus Marius in Vniuerſitate Colonienſi Sac. Theologiæ Ordinarius Profeſſor circa annum Domini ſcripſit librum, cui titulus eſt: *Catholica Hierarchiæ Eccleſiaſticæ aſſertio, in qua B. Petri, & Romanæ Sedis primatus contra hæreſim, & ſchiſma Marci Antonij de Dominis Spalatenſis quondam Archiepiſcopi ex Scriptura, SS. Patribus, & Concilijs defenditur, ac ſimul illius mendacia, impoſturæ, & fraudes deteguntur*. to. 15. pag. 191.

Leonardus Coquæus Aurelianenſis Ordinis PP. Eremitarum S.Patris Auguſtini Theologus Pariſienſis circa annum Domini 1595. ſcripſit librum, cui titulus: *Antimornæus, ſeu confutatio myſterij iniquitatis, ſeu hiſtoria Papatus Philippi Mornæi Caluiniſtarum in Gallia Archiſynagogi; vbi errores, & impoſturæ, ex quibus contextum, & conſarcinatum totum eſt Opus, facilè deteguntur, & refelluntur*. tom. 15. pag. 267.

Ludouicus Thomaſſinus præsbyter congregationis Oratorij Domini Ieſu annũ circiter 1670. ſcripſit *viginti diſſertationes in plura concilia generalia, & prouincialia*. to. 15. pag. 380.

Marcus Antonius Capellus Venetus Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Franciſci circa annum 1610. ſcripſit *de Summo Pontificatu B. Petri; et de ſucceſſione Epiſcopi Romani in eundem Pontificatum; et de Papatu Romano; nec non de Suburbicarijs regionibus, et Eccleſijs, ſeu de Præfecturæ, et Epiſcopi Vrbis Romæ diœceſi*. to. 16. pag. 1.

Melchior Canus Hiſpanus Ordinis PP. Prædicatorum Epiſcopus Canarienſis compoſuit librum *de Locis Theologicis* circa annum 1552; cui interſeruit tractatum *de Eccleſię auctoritate, de auctoritate Conciliorum, et de Romanę Eccleſię auctoritate*. tomo 16. pag. 252.

Michael de Aninyon Cæſerauguſtanus in Aragonia I. V. D. circa annum Domini 1588. edidit librum *de vnitate Paſtoris, et Ouilis*. to. 16. pag. 332.

Martinus Beccanus Belga ex Brabantia S.Theologiæ Magiſter Societatis Ieſu circa annum 1590. edidit opuſculum *de Antichriſto reformato*; alterum *de Eccleſia Romana*; aliud *de Republica Eccleſiaſtica*; aliud *de primatu Petri*; & aliud *de primatu Summi Pontificis*; ac *de Iudice controuerſiarum*. to. 16. pag. 430.

Nicolaus Coeffeteau ex Ordine PP. Pręcatorum ad Maſſilienſem Sedem euectus anno 1614. ſcripſit librum *pro Sacra Monarchia Eccleſiæ Catholicæ, Apoſtolicæ, et Romanæ aduersùs Rempublicam M. Antonij de Dominis quondam Archiepiſcopi Spalatenſis*. to. 17. pag. 1.

Ni-

Nicolaus Sanderus Anglus Sacræ Theologiæ Profeſſor tempore Henrici VIII. circa annum 1540. ſcripſit *de Claue Dauid, ſeu de Regno Chriſti*. tom. 17. pag. 395.

Onuphrius Panuinius Veronenſis Ordinis PP. Eremitarum S. P. Auguſtini circa annum 1556. ſcripſit librum *de primatu Petri*. to. 17. pag. 534.

Paulus Fabulotus Romanus ex Religione SS. Barnabæ, & Ambroſij anno 1613. edidit diſputationem Theologicam *de poteſtate Papæ ſupra Concilium*. to. 18. pag. 1.

Petrus Labat Toloſanus Ordinis PP. Prædicatorum circa annum 1659. tractatui *de Diuina gratia, et virtutibus Theologicis* inſeruit diſputationes *de infallibilitate, poteſtate, et ſuperioritate Papę ad Concilia*. to. 18. pag. 46.

Petrus de Soto Cordubenſis Ordinis PP. Prædicatorum circa annum Domini 1557. ſcripſit *defenſionem Catholicę Confeſſionis* aduersùs confeſſionem Vvitembergenſium oblatam à Duce Vvitembergę Concilio Tridentino, & contra prolegomena Brentij, & cæteros Lutheranos. to. 18. pag. 62.

Petrus à Monte Venetus Epiſcopus Brixienſis ſub Eugenio IV. ſcripſit opus *de conciliorum generalium Monarchia, et de Romani Pontificis poteſtate, ac præſtantia*. to. 18. pag. 100.

Reginaldus Polus ex Regio Angliæ ſanguine Henrici VIII. conſaguineus S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalis ſub Paulo III. circa annum 1546. ſcripſit *de Summo Pontifice Chriſti in terris Vicario, eiuſque officio, et poteſtate*; & libros quatuor *pro Eccleſiaſticæ Vnitatis defenſione*; & librum *de concilio*; *et de baptiſmo Conſtantini*; nec non *Angliæ reformationem*. to. 18. pag. 138.

Robertus Bellarminus Hetruſcus Montis Politiani ſocietatis Ieſu S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalis circa annum 1600. ſcripſit *de poteſtate Summi Pontificis in rebus temporalibus; et de Hierarchia Eccleſiaſtica Romani Pontificis*. to. 18. pag. 365.

Rodulphus Cupers inſignis Iuriſconſultus à Terra Plebis S. Stephani edidit librum Venetijs impreſſum anno Domini 1588. *De Sacroſancta vniuerſali Eccleſia, eiuſque Sacramentis, Principatu, Senatu, Concilijs, Magiſtratibus, et Miniſtris iure Diuino inſtitutis, proſtratis impiorum ratienibus*. tom. 19. pag. 1.

Syluester Prieras Aſtenſis Comitatus in Ciſalpinis Ordinis PP. Prædicatorum Sacri Palatij Apoſtolici Magiſter circa annum 1520. edidit librum *de irrefragabili veritate Eccleſiæ Romanæ*; & alterum *de Papa, et eius poteſtate*. to. 19. pag. 225.

Sixtus Senenſis Ordinis PP. Prædicatorum, ſub Pio V. libro, cui titulus: *Bibliotheca Sancta*; inſeruit *de Petri primatu*. to. 19. pag. 379.

Stanislaus Hoſius Polonus Cracouienſis Epiſcopus Varmienſis S. Romanę Eccleſiæ Cardinalis Concilij Tridentini legatus ſcripſit *de auctoritate Romani Pontificis, epiſtolam de Papatu, de Concilijs Oecumenicis, et de Eccleſia*. to. 19. pag. 385.

Thomas de Vio Caietanus Ordinis PP. Prædicatorum S. R. E. Cardinalis circa annum 1530. ſcripſit *de auctoritate Papæ, et Concilijs et de Romani Pontificis inſtitutione*. to. 19. pag. 443.

S. Thomas Aquinas Ordinis PP. Prædicatorum Doctor Angelicus inter alia eius volumina ſcripſit contra Græcos *de Superioritate, et poteſtate Romani Pontificis in totam Eccleſiam*. to. 19. pag. 562.

Thomas Campegius Bononienſis S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalis circa annum 1512. ſcripſit *de auctoritate, et poteſtate Romani Pontificis*. to. 19. pag. 568.

Thomas Stapletonius Anglus ſacrarum Scripturarum in Academia Louanienſi Regius, ac primarius profeſſor ſub Clemente VIII. ſcripſit *de Magnitudine Eccleſiæ Romanæ; de ſubiecto primario poteſtatis Eccleſiaſticæ; de concilijs, et de primatu Romani Pontificis contra Iuellum*. to. 20. pag. 1.

Thomas Vvaldenſis Anglus Ordinis PP. Carmelitarum tempore Martini V. edidit inter alia opus egregium contra Vvicleffiſtas, Huſſitas, & alios ſui temporis hæreticos, quod inſcripſit *Doctrinale antiquitatum Catholicæ fidei*. to. 20. pag. 263.

Vincentius Ferre Hiſpanus Ordinis PP. Prædicatorum Operi Theologico in tractatu de Fide circa annum 1675. edidit tractatum *de Supremo Capite Eccleſiæ, de infallibilitate Summi Pontificis in definiendis quæſtionibus fidei, et mdram, et in canonizatione Sanctorum, ac in approbandis Religionibus, nec non de electione Summi Pontificis, ac de poteſtate Papæ ſupra Concilia*. tomo 20. pag. 358.

Vvilhelmus Lindanus Belga Epiſcopus Ruræmundenſis circa annum Domini

1570.

1570. inter alia opera edidit opus *de vera Ieſu Chriſti Eccleſia, vbinam locorum nunc tempeſtatis certò, iuxta, et infallibiliter inuenienda*. to.20.pag.463.

Zacharias Bouerius Salutienſis Ordinis Capuccinorum Sancti Franciſci ſub Vrbano VIII. edidit librum *Demonſtrationum Symbolorum veræ, et falſæ Religionis aduersùs præcipuos, ac vigentes Catholicæ Religionis hoſtes, Atheiſtas, Iudæos, Hæreticos præſertim Lutheranos, et Caluiniſtas*. to. 20. pag. 478.

INDEX

# INDEX

## RERVM OMNIVM NOTABILIVM,

*Quæ in viginti Operibus*

## BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ PONTIFICIÆ

CONTINENTVR.

Primus numerus indicat tomum, ſecundus paginam, tertius numerum marginalem, vel ſi marginalis numerus deſit, columnam.

*Quia tamen primus, & ſecundus tomus non vna, eademque numerorum ſerie colliguntur, ſed quilibet Auctor ſuis incipit, & deſinit numeris, quibus ab alijs Auctoribus in eodem tomo contentis ſe diſgregat; ideo in illis ſimul cum numeris Auctores ipſi referuntur.*

# A


AARON.

Aron in deſerto populi præuaricationi conſenſit, ne in Ægyptum reuerſus in idololatria permaneret. to. 15. 735. 27; & ſeq.

Aaron moram faciente Moyſe in monte permiſit populo fieri vitulum fuſilem propter implacabilem turbam, & ſeditionem eiuſdem populi; nec tamen propter hoc à Deo fuit punitus, ſed potiùs iuſſu Dei fuit à Moyſe ſummus Sacerdos electus, & conſecratus. to. 15. 582. 18.

Aaron fuit Chriſti Domini figura. tom. 17. 198. 2.

Aaron interpretatur mons fortitudinis. to. 3. 255. 2.

Aaron in lege veteri officium ſummi Sacerdotis exercuit. to. 14. 367. 2.

Eius ſacerdotium fuit translatum in Chriſtum Dominum. to. 19. 40. 2.

Aaron, & Moyſes fuerunt figura Chriſti, & Petri. to. 14. 574. 1; & to. 18. 471. 2;

Eius veſtium ornamenta ſignificabant virtutes, quas habere debent ſummi Pontifices. to. 18. 472. 1.

Solam illius virgam floruiſſe reliquis aliorum remanentibus aridis ſignificauit ſolam Petri Eccleſiam debuiſſe in fide ſemper florere, aliorum Apoſtolorum Eccleſijs areſactis per hæreſim. to. 18. 255. 2.

Aaronis virga vigorem, & florum ſuauitatem oſtendit, quo ſignificatur ſeueritas, & miſericordia Paſtoris. tom. 8. 210. 1; & ſeq.

Aaron ſimul factus eſt Sacerdos, & Pontifex. to. 13. 316. 2.

Fuit Petri figura. to. 13. 316. 2; & tom. 19. 89. 1.

Aaronis confeſſio figurauit pœnitentiæ ſacramentum. to. 19. 56. 2.

Inſtitutus ſummus Pontifex à Moyſe inſtituit alios Sacerdotes minores. to. 19. 107. 1.

Non ambiuit Pontificatum, nec in illum ſe intruſit, ſed à ſolo Deo fuit factus. to. 20. 566. 1.

*Abacuc.*

Abacuc ab Angelo capillis apprehenſus deportatus fuit à Iudæa in Galilæam. to. 8. 33. 2.

*Abagarus Rex.*

Abagarus Rex miſit legationem ad Chriſtum Dominum, à quo diuini vultus imaginem recepit. to. 1. 212. 1.

Credidit in Chriſtum Dominum, & toto cordis deſiderio illum videre exoptauit. to. 1. 212. 1.

*Abailardus.*

Abailardi hæreſis. to. 6. 876. 8.

Abailardus appellauit ad Innocentium Papam, non ad futurum Concilium. to. 15. 640. 62.

Eius errores. to. 15. 704. 54.

Ei data fuit optio aut ſuos eſſe negandi, aut illos corrigendi, aut reſpondendi ad rationes contrarias. to. 15. 704. 54.

Fuerunt damnati à Concilio Senonenſi, & ab Innocentio II. tempore S. Bernardi. to. 15. 704. 54.

*Abbates, Abbatiſſa.*

Abbates an habeant in ſuis Monaſterijs iuriſdictionem ordinariam? tom. 5. 536. 10.

Abbates exempti an Capitulis ſint præferendi? to.5. 535. 9.
Abbates an ſint neceſſariò vocandi ad Concilia? to.4. 707. 95; & ſeq; & to. 13. 489. 1; & ſeq; & 490. 1.
Abbates nonnunquam Monachi dicuntur. to.18. 110. 3.
Abbates, & Generales Ordinum an habeant ius, & ſuffragium definitiuum in Concilijs? to.3. 379. 2; & ſeq.
Abbates quibus poſſint conferre primam tonſuram, & ordines minores? to.5. 158. 146; & ſeq.
Abbatis antiqui reptehenſio. tom. 9. 144. 27.
Abbatiſſa, ſi accedat conſenſus Pontificis, eſt capax iuriſdictionis ſpiritualis, ac proinde poteſt beneficia conferre, & Vicarios inſtituere ad excommunicandum, & ſuſpendendum, & inſtituendum clericos. tom. 5. 536. 10.

*Abel.*

Abel fuit primus Sacerdos in ſtatu naturæ per peccatum corruptæ. tom.1. 493. 2; & to.2. ex Aluarez. 10. 2; & 11. 2.
Fuit figura Chriſti, & Eccleſiæ. tom. 3. 38. 1; & ſeq.
Eius triplex iuſtitia quænam fuerit? tom. 3. 38. 2.

*Abiathar.*

Abiathar fuit à Salomone depoſitus ex permiſſione Dei. to.19. 34. 1.
Eius ſchiſma cum Sadoch. tom. 20. 363. 2.

*Abimelech.*

Abimelech à Deo redarguitur propter Saram Abrahæ vxorem. to.8. 55. 2.
Abiron, & Dathan horribili morte à Deo puniti fuerunt propter ſchiſma. tom.19. 17. 1.

*Abnalhaſſalus.*

Abnalhaſſalus Orientalis Scriptor de ſupremo D. Petri Primatu. tom.1. ex Ecchellenſi, 45. 2.

*Abraham.*

Abraham vidit ſpeciem extremi Iudicij. to.8. 91. 2.
Abraham factus fuit Monarcha, cùm Pater multarum gentium à Deo fuit conſtitutus. to.17. 397.
Eius duo filij ſignificabant duos populos. to.17. 106. 1.
Pater credentium à Deo fuit inſtitutus, non quia ante ipſum aliqui non crediderint, ſed quia ipſe à Deo ſingulari fide fuit ornatus. to.17. 87. 2.
Abraham per fidem nedum iuſtificatus fuit, ſed etiam meruit, vt fieret Pater multarum gentium. to.18. 484. 1.
Abrahæ mutatum fuit nomen, cùm Pater gentium fuit inſtitutus. to.15. 169. 2; & to.18. 8. 1.
Abraham fuit Paſtor Hebræorum, tom. 17. 480. 1.
Abrahæ quæ promiſſiones à Deo factæ fuerint? to.17. 480. 2.
Ei factæ fuerunt promiſſiones, & ſemini ſuo, idèſt Chriſto, qui ex illo debebat deſcendere. to.1. 225. 2.
Fuit Sacerdos, & ſimul Propheta. tom. 3. 40. 2.
Fuit Rex Damaſci. to.3. 40. 2.
Abraham de familia Heber fuit Caput Hebræorum. to.3. 42. 1.
In ignem proiectus ſimul cum fratre ſuo Aran à Caldæis quare ipſe ſolus, & non Aran ex igne illæſus exierit? to.3. 42. 1.
Ob ſuam fidem eximiam meruit conſtitui Pater multarum gentium. to.18. 8. 2.
Quamuis ditiſſimus, fuit tamen ſanctiſſimus, & perfectiſſimus. to.19. 193. 2.
Ob ſuam prudentiam, & ſingulares virtutes appellatus fuit præsbiter. tom. 19. 202. 1.

*Abraham Leuita Hebræus.*

Abraham Leuita Hebræus impijſſimus per contemptum vocauit Romanum Pontificem ſacerdotem Idumæorum. tom. 1. 479. 1.

*Abraham præsbyter.*

Abrahami præsbyteri zelus in hæreticos. to.1. 307. 1.

*Abſalon.*

Abſalon quercui cur fuerit ſuſpenſus? to. 8. 15. 1.

*Abrenunciatio.*

Abrenunciatio rerum in actu non dicit perfectionem, ſed tantùm in præparatione animi, qua parati ſumus omnia dimittere propter Chriſtum. to.12. 304. 2.
Abrenunciatio propriarum facultatum eſt duplex. to.13. 471. 2.

*Abſens.*

Abſentes quinam percipiant fructus ſuorum beneficiorum? to.9. 138. 1; & ſeq.
Abſens in electione canonica nequit mittere ſuum votum per literas, aut per ſchedulas aperiendas tempore ſcrutinij. to. 4. 489. 105.

*Abſoluere.*

Abſoluere poteſt, qui poteſt condemnare. to.9. 26. 110.
Abſolutio ab excommunicatione ſchiſmatis an poſſit peti per procuratorem? tom. 9. 307. 5.
Abſolutio à voto, vel iuramento, quod factum fuit cum cauſa, debet impendi cum cauſæ cognitione, & parte citata. tom. 9. 318. 44; & ſeq.
Abſoluere ſe ipſum an, & quando aliquis poſſit? to.9. 335. 172; & ſeq.
Abſoluens, & abſolutus quomodò inter ſe differant? to.9. 341. 250.
Abſolutio nequit cadere in eum, qui adhuc non eſt ligatus. tom. 9. 355. 4; & ſeq.
Abſolutio nequit dari non pœnitenti, vel volenti peccare, aut perſeuerare in peccato. to.9. 355. 4.
Abſoluentes à cenſuris in bulla Cœnæ Domini expreſſis quas pœnas incurrant? to. 5. 411. 346.
Abſoluendi poteſtas à Tridentino Epiſcopis conceſſa. to.5. 413. 348.
Abſolutio ab excommunicatione dupliciter tribuitur. to.5. 415. 349.
Abſolutio ab excommunicatione non prodeſt, niſi remoueantur ea, ob quæ excommunicatio fuit lata. to.5. 416. 350.
Abſolutio ab excommunicatione an poſſit impendi extra Sacramentum Confeſſionis? to.5. 496. 67.

Abſolutio, cùm requirit ſatisfactionem partis, poteſt impendi, quoties pars ſcripto, vel verbo confiteatur ſibi fuiſſe ſatisfactum. to.5. 496. 65.

Quando autem ob paupertatem nequit fieri ſatisfactio, tunc poteſt impendi data cautione pignoritia, aut fideiuſſoria. tom.5. 496. 65.

Imò ſi abſoluendus cautionem præſtare non poteſt, ſatisfacit præſtita cautione iuratoria. to.5. 496. 65.

*Abſtenti.*

Abſtenti qui dicantur? to.6. 100. 2.

Abſtentionis nomine S. Cyprianus frequentiſſimè ſignificat depoſitionem. to.6. 100. 2.

Abſentio aliquando ſumitur pro excommunicatione; & abſtentus idem ſonat, ac excommunicatus. to.6. 100. 2.

Abſtentio à communione Epiſcopali, vel clericali antiquitus erat vera degradatio. to.6. 100. 2.

*Abſtinere.*

Abſtinere ab immolatis, fornicatione; ſuffocatis, & ſanguine quare decretum fuerit in Concilio Apoſtolorum? to.9. 503. 56.

*Abſurda.*

Abſurda, quæ ſequerentur, ſi Pontifex Romanus definiens ex cathedra poſſet errare. to.10. 38. 1.

Abſurda, quæ ſequerentur, ſi Papa præeſſet Concilio congregato ad iudicandum de factis ipſiuſmet Papæ. to.9. 8. 4; & ſeq.

Item abſurda, quæ ſequerentur, ſi magna neceſſitate Eccleſiæ imminente non poſſet congregari concilium. to.9. 8. 7.

*Abuſus.*

Abuſus poteſtatis tripliciter fit, ſcilicet per prauam adeptionem, per prauam executionem, & per prauam intentionem. to.4. 61. 2.

Abutentes ſacramentis in maleficijs, & baptizantes imagines, ſi credant illa, quæ faciunt, ad maleficia, & facinoroſos actus ordinari, & per illa maleficijs patrocinium præſtari, hæretici ſunt declarandi. to.4. 85. 1.

Abuſus poteſtatis non eſt à Deo, ſed tantùm ab hominum malitia, & prauitate. to.4. 62. 2.

*Acacius.*

Acacij Patriarchæ Conſtantinopolitani ad Petrum Antiochenum de non ponendis in triſagio illis verbis: *Qui crucifixus es pro nobis*. to.1. 225. 1; & ſeq.

Alia eiuſdem epiſtola de promiſſionibus à Deo Abrahę factis. to.1. 225. 2.

Acacius Patriarcha Conſtantinopolitanus quomodò ſe geſſerit in damnatione, & abſolutione Petri Mogi Patriarchæ Alexandrini? to.6. 101. 2; & 193. 1; & ſeq.

Acacius lapſus in reprobum ſenſum reſtaurauit Euſebianam factionem, & audaciam; & ab Eccleſia Romana damnatus reliquit ſuæ genti perfidiſſimum ſchiſma Acacianum. to.6. 101. 2.

Acacij damnatio fusè deſcripta. to.7. 165. 1; & ſeq.

Fuit à Fęlice Papa damnatus. to.15. 568. 22; & ſeq.

Acacianum ſchiſma contaminauit Imperatorem, & vniuerſum pene Orientem, qui ei quamuis excommunicato communicare non deſtitit. to.15. 586. 1; & ſeq.

Ob Fullonem violenter intruſum in Sedem Antiochenam fuit excommunicatus. to. 1. 416. 2.

Fuit Arianus. to.1. 10. 2.

Iterum fuit à Gelaſio Papa damnatus. to.2. ex Pighio. 112. 2; & ſeq.

Acacij tragædia ſub Papa Simplicio. to.2. ex Pighio. 110. 1; & ſeq.

Eius epiſtola ad Papam Simplicium teſtatur auctoritatem, & præeminentiam Sedis Romanæ. to.2. ex Pighio. 110. 2; & ſeq.

Vocatus Romam à Papa recuſauit venire, & propterea fuit damnatus. to.3. 722. 2; & 725. 1.

*Acacius Cæſarienſis.*

Acacius Cæſarienſis Epiſcopus fretus Conſtantini Imperatoris potentia depoſuit Liberium Papam, & conſtituit Fęlicem. to.13. 251. 2.

*Academia.*

Academia Pariſienſis non appellauit à Bonifacio VIII. tom.3. 587. 2.

Neque appellauit à Benedicto II; qui in eam fuit propenſiſſimus, & abſoluit Philippum Pulcrum, & omnibus, qui ei adhęſerant, clementer indulſit. to.3. 587. 2.

*Achaz.*

Achaz peccauit erigendo nouum altare in templo ad ſimilitudinem altaris idoli, quod iam erat erectum Damaſci. tom.18. 671. 1.

*Acceſſorium, acceſſus.*

Acceſſorium ſequitur naturam principalis. to.3. 584. 1.

Acceſſus in electione Papæ fieri poteſt etiam durante, imò & publicato ſcrutinio. to.4. 487. 89.

Acceſſus quomodò peragendus attenta bulla Gregorij XV.? to.4. 487. 93.

Scrutinio pendente quomodò, & qualiter acquiri poſſit ius per acceſſum? to.4. 487. 91.

*Acephali.*

Acephali qui dicantur? to.6. 18. 52.

*Acta, actiones, & actus.*

Acta Concilij, cui Papa eſt præſens, Papæ adſcribuntur; vbi verò Papa non eſt præſens, ſcribuntur nomine Concilij, & ad Papam approbanda mittuntur. to.9. 165. 21; & ſeq.

Acta conciliorum ſub cuius nomine ſcribi debeant? to.9. 162. 1; & ſeq.

Actorum Apoſtolorum liber non continet omnia, quæ facta fuerunt ab Apoſtolis. to.4. 234. 1.

Acta Collegiorum per illos, qui ſunt de Collegio, nequeunt ſeparatim expediti, ſed neceſſariò debent eſſe in vnum congregati, vt ſint valida. to.9. 140. 6.

Acta celebranda à duobus Collegijs non ſunt valida, ſi ab vno tantùm celebrentur, & à minori parte alterius Collegij. tom.9. 223. 54.

Acta facta in Concilio diſſoluto faciunt fidem coram alijs Iudicibus. tom.9. 255. 3.

Acta S. Syluestri. referentia Conſtantini baptiſmum, & donationem ſunt vera, & legitima. to.10. 108. 2.

Acta Imperatorum quando licitè poſſint damnari? to.3. 953. 2.

Acta Sacerdotum veteris Legis nequeunt comparari cum actis Romani Pontificis. to.3. 943. 2; & 936. 1; & ſeq.

Actorum Apoſtolorum liber eſt magis dicendus commentarius potiùs peregrinationis Pauli cum Luca, quàm actorum Apoſtolorum in vniuerſum exacta narratio. to.2. ex Pighio. 33. 2; & ſeq.

Acta Apoſtolorum exceptis illis ſcriptis à S.Luca ſunt apocrypha. to.16. 414. 12.

Actio humana, vt ſit bona, oportet, vt eius natura, & circumſtantiæ ſint bonæ. to.13. 178. 2.

Actio de ſuo genere mala nullis circunſtantijs quantumuis perfectis poteſt fieri bona. to.13. 178. 2.

Actio, & paſſio per eundem reſpectum nequeunt multiplicari. to.9. 8. 4.

Actio, & paſſio incompoſſibiles ſunt in eodem ſubiecto. to.9. 16. 57.

Actiones Papæ quando dicantur benè, vel malè ordinatæ? to.9. 508. 71.

Actus factus contra iuramentum in contractibus pluries valet. to.9. 336. 178.

Actus fidei Diuinæ tria neceſſariò debet importare. to.3. 329. 2.

Actuum poteſtatis ſæcularis, & Eccleſiaſticæ diſtinctio. to.3. 132. 1.

Actus factus contra iuramentum an teneat? to.9. 336. 178.

Actus omnes iuriſdictionis competunt Concilio tam generali, quàm prouinciali. to.3. 575. 2.

Actiones purè ſæculares quęnam ſint? to.13. 465. 2.

An ſubdantur Papæ dominio? to.13. 465. 2.

Actus ceptus pro bono publico habetur pro completo. to.18. 136. 4.

Actus alij ſunt ſimplices ſine iuriſdictione, alij purè Regales cum iuriſdictione, alij verò poteſtate Regali, & Spirituali communes. to.3. 132.1.

*Adalbertus.*

Adalberti epiſtola ad D. Bernardum. to.5. 754. 2.

*Adam.*

Adam ſignificauit Chriſtum; quia per Chriſtum facta fuit omnium hominum regeneratio. to.14. 338. 1.

Si non peccaſſet, lege ſcripta non indiguiſſemus. to.11. 527. 4.

Fuit primus miniſterialis Monarcha totius Orbis terrarum. to.17. 397.

Fuit figura vnitatis Eccleſiæ. to.3. 37. 2.

Adam fuit Caput Euæ, & primus Vicarius Eccleſię. to.3. 37. 2.

Adam in ætate triginta annorum fuit à Deo creatus. to.3. 38. 1.

Adæ duo priuilegia fuerunt à Deo collata. to.18. 103. 6.

Accepit aliqua dona ſibi propria, & alia transfundenda in poſteros. to.19. 101. 1; & ſeq.

Ex eius latere formata eſt Eua, ſicut ex latere Chriſti Domini formata eſt Eccleſia. to.3. 37. 2.

*Adam Patriarcha.*

Adami Patriarchæ Orientalis ſermo de fide contra hæreticos. to.1. 169. 1.

Eiuſdem de luminis miraculoſi apparitione in ſepulcro Chriſti die Sabbathi Sancti. to. 1.173.2.

*Adamus Scherzerus.*

Adamus Scherzerus confeſſus eſt Romæ duraſſe veram fidem vſque ad tempora S.Gregorij Nazianzeni. to.11. 3. 1.

*Adelardus.*

Adelardus Epiſcopus Veronenſis à Ioanne VIII. propter præſumptionem fuit excommunicatus. to.3.795.2.

*Adoratio.*

Adorationis nomen vnde ortum ſit? tom. 4. 336. 1.

Adorationis ſpecies ſunt tres, ſcilicet latrię, quæ Deo debetur; duliæ, quæ debetur ſanctis; & hyperduliæ, quæ debetur Beatiſſimæ Virgini Matri Dei Mariæ. tom. 4. 336. 2.

Adorationis modi qui ſint? to.4.336.2; & ſeq.

Mos adorandi per oſculum manuum, & pedum viguit etiam inter gentiles; & à Perſis illum tranſtulit ad Romanos Diocletianus Cęſar, qui poſt triumphum de Perſis reportatum voluit pedes ſibi oſculari. to. 4. 337. 3; & ſeq.

Pedum oſculatio fuit introducta in principio naſcentis Eccleſiæ. to.4. 337. 3; & ſeq.

Adoratio, quæ Papæ exhibetur, tanquam ſponſo, & capiti Eccleſiæ, ac viſibili Dei Vicario, eſt inferior adoratione, quæ ſupremæ Dei maieſtati tribuitur. tom. 4. 337. 2.

Adoratio fuit in vſu etiam apud Hebræos, & ſignificauit ſolam humiliationem, quæ ab inferioribus debetur ſuo ſuperiori. to. 4. 337. 1.

*Adrianus I.*

Adrianus I. reprehenſus à Magdeburgenſibus defenditur. to. 8. 455. 2; & ſeq.

Statuit Metropolitam Bituricenſis Eccleſiæ à ſola Sede Apoſtolica poſſe iudicari. tom.6. 109. 2.

Renouauit, & confirmauit priuilegia Eccleſiæ Rhemenſis; inter quæ eſt, quòd eius Archiepiſcopus per ſolum Pontificem Romanum poſſit iudicari. to.6. 116. 1.

Codicem Canonum ſibi ab Angilramno Epiſcopo Metenſi oblatum nunquam confirmauit. to.6.330.2.

Adrianus voluit ad ſe tranſmitti Hincmarum Laudunenſem, & eius Aduerſarios, eorumque cauſam coram ſe retractari. to.6.137.2; & ſeq.

Sardicenſes canones longè aliter, quàm Hincmarus intellexit. to.6.137.2.

Adriani pactum cum Carolo Magno. to.5.76. 1; & to.9. 671. 1; & to.13. 438. 2.

Tharaſio patriarchæ cultum imaginum ſeuerè præcepit. to.1. 186.1.

Varios errores, hæreticoſque damnauit. to.1. 312. 2.

An conceſſerit Carolo Magno ius eligendi Romanum Pontificem? to. 10. 167. 1; & to.19. 597. 1; & ſeq.

Conſtantinum, & Irenem redarguit. to.1.81.2.

Repreſſit Deſiderium Regem Longobardorum. to.19. 483. 2.

Eius epiſtolæ ad Carolum Magnum Regem Francorum. to.10. 107. 1; & 117. 1; & 2; & 118. 1; & ſeq; & 119. 1.

Alia eiuſdem epiſtola de fide, & confeſſione S. Petri. to. 17. 76. 2.
Leoni Iconomacho, & reliquis Hagiomachis antiquam fidei formulam oppoſuit, & pręcepit, vt à Patribus VII. Synodi ſubſcribuetur. to. 1. 185. 2.

*Adrianus II.*

Adrianus II. Regem Angliæ corona donauit. to. 4. 33. 1.
Adriani II. ad Lotharium Regem eum videre deſiderantem reſponſio ſummo Pontifice digna. to. 1. 531. 1.
Adriani II. forma profeſſionis fidei Conſtantinopolim miſſa. to. 15. 543. 10.
Iuſſit, vt eadem forma profeſſionis fidei ab omnibus clericis ſubſcriberetur. to. 15. 543. 10.
Cur delegauerit cauſam S. Ignatij patriarchę retractandam in VIII. Synodo? to. 6. 141. 2.
In VIII. Synodo Pontificalem auctoritatem exercuit, & firmauit. to. 6. 162. 1.
Photium, & eius conciliabulum coactum contra Ignatium patriarcham anathemate percuſſit. to. 1. 101. 2.

*Adrianus IV.*

Adrianus IV. quantùm laborauerit pro reducendis Græcis Schiſmaticis ad vnionem Sacroſanctæ Eccleſiæ Romanæ? to. 20. 26. 2.

*Aduocati.*

Aduocati conſiliarij, & miniſtri non debent res arduas inſcijs eorum Dominis efficere. to. 9. 319. 52.
Aduocatorum conſilium, & iudicium ideo neceſſariò requiritur, quia in vno ſolo non reperitur tota prudentia, vel tanta, quanta reperitur ſimul in pluribus. tom. 9. 319. 50.

*Adulator.*

Adulator quis ſit; & quænam eius qualitates? to. 14. 269. 2.
Non eſt ita adulandum Principibus, vt ſanctarum Scripturarum veritas negligatur. to. 14. 269. 2.
Ex adulatione innumera propemodum mala oriuntur. to. 14. 269. 2.
Adulator perſuaſit Alexandro Magno eſſe immortalem. to. 14. 269. 2.

*B. Ægidius.*

B. Ægidius Romanus reprehendit Ludouicum Pulcrum, quia tempore ſchiſmatis omnia faciebat per ſe conſultis tantùm Epiſcopis. to. 9. 12. 20.
Se ſe obtulit Papæ Honorio IV. inſtans, vt examinarentur illæ propoſitiones, quas ei Stephanus Pariſienſis Epiſcopus obiecerat, proteſtans ſe eſſe paratum ad ea omnia reuocanda, quæ Sedes Apoſtolica reuocaſſet. to. 15. 648. 75.
Eius ſummæ humilitatis, & ſubmiſſionis gratia ad Apoſtolicam Sedem ad Bituricenſis Eccleſiæ Pontificatum fuit euectus. to. 15. 648. 1.
Illius doctrina examinata fuit à Stephano Pariſienſi Archiepiſcopo, non tamen damnata fuit, ſed confirmata. to. 15. 648. 1.
Iterum ex Honorij Papæ IV. præcepto debuit Pariſijs ſolemniter examinari. tom. 15. 648. 1.

*Ægyptus, Ægyptij.*

Ægyptiorum plagæ. to. 8. 15. 1.
Ægyptiorum Epiſcoporum libellus proteſtationis fidei reiectus à Synodo Chalcedonenſi. to. 6. 612. 2.
Ægyptiaca diœceſis fuit vaſtiſſima. tom. 6. 613. 2.
Ægyptus ſpoliatio quare acciderit? tom. 3. 41. 2.
Ægyptiorum Epiſcoporum epiſtola ad Felicem Papam. to. 5. 42. 1; to. 19. 592. 1; & 594. 1.
Ægyptus Patriarchę quomodò Summum Romanum Pontificem ſalutauerint? tom. 1. 164. 2.

*Æneas paralyticus.*

Æneas paralyticus ſanatus fuit à D. Petro. to. 8. 24. 2, & ſeq.

*Æneas Syluius.*

Ænęę Syluij opera Baſileę impreſſa habentur tanquam ſuſpectæ editionis. to. 2. ex Alano. 49. 1.
Eius iudicium de Concilio Baſileenſi. to. 3. 416. 2.
Eiuſdem concluſiones. to. 3. 417. 1.
Errorem ſuum circa primatum Romani Pontificis retractauit. to. 2. ex Alano. 11. 2.
Extremis vitæ ſuæ annis ægerrimè tulit ſe ſcripſiſſe pro validitate, & legitimitate Concilij Baſileenſis, vt liquet ex Bulla retractationis motu proprio edita. to. 3. 416. 1; & ſeq.
Scripſit ætate immaturus, nec plenè verſatus in rebus Eccleſiaſticis, & ex neſcio quo aſtu contra Eugenium IV. concepto; quod propterea maturiori ætate, & conſilio reuocauit. to. 2. ex Alano. 49. 1.

*Aerius.*

Aerius coęquauit Epiſcopos, & præsbiteros. to. 3. 551. 2.
Preces pro mortuis oblatas damnauit. to. 4. 245. 1.
Aerij Ariani peruerſio, error, & confuſio Epiſcopatus cum Sacerdotio. to. 4. 245. 2.
Aerius, cùm eſſet Sacerdos, & Pontificatum conſequi non potuiſſet, repulſę dolore ad Arianiſmum defecit. to. 4. 245. 2.

*Æthiopi.*

Æthiopum Imperatoris legatio ad Paulũ III. to. 1. 165. 2.
Æthiopum Imperator Apoſtolorum doctrinam in octo libris digeſtam conſeruabat, ex qua cognouit obedientiam, quam debent Epiſcopi totius Orbis Romano Pontifici. to. 1. 165. 2.

*Ætiani.*

Ætiani dixerunt omnes præsbiteros eſſe pares in poteſtate; nec vnum alio eſſe ſuperiorem, nec etiam Romanum Pontificem. to. 10. 304. 2.

*Africa.*

Africa aliquando dicta fuit Lybia; an propriè ſpectet ad Orientem, & ad dięceſim Ægyptiacam? to. 6. 226. 1.
Semper ſpectauit ad Occidentis Imperium, & fuit dięceſis ſingularis ex Conſtantini decreto ſubiecto Italiæ Prætori. tom. 6. 226. 1.
In rebus Eccleſiaſticis Primatem habuit Epiſcopum Carthaginenſem, & ſpectauit ad patriarchatum Romanum. to. 6. 226. 1.
Poſt Conſtantini tempora fuerunt ſolùm ſex prouinciæ; ſcilicet prouincia conſularis, Numidia, Bizacium, Tripolis, Cæſarienſis

Mau-

Mauritania, & Mauritauia Sitiſenſis.to.6. 227.t.
Quænam fuerint harum prouinciatum Metropoles? tn.6. 227. 2.
Fuerunt prouinciæ nomeroſiſſimæ quoad cathedras Epiſcopales. to.6. 229. 2.
Quælibet prouincia licèt Metrnpoliticam poteſtatem haberce, non ramen haboit Eccleſiam Merropnlicam determioatam, in cuius Epiſcopos poteſtas Metrnpolitica per ſucceſſionem etaoſiret. to. 6. 230. 1.
Africam Pootificis Romani iuriſdictioni fuiſſe ſubiectam oſtenditur ex co, quòd ad euitandum iudicium Papę Melchiadis ipſum proditionis accuſauetiot. to.6. 350. 2; & ſeq.
Africæ conſuetudn vetuit ſnlos præsbiteros, noo autem Epiſcopos ad Apoſtolicam Sedem, aut etiam ad generalem Eccleſiæ Synodum prouocare. to.6. 310. 5; & 311. 1; & 320. 2.
Cur appellarc licuerit Epiſcnpis, nno antem præsbiteris, aut clericis? to.6. 313.1.
Africa hierarcbiam Eccleſiaſticam ab alijs diuerſam ſemper conſtituit. to.6. 225.1.
Intotn Rnmann patriarchatu nullus Primas fuit pluribus prouiocijs præfectus, niſi Primas Carthaginenſis. to.6. 225. 1.
In Africam multas nouitates ioduxit Iuſtiniaous Imperator, quæ tamen qunad negotia Eccleſiaſtica noo fuerunt receptæ. 10.6. 228. 1; & ſeq.
Africæ Epiſcopi Romam potoerunt ſemper appellare. to.6. 323. 2.
Etiam Epiſcnpi eranſuerſi Rnmanas ſunrum Cnllegarum appellationes ſemper cenſuerunt nnn prohiberi à quintn cauone Nicæno. to 6. t26. 2.
Africæ Epiſcnpi in ſuarum Synodnrum prouiocialium iudicijs poterant Romam prnximè prnuocare. to.6. 235. 1.
Africæ clero an aliquando, & in aliquibus cauſis ſuerit licitum Rnmam appellare? to.6. 343. 1.
Quid dc appellatione Clericorum Africæ ſenfetir Zoſymus? to.6. 343. 1; & ſeq.
Africæ clerus in conrroucrſijs fidei ſemper potuit Romam prouocare.to.6.359.2;&ſeq.
Africæ Epiſcnpi liberrimè Romam appellatunt temporibus Gregorij Magni. ro. 6. 366. 1; & ſeq.
Sola quæſtio de appellatione Cleri inſerioris ad Romanum Ponrificem viguit in Africaois prnuincijs. tn.6. 226. 2.
Africæ Synodi uon feſtinabaor ſuperordinare Epiſcopis depoſitis nnuos Epiſcnpos, niſi prius ad Sedem Romanam ſuum retnliſſent iudicium. tn.6. 95. 2.
Africæ Synodus de appellarionibus ad Sedem Apoſtolicam quo anno fuerit celebrata? to.6. 334. 2, & ſeq.
An ea verba: *Sicut & de Epiſcopis conſtitutis*; fuerinr ſuperaddita cnllectioni caoonum? tn.6. 334. 2.
Africa ſemper habuit proprium, & ſingularem canonum cndicem, in quo primum locum rencbant canooes Nicæni, poſt quos ſeqoebantur canones Grati, qui Syoodo Sardicenſi interfuerat. to.6.248.2.
Semper debuerunt Epiſcopi referrc ad Sedem Romanam cauſas grauiores, prnpter qund S. Cyprianus à Cornelio Papa fuit reprehenſus, quia ooo retulit Romam Fortunati intruſiooem. to.6. 249. 2.
Africa ſemper habuit plures, quàm quingentas Cathedras Epiſcnpales.; to.6. 229. 2; & ſeq.
Africæ prouinciæ excepta Tripolitana habebant ferè ſingulæ ceotum Epiſcopos. to.6. 294. 2.
Africæ Syoodi varias fnrmas, ſpecies, atque variam pro diuerſis temporibus aoctoritatem habuerunt. to.6. 285. 5.
Africani Concilij literæ ad Cæleſtinum Papam miſerandæ. to.6. 526. 2; & 137. 1.
Africani non admittebant, niſi viginti canones Nicænns. to.6. 126. 2; & ſeq.
Africæ codex fueritne vitiatus? tn.6. 333. 2; & ſeq.
Auctor illorum canonum eſt palam impurus, & eos ſcripſit ſub Cæleſtino Pontifice. to.6. 333. 5; & ſeq.
An ille codex fuerit conditus in aliqua Synndo, vel ab aliqua parriculari perſnna? to.6. 333. 2; & ſeq.
Certum eſt noo fuiſſe conditum in Concilio Mileoitano. tn.6. 334. 2.
Africæ Epiſcopi quomodò ſtipulati fuerint cum Legatis Romanis circa appellationes? tn.6.342. 2.
Tractarum fuir ioter eos, non dc ſubſtantia Epiſcopalis appellarionis, ſed tantùm de ordinc, & modo appellandi. to.6. 342. 2.
Omoes Africæ Epiſcopi teſte S.P.Auguſtino potuernot ſemper Romam appellare. tn.6. 352. t.
Africa ſemper fuit ſubiecta Romano Pontifici. to.14. 166. 1; & ſeq; & to.11.201.1.
Tenaciſſima ſemper fuir in defendendis ſuis priuilegijs. to.11. 201. 1.
Africæ clerus debebat iudicari à Synodn Primatiali iuxta conſuetudinem aotiquiſſimam, & canonem Africæ. to.6. 577. 1; & to.16. 243. 1.
Africæ Epiſcopi non poteraot eligere Iudices ſuarum cauſarum extra Diœceſim, & forſiran nec extra Prouinciam. to. 6. 430. 1.
Africanæ Synodi teſtimonium S. Vincentij Lirinenſis. to.2. cx Alano. 31. 1.
Africani canones ab hæreticis pluribus pluries corropti, & depranati. to.2. ex Alano. 30. 2.
Africæ Synodus Epiſcnpo Romann nomen Epiſcopi vniuerſalis non ademit. co.2. ex Alano. 12. 2.
Eius Epiſtolæ verus ſenſus, & intellectos. to.9. 213. 157.
Africa eſt quarta pars Mundi pietate, & religione multorum Martyrum, & plurimorum Doctorum ſapientia illuſtris. Eius Metropolis Carhago fuit dicta Tarſin, à Scipiooe Æmiliano funditus euerſa. ro.3. 739. 2.
Africani ſemper appellatunt ad Rnmanum Pontificem. to.3. 744. 2.
Africa Arianę hereſis macula infecta à Vvandalis, alijſque Barbaris combuſta, & vaſtata centum annis permanſit ſub captiuitate Barbarorum, à quibus tandem liberata cnegit Conciliom de recurſu ad Romanum Pontificem. tn.3. 762. 2.



Digitized by Google

Eius canon de appellatione ad Sedem Romanam Pontificis iuſſu fuit conditus. to.16. 242. 1; & ſeq.

Africana Eccleſia ſemper ſe fuiſſe Romanæ Sedi ſubiectam profeſſa eſt. to.16. 242. 1; & ſeq.

Africanorum prouocationes ad Sedem Apoſtolicam frequentiſſimæ erant S.P.Augustini temporibus. to.16. 243. 1; & ſeq.

Africæ Epiſcoporum modeſtia circa titulos teſtimonio Sancti P.Auguſtini oſtenditur. to.16. 245. 1; & ſeq.

Africanorum Epiſcoporum epiſtolæ ad Bonifacium, & Cœleſtinum. to.16. 247. 1; & ſeq.

Africani Patres rogarunt Cœleſtinum Papam, ne admitteret appellationes. to.13. 126. 2.

Africani Patres reſpondent Scithiæ Epiſcopis in rebus dubijs ſtandum eſſe Sanctæ Matris Eccleſiæ Romanæ iudicio. to. 1. 149. 1.

Africanorum Epſcoporum diuerſa dubia ad Romanum Pontificem delata. to. 1. 149. 2.

Africana Eccleſia de Euchariſtiæ, & Pœnitentiæ Sacramento, & de execratione contra hæreticos. to.1. 209. 2.

Africæ Prouinciarum deſcriptio. to. 14. 390. 2.

Africæ Epiſcopi conqueſti fuerunt, quòd Apoſtolica Sedes tam faciliter ab ipſis iudicatos abſolueret; & quòd ſuos Legatos poteſtate ſæculari munitos mitteret in Africam; & rogauerunt S. P. Auguſtinum, vt has querimonias Romano Pontifici indicaret. to.1. 457. 2; & ſeq.

Africæ Epiſcopi in Eccleſia Romana eſſe ius in vniuerſam Eccleſiam agnouerunt. to.1. 458. 1.

Africæ Epiſcopi Catholici ſemper Romanæ Sedis prærogatiuam nouerunt. to. 2. ex Alano. 21. 2.

Africæ Epiſcopi agnouerunt Eccleſiæ Romanæ primatum. to.18. 84. 1; & ſeq.

Semper confeſſi ſunt auctoritatem Romani Pontificis. to.18. 93. 2; & ſeq.

Teſte S.Cypriano cognouerunt Romanum Epiſcopum eſſe Epiſcopum vniuerſalis Eccleſiæ. to.18. 82. 2.

Quomodò proteſtati fuerint ſe non habere canones omnes Concilij Nicæni? to. 18. 553. 2.

Africæ perſecutio ſub Hunnerico, & Traſamundo. to.20. 31. 1.

Africanorum Patrum epiſtola ad Bonifacium Papam. to.3. 754. 2; & to.18. 96. 2; & ſeq.

Africanæ Eccleſiæ epiſtola ad Ioannem Papam. to.3. 762. 2.

Africa tripliciter ſumitur; ſcilicet pro Prouincia proconſulari, & pro Diœceſi ſubiecta Italiæ Prætori; & pro tertia Mundi parte. to.4. 353. 1; & ſeq.

*Agapetus Papa.*

Agapetus Papa depoſuit Anthymum è Patriarchatu Conſtantinopolitano, eumque iuſſit redire ad ſuum Epiſcopatum Trapezuntinum. to.6. 115. 1; & to.5. 594. 1; & to.6. 114. 1; & to.1. 440. 2; & to. 19. 395. 2.

Hæc depoſitio fuit inuitis Imperatore, & Imperatrice. to. 15. 237. 37; & to.18. 88. 1.

Agapeti epiſtola ad Epiſcopos Orientis reſponſiua ad eorum dubia ei propoſita. to.7. 163. 2.

Sententiam Iuſtiniani Imperatoris latam contra Arianos confirmauit. to.1. 307. 2.

Vocatus fuit Conſtantinopolim à Iuſtiniano, vt de Anthymi Seuerianiſmo cognoſceret, atque decerneret; vbi inueniens Iuſtinianum Theodoræ artibus deluſum dixit ſe in faciem Diocletiani veniſſe; & illius fregit audaciam; & Anthymum coram illo hæreſis Seuerianæ conuicit, atque damnauit, & tanquam Eccleſiæ adulterum, & ſeductorem expulit ei præfixo tempore pœnitentiæ. to.1. 307. 2; & 117. 2.

Seuerum Pſeudoepiſcopum Antiochenum, Petrum Apamenum, & Zoarum præsbiterum canonica ſecure percuſſit. to.1.307.2; & to.7. 163. 1.

Agapeti reſponſio ad Iuſtinianum Imperatorem petenti rem illicitam. to.9. 670. 2.

In locum Anthymi à ſe depoſiti Mennam ſuffecit. to.13. 198. 2; & to.2. ex Pighio. 107. 2.

Eius epiſtola ad Petrum Hieroſolymitanum Epiſcopum de Anthymi, ſeu Anthemij, vt alij legunt, depoſitione, & Mennæ electione. to.2. ex Pighio. 108. 1; & ſeq; & to.3. 737. 2.

Ad Iuſtinianum à Theodato Gothorum Rege miſſus fuit Conſtantinopolim aliter minitante ſe vaſtaturum Italiam, niſi iuiſſet ad placandum Imperatorem iratum ob Anthymum Eutychiana hæreſi infectum impijſſimæ coniugis Theodoræ opera. to.3. 730. 1.

Agapetus rigidè interrogatus Conſtantinopoli à Iuſtiniano Imperatore his verbis eius audaciam repreſſit: *Me non ad Diocletianum ſed Iuſtinianum veniſſe exiſtimabam.* to.20 19. 1; & to.7. 163. 2.

Eius epiſtola ad Epiſcopos Africanos laudat, & confirmat pacem Eccleſijs Africanis redditam, nec non vnionem ad Sanctam Eccleſiam Romanam. to.1. 149. 2.

Terminum purgationis canonicæ præfixit Anthymo, ſeu Anthemio, vt niſi intra illum ſe purgaſſet, nedum Pontificali dignitate minaretur illum ſe priuaturum, ſed etiam declaraturum hæreticum. to.7. 163. 2.

Agapeti acta contra Anthymum nedum ad inſtantiam Theodoræ non fuerunt reſciſſa à Vigilio eius ſucceſſore, ſed fuerunt confirmata, quamuis antequam eligeretur, promiſiſſet ſe Anthymum reſtituturum. to.7. 164. 1.

*Agar.*

Agar à Sara plurimùm afflicta fugam capere ſtatuit. to.8. 20. 2.

Agar filij vocati populi Agareni diuiſi ab Iſaac, qui fuit Chriſti figura, fuerunt figura hæreticorum, qui ſunt à Chriſti diuiſi. to.3. 263. 2; & ſeq.

Agar afflictio Dei ſupplicium ſignificabat, quo non peccantium interitus, ſed correctio procuratur; atque adeò non pœna,

na, ſed miſericordia exiſtimanda eſt. to.8. 20. 2.

*Agatho.*

Agathonis ſententia in cauſa Honorij Papæ. to.1. 121. 2.
Eiuſdem literæ pro defenſione eiuſdem Honorij. to.1. 122. 1.
Eiuſdem epiſtola ad Conſtantinum IV. Imperatorem de infallibilitate Sedis Apoſtolicæ. to.1. 106. 2.
Eiuſdem iudicium contra Monothelitas. to.1. 310. 1; & to.13. 417. 1.
In Concilio VI. Oecumenico præſcripſit formulam confeſſionis ſecundæ perſonæ Sanctiſſimæ Trinitatis. to.1. 99. 2.
Agatho fuit vir ſummæ Sanctitatis. tom. 14. 108. 1.
Nunquam errauit in fide. to. 14. 486. 1.
Agathonis Papæ Legati audientes in VI. Synodo Honorij damnationem cur tacuerint? to.8. 159. 2.
Agathonis epiſtola ad Conſtantinum, Heraclium, & Tiberium. to.7. 180. 1.
Eius epiſtola ad Conſtantinum in VI. Synodo lecta fuit, & ab omnibus Patribus approbata. to.4. 457. 2; & to.10. 478. 1; & to.2. ex Pighio. 82. 2; & ſeq.
Agatho in Synodo Romana definiuit Spiritum ſanctum à Patre, & Filio procedere. to.3. 684. 1.
Agatho præfuit Eccleſiæ anno 678; miraculis claruit, & martyrio fuit coronatus. to. 9. 368. 66.
Docuit Eccleſiam Apoſtolicam à tramite Apoſtolicæ traditionis nunquam erraſſe, nec hæreticorum nouitatibus vnquam depranatam ſuccubuiſſe, to.2. ex Pighio. 82. 2; & ſeq.
Synodum Romæ coegit centum viginti quinque Epiſcoporum anno Domini 680; antequam VI. Synodus, quæ fuit Conſtantinopolitana tertia, celebraretur. to.3. 674. 2.
Creauit duos Cardinales ex natione Græca. to.3. 675. 2.

*Agens, agere.*

Agenti poſſeſſorio recuperandæ poſſeſſionis an obſtet exceptio non canonicæ inſtitutionis, vt teneatur iuſtificare poſſeſſionem ex titulo? to.9. 25. 109.
Agere contra ſtatum generalem Eccleſiæ, & agere contra ſtatum Eccleſiæ quomodò differant? to.9. 444. 143.

*Agni.*

Agnorum nomine quid propriè ſignificetur? to.8. 415. 1.
Agnorum nomine à Christo Domino bis repetito ſignificatus fuit populus Hebraicus, & Gentilis à Petro paſcendus. tom. 18. 492. 1.

*Agobardus.*

Agobardi Archiepiſcopi Lugdunenſis epiſtola de poteſtate vtriuſque regiminis Eccleſiaſtici, & politici. to.2. ex Agobardo. 2. 1; & ſeq.
Regem Galliarum exorauit, vt mandatis Apoſtolicis obediret, & tumultus componeret. to.2. ex Agobardo. 2. 1.
Confeſſus fuit Eccleſiam auctoritate Petri, & illius ſucceſſorum firmiter obtinuiſſe apicem primatus à Solis ortu vſque ad occaſum. to.2. ex Agobardo. 2. 1.

*Agrippa.*

Agrippa Rex ſcribens ad Caium Imperatorem reſtatur, quanti ſit habendus Pontificatus. to. 13. 273. 2.

*Agrippinus.*

Agrippinus Carthaginenſis Epiſcopus ſuaſus à Tertulliano docuit baptizatos ab hæreticis eſſe rebaptizandos. tom. 11. 52. 52; & to.1. 96. 1.
Illius ſententiam S. Stephanus Papa ſtatim cum cæteris ſuis Collegis reprobauit. to.1. 96. 1.

*Aiſtulphus.*

Aiſtulphus ſecundò Romam obſedit. tom. 6. 746. 4.
Opprimens Eccleſiam Romanam à Deo punitus fuit. to.1. 555. 2.
Multum vexauit Eccleſiam diripiendo eius bona, altaria, & Sacramentum Euchariſtiæ prophanando. to.1. 555. 2.
Omnia tentauit, & mouit, vt Stephanum Papam in ſua poteſtate viuum haberet. to.1. 555. 2.

*Alanus.*

Alani Copi dialogus contra impugnatores Eccleſiaſticæ hiſtoriæ de viris Sanctorum, & Summi Pontificatus, & ſacri cœlibatus. to.2. ex Alano 1.
Eiuſdem dialogiſmi ordo. tom. 2. ex Alano. 3. 1.

*Alaricus.*

Alarici Regis Gothorum qualis fuerit reuerentia erga Apoſtolicam Sedem. tom. 1. 547. 2.
Præcepit ſuis militibus, vt ſinerent eos ſecuros, qui ad Apoſtolorum Petri, & Pauli Baſilicas confugiſſent. to.1. 547. 2.
Alaricus Romam ſpoliauit, & ſuccendit tempore Papæ Innocentij I. to.8. 167. 2.
Sacra vaſa à quadam Moniali cuſtodita, & à Barbaro milite inuenta iuſſit deportari ad S. Petri Baſilicam, à qua fuerant extracta. to.1. 548. 1.

*Albigenſes.*

Albigenſes ſimul cum Donatiſtis docuerunt dari duo principia, ſcilicet Deum bonum, & Deum malum, idest Diabolum. to. 15. 332. 2.
Alij eorum errores, & blaſphemiæ. tom. 15. 333. 1.
Eorum deletio. to.15. 334. 2.
Albigenſes docebant baptiſmum non delere peccata, & Euangelium irridebant. to.15. 335. 1.

*Albinus.*

Albinus præceptor Caroli Magni de ſumma ſuperioritate Romani Pontificis. tom. 1. 155. 2.

*Alboinus.*

Alboini epiſtola ad Bernaldum Conſtantienſem de incontinentia ſacerdotum. tom. 5. 714; & ſeq.

*Alcuinus.*

Alcuinus fuit primus Auctor Vniuerſitatis Pariſienſis. to.6. 883. 5.
Non fuit Auctor libri de Eccleſiaſticis officijs, vt plures obſeruarunt Auctores. to.6. 483. 1.

*Alexander Magnus.*

Alexandri Magni in Summum Hebræorum Pontificem reuerentia, & religio. tom. 1. 25. 1;

25. 1; & to.15. 372. 2; & to. 17. 316. 2; & 440. 1; & 398.
Eius viſio de Ioiada Sacerdote. to.3. 65. 2.
Alexander Magnus dixit multitudinem muſcarum non obeſſe paucitati veſparum. to.18. 115. 3.

*Alexander II. Papa.*

Alexander II. Papa ſimoniacam labem deſtruxit; Moguntinum, & Magdeburgenſem Epiſcopum Romam vocauit. to. 1. 316. 2.
Cauſam Henrici Germanorum Regis flagitioſiſſimi iudicauit. to.1. 521. 2; & ſeq.
In Concilio Mantuano fuit acceptatus pro vero, & legitimo Papa. to.1. 21. 1.
Fuit electus à Clero Romano, non ab Imperatore. to.1. 21. 1.
Eccleſiam in priſtinam libertatem reuocauit. to.1. 21. 1.

*Alexander III. Papa.*

Alexander III. conceſſit Alphonſo Portugalliæ Duci titulum Regis. to.11. 362. 7.
Depoſuit Fridericum I. Imperatorem. to. 7. 509. 2; & to.4. 34. 1.
Superauit violentias Friderici, Victoris, & Paſchalis. to.10. 74. 2.
Electus à maiori parte Cardinalium fuit ſtatim à Clero acceptatus reluctante Friderico Imperatore, & quibuſdam Cardinalibus. to.1. 15. 2.
Condidit decretum de aqua cum vino in calice miſcenda in Miſſæ ſacrificio. to. 2. ex Alano. 34. 1.
Eius formula circa pallij traditionem. to. 1. 414. 1.
Per Legatos Regi Anglorum ob mortem illatam D. Thomæ Cantuarienſi Archiepiſcopo pœnitentiam impoſuit. tom.1. 523. 1; & ſeq.
Aduersùs Fridericum pro Eccleſiaſtica libertate ſtrenuè pugnauit. to.1. 564. 1.
Eius audaciam fregit. to.1. 131. 1.
Non definiuit matrimonium per verba de præſenti contractum poſſe diſſolui. to. 1. 350. 2.
Calumniatus ab hæreticis vindicatur. to. 12. 243. 2; & to.10. 483. 1; & to.8. 458. 2.
Explicuit legem de teſtamentis. to.4. 509.62.
Alexander III. ſtatuit in Concilio generali, vt electus canonicè Papa ille cenſeatur, in quem duæ partes Cardinalium conſenſerunt excluſo Cleri, & populi conſenſu. to.4. 481. 56.
Quomodò aſſeruerit iudicatum fuiſſe à ſuis Prædeceſſoribus matrimonium ratum non conſummatum poſſe per aliud conſummatum diſſolui? to.4. 508. 61.
Quomodò docuerit iuriſdictionem ciuilem non pertinere ad ſe, ſed ad Regem? tom.9. 673. 2.
Eius tempore qui Antipapæ fuerint? tom. 4. 112. 1.
Alexandri III. defenſio ab hæreticorum calumnijs. to.18. 656. 2.
Suis pedibus ſubiecit Fœdricum Ænobardum, qui Eccleſiæ multas iniurias intulerat. to.19. 20. 2.
Depoſuit Ludouicum Bauarum. to.20. 19. 2.

*Alexander IV. Papa.*

Alexander IV. Fridericum Imperatorem fauentem ſchiſmati excommunicauit, & Imperio priuauit. to.4. 36. 1.

*Alexander V. Papa.*

Alexander V. electus in Concilio Piſano Bononiæ è viuis deceſſit. to.9. 10. 11.

*Alexander VI. Papa.*

Alexander VI. Ferdinando Regi Hiſpaniarum, & illius ſucceſſoribus prouinciam Occidentis conceſſit. to.11. 549. 6.
Declarauit eundem Ferdinandum Regem Indiarum. to.4. 35. 1.
Eundem Ferdinandum ob Saracenos, ſeu Mauros expulſos ex Hiſpania Regem Catholicum appellauit. to.4. 35. 1.

*Alexander Antiochenus.*

Alexander Epiſcopus Antiochenus poſt Porphyrium illius Eccleſiæ vſurpatorem obtinuit ſub quibuſdam conditionibus communionem Eccleſiæ Romanæ. to.3 705. 1.
Duas ab Innocentio I. epiſtolas recepit. to.3. 704. 2.

*Alexandria, Alexandrinus.*

Alexandria in Ægypto ab Alexandro Magno extructa anno 320. ante Chriſti Domini aduentum cur ſeruata fuerit à Cæſare Auguſto? to.3. 689. 2.
Alexandriæ præsbiteri à S. Marco vſque ad Heraclam, & Dionyſium elegerunt Epiſcopum vnum ex ſe ipſis in gradu altiori conſtitutum. to. 13. 238. 2.
Alexandrina Eccleſia fundata fuit à S. Marco Euangeliſta. to.6. 614. 1.
Poſterior eſt Eccleſia Antiochena, quæ iam fuerat à S. Petro fundata. to.4. 352. 7.
Obtinuit priorum locum poſt Eccleſiam Romanam. to.1. 407. 1.
Fuit hæreſi infecta à Dioſcoro. to. 8. 751. 1; & ſeq.
Eius contentio cum Eccleſia Antiochena propter doctrinam Sancti Cyrilli. to. 15. 712. 68.
Quomodò fuerit prior Eccleſia Romana? to.3. 21. 1.
*Vid. Eccleſia Alexandrina.*

*Alexandrinus Epiſcopus.*

Alexander Epiſcopus Alexandrinus in cauſa Arij recurſum habuit ad Syluestrum Papam. to.1. 142. 1.
Alexandrinus Epiſcopus aliquando Papæ titulum habuit. tom. 1. ex Ecchellenſi. 12. 1.
Alexandrino Patriarchatui ſubijciuntur Ægyptus, Lybia, & Pentapolis. to.4. 311. 6.
Tranſlatio Patriarchatus Alexandrini in Sedem Carthaginenſem eſt fabuloſa. tom. 6. 239. 1.
Patriarchatus Alexandrinus priuatiuè ſpectat ad primam cognitionem Romani Pontificis; & ideo ſine præuia ad illum relatione, & ſine accepto ad illam reſcripto nequit ab aliqua Synodo indicari. to.6. 193.1.
Alexandrini Patriarchę olim non acceperunt pallium ab Vrbe Romæ. to.6. 275. 1.
Quomodò ſepelirentur? to.6. 275. 1.
Alexandrinæ Synodi epiſtola, & canones editi contra Neſtorium. tom. 1. 197. 1; & 199. 2.
Alexandrinus Epiſcopus ex quadam conſuetudine fuit Papa vocatus; quod nomen ei fuit interdictum. to.1. ex Ecchellenſi. 12.1.
Alexandrini Patriarchæ contentio de primatu cum Eccleſia Romana eo, quòd eam fundauerit D. Petrus. to.14. 342. 2.



Digitized by Google

Epiſcopi ſancti, & doctiſſimi, qui S. Marco ſucceſſerunt, to.14. 342. 2.
Epiſcopi hæretici, qui Eccleſiam Alexandrioam deiecerunt à fide. to.18. 34. 2.
*Vid. Eccleſia Alexandrina.*

*Alexius.*

Alexij Epiſcopi Melphitenſis concio in concilio Lateranenſi præſente Iulio II. tom. 1, 165. 1.

*Alleluia.*

Alleluia eſt vox Hebræa, quæ in Eccleſia Romana perſeuerat. to.15. 375. 1.
Sonat idem, ac *laudate Dominum*. tom. 19. 135. 1.

*Alienatio.*

Alienationes, & permutationes rerum Eccleſiaſticarum magni momenti ſolus Papa poteſt admittere. to.4. 522. 171.
Alienatio vero hæredi non conceditur, ſi controuerſia de hæreditate ei moueatur. to.18. 133. 4.

*Almainus.*

Almainus voluit in caſu grauis neceſſitatis Eccleſiæ poſſe congregari concilium ſine Papa, & Cardinalibus. to.8. 823. 1.
Nimis inconſideratè locutus fuit de Romano Pontifice. to.8. 428. 1.

*Alphonſus.*

Alphonſus Dux Portugalliæ ab Alexandro Tertio titulum Regis accepit, & ſtatuit annuum cenſum Romanæ Eccleſiæ. tom. 11. 362. 7.
Suum Ducatum fecit vectigalem S. Romanæ Eccleſiæ. to.10. 98. 1.
Alphonſi I. iuramentum præſtitum Eugenio Quarto ob conſequendum Regnum vtriuſque Siciliæ. to.1. 466. 1; & ſeq.

*Alternatiua.*

Alternatiua ex ſua natura importat, quòd vno ſublato alter ſuccedat. to.9. 63. 12.
Alternatiua aliquando reſoluitur in coniunctiuam. to.9. 63. 15.

*Ambroſiaſter.*

Ambroſiaſter quis fuerit? to.6. 444. 2.

*Ambroſius.*

S. Ambroſius non fuit promotus ad Epiſcoparum à Valentiniano, vel à ſæculi Principibus. to.4. 49. 5; & ſeq.
S. Ambroſius à mendacibus hæreticorum calumnijs laceſſitus defenditur. to.2. ex Alano. 34. 1; & ſeq.
S. Ambroſij catechumeni in Epiſcopum ordinatio approbata fuit à Romano Pontifice. to 6. 199. 2.
S. Ambroſij epiſtola ad Imperatorem Theodoſium pro maximo Cynico Romam appellante. to.6. 213. 2.
S. Ambroſij explicatio canonis quinti, & ſeptimi Sardicenſis Concilij. to.6. 141. 1.
Scripſit epiſtolam Synodi Patriarchalis Aquileienſis, cui etiam interfuerunt ſeptem Epiſcopi Gallicani. to.6. 597. 2.
Approbauit appellationem Maximi Cynici ad Romanum Pontificem. to.6. 146. 1.
Fuit vocatus in Gallias. to.6. 122. 1.
An præſederit Concilio Capuano, pro Papa Siricio in cauſa Flauiani, & Euagrij? to 6. 512. 2; & ſeq.
Ambroſius excommunicauit Theodoſium propter cædem Teſſalonicæ, & Maximum Gratiani Auguſti trucidatorem. tom. 6. 495. 1; & tom. 13. 336. 1; & to. 18. 686. 2; & ſeq.
Ipſius poteſtas iudiciaria, & vindicatiua in Theodoſium deſcribitur. tom. 1. 527. 1; & ſeq.
In Concilio Aquileienſi proteſtatus fuit conſuetudinem celebrandi concilia occidentalium in occidente, & orientalium in oriente. to. 6. 581. 2; & 582. 1.
Eius inuectiua in Theodoſium, to. 6. 778. 2.
Eum ingreſſu Eccleſiæ prohibuit. to. 17. 203. 1.
Eius inſigne miraculum. to.6. 665. 2.
Eius excellentia in doctrina, & in hiſtoria. to 14. 313. 1; & ſeq.
Illius doctrina de primatu Romani Pontificis. to.1. ex Tannero. 19. 114.
Narrat Petro Romam fugienti, vt mortem à Nerone ei decretam euaderet, apparuiſſe Chriſtum. to.11. 275. 5.
Eius teſtimonium de plenitudine poteſtatis Petri ſuper alios Apoſtolos. tom. 2. ex Pighio. 29. 2.
Acriter reprehendit Valentinianum, ne ſe immiſceret in rebus Eccleſiaſticis. tom. 17. 203. 2; & to.1. 246. 2; & 136. 1.
Reſponſio ad Imperatorem pro defendenda Eccleſia ab eius iniuſta prætenſione. to. 4. 42. 1; & ſeq.
Eius conſtantia inuictiſſima contra eundem Valentinianum. to.1. 296. 1.
Excommunicauit Theodoſium Imperatorem. to.2. ex Adolpho. 117. 1; & ſeq.
S. Ambroſius fuit poſtulatus à populo, & electus à clero. to.20. 571. 1.
Imperatori rebus ſacris ſe immiſcenti dixit? *Purpura Imperatores facit, non Sacerdotes.* to. 20. 580. 2.
S. Ambroſius docuit Regem eſſe in Eccleſia, non ſupra Eccleſiam. to.16. 162. 1.
S. Ambroſij, & Nectarij electio ad munus Paſtoris quomodò fuerit Canonica, cùm ambo electi fuerint adhuc catechumeni? to.3. 949. 2.
S. Ambroſius aſſerens Dauidem nullis legibus fuiſſe ligatum quomodò ſit intelligendus? to.1. 527. 1; & ſeq.
Eiuſdem pro Templorum immunitate conſtantia. to.1. 544. 1; & ſeq.
Eiuſdem ſententia in Palladium ad Iudices ſæculares prouocantem. to.1. 545. 1.
Eius epiſtola ad Vercellenſem Eccleſiam de non ordinandis bigamis. to.18. 14. 1.
Alia ipſius epiſtola reſponſiua ad Imperatorem pro ſuſcipienda Eccleſiæ tutela. to. 4. 42. 1. & ſeq.
Altera eiuſdem epiſtola in cauſa Bonoſi Siricio Papæ tribuitur. to. 10. 567. 1.
Docuit ſacerdotium à Chriſto Domino fuiſſe inſtitutum. to. 20. 583. 1.

*Amedeus.*

Amedeus Dux Sabaudiæ à Ludouico Arelatenſi fuit euectus ad Pontificatum adhuc viuente Eugenio IV. to.3. 327. & ſeq.

*Amicitia.*

Amicitia in quo ſita ſit? to.3. 198. 5.
Amicitia ſeruatur à iuſtitia. to.3. 198. 1.
Illius effectus. to.3. 198. 1.

*Amor.*

Amor Chriſti erga Eccleſiam relucet ex prouidentia Paſtoris. to.10. 44. 1.
Amor Principum in ſubditos. to.3. 198. 1.

*Ana-*

*Anabaptiſtæ.*

Anabaptiſtæ negabant licere Magiſtratui Chriſtiano leges condere, & reos punire. to. 15. 271. 1.

Eorum damnatio in concilio Romano. to. 18. 9. 2.

*Anacletus.*

Anacleti electio facta fuit anno Domini 104. to. 3. 791. 2.

Anacletus tempore ſchiſmatis, & poſt eum Cœleſtinus II. titulum Regis vtriuſque Siciliæ Rogerio Duci Apuliæ, & Calabriæ conceſſit. to. 4. 34. 1.

S. Anacletus martyr Papam vocauit Eccleſiæ primatem. to. 1. 79. 2.

A calumnijs Magdeburgenſium defenditur. to. 10. 464. 1.

Eius ſententia non deſtruit, ſed probat Romani Pontificis primatum. tom. 16. 52. 1; & ſeq.

Illius temporibus, quæ fuerit facies Eccleſiæ; & quantùm tunc præualeret Romanæ Sedis auctoritas? to. 2. ex Pighio. 95. 1.

Superſtitionis perfidè accuſatus fuit à Caluiniſtis, & Lutheranis. to. 8. 437. 2.

Fuit quintus in ordine Pontifex; & fuit Vir magnæ eruditionis, & religionis. tom. 14. 330. 1.

Renunciauit Sedem Apoſtolicam Clementi. to. 14. 353. 2.

Eius epiſtola fuit à S. Melchiade confirmata. to. 7. 231. 2.

Fuit tertius, vel quartus poſt Petrum Pontifex. to. 3. 4. 1.

Anacletus quomodò dixerit Apoſtolos pari honoris conſortio? to. 13. 296. 1.

Anacletus fuit duplex, vnus Romanus, qui dictus fuit Cletus; alter Athenienſis. to. 18. 521. 2.

Anacleti defenſio ab hæreticorum calumnijs. to. 18. 638. 1.

*Anacletus Antipapa.*

Anacletus Antipapa Petrus Leonis dictus quæ flagitia in Eccleſiam commiſerit? to. 1. 13. 1; & ſeq.

Fuit à pluribus concilijs diris percuſſus. to. 1. 14. 1.

Ei ſucceſſit Victor pariter antipapa. tom. 1. 15. 1.

*Anania.*

Ananiæ crimen, ob quod fuit punitus à Petro; fuit ſacrilegium. to. 8. 13. 1.

Anania, & Saphira tranſgreſſi ſunt votum religionis. to. 8. 13. 1.

Eorum punitio. to. 14. 358. 1.

Eorum ſupplicium fuit leuius delicto. to. 8. 16. 1; & ſeq.

*Anaſtaſius Papa.*

Anaſtaſius Origeniſtas damnauit. to. 1. 113. 1; & 297. 2.

Origenis ſtudioſos perſecutus fuit. tom. 1. 84. 2.

Ab Africanis fuit pluries conſultus. tom. 1. 145. 2.

Excommunicauit Anaſtaſium Imperatorem hæreſis Euſebianæ fautorem. to. 1. 306. 1; & 358. 1; & to. 20. 19. 1.

Montaniſtarum libros damnauit, & iuſſit comburi. to. 1. 361. 2.

Scripſit Imperatori, vt Sedi Apoſtolicæ obediret. to. 2. ex Agobardo. 2. 1.

Ab Hæreticorum calumnijs defenditur. tom. 15. 126. 1; & ſeq. & tom. 12. 236. 1; & to. 1. 343. 2.

Nulla hæreſis labe fuit inquinatus, nec in Acacium fuit propenſus. to. 4. 811. 58; & ſeq; & to. 15. 126. 275; & to. 4. 505. 54.

Antequam eſſet Papa, Acacius mortuus erat. to. 4. 811. 58.

Miſit legatos ad Imperatorem præcipiens, vt nomen Acacij è ſacris dypticis abraderetur. to. 1. 358. 1.

Eius epiſtola ad Imperatorem. tom. 2. ex Pighio 89. 1; & ſeq.

Fuit accuſatus, quòd fauerit Neſtorianis. to. 10. 470. 2.

Eius hiſtoria contra Gratiani commentum. to. 2. ex Pighio. 88. 1; & ſeq.

Eius electio facta fuit anno 398. to. 3. 783. 2.

*Anaſtaſius Bibliothecarius.*

Anaſtaſius Bibliothecarius Græcè, & Latinè tranſcripſit VII. Synodum. to. 3. 680. 1.

*Anaſtaſius Imperator.*

Anaſtaſius Imperator Euſebianæ factionis fautor ab Eccleſia fuit expulſus. to. 9. 670. 2; & to. 1. 11. 1; & to. 20. 19. 1.

Ab Anaſtaſio, Symmacho, & Hormiſda excommunicatus tandem fulmine percuſſus interijt. tom. 1. 306. 1; & 358. 1; & to. 13. 436. 1.

Orationibus Chriſtianorum percuſſus interijt. to. 18. 123. 1.

Ei Deus quatuordecim annos vitæ detraxit. to. 1. 331. 2.

*Anaſtaſius Hieroſolymitanus.*

Anaſtaſius Hieroſolymitanus teſtatus eſt Papæ infallibilitatem. to. 10. 345. 1.

*Anaſtaſius Præsbiter.*

Anaſtaſius præsbiter Cardinalis ſuæ Eccleſiæ deſertor fuit à ſacerdotali miniſterio remotus. to. 4. 221. 1; & to. 3. 575. 2.

Anaſtaſius præsbyter Conſtantinopolitanus appellauit ad Romanum Pontificem, à quo fuit abſolutus. to. 3. 732. 1.

*Anathema.*

Anathema latum à Symmacho Papa in ſchiſmaticos. to. 1. 11. 1.

Anathema dictum Benedicto IX. in Concilio Sutrino. to. 1. 11. 2.

Anathematiſmi noni D. Cyrilli explicatio. to. 3. 682. 2.

Anathema decies pronunciatum fuit in Origenem. to. 3. 502. 2.

Anathema dictum contra Seuerum Antiochenum, Petrum Apamenum, & Zoarum præsbiterum. to. 1. 307. 2; & to. 7. 163. 2

*Anatolius.*

Anatolius à Dioſcoro fuit electus Patriarcha Conſtantinopolitanus; ſed quia veram fidem amplexus eſt, à S. Leone in ſua Sede fuit relictus. to. 13. 198. 2.

Anatolius patriarcha nouæ Romæ, & Maximus patriarcha Antiochenus à S. Leone fuerunt confirmati. to. 11. 8. 3.

Anatolius doloſè obtinuit à PP. Concilij Chalcedonenſis de habendo primo loco poſt Romanum Pontificem. to. 1. 100. 1.

Eius audacia à S. Leone fuit compreſſa. to. 10. 18. 1.

Eius calumniæ in Romanum Pontificem. to. 3. 719. 1.

Fuit à S. Leone laudatus, quòd in Concilio

Chalcedonenſi fidem oſtenderit; ſed redargutus, quòd contra Synodum Nicænam ſibi Alexandrinam, & Antiochenam Eccleſiam voluiſſet ſubijcere. tom. 3. 719. 1; & ſeq.

*Andreas Apoſtolus.*

Andreas Apoſtolus ætate, & vocatione fuit prior Petro. to.3. 805. 1; & to.17. 161. 1; & 13. 289. 2.

Andreas, Iacobus, & Paulus Apoſtoli quomodò à S.Gregorio appellati fuerint ſingularium plebium capita? to.9. 642. 2.

*Andreas Rex Hungarorum.*

Andreas Rex Hungarorum votum emiſit recuperandi Hieroſolymitanam prouinciam. to.11. 323. 1; & ſeq.

*Andreas Duallius.*

Andreas Duallius Doctor Sorbonicus de ſuprema poteſtate Summi Pontificis in Eccleſiam. to.3. 405. 1.

Eius reſponſio ad obiecta Vigorij circa validitatem Concilij Tridentini. tom.3. 520; & ſeq.

Eius mens circa Papæ poteſtatem in Concilio. to.3. 574. 2.

Eius cenſura circa libros Edmundi Richerij, & Simonis Vigorij. to.3. 408. 1; & ſeq.

*Andronicus.*

Andronicus Beronicenſis Tyrannus, tanquam contumelioſus in Eccleſiam, excommunicatus fuit à S.Syneſio Ptolemaidis Epiſcopo. to. 1. 519. 1; & to.6. 455. 2.

*Angelus.*

Angelus Michael poſt Luciferi caſum præſidet Eccleſiæ triumphanti poſt Chriſtum Dominum. to.3. 429. 2.

Angelorum reuerentia erga Petrum. to.16. 374. 1.

Angelus cur deſtinauerit Cornelium ad Petrum? to.13. 442. 2.

Angelos ſe iudicaturum quomodò dixerit Paulus? to.18. 64. 2.

Angelus Coriarius in Concilio Piſano declaratus fuit ſchiſmaticus, pertinax, & hæreticus. to.6. 818. 5.

Angelus Rocca Epiſcopus Tagaſtenſis quid de pallio S. Gregorij Magni ſcripſerit? to.6. 282. 2.

Item de ritu Papæ in miſſa ſolemni Euchariſtiam ſumentis. to.4. 3.

*Angilramnus.*

Angilramnus circa appellationes Eccleſiæ Gallicanæ venialiter errauit. to.6. 161. 1.

*Anglia.*

Anglia cum ſuis Inſulis eſt vna ex magnis Europæ prouincijs, quæ conuerſa fuit ad fidem anno Domini 183. à Lucio tunc eius Rege miſſis legatis ad Eleutherium Papam, vt mitteret ad eos ſacramentorum miniſtros. to.3. 787. 2.

Angliæ populus à Germanis originem duxit. to.18. 282. 2.

Angliæ Regum antiquorum pietas, & reuerentia erga Eccleſiam Romanam. to. 12. 445. 1; & ſeq.

Anglia fuit vna ex quinque nationibus S.Romanæ Eccleſiæ deuotis. to.10. 95. 2.

Eius Regum obſequium erga Romanum Pontificem. to.10. 94. 1.

Anglicana Eccleſia Eccleſiæ Romanæ fuit ſubiecta. to.3. 788. 1.

Anglia, & Hiſpania non potuerunt deponere Epiſcopos abſque licentia Romani Pontificis. to.11. 230. 124.

Anglia ſub Gregorio Magno iterum ad fidem fuit conuerſa. to.10. 68. 2.

Cur à fide denuò defecerit? to.6. 735. 4.

Anglicanæ Eccleſiæ iuramentum. tom. 15. 272. 2.

Angliæ hæretici volunt Eccleſiæ primatum reſidere in Principibus ſæcularibus. to.14. 16. 2.

Anglicanæ hæreſis differentia quaſi eſſentialis eſt, quòd ſuo Regi ius etiam Pontificale attribuit. to.12. 387. 1; & to.16. 150. 1; & ſeq.

Anglicanæ leges à Iacobo VI. contra Catholicos promulgatæ. to.16. 140. 1; & ſeq.

Anglis duo Breuia miſit Paulus V. tom.16. 142. 2; & 143. 2; & ſeq.

Anglicana hæreſis de iniuſta adminiſtratione Eccleſiaſtica ad ſæculare Tribunal deferenda. to.2. ex Adolpho 3. 1.

Angliæ hæreſes, & ſchiſmata vnde ortum habuerint? to.2. ex Alano 45. 1.

Angli cur ſint adeò infenſi Apoſtolicæ Sedi? to.4. 456. 1.

Angli orthodoxi ab Hæreticis quantùm vexati? to.1. 330. 1.

Anglorum Catholicorum collegia. tom.4. 456. 1.

Anglorum iuramentum præſtitum Regi etiã in ſpiritualibus. to.16. 147; & 148. 1; & ſeq.

Angliæ reformatio facta per Cardinalem Polum poſt mortem Henrici VIII. to.18. 350.

Angli cuiuſdam inepta interpretatio illorum verborum D.Petri: *Regem honorificate*. to.2. ex Alano. 45. 2.

Angli conuincuntur ex quatuor Concilijs generalibus ab ipſis etiam admiſſis. to.1. 270. 2.

Anglicanus primatus reiectus. to. 16. 158. 2; & ſeq; & 160. 1; & ſeq; & 163. 2; & ſeq; & 166. 2; & 168. 2; & ſeq; & 170. 1; & ſeq; & 177. 2; & 178; & 179. 2; & ſeq; & 182. 1; & ſeq; & 207. 1; & ſeq. vſque ad 215; & to.18. 264. 1.

Anglia iterum venit ad fidem per prædicationem S.Auguſtini miſſi à S.Gregorio. to.18. 32. 2.

Eius noua defectio à fide orta fuit ex libidine Henrici VIII. to.18. 440. 2.

Eius hęreſis perfidiſſima. to.18. 275. 1; & ſeq.

Eius lacrimabilis miſeria ab Henrico inducta. to.18. 280. 1; & ſeq.

Anglię Rex eſt caput Eccleſiæ Sathanæ. to.18. 264. 1.

*Anicetus.*

Aniceti decretum de celebratione Paſchæ. to.14. 434. 2.

Montani ludibria detexit. to.1. 109. 2.

Anno Domini 167. fuit electus. to.3. 773. 2.

Ad ipſum appellarunt Galliarum Epiſcopi ſuper ordinationes Epiſcoporum. to.3. 772. 2.

Eiuſdem Epiſtola ad Eccleſias per Galliæ prouincias conſtitutas. to.3. 773. 2.

*Anima.*

Anima exiſtit in toto corpore, ſed excellentiori modo relucet in facie. to.3. 441.

Iudi-

Iudicatur à Deo in puncto mortis. to.19. 312.2; & ſeq.
Anima ſeparata retinet caracterem quoad ornatum, & quoad vſum. to.2. ex B.Ægidiò. 3.1; & ſeq.
Animæ rationalis immortalitas definita fuit ſub Leone X. in Concilio Lateranenſi. to.14. 164. 2.; & 400. 2.
Quomodò ſoluatur à pęnis Purgatorij? to.19. 326. 1; & ſeq.
Animus nocendi numquā præſumitur. to.9. 99. 19.
Animarum decedentium triplex genus. to.19. 308. 1.
Animæ Purgatorij nequeunt peccare, & damnari. to.19. 308. 1.
Puniuntur ad conſeruandam iuſtitiæ æqualitatem. to.19. 309. 1; & ſeq.
Nequeunt eſſe infectæ peccatis mortalibus, ſed tantùm venialibus. to.19. 311.2; & ſeq.
Sunt certæ de beatitudine obtinenda. to.19. 312. 2.
Iam ſunt in termino. to.19. 307. 2.

*Animalia.*

Animalibus omnibus Rex fuit ab Auctore naturæ præfectus. to.1. 41; & to.18. 459. 2.
Animalibus cunctis ideo à natura præfectum fuit vnum caput; quia ab ipſo regi debent, & gubernari, ne ruant in præceps. tom.20. 484. 1.
Animalia plura bonum omen portenderunt. to.1. 23. 1; & ſeq.

*Anna.*

Anna Bolena propter adulterium ab Henrico VIII. capite fuit damnata. to.4. 456. 1; & ſeq.

*Annus.*

Annorum ſupputatio ſecundùm epocham eſt diuerſa à ſupputatione annorum ſecundùm initium anni ciuilis. to. 17. 229. 1.
Annorum ſupputatio, qui interceſſerunt inter concilia generalia à Niceno vſque ad VIII. Synodum. to.13. 498. 1.
Annorum tabula Chronologica à paſſione Chriſti vſque ad martyrium Petri, & Pauli; in qua afferuntur anni Iuliani; anni æræ Dionyſianæ; anni Imperatorum Romanorum; Conſulum; Epochæ memorabiles; & anni Cathedræ Romanæ. to.17. 235; & ſeq.
Annus Natiuitatis Chriſti Domini, & eius paſſionis. to.17. 229. 1.
Annus conuerſionis D.Pauli, carceris D.Petri in Vrbe Hieroſolyma, & mortis D.Iacobi. to.17. 231. 1; & ſeq.

*Annulus.*

Annulus Epiſcopalis, & eius traditionis rationes. to.4. 408. 3; & ſeq.
Annuli Epiſcopalis materia, & qualitates ſignificant Epiſcopi dotes. to.4. 409. 4.

*Anonymus.*

Anonymi libellus de ſuprema Pontificis Summi poteſtate editus poſt mortem Henrici Magni Regis Galliarum fuit à Paulo V; & à Cardinali Perronio damnatus. to.3. 405. 2.
Anonymus de primatu D.Pauli reiectus. to.4. 146. 1; & ſeq; & 350; & ſeq.
Anonymi Angli de Romano Pontifice, eiuſq; ſucceſſione plurimi errores. to.16. 45. 1; & ſeq.
Eiuſdem falſitates de ſuburbicarijs. to.16. 68. 1; & ſeq;
Eiuſdem de Papæ primatu. to. 16. 53. 1; & 107. 1; & 136. 2; & ſeq.
Anonymi aſſumpta pro D.Pauli primatu reiecta. to.4. 530. ad 531.
Anonymorum ſcriptis non eſt reſpondendum. to.6. 294. 2.
Anonymi cur ſuppriman nomen? to.6. 294. 1.
Anonymus ſcriptor vitę S.Hilarij Arelatenſis an fuerit S. Honoratus Epiſcopus Maſſilienſis? to.6. 93. 2.
Anonymi epiſtola ad Innocentium X. perſuadens Paulum æquè fuiſſe Romæ Pontificem, ac Petrum; ei fuiſſe æqualem auctoritate, & iuriſdictione, non autem vocatione, & ætate; & cum eo ſimul Antiochiæ ſediſſe, & ſuper Apoſtolos primatum habuiſſe. to.4. 530. 1; & ſeq.

*Anſelmus.*

S. Anſelmus defendit Gregorium VII. to.1. 12. 2.
Eiuſdem inuectiua in Guibertum. to.4. 42. 2; & to.1. 12. 2.
Eius perſuaſio paterna ad eundem Guibertum Antipapam, vt redeat ad Eccleſiam. to.4. 46. 1.
Librum de Incarnatione Papæ iudicio ſubmiſit. to.1. 159. 2.
Ab Vrbano II. laudatus. to.1. ex Ecchellenſi. 25. 2.

*Anthymus.*

Anthymus Epiſcopus Trapezuntinus à Theodora Auguſta in Sedem Conſtantinopolitanam fuit intruſus. to.3. 730. 1; & to.6. 114. 1.
Ab Agapeto Papa exauctoratur, & remittitur à Trapezuntinam Eccleſiam. tom.6. 114. 1.
Occultè fouebat hæreſim Eutychianam. to.6. 114. 1.
Eius audacia in dando Imperatoribus pallio. to.6. 260. 1.
In Concilio Conſtantinopolitano V. excommunicatus. to.12. 68. 1. 68. 1.
Fuit depoſitus repugnante, & minitante Imperatore. to.18. 22. 1.
Terminum purgationis canonicæ recepit ab Agapeto. to.7. 163. 2.
A Siluerio Agapeti ſucceſſore fuit confirmata eius damnatio. to.7. 164. 1.

*Antichriſtus.*

Antichriſti origo. to.5. 664. 1.
Antichriſti nomina varia. to.20. 79. 1.
Antichriſtus alio modo fuit deſcriptus à Daniele; & alio modo à Paulo. tom.20. 80. 2.
Eius notæ. to.20. 169. 1.
Veniet ſolùm ſub ſæculi finem. tom.20. 69. 1.
Recipietur à Iudæis. to.20. 69. 1.
Non habebit ſucceſſionem; & ideo nequit conſtitui per ſucceſſionem Romanorum Pontificum. to.20. 68. 2.
Naſcetur de muliere fornicaria. to.18. 593. 1.
Antichriſti nominis ethymologia. tom.12. 480. 2; & to.3. 852. 1.
Antichriſti nomen per antonomaſiam ſignificat vnum quendam Chriſti aduerſarium capi-

capitaliſſimum. to.12. 481. 1.
Antichriſti nomen ex Apocalypſi. tom.12. 559. 1; & to.3. 598. 2.
Antichriſti interpretationes. to.7. 211. 2.
Antichriſti nomina, quæ ſint? to.3. 599. 2; & to.18. 588. 1; & ſeq.
Antichriſtus, qua nomenclatura appellabitur? to.3. 600. 2.
Antichriſti nomen iniquitas, & finis. to.1. 27. 2.
Antichriſtus per translationem dicitur quicumque inſectator Chriſtianitatis, ſeu Eccleſiæ Romanæ. to.12. 481. 2; & 538. 1; & to.18. 575. 1.
Antichriſtus figuratus Antiochus fuit. to.12. 573. 1; & to.3. 601. 2.
Fuit figuratus Nero Claudius. to.12. 486. 1; & 514. 2; & ſeq.
Antichriſti cognomina. to.12. 492. 1; & 480. 2; & 542. 2.
Antichriſtum Hæretici quidã quaſi pro-Chriſtum, ſeu vice-Chriſtum interpretantur, tam inerudité, quàm malitioſè. to.12. 480. 2.
Antichriſtus deſcribitur à Daniele Propheta octo proprietatibus. to.12. 570. 2; & ſeq; & to.18. 581. 1.
Item à Paulo in 2. Epiſtola ad Teſſalonicenſes. to.12. 482. 2;
Dictus eſt myſterium iniquitatis. to.15. 269. 5.
Antichriſtus quis futurus ſit? tom.15. 249. 5.
Antichriſtus erit ex Tribu Dan. to.10. 161. 1; & to.3. 601. 1; & to.18. 593. 1.
Antichriſtus parentibus naſcetur infamibus. to.12. 513. 1; & 550; & 574. 2; & to.3. 601. 1.
Antichriſtus naſcetur de populo Iſrael excæcato. to.7. 212. 1; & to.18. 593. 2.
Antichriſti genus teſtibus SS. Auguſtino, & Ambroſio erit ex ſtirpe reprobata, ſcilicet ex ſtirpe Dan ex Iacob, & Bala concubina ancilla Rachelis. to.7. 212. 2; & 243. 1.
Naſcetur in Babylonia. to.3. 601. 1.
Eius generatio erit ex patre Diabolo. to.18. 592. 2.
Antichriſti vita, geſta, & mors. to.12. 251. 1.
Eius proprietates, & conditiones quinque. tom.10. 281. 1; & ſeq.
Eius doctrina. to.5. 665. 1; & to.1. 28; & ſeq; & to.18. 598. 1.
Eius notæ, & ſigna. to.12. 250. 1; & to.16. 444. 1; & ſeq.
Multa mentita prodigia dabit. to.12. 482. 2; & 545. 1; & 555. 1; & to.16. 448. 1.
Eius miracula. to.5. 665. 2; & to. 18. 601.
Illius caracter. to.18. 591. 1; & ſeq.
Antichriſtus in ſuæ vitæ actionibus erit organum Dęmonis. to.12. 570. 1; & 573. 1; & to.18. 575. 1.
Antichriſtus morietur, vbi Dominus crucifixus eſt teſt. Ioanne to.7. 211. 2.
Enoch, & Eliam in medio Ciuitatis magnæ occidet, & mirabilia faciet in Sodoma, & Ægypto. tom.7. 212. 1.
Antichriſtus, & eius præcurſor occidetur imperio Chriſti Domini. to.3. 601. 2.
Antichriſti mors in monte Oliueti prope Ieroſolymam erit. to.3. 601. 2.
Antichriſtus, qui erit Rex, deijcietur à Chriſto. to.17. 406. 2.
Spiritu oris Chriſti interficietur. to.7. 208. 1; & to.20. 67. 2.
Antichriſtus eſt vnus tantùm numero homo. tom.5. 660. 2; & to.3. 598. 2; & 852. 2; & to.18. 574. 1.
Antichriſtum inferę furiæ agitabunt in Chriſtianos, quorum tanta erit vexatio, quanta vix capiat humana mens. tom. 12. 573. 2.
Antichriſtus proprius homo vnicus erit, non verò Dæmon, neque vna ſeries ſuccedentium in vno munere, vel vno ſolio. to.12. 482. 1; & to.20. 67. 2.
Erit homo vaferrimus. to.12. 572. 2.
Antichriſtus callidè, & violenter auxilio diaboli Regna cuncta vſurpabit. to. 12. 513. 1; & 514.
Imperium Romanum omnino euertet. to.12. 513.
Antichriſtus clam adorabit diabolum. to.12. 574. 2; & to.3. 601. 1.
Sibi per vim extorquebit adorationem latriæ. to.12. 573. 1; & ſeq.
Antichriſtus ad aſpectum Chriſti accedentis proſtratus occumbet, & ſub terram ad inferos præceps agetur. to.12. 492. 1; & 546. 2, & 560. 2; & 573. 2; & 574. 2.
Antichriſti aſſeclæ vnà cum eo profligabuntur. to.12. 494. 1; & ſeq.
Antichriſtus propriè non fuit Mahometus, quam ſuſpicionem quidam habuerunt, nec vllus alius. tom. 12. 484. 1; & 515. 2; & 575. 2.
Antichriſti fabula, quam Hæretici in Pontificem transferunt, ex Daniele. cuius dicta Rex Iacobus ſilentio pręterijt, redarguitur. to.12. 568. 1; & ſeq. & tom. 18. 574. 1; & ſeq.
Antichriſtus erit Caput omnium Superborum. to.18. 597. 2.
Antichriſtus vnus erit, non plures; dicitur enim homo peccati, & filius perditionis; to.7. 208. 1.
Antichriſtus eſſe non poteſt, qui pro Chriſti fide mortem ſubit. to.7. 208. 1.
Antichriſtus oſtentabit ſe tanquam Deum. to.7. 208. 2; & to.18. 577. 2.
Antichriſtus adiuuabitur à Sathana è carcere ſoluto. to.7. 243. 1.
Antichriſtum Iudæum circumciſum Iudæi tanquam Meſſiam recipient. to. 15. 375. 1; & to.18. 593. 2.
Antichriſti ſequaces inſignientur quodam ſigno, vel in fronte, vel in manu. to.3. 598. 2; & to.18. 591. 1; & ſeq.
Cuius figuræ erit tale ſignum? to.3. 598. 2.
Antichriſtus in omnibus Chriſto contrarius. to.3. 599. 1.
Antichriſtus inuadet Cathedram D. Petri. to.1. 9. 2.
Antichriſtum veniſſe, & ipſum eſſe Romanum Pontificem plurimi Hęretici impiè aſſerunt. to.1. ex Tanneto. 27. 178, & ſeq.
Multi ſunt figura ipſius. to.3. 853. 1.
Antichriſtus recipietur à Iudæis pro Chriſto, & erit circunciſus, & faciet miracula falſa. to.3. 855. 1; & to.18. 594. 1.
Affirmabit ſe ſolum eſſe Deum. to. 18. 598. 1.

Antichriſti aduentus. tom. 12. 252. 1; & ſeq.
Antichriſti ſex ſigna ipſum præcedentia. to.5.661. 1; & ſeq; & to.3.601.2; & to.18. 579. 2.
Antichriſtus quomodo ſit venturus? tom. 7. 209. 2.
Venturus eſt tantùm in fine Mundi. tom. 5. 661. 1; & to.12. 573. 1.
Antichriſti aduentus pro tali tempore determinato nec Angelis Dei eſt notus. to. 7. 209. 2.
Significatur nomine Gog;& Magog ſignificat exercitum Antichriſti. to.18. 606. 1.
Antichriſtus veniet, cùm Romanum Imperium de medio tolletur. tom.7. 212. 1; & to.1. 28. 1.
Circa eius aduentum multiplex diſſenſio inter Hæreticos. to.16. 437. 2; & ſeq.
Antichriſti aduentum, quæ ſigna præcedent? to.4. 456. 1.
Antichriſtum nondum veniſſe conſtat ex multis locis ſacræ Scripturæ. tom.12. 513. 1; & 523. 2; & to.16. 439.1; & ſeq.
Antichriſtum iam olim veniſſe, rediturumque ſub finem Mundi error fuit quorundam, etiam Catholicorum. to.12.514. 2.
Regnabit tribus annis cum dimidio. to.18. 575. 1; & 585. 2; & to.20. 68. 1.
Tunc erit prælium Gog, & Magog. to. 18. 606. 1.
Antichriſtus non deſtruet Chriſti fidem.to.18. 606. 2.
Antichriſti imperium breui finietur. to. 10. 161. 1; & to.3. 601. 2.
Antichriſti tempore Imperium Romanum diuidendum eſt in decem partes. to.5.661. 1; & to.18. 581. 1.
Antichriſti regnum, & prælia. to. 5. 666. 1; & to.18. 602. 2.
Antichriſtus occupata tyrannide omnium rerum,& terrenarum, & ſpiritualium inducet nouam religionem. to.12. 573. 1.
Antichriſti Monarchia quanto tempore duratura ſit, ignoratur. to.12. 511. 1.
Antichriſti Monarchia non tranſgredietur ſpatium vitæ vnius hominis. to. 12. 512. 1.
Eius Monarchia ad alium hominem non tranſibit. to.12. 512. 1.
Antichriſtus oſtentabit ſuam potentiam quadraginta duobus menſibus. to. 7. 208. 2; & to.3. 854. 2.
Antichriſtus mouebit bellum acerbiſſimum. to.3. 854. 2.
Antichriſti perſecutio durabit 1290. dies, poſt quos veniet dies reſurrectionis futurus intra quadraginta nouem dies poſt mortem Antichriſti. to.3. 600. 2.
Eius tempore de Cœlo cadet ſtella, cui data eſt clauis putei. to.18. 615. 2.
Antichriſti Sedes non erit Roma. tom. 20. 77. 2.
Antichriſti Sedes erit Iudæa. tomo 12. 539. 1.
Antichriſti Sedes Hieruſalem, non Roma. tom. 5. 664. 2; & to.3.660. 1; & tom. 18. 595. 1.
Antichriſtus in Vrbe Hieroſolymorum domicilium ſui Imperij conſtituet. tom. 12. 539. 1; & 574. 2.
Sedem ſuam Romæ non figet. to. 12. 535; & 539.
In Templo ſedebit, & ibi ſuam potentiam oſtendet. to.7. 207. 2.
Antichriſtus reædificaturus eſt Templum Hieroſolymis, & in eo ſeſſurus tanquam Deus. to.15. 372. 1; & to.3. 600. 1.
Antichriſtus figet tabernaculum ſuum,in loco inter Montem Sion, & Thabor, qui locus vocatur Apadno. to.3. 855. 1.
Antichriſtiana vexatio nunquam intermittet. to.12. 491. 2.
Antichriſtianæ vexationis furenti præcipuè reſiſtente Enoch & Elias. to.3. 853. 2.
Antichriſtiana vexatio quamuis maxima ſit, fidem Catholicæ Eccleſiæ non omnino perdet. to.12. 517. 2.
Antichriſtiana vexatio tres ſolos,& ſemis annos durabit. to.12. 492. 1.
Antichriſtianæ vexationis exitus erit paulò ante diem Iudicij. to.12. 491. 2.
Dies videlicet quinque,& quadraginta.to.12. 495. 1.
Sed referuntur contrarij errores. tom. 12. 493. 1.
Antichriſtianam vexationem nondum extitiſſe conuincitur. to.12. 510. 1.
Antichriſtianæ vexationis coagitator horribilis erit Diabolus. to.12. 518. 2.
Antichriſtiani dicuntur hæretici, qui ſunt Antichriſti cooperatores, & præcurſores; ideo rectè vocantur pſeudochriſti. to. 20. 67. 2.
Per impietatis participationem plures ſunt Antichriſti. to.20. 67. 1.
Antichriſti, & hæreticorum diſcrimen. to.20. 76. 2.
Antichriſti, & Chriſti Domini oppoſitio. to.20. 80. 2.
Antichriſtum præficere Eccleſiæ Romanæ eſt ipſum Chriſto Domino præponere; & fortiorem Chriſto Domino declarare. to.20. 76. 2.
Antichriſtus Eccleſias Chriſtianorum inuadet,& in illis Chriſtum Dominum negabit; & ſe ipſum pro vero Deo promulgabit. to.20. 76. 2.
Erit Eccleſiæ hoſtis manifeſtus. tom. 20. 76. 2.
Ita impius erit, vt Chriſti Domini aduerſarium ſe publicè ſit declaraturus. tom. 20. 77. 1.

*Antigonus.*

Antigonus filio ſuo Demetrio tumeſcenti, & ſuperbienti propter aſſumptionem ad Regnum dixit Regnum eſſe ſplendidam ſeruitutem. to.17. 26. 1.
Dixit ea Regibus licere, quæ publicam præſeferunt honeſtatem; quia Rex non eſt regula iuſti, & honeſti; ſed iuſti, & honeſti moleſtet,& defenſor. to.11. 560. 8.

*Antiochia, Antiochenus.*

Antiochia Syriæ Metropolis plurimis à Chriſto Domino decorata fuit beneficijs. to.3. 702. 2; & ſeq.
Antiochena Eccleſia Metropolis eſt totius Orientis. to.13. 255. 1.
Quare particularibus priuilegijs, & dignitatibus decorata fuerit à S. Petro? tom. 3. 703. 1.
Antiochena Eccleſia à S. Petro fuit fundata. to.7.

to.7. 33. 2; & to. 1. ex Tannero. 22. 143; & to.17. 351. 2.
Eius inſtitutio quo anno contigerit? to. 9. 650. 2.
Non habet annexum Eccleſiæ primatum, quia Petrus illam dimiſit, & ſuam Sedem tranſtulit Romam. to.4. 303. 1; & ſeq.
Ceſſit primatum, & locum Sedi Romanæ. to.12. 82. 2.
Eccleſiæ Antiochenæ primus Epiſcopus poſt Petrum fuit Euodius, & poſt Euodium Ignatius. to.4. 626. 2.
Antiochenus Patriarcha fuit ſemper Cathedræ Apoſtolicæ Romanæ ſubiectus. to. 3. 408.
Antiochenus patriarchatus habuit centum quinquaginta tres Eccleſias Cathedrales ſibi ſubiectas. to.14. 347. 2.
Fuit hæreſi Neſtoriana, & Eutychiana infectus. to.6. 608. 1.
Antiochenæ, & Alexandrinæ Eccleſiæ diſſidium propter doctrinam S. Cyrilli. to. 15. 712. 68.
Antiochenorum diſſidium, quo Paulinus, Vitalis, & Melitus contendebant conſequi illam Eccleſiam tempore ſancti Hieronymi. to.17. 21. 2.
Antiochena Sedes à Romana Sede ſemper fuit iudicata. to.6. 108. 2.
Antiocheni patriarchatus translatio in Sedem Hieroſolymitanam eſt purum figmentum. to.6. 239. 1.
Antiochenus patriarchatus habuit centum quadraginta tres Eccleſias Cathedrales ſuæ ditioni ſubiectas. to.14. 347. 2.
Antiochenus patriarchatus poſtponitur patriarchatui Romano. to.12. 130. 1.
Antiocheno Patriarchæ totus Oriens fuit ſubiectus. to.4. 353. 9; & ſeq.
Antiochenus patriarchatus fuit vnus ex primis tribus patriarchatibus. tom. 4. 763. 124.
Quos patriarchas hæreticos habuerit? to.18. 34. 2.
Antiochenæ Synodi epiſtola ad Iulium Papam redolet Euſebianam factionem. to.6. 186. 2.
Iulius cenſuit eam eſſe ſupprimendam. to. 6. 186. 2.
Epiſtola petijt, vel latet. to.6. 187. 1.
Antiochenæ Synodi ſententia contra Paulum Samoſatenum à Romano Pontifice fuit approbata. to.1. 290. 2.
Antiochenæ Synodi Canones continent occultos fucos Euſebianæ factionis. tom. 6. 128. 1.
Nedum Eccleſia Romana, ſed etiam omnes Orthodoxæ Orientis Eccleſiæ eos auerſatæ fuerunt, to.6. 128. 1.
Ceſſante, & ablata Euſebiana factione eius canones placere cęperunt etiam Eccleſiæ Romanæ. to.6. 128. 1.
Debent intelligi cum clauſula Innocentij I. ſine præiudicio Eccleſiæ Romanæ; cui in omnibus cauſis reuerentia debet ſeruari, & cuſtodiri. to.6. 154. 1.
Synodus Antiochena cur damnauerit proprium patriarcham Paulum Samoſatenum? to.6. 110. 1.
Canonem quintum Nicænum malè intellexit, & peiùs explicuit, to.6. 128. 2.
Antiocheni Canones fuerunt damnati à Synodo Sardicenſi. tom.6. 131. 2; & 154. 1; & 174. 2.
Euertunt Canones Nicænos, vt proteſtatus fuit Iulius Papa in epiſtola ad Synodum Antiochenam. to.6. 163. 1.
Antiochenus Canon quintus decimus pertinet ad doloſas fraudes Euſebianæ factionis contra S. Athanaſium, & contra priuilegium Romanæ appellationis. tom. 6. 128. 1.
Canones Antiocheni in cauſa S. Ioannis Chriſoſtomi fuerunt ab Innocentio I. reiecti. to.1. 455. 1.
Canon Antiochiæ conditus ab Arianis. to.1. 454. 1.
*Vid. Canones Antiocheni.*

*Antiochus.*

Antiochus Rex peſſimus perſecutus fuit Sanctos, & Templum Hieroſolymitanum prophanauit. to.15. 371. 1.
Antiochus fuit figura Antichriſti, teſte S. Hieronymo. to.15. 371. 1.
Fuit figura hæreticorum, qui loca ſacra prophanant, & diruunt Eccleſiæ Sacramenta. to.15. 371. 1.

*Antipapa.*

Antipapa dici poteſt Paſtor, qui non intrat per oſtium, quod eſt Chriſtus Dominus. to.4. 42. 2.
Antipapa antea dictus Petrus Corbarius. to.1. 17. 1; & to.3. 54. 1.
Antipapa Theodoricus fuit contra Paſchalem Papam. to.1. 13. 1.
Antipapæ Octauiani peſſima mors. to. 1. 16. 2.
Ei ſucceſſit Paſchalis III. antipapa. to. 1. 16. 2.
Huic ſucceſſit Ioannes pariter antipapa. to.1. 17. 1.
Anacleto antipapæ ſucceſſit Victor quoque antipapa. to.1. 15. 1.
Clemens antipapa fuit contra Gregorium Papam. to.1. 17. 2.
Felix antipapa creatus in Concilio Baſileenſi. to.1. 17. 2.
Clemens II. antipapa contra Gregorium VI. to.1. 20. 1.
Antipapæ quatuor fuerunt contra Paſchalem. to.1. 13. 1.
Tres fuerunt eodem tempore. to.1. 17. 2.
Deteſtationis antipapatus formula. to. 1. 17. 1.

*Antiphona.*

Antiphona dicenda in Concilio. tom. 9. 131. 10.

*S. Antoninus.*

S. Antoninus Archiepiſcopus Florentinus damnauit appellationem à Papa. & to.4. 116. 2; & ſeq.
Vocauit Concilium Baſileenſe Sathanæ ſynagogam. to.6. 838. 2.
Docuit Papæ poteſtatem ſe extendere ad cæleſtia, terreſtria, & infernalia. to. 4. 78. 2.
Cum D. Bernardo tradidit Papæ qualitates. to.4. 58. 1; & ſeq.

*S. Antonius Abbas.*

S. Antonius Magnus Eremita admonuit Clerum Romanum de conſeruanda Patrum traditione contra hæreticos. to.1. 355. 2.

*Antonias Capellas.*

Antonius Capellus de Romanis Afrotum appellarionibus. to.6. 350. 2.

*Antonias Fuſſaleaſis.*

Antonius Fuſſalenſis Epiſcopus appellauit ad Sedem Romanam. to.6. 314. 1; & 315.1; & ſeq.

Non ſuerar ei ablata, ſcd diminnta poteſtas. to.6. 325. 1.

Quomodò fuerit à Bnniſacio Papa abſolutus? to.6. 315. 1.

Quomodò à S.P.Auguſtino fuerit electus Epiſcopus? to.6. 315. 2; & ſeq.

Antonij Fuſſalenſis appellatio non ſuit mera tranſactio, vel interim. to.6. 317. 2.

Quando Romam appellauetit? tom. 6. 322, 1.

Subſcripſit cpiſtolæ Aurelij Primatis Carthaginenſis ad Cæleſtinum Papam. to. 6. 327. 1.

Quomodò erga illum ſe geſſerit S.P.Auguſtinus? to.6. 327. 1.

Permanſit Epiſcopus, & exercuit iuriſdictionem in aliquibus locis ſuæ Diœceſis, licèt ei fuerint ſublata ea loca, in quibus præſertim ſua flagitia, atque facinora patrauetat. tn.6. 327. 1.

*Antropomorphitæ.*

Antropomorphitæ ſimplicitate ruſtica Deum eſſe corporeum, & habere membra aſſerebant. to.14. 444. 1.

*Apathiſta.*

Apathiſtæ prædicabant impeccabilitatem. to.1. 362. 1.

*Apiarias:*

Apiarij attenrara appellatio fuit origo omnis controuerſiæ in Africa circa Romanas appellationes. to.6. 321. 1.

Fecit horriſonos motus per omnes Africæ Eccleſias. to.6. 323. 2.

Apiarij crimina quænam fuerint? tomo 6. 335. 2.

Reſtiturus fuit in gradum præsbiterij, non tamen in Siccenſem Eccleſiam. tom. 6. 336. 2.

Cur Africani Epiſcopi Romanam illius reparationem admiſerint? to.6. 336. 2.

Apiarij cauſam Africani Epiſcopi retractarunt. to.6. 332. 1.

Adduxerunt noua eius crimina, & de illis conuictum denuò Romam eum tranſmiſerunt deijciendum à Cæleſtino Pontifice, qui cum gaudio eum ſuſcepit, eiuſque reparationem iterum tennuauit, & firmauit, & cum Fauſtino Epiſcopo eum remiſit in Africam. to.6. 346. 2.

Apiarij præsbiteri Romam appellarunt contra illius gentis conſuetudinem. to. 6. 295. 2.

Eius reparatio facta per Zoſymum fuit valida, ſed illegitima. to.6. 305. 1.

Apiarius erat à Romana Vrbe remotiſſimus, fuit enim præsbiter Siccenſis Eccleſiæ in Mauritania. to.6. 156. 2.

Fallitur propterea Petrus de Marca aſſerens, quòd Zoſymus iure vicinitatis appellationem admiſerit. to.6. 156. 2.

Apiarius an primus ex Afris ad Sedem Romanam prouocauerit? to.6. 326. 2.

Reſtitutus à Zoſymo obtulit Synodo Africanæ literas commendatitias ipſius Zoſymi, quibus Synodus non teſtitit, ſed illum iuſtificauit, non tamen remiſit ad Eccleſiam Siccenſem propter ſcandala, quæ ibidem patrauerat. to.6. 296. 1.

*Apocalypſis.*

Apocalypſim ſcriptam fuiſſe à S. Ioanne Euangeliſta, & inter Libros Diuinos eſſe recipiendam ex Pontificum Romanorum decretis ſanxit Synodus Toletana. to. 6. 521. 1.

Prima verba tertijdecimi capitis migrarunt in finem capitis duodecimi. to.6. 241. 2.

*Apocriphum.*

Apocriphum tripliciter dicitur. to.19. 103. 1; & ſeq.

*S. Apollinaris.*

S. Apollinaris Epiſcopus Rauennatenſis teſtatur Petrum Romam veniſſe tempore Claudij Cæſaris. to.7. 69. 2.

*Apollinaris Hæreſiarcha.*

Apollinaris Hæreſiarchæ dogma. tom. 6. 862. 6.

Eius fraus, & receptio. to. 6. 413. 1; & ſeq.

Apollinaris hæreſis à S. Damaſo Papa fuit damnata. to. 6. 413. 1; & ſeq; & to. 8. 516. 2.

Apollinariſtæ negarunt animam eſſe in Chriſto Domino aſſerentes Verbum Diuinum eſſe loco animæ, & animæ officia exercere. to.1. 220. 1.

Apollinariſtarum auctor in exordio non fuit Epiſcopus. to.6. 413. 1; & ſeq.

Apollinariſtæ fuerunt verſutiſſimi Lupi in ouina pelle latentes, & ambidextri. to.6. 413. 2.

*Apollo Pithius.*

Apollo Pithius Athenienſibus percunctantibus, quænam eſſet vera religio, reſpondit eam, quam coluerunt Maiores, eſſe ſequendam. to.13. 45. 2.

*Apologia.*

Apologia Anglicana refert nullum Romanum Pontificem ante Phocam nunquam voluiſſe nomen Epiſcopi vniuerſalis. to.13. 229. 3.

Apologiæ Cardinalis Bellarmini auctor fuit aliquis hæreticus perfidiſſimus. to. 2. ex Adolpho. 2. 1; & ſeq.

Turpitudines, & fœditates, quæ in illa continentur. to. 2. ex Adolpho. 3. 1, & ſeq.

Apologia Eccleſiæ Anglicanæ tota reſperſa eſt veneno Meletiano. to. 2. ex Alano. 2. 1.

Illius errores. to.2. ex Alano. 10. 2.

Eius mendacia. to.2. ex Alano. 13. 2.

Impiè finxit fabulam Ioannæ Papiſſæ. to. 2. ex Alano. 17. 2.

Pronunciauit hæreticum Papam Liberium. to.2. ex Alano. 18. 1.

Illius calumnia in Ioannem XXIII. to. 2. ex Alano. 18. 1.

*Apoſtaſia, Apoſtata.*

Apoſtaſia quid, & quotuplex ſit? to. 9. 396. 2.

Apoſtaſia à Religione fit pluribus modis; vel dimittendo habitum, vel abijciendo tonſuram, vel accipiendo vxorem &c. to.9. 396. 2.

Apoſtatæ deſcriptio. to.3. 396. 2.



Digitized by Google

Apoſtata poteſt puniri, vt hæreticus. to. 9. 396. 3.
Apoſtaticus dicitur non ſolùm ille, qui deuiat à recta fide; ſed etiam ille, qui in Papatum per violentiam ſe intrudit, & illum occupat. to.9. 397. 6.
Apoſtata à fide, ſicut hæreticus, poteſt accuſari etiam poſt mortem, & eius memoria damnari, dummodò fiat infra quinquennium. to.9. 396. 3.
Apoſtata Prouer.6. dicitur vir inutilis, graditur ore peruerſo, annuit oculis, terit pede, digito loquitur, prauo corde machinatur malum, & omni tempore iurgia ſeminat. to.9. 396. 2.

*Apoſtolorum ethimon, & figuræ.*

Apoſtolus Græcè dicitur *miſſus*; Hæbraicè *ſilos*. to.14. 334. 2.
Apoſtoli nomen deriuatur à verbo Græco *apoſtello*, quod Nuncium, ſeu Legatum propriè ſignificat. to.16. 4. 2; & ſequen; & to.4. 301. 5; & to.3. 815. 2; & to. 17. 26. 2.
Apoſtolorum quatuor genera. tomo 14. 334. 2.
Apoſtoli dicti ſunt à verbo Græco *Apo*, quod idem ſonat, ac *de*, & *ſtolos*, quod idem ſignificat, ac miſſus. tomo 19. 113. 2.
Apoſtolus ſonat ab alio miſſum, & legatum. to.19. 552. 1.
Apoſtolorum figuræ in teſtamento veteri fuerunt illi, qui tanquam Conſiliarij aſſiſtebant ſummo Sacerdoti; & ab eo delegabantur ad componendos mores, & ad Synagogas inſtituendas. to.4. 301. 5.
Apoſtoli fuerunt figurati in Sacerdotibus generis Leuitici. to.19. 4. 1.
Apoſtolus eſt nomen Græcum, quod Latinè idem ſonat, ac miſſus. to.4. 259. 5.
Apoſtoli dicebantur antiquitus, qui mittebantur ad exigendum aurum à ſynagogis, & exactum reportandum ad Patriarcham. to.4. 301. 5.
Apoſtoli nomen deriuatur à verbo mittere, non quidem ſimpliciter, ſed cum mandatis, nec non cum ſumma, & maxima auctoritate, poteſtate, & honorificentia. to.4. 301. 5.

*Apoſtolorum contentio.*

Apoſtolorum contentio fusè deſcripta. to.17. 578. 1; & ſeq.
Apoſtolorum contentio, quæ fuerit? to. 14. 424. 1; & ſeq.
Apoſtolorum contentio de maioritate, & primatu. to.9. 491. 23; & to.18. 237. 1.
Apoſtolorum contentio non fuit de principatu terreno, ſed de primatu Eccleſiaſtico. to. 17. 159. 1; & ſeq; & to. 6. 769. 1; & to.14. 198. 2; & to.15. 264. 1.
Circa quod fuerit? to.20. 51. 2.
Apoſtolorum contentio fuit circa ordinem dignitatum, quæ ſunt in Eccleſia. to. 14 200. 1.

*Apoſtolorum dignitas.*

Apoſtolatus dignitas, in quo conſiſtat? to.10. 163. 2.
Apoſtolorum vnus fuit dignior altero. to.10. 163. 2.
In ipſis quatuor ſunt conſideranda. to. 3. 895. 1.
Apoſtolorum dignitatis priuilegia. to. 12. 417. 1.
Apoſtolorum præeminentia. tom.9. 500. 1; & 609. 290.
Apoſtolorum dignitatem eſſe primam inter omnes dignitates, quæ ſunt in Eccleſia, colligitur ex illis verbis 1. Corinth. 12. *Quoſdam poſuit Deus, primùm Apoſtolos.* to.10. 163. 2.
Apoſtolorum dignitas importat excellentiam, quam habent Paſtores Vicarij, & Chriſti Domini miniſterium, nec non munus diſpenſandi myſteria Dei in Eccleſia. to.9. 500. 55.
Apoſtoli acceperunt à Chriſto Domino immediatè ſuam dignitatem. to.9.500.55.

*Apoſtolorum electio, & baptiſmus.*

Apoſtoli de plebe Iudaica fuerunt electi. to.3. 42. 1.
Apoſtoli pertinent ad Eccleſiam, cuius Petrus fuit caput. to.18. 82. 1.
Quando fuerunt à Chriſto Domino ad apoſtolatum aſſumpti, nullam poteſtatem acceperunt, ſed ſolam virtutem eijciendi Dæmonia, & languores curandi. to. 4. 301. 5.
Apoſtoli fuerunt non ſolùm igne, & ſpiritu, ſed etiam aqua baptizati. to.17. 141. 2.
Apoſtolis, Euangeliſtis, & Prophetis fuit ſumma neceſſitas in principio naſcentis Eccleſiæ. to.17. 348. 2.
Apoſtoli baptiſmum Chriſti habuerunt. to.17. 479. 1.
Apoſtoli electi, & miſſi à Chriſto. to. 14 565. 1.
Apoſtoli in ſimilitudine honoris habuerunt quandam diſcretionem poteſtatis; & licèt omnium par eſſet electio, vni tamen datum eſt, vt alijs præemineret. tom. 13. 242. 1.
Apoſtolorum caput cur non fuerit electus Ioannes? to.20. 270. 6.
Solus Matthias fuit ſorte electus à Petro in locum Iudæ, vt numerus duodenarius inſtitutus à Chriſto Domino impleretur. to. 14. 565. 2; & ſeq.
Fuerunt electi ex Diſcipulis præmiſſa per totam noctem oratione ad Chriſtum Dominum. to.4. 301. 5.
Cùm ad Apoſtolatum fuerunt electi, vniti fuerunt Chriſto Domino. to.20. 547. 1.

*Apoſtolorum facta.*

Apoſtoli perfectiſſimè docuerunt vim artis politicæ. to.18. 186. 1; & ſeq.
Apoſtoli fundarunt Eccleſiam Romanam veriùs, quàm Conſtantinus fundauit Conſtantinopolim. to. 18. 188. 2.
Apoſtoli, & Diſcipuli, vt Nathanael cognouerunt Chriſti Diuinitatem ex operibus miraculoſis, Petrus autem ex Dei reuelatione. to.18. 231. 1.
Apoſtoli multa fecerunt, quæ in ſacris literis ſcripta non fuerunt. to.9. 522. 83.
In locis minoribus deſtinabant præsbiteros, in maioribus Epiſcopos, vel Archiepiſcopos. to.3. 702. 2; & ſeq.
Apoſtoli conſenſerunt confeſſioni Petri. to.17. 88. 2.
Apoſtolorum facta non omnia ſunt ſcripta, ſed quædam tradita. to. 14. 471. 2; & ſeq.

Poſt Chriſti Domini Aſcenſionem ordinauerunt Sacerdotes, & Epiſcopos, quibus dederunt poteſtatem ordinandi Sacerdotes. to.20. 583. 1.
Epiſcopos tamen non ordinauerunt Petro inconſulto. to.20. 570. 1; & ſeq.
Apoſtoli miſſi, & electi à Chriſto Domino. to.14. 565. 2.
Apoſtoli non ſibi,ſed Chriſto filios per euangelium genuerunt. to.1. 450. 1.
Apoſtoli cur non ſuſtulerint, cùm poſſent miraculis, Principes infideles? to.2. ex Adolpho. 90: 1; & ſeq.
Apoſtoli genuerunt Eccleſiam. to. 2. ex Aluarez. 7. 1.
Apoſtoli quare mittebant literas ad Nuncios? to.13. 157. 1.
Apoſtoli accepto Spiritu Sancto depoſuerunt omnem affectum carnalem. to.13. 245.2.
Apoſtoli nunquam appellarunt à Chriſto Domino. to.1. 133. 2.
Apoſtoli nos docuerunt Eccleſiæ vnitatem. to.16. 355. 1.
Multa nos docuerunt, quæ non ſunt ſcripta in Euangelijs. to.16. 415. 1.
Apoſtoli fuerunt infallibiles circa fidem; nihil tamen definierunt abſque Petro. to. 6. 626. 2.
Quanuis ante Pentecoſten elegerint ſorte Matthiam in Apoſtolum; poſt Pentecoſten tamen elegerunt ſine ſorte ſeptem diaconos. to.20. 315. 9.
Ex pręcepto Chriſti Domini dilatauerunt per totum orbem Eccleſiam. to.20. 345. 2.
Conuerterunt ad fidem potiùs prædicatione, & doctrina,quàm ſignis,& miraculis. to.3. 252. 2.

*Apoſtolorum miſſio.*

Apoſtoli quomodò fuerint miſſi omnes in ſortem miniſterij? to. 14. 99. 2.
Qua miſſione miſerint Petrum in Samariam? to.9. 577. 202.
Apoſtoli miſſi fuerunt à Domino. tom. 14. 447. 2; & 565. 2.
Æqualiter miſſi fuerunt à Chriſto Domino. to.15. 213. 22.
Apoſtolica legatio quanta fuerit? to.3.896.1; & ſeq.
Miſſi fuerunt à Chriſto Domino in omnem terram, vt totum orbem ſua prædicatione ad fidem conuerterent. to.14. 447. 2.
Priuſquam Chriſtus Dominus eos mitteret, dedit eis Spiritum ſanctum. to.15. 213.22.
Miſſi fuerunt à Chriſto Domino eo modo, quo ipſe miſſus à Patre in hunc Mundum, idèſt cum plenitudine auctoritatis. to.11. 241.7.
Miſſi fuerunt primùm ad Iudæos, deinde ad Gentiles. to.11. 252. 8.

*Apoſtolorum munera.*

Apoſtolorum munera. to.3. 895. 2; & 922.1.
Apoſtolorum tria munera. to.8. 254. 2.
Apoſtolorum munera à Chriſto Domino fuerunt immediatè inſtituta. to.3. 956. 2.
Apoſtolorum munera fuerunt miſſio in totum terrarum orbem; prædicatio Euangelij per totum mundum; infallibilitas in docendo; auctoritas in ſcribendo libros canonicos; donum linguarum; & miraculorum confectio; & adminiſtratio Sacramentorum; poteſtas ligandi,& abſoluendi à peccatis; & poteſtas conferendi ordines, & conſecrandi, & in his muneribus Apoſtoli fuerunt æquales. to.11. 240. 4; & ſeq.
Apoſtolorum Diſcipulis aliqua ex his muneribus communicata, & aliqua fuerunt ſolis Apoſtolis propria. to.11. 244. 1; & ſeq.
Apoſtolorum officium primitus eis collatum fuit Chriſto Domino aſſiſtere, à quo poſtea receperunt officium prædicandi per totum orbem terrarum. to.19. 5.2.
Eccleſiam repræſentarunt. to.19. 9.2.
Apoſtoli ſibi orbem diuiſerunt, vt Euangelium prædicarent vbique.to.1.255.1; &ſeq.
Apoſtolo cuilibet particularis grex fuit aſſignatus. to.1. 3.
Apoſtolorum munus eſt cibum vitæ æternæ miniſtrare. to.9. 500. 1.
Apoſtoli viuente Chriſto Domino non repręſentabant Eccleſiam vniuerſalem. tom.9. 582. 217.
Ad ſingulas Vrbes, in quibus prædicauerant Chriſti Domini Euangelium, miſerunt Paſtores. to.4. 46. 2.
Eorum officia, & miniſteria. to.4. 301.5; & 579. 36; & to.17. 26. 1; & ſeq.
Apoſtoli elegerunt primos diaconos. tom.4. 737. 45.
Apoſtolis omnibus fuit commune ius prædicandi. to.4. 759. 102.
Apoſtolorum miniſterium manſit,& manebit ſemper in Eccleſia. to.3. 819. 2.
Apoſtoli fuerunt œconomi, diſpenſatores, & miniſtri habentes poteſtatem officij,& pietatis longè à faſtu ſæculi. to.17. 28. 1.
Fuerunt quidem miniſtri Chriſti Domini, ſed auctoritatem ſummam habentes. tom.17. 29. 1.
Non fuerunt miſſi ad prædicandum Euangelium ſolis Hebræis, ſed etiam gentilibus; quia miſſi fuerunt in vniuerſum mundum, in quo erant etiam gentiles. tom.17. 118. 1, & ſeq.
Apoſtolis dicta à Chriſto Domino, quæ conueniant Epiſcopis? to.14. 220. 1; & ſeq.
Apoſtoli ſubliminiores quare non aſſumpſerint ſibi Hieroſolymitanam Eccleſiam? tom.4. 763. 126.
Apoſtoli tria munera præcipua habuerunt, ſcilicet auctoritatem delegatam in omnes Eccleſias; aſſiſtentiam ſummo Pontifici;& munus regendi Eccleſiam, quæ illis obtigerat. to.20. 563. 2.
Apoſtoli fuerunt Doctores Eccleſiæ,ſed vnus magiſter fuit Petrus; ſicut fuit Chriſtus, cui Petrus ſucceſſit. to.14. 359. 1.
Apoſtoli vnam, & eandem fidem ſeminauerunt per totum Orbem. to.7. 790. 2.
Ex officio propoſuerunt infallibiliter fidem toti Orbi. to. 15. 109. 138; & ſeq.
Reſpectu fidelium ſunt Doctores,& magiſtri. to.15. 205. 16.
Sunt Chriſti Domini miniſtri. to.15. 203.11.
Fuerunt Chriſti Domini Vicarij generales, quia habuerunt poteſtatem in omni loco; Epiſcopi verò non ſunt Vicarij Chriſti generales, quia eorum poteſtas limitata eſt ad vnam Dięceſim, ſiue ad determinatos homines vnius Diœceſis. tom.15. 225. 25; & ſeq.
Item fuerunt adiutores Petri, & cooperatores. to.2. ex Aluarez. 5. 2.

Item omnes fuerunt Epiſcopi . to.6. 31. 9.
Conuerterunt totum mundum potiùs excellenti prædicationis efficacia, quàm miraculis . to.3. 252. 2.
Eorum vita, peregrinationes, prædicationes, & miracula . to.12. 353. 2.
Apoſtolum fuiſſe S. Barnabam, & Epiſcopum certum eſt; an tamen habuerit æqualem iuriſdictionem cum alijs Apoſtolis, non eſt tam certum. to.12. 577. 1.
Apoſtoli fuerunt Sacerdotes, & tria vota emiſerunt . to. 19. 115. 2.
Apoſtolorum vices gerunt Epiſcopi, & Cardinales . to.2. ex B. Ægidio. 33. 2.
Quomodò habuerint munus paſcendi Chriſti Domini oues? to.20. 50. 1.
Fuerunt diuinæ Legis ſatores, aperientes Diuinæ fidei myſteria, idololatriam, & alios errores fugantes . to.3.895. 1; & ſeq.
Apoſtolorum Magiſter fuit Spiritus ſanctus . to.14. 289. 2.
Sex munera præcipua receperunt à Chriſto Domino. to.11. 240. 4.
Habuerunt munus interpretandi Scripturas . to.11. 241. 5.
Item munus ſcribendi libros canonicos . to. 11. 242. 11.
Eorum aliqui habuerunt plura munera, alij verò pauciora . to.11. 241. 8.
Eòrum munera perſonalia non tranſierunt ad ſucceſſores . to. 11. 241. 8.

*Apoſtolorum nomina, & epitheta.*

Apoſtolorum encomia. to.3. 213. 1;& 214.1.
Apoſtoli nomine ouium ſignificari fuerunt; & ideo Petri curæ fuerunt commiſſi.to.16. 480. 1.
Dicuntur Paſtores, & Cuſtodes murorum Hieruſalem.to.16. 415. 1; & to.13. 392. 2.
An fuerint Chriſti Domini Vicarij æquè, ac Petrus? to.16. 483. 2.
Apoſtoli quomodò dicantur Eccleſiæ fundamenta. to. 3. 294. 2; & tom. 9. 496. 41; & 542. 2; & 602. 268; & to. 4. 136. 2; & 749. 46; & to.13. 301. 2.
Dicuntur tripliciter Eccleſiæ fundamenta abſque vlla læſione Pontificiæ dignitatis . to.3. 443. 2; & to.20. 281. 4.
Item dicuntur fundamenta ſecundaria Eccleſiæ. to.15. 323. 1; & to.19. 86. 2.
Quomodò comparatiuè ad Chriſtum dicti ſint Eccleſiæ fundamenta? to.13. 304.1.
Item dicuntur fundamenta duodecim Eccleſiæ, quia fuerunt primi duodecim lapides viui, ex quibus ædificata fuit Eccleſia, & quibus datum fuit onus regendi particulares Eccleſias, cùm fuerint in partem ſollicitudinis vocati . to.18. 237. 1; & ſeq.
Ita fuerunt fundamenta Eccleſiæ, vt Petro ſubderentur; Petrus verò, vt eſſet caput illorum . to.18. 481. 2.
Dicti ſunt fundamenta Eccleſiæ, quia Eccleſiam fundarunt . to.19. 113. 2.
Apoſtoli oculi Eccleſię vocati fuerunt.to.19. 413. 2.
Non fuerunt Eccleſiæ fundamenta eo modo, quo fuit Petrus . to.13. 364. 1.
Apoſtoli an fuerint Chriſti Domini Vicarij in toto Orbe? to.9. 641. 2.
Apoſtolus quilibet quomodò dici potuit totius orbis Epiſcopus? to. 9. 641. 2.
Apoſtoli Andreas, Iacobus, & Paulus quomodò fuerint appellati capita ſingularium plebium? to.9. 642. 2.
Apoſtoli quomodò fuerint Eccleſiæ Paſtores, & Chriſti Domini Vicarij? to.9. 655. 1.
Poſſunt conſiderari dupliciter, ſcilicet, vt Apoſtoli, & vt oues Chriſti Domini. to. 9. 656. 2.
Fuerunt Vicarij Chriſti Domini extraordinarij tantùm, quia Vicarius ordinarius fuit ſolus Petrus . to.4. 294. 2; & ſeq; & 301. 1; & 573; & to. 17.48. 2; & ſeq.
Apoſtoli ſignificantur per montes, & per prędicatores . to.9. 196. 12.
Apoſtoli, & eorum ſucceſſores dicuntur Principes . to.3. 127. 2.
Principes Eccleſiæ fuerunt vocati.to.17.29. 2.
Reſpectu ouium paſcendarum erant Paſtores, & Principes. to.17. 37. 1.
Apoſtoli ſunt Patres, quorum filij ſunt Epiſcopi . to.20. 550. 2.
Apoſtoli dicti fuerunt ſal terrę . to.9. 501.55.
Fuerunt quidem Paſtores Paſtorum, non vt fuit Petrus . to.17. 111. 1.
Dicuntur tantùm fidei fundamenta miniſterialiter . to.17. 92. 1.
Fuerunt tamen veri Paſtores. to.9. 489. 22.
Apoſtolorum nomine includuntur S. Matthias, & S. Paulus, & excluditur Iudas, qui licèt fuerit electus Apoſtolus; attamen nec iuriſdictionem, nec Epiſcopatum obtinuit, neque Sacerdotium, quod collatum fuit ſolùm nocte cænæ . to.12. 577. 1.
Apoſtolos fuiſſe Chriſti Domini Vicarios in Eccleſijs ſibi per prędicationem acquiſitis non derogat regimini Eccleſiæ monarchicho. to.4. 290. 1; & 294. 2.
Apoſtoli fuerunt Chriſti Domini Vicarij operis, idèſt executionis, non autem in auctoritate regiminis . to. 19. 450. 1.
Apoſtoli omnes, & omnes Epiſcopi, & Sacerdotes rectè dicuntur Chriſti Domini Vicarij. to.15. 223. 18; & ſeq.
Quamuis fuerint Vicarij generales Chriſti Domini, non tamen in Vicariatu Petro fuerunt æquales . to.15. 228. 35.
Eis traditum fuit à Chriſto Domino Regnum militantis Eccleſiæ docendum, & inſtruendum per eorum prędicationem;& Regnum Eccleſiæ triumphantis, ad quod poſt huius vitæ labores fuerunt aſſumendi . to. 9. 488. 21.
Fidei Chriſtianæ ſatores fuerunt appellati . to.9. 488. 21.
Duodecim Apoſtolorũ nomina ſcripta in duodecim Eccleſiæ fundamentis . to.9. 496. 41.
Dicti fuerunt lux mundi. to.9. 501. 55.
Apoſtolorum nomina, Prophetarum, & Euangeliſtarum non ſignificant auctoritatem perpetuam . to. 3. 3. 2.

*Apoſtolorum ordinatio ad Sacerdotium.*

Apoſtoli in cæna Domini fuerunt ordinati Sacerdotes tantùm; Epiſcopi verò fuerunt poſtmodùm facti . to.9. 540. 124.
Apoſtoli fuerunt facti ſacerdotes in cœna . to.11. 538. 2.
Immediatè acceperunt à Chriſto Domino ordinem præsbiteratus, & Epiſcopatus . to.3. 923. 2.
Apoſtoli, antequam Petrus inſtitueret miſſæ ceremonias, conſecrabant verbis Domini tantùm. to.19. 135. 1.

Quan-

Quando fuerunt conſecrati Sacerdotes, non acceperunt poteſtatum remittendi peccata, quam acceperunt ſolùm poſt reſurrectionem Chriſti Domini. to.11. 538. 3.
In nocte cęnę receperunt poteſtatem ordinis. to.9. 540. 142.

*Apoſtolorum ordinatio ad Epiſcopatum.*

Apoſtoli quando conſtituti fuerint Epiſcopi? to.19. 90. 2.
An fuerint inſtituti Epiſcopi à Chriſto Domino? to.19. 91. 1; & 235. 1; & ſeq;
Petro intercedente ordinati ſunt Epiſcopi à Chriſto Domino. to.19. 92. 1; & ſeq.
Apoſtoli omnes fuerunt à Petro Epiſcopi ordinati. to. 9. 645. 2; to. 19. 235. 1; & ſeq; & to.12. 132. 1.
Apoſtolatus eſt à Deo ſolo; Epiſcopatus verò eſt etiam ab Eccleſia. to.4. 130.1.
Apoſtoli non fuerunt omnes à Chriſto Domino conſecrati. to. 17. 142. 1.
Ordinati fuerunt Sacerdotes in cęna, & poſt reſurrectionem facti fuerunt Epiſcopi. to. 4. 302.
Per ea verba: *Quęcunque ligaueritis ſuper terram* &c. non fuerunt facti Epiſcopi. to.13. 319. 1.
Quo ritu, & quibus verbis ordinati fuerint Epiſcopi? to. 3. 895. 1; & ſeq.
Apoſtoli acceperunt à Chriſto Domino ordinem præsbiteratus, & Epiſcopatus. to. 3. 923. 1.
Quo loco, & tempore fuerint ordinati Epiſcopi? to. 12. 579. 1.
Habuerunt poteſtatem eligendi Epiſcopos. to.12. 133. 2.
An fuerint immediatè ordinati Epiſcopi à Chriſto Domino, vel à Petro? to.12. 578. 1; & ſeq; & to.10. 165. 1.
Apoſtoli an fuerint conſecrati Epiſcopi per manuum impoſitionem? to.12. 579. 1.
Non fuerunt conſecrati inuiſibiliter à Chriſto Domino in Cęlis exiſtente; neque miraculosè, aut per Angelos ſecundùm extraordinariam prouidentiam. to.12. 578. 2.

*Apoſtolorum parilitas, & imparilitas.*

Apoſtoli pares cum Petro non fuerunt; quia ſolus Petrus fuit origo, & caput vnitatis Sacerdotalis in Eccleſia teſte S. Cypriano. to.18. 80. 1; & to.20. 362. 1; & ſeq.
Apoſtolis, tanquam Eccleſiæ membris principalioribus, traditæ fuerunt claues; Petro autem traditæ fuerunt, tanquam capiti. to.18. 102. 3.
Apoſtoli fuerunt pares conſecratione, & ordinatione, non iuriſdictione. to.18. 129. 13.
Apoſtolos habuiſſe cum Petro pari conſortio honorem, & poteſtatem quomodò ſit intelligendum? to.18. 103. 6; & 486. 1.
Eos fuiſſe pares quomodò intelligendum? to.9. 583. 221.
An omnes habuerint æqualem poteſtatem? to.9. 635. 1; & ſeq.
Fuiſſe pares in poteſtate intelligendum eſt de poteſtate ordinis, non iuriſdictionis. to.4. 75. 2; & 476. 25.
In ipſis tria ſunt conſideranda, ſcilicet apoſtolatus, Sacerdotium, in quibus fuerunt pares; & adminiſtratio ſacræ politiæ, in quo impares fuerunt. to.4. 146. 1.
Apoſtoli an fuerint æqualiter repleti Spiritu ſancto? to.17. 32. 1.
Quomodò fuerint pares, & impares in poteſtate? to.17. 32.2: & ſeq. & to.8. 357. 2; & 429. 2.
Comparatiuè ad populos fuerunt pares, non comparatiuè ad ſe inuicem. to.17. 39. 1.
Quomodò fuerint æquales, & inæquales Petro? to.14. 19. 2.
Non fuerunt æquales Petro quoad iuriſdictionem, neque quoad plenitudinem adminiſtrationis. to.9. 150. 18; & 151.22; & 209. 122.
Fuerunt prædici pari conſortio honoris, & poteſtatis, ſed exordium ab vnitate primatus, qui fuit in ſolo Petro, deſumitur. to. 17. 537. 1.
Apoſtolorum catalogus ſecundum Euangeliſtas ſemper habet Petrum primo loco. to.14. 115. 2.
Apoſtoli miſerunt Petrum, & Ioannem in Samariam, non tamen fuerunt illis maiores. to.14. 335. 1.
Apoſtoli non fuerunt pares Petro in poteſtate. to.14. 565. 2; & to.7. 428. 1; & to.2. ex Turrecremen. 13. 1; & to.5. 12. 2; & to. 8. 356.1; & to.13. 347. 2. & to.20. 270. 3.
Fuerunt pares in gradu ſacerdotali, & in poteſtate remiſſiua peccatorum. to.14. 565. 2; & to. 10. 229. 2;
Et in Apoſtolatu. to.7. 192. 1; & ſeq; & 228.1.
Et in prædicatione. to.7. 228. 1.
Apoſtolis pauciora fuerunt conceſſa, quàm Petro. to.7. 189. 2.
Quomodò fuerint pares Petro? to.7. 648.2.
Fuerunt pares Petro in Apoſtolatu, idèſt in miſſione per totum Orbem. to.7. 649. 2.
Apoſtoli non habuerunt æqualem poteſtatem. to.15. 208. 2; & ſeq. & to.10. 230. 1; & to.11. 239. 1; & ſeq.
Habuerunt plenitudinem poteſtatis, ſed inæqualiter cum Petro. tom. 15. 211. 14; & ſeq.
Fuerunt æquales in gradu apoſtolico, non tamen in modo participandi hunc gradum, & in dignitate adminiſtrandi. tom. 15. 221. 7.
Licèt fuerint Chriſti Domini Vicarij generales; attamen non fuerunt æquales cum Petro; quia poteſtatem acceptam à Chriſto Domino non potuerunt transfundere in ſucceſſores; ſicut illam transfudit Petrus. to.15.228.35.
Apoſtoli fuerunt æquales in ordine Sacerdotali, & Epiſcopali, & in poteſtate iuriſdictionis in totam Eccleſiam. to.10.229.2.
Fuerunt onere pares Papæ, ſed primatu inferiores. to.1.422.1.
Apoſtolorum paritas in dignitate Apoſtolica. to.1. ex Tannero, 8.45.
Apoſtoli inter ſe dupliciter poſſunt comparari. to.2. ex Aluarez. 12.2.
In ſimilitudine honoris habuerunt quandam diſcretionem poteſtatis; & licèt omnium par eſſet electio, vni tamen datum eſt, vt alijs præemineret. to.14. 242. 1.
In ijs, quæ ſunt Apoſtolici muneris, fuerunt pares. to.12.127.1.
Apoſtoli omnes, excepto Petro, ſunt æquales, nec vnus ſubeſt alteri in iuriſdictione. to.13.289.2.
Apoſtoli non fuerunt pares in ſcientia, honore, laboribus, & in populorum copia ad Chri-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Chriſtum conuertenda . tom. 3. 896. 2. & ſeq.

Neque fuerunt pares in adminiſtratione ſacræ poliriæ, & poteſtate docendi. tn. 3. 897. 1; & ſeq.

Omnes fuerunt Principes vniuerſæ terræ, ſed non æquè, ac Petrus. to. 3. 907. 2.

Apoſtolorum, & Petri æqualitas aſſerta ab Hæreticia refutatur. to. 16. 28. 2; & ſeq.

Non fuit æqualiter eis à Chriſto Domino Eccleſia commendata. to. 16. 503. 2; & ſeq.

Quamnis parem poteſtatem à Chriſto Domino receperint; attamen vnus fuit eorum Princeps. to. 3. 224. 2.

Apoſtolorum tria genera. to. 3. 214. 1.

Qualiter parem cum Petro poteſtatem acceperint? to. 9. 489. 22; & 530. 105; & ſeq.

Apoſtolis omnibus fuit conceſſum mittere retia, idèſt inquirere veritatem; ſoli autem Petro fuit collatum mittere hamum. to. 9. 364. 39.

Parem cum Petro poteſtatem accepiſſe à Chriſto Domino, quomodò poſſit intelligi? to. 13. 596. 1.

Non eſt eis conceſſa æqualis poteſtas cum Petro; quia non fuerunt Petri ſucceſſorea. to. 6. 694. 2.

Fuerunt pares in munere apoſtolico, non in Eccleſiæ primatu. to. 11. 240. 3.

Apoſtoli fuerunt pares cum Petro in apoſtolatu, & conſecratione, non quoad excellentiam iuriſdictionis. to. 19. 92. 2.

Apoſtoli fuerunt pares cum Petro. tom. 19. 448. 2.

Apoſtolorum, & Petri poteſtatis quinque diſcrimina. to. 19. 449. 2; & ſeq.

Apoſtolis non fuerunt collara ea omnia, quæ Petro tradita fuerunt. tom. 19. 536. 2; & ſeq.

Apoſtoli omnes erant fundamenta Eccleſiæ, ſed non erant petræ immobiles propter fidem; quia eorum Eccleſiæ ſucceſſu temporis receſſerunt ab Eccleſia Petri, & redierunt ad confuſionem Paganorom, vel in ſchiſmate contabuerunt. to. 20 43. 1.

Apoſtolorum fuerunt aliqui maiorea, & honoratiorea; & vnus fuit illis auctoritate ſuperior. to. 20. 270. 4.

Eorum aliqui habuerunt plura dona, alij verò pauciora. to. 11. 241. 8.

*Apoſtolorum paupertas.*

Apoſtoli non caruerunt dominio rerum exteriorum in communi. to. 8. 474. 2; & ſeq.

Apoſtolis aliquando permiſſæ, & aliquando non permiſſæ à Chriſto Domino fuerunt pecuniæ. to. 12. 82. 1.

Apoſtoli an poſſeſſionem rerum habuerint? to. 12. 305. 2.

Habebant ius percipiendi fructus ex bonis temporalibus laicorum. to. 18. 380. 2.

Fuit eis prohibitum dominari. tom. 9. 504. 60.

Poſſederunt pecuniam per ordinem ad ea, quæ erant vitæ neceſſaria. to. 19. 111. 2; & ſeq.

Cur eis à Chriſto Domino præceptum fuerit modò, vt irent cum pera, modò ſiue pera? to. 20. 271. 12.

*Apoſtolorum clauium poteſtas.*

Apoſtolis non fuit tradita æqualiter clauium poteſtas. to. 19. 123. 1; & ſeq.

Tradita fuit poteſtas ligandi, & abſoluendi; non autem traditæ ſunt claues Regni Cœlorum. to. 19. 126. 1.

Quæ claues traditæ fuerint? to. 19. 577. 1.

Habuerunt poteſtatem clauium cum dependentia à Petro. to. 8. 381. 2.

Non omnibus datæ fuerunt claues Regni Cęlorum. to. 2. ex Pighio. 31. 1.

Datæ ſunt eis claues, tamquam membris. to. 2. ex Aluarez. 7. 2; & 8. 2.

Data fuit poteſtas ligandi, atque ſoluendi via delegationis. to. 3. 342. 1.

An habuerint claues iuriſdictionis, & ordinis? to. 18. 103. 9.

Quo tempore Chriſtus Dominus ipſis contulerit clauium poteſtatem? tom. 4. 754. 72.

Quomodò claues Regni Cęlorum à Petro receperint? to. 3. 813. 1.

Habuerunt clauium poteſtatem ſolùm in partem ſollicitudinia. to. 20. 50. 1.

Quomodo clauium poteſtas fuerit collata? to. 17. 96. 1; & ſeq.

Apoſtoli acceperunt claues Eccleſiarum particularium, non autem totius Eccleſiæ vniuerſalis. to. 20. 521. 2.

*Apoſtolorum poteſtas ordinis.*

Apoſtoli immediatè à Chriſto Domino acceperunt poteſtatem ordinis. to. 11. 521. 1; & to. 10. 165. 1; & to. 18. 674. 2.

Habuerunt poteſtatem ligandi, & abſoluendi, non tamen poteſtatem clauium. to. 15. 254. 28; & ſeq.

Apoſtoli, quam auctoritatem habuerint à Chriſto Domino? to. 10. 160. 2.

A Chriſto Domino immediatè eis fuit collata poteſtas. to. 3. 924. 2; & to. 9. 243. 27.

Apoſtolorum, & Diſcipulorum poteſtas ordinis fuit eadem. to. 3. 248. 2.

*Apoſtolorum poteſtas iuriſdictionis.*

Apoſtolorum poteſtas iuriſdictionis. to. 15. 206. 19; & ſeq.

Apoſtoli habuerunt poteſtatem iuriſdictionis per totum Orbem, delegatam tamen. to. 7. 554. 2.

Apoſtolis poteſtas fuit à Chriſto Domino communicata. to. 15. 206. 23.

Apoſtoli non habuerunt nudum miniſterium, ſed etiam poteſtatem. tom. 15. 206. 23; & 207. 29.

Apoſtolorum poteſtas fuit docere, decernere, præcipere, leges ferre, conſtituere ſedea Epiſcopales. to. 15. 210. 9; & ſeq.

Apoſtoli à Chriſto Domino conſtituti ſunt iudices in condonandis, & retinendis peccatis. to. 11. 534. 1.

Immediatè à Chriſto Domino acceperunt poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis. to. 11. 521. 1; & to. 10. 165. 1; & to. 18. 674. 2.

Apoſtoli habuerunt totam poteſtatem extraordinariam, & perſonalem. to. 11. 537. 2.

Habuerunt poteſtatem in totam Eccleſiam, ſed non ſuper alios Apoſtolos. tom. 8. 252. 2.

Quænam dominatio eis fuit à Chriſto Domino prohibita? to. 14. 199. 1; & ſeq.

Nullam poteſtatem habuerunt in Petrum. to. 14. 334. 2.

Habuerunt poteſtatem delegatam, quia non tranſiuit in ſucceſſores; ſicut poteſtas Pe-

cci

tri; quia eſt ordinaria, tranſit in ſucceſſores. to. 7. 649. 2.
Quatenos Epiſcopi habuernot auctoritatem ordinariam in regimen Eccleſiæ. tom. 3. 894. 2.
Quo tempore acceperiot à Chriſto Domino auctoritatem ordinariam io Eccleſiam? to.3. 894. 2.
Solùm auctoritate delegata faciebant id, quod erat proprium ſolius Petri. tom. 3. 923. 1.
Non acceperunt immediatè à Chriſto Domino poteſtatem iuriſdictionis, ſed à Petro. to.13.583.22; & 584.23; & ſeq.
Quanuis recepiſſent à Chriſto Domino imimmediatè poteſtatem iuriſdictioois; attamen illam noo transfudiſſeot in ſuos ſuceeſſores. to.13.584.2.
Ooioes acceperunt à Chriſto Domino iuriſdictiooem, & poteſtatem ſpiritualem in totam Eccleſiam, & totum Orbem. to.12. 576. 1; & ſeq.
An acceperint immediatè à Chriſto Domino poteſtatem iuriſdictionis? to.12. 577. 2.
Quaodo eis fuerit promiſſa poteſtas iuriſdictioois? to. 13. 360. 1.
Non receperunt immediatè à Chriſto Domino poteſtatem iuriſdictionis; quia ab illo non receperunt ſubditos; aliter fuiſſent plures ſummi principatus. to.13.349.2.
Poteſtatem iuriſdictionis acceperunt à Petro; ſicut aſtra à Sole lumen recipiunt. to. 13. 349. 2.
Fuit eis communicata ſomma, & vniuerſalis poteſtas in totum Orbem terrarum propter neceſſitatem fidei diſſeminandæ cum ſubordinatiooe tamen ad Petrum. tom. 18. 475. 1.
Apoſtolis, & epiſcopis data fuit ſupremi iudicij poteſtas. to.9. 499. 55.
Eis fuit data poteſtas deſtruendi concilia, & vlciſcendi inobedientiam. to.9.502.55.
An ipſis data fuerit à Chriſto Domino iuriſdictio fori exterioris? tom.9. 561. 161; & ſeq.
Quo ſenſu data eis fuerit à Deo poteſtas alligandi per cenſuras io foro pœoitentiali ſine iuriſdictione fori exterioris contentioſi. to.9.567.178; & ſeq.
Quam poteſtatem à Chriſto Domino immediatè receperint? to.9. 583. 220.
Quomodò omoem poteſtatem à Chriſto Domino receperint? to.9.587.229.
Eorom poteſtas, quia fuit delegata, fuit cum ſubordioatiooe ad ipſum Petrum. tom.4. 301. 5; & 74. 1; & ſeq; & 539. 35; & ſeq.
Apoſtolis ſeptem poteſtates fuerunt à Chriſto Domioo conceſſæ; ſcilicet poteſtas baptizandi; poteſtas prædicandi, & temporalia recipiendi; poteſtas ligandi, & abſoluendi; poteſtas Epiſcopalis confirmandi, & ordinandi; poteſtas patrandi miracula; poteſtas curandi, & conſeruandi; & poteſtas iuriſdictionalis ſenteotiandi. to.4.74.1; & ſeq; & to.9.246. 40.
Apoſtoli babuerunt pleniſſimam poteſtatem quantùm ad munus Apoſtolicum prædicandi Euangelium, & ſoluendi peccata; ſed non quanrùm ad iuriſdictionem, & regimen Eccleſiæ. to.4.142.2.
Extraordinariam poteſtatem in totum Orbem acceperunt. to.4. 476. 27.
Non acceperunt poteſtatem herilem dominatiuam à Chriſto Domino; ſed poteſtatem ſpiritoalem per ordioem ad aoimarum ſalutem. to.17. 27. 2.
Immediatè à Chriſto Domioo receperunt Apoſtolatum. to.17. 38. 1.
Eorum poteſtas fuit maior poteſtate Epiſcopali. to.17. 159.1; & ſeq.
Quamuis ſibi determioatas Sedes elegerint; eorum tamen auctoritas per totum Orbem extendebatur. to.17. 213. 1.
Iuſſu Chriſti Domini geſſerunt gladium, etiã corporalem. to. 17. 431. 1; & ſeq.
Noo priuarunt Imperio Tyranoos; quia ooo erant intra Eccleſiam; & ideo non pertinebant ad illos. to.17.434.1.
Non conſtituerunt aliquem Chriſtianum in in Regem; quia Eccleſia tunc debebat martyribus decorari; & ne putaretur legem Chriſti Domioi vi introductam eſſe in muudum. to.17. 434. 1; & ſeq.
Exercuerunt etiam ſæcularia iudicia. to.17. 435. 2.
Apoſtoli non intendebant cauſis ſæcularibus, & tumultuoſis; non tamen defectu iuriſdictionis. to.13. 338. 1.
Ante Chriſti Domini paſſionem nullum actum iuriſdictionis exercuerunt. to.13. 360. 1.
Quomodò terrena non iudicauerint? to.19. 34. 2; & ſeq.
Habuerunt poteſtatem coactiuam. to.19.35. 1; & ſeq.
Habuerunt à Chriſto Domino poteſtatem in totam Eccleſiam delegatam, non ordinariam. to.19. 449. 2.
Mediante Petro acceperunt poteſtatem. to.19. 580. 1.
Apoſtolos habuiſſe à Chriſto Domino poteſtatem in totam Eccleſiam delegatam oon præiudicat Petri auctoritati ſupremæ; ſicut non præiudicatur auctoritati Papæ viuentis, quòd quis acceperit poteſtatem delegatam ab eius prædeceſſore. to.19. 449. 2.
Habuerunt poteſtatem gladij ſolùm in partem ſollicitudinis; ſicut Prætores, & Magiſtratus habeot gladium, oon tameo cum illa plenitudine, quæ eſt in Rege, vel Principe. to.20. 50. 1.
Humilitas, quam Chriſtus Dominus præcepit Apoſtolis, nullatenus illorum poteſtati præiudicauit. to. 20. 167. 2.
Terrena iudicare ooinerunt, quia animarum ſaluti præcipuè occupati tribunalibus tota die aſſiſtere non poterant. to.19. 34. 2; & 35. 1.

*Apoſtolorum poteſtas congregandi Concilia.*

Apoſtoli ſyoodaliter coogregati quam poteſtatem habuerint? to.13.540. 2.
Quo iore collegerint Coocilia? to.4. 688. 15.
Apoſtoiorum traditio eſt Concilia non poſſe conuocari abſque Papæ conſeoſu. to.18. 4. 2.
Apoſtoli Coucilia poterant indicere. tom.4. 614. 126.
Coogregauerunt ſe ipſos ſine capite. to.9. 8. 6.
Concilia congregauerunt. to.3. 857. 2; & 867.

Digitized by Google

867. 2; & 859. 2. & ſeq.
Apoſtolus Paulus commiſit Epiſcopis, quæ fieri debeot in Concilijs. to.3. 868. 1.
Apoſtolis fuie licitum decreta Cooeiliorum ad libitum ſeruare. to.3. 873. 2.
Non habuerunt poteſtatem coogregādi Concilia, ſed tantùm auctoritate Petri approbantis illorum iudicia, & ſenteutias illa collegeruot, & congregauerunt. to.4. 688. 14.

*Apoſtolorum poteſtates condendi leges.*

Apoſtolos non fuiſſe Legislatores dupliciter poteſt intelligi. to.3. 951. 2.
Apoſtoli, non autem ſimplices Sacerdotes, potueruor condere leges. licèt omoea poſſent ligare. to.3. 496. 1.
Potoerunt ſcribere libros canonicos. qood noo poſſuot Epiſcopi eorum ſucceſſores. to.18. 676. 2.
Data eſt eius auctoritas congregandi, definiendi, & declaraodi quæſtiones. to.9. 501. 2.
Pœnam depoſitionis ſtatuerunt Epiſcopis, qui Eccleſias per ſæculares poteſtates obtinerent. to.4. 46. 2.
Apoſtoli iuſſu Chriſti Domini ſtatuerunt, vt quæſtiones difficilliores ad Sedem Apoſtolicam deſerrentur. to.13. 33. 2; & ſeq.
Multæ leges Eccleſiaſticæ condendæ ab Apoſtolis fuerunt à Chriſto Domino relictæ. to.3. 651. 2.
Apoſtoli acceperunt poteſtatem condendi leges, cùm acceperunt poteſtatem ligaodi, lex enim à ligando dicitur. tom.3 496. 1; & ſeq.

*Apoſtolorum poteſtates erigendi Eccleſias, & ordinandi Epiſcopos, confirmandi Religiones, & canonizandi Sanctos.*

Apoſtoli habueruot poteſtatem confirmandi Religiones, non autem canonizandi Sanctos. tom.12. 128. 2.
Apoſtoli omnes ordinauerunt Epiſcopos, & Præsbiteros. to.12. 577. 1.
Apoſtoli auctoritate Solius Petri erexerunt Eccleſias, & conſtituerunt Prælatos. to.13. 640. 2; & to.19. 603. 2.
Eccleſias, quas erexerunt, & Epiſcopos, quoa conſecrauerunt, nomine, & vice Petri fecerunt. to.1. 407. 1.
Eoruo decreta ſunt idem, ac præcepta. to.4. 716. 15.
Apoſtoli auctoritatem erigendi Eccleſias, & Epiſcopos conſecrandi per manos impoſitionem acceperunt à Petro. tom.1. 407. 1; & ſeq.

*Apoſtolorum prærogatiua, & dotes.*

Apoſtolorum dotes præcipuæ, quæ fuerint? to.4. 302. 5.
Apoſtoli poterant concedere omnibus fidelibus iodulgentias. ſicut, & Petrus. to.4. 614. 125.
Quomodò indulgentias conceſſerint? to.19. 23. 1.
An habuerint poteſtatem canonizandi Sanctos? to.4. 615. 127.
An canooizauerint S.Stephanum? to.4. 615. 128.
Eorom excellentia. to.3. 815. 2; & ſeq; & to.7. 179. 2.
Apoſtolis plus fuit credendom, quàm Prophetis. to.3. 281. 2.
Apoſtolorum fuit vna fides à Petro confirmata. to.20. 281. 5.
Dotes, quas habueruot Apoſtoli in totum Orbem, fuerunt illis propriæ, & intranſmiſſibiles in eorum ſucceſſores. to.4. 302. 5; & ſeq.
Fuerunt Diuinitus illuminati, vt totum mundum ſua doctrina illuſtrarent. to.3. 893. 2.
Fuerunt Eccleſiæ Principes. tom.3. 893. 2.

*Apoſtolorum ſubiectio ad Petrum.*

Apoſtoli, vt eraot oues Chriſti Domini, fueruot Petro ſubiecti. to.19. 449; & to.10. 163. 2; & to.13. 349. 2.
Agnouerunt in Petro Eccleſiæ vniuerſalis primatum. to.16. 508. 1; & ſeq; & 446. 2; ſeq.
Fuerunt Petro ſubiecti in doctrina fidei. to.3. 342. 1.
Volueruot Petrum eſſe ſuum caput; quia Chriſtus Dominus hoc iuſſit. tom.12. 75. 2.
Fuerunt omnioò exempti ab iuriſdictione omoium Principum terreoorum. tom.18. 424. 2.
Eccleſiæ primatus eis fuit prohibitus. to.9. 603. 272.
Quomodò fueriot Petro, vt Paſtori, ſubiecti? to.9. 657. 1.
Acceptauerunt voluntariè Petrum, tanquam Primatem; non autem illum elegerunt Primatem. to.4. 76. 5.
Quomodò decorari, & ordinari fuerint à Chriſto Domino, vt Petro, tamquam capiti, ſubiacerent? to.4. 293. 1; & 573. 8; & ſeq.
Non prędicaruot, niſi poſtquam Petrus prædicauit. to.4. 759. 102.
Agnouerunt à Chriſto Domino, quòd inter illos aliquis debebat eſſe maior, & ſuperior. to.4. 760. 111;
Quare non perceperint verba indiceotia Petri primatum? to.4. 761. 113.
Qua voluntate voluerunt Petrum eſſe eorum Principem? to.13. 329. 2.
Apoſtoli omoes in totum terrarum Orbem diſperſi Petro tantùm diſponente prædicaueruot. to.1. 407. 1.
Fuerunt Petro ſubiecti, ſicut Paſtores delegati Paſtori ordinario. tom. 3. 895. 2; & ſeq.

*Apoſtolorum ſucceſſio.*

Apoſtolis io plenitudine poteſtatis ſolus Papa ſuccedit. to.20. 588. 1; & ſeq.
Apoſtolis data fuit poteſtas perſonalis oon transferenda in ſucceſſores. to.11. 536. 1.
Apoſtolis nullus Epiſcopus ſucceſſit io poteſtate plenaria. to.11. 537. 1.
Eis ſucceduot Epiſcopi tanquam Patribus filij. to.20. 550. 2.
Apoſtolorum iuriſdictio cum ipſis ceſſauit. to.11. 538. 8.
Apoſtolis in muoere Apoſtolatus non fuit conceſſum habere ſucceſſores. to.3. 922. 2; & 924.1.
Apoſtolorum Sedes ferè perierunt. to.3. 7. 2.
Apoſtolis quomodò ſuccedāt Epiſcopi. to.12. 412. 2; & 417. 1; & ſeq.

Inæ.

Inæqualiter eis ſuccedunt Papa, Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, & Patochi. to.20. 287. 1; & ſeq.

Apoſtoli non acceperunt poteſtatem transferendi ſuam iuriſdictionem in Epiſcopos. to.12. 577. 2.

Illis ſuccedunt etiam præsbiteri in munere ſacerdotali. to.20. 585. 1; & ſeq.

Apoſtoli, & eorum ſucceſſores dicuntur Peincipea. to.3. 127. 2.

Quomodò eis ſuccedant Cardinales, & Epiſcopi? to.20: 563.2.

Apoſtolorum poteſtas vna cum aiija interijt. to.17. 114. 2.

*Apoſtolorum timor in paſsione Chriſti Domini.*

Apoſtoli omnes in paſſione Chriſti Domini quomodò à fide defecerint? to.13. 563. 1; & 564. 2; & 565. 1.

An ratione defectus à fide dici potuerint hæretici, vel infideles? to.13. 565. 1.

*Apoſtolorum Canones.*

Apoſtolorum canonum numerus. tom.14. 392. 1.

Apoſtolorum Canones non ſunt octuaginta quinque, vt V. Synodus aſſeruit, ſed quinquaginta. to.14. 512. 2.

Fuerunt multi lati ab Hæreticis. to.7. 215. 1; & ſeq.

Nihil ſtatuerunt de Romano Pontifice. to.5. 34. 1.

Quinquaginta canones Apoſtolorum eſſe recipiendoa in pleniſſimum robur auctoritatis præceperunt Stephanus IV; & Ioannes VII. to.4. 46. 2.

Romani Pontifices ſuas Conſtitutiones fiemauerunt auctoritate canonum Apoſtolorum. to.4. 46. 2.

Canon Apoſtolorum de vxore non abijcienda noſtris temporibus non violatur. to.2. ex Alano. 55. 2.

*Apoſtolorum traditiones.*

Apoſtolorum traditio habet eandem vim, quam habet Scriptura. to.19. 55. 1.

Apoſtolicæ traditiones ſunt in Eccleſia, nec vllum poſſunt continere in ſe ipſis errorem, & ſpectant ad fidem Diuinam. to.8. 277. 1; & ſeq.

In quo differant à traditionibus Eccleſiaſticis? to.8. 277. 1.

Apoſtolicæ, & Eccleſiaſticæ traditiones ſpectant ad ſacrum fidei depoſitum. tom.8. 956. 1.

Apoſtolicæ traditiones deſcendunt ex vniuerſitate locorum, & Eccleſiarum. to.8. 961. 1; & ſeq.

Item ex conſenſu vnanimi SS. Patrum. to.8. 963. 1; & ſeq.

Item ex communi conſenſu Patrum, & Doctorum, qui omni ſæculo floruerunt. to.8. 966. 1; & ſeq.

Non deſcendunt tamen ex conſenſu Doctorum recentium contra antiquos. tom. 8. 968. 1; & ſeq.

Neque ex conſenſu populorum contra Eccleſiæ Doctores. to.8. 972. 1; & ſeq.

Neque ex reuelationibus particularibus, quæ ad fidem non pertinent. tom. 8. 975. 2; & ſeq.

Ex traditione Apoſtolorum paruulis baptiſmus eſt conferendus. to.14. 357. 1.

Traditionum Apoſtolicarum cuſtodia ſemper fideliter fuit ſeruata à ſummis Pontificibus Romanis. to.8. 991. 2; & ſeq.

Apoſtolicæ, & Eccleſiaſticæ traditiones cur ab hæreticis reijciantur? to.15. 364. 1; & ſeq.

Apoſtolicæ traditioni æquè, ac Diuinæ Scripturæ fides eſt adhibenda. to.17. 356. 2.

Apoſtolicæ traditiones ſemper fuerunt à ſanctis Patribus communiter receptæ. to. 12. 196. 1.

Sunt infallibiles. to.12. 224. 1.

Ab ipſis Apoſtolis ſunt immediatè receptæ. to.14. 357. 1; & ſeq.

Vt commentitiæ, reijciuntur ab hæreticis. to.15. 312. 1.

Fuerunt tamen receptæ ab omnibus ſacris Concilijs, & ſanctis Doctoribus. tom.15. 321. 1.

Apoſtolica traditio de congregando Concilio, quoties extrema vrget Eccleſiæ neceſſitas. to.18. 4. 2.

Apoſtolica traditio docet Epiſcoporum iudicia ſoli Apoſtolicæ Sedi eſſe reſeruata. to.18. 13. 2.

Apoſtolicæ traditiones ſunt neceſſariæ. to.3. 828. 2.

Apoſtolica traditio verè quomodò dignoſcenda? to.13. 163. 2.

Apoſtolicæ traditiones quid ſint? tom. 13. 151. 2.

Earum duplex genus. to.13. 151. 2.

Apoſtolicæ traditiones practicæ quænam ad certum ſolum tempus duraturæ; aliæ verò abſque vlla limitatione ſemper. tom. 13. 152. 1.

Aliæ, quæ ſine reuelatione peculiari Chriſti Domini nec ab Apoſtolis, nec ab Eccleſia poſſunt mutari; aliæ verò, quæ poſſunt etiam à Papa, & quare? to.13. 152. 1.

Harum omnium exempla. to.13. 152. 1.

*Vide traditiones.*

*Apoſtolatus.*

Apoſtolatus nomen vnde originem traxerit? to.3. 893. 1; & ſeq.

Magnam poteſtatem à Chriſto Domino acceptam ſignificat. to.3. 896. 1.

Quale miniſterium fuerit? to.4. 274. 4.

Quomodò differat ab Epiſcopatu? tom. 4. 302. 5.

Expirauit ſimul cum Apoſtolis. tom.4. 303. 1.

Duas prærogatiuas præcipuas importat. to.13. 10. 1.

Apoſtolatus dignitas æqualiter omnibus Apoſtolis data fuit, ſed non eodem modo. to.3. 894. 1; & 893. 2.

Eius officium conſiſtebat in fundandis Eccleſijs, prædicando Euangelio, ſtatuendis legibus, ſoluendis peccatis, explicandis Scripturis, patrandis miraculis, &c. to. 17. 34. 2.

Præterea importauit auctoritatem gubernandi fideles, eijciendi dæmones, & ſanandi infirmos. to.19. 448. 2.

Item auctoritatem ſcribendi libros canonicos, & donum linguarum. to. 11. 240. 2; & ſeq.

Apoſtolatus complectitur munera euangeli-



Digitized by Google

zandi, interpretandi Scripturas, ſcribendi libros canonicos, prædicandi fidem omnibus gentibus per totum Orbem terrarum, illam teſtificandi mediantibus prodigijs, & ſignis, & patrandi miracula. to.3. 895. 1; & ſeq.

Apoſtolatus magnam, ac ſeriam poteſtatem à Saluatore acceptam importat. tom. 3. 896. 1.

Apoſtolatus fuit poteſtas extraordinaria neceſſaria ſolùm pro fidei vniuerſali promulgatione, & ideo non tranſijt in ſucceſſores. to.3. 922. 2; & 924. 1.

Apoſtolatus, prout dicit poteſtatem in totam Eccleſiam vniuerſalem, tranſijt ſolùm in Romanum Pontificem. tomo 3. 924. 1; & ſeq.

*Apoſtolica Sedes.*

Apoſtolica Sedes quid ſit? tom. 6. 193. 2; & ſeq.

Eſt caput, & cardo totius Eccleſiæ. tom. 5. 745. 1.

Apoſtolica Sedes etiam extra Concilium poteſt iudicare, & damnare Schiſmaticos, & Hereticos. to.5. 755. 1.

Apoſtolicę Sedis contemptores fuerunt à Deo ſeuerè puniti; cultores autem fauoribus, & gratijs cumulati. to.1. 494. 2; & ſeq.

Apoſtolica Sedes Epiſcopos, vel Primates ſubſtituit ad inungendos alios Epiſcopos. to.1.518. 1.

De iure diuino nequit eſſe, niſi Romæ. to.3. 5. 1; & 35. 2.

Apoſtolica Sedes ibi eſt, vbi eſt Papa. to.3. 35. 1.

Imperatores quamplures illam in Gręciam transferre tentarunt, ſed fruſtra. tom. 3. 8. 2.

Non cepit tempore Phocæ, vel Conſtantini. to.3. 20. 2.

Apoſtolica Sedes ſeptem annis fuit Antiochiæ. to.3. 35. 2.

Nequit ſeparari ab Epiſcopatu Romano. to.9. 651. 1.

Apoſtolica Sedes non diſtinguitur, & ideo nequit ſeparari, à Sede Romana. tom. 8. 315. 1.

Apoſtolica Sedes priuilegium non deficiendi à fide à Chriſto Domino obtinuit. tom.8. 432. 1; & ſeq.

Apoſtolica Sedes nequit à Papa præſcindi. to.8. 431. 1.

Apoſtolica Sedes non diſtinguitur à Sede Romana. to.8. 315. 1.

Apoſtolicæ Sedi reſeruata eſſe Epiſcoporum iudicia habetur ex Apoſtolorum traditione. to.18. 13. 2.

Apoſtolicę Sedis nomen quid ſignificet? to.18. 329. 1.

Apoſtolica Sedes cur potius Romana, quàm Hieroſolymitana, vel Antiochena dicatur? to.18. 330. 1.

Apoſtolicæ Sedis nomine intelligitur Papa ſine Cardinalibus. to.9. 349. 265.

Apoſtolicæ Sedis decreta ſuſpendere per Imperatorum potentiam tentauit Græcorum iniquitas. to.6. 603. 1.

Sola habet omnium Eccleſiarum ſollicitudinem. to.6. 607. 1.

Nunquam permiſit, vel conſenſit ſua iura diminui. to.11. 233. 130.

Eius decreta ab omnibus ſunt obſeruanda. to.14. 68. 2; & 71. 1.

Apoſtolicæ Sedis primatum nouerunt Angli, Gothi, & Longobardi. tomo 7. 807. 2; & ſeq.

Eius decreta ſunt obiectum fidei diuinæ. to.15. 25. 122.

Quomodò dicatur vniuerſalis? to. 15. 293. 1; & ſeq.

Nequit eſſe ſine Papa, quia ſponſa nequit eſſe ſine ſponſo. to.15. 295. 1; & ſeq.

Eius puritas ſemper ſeruata fuit immaculata inter tot hæreſes. tomo 15. 301. 1; & ſeq.

Semper tradidit ſathanæ hæreticos excommunicando. to.15. 301. 1.

Eius doctrina à nullo Concilio Catholico vnquam fuit reprobata. to.15. 324. 1; & ſeq.

Seruauit veram fidem catholicam, quam neque ad breue tempus vnquam amiſit; quanquam tot hæreſum, & hæreticorum iaculis fuerit pluries laceſſita, & toties oppugnata. to.15. 326. 2; & ſeq.

Apoſtolicam Sedem Petrus Antiochiæ priùs erexit. to.4. 476. 30.

Apoſtolica Sedes nunquam abrogauit, quod ſemel definiuit ad fidem, vel ad mores pertinere. to.4. 634. 2.

Apoſtolica Sedes Cathedram D. Petri ſignificat. to.3. 566. 2.

Dignitatem papalem ſimul, & patriarchalem complectitur. to.3. 569. 1.

Apoſtolica Sedes conſtituit Epiſcopos, vel Primates ad inungendos. to.1. 518. 1; & ſeq.

Apoſtolicæ Sedi relatæ fuerunt cauſæ Synodorum prouincialium. to.17. 470. 2.

Ei cauſæ Epiſcoporum fuerunt reſeruatæ. to.17. 471. 1.

Apoſtolicæ Cathedrę principatus viguit ſemper in Eccleſia Romana, teſte S. P. Auguſtino. to.17. 43. 1.

Apoſtolicas literas falſificantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. tomo 5. 288. 124; & ſeq.

Apaſtolicæ literæ quæ propriè dicantur? to.5. 290. 129.

Apoſtolicas literas falſificantes quas pœnas vltra excommunicationem incurrant? to.5. 290. 130; & ſeq.

Falſificare vel per ſe, vel per alium. to.5. 292. 136; & ſeq.

Eandem excommunicationem incurrunt appellantes ab executione literarum Apoſtolicarum. to.5. 348.

Item impedientes earum, & aliarum expeditionum executionem. to.5. 354.

Apoſtolicæ manus impoſitio antiquiſſima eſt in Eccleſia. to.6. 121. 2.

Apoſtolici Vicarij in Gallijs fuerunt Epiſcopus Arelatenſis, & Epiſcopus Rhemenſis. to.6. 165. 2.

Apoſtolicam Sedem appellauit Wilfridus Eboracenſis Britannus, qui fuit ab ea abſolutus. to.17. 512. 1; & ſeq.

Apoſtolica Sedes nunquam mutauit doctrinam. to.8. 756. 1.

Eius ſucceſſio nunquam fuit variata. to. 8. 764. 2.

Eius vnitas ſumitur ex vnitate principij, finis,

nis, & medior um ; ac ab vnitate Capitis viſibilis. to.14. 3. 1; & ſeq.
Quare dicatur Apoſtolica ? tom. 14. 3. 2; & to.3. 31. 2.
Eſt Sedes Petri, non Pauli. to.4. 23. 2.
Quando inceperit? to.14. 56. 2.
Non eſt prima ordine fundationis, ſed iure primatus. to.14. 57. 1.
Eſt Sedes Petri,qui eſt Chriſti ſucceſſor.to.14. 85. 2.
Dicitur ſpecialiter Sancta,& Catholica.to.14. 330. 2.
Fuit ſignificata per Euam, quæ fuit mater omnium viuentium. to.14. 338.1.
Fuit à Chriſto Domino immediatè fundata. to.14. 340. 1.
Dicitur Sacroſancta, idèſt Caput Eccleſiarum ſanctarum. to.14. 347. 1; & ſeq.
Semper fuit ſuper alias Sedes patriarchales. to.14. 388. 2; & ſeq.
Propter fundatorem Chriſtum nequit hæreſi maculari. to.14. 483. 1.
Sola inter omnes Eccleſias eſt Apoſtolica. to.14. 504. 1; & ſeq.
Sola eſt prima Sedes. to.14. 509. 2.
Apoſtolica Sedes ſola habet ſupremum Iudicem controuerſiarum. to.7. 3. 1.
Eſt fundamentum aliarum Eccleſiarum. to.7. 147. 2.
Eius primatus. to.7. 152. 1; & ſeq.
Apoſtolica Sedes, & totius Orbis primatus idem ſunt. to.17. 353. 1.
Apoſtolicæ Sedis iuriſdictionem vſurpantes, & fructus, redditus, & prouentus ſpectantes ad perſonas eccleſiaſticas ſequeſtrantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 384.
Apoſtolicæ Sedis primatus fuit declaratus à Concilio Chalcedonenſi. to. 15. 215. 27.
Apoſtolica Sedes præfertur omni Eccleſiæ. to.6. 25. 87.
In ſignum ſpecialis dominij ſibi aliqua reſeruat. to.6. 26. 91.
Sola corrigit ſtatuta Conciliorum ſiue prouincialium, ſiue generalium. tomo 6. 28. 99.
Apoſtolicæ Eccleſiæ vel ſic denominãtur,quia fuerunt ab Apoſtolis fundatæ; & ſic Antiochena, Alexandrina, & Romana dicuntur Apoſtolicæ; vel per doctrinæ infallibilitatem, & ſic ſola Petri Cathedra eſt Apoſtolica. to.6. 192. 2; & 193. 1.
Multæ etiam ſunt ſuffraganeæ, vt erat Eccleſia Coloſſenſis. to.6. 194. 1.
Apoſtolicæ Sedis iudicium eſſe ſimpliciter immobile, & nulla appellatione poſſe moueri docuit S.P. Auguſtinus. to.6. 527. 1; & ſeq.
Apoſtolica Sedes ſemper ſe exhibuit totius Orbis vindicem, & magiſtram. to. 2. ex Pighio. 117. 1; & ſeq.
Ob triplicem cauſam voluit Deus eam Romæ firmari. to.2. ex Turrecrem. 29. 2.
Eius oraculum eſt verum, & certum. to.2. ex Turrecrem. 37. 1; & ſeq.
Fons luminis eſt appellata. to. 2. ex Turrecrem. 38. 1.
Nequit errare. to.6. 6. 10.
Eſt regula fidei orthodoxæ; & totius Orbis magiſtra. to.2. ex Pighio. 117. 1; & ſeq. & 118. 2.
Impugnari poteſt,expugnari non poteſt.to.6. 9. 20.
Ei affixus eſt primatus de iure diuino. to. 6. 439. 2.
Dicitur vniuerſalis, quia ſub ſe continet omnes alias Eccleſias. to.6. 444. 1.
Comparatur potentiæ viſiuæ. tomo 6. 505. 2.
Eius auctoritas in definiendis libris canonicis. to.6. 521. 1; & ſeq.
Nunquam inauditos damnauit. tom.6. 601. 2; & ſeq.
Ad eam ſunt deferendæ omnes cauſæ maiores. to.6. 609. 1; & ſeq; & 605. 2.
Etiam cauſæ dubiæ. to.6. 611. 1.
Nunquam errauit, neque errabit. to.6. 627. 2; & to.14. 27.1.
Eius infallibilitatem ſemper oderunt hæretici, & ſchiſmatici. to.6. 640. 2.
Immobilis ſimpliciter eſt à recta fide. to. 6. 646. 2.
Apoſtolica Sedes, ſicut Moyſis Cathedra, vitijs, & ſordibus malorum ſedentium nunquam fuit coinquinata. tomo 20. 565. 2; & ſeq.
Apoſtolica Sedes, & Apoſtolica Eccleſia differunt inter ſe. to.6. 592. 1; & 627. 2; & ſeq.
Apoſtolica Sedes eſt Petri Cathedra, à qua omnes aliæ Eccleſiæ accipiunt ſuam poteſtatem. to.11. 202. 3.
Accepit à S. Petro ſollicitudinem omnium Eccleſiarum. to.11. 250. 1; & ſeq.
Semper perſeuerauit in fide. to. 8. 183. 2; & 167. 1; & ſeq; & 417. 1; & 434. 2.
Prælata fuit omnibus Eccleſijs,non ab homine, ſed à Chriſto Domino. to.2. ex Aluarez. 2. 1. & ſeq.
Habuit ſemper titulum Eccleſiæ vniuerſalis. to.8. 741.1.
Promulgauit ſemper in totum Orbem ſua dogmata. to.8. 743. 1.
Deus ei fidem indefectibiliter alligauit. to.8. 744. 1.
Seruauit ſemper fidem illibatam Spiritus ſancti adiutorio. to.8. 751. 1.
Oppugnata ab Hæreticis magis creuit. to.8. 751. 2.
Eius firmitas fuit à Chriſto promiſſa illis verbis: *Et portæ inferi non prævalebunt adverſus eam*.to.8. 746. 2.
Seruat veram Succeſſionem Apoſtolicam. to.8. 756. 2; & ſeq.
Apoſtolica Sedes à nemine iudicatur. to. 5. 57. 2; & to. 12. 65. 1; & to. 6. 28. 98; & 641. 1; & 555. 1; & ſeq; & tomo 10. 414. 1.
Mater omnium Eccleſiarum à Chriſto fuit inſtituta. to.5. 59.2; & 606; & to.14. 337. 2; & 345. 2; & 85. 2.
Eſt Caput totius Eccleſiæ vniuerſalis. to. 5. 608. 2; & to. 12. 67; & 70. 2.
Apoſtolicæ Sedis loca, & iura. to. 5. 405. 338.
Apoſtolicæ Sedi Deum acquieſcere ex quatuor ſignis manifeſtè oſtenditur. tomo 5. 589. 2.
Eſt mater totius Eccleſiæ Catholicæ. tom. 5. 592. 2.
Dignitate, dominio, & ſtudio ſuperat omnes Eccleſias. to. 5. 605. 1.

A voce Domini conſecrata tenet primatum omnium Eccleſiarum. to. 12. 88. 1.
Præferenda eſt Sedi Antiochenæ, to. 12. 130. 1.
Eſt omnium aliarum Eccleſiarum ſuprema, to. 1. 157. 1.
Numquam deperdit fidem, neque deperdet tempore Antichriſti. to. 12. 517. 2.
Eius perſecutiones. to. 12. 488. 2.
Eius proprietates, to. 12. 567. 2.
Illius oppreſſor à Deo fuit inſigniter punitus. to. 1. 555. 2.
Eius notæ. to. 12. 567. 2; & to. 14. 3. 1; & ſeq; & to. 8. 705. 1; & ſeq; & to. 15. 375. 1.
Quamuis perturbabitur ab Antichriſto, non tamen labefactabitur. to. 12. 564. 1.
Apoſtolicæ Sedis definitioni potiùs, quàm cuiuſcumque Synodi ei contradicentis decretis, eſt obediendum. to. 13. 598. 2.
Ei omnia detulit Iuſtinianus Imperator. to. 1. 462. 2.
Eius iudicium in his, quæ ſunt fidei, & ad ſalutem neceſſaria non poteſt errare. to. 13. 446. 1.
Numquam defecit à fide. to. 13. 448. 1; & ſeq. vſque ad 451.
Eius ſententia, fides, & definitio ſemper fidei Orthodoxæ fuit conſona. to. 2. ex Pighio. 76. 1.
Apoſtolicæ Sedis auctoritatem eſſe regulam fidei Orthodoxæ ex Catholicæ Eccleſiæ fide, & confeſſione monſtratur. to. 2. ex Pighio. 76. 2; & ſeq; & 118. 2.
Ad illam neceſſariò debent omnes fideles conuenire ex S. Irenæo. to. 2. ex Pighio. 77. 1.
Eiuſdem Sedis primatus, & ad eandem recurſus ex SS. PP; & Concilijs oſtenditur. to. 2. ex Pighio. 77. 1; & ſeq.
Illa inconſulta nihil ſuper Epiſcopos eſt innouandum. to. 2. ex Pighio 75. 2.
Eius auctoritas ad tranſmarinas querelas extenditur. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Eius iudicium in Reges quanti habitum fuerit apud omnes? to. 1. 522. 2.
Illius poteſtas in electiones, ordinationes, & confirmationes Epiſcoporum totius Orbis. to. 2. ex Pighio 103. 1; & ſeq.
Ad eam omnes hæreticorum cauſæ ab ipſiſmet hæreticis fuerunt delatæ. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Apoſtolicæ Sedis auctoritas quanta ſit? to. 2. ex Pighio. 105. 2. & to. 6. 91. 2; & to. 15. 586. 1; & ſeq.
Eius infallibilitas in ijs, quæ fidei ſunt. to. 13. 451. 2; & ſeq.
Apoſtolica Sedes ſola poteſt hæreſes damnare, & fidei lites decidere ſine Concilijs generalibus. to. 3. 865.
Apoſtolica Sedes Synodos confirmat. to. 3. 723. 2.
Non poteſt errare in fide. to. 3. 727. 2.
Promittitur ei obedientia à Ioanne Epiſcopo Conſtantinopolitano. to. 3. 728. 1.
Iudicat cauſas hæreticorum. to. 3. 731. 2.
Eius Vicarius creat Epiſcopos in Oriente. to. 3. 739. 1.
Hæreſes non fouet, ſed deſtruit. tomo 13. 575. 1.
Sæpè abſoluit, quod ligat Concilium, & damnat, &c. to. 13. 534. 2.
Apoſtolicæ Sedi non licet detrahere ſine periculo hæreſis. to. 13. 332. 2.
Apoſtolica Sedes, & Pontifex primatum obtinet in vniuerſum Orbem, ipſeque eſt Diui Petri ſucceſſor, & Chriſti Domini Vicarius, Paſtor, & Magiſter omnium fidelium. to. 13. 190. 1; & ſeq.
Apoſtolicæ Sedis honor præſtitus à multis Concilijs, tum generalibus, tum prouincialibus, & à Patriarchis, & Patribus. to. 13. 127. 2; & 128. 1; & ſeq.
Et ab Imperatoribus, & etiam ab Hæreticis licèt ſubdolè. to. 13. 129. 1.

*Appellatio.*

Appellatio quid ſit? to. 3. 626. 1.
Quotuplex ſit? to. 3. 629. 2.
Quinam ſint appellationis effectus? tomo 3. 629. 2.
Illius regulæ, & requiſita. to. 3. 627. 2.
Habet rationem defenſionis. tomo 9. 457. 21.
Definitur clamor ab inferiori ab ſuperiorem. to. 9. 458. 31.
Solummodò poteſt admitti ab obliquo ad rectum, & à deuio ad regulatum. tomo 9. 458. 29.
Eſt de iure poſitiuo, & priuilegio iuris poſitiui fuit introducta. to. 9. 460. 44.
Eſt reclamatio grauati ab aliquo Iudice per iniquam ſententiam, à qua appellans poſtulat releuari per Iudicem ſuperiorem, ad quem appellat. to. 4. 116. 2.
Definitur communiſſimè prouocatio à minori ad maiorem. to. 9. 455. 3; & to. 4. 116. 2.
Eſt prioris ſententiæ impugnatio, & infirmatio. to. 9. 455. 5.
Appellationis Ordo. to. 14. 462. 2.
Non licet appellare à præceptis Dei, vel à Canonibus editis in Concilijs generalibus à Papa confirmatis. to. 9. 456. 12.
Neque licet prouocare à iudicio ſupremo, & vltimo. to. 9. 456. 16.
Appellatio vocatur etiam iuris remedium. to. 6. 51. 1.
Fieri poteſt ſolùm in foro exteriori; non autem in foro interno. to. 6. 51. 1.
Semper debet eſſe à minori ad maiorem. to. 6. 811. 3; & to. 7. 754. 1; & to. 10. 563. 2; & to. 13. 545. 2; & to. 18. 120. 17.
Appellatio à maiori ad minorem eſt contra iuſtitiam. to. 6. 811. 3.
Fuit introducta ad præſidium innocentiæ; non autem ad defenſionem iniquitatis. to. 8. 540. 1.
Non debet fieri à minori ad ſupremum Iudicem ſine medio, ſi reperiatur. to. 3. 627. 2.
Appellatio interpoſita per errorem de vno Iudice pari ad alium parem toleratur. to. 9. 459. 37.
Non tamen toleratur, ſi interpoſita ſit à maiori ad minorem, quamuis interuenerit error. to. 9. 459. 37.
Appellatio, quòd locus non ſit tutus ad conueniendum, vel comparendum, reddit nullum proceſſum poſtea factum. tomo 9. 278. 49.
Appellare non licet ab eo, ad quem appellant omnes oppreſſi. to. 9. 460. 46.
Appellatio impedit cauſæ cognitionem. to. 9. 461. 54.

Appellationis remedium eſt de iure poſitiuo, to. 9. 461. 57.
Appellatio admittitur in abſentia, vbi non eſt tutus acceſſus ad Iudicem. to. 9. 289. 106.
Appellationum iura. to. 3. 511.
Appellans in cauſa appellationis eximitur à iuriſdictione illius, à quo appellat. to. 9. 459. 38.
Appellans non conſideratur, an erret, vel non; ſed tantùm conſideratur, an appeller à minori ad maiorem. tomo 9. 465. 73.
Appellari licèt non poſſit ab aliquo propter eius eximiam, & ſupremam dignitatem; attamen non deſunt alia iuris remedia ad defenſionem, ſcilicet ſupplicationes. to. 9. 466. 83.
Appellatio ab aliquo ad eundem non poteſt admitti. to. 9. 460. 46.
Appellare ab obliquo ad rectum non licere quomodò ſit intelligendum? to. 9. 466. 87.
Appellatio, cùm fiat ad releuandum grauatum, oportet, vt fiat apud illum, qui poſſit grauamen tollere à grauato, & grauantem cogere ad deſiſtendum à grauando. to. 4. 116. 2.
Appellari poteſt etiā ad delegatum, dummodò delegatus ſit ſuperior eo, à quo ſit appellatio. to. 3. 91. 1.
Appellationis inſtrumentum. to. 6. 374. 1.
Appellationes ab abuſu poteſtatis, tamquam nouæ, & omnibus ſæculis ignotæ, ſunt reijciendæ. to. 6. 811. 1.
Appellationes ab abuſu poteſtatis ſunt ſimpliciter iniuſtæ. to. 6. 811. 2.
Appellatæ cauſæ retractatio fieri non poteſt inaudito primo Iudice. to. 6. 789. 1.
Appellationum teſtimonia cur non inueniantur in ſacra Scriptura? to. 3. 510. 1.
Appellatio à contumelia non ſit citra poteſtatem vllam attentata iuxta auitam à Pelagio I. laudatam regulam. tomo 6. 106. 1.
Appellatio ad hoc, vt ſententiam ſuſpendat, debet eſſe valida, aliter ſententiam non ſuſpendit. to. 9. 462. 61.
Appellatio nihil valet, ſi ſententia tranſit in rem iudicatam. to. 9. 462. 62.
Appellationes fundantur in hac regula generali: *Potior ab inferiori diſcuti non poteſt*. to. 6. 108. 2.
Appellandi, & prouocandi vocibus Synodus Sardicenſis vſa fuit in propria ſignificatione. to. 6. 177. 2.
Appellationis remedium poteſt per reſcriptum ſolui à Papa. to. 9. 461. 57.
Appellatio ſupponit ſupremam poteſtatem iuriſdictionis in eo, ad quem appellatur. to. 10. 589. 1.
Appellatio ſolùm ad illum fieri poteſt, qui poteſt ſententialiter coercere partem opprimentem ipſum appellantem. tomo 4. 116. 2.
Appellatio eſt per ordinem ad corrigendum errorem illius, qui ſententiam protulit. to. 9. 455. 4.
Appellatio debet fieri gradatim. to. 9. 456. 16.
Quando tollitur appellatio, quæ fiunt contra appellationem, non tolluntur, tamquam attentata, & reuocata, ſed per modum iniuſtæ. to. 9. 460. 44.
Appellatio propriè ſumpta poteſt ſolummodò fieri ab vno ad aliud Tribunal diſtinctum, non autem ad idem. tomo 10. 564. 2.
Iudex, à cuius ſententia appellatur, non debet dare parti condemnatæ iudicem, ad quem prouocatur. to. 10. 564. 2.
Appellationis Ordo. to. 14. 462. 2.

*Appellatio Africana.*

Appellatio Patrum Africanorum ad Sedem Romanam eſt antiquiſſima. to. 16. 250. 1; & ſeq.
Ex conſuetudine antiquiſſima ſoli Epiſcopi, non autem præsbyteri Africæ, aut clerus inferior potuerunt Romam appellare. to. 6. 310. 1; & 311. 1; & 320. 2; & 323. 2.
Appellare cur Epiſcopis licuerit, non præsbiteris? to. 6. 313. 1.
Appellare Romam non fuit prohibitum Eccleſiæ Africanæ à Bonifacio. to. 6. 320. 1.
Appellationes Epiſcoporum Africanorum nunquam fuiſſe prohibitas pro certo habuerunt ſemper omnes Africæ Epiſcopi. to. 6. 126. 2.
Appellare poterant Epiſcopi Africani à iudicijs ſuorum Synodorum prouincialium. to. 6. 235. 1.
Appellare an vnquam licuerit Clero Africano? to. 6. 343. 1; & 352. 2.
Appellare ſemper potuit Clerus inferior in materia fidei. to. 6. 359. 2.
Tempore S. Gregorij Magni Epiſcopi Africani liberrimè appellarunt. tom. 6. 366. 1; & ſeq.
Inter Eccleſiam Africanam, & Romanam ſola controuerſia fuit de Cleri inferioris appellationibus. to. 6. 126. 2.
Appellationi Epiſcoporum Africanorum fuit perpetua Eccleſiæ Africanæ conſuetudo ſemper deferre reuerentiam ſuſpenſiui effectus. to. 6. 320. 1.
Appellationum Africanarum varia exempla ex S. P. Auguſtino deſumpta. to. 6. 310. 1.
Appellare Clerici Africani poterant ad futurum prouinciæ Synodum; & ad prouinciæ Primatem; ac ad vicinos Epiſcopos; ſed ad tranſmarina, ſeu Romam ex antiqua conſuetudine non poterant. to. 6. 295. 1.
Circa appellationes Romanas celebrata fuit in Africa Synodus. to. 6. 296. 1.
Quo anno coacta fuit Synodus Africana de Romanis appellationibus? tom. 6. 334. 1; & ſeq.
Epiſcoporum Africanorum ſtipulatio cum legatis Romanis fuit tantùm circa modum, & ordinem; non verò circa ſubſtantiam Romanarum appellationum. tom. 6. 342. 2.
Appellare Romam ſemper potuiſſe Africanos Epiſcopos expreſsè aſſerit S. P. Auguſtinus. to. 6. 352. 1.
Appellatio Romana Antonij Fuſſalenſis Africani Epiſcopi. tom. 6. 314. 1; & 315. 1; & 317. 2; & 322. 1; & ſeq.
Appellatio Apiarij præsbiteri Siccenſis Eccleſiæ fuit origo controuerſiæ in Africa circa Romanas appellationes. tom. 6. 321. 1; & 323. 2.



Digitized by Google

Appellatio Apiarij fuit contra conſuetudinem totius Africæ. to.6. 295. 2.
Appellatio ſecunda eiuſdem Apiarij. to. 6. 316. 2.
Appellationes Romanas abrogare cur Aurelius Epiſcopus Carthaginenſis tentauerit? to.6. 319. 2.
Appellationes Romanas Epiſcoporum Africanorum conſtantiſſimè propugnauit S. P. Auguſtinus. to.6. 145. 1.
Appellationes Africanæ fuerunt ſemper directę ſecundùm canones Sardicenſes. tom. 6. 294. 2.
Appellationes Africanas fuit primus Photius, qui impugnauit. to.6. 295. 2.
Deinde illas impugnarunt Balſamon, & Meletius ſchiſmaticus; & in Concilio Florentino Marcus Epheſinus. to.6. 296. 1.
Appellationes aliquorum Epiſcoporum Africanorum. tom. 6. 300. 1; & ſeq; & tom. 4. 216. 2.
Appellatio Africanorum, & Orientalium ad Papam colligitur ex ſexto canone Concilij Nicæni. to.3. 752. 1.
Appellatio Africana ad Sedem Apoſtolicam. to. 20. 154. 2.
Appellatio Clericorum inferiorum ad Papam aliquando non licuit. to.20. 100. 1.
Appellatio S. Flauiani Epiſcopi Conſtantinopolitani in pſeudoſynodo Epheſina damnati ad S. Leonem Papam. to. 20. 589. 1.
Africæ Epiſcopi potuerunt ſemper Romam appellare. to.6. 126. 2; & 235. 1; & 323. 2.
*Vide Eccleſia Africana.*

*Appellatio Eccleſiæ Alexandrinæ.*

Appellationes Eccleſiæ Alexandrinæ. tom. 3. 688. 2; & ſeq.
Appellatio D. Athanaſij Alexandrini Epiſcopi expulſi à ſua ſede, ab Arianis. tom.20. 589. 1.

*Appellatio Eccleſiæ Anglicanæ.*

Appellationes Eccleſiæ Anglicanæ. tom. 3. 787. 2.

*Appellatio Gallicana.*

Appellationes Gallicanæ Eccleſiæ ad Sedem Romanam. Patrocli. to. 6. 118. 2; & ſeq.
Item Danielis. to.6. 123. 1.
Appellandi Romam fuit antiqua Eccleſiæ Gallicanæ conſuetudo. to.6. 86. 2.
Eas nunquam in Gallia, vel Africa fuiſſe admiſſas docet Caluinus. to. 6. 87. 2.
Non ſoli Epiſcopi, ſed infimus Galliæ Clerus Romam appellauit. to.6. 88. 1.
Appellarunt Romam laici Galli, etiam à pœnitentijs publicis. to.6. 89. 1.
Eandem ſententiam tenuit Imperator Ludouicus Pius, & cuncti tunc per Galliam, & Germaniam Epiſcopi. to.6. 89. 1.
Item Carolus Magnus. to.6. 89. 1.
Eiuſmodi appellationes non ſunt recenter in Gallia inuectæ. to.6. 96. 2.
Multis exemplis probatur. to.6. 97. 1; & ſeq.
Appellationum Gallicanæ Eccleſiæ abuſus. to.6. 160. 2.
Appellationes Eccleſiæ Galliarum. tom. 3. 772. 2; & 782.

*Appellationes Germanicæ.*

Appellationes Eccleſiæ Germanicę ad Papam. to.3. 783. 2; & ſeq.
Appellatio Epiſcoporum Germaniæ ad Sanctum Leonem Papam circa conſecrationem altarium, & confectionem chriſmatis, & reconcillationem pœnitentium in miſſa factam à Chorepiſcopis. tom. 3. 784. 1; & ſeq.

*Appellationes Hiſpanicæ.*

Appellationes Eccleſiæ Hiſpaniarum; to. 3. 766. 1; & 767, & 765.
Appellatio Baſilidis Epiſcopi Legionenſis, & Martialis Epiſcopi Aſturicenſis in Hiſpaniæ prouincia Bętica ad S. Stephanum Papam. to.6. 103. 1; & 153. 1; & to.5. 45. 2; & to.18. 22. 2.

*Appellationes Eccleſiarum Italicarum.*

Appellationes Italicæ Eccleſiæ. to. 3. 791. 1; & 795.

*Appellatio à Papa ad Concilium.*

Appellantes à Papa ad futurum Concilium excommunicantur in bulla cœnæ Domini. to.5. 268. 48; & to.4. 585. 1.
Appellantes à Papa ad Concilium appellant à Chriſto Domino ad Concilium. tom. 5. 268. 49.
Et conſtituunt duo capita in Eccleſia. to. 5. 269. 51.
Et fatentur Concilium eſſe maius Papa. to.5. 268. 46.
Fautores appellationum, & auxiliantes incurrunt excommunicationem. to. 5. 272. 61; & ſeq.
Pœnæ Collegiorum, & communitatum appellantium ad futurum Concilium. to. 5. 270. 55; & ſeq.
Conſulentes ad appellandum non incurrunt excommunicationem, ſed alias pœnas. to.5. 273. 64; & ſeq.
Appellatio à Papa ad Concilium, vel è contra. to.5. 832. 1.
Appellatione ad generale Concilium Pontificis Romani auctoritas non ſuſpenditur. to.6. 377. 1.
Appellatio à Papa ad Concilium eſt hæretica; excutit enim obedientiam debitam Sedi Apoſtolicæ, & rebellionem inducit, & ſchiſma. to.6. 528. 1; & to.7. 579. 2; & ſeq.
Appellatio à Romano Pontifice ad futurum Concilium fuit ſemper exoſa in Eccleſia. to.6. 526. 2.
Appellatio à Papa ad Concilium non datur. to.11. 422; & to. 7. 649. 2.
Appellatio ad futurum Concilium, à quibus fuerit facta? to.11. 427. 4.
Appellationem à Papa ad Concilium damnat B. Auguſtinus Triumphus. to. 11. 422. 1.
Appellare à Papa ad Concilium non licet. to.7. 754. 2; & ſeq: & to.13. 545. 2; & 546. 2; & ſeq.
Appellator primus ad futurum Concilium fuit Fridericus II; deinde Philippus Pulcher. to.15. 667. 104.
Appellare à Papa ad futurum Concilium prohibitum eſt ex Bullis Pij II; & Iulij II. to.3. 566. 2.
Appellatio ad futurum Concilium damnata iam fuerat à Papa Gelaſio. to.3. 585. 2.
Appellatio ad futurum Concilium grauiſſima Eccleſiæ infert incommoda. tom. 3. 585. 2.
Appellatio ad futurum Concilium curſum iuſtitiæ præcludit, & litium perpetuitas panditur. to.3. 585. 2.

Appellatio ad præſens Concilium non habet annexam excommunicationis cenſuram, & tamen illicita eſt. to.3. 586. 1.
Appellantes ad futurum Concilium declarantur hæretici. to.9. 172. 26.
Appellatio à Papa ad futurum Concilium diſcutitur, & rationes contrariæ euertuntur. tom. 9. 455. 1; & ſeq; & 458. 35; & ſeq; & 464. 66; & ſeq.
Dicere appellationem à Papa ad futurum Concilium eſſe licitam hæreticum eſt. to.4. 464. 66; & ſeq.
Appellandum non eſſet à Papa ad futurum Concilium, etiam ſi Papa laboraret in hæreſim; ſed priùs eſſet monendus. to.9. 464. 68.
Appellari à Papa ad futurum Concilium etiam ſimul cum Papa non poteſt. tom. 9. 806. 1; & ſeq.
Appellationis ad futurum Concilium ſtultitia, & erroneitas. tom. 2. ex Turrecrem. 44. 1.
Appellatio à Papa non eſt vera appellatio. to.6. 529. 2.
Appellationem à Papa damnant S. Gelaſius, S. Bonifacius Martyr, S. Thomas, S. Antoninus, & B. Auguſtinus Triumphus. to.11. 422. 1.
Item Andreas, Duallius, & S. Bernardus. to.11. 423. 2.
Appellationes ab Apoſtolica Sede, ſeu Romano Pontifice fuerunt prohibitæ à Martino V. in Concilio. to.7. 581. 2.
Appellatio à Papa deficit in ſubſtantialibus, quæ ad appellationis eſſentiam ſunt requiſita. to.9. 459. 36.
Appellatio à Vicario eadem eſt cum appellatione ab Epiſcopo. to.9. 461. 51.
Appellatio à Papa, qui eſt Chriſti Vicarius, eadem eſt, ac appellatio ab ipſomet Chriſto Domino. to.9. 461. 51.
Appellatio à Papæ ſententia non reſpicit bonum commune. to.9. 466. 86.
Appellare non licet à Papa ad Cardinales. to.9. 468. 1.
Appellare à Papa hæretico, vel hæreticum dogma docente, an liceat? to. 4. 462. 61. & ſeq.
Appellare à Papa ad eius ſucceſſorem poſtea eligendum non licet. to.9. 468. 5; & to.10. 565. 1.
Appellare à Papa ad quemcumque alium iudicem, quicumque ille ſit, non licet; & docens oppoſitum eſt hæreticus; quia negat priuilegium Eccleſiæ à Chriſto Domino conceſſum. to.4. 115. 1.
Appellari poſſe à Papa ad quemcumque alium eſt contra articulum Nicænæ Synodi ſtatuentis vnam eſſe Sanctam Eccleſiam Catholicam; conatur enim euertere ab Eccleſia priuilegium à Chriſto Domino conceſſum, ſcilicet, quòd Papa ſit caput totius Eccleſiæ Catholicæ. to.4. 116. 2; & ſeq.
Appellatione nulla poſſe moueri iudicium Sedis Apoſtolicæ teſtatur S. P. Auguſtinus. to.6. 527. 1; & ſeq.
Appellare à Sede Apoſtolica erroneum eſt. to.7. 753. 2.
Appellans à Papa ad futurum Concilium excommunicationem incurrit, & fatuum, vel malignum ſe oſtendit. tomo 19. 277. 1.

*Appellatio à Concilio ad Papam.*

Appellantes à Concilio ad Papam. to. 5. 268. 47.
Appellari poteſt à Concilio generali ad ſolum Romanum Epiſcopum, qui propterea eſt generali ſuperior Concilio. to. 6. 399. 1.
Appellatio à Concilio generali ad Papam. to.6. 530. 1; & ſeq. & to.11. 424. 2.
Appellatio ad Papam à Concilio generali probat à fortiori appellationem à Concilio prouinciali. to.7. 287. 1; & ſeq.
Appellari à Concilio ad Papam in tribus caſibus poteſt admitti. to.9. 461. 58.
Appellatio à Concilio ad Papam, non interponitur, quando Concilium eſt legitimè congregatum, & Papa præſidet Concilio. to.9. 465. 74; & 467. 5.
Appellatio à Concilio ad Papam eſt licitum, ſed non è contra. to.9. 466. 80.
Appellatio à Concilio ad Papam quando liceat? to.9. 467. 1; & ſeq.
Appellare à Concilio ad Papam, quando Concilium non eſt congregatum à Papa, eſt licitum. to.9. 467. 6.
Appellari non poteſt à Concilio confirmato per Papam, quia ſic appellaretur à Papa. to.9. 806. 2.
Appellare à Concilio ad Sedem Apoſtolicam ſemper licuit, nec canon quintus Sardicenſis probat, quòd ex tunc ſolùm fuerit introductum. to.4. 449. 7.
Appellari non poſſe à Prouincialibus Synodis nemo vnquam ſomniauit, niſi nouiſſimis diebus Petrus de Marca, & Stephanus Baluzius. Has ſordes reſorbet Queſnellus. to.6. 87. 1.
Canones, qui prouincialium Synodorum iudicia non eſſe Romanis appellationibus obnoxia ſanciunt, ignorantur. to. 6. 176. 1.
Appellationis exemplum nullum eſt, in quo damnatus à ſua Synodo prouocauit non ad Papam, ſed ad alium Metropolitam, aut Patriarcham. to.6. 384. 1.
Appellatio ad Papam ex Concilio Sardicenſi oſtenditur. to.5. 65. 1; & ſeq.
Appellatio ad Papam ſemper fuit in Eccleſia. to.5. 590. 1; & ſeq.
Appellatio ad Romanum Pontificem. to.12. 70. 1; & to.6. 51. 1.
Appellatio ad Papam fieri debet ſolùm pro cauſis grauioribus. to.9. 611. 304.
Appellatio ad Papam ex toto Orbe probat eius primatum. to.11. 550. 4; & ſeq.
Appellationem ad Papam in grauioribus cauſis docent Sancti Patres communiter. to.8. 389. 1.
Idem docent Imperatores. to.8. 390. 2.
Idem docent omnes Doctores. to. 8. 391. 1.
Idem colligitur ex Eccleſiæ vnitate. to. 8. 391. 2.
Item ex inſtitutione perfectæ Reipublicæ. to.8. 391. 2.
Item ex ratione capitis Eccleſiæ. tom. 8. 392. 1.
Item ex negatione aliorum Iudicum. to. 8. 392. 1.



Digitized by Google

Item ex ſentenlia Hæreticorum. tom. 8. 392. 2.
Appellatio ad Papam eſt ab ortu Eccleſiæ, & ab omnibus Eccleſijs; appellatio autem ad Patriarcham Conſtantinopolitanum, nec ab ortu Eccleſiæ, nec eſt ab omnibus alijs Eccleſijs. to. 14. 495. 2.
Appellatio ad Papam eſt de iure Diuino. to. 7. 278. 1; & ſeq.
Appellatio ad Papam fuit definita in Concilio Sardicenſi. to. 7. 284. 1; & ſeq.
Appellationis forma ad Romanum Pontificem ſtatuta poſt Concilium Sardicenſe. to. 7. 288. 1; & ſeq.
Appellare ad Papam futurum non licet. to. 7. 753. 2.
Appellationes ad Romanum Pontificem non fuerunt inceptæ in vllo Concilio. to. 3. 630. 2; & ſeq.
Appellationes ad Romanam Cathedram Sancti Petri à cunctis nationibus fieri debent, non tantùm ad ciuiles Eccleſiarum controuerſias dirimendas, ſed etiam ad fidei, & morum veritatem decernendam. to. 3. 652. 1.
Appellatio, & profeſſio fidei totius Africæ ad Theodorum Pontificem lecta, & approbata à Concilio Romano ſub Martiano Papa I. to. 3. 764. 1.
Appellationes ex toto Orbe factæ ad Romanum Pontificem approbantur in Sardicenſi Concilio. to. 13. 127. 2.
Appellare ad Romanum Pontificem ex toto orbe quo iure ſit licitum? tom. 3. 508. 1.
Appellatio ad Pontificem Romanum quando inceperit? to. 3. 508. 2.
Appellatio per ſubreptionem ad Pontificem poteſt haberi; ſed hæc non eſt rigoroſa appellatio. to. 3. 586. 1.
Appellatio Sede vacante interpoſita an deuoluatur ad Cardinales? to. 9. 468. 3.
Appellationes totius Eccleſiæ ad Papam. to. 3. 511. 76.
Appellare ab Epiſcopis ad Papam, & à Iudicibus ad Regem vnde originem ſumpſerit? to. 9. 609. 291.
Appellari à Iudice ſæculari ad Papam regulariter loquendo non poteſt. to. 9. 680. 1.
Appellatio ad Papam in rebus fidei. to. 1. 138. 1.
Appellatio ad Petri Cathedram iuxta S. Cyprianum. to. 1. 451. 1.
Appellatio ad Romanum Pontificem ex inſtitutione Diuina ex totius orbis conſuetudine colligitur. to. 1. 459. 1. & ſeq.
Appellationem ad Papam non fuiſſe abrogatam in Zoſymo contra Centuriatores oſtenditur. to. 1. 459. 1; & ſeq.
Appellationem ad Papam Henricus Germanorum Rex prohibens fuit excommunicatus. to. 1. 463. 1.
Appellationes prohibens Henricus Rex Angliæ cogitur appellare. to. 1. 463. 1.
Priuilegium de non appellando extortum ab Adriano IV. per Regem Siciliæ ab Innocentio III. fuit abolitum. tomo 1. 463. 1.
Appellationes ad Pontificem Romanum quomodò à S. Cypriano fuerint improbatæ? to. 2. ex Alano. 391; & ſeq.
Appellationes cauſarum ex toto orbe ex Sixto Papa oſtenditur. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Appellari poteſt à ſententijs Regum, & Principum ad Papam in cauſis ſolùm grauioribus. to. 4. 96. 2.
Appellare ad Pontificem maximum omnibus licet. to. 4. 203. 2; & ſeq.
Appellationis canon in Concilio Mileuitano iuſſu Romani Pontificis fuit editus. to. 16. 233. 1; & 242. 1; & ſeq.
Appellationem ad Sedem Apoſtolicam tanquam ad caput Eccleſiarum agnouit S. P. Auguſtinus, & à Cœleſtino I. miris laudibus extollitur. to. 12. 70. 2.
Appellatio ad Sedem Romanam. to. 14. 172. 2; & ſeq; & to. 15. 155. 2.
Appellationes deberi ab vniuerſa Eccleſia ad Sedem Apoſtolicam diſceptatum fuit in Concilio VI. Africano quinque annorum ſpatio. to. 3. 751. 2.
Appellari poteſt de qualibet Mundi parte ad Sedem Apoſtolicam. to. 9. 458. 31; & to. 2. ex Pighio. 74. 2.
Appellationes diuerſæ ad Sedem Apoſtolicam in cauſis Epiſcoporum. to. 1. 455. 1; & ex Tannero. 22. 141.
Aliæ appellationes ad Sedem Apoſtolicam. to. 1. 462. 2.
Appellatio à Concilio ad Papam ex decretis Concilij Nicæni, & Sardicenſis. to. 18. 17. 1.
Item ex teſtimonijs SS. Athanaſij, Marcelli, & Ioannis Chryſoſtomi. to. 18. 17. 2.
Appellationem ad Papam ſemper licuiſſe; à Papa autem nunquam fuiſſe licitam ex antiqua Eccleſiæ conſuetudine oſtenditur. to. 18. 18. 2.
Appellatio S. Athanaſij, & Pauli Conſtantinopolitani ad Iulium Papam. to. 1. ex Ecchellenſi. 28. 1.
Item ex traditione Apoſtolorum. to. 18. 18. 2; & ſeq.

*Appellatio ad Concilium.*

Appellatio ad Concilium generale eadem eſt, ac appellatio ad Pontificem. to. 15. 706. 55.
Appellationes ad præſens Concilium, non minùs ſunt illicitæ, quàm ad futurum, licèt non ſint annexæ cenſuris. to. 3. 586. 1; & ſeq.
Appellantes in cauſis Eccleſiaſticis ad Laicas poteſtates an incurrant excommunicationem? to. 5. 349. 258.

*Appellatio Epiſcoporum ad Papam.*

Appellatio Epiſcoporum ad Sedem Apoſtolicam habetur ex ſecundo canone Concilij Nicæni. to. 18. 13. 2; & 84. 1.
Appellatio Sancti Flauiani ad Leonem Papam. to. 6. 530. 2; & ſeq; & tomo 15. 496. 2.
Item Dorilæi Epiſcopi à Latrocinio Epheſino. to. 6. 531. 2.
Item Domni Patriarchæ Antiocheni ad Leonem Papam. to. 6. 532. 2.
Item Maximi Cinici Epiſcopi Conſtantinopolitani. to. 6. 538. 1; & ſeq.
Item Sancti Ioannis Chryſoſtomi à Synodo ad Quercum ad Papam. to. 6. 540. 1; & ſeq;

& ſeq; & to.15. 357. 2; & ſeq. & tom.18. 20. 2.
Item Fortunati, & Felicis à S. Cypriano ad Cornelium Papam. to. 7. 293. 2; & ſeq.
Item aliarum quarto ſæculo factarum. to. 7. 295. 1.
Item S. Athanaſij ad Romanum Pontificem. to.7. 297. 1; & ſeq.
Item aliorum Epiſcoporum Africanorum. to.7. 300. 1; & ſeq; & to.4. 216. 2.
Appellatio Sancti Ioannis Chryſoſtomi ad Innocentium Papam ſubſcripta fuit à quadraginta Epiſcopis, & à Clero Conſtantinopolitano. to.3. 628. 1.
Appellationes Epiſcoporum, & maiores cauſæ ad Romanum Pontificem ſpectant. to.13. 221. 2.
Appellationes Epiſcoporum à Fabiano Papa fuerunt conceſſæ. to.1. 94. 1.
Appellationis ius à Cornelio Papa fuit Epiſcopis confirmatum. to.1. 94. 2.
Appellatio Epiſcoporum ad Papam. to. 20. 589.1.
AppellatioEpiſcoporum totius orbis ad Pontificem Romanum. to.3. 4. 1.
In quibus appellarunt ad Imperatores? to.3. 513. 2; & ſeq.
Earum literæ ſupplices ad Agapetum Papam contra Anthemium, Seuerum, & Petrum. to.2. ex Pighio. 107. 2; & ſeq.
Appellatio Epiſcoporum veteris Epyri. to.3. 722.1.
Appellationes Epiſcoporum ad Papam deferendæ. to.11. 546. 4; & ſeq.
Qui appellauerint ad RomanumPontificem? tomo 17. 473. 1; & tomo 20. 97. 2; & ſeq.
Prouocatio Epiſcoporum ad Primatem. to.12. 65.1.
Epiſcopi prouinciales in Synodis poterant damnare Epiſcopos conceſſa facultate appellandi, cuius negatio eſſet iniurioſa Papæ, & Patriarchæ. to.6. 124. 1.
Appellatio Theodoreti Cyrenſis Epiſcopi in Conciliabulo Epheſino depoſiti ad S.Leonem Magnum. to.18. 20. 2.
Appellatio Ignatij Conſtantinopolitani Epiſcopi ad Martinum Pontificem. to. 18. 22. 2.
Item Baſilidis, Maximi, & Martialis Epiſcoporum Hiſpaniæ ad Stephanum Papam. to.18. 22. 2.
Item Feliciſſimi Africani ad Papam Cornelium. to.18. 22. 2.

*Appellatio à Iudice Eccleſiaſtico ad poteſtatem ſæcularem.*

Appellatio ab Eccleſiaſticis decretis ad poteſtatem ſæcularem. to.6. 813. 6.
Appellatio Eccleſiaſticorum ad Cæſarem fuit à Concilijs prohibita. to.16. 164. 2.
Appellatio Pauli ad Cæſarem non arguit, quòd Cæſar eſſet Iudex Pauli; ſed potiùs, quòd eſſet Iudex illius, à quo Paulus fuerat iniurijs affectus. to.9. 451. 194.
Appellantes à grauamine, vel futura executione literarum Apoſtolicarum excommunicantur inBulla Cœnę Domini.to.5.348. 256.

*Appellatio hæreticorum ad Papam.*

Appellatio Arij, & Meletij. to.7. 295. 1.
Appellatio Eutychetis ad Leonem Papam. to.15.496. 2.
Appellatio Marcionis hæreſiarchæ ad Pium I. to.18. 2; & ſeq.

*Appellatio Vniuerſitatum, & Nationum ad Papam.*

Appellationes Vniuerſitatis Pariſienſis, & Capituli Pariſienſis à Papa malè conſulto ad Papam meliùs conſulendum.to.15.669. 105.
Appellationes à cunctis Nationibus de iure Diuino fieri debent ad Summum Pontificem, tanquam ad ſummum vniuerſalis Eccleſiæ Magiſtrum. to. 3. 654. 2; & ſequen.
Appellaſſe Academiam Pariſienſem à Bonifacio VIII. falſum eſt. to.3. 587. 2.

*Appellatio à Papa ad Deum.*

Appellatio àPapa ad Deum ordine iudiciario hæreſim ſapit, præſertim ſi ſententia Papæ ſit iuſta. to.9. 469. 6.
Appellare à Papa ad Deum idem eſt, ac eſt appellare contra Deum ad Deum. to. 9. 468.3.
Licet appellare à Papa ad Deum, vt faciat iuſtitiam; non autem licet ordine iudiciario. to.9. 468. 2.
Appellare à Papa ad Deum an liceat, cùm ſit idem conſiſtorium Dei, & Papæ? to.9. 461. 52.

*Appellatio à Papa ad eundem Papam.*

Appellatio à Papa malè informato ad eundem bene informandum admittitur ad hoc, vt ſuum corrigat errorem. to. 9. 461. 59; & to.3. 32. 1.
Appellatio à Papa malè informato ad eundem bene informandum non eſt rigoroſè appellatio. to.9. 462.60.
Appellatio à Papa ad eundem Papam quomodò fiat? to.2. ex Turrecremenſi. 44.1; & ſeq.

*Appellatio ad Patriarcham.*

Appellare ad Patriarcham in futura Synodo poteſt Clericus inferior in Oriente. to. 6. 154.
Appellatio ad Patriarcham non cenſetur facta ad patriarchalem Synodum. to. 6. 382.1.
Appellatio Epiſcoporum Orientalium à ſuarum prouinciarum Synodis damnatorum ad Patriarchas, & Exarchos. tomo 6. 184.1.

*Appellatio Romana.*

Appellationes Romanæ variæ. tomo 6. 96. 1.
Appellatio Ioannis præsbyteri contra Ioannem Conſtantinopolitanum. to.6.96.1.
Item S. Athanaſij. to.6. 128. 1; & 130. 1; & 209. 1.
Item Marciani. to.6. 150. 1.
Item Maximi Cinici. to.6. 140. 2.
Item Marcelli Ancyrani. to.6. 140. 2.
Item Baſilidis, & Martialis. to.6. 153. 1.
Item Helefridi præsbiteri. to.6. 162. 2.
Item Bubalij, ac Taurini. to.6. 201. 1.
Item Ianuarij Malatitani, & Stephani. to.6. 220.1.
Item Petri Alexandrini. to.6. 209. 1.
Item Flauiani. to.6. 209. 2.
Item Nectarij. to.6. 209. 1.
Item Meletij. to.6. 209. 2.

Item Achillis. to.6. 218. 1.
Item Antonij Fuſſalenſis. to.6. 315. 1.
Item Ioannis Alexandrini. to.6. 415. 2.
Item Adriani in Teſſalia. to.6. 222. 2.
Item Primoſi. to.6. 316. 2.
Item Helladij, & Eutherij. to.6. 411. 1.
Appellationibus Romanis non contrariatur lex Gratiani poſtea innouata, & extenſa ab Imperatore Arcadio, & Honorio. to.6. 169. 2.
Hincmarus Rhemenſis primus prætendit per Gratiani legem euerti damnatorum Epiſcoporum Romanas appellationes. to.6. 170. 2.
Appellationibus Romanis nulla Synodus, nullus Pontifex poteſt derogare. to. 6. 305. 2.
Appellationi Romanæ Cæleſtij Hæreſiarchæ nullus Afrorum Epiſcopotum contradixit. to.6. 332. 1.
Appellationes Romanas ex Afrorum primus impugnauit Photius. to.6. 295. 2.
Item Balſamon, & Meletius ſchiſmaticus, Zonaras, & in Florentino Marcus Epheſinus. to.6. 296. 1.
Item Caluinus, Marcus Antonius de Dominis, & facinoroſus in Gallia tenebrio. to.6. 297. 1.
Et cum moderatione de Marca, Baluzius, & Queſnellus. to.6. 297. 1.
Appellationes Romanæ confirmantur per Theodoſium II; & Valentinianum III. to.6. 88. 2.
Item per S. Auitum. to.6. 88. 2.
Appellationes Romanæ non fundantur principaliter in canonibus Sardicenſibus. to.6. 130. 1.
Fundantur in traditione euangelica à Iulio I. allegata. to.6. 130. 1.
Appellationes Romanæ per Illyricum liberrimæ ambulauerunt. to.6. 201. 6.
Appellationes Romanæ non ſolùm ſuburbicarijs Prouincijs olim licuerunt. to. 6. 323. 2.
Appellationes Romanæ ſunt ſuprema Eccleſiæ Romanæ dignitas; & de ipſa dixit Chriſtus ad Petrum: *Confirma fratres tuos.* to.6. 89. 1; & 208. 2.
Fieri poſſunt immediatè ad Papam ſine Concilio generali iuxta S. Ambroſium, Theodoretum, Cyrenſem, Euſebium Dorylenſem. to.6. 141. 1.
Non ſunt deſumptum ex Regia violentia imitamentum. to.6. 177. 1.
Appellatio ad Eccleſiæ Romanæ Clerum vacante Sede Romana. to.6. 149. 1.
In cauſa Marciani, & Cypriani. to.6. 149. 1.
Appellatio ad Romanam Sedem non requirit, vt Iudices ſimul conſideant, & iudicent. to.6. 142. 1.
Appellationi Romanæ Eutychetis Theodoſius Imperator iuſſit adſcribi effectuum ſuſpenſiuum. to.6. 374. 1.
Appellationis Romanæ retractatorium iudicium non eſt reuocandum in eadem, vel vicina prouincia. to.6. 154. 1.
Appellationum Romanarum è Gallia formam cepit immutare iniecta per Barbaros Reges calamitas. to.6. 116. 1.
Antiquam formam reduxit Carolus Magnus. to.6. 116. 1.
Appellationum Romanarum regula iuxta S. Gelaſium: Ad B. Petri Apoſtoli Sedem de qualibet mundi parte canones appellari voluerunt; ab illa autem nemo eſt appellare permiſſus. Item alia regula: Cuncta per mundum nouit Eccleſia, quoniam quorumlibet ſententijs ligata Pontificum Sedes B. Petri Apoſtoli habet ius reſoluendi. to.6. 120. 1; & ſeq.
Appellatio Romana Clericorum Conſtantinopolitanorum ad S. Cœleſtinum contra Neſtorium. to.6. 387. 1.
Appellatio Romana licita Africanis Epiſcopis, non clero inferiori. to.6. 303. 2.
Appellatio Romana Athanaſij fuit Orientalium teſtimonijs S. Gelaſij firmata. to.6. 418. 1; & ſeq.
Item Bonifacij I. to.6. 419. 1.
Item Cœleſtini. to.6. 419. 2.
Appellatio Romana fuit ſemper permiſſa Clericis etiam inferioribus. to.6. 154. 2.
Appellatio Romana Feliciſſimi, atque Vincentij diaconorum Eccleſiæ Lamigenſis. to.6. 368. 2.
Item in cauſa Conſtantij, & Muſtelli etiam in prima inſtantia. to.6. 368. 2.
Item in cauſa Regenſis Ciuitatis Epiſcopi. to.6. 369. 1.
Appellatio Romana ſolita fieri non ſolùm aduerſus latam, ſed ferendam à Synodis ſententiam. to.6. 215. 1.
Appellatio Flauiani aduerſus generalem totius Eccleſiæ Synodum, & eximium Romanæ appellationis exemplum. to. 6. 381. 2; & 407. 1.
Appellans ad Eccleſiam Romanam nullus fuit damnatus. to.6. 569. 2; & ſeq.
Appellatio Romana S. Athanaſij denuo examinatur. to.6. 586. 2.
Appellatio Bonoſi ad Papam Syricium non fuit acceptata, quia in Concilio Capuano illam remiſerat Epiſcopis Teſſalonicæ, & Macedoniæ. to.7. 296. 2.
Appellatio Ebbonis ad Sedem Romanam. to.6. 147. 1.
Appellationes Romanæ non fuerunt ſublatæ à S. Cypriano. to.18. 552. 1.
Semper fuit licitum appellare ad Sedem Apoſtolicam. to.19. 594. 2; & ſeq.
Appellatio Fauſtini præsbiteri Africani ad Apoſtolicam Sedem fuit cauſa diſſidij circa appellationes, quod durauit à Zoſymo vſque ad Bonifacium. to.19. 595. 2.
Appellare ad Papam quando non liceat? to. 20. 100. 1; & ſeq.
Appellationes ad S. Gregorium Magnum. to. 20. 128. 1; & ſeq.
Appellatio S. Athanaſij. to.20. 184. 1; & ſeq.

*Appellitæ.*

Appellitarum hæreſis. to.8. 547. 1; & ſeq.

*Approbatum.*

Approbatum ſemel nequit reprobari. to. 9. 470. 2.

*Aqua Aquarij.*

Aqua ſignificat populum. to.12. 583. 1.
Aquæ ſupra, & ſub firmamento quid ſignificent? to.3. 188. 2.
Aqua benedicta habet virtutem eijciendi Dæmones. to.2. ex Alano. 6. 2.
Aquæ benedictio à Clemente I. fuit tradita. to.2. ex Alano. 7. 1.

Aquæ benedictæ prodigia. to. 2. ex Alano. 7. 1.
Aquarij hæretici offerebant ſolam aquam in calice. to. 1. 229. 1.
Eorum hæreſis opponebatur hæreſi Armeniorum, qui in miſſæ ſacrificio ſolum vinum ſacrificabant. to. 4. 5. 1.
*Aquileienſis.*
Aquileienſis Synodus fuit patriarchalis, à qua non eximebatur Eccleſia Gallicana; ſeptem enim Epiſcopi Gallicani illi interfuerunt. to. 6. 197. 2.
Aquileienſis Synodi epiſtola ſcripta fuit à S. Ambroſio Epiſcopo Mediolanenſi. to. 6. 197. 2.
Aquileienſis Eccleſia ſemper fuit ſubiecta patriarchatui Romano. to. 6. 672. 2.
Erat vna ex Eccleſijs Italicis, quæ ſpectabant etiam ad Patriarchatum Romanum. to. 6. 672. 2.
*Arabici.*
Arabicorum conciliorum hiſtoria circa aduentum Petri ad Vrbem Romæ. tom. 1. ex Ecchellenſi. 49. 1.
Arabicæ voces à falſa ad veram interpretationem reducta. to. 1. ex Ecchellenſi. 7. 2; & ſeq.
Arabici canones ſunt antiquiſſimi. tom. 6. 438. 2.
Romanum Pontificem vocant non minùs, quàm Petrum Chriſti Domini Vicarium ſuper vniuerſam Eccleſiam. to. 6. 438. 2.
*Aragonia.*
Aragoniæ, & Siciliæ Regis proceſſus. tom. 1. 484. 1; & ſeq.
*Arauxicana.*
Arauxicana Synodus II. in Gallia contra Semipelagianos fuit coacta. tom. 15. 604. 1; & ſeq.
Fuit celebrata anno Domini 529. tom. 15. 604. 1.
Vtrum illius capitula fuerint à S. Proſpero tranſcripta? to. 15. 606. 9.
Non vnius, vel alterius Doctoris, ſed omnium SS. Patrum ſententijs adhæſit. to. 15. 610. 16.
*Arca.*
Arca Noe fuit Eccleſiæ figura. to. 4. 731. 9; & 30. 2; & to. 3. 39. 1; & to. 10. 156. 2; & to. 17. 195. 1; & to; 19. 50. 2.
Arca Noe in ſuperiori parte contracta, & lata in parte inferiori ſignificauit Eccleſiam habere numerum maiorem hominum carnalium, quàm hominum ſpiritualium. to. 3. 39. 1.
Sicut arca Noe fuit ab vno Noe gubernata; ita Eccleſia regitur ab vno Paſtore. to. 3. 39. 1.
Arcæ ſummitas vnius cubiti fuit figura vnius Chriſti. to. 3. 39. 1.
Eius oſtium fuit figura lateris Chriſti, à quo exiuit Eccleſia, & Sacramenta fluxerunt. to. 3. 39. 1.
In illa erant animalia munda, & immunda, quæ figurabant iuſtos, & peccatores. to. 10. 156. 2.
Arcæ veteris teſtamenti inclinatio, & Oza illam ſuſtinens quid ſignificauerit? to. 9. 437. 10.
Arca Noe vna tantùm fuit, quo Eccleſię vnitas fuit deſignata. to. 17. 195. 1.
Arcæ variæ manſiones deſignabant varios Eccleſiæ ſtatus; & diuerſitas ſignorum diuerſitatem. to. 19. 50. 2.
*Arcadius.*
Arcadius Imperator à Romano Pontifice fuit excommunicatus, quia miſerat in Exilium S. Ioannem Chriſoſtomum. tom. 2. ex Alano. 19. 2. 4; & to. 10. 19. 1.
Iterum ob mortem S. Ioannis Chriſoſtomi fuit Arcadij excommunicatio repetita. to. 1. 547. 1.
Arcadij, Attici, & Theophili excommunicatio. to. 6. 604. 2.
Arcadius ob exilium S. Ioannis Chriſoſtomi à Deo ſubita morte fuit punitus. tom. 11. 350. 2.
Ab Innocentio I; & ab Honorio perterrefactus ſupplices literas ſcripſit Pontifici reijciens culpam partim in Eudoxiam, partim in Acacianum, & Seuerianum, & alios Theophili ſectatores. to. 1. 547. 2.
*Arcadius filius.*
Arcadius filius ob reuerentiam erga Sedem Apoſtolicam Diuinis fauoribus fuit à Deo cumulatus. to. 1. 496. 2.
Arcadius, & Proiectus Epiſcopi, & Philippus præsbiter à Cæleſtino Pontifice fuerunt deputari ad iudicandam controuerſiam inter S. Ioannem Antiochenum, & S. Cyrillum Alexandrinum. to. 6. 454. 1.
*Archidiaconi.*
Archidiaconi, & Archipresbiteri an fuerint in Eccleſia Hipponenſi? to. 6. 291. 2.
Item an fuerint in Eccleſia Emeritenſi in Hiſpania? to. 6. 291. 2.
Fuerunt in quibuſdam Africæ Eccleſijs. to. 6. 291. 2.
Archidiaconi, & Archipræsbiteri ſunt in dignitate conſtituti. to. 19. 19. 1.
Rariſſima fit in antiquis hiſtorijs huius Dignitatis memoria; propter quod aſſerendum videtur in multis Eccleſijs non fuiſſe Archidiaconos. to. 6. 291. 2.
*Archiepiſcopus.*
Archiepiſcopus Colonienſis, & Archiepiſcopus Moguntinus fuerunt ob ſimoniam puniti. to. 4. 59. 1.
Archiepiſcopus interpretatur Epiſcoporum Princeps. to. 4. 374. 2.
Quot Ciuitates, & Epiſcopos debeant ſub ſe continere? to. 4. 374. 2.
Eius poteſtas, & auctoritas in Epiſcopos Suffraganeos, & in eorum diœceſibus. to. 4. 376; & 377. 5.
Archiepiſcopi titulus an olim daretur ſolis patriarchis, vel Autocephalis? to. 6. 232. 1.
Archiepiſcopi an differant à Metropolitis? to. 5. 535. 6; & ſeq.
Archiepiſcopi poſt tres menſes conſecrationis non mittentes ad Sedem Apoſtolicam pro pallio priuantur. to. 12. 589. 1.
Archiepiſcopi fuerunt electi, vt cauſas Epiſcoporum audirent, & iudicarent in cauſa appellationis. to. 14. 356. 2.
Archiepiſcopi ad Papam non eſt ſimilitudo. to. 9. 212. 138; & 452. 100.
Archiepiſcopus tenetur infra ſex menſes denunciare omnibus Abbatibus ſuæ diœceſis, quę fuerunt ſtatuta in Cōcilijs. to. 13. 490. 2.
Archiepiſcopi, Epiſcopi, & patriarchæ diſcrimen. to. 18. 17. 2.



Digitized by Google

Archiepiſcopi poſiti fuerunt, vbi erant archiflamines gentilium. to.18. 18. 2.
Archiepiſcopi an poſſint vti pallio extra ſuas parochias? to.18. 113. 6.
Archiepiſcopus Mediolanenſis debet præferri Archiepiſcopo Rauennatenſi.to.18.114.3.
Archiepiſcopi ſunt Principes Epiſcoporum. to.19. 195. 2.

*Ardor.*

Ardor dicendi eſt auctoritas Magiſtri. to.10. 58. 1.

*Arelatenſis.*

Arelatenſis prouinciæ diuiſio. to.6. 92. 2; & ſeq.
Arelatenſis Synodus in cauſa Chelidonij quo anno, & loco fuerit celebrata? to.6. 94. 1.
Arelatenſis Synodi ſumma. to.15. 550. 1; & ſeq.
Arelatenſe Concilium tempore Conſtantini Magni celebratum contra Donatiſtas, cui interfuerunt Donatus, & Cęcilianus cum pluribus Donatiſtis. to.11. 82. 135; & ſeq.
Quis ei pręſederit? to.11. 80. 130.
An fuerit plenarium? to.11. 79. 125.
Numerus Epiſcoporum, qui in eo fuerunt. to.11. 79. 126.
Fuit ampliſſimum, quanuis non œcumenicum. to.6. 615. 2.
Damnauit hæreſim Donatiſtarum. tom. 11. 78. 124.
Arelatenſis Concilij deſcriptio. to. 15. 550. 1; & ſeq.
Arelatenſe aliud Concilium Carolo Magno ſubiectum. to.16. 210; & ſeq.
Inſtante Carolo Magno egit non ſolùm de Eccleſiaſticis, ſed etiam de politicis negotijs, de laicorum abuſibus, de pace inter Epiſcopos,& Comites. to.16.210. 2;& ſeq.
Patres poſt abſolutum Concilium rogarunt Carolum Magnum, vt executioni illud mandaret. to.16. 211. 1; & ſeq.

*Argumentum.*

Argumentum à contrario ſenſu non valet, quando reſultat contrarietas iurium. to.9. 121. 148.
Quando valeat? to.9. 432. 74; & 434. 98.
De Archiepiſcopo ad Papam non concludit. to.9. 452. 200.
A corpore myſtico ad naturale quomodò valeat? to.9. 446. 160.
Argumenta concludentia ex quibus locis ſint eruenda? to.13. 150. 2.
Argumenta probantia Romanum Pontificem Petro non ſuccedere ſunt futilia. tom.13. 29. 1.
Vis argumenti à paritate quęnam ſit? to .9. 104. 56.
Argumentum à ſufficienti partium enumeratione in electione, vel depoſitione Papæ an valeat? to.9. 448. 166.
Argumentum negatiuum nullius eſt roboris. to. 20. 366. 1.

*Ariminenſis.*

Ariminenſis Synodus quos damnauit? to. 6. 591. 2.
Eius ſententia in Epiſcopos orthodoxos nulla fuit habita. to.1. 447. 1.
Fuit reprobata. to.1. 98. 2.
Ariminenſe Concilium fuit duplex; aliud catholicum, aliud Schiſmaticum. to.15. 14. 77.
Ariminenſis pſeudoſynodi fraudulentia: to.15. 434. 3; & ſeq.
Eius hiſtoria. to.15. 434. 1; & ſeq.
Eius excuſatio. to.15. 735. 26; & ſeq.
A Sathana fuit ſuggeſtum. to.17. 467. 1.
Fuit coactum à Conſtantio Imperatore Ariano, non autem à Papa Liberio. to.3. 559. 2; & to.4. 104. 1.
Fuit damnatum à Liberio. to.1. 98. 2.
Item à S. Damaſo. to.4. 484. 2; & tom.14. 140; & ſeq.
*Vide Concilium Ariminenſe.*

*Arius, Arianus.*

Ariana hæreſis fidei ecclypſim induxit in multas Orientis Eccleſias. to.8. 399. 1.
Arij damnatio. to.4. 220. 1; & to.1. 290. 2.
Quanta mala hæc hæreſis Eccleſiæ intulerit. to.7. 295. 1.
Arij, & Meletij appellatio. to.7. 295. 1.
Ariani fuerunt damnati à Concilio Nicæno ſub S. Syluestro. to.1. ex Tannero. 21.134; & to.8. 516. 2; & to. 13. 335. 1.
Aſſerebant miracula eſſe illuſiones Diaboli, præſtigia, fictiones, & mendacia. tom.8. 735. 1; & ſeq.
Negabant Chriſtum eſſe Deum, & Beatiſſimam Virginem Mariam eſſe Dei Matrem. to.15. 284. 2.
Ariana Synodus multos Epiſcopos depoſuit; qui tamen per Papam fuerunt reſtituti. to.2. ex Alano. 19. 2.
Arius Epiſcopos æquauit præsbiteris. to.14. 907. 1.
Negauerunt Filij conſubſtantialitatem. to.1. 94. 2; & to.16. 543. 1.
Arius ad ſimilitudinem Iudæ crepuit medius, effuſa ſunt omnia viſcera eius teſte D.Ambroſio. to.20. 336. 8.
Ariana hæreſis diuiſit Eccleſiam orientalem ab occidentali. to.15, 329. 1.
Quas perturbationes in Eccleſiam inuexerit? to.15. 300. 1.
Ariani condiderunt canonem Antiochenum. to.1. 454. 1.
Arianiſmus tempore D. Hieronymi per totum Orbem fuit diffuſus. to.16. 271. 2.
A quibus fuerit damnatus? to.1. 361. 1.
Arianorum ſeditio contra catholicos ob leges pęnales ab Arcadio contra hæreticos promulgatas. to.1. 299. 2.
Ariani milites à Leopardis occiſi.to.1.546.1.
Arianorum epiſtola ad Iulium Papam proteſtantium ſe rebellaturos ab Eccleſia Romana, niſi probaſſet eorum hæreſim. tom.20. 294. 4.
Eorum anteſignanus fuit Euſebius Nicomedienſis, qui Filium Dei increatum negauit. to.1. 94. 2.
Fuerunt eiecti ab Arcadio è ciuitate, dignitatibus,& Magiſtratu ſpoliati. to.1. 299.2.

*Ariſtocratia.*

Ariſtocratia ab hæreticis in Eccleſiam inducta pugnat cum fidei principijs. to.16. 45. 1. & ſeq.
Ariſtocratia quid ſit? to. 1. 424. 2; & to. 3. 593. 2.
Per populi factionem facillimè euertitur. to.4. 284. 1.
Dupliciter accipi poteſt. to.15. 197. 14.
Nulla eſt in Eccleſia. to.1. 4. 1.
Ei apponitur oligarchia. to.18. 457. 1.

Eſt

Eſt imperfectior monarchia, & perfectior democratia. to.20. 484. 2.
Ariſtocratiæ, & Democratiæ imperfectiones quænam ſint? to.20. 508. 2.

*Aritpertus.*

Aritpertus Longobardorum Rex Ioanni VI. Alpes Cotias reſtituit. tom.10. 97. 1; & ſeq.
Hanc donationem confirmauit eius Succeſſor Rex Luiprandus. to.10. 97. 1.

*Arma.*

Arma militiæ Chriſtianæ quænam ſint? to.17. 502. 1; & to.19. 36. 2.
Armis Eccleſiaſticis quando vtendum ſit? to.3. 241. 2.
Armatura Dei eſt ſeptuplex. to.3. 206. 1.
Arma Clericorum ſunt orationes, & lacrimæ teſte D. Ambroſio. to.3. 205. 2.

*Armon.*

Armon interpretatur anathema mæroris, excommunicatus, & ſeparatus ab electorum conſortio. to.3. 254. 1.
Fuit figura eorum, quorum Deus venter eſt. to.3. 254. 1.

*Armilla.*

Armillæ in manibus opera bona ſignificant. to.3. 233. 1.

*Armenij.*

Armeniorum literæ ad Paulum V. to.1. 212. & ſeq; & 215; & ſeq.
Eorum error de non ponenda aqua in calice. to.1. 216. 1; & ſeq; & to.4. 5. 1.
Noluerunt recipere Concilium Calcedonenſe. to.1. 217. 1.
Eorum legati ad Eugenium IV. circa ritum ſacrificij contra Græcos. to.1. 160. 1.
Receperunt aliquando doctrinam Eccleſiæ Romanæ. to.1. 163. 2.
Armeniorum hæreſis fuit damnata in VI. Synodo. to.4. 5. 1.
Eorum dogma ſecuti ſunt Caluiniſtæ, quos damnauit Concilium Tridentinum conformiter ad Concilium Florentinum, quod priùs ſtatuerat aquam miſcendam ad ſignificandam vnionem fidelium cum Chriſto Domino, qui per Euchariſtiam fiunt caro, & ſanguis ipſius. to.4. 5. 1.

*Arnaldus Brixienſis.*

Arnaldi Brixienſis hæreſis. to.1. 191. 1.
Eius factio. to.6. 624. 1.
Eius combuſtio. to.1. 331. 2.
Sub typo Religionis, & ſub ouina pelle lupum abſcondens turpiſſimas hæreſes diſſeminauit, quas detexit S. Bernardus, & ob quas fuit expulſus ex Gallia, eiectus ex Germania, & ab Italia deteſtatus. to.1. 190. 2; & ſeq.

*Arnoldus.*

Arnoldus Afer an fuerit auctor operis in pſalmos? to.17. 156. 1; & ſeq.
Fuit Vir doctrina ſingulari præditus, & pietate orthodoxa inſignitus. to.17. 156. 2.

*Arſacius.*

Arſacius Eudoxiæ ope expulſo S. Ioanne Chriſoſtomo factus Epiſcopus Conſtantinopolitanus ab Innocentio I. excommunicatus poſt mortem. to.13. 196. 1.

*Arſenius.*

Arſenius Hypſelitarum Epiſcopus Athanaſium Alexandrinum Epiſcopum vocauit Papam etiam poſt prohibitionem Seldeni. to.1. ex Ecchellenſi. 12. 1.
Fuit poſt Meletium Epiſcopus. to.1. ex Ecchellenſi. 12. 1.

*Artaxerſes.*

Artaxerſes reuocauit literas ad ſuggeſtionem Principis Amon. to.13. 554. 1.

*Articulus.*

Articuli fidei de nouo condi nequeunt à Papa. to.3. 314. 1.
Articuli fidei latè ſumi poſſunt. tom.9. 176. 27; & ſeq.

*Aſianus.*

Aſianum Concilium coactum fuit à Papa Victore contra Quartadecimanos. to.8. 788. 2.
Aſiana diœceſis in antiqua Imperij notitia habuit decem prouincias. to.6. 586. 2.
Aſiani celebrabant Paſcha die quartadecima lunæ Menſis Martij. to.11. 42. 29.
An fuerint à Victore excommunicati? to.11. 44. 35; & ſeq.
An fuerit eis permiſſum poſt ablationem excommunicationis retinere ſuam conſuetudinem celebrandi Paſcha die quartadecima menſis Martij? to.11. 47. 40.
Aſiæ Metropolis fuit ciuitas Epheſina, quæ erat Proconſulis Sedes, cui S. Paulus Apoſtolus præfecit Epiſcopum Timotheum tradens ei gubernium omnium Aſiæ prouinciarum. to. 6. 586. 2.
Eorum conſuetudo celebrandi Paſcha orta ex initio Eccleſiæ naſcentis fuit tolerata à ſummis Pontificibus Aniceto, Pio, Hyginio, & Theleſphoro ob pacem Eccleſiæ. to. 11. 43. 1; & ſeq.

*Aſcanius.*

Aſcanius Tarraconenſis Epiſcopus teſtatus Pontificis Romani infallibilitatem. to.10. 344. 2.
Simul cum illius prouinciæ Epiſcopis epiſtola aduerſùs Syluanum ad Papam Hilarium miſſa teſtatus fuit Apoſtolicam Sedem ab omnibus metuendam eſſe, & amandam. to.10. 344. 2.

*Aſclepa.*

Aſclepa Grazenſis à Iulio Papa in ſuam Sedem reſtitutus. to.11. 12. 1.

*Aſclepiades.*

Aſclepiadis Epiſcopi epiſtola ad Petrum Antiochenum. to.1. 225. 2.

*Aſſiſtentia.*

Aſſiſtentia à Deo Sanctis in vnum congregatis promiſſa non arguit poteſtatem clauium eis à Deo fuiſſe conceſſam. to.13. 515. 2.

*Aſſur.*

Aſſur ædificauit Niniue, & Chale. tom.3. 218. 1.

*Aſſirij.*

Aſſiriorum monarchiæ duratio. to.18. 461. 1; & ſeq.

*Athalias.*

Athalias Rex à Ioada Summo Pontifice fuit Regno priuatus. to.7. 318. 1; & 456. 2; & to.11. 317. 1.

*Athanaſius.*

Athanaſio Epiſcopo Alexandrino nomen Papę fuit tributum etiam poſt prohibitionem Seldeni. to.1. ex Ecchellenſi. 12. 1.
S. Athanaſij appellatio ad Romanum Ponti-

tifi-

ulſicem. to.7. 297. 1; & ſeq; & to.18. 12. 2.
S. Athanaſij cauſa quæ fuerit? to.15. 122. 249; & 230. 5; & ſeq; & to.1. 143. 1.
Eius mirabilis viſio malorum ab hæreſi Arianæ cauſandorum. to.15. 300. 1.
Eius liberatio è carcere. tom.6. 544. 1; & ſeq.
Illius appellatio qualis fuerit? to.6. 586. 2.
Circumuentus ab Arianorum inſidijs prouocanit ad Iulium Papam. tom.11. 12. 1.
A Synodo Chalcedonenſi fuit in ſuam Sedem reſtitutus. to.3. 55. 1.
Athanaſius, & alij Epiſcopi ab Arianis expulſi cut à Iulio Papa opem petierint? to.3. 513. 1; & ſeq.
Athanaſius diaconus ſubſtinuit magnam partem Conilij Niceni; quia diſputauit cum Ario, non quia cauſam definiuerit. to.3. 549. 2.
S. Athanaſius de Appollinaris ſententia. to.1. 143. 1.
Docuit inſcio Pontifice Romano non eſſe celebranda Concilia. to.1. 73. 1.
Damnationi Athanaſij cur ſubſcripſerit Liberius? to.3. 861. 2.
Primus omnium in Occidentem monaſticam vitam inſtituit. to.1. 470. 2.
Eius epiſtola ad Felicem Papam pro recurſu ad Sedem Romanam. to.2. ex Pighio. 74. 1.
Athanaſij reuerentia erga Romani Pontificis dignitatem quanta fuerit? to.16. 216. 2.
Illius hiſtoria. to.16. 53. 2; & ſeq.
Athanaſij profeſſio fidei quantæ fuerit, & ſit auctoritatis? to.2. ex Pighio. 75. 1; & ſeq.
Athanaſius ſuffectus Alexandro Epiſcopo anno Domini 326. à Meletianis, & Arianis tamquam illegitimè electus calumniatus. to.3. 689. 2.
Athanaſij ſententia in Principes ſe immiſcentes rebus Eccleſiaſticis, & præſumentes præſidere Concilijs. to. 2. ex Alano 12. 1.
Auctoritate Papæ Iulij fuit reſtitutus. to.2. ex Alano. 19. 2; & to.1. 98. 1; & 453. 2.
Sententia contra ipſum lata ab hæreticis fuit reprobata. to.1. 97. 2.
Confeſſus fuit canones Concilij Niceni fuiſſe ſeptuaginta, qui ab hæreticis fuerunt combuſti. to.17. 83. 2.
Athanaſius Iacobitarum Patriarcha ab Heraclio Imperatore Patriarchatum Antiochenum accepit. to.1. 120. 2.

*Attila*.

Attila perterrefactus fuit à S.Leone. to.15. 373. 1; & to. 5. 5. 1; & to.10. 73. 1.
Quanuis eſſet Orbis vniuerſi terror, attamen totaliter remanſit placatus. tom. 1. 496. 2.
In ipſis nuptijs apoplexia correptus proprio ſanguine ſuffocatus interijt, qui alienū ſitiuerat; cuius mortem Marcianus Imperator eadem nocte Diuinitus in ſomnis cognouit. to.1. 499. 2.

*Attritio*.

Attritio eſt diſpoſitio ſufficiens ad recipiendum Pœnitentiæ Sacramentum. to.19. 321. 2; & ſeq.

*Atrium*.

Atrium Templi Salomonis Eccleſiam triumphantem figurauit. to.9. 665. 2.
Habebat duas columnas Æneas poſitas à Salomone in porticu ipſius templi, vnam ad dextram, qua ſignificabatur poteſtas ſpiritualis Eccleſiaſtica; alteram ad ſiniſtram, qua ſignificabatur poteſtas temporalis, quibus regitur Eccleſia militans. tom.9. 665. 2.

*Auari, & auaritia*.

Auari non ſunt præficiendi Reipublicæ. to.3. 72. 2.
Auaritia deteſtabile vitium. to.9. 75. 42.
Auaritia, & ſuperbia quale detrimentum attulerint Eccleſiæ? to.3. 241. 2.
Eſt idolorum ſeruitus ab omnibus ſummopere deteſtanda. to.9. 75. 42.

*Auctoritas*.

Auctoritas, & poteſtas iuriſdictionis non ſunt idem. to.13. 545. 1.
Auctoritas conſuetudinis eſt maior, & generalior auctoritate iuriſdictionis. tom.13. 542. 2.
Auctoritas nomen aliquando ſumptum fuit à Tertulliano, prout ſignificat originem. to.6. 225. 1.
Auctoritatis iudicialis æqualitas ſtat cum diſſimilitudine morum. to.4. 778. 42.
Auctoritatis antiquitus apud Romanos erat penes Senatum; & ideo actio Senatus dicebatur *decretum*; poteſtas verò erat penes populum, & eius edictum dicebatur *Populi iuſſus*; poſtquam autem Reſpublica deſijt, cepit eſſe in Principe. tom.4. 433. 1.
An auctoritas dependeat à poteſtate, vel è contra. to.3. 56.1.
Auctoritatem doctrinæ habens, & legem tranſgrediens quanta pœna ſit dignus? to.3. 252. 1.
Auctoritas debet actum præcedere, non ſubſequi. to.9. 237. 17.
Auctoritas ſuperioris intelligitur excepta etiam in iuramento. to.9. 326. 107.
Auctoritas vnius poteſt eſſe talibus rationibus munita, vt multorum ſententiæ ſit præferenda. to.9. 203. 64.
Auctoritatem maiorem eſſe, vbi eſt maior ſapientia, quomodò ſit accipiendum? to.9. 595. 248.
Auctoritatis coactiuæ varij ſunt modi. to.2. ex Pighio. 147. 1.
Auctoritas arbitrorum per eorum mortem extinguitur. to.9. 254. 2.
Auctoritas vnius optimi textus magis valet, quàm auctoritas mille textuum minoris inſtitutionis. to.19. 7. 2.
Auctoritas alia eſt humanæ reputationis ſine iuriſdictione, vt auctoritas ſapientum; alia cum iuriſdictione, vt auctoritas Principis. to.19. 273. 1.
Auctoritas legitima poteſt condere leges obligantes in conſcientia. to.4. 434. 1.
Auctoritas firmat poteſtatem, quia auctoritas eſt ſpiritualis, quæ firmat poteſtatem temporalem; & illa conſiſtit in iure, hæc verò in facto; ideo hæc illa indiget, & ſi concordantur ad inuicem, omnia rectè ſiunt

ſunt in regimine Eccleſiæ Dei. to.3. 57. 1.

*Auctoritas Petri, & Papæ.*

Auctoritas ligandi, & ſoluendi Petro fuit collata in Eccleſiam vniuerſalem. to.19. 486. 19.

Auctoritas clauium non tantùm Petro, vt ſingulari perſonæ, ſed etiam ſucceſſoribus eius fuit collata. to.13.592. 24.

Auctoritatem clauium traditam fuiſſe Eccleſiæ per Petrum nihil aliud ſignificat, quàm quòd Petrus poſt mortem eam relicturus erat Eccleſiæ, ſeu ſuo ſucceſſori, qui erat in Eccleſia. to.13. 592. 42.

Auctoritas, quæ reſidet in capite Eccleſiæ fuit neceſſaria ad definiendum, quidquid ſpectat ad fidem, ad Religionem, ad mores. to.3. 593. 2.

Auctoritas Petri, & eius ſucceſſorum eſt ſimpliciter infallibilis. to.3. 340. 2.

Auctoritatis Apoſtolicæ in ſpiritualibus, & temporalibus exempla. to.3. 29. 2.

Auctoritas infallibilis proponendi res fidei, & morum ſit coniuncta cum poteſtate abſoluta, primatu, & principatu Eccleſię. to.3. 342. 2.

Auctoritas infallibilis reſidet in ſolis ſucceſſoribus Petri in Eccleſia Romana. to.13. 3. 1; & ſeq.

Auctoritas Petro à Chriſto collata manebit in eius ſucceſſoribus vſque ad ſæculi conſummationem. to.13.21. 1; & ſeq.

Petri ſucceſſoribus à Chriſto tantùm confertur. to.13. 21. 1.

Auctoritas Petri, & eius ſucceſſorum ex damnatione tot hęreſum euidenter oſtenditur. to.13. 35. 1.

Auctoritas infallibis iudicandi res fidei neceſſaria, vt quilibet fidelis cognoſcat, quænam ſit vera Chriſti Doctrina. to.13. 62. 1; & ſeq.

Hæc auctoritas eſt quidem humana, ſed Diuinitus inſpirata. to.13. 64; & ſeq.

Dupliciter infallibilis dicitur. tom.13. 67. 1.

Auctoritas, quæ eſt fidei magiſtra, inueniri poteſt ſolùm apud veram Chriſti Eccleſiam. to.13. 78. 1.

Auctoritas Petro à Chriſto collata eſt auctoritas plenaria, & primaria. to.13. 109; & ſeq; & 112. 1; & ſeq.

Auctoritas Petri ſe extendit ad omnes Chriſtiones. to.13. 118. 1; & ſeq;

Fuit ſuper auctoritatem omnium aliorum Apoſtolorum in controuerſia de obſeruantia legalium, & in electione Matthiæ. to.13. 120. 2.

Auctoritas Papæ eſt infallibis tantùm in rebus ad fidem, pietatem, religionem, & animarum ſalutem pertinentibus. tom.13. 140. 2.

Auctoritatem Romani Pontificis fuiſſe ante Concilium Nicœnum oſtenditur. to. 10. 42. 2.

Ab ipſo Deo fuit collata, non autem à Concilijs. to.10. 42. 2.

Auctoritas Papæ in temporalibus. tom.13. 468. 1.

Auctoritas coactiua quomodò Papæ conueniat? to.2. ex Pighio. 147. 1.

Auctoritas ſcripturæ an ſit maior Eccleſię auctoritate? to.13. 146. 1.

Auctoritas Papæ eſt Chriſti auctoritas, quam ſuo ſanguine meruit. to.13. 181. 1.

Auctoritas Papæ quanta ſit? to.2. ex Turrecremenſi. 59. 2; & ſeq.

Auctoritatis, & poteſtatis diſcrimina, & vſus vtriuſque. to.18. 54. 2; & ſeq.

Auctoritatis Papalis latitudo, longitudo, & profunditas qualis ſit? to.2. ex Turrecremenſi. 60. 2; & ſeq.

*Auctoritas Conciliorum, & Eccleſiæ.*

Auctoritas Conciliorum non eſt alia à Papę auctoritate. to.13. 165. 2; & ſeq.

Auctoritatem Papæ eſſe ſupra Concilia concilia ipſa teſtantur. to. 13. 224. 2; & ſeq.

Auctoritas Concilij Conſtantienſis maior fuit in fine, quàm in principio. to.13. 263. 1.

Auctoritas Concilij nequit præiudicare auctoritati alicuius Sancti Doctoris per ſcripturam firmatæ. to.13. 429. 1.

Auctoritatem Concilij generalis eſſe maiorem auctoritate Pontificis contrariatur iuri naturali Diuino, & poſitiuo. tom.13. 504. 2.

Auctoritas conciliorum generalium à Romano Pontifice deriuatur. to.13. 509. 2; & 511; & ſeq.

Auctoritas Papæ, & Concilij non ſunt quid maius, quàm ſit ſola Papæ auctoritas. to.13. 544. 2.

Auctoritas Conciliorum vniuerſalium immediatè dependet à Sede Apoſtolica. to.13. 583. 21.

Auctoritas alia eſt indicandi Concilia, alia interueniendi. to.3. 373. 1.

Auctoritas interueniendi Concilijs alia eſt definitiua, alia conſultiua. to.13. 373. 2.

Auctoritas definitiua in Concilijs alia eſt ordinaria, & ex officio; alia delegata ex conceſſione, priuilegio, ſeu mandato ſpeciali. to.13. 373. 2.

Auctoritas Papæ ſemper excepta intelligitur in ſtatutis Conciliaribus. to.9. 168. 3.

Auctoritas Eccleſiæ an ſit maior auctoritate Euangelij? to. 9. 498. 54; & ſeq.

Auctoritas Eccleſiæ eſt menſura, & regula actionum ipſius Papæ. to. 9. 508. 70.

Auctoritatem ſuam non ſemper exercuit Eccleſia ſuper Reges, & Principes puniendo, deponendo, & priuando, ſed ſolùm pro determinato loco, & tempore; vt factum fuit in veteri lege. to. 18. 383. 2.

Auctoritas Eccleſiæ primitiuæ ad quæ ſe extenderit? to. 2. ex Pighio. 99. 2; & ſeq.

Non fuit penes populum, aut multitudinem, vel Vniuerſitatem, neque penes Principes ſeculares. to. 2. ex Pighio. 166. 1; & ſeq; to. 4. 737. 47.

Auctoritas Eccleſiæ quomodò præbeat auctoritatem Diuinis Scripturis? tomo 10. 153. 1.

Ex ipſis Scripturis colligitur. to. 4. 233. 2.

Illi nemo poteſt rationabiliter detrahere, quia nulla ſuperior auctoritas reperitur, quæ illam poſſit minuere. to. 4. 233. 2.

*Auenio.*

Auenionem Curia Romana tranſlata fuit à Clemente VI. to. 9. 9. 11.

Hæc tranſlatio fuit cauſa ſchiſmatis. to. 9. 10. 11.

Septem Pontifices Romani Sedem Auenione tenue-

tenuerunt ſpatio ſeptuaginta trium annorum. to. 10. 354. 2.

*Auguſtana.*

Auguſtana confeſſio omnem confeſſionem reijcit præter Catholicam. to. 1. ex Tannero. 35. 224.

Quoties fuerit variata? to. 19. 402. 2.

*S. Auguſtinus.*

S. Auguſtinus, cuius doctrinam ſemper venerata eſt Eccleſia, magnus appellatus fuit à Græcis; & vixit quingentis, & vno annis ante ſchiſma Græcorum. to. 5. 607. 1.

S. Auguſtinus ſplendidiſſimum Eccleſiæ lumen fuit vocatus. to. 8. 122. 1.

S. Auguſtinus Synodi Numidiæ mens, os, & lingua fuit. to. 6. 352. 2.

Eius epiſtola ad Cœleſtinum non eſt ſpuria, ſed legitima. to. 6. 316. 1.

Immediatè detulit ad Innocentium I. cauſam Pelagij, quia erat vagabundus, quorum cauſæ deferebantur ad Romanum Pontificem. to. 6. 123. 1.

Infamatus à Megalio Calamenſi Epiſcopo de propinatis mulieri amatorijs poculis ab hac calumnia ſe purgauit in Synodo, quæ præcepit Megalium ipſum conſecrare. to. 6. 248. 1.

S. Auguſtinus antiquam formam, ſecundùm quam Africanæ Synodi ſuos Primates euocabant, exactè deſcripſit. to. 6. 111. 1.

Apoſtolicæ Sedis auctoritatem conſtantiſſimè docuit. to. 6. 357. 1.

Fuit auctor, vt ſanctus Ioannes Chryſoſtomus in ſuam Sedem fuerit reſtitutus. tomo 6. 575. 2.

Audiebat etiam ciuiles Laicorum cauſas. to. 6. 291. 2.

Aliquando audiebat vſque ad horam refectionis, aliquando tota integra die, ſemper tamen ieiunus. to. 6. 291. 2.

Clericos delinquentes puniebat, & aliquando degradabat. to. 6. 291. 2.

Curauit in fine ſuæ vitæ ſibi eligi in ſucceſſorem Eradium præsbiterum. to. 6. 285. 1.

Docuit nos debere permanere in Eccleſiæ Occidentalis doctrina, & ſenſibus, quæ nos genuit, docuit, & baptizauit. to. 6. 192. 1.

Fuit Vir delicatæ conſcientiæ, & cogitauerat de deponendo Epiſcopatu, & gerenda humili pœnitentia, quia ſuffragatus fuerat Epiſcopatui Antonij Fuſſalenſis. to. 6. 316. 1.

Eius epiſtola ad Cœleſtinum Papam in cauſa Antonij Fuſſalenſis, quem ipſe S. Auguſtinus ordinauerat. to. 6. 315. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Xantippum Primatem de Præsbitero, quem ſolus ſine ſex Collegarum aſſiſtentia damnauerat. to. 6. 316. 1.

Redarguit Secundum Epiſcopum Numidiæ Primatem, quia Cæciliano iam degradato, & damnato, antequam eius damnatio confirmaretur à Sede Apoſtolica, superordinauit Maiorinum. to. 6. 104. 1.

Cùm adhuc eſſet Præsbiter in Hipponenſi Magna Synodo admirantibus omnibus expoſuit Symbolum Apoſtolicum. to. 6. 250. 1.

Summè fuit laudatum à Capreolo Epiſcopo Carthaginenſi. to. 6. 364. 2.

Quam poteſtatem retinuerit in præsbiterum Feſſulani Epiſcopatus, quem ipſemet erexerat? to. 6. 325. 1.

Quando agit de cauſa Cæciliani, cur Eccleſiæ Romanæ adiunxerit omnes Apoſtolicas Eccleſias? to. 6. 512. 2.

Quid ſenſerit de literis Synodalibus Philippopolitani conuenticuli? to. 6. 244. 2.

Romanis appellationibus numquam ſe oppoſuit, ſed illas potiùs defendit. tomo 6. 352. 2.

Ad ſenectutem deuectus ob inſolentiam plebis Feſſulanę voluit Epiſcopatum deſerere, & iterum ad eremum reuerti. to. 6. 316. 1.

S. Auguſtinus S. Petro fuit ſemper fideliſſimus, & obſequentiſſimus. to. 6. 128. 1.

Non fuit auctor, nec conſenſit infelici epiſtolæ Aurelij Carthaginenſis, cui ſubſcripſerant quidam Africæ Epiſcopi ad Cœleſtinum Papam. to. 6. 145. 1.

Romanas appellationes Antiſtitum Africanorum conſtantiſſimè defendit. tomo 6. 145. 2.

Damnauit Rectorem Ruſticanæ Parochiæ, quia violauerat ieiunium vigiliæ Natiuitatis Domini contra canonem vndecimum primæ Synodi Carthaginenſis, quo proteſtatus fuerat ſe nolle ligari. to. 6. 291. 2.

Cuius ſententiæ fuerit in Concilio Carthaginenſi? to. 6. 292. 2.

S. P. Auguſtini iudicium de infallibilitate Romani Pontificis. to. 6. 630. 1; & 635. 1; & ſeq; & to. 10. 339. 1.

Eiuſdem ratio, cur Petrus non peccauit ſimulando obſeruantiam legalium. to. 8. 6. 2; & ſeq.

Eiuſdem controuerſia cum S. Hieronymo de circumciſionis quæſtione orta inter ſanctos Petrum, & Paulum. to. 12. 173. 2.

S. P. Auguſtinus virtutum omnium Vir fuit appellatus à ſancto Papa Cœleſtino. to. 5. 729. 2.

Eiuſdem encomium de Eccleſiæ vnione. to. 10. 29. 1.

Eiuſdem ſententia de Petri primatu, & poteſtate. to. 4. 748. 39; & ſeq; & 757. 111; & to. 1. 186. 2; & ſeq; & 163. 2; & ſeq; & 488. 1; & ſeq; & to. 13. 592. 1.

Fuit defenſus à Zoſymo Papa à Pelagianorum calumnijs, & verſutijs. to. 16. 238. 1; & ſeq.

Sententiam Melchiadis de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis ſummè laudauit. to. 1. 446. 2.

S. P. Auguſtinus omnium ſine dubitatione doctiſſimus ex numquam interrupta Romanorum Pontificum ſerie, & ſucceſſione Romanam Eccleſiam eſſe veriſſimam Eccleſiam Chriſti deduxit. to. 1. 572. 2.

Romanum Pontificem eſſe verum Petri ſucceſſorem edocuit. to. 1. ex Tannero. 19. 118.

Eius reſponſio ad Donatiſtas conquerentes, quòd Catholici manu Principum ſæcularium affligerentur. to. 2. ex Adulpho. 32. 2.

S. P. Auguſtinus cur compoſuerit librum retractationum? to. 2. ex Adulpho 40. 1.

Cur ediderit libros de Ciuitate Dei? to. 2. ex Adulpho. 63. 2.

Eius ſententia contra Pelagium collecta ex Inno-

Digitized by Google

Innocentij I. reſponſo. to. 2. ex Alano. 55. 2.
Eiuſdem ſententia de plenitudine poteſtatis præ cæteris Apoſtolis ſoli Petro collata. to. 2. ex Pighio 20. 2.
Illius iudicium circa Arelatenſe Concilium contra donatiſtas coactum. to. 2. Alano. 46. 2.
Sententia de ſubiectione Principum ſæcularium poteſtati Eccleſiaſticæ. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 22. 1; & ſeq.
S. P. Auguſtinus, & S. Cyprianus quomodò ſint intelligendi circa clauium poteſtatem? to. 3. 442. 2.
Vindicatur à calumnia Vigorij ex epiſtola ad Bonifacium Papam deſumpta. to. 3. 503. 1.
Eius epiſtola ad Glorium, & Eleuſium de iudicio Melchiadis Papæ in cauſa Cæciliani. to. 3. 585. 1; & 588. 1; & ſeq.
Docuit conſuetudinem baptizandi paruulos fuiſſe traditione, non ſcripto introductam. to. 13. 155. 2.
Simul cum Patribus Concilij Mileuitani conſuluit Innocentium I. antequam damnaret Pelagium. to. 13. 249. 2.
Numquam dixit Concilium generale auctoritate poteſtatis ſuperius eſſe Romano Pontifice. to. 13. 594. 1.
Eius verba circa Conciliabulum Epiſcoporum Orientalium. to. 3. 884. 1.
Docuit Romanum Pontificem eſſe ſupra Concilium. to. 9. 486. 20.
S. P. Auguſtini auctoritas in cap. quodcumq; 24. quæſt. 1. quomodò ſit intelligenda? to. 9. 584. 223.
Laudauit Melchiadem, & in Romana Cathedra Eccleſiæ principatum confeſſus eſt. to. 1. 97. 2.
Vindicatur à calumnijs. to. 1. 114. 2.
Ius Eccleſiaſticum egregiè defendit. to. 1. 136. 1.
Cynoſura Eccleſiæ Romanæ fuit appellatus. to. 1. 146. 1.
Humilitate aſſecutus fuit Diuinarum Scripturarum intelligentiam. to. 1. 240. 1.
Eius diſſertatio de legibus pœnalibus hæreticorum. to. 1. 297. 2.
Aſſeruit Romanos Pontifices ab hæreſis macula immunes fuiſſe. to. 1. 337. 2.
Illius de Romani Pontificis auctoritate, & Eccleſiæ Romanæ primatu teſtimonia quamplura. to. 2. ex Alano. 29. 2; & ſeq.
Alia de cælibatu Sacerdotum. to. 2. ex Alano. 31. 2.
S.P. Auguſtinus electus fuit à Valerio Epiſcopo de conſenſu totius Cleri. to. 19. 99. 1.
Electus fuit Epiſcopus ex ignorantia iuris, & ipſe eodem modo Epiſcopatum acceptauit. to. 20. 432. 2.
S. P. Auguſtinus in Pſal. 44. illis verbis. *Pro patribus tuis nati ſunt tibi filij*: docet legitimam ſucceſſionem Romanorum Pontificum. to. 20. 550. 2.
Texuit ſeriem Romanorum Pontificum à S. Petro vſque ad Anaſtaſium. tom. 18. 87. 1; & to. 1. 178. 2.
Poſt Liberium non repoſuit Felicem, ſed Damaſum. to. 18. 87. 1.
Quomodò docuerit Petrum in perſona Eccleſiæ accepiſſe claues à Chriſto Domino? to. 10. 233. 1; & to. 6. 693. 1; & ſeq; & to. 9. 637. 1; & to. 12. 122. 2; & to. 13. 592. 1; & to. 17. 36. 1; & 42. 1; & ſeq; & 549. 1; & to. 18. 482. 1; & ſeq.
Quomodò docuerit Petrum, & Paulum fuiſſe æquales meritis, & paſſione. to. 9. 519. 79; & ſeq.
Epiſtolam Philoppopolitani conuentus dixit ſcriptam fuiſſe ab Arianis, non à Catholicis; quia Catholici primo loco poſuiſſent Romanum Epiſcopum. to. 6. 245. 1.
Raritati præsbiterorum, & clericorum, quam patiebantur plurimæ Africæ Eccleſiæ per Alumnos ſuos monaſteriorum. quæ in Africa erexerat, & multiplicauerat, ſufficienter prouidit. to. 6. 285. 2.
S. P. Auguſtinus Eccleſiæ eſt myſtica Cynoſura. to. 17. 24. 1.
Quo ſenſu docuerit ſolum Petrum geſſiſſe Eccleſiæ figuram? to. 17. 549. 1; & ſeq.
Eius electio in Epiſcopum fuit ſingularis, & toti Eccleſiæ Hipponenſi gratiſſima. to. 19. 99. 1.
Gratiſſimus fuit Cœleſtino Papæ, & in magna apud ipſum exiſtimatione fuit eius doctrina, quam propterea plenè approbauit. to. 6. 352. 2.

*Auguſtinus Legatus S. Gregorij in Anglia.*

Auguſtinus alius miſſus à S. Gregorio Magno in Angliam ad prædicandum Chriſti Euangelium. to. 7. 252. 2; & ſeq.

*Auguſtinus Triumphus.*

B. Auguſtinus Triumphus damnat appellationem à Papa ad Concilium. to. 8. 422. 1.
A calumnijs vindicatur. to. 12. 328. 1; & ſeq.

*Auguſtus.*

Auguſtus iniuſtè oppreſſit Rempublicam; & poſteà iuſtè regnauit, quia acceſſit populi conſenſus. to. 18. 451. 2.

*Auitus.*

S. Auitus profeſſus fuit in Gallijs Romanas appellationes. to. 6. 88. 2; & 141. 2.

*Auocantes.*

Auocantes cauſas Eccleſiaſticas ad Iudices ſæculares excommunicantur in Bulla cænę Domini. to. 5. 354.

*Aurelianus.*

Aureliani Imperatoris iudicio non fuit collatus ab hominibus primatus Romano Pontifici. to. 6. 181. 2; & to. 1. 142. 1; & to. 2. ex Alano. 19. 1.
Quamuis abhorreret à fide Chriſtiana, tamquam Ethnicus; attamen confeſſus fuit Papæ auctoritatem. to. 2. ex Alano. 19. 1.
Eius decretum contra Paulum Samoſatenum pro Romano Pontifice. to. 16. 53. 1; & to. 1. 246. 1.
Aurelianenſis Synodus III. deuiauit ſtatuens Metropolitas à Metropolitis conſecrari. to. 6. 239. 2.

*Aurelius.*

Aurelij Carthaginenſis Synodus fuit erratica. to. 6. 128. 2.
Aurelij Carthaginenſis epiſtolæ quinam ſe ſubſcripſerint? to. 6. 316. 2.
Quinam cenſuerint hanc epiſtolam eſſe ſpuriam, & fictam? to. 6. 127. 1.

Non agit de Prouinciæ, ſed de totius Diœceſis Synodo. to.6. 180. 1.
Huic epiſtolæ non conſenſit S.P. Auguſtinus. to.6. 352. 1.
Aurelius Carthaginenſis,& eius Epiſcopi cur ignoranerint Canones Sardicenſes? to. 6. 248. 2.
Cur Romanas appellationes abrogare tentauerit? to.6. 319. 2.
Non apparet eius nomen ſcriptum in tabulis Sanctorum ob eius finalem lapſum. to. 6. 352. 2.
Cenſuit Epiſcopos Africanos non poſſe Romam appellare. to.6. 321. 1.

*Aurum.*

Aurum lydio lapide exploratur. to. 4. 238. 2.
Significat Regem. to.19. 31. 2.

*Auſtriaci.*

Auſtriaci Imperatores ob reuerentiam in ſanctam Sedem Apoſtolicam maximis fauoribus fuerunt à Deo cumulati. tomo 1. 501. 2.

*Autocephali.*

Autocephali etiam Canonibus Sardicenſibus fuerunt ſubiecti. to.6. 96. 1.
Autocephali fuerunt tres, ſcilicet Heracleenſis, Epheſinus, & Cæſareenſis. to. 6. 193. 1; & ſeq.
Quandiu manſerint authocephali? tomo 6. 193.1.
Autocephalorum Epiſcoporum Exarchorum confirmatio, & conſecratio priuatiuè ſpectauit ſemper ad Romanum Pontificem. to.6. 112. 2; & 113. 2; & ſeq.

*Azarias.*

Azarias Pontifex expulit Oziam Regem è templo, quia lepra fuerat à Deo percuſſus. to.6. 771. 1.
Priuauit Regno eundem Oziam,illudque tradidit eius filio. to.11. 317. 1.

# B

BAALIM.

Baalim interpretatur deuorator. to. 3. 254. 1.
Eſt figura eorum,quorum Deus venter eſt, quia non amant, nec colunt niſi ſuas comeſſationes, & ebrietates. tom. 3. 254.1.

*Baba.*

Baba Græcè idem ſignificat, quod ſignificat Auus, idèſt Pater Patrum; quod nomen Latinè dictum eſt Papa. to. 1. ex Ecchellenſi. 15. 2; & 20. 2.
Quod Græcè dicitur Baba, & Latinè Papa, Syriacè dicitur Abba iuxta Pauli Apoſtoli locutionem. to. 1. ex Ecchellenſi. 20. 1.
Babam etiam Ægyptij appellarunt Patriarcham Alexandrinum, idèſt Patrem Patrum, quia plures creabat Epiſcopos, qui Patres appellantur. to. 1. ex Ecchellenſi. 16. 1.
Babæ, ſeu Papæ nomen originem habuit in Ægypto ſub Heracla duodecimo Patriarcha Alexandrino circa annum Domini 222;nam populus audiens, quòd Epiſcopi appellabant Patrem ſuum Patriarcham; intulit, quòd eſſet illorum Auus, quia erat Pater Epiſcoporum, qui erant Patres populi; & ideo Babam vocauerunt. to. 1. ex Ecchellenſi. 16. 1; & ſeq.
Baba, ſeu Papa non deſcendit ex lingua Hebraica, ſed Syriaca, vel Chaldaica? to. 1. ex Ecchellenſi. 18. 1; & ſeq; & 19. 2; & ſeq.
Babæ, ſeu Papæ nomen, quod olim erat commune omnibus Epiſcopis, factum eſt proprium ſolius Romani Pontificis, non quidem vi alicuius decreti, aut conſtitutionis, ſed vſu dumtaxat, & ob prærogatiuam Apoſtolicæ Sedis. tom. 1. ex Ecchellenſi. 21. 2; & ſeq.
Baba dictum etiam fuit Aba, quod ſignificat Auum, ſeu Patrem Patrum; pronunciabatur tamen Abba, quamuis ita non ſcriberetur. tomo 1. ex Ecchellenſi. 20. 2; & 22. 2.

*Babel Turris.*

Babel Turris ædificata fuit à Nembroth ex genere Cham in ſignum dominij. tomo 3. 70. 1.
Fuit ædificata, vt contra Deum conſtitueretur, & contra eum pugnaret. tomo 3. 218. 1.

*Babylon.*

Babylon propriè loquendo tantùm fuit duplex; vna in Aſſyria, quam Babylo ſapientiſſimus Medi filius, vel Semiramis condidit. Altera in Ægypto, quæ lingua Arabica Chaytum fuit appellata. to.14. 544. 2; & tom. 3. 819. 2; & tom.17. 632. 2; & ſeq.
Babylon fuit Regia Ciuitas Nembroth, quæ à confuſione labiorum, & linguarum nomen accepit. to.7. 210. 2.
Myſticè ſumpta ſignificat ciuitatem diaboli per totum Orbem diffuſam, in qua omnis immunditia exiſtens in malis hominibus habitat. to.7. 211. 2.
A S. Ioanne Euangeliſta vocata fuit Ciuitas meretrix, quæ ſedet ſuper aquas. tomo 7. 211. 2.
Tropicè ſignificat confuſionem. to.17. 633. 2; & to.3.278.1.
Babylonis euerſio prædicta ab Iſaia, Hieremia, & Ezechiele ſecundùm ſenſum literalem intelligi poteſt ſolùm de Babylone Aſſyriorum, quæ à Perſis, & Medis fuit vaſtata, & euerſa. to.17. 268. 1.
Babylonis nomine in Apocalypſi an Roma fuerit ſignificata? to.17. 267. 1; & ſeq; & to. 7. 211. 1; & ſeq; & tom. 15. 378. 1; & ſeq.
An Petrus in epiſtola ſua illis verbis: *Salutat vos Eccleſia, quæ eſt in Babylone?* Romam ſignificauerit? to.15. 378. 1; & to.7. 210. 2; & ſeq; & to.14. 544. 1; & ſeq; & to. 17. 632. 2; & ſeq; & to.18. 514. 1; & ſeq.
Babylon dicta fuit Roma gentilis, & ethnica, quæ erat Caput Imperij, & perſequebatur populum Chriſtianum diriſſimè; ſicut vera Babylon Nabuchodonoſor Regem habuit, qui perſecutus fuit populum Dei; non autem Babylon dicta fuit Eccleſia Romana. to.18. 514. 1; & ſeq; & 597. 1; & tom. 12. 499.2.
Babylonis nomine in Scripturis ſignificatur vniuerſa Ciuitas diaboli, quæ opponitur Ciui-

Ciuitati Dei, idèſt Eccleſiæ, quæ denominatur typicè Hieruſalem. to.18. 597. 1.

De Babylone myſtica ſolùm locutus eſt Ioannes Euangeliſta; non autem de Babylone propriè ſumpta. to.12. 498. 1.

Babylon myſtica ſignificat ſocietatem omnium impiorum ab Oriente vſque ad Occidentem, quæ Regem habet diabolum teſte S.P. Auguſtino. to.12. 498. 2.

Item ſignificat omnem animam iniquam teſte S. Petro Damiano. to.12. 498. 2.

Babylonis Imperium vno die fuit deſtructum; quia vno die capta fuit ciuitas Babylonis, quæ erat caput Imperij, necatus fuit Imperator, & Imperium deſolatum. tomo 18. 582.1.

Babylon, & Roma eodem tempore elapſo ab earum fundatione, ſed inæqualiter fuerunt à Deo punitæ; nam Babylon poſt annos 1164. ab eius conditione fuit capta, & Imperator occiſus, ac deſtructum Imperium; Roma verò poſt annos 1164. ab eius fundatione fuit quidem à Gothis vaſtata, ſed Imperator eius Honorius remanſit incolumis,& cum ipſo remanſit imperium. to.18. 582.1.

Babylon, Arach, Archat, & Chalanne in terra Senaar fuerunt principium Regni tyrannici Nembroth poſt diluuium. tom. 3. 218. 1.

A Babylonia, & Niniue Regna Mundi inceperunt per oppreſſionem hominum, & violentias, adeoque per tyrannidem. tomo 3. 218. 1.

Babyloniç Reges,qui ſucceſſerunt Nembroth. to.3. 218. 1.

*Babyloniæ Epiſcopi.*

Babyloniæ Epiſcopus auſus fuit ſe iactare totius Orbis habitabilis Patriarcham.to.1. ex Ecchellenſi. 17. 1.

Babylonici Epiſcopi exhortati fuerunt à Paulo V. vt delerent, infringerent, & exterminarent ſcripta Theodori Mopſueſteni, & Dioſcori Tarſenſis, qui fuerunt à Concilijs damnati, tanquam hæretici, & peſſimæ doctrinæ Auctores. to.1. 193. 2.

*Baccalaurei.*

Baccalaurei Pariſienſes, antequam Theologicas diſputationes inſtituant, proteſtationem inſtituunt, & publicè profitentur ſe nihil velle aſſerere, & defendere contra Scholæ Pariſienſis decreta. tomo 3. 574. 1.

Quomodò iurent in articulos editos contra Lutherum tempore Franciſci I. Galliarum Regis? to.3. 574. 1.

*Baculus.*

Baculus Epiſcopalis, ſeu virga Paſtoralis eſt proprium inſigne Epiſcoporum. tomo 4. 410. 5.

Baculi, ſeu pedi Epiſcopalis benedictio antiquiſſima eſt, & habetur in Ordine Romano formula traditionis. to.4. 410. 5.

Fuit figuratus in virga, quam Moyſes paſcens gregem geſtauit in manibus. to.4. 410.5.

Eius inſtitutio eſt à Chriſto Domino,qui præcepit Apoſtolis, vt in via tollerent virgam. to.4. 410.5.

Significat rectitudinem iudicij, & punitionem malorum. to.4. 410. 5.

Eſt ſignum paſtoralis dignitatis. to.4. 410. 5; & ſeq.

Baculus paſtoralis in VIII. Synodo fuit ereptus è manibus Photij, qui propter hæreſim deſierat eſſe Paſtor, & factus fuerat lupus. to.4. 410. 2.

Baculo ſemper vſa eſt nedum Eccleſia Orientalis, ſed etiam Occidentalis. to.4. 411. 5.

Baculum paſtoralem nunquam geſtauit, nec geſtat Romanus Pontifex;quia cùm Petrus Maternum vnà cum Eucherio, qui fuit primus Treuirenſium Epiſcopus, & Valerio miſiſſet Treuiros, vt fidem Theutonicis prædicaret, audiens, quòd mortuus eſſet Maternus,cò miſit baculum ſuum, vt eo tactus à mortuis reuiuiſceret, quod factum fuit; ideo baculus D.Petri Treuiris remanſit; & eo tantùm vtitur Pontifex, cùm Treuiros pergit. to.4. 411. 5.

Baculum recipiunt Epiſcopi à Papa,quia poteſtatem iuriſdictionis, quam ſignificat baculus,habent à Papa; ipſe autem Papa non vtitur baculo, quia poteſtatem iuriſdictionis non habet ab homine, ſed à Deo. to.4. 411. 5.

Baculus eſt retortus in ſummitate, quia Epiſcopus debet trahere ad fidem, rectus in medio,quia rectè debet regere; & acutus in calce, quia contumaces debet corrigere, & pungere. to.4. 411. 5.

Baculus epiſcopalis cur ad formam baculi paſtoralis conficiatur? to.16. 339. 3.

*Bagadius Epiſcopus.*

Bagadius Epiſcopus Boſtrenſis fuit deiectus per plenam totius prouinciæ Synodum. to.6. 124.2.

Fuit deiectus ſub Nectario Patriarcha in Synodo Conſtantinopolitana, quia ſimul cumAgapio de eodem Epiſcopatu contendebat. to.6. 124. 2.

Fuerat priùs deiectus à duobus Epiſcopis,ſed inualidè. to.6. 124. 2.

*Bagaienſis Synodus.*

Bagaienſi Synodo præſedit Gamalius Numidiæ Primas excluſo Primiano Carthaginenſium Primate. to.6. 240. 1.

Ei interfuerunt trecentum, & decem Epiſcopi ex Prouincia Sitifenſi, Ceſareenſi, & Mauritana euocati. to.6. 240. 1; & ſeq.

*Baldus.*

Baldi ſententia circa purgationem metus per actus voluntarios ſubſequentes electionem factam per metum. to.9. 124. 163.

Eiuſdem ſententia quoad poteſtatem eligendi Papam,quam dicit, vacante papatu, remanere in congregatione fidelium, intelligenda eſt, mortuo Papa, & illius electoribus. to.9. 233. 63; & 226. 6.

Baldi ſententia de poteſtate Papç quoad alienationem bonorum Eccleſiæ in caſibus neceſſitatis quomodò ſit intelligenda? to. 9. 352. 286.

*Balduinus.*

Balduinus Flandrenſis Foreſtarius appellauit ad Apoſtolicam Sedem. to.6. 153. 1.

*Balſamon.*

Balſamon odio magis, quàm veritate pugnauit contra Eccleſiam Romanam. to.2. ex Alano. 56. 2.

Pro augenda ſua dignitate canones fixit, & re-

F 2

reſixit. to.2. ex Alsno. 56. 2.
Quomodò ſuerit ab Iſaacio illuſus? to.2. ex Alano. 56. 2.
Non æſtimatur hiſtoricus fidelis à petitis, & ſanis hominibus. to.3. 949. 1.

*Baluzius.*

Baluzius quid ſenſerit circa appellationes Clericorum, & Epiſcoporum Gallicanorum à Synodis prouincialibus ad Apoſtolicam Sedem? to.6. 87. 1.

*Bannitus.*

Bannitus reſtitutus ex banno ad bona non recuperat bona alienata per Fiſcum. to.9. 305.3.

*Baptiſmus,*

Baptiſmus ſuſceptus in hæreſi eſt validus. to.5. 704. 1; & ſeq.
Baptiſmus falſus non lauat à peccato originali; ſicut falſa pœnitentia non mundat à peccatis poſt baptiſmum commiſſis. to.5. 713. 2.
Baptiſmi gratia confertur paruulis per fidem, & charitatem Eccleſiæ; ſicut enim peccarunt per alium; ita per fidem alterius ſaluantur. to.6. 566. 2.
Quanuis parentes offerentes non credant; attamen conſequuntur baptiſmum ex vi intentionis Eccleſiæ, quæ tanquam omnium Mater omnes, & ſingulos ſpiritaliter generat. to.6. 566. 2.
Baptiſmus eſt iuris Diuini; modus autem baptizandi vel per aſperſionem, vel per immerſionem; per vnam, vel per trinam immerſionem; in Eccleſia, vel extra Eccleſiam eſt iuris humani. to.11. 531. 2.
Baptiſmus per vnam immerſionem confertur; quia ſicuti per trinam deſignatur Trinitas diuinarum Perſonarum, in quarum nomine confertur; ita per vnicam indicatur vnitas. tom. 11. 565. 3; & ſeq; & tomo 1. 382. 1.
Baptiſmum paruulis eſſe conferendum ex traditione Apoſtolorum Eccleſia recepit, to.14. 357. 1; & 395. 2; & to.1. 209. 1.
Baptiſmi ritus, & ceremoniæ. to. 14. 395. 1; & ſeq.
Baptiſmus in caſu neceſſitatis ab infideli collatus eſt validus, & licitus; extra caſum verò neceſſitatis eſt validus, ſed illicitus. to.14. 466. 1; & ſeq.
Baptiſmus eſt fundamentum omnium aliorum Sacramentorum. to.7. 776. 1.
Si conferatur ab hæreticis cum recta intentione faciendi, quidquid facit Eccleſia, eſt validus. to.15. 392. 7; & ſeq.
Habet conferre vitæ renouationem, quæ non fit niſi per fidem, & gratiam, quæ per baptiſmum confertur. to.19. 48. 2.
Eſt ſimpliciter neceſſarius ad ſalutem. to.19. 50. 1.
Cùm infans baptiſmum ſuſcipit, credit per alium; ſicut per alium peccauit. tomo 19. 50. 1.
Baptiſmus magis diligitur à Deo, quàm circuncisio. to.19. 50. 2.
Baptiſmi figura fuerunt aquæ diluuij. to.19. 50. 2.
Inſuper aquæ maris rubri. to.19. 51. 2.
Fuit expreſsè deſcriptus Pſal. 28. illis verbis: *Vox Domini ſuper aquas, Deus maieſtatis intonuit.* to.19. 61. 1.
Fuit Io.3. à Chriſto Domino inſtitutus. to.19. 62. 1.
Baptiſmi Sacramentum nos myſticè incorporat Chriſto Domino, & efficit Corpus illius myſticum. to.19. 132. 1; & ſeq.
Baptiſmi tres ſpecies. to.19. 132. 2; & ſeq.
Nos efficit Chriſti Domini membra. to. 19. 479. 2.
Habet virtutem regenerandi ad gratiam, & vitam æternam. to.19. 316. 1.
Baptiſmi effectus quinam ſint? to.20. 579. 1.
Baptiſmi ſacramentum non confert ſacerdotium, quia non confert ſacramentum ordinis. to.20. 579. 1.
Baptiſmus collatus in nomine Chriſti Domini abſque expreſſione Diuinarum Perſonarum an ſit inualidus; vbi an aſſerere validum eſſe ſit hæreticum? tom. 9. 722. 2; & 723. 1; & to.4. 813. 74.
Baptiſmi formula fuit ab Arianis, & Priſcillianiſtis corrupta, quam tamen reſtituit Vigilius Papa. to.1. 150. 1.
Baptiſmum negarunt Aſcodrytæ, & Archontici hæretici vetuſtiſſimi, deinde Manichæi, & alij poſteriores hæretici. to.1. 380. 2; & ſeq.
Baptiſmi neceſſitas ad ſalutem à pluribus Pontificibus contra plures hæreticos fuit definita. to. 1. 381. 1.
Baptiſmum in adulto debent præcedere catechiſmus, & exorciſmus; in paruulis autem ſolus exorciſmus. to.1. 381. 2.
Exorciſmus, & aliæ ceremoniæ, quæ præmittuntur baptiſmo, quid ſignificent? tom. 1. 381. 2.
Baptiſmus antiquitus fuit ſolùm ſtatutis temporibus ſanis collatus; infirmis verò quolibet tempore. to.1. 382. 5.
Etiam à laicis in caſu neceſſitatis extremæ poteſt conferri. to.1. 382. 2; & to.4. 54. 1.
Baptiſmi forma eſſentialiter ſeruanda, ſine qua eſt inualidus. to.1. 381. 2.
Baptiſmus eſt prima, & præuia diſpoſitio ad omnes principatus politiæ Chriſtianæ. to.3. 63. 1.
Baptiſmus eſt primum ſacramentum, & ianua omnium ſacramentorum. to.3. 203. 2.
Dicitur vnum baptiſma, quia materia, & forma apud omnes eſt eadem; & quia non diuerſificatur ex diuerſitate miniſtri; & quia iterari non poteſt. to.3. 201. 2.
Baptiſmus conficitur ex virtute Diuina, tanquam ex ſemine; & ex Eccleſiæ fide, tanquam ex virtute diſpoſitiua. to.13. 405. 2.
Baptiſmus debet Euchariſtiæ collationem præcedere. to.4. 54. 1.
Eſt magis neceſſarius ad ſalutem, quàm euchariſtia; vnde magis dolendum, quòd quis decedat ſine baptiſmo, quàm ſine euchariſtia. to.4. 54. 1.
Tantùm valet ab vno, quàm ab altero miniſtro collatus. to.4. 766. 140.
Neceſſitatem baptiſmi negauit Caluinus aſſerens infantes naſci ſanctos, & hæredes vitæ æternæ, ac propterea ſine peccato originali. to.16. 460. 4.
Item ſui immemor docuit per baptiſmum non tolli originale peccatum, ſed in nobis manere, quandiu viuimus. to.16. 460. 4.
Baptiſmi neceſſitas ad ſalutem deducitur ex neceſſitate tollendi originale peccatum. to.16. 460. 5; & ſeq.

Baptiſmi formula, qua vtuntur Caluiniſtæ. to. 16. 546. 2.
Exorciſmus, & aliæ ceremoniæ, quibus in baptiſmo vtitur Eccleſia, à Caluiniſtis reijciuntur. to. 16. 546. 2.
In baptiſmo Chriſtus Dominus duplicem virtutem exercet; vnam, qua ſimul cum Patre tanquam cauſa principalis mundat à peccato: & hæc nulli creaturæ eſt communicabilis; altera ſecundùm naturam humanam, quæ poteſtas excellentiæ miniſterialis appellatur. to. 4. 766. 140.
Poteſtas miniſterialis excellentiæ, quam Chriſtus Dominus, vt homo, exercet in baptiſmo, importat, quòd ſit inſtitutor ſacramentorum; quòd poſſit gratiam conferre etiam extra ſacramenta; quòd meritum illius paſſionis operetur in baptiſmo, & in omnibus alijs ſacramentis; & quòd baptiſmus in ipſius nomine tantùm conferatur. to. 4. 766. 140.
Baptiſmi vel in re, vel in voto neceſſitas demonſtratur. to. 2. ex B. Ægidio. 28. 2.
Eius aqua duplicem operatur effectum; ſcilicet gratiam, & caracterem. to. 2. ex Beato Ægidio. 61. 2.
Accedens ad baptiſmum debet eſſe paratus ad omnia dimittenda propter Chriſti Domini fidem. to. 2. ex Adolpho. 101. 2.
Quænam ſit materia, & forma baptiſmi? to. 18. 353. 1.

*Baptiſterium.*

Baptiſterium antiquitus non erat, niſi vnicum in qualibet ciuitate apud principalem Eccleſiam. to. 6. 340. 1.

*Baptizo.*

Baptizatus à ſchiſmatico in forma Eccleſiæ cum intentione faciendi, quod facit Eccleſia, eſt verè baptizatus; aliter non eſt baptizatus, & debet rebaptizari. to. 9. 407. 57.
Ab vno ſpiritu omnes baptizati ſumus. to. 1. 134. 1.
Baptizandi forma ab Africanis antiquitus fuit ſeruata. to. 1. 209. 2.
De rebaptizandis baptizatis controuerſia inter S. Agrippinum, & S. Cyprianum ex vna parte, & S. Stephanum Papam ex alia. to. 6. 633. 1; & ſeq.
Baptizandis Eccleſia Orientalis poſt Concilium Nicænum deſijt tradere ſymbolum Apoſtolicum, & cepit tradere ſymbolum Nicænum; Eccleſia autem Romana retinuit antiquum morem tradendi ſymbolum Apoſtolicum; ob quod ortum fuit murmur in Africa. to. 6. 376. 2.
Baptizare tempore neceſſitatis cuilibet baptizato conceditur. to. 4. 54. 1.

*Bar.*

Bar eſt vocabulum Hebraicum, quod Latinè interpretatum dicitur filius. to. 3. 803. 2.

*Barba.*

Barba ſignificat iuuenes, ſtrenuos, & alacres. to. 17. 13. 2.
Barba nigra eſt ſignum iuuentutis, alba verò ſenectutis. to. 3. 822. 1.

*Bardas.*

Bardas Michaeli Imperatori percharus, & in aula potens eiecit in exilium Ignatium Conſtantinopolitanum Patriarcham Sanctiſſimum. to. 6. 733. 1.
Ob nuptias inceſtuoſas fuerat iam ab ingreſſu Eccleſiæ prohibitus ab eodem Ignatio. to. 6. 733. 1; & to. 20. 26. 1.
Expulſo Ignatio intruſit in Epiſcopatum Photium, qui poſtea à Nicolao Papa fuit depoſitus. to. 6. 733. 1.
Quadam nocte vidit S. Petrum in ſomnis ſedentem in ſolio, & ad illius pedes peruolutum Ignatium ſupplicantem, vt vlciſceretur ſibi illatas iniurias; cuius lacrimis S. Petrus permotus dedit cuidam adſtanti gladium, quo Bardam prius confoderet, & deinde Michaelem occideret; & ſomnium probauit euentus; nam Bardas iuſſu Imperatoris fuit diſſecatus in fruſta, & eius genitalia haſtæ appenſa fuerunt per exercitum vecta; Michael verò ſomno, & vino ſepultus iuſſu Baſilij Macedonij fuit amputatis priùs manibus pluribus confoſſus vulneribus. tom. 1. 557. 2; & tom. 3. 643. 1.
Fuit charus Imperatori, quia illius iuuentam in vitia propenſam, & in omne ſcelus ruentem exemplo fouebat, & opere adiuuabat. to. 6. 733. 1.
Ignatium in Inſula, in quam fuerat relegatus, adeò afflixit, vt dentes illius fregerit, & plurimis colaphis eius faciem lacerauerit, vt Epiſcopatui, à quo iniuſtè expulſus fuerat, renunciaret. to. 3. 642. 2.

*Bariona.*

Bariona ſignificat filium Ionæ, ſeu filium hominis fragilis, aut miſeriæ. to. 18. 230. 1.
Cur fuerit vocatus Petrus hoc nomine? to. 13. 4. 1; & to. 8. 371. 2.

*Barlaamus Græcus Monachus.*

Barlaamus Monachus Græcus in libro de Eccleſiæ Principatu negauit primatum Romani Pontificis, eiuſque infallibilitatem. to. 6. 640. 1.
Eius epiſtola ad Nicolaum Archiepiſcopum de lapſu Romani Pontificis à Chriſti Domini Vicariatu ob falſa dogmata, ob quæ vult etiam labi quemcumque Epiſcopum, vult enim omnem Epiſcopum eſſe Chriſti Domini Vicarium generalem. to. 4. 657. 2.
Eius duplex hæreſis, quòd Spiritus ſanctus non procedat à Filio, & quòd in Diuinis ſit vna tantùm perſona. to. 4. 658. 2.

*Barlaam Græcus Archimandrita.*

Barlaami Græci Conſtantinopoli Archimandritæ ad S. Saluatorem catholica doctrina contra Græcos de proceſſione Spiritus ſancti à Patre, & Filio, & de conſecratione euchariſtica in pane azymo. to. 1. 251. 2.
Confeſſus fuit contra Græcos ſchiſmaticos Romanum Pontificem eſſe omnino ſuperiorem Concilijs Oecumenicis, poſſe fidem explicare, credenda prædefinire, dogmata condere; & ea, quæ ad fidem non pertinent, ſed ad mores, pro tempore corrigere, mutare, prohibere, & ad tempus ſilentium eis imponere. to. 1. 252. 2.

*Barlæus.*

Barlæus hæreticus in defenſione Eccleſiæ Proteſtantis negauit Eccleſiam Romanam eſſe catholicam. to. 8. 738. 2.
Aſſeruit poſt hæreſim Arianorum vſque ad Lutheri tempora in Papatu obliteratam

fuiſſe

fuiſſe religionem; & in paucis reliquijs terminatam fuiſſe pietatem catholicam. to.8. 738. 2.

*S. Barnabas.*

S. Barnabas poſuit ad pedes Apoſtolorum pretium agri, quem vendiderat; quod non præiudicabat Petri primatui; quia Apoſtoli vitam communem agebant: & Petrus, vt Eccleſiæ Primas, ſpiritualibus negotijs erat intentus, & ideo curam rerum temporalium alijs relinquebat. to. 3. 816. 1.

*Baronius.*

Barouius vindicatur à mendacij calumnijs, quas ei irrogauit quidam anonymus. to. 16. 128. 2; & ſeq; & 130. 2; & ſeq; & 13. 1; & 134. 1; & ſeq; & 135. 2; & ſeq.

*Bartolus.*

Bartolus quomodò ſit intelligendus, quando aſſerit, quòd cùm partes non concordant, res ſorte diuidi debet? to. 9. 52. 258.

Eius ſententia, quòd Cardinales mortuo Papa, in iuriſdictione ei ſuccedant, fuit reprobata. to. 9. 228. 26; 234. 78.

Illius ſententia, quòd vacante ſede appellari poteſt ad Cardinales, ſicut appellaretur, ſi viueret, ad ipſummet Papam, fuit reprobata. to. 9. 327. 110.

Docuit temerè appellantem eſſe puniendum. to. 9. 468. 4.

*Baruch.*

Baruch liber cur olim in catalogo librorum catholicorum non fuerit poſitus? tom. 13. 144. 1.

Fuit ſcriptor Hieremiæ Prophetæ. tom. 13. 144. 1.

*Baſan.*

Baſan interpretatur confuſio, abiectio, & depreſſio. to. 3. 195. 2.

Baſan Rex Og fuit figura hominis ambitioſi appetentis honores, & dignitates. to. 3. 195. 2.

Eius lectus erat ferreus habens nouem cubitos longitudinis, & quatuor latitudinis. to. 3. 195. 2.

Fuit figura Luciferi, qui eſt pater ſuperbiæ. to. 3. 195. 2.

*Baſilea.*

Baſileæ in concilio orta fuit quæſtio, an Papę Præſidentes admittendi eſſent in concilio? to. 13. 503. 1.

Baſileenſis concilij Præſidens Papæ legatus fuit Cardinalis Iulianus de Cœſatinis. to. 13. 504. 1.

Baſileenſium ſententia circa primatum Romani Pontificis. to. 11. 266. 5.

Baſileenſe concilium à concilio Lateranenſi ſub Leone X. fuit reprobatum. to. 3. 416. 1.

Eius propoſitio tanquam hæretica abſque præiudicio concilij Conſtantienſis fuit damnata. to. 13. 605. 1.

Cur fuerit congregatum? to. 6. 6. 4.

Baſileenſes Eugenium IV. citare, ſuſpendere, & deponere tentarunt. to. 13. 439. 1.

Quo pacto, & quo iure fuerit à Papa Ferrariam tranſlatum? to. 6. 6. 6.

Statuit numerum Cardinalium debere eſſe ſolùm viginti quatuor, qui debent eligi ex omnibus nationibus. to. 6. 457. 1.

Fuit damnatum ab Eugenio IV. to. 8. 911. 2.

Illius facta. to. 6. 837. 2; & ſeq.

Eius tranſlatio. to. 8. 832. 2.

Eius decreta nunquam approbata fuerunt. to. 13. 607. 2.

Eius hiſtoria. to. 8. 833. 2; & ſeq; & tom. 6. 838. 1; & ſeq.

Non fuit verum concilium, ſed conciliabulum. to. 9. 212. 141; & to. 7. 792. 1.

Fuit vocatum à S. Antonino ſynagoga Sathanæ, viribus caſſum, & temerarium. to. 6. 838. 1.

*Vid. Concilium Baſileenſe.*

*Baſilicæ.*

Baſilicæ Fauſti frequens eſt memoria apud S. P. Auguſtinum to. 6. 339. 2.

Item eiuſdem mentio ſæpiſſimè fit in Africanis concilijs. to. 6. 339. 2.

Fuit laudata à Victore Vticenſi. tom. 6. 339. 2.

Baſilicas duas fabricauit ampliſſimas S. Deogratias inſcriptas Fauſti, & Nouarum. to. 6. 339. 2.

Baſilica Fauſti fuit violata, & deturpata à Wandalis Arianis in perſecutione Wandalica. to. 6. 339. 2.

Fuit multis SS. Martyrum corporibus inſignita. to. 6. 340. 1.

Habuit ducentos ſeptemdecim Epiſcopos. to. 6. 340. 1.

*Baſilides.*

Baſilides Aſturicenſis Epiſcopus in Hiſpania ob idololatriæ libellos, & ob alia crimina à ſuo ſynodo degradatus Romam appellauit ad S. Stephanum Pontificem, à quo in ſuam ſedem fuit reſtitutus. to. 6. 103. 1; & ſeq; & 153. 1; & to. 18. 22. 2; & to. 5. 45. 2.

Fuit reparatus propter pœnitentiam. tom. 6. 103. 2.

Illius appellatio fuit ſpreta, & contempta ab Eccleſia Aſturicenſi. to. 6. 104. 1.

In illius locum fuit ab Aſturicenſibus ſubrogatus Sabinus. 103. 1; & 104. 1.

Per obreptionem circumuenit S. Stephanum, & ideo caſſa fuit eius reparatio. tom. 6. 104. 1.

Simul cum Martiali Emeritenſi Epiſcopo ab Epiſcopis Prouinciæ Bœticæ ob idololatriam in Synodo fuit depoſitus. tom. 6. 577. 1.

Poſt detecta crimina, & propriam confeſſionem ſuorum delictorum reſtitutionem non obtinuit. to. 15. 153. 2.

Baſilides in ſæua perſecutione Decij, & Valeriani in idololatriam lapſus à concilio Africano ſimul cum Martiali poſtulantibus Hiſpaniæ Epiſcopis legitimè fuit damnatus, & Epiſcopatu priuatus. to. 3. 556. 2.

Obtulit ſupplicem libellum mendacijs innumeris refertum Stephano Papæ. tom. 3. 557. 1.

Decepit etiam S. Cyprianum. to. 3. 557. 1.

Fuit Epiſcopus Legionenſis, non Aſturicenſis. to. 3. 556. 2; & 766. 2; & to. 5. 45. 2.

Aliorum Epiſcoporum Hiſpaniæ conſtantiam, & fortitudinem non ſequens denunciauit tyrannis fideles. to. 3. 766. 2.

An fuerit à S. Stephano ſimul cum Martiali reſtitutus, poſtquam Romam aduenerant Felix, & Sabinus, qui in eorum locum fuerant ſuffecti, ad detegenda eorum mendacia, non conſtat ex epiſtola S. Cypriani, to. 3. 557. 1; & 767. 1.

Baſi-

*Baſiliſcus Imperator.*

Baſiliſcus Imperator ad inſtantiam Epiſcoporum ſchiſmaticorum circularibus literis ſubſcriptis etiam ab ipſis Epiſcopis damnauit Concilium Chalcedonenſe, & libellum S. Leonis Papæ, to. 19. 418. 1; & ſeq.

Non multò poſt eaſdem literas circulares ſpontè reuocauit. to.19.418. 1.

*Baſilius Imperator.*

Baſilius Imperator miſit Romam ad Ioannem Pontificem in cauſa Photij. to. 1. 104. 1; & ſeq.

Eiuſdem epiſtola ad Adrianum Papam Nicolai ſucceſſorem in deteſtationem ſchiſmatis Photiani. to.1. 127. 2.

Quam reſponſionem receperit? to.1. 127. 2.

Eius recurſus ad Nicolaum I; & ad Adrianum contra Photium Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ perturbatorem. to.1. 157. 1.

Summopere laudatus fuit ab Adriano, quòd correctioni Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ intentus recurriſſet ad Apoſtolicam Sedem, quæ ſola illius vulneribus poterat mederi. to.1. 157. 2.

Dixit pacem, & felicitatem ſubditorum dependere ex vnanimi conſenſu Pontificatus, & Imperij. to.1. 490. 2.

Cauſas Eccleſiaſticorum ſpectare ad ſolos Epiſcopos publicè fuit proteſtatus. to. 2. ex Alano 11. 2.

A Stephano VI. fuit acerrimè exprobratus, ne ſe Pontificum Iudicem conſtitueret, & ne lupum vaſtatorem Photium toleraret. to.1. 359. 2.

Imperium inuaſit, & Michaelem Imperatorem Dominum ſuum amputatis manibus iuſſit occidi. to.1. 557. 2; & to.16. 170. 2.

In VIII. Synodo confeſſus fuit Imperatores paſci debere ab Epiſcopis, tanquam à Paſtoribus, debere ſolui, & ligari, ac ſanctificari; ac propterea Imperatores nec poſſe, nec debere rebus Eccleſiaſticis, quæ ſpectant ad ſolos Patriarchas, Epiſcopos, & Sacerdotes, ſeſe immiſcere. to. 16. 170. 2.

Illius legatus ad Adrianum Papam contra Photium. to.1. 127. 2.

*S. Baſilius.*

S. Baſilius cenſuit ſcribendum eſſe Romano Pontifici delectis Viris, qui acta Concilij Ariminenſis ſecum ferrent ad ea reſcindenda, quæ illic violenter acta fuerunt. to. 1. 142. 2.

Ad Papam, tanquam ad caput Eccleſię docuit eſſe recurrendum, quia omnes alij ſunt erroribus obnoxij præter ipſum. to.1. 142. 2.

S. Baſilius magnus Diuinorum eloquiorum propugnator ita fuit Damaſo Papæ deſcriptus, & de impietate accuſatus, vt nec quidem ad illius epiſtolas reſponderet. Ipſe tamen ſua fretus innocentia iudicium Damaſi flagitauit ſe ſe offerens ad expurgandam calumniam. to.1. 293. 1; & ſeq.

Quid de traditionibus Eccleſiaſticis ſenſerit? to.13. 163. 2.

Diſtulit aliquandiu cauſam Marcelli Epiſcopi Ancyrani: quia multas paſſus fuit ab Aduerſarijs impoſturas. to.8. 427. 2.

Eius epiſtola ad Epiſcopos Orientales de iudicijs circa fidem, & circa diſciplinam Eccleſiaſticam deferendis ad Romanum Pontificem. to.6. 600. 2.

Docuit Petrum eſſe petram propter Chriſtum Dominum; qui eſt petra principalis; habuit enim ſuam immobilitatem ab oratione Chriſti Domini. to.18. 6. 1.

Eius epiſtola ad Athanaſium Papam, vt mitteret legatos ad corrigendos obliquos à veritate; & altera ad Epiſcopos tranſmarinos de eadem re. to.16. 59. 1.

S. Baſilius, & Origenes de poteſtate ligandi, & ſoluendi, quæ à Chriſto Domino Apoſtolis fuit collata, quomodò ſint intelligendi? to.3. 443. 2.

S. Baſilij temporibus floruerunt plurimi illuſtres ſanctitate, & doctrina, to.4. 684. 91.

Deplorauit calamitatem illorum temporum, quibus hæreſis Ariana graſſabatur ab Illyrico vſque ad Thebaidam. to. 4. 672. 6; & 684. 91.

Eius epiſtola de Concilio Ariminenſi. to. 18. 28. 1.

Alia ſcripta in Concilio Nicæno. to.18. 14. 1.

Narrauit in quadam homilia commemorationis Beatiſſimæ Mariæ Virginis, quòd dum fideles eſſent congregati in domo Ariſtarchi, viderunt D. Petrum per nubem ex Vrbe Romæ translatum ad Corinthios ad decidendam litem, quæ inter fideles orta erat de conſtruendis, dicandiſque Virgini Deiparæ templis. tom. 1. ex Ecchellenſi. 49. 2.

*Baſilius Spatharius.*

Baſilius Spatharius Romam fuit miſſus legatus ad Adrianum Summum Pontificem à Baſilio Imperatore contra Photium hæreſiarcham. to.1. 127. 2.

*Baſilius Ancyranus.*

Baſilius Ancyranus pręfuit concilio Syrmienſi, & Photium ſuperauit. to.9. 730. 2.

*Baſilius Dux.*

Baſilius Dux Bongomilorum hæreticus Conſtantinopoli viuus fuit combuſtus decreto vtriuſque Senatus, Eccleſiaſtici, & Palatini ſub Imperatore Alexio Comneno. tom. 1. 331. 2.

*Baſsianus.*

Baſſianus præsbyter Epheſinus à Memnone Epiſcopo Epheſino, ac totius Aſiaticæ diœceſis Exarcha, cui ex quibuſdam cauſis erat malè viſus, reluctans, & recalcitrans Euazorum Epiſcopus fuit conſecratus. to.6. 112. 2.

Baſſianus Cathedram Epiſcopalem noluit aſcendere, ſed humilis, & afflictus Epheſi permanſit. to.6. 112. 2.

Baſſianus defuncto Memnone à Baſilio eius ſucceſſore in ſynodo agnita violentia fuit reſtitutus communioni, & locum Epiſcopatus accepit altero in Epiſcopum Euazorum ordinato. to.6. 112. 2; & ſeq.

Mortuo Baſilio Epiſcopo Epheſino à populo, Clero, & Epiſcopis inthronizatus fuit iterum per vim Epiſcopus Epheſi, & ab Imperatore Theodoſio confirmatus. tom. 6. 113. 1.

Depoſitus fuit à S. Leone, & damnatus à Patriarcha Alexandrino, quia præter regulas Eccleſiaſticas fuerat promotus. to. 6. 113. 2; & ſeq.

Eius depoſitionem factam per iudicium, & ſententiam S. Leonis Papæ probauit Synodus Chalcedonenſis. to.6. 114. 1.

Indu-

Indutus Pontificalibus veſtimentis, poſtquam miſſam ſolemniter celebrauerat, ab inimicis fuit apprehenſus, & abreptus ex Eccleſia, plagis affectus ductus fuit in forum, vbi gladijs etiam fuit ſubiectus. to.6. 284. 2.
Ei ſtatim ſubordinarunt, & conſecrarunt Stephanum in Epiſcopum. to.6. 284. 2.
Intronizatus fuerat abſque interuentu S. Procli. to.6. 285. 1.

*Bauarus.*

Bauarus in imperium intruſus per violentiam detruſit Ioannem XXII; & ei ſubſtituit F. Petrum de Corbaria. to.3. 54. 1.
Fuit excommunicatus propter multorum clericorum Religioſorum captionem, & multarum Eccleſiarum, & Monaſteriorum inuaſionem. to.3. 54. 2.
Priùs agnouerat Ioannem XXII. pro legitimo Papa à quo vnctionem, coronationem, & confirmationem petierat; & pro aliquo tempore Papæ fuit obediens. to. 3. 35. 1.
Bauarus nedum Papæ, ſed etiam Eccleſiæ fuit hoſtis publicus, & manifeſtus. to.3. 54. 2.
Arma ſumpſit contra Papam. to.3. 54. 2.
Tanquam contumax in excommunicatione, & Papæ perſecutor fuit declaratus hæreticus. to.3. 55. 1.
Coegit Romæ conciliabulum. to.3. 55. 1.
Diffamauit Romanum Pontificem. tom. 3. 59. 2.
Sparſit in vulgus epiſtolam calumnijs plenam aduerſùs Ioannem XXII. to.10. 422. 2.

*Beatificatio.*

Beatificationis forma. to.10. 487. 2.
Beatificationis, & canonizationis diſcrimen quodnam ſit? to.10. 188. 1.
Per beatificationem permittitur recitatio officij, & celebratio feſti in vno tantùm loco determinato, non autem in tota Eccleſia. to.9. 737. 2.
Beatificatio debet canonizationem præcedere. to.20. 410. 2.
Non fit cum vltima ſententia definitiua ſanctitatis. to.20. 410. 2.

*Beatitudo.*

Beatitudo ſupernaturalis eſt finis vltimus omnium Chriſtianorum. to.13. 404. 1.
Beatitudinis particula omnem ſuperat humanæ mentis imaginationem. to. 8. 71. 1; & ſeq.
Beatitudinis gutta totum ignem inferni extingueret. to.8. 69. 1; & ſeq.
Beatitudo eſt omnino ineffabilis. to.8. 83. 2; & ſeq.
Beatitudinis cognitio ſuperat omnes huius vitæ miſerias. to.8. 73. 2; & ſeq.
Beatitudinis æternæ prærogatiuæ. to. 8. 83. 2; & ſeq.
Beatitudo eſt merces Regum bonorum. to.3. 197. 1.

*Beatus.*

Beati nomen quid ſignificet? to.19. 81. 1.
Beatus nullus fuit ante Chriſti Domini aduentum. to.12. 525. 1.
Beatum nullum fuiſſe, nec futurum eſſe vſque ad mundi finem, priuſquam moriatur, eſt probabilius. to.12. 524. 1; & ſeq.

*Beguardi.*

Beguardorum hæreſis aſſerentium Chriſtum Dominum, & Apoſtolos nihil proprij poſſediſſe, neque etiam in communi fuit damnata à Ioanne XXII. to.10. 422. 1.
Ortum duxit ab Arnaldo de Brixia. tom. 12. 313. 2.
Erat per hipocriſim ordinata ad expoliandos Eccleſiaſticos, & Regularium monaſteria bonis temporalibus, quibus Ludouicus Bauarus Imperator inhiabat. to. 10. 422. 2.
Beguardorum congregatio aſſumpſerat nomen militiæ Chriſti Domini, quod extendebat ad credentes eorum erroribus. to.12. 314. 1.

*Bella.*

Bella contra Turcas à diuerſis Pontificibus indicta. to.2. ex Adolpho. 33. 1; & ſeq.
Bellum contra hoſtes fidei Chriſtianæ eſt licitum. to.2. ex Adolpho. 34. 2.
Bello iuſto priuatur populus poteſtate, quam priùs habebat; & Princeps, qui contra illum præualuit, verum dominij ius in illum acquirit. to.12. 372. 1.
Capti in bello iuſto priuantur libertate à natura conceſſa; & ſerui efficiuntur in pœnam belli commoti. to.12. 372. 1.
Bellum ſactum contra Saracenos, & Turcas Syriam, & Aſiam vaſtantes mouit Vrbanus II. in Concilio Claromontano literis ſollicitatus ab Alexio Imperatore, & à Simeone Patriarcha Hieroſolymitano; & miſſo Gotifredo cum trecentis armatorum millibus hoſtes Chriſtianorum ex Aſia, & Syria fuerunt expulſi. to.1. 571. 2.
Bellum nauale contra Turcas inſtituit Beatus Pius V. to.1. 572. 1.

*Bellarminus.*

Bellarmini encomia. to.10. 53. 1.
Bellarmini ſententia circa librum de Regimine Principum eſt, quòd fuerit à D. Thoma compoſitus. to.9. 675. 2.
Bellarmini epiſtola monitoria ad Archipræſbiterum Angliæ. to.16. 144. 1.
Altera eiuſdem epiſtola ad Portugalliæ Regem de dignitate Cardinalium. tom. 17. 315. 1.
Quomodò cum Nauarro docuerit populum, quando transfert ſuam poteſtatem in Regem à ſe electum retinere poteſtatem in habito? to.12. 373. 1.
Ei falsò fuit impoſita apologia pro iure Principum. to.2. ex Adolpho. 2. 1; & ſeq.
Defenditur à calumnijs ei falsò impoſitis. to.2. ex Adolpho. 5. 1; & ſeq.
Bellarminus iuuenis ſecutus aliorum ſententiam ſcripſit Clericorum exemptionem eſſe tantùm de iure humano; ſed ſactus ſenior re melius inſpecta docuit eſſe, & de iure humano, & de iure Diuino. to.2. ex Adolpho. 38. 2.
Nunquam docuit Principem ſæcularem eſſe Principem ſolùm Laicorum, & non etiam Eccleſiaſticorum, cùm etiam pro iſtis bella gerat, eos defendat, & cùm ad illius Tribunal contra Laicos recurrunt. to. 2. ex Adolpho. 40. 2.
Bellarmini argumenta pro poteſtate Pontificis in temporalia. to. 2. ex Adolpho. 72. 1; & ſeq.
Eius ratio circa depoſitionem Regis infidelis, vel hæretici conantis pertrahere ſuos ſubditos ad ſuam infidelitatem, vel hæreſim.

ſim. to. 2. ex Adolpho. 83. 1; & ſeq; & 97. 1; & ſeq.

Duodecim eius exempla ex Scriptura, & SS. Patribus deprumpta circa ſententiam à Summis Pontificibus ferendam in Reges. to. 2. ex Adolpho. 111. 1; & ſeq.

Eius doctrina de origine poteſtatis politicæ. to. 2. ex Adolpho. 117. 2.

*Belliſarius.*

Belliſarius eiecit Sylucrium Pontificem doloſæ fraudis prætextu, quòd ad Gothos defeciſſet, ſed re vera, quia Theodoræ erat infenſus, cùm noluiſſet reſtituere Anthymum. to. 5. 75. 1.

Belliſarius Sylucrio ſubſtituit Vigilium. to. 5. 75. 1.

Reſtitutus Sylucrius à Iuſtiniano Imperatore iterum à Belliſario in Inſulam Planariam relegatur, vbi inedia Martyr occubuit. to. 5. 79. 2.

Belliſarius anno 537. debellatis Gothis Siciliam, Neapolim, & Romam expugnauit. to. 11. 324. 1.

Simul cum Narſete expulit Barbaros ex Italia, & ex Africa. to. 11. 324. 1.

Tandem ob Sylucrium expulſum ipſe in ſuſpicionem affectatæ tyrannidis adductus priuatus fuit opibus, & dignitatibus; & oculis captus mendicare fuit coactus, & inter extremas ærumnas in ſumma paupertate è viuis deceſſit. to. 11. 350. 1.

*Belus.*

Belus Babyloniæ Rex deſcendit ex Nembroth, & habuit filium Ninum, qui fuit Rex Niniue. to. 3. 70. 1.

Fuit primus Aſſyriorum Monarcha. to. 3. 70. 1.

Erexit ſtatuam Patri ſuo, ob quod idololatriam induxit, & idololatriæ primus Auctor cenſetur. to. 3. 70. 1.

*Benedictio.*

Benedictio, quæ ſolet à Pontifice fieri in Concilijs. to. 9. 131. 12.

Benedictio Epiſcoporum quoad modum inſtituta fuit à Chriſto Domino. to. 4. 7. 2.

Benedictio panis facta in Cœna à Chriſto Domino; & poſt Reſurrectionem, cùm Diſcipulis euntibus in Emaus apparuit. to. 4. 7. 2.

Benedictio populi ad exemplum Chriſti Domini, quando aſcendens in Cœlum benedixit Apoſtolis, fieri debet cum eleuatione manuum ad Cœlum, deinde debent iungi manus, & tandem ſignum Crucis debet formari. to. 4. 7. 2.

*Benedictus II. Papa.*

Benedictus II. fuit vir magnæ eruditionis, & ſummè verſatus in ſacris literis. to. 14. 103. 1.

A Conſtantino Pogonato exorante Clero, Senatu, & Populo Romano obtinuit, vt qui eſſet electus Papa, ſtatim conſecraretur non expectata approbatione, aut confirmatione Imperatoris. to. 4. 323. 8.

Quæ beneficia contulerit Academiæ Pariſienſi, & Philippo Pulcro, ac eius ſequacibus. to. 3. 587. 2.

*Benedictus III.*

Benedictus III. quæ priuilegia conceſſerit Hincmaro; & an ei conceſſerit pallij vſum? to. 6. 269. 2.

Eius epiſtola ad eundem Hincmarum de Pontificis Romani auctoritate. to. 18. 8. 2.

*Benedictus VII.*

Benedictus VII. Polonorum Principi petenti conceſſit diadema, & Regis titulum. to. 4. 33. 2.

Idem conceſſit Stephano Hungariæ Principi. to. 4. 33. 2.

*Benedictus VIII.*

Benedicto VIII. fuit intruſus, & ſuffectus contra ſacros canones quidam Gregorius. to. 1. 11. 2.

Benedictus VIII. aſſeruit neminem poſſe geſtare ſceptrum Imperij Romani, aut dici Imperatorem, niſi quem Papa aptum Reipublicæ exiſtimaſſet, & inſigne Imperiale tradidiſſet. to. 1. 11. 2.

*Benedictus IX.*

Benedictus IX. cum alijs duobus contendentibus de Papatu fuit depoſitus ab Henrico Imperatore, & ei fuit ſubſtitutus Clemens II. to. 9. 445. 148.

Bis eiectus fuit à Papatu. to. 13. 436. 1.

Fuit ei à populo Romano ſubrogatus quidam Syluester; ſed cùm iterum Cathedram repetijſſet, ſponte illam dimiſit; ac pœnitentia ductus illam denuo tentauit inuadere. to. 1. 11. 2.

Excommunicatus fuit in Concilio Sutrino. to. 1. 11. 2.

Puer duodecim annorum fuit electus per vim Alberici eius Patris Comitis Tuſculani. to. 10. 376. 2.

Exercuit munera Pontificalia. to. 10. 376. 2.

Conceſſit pallium Hermanno Archiepiſcopo Hamburgenſi, & Bezelino eius ſucceſſori. to. 10. 376. 2.

Coactus fuit renunciare Papatui. to. 3. 68. 1.

*Benedictus XI.*

Benedictus XI. ab hæreticorum calumnia vindicatus. to. 2. ex Pighio. 91. 1.

Fuit vir eximiæ virtutis, doctrinæ, & ſanctitatis. to. 2. ex Pighio. 91. 1.

Ex PP. Prædicatorum familia aſſumptus ad Pontificatum vixit nouem menſibus, quibus ſanctè adminiſtrauit Eccleſiam. to. 2. ex Pighio. 91. 1.

*Benedictus XIII.*

Benedictus XIII: qui Clementi ſucceſſit, ante, & poſt electionem iuramento ſe obſtrinxit deponendi Pontificatum, quoties id publicæ Eccleſiæ paci expediret. to. 6. 820. 2.

Fuit depoſitus in concilio Piſano. to. 6. 820. 2; & to. 9. 798. 1.

An fuerit verus Papa? to. 4. 815. 87. & to. 10. 485. 1; & to. 13. 436. 2.

Noluit vnquam cedere Ioanni, & Gregorio, niſi priùs congregaretur concilium. to. 13. 262. 2.

Auenione fuit eiectus viuente adhuc Gregorio XII; qui priùs dicebatur Angelus Corrarius, & renouatum eſt ſchiſma iam priùs inductum. to. 9. 10. 11.

Fuit notoriè periurus, quia iuramentum præſtitum in conclaui de abdicando Papatu pro Eccleſiæ pace noluit ſeruare. to. 9. 314. 2.

Mortuus fuit excommunicatus . tomo 9. 805. 1.

*Benedictus Antipapa.*

Benedictus antipapa electus à Romanis tempore Leonis IX; qui institutus fuerat ab Othone I; qui regreſſus ad Vrbem illam obſedit; vt autem obſeſſionem ſolueret, traditus ei fuit Benedictus, qui miſſus fuit in Saxoniam, vbi vitam finiuit. tomo 3. 68. 1.

*S. Benedictus.*

Sancti Benedicti Ordinis Caſſinenſium Fundatoris laudes, & encomia. tomo 10. 66. 2.

*Beneficia.*

Beneficiorum incompatibilitas. to.5.558.51; & 560. 65.

Beneficiorum aliquorum inſtitutio eſt de iure Diuino; aliorum verò tantùm de iure humano. to.5. 558. 50.

Beneficia incompatibilia alia ſunt, quæ ipſo iure vacant per adeptionem alterius beneficij; alia, quæ non vacant. to. 5. 558. 51.

Beneficium primum non vacat, niſi per actualem poſſeſſionem pacificam ſecundi beneficij. to.5. 559. 54.

Beneficij poſſeſſio pacifica quæ ſit? to. 5. 559. 55; & ſeq.

Beneficia incompatibilia obtinentium pœnæ quæ ſint? to.5. 559. 57.

Beneficia incompatibilia quæ ſint? tomo 5. 560. 64; & ſeq.

Beneficia conſiſtorialia ſunt, quæ in Conſiſtorio conferuntur à Papa. tomo 5. 564. 76.

Beneficia reſeruata Summo Pontifici quænam ſint? to.5. 564. 78.

Beneficia alia ſunt reſeruata, alia affecta. to.5. 564. 80; & ſeq.

Beneficium cenſetur vacare per obitum reſignantis non expreſſo vero valore ipſius beneficij. to.5. 566. 87.

Beneficium inualidè collatum à Papa nequit ab Ordinario conferri. to. 5. 566. 91.

Beneficia, quæ vacant in curia, ſunt Papæ omnino reſeruata. to.5. 566. 93.

Beneficia vacare apud Sedem Apoſtolicam, & vacare in curia quomodò differant? to.5. 567. 96.

Beneficia in Vrbe vacantia conferuntur à Papa, etiamſi non ſint reſeruata. to. 5. 568. 100.

Beneficia patronata, ſi vacent in curia, non ſunt reſeruata. to.5. 569. 108.

Beneficia iuriſpatronatus Clericorum, & Laicorum non continentur ſub reſeruationibus generalibus. to.5. 570. 111.

Beneficium Laicale eſt, quod inſtitutum fuit ex bonis patrimonialibus ipſius Laici, vel Clerici. to.5. 570. 114.

Beneficiorum inſtitutio quoad ſubſtantiam eſt iuris Diuini; & quoad modum eſt iuris humani. to.11. 531. 6.

Beneficiorum tituli ſunt de iure poſitiuo. to.18. 117. 4.

Beneficiorum incompatibilium pluralitas à quo, & quomodò fuerit interdicta? to.18. 356. 2.

Beneficia, quæ adhuc non vacant, non poſſunt diſponi, ſeu promitti. tomo 18. 360. 1.

Beneficium ad tempus, & cum conditione etiam de futuro ſolus Papa poteſt concedere. to.4. 521. 155.

Beneficiorum incompatibilitas quot modis inducatur? to.5. 555. 37; & ſeq.

Beneficiorum incompatibilium pluralitas ſine cauſa nequit concedi. to.5. 555. 40; & ſeq.

Cauſæ, ob quas plura beneficia poſſunt conferri. to.5. 556. 42; & ſeq.

Beneficia incompatibilia, quæ egent diſpenſatione, quænam ſint? to.5. 558. 51; & ſeq.

Beneficia priora Epiſcopi non vacant per permutationem vnius Epiſcopatus cum altero. to.5. 560. 62.

Beneficia priora omnia vacant per aſſumptionem ad Papatum. to.5. 560. 63.

Beneficia iuriſpatronatus Laici quandonam validè conferantur à Papa? to. 5. 549. 13.

Beneficia menſibus Ordinariorum vacantia poſſunt à Papa conferri. to.5. 550. 17; & ſeq.

Beneficia vniformia etiam ſimplicia in eadem Eccleſia, ſi alterum illorum ſufficiat, nequeunt conferri ab Epiſcopo. to. 5. 552. 30; & ſeq.

Beneficia difformia ſub eodem recto nequeunt eidem Clerico conferri ab Epiſcopo, præſertim ſi reſidentiam requirant. to.5. 553. 33; & ſeq.

Beneficiorum pluralitas tunc eſt execranda, quando promiſcuis actibus rerum turbantur officia; quod euenit, quando exigunt perſonalem reſidentiam. to.4. 781. 60.

Beneficium quærens pecunia non eſt propriè hæreticus, ſed impropriè, niſi credat gratiam Spiritus Sancti poſſe pecunijs acquiri. to.9. 91. 66.

Beneficiorum Eccleſiaſticorum collatio quomodò ad poteſtatem ſæcularem poſſit ſpectare? to.3. 156. 2.

Beneficium conſequi cum pacto redimendæ penſionis eſt omninò ſimoniacum, nec à Papa vnquam fuit permiſſum; non autem redimere penſionem beneficio impoſitam. to.3. 413. 1; & ſeq.

*Beneficiatus.*

Beneficiatus non habet dominium vtile, nec directum beneficij independenter à Papa. to.3. 614. 1.

Eſt tantùm procurator, & adminiſtrator beneficij à Papa conſtitutus. tom.3. 614. 1. & ſeq.

Poteſt ab ipſo Papa ſpoliari. to. 3. 614. 1; & ſeq.

*Beniamin.*

Beniamin interpretatur filius dexteræ iuxta S.Petrum Damianum. to.4. 572. 5.

Ex illius tribu fuit Paulus Apoſtolus. to. 4. 572. 5.

*Benno.*

Benno in S.Gregorium VII. æquè falſa, ac turpia eructauit conuitia. to.4. 814. 79.

Fuit notorius ſchiſmaticus, & falſarius impoſtor; propterea nullius catholici fidem promeruit. to.4. 814. 79.

*Bertoritæ*.

Bertoritæ hæretici dicti cænoſi à Nicolaitis ſumpſerunt ſuam hæreſim. to.1.288.1.

Inter alia, quæ docuerunt, vxores communes habendas eſſe dixerunt, & auerſandam eſſe propagationem filiorum. to. 1. 288. 1.

Dicti fuerunt etiam Carpocratiani, & Gnoſtici. to.1. 288. 1.

Damnati fuerunt à Papa Euariſto. tom. 1. 288. 1.

*Berengarius*.

Berengarij hæreſis ſub Leone IX. fuit delata ad Apoſtolicam Sedem. to.10.377.1.

Berengarius priùs docuit In Sacramento Euchariſtiæ non eſſe verum Chriſti Domini Corpus, & Sanguinem; poſtea hoc errore reuocato docuit Corpus, & Sanguinem Chriſti Domini eſſe ſimul cum ſubſtantia panis, & vini; & ſolos adulros, non paruulos eſſe baptizandos. to. 10.377.1.

Fuit à Leone IX. damnatus. ro.10.377.1; & to.8.517.2.

In Synodo Romana ſub Nicolao II. centum, & tredecim Epiſcoporum damnatus ſuam hæreſim abiurauit, & fidei catholicæ iuramentum emiſit. to.15.637.58.

Concilium Pariſienſe ſtatim promulgauit decretum, vt Berengarius ſimul cum ſuis ſequacibus obſideretur, donec aut fidei catholicæ conſentiret, aut mortis pœnam pateretur. to.15.638.58.

Berengarius fuit Pater omnium Sacramentariorum, parum eruditus, inanis gloriæ cupidus, animo elatus, & conuiciator. to.15. 346. 2.

Teſte Guilelmo Bibliothecario habebat Dæmonem ſemper ei aſſiſtentem. tom. 15. 346. 2.

Fulbertus Epiſcopus Carnotenſis in extremis ſuæ vitæ poſitus, à plurimis viſitatus, inter quos videns Berengarium eo modo, quo poruit, iuſſit expelli aſſerens prope ipſum conſiſtere immanem Dæmonem anhelitu corrumpentem vicinos. to.15. 346. 2.

Dum de Euchariſtia publicè concionaretur, pluries apparuit Dæmon viſibilis inter ipſum, & auditores teſte Vincentio Belluacenſi. to.15.346.2.

Fuit Eccleſiæ Andegauenſis diaconus, & ſub annum Domini 1060. ſuam hæreſim publicauit. to.7.810.1.

Fuit damnatus à Leone IX; & ab eius ſucceſſore Victore II; & ab huius ſucceſſore Stephano IV; & ab huius ſucceſſore Nicolao II; & ab Alexandro II; qui Nicolao ſucceſſit; & à Gregorio VII; qui ſucceſſit Nicolao II. to.7.810.1; & ſeq; & to.6.875.3.

Inſtitit Henrico Regi Galliarum, vt cogeretur concilium, in quo poſſet ſuam ſententiam proponere, ſed Durandus Leodienſium Epiſcopus illius inſtantiam cohibuit aſſerens rem integram ad Romanum Pontificem eſſe remittendam. ro.1.188.2.

Contra ipſum, & Brunonem eius aſſeclam acriter diſputauit Durandus Epiſcopus. to.1. 189. 1.

Berengarius Turonenſis Archidiaconus Andegauenſis, & Bruno Epiſcopus Andegauenſis, quamuis vocati ad concilium Vercellenſe, intereſſe noluerunt; miſerunt tamen duos Clericos, qui illos defenderent; ſed in prima defecerunt audientia, & capti ſunt. to.1.315.2.

Berengarij conuicia, & blaſphemiæ in Leonem IX. Pontificem ſanctiſſimum paulò ante defunctum. to.1.315.2.

Eius libri publicè fuerunt combuſti, & ipſe ſolemniter damnatus. to.1.315.2.

Eccleſiam Romanam vocauit Eccleſiam malignantium, & eius concilium Sathanæ ſedem. to.1.315.2.

Nullus hæreticus ram præceps, tamque perturbandæ Eccleſiæ cupidus fuit, ſicut Berengarius, quia nullus auſus fuit violare Auguſtiſſimum, & Sanctiſſimum Sacramentum ab omnibus SS. Patribus vnanimiter deſcriptum, & aſſertum. tom.4. 244. 2; & ſeq.

Suam hæreſim abiurauit in Concilio Romano ſub Nicolao II; ſuos libellos ſua manu coram Nicolao, & toto concilio cremauit, fidei profeſſionem, quam Turonis emiſerat, renouauit. tom. 1. 315. 2; & rom. 4. 112. 1.

*Berengarius inuaſor*.

Berengarius tyrannicus inuaſor Eccleſiæ, & Italiæ ab Othone I. Saxonum Rege, ac deinde Imperatore fuit victus, & ab Italia depulſus. to.3.68.1.

*Bernaldus Conſtantienſis*.

Bernaldi Conſtantienſis epiſtola ad Alboinum de incontinentia Sacerdotum. to. 5. 714. 1; & ſeq.

Eiuſdem reſponſio ad Alboini inſolentiſſimum reſcriptum de ſe ſubmittendo Gregorio VII. Pontifici Maximo. tom.5.717. 1; & ſeq.

Altera ad aliud eiuſdem reſcriptum epiſtola reſponſiua de cauendo anathemate promulgato à Summo Pontifice. tom.5.721. 1; & ſeq.

Idem contra Simoniacos, & incontinentes Altaris miniſtros. tom. 5. 727. 1; & ſeq.

*S. Bernardinus Senenſis*.

S.Bernardinus Senenſis tempore perturbationum Eccleſiæ libertate Euangelica publicè prædicabat plenitudinem poteſtatis Summi Pontificis, cuius ſententiæ magis, quàm ſententiæ totius Mundi eſt ſtandum. to.1 104. 2.

S. *Bernardus*.

S. Bernardus Abbas Claraualleuſis prouocauit ad Innocentium Pontificem contra Petrum Abailardum, & Arnaldum de Brixia proponentes populis nouum Euangelium. ro.1.159.2.

Item contra Gilbertum Pictauienſem Epiſcopum fouentem Henricum Monachum Petrobruſianæ hæreſeos incentorem, & quoſdam alios ambientes titulum Apoſtolicorum appellauit ad Eugenium III. Pontificem. to.1. 160. 1.

Eius miracula in Monaſterio Claraualleuſi, & Mediolani patrata. to.1.14.1; & ſeq.

Petrum Piſanum, & quoſdam alios reconciliauit Eccleſiæ. to.1. 14.2.

S. Guilelmum Pictauienſem comitem Innocentio II. Pontifici reconciliauit, & ad pœnitentiam induxit. tom. 1. 14. 2; & ſeq.

Lotharium Imperatorem inſtantem importunè Innocentio II; vt ſibi reſtituerentur Epiſcoporum inueſtituræ, quas ab Henrico eius prædeceſſore Eccleſia ſibi vindicauerat, Bernardus ita deterruit, vt ab incepto deſiterit. to.1.420. 1.

S.Bernardus admonuit Eugenium III; vt aduerteret,quo in loco eſſet conſtitutus,quidne ei ex officio incumberet; quòd poſſideret locum Petri; & quòd eſſet conſtitutus ſuper gentes, & Regna, vt euellat, & deſtruat, & ædificet, & plantet. to.1.522.2; & to.13.246.1; & 344.2.

Philippum Galliarum Regem Eccleſiarum immunitatem violantem literis fortiter increpuit. to.1.561.2.

S.Bernardus fuit ſui temporis Elias ob animi fortitudinem, & ob magna, ac multa miracula. eo.1.562.1.

Strenuè pugnauit, & ſcripſit pro libertate Eccleſiaſtica. to.1.562.1; & ſeq.

Quibus titulis appellauerit Romanum Pontificem? to.1.ex Tannero. 19. 120;& ex to.2. ex Pighio. 143.1; & ſeq.

Eius epiſtola de Cardinalium dotibus,& qualitatibus. to.17. 314. 1.

Altera epiſtola ad Eugenium Papam de illius ſuperioritate ſupra cæteros Prælatos. to.9. 610.296; & to.1. ex Tannero. 19.118.

Quomodò ſit intelligendus in lib.de conſiderat. ad Eugenium, quando aſſerit Papæ poteſtatem temporalem non conuenire? to.9. 683.2.

Eius ſententia de temporali Summi Pontificis poteſtate. to.2. ex Adolpho. 82. 1.

Fuit mens, os, & lingua omnibus Galliarum Epiſcopis. to.6.624.1.

Quomodò in Concilio Rhemenſi contra Gilbertum Pictauienſem placauerit Cardinales contra ipſum exardentes, quia ſcripſerat fidei capitula contra totidem ipſius Gilberti? to.15.642.65.

*Bernardus Antiochenus.*

Bernardus fuit primus Antiochenorum Latinus Patriarcha. to.6.277.2.

Tranſtulit Albaram Metropolitícam dignitatem, quæ priùs erat Apameæ, quæ erat antiqua ſecundæ Syriæ Metropolis. to. 6. 277. 2.

More Latino tranſmiſit pallium Petro Epiſcopo, & Metropolitano Apameæ. tom. 6. 277. 2.

Ei ſucceſſit Radulphus chariſſimus populo, non autem clero, & Epiſcopis, ſine quorum ſuffragijs fuit electus. tom. 6. 278. 1.

*Beſſarion.*

Beſſarion Græcus Nicænus Epiſcopus creatus fuit Cardinalis ab Eugenio IV. poſt vnionem Græcorum cum Latinis factam in Florentino Concilio. to.16.125.1.

In oratione habita in Synodo Florentino pro vnione controuerſiam S.Cyrilli cum Theodoreto Epiſcopo Cyrenſi fusè deſcripſit. to.3.681.1.

*Bethania.*

Bethania obedientiæ domus interpretatur. to.3. 245. 1.

In ea ſolùm Lazarus fuit reſuſcitatus, Martha miniſtrauit,& Maria contemplata eſt. to.3. 245. 1.

*Beza.*

Bezæ Caluini diſcipuli illatio ridicula, quæ intulit Papam, ſicut ſuccedit Petro in poteſtate, ita debet ei ſuccedere in negatione, & crucifixione. to.3.345.1.

Docuit non ſpectare ad Papam conuocare Concilium, nec ad ſolum Imperatorem, ſed ad omnes Principes Chriſtianos nullum agnoſcentes ſuperiorem, & ad omnes Ciuitates ſimul ipſo Imperatore. tom. 8. 785. 2.

Eius ſententiam ſecutus fuit Mornæus alter Caluini diſcipulus. to.8.776.1.

*Bigamia.*

Bigamia eſt impedimentum, quo quis nequit ad Epiſcoparum promoueri propter incontinentiam, quam ſignificat, & quia primam fidem irritam facit. to.14.308.1.

Bigamus nequit promoueri ad Cardinalatum, neque cum eo Papa diſpenſat. to.9. 410. 3.

Bigami à Paulo Apoſtolo fuerunt reprobati. to.19. 153. 1.

*S.Birgitta.*

S.Birgittæ fuerunt à Deo reuelata,quanta mala ſibi coaceruauerant Græci eo, quòd Romanæ Eccleſiæ adhærere, & Summo Pontifici ſe noluerint ſubijcere. tom.1.162.1.

Eius regula fuit à Deo reuelata. tom. 3. 299. 2.

*Byrrhus.*

Byrrhus Græcè ſignificat veſtem amplam, talarem, quam Epiſcopi Græci iampridem appellant Mandyam vndulatam. to.6.254. 1; & ſeq.

Neophyti antiquitus, dum è ſacro fonte aſcendebant, byrrho albo induebantur teſte S.Gregorio Magno. to.6. 254. 1.

Byrrho olim vſi fuerunt etiam Epiſcopi Latini ex teſtimonio S. P. Auguſtini. tom. 6. 254. 1.

*Blaſphemia.*

Blaſphemus eſt non ſolùm Iudæus, ſed etiam quilibet infidelis, qui Chriſtum Dominum ignorat, & eum non colit. to.3.161.2.

Blaſphemus Chriſti Domini in Chriſtianos poteſtatem, & iuriſdictionem nequit exercere. to.3. 161. 2.

Blaſphemiæ hæreticorum, & præcipuè Martini Lutheri contra Papam, & contra damnationem latam in illius articulos. tom.3. 304. 1; & ſeq.

Item Wicclefſi. to.3.7.2.

*Blondellus.*

Blondellus hæreticus docuit plebem in regimine Eccleſiaſtico ſummam poteſtatem habere. to.3.958.1; & ſeq.

Voluit Eccleſiam primis trecentis annis poſt Chriſtum Dominum Euangelicam veritatem integrè retinuiſſe. to.3.959.1.

Dixit Eccleſiaſticam diſciplinam ob mores deprauatos penitus collapſam, & dirutam eſſe. to.3.962.1; & ſeq.

Alij eiuſdem errores. to.3.925.2.

*Boanerges.*

Boanerges vocati fuerunt à Chriſto Domino Iacobus, & Ioannes, idèſt filij tonitrui. to.9. 540. 1.

Hoc nomen non eſt nomen officij,dignitatis, vel præeminentiæ. to.9.540.1.



Digitized by Google

*Boemi.*

Boemi opera Romani Pōtificis Stephani VII; ſiue Nicolai I. ad fidem catholicam fueruut conuerſi. to.1.257.2.

*Boleslaus:*

Boleslaus Poloniæ Rex ob occiſum ad Altare S. Stanislaum Epiſcopum Cracouienſem Regno fuit priuatus à Gregorio VII. to.11.360.4; & to.7.457.1.

Etiam eius filios, & quoſcunque ſucceſſores omni honore, & dignitate Regali priuauit. to.9.691.2.

*Bonifacius I.*

Bonifacij I. epiſtola ad Rufum Teſſalonicenſem Archiepiſcopum de appellatione ad Apoſtolicam Sedem. to.6.208.2; & 419.1; & 438. 1.

Fuit poſt Innocentium. to.6.419.1.

Refert in eadem epiſtola S. Athanaſium, & Petrum Alexandrinos Patriarchas, S. Meletium, Flauianum Patriarchas Antiochenos, Nectarium, & S. Ioannem Chriſoſtomum appellaſſe, non ad concilium generale, ſed ad Apoſtolicam Sedem. tom. 6. 419.1; & ſeq.

Ei ſubmiſit ſuos libros tanquam ſupremo omnium dogmatum cenſori S.P. Auguſtinus. to.8. 422. 1.

Defuncto Zoſymo electus fuit Pontifex anno Domini 418. to.3.751.2.

Sub ipſo inchoatum fuit Concilium Carthaginenſe ſextum, quod durauit vſque ad Cœleſtini Pontificis tempora. to.3.751.2.

Eius epiſtola ad Epiſcopos Galliæ contra Maximum Epiſcopum. tom. 3. 777. 1; & to. 10.329. 1.

Bonifacius I. fuit in lege doctiſſimus, optimis moribus comprobatus, acclamatione totius populi, & cleri; ac à ſeptuaginta Præsbiteris, & nouem Epiſcopis, licèt inuitus, & reluctans, Pontifex fuit conſecratus. to. 1. 10. 2.

Eulalius Archidiaconus contra Bonifacium ſe in Pontificatum intruſit; ſed Honorius Imperator inſtante populo, qui Bonifacij partes ſtrenuè defendit, Eulalium expulſit ex Vrbe; & Bonifacium in Vrbem iuſſit adduci, vt Eccleſiam gubernaret. tom. 1. 11. 1.

Recepit epiſtolam obedientiæ ab Eulalio Carthaginenſi, & ab alijs Africanis Epiſcopis ſubſcriptam. to.1.106.2.

Delegauit cauſam Maximi Epiſcopi Valentini ad plenam Synodum Narbonenſis prouinciæ ſub conſulatu Monaxij anno decimo nono quinti ſæculi. tom. 6. 122. 1; & ſeq.

Eius electio fuit facta in feſto SS. Innocentium poſt biduum à morte Zoſymi Papæ. to.6. 338. 1.

Schiſma contra ipſum ab Eulalio excitatum durauit ſeptem menſibus, & quindecim diebus. to.6.338.1.

Illius electio declarata fuit valida, firma, & legitima ab Honorio etiam, antequam examinaretur in Synodo Spoletina ad hanc rem iam indicta. to.6.338.1.

Bonifacius I. plura caſſauit, quæ facta fuerant à Cœleſtino prædeceſſore, quia non fuerant facta de Cardinalium conſenſu. tom.9.480.6.

Aſſeruit Epiſcoporum iudicia eſſe Sedis Apoſtolicæ auctoritate firmanda. tom.10. 329. 2.

*Bonifacius II.*

Bonifacius II. fuit verus, & legitimus Papa electus poſt obitum Felicis, contra quem in Baſilica Conſtantiniana ſe erexit Dioſcorus Diaconus adiuuante Rege Athalarico, & fauente cleri præſentia. tom. 8. 767. 1.

Eius epiſtola ad Eulalium Alexandriæ Patriarcham de duratione ſchiſmatis inter Romanam, & Africanas Eccleſias propter appellationes eſt ſuppoſititia, & ficta, quamuis omni non careat fundamento. tom. 6. 127.1; & 364.1.

Celebrauit Synodum Romanam, in qua declarauit appellationes ad Sedem Apoſtolicam fieri poſſe nedum ex Illyrico, ſed etiam ex toto Orbe. to.6.208.2.

In epiſtola ad Cœſarium confirmauit Synodum Arauxicanam damnans Pelagiani erroris ineptias, & vetuſtas Semipelagianorum reliquias. to.15.558.27.

Collecta Synodo elegit ſibi in ſucceſſorem Vigilium Diaconum, & cùm chirographis Sacerdotum, & iureiurando ante D. Petri confeſſionem Vigilium futurum Pontificem conſtituiſſet, poſtea cognita facti illegitimatione congregauit nouam Synodum, in quo præfatam electionem caſſauit, & decretum electionis fuit combuſtum, quia factum fuerat contra canones, & contra reuerentiam ſanctæ Apoſtolicæ Sedi debitam. to.9.765.2; & to.4.50.2; & 182. 2; & to.20.429.1.

Liber Pontificalis relatus in vita ipſius Bonifacij II. to.6. 364. 1.

Reſtituit appellationes Africanas ad Apoſtolicam Sedem. to.6.364.1.

*Bonifacius III.*

Bonifacius III. fuit odio habitus à Iacobo Rege Angliæ, quia mordicus defendit Apoſtolicæ Sedis primatum. to.12.490.2.

Succeſſit Sabiniano. to.7.808.1.

Eius tempore Phocas Imperator inſolentiam Patriarchæ Conſtantinopolitani compeſcuit, & publico edicto præcepit, vt omnes per Orbem Eccleſiæ obedirent Romano Pontifici. to.7.808.1.

*Bonifacius IV.*

Bonifacius IV. qui Deusdedit fuit appellatus, Bonifacio III. ſucceſſit. tom. 7. 808. 1.

*Bonifacius V.*

Bonifacius V. ſucceſſit Bonifacio IV; & eius tempore ſurrexit Mahometus ex regione Arabiæ, ex patre Perſa gentili, & matre Hebræa Iſmaelitici generis. to.7.808.1.

Fuit vir ſingularis humanitatis, & clementię. to.14. 108. 1.

Fuit Neapolitanus natione Campanus. to.8. 157. 2.

Eius epiſtola ad Eduinum Regem Anglorum refertur à Beda. tom.10.472.1; & tom. 8. 157. 2.

Arguitur falsò à Magdeburgenſibus, quòd docuerit Chriſtum Dominum liberaſſe homines à ſolo peccato originali. to. 8. 157. 2; & to.10.472.1; & to.18.645.2.

*Bonifacius VI.*

Bonifacius VI. Romanus Sedem Apoſtolicam violenter inuaſit, ideo non fuit legitimus Papa, & non vixit, niſi quindecim diebus. to.10.284.2.

*Bonifacius VII.*

Bonifacius VII. fuit pariter inuaſor Apoſtolicæ Sedis, Ideo ab antiquioribus inter Pontifices non fuit numeratus. tom. 10. 285. 1.

*Bonifacius VIII.*

Bonifacius VIII. mouuit Eduardum Angliæ Regem, quòd Regnum Scotiæ pertinebat ad Apoſtolicam Sedem. to.10. 125. 1.

Altera eius epiſtola ad Regem Galliarum, in qua conqueritur, quòd Regij Officiales Comitatum Magaloonenſem grauarent.tom. 10. 125. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Nicolaum Epiſcopum Oſtienſem, Vellertrenſem Apoſtolicæ Sedis Legatum, in qua ei notificauit, quòd Regnum Vngariæ à B. Stephano I. Rege Chriſtiano cum omnibus ſuis iuribus oblatum fuit, & traditum Sacroſanctæ Eccleſiæ Romanæ. to.10. 125. 2.

Regi Aragoniæ conceſſit Regnum Siciliæ. to.4. 34. 2.

Borſum Eſtenſem inter miſſarum ſolemnia Ferrariæ Ducem inſtituit; eique auream trabeam, pomum, ſceptrum, torquem, ac paludamentum donauit. to.4. 35. 1.

Fuit ſtrenuus, & egregius Eccleſiaſticæ libertatis aſſertor. to.11. 349. 1.

Eius controuerſia cum Philippo Pulcro Rege Galliarum. to.11. 349. 1; & 350. 2; & ſeq; & to.6. 782. 1; & ſeq.

In ſua Extrauag. declarauit omnem humanam creaturam ſubiectam eſſe Romano Pontifici. to.11. 350. 3.

In Vrbe Anagniæ, in qua natus fuerat, captus, quia duos Cardinales purpura exuerat, poſt triduum fuit liberatus; & omnibus veniam donauit. to.6. 780. 1.

Philippo Galliarum Regi conceſſit, vt ſubſidia ad Regni defenſionem neceſſaria, quæ voluntariè exhiberentur à Præſulibus, exigeret. to.6. 781. 2.

Carolum II. Galliæ Principem, & S. Ludouici ex fratre nepotem in Siciliæ Regem inſtituit,& contra Friderici conatus defendit, & fouit. to.6. 781. 1.

Epiſcopos Galliæ Romam ad Concilium vocauit; ſed cùm eſſent à Philippo Pulcro, ne Regno exirent, impediti, Bonifacius excommunicationem tulit in omnes impedientes nemine ſingulariter nominato. to.6. 782. 1; & ſeq.

Illius vindiciæ ab erroribus, quos ei impioxerunt Hæretici. to.7. 682. 1; & 724. 1; & to.8. 460. 1; & to.1. 351. 1.

Ei fuit obiectum, quòd non eſſet legitimus Pontifex, quia arte, & dolo coegiſſet S. Cæleſtinum renunciare Papatui; & poſtea quia Cœleſtinus non poterat renunciare, cùm non eſſet eo ſuperior, in cuius manu Paparum deponeret. to. 2. ex B. Ægidio. 56. 1.

Fuit egregiè defenſus à B. Ægidio Columna Ordinis Eremitarum S. P. Auguſtini Bituricenſi Archiepiſcopo. to.2. ex B. Ægidio. 3. 1.

Tandem Romæ placida morte quieuit. to.6. 780. 1.

Illius cadauer trecentos poſt annos effoſſum ſanum, integrumque fuit repertum. to.6. 780. 1.

*Bonifacius IX.*

Bonifacius IX. ſucceſſit Vrbano IV; & habuit ſucceſſorem Innocentium VII. to.7. 811.2; & to.9. 10. 11.

Fuit electus iuuenilis quidem ætatis, ſed fuit conſtantiæ pluſquam virilis. to. 7. 811. 2.

Confirmauit regulam S. P. Dominici. to.19. 378. 7.

Eiuſdem priuilegium conceſſum pro mantellatis, & pinzocheris Ordinis Eremitarum S. P. Auguſtini. to.19. 378. 7.

*S. Bonifacius Martyr.*

S. Bonifacius Germaniæ Apoſtolus tempore Gregorij III. multas Germaniæ prouincias conuertit ad fidem. to.15. 211. 15.

Ex poteſtate ſummi Pontificis in Bauaria, vbi erat tantùm vnus Epiſcopus, tres alios Epiſcopatus inſtituit. to.15. 211. 15.

Eius luculentiſſimum teſtimonium de infallibilitate Romani Pontificis. to. 6. 882. 5.

Eius articulos corruptus à Luthero. tom. 3. 283. 2.

Obijt anno 755. martyrio coronatus. tom.6. 882. 5.

Fuit totius Germaniæ Legatus, & illius Pater, & Apoſtolus fuit vocatus. to.3. 783. 1.

*Bonifacius Epiſcopus.*

Bonifacij Epiſcopi iuramentum præſtitum Gregorio II. Pontifici. to.4. 212. 2.

*Bonitas Dei.*

Bonitas Dei ſumma, & prouidentiſſima erga Eccleſiam in inſtitutione Summi Pontificis ſingulariter reſplendet. to.10. 41. 1.

*Bonoſus.*

Bonoſus Epiſcopus accuſatus de hæreſi circa Beatiſſimę Virginis Deiparæ virginitatem. to.7. 296. 2.

Eius iudicium à Concilio Capuano fuit remiſſum ad Epiſcopum Teſſalonicenſem, & ad finitimos Macedoniæ Epiſcopos vicinos Bonoſo, & illius accuſatoribus. to.7. 296. 2.

Bonoſus per literas conſuluit S. Ambroſium Epiſcopum Mediolanenſem, an ſibi liceret interdictam irrumpere, & ingredi Eccleſiam. to.7. 296. 2; & to. 6. 516. 1.

Fuit Epiſcopus Naiſſitanæ ciuitatis in Dacia, & de erroribus peſſimis fuit accuſatus. to.6. 516. 1.

Anyſius Macedoniæ Metropolita Teſſalonicenſis Epiſcopus, & Apoſtolicæ Sedis Vicarius per totum Illyricum reuerſus à Concilio Capuano citauit Bonoſum, & contumacem ab officio Epiſcopali ſuſpendit; at ille ſuſpenſionem contemnens interdictam irrupit Eccleſiam. to.6. 516. 1.

Bonoſus, & eius accuſatores non fuerunt præſentes Concilio Capuano; ideo illius cauſa non fuit à Concilio recognita, ſed remiſſa, vbi poterat per illorum præſentiam examinari. tom.6. 516. 2.

Cur Bonoſus potiùs ad S. Ambroſium, quàm ad Papam Siricium recurrerit? to. 6. 517. 1.

Eius cauſa quomodò remiſſa fuerit? tom. 10. 566. 1.

*Bonum.*

Bonum maius eſt bonum Ducis, quàm bonum

Digitized by Google

num exercitus. to.7. 755. 2.

Bona hominis alia ſunt interna, vt bona animæ, quæ ſunt virtutes; & bona corporis, vt ſanitas; alia externa, vt prædia, diuitię, & opes. to.17. 412. 1.

Bonum commune ſemper eſt pręferendum bono priuato. to.9. 458. 27.

Bonum, quod pluribus prodeſt, eſt præferendum bono, quod prodeſt paucioribus. to.9. 458. 27.

Bonum commune eſt maius bonum, quàm bonum particulare, dummodò bonum particulare non ſit de iure Diuino. tom.9. 706. 1.

Bonum quodcumque creatum debet poſtponi ad ſaluandum ius Diuinum. tom.9. 706 1.

Bonum commune quantùm præualeat, & quantùm ſit præſtantius bono ſpeciali? to.13. 285. 1.

Bonum Chriſtianæ Reipublicæ maximè, & principaliter pendet ex poteſtate Romani Pontificis. to.13. 374. 2.

Bonum ſpirituale totaliter integrum eſt in Chriſto Domino. to.13. 401. 2.

Bona ſpiritualia quomodò ſint in Summo Pontifice? to.13. 401. 2.

Bonum quantò communius eſt, tantò dignius exiſtit, quia eſt ſimilius ſummo bono, in quo totius boni ratio continetur. tom.3. 138. 2.

Bona Eccleſiaſtica ſunt conceſſa communitati, non perſonę particulari. to.13. 460. 2.

*Bonus.*

Bonorum hominum proprium eſt ſemper metuere culpam etiam, vbi culpa non adeſt. to.4. 41. 1.

*Boues.*

Boues in pſ. 8. deſignant Iudæos propter eorum obſtinatam duritiem. to.4. 83. 1.

Vel quia Iudæi Legis Moſaicæ iugo adhuc tenent colla ſubiecta. to.4. 84. 1.

Hæretici autem, & Schiſmatici deſignantur per boues, quia cornu ſuperbiæ ſemper veritati repugnat. to.4. 85. 1.

*Brentius.*

Brentius hæreticus perfidiſſimus voluit poteſtatem congregandi concilia fuiſſe à Deo conceſſam Imperatori, non autem Papæ. to.8. 785. 2.

Fuit adeò intolerabilis etiam ipſiſmet hæreticis, vt à Zuinglianis, & Caluiniſtis fuerit excommunicatus. to.11. 16. 2.

Docuit omnes Principes ſæculares habere poteſtatem publicè iudicandi de rebus ad religionem ſpectantibus; perſonas autem priuatas ductu Spiritus ſancti priuatè reuelantis noſcere ex Diuinis Scripturis, quæ pertineant ad propriam ſalutem. tom. 14. 8. 1.

Voluit Eccleſiæ primatum reſidere apud Principes ſæculares. to.14. 16. 2.

Illius contumeliæ, & blaſphemię contra Eccleſiæ Romanæ primatum. to.18. 90. 1; & ſeq.

Docuit Eccleſiam Hieroſolymitanam, tanquam fundatam à Chriſto Domino, eſſe matrem omnium Eccleſiarum. to.18. 91. 1; & ſeq; & to.3. 21. 1.

Negauit appellationes Africanas etiam Epiſcoporum ad Romanum Pontificem, & Apoſtolicam Sedem. to.18. 93. 1.

Brentij, & Witembergenſium dilemmata, & ſcommata contra votum paupertatis. to.9. 750. 2; & ſeq.

Brentij hæreſis, quam ſecutus eſt Henricus Octauus Angliæ Rex, & Eliſabeta Angliæ Regina, fuit, quòd quilibet Rex ſit Papa, atque adeò habeat poteſtatem ſupremam in Eccleſiam. to.3. 617. 2.

*Breuitas.*

Breuitas non opponitur æternitati, ſed temporis prolixitati. to.20. 81. 2.

*Britannia.*

Britannia ad fidem fuit conuerſa tempore Papæ Eleutherij. to.20. 23. 1.

Britanniæ Rex, quando eſt catholicus, iuramentum fidelitatis Eccleſiæ Catholicæ, & Romano Pontifici emittit in manu Archiepiſcopi Colonienſis. to.20. 24. 1; & ſeq.

Altera Britanniæ conuerſio ad fidem catholicam fuit tempore S. Gregorij Magni. to.18. 228. 1.

*S. Britius.*

S. Britius Turonenſis Epiſcopus à populo per rebellionem eiectus Romam appellauit ad Romanum Pontificem. to. 6. 97. 2; & to. 20. 589. 1.

Ei ſtatim Turronenſes ſuperordinauerunt Iuſtinianum, quem miſerunt poſt Britium Romam properantem, vt ageret ſuum negotium. to.6. 97. 2.

Sed cùm perueniſſet Vercellas Italiæ Ciuitatem iudicio Dei percuſſus interijt. tom.6. 97. 2.

S. Britius tandem per Romanum Apoſtolicæ Sedis iudicium in ſuum thronum, & Eccleſiam fuit reſtitutus. to.6. 97. 2.

*Brixinum.*

Brixinum in Noricis conciliabulum iuſſu Henrici IV. Germaniæ Regis coactum contra Gregorium VII. triginta Epiſcoporum in eundemet Gregorium, quaſi Sedem Apoſtolicam malis actibus inuaſiſſet; ordinem Eccleſiaſticum ſubuertiſſet, Chriſtiani imperij pacem turbaſſet, diſcordias inter omnes ſeminaſſet; Regi Catholico mortem animæ, & corporis intentaſſet, & Epiſcopis contumelioſus extitiſſet, pronunciauit depoſitionis ſententiam. to.1. 12. 1.

Brixinenſe conciliabulum fuit ab omnibus ita execratum; vt Guibertus Rauuenoatenſis Epiſcopus nouus Simon Magus, Henricus rediuiuus Nero, falſi Epiſcopi Chore, Dathan, & Abyron fuerint appellati. to.1. 130. 1.

*Brunenſes.*

Brunenſes, & Olmucenſes Georgio Podiebraccio hæreſim propagante in Regno Boemię ad Matthiam Vngarię Regem legatione miſſa proteſtati fuerunt ſe à Rege potiùs, quàm à fide Romani Pontificis velle deficere. to.1. 165. 1.

*Brunichildes.*

Brunichildes Regina poſtulauit à S. Gregorio Magno Legatos, qui Regni ſui Synodo præſiderent. to.6. 451. 1.

*Bruno.*

Bruno Tullenſium Epiſcopus Cardinalibus eligendus ab Henrico fuit propoſitus. to.1. 20. 2.

Galliam pertranſiens purpuram induit Pontificiam

Digitized by Google

eiam à ſolo Imperatore nominatus, antequam Romæ eligeretur; ſed à nullo orthodoxorum pro Pontifice fuit agnitus. to.1. 20.2.
Increpatus ab Hildebrando Cluniacenſi purpuram depoſuit, & Romam perueniens Pontifex fuit electus appellatus Leo IX. to.6. 20. 2.

*Bubalius.*

Bubalius, & Taurianus à Macedoniæ Synodo fuerint damnati. to.6. 201. 1.
Romam appellarunt, & acceſſerunt, ſed Pontifex inſpectis literis Rufi, & actis ſynodalibus à Ruſo transmiſſis cenſuit iuſtè fuiſſe damnatos, & ideo nec fuiſſe audiendos. to.6. 201. 1.

*Buccananus.*

Buccananus hæreticus hiſtoricus fidem catholicam appellauit idololatriam. to. 1. 334. 1.
Aſſeruit licitam eſſe ſeditionem contra Principem non impedientem Fidei Catholicæ propagationem. to.1. 334.1.

*Bucerus.*

Bucerus confeſſus fuit Eccleſiæ Romanæ primatum. to.5. 22. 2.

*Bulgaria.*

Bulgaria ſemper fuit ſubdita Eccleſiæ Romanæ. to.4. 215. 2.

*Bulla.*

Bullæ ethimologia, & origo. tom.5. 514. 1.

*Bulla Cœnæ Domini.*

Bullæ Cœnæ Domini cenſuræ, & caſus in ea reſeruati à quo inceperint? to.5. 233. 1; & ſeq.
Eius cenſuras ſolus Papa poteſt abſoluere. tom.5. 408. 344.
Bullam cœnæ Domini non publicantes, vel illius publicationem impedientes, quas pœnas incurrant? to.5. 419. 361; & ſeq.
Qui teneantur eam publicare? tom. 5. 419. 358.
Eam habere apud ſe qui teneantur? tom.5. 419. 358.
Bullæ cœnæ Domini exemplar. to.1. 328. 1; & ſeq.

*Bulla cruciata.*

Bulla cruciata valet ad conſequendas indulgentias. to.5. 514. 4.
Abſoluens virtute Bullæ cruciatæ debet eſſe approbatus ab ordinario ipſius pœnitentis. to.5. 515. 10.
Virtute bullæ cruciatæ qui caſus bullæ cœnæ Domini poſſint abſolui? to.5. 515.7;& ſeq.
An virtute bullæ cruciatæ poſſit abſolui ab excommunicatione iam deducta ad forum contentioſum? to.5. 516. 11.
Bullæ cruciatæ indulgentia quomodò ſit acquirenda? to.5. 516. 13.
Abſolutus virtute bullæ cruciatæ à reſeruatis non tenetur ſe præſentare, ſi viuat; ſecus ſi ſit abſolutus in articulo mortis. to.5. 517. 14.
Virtute Bullæ cruciatæ nequit quis ab hæreſi abſolui. to.5. 517. 17.
An illius virtute poſſint abſolui fautores, & receptores hæreticorum? to.5. 518. 20.
An poſſint abſolui Schiſmatici? to.5. 518.20.
Bullæ cruciatæ requiſita. to.5. 518.21; & ſeq.
Bulla cruciata non abrogat Religionum mendicantium priuilegia. to.5. 519. 23.
Ea nequeunt vti Religioſi etiam de licentia ſuorum ſuperiorum. to.5. 519. 24; & ſeq.
An virtute bullæ cruciatæ poſſit quis diſpenſari ab irregularitate? to.5. 520. 26. & ſeq.
Omnia vota reſeruata exceptis votis caſtitatis, Religionis, & peregrinationis Hieroſolymitanæ virtute bullæ cruciatæ poſſunt commutari. to.5. 522. 28.
Si tamen confeſſarius illa non commutet, vel ex obliuione, vel ex malitia, manent in ſuo robore, quanuis pœnitens ea manifeſtauerit intentione illa commutandi. to.5. 522. 28.
Durante anno bullæ cruciatæ vota toties poſſunt commutari, quoties occurrerit. to.5. 522. 29.
Idem votum ſemel commutatum poteſt iterum virtute bullæ cruciatæ commutari. to.5. 522. 30.
Virtute bullæ cruciatæ nequeunt commutari iuramenta facta propter iniuriam, vel metum. to.5. 523. 31.
Bulla cruciata prodeſt eam capientibus etiā tempore interdicti, vt ad Diuina officia admittantur, & Diuina ſacramenta recipiant, dummodò non dederint cauſam culpabilem interdicto. to.5. 523. 32.
Item tempore interdicti Eccleſiaſtica gaudent ſepultura ita, vt eorum decedentium corpora cum moderata funerali pompa poſſint tradi Eccleſiaſticæ ſepulturæ. tom.5. 523. 33.
Gaudentes bullæ cruciatæ priuilegio peccant mortaliter, ſi diebus feſtis non audierint miſſam. to.5. 524. 34.
Bullæ cruciatæ omnes pœnæ pecuniariæ ſunt applicandæ ob ordinarijs iudicibus ſub pænis in bulla contentis. to.5. 554. 35.
Bullæ cruciatæ commiſſarius habet poteſtatem diſpenſandi in primo, vel ſecundo gradu affinitatis ortæ ex copula fornicaria. to.5.525. 36.
Virtute bullæ poteſt fieri compoſitio de rebus malè quæſitis, iniuſtè ablatis, ac retentis, quarum Dominus poſt diligentem inquiſitionem ignoratur ita, vt ſoluatur parua quantitas, & pars magna retineatur; v.g. vnum quo quinquaginta. to.5. 526. 38.
An facta compoſitione, ſi inueniatur Dominus, teneatur poſſidens reſtituere? to.5. 526. 39; & ſeq.
Beneficiati, qui per ſex menſes non recitarunt officium, poſſunt virtute bullæ cruciatæ ſe componere ad rationem vnius pro quinquaginta. to.5. 528. 41.
Virtute Bullæ cruciatæ poſſunt componi notarij, & ſecretarij de pecunia iniuſtè pro ſuo munere accepta. tomo 5. 531. 51 & ſeq.
Item de nummis ludo acquiſitis etiam, quando ſunt reſtituendi pauperibus. to.5. 531. 52.
Quid ſit dicendum de fœminis inhoneſtè viuentibus? to.5. 531. 53.
Bullæ priuilegia. to.5. 514. 2; & ſeq.
Eius renouationem ignorans an abſoluatur à reſeruatis? to.5. 515. 5.
Confeſſio incepta tempore bullæ poteſt continuari etiam elapſo tempore à bulla præſcripto. to.5. 515. 6.

Bul-

*Bullæ aliæ.*

Bulla contra aliquas Baij propoſitiones. to.12. 217. 1.

Bulla Leonis X. contra Lutherum. to.14. 105 1; & to.1. à 325. ad 327.

Bulla concordiæ Latinorum, & orientalium Græcorum de proceſſione Spiritus Sancti. to.9. 68.

Bulla Iulij II. contra electionem Summi Pontificis Romani ſimoniacè factam. tom. 9. 86.

Bulla concordiæ Latinorum, & orientalium Græcorum de proceſſione Spiritus Sancti. to.9. 68.

*Bullingerus.*

Bullingerus docuit vſque ad ſex prima ſæcula puram fidei doctrinam conſeruatam fuiſſe in Eccleſia. to.11. 16. 4.

*Byzantium.*

Byzantium à Conſtantiuo Magno mirificè fuit reſtauratum, & ornatum. to.3. 711. 2. & ſeq.

Fuit in eo bibliotheca ab eodem Conſtantino ædificata centum viginti millia continens libros, quæ tempore Baſiliſci Imperatoris igne fuit prorſus conſumpta. tom.3. 711. 2.

Noua Roma fuit appellatum in memoriam Sanctiſſimæ Virginis Mariæ. tom.3. 711. 2. & ſeq.

Habuit quatuordecim templa magnificenter extructa, & ab ipſo Conſtantino ampliſſimè dotata. to.3. 711. 2.

Antiquitus fuit Vrbs non ignobilis Romanis fideliſſima. to.3. 711. 1.

Sæpius fuit vaſtata, & deſtructa, & poſteà à diuerſis Imperatoribus reſtituta. tom.3. 711. 1.

# C

## CADALOVS.

CAadalous Epiſcopus Parmenſis Antipapa contra Alexandrum II. publicus ſimoniacus, tanquam infamis ſectæ inſtitutor, damnatus fuit in Concilio Osborienſi. to.1. 11. 2; & ſeq; & to.4. 50. 1. & ſeq.

Cadaloici ſchiſmatis anteſignanus fuit Guibertus Pſeudo-Epiſcopus Rauennatenſis. to.1. 12. 1.

Fuit vocatus Apoſtolicus Apoſtata, & Antichriſti prædeceſſor. to.4. 50. 1.

*Cain.*

Cain fuit primus Rex tyrannus. to.4. 39. 1; & ſeq.

Condidit ciuitatem, in qua cepit regnare vocans eam nomine filij ſui Enoch. to.4. 39. 2.

*Caiphas.*

Caiphas quomodò errauerit pronunciando mortis ſententiam contra Chriſtum Dominum? to.10. 309. 2; & ſeq; & to.3. 881. 2.

Quando pronunciauit ſententiam contra Chriſtum Dominum, non erat abſolutè Summus Pontifex, quia viuebat Chriſtus Dominus, cui tradita erat omnis poteſtas. to.10. 310. 2.

*Caius.*

Caius Imperator, quo anno Imperium ſuſceperit, & quot annis regnauerit? tom.17. 228. 1; & ſeq.

Poſt annos quatuor minùs duobus menſibus ſui imperij obijt die 13. Octobris. to.17. 228. 2.

*Chaldæus.*

Chaldæorum doctrina de duabus in Chriſto perſonis, & de Beatiſſima Virgine Dei Matre Maria. to.1. 171. 1; & ſeq.

Chaldæorum hæreſis de vnica Chriſti voluntate, & operatione; & de proceſſione Spiritus Sancti. to.1. 172. 1; & ſeq.

Chaldæorum ſubmiſſio Romano Pontifici. to.1. 174. 1.

Chaldaica verſio verborum Chriſti: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam.* to.1. ex Ecchellenſi. 41. 2.

Chaldęi ſaluarunt ſuam ſententiam de vnica voluntate dicentes eſſe in Chriſto Domino duplicem voluntatem, quæ propter conformationem cenſentur vna voluntas; & Spiritum Sanctum procedere à Patre, vt eſt vnum cum Filio. to.1. 172. 1; & ſeq.

Chaldęorum, & Aſſyriorum Regum ſuperbia quanta fuerit? to.3. 219. 1.

*Calix.*

Calix paſſionis Chriſti quid figuret? tom.3. 257: & ſeq.

Calix debet continere vinum aqua mixtum ante conſecrationem. to.4. 4. 2.

Calix Babylonis fuit figura voluptatum carnalium. to.3. 258. 1.

Mixtio vini, & aquæ in calice ſignificat ſanguinem, & aquam, quæ exierunt à latere Chriſti Domini in remiſſionem noſtrorum peccatorum effuſi. to.4. 4. 2.

*Calixtus.*

Calixti Papæ electio. to.3. 774. 2.

Eius epiſtola ad Gallos appellantes ad Sedem Romanam. to.3. 774. 2.

Calixti teſtimonium infallibilitatis Romani Pontificis. to.10. 315. 1; & tom.16. 52. 2.

Calixti III. expeditio contra Turcas. to.20. 39. 2.

Mahometum Regem Turcarum victoria celeberrima fudit anno Domini 1456. to.20. 29. 1.

*Calligon.*

Calligonis temeritas in S. Ambroſium mirabiliter à Deo fuit punita. tom.1. 545. 1.

*Calo Ioannes Imperator.*

Calo Ioannis epiſtola ad Innocentium III. de Imperij perturbatione, & eius miſerijs. to. 10. 127. 1.

Subiecit Imperium Ramanæ Sedi, à qua omnes ſui Prædeceſſores coronam acceperunt. to.10. 128. 2.

*Caluinus.*

Caluinus à qua Eccleſia ſua dogmata accepit? to.7. 4. 1; & 5. 2.

Caluinus vocatus fuit Angelus tenebrarum; & ab ipſis Lutheranis vocatus fuit Diabolus, peſſimus, & Diabolo ipſo verſutior. to.10. 28. 2.

Caluini impietas manifeſta contra D. Petri primatum. to.3. 819. 1.

Caluinus malitioſè abuſus fuit epiſtola S. Patris Auguſtini. to.3. 847. 1.

Caluini inconſtantia circa aduentum S.Petri ad Vrbem Romæ. to.2. ex Alano. 30. 2.
Caluini hæreſis de Chriſto Mediatore ſapit Arianiſmum. to.15. 330. 2.
Caluinus docuit ſe in concionando errare non potuiſſe. to.5. 8. 1.
Confeſſus fuit Pontifici Romano collatum fuiſſe primatum. to.5. 50. 1.
Eius aſſertiones conueniunt cum legibus Mahometis. to.5. 76.2.
Eiuſdem iactantia. to.5. 98. 1.
Negauit Petrum Romæ fuiſſe. to.12. 39. 2; & to.8. 180. 1; & ſeq.
Cenſuit Romanas appellationes in Gallia, & in Africa numquam admiſſas fuiſſe. to. 6. 87. 2.
In quo ſtatuerit Eccleſiæ primatum? to.6. 87. 1.
Amplexus fuit Doctrinam SS. PP; & Eccleſiæ catholicæ vſque ad ſex integra ſæcula, & ampliùs. to.11. 3. 2.
Eius mores. to.11. 16. 2.
Docuit Eccleſiæ primatum fuiſſe ſtatutum ab Imperatoribus. to.12. 594. 1.
Illius impietas. to.15. 377. 1.
Dixit Eccleſiam Romanam mutaſſe doctrinam. to.8. 756. 1.
Voluit Eccleſiæ primatum reſidere in cętu ſeniorum. to.14. 16. 2.
Eius Eccleſiæ impuritas. tom.15. 376. 2; & 377. 1.
Eius mendacia. to.3. 778. 2.
Quid de Lutheranis dixerit? tom.12. 28. 1; & to.1. 241. 2; & to.4. 682.74.
Eius blaſphemia in Romanum Pontificem. to.10. 280. 2.
Caluini impoſturæ in Ionnem XXII. to.10. 422. 2.
Arguit Siricium Papam, quòd connubia pollutiones vocauerit? to.10. 468. 2.
Negauit Papæ poteſtatem temporalem. to.10. 178. 2.
Dixit Eccleſiam Romanam, quæ erat omnium Eccleſiarum Matrem; nunc factam eſſe Sedem Antichriſti. to.10. 234. 1.
Illius argumenta contra prærogatiuas Eccleſiæ. to.16. 277. 1.
In quibus aſſerat ſe ab Eccleſia Catholica antiqua diſſentire? to.16. 459. 1; & ſeq.
Eius decem errores. to.16. 459. 2; & ſeq.
Contra Ioannem XXII. inuehens ait Papam eſſe fallibilem. to.9. 718. 1.
Caluini rationes contra votum continentiæ. to.9. 754. 1; & ſeq; & 757. 1.
Docuit remedium ad dogmata diſcutienda eſſe congregare Concilium. to.9. 792; & ſeq.
Ex quatuor Concilijs, quæ admiſit, cogitur fateri primatum Romani Pontificis. to.1. 68. 1.
Auctoritatem veteris Eccleſiæ Patrum contempſit. to.1. 240. 1.
Eius impudentia. to.1. 274. 2.
Caluini iniuria in Franciſcum I.Regem Francorum, & in alios Principes. to.1. 333. 2.
Formulam Principum factam illis verbis: *Dei gratia:* deciſit. to.1.333. 2.
Dixit ſucceſſionem Epiſcoporum Græcorum numquam fuiſſe interruptam. tom.1. 338. 1.
Caluinus ſibi ipſi aduerſatus fuit. to.4. 682. 80.
Dixit in Chriſto fuiſſe tantùm poteſtatem ſpiritualem. to.9. 676. 2; & ſeq.
Eius errores circa auctoritatem temporalem Romani Pontificis. to.9. 681. 1.
Eius interpretatio illorum verborum: *Vbi ſunt duo, vel tres congregati in nomine meo, &c.* to.9. 781. 1.
Eius mendacia circa donationem factam Romano Pontifici à Conſtantino. to.9. 681. 2; & ſeq.
Eius dicteria contra indulgentias. to.9. 698. 1.
Caluinus, & eius aſſeclæ confuderunt rationem meriti, & ſatisfactionis, & ſatisfactionem cum emundatione à peccato. to.9. 698. 1.
Eius error circa coniunctionem primatus Eccleſiæ cum primatu Romano. to.9. 647. 2.
Docuit Epiſcopum, & Præsbiterum eſſe pares in poteſtate. to.5. 646. 2.
Dixit Apoſtolos eſſe pares in poteſtate. to.11. 239. 1; & ſeq.
Negauit Petri primatum tranſire ad ſucceſſores. to.11. 273. 1; & to.13. 120. 1.
Falsò inſcripſit Ioanni XXII. ſenſiſſe beatorum animas non eſſe clarè viſuras Deum ante corporum reſurrectionem. to.8. 164. 2; & ſeq.
Caluinus mentitus fuit Papam de conſenſu Cardinalium definiuiſſe animam rationalem mortalem eſſe. to.8. 404. 1.
Item miracula, quæ in Eccleſia patrantur, eſſe Diaboli illuſiones, præſtigia, fictiones & mendacia Papiſtarum. to.8. 725. 1; & ſeq.
Sentit, quòd in Eccleſia Romana vſque ad S.P.Auguſtini tempora nulla prorſus fuerit facta mutatio. to.8. 750. 2.
Confeſſus fuit Eccleſiæ neceſſarium eſſe caput viſibile. to.1. 42. 1.
Eius placitum circa Romanæ Sedis ſtabilitatem in fide. to.3. 10. 1.
Eius ratio, quare Romanus Pontifex non ſit Paſtor vniuerſalis. to.13. 122. 2; & ſeq.
Negauit baptiſmi neceſſitatem. to.20.165.2; & to.16. 460. 4.
Docuit infantes naſci ſanctos, & hæredes vitæ æternæ. to.16. 460. 4.
Aſſeruit ſolum Chriſtum Dominum eſſe Sacerdotem in Eccleſia; & omnes Chriſtianos ab ipſo adiungi ad honorem Sacerdotij, cum ſe, & ſua dona offerunt Deo. to.20. 576. 1.
Item docuit Epiſcoporum electionem à Magiſtratu, & plebe ſolùm eſt faciendam. to.20. 568. 1.
Item dixit Cardinalium munus non differre à munere Epiſcopi, eſſe minores Epiſcopis, & nullum aliud munus præter epiſcopale habere in Eccleſia. to.20. 561. 2; & ſeq.
Item dixit regimen Eccleſiæ eſſe ariſtocraticum democratico mixtum. to.20. 491. 2.
Item aſſeruit Papam non eſſe caput viſibile Eccleſiæ; quia ſolus Chriſtus Dominus eſt caput. to.20. 482. 2.
Docuit nullum eſſe melius, & certius remedium ad diſcutienda fidei dogmata, quàm Synodos congregare. tom.9. 792.1.

*Caluiniſtæ.*

Caluiniſtarum coniuratio in Regnum Galliarum. to.2. ex Adolpho 66. 2.

Caluiniſtæ negant de Sacris myſterijs, & rebus contentis in Sacris Scripturis poſſe controuerſias moueri. to.12. 194. 1.

Caluiniſtarum, & Lutheranorum diſſenſio circa SS.Patrum doctrinam. to.11. 3.1.

Caluiniſtæ, & Lutherani aſſerunt Eccleſiæ primatum fuiſſe à Phoca conceſſum Romano Pontifici. to.11. 19. 2.

Caluiniſtæ faciliter poſſunt cognoſcere Caluinum ex ſuis mendacijs fuiſſe hæreticum, non autem hominem à Deo delegatum, vt putant. to.4. 772. 2.

Caluiniſtæ dixerunt Eccleſiam regi ſpiritu priuato. to. 10. 153. 2.

Negarunt Petrum fuiſſe caput Apoſtolorum. to.10. 163. 2.

Negant Papam habere vim coactiuam condendi leges obligantes in conſcientia. to.10. 190. 1.

Docuerunt Deum eſſe auctorem peccati, & plures alios errores. to. 16. 459. 2; & ſeq.

Caluiniſtarum diſſidia cum Lutheranis. to.t. 240. 1.

Quos codices veteris teſtamenti admittant? to.t. 268. 1.

Caluiniſtarum errores turpiſſimi. to.4. 680. 65.

Caluiniſtæ ſunt ſectatores hæreſis Armeniorum. to.4. 5. 1.

Caluiniſtæ baptiſmi ceremonias reijciunt. to. 16.546. 2.

Caluiniſtæ excommunicauerunt Lutherum. to.11. 16. 2.

Quid de Caluiniſtis ſentiat Lutherani? to.10. 28. 2.

*Camelus.*

Camelus quid ſignificet? to.3. 252. 1.

*Campana.*

Campanarum baptiſmus. to.1. 349. 1.

*Cancellaria.*

Cancellaria ſemper fuit apud Sedem Apoſtolicam. to.5. 106. 2.

*Candela.*

Candela, quæ in officio hebdomadæ ſanctæ non extinguitur, quid ſignificet? to.3. 559. 1; & 342. 2.

Deſignat ſolam fidem Beatiſſimæ Virginis Mariæ in paſſione Domini non fuiſſe extinctam, nec diminutam. to.19. 137. 1.

*Cana.*

Canæ Galilææ conuiuium comparatur Eccleſiæ. to.14. 360. 2.

Canæ Galilææ architriclinus fuit figura Romani Pontificis, qui debet inuigilare, ne pincernæ ſibi inferiores aquam vino permiſceant, idèſt ne hæretici veris doctrinis falſas immiſceant. to.14. 360. 2; & ſeq.

*Canones.*

Canon quid ſignificet? to.13. 555. 1.

Canonum libri fuerunt ante Gregorium IX. to.14. 163. 1; & ſeq.

Canonum plurium conciliorum numerus. to.14. 392. 1; & ſeq.

Canonum interpretatio ſpectat ad ſolum Romanum Pontificem. to.2. ex Aluarez. 2. 2; & to.13. 550. 1.

Canones Eccleſiæ ſunt duplicis generis. to.3. 949. 2.

Canones Eccleſiæ qui ſint? to.3. 949. 2.

Canones cur non dicantur leges publicæ, quamuis ſint veræ leges? to.3. 953. 1.

Canones præcipiunt doctrinam fidei, & morum eſſe ſeruandam. to.3. 954. 1.

Canones Eccleſiæ, quinam ſint obſeruandi? to.3. 949. 2.

Canones antiqui deponebant Sacerdotes criminaliter lapſos. to.13. 553. 1.

Canones conditi dictante Spiritu ſancto ſiue in concilijs, ſiue extra concilia ſunt duplicis generis. to.13. 557. 2.

Canones, in quibus Papa poteſt diſpenſare. to.9. 170. 16.

Canones illi ſunt obſeruandi, quos Sedes Apoſtolica approbauit; & cæteris paribus illis eſt adhærendum, qui rationibus efficacioribus innituntur. tomo 9. 215. 4; & ſeq.

Canon generalis ad quas res, & loca extendatur? to.9. 217. 18.

Canonum codex quid ſit? to. 14. 68. 2; & ſeq.

Canones Conſtantini donationem referentes. to.10. 106. 1.

Canonum conditori licitum eſt contra ſuam conſtitutionem diſpenſare. tomo 9. 100. 23.

Canonum diſpenſatio, reuocatio, & interpretatio quid ſint? to.13. 553. 2.

Canones, leges Imperiales, conſtitutiones, conſuetudines, & ſtatuta in quibus differant? to.3. 79. 2.

Canon donationis Conſtantini in odium Romani Pontificis à Græcis fuit mutilatus. to 3. 457. 2.

Canonum dubiorum explicatio. to.to. 501; 1; & ſeq.

Canonum collectio in quinquaginta titulos diſtincta an ſit Theodoreti Lyrenſis; & cur ei fuerint inſerti Canones Sardicenſes? to.6. 201. 2.

Canones à Luthero impugnati. to. 6. 700. 2; & ſeq.

Canones, in quibus agitur de Papæ poteſtate. to.11. 456. 1; & ſeq.

Canon appellationis ad Papam cui ſit adſcribendus? to.11. 548. 6.

Canones Synodorum prouincialium ſunt de ſua natura appellabiles. tomo 6. 571. 2; & ſeq.

Canones fuerunt in Angliam iterum introducti poſt mortem Henrici VIII. tomo 18. 352. 1.

Canon eſt nomen Græcum, quod ſignificat idem, quod regula. to.19. 18. 2.

Canonum conditores non voluntate humana, ſed Spiritu ſancto inſpirante eos dictauerunt. to.9. 368. 69.

Canonum violator peccat in Spiritum Sanctum, à quo fuerunt dictati. to. 9. 445. 153.

*Canones Africani.*

Canones Africani à calumnia, & impudentia Magdeburgenſium, & Euangelicorum vindicantur. to.2. ex Alano. 30. 2.

Canones Concilij Africani, & Mileuitani circa appellationes. to.3. 512. 2.

Canon Africanus quas cauſas communes contineat? to.4. 444. 3; & ſeq.

Canon Concilij Africani, in quo ſtatuta fuit

pœna clericis appellantibus ad Imperatorem. to.13.420. 1.

Canones Conciliorum Africanorum examinantur, & exponuntur. to.13. 243. 2.

Canon Africanus de rebaptizandis fuit abrogatus à S. Stephano Papa. to. 1. 96. 1; & ſeq.

*Canones Anacleti.*

Canones Anacleti à Lutheri obiectionibus vindicati. to.14. 74. 1; & ſeq; & 76. 1; & ſeq.

*Canones Ancyrani.*

Canones Concilij Ancyrani. tomo 14. 392. 1; & ſeq.

*Canones Antiocheni.*

Canones Antiocheni ab Arianis conditi fuerunt reiecti à Concilio Sardicenſi, & ab Innocentio I. in cauſa S. Ioannis Chryſoſtomi. to.1. 455. 1.

Canon Antiochiæ ab Arianis conditus. to.1. 454. 1.

Canones Antiocheni euertunt Canones Nicænos, vt proteſtatus fuit Iulius Papa in epiſtola ad Synodum Antiochenam. to. 6. 168. 1.

*Canones Apoſtolorum.*

Canones Apoſtolorum nihil ſtatuerunt de Romano Pontifice. to.5. 34. 1.

Eorum numerus. to.14. 391. 1.

Canonum Apoſtolorum quinquaginta capitula Stephanus IV; & Ioannes VII. in pleniſſimum auctoritatis robur recipi iuſſerunt. to.4. 46. 2.

Canonum Apoſtolorum auctoritate Pontifices Romani firmauerunt ſuas conſtitutiones. to.4. 46. 2.

Canon Apoſtolorum de vxore non abijcienda noſtris temporibus non violatur. to.2. ex Alano. 55. 2.

Non ſunt octuaginta quinque, vt aſſeruit V. Synodus, ſed quinquaginta. tomo 14. 512. 2.

Fuerunt mutilati ab Hæreticis. to.7. 215. 1; & ſeq.

Nihil ſtatuerunt de Romano Pontifice. to.5. 34. 1.

*Canones Arabici.*

Canonum Arabicorum quodnam iudicium ſit faciendum? to.17. 251. 1.

*Vid. Concilia Arabica.*

*Canones Carthaginenſes.*

Canones Concilij VI. Carthaginenſis ab Arianis fuerunt mutilati, & adulterati. to. 12. 70. 1.

Canones Concilij Carthaginenſis à ſummis Pontificibus fuerunt confirmati. tomo 1. 146. 1.

Canon interdicens Romanas appellationes, ſeu ad tranſmarina fuit interdictus. to. 2. ex Alano. 21. 2.

*Vid. Concilium Carthaginenſe.*

*Canones Chalcedonenſes.*

Canones Concilij Chalcedonenſis quomodò fuerint conditi? to.18. 38. 1.

Canones Concilij Chalcedonenſis non cohærent cum Canonibus Nicænis, neque cum canonibus VI. Synodi. to. 2. ex Alano. 13. 1.

Canonibus Concilij Chalcedonenſis fuit falsò inſertus Canon Conſtantinopolitanus. to.17. 281. 2; & ſeq.

Canonum Concilij Chalcedonenſis expoſitio. to.13. 243. 2.

Fuerunt confirmati à S. Leone Magno. to. 1. 86. 1; & to.9. 511. 7?

*Vid. Concilium Chalcedonenſe.*

*Canones Conſtantienſes.*

Canones IV; & V. Concilij Conſtantienſis quem ſenſum, & auctoritatem habeant? to.11. 111; & 143. 1; & ſeq; & to.6. 824. 3; & ſeq; & 829. 5.

An fuerint facti cum matura deliberatione? to.11. 113. 1; & ſeq.

Quinam Canones Conſtantienſes fuerint à Martino V. confirmati? to.11. 123. 1; & ſeq; & 174. 1; & 180. 2; & to. 7. 618. 2; & 624. 1; & 628. 2.

Canon I. Concilij Conſtantienſis à Baſileenſibus fuit corruptus, & primi duo canones Seſſionis V. fuerunt conditi reclamantibus Cardinalibus, & proteſtantibus de nullitate. to.11. 144. 1; & ſeq.

Quomodò ſint intelligendi canones IV. & V. Seſſionis? to.6. 824. 3; & ſeq.

Quam habeant auctoritatem? to. 11. 111; & ſeq; & 143. 1; & ſeq.

Quinam ſint eorum ſenſus? to. 11. 143. 1; & ſeq.

Quando fuerunt conditi, concilium erat acephalum. to.18. 56. 1.

*Vid. Concilium Conſtantienſe.*

*Canones Conſtantinopolitani.*

Canon Conſtantinopolitanus de præcedentia Epiſcopi Conſtantinopolitani fuit furtiuè conditus. to.17. 273. 2; & ſeq.

A S. Leone fuit exagitatus. to.17. 275. 2; & 284. 2.

Fuit conditus poſt diſceſſum Timothei Epiſcopi Alexandrini. to.17. 276. 1.

Ei plures Epiſcopi ſubſcripſerunt coactè. to.17. 277. 2.

Tanquam contrarius Canonibus Nicænis, & furtiuè conditus à Lucentio Epiſcopo Legato Romano fuit reiectus. tomo 17. 277 1; & ſeq.

Eius vitia. to.17. 278. 1; & ſeq.

Canonis Conſtantinopolitani auctores fuerunt Clerici Conſtantinopolitani. to.17. 278. 2; & ſeq.

Fuit furtiuè inſertus canonibus Concilij Chalcedonenſis. to.17. 281. 2; & ſeq.

A S. Damaſo Papa fuit irritatus. tomo 1. 460. 1.

Canon Concilij Conſtantinopolitani I. aduersùs Petri Alexandrini Patriarchæ præſumptionem. to.6. 126. 1.

Eius canon de conſubſtantialitate Spiritus ſancti. to.4. 111. 2; & to.17. 15. 2.

*Vid. Concilia Conſtantinopolitana.*

*Canones Leonis I, & Leonis IV.*

Canones Leonis I; & Leonis IV. à Luthero impugnati. to.14. 78. 2; & ſeq.

Canones Concilij Romani ſub Leone I. to.14. 172. 2; & ſeq.

Eius canones conditi in Synodo Romana circa latrocinalem ſynodum, & appellationem S. Flauiani. to.6. 402. 2.

*Canones Mileuitani.*

Canones Concilij Mileuitani de appellationibus ad tranſmarina deferendis. to. 16. 233. 1; & to.3. 512. 2.

Canon Mileuitanus prohibens, ne Epiſcopus pri-

Digitized by Google

primæ Sedis vocetur Princeps Epiſcoporum, Pontificem Romanum non tangit. to.16. 245. 1.
Canones Concilij Mileuitani contra Papæ primatum allati ab hæreticis. to.16. 231. 1; & ſeq.
Canon Concilij Mileuitani, quo clerici prohibentur extra Africam appellare. to.2. ex Alano. 21. 1; & ſeq.
Fuerunt à Zoſymo confirmati. to. 15. 469. 2; & ſeq.
*Vid. Concilium Mileuitanum.*
*Canones Nicæni.*
Canones Concilij Nicæni quid ſenſerint de Romani Pontificis auctoritate? tomo 10. 12. 1.
Canonis VI. Nicæni obſcuritas explicata. tomo 10. 323. 2; & ſeq; & to. 16. 68. 1; & ſeq.
Eiuſdem editiones variæ. to.1. ex Ecchellenſi. 39. 1; & ſeq; & to.8. 14. 2.
Eius verus ſenſus. to.12. 69; & to.2. ex Alano. 19. 2.
Canonem VI. ſtatuere Eccleſiæ Romanæ primatum, & eſſe verum, ac legitimum demonſtratur. to.11. 97. 344; & ſeq.
Eiuſdem canonis abuſus. to.1. ex Ecchellenſi. 36. 1.
Illius explicatio. to.18. 530. 1; & ſeq; & to.14. 213. 2; & ſeq.
Manifeſtè attribuit Pontifici Romano Eccleſiæ primatum. tu.2. ex Alano. 26. 1; & to.1. ex Tannero. 18. 107. & ſeq.
Duo canones de Romanæ Sedis ſuper alias auctoritate ab hæreticis nō teferuntur. to.2. ex Alano. 20. 1; & ſeq.
Canones Nicæni non fuerunt corrupti à Zoſymo, neque ab alijs Pontificibus Romanis; neque extitit cauſa, ob quam debuiſſent corrumpi. to.2. ex Alano. 14. 1; & ſeq; & 27. 1.
Canonum Nicænorum pluria exemplaria non fuiſſe à Græcis ad Africanos tranſmiſſa ex pluribus canonibus colligitur. tom. 2. ex Alano. 15. 2; & ſeq.
Canones Nicæni non cohærent cum Sardicenſibus, neque cum canonibus VI. Synodi. to.2. ex Alano. 13. 1.
Canonum Nicænorum translatio. tom. 14. 452. 1; & ſeq.
Canones Nicæni examinati. to.14. 392. 1.
Canones Nicæni fuerunt à Græcis, & ab Ægyptijs combuſti; ideo non peruenerunt ad PP. Concilij Carthaginenſis. to. 1. ex Ecchellenſi. 28. 1.
Fuerunt pluſquam viginti. to. 1. ex Ecchellenſi. 29. 2.
In ſeptem claſſes fuerunt diſtributi. to. 1. ex Ecchellenſi. 31. 2.
Eorum numerus. to.11. 547. 1; & tomo 18. 14. 2.
Ex teſtimonio S. Athanaſij fuerunt pluſquam ſeptuaginta. to.18. 83. 2.
Septuaginta ſeptem fuerunt tranſmiſſi ad Eccleſiam Alexandrinam. tom. 18. 83. 2; & 98. 2.
Non fuerunt omnes apud PP. Concilij Carthaginenſis. to.18. 16. 1.
Apud Orientales fuerunt octogintaquatuor. to.1. ex Ecchellenſi. 23. 2.
In canonibus Nicænis, qui nunc reperiuntur, nulla ſit mentio hæreſis Arij, & celebrationis Paſchæ. to.2. ex Alano. 16. 1.
Eorum narratio ex Cyrillo, & Attico videtur apocrypha. to.2. ex Alano. 16. 1.
Canonum Nicænorum variæ editiones. to. 1. ex Ecchellenſi. 39. 1.
In ſex linguas diuerſas fuerunt tranſlati. to. 1. ex Ecchellenſi. 24. 2.
Tranſlati fuerunt in idioma Arabicum. to.18. 14. 2.
Aliqui eorum fuerunt à Græcis ad Africanos tranſmiſſi. to. 2. ex Alano. 15. 2; & to.6. 248. 2.
Plures ex ipſis apud ſanctos Patres reperiuntur. tomo 1. ex Ecchellenſi. 21. 1; & to.18. 14. 1.
Fuerunt admixti canonibus Sardicenſibus. to.3. 826. 1.
Sunt veri, & legitimi. to. 1. ex Ecchellenſi. 34. 1; & ſeq.
Eorum peruerſa interpretatio. to. 1. ex Ecchellenſi. 36. 1.
Apud Afros fuerunt in ſummo pretio. to. 6. 248. 2.
Canones Nicæni præſcripſerunt confinia ditionis Patriarchæ Alexandrino, Antiocheno, & Romano. to.17. 286. 2; & ſeq.
Non omnes interierunt. tomo 18. 14. 2; & ſeq.
Eorum certitudo. to.18. 15. 1.
Quamuis ab Arianis, qui Græciam, & Ægyptum inuaſerant, & peruerterant, fuerint combuſti; attamen fuerunt reperti in Archiuio Romano; quia à Concilio miſſi fuerant ad Papam Syluestrum teſte S. Marco epiſtola ad Anaſtaſium, & Epiſcopos Ægypti. to.18. 15. 2; & 98. 1; & ſeq.
Eos teſtantur antiquiſſimi Patres. tomo 18. 15. 2.
Acceſſit teſtimonium Concilij Florentini conſentientibus Patribus Græcis. tomo 18. 15. 2.
Canon Nicænus ſtatuens Epiſcopum grauiter accuſatum poſſe liberrimè ad Eccleſiam Romanam, tanquam ad omnium Eccleſiarum Matrem, confugere. tomo 18. 84. 1.
Canon Nicænus de dedicatione Eccleſiarum. to.2. ex Alano. 8. 1.
Canon de non cogendis, vel damnandis Epiſcopis abſque ſententia Romani Pontificis. to.2. ex Pighio. 105. 2.
Canon trigeſimus ſeptimus non conſtituit quatuor patriarchatus, ſed tantùm inter Patriarchas multò antea conſtitutos tribuit primatum Romano Pontifici ex Apoſtolorum præcepto. to. 1. ex Ecchellenſi. 25. 1.
Canon quadrageſimus quartus de primatu Romani Pontificis. tom.2. ex Alano. 26. 1; & ſeq.
Canon ſeptuageſimus primus de appellationibus ſtatuit primatum Romani Pontificis. to.1. ex Ecchellenſi. 26. 2.
Canon Nicænus perperam explicatus à Luthero. to.19. 365. 1.
Canones Concilij Nicæni fuerunt ſeptuaginta, qui fuerunt ab Arianis combuſti. to. 20 140. 1.
Canon Nicænus, quo inhibetur laicis conuocare concilia. to.16. 175. 2.

Canones Nicæni deprauati fuerunt. to. 1. ex Alano. 8. 1.
Quare hodie ſint adeò mutilati,& corrupti, & quæ fuerit cauſa deprauationis? to. 2. ex Alano. 16. 1.
Eorum exemplaria ſincera non fuerunt à Græcis ad Africanos tranſmiſſa. to.2. ex Alano. 15. 2.
Eis additus fuit canon ſuppoſititius à Magdeburgenſibus. to.2. ex Alano. 15. 2.

*Canones Romani.*

Canones Concilij Romani ſub Sylueſtro I. de prima Sede non iudicanda. to. 1. 125. 2; & ſeq.
Canon Concilij Romani ſub Stephano III. circa electionem Romani Pontificis.to.17. 310.2.
*Vid. Concilium Romanum.*

*Canones Sardicenſes.*

Canones Sardicenſes cur Nicæni appellentur? to.3. 826.1.
Canones Sardicenſes recenſentur. to.1. 541. 1; & ſeq.
Canones Sardicenſes, in quibus appellatio ad Romanum Pontificem præſcribitur, Arianorum canoni opponuntur. to. 1. 454. 1; & ſeq.
Canones Sardicenſes ſemper manſerunt in ſuo robore, & in ſua auctoritate. to.5. 65. 1.
Canones Sardicenſes non dederunt Papæ, ſed tantùm declararunt ei competere ius appellandi. to.7. 286. 1; & ſeq.
Canones Sardicenſes cur inſerti fuerint collectioni Theodoreti Lyrenſis? tom.6. 201. 2; & ſeq.
Horum canonum vſus ſemper viguit apud vniuerſas Orientales Eccleſias. to.6. 202. 1.
Quare à quibuſdam recepti non fuerint? to.3. 510. 2.
*Vid. Concilium Sardicenſe.*

*Canones Stephani III.*

Canon Stephani III. de electione Papæ facienda à Cardinalibus. tomo 19. 16. 2; & ſeq.

*Canon Stephani IV.*

Canon Stephani IV. pro reſtituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Eccleſiaſticæ. to.1. 185.2.
Eius canon editus in Concilio Romano contra vtrumque ConſtantinumImperatorem; & contra omnesHagiomachos.to.1.312.1.
Eo promulgato ſceleſtus Copronymus miſerrimè interijt proteſtans ſe mori damnatum. to.1. 312. 1.

*Canones VI. Synodi.*

Canones VI. Synodi quid ſtatuerint? to.2. ex Alano. 12. 2.
Canones VI. Synodi ſunt contra Euangelicos. to.2. ex Alano. 12.2; & 13.2.
Quo tempore, & qua auctoritate fuerint conditi? to.2. ex Alano. 13.1.
Nullus canon fuit conditus in VI. Synodo. to.2. ex Alano. 13.1.
Canone VI. Synodi abutuntur Euangelici ad conterendam Papæ auctoritatem. to.2. ex Alano. 13. 2.
Canones VI. Synodi fuerunt falſificati. to.18. 547. 1; & to.8.466. 2.
Canones VI. Synodi non conueniunt cum canonibus Nicænis, neque cum Chalcedonenſibus. to.2. ex Alano. 13.1.
Definiunt duas in Chriſto Domino eſſe voluntates, & operationes. to.1. 201. 1.
*Vid.Concilium Conſtantinopolitanum III.*

*Canones VIII. Synodi.*

Canon VIII. Synodi circa auctoritatem concilij generalis ſupra Papam explicatur. to.9. 504. 59.
Alij Canones VIII. Synodi circa Epiſcopos. to.16. 226. 2.
Continent damnationem Iconomachorum. to.15. 364.2; & ſeq.
*Vid. Concilium Conſtantinopolitanum IV.*

*Canones Trullani.*

Canones concilij Trullani an habeant fidei Diuinæ infallibilitatem? to. 8. 328.1; & ſeq.
Canones Trullani editi fuerunt ab Epiſcopis poſt abſolutam VI.Synodum Conſtantinopolitanam, vt carperent Eccleſiam Romanam. to.4. 458. 1.
Quam habeant auctoritatem? to.16. 303. 2; & ſeq.
Canon Trullanus de mixtione aquæ cum vino in calice facienda. to.1. 228. 1.

*Canonicus.*

Canonicus dictus fuit, quia debet canones ſeruare. to.19. 18. 2.
Canonicus eſt in primo gradu inter clericos. to.19. 18.2.
Non eſt in dignitate conſtitutus. to.19.18.2; & ſeq.
Illius qualitates. to.19. 19. 1.

*Canonizationis antiquitas.*

Canonizatio latè ſumpta originem habuit in veteri teſtamento Eccleſiaſtici 44. tom. 9. 736.1; & to.15.69.46; & ſeq.
Canonizatio fuit præcepta ab Apoſtolis.to.9. 736. 1; & ſeq.
Eius antiquitas demonſtrata. to.10.490.2.
Aliqui canonizati fuerunt à Chriſto Domino. to.10. 490. 2.

*Canonizationis, & Beatificationis diſcrimen.*

Canonizationis, & Beatificationis differentia quæ ſit? to.10. 188. 1.
Canonizatio diſcriminatur à beatificatione; quòd per beatificationem permittitur recitatio officij, & celebratio feſti in vno tantùm loco determinato; per canonizationem autem definitur, & declaratur ſolemniter canonizatum eſſe Sanctum in tota Eccleſia catholica vniuerſali. to.9. 737. 2.
*Vid. Beatificatio.*

*Canonizationis cauſæ.*

Canonizatio quaſnam cauſas requirat? to.10. 488. 1; & ſeq.
An poſſint canonizari homines adhuc viuentes? to.10. 488. 1.
Canonizatio tantùm præparatiuè innititur teſtimonio humano, non formaliter. to.9. 741.1.

*Canonizatio quid, & quotuplex?*

Canonizationis definitiones variæ. to. 9. 735.2. & ſeq.
Canonizare Sanctos eſt manifeſtare alicuius hominis ſanctitatem, & illam proponere Eccleſiæ venerandam, & imitandam; & pro-

propter beneficia ab illo Sancto recipienda. to.4. 80. 1; & to.10. 486. 1.
Canonizatio non eſt actus poteſtatis ordinis, ſed eſt actus poteſtatis Pontificiæ. to.9. 739.1.
Canonizatio duplex eſt; ſcilicet ſolemnis, & non ſolemnis. to. 10. 487. 1.
Canonizatio ſolemnis incepit à Leone III. to.10. 487. 1.
Canonizandi formula in quo conſiſtat.to.20. 410.1.

*Canonizationis diſpoſitiones.*

Canonizatio Sanctorum duplicem exigit diligentem inquiſitionem, ſcilicet ſanctitatis vitæ, & miraculorum ex decreto Clementis IV. to.9. 737. 1.
Canonizatio requirit approbationem ſanctitatis; venerationem, & confirmationem beneficiorum ab illo Sancto canonizando receptorum. to.4. 80. 1.
Canonizationis miracula. to.15. 78. 136; & ſeq.
Alia requiſita. to.3. 493. 2.
Quænam debeant præmitti? to. 8. 637. 1; & 644. 2.
Canonizationem debent præcedere eleuatio ſacri corporis ad locum decentiorem, & debet præcedere beatificatio. to.10. 487. 1.

*Canonizationis infallibilitas.*

Canonizatio Sanctorum eſt infallibilis, quia ex aſſiſtentia Spiritus Sancti proponitur Eccleſiæ, vt credenda. to.9. 741. 1.
Canonizatio Sanctorum, an ſit immediatè de fide? tom.9. 741. 1; & 744. 2; & ſequen.
Canonizationis certitudo, quòd talis beatus è vita diſceſſerit cum charitate, non innititur tantùm teſtimonio humano, & atteſtationi ſanctitatis, ac miraculorum, ſed aſſiſtentiæ Spiritus Sancti.to.9. 741. 2; & 743. 1.
Canonizatos venerari in terris, & cruciari in igne à quo fuerit dictum? tomo 9. 742.1.
Canonizatio Sanctorum eſt omnino, & de fide infallibilis. to.1.ex Tannero. 46.290;& ſequen.
Canonizatio quomodò pertineat ad obiectum fidei? to.15. 76. 120; & ſeq.
Canonizatum eſſe Sanctum quomodò ſit à Deo reuelatum? to.15. 80. 150.
Canonizati à Papa pro Sanctis habendi ſunt. to.10. 493. 1.
Canonizatio ſupponit in Papa infallibilitatem. to.10. 493. 1.
Canonizatum non habens pro Sancto quas cenſuras incurreret? to.10. 495. 2.
Canonizatio Sanctorum eſt de fide credenda. to.7. 714.2.
Canonizatos ab Eccleſia eſſe venerandos, & inuocandos eſt de fide. to.15. 70. 51; & ſeq.
Ex varijs Concilijs oſtenditur. to. 15. 70. 51.
Item ex praxi Eccleſiæ. tomo 15. 71. 59.
Item ex Sanctis Patribus. to. 15. 71. 60; & ſequen.
Item ex Liturgijs, & Litanijs. to.15.71.71; & ſeq.
Item ex ædificatione templorum. to. 15. 72. 74.
Item ex inſtitutione feſtorum. to. 15. 72. 75.
Item ex ſacrificijs in honorem Sanctorum Deo oblatis. to.15. 72. 76.
Item ex pœnis, & cenſuris latis in eos, qui Sanctos canonizatos non venerantur. to.15. 73. 82; & ſeq.
Item ex forma canonizationis. to. 15. 73. 86.
Item ex conceſſione indulgentiarum. to. 15. 73.87.
Item ex definitionibus Summorum Pontificum. to.15. 74. 106.
Canonizatum eſſe verè Sanctum, & in Cœlis regnare an ſit immediatè de fide? to. 10. 415. 1; & ſeq.
Canonizatum negare eſſe Sanctum, & in Cœlis regnare, eſt impium, ſcandaloſum temerarium, & falſum. to.10. 419. 1; & ſeq.

*Canonizationis modus.*

Canonizatio Sanctorum in primitiua Eccleſia ceſſantibus perſecutionibus fiebat ab Epiſcopis in ſuis Diœceſibus. to. 9. 736.2.
Primitus fiebat ſine proceſſu. tomo 9. 737. 1.
Canonizatio ſine proceſſu fuit in vſu vſque ad Innocentium III; qui primus omnium cum proceſſu, & teſtium, examine canonizauit S. Homobonum Cremonenſem. to.9. 737. 1.
Canonizatio debet procedere per teſtes, cum iuramento ex ſtatuto Honorij III; quod ab ipſo fuit obſeruatum in canonizatione Sancti Laurentij Epiſcopi. to. 9. 737.1.
Canonizatio Sanctorum quamuis aliquando explicetur à Papa per verbum: *Definimus*: hoc tamen ſignificat ſententiam definitiuam cauſæ, non ſententiam definitiuam fidei. to.9. 744. 1.
Canonizandi modus in quibus conſiſtat? to.4. 80. 1; & ſeq.
Canonizatio non debet ſtatim fieri à Papa propter raritatem miraculorum, operis, & fidei. to.4. 80. 2; & 81. 1.
Canonizationis formula. to.1. ex Tannero. 290; & ſeq.
Canonizationis modus pro diuerſis temporibus fuit diuerſus. to.10. 486. 2.
Canonizatio aliquando limitatur ad vnam perſonam, & aliquando extenditur ad totam Eccleſiam. to. 20. 410. 2.
Canonizationi præmittitur eleuatio corporis in locum altiorem; quo innuitur aliqua veneratio; deinde beatificatio, quæ non ſit cum vltima ſententia definitiua ſanctitatis. to.10. 410. 2.

*Canonizandi poteſtas.*

Canonizandi poteſtas competit ſoli Papæ, non alijs Prælatis; quia eſt cauſa pertinens ad Eccleſiam vniuerſalem. tomo 9. 737. 2; & ſeq.
Canonizatio Sede vacante nequit competere Cardinalibus ex Bulla Pij IV. to. 9. 739.2.
Canonizatio nequit competere Cardinali Legato à Latere. to.9. 739. 2.

Cano-

Canonizandi poteſtas nequit à Papa delegari Cardinali Legato à Latere, quia ad declarandum aliquem Sanctum ſolemniter requiritur infallibilitas, quæ nequit à Papa alteri communicari. to. 9. 739. 2.
Canonizare nequit competere Concilio Prouinciali etiam cum interuentu Nuncij Apoſtolici. to. 9. 739. 2.
Canonizandi poteſtas eſt in Eccleſia. to. 10. 489. 2.
Canonizandi poteſtas cur à Chriſto Eccleſiæ fuerit relicta? to. 10. 491. 2.
Canonizandi poteſtas pro tota Eccleſia in nullo Epiſcopo vnquam fuit; quia antiquitus poterant ſolùm Epiſcopi venerationem decernere in propria Diœceſi; & poſtea creſcente fama ſanctitatis admittebatur à Papa in tota Eccleſia. to. 10. 491. 2.
Canonizandi poteſtas pro tota Eccleſia ſemper fuit ſolùm apud Apoſtolicam Sedem. to. 10. 492. 1.
Canonizare an Papa poſſit ſine Cardinalium conſenſu? to. 10. 492. 1.
Canonizandi poteſtas an competat Concilio generali Sede vacante? tomo 10. 492. 2.
Quamuis Concilium generale habeat poteſtatem declarandi, quinam ſit verus Papa; attamen ſicut non habet ſeparatim à Papa poteſtatem definiendi infallibiliter res ſpectantes ad fidem, & Religionem; ita Papa etiam defuncto non habet poteſtatem canonizandi, cùm canonizatio infallibilitatem importet. to. 10. 492. 2.

*Canonizationis reſeruatio.*

Canonizatio Sanctorum ob facilitatem Epiſcoporum in canonizandis Sanctis fuit priùs remiſſa ad Concilium generale. to. 9. 736. 1.
Canonizatio Sanctorum ab Vrbano VIII. fuit reſeruata ſoli Romano Pontifici. tom. 9. 737. 1.
Canonizatio prima facta à Pontifice fuit Sancti Suidberti Werde facta à Leone III; vel S. Vldarici facta à Ioanne XV. to. 9. 737. 1.
Papa ſibi canonizationem reſeruauit, quia Epiſcopi nimis faciles erant ad canonizandum. to. 9. 736. 1.

*Canonizationis regula, & ritus.*

Canonizationis regulæ quænam ſint attendendæ in canonizatione Martyrum. to. 8. 645. 1; & ſeq.
Canonizationis teſtes, qui debeant eſſe? to. 8. 648. 2.
An ſint neceſſaria miracula in Martyrum canonizatione, ſicut ſunt neceſſaria in canonizatione Confeſſorum? tom. 8. 653. 1; & ſeq.
Quæ miraculorum multitudo requiratur? to. 8. 653. 2.
Canizationis Sanctorum origo, regula, forma, & ritus. to. 15. 69. 46; & ſeq.
Canonizationis ritum confirmarunt Innocentius II; & Alexander III. to. 10. 487. 1.
Canonizationis ceremoniale prodijt tempore Leonis X. to. 9. 737. 1.
Canonizationis ritus primò incepit à Leone Tertio. to. 20. 411. 1.
Canonizationis forma prodijt in ceremoniali Romano, & tandem ſub Vrbano VIII. prodierunt alia decreta circa eandem. tom. 9. 737. 1.

*Canonizationis variatio.*

Canonizationes plurium Sanctorum fuerunt variatæ quantùm ad formam, & modum. tom. 15. 77. 126; & ſeq; & 70. 48; & to. 9. 737. 1.
Canonizatio, quæ priùs fiebat pro Eccleſia particulari, variata fuit in canonizationem pro tota Eccleſia vniuerſali. tom. 9. 737. 1.

*Canonizatio S. Franciſci.*

Canonizatio S. Franciſci quomodò facta fuerit? to. 10. 494. 2.

*Canonizatio S. Eduardi.*

Canonizatio S. Eduardi Regis Angliæ facta fuit ab Alexandro III. to. 9. 737. 1.

*Canonizatio S. Suidberti.*

Canonizatio S. Suidberti Epiſcopi facta fuit à Leone III. to. 9. 737. 1.

*Canonizatio S. Vldarici.*

S. Vldaricus quomodò canonizatus fuerit à Ioanne XV? to. 9. 737.

*Capilli.*

Capilli à Græcis Paganis non tondebantur pueris, ſed poſtquam creuerant, dedicabantur Dœmonibus. to. 6. 497. 2.
Capillorum cirri ſunt cincinni in nodum retorti. to. 6. 497. 1.
Cæſaries fuit Regium ornamentum, & ſoli plebi fuit interdicta; nam tonſura Regni reddebat incapacem. to. 6. 498; & ſeq.
Capillos nutriendi mos antiquus fuit apud Hebræos, & apud Paganos. to. 6. 497. 2; & ſeq.
Præſertim nobiles, & milites plerarumque Gentium cæſariem, cincinnos, & cirros alere conſueuerunt. to. 6. 497. 1.
Capilli abraſi fuerunt Senacherib in ignominiam ab Angelo. to. 6. 497. 1.

*Capitulum.*

Capitulum quomodò dicatur ſuccedere Epiſcopo in adminiſtratione Eccleſiæ? tom. 9. 232. 55; & 174. 11.
Capitulum non ſumit auctoritatem ab Epiſcopo, ſed à iure communi. tom. 9. 208. 104.
Capitulum, & alia collegia à quo debeant congregari, quando nullus adeſt ſuperior? to. 9. 143. 24.
Capituli actiones non ſunt validæ, niſi ſint præſentes ad minùs duæ partes. to. 9. 143. 25.
Capitulum in caſu neceſſitatis quomodò fungatur vice Epiſcopi? to. 9. 230. 50.
Non eſt neceſſe duas partes Capituli eſſe præſentes, quando congregatur ad expediendum actum in termino iuris, vel in termino conſueto, vel aliàs deliberato, & formiter à Capitulo aſſignato. to. 9. 143. 21.

*Caput.*

Caput, dignius eſt, quàm cætera corporis membra. to. 9. 208. 107.
Capiti quatuor proprietates conueniunt. to. 13. 307. 2.
Caput tripliciter dicitur. to. 13. 310. 1.
Quid importet, & quæ ſint eius officia? to. 17. 14. 2; & ſeq.
Capitis influxus alius internus per tranſmiſſio-

ſionem, & communicationem ſpirituum; alius exrernna per exteriorem gubernationem membrorum. to.17. 5. 2; & t5. 2.

Capur aliquando ſumirnr pro initio alicuins rei;ſed magis propriè ſignificat Principem alicuius commnniratis. to.t7. 61. 1.

Caput virale, & primarinm non tollit caput miniſteriale,& ſecundarium. to.17. 355. 1.

Caput narurale hominis dupliciter hominem regit. to.3. 807. 1.

Caput quid ſignificet in ſacris Scripturia? to.15. 200. 40.

Caput locum, vbi hnmatur, efficir religioſum, licèt alia membra ſepulta ſint alibi. to.9. 208. 108.

Caput multorum membrorum eſt caput, & eſt membrum membrorum; ideo ſupereminet omnibus membria tanquam membrum principalius,ad quod referuntur alia mrmbra, tanquam ſubiecta. ro.3. 807. 2.

*Caput Eccleſiæ.*

Capnt fuit neceſſarium Eccleſiæ ad tollenda ſchiſmara, & vnitatem ſeruandam. to.17. 24. 2.

Caput Eccleſiæ allud eſt primarinm, aliud vicarium. to.3. 807. 1.

Caput viſibile Eccleſiæ à Chriſto Domino fuit relictum. ro.4. 630; & ſeq.

Capiris viſibilis perperua ſucceſſio debet eſſe in Eccleſia. ro.4. 300. 3; & ſeq.

Caput viſibile Eccleſiæ nequit negari. to. 9. 627. 2; & ſeq.

Capite Eccleſiæ indigent fidelea, tauquam interprete eorum, quæ eis proponuntur credenda. to.4. 631. 1; & ſeq.

Capur myſticnm, & naturale non aſſimilantur in omnibus. to.9. 664. 1.

Capnt Eccleſiæ qnot modis dicatur? tom. 3. 217. 2.

Capiris rario non eodem modo conuenit Chriſto, & Papæ. to.3. 578. 2.

Caput Eccleſiæ deber eſſe homogenenm.to.3. 3. 2.

Capnt Eccleſiæ non eſt dupiex. to.3. 3. 2.

Caput influit intrinſecè, & extrinſecè. to.19. 85. 1.

Capnt viſibile Eccleſiæ influit in membra rantùm extrinſecè. to.19. 85. 1.

Capnt Eccleſiæ purè miniſteriale, minùs præcipuum, & vicarium. to.3. 460. 2; & 464. 1; & to.14. 221. 2; & ſeq; & to. 18. 124. 4; & 475. 2; & to.20. 481. 1; & ſeq.

Capur Eccleſiæ quod ſir? to. 7. 773. 2.

Caput Eccleſiæ aliud eſt viſibile, quod eſt Papa; aliud eſt innifibile, quod eſt Chriſtna Dominus. to.10. 150. 1.

*Vid. Eccleſia caput, & Papa caput Eccleſia.*

*Capreolus.*

Capreolus Epiſcopns Carthaginenſis Aurelij ſucceſſor miſie legarum Beſſulam Diaconum ad Synodum Epheſinam. to.6. 364. 1.

Fuit vir iuregerrimus, & magnæ auctoriratis. to.6. 364. 1.

Scripſir dnas epiſtoias contra Neſtorium. to.6. 364. 2.

Eius remporibus defunctus fuir S. P. Auguſtinus, quem eximiè laudat in epiſtola ad Concilium Epheſinum. to.6.365. 1.

*Caracter.*

Caracteris impreſſio quomodò fuerit inſtituta à Spiritu ſancto; to.3. 222. 1.

An, & quomodò remaneat in ſchiſmatico? to.3. 222. 1.

*Cardinalium dignitas.*

Cardinalium digniras dignirati omnium Epiſcoporum eſt præferenda? to.17. 310.2.

Cardinalium dignitas quando adaucta fuerit? to.17. 318. 2.

Cardinalium præsbiterornm, & diaconorum prælario. to.17. 301. 2.

Cardinalium collegium eſt principalis dignitas, & apex omnium dignitatum Eccleſiæ. ro.17. 301. 1.

Cardinales fuerunr in Concilio Romano I. ſub Symmacho, & ſub Cornelio. tom. 17. 308. 1.

Cardinalium digniras quo tempore fuerit inſtitnta? to.18. 126. 1; & ſeq.

Cardinales, licèt non omnes ſint Epiſcopi, ſunt ramen quaſi vnum corpus cum Pontifice. ro.13. 493. 1.

Cardinales à Deo ſunt Principes Eccleſiæ conſtituti. to.13. 493. 1.

Cardinales ſnccedunt ſacerdotibus Leuitici generis. to.13. 514. 2.

Cardinalium digniras diſtribuitur in Epiſcopos, præsbiteros, & diaconos. tom. 10. 193. 2; & to.19. 140. 1.

Eorum figura in veteri teſtamento. tom. 4. 339. 2; & ſeq; & to.19. 142. t; & 146. 2.

Cardinalium dignitas primùm fuir inſtituta in Apoſtolia, qui Chriſto, & Petro aſſiderunt. to.4. 340. 3.

Cardinalium prima creatio. to. 1. 407. 2; & ſeq.

Cardinales eſſe partem corporis Papæ quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 352. 282.

Sunt inſigniores ſacerdotes. tom. 19. 141. 2.

Cardinales ſnnt cardines omnium Eccleſiarum. to.19. 140. 2.

Cardinalitus eſt vera digniras, non ſimplex officium. to.4. 342. 6.

Cardinales ſunt ſuperiores Epiſcopis adminiſtratione, & inferiores ordinis caractere. to.4. 343. 9.

Vocari fuerunt Eccleſiæ Senatorea. tom. 19. 143. 2.

Efficiunr vnum corpus cum Papa propter arctiſſimam chariratem. to.19. 4. 1.

Quare ſint alijs Prælatis eminentiores? to. 4. 344. 1.

Habent primnm locum poſt Pontificem. to.4. 346. 2.

Cardinalleiæ dignitatis encomia. to. 4. 705. 85.

Dicirur pars Paparus, & vocatur in partem ſollicitudinis. to.5. t15. 12; & to.19. 159. 1; & ſeq.

Cardinales tenent locum Apoſtoiorum. to. 6. 31. 10.

Poſt Papam ſunt alijs dignitate maiorea. to.9. 8. 8; & to.10. 192. 1; & 705. 82.

Mortuo Papa ſunt caput Eccleſiæ.to.3.250.1.

Debent Eccleſiæ inhærere, ſicut ſtellæ in firmamento. to.9. 260. 31.

Sunr Papæ canonici. to.19. t50. 2.

Cardinaliria dignitas quibus perſonis debeat conferri? tom.17. 325. 2; & 326. 1; & ſeq; & 328. 1.

Figurari fuerunt in viginti qnatuor ſenioribus ſedentibus in circuitu Sedia Apocal. to.t9. 155. 2.

Item illis verbis : *Domini ſunt Cardines terræ*. to.19. 155. 2; & ſeq.

Epiſcopis ſunt præferendi. to.19. 158. 2.

Eorum origo. to.19. 159. 1; & ſeq.

Fuerunt à Conſtantino inſigniti. to. 19. 160. 2.

Cardinalis ægrotans nequit ſanguinem mittere, niſi de Papæ licentia. to.19. 4. 2.

Cardinalium dignitas ex Chriſti Domini inſtitutione prima eſt poſt Pontificem. to.20. 560. 2.

Cardinalitiæ dignitatis prima origo ſumenda non fuit ab inſolentia Diaconorum Eccleſiæ Romanæ, ſed ab inſtitutione Chriſti Domini. to.4. 344. 1.

*Cardinalium inſtitutio.*

Cardinales cur fuerint inſtituti? to.17. 323. 2.

Eorum inſtitutio eſt de iure Diuino. to. 19. 4. 1; & 152. 1; & ſeq.

Fuerunt à Petro creati ad eligendum eius ſucceſſorem. to.19. 27. 1.

Fuerunt inſtituti in Apoſtolis, cùm Domino aſſiſtebant. to.19. 143. 1; & to.4. 344. 1.

Inſtituti fuerunt, vt permanerent cum Chriſto Domino in tentationibus ſuis. to.19. 147. 1.

In ſeptem diaconis fuerunt à Petro inſtituti. to.19. 145. 1.

Alij Romæ ab eodem Petro fuerunt inſtituti. to.19. 147. 2.

Cardinalitia dignitas à Chriſto Domino fuit inſtituta, & poſtmodum à Syluestro I. ampliata. to.10. 193. 1.

Eorum inſtitutio Apoſtolica eſt. tom. 20. 560. 1.

Fuit titulis Epiſcopatus, Præsbiteratus, & Diaconatus à Summis Pontificibus condecorata. to.4. 344. 1; & ſeq.

*Cardinalium ius eligendi Papam.*

Cardinales habent ius eligendi Papam. to.1. 21. 1; & to.9. 234. 77; & to.19. 163. 1.

Si vnus tantùm Cardinalis remaneat, poteſt Papam eligere. to.3. 26. 1.

Sunt in poſſeſſione, vel quaſi poſſeſſione eligendi Papam. to.18. 106. 4.

Nequeunt mutare formam electionis Papæ. to.9. 338. 192.

In electione Papæ nulla eis opponi poteſt exceptio ad illos ab electione excludendos. to. 9. 418. 2.

Habent ius eligendi, ſed non deponendi Papam. to 9. 604. 278.

Cardinales Epiſcopi eligunt Epiſcopum Romanum. to.4. 221. 2.

Cardinalis, cui nondum os fuit apertum, & pileus collatus, dummodò habeat quatuor reliquas conditiones, nequit priuari voce electiua Papæ ex conſtitut. B.Pij V. tom.9. 770. 1.

Mortuis omnibus Cardinalibus ad quem ſpectaret Papæ electio? to.9. 19. 76.

Diſcordantes circa Papæ electionem poſſunt compromittere. to.9. 19. 77.

Non eligentes Papam cogi poſſunt per inuocationem Brachij ſæcularis. to.9. 19.78.

In ijs, quæ concernunt Papæ electionem, repræſentant Eccleſiam vniuerſalem. tom.9. 38. 183.

Eis non prohibentur ea, quæ ſpectant ad Papæ electionem, ſed tantùm quæ ſpectant ad Papam. to.9. 38. 183.

Si admitterent ad Papæ electionem aliquem, qui non eſſet Cardinalis, non vitiaret electionem, ſed tantùm eius ſuffragium eſſet inutile, & inualidum. to.9. 770. 1.

Cardinalis exiſtens in conclaui nequit renunciare ſuæ voci; & ſi renunciaret, electio cæterorum eſſet valida ex conſtit. Greg.XV. to.9. 770. 1.

Cardinales eligendo Papam vice totius Eccleſiæ efficiunt matrimonium ſpirituale inter Eccleſiam, & Papam. to. 13. 313. 2.

In electione Papę habent multa ſpecialia tam ratione ipſorum, quam in fauorem electionis. to.9. 249. 7.

Eligendo non conferunt dignitatem Papalem. to.1. ex Tanneto. 24. 158: & tom.9. 82. 34.

Nequeunt ſuam vocem alteri communicare. to.19. 163. 2.

Si recuſent venire ad Papæ electionem, eſt conuocandum concilium. to.19. 164. 2.

Cardinales, licèt poſſint cogi ad eligendum Pontificem, non tamen cogi poſſunt ad eligendum hunc, vel illum. to.9. 119. 142.

Cardinalibus eſt credendum, ſi aſſerant ſponte Papam elegiſſe, licèt conſtiterit de populi tumultu. to.9. 121. 150.

Cardinales committentes ſimoniam in electione Papæ poſſunt puniri, ſed non à Cardinalatu deponi. to 9. 122. 153.

Cardinalibus in ſuis domibus conſentientibus circa Papæ electionem an electio ſit valida? to.9. 122. 154.

Cardinalibus deliberatis de non eligendo Italum, ſi poſteà propter metum mutent voluntatem, & Italum eligant, an tali electio ſit valida? to.9. 123. 158.

Cardinales poſt Papæ electionem, receptionem, inſtalationem, coronationem, & obedientiam factam per metum, ſi ſint in loco tuto poſiti, an poſſint ab obedientia ſic electi ſe ſubtrahere? to.9. 124. 165.

Cardinalibus an ſit credendum, ſi dicant ſe per metum electionem feciſſe? tom.9. 125. 168.

Cardinales an poſſint ſtatuere, quòd electus à paucioribus, quàm à duabus partibus ſit Papa? to.9. 44. 221.

Cardinales compromittentes, vt vnus nominet Pontificem dant illi facultatem, vt poſſit ſeipſum nominare. tom. 10. 171. 1; & to.4. 488. 97.

Cardinales Religioſi habent vocem paſſiuam, & electiuam Papæ. to.10. 194. 2.

Cardinales ad ſupremum dignitatis apicem fuerunt euecti, cùm Papæ electio ad illos ſolos fuit translata. to.4. 343. 9.

Cardinales abſentes licèt decem diebus à morte Pontificis expectandi ſint; attamen non debent ad electionem citari, ſeu vocari. to.4. 482. 62.

Cardinales abſentes ſolent certiorari de Pontificis obitu per literas particulares à ſecretario ſacri collegij ſubſcriptas, vt poſſint ad electionem venire. to.4. 482. 63.

Cardinales omnes admittuntur ad electionem Summi Pontificis nulla excommunicationis, ſuſpenſionis, aut interdicti obſtante exceptione. to.4. 483. 71.

Cardinales nuper creati, etianſi inſignia Cardinalatus non acceperint, eandem poteſtatem eligendi habent, quàm habent

alij,

alij, dummodò ſint publicati. tom.4. 484. 72.
Cardinales diaconi habent vocem in electione Pontificis. to.4. 484. 73.
Cardinales plurimi ſi ante electionem Papæ moriantur, ad ſolos ſuperſtites ſpectat electio. to.4. 484. 75.
Cardinales eligendo poſſunt alteri electo per alios accedere, non tamen per ſe ipſos; & poſſunt omnino reſilire ab electione, quàm priùs fecerunt. to.4. 487. 92.
Cardinalis abſentis extra conclaue, quamuis ſit in Vrbe, votum non admittitur; votum autem ingredientis, poſtquam conclaue eſt clauſum, tunc incipit valere, cùm ingreditur. to.4. 489. 105.
Cardinalis quando dedit vni vocem in ſcrutinio, & in acceſſu accedit alteri, acceſſus huiuſmodi ſit cumulatiuè, non priuatiuè. to.4. 487. 92.
Cardinalis arbiter quando, & quomodò ſe ipſum poſſit Papam eligere? tom.5. 141. 60.
Cardinalium ius eligendi Papam. to.9. 8. 2.
Cardinales, vt miniſtro totius Eccleſiæ, habent ius eligendi Pontificem. to.17. 347. 1.
Cardinales per ſubtractionem victualium coguntur Papam eligere. to.9. 42. 205.
Cardinales poſſunt à Principe ſæculari ad ingrediendum conclaue, vt Papam eligant, cogi. to.18. 107. 7.
Duobus Cardinalibus de Papatu contendentibus ad Concilium ſpectaret declarare, quis ex duobus potiori iure foueatur; non tamen ad illud ſpectaret Papam eligere. to.19. 14. 2.
Cur aliquando elegerint malum Pontificem? to.20. 316. 11.
Nullus Cardinalis, qui ſaltem non ſit diaconus, poteſt ferre ſuffragium in electione Pontificis. to.4. 344. 10.
Sicut à Canonicis repræſentantibus aliquam Eccleſiam particularem eligebantur Epiſcopi; ita à Cardinalibus, qui ſunt canonici Eccleſiæ vniuerſalis, eligitur Papa. to.19. 162. 2.

*Cardinalium munera.*

Cardinalium munus præcipuum quodnam ſit? to.2. ex Turrecrem. 31. 1.
Cardinales vel poſſunt ſpectari, vt clerici Eccleſiæ Romanæ, prout eſt particularis Eccleſia; vel vt ſunt miniſtri totius Eccleſiæ vniuerſalis. to.17. 347. 1.
Cardinalium munus eſt eſſe à conſilijs Pontificis loco conſiliorum, qui Romæ vigebant. to.17. 321. 2.
Cardinales debent eſſe cardines Orbis terræ, ſuper quos Deus poſuit Orbem. tom. 17. 329. 1.
A D. Bernardo vocantur Iudices orbis. to.17. 309. 1.
Cardinales olim Conſiſtorio, aut Synodo non aſſiſtebant. to.6. 348. 2.
Cardinales aſſiſtentes in curia non mouentur, niſi motu Papæ. to.9. 260. 32.
Cardinalium collegium dicitur Papæ Senatus. to.9. 260. 33.
Cardinalium diaconorum officium eſt aſſiſtere Papæ celebranti, Euangelium pronunciare, fidelium eleemoſinas colligere, & miniſtrare. to.17. 319. 1.
Nedum repræſentant Eccleſiam, ſed etiam ſunt ipſamet Eccleſia, quia ſunt eius Canonici. to.19. 19. 1; & ſeq.
Cardinalium munus. to.1. 407. 2; & ſeq.
Cardinales ſunt Papæ à conſilio in grauioribus Eccleſiæ negotijs. to.10. 191. 1.
Cardinalium Epiſcoporum munera quę ſint. to.4. 219; & ſeq.
Cardinalium præsbiterorum munera. tom.4. 220; & ſeq.
Cardinalium diaconorum munera. tom. 4. 225; & 226.
Cardinalium profeſſio. to.4. 226. 2.
Cardinales debent intereſſe Concilijs. tom.4. 226. 2.
Cardinales pręsbiteri antiquitus concelebrabant Pontifici. to.4. 13. 1.
Cardinales bis in menſe ex conſtitutione Ioannis VIII. tenentur ad ſecrutandos mores populi inferioris. to.4. 227. 1.
Cardinalium Epiſcoporum, pręsbiterorum, & diaconorum munera ſunt diſtincta. to.4. 340. 4.
Cardinalium officium eſt vetuſtiſſimum, & præcipua eorum munera ſunt Papæ aſſiſtere, & ipſum eligere. to.4. 341. 5.
Cardinales etiamſi non ſint Epiſcopi, ſunt vocandi ad concilia. to.4. 705. 81; & 86.
Cardinalis Oſtienſis munus eſt conſecrare Pontificem, & vngere Imperatorem. to.18. 113. 1; & to.4. 344. 1.
Cardinalium Decanatus pertinet ad antiquiorem Romæ reſidentem. to.4. 344. 10.
Cardinales Romæ præſentes celebrare debent decem diebus exequias defuncto Pontifici. to.4. 482. 65.
Alia Cardinalium officia. to.6. 459. 1; & ſeq.
Tenent locum, & munus Apoſtolorum. to.6. 30. 8.
Cardinalium conſilio Papa debet vti in grauioribus, & arduis cauſis. to.9. 8. 8.
Eorum conſilium non tenetur Papa neceſſariò ſequi. to.9. 350. 271.
Quando Papa eſt hæreticus, cum cæteris Prælatis poſſunt conuocare concilium. to.19. 13. 1.
Cardinales ſunt puri Papæ conſiliarij. to.17. 332. 1; & ſeq.
Cardinalium tria officia. to.17. 317. 1.
Tempore Anacleti eorum munera diſtincta fuerunt. to.19. 141. 1.
Onus Eccleſię debent ſubſtinere. to.19. 143. 2.
Gerunt officium Seraphim, qui in Eccleſia triumphante Deo aſſiſtunt. tom.19. 157. 2; & ſeq.
Eorum neceſſitas in Eccleſia. to.19. 161. 1; & ſeq.
Conſtituunt Eccleſiæ Senatum. to. 19. 165. 2; & ſeq.
Cardinales Epiſcopi Romæ aſſiſtentes Pontifici aſſimilantur Apoſtolis, qui Chriſto Domino aſtiterunt, & poſtea miſſi fuerunt ad eorum Eccleſias. to.19. 175. 2; & ſeq.
Cardinales Epiſcopi non tenentur reſidere in ſuis Eccleſijs. to.19. 176. 1; & ſeq.
An egeant diſpenſatione, vt ſuo Epiſcopatui extra Romam aſſideant? to. 19. 175. 1; & ſeq.
Cardinalium officium eſt Papæ aſſiſtere in regimine vniuerſalis Eccleſiæ. to.19. 144. 2.
Exercent iudicia maiora, quàm exerceantur à Iudicibus Laicis. to.19. 145. 1.



Digitized by Google

Cardinalium munera præcipua ſunt tria; ſcilicet Papæ aſſiſtere in regimine Eccleſiæ vniuerſalis; Papam eligere; & iuramentum fidelitatis præſtare Pontificibus D. Petri ſucceſſoribus. to.20. 561. 1; & ſeq.

Cardinales ſuccedunt Apoſtolis in munere aſſiſtendi Papę in regimine totius Eccleſię, & in munere eligendi Papam; non autem in munere gubernandi Eccleſiam aliquam particularem; ſic enim ſuccedunt Epiſcopi. to.20. 563. 2.

Quantùm ad poteſtatem ordinis Epiſcopalis, & quantùm ad poteſtatem iuriſdictionis in ſuis titulis ſunt minores Epiſcopis; ſed quantùm ad munus aſſiſtendi Papæ ſunt illis præſtantiores. to. 20. 561. 1; & ſeq.

*Cardinalis nomen.*

Cardinalis nomen ab incardinando dictum fuit. to.1. 407. 2; & to.4. 340. 4. & to.10. 191. 2.

Eccleſiæ cardinari quid olim fuerit? tom.17. 303. 1; & ſeq.

Cardinalis nomen pluribus adaptatur. to.4. 340. 4.

Fuit priùs impoſitum Clericis Romanis. to.4. 341. 4.

Eſt nomen antiquiſſimum. to.14. 123. 1.

Aliquando fuit collatum Epiſcopis. tom. 19. 141. 1.

Dupliciter fuit ſumptum antiquitus. to. 17. 209. 1; & ſeq.

Tempore Anacleti ad ſolos Cardinales fuit reſtrictum. to.19. 141. 1.

Quia repræſentant Eccleſiam vniuerſalem, potiùs Apoſtoli ſunt appellandi. tom.19. 141. 2.

Cardinalis nomen ſignificat regimen. to.19. 143. 2.

Cardinalium nomenclatura. to. 20. 560. 1.

Cardinalis nomine ſignificatur ſolus S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalis. to.5. 331. 233.

*Cardinalium numerus.*

Cardinalium numerus certus non eſt præfixus à iure, ſed Papæ arbitrio fuit relictus. to.9. 333. 152.

Tempore Pontiani Papæ erant ducentum triginta ſex. to.9. 333. 153.

Tempore Optati Milenitani Cardinalis Præſbiteri erant quadraginta, & diaconi quindecim. to.6. 243. 1.

Eorum numerus poteſt à Papa augeri, vel minui. to.10. 193. 2.

Regulariter ſunt ſeptuaginta. to.4. 345. 10; & to.6. 459. 1, & ſeq.

Cardinalium numerus etiam ipſum Papam comprehendit. to. 4. 705. 87.

Cardinales Epiſcopi olim erant octo, modò ſunt tantùm ſex. to.4. 344. 10.

Cardinalium præſbiterorum numerus olim erat viginti, & octo; ſed ad quinquaginta reductus fuit à Sixto V. to.4. 344. 10.

Cardinalium Diaconorum numerus etiam fuit variatus, ſed tandem ad quatuordecin fuit reductus. to.4. 345. 10.

*Cardinalis Nuncius Legatus.*

Cardinales vacante ſede nequeunt eligere nuncium Cardinalem inuitum, ſed tantùm volentem. to.9. 240. 5; & ſeq.

Nequeunt reuocare vacante ſede Legatum creatum à Papa, niſi in certis caſibus. to.9. 240. 6, & ſeq.

Cardinales Legati, quidquid faciunt, iuſſu Papæ facere videntur. to. 9. 260. 32.

Cardinalis Legatus à latere nequit Sanctos canonizare etiam ex delegatione Papę. to.9. 739. 2.

Nec poteſt fabricare proceſſum canonizationis, aut beatificationis vltimum. tom.9. 740. 1.

*Cardinalium percuſſores, vel offenſores.*

Cardinalibus cùm infertur iniuria, Eccleſia patitur. to.9. 320. 55.

Cardinalium percuſſores quibus pęnis ſubijciantur? to.10. 194. 1.

Cardinales offenſores, vel eiectores excommunicantur in Bulla cęnę. to. 5. 330; & ſeq.

Interficiens Cardinalem non habentem pileum an incurrat excommunicationem Bullæ cœnæ? to.5. 334. 237.

Cardinales, & alij Eccleſiæ Prælati occiſi in Scotia. to.2. ex Adolpho. 67. 1.

Inſequens Cardinalem etiam ſede vacante incurrit excommunicationem Bullæ cœnę Domini, quia Bulla durat etiam mortuo Papa. to.5. 331. 233.

Cardinalis ſibimetipſi inferens manus, vel necem non incurrit excommunicationem contentam in Bulla cęnę Domini. tom. 5. 332. 234.

*Cardinalium pompa.*

Cardinalium pompa eſt ad ornatum Eccleſię, quæ debet Eccleſiæ triumphanti aſſimilari; debet tamen eſſe modeſta, non vana, to.17. 318.

Cardinalium pompa non habuit ortum à Romanæ Vrbis ſplendore, nec à Diaconorum Eccleſiæ Romanæ petulantia, & inſolentia, ſed ab inſtitutione Summorum Pontificum. to.4. 344. 1; & ſeq.

Cardinalium pompa, & faſtus intolerabilis exprobratus à Marco Antonio de Dominis Spalatenſi. to. 17. 326. 1; & ſeq.

*Cardinalium poteſtas vacante Sede.*

Cardinalibus vacante Sede aliqua permittuntur, quæ aliàs ſimpliciter ſunt illis prohibita. to.9. 241. 16.

Cardinalium iura vacante Sede quæ ſint? to. 19. 162. 1; & ſeq.

Sicut capitulum vacante ſede ſuccedit tantùm in aliquibus Epiſcopo, ita Cardinales tantùm in aliquibus ſuccedunt Papæ defuncto. to.19. 162. 2; & ſeq.

Vacante Sede poſſunt condere leges. tom.19. 163. 1.

Item habent ius appellationis ab Epiſcopis. to.19. 163. 1.

Poſſunt concilium indicere. to.19. 163. 2.

Nequeunt tamen deponere Epiſcopos. to.19. 163. 1.

Poſſunt anathematizare Papam intruſum. to. 19. 163. 2.

Nequeunt indulgentias conferre. tom. 19. 163. 2.

Non habent poteſtatem coactiuam. tom.19. 163. 2.

Neque poſſunt beneficia conferre. tom. 19. 163. 2.

In ipſorum manibus ſolùm poteſt Papa renunciare. to.19. 164. 1.

In caſu ſchiſmatis poſſunt concilium cogere. to.19. 163. 1; & 166. 1; & ſeq.

Cardinales Sede fictè, vel verè vacante poſſunt

ſunt congregare concilium . to.9. 38. 184.

Cardinales quādo ſunt omnes concordes, poſſunt conuocare concilium per viam auctoritatis citando omnes; quando autem non ſunt concordes, ſolùm per viam requiſitionis . to.9. 38. 184; & ſeq.

Cardinales an ſede vacante poſſint diſpenſare contra Papæ conſtitutiones, vel eis addere, aut minuere? to. 9. 174. 10.

Cardinalium collegium non habet poteſtatem condendi leges. to.9. 234. 75.

Cardinales vacante Sede nullam recipiunt poteſtatem iuriſdictionis . to.9. 326. 108; & ſeq.

Cardinales vacante Sede habent tantùm poteſtatem explicandi ea, quæ faciunt ad celebrem electionem Pontificis . to. 9. 326. 108.; & ſeq.

Cardinales non ſuccedunt Papæ in poteſtate vacante Sede. tu.9. 327. 113; & tom.9. 297. 145.

Cardinales non habent Papæ poteſtatem ſuppletiuè ita, vt vacante Sede poſſint ſupplere exercitium poteſtatis Papæ, ſicut populus, vel communitas ſupplet poteſtatem Principis . to.18. 4. 1.

Cardinales Sede vacante nequeunt aliquem Cardinalem creare . to.9. 240. 2; & to. 18. 126. 1; & to.4. 345. 11.

Cardinales Sede vacante propter Schiſma inueteratum an poſſint exercere reſeruata ſoli Papæ? to.9. 231. 51.

Cardinales Sede vacante non habent poteſtatem Capitis, ſed tenent ſolùm locum curiæ. to.9. 240. 3.

Cardinales an poſſint deponere Papam hæreticum? to.9. 402. 19.

Cardinales quando poſſint Papam intruſum anathematizare, & expellere à Sede? to.9. 26. 115.

Cardinales an poſſint vacante ſede concedere indulgentias vltra eas, quæ eis ſunt conceſſæ ex conſuetudine? to.9. 79. 14.

Sede vacante non poſſunt ea, quæ fuerunt Papæ reſeruata. to.10. 195. 1.

Cardinalium poteſtas Sede vacante quæ ſit? to.9. 8. 2.

Cardinales Sede vacante non habent poteſtatem canonizandi Sanctos . to.9. 739. 2.

Cardinales Sede vacante poſſunt congregare concilium. to.9. 38. 184.

Cardinales non dicerentur ſpoliare Papam auctoritate congregandi concilium, ſi Papa vrgente neceſſitate nollet illud congregare, & congregaretur à Cardinalibus. to.9. 35. 160; & ſeq.

Cardinales, ſi tempore ſchiſmatis omnes eſſent concordes, duæ partes eorum poſſent congregare concilium. to.9. 39. 185.

Cardinalibus diſcordantibus an poſſint dici ſuſpecti ita, vt non poſſint congregare concilium? to.9. 39. 186.

Cardinales an poſſint Coadiutores Eccleſiarū concedere? to.9. 79. 16; & 81. 28.

Cardinalibus in obedientia diuiſis, ſi alius congregaret concilium, validum eſſet. to.9. 18. 70.

Cardinales, ſi tempore ſchiſmatis nollent congregare concilium, quid eſſet agendum? to.13. 483. 1.

Cardinalium Collegium Sede vacante an poſſit reſtituere depoſitum factum per Papam? to.9. 297. 143.

Ad eos poteſt vacante ſede appellari . to.19. 14. 2.

*Cardinalium poteſtas viuente Papa .*

Cardinales non habent poteſtatem congregandi concilium . to.9. 13. 27; & 29.

Cardinalium declarationes an ſint deciſiuæ, & habeant vim legis? tom. 10. 195. 1; & 531. 1; & ſeq.

Cardinalium collegium habet maiorem iuriſdictionem, quàm alia collegia . tom.9. 80. 24.

Quomodò poſſint in Epiſcopos conſecrari extra Romam? to.19. 173. 1; & ſeq.

Cardinales quando poſſint congregare concilium? to.9. 19. 74; & ſeq; & to.3. 838. 2.

Cardinales, quanuis non ſint Epiſcopi, habent tamen Epiſcopalem iuriſdictionem. to.13. 493. 1.

Cardinales nequeunt aduersùs Papam ſe erigere, & in correctione fraterna nequeunt tranſgredi limites à SS. Patribus poſitos . to.18. 104. 12.

Cardinales omnes etiam non Epiſcopi habent ius definitiuum in concilijs generalibus . to.3. 379. 1.

Nequeunt teſtamentum condere abſque Papæ licentia . to.4. 75. 83.

Eorum auctoritas maxima fuit etiam tempore naſcentis Eccleſiæ . to.19. 144. 1.

Extra curiam inconſulto Papa nequeunt manere . to.19. 146. 1.

Poſſunt reſtituere famam homini infami . to.19. 146. 2.

Inter Cardinales, & Papam ſunt iura, quæ ſunt inter patrem, & filium; vnde ſicut filius cenſetur pars patris; ita Cardinalis pars Papæ . to.19. 166. 2.

*Cardinalium præcedentia .*

Cardinales diaconi cur præcedant Epiſcopos? to.3. 839. 1.

Cardinales ob plures rationes præferuntur Epiſcopis . to.4. 342. 7.

Cardinales in concilijs ſubſcripſerunt, antequam ſubſcriberent Epiſcopi; & ſi aliquando ſeruatum non fuit, reuerentiæ eſt tribuendum . to.4. 343. 9.

Cardinales quando Epiſcopis ceperunt præponi, non ſunt aſſecuti quid nouum, ſed ſolum fuit redactum ad actum, quod eis primitus fuerat inſtitutum . to.4. 343. 9.

Cardinalis Hoſtienſis, quia conſecrat Papam, & vngit Imperatorem, habet ex priuilegio ſecundum locum in concilijs immediatè poſt Papam . to.18. 113. 1.

Cardinales præsbiteri in concilijs an ſint præferendi Patriarchis? to. 18. 114. 2.

Eorum differentia ab Epiſcopis . tom. 4. 705. 84.

Cardinales à S. Petro Damiano antepoſiti fuerunt etiam Patriarchis . to.17. 309. 1.

*Cardinalium priuatio, & electio .*

Cardinales ſolus Papa poteſt eligere, priuare, & deponere . to.4. 521. 165.

Cardinales an poſſint eligi à Papa ſine collegij Cardinalium conſenſu? to.4. 345. 11.

Cardinales à ſolo Papa eliguntur, quia ſolus Papa eſt ſupremus Princeps Chriſtianæ Reipublicæ. to.4. 345. 11; & to.17. 329. 2; & ſeq.

Cardinales ſimoniacè creati an poſſint per concilium contra Papæ voluntatem priuari? to.9. 304. 178.
Cardinalium electio facta à Papa eſt legitima. to.10. 313. 6.
Duo Cardinales à Bonifacio VIII. priuari fuerunt, ob quod in Vrbe Anagniæ fuit fuit captus, ſed poſt triduum ab Anagnieſibus fuit liberatus. to.6. 780. 1.
Cardinalem poteſt ſolus Papa deponere ſine conſenſu concilij generalis. to.17. 331. 2; & ſeq.

*Cardinalium priuilegia.*

Cardinales quæ priuilegia habeant in Eccleſijs ſuorum titulorum? to.10. 194. 1.
Eorum priuilegium circa editionem teſtamenti. to.10. 194. 2.
Habenr priuilegium, quòd ſi reus mortis tangat illorum veſtem ſtatim à morte liberatur. to.10. 194. 1.
Alia Cardinalium priuilegia. to.4. 346. 1.
Cardinales diaconi accuſati, niſi viginti ſex teſtibus conuincantur, nequeunt damnari. to.4. 225. 1.
Cardinales præsbyteri non niſi quatuor, & quadraginta teſtibus, & diaconi quatuor, & viginti conuicti poſſunt damnari. to. 1. 408. 1.
Cardinales ſoli habuerunt priuilegium à Stephano III. in Concilio Romano, vt in Pontifices eligi poſſint. to.17. 310. 2.
Ex priuilegio non comprehenduntur in regulis generalibus etiam Pontificis continentibus cenſuras, niſi de ipſis fiat ſpecialis mentio. to. 10. 194. 2.
Eo ipſo, quòd quis Cardinalis creatur, abſoluitur à patria poteſtate. to.10. 194. 2.

*Cardinalium purpura.*

Cardinalibus vſus purpuræ à Conſtantino fuit conceſſus. to.17. 336. 2; & ſeq.
Cardinalium purpura eſt Regij decoris inſigne. to.4. 346. 1.
Cardinales tanquam munere ſublimiores, ita veſtimentorum decore debent alijs eminere. to.4. 346. 1.

*Cardinalium qualitates, ætas &c.*

Cardinales quas dotes debeant habere præ cæteris; quam ſapientiam, prudentiam, & ſcientiam? to. 4. 345. 12, & to. 19. 145. 1; & ſeq.
Eorum vita debet eſſe à vitijs immunis. to.19. 145. 2.
Cardinalium ætas de iure ordinario ſaltem triginta annorum eſſe debet. to.10. 194. 2.
Debent fulgere ſumma prudentia. tom. 19. 156. 1.
Cardinalium qualitates ex S.Bernardo. to.17. 314. 1; & 327. 1; & 328. 1.

*Cardinales Religioſi.*

Cardinales Religioſi non abſoluuntur à voto paupertatis. to.10. 194. 2.
Poſſunt tamen bona temporalia adminiſtrare. to.10. 194. 2.
Tenentur portare habitum Religionis, quem ſi deponant, non incurrunt excommunicationem. to.10. 194. 2.

*Cardinalium ſchiſmata.*

Cardinalium ſchiſma, quod contigit anno 1378; in quo creatus fuit Clemens VII. Antipapa. to.13. 29. 2; & 131. 2.
Cardinales diſcedentes ab obedientia Papæ ante ſententiam ſunt ſchiſmatici præterquam in duobus caſibus. to.9. 281. 58.
Cardinales declarati ſchiſmatici an ſint admittendi ad conclaue? tom.9. 297. 142; & 300. 159.
Cardinales è ſchiſmate reſtituti an recuperent dignitates, beneficia, & bona in alios tranſlata? to.9. 304. 1.
Cardinales ſchiſmatici ex gratia reſtituti an teneantur ſchiſma abiurare? to.9. 307. 1.
An poſt abiurationem ſchiſmatis debeant recipi in vnitatem Eccleſiæ? to.9. 307. 1.
An talis abiuratio publicè fieri debeat? to. 9. 307. 3.
Cardinalibus duobus de Papatu contendentibus nequit congregari concilium, niſi de conſenſu vtriuſque. tom. 9. 359. 3; & 43. 211; & 46. 228.
Cardinalibus duobus contendentibus de Papatu, ſi vnus eſt verus Papa, nequit cogi ad congregandum concilium; neque ſubtrahi poteſt ab illius obedientia. to.9. 368. 72.
Si nullus eorum poſſeſſionem haberet, quis deberet congregare concilium? tom.9. 46. 231; & 48. 243.
Si diſcordarent tantùm circa locum concilij, an talis diſcordia poſſet dirimi per ſortem? to.9. 53. 260; & 263.
An ad ſedandum ſchiſma liceat Papatum per ſortem conferre? to.9. 55. 268.

*Cardinalium ſubſcriptiones.*

Cardinalium ſubſcriptio in alienationibus non eſt de neceſſitate. to.9. 351. 280.
In concilijs ſubſcribunt ante Epiſcopos. to.4. 343. 9.

*Cardinalium tituli.*

Cardinalium tituli quot, & qui ſint? tom.18. 126. 2.
Cardinalium tituli à Papa Euariſto aſſignati. to.1. 407. 2.
Cardinalium tituli à quibus Pontificibus fuerint erecti? to.4. 224.
Cardinalium Epiſcoporum ſex tituli. tom.4. 344. 1; & ſeq.
Octo fuerunt eorum tituli. to.4. 344. 1.
Cardinalium præsbiterorum tituli olim erant viginti, & octo; & Cardinales diaconi ad quatuordecim reducti fuerunt à Sixto V. to.4. 345. 1.
Modò ſunt quinquaginta. to.4. 344. 2.

*Cardinales.*

Cardinales atteſtantes Papę primatum. to.10. 51. 2; & ſeq.

*Cardinalis Polus.*

Cardinalis Polus Vir magnæ doctrinæ, ſanguinis, & pietatis primatum Eccleſiæ Romanæ contra Henricum acerrimè defendit. to.4. 165. 1; & to.18. 144; & ſeq.

*Cardinalia puncta.*

Cardinalia puncta in cœlo ſunt duo ambo immobilia; quorum vnum eſt ad auſtrum, alterum verò ad ſeptemtrionem. tom.4. 340. 4.

*Carolus Andegauenſis.*

Carolus Andegauenſis accipiens in feudum Regnum Siciliæ iurauit ſeruare conditiones ad Eccleſiam pertinentes. to.1. 465. 1.
Eius iuramentum factum Clementi IV. Summo Pontifici. to.1. 465. 1; & ſeq.

*S. Carolus Borromæus.*

S. Caroli Borromæi encomia. to.10. 87. 1.

Quo cibo vitam aleret ? to.10. 87. 1.
Vendidit ſuum patrimonium, vt aleret pauperum vitam. to.10. 87. 2.
Eius vita, ſanctitas, & miracula. to.10. 87. 2.
Quædam Euangelij idæa in S. Caroli Borromæi vita fuit expreſſa. to.10. 88. 1.

*Carolus Caluus.*

Carolus Caluus admiſit Romanas appellationes. to.6. 159. 2.
Quo anno ſecuta fuerit eius in Imperatorem electio? to.6. 160. 1.
Eius epiſtola ad Ioannem VIII. Papam. to. 6. 159. 2.
Eius profeſſio fidei facienda in conuentu Ticinenſi. to.6. 159. 2.
Habuit plures Aduerſarios, qui eum pro Imperatore noluerunt agnoſcere. to.1. 514. 2.
In Gregorium Papam inſurrexit. to.6. 437. 1.
Tempore Caroli Calui Imperatoris non fuit prima præsbiterorum appellatio Romana ex Gallijs. to.6. 160. 1.

*Carolus Magnus.*

Carolus Magnus ab Adriano Papa ad Imperium, & Regnum Italiæ fuit vocatus, & ab eius ſucceſſore fuit coronatus. to.9. 82. 2; & ſeq.
Carolus Magnus confeſſus fuit concilia celebrari non poſſe abſque licentia Romani Pontificis. to.3. 503. 2.
Fuit parciſſimus in condendis legibus, ſed diligentiſſimus in reſtituendis veteribus. to.3. 503. 2.
Donationem à Patre Pipino factam Eccleſiæ confirmauit, & auxit; & quidquid à Deſiderio Longobardorum Rege ablatum fuerat, reſtituit. to.4. 334. 5; & to. 10. 47. 1.
Eccleſiaſticę libertatis fuit aſſertor acerrimus. to.1. 556. 2.
Eius aſſumptio ad Imperium. to.4. 703. 72.
Quia protexerat Eccleſię Romanę Pontifices, multas à Deo obtinuit victorias. tom. 10. 111. 1; & to.1. 499. 2.
Stetit pro Adriano in conſeruanda Eccleſiæ antiquitate. to.1. 186. 2.
Eius lex contra ſcripta Clementis Scoti, & Adelberti inſtante Papa Zacharia. tom. 1. 363. 1.
Eius ſanctio memoranda. to.1. 135. 2.
Caroli Magni magnum de Eccleſiæ Romanæ primatu teſtimonium. to.1. 155. 2.
An fuerit ei ab Adriano conceſſum ius ordinandi Sedem Apoſtolicam, inueſtiendi Epiſcopos in ſuo Regno, & eligendi Papam ? to. 2. ex Pighio. 178. 2; & tom. 16. 127. 1.
Quantùm detulerit legibus Romani Pontificis? to.1. 433. 1.
Imperium accepit à Papa. to.1. 504. 1.
Modoetiæ voluit coronari ab Archiepiſcopo Mediolanenſi; quæ ceremonia priùs fiebat Mediolani in Baſilica Ambroſiana. tom.1. 511. 2.
Propoſuit Adriano Papæ multa dubia circa VII. Synodum. to.3. 680. 1.
Noluit lædere Romanas appellationes. to. 6. 159. 1.
Deduxit in Galliam canones de Romanis appellationibus læſos per Reges barbaros Galliæ inuaſores. to.6. 109. 2.
Eius epiſtola ad Elipandum Epiſcopum Toletanum. to.17. 389. 2.
Carolus Magnus, & Ludouicus eius Filius Imperatores ſanxerunt electionem Pontificis, & aliorum Epiſcoporum liberam eſſe. to.1. 19. 2.
Ratificauit acta concilij ſolùm quoad ea, quæ ſpectant ad cauſas politicas. to. 1. ex Tannero. 6. 29.
Quas prouincias Eccleſiæ Romanæ donauerit? to.2. ex Pighio. 203. 2.
Suum teſtamentum Pontifici confirmandum ſubmiſit. to.2. ex Adolpho. 110. 2.
Moriens præcepit filijs, vt libertatem Eccleſiaſticam tuerentur. to.1. 556. 2.
Remiſit cauſam Leonis III. ad concilium. to.6. 842. 2.
Ab Adriano I. titulum defenſoris Eccleſiæ obtinuit. to.1. 571. 1.
Hortatu Adriani bellum mouit Longobardis. to.13. 465. 1; & to.3. 67. 2.
A Leone coronatus fuit Imperator. tom. 3. 68. 1.
De nimia Romanorum Pontificum indulgentia erga clericos criminoſos, & ſcandaloſos conqueſtus fuit. to.6. 159. 1.
Fuit ſtrenuus reparator Gallicanæ Chriſtianitatis. to. 6. 109. 2.
Caroli Magni creationem in Imperatorem Græci indignè, acerbèque tulerunt. to. 1. 504. 1.
Ex auctoritate Leonis III. in ipſum, & exinde in Francos translatum fuit imperium. to.1. 504. 2.

*Carolus IV.*

Carolus IV. ſolemni legatione petijt à Papa, vt filium ſuum in Regem Romanorum eligeret, coronaret, & conſecraret. to. 1. 514. 1.
Confeſſus fuit fuiſſe ſolitum fieri, vt electos in Romanorum Reges Pontifex Romanus nominaret, ad apicem tantæ dignitatis dignos renunciaret, ac diadema Imperiale ſua manu ei conferret. to.1. 514. 1; & ſeq.
Illius epiſtola ad Gregorium IX Pontificem. to.10. 425. 2.

*Carolus V.*

Caroli V. genealogia, & vaticinium. to. 1. 365. 2.
Statim ac ferrea corona fuit inſignitus populum terrore coercuit. to.1. 511. 2.
Eius edictum contra Lutherum. tomo 1. 965. 1; & ſeq.
Quanti penderet immunitatem Eccleſiaſticam? to.18. 447. 2.
Decretum edidit de diripiendis, & comburendis Libris Lutheri ſiue impreſſis, ſiue manuſcriptis. to.1. 369. 2; & ſeq.

*Carthago.*

Carthago eſt Ciuitas in prouincia Byzacij. to.6. 229. 1.
Fuit Metropolis prouinciæ proconſularis. to.6. 227. 2.
Eius encomia. to.6. 227. 2.
Habuit poteſtatem in omnes alias Africę prouincias. to.6. 228. 1.
Carthago à Romanis reparata fuit Ciuitas ampliſſima, cuius ambitus erat viginti milliarium; & fuit appellata terrarum decus. to.6. 227. 2.

*Carthaginenſis Epiſcopus.*

Carthaginenſis Epiſcopi dignitas fuit, quòd ſolus

Digitized by Google

ſolus in Eccleſia Africana habuerit pallium, ipſumque acceperit à Sede Apoſtolica. to.6. 157. 1; & ſeq.

Fuit primus intra patriarcharum Romanum Archiepiſcopus poſt Romanum Pontificem; & totius Africæ fuit maximus Metropolita. to.6. 235. 2; & ſeq.

An fuerit dictus Epiſcopus Epiſcoporum? to.6. 234. 1.

Non fuit authocephalus, ſed patriarchico iure Eccleſiæ Romanæ ſubiectus. to. 6. 234. 2.

Semper retulit grauiores cauſas ad Eccleſiam Romanam. to.6. 234. 2.

An olim acceperit pallium ab Eccleſia Romana? to.6. 274. 2; & ſeq.

Vbique iudicatus poterat prouocare ad Sedem Apoſtolicam, ſicut omnes alij Africæ Epiſcopi. to.6. 310. 1.

Poterat præsbiterum alienæ Diœceſis etiam vnicum tribuere Eccleſiæ indigenti; quod plures lites cauſauit in Africa extinctas poſtea à Sancto Patre Auguſtino. to. 6. 252. 1.

Eius poteſtas ordinandi. to.6. 245. 1.

Poterat alienos clericos transferre in ſuam, & alienam Eccleſiam. to.6. 245. 2.

Poterat ordinare præsbiteros per totam Africam poſtulatos à quacunque plebe. to.6. 245. 2.

Carthaginenſis Epiſcopus ordinabat Epiſcopos Carthagine ferè qualibet anni Dominica. to.6. 246. 1; & ſeq.

Carthaginenſium Epiſcoporum ſucceſſio fuit deſcripta malè ab Holſtenio. tomo 6. 299. 2.

Carthaginenſis Epiſcopus non habuit in Synodo ſingularem thronum, ſed ſedit, vt collega inter collegas. to.6. 232. 1. & ſequen.

Illius tres, & decem prærogatiuæ ſingulares, quæ maximam eius poteſtatem indicabant. to.6. 248. 2; & ſeq.

*Carthaginenſis Eccleſia.*

Carthaginenſis Eccleſia non fuit autocephala, adeoque non fuit inter Eccleſias maximas. to.6. 99. 2.

Remotiſſima fuit à patriarchali dignitate. to.6. 232. 1.

Carthaginenſis Eccleſiæ prærogatiuæ tres, & decem. to.6. 248. 2.

Ei plurimum nocuerunt Donatiſtæ. to.6. 235. 2.

Ab Innocentio I. fuit repoſita in eadem claſſe cum Eccleſijs Hiſpaniæ, Galliæ, Italiæ, & Siciliæ. to.6. 234. 2.

In Eccleſia Carthaginenſi conſecrabantur omnes per Africam Epiſcopi. tomo 6. 248. 2.

Hæc prærogatiua non habuit originem ab Aurelio Primate, ſed fuit longè antiquior. to.6. 249. 1.

Ad illam debebant referri grauiores cauſæ omnium prouinciarum Africæ; & per Epiſcopum Carthaginenſem referebantur ad Apoſtolicam Sedem. to. 6. 249. 1; & ſeq.

*S. Caſimirus.*

S. Caſimirus Poloniæ Rex debellatis hoſtibus ſuum Regnum fecit vectigale Eccleſiæ Romanæ. to.10.97. 2.

Caſimiri Poloniæ Regis diſpenſatio à Matrimonio. to.9. 708. 1.

Hanc diſpenſationem eſſe fictam, & apocrypham ex multorum Auctorum hiſtorijs conuincitur. to.9. 708. 2.

*Caſula.*

Caſula apud Græcos eſt ex lana, propterea arguunt Latinos geſtantes caſulas ex ſerico. to.6. 259. 2.

Fuit ex lana ad repræſentandam clamydem laneam, qua Chriſtus Dominus fuit indutus à Pilati militibus. to.6. 282. 1.

Vel quia Chriſtus Dominus eſt ouis, quæ pro nobis fuit immolata, ideo Sacerdos, quibus eſt miniſter immolationis ex lana debet veſtiri. to.6. 282. 1.

Non fuit olim veſtis pretioſa. tomo 6. 282. 1.

Fuit ad inſtar pallij aliquando alba, aliquando coccinea. to.6. 282. 1.

Etiam caſula Epiſcoporum Græcorum, ſine Phænolion, ſeu Polyſtaucion, fuit lanea. to.6. 282. 1.

*Caſus.*

Caſus fruſtra expectatur, cuius euentus nihil eſt operaturus. to.9. 68. 8.

Caſus varij, in quibus Eccleſia ſe intromiſit in temporalia Regum. to.3. 50. 1.

Caſus reſeruati in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 233. 1; & ſeq.

Caſus reſeruatus quid ſit? to.9. 684. 2.

Caſus Papæ reſeruati non tranſeunt cum commiſſione Legati à Latere, niſi ſpecialiter exprimantur. to.4. 520. 138.

Caſus à Paulo V. reſeruari ſibi, & ſuis ſucceſſoribus. to.1. 394. 1; & ſeq.

Caſus genitiuus dominium ſignificat. to.19. 15. 2.

Caſus quinquaginta, in quibus ſolus Papa poteſt diſpenſare. to.4. 100. 1; & ſeq.

Caſus ſolùm attrociores, & grauiores, non autem leuiores, debent ab Eccleſiæ Prælatis reſeruari. to.9. 685. 2.

*Caſtitas.*

Caſtitatem ſeruari à ſuis filijs tempore diluuij voluit Noe; ideo ſuos filios ſeparauit à ſuis vxoribus. to.3. 40. 1.

Caſtitatis laudes. to.10. 60. 1.

Caſtitas eſt melior nuptijs. to.3. 40. 1.

Caſtitas naturæ viribus cum maxima, & inſuperabili difficultate poteſt ſeruari, ſed gratiæ comparatur, & ſeruatur faciliter. to.10. 60. 1.

*Catalogus.*

Catalogus Imperatorum, Regum, aliorumque Principum, qui fuerunt erga Eccleſiam benefici. to.10. 97. 1.

Catalogus Pontificum ab Imperatoribus interfectorum. to.10. 110. 1.

Catalogus Romanorum Pontificum, Imperatorum, & Conſulum, qui fuerunt D. Petrum vſque ad Alexandri I. tempora. to.17. 609; & ſeq.

Regum Romanorum à Romulo ad Tarquinium ſuperbum, & Imperatorum à Iulio Cæſare vſque ad Carolum V. Auſtriacum. to.14. 153. 1; & ſeq.

Catalogus Regum Romanorum Gentilium, & Catholicorum, qui non fuerunt, & qui fuerunt Imperatores. to.14. 154. 1; & ſeq.

Cata-

Digitized by Google

*Cataphryges* .
Cataphryges,& Paulianiſtæ non baptizabant in forma Eccleſiæ à Chriſto Domino præſcripta . to.15. 14. 76.
Credebant Chriſtum Dominum eſſe purum hominem, ideo non baptizabant in nomine Trinitatis . to.15. 14. 76.
Concilium Nicænum ſtatuit Cataphryges venientes ad fidem præuio baptiſmo eſſe recipiendos . to.15. 14. 76.
*Cathari* .
Cathari opiniones reiectæ . to.8. 285. 4; & ſeq.
Eius ſententia circa præsbiteratum, & Epiſcopatum . to.8. 286. 7.
Catharorum opinio fuit, quòd Eccleſia ex ſolis hominibus ſanctis conſtituatur. to.4. 261.2.
Catharus docuit idem eſſe diſcrimen inter Epiſcopum, & præsbiterum, quod eſt inter Epiſcopum, & Metropolitam. to. 8. 286. 7.
Item docuit Petrum fuiſſe alijs Apoſtolis æqualem, & non fuiſſe caput Eccleſiæ; ideoque nec habuiſſe poteſtatem in totam Eccleſiam . to.8. 286. 8; & ſeq.
*Catharinus* .
Catharini ſermo ad Leonem Papam . to. 3. 273. 1.
Eiuſdem ſermo ad Cæſarem Imperatorem . to.3. 273. 2.
Eiuſdem ſermo ad Principes Chriſtianos . to.3. 274. 2.
Euſdem ſermo ad populum catholicum . to.3. 275.1.
Eiuſdem querela ad omnes Chriſtianos.to.3. 287.2.
Eiuſdem oratio ad Principes catholicos . to.3. 188.2.
Eiuſdem confutatio articulorum Lutheri pro cauſa ſacrilegæ combuſtionis decretorum Summorum Pontificum . to. 3. 289. 1; & ſeq.
*Cathecumeni* .
Catechumeni non ſunt actualiter inter Eccleſiam. to.18. 32. 1.
Quomodò ſint Eccleſiæ catholicæ membra? to.10. 156. 1.
Catechumeni Sacramenta Eccleſiæ non participant . to.18. 32. 1.
Quamuis actu non ſint Eccleſiæ membra; attamen poſſunt ſaluari in voto baptiſmi . to.10. 156. 1.
*Cathedra*.
Cathedræ nomen quid ſignificet? to. 15. 24. 118; & 48.319; & ſeq.
Cathedra cur inſtituta fuerit? to.1. 474. 2.
Cathedra idem eſt, ac iuriſdictio, ſeu poteſtas . to.17. 241. 2.
Cathedra Romana ex S. Cypriano eſt radix cunctarum Eccleſiarum . to.16. 13. 2.
Cathedræ Romanæ ſummitas à tota Eccleſia poſt mortem Chriſti Domini ſemper fuit oognita . to.16. 51. 1; & ſeq.
Cathedra Romana apponens ſymbolo *ex Filioque* cur Græcos ad aſſentiendum non induxerit? to.3. 674. 2.
Cathedra Petri habet de iure Diuino dominium omnium Eccleſiarum . tomo 3.757. 2.
Nunquam errauit in fide . to.3. 863. 3.
Cathedræ principatus à S.P.Auguſtino in Sede Romana fuit cognitus . to.1.97.2.
Cathedræ priuilegium à Chriſto Domino nobis fuit commendatum . to.2. ex Pighio . 66.1;& ſeq.
Eius ſingularis dignitas . to. 2. ex Pighio . 64. 1.
Cathedræ vnitas ex vnitate Dei, Chriſti, & Eccleſiæ deducitur . to.1. 424.2.
Cathedra Petri eſt Chriſti tribunal . to. 3. 927.2.
Cathedra, & Eccleſia Romana an ſit æquè infallibilis, ac Papa? to.3. 488; & ſeq.
Cathedra Romana duo ſignificat . to. 3. 489.1.
Cathedra Romana non differt à Summo Pontifice . to.3. 489. 2.
Habuit priuilegia infallibilitatis, & perſeuerantiæ in fide . to.13. 276. 20.
Quandiu adhæret Summo Pontifici, eſt infallibilis . to.3. 490. 1; & ſeq.
Cathedra Romana graſſante Decij Imperatoris perſecutione à Fabiani Papæ morte vno anno, & ampliùs vacauit . tomo 3. 489.2.
Moyſis cathedra non ſignificauit concilium Iudaicum, ſed ſucceſſionem Sacerdotum nullo vnquam tempore à Moyſe interruptam . to.3. 491. 1.
*Catholicus* .
Catholicus quis ſit, & quot modis dicatur? to.1. 69. 1; & ſeq.
Catholicon Græcè idem ſignificat, ac per totum Orbem diffuſum . to.14. 5. 1.
Catholici dicuntur, qui in credendo ſunt Papæ conformes . to.2. ex Alano . 45.2.
Catholicus nunquam fuit habitus, niſi qui communicauit cum Romano Pontifice . to.1. 402. 1; & ſeq.
Catholici communiter fatentur contra hæreticos Pontificem Romanum eſſe verum Papam . to.1. ex Tannero . 36. 230.
Catholicus exercens ceremonias hæreticorum, vel Hebræorum abſque eo, quòd illis aſſentiat, an peccet? to.15. 116. 205.
Catholicum gregem inimici quotidie exercent . to.16. 367. 2.
Catholici omnes tenentur mori pro Eccleſiæ defenſione. to.3. 58.2.
Catholicum deriuatur à verbo Græco *Cathos*, quod Latinè commune ſignificat. to.13.311. 2.
Significat vniuerſale . to.19. 71. 1.
Catholici ab Arianis vocati fuerunt Homouſiani, quia Chriſtum Dominum confitentur eſſe Deum hominem . to. 1. ex Tannero . 36.230.
Catholici ſunt, qui habent vnam, & eandem fidei doctrinam, hæretici autem, & ſchiſmatici varias doctrinas profitentur . to.2. ex Alano . 45.2.
*Catholicon* .
Catholiconis epiſtola ad Papam precantis remiſſionem peccatorum . tomo 10. 132. 1.
*Cauſa* .
Cauſa quæ priùs proponenda ſit in Concilio? to.9. 134. 12.
Cauſa contra Epiſcopos in Concilio requirit numerum duodecim Epiſcoporum . to. 6. 642. 2; & to.9. 147.7.

Cauſa Fidei an per ſolum Papam poſſit terminari? to.9. 70. 12.
Cauſam fidei, vbi conſtat de iudicio totius Eccleſiæ, Papa nequit inuertere? to. 9. 70.13.
Cauſa, quando non apparet, in Papa ſemper præſumitur. to.9. 74. 36.
Cauſa immediata plus attenditur, quàm mediata. to.9. 104. 57.
Cauſa immediata quando eſt certa, mediata non curatur. to.9. 104. 57.
Cauſa Papatus quæ dicatur? to.9. 19. 71.
Cauſa triplex, criminalis, ciuilis, & mixta. to.15. 145. 1; & ſeq.
Cauſæ aliæ maiores, aliæ minores. to. 7. 280.1.
Cauſas Clericorum Papa poteſt committere Laico. to.4. 521. 158; & ſeq.
Cauſas fidei quis poſſit definire? to. 9. 217. 21.
Cauſa Papæ ſolius Dei iudicio reſeruatur. to.9. 511. 76.
Cauſa non præſumitur in Principe in contractibus. to.9. 325. 100.
Cauſæ excuſantes à motiuo leuitatis in credendo quæ, & quot ſint? to.3. 333. 2.
Cauſa expoliationis Ægyptus. to.3. 41. 2.
Cauſa, ob quam Epiſcopus poteſt diſpenſare contra Concilium, debet eſſe magna, & grauiſſima, non autem leuis. to. 9. 187.24.
Cauſæ, ob quas etiam inuitis Patribus concilia poſſunt transferri. to.9. 474. 31; & ſeq.
Cauſarum capitalium ſunt tria genera. to.15. 147.2.
Cauſæ maiores, & Epiſcoporum ad Papam ſunt deferendæ. to.15. 148. 2; & ſeq.

*Cautela*.

Cautela ad reſtitutionem requiſita. tom. 9. 306. 10.

*Cautio*.

Cautio priuata, licèt non probet per ſe, probat tamen cum aliquibus adminiculis. to.9. 423. 4.

*Cæcilianus*.

Cæciliani electio in Epiſcopum Carthaginenſem impugnata fuit à Donatiſtis. to.6. 239.1.
Cæcilianum Donatiſtæ depoſuerunt, & ei ſuperordinarunt Maiorinum. tomo 6. 239.2.
Cæcilianus vocatus ad Synodum noluit intereſſe, quia ſuperior nequit citari ab inferiori. to.6. 110. 2.
Damnatus fuit in contumaciam. tomo 6. 110.2.
Eius cauſa deferenda erat ad Sedem Romanam. to.6. 111. 1.
An appellauerit ad Papam Melchiadem? to.6. 308.1.
Eius cauſam Melchiades ad ſe reuocauit. to.6. 309.1.
Sententiam fauorabilem à Melchiade recepit. to.6. 307.2.
Cæcilianus Exarcha totius Africæ erat exemptus à Synodis prouincialibus, & poterat Romam appellare, & ad Concilium generale. to.6. 311. 2.
Eius electio fuit occaſio electionis Maiorini ſchiſmatici. to.11. 73. 113.
Cæciliani depoſitio irrita fuit defectu ſententiæ Romani Pontificis. to.11. 74. 115.
In Concilio Romano innocens fuit pronunciatus. to.11. 75. 118.
Quomodò eius cauſa fuerit miſſa ab Imperatore ad Melchiadem? to.9. 586. 226.
Fuit reſtitutus per Papam in ſuam Sedem. to. 14. 167. 1.
Cæcilianus præsbiter à Lucilla peſſima fœmina proditionis accuſatus. to.16. 243. 1.
Cæciliani cauſa quare poſt iudicium Pontificis ventilata fuerit in Concilio? to. 3. 569.1.
Cæciliano Epiſcopo Carthaginenſi ſua crimina fuerunt obiecta; ſcilicet quòd à traditoribus ordinatus fuerit Epiſcopus, & quòd cùm eſſet Diaconus, victum Martyribus in cuſtodia poſitis prohibuiſſet afferri. to.11. 73. 113.
Cæciliani Donatiſtæ hiſtoria. to. 17. 462. 2.

*Cedrenus*.

Cedreni obiecta aduerſus canones Sardicenſes. to.6. 204. 1.
Etiam ipſe fuit vnus ex ſectatoribus Photiani ſchiſmatis. to.6. 204. 1.

*Ceduallà*.

Ceduallà Rex Angliæ depoſito Regno Romam venit. to.10. 94. 2.
Romæ voluit baptizari ſperans ſe mox moriturum, quamuis viridis adhuc eſſet ætatis, quem Deus exaudiuit; nam poſt baptiſmum mortuus eſt; & ſepultus Sergij Papæ iuſſu in templo Diui Petri. to. 10. 94. 2.

*S. Cæleſtinus I.*

S. Cæleſtinus I. rexit Eccleſiam ſub Theodoſio iuniore Imperatore; & tempore Neſtorij Epiſcopi Conſtantinopolitani hæreſiarchæ duas in Chriſto Domino admittentis perſonas. to.10. 15. 1.
S. Cæleſtinus I. Epheſinam Synodum conuocauit. to.10. 15. 1.
Damnauit Neſtorium. to.10. 15. 1; & to.6. 115.1.
Infregit conatus Iuuenalis Epiſcopi Hieroſolymitani affectantis Syriæ primatum. to.10. 16.2.
Iuſſit, vt Ioannes Epiſcopus Antiochenus Neſtorij hæreſim publicè deteſtaretur. to.10. 16.2.
Docuit Papam eſſe in rebus fidei infallibilem. to. 10. 330. 1; & ſeq.
Vindicatur ab Hæreticorum calumnia. to.10. 469. 2; & to.8. 156. 2; & 444.1.
Delegauit Proculum Maſſilienſem Epiſcopum ad Epiſcopos prouinciæ Viennenſis, & Narbonenſis. to.6. 118. 1.
Excommunicauit, & degradauit Neſtorium, niſi intra decem dies reſipuiſſet. to. 6. 389. 1; & ſeq; & to.10. 330. 1.
Quomodò miſerit S. Cyrillo præſidentiam Synodi Epheſinæ? to.6. 281. 1.
Euocauit Romam Danielem. tomo 6. 123. 2.
Proculi Maſſilienſis Epiſcopi cauſam delegauit Synodo. to.6. 118. 2; & ſeq.
Item delegauit cauſam Valentini, non Danielis. to.6. 123.2.
Damnauit Neſtorium, & Cæleſtium. to. 1. 113. 2; & to.3. 715.2.

Monuit

Monuit Cyrillum de hæreſi Neſtorij ; & ſuam ei auctoritatem contulit. tomo 1. 146. 1; & ſeq.
Patribus Concilij Epheſini mandauit ſeruari traditiones contra Neſtorianos. tomo 1. 179.2.
Eius epiſtola agnita à Vincentio Lyrinenſi. to.2. ex Alano. 30. 1.
Eius electio. to. 3. 692. 1; & 777. 2; & 793. 2; & ſeq.
Eius epiſtola ad Cyrillum, & alia ad Neſtorium. to.3. 715. 2.
Aliæ eiuſdem epiſtolæ. *Vid. epiſtola S. Cæleſtini.*
Eius ſententia contra Neſtorium miſſa ad Cyrillum. to.1. 301. 1.
Inter cætera eius mandata, quæ ſuis Legatis impoſuit, hoc fuit potiſſimum, vt ſententiam damnatæ hæreſis Neſtorio intimarent, & niſi reſipiſceret, à fidelium communione eum ſepararent. to.10. 15. 5.
Epiſtolam S. Cœleſtiſtno miſſam à S. Cyrillo S.Leo conſeruauit in ſcrinio, vt ſcripſit ad Maximum Antiochenum Epiſcopum. to.10. 15. 5.
S.Cœleſtini epiſtola ad clerum, & populum Conſtantinopolitanum de ſtudio, & diligentia adhibita; vt Neſtorium ad ſanam doctrinam reduceret. to.10. 330. 2.
Per ipſum omnes Orientales Eccleſiæ purgatæ fuerunt gemina hæreſum labe, ſcilicet Pelagiana, & Neſtoriana. to.10. 330. 2.
Damnauit alios quamplures Hæreticos. to.1. 301.2.

*Cœleſtinus III.*

Cœleſtinus III. an definiuerit matrimonium in caſu hæreſis poſſe diſſolui? to. 5. 125. 26; & to.12.244.1;& to.6. 899. 1;& tom.9. 727. 1; & to.4. 507. 59; & to. 18. 44. 1; & 53. 2; & to.20. 391.1.
Eius defenſio ab hæreticorum calumnijs. to.18. 656. 2.
Cœleſtinus III. quid ſenſerit de diuortio? to.20. 85.2.
Eius epiſtola decretalis inſerta in corpore iuris, non tamen eſt definitiua, ſed tantùm expreſſiua ſuæ opinionis, vt declarauit Innocentius III. to.5. 125. 26.

*S.Cœleſtinus V.*

S. Cœleſtinus V. ritè renunciauit papatui. to.10. 280. 1; & to.6. 781.2; & ſeq.
Ex eremo vocatus, cùm nec eſſet ordinatus in ſacris, Pontifex fuit creatus. to.4. 485. 77.
Eius renunciatio fuit valida. to.2. ex B.Ægidio. 56. 1.
Ad Pontificatum ſpeciali prouidentia electus ſpeciali etiam prouidentia renunciauit. to.2. ex B.Ægidio. 10. 2.
Electus fuit Papa anno Chriſti Domini milleſimo ducenteſimo nonageſimo quarto die quarta Septembris, & amore vitæ ſolitariæ ſponte renunciauit idibus Decembris eiuſdem anni. to.10. 280.1.
Renunciauit in manibus Cardinalium. to.6. 780. 2.
In eius renunciatione non interuenit aliqua doloſitas, vel fraus. to.2. ex B.Ægidio. 56.1.

*Cæleſtius Pelagianus.*

Cęleſtij Pelagiani ad Zoſymum Papam appellatio. tomo 6. 345. 2.
Appellationem deſertam reſumpſit. tom.6. 353. 2.
Nemo Epiſcoporum Afrorum contra appellationem Cæleſtij obſtrepuit. to.6. 359. 1.
Eius articuli quinam fuerint? to 6.353. 2.
Eius doloſa fidei profeſſio. to.6. 355.1.
Eius hæreſis. to.6. 864. 1.
Illius ſententia non fuit à Zoſymo approbata. to.16. 238. 2.
Cæleſtius damnatus fuit ſimul cum ſuo Magiſtro Pelagio. to.16. 237. 27.
Fefellit iudicium Paleſtinum, ſed Romanam Eccleſiam fallere vſquequaque non potuit. to. 16. 237. 27.
Duplex epiſtola ficta, quæ tribuitur Zoſimo, abſoluens Cœleſtium, & redarguens Erotem, & Lazarum. tomo 16. 238. 28; & ſeq.

*Cælibatus.*

Cælibatus quomodò in Eccleſia fuerit præceptus? to.14.303.2; & ſeq.
Cælibatus non efficit minorem numerum Chriſtianorum. to.9. 758. 1.
Seruatur etiam inter ipſoſmet Turcas. to.9. 758. 1.
Eius inſtitutio. to.2. ex Alano. 51. 1; & 53. 2; & 54. 2.
Cęlibes non ſunt homines imperfecti, vt mentitus fuit Eraſmus, ſed perfecti, vt docet Euangelium. to.9. 758. 2.
Epiſtola S.Gregorij prohibens hypodiaconis, & Monachis matrimonium contrahere; concedens tamen, vt vxores ante ſacerdotium acceptæ ſimul cum ſacerdotio retineantur. to.2. ex Alano. 51. 1.

*Cæli.*

Cęlorum nomine Sancti ſignificantur. to.3. 232. 2.
Cęli ſtellæ Angelos ſignificant. to.3. 245. 2.
Cælorum nomine ſignificatur Eccleſia catholica militans. to. 3. 232. 2.

*Cenſura.*

Cenſuræ Eccleſiaſticæ vſitatæ fuerunt etiam tempore Apoſtolorum. to. 12. 451. 2; & ſeq.
Cenſuras ferendi poteſtas collata fuit Petro, & Apoſtolis à Chriſto Domino, & nihil aliud eſt, quàm arma militiæ noſtræ, non carnalia, ſed ſpiritualia ad vlciſcendum omnes inobedientes Eccleſiæ. to.12. 451. 2.
Cenſuræ latæ à diuerſis Summis Pontificibus in plures Imperatores, & Reges. tom.12. 452. 2; & ſeq.
Cenſura prima reſeruata. to.5. 195. 2.
Quare neceſſaria fuerit Eccleſiæ poteſtas ferendi cenſuras? to. 12. 455. 1.
Cenſura ferenda à Prælato. tomo 12. 455. 1.
Cenſuræ ferri poſſunt ſolùm in homines baptizatos per ordinem ad emendanda, & & vindicāda delicta; & ad illos coercendos, ne noua delicta committant. to. 12. 455. 2.

*Centuriatores.*

Centuriatores dixerunt epiſtolas primorum Summorum Pontificum eſſe apocryphas. to.8. 385. 2.
Docuerunt omnes Apoſtolos fuiſſe poteſtate pares. to.11. 239. 1; & ſeq.

Item dixerunt Petrum ſimulando obſeruantiam legalium grauiſſimum peccatum patraſſe. to. 8. 3. 2.
Negarunt Papam eſſe caput viſibile Eccleſiæ aſſerentes hoc præiudicare Chriſti Diuinitati, qui ſolus eſt caput Eccleſiæ. to. 7. 135. 2; & ſeq.
Accuſauerunt de hæreſi plures Pontifices. to. 8. 156. 2.
Finxerunt Innocentium I. fuiſſe auctorem confeſſionis auricularis. to. 8. 752. 1; & ſeq.
Item quòd Siricius Papa fuerit auctor cælibatus. to. 8. 752. 1.
Item Bonifacium V. hæreſis crimen incurriſſe docuerunt. to. 8. 157. 2.
Accuſarunt pariter tamquam hæreticos Martinum I; Nicolaum I; & alios Summos Pontifices. to. 8. 160. 1.
Negauerunt Petrum veniſſe Romam, & Romæ paſſum, ac mortuum fuiſſe. tom. 8. 180. 1; & ſeq.
Aſſeruerunt Papam definientem abſque concilio poſſe in errores incidere, & hæreticum fieri. to. 8. 404. 1.
Centuriatorum hiſtoria cur aurea nuncupetur? to. 2. ex Alano 3. 2.
Eorum centuriæ quot mendacijs, & impietatibus ſcateant? to. 2. ex Alano 3. 2; & 4. 1; & ſeq.
Quantùm fuerint infenſi S. Gregorio Neocæſarienſi, & quot ſuperſtitioſa mendacia, ac calumnias in illum protulerint? to. 2. ex Alano. 4. 2; & ſeq.

*Cephas.*

Cephas Græcè ſignificat caput, ſyriacè petram. to. 8. 141. 2; & ſeq; & to. 11. 262. 5; & tom. 4. 755. 20; & tom. 12. 579. 2; & to. 14. 365. 1; & to. 7. 19. 1; & to. 13. 2; & to. 18. 5. 2; & 478. 1.
Cepham, cui reſtitit Paulus, non eſſe Petrum, ſed aliquem ex ſeptuaginta duobus Diſcipulis quinam docuerint? to. 8. 4. 1; & 357. 1.
Cephas à Rabano interpretatur Caput. to. 14. 77. 1.
Cephas Syriacè ſignificat petram, quæ Hebraicè *tergum* dicitur, quod Latinè vertitur *lapis ingens*, ſeu *ſcopulus* immenſo ædificio faciendo idoneum. to. 15. 169 2; & ſeq.
Cephas caput interpretatur ab alijs. tom. 3. 140. 2; & to. 19. 232. 2.
Myſterium, quod continet hoc vocabulum. Cephas. to. 2. ex Pighio. 5. 1.
Nomen Cephas vnde ſuam originem duxerit? to. 8. 142. 2.
Mirabiles ſignificationes allegoricæ, & myſticæ, quæ continentur in hoc nomine. to. 4. 474. 31; & ſeq; & 807. 7; & ſeq.

*Cerdon hæreticus.*

Cerdonis hæreſiarchæ hæreſis. tom. to. 314. 1; & ſeq.
Eius abiuratio ſub Hyginio Papa. tom. 15. 56. 445.
A communione fuit reiectus. to. t. 353. 1; & ſeq.
Fuit vaferrimus hæreticorum magiſter, & præcurſor, furtim enim ſpargebat venena prauitatis hæreticæ. to. 1. 353. 1.
Fuit damnatus ab Eleutherio Papa ſimul cum Marcione, & Valentino. tomo 10. 314. 1; & ſeq.

*Ceremoniæ.*

Ceremoniæ, & ritus Eccleſiarum etiam particularium Chriſtianos ſubiectos illis Eccleſijs obligant ad obſeruantiam. tom. 8. 567. 2; & ſeq.
Ceremoniæ Miſſæ traditæ fuerunt à D. Petro teſte Tertulliano. to. 1. 384. 2.
Ceremoniæ Eccleſiæ ordinantur ad maiorem Dei cultum. to. 14. 586. 2.
Ceremonias potuiſſe ordinari ab Eccleſia, illas tamen eſſe in hominum arbitrio dixit Lutherus. to. 14. 586. 2.
Ceremonijs Eccleſiaſticis nutritur pietas Chriſtianorum, & cultus Dei augetur. to. 14. 587. 1.
Ceremoniæ, & ritus inſtituti à Chriſto Domino, & ab Apoſtolica traditione deſcendentes debent firmiter retineri; inſtituti verò ab Eccleſia poſſunt vrgente neceſſitate, mutari. to. 8. 567. 1; & ſeq.

*Cerinthus.*

Cerinthus fuit cauſa controuerſiæ circa circumciſionem inter Apoſtolos. tom. 11. 31. 2; & ſeq.
Eius hæreſis quænam fuerit? to. 11. 32. 4.

*Certitudo.*

Certitudo principiorum ſpeculabilium eſt ſimpliciter immutabilis, & infallibilis. to. 13. 558. 2.
Certitudo ſtatutorum, quæ ſunt de iure Diuino, eſt omnino infallibilis, & immutabilis. to. 13. 558. 2.
Certitudo iudicij, quod plurimorum ſententijs comprobatur, eſt maior, quàm illius quod à paucis ſolùm recipitur. tomo 3. 577. 1.
Certitudo Euangelij maior eſt quacumque alia certitudine. to. 3. 577. 1.
Certitudinis firmitas eſt regula fixa varietatis rerum. to. 13. 558. 1.
Certitudo alia eſt ex parte obiecti, alia ex parte ſubiecti. to. 3. 576. 1.
Non omnis regula veritatis eſt æqualis firmitatis. to. 13. 558. 1.
Immutabilitas eſt regula certitudinis firmæ; ſicut mutabilitas eſt regula incertitudinis. to. 3. 576. 1; & ſeq.
Contingentia, vtpotè variabilia, nequeunt habere regulam fixam, & immutabilem; & ideo leges humanæ, quæ ſunt circa mores, non ſunt immutabiles, ſed variabiles. to. 13. 558. 1.

*Cæſarea.*

Cæſarea fuit Paleſtinæ Metropolis, & Antiochia fuit Metropolis totius Orientis. to. 6. 99. 2.
Ad Cæſareæ Epiſcopum debuit ſuas literas dirigere Epiſcopus Hieroſolymitanus; vel ſi cauſa dilationem pati poterat, dirigere debuit Antiochiam, vt iudicium illius haberet. to. 6. 100. 1.

*Cæſarius.*

S. Cæſarius Arelatenſis Apoſtolicæ Sedis Vicarius in Gallia à Semipelagianis fuit compulſus cogere Concilium Arauxicanum II. to. 6. 630. 2.
Teſtatus fuit Papæ infallibilitatem. tom. to. 344. 2.
Primus omnium vſus fuit in Gallia Africanis ca-

canonibus. tomo 6. 330. 1; & ſeq.
Edidit capitula de gratia, & libero arbitrio, quæ à Felice IV. ſummo Pontifice fuerunt confirmata. to.6. 631. 1.
Eius Synodus à Bonifacio II. fuit confirmata. to.6. 631. 1.
Illius epiſtola ad omnes Galliarum Epiſcopos. to.6. 330. 1.

*Cœtus.*

Cœtus hominum quinam ſit vera Eccleſia? to.13. 87.2.
Solus hominum cœtus, qui vnitur Eccleſiæ Romanæ, conſtituit veram Eccleſiam. to.13. 87.2.

*Charibertus.*

Charibertus inhians Eccleſiæ bonis mirabiliter fuit à Deo punitus. tomo 1. 552. 1; & ſeq.
In prædium erectum Eccleſiæ vix miſerat equos ſtabulatum, quòd ſtatim in rabiem verſi ferè omnes ſe præcipitauerunt. to.1. 552.1.

*Charitas.*

Charitas habet rationem veſtis. to. 3. 258. 1; & ſeq.
Non eſt ambitioſa. to.9. 294.137.
Charitas eſt ſignum Diſcipulorum Chriſti. to.3. 263.2.
Charitatis venenum eſt appetitus rerum temporalium. to.3. 65. 2.
Charitas quadrupliciter dicitur perfecta. to.19. 302. 1; & ſeq.
Charitatis ſimia eſt ambitio; quia charitas omnia ſuffert pro veritate, ambitio verò omnia tolerat pro vanitate. tom. 9. 294. 137.
Charitate debent fulgere omnes Eccleſiaſtici, & præſertim Sacerdotes. tom.3. 258. 1; & ſeq.
Qui carent charitate, Chriſtiani adulteri, & ſpurij vocandi ſunt. tomo 3. 263. 2; & ſeq.

*Chelidonius.*

Chelidonius Epiſcopus in Gallia appellauit aduerſùs Hilarium Arelatenſem ad Sedem Apoſtolicam, à qua fuit abſolutus, & ſuæ Sedi reſtitutus. tomo 6. 84. 1; & ſeq; & 137. 1.
Remanſit Epiſcopus. to.6. 92. 2.
Modus, quo Chelidonius à S. Leone fuit reparatus. to.6. 85. 2; & ſeq.
Fuit Ventionenſis Epiſcopus, & in ſuam Sedem epiſcopalem reſtitutus defunctus fuit in illa. to.6. 92. 2.

*Chiffletius.*

Chiffletij error circa Synodum Sardicenſem. to.6. 204.2.

*Chidelbertus.*

Chidelbertus Franciæ Rex eccleſiaſticæ libertatis fuit defenſor. to.1. 551. 2.

*Childericus.*

Childericus Galliarum Rex fuit depoſitus. to.7. 496. 2; & ſeq; & 511.2; & to.11.357. 1; & to.6.744. 3.
Fuit verus Rex iure ſucceſſionis, & tamen, vt inhabilis fuit depoſitus. tomo 18. 454. 1.
A Papa, non à populo fuit depoſitus. to. 18. 455.2.

*Chiliaſtæ.*

Chiliaſtarum hæreſis quæ fuerit? tomo 12. 493.2.
Chiliaſtarum hæreticorum Princeps fuit Papias. to.7. 776.1.

*Chirotheca.*

Chirothecarum epiſcopalium antiquus fuit vſus in Eccleſia. to.4. 412.7.
Quid ſignificent? to.4. 412. 7.

*Chirurgia.*

Chirurgiam exercens an ſit irregularis? to.3. 95. 2.
Chirurgi, & Medici congrua diligentia in viſitandis infirmis quænam ſit? tom. 3. 96. 1; & ſeq.

*Chorepiſcopi.*

Chorepiſcopi erant Epiſcoporum Vicarij. to.14. 413. 1.
Eorum poteſtas quæ fuerit? tomo 14. 413. 1; & ſeq.
An fuerint Epiſcopi? to.12. 159. 1; & ſeq;& to.3. 549. 2.
Aliqui Chorepiſcopi fuerunt, qui erant Epiſcopi conſecrati, ſed propriam Eccleſiam non habebant, & ideo alteri Epiſcopo inſeruiebant tanquam Vicarij. tomo 3. 549. 2; & ſeq.

*Chriſma.*

Chriſmatis materia, & forma. to. 18. 353. 1; & ſeq.

*Chriſoſtomus.*

S.Io: Chriſoſtomus de poteſtate SS.Apoſtolorum Petri, & Pauli. to. 4. 149. 2; & 571. 2; & 574. 16; & ſeq.
Tribuit ſoli Petro Eccleſiæ primatum. to. 4. 151. 1; & 571; & 587. 83.
Falsò ab hæreticis citatur. tom.9. 690. 1; & ſeq.
Quanta paſſus ſit iu exilio? to.3. 714.2.
Eius perſecutionis hiſtoria, & pro eius reintegratione varia geſta. to.16. 61. 1.
Appellauit Romam. to.6. 175. 1.
Proteſtatus fuit ſe fuiſſe paratum ad diluenda crimina coram centum,& mille Epiſcopis. to.6. 381.2.
Cepit architectari patriarchalem poteſtatem Conſtantinopolitani Epiſcopatus. to. 6. 183. 1.
Fuit familiariſſimus S. Flauiano, ſub quo homilias dixit ad populum Antiochenum. to.6. 213. 1.
Eius innocentia apud Innocentium Papam pluribus teſtimonijs fuit probata. tom. 1. 456. 2.
Delata eius cauſa ad Innocentium ſtatim fuit caſſatum iudicium Theophili, & ſuæ Sedi fuit reſtitutus. to.1. 456. 1; & ſeq.
Stans in oratione vidit duos viros, quorum vnus protenſa manu dedit ei volumen, & altera clauem. to.13. 208. 1.
Eius epiſtola ad Innocentium I. in cauſa Theophili Alexandri Epiſcopi. to. 3. 712. 2; & ſeq.
Altera eiuſdem epiſtola ſcripta in exilio ad eundem Innocentium poſt tertium annum, quo exul erat, exorans, ne illius perturbatores affligantur, vel excommunicentur, ſi tamen à morbo curari voluerint. tomo 3. 714. 1; & ſeq.
Mortuus fuit in exilio, & poſt eius mortem Innocentius Papa excommunicauit Arcadium Imperatorem, qui in exilium illum expulerat; & ſimul cum illo excommunicauit Eudoxiam; atque Arſacium in locum

S. Ioannis Chriſoſtomi ſuffectum etiam defunctum exauthorauit vnà cum illis Epiſcopis, qui eum communicauerant; & illius nomen ſacro Epiſcoporum iuſſit expungi. to.3. 714. 2; & ſeq.

Eius oratio habita die Pentecoſtes, in qua docuit Eccleſiam decipi, errare, confringi, vel perire non poſſe; ſed hæc omnia potiùs euenire ijs, qui eam tentant oppugnare. to.13. 206. 2; & ſeq.

*Chriſti Domini aduentus in Mundum, & Natiuitas.*

Chriſti Domini aduentus in Mundum qualis fuerit? to.18. 158. 1.

Chriſti Domini aduentus myſterium deſcriptum. to.4. 472. 1.

Chriſto Domino naſcente cur fuerit à Cæſare Auguſto deſcriptus totus Orbis? tomo 4. 734. 29.

Natus eſt ſub Herode Aſcolonita. tomo 9. 675. 1.

Chriſtus Dominus non venit legem ſoluere, ſed adimplere, ideo non ſuſtulit iura naturæ, & gentium, ſed perfecit; quia illa ita ordinauit, vt ſui Vicarij poteſtati ſubdantur. to.18. 381. 2.

Venit principaliter ob peccatum originale. to.4. 812. 66.

Cauſa adæquata aduentus Chriſti Domini in Mundum fuit redemptio tam à peccato originali, quàm à peccatis actualibus. to.4. 812. 66.

*Chriſti Domini baptiſmus.*

Chriſti Domini baptiſmus quo anno fuerit factus? to.14. 519. 1.

Chriſtus Dominus ſuis manibus baptizauit ſolùm Petrum. to.17. 141. 1; & ſeq.

Baptizatus fuit à Ioanne, cùm eſſet triginta annorum, & poſt baptiſmum prædicauit tribus annis Euangelium. tomo 14. 519. 1; & ſeq.

Ad baptiſmum venit legem veterem ſoluturus. to.14. 519. 1.

*Chriſti Domini comeſtio.*

Chriſti Domini comeſtio fuit vera. tomo 4. 7. 1.

Chriſtus Dominus in Cœnaculo quomodò manducauerit? to.4. 10. 2; & ſeq.

Poſt reſurrectionem verè manducauit. to. 4. 7. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus panem fregit ſine cultro. to.4. 7. 2.

Crucis ſigno quare vſus fuerit in fractione panis? to.4. 7. 2.

Quare in fractione panis cognitus fuerit à Diſcipulis euntibus in Emaus? tomo 4. 8. 1.

Chriſtus Dominus in Euchariſtia manducauit ſe ipſum ſpiritualiter, & ſacramentaliter. to.4. 9. 2.

In inſtitutione Euchariſtiæ in vltima cœna aquam vino mixtam conſecrauit. tom. 4. 4. 2.

*Chriſti Domini dignitas.*

Chriſtus Dominus largitur hominibus ſuas dignitates abſque eo, quòd illis priuetur; ſicut Sol communicat ſuos radios abſque ſuæ lucis diminutione. tomo 18. 6. 2; & to.17. 4. 1.

Chriſtus Dominus verè habuit dignitatem Regalem omnium creaturarum, ſed propter ſuam humilitatem noluit earum adminiſtrationem actualem ſuſcipere. tomo 4. 473. 8; & ſeq.

*Vid. Chriſti Regnum.*

*Chriſti Domini dominium.*

Chriſtus Dominus verè habuit dominium Regale abſolutum omnium creaturarum à primo inſtanti ſuæ conceptionis, ſed noluit adminiſtrationem ſuſcipere. to.12. 258. 2; & to.4. 473. 9; & to.10. 108. 2.

Chriſti Domini dominium vniuerſale, & Regale omnium rerum temporalium probatur ex ſacris Scripturis veteris legis. to.12. 259. 1; & ſeq; & tomo 4. 330. 2; & ſeq; & 473. 8.

Item oſtenditur ex ſacris Scripturis nouæ legis. to. 12. 259. 1; & ſeq; & to. 4. 330. 2; & ſeq; & 473. 8.

Item oſtenditur ex ſanctis Patribus. to. 12. 266. 1; & ſeq.

Item ex teſtimonio Innocentij III; & Ioannis XXII. to.12. 269. 1; & ſeq.

Item ex cathechiſmo. to.12. 271. 2.

Item ex ſanctis Eccleſiæ Doctoribus. to. 12. 272. 1; & ſeq.

Item ex Theologis Ordinis PP. Prædicatorum. to.12. 276. 2.

Item ex Theologis Ordinis S. P. Auguſtini. to.12. 278. 1; & ſeq.

Item ex Theologis Ordinis S. Franciſci. to.12. 279. 1; & ſeq.

Item ex Theologis aliorum Ordinum. to.12. 280. 1; & ſeq.

Item ex omnibus Theologorum Scholis. to.12. 281. 1; & ſeq.

Item ex Hymnis Eccleſiæ. to. 12. 282. 2; & ſeq.

Item ex Canoniſtis, Auditoribus Sacræ Rotæ, & Legiſtis. to.12. 283. 1; & ſeq.

Item ex inſignioribus Iuris ciuilis Interpretibus. to.12. 285. 2; & ſeq.

Item ex ſanctis Patribus, & Doctoribus. to.12. 286. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus exercuit plures actus dominij, & titulus dominationis eſt Dei filiatio naturalis. to.12. 291. 1.

Chriſti Domini dominium, quatenus eſt homo, deducitur ex vnione hypoſtatica naturæ humanæ ad naturam Diuinam, cui propria eſt omnipotentia; & ex ratione capitis, & poteſtatis iudiciariæ; & ex merito mortis, ac redemptionis. to.12. 287. 2; & ſeq.

Præterea colligitur ex poteſtate legiſlatiua, quam habuit in omnes homines; & ex filiatione naturali, qua conſtitutus fuit hæres Æterni Patris. to.12. 289. 2; & ſeq.

Habuit verum dominium, licèt non habuerit poſſeſſionem. to.12. 303. 2.

Habuit dominium temporale in Reges. to.7. 463. 1.

Chriſti Domini dominium eſt theandricum, ſeu Diuino-humanum. to.4. 329. 6.

Chriſtus Dominus ſimul habuit dominium ſpirituale, & temporale excellentiori modo, quàm habeant Reges. to.12. 329. 2.

Chriſtus Dominus vt homo, habuit dominium temporale in totum Orbem terrarum. to.4. 466. 2; & to.13. 468. 2.

In cœna excluſit ſolum dominium tyrannicum, non eccleſiaſticum. to.19. 122. 1; & ſeq.

Chri-

*Chriſtus Dominus Eccleſiæ caput.*

Chriſtus Dominus eſt Eccleſiæ caput. to.15. 194. 11; & ſeq; & tom. 9. 491. 23; & 513. 1; & 430. 63; & to. 3. 119. 1; & 217. 2. & ſeq.

Chriſtus Dominus ſolus eſt caput Eccleſiæ quoad influxum, & directionem internam. to.15. 195. 12; & ſeq.

Chriſtus Dominus ita eſt caput Eccleſiæ, vt etiam alijs communicet rationem capitis. to.15. 197. 26.

Chriſtus Dominus, dum fuit in terris, fuit ſupremum caput viſibile totius Eccleſiæ. to. 10. 339. 1; & to.1. ex Tannero. 7.40; & ſeq; & to.16. 466. 1.

Chriſtus Dominus aſcendens in Cœlum reliquit determinatam perſonam caput viſibile Eccleſiæ. to.9. 628. 1.

Chriſtus Dominus habet rationem capitis viſibilis in Cœlo, & inuiſibilis in Eccleſia. to.9. 631. 1; & ſeq; & to.16. 467. 1.

Chriſtus Dominus eſt caput Eccleſiæ, & quomodò aliud caput præter ipſum ſit admittendum? to.4. 299. 2; & to. 2. ex Turrecrem. 13. 1; & to.9. 215. 147.

Chriſtus Dominus ſecundùm humanitatem eſt caput totius Eccleſiæ militantis, & triumphantis. to.4. 473. 7, & to. 1. 7. 1; & to.3. 49. 2.

Chriſtus Dominus aliter, & aliter exercuit rationem capitis Eccleſiæ pro alio, & alio ſtatu. to.4. 737. 42.

Chriſtus Dominus & Papa non ſunt duo, ſed tantùm vnum caput. to.4. 741. 70; & to.3. 178. 2.

Chriſtus Dominus quando conſtituit Petrum caput Eccleſiæ, lingua Syriaca locutus fuit. to.4. 745. 20.

Pronunciauit Petrum caput ædificij eccleſiaſtici. to.2. ex Pighio. 70. 2.

Sub vno capite Eccleſia conſtituta fuit ex ordinatione Chriſti. to. 2. ex Pighio. 163. 1; & ſeq.

Chriſti Domini officium, quatenus eſt caput Eccleſiæ, quale ſit? to.16. 467. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus dicitur caput Eccleſiæ etiam metaphoricè. to.16. 467. 2.

Chriſtus Dominus reliquit Petrum verùm caput viſibile Eccleſiæ. to.16. 471. 2.

Chriſtum Dominum eſſe caput Eccleſiæ non obſtat Petri primatui. to.13. 19. 2.

Chriſtus Dominus eſt caput corporis myſtici, quod eſt Eccleſia. to.18. 105. 17.

Chriſtus Dominus ſolus eſt caput principale, & perpetuum Eccleſiæ. tom. 18. 476. 1; & to.3. 460.1.

Dum erat in hac vita, cepit eſſe caput Eccleſiæ. tomo 16. 466. 1; & tomo 17. 3. 23 & ſeq.

Chriſtus Dominus, vt caput Eccleſiæ, influit in eius membra. to.17. 5. 2.

Chriſtus Dominus vt caput, influit in Eccleſiam interiùs dona gratiæ communicando, & influit exteriùs eam dirigendo per ſuos Miniſtros, & Vicarios. to.17. 9. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus in Cœlis gubernat Eccleſiam influxu interiori; quantùm autem ad gubernationem externam vtitur ſuis miniſtris in terra exiſtentibus. tomo 17. 9. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus nedum eſt caput, ſed etiam eſt corpus Eccleſiæ, quia eſt in omnibus membris illa mouens ad bonas operationes. to.17. 10. 1.

Chriſto Domino capiti nihil derogatur per hoc, quòd Petrus conſtitutus fuerit caput. to.13. 257. 2.

Chriſtus Dominus, vt caput, inuiſibiliter operatur in membris. to.13. 257. 2.

Chriſtus Dominus propriè eſt caput Eccleſiæ virtute, & auctoritate; alij verò ſunt capita, in quantùm gerunt vicem Chriſti. tom.13. 188. 2; & 272. 2; & 401. 2; & tom.14. 464. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus eſt caput Eccleſiæ ſecundùm omnem locum, & tempus, & ſtatum; alij autem homines dicuntur capita ſecundùm ſpecialia loca, vt Epiſcopi; alij ſecundùm determinatum tempus, & ſtatum, vt Papa eſt caput Eccleſiæ ſecundùm determinatum tempus ſui Pontificatus, & prout eſt in ſtatu viatoris tantùm. tomo 13. 268. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus modò eſt caput Eccleſiæ inuiſibile, Papa verò viſibile. tomo 13. 308.1; & ſeq.

An ſolus Chriſtus Dominus ſit verum caput Eccleſiæ? to.3. 3. 2.

Chriſtus Dominus largitus eſt Petro dignitatem capitis abſque eo, quòd deſineret eſſe caput. to.17. 4. 1.

Chriſtus Dominus manens in Cœlis ſemper eſt, & erit caput Eccleſiæ militantis. to.16. 466. 1.

Chriſtus Dominus habuit in ſummo gradu omnes proprietates capitis Eccleſiæ. to.16. 461. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus eſt caput Eccleſiæ ſua virtute; Papa autem virtute Chriſti Domini. to.19. 237. 1.

Ex eo, quòd inſtituit Petrum Eccleſiæ caput, non deſijt ipſe eſſe caput. tomo 19. 426. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus à Deo conſtitutus fuit caput ſuper omnem Eccleſiam, quæ eſt corpus ipſius. to.20. 163. 1.

Chriſtus Dominus ſolus eſt Eccleſiæ caput principale; Papa autem eſt eius Vicarius. to.20. 476. 2; & ſeq.

*Chriſtus Dominus Eccleſiæ fundamentum.*

Chriſtus Dominus eſt Eccleſiæ fundamentum, in quo fundatus eſt Petrus, qui eſt fundamentum ſecundarium. tom.15. 172. 2; & to.9. 513. 76; & to. 18. 48. 2.

Chriſtus Dominus eſt fundamentum Eccleſiæ primarium; Apoſtoli verò ſunt fundamenta ſecundaria, quæ in Chriſto fundantur. to.15. 323. 11; & to.10. 4. 2; & to.2. ex Aluarez. 11. 1; & to.9. 208. 113.

Chriſtus Dominus quomodò ſit vnum Eccleſiæ fundamentum? to.4. 749. 47.

Chriſtus Dominus eſt maximum fidei fundamentum. to.4. 803. 163.

Chriſtum Dominum eſſe Eccleſiæ fundamentum non excludit Petrum, qui pariter eſt fundamentum vice Chriſti. tomo 18. 73. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus eſt fundamentum fundamenti Eccleſiæ, quia in ipſo fundatus fuit Petrus, qui pariter eſt fundamentum. to.18. 233. 1; & ſeq; & 235. 2.

Eſt

Eſt primum, & maximum Eccleſiæ fundamentum. tomo 19. 380. 2; & tomo 20. 518. 1.
Chriſti Domini ouile ſignificat Eccleſiam collectam ex Iudæis, & Gentilibus. to.20. 522. 1.
Chriſtus Dominus eſt fundamentum maximum, & primarium fidei. to. 4. 803. 163.
Chriſtus Dominus eſt fundamentum principale; Petrus verò eſt fundamentum, quatenus gerit vicem perſonæ Chriſti. tom. 12. 580. 1; & to.8. 413. 1.
Chriſtus Dominus eſt maximum, & primarium fundamentum fundamentorum. to.17. 5. 1; & 11. 2; & to. 19. 427. 1; & 578. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus communicauit Petro rationem fundamenti abſque eo, quòd fundamentum eſſe deſierit. to.17. 4. 1.
Chriſtus Dominus eſt primum, & principale, ac maximum Eccleſiæ fundamentum, quatenus eſt obiectum fidei Catholicæ; Petrus verò, & Apoſtoli ſunt fundamenta ſecundaria, non quia ſint obiectum fidei, ſed quia fidem prædicauerunt, tanquam miniſtri. to.17. 80. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus eſt primum, & maximum fundamentum fidei, & Eccleſiæ catholicæ; Petrus verò eſt fundamentum præcipuum miniſterij eccleſiaſtici; & alij Apoſtoli ſunt fundamenta miniſterialia, dependentia tamen à Petro. to.17. 81. 2; & ſeq.
Chriſtus Dominus nunquam deſinet eſſe fundamentum Eccleſiæ; quia contra illam nunquam portæ inferi præualebunt. tom. 17. 416. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus Apoſtoli, & Papa quomodò habeant rationem fundamenti? to. 3. 833. 2.
Ex eo, quòd inſtituit Petrum Eccleſiæ fundamentum, non deſijt ipſe eſſe fundamentum. to.19. 426. 2.

*Chriſti Domini figuræ.*

Chriſtus Dominus figuratus fuit in Arca Noe. to.7. 757. 2.
Dictus fuit mons. to.3. 187. 1.
Nomine petræ, ſeu lapidis angularis fuit ſignificatus. to.16. 393. 17; & ſeq; & to.17. 72. 2; & ſeq.

*Chriſti Domini filiatio.*

Chriſtus Dominus, vt homo, eſt filius Dei naturalis; non adoptiuus. to.17. 405. 1.
Tanquam filio naturali dedit ei Deus Pater omnem poteſtatem in Cœlo, & in terra. to.17. 405. 1.

*Chriſti Domini humilitas.*

Chriſtus Dominus, quamuis eſſet maximus, & Patri Æterno coæqualis; attamen humiliauit ſe, & vt paruulus, naſci voluit. to. 18. 153. 2.
Cur abſque faſtu inceſſerit? to.4. 778. 45.
Etſi honores oblatos recuſauerit, eius tamen Vicarius debet illos admittere. to.4. 778. 44.

*Chriſtus Dominus Iudex.*

Chriſti Domini verba: *Quis me conſtituit Iudicem, aut diuiſorem inter vos*: *quomodò ſint intelligenda*? to. 9. 674. 1; & ſeq; & to.13. 468. 2.
Chriſtus Dominus pluries exercuit iudicium. to.17. 411. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus in inſtanti ſuæ conceptionis conſtitutus fuit Iudex viuorum, & mortuorum. to.13. 421. 1.
Cur iudicium inter fratres exercere noluerit? to.2. ex Pighio. 138. 1.
Chriſtus Dominus, vt Iudex adulteræ cauſam cognouit, & controuerſiam Apoſtolorum de Eccleſiæ primatu definiuit. to. 1. 444. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus vt Iudex, leges Eccleſiæ, & inſtituta ſanciuit. to.1. 3. 1.
Errantes ad viam veritatis reduxit, proteruos, & contumaces iudicauit, & damnauit, pœnitentes abſoluit, non rectè accuſatos dimiſit. to.1. 3. 1.

*Chriſti Domini membra.*

Chriſti Domini membra ſunt ipſemet Chriſtus. to.17. 417. 1.

*Chriſti Domini miſſio.*

Chriſtus Dominus fuit primò miſſus ad Iudæos, & conſequenter ad Gentiles. to.17. 118. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus miſit Apoſtolos ad prædicandum Euangelium, non quidem ad ſolos Hebræos, ſed etiam ad Gentiles, quia eos miſit in vniuerſum Mundum. to. 17. 118. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus non fuit miſſus ad conſtituenda Regna, ſed ad illa dirigenda ad ſalutem. to.17. 406. 1.
Miſit Petrum ad primò prædicandum Hebræis, & poſteà Gentibus Euangelium; propterea Petrus dictus fuit Apoſtolus circumciſionis; & miſit Paulum ad primò prædicandum Gentibus Euangelium, qui propterea dictus fuit Apoſtolus præputij. to.16. 395. 24.
Chriſti Domini miſſio in Mundum non indicat eum eſſe Patre, à quo miſſus fuit, inferiorem, vt Arius blaſphemauit. to. 14. 21. 1; & 82. 2; & tom.19. 121. 2; & 583. 2; & ſeq.

*Chriſti mors.*

Chriſtus Dominus pro omnibus mortuus eſt. to.15. 609. 14.
Mortuus eſt principaliter pro peccato originali. to.119. 2.
Eius paſſio nobis contulit beatitudinem, quia indulgentiam nobis meruit peccatorum. to.8. 111. 1; & ſeq.
Ex eius latere fluxerunt ſanguis, qui deſignauit Euchariſtiæ ſacramentum; & aqua, quæ deſignauit baptiſmum. to.4. 104. 1.
Semel pro peccatis omnium hominum mortuus eſt. to.1. 225. 1; & ſeq.
Chriſti Domini mors quo anno ſucceſſerit? to.14. 519. 1; & to.17. 229. 1.
Quo anno ætatis ſuæ mortuus fuerit? to. 17. 240. 1.
Quo tempore viſibiliter conuerſatus fuerit? to.13. 315. 2.
Chriſti Domini mors quo anno contigerit? eſt incertum. to.20. 65. 2.
Chriſtus Dominus non eſt in ligno crucifixus, vt clerus dominaretur. to. 20. 353. 2; & ſeq.
Ignorantia conſulatus, quo natus, & quo paſſus fuit Chriſtus Dominus, fuit cauſa, ob quam aliqui errauerint circa tempus, qua impleta fuit eius paſſio teſte S. P. Auguſtino. to.17. 229. 1.

*Chriſti Domini poſt mortem apparitio.*

Chriſtus apparuit Petro fugienti ab Vrbe Romæ ob metum Neronis. tom. 3. 6. 1; & 12. 2; & to. 7. 78. 1; & to. 8. 173. 1; & ſeq; & to. 10. 254. 1; & to. 11. 275. 5; & to. 12. 35. 1; & to. 14. 353. 2; & to. 15. 182. 2; & tom. 16. 379. 2; & tom. 17. 442. 2; & 602. 1.

*Chriſti Domini officia.*

Chriſti Domini officium, vt Eccleſiæ caput, quale fuerit? to. 16. 467. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus, quando aſſumpſit officium Paſtoris Eccleſiæ, quamuis eſſet maximus, & æterno Patri æqualis, attamen humiliauit ſe, & vt paruulus, naſci voluit. to. 18. 153. 2; & ſeq.
Officium Paſtoris exercere incepit, cùm cepit euangelizare. to. 18. 317. 1.
Adhuc viuens in terris gubernauit Eccleſiam per ſuos miniſtros, quos mittebat, vbi opus erat. to. 17. 21. 1.
Officium Paſtorale commiſit Petro. tom. 16. 491. 1; & ſeq.
Eſt Auctor principalis fidei catholicæ. to. 1. 250. 1.
Quomodò Apoſtolos fecerit Epiſcopos? to. 13. 321. 2.
Non eguit conſecratione, vt illos Epiſcopos ordinaret. to. 17. 1[illegible]. 1; & ſeq.
Chriſti Domini officia, & beneficia ſuæ Eccleſiæ collata. to. 18. 617. 2.
Chriſtus Dominus cùm paſcendi officium communicauit, cùm Petro ſolo loquebatur, non cum aliis Apoſtolis. tom. 4. 755. 78.
Chriſtus Dominus non fuit Epiſcopus alicuius Eccleſiæ particularis, ſed fuit Pontifex totius Eccleſiæ vniuerſalis. to. 5. 656. 1; & to. 4. 762. 120; & to. 18. 507. 2; & tom. 3. 15. 2.
Chriſtus Dominus tradidit Petro officium Paſtorale, quod aſſumpſerat. tom. 4. 769. 12.
Chriſtus Dominus fuit Paſtorum Princeps. to. 19. 427. 1.
Chriſtus Dominus eſt primarius Paſtor ouilis, quod eſt Eccleſia. to. 16. 361. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus fuit Monarcha Eccleſiæ viſibilis. to. 17. 397.
Chriſtus Dominus in conſtituendis Eccleſiæ Paſtoribus non requirit, niſi amorem. to. 17. 543. 2.
Chriſtus Dominus fuit Hierarcha. to. 1. 2. 2.
Eſt Paſtor Paſtorum, & ianua, per quam in Eccleſiam intrant Paſtores. to. 19. 427. 1.
Eſt ſponſus Eccleſiæ, & Epiſcopi ſunt ipſius ſponſi miniſtri. to. 9. 661. 2.
Eius matrimonium cum Eccleſia quomodò ſit accipiendum? to. 9. 766. 1.

*Chriſti operationes.*

Chriſti Domini operationes ſunt in triplici differentia. to. 4. 329. 6.
Chriſtus Dominus opere, & ſermone docuit. to. 2. ex Pighio. 138. 2.
Chriſtus Dominus communicauit hominibus multa dona, quæ ſibi excellenter conueniunt. to. 15. 195. 17; & ſeq.
Chriſti Domini acta non omnia ſcripta ſunt. to. 4. 237. 2; & ſeq.
Chriſtus Dominus priuilegia ſibi conceſſa Eccleſiæ communicauit. to. 4. 532. 2.
Ita contulit Petro Pontificatum, vt à nemine queat negari. to. 4. 533. 5.
Operatus eſt, vt Eccleſia petræ ſtabilitatem haberet. to. 4. 745. 22.
Chriſtus Dominus ſingulariter proſpexit Petrum, quando Eccleſiæ Pontificatum erexit. to. 4. 754. 70.
Chriſtus Dominus maximam gratiam Petro inter alios Apoſtolos communicauit. to. 4. 767. 143.
Chriſtus Dominus cur teſtimonium hominum noluerit accipere? to. 4. 799. 138.
Aliqua tamen hominum teſtimonia magni fecit. to. 4. 799. 140.
Cur nomen Petro ingeminauerit? to. 4. 803. 163.
Solus Eccleſiam condidit. to. 1. 2. 2.
Abrogata ſynagoga noua inſtituit Eccleſiæ myſteria. to. 1. 3. 1.
Chriſtus Dominus omnibus pacem attulit. to. 1. 567. 1.
Chriſtus Dominus eſt vnus operator in duabus naturis. to. 2. ex Pighio. 92. 2.
Chriſtus Dominus nobis prædixit futuros fuiſſe, & fore hæreticos, qui Eccleſiam turbarent. to. 16. 368. 8.
Chriſtus Dominus communicauit Apoſtolis varios titulos ſibi attributos. to. 16. 393. 18.
Chriſtus Dominus Eccleſiam ſuam fundauit, & ædificauit. to. 16. 463. 2; & ſeq.
Chriſtus Dominus pro Eccleſiæ ſuæ incremento miſit prædicatores, inſtituit Eccleſiæ Primatem, & varios Epiſcopos ordinauit. to. 1. 435. 1.
Chriſtus Dominus commendauit Petro omnes ſuas oues, non aliquas tantùm. to. 13. 14. 2.
Chriſtus Dominus non minùs diligit ſuam Eccleſiam, quàm dilexerit priùs Synagogam. to. 13. 124. 2; & ſeq.
Chriſtus Dominus fundauit Eccleſiam inſtituendo ſacramenta, & nouum Teſtamentum condendo. to. 17. 22. 1.
Chriſtus Dominus priùs elegit Diſcipulos, deinde baptiſmum indixit, poſtea euchariſtiam inſtituit, & poteſtatem illam conficiendi Apoſtolis, & Diſcipulis tradidit. to. 17. 24. 1.
Chriſtus Dominus pluries accuſatus à Iudæis ſe ipſum purgauit exemplum præbens ſuis Paſtoribus, vt patiantur à ſuis ſubditis ex charitate fraterna admoneri, & corrigi. to. 17. 119. 1; & ſeq.
Cur Apoſtolis contendentibus de primatu nominauerit Reges gentium, non Reges Iudæorum? to. 17. 167. 3.
Conſtituit Petrum Apoſtolorum Principem. to. 13. 290. 1.
Chriſtus Dominus inſtituendo euchariſtiam inſtituit illius miniſtros, non autem inſtituendo Ordinem, tunc inſtituit ordinis miniſtros. to. 13. 317. 2.
Chriſtus Dominus inſtituit vnum ſolùm Curatum Eccleſiæ vniuerſalem, nempe Petrum. to. 13. 364. 2.
Chriſtum Dominum habere duas voluntates, & duas operationes definitum fuit in concilio Chalcedonenſi. to. 3. 19. 2.
Chriſtus Dominus perfecit omnia Eccleſiæ ſacramenta. to. 3. 62. 1.

Quomodò eiecerit vendentes, & ementes de templo? to.3. 183. 2.
Chriſtus non negauit Eccleſiæ, quod Synagogæ conceſſerat. to.3. 449. t.
Chriſtus Dominus commiſit Petro ſuum gregem, vt tanquam ſui Vicarius illum duceret ad ſe in cœlum. to.18. 15 t. t; & ſeq.
Chriſti Domini actio noſtra imitatio eſt. to.19. 10. 2.
Chriſti Domini gubernatio inuiſibilis non ſufficit Eccleſiæ gubernio. to. 20. 511. 2.
Quare claues Regni cœlorum non tradidit Beatiſſimæ Virgini Matri Mariæ, quæ tamen erat dignior omnibus Apoſtolis? to. t3. 597. 2.
Ioanni, & Iacobo mutauit nomina appellando eos *Boanerges*, idèſt filios tonitrui. to.9. 540. 1.

*Chriſti Domini oratio.*

Chriſtus Dominus in paſſione orauit pro Eccleſia. to.1. 350. 1.
Chriſtus Dominus orauit pro Petro, ne in peccato negationis maneret. to.13. 453. 2.
Cur Patrem rogauerit, ne deficeret Petri fides? to.3. 245. 2, & 474. t; & to.10. 25. 1; & to. 1. 159. 1; & to. 9. 196. 15; & 481. 9; & 485. 18.
Chriſtus Dominus rogauit pro Petro tanquam pro Paſtore vniuerſali, non tanquam pro perſona priuata. to.3. 472. 1.
Quando rogauerit, ne Petri fides deficiat? to.4. 748. 35.
Chriſtus Dominus rogando pro Petro rogauit etiam pro Petri ſucceſſoribus. tom. 4. 807. 6; & to.9. 727. 1.
Chriſti Domini oratio pro fide Petri fuit exaudita. to.18. 8. 2; & ſeq.
Chriſtus Dominus orauit ſolùm pro fide Petri, non pro fide omnium Apoſtolorum. to.18. 74. 1; & ſeq.
Chriſti Domini oratio roborauit fidem Petri contra Sathanam tentationibus cribrantē totam Eccleſiam, quam Petrus debuit ſemper confirmare in fide. to.18. 146. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus orauit pro Petro, non quidem, vt non quateretur tentationum incurſibus, ſed ne concuſſus periclitaretur in fide, quinimò integer perſeueraret in ea, vt poſſet fratres ſuos confirmare. tom. 4. 806. 3.
Chriſti Domini oratio vehemens ſolùm in rebus arduis fuit effuſa. to.4. 806. 4.
Chriſtus Dominus orauit nedum pro Petro, ſed etiam pro omnibus eius ſucceſſoribus, ne in fide deficerent. to.4. 807. 5; & ſeq.
Chriſti Domini oratio fuit totaliter oppoſita tentationi ipſius Sathanæ; atque adeò ſicut tentatio debebat ſe extendere ad plures, ita oratio debuit pro pluribus intercedere. to.4. 807. 5; & ſeq.

*Chriſti Domini origo temporalis.*

Chriſtus Dominus fuit ex familia Dauid, ex tribu Leui, & ex linea Sacerdotali. to. 9. 673. t.
Chriſtus Dominus aſſumpſit carnem ex tribu Leui, non ex tribu Iuda. to.t3. 342. t.
Chriſtus Dominus cur toties fuerit nuncupatus filius Dauid? to.4. 733. 25.

*Chriſti Domini oues.*

Chriſti Domini oues quænam ſint? tom. 3. 45. 1.
Chriſti Domini oues ſunt omnes prædeſtinati, & omnes Chriſti fideles. to.4. 800. 145.

*Chriſti Domini paupertas.*

Chriſti Domini paupertas fuit mirabilis. to.9. 678. 2.
Chriſtus Dominus duas paupertates inſtituit congruentes diuerſis exercitijs Chriſtianæ perfectionis. to.t3. 457. 1.
Chriſtus Dominus an poſſederit aliquid proprium commune cum Apoſtolis? tom. 12. 305. 2.
Quomodò pro nobis factus fuerit egenus? to.12. 308. t; & ſeq.
Controuerſia de Chriſti Domini paupertate tempore Ioannis XXII. orta inter Doctores Catholicos, & inter Michaelem de Ceſena, Guilelmum Ocham, & Magiſtros Fraticellorum, qui fuerunt damnati à Summo Pontifice. to.t2.303. 2.
Sententia Hermanni Itali inſignis hypocritæ auctoris hæreſis Fraticellorum aſſerentium Chriſtum Dominum, vt homo erat, & eius Apoſtolos nihil habuiſſe de proprio, nec etiam in communi cum alijs diſcipulis à Bonifacio VIII. fuit damnata, qui corpus Hermanni apud Ferrariam ſepultum etiam poſt viginti annos iuſſit exhumari, & eius oſſa comburi. to.t2. 313. 2.
Eadem ſententia damnata fuit in Petro Ioanne, & Michaele de Ceſena. to.t2. 314. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus ſuo exemplo firmauit paupertatem habentem loculos, in quibus ſeruabantur ea, quæ ei offerebantur ad ſubleuandas ſuas, & ſuorum neceſſitates. to.t2. 317. 1.
Chriſtus Dominus fuit ſimul pauper, & diues. to.4. 815. 83.
Chriſtus Dominus quid exemplo ſuæ egeſtatis, & ignominioſæ paſſionis nos docuerit? to.2. ex Pighio. 158. 1.
Chriſti Domini doctrinæ de mundi, & diuitiarum contemptu omnibus Chriſtianis communi non repugnant diuitiæ. tom. 2. ex Pighio. t58. 1.
Chriſtus Dominus Eccleſiam ſuam temporalibus ſubſidijs voluit honorare. to. 5. 783. 2.
Chriſtus Dominus permiſit Apoſtolis habere loculos pecuniarum ad ſumptus vitæ neceſſarios. to.t2. 125. t.
Chriſti Domini paupertas admiſit pecuniam ad ea, quæ ſunt vitæ neceſſaria. tom. t9. 111. 1.
Chriſtus Dominus non abdicauit à ſe dominium rerum temporalium, ſed tantum vſuſfructu, & commoditate dominij vti noluit. to.12. 308. 2.
Aſſerere Chriſtum Dominum, & Apoſtolos nihil habuiſſe in communi, & in ea, quæ habuerunt, nullum ius habuiſſe definitum fuit eſſe erroneum, & hereticum *in conſtitut*; quæ incipit: *cùm inter nonnullos*. tom. 12. 315. 1.

*Chriſtus Dominus petra.*

Chriſtus Dominus eſt principalis petra Eccleſiæ. to.16. 393. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus eſt prima, & principalis petra, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia; à qua petra Petrus nomen petræ accepit. to.17. 72. 2; & ſeq.

Con-

Conceſſit Apoſtolis, vt petrę vocarentur. to.13. 595. 52.

Chriſtus Dominus, ac etiam Petrus ſignificantur per petram. to.19. 239. 2.

Non fuit petra, ſupra quam dixit ſe ædificaturum Eccleſiam. to.20. 42. 1.

Chriſtus Dominus nuncupatus fuit petra pro virtute, Petrus autem dictus fuit petra pro deuotione. to.17. 73. 1.

Chriſtus Dominus eſt petra fidei Diuinæ teſte S. Gregorio Niſſeno. to.17. 75. 1.

Chriſtus Dominus eſt petra immobilis, Petrus verò non erat petra, vt Chriſtus Dominus, ſed erat petra propter petram, idèſt propter Chriſtum Dominum. to.17. 81. 1.

*Chriſti Domini potentia.*

Chriſti Domini potentia eſt multiplex. to.3. 117. 2.

De Chriſti Domini potentia nemo poteſt dignè loqui. to.3. 117. 2.

Secundùm duplicem naturam ei conuenit duplex potentia; vna quidem Diuina, ſecundùm quod eſt Dei Filius; altera humana, ſecundùm quod eſt filius hominis. tom.3. 117. 2; & ſeq.

Eius potentia humana quantùm ad corpus, & quantùm ad animam. to.3. 118. 1.

Per potentiam humanam quantùm ad animam influit in omnes creaturas rationales ſuæ gratiæ dona. to.3. 118. 1.

*Chriſti Domini poteſtas.*

Chriſti Domini poteſtas colligitur ex miniſterio Angelorum, & ex imperio, quod exercuit in Dęmones, & elementa. to.12. 291. 2; & ſeq.

Item ex abſolutione mulieris adulteræ, & ex præparatione Paſchæ apud quendam Hieroſolymitanum. to.12. 294. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus exercuit plures actus poteſtatis iudiciariæ, & iuriſdictionis Regalis. to.12. 291. 1; & ſeq; & to.6. 46. 2; & ſeq.

Chriſti Domini poteſtas coactiua probatur ex eiectione vendentium, & ementium de templo. tom.12. 293. 1; & ſeq; & tom.19. 34. 2.

Item ex ſolutione pulli aſinæ, & adoratione Magorum, & ex ſpineę coronę impoſitione. to.12. 295. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus habet duplicem poteſtatem, ſcilicet in animam, & in corpus. to.6. 55. 1.

Cur noluerit poteſtatem temporalem exercere? to.6. 60. 1; & 61. 1; & tom.7. 183. 2; & ſeq; & to.30. 139. 2; & to.20. 91. 2.

Chriſtus Dominus habuit poteſtatem Regiam. to.6. 72. 2; & ſeq; & to.11. 377. 5.

Chriſtus Dominus accepit à Patre omnem poteſtatem in Cęlo, & in terra. to.7. 740. 2; & 742. 2; & to.17. 407. 2.

Eminentiſſimo modo habuit omnem poteſtatem. to.7. 742. 2.

Noluit exercere ſuam poteſtatem ad noſtræ humilitatis exemplum. to.7. 743. 2.

Chriſtus Dominus non tradidit Petro poteſtatem ſuæ excellentiæ. tom.10. 229. 1; & to.4. 330. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus neceſſarium iudicauit relinquere Eccleſiæ Præſidi poteſtatem Vicariam. to.4. 473. 11; & ſeq.

An in Petri perſona poteſtatem vniuerſalem Eccleſiæ condiderit ipſum Petrum toti Eccleſiæ præficiens? to.4. 743; & ſeq.

Chriſtus Dominus priùs Petro, & deinde alijs Apoſtolis promiſit clauium poteſtatem. to.4. 754. 73.

Chriſtus Dominus omnibus Apoſtolis aliquam poteſtatem contulit, & eos fecit æquales in Apoſtolatus dignitate. tom.1. ex Tannero. 8. 45.

Chriſtus Dominus contulit Petro plenitudinem poteſtatis. to.16. 12. 1; & ſeq.

Quomodò conceſſerit Petro auctoritatem? to.13. 13. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus communicauit ſemper, & communicat alijs nedum ſua nomina, ſed etiam ſuam poteſtatem. to.13. 123. 1; & ſeq.

Chriſti Domini miniſterium nihil detraxit eius poteſtati. to.17. 28. 2.

Chriſtus Dominus habuit poteſtatem nedum in vitam aliorum, ſed etiam in propriam. to.17. 408. 1.

Eius poteſtatis excellentia in quo conſiſtat? to.17. 412. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus habuit poteſtatem Regalem, & Sacerdotalem, quia fuit ex Tribu Sacerdotali, & Regali. to.17. 429. 2.

Quomodò vſus fuerit poteſtate, & iuriſdictione temporali? to.13. 469. 2.

Chriſtus Dominus accepit à Patre poteſtatem ſuper omnes creaturas. to.3. 889. 1.

Non dedit omnibus Apoſtolis æqualiter poteſtatem in cuncta entia creata, quatenus ſpectant ad regimen totius Eccleſiæ militantis. to.3. 899. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus dedit ſoli Petro, & eius ſucceſſoribus poteſtatem in totam Eccleſiam. to.3. 890. 1.

Chriſtus Dominus nullam penitus poteſtatem tradidit Eccleſię communitati. to.3. 574. 2.

Quomodò dederit clauium poteſtatem Apoſtolis, & eorũ ſucceſſoribus? to.13. 591. 40.

Chriſtus Dominus ſolùm mediante Papa tribuit poteſtatem Eccleſiæ, & Concilio generali. to.13. 582. 20.

Quamuis Chriſtus Dominus immediatè tribuerit poteſtatem Eccleſiæ Prælatis, non ſequitur tamen, quòd Concilium generale immediatè habeat à Chriſto Domino talem auctoritatem, cui etiam Papa obedire teneatur. to.13. 587. 32.

Quomodò dederit Diſcipulis poteſtatem Sacerdotalem? to.13. 360. 2.

Chriſtus Dominus dedit Papæ poteſtatem ſupra fideles, & infideles. to.3. 45. 1.

Chriſtus Dominus dedit Petro poteſtatem clauium deriuandam in ſucceſſores. to.3. 64. 1.

Chriſti Domini poteſtas Regalis. to.3. 119. 2.

Chriſtus Dominus habuit in terris omnem poteſtatem deponendi, & inſtituendi Reges, & Principes, qua tamen noluit vti. to.18. 428. 2.

Chriſtus Dominus, vt homo, non aſſumpſit poteſtatem temporalem; habuit enim poteſtatem altiorem, quæ eſt poteſtas ſpiritualis, qua poteſt Imperatores, Reges, & Principes deijcere, & inſtituere. to.18. 682. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus, dum viueret, iuſſit Apoſtolis, vt irent ſine ſaculo, pera, & virga; quia tunc poteſtas apud ipſum reſidebat; cùm

autem eſſet Mundum relicturus, iuſſit, vt emerent gladios, quo ſignificauit ſe relicturum eis poteſtatem. to.17. 431. 1.

Quomodò dederit omnem ſuam poteſtatem Diſcipulis? to.13. 542. 2.

Quando dedit Petro poteſtatē, claues expreſſit; quando autem dedit poteſtatem Apoſtolis, claues non nominauit. to.2. ex Turrecrem. 10. 2; & ſeq.

Tradidit Petro iura terreſtris, & cęleſtis imperij. to.19. 32. 1.

Poteſt gratiam conferre etiam extra Sacramenta. to.19. 317. 2.

Sicut ſuam poteſtatem remittendi peccata commiſit Apoſtolis, quando dixit: *Quorum remiſeritis peccata, remittuntur eis*; ita ſuam poteſtatem gubernandi Eccleſiam commiſit ſoli Petro, quando dixit: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*. to.19. 426. 1; & ſeq.

Sicut ex eo, quòd dedit poteſtatem hominibus, vt poſſint fieri filij Dei, non deſijt eſſe Dei Filius; ita ex eo, quòd Petro dedit poteſtatem gubernandi Eccleſiam, Eccleſiæ dominium non amiſit. to.19. 426. 2.

Non dedit omnibus hominibus poteſtatem ſoluendi, & ligandi, ſed ſolis Apoſtolis, & Diſcipulis, ac eorum ſucceſſoribus. to.19. 499. 1.

Chriſtus Dominus habuit iuriſdictionem in Iudæos, & Gentiles, quamuis priùs omnium miſſus fuerit ad oues domus Iſrael, quæ perierant. to.20. 344. 1.

*Chriſti Domini præceptum, & prohibitio.*

Chriſtus Dominus non prohibuit nomen Magiſtri, ſed ſolùm prohibuit arrogantiam, & ſupercilium Phariſæorum, qui legis magiſterium ſuperbè affectabant. to.17. 168. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus prohibuit Paſtoribus Eccleſiæ faſtum, & ſuperbiam. tom. 17. 168. 2.

Chriſtua Dominus præcepit Apoſtolis, vt ſibi emerent gladios, qui ſignificant poteſtatem. to.17. 407. 1; & ſeq. 431. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus, dum viueret, iuſſit Apoſtolos ire ſine pera, & virga; ſed ad Cœlum aſcenſſurus eis præcepit, vt ſibi emerent gladios. to.17. 431. 1.

Chriſtus Dominus non prohibuit Petro vſum gladij materialis, ſed tantùm iuſſit, vt illum in vaginam conuerteret. to.27. 432. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus, quando præcipit abſcindi membra propter ſcandalum, non præcipit abſcindi caput. to.9. 450. 185.

Chriſtus Dominus ob duplicem rationem præcepit, vt à Phariſæis caueamus. to.9. 484. 15.

Chriſtus Dominus quare præceperit Apoſtolis, vt nollent vocari Rabbi, ſed fratres? to.9. 484. 15.

Cur non præceperit fidelibus, vt Petro obedirent, ſed Petro, vt fidelibus adminiſtraret? to.4. 757. 92.

Chriſti Domini præceptum de non dimittenda vxore quomodò obſeruetur ab illis, qui carnaliter non coniunguntur? tom. 2. ex Alano. 56. 2.

Chriſtus Dominus non prohibuit Apoſtolis principatum, ſed illius formam præſcripſit illis verbis: *Reges gentium dominantur eorum, vos autem non ſic* &c. to.2. ex Pighio. 142. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus multa præcepit, quæ ſcripta non ſunt. to.16. 419. 2.

Chriſti Domini conſilia non obligant neceſſariò, ſicut obligant præcepta. tom. 12. 380. 1.

Prohibuit Apoſtolis principatum tyrannicum, non Eccleſiaſticum. to.19. 234. 1.

Conſilia Chriſti Domini relinquunt rem faciendam ſub libera voluntate hominis. to.12. 380. 1.

Chriſtus Dominus pro temporum varietate, & circunſtantijs mutauit vel conſilia, vel præcepta, vel permiſſa. to.17. 432. 2.

*Chriſti Domini præſentia.*

Chriſti Domini præſentia in Eccleſia erit vſque ad ſæculi conſummationem. tom.17. 42; & ſeq; & 7. 2.

Chriſtus Dominus tribus modis eſt in nobis. to.4. 91. 1.

Chriſtus Dominus exiſtens in Cœlis adhuc manet, & manebit ſemper præſens Eccleſię militanti. to.16. 466. 1.

Chriſtus Dominus nunquam ſubtrahet præſentiam ſuę Eccleſiæ. to.13. 132. 1.

Eſt præſens omnibus fidelibus vſque ad ſæculi conſummationem, & per ſeipſum, & per ſuum Vicarium. to.20. 354. 1.

Eius præſentia per ſuum Vicarium fuit Eccleſiæ neceſſaria. to.20. 355. 2.

Chriſti Domini præſentia in terris non derelinquit præſentiam in Cęlis, quam habebit ad dexteram Patris vſque ad aduentum eius in terras in die iudicij. to.14. 550 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus manet viſibilis in ſuis membris Eccleſiæ viſibilis. to.17. 416. 2; & ſeq.

Chriſti Domini præſentia ex illis verbis: *Ego vobiſcum ſum vſque ad conſumationem ſæculi*. to.18. 145. 1.

Quomodò eadem verba de ſua præſentia vſq; in finem ſæculi ſint intelligenda? tom. 9. 364. 44.

*Chriſti Domini promiſſio.*

Chriſtus Dominus promiſit priùs Petro, quàm Apoſtolis clauium poteſtatem. to.4. 754. 73.

Quibus verbis Petro Eccleſiæ primatum promiſerit? to.2. ex Alano. 21. 1.

Chriſti Domini promiſſio de Eccleſiæ victoria ſupra inferi portas. tom.2. ex Pighio. 70. 2.

Chriſtus Dominus quæ præmia fidelibus promiſerit? to.16. 342. 9.

Quomodò impleuerit promiſſionem factam Petro de clauium collatione? to.13. 117. 2.

Chriſti Domini promiſſio tam certa eſt, quàm ſit certa donatio. to.13. 136. 1.

Chriſtus Dominus promiſit Petro, quòd eius fides non ſit defectura; & promiſit fidei firmitatem per ordinem ad confirmandos fratres ſuos. to.9. 727. 1.

Chriſtus Dominus promiſit Eccleſiam nunquam expugnandam fore, quamuis ſit impugnanda. to.3. 624. 1.

Chriſti Domini promiſſiones in dubium reuocare impium, & hæreticum eſt; nec eſt inquirendum, an promiſſum impleuerit,

ſed

Digitized by Google

ſed firmiter credendum eſt promittenti. to.13. 236. 1.

*Chriſti Domini prouidentia.*

Chriſti Domini prouidentia circa Hierarchiam Eccleſiæ. to.2. ex Pighio. 67. 1.

Chriſtus Dominus magis debuit prouidere Eccleſiæ de Summo Pontifice, quàm Moyſes prouiderit Synagogæ. to.16. 362. 1.

Chriſtus Dominus eò diligentiùs prouidit Eccleſiæ ſuæ neceſſitatibus, quàm in veteri lege prouiderit Synagogę; quia ei charior, & ab illo magis dilecta fuit Eccleſia, quàm Synagoga. to.2. ex Pighio. 67. 1.

*Chriſtus Rex, & eius Regnum.*

Chriſtus Dominus fuit Rex temporalis. to.3. 52. 1.

Chriſtus Dominus conſtitutus fuit Rex in temporalibus, & in ſpiritualibus. tom. 3. 172. 1.

Chriſtus Dominus omnia Regna Mundi dedit Petro ſuo Vicario. to.3. 76. 1.

Chriſtus Dominus, cùm eſſet Rex, quare fugijt, ne fieret Rex? to.13. 469. 1.

Chriſti Domini Regnum quomodò non ſit de hoc Mundo? tom.13. 469. 1; & tom.17. 408. 2; & ſeq; & to. 12. 305. 1; & tom. 6. 775. 5; & to.7. 309. 2; & 312. 2; to. 3. 51.

Chriſtus Dominus non negauit ſe Regem eſſe, ſed tantùm dixit eius Regnum non eſſe de hoc Mundo, quia illius Regnum eſt æternum. to.17. 410. 1. 1; & 76. 2.

Chriſti Domini Regnum, ſeu Principatus eſt vniuerſum hominum genus in Chriſtum credentium. to.18. 155. 1.

Chriſtus Dominus verè habuit dignitatem Regalem omnium creaturarum, ſed noluit adminiſtrationem actualem ſuſcipere, to. 4. 473. 9; & 330. 2; & ſeq; & 473. 8; & tom. 12. 258. 2; & ſeq; & 266. 1; & ſeq; & 269. 1; & ſeq; & 271. 2; & 272. 1; & ſeq; & 276. 2; & 278. 1; & ſeq; & 279. 1; & ſeq; & 280. 1; & ſeq; & 281. 1; & ſeq; 282. 2; & ſeq; & 283. 2; & ſeq; & 285. 2; & ſeq; & 286. 2; & ſeq; & 287. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus, vt homo, exercuit plures actus iuriſdictionis Regalis. to.12. 291. 1; & ſeq.

Chriſto Domino competit Regnum, vt eſt filius Dei, & vt eſt filius Dauid. to. 12. 297. 1; & ſeq.

Chriſti Domini Regnum colligitur ex illis verbis *Hoſanna Filio Dauid, Rex Iſrael*: iuxta SS. Patrum expoſitionem. tom. 12. 301. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus habuit Regnum ſpirituale, & temporale ſimul. tom. 12. 310. 2; & to.6. 46. 1; & to.4. 328. 4.

Regnauit in ſolo Dauid, non in ſæculari honore, aut throno. to.12. 310. 1.

Chriſti Domini Regnum quotuplex ſit? to.3. 190. 1; & ſeq.

Eius Regnum opponitur Regno huius Mundi. to.3. 188. 2.

Chriſtus Dominus, quamuis Rex temporalis, non tamen regnauit carnaliter, ſed ſpiritualiter, licèt ſimul dominium temporale, & ſpirituale habuerit. to.12. 311. 2.

Chriſtum Dominum fuiſſe Regem primi omnium negarunt Cerinthiani, deinde plures, qui à nobis exierunt, vſque ad Caluinum, & Lutherum. to. 12. 312. 2.

Chriſti Domini regnum negauit Arnaldus de Brixia, propter quod factum eſt ſchiſma tempore Innocentij II. to.12. 313. 2.

Eius regnum temporale qui catholici videantur negare? to.12. 331. 1; & ſeq.

Eius regnum aliqui tranſtulerunt ad Mundi finem, cùm veniet iudicare viuos, & mortuos. to.12. 334. 2.

Illius regnum temporale impugnantes euertuntur. to. 12. 335. 1; & ſeq.

Illius regnum temporale negantes quam cenſuram incurrant? to. 12. 340. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus, quamuis Rex, nihil innouauit circa Monarchias temporales, ſed eas permiſit, vt poſt Euangelij prędicationem in meliùs inſtituerentur. to.12. 339. 1; & ſeq.

Eius regnum eſt ęternum. tom. 12. 341. 2; & to.1. 9. 1.

Chriſtus Dominus quomodò ſit regnaturus in æternum? to.12. 342. 1; & ſeq.

Eius regnum in Eccleſia eſt maximè admirabile. to.12. 350. 2.

Illius regnum eſſe Romanam Eccleſiam demonſtratur ex ſucceſſione nunquam interrupta Romanorum Pontificum. tom.12. 354. 1.

Eius regnum in Papa, tanquam in Principe, & in Clero Romano, tanquam in Senatu reſplendet. to.12. 354. 2.

Chriſti Domini regnum extenditur ad Sedes Epiſcopales, & Archiepiſcopales, tanquam ad tribunalia ſubiecta. to.12. 355. 2.

Chriſtus Dominus, vt homo, an fuerit Rex temporalis? to.12. 385. 1; & to.6. 54. 2.

Eius regnum eſt perpetuum, & ęternum. to.12. 341. 1; & ſeq; & 56. 2.

Chriſti Domini regnum extenditur etiam ad poteſtates ſæculares, prout ſubiectas Romano Pontifici. to.12. 356. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus fuit ſimul Rex, Propheta, & Sacerdos. to.6. 47. 1.

Chriſtus Dominus noluit vti poteſtate Regali. to.6. 61. 1.

Chriſtus non abſtulit regna, ſed venit vocare Reges ad regna cœlorum. to.6. 67. 2; & ſeq.

Quomodò fuerit Rex? to. 6. 72. 2; & ſeq.

Eius regnum in æternum durabit. to.6. 74. 2; ſeq.

Habuit poteſtatem Regiam, & Sacerdotalem. to.11. 377. 5.

Chriſti Domini regnum non eſt de hoc Mundo, idèſt non eſt acceptum ab hominibus, ſed à Deo Patre; eſt tamen in hoc mundo; propterea Chriſtus non negauit Pilato ſe Regem eſſe, ſed tantùm eius regnum non eſſe de hoc Mundo. to.7. 183. 2; & ſeq; & 309. 2; & 312. 2; & 463. 1; & ſeq; & 743. 1; & to. 13. 469. 1; & to.19. 228. 1.

Eius regnum ab initio fuit puſillum, & humile ad inſtar grani ſinapis. to. 7. 273. 1.

Chriſti Domini regnum ſubiecturum eſt ſibi omnia regna mundi. to.7. 273. 2; & to.20. 24. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus habuit ſceptrum regale cęleſtium, terreſtrium, & infernorum. to.7. 738. 2.

Chriſtus Dominus noluit Rex fieri per homines. to.7. 743. 2.

Quomodò fuerit Rex Iudęorum? to. 10. 140. 1.

Non

Non ſpoliauit Reges ſuis regnis. to. 10. 177. 1.
An fuerit ſpecialiter Rex Iudæorum? to. 10. 184. 2.
Quomodò fuerit Rex temporalis totius Orbis terrarum? to. 10. 182. 1; & ſeq.
Chriſtum Dominum non fuiſſe Regem, aut Principem, ſed ſubditum Regibus, & Principibus fuit error Lutheri, & aliorum hæreticorum. to. 9. 674. 1; & ſeq.
Illis verbis: *Quis me conſtituit Iudicem inter vos?* negauit tantùm ſe habere dominij exercitium, non autem negauit ſe habere ius Regium. to. 9. 678. 1.
Chriſtum Dominum non fuiſſe Regem, nec ſubditum, ſed neutrum aliqui ſenſerunt. to. 9. 674. 2.
Chriſtus Dominus ex carnali origine familię Dauid nullum acquiſiuit ius hæreditarium Regni Iudæorum. to. 9. 675. 1.
Chriſtus Dominus non fuit Rex Iſraelis ex tacito Iudæorum conſenſu, aut ex electione, aut ex aliquo iure humano, ſed per naturam fuit Rex totius Orbis. to. 9. 675. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus ex duplici titulo habuit ius regium. to. 9. 678. 1.
Chriſtus Dominus quare in hac vita noluerit exercitium regni ſuſcipere? to. 9. 678. 1.
Chriſti Domini exemplum aſſerentis Regnum ſuum non eſſe de hoc Mundo, & Regnum oblatum recuſantis non præiudicat Eccleſiæ auctoritati. to. 2. ex Pighio. 135. 2; & ſeq.
Eius Regnum eſt Eccleſia catholica. to. 2. ex Pighio. 136. 1.
Chriſtus Dominus cur fugiendo recuſauerit Regias populi acclamationes? to. 2. ex Pighio. 137. 2.
Chriſti Domini Regnum componitur tantùm ex voluntarijs liberè venientibus ad Eccleſiam catholicam. to. 2. ex Pighio. 149. 1.
Chriſti Domini corona, & Regnum. to. 2. ex Turrecrem. 48. 1.
Chriſtus Dominus contempſit Mundi Regnum. to. 3. 51. 1.
Chriſti Domini Regnum ex edicto Auguſti colligitur. to. 1. 503. 1.
Chriſti Domini Regnum eſt Eccleſia militans. to. 19. 227. 2; & ſeq.
Eius Regni, & Regnorum Mundi diſcrimina. to. 19. 228. 1, & ſeq.
Eius Regnum eſt Imperium Monarchicum. to. 19. 229. 1.
Eius Regnum non eſt de hoc Mundo, ſed in hoc Mundo, quia poteſtatem non accepti ab hominibus, ſed ex Cœlo. to. 20. 5. 2.
Chriſti Domini Regnum non eſt de hoc Mundo, idèſt ad ſimilitudinem Regnorum, ſeu Regnantium in hoc Mundo, nempe cum ſuperbia, & faſtu. to. 20. 499. 1.
Eius Regni dilatatio. to. 20. 8. 2.
Mundi Regnum contempſit. to. 3. 51. 1.

*Chriſtus Dominus Sacerdos.*

Chriſtus Dominus, vt ſummus Sacerdos ſecundùm ordinem Melchiſedech, obtulit ſuum ſacrificium in ara crucis. tomo 7. 742. 2.
Chriſtus Dominus, vt Sacerdos, non alligauit ſuam virtutem Sacramentis, ſed etiam ſine illis poteſt ſuam gratiam conferre. to. 7. 775. 2.
Chriſtus Dominus, Papa, Epiſcopus, & Sacerdos comparantur, vt vnus Eccleſiæ ſponſus. to. 9. 329. 128; & to. 4. 95. 1.
Chriſtus Dominus omnibus Apoſtolis, Apoſtolatum, & Sacerdotium conceſſit, ſed adminiſtrationem politicam rerum ſacrarum ſoli Petro ſeruauit. to. 9. 244. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus Eccleſiæ ſponſus, Pontifex Monarchicus, ſummus Sacerdos, & Paſtor. to. 1. 7. 1.
Chriſtus Dominus munera ſummi Sacerdotis exercuit. to. 1. 41. 2.
Chriſtus Dominus Regalis Sacerdotij eſt Primas. to. 1. 44. 1.
Chriſtus Dominus, & alij Pontifices illius Vicarij quomodò ſuum gregem defenderint? to. 1. 570. 2.
Chriſtus Dominus quomodò dicatur Sacerdos ſecundùm ordinem Melchiſedech? to. 2. ex B. Ægidio. 44. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus eſt ſimul Sacerdos, & Imperator. to. 2. ex Turrecrem. 47. 2.
Chriſtum Dominum eſſe ſummum Sacerdotem, & Pontificem etiam ipſi hæretici confeſſi ſunt. to. 16. 6. 1.
Chriſti Domini corpus ratione ſpecierum Sacramentalium, quomodò verè tractari, & frangi à Sacerdotibus dicatur? to. 16. 308. 2; & ſeq.
Chriſti Domini corpus duplex, aliud eſt verum, quod eſt in Euchariſtia, & in Cœlo; aliud myſticum, quod eſt Eccleſia. to. 2. ex B. Ægidio. 32. 1.
Chriſtus Dominus Pontifex cur collectionem fidelium Eccleſiam appellari voluerit? to. 16. 341. 2.
Chriſtus Dominus Pontifex quomodò ſuæ Eccleſiæ vnitatem conſeruare voluerit? to. 16. 354. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus Pontifex aſcendens ad Cœlum Paſtorem vice ſui reliquit. tomo 16. 361. 2.
Debuit Pontificem viſibilem vice ſui relinquere. to. 16. 362. 2.
Chriſtus Dominus Pontifex totam Eccleſiam ad vnum tantùm Pontificem ordinauit. to. 13. 238. 1.
Chriſti Domini corpus verum comparatum ad corpus Chriſti myſticum. tomo 13. 402. 2.
Chriſtus Dominus eſt Pontifex, Sacerdos, Rex, & Propheta. to. 3. 40. 2.
Chriſtus Dominus Pontifex commiſit Petro, & eius ſucceſſoribus Sacerdotij, & Regni perpetuum principatum. tomo 3. 46. 1.
Chriſti Domini ſacerdotium eſt perpetuum, to. 2. ex B. Ægidi. 46. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus Pontifex eſt ditior Moyſe. to. 1. 478. 1.
Chriſti Domini dignitas Sacerdotalis. to. 3. 120. 1.
Chriſtus Dominus eſt eo Sacerdos, quo Pontifex; & eo Pontifex, quo Sacerdos. to. 3. 120. 2.
Chriſti Domini Sacerdotij, & Sacerdotij legalis diſcrimen. to. 3. 120. 2.
Chriſti Domini ſacerdotium in æternum manet;

manet; quia Chriſtus nunquam deſinet. to.3. 121.1.
Chriſtus Dominus, tanquam ſummus Sacerdos eiecit vendentes, & ementes de templo. to.3. 183.2.
Chriſtus Dominus, tanquam ſummus Pontifex, inſtituit Epiſcopatum; & tanquam ſummus ſacerdos inſtituit ordinem ſacerdotij. to.13. 368. 2.
Chriſtus Dominus tanquam ſummus Pontifex priùs elegit Diſcipulos, deinde inſtituit Sacramenta; & poſtea dedit illis poteſtatem illa conficiendi. to.17. 24. 1.
Chriſtus Dominus, vt ſummus Pontifex, quomodò contulerit Petro Eccleſiæ primatum? to.13. 117. 2.
Chriſtus Dominus, vt Pontifex, habuit totius Eccleſiæ primatum. to.1. 1. 1.
Chriſti Domini Regale Sacerdotium probatur ex oblationibus Magorum; ſeu ex thure, quo ſignificatur ſacerdos; & ex auro, quo Rex figuratur. to.19. 31. 2; & 167.1.
Tranſtulit ſummum Sacerdotium ab Aaron in ſe ipſum. to.19. 40. 2.
Eius ſacerdotium debuit per ſucceſſionem Paſtorum continuari. to.20. 356.4.
Chriſtus Dominus eſt ſupremus Sacerdos manens in æternum. to.20. 576. 2; & ſeq.
Patri offert ſemper in Cœlis ſe ipſum hoſtiam incruentam per Eccleſiæ ſacerdotes quotidiè oblatam in terris. to.20. 576.2.
Eius ſacerdotium non excludit, quòd alij dentur ſacerdotes ad tempus in terris, qui illius Sacramenta miniſtrent, vt impiè blaſphemauit Caluinus. to.20. 576. 2; & ſeq.

*Chriſti Domini Sanguis.*

Chriſti Domini Sanguis, qui fluxit ex ipſius latere in cruce, deſignauit Sacramentum Euchariſtiæ. to.4. 104. 1.
Chriſti Domini ſanguine fuit conſcripta ſententia contra Photium à Patribus VIII. Synodi. to.1. 128. 1.

*Chriſti Domini ſedes, ſolium.*

Chriſtus Dominus quare ſedeat ad dexteram Patris? to.12. 160.2.
Chriſtus Dominus quomodò ſederit in ſolio Dauid, & quomodò regnaturus ſit in Eccleſia in æternum? to. 12. 342. 1; & ſeq.
Chriſti Domini ſolium quare, & quomodò vocetur ſolium Dauid? to. 18. 163. 1; & ſeq.
Chriſti Domini ſedes eſt eius crux, quæ Romæ à Petro fuit plantata. tom. 18. 317. 1.
Cur non ſtatuerit primam ſedem Hieroſolymis, ſed Romæ? to.19. 581. 2.
Eius Sedes eſt Eccleſia Romana. tomo 20. 6. 1.
Voluit ſedem Romanam eſſe caput totius Eccleſiæ. to.20. 6. 1.

*Chriſti Domini ſubiectio.*

Chriſto Domino omnia ſunt ſubiecta, tanquam ſupremo Domino omnium creaturarum. to.3. 119. 2.
Chriſtus Dominus ſe ſubiecit Pilato iudicandus, tanquam perſona priuata, non tanquam Rex, & ſummus Pontifex. to.3. 247. 2; & to.19. 33. 2.
Chriſtus Dominus nullo iure Pilato fuit ſubiectus. to.3. 850. 2.
Chriſtus Dominus, quomodò ſe ipſum ſubiecerit Pilato, & Cæſari? tomo 13. 420.2.
Chriſtus Dominus non fuit ſubiectus poteſtati ſæculari, niſi quia ipſe voluntariè ſe ſubiecit. to.9. 451. 193; & to.19. 33.2.
Chriſtus Dominus de iure naturali nulli homini fuit ſubiectus, quia fuit omnium hominum Rex, vt Filius Dei naturalis; voluntariè tamen ſe ſubiecit Pilato, ne ſuam paſſionem euitaret. to.18. 563. 1.
Permiſit ſe iudicari à Pilato, tanquam vnus ex numero priuatorum Iudæorum, non tanquam Dei Filius, & Pilatus ex ignorantia, & incredulitate, qua ipſum non putabat Dei Filium, ipſum iudicauit. to.18. 563. 1; & ſeq.

*Chriſti Domini ſucceſſio.*

Chriſtus Dominus, non habuit ſucceſſorem in Pontificatu, quia non deſtitit eſſe Pontifex, cùm maneat in æternum, nec Petrus eſt ei par in poteſtate; ſed tantùm deſtinauit Petrum ſuum Vicarium, vt ſuam viſibilem præſentiam ſuppleret. to.17.16.1; & ſeq; & 21. 1.
Chriſtus Dominus, reliquit non ſolùm Petrum, ſed etiam omnes Petri ſucceſſores ſuos Vicarios. to.17. 417. 2; & ſeq.
Chriſtus Dominus voluit, vt Petri ſucceſſores pro temporum varietate etiam armis fidem defenderent. to.17.435.1.
Omnia, quæ dixit Petro circa Eccleſiæ gubernium, intelligi debent dicta fuiſſe omnibus Petri ſucceſſoribus. to. 3. 823. 2.
Chriſtus Dominus contulit nedum Petro, ſed etiam omnibus Petri ſucceſſoribus Eccleſiæ primatum. to.13. 123. 1; & ſequen.
Inſtituit vnicum Paſtorem Eccleſiæ viſibilem, à quo eius oues paſcerentur viſibiliter in terris, ex quo colligitur ſucceſſio Pontificum vſque ad ſæculi conſummationem. to.4. 769. 12; & ſeq.
Chriſtus Dominus ſuum Vicarium ſucceſſorem vſque ad Mundi finem inſtituit, vt ſub vno capite viſibili Eccleſiæ vnitas magis conſeruetur. tomo 20. 558. 1; & ſequen.

*Chriſti Domini tentatio.*

Chriſtus Dominus cur à Diabolo ſe tentari permiſerit? to.16. 367. 2.
Ad ſui exemplum nos tentari permiſit, vt faciat in tentatione prouentum. to. 16. 367.2.

*Chriſti Domini teſtamentum.*

Chriſtus Dominus an, & quomodò, antequam moreretur, teſtamentum egerit? to.11. 21. 5; & ſeq.

*Chriſti Domini theſaurus.*

Chriſti Domini theſaurus, in quo ſunt repoſita eius merita, & merita omnium Sanctorum aperitur, & oſtenditur. to. 9. 697.1.

*Chriſti Domini transfiguratio.*

Chriſti Domini transfiguratio in Monte Thabor eius aduentum in extremo iudicio præfigurauit. to.8. 87. 1.
Chriſti Domini transfiguratio inter Moyſen,

ſen, & Eliam; & eius crucifixio inter duos latrones quid ſignificauerint? to.8. 89. 1; & ſeq.

Cur ſolos Apoſtolos Petrum, Iacobum, & Ioannem, non alios, & nec Sanctiſſimam Matrem Virginem Mariam voluerit eſſe præſentes ſuæ transfigurationi? to. 8. 101. 1; & ſeq.

Chriſti Domini transfiguratio quo fine peracta fuerit? to.8. 58. 1; & ſeq.

Cur Beatiſſima Virgo transfigurationis ſpectatrix non fuerit? to.8. 101. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus in Monte Thabor ſuæ gloriæ diuitias oſtendit, vt ſpe eiuſdem gloriæ aleret; & coronæ aſpectu ad certamina fortiter obeunda animaret; ac præmij delectatione laborum tolerantiam ſuauiſſimam redderet. to.8. 75. 1; & ſeq.

Cur Petrus,& Apoſtoli poſt viſionem transfigurationis in terram ceciderint? to.8.67.1; & ſeq.

*Chriſti Domini tributum.*

Chriſtus Dominus, cur voluerit etiam pro ſe tributum ſolui Cæſari, cùm Cæſari non eſſet ſubiectus? to.9. 516.1;& to.13.421.2; & ſeq.

Chriſtus Dominus ſolùm pro ſe, & pro Petro voluit ſolui tributum Cæſari æquale, vt indicaret ſolum Petrum inter omnes Apoſtolos poſt ſuam mortem Eccleſiæ primatum habiturum. to. 4. 532. 4; & to. 7. 145. 1; & to.8. 169. 2; & to.17.126.1.

Chriſtus Dominus quare iuſſerit ſolùm pro ſe, & pro Petro, non autem pro alijs Apoſtolis ſolui tributum? to.3. 927. 2.

Cur voluerit ſimpliciter ſolui tributa? to. 3. 927. 2; & ſeq.

Soluit cenſum, vt ſcandalum euitaret, non quia teneretur, tanquam ſubiectus. to.19. 34. 1,

Non ſoluit ipſe, ſed iuſſit, vt Petrus eius nomine tributum ſolueret. to.3. 143. 2.

Soluit æquale tributum pro ſe, & Petro, quia ſicut ipſe erat caput Eccleſiæ; ita Petrus eſſe debebat. to.8. 169. 2.

*Chriſti Domini verba ad Apoſtolos.*

Chriſti Domini verba ad Apoſtolos dicta: *Qui non renunciat omnibus &c.* pertinent ad omnes Chriſti fideles. to.2. ex Pighio. 158.2.

Chriſti Domini verba: *Scrutamini Scripturas*: non inferunt controuerſiarum Iudicem viuum eſſe ſolam Scripturam. to. 16. 557. 1; & ſeq.

Chriſti Domini redarguentis Apoſtolos contendentes de primatu verba: *Qui maior eſt inter vos, fiat ſicut minor, & qui præceſſor, ſicut miniſtrator*: non negarunt, ſed apertè docuerunt Eccleſiæ primatum. to.13. 116. 1.

Chriſti Domini verba Apoſtolis dicta: *Ego vobiſcum ſum vſque ad conſummationem ſæculi*: apertè indicarunt Chriſtum poſt mortem relicturum Vicarium, qui gerat illius perſonam. to.18. 145. 1.

Chriſti Domini verba: *Ergo filij liberi ſunt*: quid ſignificauerint? to.3. 506. 2.

Ea verba: *Ego vobiſcum ſum vſque ad conſummationem ſæculi*, quomodò ſint intelligenda? to.9. 364. 44.

Eius verba Apoſtolis dicta non ſunt habenda, tanquam toti Eccleſiæ ſint dicta. to.13. 384. 2.

Verba Apoſtolis dicta: *Vos autem quem me eſſe dicitis*? quid ſignificauerint? to. 17. 59.2; & ſeq.

*Chriſti Domini verba ad Ioannem.*

Chriſti Domini verba ad Ioannem: *Ecce Mater tua*: quomodò ſint intelligenda? to.13. 256. 2.

*Chriſti Domini verba ad Iudæos.*

Chriſti Domini verba ad Iudæos: *Super cathedram Moyſis ſederunt Scribæ, & Phariſæi*:non ſignificarunt concilium Iudaicum. to.3. 491.1.

Chriſti Domini verba ad Iudæos: *Reddite, quæ ſunt Cæſari, Cæſari*: quid ſignificauerint? to. 13. 471. 1.

Eius verba: *Quis me conſtituit Iudicem ſuper vos*? quid ſignificauerint? tomo 9. 674. 1;& to.17.410.2.

*Chriſti Domini verba ad Petrum.*

Chriſti Domini verba ad Petrum: *Vade poſt me*: quo ſenſu fuerint dicta? to.8. 41. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus cur *Sathanæ* nomine Petrum vocauerit? to.8. 39. 1; & ſeq.

Chriſti Domini verba: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*: ſoli Petro, non omnibus Apoſtolis, dicta fuerunt. to.9. 654. 1; & ſeq.

Chriſti Domini verba Petro dicta: *Tu vocaberis Cephas*: dicta fuerunt lingua Syriaca, vel Hebraica. to. 12. 579. 2; & to. 4. 745. 20; & to.10. 231. 1; & to. 3. 803.2.

Eius verba: *Ego rogaui pro te, Petre, vt non deficiat fides tua*: nedum ad Petri perſonam, ſed etiam ad eius ſucceſſores debent extendi. to.1. ex Tannero. 37. 239; & to.2. ex Pighio. 82. 2; & 83. 2; & ſequen.

Eorumdem verborum vera explicatio. to. 2. ex Pighio. 6. 1; & ſeq; & to. 2; & ſequen.

Chriſti Domini verba dicta Petro: *Confirma fratres tuos*: ſoli Petro, & ſoli eius cathedræ infallibilitatis contulit priuilegium. to.2. ex Pighio. 69.2.

Chriſti Domini verba de Petri primatu quomodò ſint accipienda? to. 2. ex Alberto Pighio. 6. 1;& ſeq.

Eorumdem verborum interpretatio ſecundùm diuerſa idiomata, & ſecundùm contextum Diuinarum Scripturarum iuxta SS.Patrum expoſitionem. to. 16. 8. 1; & ſeq.

Chriſti Domini verba: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: Eccleſiæ primatum ſignificarunt. to.13. 112. 1.

Iſtis verbis Chriſtus tradidit Petro claues intellectuales, non carnales, aut ſenſibiles. to.13. 200. 2.

His verbis tradidit ei ſuam poteſtatem. to.18. 146.1.

Chriſti Domini verba *Matth.16.* omnia referuntur ad Petri perſonam, non autem etiam ad alios Apoſtolos. to.3. 395. 1.

Chriſti Domini verba dicta Petro: *Dic Eccleſiæ*: principaliter ſignificant Eccleſiæ Prælatum, non multitudinem Chriſtianorum, aut clericorum. to. 13. 587. 2; & to.19.

to. 19. 10. 1; & to.20.449. 1; & ſeq; & 490.1.

Chriſtus Dominus dicens Petro: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*: metaphoricè locutus fuit. to.3. 803.2.

His verbis deſignauit Petrum futurum fuiſſe eius Vicarium. to.18. 145. 2.

*Petra* nomine non intellexit ſe ipſum, nec Petri fidem, vel confeſſionem, ſed Petri perſonam. to.18. 48.2.

Chriſti Domini verba dicta Petro: *Paſce oues meas*: quid ſignificauerint? to.18. 73.2; & ſeq.

Eadem verba dicta fuerunt etiam Petri ſucceſſoribus. to. 3. 818. 1; & to.13. 249. 2.

Chriſtus Dominus cur Petro dixerit bis: *Paſce agnos meos*; & ſemel tantùm: *Paſce oues meas*? to.3.688. 1; & to.18.492.1; & to.8. 415.1.

Chriſti Domini verba Petro dicta: *Sequere me*: quid ſignificauerint? to.13.191. 2.

Chriſti Domini verba: *Paſce oues meas*: ſignificarunt Petri amorem in Chriſtum debere ad Chriſti gregem extendi. to. 18. 147.2.

Chriſti Domini verba ad Petrum: *Sequere me*: ſignificarunt Petrum poſt Chriſti Domini mortem ei ſucceſſurum in munere gubernandi Eccleſiam. to.18. 76. 1.

Eius verba ad Petrum non ſemper fuerunt directa ad omnes Apoſtolos. to.19. 535. 1.

Eius verba Petro dicta importantia auctoritatem, & poteſtatem non ſunt dicta alijs Apoſtolis, nec toti Eccleſiæ. to.13.385.2; & ſeq.

Soli Petro, & eius ſucceſſoribus dixit: *Paſce oues meas*. to.13. 581. 15.

Quid docuerit Petrum illis verbis: *Conuerte gladium tuum in vaginam*? to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34. 2.

Eorum verborum, quæ dicta fuerunt Petro: *Dic Eccleſiæ*: multiplex ſenſus, & intellectus. to. 9. 227. 15; & 435.93. & ſeq; & 438. 116; & ſeq; & 446.158; & 484. 17. & 506. 66; & 205. 79; & 154; & 155. 148; & 564. 169; & ſeq; & 566.176; & 571. 185; & to.13. 411. 2.

Chriſti Domini verba ab Petrum: *Tu es Petrus &c*; *& Paſce oues meas*: ſignificarunt Petrum à Chriſto Domino fuiſſe conſtitutum centrum, originem, & exordium vnitatis Eccleſiæ teſte S.Cypriano. to.17.58.1; & ſeq.

Verba: *Ego dico Tibi &c.* explicantur. tomo 17. 65. 2; & ſeq; & 69. 1; & ſequen. & 71. 2; & ſeq; & 81. 1; & 87. 1; & 91. 1; & ſeq.

Quid ſignificare voluerint ea verba Petro dicta: *Simon Ioannis diligis me plus his*? to.17. 110.1.

Verba dicta Petro: *Paſce oues meas*: non fuerunt amplificatoriè dicta. to.17.115.2; & ſeq.

*Chriſti Domini verba ad Pilatum.*

Chriſti Domini verba dicta Pilato: *Regnum meum non eſt de hoc Mundo*: quomodò ſint accipienda? to.13. 469. 1.

*Chriſti Vicarius.*

Chriſti Domini Vicarius viſibilis non eſt Spiritus Sanctus, vt blaſphemarunt hæretici. to.17. 44. 1; & ſeq.

Chriſti Domini Vicarium eſſe vnicum tantùm vniuerſalis Eccleſiæ Paſtorem colligitur ex vnitate ipſius Eccleſiæ. to. 2. ex Alexandro à Sancto Elpidio. 13. 2; & ſequen.

Chriſti Domini Vicarius nedum eſt Pontifex Vrbis, ſed etiam Orbis. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.6; & ſeq.

Chriſtus Dominus tradens poteſtatem Vicariatus Petro expreſſit illam ſub nomine clauium; tradens autem poteſtatem Apoſtolis claues non nominauit. to.2.ex Turrecrem. 10.2; & ſeq.

Aſcendens in Cœlum reliquit in terris ſuum ſucceſſorem viſibilem: to. 19. 569. 1; & ſeq.

Voluit, vt eius Vicarius immediatè conferret poteſtatem iuriſdictionis omnibus Eccleſiæ Prælatis. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 11.5; & ſeq.

Poteſtas, quam tradidit Petro, voluit, vt continuetur in eius Vicarijs ſuccedentibus vſque ad diem iudicij. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 14.12; & ſeq.

Inſtituit Vicarium, qui non ſolùm regeret Eccleſiam mediantibus alijs Paſtoribus in partem ſollicitudinis aſſumptis, ſed etiam illos gubernaret, & regeret immediatè ob poteſtatis plenitudinem. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.3.

Docuit Petrum, & eius ſucceſſores ſui Vicarios, quomodò plenitudinem poteſtatis ei traditæ exercere deberent illis verbis: *Conuerte gladium tuum in vaginam*. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34.2.

Voluit Petrum, & illius ſucceſſores eſſe petras vicarias fundamentales Eccleſiæ, quia illius vices debent ſubſtinere, atque illius præſentiam viſibilem ſupplere. to. 2. ex Aluarez. 11.1; & to.7.641.2. & to.8.224.2; & to.12.4.2; & 5.2; & 64.2; & ſeq; & 580. 1.

Inſtituit Vicarium Petrum, & omnes illius ſucceſſores, non tamen eos inſtituit, vt eſſent caput principale, & primarium. to.19. 501.1.

Petrus fuit Chriſti Domini Vicarius, & quomodò eidem ſucceſſerit? to.4. 474. 16; & ſeq.

Se oſtendit eius Vicarium, cùm ſuper aquas, quæ ſignificant vniuerſum populum, ambulauit. to.4. 475. 16.

Suum Vicariatum cepit exercere, cùm poſt Aſcenſionem cepit infidelibus prædicare. to.4. 475. 17.

Inſtituit ſuum Vicarium, non ſucceſſorem æqualem; quia Vicarius ſupponit eum præſidere, cuius vices gerit; vnde cùm Chriſtus Dominus non deſinat regere Eccleſiam, rectè dicitur inſtituiſſe Petrum, eiuſque ſucceſſores tanquam ſui Vicarios. to.4. 303.1.

Chriſtus Dominus, quamuis declarauerit Petrum, & eius ſucceſſores ſuos Vicarios; attamen eis non contulit excellentiam ſuæ poteſtatis, ſed tantùm plenitudinem. to.4. 330. 1; & ſeq.



Digitized by Google

Singularem illis tradidit poteſtatem. to. 2. ex Pighio. 32. 2.
Qualem, & quantam poteſtatem tradiderit Chriſtus Dominus Petro, & ſucceſſoribus eius Vicarijs? to. 1. 503. 2.
Chriſti Domini immediatus Vicarius fuit D. Petrus. to. 20. 288. 2.
Ab eodem Chriſto Domino conſtitutus fuit D. Petrus Vicarius vniuerſalis in terris. to. 20. 163. 1; & ſeq.
In Pontificatu, & in Sacerdotio Petrus propriè non ſucceſſit Chriſto Domino; quia Chriſtus Dominus manet Pontifex, & Sacerdos in æternum; ſucceſſio autem fit per tranſlationem ſacerdotij, & Pontificatus; ideo ſolummodò Chriſti Domini Vicarius, non autem ſucceſſor, fuit deſtinatus. to. 17. 16. 1.
Etiam Apoſtoli fuerunt Vicarij generales Chriſti Domini, quia eorum poteſtas extendebatur ad omnem locum totius Orbis; Epiſcopi verò non ſunt generales Vicarij Chriſti Domini; quia eorum poteſtas limitata eſt ad vnam Diœceſim, ſiue ad determinatos homines vnius Diœceſis. to. 15. 225. 25; & ſeq.
Omnes Chriſtianam fidem profitentes ſubijciuntur Chriſti Domini Vicario. to. 12. 380. 1.

*Chriſtiani.*

Chriſtiani primitiuæ Eccleſiæ fuerunt ſuſpecti apud quoſdam Principes, quod negarent Principatum politicum. to. 12. 365. 2.
Chriſtiani ſubiecti ſunt poteſtati legitimæ Magiſtratuum etiam Ethnicorum. to. 12. 376. 2.
Chriſtianis fuit prohibitum ſibi eligere Principem infidelem. to. 12. 377. 2.
Chriſtianorum libertas quæ ſit? to. 12. 380. 1.
Chriſtianis nulla lege fuit interdicta adminiſtratio ciuilis Principatuum politicorum. to. 12. 378. 2; & ſeq.
Chriſtianus non eſt, qui non eſt paratus mori pro Chriſto. to. 6. 5. 1.
Chriſtiani in ſeptima Eccleſiæ perſecutione tempore Decij Imperatoris per vnum integrum annum non potuerunt Pontificem eligere. to. 3. 741. 1.
Chriſtianorum magnus numerus erat in Africa temporibus Principum gentilium. to. 3. 742. 2.
Chriſtifideles omnes Sancti poſſunt ſecundùm aliquam rationem vocari. to. 4. 4. 1.
Chriſtiano populo ſunt ſimpliciter neceſſarij Paſtores. to. 2. ex Adolpho. 106. 1.
Chriſtiani omnes tenentur in baptiſmo iurare fidelitatem Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 99. 1.
Chriſtianorum ſtatus quis fuerit tempore Diocletiani, & Iuliani apoſtatæ? to. 2. ex Adolpho. 91. 1; & ſeq.
Chriſtianus debet habere ſimplicitatem columbæ, humilitatem, & patientiam ouis. to. 14. 577. 2.
Chriſtiani omnes pertinent ad Eccleſiam. to. 7. 455. 1.
Chriſtianus Princeps perſequens Eccleſiam poteſt à ſuo Regno deponi. to. 2. ex Adolpho. 34. 1.
Chriſtiani primitiuę Eccleſię tolerarunt Principes infideles, quia non habebant vires, & modum eos deponendi. to. 2. ex Adolpho. 90. 2.
Chriſtiani quomodò poſſint, & debeant conuerſari cum Iudæis? to. 10. 175. 2.
Chriſtianorum primitiuæ Eccleſię qui fuerint mores, & diſciplina? to. 1. 569. 1.
Chriſtiani Magiſtratus etiam ciuiles ſunt neceſſariò ſubiecti ſummo Paſtori totius Hierarchiæ Eccleſiaſticæ. to. 2. ex Pighio. 156. 1.
Chriſtiani populi ſanitas deſcendit ex capite. to. 2. ex Aluarez. 6. 1.
Chriſtiani quantùm ad ſpiritualia ſunt vnius principatus; non quantùm ad temporalia. to. 3. 60. 2.
Chriſtianorum tria genera Trinitatem tropici deſignantia. to. 3. 78. 1.
Chriſtianæ Religionis incrementa qualia fuere? to. 3. 208. 1.
Chriſtiani Hieroſolymis in varias ſectas diuiſi. to. 3. 21. 1.
Chriſtiani habent libros canonicos propter auctoritatem Eccleſiæ, non propter auctoritatem ſynagogæ. to. 13. 154. 1.
Chriſtianis exiſtentibus in India, vel ſub captiuitate Turcarum ſufficit, quòd voto ſe Papæ ſubijciant. to. 13. 240. 2.
Chriſtiani tenentur ſuppeditare Chriſti miniſtris ea, quibus indigent. to. 17. 415. 1.
Chriſtiani, qui Roma fuerint expulſi à Claudio Imperatore? to. 17. 613. 1; & ſeq.
Chriſtianis non eſt licitum habere Principem infidelem. to. 18. 685. 1.
Chriſtianorum multitudo fuit ingens tempore Traiani. to. 20. 8. 1.
Chriſtiani omnes non ſunt ſacerdotes. to. 20. 578. 2; & ſeq.
Reges, qui fiunt Chriſtiani, non priuantur Regnis iuſtè poſſeſſis. to. 12. 380. 1.
Etiam Chriſtiani indigent poteſtate politica, & directione, ac coactione ciuili, qua pax, & iuſtitia ſeruentur. to. 12. 380. 1.
Chriſtiani non ſunt incapaces ex natura rei, vel ex aliqua naturali repugnantia Principatus politici. to. 12. 380. 1.
Chriſtianorum libertas non excludit honeſtam ſubiectionem ad legitimos Principes temporales non ſolùm Chriſtianos, ſed etiam infideles. to. 12. 380. 1; & 381. 1.
Chriſtianos non eſſe ſubiectos Principibus temporalibus etiam Ethnicis ſententia hæretica eſt. to. 12. 376. 2.
Chriſtiani non debent obedire Principibus infidelibus, ſi aliquid contra fidem, aut veram Religionem præcipiant. tom. 12. 382. 2.
Chriſtianis non licet contrahere matrimonium cum infidelibus. to. 12. 382. 2.
Chriſtiana plebs nequit ſibi Principem infidelem præficere, eique ſe voluntariè ſubijcere. to. 12. 377. 2.
Chriſtianorum politia quantùm ad ſpiritualia ad eundem Principatum pertinet; non autem quantùm ad temporalia. to. 3. 60. 2; & ſeq.
Chriſtiani, quatumuis armis virtutum, & donorum Spiritus Sancti inſtructi, habent tamen innumerabiles hoſtes, inuiſibiles.

aſtu-

aſtutiſſimos, ferociſſimos, & crudeliſſimos, to.2. ex Adolpho. 106. 1; & ſeq.

Chriſtianorum Reſpublica conſtat ex clericis, & laicis. to. 2. ex Adolpho. 109. 2

Chriſtiani omnes vocati ſunt in vnam ſpem vocationis per ordinem ad vnum vltimum omnium finem, qui eſt æterna beatitudo. to.2. ex Aluarez. 6.2.

Chriſtianæ religionis ritus, & ſacratum inſtitutionum Eccleſiaſticarum obſeruantia à traditione Apoſtolica in Eccleſiam creditur deriuata. to.2. ex Aluarez. 7. 1.

*Cibus.*

Cibus, & potus qui deferendus ſit ad conclaue tempore ſedis vacantis? tom.4. 483. 69; & ſeq.

*Cilicia.*

Ciliciæ, Meſopotamiæ, & Syriæ populi more Iudaico celebrabant Paſcha. to.11. 47. 40.

*Circumciſio.*

Circumciſionis controuerſia cur commiſſa fuerit Apoſtolis? to.17. 171.1; & ſeq.

Circumciſio dabatur poſt octauam diem natiuitatis infantis; & ſi omittebatur, anima infantis peribat. to.19. 50. 1.

*Circumſtantia.*

Circumſtantiarum præcipua eſt finis. to.13. 178. 2.

*Cyriacus.*

S.Cyriacus an renunciauerit Papatui ob deſiderium martirij. to.4. 76. 2; & to.2. ex B.Ægidio 61. 1.

Cyriacus Epiſcopus Conſtantinopolitanus miſit Romam fidei libellum. tom.3. 732. 2.

*Ciſelbertus.*

Ciſelbertus fuit affixus ſupplicio propter iniurias irrogatas Gregorio Octauo. to.1. 12. 2.

*Citatio.*

Citatio inducit præuentionem iuriſdictionis. to.9.278. 47; & ſeq.

Citatio debet emanare ab eo, qui habet iuriſdictionem in eum, qui citatur. to.9. 13. 28.

Citatio ad locum non tutum an arctet citatum, quando locus non eſt tutus ratione delicti ipſius citati? to.9. 289. 105.

Citatio etiã ſuper notorio debet fieri, quando certum eſt, quòd in dicto facto notorio competit defenſio citati. to.9. 289. 105.

Citatio manifeſta ad locum non tutum abſq; eo, quòd appelletur, vel excipiatur, ipſo iure eſt nulla. to.9. 288. 102; & 289. 107.

Citatio in ſententia declaratoria ſuper cenſuris non requiritur. to.9. 292. 124.

Citatio per edictum valet ſine perſonali apprehenſione, quando conſtat nullam competere defenſionem, & factum eſſe inexcuſabile. to.9. 293. 133.

Quando proceditur contra tertiam perſonã, ſemper in notorijs requiritur citatio; ſecus autem, quando proceditur contra aliquam communitatem. to.9. 288. 98.

Quando quis citatur ad locum non tutum, etiam abſque eo, quòd appelletur, vel excipiatur, ipſa citatio eſt nulla. to.9. 288. 101.

*Ciuis.*

Ciuis definitio. to.4. 261 1.
Dupliciter ſumitur. to.4. 261. 1.

Ciues Tuſciæ à B.Gregorio iuſſi ſunt, vt arma ſumerent contra Longobardos. to.13. 465. 1.

Ciues Edeſſeni nullo modo cogi potuerunt à Præfecto, vt cum Valente Imperatore excommunicato communicarent. to.3. 499. 8.

Ciues Eccleſiæ vniuntur virtutum nexu, præſertim fidei, ſpei, & charitatis, quæ dicuntur vinculum perfectionis. tom.4.262. 4.

*Ciuitas.*

Ciuitatis nomen quid ſignificet? tom. 4. 698. 27.

Ciuitas tribus modis vna eſt, ſeruatur, & regitur. to.13. 265. 2.

Ciuitatem vnam, vel non vnam efficit, vel non efficit, vna, vel diverſa habitudo ciuium ad vnum principalem Magiſtratum. to.13. 265. 2.

Ciuitatis bonum abſque miniſtris haberi non poteſt. to.4. 740.64; & 65.

Ciuitates, & loca ab Henrico Imperatore donata Romano Pontifici. to.10.100. 1.

Quadraginta octo ciuitates traditæ fuerunt Leuitis, & Sacerdotibus ad habitandum in terra promiſſionis. to.14. 316. 1.

Ciuitas ſuum Epiſcopum interficiens perpetuò debet manere priuata Paſtore. to.6. 727.1.

Ciuitas prima Mundi quæ fuerit? tom.3. 70. 1.

Ciuitas eſt multitudo hominum legibus congregata, quæ vnius paret imperio. to.18. 266.2.

Ciuitas Regalis eſt figura Eccleſiæ, quæ pariter regitur ab vno. to.18. 226. 2.

Ciuitates ædificatæ fuerunt, vt neceſſitatibus primùm naturæ, deinde etiam commoditatibus vitæ ſubueniretur. to.18. 226. 2; & ſeq.

Ciuitas legibus humanis ab homine inuentis regitur; Eccleſia verò legibus Diuinis per Spiritum Dei conditis gubernatur. to.18. 227.1.

Ciuitas Hieroſolymitana non debuit habere primam ſedem Epiſcopalem, quia interfecit primum Pontificem, qui eſt Chriſtus Dominus. to.6.727. 1.

*Clamys.*

Clamydis Saulis ſciſſio quid ſignificauerit? to.13. 416. 2.

Dauid grauiter doluit, & percuſſit cor ſuum, quia oram clamydis Sauli præcidiſſet. to.13. 416. 2.

*Claudius.*

Claudius quo anno Imperium acceperit, & quot annis regnauerit? to. 17. 228. 1; & ſeq.

Fuit conſul quinquies, ordinarius quater, Imperator decies. to. 17. 230. 2.

Anno Imperij ſui nono expulit Roma publico edicto S.Petrum, & omnes Iudæos Tranſtyberinos aduersùs Chriſtianos tumultuantes. to.7. 35.1; & 73. 2.

Imperauit annis decem, & tribus, octo menſibus, diebus viginti; & obijt die tertiadecima Octobris. to.17. 228. 2.

*Claues.*

Claues Eccleſiæ ſunt ſymbolum poteſtatis

Monarchicæ. tom.5. 28. 2; & tom.3. 127. 2.
Clauium nomine quid ſignificetur? tom.12. 113. 1. & ſeq; & 167. 1; & to.19. 575. 2; & ſeq.
Clauibus duabus D. Petro à Chriſto traditis alij docent ſignificare ſcientiam, & poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis, alij poteſtatem ordinis, alij poteſtatem iudiciariam abſoluendi à peccatis. to.12. 114. 1; & ſeq.
Claues ſolam ſignificare poteſtatem prædicandi Euangelium hæreticum eſt. to.12. 117. 1.
Claues datæ ſunt Eccleſiæ, quia datæ ſunt Petro, qui eſt in Eccleſia tamquam caput illius. to. 12.122. 2.
Clauium effectus eſt aperire, & claudere ianuam cœlorum. to. 12. 123. 2.
Claues alio modo datæ ſunt Petro, & Apoſtolis. to.12. 123. 2.
Clauium Poteſtas eſt ſpiritualis, & non importat eſſentialiter, nec excludit poteſtatem politicam. to. 12. 124. 2. & ſeq.
Clauium poteſtas quid ſit? to. 12. 126. 1; & to.20. 46. 1.
Clauium poteſtas quinque poteſtates includit, ſcilicet poteſtatem ordinis, iuriſdictionis in foro interno, iuriſdictionis in foro externo, definitionis cauſarum fidei, & auctoritatis, tum fauorabilis, tum punitiuæ. to.12. 125. 2.
Clauium quinque poteſtates reducuntur ad duas, ſcilicet ſcientiam ad docendum, & potentiam ad regendum. to.12. 125. 2.
Clauium poteſtas, quæ fuit in Petro, tranſit in Romanum Pontificem. to.12. 129. 1.
Claues traditæ ſunt Petro immediatè, & Eccleſiæ per Petrum, quatenus ſcilicet Petrus eſt in Eccleſia. to.6. 693. 1; & ſeq.
Clauium nomine ſignificatur poteſtas ordinis. to.11. 534. 2.
Clauium poteſtas eſt iuris Diuini. tom. 11. 535. 1.
Clauium vſus poteſt eſſe in omnem hominem ſubditum. to.8. 230. 1.
Clauium poteſtas extenditur ad omnia peccata. to.8. 231. 2.
Clauium poteſtas poteſt limitari à Papa. to.8. 232. 2.
Claues Eccleſiæ ſunt ſimpliciter in Summo Pontifice, & excellenter, & vniuerſaliter; in alijs autem Epiſcopis per participationem ab illo, & cum reſtrictione. tom. 8. 249. 2.
Claues collatæ Petro dicunt aliquid plus, quàm poteſtatem ligandi, atque ſoluendi, to.8. 355. 2.
Clauium nomine intelligitur poteſtas interpretandi ſcripturas, & ſoluendi quæſtiones. to.8. 381. 1.
Claues quomodò datæ fuerint Eccleſiæ? to.8. 932. 2.
Claues datæ ſunt ſoli Petro, & per Petrum Eccleſiæ, non autem è contra. to.14. 232. 1; & ſeq.
Claues traditæ ſunt Petro propter eius confeſſionem. to.14. 234. 1; & ſeq.
Claues Eccleſiæ ſunt à Deo. to.7. 14. 1; & ſeq.
Claues Eccleſiæ ſignificant poteſtatem ordinis, qua dirigitur forum conſcientiæ, & Iuriſdictionis, qua dirigitur forum externum. to.7. 140. 2.
Claues datæ ſunt immediatè Petro, non Eccleſiæ. to.7. 186. 1.
Clauium poteſtas quomodò explicanda, & quomodò claues datæ ſint Petro, non Apoſtolis? to.7. 190. 2.
Claues Eccleſiæ quid ſignificent? to.3. 804. 1.
Claues Eccleſiæ vbi ſint ſede vacante? tom.3. 812. 2.
Claues regni cœlorum Petro ſolùm, non alijs Apoſtolis datæ ſunt à Chriſto. to.13. 7. 2.
Clauium ſumma poteſtas in Scriptura ſacra deſignatur. to.13. 8. 1.
Clauium collationis diſcrimen inter Petrum, & alios Apoſtolos. to. 13. 112. 1.
Claues Eccleſiæ ſolùm Epiſcopi, & Præſbiteri habent. to.13. 595. 50; & ſeq.
Claues Eccleſiæ, non Eccleſiæ ipſi propriè, ſed Pontifici à Chriſto datæ ſunt. to.13. 168. 2.
Claues Eccleſiæ dicuntur propter ſex motiua, & quæ ſint? to.13. 236. 2.
Claues Eccleſiæ datæ Petro, & Apoſtolis cum Chriſto coniunctis. to.13. 236. 2.
Claues Petro datæ quare dicantur in plurali? to.13. 334. 2.
Claues datæ ſunt Petro præ omnibus. to. 13. 349. 1.
Claues datas fuiſſe Diuo Petro pro omnibus quomodò ſit intelligendum? tom. 13. 349. 2.
Claues quare dicantur Eccleſiæ? tomo 13. 392. 1.
Claues Eccleſiæ quomodò datæ fuerint Petro? to.13. 533. 1.
Claues alicui tradere quidnam ſit? to.4. 749. 54.
Clauium traditio per nudam prædicandi licentiam exponitur ab hæreticis. to.4. 751. 58.
Claues dare quid ſit iuxta S. Chryſoſtomum? to.4. 751. 62.
Clauis potentiæ latiùs patet, quàm clauis ſcientiæ. to.4. 752. 63.
Clauium munus. to.4. 753. 68.
Clauium collatione probatur Petri Primatus. to.10. 6. 2.
Claues ſunt inſignia Dominatus. to.10. 6. 2.
Claues tradere idem ſonat, ac tradere poteſtatem. to.16. 16. 1; & ſeq.
Claues Iuriſdictionis ſoli Petro datæ. to. 16. 157. 2.
Clauibus iuriſdictionis ſuccedunt Epiſcopi, non vero laici. to.16. 16. 2.
Claues Petro datæ aliquid ſupra Apoſtolos datum innuunt. to.1. 431. 2.
Clauium poteſtate quomodò Petrus ſit vſus? to.1. 432. 1.
Clauis an ſit vna, vel multiplex? tom. 9. 152. 32.
Clauis ordinis quid ſignificet? to. 9. 151. 23. & 152. 30.
Clauis Iuriſdictionis, ſeu eius effectus in quo conſiſtant? to.9. 149. 17.
Clauis non eſt in Petro, & in Eccleſia ſeparatim; ibi enim non eſt ſeparatio, ſed vnitas. to.9. 152. 29.
Clauis eſt apud Trinitatem auctoritatiuè, apud Chriſtum Dominum eſſentialiter, inſtrumentaliter apud Papam. tom. 9. 152. 31.

Claues Pontificiæ nulli alteri præter Petrum creditæ ſunt. to.4. 549. 93.

Claues Eccleſiæ ſoli Papæ fuerunt à Chriſto conceſſæ, non autem aggregationi Primatum Eccleſiæ. to.3. 439. 2; & ſeq.

Clauis alia ſignificat ſcientiam, alia poteſtatem; & hæc omnia ſignificant poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis. to.17. 548. 2.

Clauium poteſtas eſt hæreditas D. Petri ex S. Ambroſio. to.17. 96. 1.

Claues vitæ, & mortis important ſummam poteſtatem, & imperium. to.17. 100. 1.

Clauium Eccleſiæ poteſtas vltra poteſtatem ligandi, & abſoluendi important ſupremum primatum in Eccleſia; & in hoc ſenſu claues traditæ ſunt ſoli Petro, non alijs Apoſtolis. to.17. 100. 1.

Clauis propriè ſignificat poteſtatem, cuius ius eſt in Chriſto Domino, & miniſterium eſt in Petro, & eius ſucceſſoribus. tom.17. 401. 1; & ſeq.

Clauis poteſtas eſt perfectior, & ideo continet ſub ſe poteſtatem gladij. to.17. 402. 1.

Clauis nomen ortum habuit à Dauid, qui turrim erexit in monte Sion, quam clauſit; vt expugnaret Iebuſæos. to.17. 402. 2.

Clauis Dauid, quæ claudit, & nemo aperit; & aperit, & nemo claudit, ſignificauit poteſtatem, quam, vt Chriſti figura, accepit in populum Dei. to.17. 408. 2.

Clauis Dauid habuit ſibi ſubiectum eius gladium, quia turris ædificata in monte Sion, in qua erat omnis armatura fortium, claui erat conſtituta; tum quia gladium Goliath iure belli acquiſitum Domino conſecrauit. to.17. 404. 1.

Clauis Dauid vna fuit, quia fuit Chriſti figura, cuius vna tantùm fuit clauis, quia eius ſcientia fuit efficax; at verò Petro data fuit duplex clauis, quia indiguit & ſcientia, & potentia ad regendam Eccleſiam. tom.17. 424. 1; & ſeq.

Claues regni cœlorum ſignificant poteſtatem iudicialem, & præparatoriam ad ingreſſum regni cœlorum. to.17. 425. 2.

Claues important poteſtatem remittendi peccata. to.17. 425. 2; & ſeq.

Clauium poteſtas plura munera continet præter remittere, & retinere peccata; vt condere leges Eccleſiaſticas per ordinem ad ſalutem animarum, damnare hæreſes, definire controuerſias, ordinare miniſtros. to.18. 65. 1.

Clauium poteſtas non conſiſtit in ſola prædicatione Euangelij, vt aſſerunt Proteſtantes. to.18. 65. 1.

Clauium poteſtas eſt in Eccleſia, quia eſt in Petro, qui eſt in Eccleſia. to.18. 65. 1.

Clauis prima eſt clauis ſcientiæ, quia per inſtructionem aperitur via ad fidem. to. 18. 65. 1.

Claues ſunt in ſolis Eccleſiæ miniſtris, non in omnibus fidelibus. to.18. 65. 1.

Clauium poteſtas quæ munera, & officia importet? to.18. 66. 1.

Clauium poteſtas vniuerſalis fuit in Petro, & eſt in eius ſucceſſoribus; alij autem Epiſcopi habent poteſtatem clauium particularem, & limitatam. to.18. 66. 2.

Claues cur Petro fuerint traditæ poſt, non ante Chriſti reſurrectionem? to.18. 102. 2.

Claues alijs Apoſtolis datæ fuerunt, vt membris; Petro verò, vt capiti. to.18. 102. 3.

Clauium poteſtas fuit collata Eccleſiæ militanti. to.18. 103. 8.

Papa præſidente concilio an clauis iuriſdictionis ſit penes concilium? to. 9. 149. 14.

Clauis iuriſdictionis effectus in quo conſiſtat? to.9. 149. 17.

Claues datæ fuerunt Petro, & per Petrum Eccleſiæ. to.18. 482. 1; & ſeq.

Clauium poteſtas mortuo Papa remanet in manu Chriſti. to.18. 484. 1.

Clauium poteſtas Petro fuit priùs promiſſa, & poſtea collata, & quando? to.18. 484. 2.

Claues important ſummam poteſtatem in totam Eccleſiam vniuerſalem. to.18. 488. 2.

Claues Eccleſiæ ſunt apud bonos, & malos toleratos. to.3. 246. 2.

Clauis duplex quid ſignificet? to.3. 161. 2.

Clauium poteſtas non fuit data Eccleſiæ, idèſt non fuit data omnibus in Eccleſia exiſtentibus, ſed tantùm aliquibus, nempe Prælatis. to.19. 250. 2; & ſeq.

Claues Eccleſiæ extenduntur etiam ad Purgatorium. to.19. 314. 1.

Collatæ fuerunt Eccleſiæ finaliter, idèſt propter Eccleſiam. to.19. 460. 1; & ſeq.

Claues Eccleſiæ quot ſint? to.19. 575. 2.

Clauis in ſcriptura quid ſignificet? tom. 20. 45. 1.

Eccleſiæ claues non fuerunt Apoſtolis æqualiter traditæ. to.2. ex Turrecremen. 10. 2; & ex Alano. 42. 2; & ex Aluarez. 7. 2; & to.7. 149. 2; & to.12. 113. 1; & ſeq; & 123. 2; & to.13. 112. 2; & to. 14. 260. 1; & ſeq; & to.18. 102. 3.

Nomine clauium ſignificatur cura Paſtoralis regendi, & dirigendi populum Chriſtianum ad vitam æternam. to. 18. 150. 1; & ſeq.

Clauis ſcientiæ ſignificat poteſtatem docendi ea, quæ ſpectant ad fidem; & clauis potentiæ ſignificat poteſtatem regendi Eccleſiam. to.7. 140. 2, & to.12. 126. 2.

Clauium nomine deſignata fuit Eccleſiæ poteſtas, quia extenditur ad aperiendam dignis, & claudendam indignis ianuam Cœlorum. to.12. 123. 2; & to.20. 44. 2.

Claues ſunt ſignum dominij, & ſuperioritatis. to.1. 44. 1; & 431. 2; & to.10. 6. 2.

Ius clauium, & vſus clauium in quo differant? to.1. 388. 2; & to.17. 418. 1; & ſeq.

Poteſtas clauium alia eſt vniuerſalis, & indefinita; alia verò particularis, limitata, & definita. to. 7. 644. 1; & to. 14. 254. 2; & ſeq.

Claues ſignificant ſcientiam, poteſtatem ordinis, & poteſtatem iuriſdictionis in foro interno, & externo, & etiam poteſtatem politicam. to.12. 114. 2; & ſeq.

Clauium poteſtas quomodò transfundatur in ſucceſſores? to.12. 129. 1; & to.13. 274. 2; & to.7. 644. 2.

Claues non deſinunt eſſe, cùm moritur ille, qui eas gerebat. to.14. 62. 1.

Claues gazophylacij Eccleſiæ, & theſauri regni cœlorum. to.18. 171. 1.

Clauis ſcientiæ ſignificat auctoritatem doctrinæ, interpretationem Scripturarum, qua aperiuntur veritates, quæ in Scripturis clauduntur. to.12. 167. 1.

Clauium abuſus exprobratus fuit acriter à Chriſto Domino in Scribis, & Phariſæis. to.19. 575. 2.
Clauis nomine aptiùs, quàm nomine gladij ſignificatur Eccleſiæ poteſtas, quæ data fuit in ædificationem, non in deſtructionem; gladius autem ſignificat deſtructionem, quia datus fuit in vindictam malefactorum. to.17. 401. 2.
Clauis Iuriſdictionis propriè eſt apud Papam, & non apud concilium niſi in caſu hæreſis, & tunc permiſſiuè. tom. 9. 153. 43.
Clauis Iuriſdictionis data fuit etiam Apoſtolis, ſed mediante perſona Petri, quia principaliter Petro fuit collata. to.9. 244. 27. & 246. 37.
Claues Eccleſiæ extra Eccleſiam eſſe non poſſunt. to.9. 366. 54.
Clauis, licèt ſit vna, dicitur in plurali propter diuerſitatem effectuum. tom.9. 152. 33. & 153. 35. & 36.
Claues fuerunt datæ Petro, non vt ipſe ſolus poteſtatem haberet, ſed in eo omnibus prælatis, & ſucceſſoribus. to. 9. 211. 134.
Claues binæ ſignificant ſcientiam, & poteſtatem. to.1. 95. 2.
Claues quomodò datæ ſint Petro? to.9. 230. 42; & ſeq.
Claues fuerunt datæ Petro non ſolum figuratiuè, ſed fundamentaliter, & principaliter. tom. 9. 229. 33; & 523. 88; & 527. 95; & 525. 93.
Clauis an ſit vna, vel duplex? to.9. 548. 135. & ſequitur.
Clauis vna eſt examinandi, definiendi, alia audiendi, & abſoluendi. to.9. 549. 137.
Clauis vna eſt, quæ ſe extendit ad ipſum cœlum, alia, quæ non ſe extendit ad ipſum cœlum, ſed mediante Eccleſia militante. to.9. 549. 138.
Clauium nomine quid intelligatur? tom. 9. 549. 140. & ſeq.
Claues vniuerſali Eccleſiæ fuiſſe datas tripliciter intelligi poteſt. to.9. 560. 159. & ſeq.
Claues an datæ fuerint à Chriſto Petro in perſona Eccleſiæ, vel tantùm capiti, & paſtori Eccleſiæ. to.9. 637. 1.
Claues dicuntur Petri, & Eccleſiæ. tom. 9. 636. 1.
Claues Petri præpotentes; earundem collatio quid ſignificet? to.2. ex Turrecremenſi. 8. 2; & ſeq.
Claues quot ſint? earum vſus qualis? tom. 2. ex Turrecremenſi. 10. 2; & ſeq.
Claues fuerunt traditæ Petro, & ſucceſſoribus eius. to.2. ex Turrecremenſi. 12. 1.
Claues Petro datæ poſt reſurrectionem. to.2. ex Aluarez. 7. 2.
Claues Eccleſiæ datas eſſe quomodò intelligatur? to.2. ex Aluarez. 13. 2.
Claues Petri poſſunt in Reges, & principes. to.1. 6. 2.
Clauis domus Dauid quid ſignificet? tom. 9. 104. 18.
Claues traditæ Petro cum plenitudine poteſtatis. to.1. 6. 2.
Claues adumbrant poteſtatem monarchicam. to.1. 6. 2.
Clauium traditio ſignificat veram collationem Dominij. to.1. 44. 1.
Clauium ius plenarium ſoli Petro conceſſum. to.1. 44. 1.
Clauium ius tantùm Apoſtolis conceditur; non claues. to.1. 95. 2.
Clauis ſignificatio, & vſus. to.15. 249. 12.
Clauium poteſtas reperitur in pluribus. to.15. 249. 5; & ſeq.
Clauis duplex, alia, qua Iudex Eccleſiaſticus diſcernit, quem admittere, vel arcere debeat à regno; alia, qua dijudicatum actu admittit. to.4. 268. 3.
Clauium effectus quis, & quotuplex ſit? to.4. 268. 3.
Claues Eccleſiæ pertinent ad ſolum Papam. to.1. 241. 2.

*Clauſula.*

Clauſula generalis *non obſtante* non ſufficit ad tollendam conſtitutionem Conciliarem. to.9. 185. 16.
Clauſula *ex certa ſcientia*, & *de plenitudine poteſtatis* non tollit defectus naturales, nec ſupplet in his, quæ non dependent à poteſtate Papæ. to.9. 291. 120.
Clauſula *de fratrum noſtrorum conſilio*, qua vtitur Papa, eſt magis de honeſtate, quàm neceſſitate. to.9. 328. 121.
Clauſula illa *dummodò non ſit alteri ius quæſitum* quomodò ſit intelligenda? to.9. 477. 50.
Quando ſufficiat clauſula generalis ad tollendam conſtitutionem conciliarem? to. 9. 186. 17.
Clauſula *ex certa ſcientia* idem eſt, ac clauſula *de plenitudine poteſtatis*; ſunt enim clauſulæ æquipollentes. to.9. 291. 122.
Clauſula *ex certa ſcientia*, *& de plenitudine poteſtatis* non valet contra reum non citatum etiam ſubditum; vel citatum ad locum non tutum. to.9. 291. 120; & 123.
Clauſula *ex certa ſcientia*, *& de plenitudine poteſtatis* non ſupplet ea, quæ non dependent à poteſtate Papæ. to.9. 291. 121.
Clauſula *approbante concilio*, vel *in concilio* non ſufficit ad efficiendum, quòd aliqua conſtitutio ſit conciliaris. to.9. 186. 18.
Quando concilium habet clauſulam permiſſiuam diſpenſandi, tunc ceſſat ratio dicendi, quòd conſtitutio conciliaris continet clauſulam derogatoriam ad poſtea concedenda. to.9. 186. 18.
Quando concilium non habet clauſulam reſeruatiuam excommunicationis, poteſtas abſoluendi ab excommunicatione Epiſcopo cenſetur conceſſa. to.9. 186. 18.

*S. Clemens.*

S. Clemens an verè fuerit electus à S. Petro in ſucceſſorem? to.1. 47. 2; & to.5. 593. 2; & tom.9. 579. 206; & ſeq; & 767. 1; & ſeq; & to.20. 62. 2.
An fuerit electus de communi Eccleſiæ conſenſu; & cur poſtea renunciauerit? tom. 9. 579. 206.
S. Clemens verè deſignatus à Diuo Petro in Pontificem renunciauit. tom. 4. 321. 2; & to.5. 32. 2.
Cur renunciauerit? to.9. 212. 143.
Renunciauit ad euitandum in poſteris ſuis ſucceſſoribus prauum exemplum, & ad præbendum humilitatis exemplar. tom. 4. 76. 2.

A Chri-

A Chriſto Domino fuit creatus Pontifex totius Eccleſiæ. to.4. 181. 2.
Eius inſtitutio. to.16. 51. 2.
Poſt mortem Lini, & Cleti Petri cathedræ, cui renunciauerat, fuit reſtitutus. to. 2. ex B. Ægidio. 60.2.
Fuit iterum electus ab Eccleſia Romana.to.4. 461. 39.
Ante Linum, & Cletum, antequam renunciaret, an poteſtatem acceptam à D. Petro exercuerit? to.10. 169. 2.
Ei collata fuit poteſtas ligandi, & ſoluendi eo modo, quo à Chriſto Domino collata fuerat Petro. to.16. 52. 1.
Eandem poteſtatem pluries exercuit. to. 16. 52. 1.
A quo, & quo tempore fuerit ordinatus, & conſecratus Epiſcopus? to.12. 154. 1.
Sedauit diſſenſionem exortam inter Corinthios teſte S. Irenæo. to.14. 404. 1; & ſeq.
Inſtituit ſeptem Notarios in Vrbe, qui ſcriberent Martyrum geſta. to. 9. 736. 2.
Fuit vindex acerrimus auctoritatis Diuinorum librorum contra Corinthium. to. 1. 231. 1.
Maximam perſecutionem paſſus fuit ſub Traiano Imperatore, in qua mirabiliter vitam finiuit. to. 10. 112. 2.
Eius libri Recognitionum an ſint certæ auctoritatis? to. 12. 30. 1; & to. 7. 226. 1; & ſeq; & to. 2. ex Adulpho. 91. 2.
Eius Conſtitutiones an habendæ ſint, tamquam apocryphæ? to. 4. 627. 1.
Eius epiſtola ad Iacobum fratrem Domini Epiſcopum Hieroſolymitanum fuit confirmata, vt authentica, à S. Anacleto. to.4. 769. 16.
Dicta epiſtola à prudentioribus æſtimatur, vt legitima, ſed adulterata. to. 7. 226. 2.
S. Clementis, Anacleti, aliorumque Pontificum epiſtolas, quæ S. Clementis epiſtolas commemorant, eſſe fictitias eſt temerarium aſſerere. to. 7. 228. 1.
S. Clementis teſtimonium affirmans D. Petri primatum. to. 16. 26. 1; & ſeq; & tom. 4. 746. 26.
Eiuſdem plura teſtimonia de dignitate ſacerdotali. to. 1. 25. 26.
Ab hæreticorum calumnijs vindicatur. to.8. 437. 2.
Fuit electus à Petro. to. 19. 148. 1.
Sed tamen renunciauit. to. 19. 150. 1.
Manſit tamen Pontifex, antequam renunciaret, duodecim annos ob Eccleſiæ neceſſitatem. to. 19. 150. 2.
Ordinatum fuiſſe à Petro ſuum ſucceſſorem qui aſſeruerit? to. 20. 62. 2.

*Clemens II.*

Clemens II. reformationem totius Eccleſiæ vniuerſalis incepit, ſed non potuit perficere. to. 6. 437. 1.

*Clemens IV.*

Clemens IV. vacante Imperio elegit in Tuſcia Imperij Vicarium. to. 4. 34. 2.
Ioannem Theutonicum primum Gloſatorem Decreti S. Stephani in Halberſtat Præpoſitum propter decimæ ſolutionem in redemptionem Terræ Sanctæ appellantem excommunicauit, & Præpoſitura priuauit. to. 6. 527. 2.
Lites ob hoc in Germania excitatas ſuſtulit morte vtrinſque paulò poſt ſecuta. tomo 6. 527. 2.

*Clemens V.*

Clemens V. Fridericum Regis Caſtellæ filium conſtituit Regem Sardiniæ ſub conditione, vt illinc Saracenos expelleret. to. 4. 34. 2.
Conſtitutionem *Ad ſuccidendos in 6.* ſuſtulit, & caſſauit ſub pœna excommunicationis. to. 9. 299. 157.
Sedem Apoſtolicam tranſtulit Auenionem, vbi ſeptuaginta annis remanſit. tomo 11. 131. 1; & to. 10. 162. 1.
Ex Archiepiſcopo Burdigalenſi in Romanum Pontificem fuit electus, & pro ſuo in Gallicanam nationem amore Sedem Auenionem tranſtulit. to.11. 131. 1; & to.10. 162. 1.
Illius extrauagans data Lugduni tertiò nonas Februarij Pontificatus anno I. tomo 9. 299. 2; & ſeq.
Præſedit Concilio Viennenſi, in quo hæreſim Beguinarum damnauit; & præſentiam Chriſti Domini in Sacramento Euchariſtiæ definiuit, ac eius feſtum approbauit. to. 7. 811. 1.
Ad eo Imperatores Tartari caracterem baptiſmalem petierunt. to. 7. 811. 1.
Habuit ſucceſſorem in Pontificatu Ioannem XXIII. to. 7. 811. 2.

*Clemens VI.*

Clemens VI. depoſuit Ludouicum IV. à Ioanne XXII., & Benedicto X. excommunicatum. to. 18. 688. 2.
Dominum Mediolani acerrimum Eccleſiæ, & clericorum hoſtem ſolemniter excommunicauit. to. 4. 36. 1.
Succeſſit Benedicto XII. & ſucceſſorem habuit Innocentium VI. to. 7. 811. 2.

*Clemens VII.*

Clemens VII. excommunicauit Henricum Octauum Regem Angliæ; quia vxorem legitimam Catharinam pijſſimam fœminam repudiauerat, Anna Bolena concubina in vxore admiſſa. to. 11. 131. 1.
Fuit electus Fundis tempore ſchiſmatis, & Auenionem ſe contulit. to. 9. 9. 11.
Ei ſucceſſit Benedictus XIII. antea dictus Petrus de Luna; & ſchiſma fuit renouatum. to. 9. 10. 11.

*Clemens VIII.*

Clemens VIII. confirmauit decretum Concilij Tridentini contra libros hæreticorum. to. 1. 372. 1.
Eius conſtitutio contra retinentes, vel legentes libros Hæreticorum. to. 1. 372. 2; & ſeq.

*Clemens Alexandrinus.*

Clementis Alexandrini ſcripta ſunt legitima. to. 17. 599. 1.
Fuit proximus temporibus D. Marci Euangeliſtæ; ideo circa antiquitatem eius libri maximam, imò indubiam habent auctoritatem. to. 17. 599. 1.
Fuit præceptor Origenis. to. 17. 599. 1.
Floruit ſub Commodo Imperatore, & valde ſenex ſcripſit. to. 17. 598. 2.
Teſtatus fuit D. Petrum Romæ fuiſſe. to. 17. 599. 1.
Compoſuit librum informationum à D. Hieronymo approbatum. to. 17. 599. 1.

Cle-

Digitized by Google

*Clementius.*

Clementius Primas Prouinciæ Byzacenæ Romam fuit accuſatus apud S. Gregorium Magnum. to. 6. 367. 2.

Corripit Theodorum Magiſtrum militum decem auri libris, ne Romam tranſmitteretur. to. 6. 367. 2.

Sed Mauritius Imperator eum coegit, vt Romam veniret. to. 6. 368. 1.

*Clerici nomen.*

Clerici nomen quid ſignificet? to. 5. 200. 22.

Clericus, & populus ſunt nomina collectiua, quæ ſignificant multitudinem. to. 18. 122. 22; & to. 19. 596. 1.

Nomine clerici generaliter deſignantur omnes, qui diuino cultui Religionis miniſteria Eccleſijs impendunt. tomo 19. 38. 2.

*Clericorum immunitas.*

Clerici à poteſtate Principum ſæcularium ſunt omninò exempti de iure Diuino. to. 18. 442. 2; & ſeq; & 446. 1; & ſeq; & 448. 2; & ſeq; & to. 3. 507. 2; & ſeq; & tomo 16. 157. 1; & ſeq; & to. 20. 324. 5; & ſeq.

Clericorum Seminarium à quolibet Epiſcopo in ſua Eccleſia Cathedrali debet inſtitui. to. 18. 362. 1. & ſeq.

Clericorum cauſæ ſunt tractandæ coram proprijs Epiſcopis. to. 18. 444. 2.

Clericorum feuda an ſubijciantur poteſtati laicali? to. 18. 107. 6.

Clerici an quoad bona temporalia ſubijciantur Regibus? to. 18. 134. 2.

Clericorum immunitas quando ceperit? to. 5. 47. 2.

Clericis in rebus merè temporalibus, & criminalibus, eorumque res an ſint immunes iure Diuino à poteſtate laica? to. 3. 506. 1.

An ſaltem ſint immunes iure Pontificio? to. 3. 507. 2.

Clericus in cauſis iudicialibus non poteſt ſe ſubmittere foro ſæculari. to. 9. 259. 24.

Clericus etiam minimus nulli laico perſonaliter poteſt ſubeſſe. to. 3. 47. 2.

Clerici per laicos ſolùm violenter, & iniuſtè iudicati fuerunt. to. 3. 79. 2.

Debent ſoluere tributum pro temporalibus, ſicut ſoluit Petrus. to. 3. 79. 2.

Clericus nec etiam ab Imperatore poteſt iudicari. to. 3. 246. 2.

*Clericorum inſtitutio.*

Clerici ab initio naſcentis Eccleſiæ fuerunt inſtituti. to. 19. 38. 2.

Eorum ordinator eſt Papa, promotores autem ordinationis ſunt Epiſcopi, in quorum Diœceſibus deguut. to. 19. 38. 2; & ſeq.

*Clericorum officia.*

Clericorum officia quibus ſint conferenda? to. 5. 738. 2.

Clerici iure Diuino ſunt mancipati Diuinis officijs, ideo nequeunt implicari officijs ciuilibus. to. 3. 506. 1.

Clerici quomodò poſſint abſoluere à pœna excommunicationis? to. 3. 261. 1.

Clerici nullam curam animarum habentes an debeant Synodo intereſſe. to. 3. 383. 1.

In Epiſcoporum coadiutores ſtatuuntur, vt Religionis miniſteria Eccleſijs impendant. to. 19. 38. 1; & ſeq.

*Clericorum percuſſores.*

Clericum percutiens, non ex odio, vel ex inimicitia, ſed per iocum non incurrit excommunicationem. to. 5. 197. 10; & ſeq.

Item clerici pueri impuberes ſe ſe inuicem percutientes excommunicationem non incurrunt. to. 5. 198. 12.

Clericum detinens in carcere, vel in aliqua domo loco carceris incurrit excommunicationem. to. 5. 198. 16.

Item clericum expolians, vel ei ſurripiens pecuniam, ſiue per vim, ſiue per fraudem. to. 5. 199. 17.

Clericus percutiens ſe ipſum incurrit excommunicationem. to. 5. 199. 20.

Clericum etiam volentem, & conſentientem percutiens incurrit excommunicationem. to. 5. 199. 21.

Clericum inuentum turpiter cum aliqua fœmina occidens non incurrit excommunicationem. to. 5. 202. 33; & ſeq.

Clericus deprehenſus in delicto an poſſit detineri citra excommunicationem? to. 5. 208. 50.

Item an ſuſpectus de fuga poſſit capi à creditore citra excommunicationem? to. 5. 208. 51.

Clerico præbens venenum incurrit excommunicationem. to. 5. 199. 18.

Clerici percuſſio modica aliquando dicitur atrox. to. 5. 208. 52.

Clerici quæ percuſſio ſit leuis, & quæ enormis? to. 5. 209. 53.

Clerici percuſſor à quo valeat abſolui? to. 5. 209. 54; & ſeq; & 216. 70.

An ad abſolutionem clerici requiratur ſatiſfactio? to. 5. 214. 69.

Excommunicatus propter clerici percuſſionem à ſolo Papa poteſt abſolui. tomo 5. 209. 54.

Clericorum percuſſores quando, & in quibus caſibus poſſint abſolui à proprijs Prælatis, & Epiſcopis? to. 5. 209. 55; & ſeq.

Clericus actu degradatus priuatur priuilegio fori, non autem clericus ſuſpenſus ab executione ordinum, aut irregularis. to. 5. 207. 49; & ſeq.

*Clericorum priuilegia.*

Clericus coniugatus bigamus an gaudeat priuilegio canonis? to. 5. 200. 25.

In quibus caſibus priuetur priuilegio canonis? to. 5. 201. 26, & ſeq.

Clericus hæreticus, vel graſſator an gaudeat priuilegio canonis? tomo 5. 207. 47; & ſeq.

Item an ſuſpenſus, irregularis, degradatus gaudeant eodem priuilegio? to. 5. 207. 49.

Clerici coniugati incedentis in habitu, & tonſura vxor, & filij an gaudeant priuilegio canonis? to. 5. 200. 24.

Clerici ſunt exempti à poteſtate Principis politici. to. 2. Adolpho. 70. 2.

*Clericorum prohibitiones.*

Clericis quare prohibitum ſit ſe immiſcere negotijs ſæcularibus? to. 9. 672. 2.

Clericis incontinentibus miniſterium altaris fuit interdictum in Concilio Chalcedonenſi. to. 5. 732. 2; & ſeq.



Digitized by Google

Clericis prohibere vxores,& illis, qui ſe ſponte caſtrauerunt, prohibere ſtatum clericalem non eſt contradictio. to. 3. 883. 1.
Clericis ſuſpenſis prohibetur Miſſam audire. to. 9. 74. 38.
Item prohibetur ad ordines minores promoueri. to. 9. 74. 38.
Clericis prohibetur abeſſe à ſua Eccleſia, & quæ pœnæ abſentibus ſtatutæ fuerint? to. 4. 109. 1.
Clerici ſub pœna priuationis officij nequeunt eleemoſinas, vel oblationes hæreticorum recipere. to. 4. 213. 2.
Clericis fuit prohibitum agitare cauſas ſanguinis. to. 3. 43. 1.
Clerici quare nequeant occidere? tomo 3. 43. 2.
Clericis quo iure prohibeatur ius gladij in criminalibus? to. 5. 804. 2.
Clericis non fuit prohibitus vſus armorum pro ſuæ Eccleſiæ defenſione. to. 15. 166. 2.
An illis permiſſum ſit bellum? to. 19. 179. 1.
Clericus ſcienter admittens ad Diuina officia, vel ad ſacramenta excommunicatum à Papa incurrit excommunicationem, à qua nequit abſolui, niſi à Papa. tomo 5. 217. 3.

*Clericorum proprietas.*

Clericis an competat proprietas, vel dominium? to. 3. 773. 1.
Clericatus non pugnat cum iuriſdictione. to. 5. 774. 2.
Clericus habuit aliquid vitæ communis. to. 6. 149. 1.
Antiquitus irrita erat ordinum Eccleſiaſticorum collatio ſine aliquo titulo, vel patrimonio, vel aliqua prouiſione ſufficienti ad vitam ſubſtentandam. to. 5. 774. 2.

*Clericorum ſuſpenſio, degradatio, & aliæ pœnæ.*

Clericus notorius concubinarius eſt ſuſpenſus quoad ſe, & quoad alios. to. 9. 74. 38.
Clericus ſuſpenſus priuatur fructibus beneficiorum per tres menſes; & ſi monitus maneat in concubinatu, priuatur beneficijs obtentis, & redditur incapax alia obtinendi. to. 9. 74. 40.
Clericus in hæreſim lapſus, licèt pœniteat, manet perpetuò irregularis. to 6. 121. 1.
Clerici fornicarij depoſitio fuit moderata. to. 9. 216. 15.
Clericus pro ſimplici homicidio non debet tradi Curiæ ſæculari; ſecus, ſi concurrat alia qualitas. to. 9. 423. 3.
Clericus ſimplex nequit ſe ſubmittere iuriſdictioni alterius Eccleſiæ ſine licentia proprij Epiſcopi. to. 13. 437. 2; & tomo 6. 150. 2.
Clerici non reſidentes in propria Eccleſia quibus pœnis ſubiaceant? to. 4. 321. 1.
Clerici degradatio definitur ſpoliatio omnium priuilegiorum clericalium. tomo 5. 208. 49.
Degradatio alia eſt realis, & propria; alia verò tantùm verbalis, quæ potiùs dicitur depoſitio ab executione miniſterij ordinum ſuſceptorum. to. 5. 208. 49.
Clericus antiquitus lapſus in hæreſim manebat perpetuò irregularis, etiamſi reconciliatus fuiſſet. to. 6. 121. 1.

*Clericorum vita, & qualitates.*

Clericorum vita eſt perfectior, quàm vita laicorum. to. 5. 774. 1.
Clerici ad miniſterium ſunt eligendi, qui poſſint dignè Sacramenta tractare. tomo 4. 90. 2.
Debent fulgere virtutibus, ſicut Stellæ in perpetuas æternitates. to. 4. 104. 2.
Clerici quomodò ſint ciues Reipublicæ, & politicæ? to. 2. ex Adolpho. 70. 1.
Clericorum duplex genus. to. 3. 78. 1.
Clericus debet eſſe purus animo, benignus eloquio, manſuetus obſequio, iuſtus in conſiſtorio, caſtus in thalamo, deuotus in choro, ſeuerus in occulto, & honeſtus in publico. to. 4. 105. 1.
Quamuis exempti ſint à poteſtate Principis politici, tamen ex vi rationis, non ex vi legis, debent illius leges ſeruare. to. 2. ex Adolpho. 71. 1.

*Clerus.*

Clerus idem eſt, ac ſors, vel hæreditas. to. 5. 773. 2; & to. 19. 39. 1.
Clerus, & populus ſunt nomina collectiua ſignificantia vniuerſum populum Chriſtianum. to. 19. 596. 1.

*Clerus Africanus.*

Clerus inferior Africanus ex antiqua conſuetudine non potuit Romam appellare. to. 6. 251. 2.
Clerus Africanus ſolùm poſt tempora S. Gregorij Magni potuit Romam appellare. to. 6. 577. 2.
Semper potuit Romam appellare in materia fidei. to. 6. 359. 2.
*Vid. appellatio Africana.*

*Clerus Romanus.*

Clerus Romanus, ſi nullus eſſet Cardinalis, Papam eligeret. to. 3. 26. 1.
Conſuluit S. Cyprianum circa modum recipiendi hæreticos ad Eccleſiam. to. 2. ex Alano. 39. 2.
Clerus Romanus quomodò rexerit Eccleſiam orbatam Pontifice per vnum integrum annum tempore Decij? to. 3. 462. 1.
Clerus Romanus in approbanda ſententia S. Cypriani contra libellaticos Chriſtianos, & prouinciales Epiſcopos congregando propriè non exercuit actum iuriſdictionis, ſed potiùs actum conſultoris, aut Doctoris. to. 3. 462. 1.
Eius epiſtola ad Honorium. to. 1. 10. 11.
Alia ad Clerum Carthaginenſem. to. 3. 741. 1.

*Clerus Siculus.*

Clerus Siculus antiquitus debuit Synodo ſuæ prouinciæ acquieſcere, nec potuit ab illo Romam appellare. to. 6. 578. 1.
Cleri Siculi appellationem ad Sedem Romanam conceſſit Adrianus IV. to. 6. 577. 2.

*Cletus.*

S. Cletus Pontifex ſub Domitiano mortem pro Chriſto ſubijt. to. 10. 112. 2.
Diocletianus crudeliter fuit trucidatus ob mortem Sancto Cleto illatam. to. 10. 112. 2.

*Clodoueus.*

Clodoueus Galliarum Rex fuit à Deo punitus. to. 1. 555. 1.
Miſit Romam Diuo Petro tempore Hormiſdæ Pontificis Regium donum pretioſiſſimis gemmis ornatum. to. 4. 216. 1.

Quia tamen rapinis aſſiixit Eccleſias, & diripi tolerauit, ac permiſit Theodardum Epiſcopum Traiectenſem trucidari; nec non argentum, & aurum diſtrahi ex templo S. Dionyſij, & auctoritate Regia, non Eccleſiaſtica in egenos diſtribui, in perpetuam amentiam incidit. to. 1. 555. 1.

*Clotharius.*

Clotharius tertiam partem Eccleſiaſticorum prouentuum ſibi arrogauit. to. 1. 551. 2.

Solus ei reſtitit Iniurioſus Epiſcopus Turonenſis aſſerens, quòd ſi voluiſſet res Dei tollere, Deus abſtuliſſet Regnum ab ipſo. to. 1. 551. 2.

*Coadiutor.*

Coadiutores cum futura ſucceſſione ſolus Papa poteſt concedere. to. 4. 520. 246.

Coadiutores Epiſcopis, Archiepiſcopis, & Primatibus ſolus Papa poteſt concedere. to. 4. 520. 145.

*Codex.*

Codex Theodoſianus declarat catholicum non eſſe, qui non concordat cum Eccleſia Romana. to. 6. 644. 2; & ſeq.

Codex canonum quid ſit? tomo 14. 68. 2; & ſeq.

Codex canonum ab Adriano Papa traditus Carolo Magno Francorum Regi, quando fuit Romæ. to. 14. 70. 2.

*Coepiſcopi.*

Coepiſcopi ſunt, qui non habent propriam Eccleſiam. to. 3. 549. 2.

Coepiſcopi, qui dicti fuerunt Chorepiſcopi. *Vid. Coepiſcopi.*

*Cognatio.*

Cognatio ſpiritualis non eſt ſuperſtitioſa, vt aiunt hæretici. to. 3. 321. 2.

Cognatio legalis non eſt vana. to. 3. 321. 2.

Eſt verum matrimonij impedimentum. to. 3. 321. 1; & ſeq.

*Collegium.*

Collegium Apoſtolorum habuit vnum ſupremum caput, nempe Petrum. tom. 5. 592. 2.

Miſit Petrum in Samariam non ex imperio, ſed ex conſilio. to. 3. 569. 2.

Collegium Cardinalium dicitur Papæ Senatus. to. 9. 260. 33.

Collegium poteſt exercere ſuam iuriſdictionem in ſingularem perſonam etiam de gremio collegij. to. 9. 428. 41.

A quo debeat congregari, quando nullum habet ſuperiorem vacante Sede? tomo 9. 143. 24.

*Collega.*

Collega multipliciter ſumitur. tom. 4. 581. 45.

Collegæ propriè illi dicuntur, qui ſunt eiuſdem collegij, quamuis ſint inæqualis officij, & poteſtatis. to. 4. 581. 46.

*Colonia.*

Colonia Agrippina à Materno ſancti Petri Diſcipulo Euangelium accepit. tomo 3. 783. 1.

Coloniæ Archiepiſcopi à Nicolao Papa depoſiti. to. 1. 531. 1.

Colonia ſemper fidem Catholicam fideliter cuſtodiuit. to. 3. 783. 1.

Illius ſigillum repræſentat D. Petri imaginem claues vna manu, & altera librum habentis. to. 3. 783. 1.

*Colorare.*

Colorare poſſeſſionem ex titulo eſt magis de ſtylo, quàm de iure. to. 9. 26. 110.

*Colores.*

Colores quatuor veſtis Aaronis ſignificabant quatuor virtutes Cardinales. tom. 3. 232. 2.

*Columnæ.*

Columnæ Templi Salomonis cuius eſſent figuræ? to. 9. 665. 2.

*Commixtio.*

Commixtio inhabilium non ſemper reddit actum nullum. to. 9. 34. 155.

Commixtio aquæ cum vino in ſacrificio Miſſæ. to. 1. 229. 1.

De mixtione aquæ cum vino in calice facienda canon Trullanus. to. 1. 228. 1.

*Commodus Imperator.*

Commodi, Antonini, & aliorum Imperatorum infœlix exitus. to. 10. 113. 2.

Commodus fuit ſtrangulatus, & in ſepulcro Adriani ſepultus. to. 10. 113. 2.

*Communio, communicatio.*

Communio propriè dicitur Euchariſtiæ perceptio. to. 4. 4. 2.

Communio alia Epiſcopalis, alia clericalis, alia laica. to. 6. 100. 2; & 589. 1.

Communio fidelium quid ſit? to. 9. 687. 2.

Communio duplex. to. 9. 687. 2.

Communio Sanctorum explicatur in Symbolo. to. 9. 688. 1.

Communio ſignificat etiam communicationem bonorum Chriſti Domini. to. 4. 4. 2.

Communionis nomen conuenit pluribus rebus. to. 4. 4. 1.

Communio ſub vtraque ſpecie non fuit ex conſuetudine vniuerſali totius Eccleſiæ primitiuæ. to. 20. 422. 2; & ſeq.

Quare fuerit prohibita? tomo 20. 423. 1; & ſeq.

Communio Sanctorum ſignificat participationem omnium bonorum Eccleſiæ. to. 4. 4. 1.

Communio Sanctorum non complectitur infideles, hæreticos, ſchiſmaticos, & excommunicatos. to. 4. 4. 1.

Communicans ſchiſmatico ſchiſmaticus efficitur. to. 9. 33. 152.

Communicans ſchiſmatico propter aliquod dubium inexcuſabile ſine illo non incurrit excommunicationem. to. 9. 33. 154.

Communio eſt quædam communicatio, qua Chriſtus Dominus per Euchariſtiam ſe nobis communicat. to. 4. 4. 2.

Communio triplex. to. 7. 223. 1.

Communio ſub vna tantùm ſpecie eſt antiquiſſima. to. 7. 223. 1.

Communio laicalis ſub vna tantùm ſpecie quando fuerit introducta in Eccleſiam? to. 1. 387. 1.

Communicatio propriè ſignificat Euchariſtiæ perceptionem. to. 4. 4. 2.

*Communis.*

Communis ſententia an ſit magis tuta? to. 2. ex Adolpho. 129. 2.

Communis vtilitas ſemper eſt anteponenda minori vtilitati etiam iuratæ. to. 9. 335. 169.

Com-

Digitized by Google

*Communitas.*

Communitas excommunicari non poteſt. to. 9. 458. 28.

Communitati an magis expediat Regi per vnum, quàm per plures? to. 3. 191. 2.

Communitas hominum, in tres gradus diuiditur. to. 3. 182. 1.

Communitas alia eſt vici, alia Ciuitatis, alia Prouinciæ, alia totius Orbis. to. 7. 746. 1.

Communitas ad duos fines præcipuos dirigitur. to. 3. 634. 1.

Communitatum genera quot ſint? to. 2. ex B. Ægidio. 25. 2.

Communitas an melius regatur à pluribus virtute præditis, quàm ab vno? tomo 9. 195. 2.

Communicatum ſex genera ſignificant ſex gradus Eccleſiæ; nam communitas domus ſignificat Eccleſiam ſimplicem, cui aſſiſtit Capellanus, non Parochus; communitas vici figurat Eccleſiam parochialem, quæ continet ſub ſe plures Eccleſias, ſicut vicus conſtat ex pluribus domibus; communitas ciuitatis ſignificat Eccleſiam epiſcopalem, quæ continet ſub ſe plures parochias; ſicut ciuitas continet plures vicos; communitas prouinciæ figurat Eccleſiam Archiepiſcopalem, quæ continet ſub ſe plures Epiſcopos; communitas Regni figurat Eccleſiam primatialem, quæ continet ſub ſe plures Archiepiſcopos; & communitas totius Orbis ſignificat Eccleſiam Romanam, quæ continet ſub ſe omnes Eccleſias. to. 2. ex B. Ægidio. 25. 2.

*Commutare.*

Commutare iuramentum non eſt illud frangere. to. 9. 335. 170.

Commutatio iuramenti non habet locum; quando ſub iuramento promittitur aliquod, quod eſt manifeſtè licitum, & vtile; nec aliquid melius occurrit ad communem vtilitatem conducens. to. 9. 335. 169; & ſeq.

*Compromiſſum.*

Compromiſſum in electione Papæ fit, cùm propter diſcordiam Cardinalium in aliquam perſonam electionis negotium compromittunt, vt, quem voluerit, eligat. to. 4. 487. 94.

Compromiſſi formula. to. 4. 488. 94.

Compromiſſum poteſt eſſe etiam de matrimonio ſpirituali. to. 18. 117. 4.

Compromiſſaria electio fieri poteſt, non ſimpliciter, ſed limitatè, idêſt per compromiſſum ſcrutinio admixtum. tom. 4. 488. 96.

Compromiſſarius ſe ipſum poteſt eligere. to. 4. 488. 97; & to. 10. 171. 1.

Compromiſſum in electione Pontificis quomodò ſit faciendum attenta Bulla Gregorij XV? to. 4. 488. 98.

Compromiſſarius non tenetur ad aliud, quàm ad illud, quod in compromiſſo eſt expreſſum. to. 4. 488. 96.

Electio per compromiſſum cur abierit in deſuetudinem? to. 4. 488. 96.

Compromiſſum non repugnat iuri diuino, & naturali, videtur tamen repugnare iuri humano. to. 4. 488. 96.

*Concilia veteris legis.*

Concilium Abſalon contra Dauid fuit figura conciliabulorum, quæ fiunt contra Papam. to. 4. 104. 1.

Concilium generale in veteri lege, quod *ſanhedrim* dicebatur, reſeruabat vltimum iudicium ſummo Sacerdoti. tom. 11. 391. 1; & ſeq.

Concilia à Iudęis congregata tempore paſſionis Chriſti Domini. to. 10. 311. 1.

Concilium fuit congregatum à Moyſe, & quid ei ſeniores reſponderint? tom. 16. 416. 2.

Concilium Iudæorum congregatum iuſſu Herodis Regis quid tractauerit? to. 16. 549. 1.

Concilium Iudęorum aduerſùs Chriſtum Dominum fuit deteſtatum in ſpiritu ab Iacob Patriarcha. to. 4. 104. 1.

Concilium duplex in lege veteri fuit inſtitutum; vnum maius Hieroſolymis pro cauſis grauioribus; & aliud minus in ſingulis ciuitatibus pro cauſis minoribus. tom. 10. 307. 2.

Concilia in veteri lege celebrata. to. 19. 8. 2.

Concilium Iudæorum conuocatum iuſſu Herodis ad inquirendam definitionem trium controuerſiarum circa Meſſiæ aduentum Matth. 2. narratum. to. 16. 549. 1.

Concilium ſeptuaginta Seniorum fuit iuſſu Dei congregatum à Moyſe. tom. 19. 8. 2.

*Concilij ethimon, & origo.*

Concilij tres ethimologiæ. tom. 9. 778. 1; & ſeq.

Concilium vnde dictum fuerit? to. 4. 109. 2; & to. 5. 682. 1; & to. 6. 15. 42; & to. 10. 503. 1; & to. 13. 473. 1; & to. 19. 264. 2; & ſeq.

Conciliorum origo, inſtitutio, & vſus in Eccleſia. to. 10. 505. 1; & 506. 1; & to. 5. 682. 1; & to. 13. 445. 1.

Quo tempore inceperint? to. 6. 21. 65.

Concilij ethimologia, quiditas, & multiplicitas. to. 3. 857. 1.

Ortum habuit à iure diuino. tom. 3. 857. 2.

Concilia vniuerſalia ex humana inſtitutione habuerunt originem. to. 13. 510. 1.

Concilium originem habuit à veteri teſtamento, & Apoſtoli illud ceperunt congregare in nouo teſtamento. to. 9. 778. 1.

Concilij nomen non eſt humanum commentum, nec vox iure humano inuenta, ſed deriuata à iure Diuino. to. 3. 365. 1.

Concilium generale initium habuit tempore S. Sylueſtri, & Conſtantini. tom. 4. 111. 1.

Concilia inceperunt in veteri lege, & in noua lege fuerunt conſummata. to. 19. 8. 2; & ſeq.

Conciliorum inſtitutio ſaltem exemplariter eſt de iure Diuino. to. 10. 506. 2.

Conciliorum inſtitutio, & origo quantùm ad circumſtantias loci, temporis, & alias ſimiles eſt de iure humano Eccleſiaſtico. to. 10. 507. 2.

*Concilij definitio.*

Concilij variæ definitiones iuxta varias ſententias. to. 4. 417. 4; & to. 9. 778. 2; &

to. 13. 473. 2; & 478. 1; & to. 7. 777. 1; & to. 3. 385. 2; & 364. 2; & 365. 2; & to. 11. 386. 1; & to. 19. 7. 2; & 264. 2.

Concilium eſt congregatio generalis facta ſub Papa, vel ſub eius legato; ſicut Synodus eſt congregatio prouincialis facta ſub Epiſcopo. to. 4. 109. 2; & to. 12. 608. 1; & to. 8. 322. 1; & to. 7. 515. 2.

Concilium eſt, quod fit de Papæ mandato præſidentis vel per ſe, vel per ſuos legatos. to. 4. 114. 1.

Concilium generale an ſit congregatio iudicialis, & forum iudiciale? to. 4. 714. 1; & ſeq.

Concilium quando propriè dicatur? to. 9. 212. 146.

Concilium Eccleſiaſticorum Act. 15. fuit collectio virorum. to. 9. 944. 2.

Concilium ad Papam ſeptem modis poteſt comparari. to. 20. 119. 2. & ſeq.

Concilium quoad nomen importat conciliationem diuerſarum ſententiarum; & quoad rem eſt conuentus maioris partis Chriſtianorum indagandæ cauſa alicuius veritatis ſupernaturalis. to. 7. 9. 2; & to. 16. 282. 2.

Concilium an importet congregationem multorum Prælatorum concurrentium cum Papa? to. 13. 499. 1; & to. 7. 520. 2.

Concilium œcumenicum quid ſit? to. 3. 366. 2.

Concilium plenarium quid ſit? to. 13. 559. 1; & 578. 4.

Concilij generaliter ſumpti exacta definitio. to. 9. 778. 2.

Concilium generale eſt Senatus Epiſcoporum Papæ aſſiſtentium. to. 20. 539. 2.

Concilium eſt tota Eccleſia reſpectiuè. to. 20. 539. 1.

Definitionis concilij generalis explicatio. to. 3. 365. 1.

*Concilium quotuplex?*

Concilium quadruplex eſt; ſcilicet generale, prouinciale, Epiſcopale, & religioſum, quod potiùs dicitur capitulum. to. 4. 110. 1.

Concilium diuiditur in generale, nationale, prouinciale, & diæceſanum. to. 4. 417. 5; & 645; & 486. 6; & to. 3. 537. 2; & to. 10. 503. 2; & to. 5. 682. 2; & to. 9. 778. 2; & to. 13. 475. 2.

Concilia alia ſunt generalia ſimpliciter, alia ſecundùm quid. to. 4. 692. 44.

Concilium generale vel poſt conſiderari, vt eſt corpus Eccleſiæ ſeparatum à capite, quod eſt Papa; vel prout eſt corpus vnitum ſimul cum capite. to. 9. 785. 1.

Conciliorum triplex genus. to. 13. 164. 2; & to. 20. 113. 1.

Concilij generalis origo. to. 13. 474. 1.

Concilij generalis duplex acceptio. to. 13. 559. 1; & to. 18. 54. 1; & ſeq.

Concilium quotuplex ſit? to. 13. 475. 1; & to. 16. 284. 1; & to. 10. 503. 2.

Concilia nationalia aliquando vocata fuerunt generalia reſpectiuè, & ſecundùm quid, non autem ſimpliciter, & abſolutè; quatenus ſcilicet continebant omnes Prælatos illius nationis. tomo 10. 504. 1; & ſeq.

*Concilij finis.*

Concilij finis qui ſit? to. 3. 366. 2.

Concilia generalia ad quid ſtatuendum colliguntur? to. 4. 729. 32; & to. 13. 499. 2; & to. 5. 592. 1.

Concilia propter quæ delicta, vel neceſſitates Eccleſiæ debeant congregari? to. 9. 19. 79.

Concilium congregari non debet ob crimen Romani Pontificis, ſi abſque concilio poteſt ſedari, & Eccleſiæ prouideri. to. 9. 19. 80.

Concilia ob quas cauſas fuerint celebrata? to. 4. 431. 2.

Concilium ex quibus cauſis congregari non expediat? to. 9. 61. 4.

Concilium non ob leues, ſed ob grauiſſimas cauſas eſt congregandum; vt ſunt hæreſes, ſchiſmata, Papatus, ſcandalum totius Eccleſiæ. to. 9. 66. 1; & ſeq.

Ex quibus cauſis, præter cauſam fidei, fuerit congregatum? to. 9. 73. 29.

Prima ſeptem concilia generalia celebrata ſunt ad refellendas ſeptem hæreſes. to. 3. 369. 2.

Concilia ob ſex cauſas celebrantur. tom. 5. 685. 2.

Concilia congreganda ſunt ad extirpandas hæreſes in Eccleſia pullulantes. to. 5. 152. 118.

Concilia coacta propter hæreſes, & ſchiſmata. to. 5. 152. 118; & ſeq.

Concilia cogi poſſunt etiam ad reformandos mores. to. 5. 153. 121.

Coacta fuerunt propter hæreſim, ſchiſmata, inuaſionem Turcarum, & propter ſuſpicionem hæreſis in Papa. to. 9. 780. 1.

Concilia non ſunt fruſtra, etiamſi Papa ſit infirmus in fide. to. 16. 308. 1.

Imò etiamſi Papa ſit infallibilis, fruſtra non coguntur. to. 13. 167. 1.

Concilia inſtituta ad euertendum ſchiſma ortum ex tranſlatione Sedis Apoſtolicæ Auenionem. to. 11. 131. 1.

Concilia triplici de cauſa congregantur. to. 8. 321. 1; & to. 20. 108. 1; & ſeq.

Conciliorum finis præcipuus. to. 10. 545. 1; & ſeq; & to. 3. 538. 1; & ſeq.

Concilia congregantur præcipuè ad conſeruandam fidei vnitatem, & ad tollenda ſchiſmata. to. 13. 485. 2; & ſeq.

Concilia quibus de cauſis ſit congreganda? to. 13. 484. 2; & 486. 2.

Concilia inuenta ſunt ad inſtruendos Chriſtianos, & docendos populos diſciplinam, & mores, ne labantur in hæreſim. to. 9. 471. 11.

Concilia diuerſa quare fuerint celebrata? to. 1. 221. 1.

Conciliorum generalium congregandorum cauſa eſt triplex; ſcilicet extirpatio hæreſis, reformatio morum, & pax Eccleſiæ ſeruanda. to. 18. 340. 1.

Concilia magis debent congregari inſpecta cauſa, quàm perſona, quæ inſtat, vt conuocentur. to. 9. 8. 7.

Concilia generalia, & particularia ob varios fines fuerunt in Eccleſia conuocata. to. 10. 545. 1; & ſeq.

*Concilij congregatio.*

Concilium congregare ad ſolum Papam perti-

tinet? to. 4. 182. 1; & 418; & ſeq; & 686; & ſeq; & 692. 41; & to. 1. 15. 2; & to. 2. ex Alano. 25. 2; & to. 3. 540. 2; & 541. 1; & to. 1. 72. 2; & to. 9. 8; & ſeq; & 11. 18; & ſeq; & 13; & ſeq; & 473. 19; & 789. 2; & ſeq; & to. 14. 506. 2; & ſeq; & tom. 15. 356. 2; & 408. 1; & to. 5. 677. 1; & to. 10. 206. 1; & 512. 1; & to. 11. 4. 3; & to. 16. 416. 1; & to. 10. 512. 1; & to. 13. 479. 1; & 226. 2; & to. 3. 864. 1; & to. 17. 467. 1; & ſeq; & to. 5. 146. 86; & to. 7. 522. 1; & to. 12. 613. 2; & to. 18. 106; & to. 19. 12. 2; & 265. 1; & ſeq; & 403. 1; & ſeq. & 479. 1; & ſeq.

Concilia generalia aliquando de conſenſu Papæ ab Imperatoribus fuerunt congregata. to. 4. 114. 1.

Quare auctoritate Imperatoris fuerint congregata? to. 4. 419. 4; & ſeq; & 690. 30; & to. 5. 150. 107.

Concilia fuerunt ab Imperatoribus merè miniſterialiter executiuè congregata. to. 15. 413. 19.

Precibus, & lacrimis Pontifices rogarunt Imperatores, vt illos adiuuarent in concilijs cogendis propter Eccleſiæ neceſſitates. to. 4. 690. 1; & ſeq; & to. 5. 150. 107; & to. 6. 511. 1.

Concilia congregare non ſpectat ad Imperatorem, nec ad Principes ſæculares. to. 4. 687. 8; & 689. 2; & 690. 28; & to. 9. 789; & ſeq; & 12. 21; & ſeq; & to. 10. 517. 2; & to. 16. 207. 1.

Imperator nequit congregare concilium generale, quia non habet poteſtatem in omnes prouincias totius Orbis, ſicut habet Papa. to. 10. 517. 2.

Concilia congregauerunt Imperatores ad preces Romanorum Pontificum; quia tunc Eccleſia non erat tam potens, vt poſſet cogere Epiſcopos ſchiſmaticos, vt conuenirent. to. 9. 791. 1; & to. 19. 13. 2.

Concilia aliquando fuerunt congregata ab Imperatoribus rogante Eccleſia; aliquando ab Imperatoribus ſponte fuerunt congregata, ſed poſtea fuerunt ratificata ab Eccleſia. to. 9. 9. 9; & 15. 47.

An congregare concilium aliquando ſpectet ad Imperatorem, non ad Papam, nec ad Cardinales? to. 9. 37. 175; & 40. 191; & ſeq.

Concilium poteſt ab Imperatore de conſenſu Papæ congregari. to. 18. 4. 2.

Concilij conuocatio cur olim firmata fuerit etiam literis Imperatoris? to. 6. 518. 2; & 511. 1.

Pontifices congregare concilia medijs Imperatoribus fuit conuenientiſſimum, vt vtraque poteſtate temporali, & ſpirituali vniformi ſuauius cogerentur. to. 10. 518. 1.

An, & quomodò Imperatores concilia congregauerint? to. 9. 714. 1.

Concilia non coegerunt olim Imperatores præcipiendo, ſed hortando. to. 16. 207. 1.

Conciliorum congregandorum ſupremum ius non eſt penes Principes Sæculares. to. 16. 175. 2.

Concilia, quæ fuerunt à Regibus congregata, fuerunt ſaltem de conſenſu tacito Romani Pontificis, to. 3. 503. 2.

Prima quatuor concilia generalia an fuerint de mandato Papæ conuocata? tomo 9. 17. 60.

Plura concilia quomodò fuerint ab Imperatoribus congregata? to. 3. 378. 1.

Concilia quando fuerint à Pontificibus contra Imperatores congregata? to. 3. 858. 1.

Concilia ab Imperatoribus conuocata fuerunt merè executiuè. to. 20. 108. 2.

Imperatores in conuocandis concilijs nullam aliam partem habent, quàm exhortatiuam, & miniſterialem, to. 10. 517. 2; & ſeq.

Concilij generalis conuocatio in caſu neceſſitatis extremæ repugnante Papa ad quos ſpectet. to. 4. 114. 2.

Concilia à S. Petro congregata. to. 4. 688. 15; & to. 5. 15. 2.

Concilium non legitimatur per ſolam conuocationem. to. 4. 692. 42.

Concilij generalis conuocatio per ſe quænam ſit? to. 4. 709. 11.

Concilium congregari debet ſolum in nomine Chriſti. to. 9. 789. 1; & ſeq; & to. 7. 518. 2.

Quomodò in Spiritu ſancto indicatur? to. 18. 315. 2.

Concilium congregari in nomine Chriſti quid ſit? to. 3. 543.

Concilium non congregauerunt Apoſtoli independenter à Petro. to. 4. 688. 2.

Concilia quando ceperint congregari? to. 9. 11. 17.

Reges, & Principes debent ſua iudicia Patribus Concilij ſubmittere, & ſe ſubijcere eorum iudicio. to. 9. 11. 19.

Concilium nequit à Cardinalibus congregari. to. 9. 13. 27; & ſeq.

Concilium congregare etiam in caſu, quòd Papa eſſet hæreticus, ſpectat ad ipſum Papam. to. 9. 13. 33.

Concilium in quibus caſibus poſuit congregari ſine licentia Papæ, & ad quos tunc ſpectet illud congregare? to. 9. 17. 59. & 18. 67; & ſeq; & to. 3: 375. 1; & tom. 10. 207. 2; & to. 19. 470. 1; & ſeq.

Conciliorum congregandorum duplex praxis. to. 9. 17. 63.

Cautela congregandi concilia ſine ſuperioris auctoritate. to. 9. 18. 65.

Concilium an poſſit ſe per ſemetipſum congregare? to. 9. 18. 66; & ſeq.

Concilij etiam nulliter congregati valent geſta, ſi ratificentur à Papa. to. 9. 18. 70; & 19. 79.

Concilium congregari non debet, niſi vrgente aliqua maxima neceſſitate, cui aliter prouideri non poſſit. to. 9. 19. 81; & 20. 82; & ſeq.

Concilij congregatio debet poſtulari à Papa cum omni humilitate, & reuerentia. to. 9. 22. 89.

Concilium à ſemetipſo congregatum quando ſit validum? to. 9. 22. 91; & ſeq.

Concilij congregatio Papæ poteſtatem non minuit. to. 9. 304. 179.

Concilium legitimè congregari quid ſit? to. 13. 913. 2.

Concilium quare aliquando per Cardinales, aliquando per Imperatores fuerit congregatum? to. 9. 9. 9.

Con-

Concilium à quo ſit congregandum, quando eſt dubium, quis ſit verus Papa? to.9. 16. 53.
Concilium faciliter non eſt congregandum contra Papam. to.9. 20. 82.
Concilium congregatum Cardinalibus in obedientia diuiſis eſt validum. tom.9. 18. 70.
Concilium ſine cauſa legitima congregari non debet. to.9. 20. 82.
Concilium à quo debeat congregari, ſi duo electi ſint Papæ, & ambo ſint in poſſeſſione ſuæ obedientiæ? tom.9. 31.144; & 146; & ſeq.
Concilium poteſt congregari à Papa etiam non habente poſſeſſionem, quando duplex electus eſt Papa, & alter eſt in poſſeſſione obedientiæ. to.9. 34. 157.
Concilium congregare ſpectat ad Papam etiam hæreticum. to.9. 37. 178.
Concilium an poſſit congregari à Cardinalibus, ſiue verè, ſiue fictè vacet Sedes? to. 9. 38. 184.
Vacante Sede, & diſcordantibus Cardinalibus, ad quos ſpectet congregare concilium? to.9. 39. 186.
Negligentibus Cardinalibus, vel iis, ad quos ſpectat, poteſt Eccleſia congregare concilium. to.9. 39. 188; & 41. 202.
Concilium poſſe congregari à quolibet catholico quomodò ſit intelligendum? to.9. 40. 196.
Concilium congregatum tempore ſchiſmatis ſine Papæ conſenſu eſt validum. to.9. 18. 66.
Concilij congregatio nunc indubitanter ſpectat ad ſolum Papam. tomo 9. 41. 198; & ſeq.
Duobus de Papatu contendentibus, & neutroipſorum habente poſſeſſionem, à quo debeat congregari concilium? to. 9. 46. 229; & ſeq.
An poſſit ab altero illorum tantùm congregari etiam alio inuito? to. 9. 48. 243; & ſeq.
Concilij congregatio eſt Papæ reſeruata in ſignum ſingularis priuilegij, & vniuerſalis præeminentiæ. to.9. 59. 297.
Concilium quando debeat congregari? to. 9. 60. 1.
An, ſi Papa eſſet captiuus, tunc eſſet congregandum concilium? to.9.86. 45.
An poſſit congregari per Papæ commiſſarios? to.9. 127. 177.
Conciliorum generalium auctor eſt ſolus Papa, ideo ſolus poteſt ea congregare. to.1. 72. 1.
Concilium primum à S. Petro fuit indictum. to.1. 72. 1; & to.18. 320. 2.
Concilia non eſſe congreganda inſcio ſummo Pontifice ſtatutum fuit in VI. Synodo. to.1. 73. 1.
Varia concilia à Romanis Pontificibus ſolummodò congregata. tom. 1. 73. 2; & tom. 3. 544. 1; & tom. 8. 788. 2; & ſeq; & to.7. 172. 2.
Declarare concilium fuiſſe congregatum legitimè per ſe ſpectat ad ſolum Papam; per accidens autem ſpectare poteſt etiam ad ipſum concilium. tomo 4. 722. 57; & ſeq.
Concilium quando poſſit congregari? to.3. 391. 1.
Quare non fuerit congregatum tempore Conſtantini, cùm hæreſes multæ tunc vigerent? to.3. 372. 2.
Annuente Papa an poſſit ab alio congregari? to.3. 376.2.
Concilium in illis caſibus, in quibus poteſt congregari ſine Papa, quomodò eſſet generale ſine capite? to.3. 376. 1.
Concilium congregare tempore Arianorum non fuit expediens Eccleſiæ catholicæ. to.3. 880. 2.
Concilij conuocatio quas conditiones debeat habere? to.5. 688. 2.
Concilia congregata ſine auctoritate Papæ ſunt ſathanæ ſynagogæ. to.8. 790. 2.
Concilium perfectum, quod conſtat ex capite, & alijs membris, neceſſariò eſt congregandum à Papa, cùm nullus poſſit cogere Papam ad interueniendum concilio. to.8. 824. 2.
Concilium in caſu hæreſis poteſt etiam conuocari ab Eccleſia. to.8. 824. 2; & to. 19. 13. 1.
Concilia generalia fuerunt omnia auctoritate Papæ congregata. tom. 14. 382. 2; & 439. 1.
Concilium vrgente noua hæreſi an ſit neceſſariò congregandum? to.10. 547. 1.
Concilium congregare ille ſolus poteſt, cui conuenit ſumma, & vniuerſalis poteſtas in totam Eccleſiam; ſicut ſolus Epiſcopus poteſt congregare Synodum in ſua Diœceſi; quia ei conuenit poteſtas in totam ſuam Diœceſim. to.10. 517. 1.
Concilium congregare, vacante Sede, ſpectat ad totam Eccleſiam. to.10. 518. 2.
Concilium generale quando poſſit à Cardinalibus congregari? tom. 5. 146. 87; & ſeq.
Quando poſſit congregari à Patriarchis, & Epiſcopis? to.5. 146.88; & ſeq.
Concilium generale congregare, vacante Sede, per Papæ depoſitionem ſpectat ad Cardinales de conſenſu omnium Epiſcoporum. to.12. 604. 2.
Concilia generalia tribus modis poſſunt congregari. to.10. 512. 1.
Fruſtra non congregantur, etiamſi Papa ſit infirmus in fide. to.16. 308. 1.
Concilij congregatio non eſt fruſtranea, & inutilis, etiamſi Papa ſit ſupra concilium. tom.9. 604. 276; & to.1. ex Tannero. 40. 254.
Concilium nec poteſt ſe congregare, nec aliquid definire ſine Papa. to.13. 579. 2.
Concilium ſine Papæ auctoritate nec poteſt, nec debet cogi. to. 2. ex Pighio. 105. 2; & to.19. 8. 1.
Concilium poteſt pronunciare ſe fuiſſe legitimè congregatum. to.9. 42.208.
Concilium generale debet congregari, quando Papa iudicat eſſe congregandum. to.4. 646. 2.
Concilium generale ſummorum Pontificum auctoritate eſſe congregandum pluribus teſtimonijs oſtenditur. to.1. ex Tannero. 48. 307; & to.2. ex Alano. 24.2; & ſeq.
Quando adeſt verus, & legitimus Pontifex, etiamſi ſit perditiſſimis, & profligatiſſimis mo-

moribus ; attamen eo inuito in nullo caſu concilium poteſt congregari . to.10. 519. 1; & ſeq.

*Ad Concilium generale qui vocandi?*

Concilium generale exigit, vt vocentur, non vt interſint, omnes Epiſcopi ? to.4. 114. 2; & ſeq.

Concilijs generalibus debent intereſſe Papæ legati . to.4. 185; & ſeq.

Qui teneantur intereſſe ? to. 4. 431; & ſeq; & 695. 9; & to. 12. 608. 2; & ſeq; & tom. 6. 10. 61; & tom.8. 268. 2; & tomo 13. 164. 1.

Concilium generale conſtat ex quatuor generibus perſonarum diuerſa munera habentium, quæ debent omnes vocari . tom. 4. 431. 2.

Intereſſe debent ſoli maiores Eccleſiæ . to. 4. 431. 2; & to.3. 547; & ſeq; & to.5. 148. 99; & 688. 1; & to.13. 489. 1.

Etiam Epiſcopi titulares, qui Epiſcopatui renunciarunt, debent intereſſe . tom.4. 433. 6.

Concilijs debent Epiſcopi intereſſe, quia ſunt Doctores, & ductores Eccleſiæ . to.4. 695. 9; & ſeq.

Primis quatuor concilijs generalibus ſoli Epiſcopi interfuerunt . to.4. 696. 17.

Nequeunt, & non debent vocari, & intereſſe omnes fideles; quia moraliter impoſſibile eſt eos poſſe congregari; & quia vulgus, vtpote imperitum, nequit iudicare . to. 4. 698. 26; & ſeq.

Concilio generali non debent ſoli Epiſcopi ſancti vocari, & intereſſe . tom.4. 699. 36; & ſeq; & to. 3. 866. 2; & tom. 10. 527. 1.

Nullus laicus, quantumuis doctus, eſt neceſſariò vocandus . to.4. 702. 58; & ſeq.

Quomodò perſonæ particulares poſſint vocari, & intereſſe ? to.4. 704. 79.

De iure vocandi ſunt Cardinales omnes, etiamſi non ſint Epiſcopi . to. 4. 705. 81; & ſeq.

Neceſſariò vocandi ſunt omnes Epiſcopi ordinarij . to.4. 709. 10.

Concilio an debeant vocari, & intereſſe contendentes de Papatu ? tom. 9. 56. 277; & ſeq.

Vocandi ad concilium, quas conditiones debeant habere ? to.9. 128. 1.

Epiſcopi vocantur ad diſcutiendum, non ad definiendum . to.1. 252. 2.

An neceſſariò vocandi ſint quatuor Patriarchæ ? to.3. 378. 1; & to.10. 534. 1.

Quomodò vocandi, & citandi ſint Prælati, qui vocem habent in concilio ? tom. 18. 108. 1.

Vocatio, & citatio debet eſſe ſpecialis. to.18. 109. 2.

Quænam perſonæ præter eos, qui vocem habent, debeant vocari ? to.18. 109. 1.

Vocati ad concilium, ſi ob aliquod impedimentum nequeant venire, mittentes procuratorem poſſunt per illum intereſſe; nec procurator reſpuitur à concilio . tom. 18. 109. 2.

Hæretici quando, & quomodò vocandi, & admittendi ſint ad concilia ? to. 18. 109. 1.

An clerici, & laici vocandi, & admittendi ſint ad concilia ? to.18. 110. 3.

Concilio generali qui teneantur intereſſe, & debeant vocari ? to.18. 111. 10.

Vocati ad concilium an debeant omnibus actionibus ipſius concilij intereſſe ? to. 18. 115. 1.

Concilia antiqua ex quibus perſonis conſtiterint ? to.18. 337. 2.

Cardinales vocati ad concilia quæ munera habeant ? to.13. 493. 1.

Omnes Paſtores ouium Eccleſiæ ſunt vocandi, & intereſſe debent concilijs . tom. 13. 496. 1.

Concilio debet intereſſe caput viſibile, ſicut habet membra viſibilia . to.7. 10. 1; & ſeq.

Qui ſint, & non ſint admittendi ? to.13. 493. 2; & to.7. 517. 1.

Vocandi ſunt nedum illi, qui habent votum deciſiuum à iure, ſed etiam, qui illud habent ex Papæ priuilegio. to.10. 526. 2.

Epiſcopi vocandi ſunt, quia tenentur intereſſe ratione iuramenti; ſi tamen non interſint, non deſinuut eſſe concilia generalia. to.5. 147. 94; & ſeq.

Vocandi ſunt quinque Patriarchæ . tom. 6. 205. 2.

Vocandi ſunt omnes, quamuis omnes non conueniant. to.10. 533. 2.

Vocandi ſunt nedum Iudices, ſed etiam conſultores, & Notarij, ex quibus debet conſtare . to.10. 526. 2.

Vocanda ſunt ad concilia diuerſa hominum genera . to.5. 688. 1; & tom. 10. 207. 2; & to.18. 312. 2.

Non ſunt vocanda omnia Eccleſiæ membra per totum Orbem diſperſa . to.18. 313. 1; & ſeq.

Cur antiquitus vocati fuerint etiam Imperatores ? to.4. 114. 1.

Vocati non venientes ad Concilium conſtituunt ſe contumaces, & tunc concilium remanet in comparentibus,& præſentibus, quamuis non ſint duæ partes, & quamuis non ſit maior pars habentium intereſſe . to.9. 142. 15; & ſeq.

Vocatus ad concilium an habeat ius repetendi domum? to.9. 157. 1.

Vocatus ad concilium ob cauſas ciuiles, vel criminales an ab illo poſſit recedere, & domum reuerti ? to.9. 158. 2; & ſeq.

Vocatus ad concilium, tanquam reus accuſatus de aliquo crimine notorio,& ſcandaloſo an poſſet à concilio recedere, antequam ferret ſententiam? to.9. 158. 2; & ſeq.

Concilio prouinciali, vel Epiſcopali qui debeant intereſſe, & cur, & quando debeat celebrari? to.4. 104. 1.

*Concilij ordo in ſedendo.*

Concilio aſſidere debent Epiſcopi ſecundùm antiquitatem ſuę ordinationis, non ſecundùm antiquitatem ſuæ Eccleſiæ . tom. 4. 115. 1.

Ordo ſedendi in Concilijs. to.18. 113. 1.

Epiſcopus Hoſtienſis, quia conſecrat Papam, & vngit Imperatorem, habet ex priuilegio ſecundum locum in concilijs, & immediatè ſedet poſt Papam . to.18. 113. 1; & ſeq.

Cardinales præsbiteri an debeant ſedere poſt primos quatuor Patriarchas maiores ? to.18. 114. 2.

Pri-

Primum, & ſupremnm locum tenere debet Romanns Pontifex, qui eſt Caput Eccleſiæ; ſecnndum verò Cardinalis Hoſtienſis, qui ex prinilegio babet, vt ſedeat immediatè poſt Papam, quia conſecrat Papam, & vngit Imperatorem. to.18. 113. 1.

Archiepiſcopus Mediolanenſis debet præcedere Archiepiſcopnm Rauennatenſem, & priùs illo ſubſcribere. to.18. 114. 3.

*Pœna non venientium ad concilium.*

Concilio, qui nequit intereſſe, debet mittere excuſationem, ſi autem non ſit legitimè impeditus, non veniens grauiter peccat. to.4. 115. 1.

Concilio renuentes intereſſe abſque aliqua legitima cauſa quas pænas incurrant? tom.10. 534. 1; & tom.18. 109. 2.

Citatio debet præmitti concilio, ne vllus poſſit ob ignorantiam ab interuentu excuſari. to.10. 534. 1.

Neceſſitas non veniendi ad concilium non debet eſſe leuis, ſed vrgentiſſima. tom.18. 109. 3.

Recnſantinm venire ad concilium cauſa quomodò legitimè debeat probari? tom. 13. 501. 2.

Non venientes ad concilium abſque impedimento legirimo peccant, & ſunt puniendi ad formam canonis. to.4. 115. 1.

*Concilij confirmatio.*

Concilij confirmatio à ſolo Papa fieri poteſt. tom.4. 186, & ſeq; & to.3. 556. 2; & to. 8. 860. 2; & to.9. 473. 20; & tom.5. 145. 82; & to.6. 615. 1; & to. 10. 208. 1; & 523. 2; & to.6. 29. 2; & to.1. 83; & ſeq; & tom. 3. 555. 2; & to. 15. 228. 24; & 293. 2; & to. 12. 615. 1.

Concilia non confirmata nullius ſunt roboris, & auctoritatis. to.20. 94. 1.

Quomodò confirmata fuerint ab Imperatoribus? to.20. 96. 1.

Concilia nunquam ab Imperatoribus confirmata fuerunt. to.4. 428. 1; & ſeq.

Conciliares reſolutiones debent ad Papam referri per illius Legatos, vt illas confirmet, definiat, & vti de fide credendas toti Eccleſiæ proponat. to 4. 647. 1.

Concilium non confirmat, ſed ſolùm approbat Papæ conſtitutiones. to.9. 169. 7.

Concilia generalia, quę poſtulauerunt à Papa confirmationem. tom.15. 17. 85; & ſeq; & to.19. 432. 1; & ſeq.

Concilia generalia etiam legitimè congregata, quia non habuerunt Papæ inſtructionem, nec confirmata fuerunt, errauerunt, vt Ephesinum II. & Conſtantinopolitanum ſub Nicolao I. to. 15. 20. 96; & ſeq.

Concilia generalia non babent robur, niſi à Papa confirmentur. to.15. 20. 102; & ſeq.

Concilium generale non confirmatum à Papa non repræſentat Eccleſiam, illam enim repræſentat ſine capite. to.15. 21. 105; & ſeq.

Concilium generale ante confirmationem ſolùm poteſt declarare aliquam hæreſim eſſe contra Scripturam. to.15. 22. 109.

Concilia generalia, quæ Papam rogauerunt, vt eorum decretis firmitatem concederet. to.15. 25. 124; & ſeq.

Concilinm generale congregatum à Papa, & ritè celebratum debet etiam à Papa confirmari. tomo 6. 200. 1.

Conciliorum generalium confirmatorum ſeries. to. 10. 574. 2; & tom.13. 166. 1; & ſeq.

Concilia Orientalia, & Occidentalia ſemper retulerunt ad Papam ſua acta confirmanda. to.6. 607. 1.

Concilia ſemper petierunt confirmationem à Papa. to. 20. 93. 2.

Conciliorum canones, qui à Papa confirmati fuerunt, ſunt obſeruandi. to.9. 215. 4.

Concilia quamuis à principio legitimè ſint inchoata, & ritè celebrata, indigent tamen Papæ confirmatione. tom. 9. 345. 239; & 241.

Concilij confirmatio tantùm in decretis fidei, & morum eſt neceſſaria. to. 3. 556. 2.

Concilium confirmatur etiam à tacito conſenſu ipſius Papæ. to.3. 557. 2.

Concilia omnia generalia ſemper petierunt confirmationem ſuorum decretorum à Romano Pontifice. to.13. 520. 1.

Concilium non confirmatum à Papa cuius ſit valoris? to.12. 184. 2.

Concilium non confirmatum à Papa non eſt regula infallibilis fidei Diuinæ. tom. 8. 324. 2.

Poſt concluſionem concilij debet à Papa poſtulari confirmatio. to.8. 326. 2.

Concilia antequam confirmentur, etſi non habeant certitudinem fidei Diuinæ; attamen qui illa negaret, eſſet ſuſpectus de hęreſi. to.8. 326. 2.

Concilia confirmata, & approbata habent certam, & infallibilem fidem in rebus ad fidem ſpectantibus. to.16. 286. 1.

Decreta concilij à Papa confirmati, & directi à Spiritu Sancto an pertineant ad Sacram Scripturam? to.16. 293. 1.

Concilium à Papa confirmatum eſſe legitimum eſt propoſitio de fide credenda. to.10. 209. 2.

Concilij confirmatio quid operetur? tom. 6. 22. 71, & to.10. 525. 2.

Concilia, quibus præſident Papæ Legati cum inſtructione ipſiuſmet Papæ, confirmatione non indigent. to.18. 27. 1; & ſeq.

Concilia nihil firmitatis poſſunt habere niſi Papæ auctoritate ſint roborata. tom.16. 291. 1; & ſeq; & to.19. 5. 1.

Conciliorum decreta confirmanda ſunt à Pontifice. to.13. 608. 1.

Concilia confirmata à Sede Apoſtolica habent omnem auctoritatem, quam poſſunt habere. to. 3. 299. 1.

Concilij confirmatio facta à Legatis Romani Pontificis quando obligent ad credendum? to.3. 419. 2.

Concilia aliqua generalia non fuerunt confirmata à Romano Pontifice, quia ex illius ſpeciali præſcripto, & conſenſu edita ſunt. to.4. 721. 56.

Concilium confirmandi poteſtatem ſibi non arrogauit Conſtantinus Magnus. tom.16. 174. 1.

Concilia quæ, & quomodò confirmata fuerint ab Imperatoribus? to.9. 12. 19.

Concilia confirmantur à Papa, vt obſeruentur ab omnibus. to.9. 212. 148.

Concilium confirmatum cuius ſit auctoritatis? to.6. 22. 72.

Con-

*Concilij diſſolutio.*

Concilium diſſolutum nequit determinare id, quod ſibi commiſſum fuerat determinandum. to.9. 254. 1; & ſeq.

Concilium generale legitimè congregatum etiam inuitum ex iuſta cauſa poteſt diſſolui auctoritate ſummi Romani Pontificis. tom.13. 572. 1; & ſeq; & 573. 1; & to.18. 125. 10.

Concilium generale à ſolo Papa poteſt diſſolui etiam, antequam reſoluat controuerſias, propter quas fuerit coactum. tom.8. 830. 1; & ſeq.

Solius Papæ eſt omnia conciliabula diſſoluere, & abrogare abſque illorum conſenſu. to.8. 833. 1; & 911. 2.

Concilia diſſoluere, & abrogare non eſt in poteſtate ipſius concilij. to. 8. 837. 2; & ſeq.

Concilium congregatum in cauſa Papatus, cùm Papa eſt dubius, vel ſuſpectus de hæreſi, nequit à Papa diſſolui. to.8. 839.2.

*Concilij auctoritas, & poteſtas in Papam dubium de hæreſi.*

Concilium generale extra caſum hæreſis nequit cauſam Papæ cognoſcere. to. 4. 77.2; & 781; & to. 9. 8. 3.

Quanuis etiam in caſu hęreſis nullam penitus habeat auctoritatem in Papatum; habet tamen auctoritatem in coniunctionem Papatus cum tali perſona. to.9. 796. 2.

Concilium generale, quanuis poſſit iudicare Papam hæreticum, quia Papa hæreticus non eſt ampliùs Papa; attamen nequit Papæ poteſtatem iudicare. to.9. 155. 51.

Concilium congregatum contra Papam hæreticum, vel vehementer, & notoriè ſuſpectum de hæreſi poteſt cognoſcere de cauſis pendente concilio irruentibus. to.9. 155. 53.

Quomodò valeat, & debeat iudicare, an Papa ſit hæreticus? to.9. 158. 2.

Poteſt iudicare, an crimen obiectum Papæ ſpectet, vel non ſpectet ad eius recognitionem. to.9. 158. 2.

Concilium generale habet auctoritatem iudicandi Papam dubium, vel creatum in ſchiſmate. to.7. 526. 1.

Poteſt iudicare Papam dubium, vel hæreticum, non tamen poteſt eum damnare. to.9. 371. 9; & 544. 128.

An poſſit deponere Papam in ſua hæreſi pertinacem? to. 9. 479. 1; & ſeq.

Nequit Papam, quanuis eſſet hæreticus publicus, & notorius, iudicare; quia tunc Papa ſuo proprio iudicio eſſet condemnatus. to.9. 573. 187.

Quid poſſit de Papa cognoſcere? tom.9. 595. 250.

Poteſt iudicare Imperatorem, non Papam. to.9. 604. 279.

Nullam penitus extra caſum hæreſis habet, nec poteſt habere iuriſdictionem in Romanum Pontificem. to. 13. 548. 2; & 599. 1.

Concilium generale an habeat auctoritatem eligendi Papam in caſu, quòd Papam hæreticum deiecerit? to.3. 384. 2.

Quænam ſit eius poteſtas nullo exiſtente Pontifice certo, & legitimo? to.3. 400. 71.

Quando eſſent duo de Papatu contendentes, vel quando Papa eſſet hæreticus, poſſet Papam iudicare. to.18. 106. 3.

Concilium ſolummodò tempore ſchiſmatis eſt tribunal, in quo poteſt determinari de legitimo, & vero Pontifice. to.18. 3. 1.

Concilium tunc poteſt de vero, & legitimo Papa iudicare, quando duo de Papatu contendunt. to.18. 116. 1.

Concilium tantùm in ſeptem caſibus poteſt Papam iudicare, & deijcere. to.9. 70. 10; & ſeq.

In caſu hæreſis publicæ, & notoriæ, ac probatæ poteſt Papam declarare à papatu depoſitum. to.5. 144. 85; & to.20. 451. 2; & ſeq; & 453. 1; & ſeq.

Concilium an poſſit intruſum in papatum vacante Sede excommunicare? to.9. 241.10.

Duobus de Papatu contendentibus poteſt cognoſcere, & decidere, cuius ſit Pontificatus. to.9. 241. 11.

Solùm in caſu hæreſis poteſt habere iuriſdictionem in Romanum Pontificem. to.13. 548. 2.

Concilium generale tempore ſchiſmatis ſupremam habet auctoritatem. to.13. 839.2.

Concilium in caſu deiectionis Papæ nequit adimere Cardinalibus poteſtatem eligendi Papam. to.3. 385. 1.

Concilium generale habere poteſtatem coactiuam reſpectu Papæ repugnat Diuinis ſcripturis. to.13. 600. 77.

Verum Papam extra caſum hæreſis nec poteſt deponere, nec iudicare. to.13. 600.77.

Concilium poteſt ſolum Papam iudicare in caſu hæreſis publicæ, & notoriæ. to.15. 583. 21.

Concilium poteſt fraternè Papam corrigere, non tamen poteſt Papam etiam incorrigibilem deponere. to.10. 574. 1.

Concilium Papa in hæreſim lapſo quid agere debeat? to.13. 483.1.

Concilij poteſtas, quando tractatur cauſa Papatus in caſu dubij quænam ſit? tom.9. 24. 102.

An rectè dici poſſit concilium in caſu hæreſis poteſtatem ſupra Papam habere? tom.3. 400. 1.

In caſu ſchiſmatis poteſt recognoſcere, & decidere. to.5. 143. 74.

Papam aliquando iudicari à Concilio quomodò ſit intelligendum? to.9.213.152.

In nullo alio caſu præter hæreſim poteſt Papam deponere. tom.20. 458. 1; & ſeq; & to.19. 11.2; & ſeq; & to.20. 451. 2; & 453. 1; & ſeq; & 458.2; & ſeq;

Forma iudicandi, pronunciandi ſententiam, & condemnandi Papam ſchiſmaticum, vel lapſum in hæreſim deſumenda eſt ex facto Marcellini Papæ. tom.9. 402. 20; & ſeq.

*Concilij poteſtas in Papam legitimum.*

Concilium generale nequit condere ſtatutum derogans iuriſdictioni, vel legi ipſius Papæ. to.3. 385.2.

Concilium generale non habet poteſtatem ſupremam etiam ſupra Papam; quia poteſt errare, & poteſtas, quæ poteſt errare, debet regulari à poteſtate ſuperiori, quæ errare non poteſt. to. 18. 25.2.

Concilium vacante Sede nequit cognoſcere de caſibus Papæ reſeruatis. tom.18. 128. 9.

Concilium generale etiam Papæ auctoritate coactum non habet maiotem auctoritatem, quàm ſolus habeat Papa. tom. 4. 645.
An ſede vacante poſſit facere decreta reformationis tam ad membra, quàm ad caput ſpectantia? to.13. 606. 7.& ſeq.
Concilium generale nequit exercere ea, quæ Papę ſunt reſeruata. to.9. 235. 3.
Concilium nequit tollere à Papa plenitudinem poteſtatis, nec eam limitare etiam in ædificationem, & reformationem Eccleſiæ. to.9. 506. 68.
Nequit exercere iuriſdictionem circa ea, quæ ſunt e ffectus poteſtatis ſupremæ. to.9.495. 39.
Concilium habere auctoritatem indicandi verum Papam etiam in cauſa fidei per viam appellationis nullibi repetitur ſcriptum. tom.9. 466. 85.
Concilium etiam generaliſſimum nequit Papæ legem imponere.to.9. 273. 16; & to. 5. 142. 67; & to.6.24.82; & 28. 101; &to.19. 4. 2.
Concilium generale nequit Papæ auctoritatem euertere. to.6. 405. 2.
Concilium generale nullum penitus habet, vel habere poteſt ius ſupra Papam. to.7. 537. 2.
Concilium generale nequit derogare auctoritati, vel legi ipſius Papæ. to.5. 142. 65; & to.10. 207.1.
Concilium generale nec habet, nec habere poteſt poteſtatem ſupra Papam legirimú. to. 9. 799. 1; & 801; & ſeq.
Concilium neqnit abrogare Papæ couſtitutionem. to.9. 173. 1.
Neque vacante Sede poteſt tollere iura poſitiua Pontificia, vel contra illa diſponere. to.9. 173. 3.
Concilium nec etiam volente, & conſentiente Papa poteſt Papæ volunratem, vel poteſtatem reſtringere, quia eius poteſtas à Deo eſt. to.9. 174. 8; & 192. 9.
Nequit ſtatutre, quòd Papa poſſit ſibi ſucceſſorem eligere. to.9. 177. 35; & 190.1.
Nequir Papæ conſtitutionem limitare. to.9. 189. 1.
Concilia non conferunt auctoritatem, & poteſtatem Papæ, ſed tantùm,vt illam, quam accepit à Deo, exerceat, poſtulant. to.9. 192. 7.
Concilium non poteſt omnia, quæ poteſt Papa. to.9.229.28.
Concilium non eſt maioris auctoritatis,quàm ſit Apoſtolica Sedes, quæ eſt Papæ Cathedra. ro.5. 592; 1; & ſeq.
Nequit irritare Papæ decreta. tom.7. 761. 2.
Conciliorum generalium auctoritas minor eſt auctoritate Pontificis. to.7. 790. 1.
Concilium generale nequit condere legem irritantem legem Summi Pontificis, quia concilium eſt inferius Papa; è contra verò lex condira à Concilio poteſt irritari à Pontifice, quia leges inferiorum poſſunt à ſuperioribus abrogari, & immutari. to.9. 807. 1; & ſeq.
Concilium generale neqnit contra Romanum Pontificem aliquid decernere. to.13. 550. 2.
Concilia generalia non conferunt Papæ auctoritarem in definiendis rebus fidei. to. 1. ex Tannero. 39. 248; & ſeq.
Concilium nequit condere decretum obligans Papam. to.5 153.122. & to. 10. 210. 1.
Concilium ſecluſo Papa non habet poteſtatem regulatiuam poteſtaris Papæ, nec conditricem, aut interpreratricem legum, aut collatiuam dignitatum Papatu inferiorum. to.19. 467. 2.
Concilium, cui præſidet Papa, poteſt derogare Papæ ſtatutis; quia tunc cenſetur Papa ſua ſtatuta relaxare. to.19. 502.

*Concilij poteſtas à quo ſit.*

Concilium habere poteſtatem à Papa deducitur ex eo, quòd ſine Papa nequit legitimè congregari. to. 9. 800. 2.
Concilium habere poteſtatem à Christo Domino quomodò ſit intelligendum? to.9.41. 198.
Concilium habet tantam iuriſdictionem, quanta ei à Papa conceditur. tom.9. 148. 12.
Concilium generale à ſolo Papa recipit auctoritatem. to.5. 142. 63; & to.9. 148. 12; & 164. 15; & ſeq; & to.4. 435. 4; & ſeq.
Concilio vacante ſede datam fuiſſe à Christo Domino poteſtatem nullibi repetitur.to.9. 233. 65.
Concilium generale habere à Christo immediatè auctoritatem non eſt veritas fidei Diuinæ. to.13. 579. 6; & ſeq; & 597. 57; & ſeq:
Concilium generale non habet poteſtatem à Deo immediatiùs, quàm habeat Papa. to.3.574. 2.
Concilium generale congregatum legitimè à quo poteſtatem recipiat? tomo 18. 118. 8.
Concilij firmitas à Petri cathedræ firmitate dependet. to.3. 873. 2.
Concilium generale habere à Christo poteſtatem immediatè repugnat rationi naturali, Christi euangelio, & articulis fidei. to.13. 512. 2; & ſeq.
Concilia generalia, quidquid ſtatuunt, & definiunt, auctorirate Papæ principaliter faciunt. to.13. 516. 1.
Concilia habeut poteſtatem à Papa. to. 5. 142.63; & to.7. 738. 2; & 791. 1; & to.10. 207. 1.
Concilia non habent à Christo Domino immediatè ſine Papa poteſtatem. to.7. 766. 1; & ſeq;& 791. 1.
Concilia generalia ſemper habuerunt, & ſemper habebunt à Papa ſuam auctoritatem, tamquam à capite ſupremo, & Hierarcha totius Eccleſiæ. to.9. 785.1;& to.20.440. 2; & ſeq.
Eorum auctoritas non eſt à Deo immediatè, ſed mediante Papa, niſi in caſu hæreſis. to.19. 260. 2; & ſeq.
Vacante ſede immediatè recipit à Deo auctoritatem. to.19. 266. 1.
Concilium generale neqnit Papam legitimum iudicare. to.4. 215. 1.
Verba dicta à Concilio ad Papam Marcellinum: *ore tuo te iudica*: quomodò ſint intelligenda? to.9.402. 20; & ſeq.



Digitized by Google

*Concilij auctoritas qua, & qualis.*

Concilium mortuo Papa Cæleſtino remiſit Cardinalibus Papæ electionem, quia ad illam non extenditur concilij poteſtas. to.9. 764. 1; & to.19. 11. 2.

Concilium non confirmatum à Papa cuius ſit auctoritatis? to.13. 836. 1.

Conciliorũ antiquorum conſuetudo fuit nihil definire, niſi priùs habito decreto Romani Pontificis. to.13. 516. 1.

Concilia non confirmata habent auctoritatem fallibilem. to.13. 879. 2.

Concilium ſine Papa poſſe aliquid definire de fide eſt alienum à doctrina Sanctorum Patrum. to.6. 836. 4.

Conciliorum confirmatorum an eadem ſit auctoritas, ac Sacræ Scripturæ? to.8. 272. 2.

Conciliorum auctoritas in damnandis hæreticis quæ ſit? to.14. 212. 1; & ſeq.

Concilia nequeunt condere nouum articulum fidei, vel nouam veritatem reuelatam Eccleſiæ credendam proponere. to. 15. 14. 79.

Conciliorum auctoritas probat Eccleſiæ primatum eſſe in Romano Pontifice. to.16. 117. 1.

Concilium repugnans iudicio Legatorum Papæ non eſt auctoritate Pontificia fulcitum. to. 16. 290. 2.

In quibus caſibus poſſit Papam eligere? to.20. 435. 1, & ſeq.

Conciliorum defenſio ab erroris calumnia. to.16. 554. 1.

Conciliorum generalium Patres nihil poſſunt ſine Papæ auctoritate ſtatuere. tom.4. 99. 1.

Concilium non habet poteſtatem eligendi Papam. to.9. 764. 1.

Concilia generalia obtinuerunt firmitatem Synodicam è decretis Summorum Pontificum. to.13. 445. 1.

Conciliorum approbatorum auctoritas quæ ſit? to.5. 68. 1.

Concilia ſine Papæ auctoritate nihil poſſunt definire. to.6. 620. 1.

Concilium legitimè congregatum non habet determinare vltimatè ea, quæ ſunt fidei, ſed illa debet ad Papam referre. to.9. 800. 1.

Concilium ſine præſentia, & auctoritate Papæ quam iuriſdictionem habeat? to.9. 154. 45.

Concilia à Papa congregata ſimul cum Papæ Legatis quam auctoritatem habeant? to.9. 156. 17.

Concilium, cui præeſt Papa, habet iuriſdictionem ordinariam ratione ipſius Papæ. to.9. 156. 61.

Concilium an poſſit ſuas vices alteri delegare, aliquibus contradicentibus? to.9. 157. 65.

Concilium an poſſit conſtituere ſe Iudicem? to.9. 158. 1.

Concilium an poſſit abrogare, vel limitare conſtitutionem alterius Concilij? tom.9. 189. 2.

Concilium nihil poteſt ſtatuere ſine Papæ auctoritate. tom.9. 165. 19; & tom.5. 142. 64.

Concilium dicitur facere id, quod facit Papa, etiam, quando Papa eſt abſens. to.9. 166. 24.

Concilium, cui præeſt Papa, habet auctoritatem ſupremam. to.19. 9. 1.

Poteſt Epiſcopos damnare. to. 19. 9. 2.

Concilij generalis poteſtas, quæ ſit? to. 12. 435. 1; & ſeq.

Concilium generale, ſicut nequit ſe ipſum congregare; ita nequit ſe ipſorum diſſoluere, prorogare, aut transferre. to. 8. 837. 2 & ſeq.

Concilium generale nequit ſine Papa aliquid circa fidem definire. to.10. 208. 2.

Concilium legitimè congregatum an poſſit omnia pro libito? to.9. 301. 179.

Concilium, poſtquam eſt Papæ auctoritate congregatum, tunc auctoritas concilij eſt auctoritas Papæ, & ſic remanet forma concilij. to.9. 471. 9.

Concilij auctoritas tamdiu durat, quandiu ei præſidet Papa. to.9. 511. 75.

Concilium congregatum ſede vacante quam auctoritatem habeat? to.9. 233. 64.

Concilium generale depoſuit Cardinales, & reſtituit Epiſcopos. tom. 9. 228. 19; & 21.

Concilium dicitur ordinarius Iudex Ordinariorum. to.9. 229. 27.

Concilium vacante ſede non poteſt omnia, quæ poteſt Papa. to. 9. 229. 28; & 230. 48; & 232. 58; & ſeq.

Concilium an Sede vacante poſſit indulgentias concedere? to.9. 232. 60.

Concilium quo caſu poſſit ſibi auctoritatem conferre? to.9. 233. 64.

Concilium vacante ſede nequit tollere iura poſitiua. to.9. 238. 1.

Concilium nequit condere conſtitutionem, qua Papa poſſit ſibi ſucceſſorem eligere. to.9. 238. 3; & 247. 1.

An poſſit beneficia conferre? tomo 9. 238. 5.

Eius iuriſdictio eſt ordinaria, quia eſt iuriſdictio Papæ. to.4. 723. 71.

Si Cardinales nollent Papam eligere, concilium poſſet auctoritate Papæ præmortui Papam eligere. to.19. 15. 1.

Concilium an vacante Sede poſſit creare Cardinales, & mittere Legatos etiam inuitos? to.9. 240. 2; & ſeq.

Concilium viuente Papa nequit creare Cardinales. to.9. 242. 21.

Concilium excommunicauit Cardinales, & Patriarchas. to.9. 246. 42.

Concilium poteſt cognoſcere, ſed non iudicare cauſam Archiepiſcopi. tom.9. 413. 206.

Concilium in caſu ſummę neceſſitatis poteſt definire etiam abſentibus Papæ Vicarijs. to.13. 524. 2.

Concilium generale vacante ſede poteſt exequi ea, quæ ſunt neceſſaria pro regimne Eccleſiæ; & quæ nequeunt prorogari vſque ad creationem noui Pontificis; & quibus nequit prouideri per iuris diſpoſitionem. to. 13. 531. 1; & ſeq.

Concilium ſede vacante poteſt exequi, & adminiſtrare ea, quæ ſunt fidei. tom. 13. 532. 1.

Concilium qua poteſtate condat canones? to.13. 579. 2.

Sine Papa nihil poteſt definire. tom.13. 579. 11.
Concilium ante Papæ confirmationem habet vim directiuam, non coactiuam. tom.3. 560. 2.
Concilium quare ſtatuat pęnam anathematis ante Papæ confirmationem in non conſentientes? to.3. 561. 1.
Concilium generale poſſe indulgentias concedere, & Papam punire qui ſenſerint? to.1. ex Tannero. 49.309.
Concilij auctoritas generaliter ſumpta eſt minor auctoritate ſacrę ſcripturæ. to.1. ex Tannero. 50.
Concilium generale an habeat poteſtatem conferendi beneficia? to.3. 584. 2.
Conciliorum generalium auctoritas quanta ſit? to.4.433; & ſeq;& to.1.ex Tannero.47. 300. & ſeq.
Concilijs cur potiùs auctoritas, quàm poteſtas conueniat? to.4.433. 1.
Concilium generale an poſſit Cardinalibus adimere facultatem eligendi Papam in caſu deiectionis, vel mortis tempore ipſius Concilij? to.3. 385.1.
Concilium generale habet vim definiendi res fidei cum iudicio infallibili. tom. 3. 386. 2.
Concilij auctoritas in articulis fidei. to.13. 264. 1.
Concilij, & Papæ auctoritas vna, & eadem eſt. tom.15. 496. 1; & 499. 12; & tom.4. 437.6; & to.20. 440. 2; & to.19. 271. 2; & 278. 2.
Concilij generalis, & Papæ auctoritatis comparatio. to.3. 392. 1; & ſeq.
Concilium generale ſimul cum Papa non habet maiorem auctoritatem, quàm ſolus Papa. to.3.398. 2; & to.19. 454. 1.
Concilium generale per ſe loquendo non habet iuriſdictionem in cauſis criminalibus, vel ciuilibus, niſi ſint ei à Papa commiſſe; per accidens tamen poteſt illam habere. to.4. 722. 62; & ſeq; & 723. 69; & to. 9. 149.13; & 147.4; & ſeq.
Si aliquando poteſtatem exercuit iuriſdictionis, hoc non fuit in ſeſſionibus generalibus. to.4. 723. 67.
Concilium generale non habet poteſtatem canonizandi Sanctos. to. 9. 738. 2.
Nec etiam ſede vacante. to.9. 738. 2.
Ante confirmationem Papæ quam vim habeat? to.5. 142. 65.
Concilia etiam ab Hæreticis acceptata. to. 11. 3. 1; & ſeq.
Concilio in caſu ſchiſmatis quis conferat auctoritatem? to.9. 33. 150.

*Concilij Præſidens.*

Concilio generali ſemper præſedit Romanus Pontifex. to. 4.420. 1; & ſeq.
Quomodò cum ſumma Pręſidentis auctoritate ſtet Concilij libertas? to.4.423. 1.
Concilij præſidentia tres effectus operatur. to.4. 422. 1.
Concilio generali quomodò præſiderat Papa; & quomodò Imperator? to.4. 428. 1; & to.5. 151.112.
Concilijs generalibus cur Pontifices noluerint multoties intereſſe, quamuis ipſi ſoli à iure ſint Præſides? to.4. 725. 1; & ſeq.
Conciliorum generalium Præſidem eſſe Summum Pontificem eſt de fide. to.4. 726. 9; & ſeq.
Concilijs quare debeat vnus Præſes, tanquam caput, præſidere? to.3. 552.2.
Concilijs generalibus quare Papa, vt plurimùm præſidet per ſuos Legatos? tom.3. 553. 1; & ſeq.
Concilij generalis Præſes eſt ſolus Papa, vel eius Legatus. to.8. 851. 1; & ſeq; & to.5. 689. 2; & to.1. 77. 12.
Concilijs orientalibus numquam per ſe interfuit Papa. to.5. 690. 1.
Conciliorum Legati poſſunt cum inſtructione, vel ſine inſtructione Papæ intereſſe. to.5. 693.2.
Concilijs præſidere ſpectat ad ſolum Papam vel per ſe, vel per alios. to.12.614. 2; & to. 8. 851. 1; & to. 13. 502. 1; & ſeq.
Conciliorum Legati, ſeu Apocriſarij Papæ ſubſcribunt nomine Papæ; Epiſcopi verò nomine proprio. to.8. 895. 2.
Papa tripliciter præſidere poteſt conſilio. to. 10. 521. 2.
Concilio quomodò Papa præſideat; & quas partes in illo habeat Imperator? to. 1. 44. 1.
Concilio ſemper Papam præfuiſſe ex ipſius concilijs deducitur. to. 1. 76. 1.
Concilij generalis Legati Apoſtolicæ ſedis vice Papę præſidentes quę munera debeant implere? to.18. 312. 1.
Concilij Legati an poſſint eſſe laici? to. 10. 530. 2.
Concilij generalis III. Præſideus fuit S. Cyrillus. to.8. 853.11.
Præſidentis auctoritas generalis denominat etiam concilium generale. to.13. 476. 1.
Concilium illud eſt generale, cui præſidet Papa, qui eſt Epiſcopus totius Eccleſiæ. to.19. 397. 1.
Præſidere vnde dicatur, & quid propriè importet præſidere concilio? tom.8. 851. 1; & ſeq.
Ille ſolus, qui habet plenitudinem poteſtatis, vt Papa, poteſt concilio generali præſidere. to.8. 851. 2; & ſeq.

*Concilium repræſentans Eccleſiam.*

Concilium generale non eſt tota Eccleſia, niſi repræſentatiuè. to.4. 113. 2; & to. 9. 782. 1; & to.5. 692. 1.
Concilium generale qnomodò repræſentet totam Eccleſiam? to.4. 441.2; & ſeq; & 698. 30; & tom.9. 198. 31; & to.7. 552. 2; & to; 16.287.1.
Concilium generale puomodò dicatur vniuerſalis Eccleſia? to.4. 698. 32.
Auctoritatiuè dicitur tota Eccleſia. tom.4. 712. 25.
Concilium, quando diſſentit à Papa catholico, non repræſentat totam Eccleſiam. to.9. 212. 150.
Vt repræſentet totam Eccleſiam, ſufficit, vt contineat principaliores, & potiores Chriſtianæ Reipublicæ. to. 13. 493. 1; & 166. 2.
Concilium generale debet repræſentare totam Eccleſiam, quæ eſt corpus myſticum habens caput viſibile. to.7.520.1; & to.19. 409.2.
Concilium generale non confirmatum à Papa non repræſentat totam Eccleſiam, quia

Conci-

Concilium repræſentat Eccleſiam ſine capite. to.15.21. 105; & ſeq.
Concilium generale dicitur Eccleſia, licèt in eo non ſit tota Eccleſia. to.9. 386. 5.
Concilium ſine Papa non repræſentat totam Eccleſiam catholicam. to.19. 457. 2.
Concilium plenarium, licèt non ſit materialiter, eſt tamen formaliter auctoritatiuè tota Eccleſia. to.13. 562. 2; & 578. 2.
Concilium generale repræſentat Eccleſiam vniuerſalem à Chriſto inſtitutam. to. 3. 385. 2; & to.19. 4. 2.
Concilium eſſe repręſentatiuè Eccleſiam quomodò ſit intelligendum? to.18. 5. 2.
Repræſentat Eccleſiam quoad generalia, in quibus non eſt prouiſum de perſona particulari. to.19. 11. 1.

*Concilij ſententia.*

Concilij ſententia quæ ſit? to.3. 547. 2.
Concilij ſententia dupliciter accipi ſolet. to.13. 548. 1.
Concilij ſententia in cauſa fidei, an ſit maior Papæ ſententia? to.9. 471. 7.
Concilij ſententia, qua poteſt Papam de hæreſi conuictum hæreticum declarare, eſt potiùs declaratiua poteſtatis abdicatæ, quàm inductiua depoſitionis. to. 9. 404. 39.
Concilij ſententia eſt appellabilis ad Papam. to.9. 343. 227.
Conciliorum ſententiæ, ſi inter ſe ſint contrariæ, ſtandum eſt illi, quæ lata eſt à Concilio maioris auctoritatis, & antiquitatis. to.9. 215. 3.
Conciliorum priorum ſententiæ declarantur per concilia poſteriora. to.9. 216. 12.
Cùm plura concilia diſcordant in ſententia circa ea, quæ ſunt iuris poſitiui, cui potiùs ſit adhærendum? to.9. 216. 13.
Si concilium generale, & prouinciale diſcordent in ſententia, cui ſit adhærendum? to.9. 217. 17.
Concilij ſententia quando ſit præferenda Papæ ſententiæ? to.9. 203. 59.
Concilij ſententia quomodò ſit ferenda? to.18. 115. 4.
Conciliorum ſententiæ, & deciſiones an obligent ad firmiter illas tenendas? to. 3. 871.1.
Conciliorum ſententia Papæ ſententiæ eſt poſtponenda. to.5. 127. 31.
Concilij vnanimis ſententia diſcordans à ſententia Papæ nequit dari. to.10. 541. 2.
Concilij ſententia quoad maiorem partem poſthabenda eſt vnius Papæ ſententiæ. to.10. 542.1.
Concilij ſententia dependet à ſententia Papæ, non è contra. to.4. 720. 47. & ſeqq.
Concilij ſententia, quando ſententiæ Papæ eſt contraria, eſt relinquenda. to.9. 212. 137; & 145.
Concilij ſententiæ an ſtandum eſſet, ſi Papa vellet contra illam ſtatuere? to.9. 201. 47; & 202. 50.
Concilij ſententiæ tunc ſolùm ſtandum eſſet, quando Papa vellet aliquod, quod eſſet contra ius Diuinum, vel naturale. to. 9. 202. 52.
Conciliorum generalium ſententijs non acquieſcens Chriſtianus non eſt. tom. 19. 407.1.
Conciliorum ſententiam eſſe munitam Spiritu Sancto, quomodò ſit intelligendum? to.9. 208. 106.
Quomodò ſit præferenda ſententiæ ipſius Papæ? to.9. 479. 3.

*Concilij ſtatuta, & canones.*

Conciliorum ſtatuta indigent Romani Pontificis approbatione; & hæc fuit ſemper Eccleſiæ praxis, & ex Scripturis apertè colligitur. to.4. 721. 54; & ſeq.
Conciliorum generalium decreta ſunt conſilia Romanorum Pontificum. to.4. 724. 74.
Conciliaris conſtitutio facta in vno concilio, & in alio renouata à quo ſit denominanda? to.9. 166. 1.
Conciliorum ſtatuta an, & quæ poſſint à Papa diſpenſari, & tolli? to.9. 169. 9.
Concilij decreta quomodò dicantur facta per Spiritum Sanctum? to.9. 196. 7.
Conciliorum ſtatuta neceſſariò ſunt obſeruanda. to.13. 871. 1.
Conciliorum ſtatuta ſunt præcepta. to.3. 871.1.
Concilij ſtatutum interdicens ſolemnitatem ſecundarum nuptiarum præsbitero contradicenti pœnam impoſuit. to. 3. 883. 2.
Conciliorum acta, quæ damnarunt Petrum Leonis Antipapam. to.1. 13. 1.
Conciliorum ſtatuta, quæ damnarunt Octauianum Antipapam. to.1. 16. 1.
Conciliorum quorumdam decreta. tom. 1. 70. 2.
Conciliaris conſtitutio quid ſit? to. 5. 145. 85.
Conciliorum decreta non obligant Papam, niſi ſint iuris Diuini, vel naturalis. to. 5. 153. 122.
Conciliari conſtitutioni per quam clauſulam derogetur? to.5. 154. 129.
Conciliorum decretis quando poſſint Epiſcopi diſpenſare? to.5. 156. 135.
Concilia ſtatuerunt negantem Papę obedientiam grauiter peccare, & grauiſſimas pœnas incurrere. to.12. 103. 1.
Conciliorum generalium ſtatuta interpretari ſpectat ad ſolum Pontificem Romanum. to.6. 14.37.
Conciliorum generalium ſtatuta emendantur, & mutantur à Papa ſecundùm temporum circunſtantias. to.6. 28.99.
Conciliorum canones tranſgredientes quas pœnas incurrant? to.6. 24. 81.
Conciliorum diſpoſitiones, & decreta ab omnibus recipi debent. to.16. 416.2.
Conciliaris conſtitutio habet firmitatem, vt nunquam ei cenſeatur derogari; niſi expreſsè dicatur: *Non obſtante Concilio generali &c.* to.16. 417. 9.
Quibus ſtatutis poſſit Papa derogare? to.16. 417.12; & to.3. 14.2.
Conciliorum decreta neque approbata, neque reprobata ſunt magnæ auctoritatis in Eccleſia. to.10. 544. 1.
Conciliorum leges ſunt triplicis generis. to.10. 569. 1.
Concilium Lateranenſe, ſub Alexandro III. ſtatuit, quòd perſona electa à duabus partibus Cardinalium pro vero Papa eſt habendus. to.13. 343.1.

Conci-

Conciliorum ſtatuta quando tolli poſſint à Papa? to.5.114.11.
Nedum poſſunt, ſed etiam aliquando debent pro temporum varietate emendari. to.6. 28.99.
Conciliorum leges Papam non ligant. to.7. 765.1.
Conciliorum ſtatuta facta iuxta Papę inſtructionem datam ſuis Legatis non indigent vlteriori confirmatione. to.10.537.1.
Conciliorum decreta quomodò debeant à Papa abrogari? to.5.154.127.
Concilij generalis ſtatutum nequit ab eodem concilio retractari. to.6.7.12.
Conciliorum generalia decreta an ſint fidei Diuinæ, vel humanæ? to.7.382.1.
Conciliorum generalium ſtatuta in materijs doctrinalibus ſunt obiecta materialia fidei. to.15.9.32; & ſeq.
Conciliorum generalium decreta circa doctrinam fidei. to.15.10.36; & ſeq.
Sunt dictata à Spiritu Sancto ſuggerente veritatem. to.15.13.73; & ſeq.
Conciliorum generalium decreta in materia dogmatica indigent Papæ confirmatione. to.15.15.81.
Vt obligent omnes fideles ad credendum fide Diuina debent à Papa confirmari. tomo 15.16.83; & ſeq.
Conciliaris conſtitutio non tollitur per ſimplicem, & ſolam reuocationem. tomo 9. 344.234.
Concilium Apoſtolorum an condiderit decretum irritans electionem Clementis factam à Petro? to.9.483.11.
Concilium ſtatuit pœnam præsbiteria fornicarija, depoſuit Cardinales, Epiſcopos &c. to.9.235.2.
Concilium quomodò ſtatuat, definiat, pronunciet, atque condemnet? to.13.579.10.
Concilia nequeunt condere ſtatuta in præiudicium Eccleſiæ Romanæ, & Papæ etiam Sede vacante. to.13.606.11.
Conciliarium ſtatutorum effectus. to.3.539. 2; & ſeq.
Concilij generalis definitiones quatuor modis accipi ſolent. to.3.558.1.
Conciliariter factum quid ſit? to.3.562. 2.
Conciliorum decreta an habeant maiorem certitudinem, quàm Papæ decreta? to.3. 577.1; & ſeq.
Conciliorum ſtatuta an ſint de iure Diuino, vel humano? to.9.178.1.
Conciliorum generalium decreta ſine Papæ auctoritate ſubiecta eſſe poſſunt erroribus. to.1. ex Tannero. 48.306.
Conciliorum conſtitutiones non dependent à populi acceptatione. to.18.9.2; & ſeq.
Conciliorum ſtatuta etiam in iure contenta tolli poſſunt à Papa. to.18.126.3.
Conciliorum decreta rata eſſe non debere, niſi ſint indicta, & confirmata à Petri ſucceſſore, colligitur ex eiuſdem Petri ſententia promulgata in Concilio Hieroſolymitano. to.18.175.1.
Conciliorum ſtatuta poſtquam à Papa ſunt confirmata, ſunt irretractabilia. to.15. 520.34.
Conciliorum decreta exarantur à Spiritu Sancto, ideo nequeunt eſſe errori obnoxia. to.19.9.1.
Conciliorum decretis tenetur obedire Papa dubiua, & ſchiſmaticus. to.19.458.1.
Conciliorum decreta, quibus aſſiſtit Papa, cenſentur irrefragabilia, tanquam dictata à Spiritu Sancto. to.20.537.1.
Conciliorum ſtatuta an dicantur hominum ſtatuta, vel Dei? to.9.178.1; & ſeq.

*Concilij ſubiectio ad Papam.*

Concilium generale ſubijci Papæ euidenter colligitur ex eo, quòd damnati in Concilijs reſtituti fuerunt per Papam. to.4.188; & ſeq; & 438.7; & ſeq.
Concilium nec eſt, nec eſſe poteſt ſupra Papam legitimè electum. to.9.798.1; & ſeq; & to.19.4.2; & to.20.445.2; & ſeq.
Concilium generale eſt inferius Papa iure iuriſdictionis. to.9.173.2; & to.20.439.1; & ſeq.
Concilium generale eſſe ſupra Papam eſt ſententia noua, turpis, & ſcandaloſa. to.13. 836.2.
Concilio nequit Summus Pontifex ſe ipſum ſubijcere. to.5.155.131.
Conciliorum generalium Epiſcopi Occidentales ſemper fuerunt ſubiecti Romano Pontifici. to.6.140.5.
Concilium generale ſubijci Papæ quid importet? to.11.417.1.
Concilium generale eſſe infra Papam, & ei ſubijci plurium Conciliorum generalium teſtimonijs oſtenditur. to.11.398.2.
Concilium generale ſecundùm nullam rationem poteſt eſſe Papa ſuperius. to.7.532.2; & ſeq.
Concilium generale Papæ poteſtati ſubijcitur. to.5.696.2; & 832; & to.7.23.76. & to.10.206.1; & to.5.143.88; & ſeq; & to.11.389.1; & ſeq; & to.8.264.1.
Concilium generale ex eo, quòd recipiat robur à Sede Apoſtolica, ſe oſtendit Papæ ſubiectum. to.9.509; & ſeq.
Concilium eſſe ſupra Papam eſt propoſitio periculoſa. to.3.561.2; & 562.2; & ſeq; & 564, & ſeq; & 565.2.
Concilium generale dupliciter eſt infra Papam. to.3.561.2.
Concilium generale eſſe ſupra Papam, qui docuerint? to.1. ex Tannero. 48.309.
Concilia omnia ſemper fuerunt ſubiecta Romano Pontifici. to.17.466.16.
Concilia ſubeſſe Papæ poteſtati colligitur etiam ex eo, quòd à Papa confirmentur. to.9.480.5; & 510.72.
Concilium Papæ poteſtati ſubijcitur. to.19. 4.2; & 288.2; & 451.2; & ſeq; & to.20. 439.1; & ſeq; & 445.2; & ſeq.
Aſſerere concilium eſſe ſupra Papam eſt inducere duplex caput in Eccleſiam. to.19. 9.1.
Concilium non eſt ſupra Papam. tom.20. 537.2.
Conciliorum definitiones pendent à definitione, vel inſtructione Summi Pontificis; & ei ſubijciuntur. to.8.859.1; & ſeq; & 916. 1; & ſeq.

*Conciliorum ſuffragia.*

Omnes Epiſcopi etiam titulares, qui propriæ renunciarunt Eccleſiæ, habent ſuffragium, ſicut alij Epiſcopi. to.4.433.6.

Conci-

Digitized by Google

Conciliorum ſuffragium non competit Laicis. to.10. 527. 1; & to.19. 410. 1; & ſeq; & 414. 2.
Suffragium ferre in Concilijs generalibus non conuenit omnibus Sacerdotibus, quantumuis doctis. to.10. 529. 1.
Abbatibus, Generalibus Religionum, & alijs habentibus iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem ex Papæ priuilegio fuit conceſſum ſuffragium in Concilijs; Legatis verò Sedis Apoſtolicæ etiam Clericis conuenit ſuffragium definitiuum. to.10. 530. 2; & to.3. 547; & to.4. 431. 2; & to.5. 148. 99; & 688. 1.
Cardinales, Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, & Epiſcopi iure ordinario habent ſuffragium deciſiuum. tomo 10. 531. 1.
Etiam Epiſcoporum abſentium Procuratores in cauſis fidei, dummodò ſint clerici, habent ſuffragium. to.10. 532. 1.
Concilij ſuffragia quomodò ſint ſcrutanda? to.9. 134. 1.
Conciliorum ſuffragia alia ſunt definitiua, alia conſultiua. to.8. 861. 1.
Conciliorum Patres habent votum nedum conſultiuum, ſed etiam definitiuum. to.1. ex Tannero. 49. 309.
Imperatores, & alij laici non habent, nec habere poſſunt ſuffragium. to.2. ex Alano. 11. 2; & to.18. 111. 9; & ſeq.
Neque populus etiam collectiuè ſumptus. to.18. 313. 2.
Concilia generalia non regulantur numero ſuffragiorum, ſed Papæ confirmatione. to.10. 541. 2.
Conciliorum generalium ſuffragia non attenduntur ſecundùm pluralitatem ſuffragantium, ſed ſecundùm ſaniorem partem. to.9. 217. 25.
An clerici habeant ſuffragium? to.18. 111. 9; & ſeq.
In concilijs generalibus ſoli Epiſcopi à iure vocem habent. to.20. 113. 2.
In concilijs ſuffragiorum, ſeu votorum ſcrutinium quomodò fieri debeat. to. 9. 134. 1; & ſeq.

*Concilij generalis requiſita.*

Concilium generale exigit, vt conuocatio ſit generalis. to.4. 710. 13.
Concilium adhuc eſt generale, etiamſi non conueniant omnes Epiſcopi. to.4. 709. 12.
Quinam Epiſcopi ordinarij ſufficiant ad hoc, vt concilium verè ſit generale? to. 4. 710. 14.
Concilia aliquot generalia celebrata fuerunt ab exiguo Epiſcoporum numero. tom. 4. 710. 15.
Concilia generalia ſunt duplicis generis. to.4. 710. 16.
Concilia generalia Regnorum ex quibus perſonis conſtare debeant? to.4. 710. 18.
Vt concilium ſit generale, an ſaltem requirantur duæ partes Epiſcoporum, vel maior pars; vel ſufficiat ille numerus, quem iudicauerit, & vocauerit Papa? tom. 4. 711. 21; & ſeq.
Concilium generale requirit Patriarcharum præſentiam. to.4. 711. 27.
Nullum concilium generale fuit celebratum cum maiori numero ſexcentum ſexaginta Epiſcoporum. tomo 9. 142. 14.
Concilia generalia principaliora, & ſolemniora quæ fuerint? to.4. 111. 1.
Concilium Oecumenicum quid importet? to.3. 366. 2.
Concilium generale requirit, vt conuocatio generaliter fiat, non tamen requirit, vt omnes vocati interſint. tom. 12. 612. 1; & ſeq.
Concilium dicitur generale, non ſimpliciter, ſed ratione capitis totius Eccleſiæ, quod eſt Papa. to.12. 613. 1.
Concilium celebratum ſub Melchiade non fuit generale. to.4. 111. 4.
Concilium dupliciter dicitur generale, ſcilicet ex parte conuocantis, qui habet poteſtatem generalem in totam Eccleſiam; & ſic omne concilium congregatum à Papa eſt generale; & ex parte conuocandorum, & ſic ſolùm illud eſt generale, ad quod vocantur Epiſcopi totius Orbis. tom. 9. 778. 2.
Concilij generalis nomine in cauſa S. Athanaſij quid ſignificatum fuerit? to.6. 138. 2.
Concilium generale quot conditiones requirat? to.11. 386. 2; & to.6. 505. 2; & to.18. 9. 2.
Concilij generalis conditiones ſunt, quòd iuſſu Papæ ſit congregatum; quòd Papa per ſe, vel per ſuos Legatos interſit; & quòd omnes Epiſcopi conuocentur. to.7. 519. 1.
Concilium generale in quadruplici ſtatu poteſt conſiderari. to.7. 523. 2.
Concilij generalis nomine intelligitur concilium auctoritate Papæ ex toto Orbe congregatum. to.9. 466. 84.
Concilium non innixum Summi Pontificis teſtimonio non eſt generale. to. 1. ex Tannero. 48. 308.
Prima ſeptem concilia generalia quas conditiones habuerint? to. 2. ex Adolpho. 55. 1.
Concilia generalia nunquam tribuerunt Imperatoribus ſummam rerum definiendarum, antequam illam definirent. to. 2. ex Alano. 11. 2.
Quid requiratur ad hoc, vt concilium generale ſit legitimum? tom. 2. ex Turrecrem. 40. 1; & ſeq.
Concilium generale quem numerum Prælatorum requirat? to. 18. 114. 1; & tom. 13. 870. 2.
Concilij minor pars exiſtente ſchiſmate poteſt procedere, dummodò alia pars renuat venire, nec tollitur ratio concilij generalis. to.18. 114. 2.
Concilium quomodò generale dicatur? to.18. 314. 1.
Concilium ſine Papa, vt in caſu hæreſis, vel ſchiſmatis, vel mortis, quomodò poſſit dici generale? to. 9. 15. 41; & 50; & 23. 93; & 32. 145.
Concilia generalia ex parte conuocandorum rarò congregabantur. to.13. 498. 1.
Octo prima qua generalitate dicta ſint generalia? to.13. 497. 1.
Concilio generali non debent, vt ſit generale, intereſſe totius Orbis Prælati. tom.13. 497. 1.
Concilium celebratum à Papa præſentibus tantùm aliquibus an ſit generale? tom. 13. 498. 1.

Con-

Concilia generalia non ſemper agunt de fide, & de ſtatu vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 13. 499. 2.
Concilij generalis ratio conſtitutiua vnde ſumenda ſit? to.3. 870. 1.
Concilium dicitur generale etiam ratione auctoritatis ipſius Præſidentis. to.13. 476.1.
Concilium nequit eſſe generale ſine Papa. to.6. 505. 2.

*Concilia antiquiora, & præcipua.*

Concilia antiquiora quæ fuerint? to.9.779.1.
Concilia præcipua. to.16. 416. 2.
Concilia generalia approbata ſunt decem, & octo. to.9. 778. 2; & ſeq.

*Concilium generale appellabile.*

Concilium, cui interfuit Papa, eſt ſimpliciter inappellabile. to.5. 151. 113.
Concilium, etſi interſint Papæ Legati, eſt appellabile ad Papam; & multò magis ſi non ſit congregatum legitimè. to.5. 151. 114; & ſeq.
Concilia, quæ admiſerunt appellationem ad Papam. to.10. 403. 2; & ſeq.
Concilia ſtatuentia appellationem ad Papam in cauſis grauioribus. to.8. 386. 2.
Concilia prohibentia Eccleſiaſticis appellationem ad Imperatorem. to.16. 164. 2.
Concilium non habet ius appellationis. to.10. 564. 1.
Concilium futurum eſt infra Papam, ideo ad illud non licet appellare à Papæ ſententia. to.3. 585. 2.
Concilium non habet ius appellationis à Papa in cauſis de iure Diuino, nec de iure humano. to.3. 585. 1.
Concilia quomodò ſumantur, quando quæritur, an poſſit appellari à Papa ad Concilium? to.3. 585. 1.
In tribus caſibus poteſt admitti appellatio à concilio ad Papam. to.9. 461. 58.
A concilio generali appellare ad Papam quando liceat? to.9. 467. 1; & ſeq.
A concilio ſine Papa congregato licitum eſt ad Papam appellare. to.9. 467. 6.
Semper licitum fuit appellare à concilio ad Papam, nec canon Sardicenſis probat, quòd ſolùm ex tunc, & non antecedenter licuerit appellare. to.4. 449. 7.
Appellatio à concilio generali ad Papam probat à fortiori appellationem à concilio prouinciali. to.7. 287. 1; & ſeq.
A concilio generali confirmato, & approbato à Papa non licet appellare, quia ſic appellaretur à Papa ad Papam. to.4. 806. 2.
*Vid. appellatio à concilio ad Papam.*

*Concilium approbatum.*

Conciliorum approbatorum numerus. to. 9. 779. 2; & ſeq.
Concilium prouinciale approbatum, & confirmatum à Papa eſt eiuſdem auctoritatis, ac concilium generale. to.18. 9. 2.
Concilia plura approbata à Gratiano relata. to.5. 39. 1; & ſeq.
Concilia generalia approbata hucuſque celebrata quæ ſint? to.10. 209. 2.
Concilia approbata, & confirmata à Romanis Pontificibus, to. 13. 166. 1; & ſeq; & to.5. 682. 2; & to.9. 779; & ſeqq. & to.10. 576. 1.
Concilia approbata, & confirmata à Summis Pontificibus ſunt decem, & octo, quæ ab omnibus catholicis ſunt recepta, tanquam Oecumenica; à Græcis verò recipiuntur ſolùm prima ſeptem; à Lutheranis prima ſex; ab Euthychianis tantùm prima tria; à Neſtorianis verò ſolùm prima duo; & à Trinitarijs nullum recipitur. to.9. 779. 2.

*Concilij aſſiſtentia.*

Concilijs generalibus aſſiſtit Spiritus ſanctus; quapropter Patres ante omnia inuocationem præmittunt. to.15. 12. 64.
Concilij generalis Patres quando inſpirentur à Spiritu ſancto? to.15. 15. 82.
Concilium eſſe congregatum in Spiritu ſancto; & Spiritum ſanctum concilio aſſiſtere quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 578. 205.
Concilijs congregatis à Papa aſſiſtit Spiritus ſanctus; non autem conciliabulis, quæ congregata ſunt ſine Papa, vel contra Papam. to.8. 931. 2.
Aſſiſtentia Spiritus ſancti propter quæ inuocetur? to.13. 507. 1; & ſeq.
Concilia quare aliquando varientur, licèt magiſterio Spiritus ſancti eis aſſiſtentis ſint condita? to.16. 418. 1.
Concilio aſſiſtit Spiritus ſanctus, quando facit, quod in ſe eſt; quòd autem fecerit, quod in ſe eſt, non conſtat, niſi poſt Papæ approbationem. to.9. 801. 1.
Dicitur tribunal Spiritus ſancti, quia ſpecialiter ei ſuam aſſiſtentiam præbet. tom. 18. 4. 2.
Concilijs ritè celebratis Deus aſſiſtit. to. 19. 4. 2.
Concilio aſſidentes reguntur à Spiritu ſancto. to.19. 6. 1.

*Conciliorum cauſæ.*

Conciliorum cauſa, ſeu occaſiò allata à S.Cypriano eſt, quia vni ſacerdoti Dei non obtemperatur. to.15. 421. 6.
Conciliorum cauſæ ſunt vel circa fidem, vel circa mores. to.15. 6. 11.
Conciliorum cauſæ ſolùm debent pertinere ad Dei honorem, & hominum ſalutem. to.18. 315. 2.
Debent eſſe purè ſpirituales. to.18. 4. 2.
Cauſæ tractandæ, & definiendæ in concilijs generalibus debent præſcribi, & definiri ſolùm à Papa. to.8. 857. 2; & ſeq.

*Conciliorum celebratio.*

Concilij celebratio quomodò debeat inchoari? to. 18. 315. 1.
Concilium celebratum à populo in veteri lege fuit ordinatum ad malum. tom. 18. 315. 1.
Concilij miniſterium non eſt neceſſarium, ſed voluntarium. to.18. 129. 13.
Concilium à qua actione ſit inchoandum? to.13. 507. 1.
Concilia ſeptem celebrata fuerunt ab Apoſtolis. to.10. 511. 1; & ſeq.
Concilia antiqua celebrata ſumptibus Imperatorum. to.16. 208. 1.
Concilia celebrata tempore Cornelij contra errorem Nouati. to.13. 478. 1.
Conciliorum celebratio quando cœperit in Eccleſia? to.13. 477. 1; & ſeq.
Conciliorum celebratio debet eſſe frequens. to.6. 206. 1.
Concilia celebrata vſque ad Tridentinum. to.10. 516. 2.

Con-

Conciliorum generalium celebratio quem numerum Epiſcoporum requirat? tom. 3. 870. 1; & ſeq.
Concilij ingreſſus qualibus ceremonijs debeat celebrari; to.18.112.1; & ſeq.
Concilia, vt ritè celebrentur, duo debent vitare, propter quæ inuocatur aſſiſtentia Spiritus Sancti. to.13.507.1;& ſeq.
Concilia ſine Papæ auctoritate celebrari non poſſunt. to.6.407.2; & to.10.13.1.
Concilia celebrantur ab Eccleſia ad exemplum Apoſtolorum. to.1.70.1.
Tempus ad celebrandum concilium non eſt determinatum, ſed in arbitrio ipſius Papę. to.9. 62. 9.

*Conciliorum circunſtantiæ.*

Conciliorum circunſtantiæ ſunt de iure humano, non Diuino. to.10.507.2.
Temporis circunſtantia ipſius concilij non eſt determinata, ſed in arbitrio Papæ relicta. to.9. 62. 9.
Mutatio loci eſt circunſtantia, quæ eſt in arbitrio Papæ. to.9.145.35.

*Conciliabula.*

Concilium generale Papæ non ſubordinatum eſt conciliabulum. to.10.322.1.
Conciliabulum congregatum ad deponendum Ioannem XXII. to.9. 381. 27.
Concilia, quæ Papæ præſentiam, vel approbationem non habuerunt, vigorem ſuum amiſerunt, non tamen propter hoc conciliabula dicenda ſunt. to.9.473.24.
Concilium congregatum ſine Papa non eſt concilium, ſed conciliabulum. to. 9. 510. 72; & to.18.106.2.
Concilium, quod ſupra ſe Petri poteſtatem non agnoſcit, eſt conciliabulum, & Eccleſia malignantium. to.18.8.1.
Conciliabulum accedente Papæ conſenſu fit verum concilium. to.18.106.2.
Concilia generalia ſine Papæ auctoritate coacta ſunt damnata. to.4.687.11.
Concilium, vt fit conciliabulum, non eſt ſatis, quòd ſit illegitimum. to.4.692.42.
Conciliabulum,& concilium in quo differant? to.7. 22. 1.
Concilium ſine Papa acephalum eſt, & poteſt eſſe conciliabulum. tom. 9. 15. 40; & 13. 33.
Conciliorum diſſidia deſtruunt conciliorum rationes. to.19.9.2.
Concilium ſine Papa nullius eſt auctoritatis, quia eſt ſine capite. tomo 19. 15. 1; & 469. 2.
Concilia erratica. to.20.540. 1; & ſeq.

*Concilij duratio.*

Concilia quantùm debeant durare? tom. 6. 675.
Concilium debet durare vſque ad finem cauſæ, propter quam eſt congregatum. to. 9. 479. 64.
Tempus, quo durare debet concilium, non eſt determinatum, ſed eſt in arbitrio ſolius Papæ. to.9.62.9.

*Concilij epitheta.*

Concilia vocantur Synodi Epiſcoporum.to.4. 696.18; & to.18.110.6.
Dicuntur corpus Eccleſiæ. to.3.838.1.
Concilia generalia ſolùm ſunt tribunalia, in quibus hæreticorum errores, & falſitates poſſunt conuinci. to.20.537.1;& ſeq.
Concilium generale comparatur curriu Ezechielis. to.7.534.1.
Concilij generalis luminare maius eſt Papa. to.6. 51. 1; & ſeq.
Concilium tunc dicitur ſupremum,cùm Papa eſt in illo. to.9.465.79.
Habet formam cuiuſdam Senatus. tomo 9. 467. 3.
Poſtquam eſt congregatum, eſt vnum,& idem corpus cum Papa. to.9.472.12.
Concilium eſt tribunal Spiritus Sancti, in quo tractantur ſolę cauſę ſpirituales; ideo Principes ſæculares in illud nullum ius poſſunt habere. to.18.4.2.
Concilium generale vocatum fuit conſenſus vniuerſalis Eccleſiæ. to. 18.5.2.
Dicitur totius Orbis commotio. tomo 6. 172. 1.
Concilum generale cur vocetur Synodus Epiſcoporum? to.19.7.2.

*Concilia erratica.*

Concilia quare, & quomodò in rebus fidei errauerint? to.9.720.2.
Concilia quæ fuerint erratica? to.9. 204. 73; & to.13.548.1.
Aliquorum conciliorum errores. to.13.548. 1; & to.18.24.1; & ſeq.
Concilia generalia inſcio Pontifice Romano conuocata lapſa ſunt in errores. tom.1.ex Tanneto. 47.302.
Concilium ſine Papa ſemper fuit erroribus obnoxium. to.4. 704.78; & to.19. 516. 1; & ſeq.
Concilium coactum contra Marcellinum quomodò non fuerit erraticum? tomo 13. 440. 1.
Concilia acephala non habent aſſiſtentiam Spiritus Sancti, ideo ſunt erratica. to.6. 786. 1.
Concilium generale non congregatum, ſed reprobatum à Papa eſt erraticum. tom.12. 186. 1.

*Conciliorum exceptio.*

Concilia generalia ſemper excipiunt auctoritatem Papæ, & Eccleſiæ Romanæ. tom.9. 212. 148.

*Conciliorum forma.*

Concilij celebrandi forma debet eſſe in nomine Chriſti. tom.9.789.1; & ſeq; & to.7. 518. 2.
Quid ſit congregari in nomine Chriſti? to.3. 543.
Quando congregetur in nomine Chriſti? to. 3.684.2; & 878.2.
Concilij congregandi forma eſt in Spiritu Sancto congregari; & quid ſit? to.13. 168. 1;& to.18.315.1.
Omnia concilia ſecuta ſunt formam concilij Hieroſolymitani,quod coactum fuit in Spiritu Sancto. to.18.329.1.
Concilij forma à Chriſto Domino fuit inſtituta. to.7.608.2.
Non habet formam fori iudicialis. tom.8. 877. 1.
Conciliorum forma quæ ſit? to.5.689.1.

*Concilij infallibilitas, & fallibilitas.*

Concilium generale eſt fallibile, & de facto errauit. to.4. 113. 1.
Concilium generale quando ſit infallibile, & eius infallibilitas vnde oriatur? to.4. 440; & ſeqq.

Concilium generale an habeat infallibilitatem in iudicando? to.4.698.31.

Concilia generalia conuocata, & confirmata à Romano Pontifice errare non poſſe in rebus fidei eſt credendum de fide, habetur enim expreſsè in Diuinis Scripturis. to.9.780.2; & to.5.691.2.

Si concilium generale confirmatum poſſet errare, nulla eſſet via ad componendas controuerſias, ad euertendas hæreſes, eradicanda ſchiſmata, ad definiendas fidei veritates; & ſic ſufficienter Deus ſuæ non prouidiſſet Eccleſiæ. to.9.781.2.

Concilium generale eſt euidenter certum illis, qui ſunt præſentes, quia vident Epiſcopos in vnum conueniſſe; poſteris verò eſt euidens per humanam, ſed certiſſimam fidem. to.9.782.2.

Concilium generale etiam includens Papam non habet maiorem infallibilitatem, quàm ſolus Papa in definiendis fidei controuerſijs. to.9.798.2; & 799.1; & ſeq.

Concilium, antequam confirmetur à Papa, poteſt errare; non autem poſtquam eſt confirmatum. to.9.806.2.

Concilium poſſe errare quomodò ſit intelligendum? to.9.204.74; & ſeq.

Concilium, quatenus Papam includit, habet infallibilitatem. to.7.551.2.

Concilium quoad mores poteſt errare, quia crimina, quæ latent, poteſt abſoluere, to.15.697.40.

Concilia legitimè congregata, & confirmata nequeunt in fide errare. to.20.116.1.

Concilium, quod à Papa congregatum non fuit, eſt periculo errandi ſubiectum. to.16.285.2.

Concilium an in moribus poſſit errare? to.16.297.2; & ſeq.

Concilium nequit errare in doctrina fidei, & morum, ac eorum, quæ ad ſalutem conducunt. to.16.298.1.

Concilia confirmata quomodò, & in quibus à concilijs poſterioribus poſſint emendari? to.16.308.1.

Concilia ab errorum calumnia ab hæreticis inflicta vindicantur. to.16.554.1.

Concilium generale in his, quæ ſpectant ad fidem, poſt definitionem errare non poteſt. to.13.263.2.

Concilium ſeperatum à Papa nullam penitus habet infallibilitatem. to.7.566.2; & to.20.540.1; & ſeq.

Concilium Papæ auctoritate firmatum non poteſt falli, aut errare. to.13.879.2.

Concilium quodlibet, ſiue generale, ſiue nationale, ſiue prouinciale, dummodò fiat Papæ auctoritate, cum præſidentia ipſius, vel eius Legati, cum licentia, præſcriptione, & inſtructione, vt de fidei controuerſijs definiat, & iudicet, nequit errare. to.3.878.2; & ſeq.

Conciliorum decreta facta ſine inſtructione Papæ ante ipſius confirmationem infallibilitatem non habent. tom.10.538.2; & 540.1.

Concilia ſecluſa approbatione Pontificis nullam per ſe habent auctoritatem infallibilem definiendi fidei controuerſias. tom.13.166.1; & ſeq.

Concilium non eſt infallibile; quia ei Chriſtus Dominus non tradidit clauem ſcientiæ. to.20.541.1.

Concilia œcumenica à Papa non confirmata nullius infallibilitatis, & certitudinis in Eccleſia fuerunt. to.3.555.2.

Concilium in tantùm eſt infallibile, in quantùm per os Papæ ei loquitur Spiritus Sanctus. to.6.787.1.

Concilia quomodò in definitionibus controuerſiarum poſſint errare? to.10.40.2; & ſeq.

Concilium ſine Papa eſt obnoxium errori. to.11.433.1; & to.19.285.2.

Quam certitudinem habeat? to.8.272.1.

Concilium totum moraliter loquendo non poteſt errare, ſed tantùm aliqui. tom.8.272.2.

Concilij ſententia an ſit infallibilis, & an cuilibet alteri ſententiæ debeat præualere? to.9.501.2.

Concilium generale legitimè congregatum nequit errare in ijs, quæ ſpectant ad fidem. to.13.559.1; & ſeq.

Concilij Patres licèt omnes ſingillatim poſſint errare, non tamen poſſunt errare ſimul, & collectiuè ſumpti. to.13.562.2.

Concilijs generalibus non fuit collatum priuilegium non errandi in materia fidei. to.13.598.1; & 607.1.

Concilium generale congregatum legitimè nullum hactenus erraſſe legitur. tomo 3.559.2.

Concilij generalis legitimè congregati infallibilitas eſt à Spiritu Sancto aſſiſtente. to.3.560.1.

Concilia generalia coacta inſcio Pontifice fallibilitati fuerunt ſubiecta. to.1.ex Tannero. 47.302.

Concilia ſine auctoritate Papæ congregata non ſunt indefectibilia ex ſimilitudine Synagogæ. to.2. ex Pighio. 94.2; & to.10.208.1.

Conciliorum decreta vnanimi conſenſu Patrum, & Papæ Legatorum facta ſunt infallibilia etiam ante confirmationem ſummi Pontificis. to.3.558.2.

Concilium non congregatum, aut non confirmatum à Papa poteſt labi in errores. to.12.186.1.

Etiamſi ſit congregatum, dummodò tamen non ſit confirmatum, poteſt errare. to.12.186.1.

Quamuis non ſit congregatum, ſi tamen ſit confirmatum, nequit errare. to.12.186.1.

Concilia generalia deficiente Papæ ſuffragio ſæpe errarunt. to.8.150.2.

Concilium generale, vel prouinciale confirmatum à Papa eſt infallibilis veritatis. to.8.271.1; & ſeq; & 323.1; & ſeq.

Concilium generale independenter à Papa ſemper fallibile eſt, & errori ſubiectum. to.15.15.80.

Concilia generalia ſemper crediderunt infallibilitatem eſſe in ſolo Romano Pontifice. to.15.26.131; & ſeq.

Concilium generale, an prout repræſentat Eccleſiam vniuerſalem, poſſit errare? to.9.213.155.

An eius iudicium ſit infallibile in definiendis fidei controuerſijs? to.3.386.2.

Si conuocatum ſit ſine Papæ auctoritate, non eſt infallibile. to. 3. 387. 2.
Concilium generale indictum auctoritate Papæ interuenientis per ſuos Legatos & per illos conſentientis an habeat fidei firmitatem, & vim obligandi abſque Papæ confirmatione? to. 3. 388. 2.
Si Legati Papæ habeant inſtructionem à Papa circa res fidei determinandas, vim habet obligandi etiam abſque Papæ confirmatione. to. 3. 388. 2.
An habeat ſaltem infallibilitatem quoad res fidei, & morum? to. 3. 390. 2.
Concilium à Papa approbatum eſt infallibile. to. 20. 541. 1; & ſeq.
Concilio confirmato non acquieſcens hæreticus eſt. to. 20. 542. 2.
Concilium indictum à Papa perſonaliter non aſſiſtente an in ſuis actis ante confirmationem ſit infallibile? to. 3. 388. 1.
Conciliorum definitiones contra inſtructionem Papæ ſunt erroneæ. to. 10. 536. 1.
Conciliorum definitiones confirmatæ à ſummo Pontifice ſunt infallibilis veritatis. to. 10. 536. 2.
Concilium à Papa ſolùm recipit infallibilitatem. to. 15. 539. 1. & to. 20. 389. 2.
Concilium generale etiam congregatum legitimè non habet tantam infallibilitatem, quantam habet Papa definiens ex cathedra. to. 20. 443. 1; & ſeq.
Concilium eſt de iure Diuino, quatenus eſſe de iure Diuino importat eſſe figuratum in veteri lege, & in noua lege conſummatum. to. 19. 8. 2.
Concilium ſecluſo Papa non habet infallibilitatem. to. 20. 540. 1; & ſeq.
Concilium à Papa approbatum habet certitudinem fidei. to. 20. 543. 1; & ſeq.
Concilijs generalibus confirmatis à Papa adimere infallibilitatem eſt viam præcludere ad exterminandas hæreſes. to. 20. 543. 2; & ſeq.

*Concilij inſtitutio.*

Conciliorum inſtitutio an ſit de iure Diuino, vel de iure humano? to. 9. 785. 1; & to. 10. 506. 2.
Conciliorum inſtitutio à Deo ducit originem. to. 19. 4. 2.
Conciliorum inſtitutio quantùm ad circumſtantias loci, temporis, & perſonarum eſt de iure humano Eccleſiaſtico. to. 10. 507. 2.

*Vid. Concilij etimon, & origo.*

*Conciliorum Iudices, & Conſiliarij.*

Concilium plenum, & perfectum eſt Iudex controuerſiarum fidei. to. 4. 439. 2.
Conciliorum generalium Iudices de iure ſunt ſoli Epiſcopi, qui ſoli ad concilia ſunt neceſſariò vocandi. to. 4. 695. 1; & 696. 16.
Conciliorum Iudicibus debent Reges, & Principes ſe, & ſua iudicia ſubmittere. to. 9. 11. 19.
Concilium etiam cum Papa in rebus arduis ad fidem pertinentibus non eſt Iudex, ſed conſultor. to. 9. 13. 34.
Concilium eſt Iudex, quando in caſu hæreſis tractatur cauſa Papatus. to. 9. 24. 102.
Concilium cognoſcit, & iudicat vltra id, ad quod fuit congregatum. to. 9. 147. 5.
Concilij Patres an ſint Iudices, vel conſiliarij? to. 16. 291. 1; & ſeq.
Concilia tantùm conſuluerunt de hæreſibus, definitionem autem remiſerunt ad Papam. to. 8. 519. 1.
Concilium non iudicat, niſi propoſitionem, de qua eſt controuerſia, eſſe à Deo reuelatam. to. 10. 539. 2.
Concilium eſt Iudex, quando tractatur cauſa ſchiſmatis, & reformationis in Capite. to. 9. 472. 13.
Concilia non iudicant, & definiunt niſi motas controuerſias. to. 6. 156. 1.
Concilia iudicant res triplicis generis. to. 8. 872. 1.
Concilium eſt Iudex inter duos contendentes de Papatu; & in hoc caſu Eccleſia dicitur quaſi vacate. to. 9. 295. 138.
Concilium iudicare Papam ratione pœnarum inflictarum quid ſit? to. 9. 405. 41.
Concilium poſſe iudicare Papam quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 402. 18; & 493. 33.
Concilium dicitur ordinarius Iudex Ordinariorum. to. 9. 229. 27.
Conciliorum Iudices ſunt Epiſcopi cum ſubordinatione ad Papam. to. 10. 539. 1.
Epiſcopi in concilijs generalibus nedum ſunt conſiliarij, ſed etiam iudices. to. 8. 875. 1; & ſeq.
Iudices conciliorum ſe habent ad Papam, ſicut cauſæ ſecundæ ad cauſam primam, mouentur enim, vt moti. tomo 8. 894. 2; & ſeq.

*Concilij Iudex Supremus.*

Concilia debent habere vnum Supremum Iudicem controuerſiarum ad hoc, vt controuerſijs finis imponatur. to. 4. 647. 1.
Iudex Supremus conciliorum eſt ſolus Papa. to. 1. 95. 1.
In concilio Papa gerit Chriſti vices. to. 18. 315. 2.
Conciliorum generalium Supremum caput eſt Papa. to. 15. 454. 14: & to. 7. 10. 2.
Concilij, poſtquam eſt congregatum, caput Supremum, & Iudex eſt Chriſtus Dominus. to. 9. 296. 139.
Concilium eſt Iudex Supremus in cauſa ſchiſmatis. to. 9. 296. 140.
Nequit tamen eſſe Iudex, quando habetur verus, & indubitatus Papa. tomo 9. 296. 140.
An poſſit dici Iudex ſupra Papam accuſatum de hæreſi? to. 9. 370. 6.
Iudex Supremus conciliorum generalium principaliter, & primò determinans cauſas fidei, & morum eſt ſolus Romanus Pontifex, quo inconſulto nihil certi poteſt determinari. to. 8. 894. 2; & ſeq.
Solus Papa per auctoritatem, & infallibilitatem à Chriſto Domino D. Petro conceſſam, & in ipſum Papam tranſmiſſam eſt iudex infallibilis in concilijs. to. 8. 895. 1.

*Concilij iudicia, & cauſæ.*

Concilij iudicium ſimul cum Papa eſt maius tantùm extenſiuè Papæ iudicio. to. 8. 950. 1; & ſeq.
Concilij iudicium, non ſententia, aliquando fuit poſtulatum. to. 15. 681. 116.
Concilia quos Pontifices iudicauerint? to. 11. 458. 2; & ſeq.

Concilij generalis concorditer cum Papa ſentientis iudicium eſt infallibile. tom. 10. 537. 2.
Conciliorum cauſæ præſcribuntur, & proponuntur ſolùm à Papa. tomo 8. 857. 2; & ſeq.
Conciliorum cauſæ quomodò dicantur reſolui inſpiratione, & inſtinctu Spiritus ſancti? to. 9. 227. 10.
Concilium tempore ſchiſmatis res fidei definire non poteſt. to. 1. 132. 1.
Concilij propoſitio, in qua pauci diſſentiunt, & plures conſentiunt ſolùm poſt definitionem, non ante, eſt iudicium Eccleſiæ vniuerſalis. to. 4. 718. 35; & ſeq, & 719. 38; & ſeq.
Concilij propoſitio concorditer ab omnibus Patribus tradita eſt iudicium vniuerſalis Eccleſiæ. to. 4. 718. 35.
Concilia generalia quæ iudicare, & tractare debeant? to. 3. 383. 2; & 384. 1.
Concilium debet ſolùm tractare, & iudicare de ijs, quæ ſpectant ad Dei honorem, & animarum ſalutem. to. 18. 315. 2.
Conciliorum Iudicia reſpectu diuerſorum ſunt deciſiua, & conſultiua. tomo 4. 724. 73.
Conciliorum cauſæ dubiæ referri debent ad iudicium Apoſtolicæ Sedis. tomo 9. 473. 21.
Concilium non debet iudicare ſe immittendo omnibus cauſis indifferenter. tom. 13. 528. 1; & to. 19. 273. 2; & ſeq.
Concilijs generalibus æquè diuiſis, & oppoſitis quodnam iudicium eſt amplectendum? to. 13. 567. 2.
Concilia ſi diſſentiant à Papa, iudicio Papæ eſt adhærendum. to. 13. 569. 1.
Concilij generalis iudicio in caſu reformationis tenetur Papa ex honeſtate, non ex neceſſitate ſe conformare. to. 13. 600. 57.
Concilij Patribus inter ſe diſcordantibus quorum iudicio ſit adhærendum? tom. 9. 215. 1.
Concilij iudicium non eſt maius, quàm iudicium Papæ. to. 9. 465. 77.
Concilij, & Papæ iudicium nequit eſſe diuerſum. to. 3. 577. 2; & ſeq.
Diſcordantibus Patribus Concilij, & Papæ legatis quorum iudicio ſit adhærendum? to. 3. 578. 1; & ſeq.
Concilij iudicium eſſe iudicium Dei quomodò ſit intelligendum? to. 9. 435. 90.
Concilia tantùm illa decernunt, quæ à Papa eis diſcutienda proponuntur. tomo 19. 9. 2.
Ad concilium ſpectat iudicare, cùm duo Cardinales de Papatu contendunt, quis eorum potiori iure foueatur, non autem ad illud ſpectat Papam eligere. to. 19. 14. 2.

*Concilium legitimum.*

Concilium non legitimatur per ſolam conuocationem iuridicam. to. 4. 692. 42.
Concilium confirmatum à Papa eſſe legitimum eſt de fide. to. 10. 209. 2.
Concilium legitimum quodnam ſit? to. 10. 538. 1.
Concilium legitimè congregari quid ſit? to. 13. 168. 1.
Conciliabulum accedente ſolo Papæ conſenſu ſit legitimum. to. 18. 106. 2.
Concilium congregatum ab eo, qui non eſt verus Papa, nequit eſſe legitimum. to. 13. 578. 2.
Concilium generale declarare legitimum per ſe ſpectat ad ſolum Romanum Pontificem, per accidens autem ad ipſum concilium poteſt ſpectare. to. 4. 722. 57; & ſeq.
Concilium ſine Papa eſt omnino illegitimum. to. 3. 543. 1; & ſeq; & to. 5. 696. 1.
Concilium ſine Papa nec legitimum eſt, nec habet aliquam vim. to. 3. 570. 2.

*Concilij locus.*

Concilij locus à quo priùs debeat nominari ex duobus de papatu altercantibus? to. 9. 51. 256; & 55. 275.
Concilij loco ſemel deputato, ſi ſuſpicio impreſſionis naſcatur, an Papa poſſit illum licitè recuſare? to. 9. 55. 276.
Concilij locum deputare ſpectat ad ſolum Papam. to. 10. 522. 1.
Concilium ſine Papa non eſſe legitimum ſtatuit VIII. Synodus. to. 18. 11. 2.
Mutatio loci à Papa tranſmiſſa, vt in concilio tractetur, ſi vnus tantùm diſſentiat, ſufficit ad impediendam mutationem noui loci. to. 9. 145. 35.

*Conciliorum obſeruantia.*

Concilijs quatuor generalibus primarijs S. Gregorius Magnus voluit deferri eandem obſeruantiam, & honorem, qui defertur quatuor Euangelijs. to. 18. 9. 1; & to. 5. 728. 8.
Concilijs quæ obijciant hæretici? to. 16. 201. 2; & 281. & ſeq.
Cur primis quatuor concilijs tanta obſeruantia debeatur? to. 9. 200. 39; & tom. 5. 728. 1.
Conciliorum generalium canones qualiter ſint obſeruandi? to. 9. 603. 271.
Concilia generalia etiam à Papa ſunt obſeruanda, & in ijs, quæ ſunt de fide, illis obedire tenetur. to. 13. 598. 61.
Prima quatuor concilia fuerunt acceptata ab vniuerſa Eccleſia orientali, & occidentali, tanquam quatuor euangelia. tom. 12. 69. 1.
Prima quatuor concilia non poſſe mutari, aut reuocari dupliciter poteſt intelligi. to. 13. 556. 2.
Conciliorum generalium à Papa confirmatorum decretis non acquieſcens, & reuerentiam non exhibens Chriſtianus non eſt. to. 19. 407. 1.
Conciliorum generalium confirmatorum diſpoſitiones, & decreta, vtpotè dictata à Spiritu ſancto, ab omnibus ſunt recipienda, & obſeruanda. to. 16. 148. 1; & to. 9. 108. 106.

*Concilij generalis officia.*

Concilij generalis officia quæ ſint? to. 5. 148. 96; & ſeq.
Concilium generale quomodò adminiſtretur à Sacerdotibus, & ſæcularibus? to. 2. ex Alano. 10. 1.
Procuratorum, Notariorum, & Cuſtodum in concilijs generalibus officia quę ſint? to. 3. 380. 2.

*Conciliorum ordo doctrinæ.*

Concilia ſequuntur doctrinam SS. Patrum. to. 4. 158. 2; & 159. & ſeq.
Concilia generalia non debent ſolam doctri-

nam inquirere, ſed etia m auctoritatiuè iudicare. to. 4. 434. 2.
Concilia generalia ſemper amplexa ſunt doctrinam, & auctoritatem Romani Pontificis. to.4. 692. 40.
Concilia generalia ſemper conſuluerunt ſacram Scripturam, Apoſtolorum inſtituta, priorum conciliorum decreta, Romanorum Pontificum ſtatuta, ſanctorum Patrum doctrinam, & Theologorum rationes. to.16. 296. 1.
Concilia plenaria priora quomodò emendentur à concilijs plenarijs poſterioribus? to. 13. 607. 17.
Conciliorum generalium doctrinæ regula, & norma eſt verbum Dei ſcriptum. tomo 8. 875. 2.
Conciliorum Patres debent habere notitiam totius à Deo inſpiratæ doctrinæ, & peritiam irreprehenſibilem dogmatum diuinorum. to.9. 128. 2.
Doctrinæ conciliorum perennis, & infallibilis regula eſt ſacra Scriptura, & traditiones, quibus verum à falſo diſcernitur in ijs, quæ ſpectant ad fidem, & mores. tom. 4. 439. 1.

*Conciliorum ordo procedendi.*

Concilij ordo. to. 10. 209. 2; & to. 8. 851. 2; & ſeq.
Concilium ſeruare debet ordinem iudicialem cauſarum. to.4. 723. 70.
Concilium, in quibus cauſis poſſit procedere per viam inquiſitionis? tomo 9. 31. 141.
Concilij exordium quale eſſe debeat? to. 9. 128. 3; & ſeq;
Quæ preces debeant in initio cantari? to. 9. 130; & ſeq.
Concilium an poſſit adiri per viam querelæ? to.9. 161. 1.
Concilia quæ debeant vitare, & cauere? to. 13. 507. 2.
Vt ritè celebrentur, duo debent obſeruare, propter quæ Spiritus Sancti aſſiſtentia inuocatur. to.13. 507. 1; & ſeq.
Apprecari ſolent Imperatoribus fœlicitatem, ſi pro Dei cauſa ſteterint. to.1. 502. 1.
Conciliorum inceptio quo ordine fieri debeat? to.18. 314. 1.
Concilia cum Papa malo eundem ordinem debent tenere, quem tenuerunt Apoſtoli cum D. Petro, qui eum humiliter redarguerunt. to.18. 176. 2.
Ordo controuerſiarum tractandarum præſcribi poteſt à ſolo Romano Pontifice. to.10. 523. 2.
Ordo, ſcientia, & actio conciliorum ſe habent ad ſimilitudinem ordinis, ſcientiæ, & actionis, quæ reperiuntur in Hierarchia cœleſti, ad cuius ſimilitudinem exemplata fuit Hierarchia Eccleſiaſtica. to.8. 887. 2; & ſeq.

*Concilij Patres.*

Conciliorum Patres ſunt lucernæ ardentes in caliginoſo errorum loco. to.6. 5. 1.
Concilij Patres ſunt membra Eccleſiæ. to.20. 539. 1.
Conciliorum Patres ſe habent reſpectu Papæ, ſicut ſe habent cauſæ ſecundæ per ordinem ad cauſam primam? tomo 8. 894. 2; & ſeq.
Recipiunt auctoritatem à Papa. to. 8. 887. 2; & ſeq.

*Vid. auctoritas concilij à quo ſit?*

*Concilij perturbatores.*

Concilij incolæ perturbantes concilium quomodò debeant puniri? to.9. 132. 1; & 132. 3; & ſeq.
Concilij contemptor poteſt excommunicari. to.9. 503. 57.
Conciliorum celebrationem impedientes, tanquam hoſtes Eccleſiæ, & chriſtianæ Religionis habendi, & puniendi ſunt. to.13. 501. 2.
Concilij iam congregati ad tollendum ſchiſma turbatores tanquam ſchiſmatici habendi ſunt. to.13. 501. 2.

*Concilium plenarium.*

Concilij generalis plenitudo, ex quibus debeat conſtare? to.13. 475. 2.
Concilium plenarium quid ſit? to. 13. 559. 1.
Concilium plenarium in Africa quomodò celebrabatur? to.6. 285. 2; & ſeq.
Concilium ſine Papa nequit dici plenarium. to.18. 129. 13.
Concilium plenarium debitè celebratum repudiari non poteſt. to.1. 270. 2.
Concilij plenarij ſententia totius Eccleſiæ ſententia appellatur. to.19. 407. 1.
Concilia plenaria priora emendantur à poſterioribus in his, quæ ſunt iuris poſitiui, quæ ſpectant ad externum ritum, ac diſciplinam eccleſiaſticam, quæ pro perſonarum, locorum, & temporum circunſtantijs poteſt variari; non in his, quæ ſpectant ad fidem. to.19. 409. 1.

*Concilij poſtulatio.*

Concilium magna ingruente Eccleſiæ neceſſitate nedum per Cardinales, ſed etiam per minimum de vniuerſitate poteſt à Papa poſtulari. to.9. 8. 7.
Concilia debent à Papa poſtulari cum omni humilitate, & reuerentia. tom.9. 22. 89; & ſeq.

*Concilijs præſentia.*

Concilijs quomodò interfuerint Imperatores, & Reges? to.15. 479. 16; & ſeq.
Concilijs intereſſe conceditur Imperatoribus, & Regibus. tom.10. 522. 1; & to.5. 149. 103.
Concilijs quomodò interfuerint clerus, & populus? to.13. 492. 2.
Concilium an requirat Papæ præſentiam? to.5. 151. 110.
Concilio præſentes an in abſentia gaudeant fructibus ſuorum beneficiorum? tom. 9. 138. 1.

*Concilij profeſſio fidei.*

Concilij forma profeſſionis fidei quæ ſit? to. 1. 99. 2.
Concilij Patres quam fidem debeant profiteri? to.18. 313. 1.

*Conciliorum quæſtiones.*

Conciliorum quæſtiones ad Papam ſunt deferendæ. to.8. 839. 1.

*Concilium ratum.*

Concilium nullum fuit, nec erit ratum, quod non ſit Papæ auctoritate fulcitum. to. 9. 473. 22.
Concilium non ratum, & ratum quale ſit? to.1. 72. 2.

Con-

*Concilij recuſatio.*

Concilium iudiciariè procedens nequit recuſari, vel allegari, vt ſuſpectum. to.18. t15. 2.

Concilium, cui præſidet Papa, recuſari non poteſt; illud tameo, cui Papa non præſidet, poteſt recuſari. to.4. 722. 59.

Concilium generale an poſſit recuſari, vt ſoſpectnm? to.9. t59.t; & to.5.152. 117; & ſeq; & to.19. 9. t.

Concilij capite ſuſpecto, vel ſuſpectis maiocibus concilium potuit recuſari, vt ſuſpectum? to.9. 160. 6.

Concilium generale etiam ſine Papa congregatnm, in quibus caſibus non poſſit recuſari? to.9. 160. 12; & ſeq.

Concilium ex eo, quòd poſſit errare, non poteſt recuſari. to.9. 161. 14.

Concilium, licèt non poſſit recuſari, poſſunt tamen recuſari aliqui ſuſpecti, donec cauſa tractetur. 10.9. 161. 15.

Coociliunı recuſans etiam ante confiematio nem eſſet ſuſpectus de hæreſi. tom.8. 326. 2.

Concilio plenario debitè celebrato repugnare magna ſtultitia eſt. to.1. 270. 2.

Concilium generale recuſantes excommunicationem incurrunt. eo.5. 692. 2.

*Concilij generalis regula, & norma.*

Concilij generalis regula, & norma eſt verbum Dei ſcriptum, & traditum. to.8.875. 2; & ſeq.

*Concilia reprobata.*

Concilia reprobare ſpectat ad ſolum Romanum Pootificem. to.12.614. 2.

Concilia partim reprobata, & partim approbata. tomo 9. 779. 2; & ſeq; & tomo 10. 576. 1.

Concilia per Papam rèprobata. to.9. 169. 8; & to.5. 682. 2.

Conciliorum generalium à Papa reprobatorum ſeries. to.10. 576. 1.

Concilia omnino reprobata, tanquam ſathanæ conuenticula, ſunt octo. to.9. 780. 1; & ſeq.

Conciliorum ex parte reprobatorum, & ex parte approbatorum catalogus. tom. 10. 576.1.

*Concilij, & Scripturæ comparatio.*

Conciliorum, & ſacræ Scripturæ diſcrimina. to.5. 694. 2.

*Conciliorum ſubſcriptio.*

Conciliorum Legati, ſeu Papæ Apocriſarij ſubſcribunt concilijs nomine Papæ; Epiſcopi verò oomine proprio. to. 8. 895. 2; & ſeq.

Concilijs ſubſcribunt Epiſcopi, noo tamen ea confirmant. to.10. 525.1.

Conciliorum modus ſubſcribeodi decretis. to.10. 543. 1.

Concilia Epiſcoporum cor aliquando petierint ab Imperatoribus, vt ſubſcriberent? to.16. 208. 1.

Conciliorum acta ſub cuius oomine debeant inſcribi? to.9. 162. 2; & ſeq.

Conciliorum conſtitutiones edi debent ſub nomine Papæ. to.9. 163. 7.

Concilium licèt in pluribus caſibus ſubſcripſerit ſub nomine vniuerſali ipſius concilij; hoc tamen fuit ex permiſſione, & tolerantia Papæ; quia quod fit per concilium generale, virtualiter fit per Papam. to. 9. 166. 25.

Conciliorum generalium ſubſcriptionis formula. to.15. 546. 14.

An, & quomodò concilijs Imperatores ſubſcripſerint? to.19. 432. t; & ſeq.

Papa ſubſcribens concilio aliter ſubſcribit, ac ſubſcribant Epiſcopi; hinc Eugenius IV. concilio Florentino ita ſubſcripſit: *Ego Eugenius definiens ſubſcripſi*; alij verò Epiſcopi ſolùm ſcripſerunt: *Ego ſubſcripſi*. to.8. 895. 2.

*Concilij ſuperioritas.*

Concilium tempore ſchiſmatis eſt ſupra Papam. tò.6. 817. 2.

Coocilium in aliquibus caſibus præualet Papæ. to.11. 433. 1.

Coocilium legitimè congregatum eſt ſuper omnes Eccleſias. tom. 9. 483. 14; & 492. 24.

Conciliom quomodò dicator maius Papa? to.9. 504. 60; & 505.65; & 507.70; & 592. 238.

Concilium poteſt dici maius Papa maioritate iudicij diſcretiui, non definitiui. to.13. 569. 1.

Concilium eſt ſuperius Papa ſchiſmatico, dubio, & incerto. to.1. 132. 1.

Concilium geoerale non eſt ſupra Papam legitimum. to.11. 389. t; & ſeq; & tom. 7. 514. 2; & ſeq.

Concilium acephalum nequit eſſe ſupra Papam. to.7. 543. 1; & ſeq.

Concilium etiam in ijs, quæ ſunt iuris poſitiui, non eſt Papa ſuperius, ſed inferius. to.4. 113. 2.

Aſſerere concilium eſſe Papa ſuperius an ſit propoſitio erronea, & temeraria? to.3.564. 2.

Ita repugnat concilium eſſe ſuperius Papa; ſicut repugnat omnia membra etiam ſimul eſſe ſupra caput. to.4. 729. 34.

*Vid. Papa ſuperioritas ad concilia.*

*Conciliorum teſtimonia Eccleſiæ primatus.*

Concilia atteſtantia Papæ infallibilitatem. to. 10. 335. 2; & ſeq; & 348. 2; & 356. 2; & ſeq; & 361. 2; & ſeq; & 366. 2; & ſeq; & 388. 1; & ſeq; & 341. 2; & ſeq; & tom. 15. 26. 131; & ſeq; & to.11. 458. 2; & tom. 7. 676. 2; & 691. t; & 694. t.

Coucilij teſtimonium; quo probatur concilium ſioe Papa eſſe omnino illegitimum. to.18. 11. 2.

Coocilij teſtimooium, quo firmatur nullum poſſe celebrari coocilium, nec Epiſcopum poſſe ſioe Papæ auctoritate iudicari, & damnari. to.11. 13. 3.

Coocilia atteſtantia Papæ poteſtatem in Reges, & Principes. to. 7. 357. 2; & 376. 1; & ſeq.

Concilia atteſtantia Papæ poteſtatem in totam Eccleſiam. to.14. 138. 1; & ſeq.

Concilia atteſtantia io ſolo Papa eſſe poteſtatem congregandi concilia generalia. to.6. 620. 1.

Concilia atteſtaotia Eccleſiæ Romanæ veritatem. to.10. 224. 2.

Concilia atteſtantia Papæ ſuperioritatem ad totam Eccleſiam. to.11. 398. 2; & ſeq.

Concilia atteſtantia Papam à nemine poſſe iu-

iudicari. to.11. 435; & 436. 2.
Concilij teſtimonium, quo firmatur vineam Domini fuiſſe Papæ commiſſam. tom. 6. 444. 2.
Concilia atteſtantia Papam eſſe omnium Magiſtrum, & infallibilem interpretem fidei. to.13. 225. 2.
Concilia atteſtantia ſupremam Papæ poteſtatem. to.18. 188. 1.
Concilia atteſtantia Papam ab Hæreticis odio habitum ſemper fuiſſe. to. 12. 108. 1.
Conciliorum diuerſorum ſcripta atteſtantia ſupereminentiam Romani Pontificis. to. 1. 151. 2.
Concilia atteſtantia Petri primatum. to.14. 45. 1; & 95. 2; & tom. 15. 177. 1; & 233; 16; & to.7. 37. 1; & to.11. 263.7; & to.10. 11. 1.
Concilia atteſtantia Eccleſiæ primatum. to.15. 215. 27; & to.18. 336. 2.
Concilia atteſtantia Papæ primatum. to. 15. 297. 2; & to.12. 97. 1.
Concilia atteſtantia ſupremam Papæ poteſtatem in definiendis fidei controuerſijs. tom.8. 386. 2; & ſeq; & tom. 14. 138. 1; & ſeq.
Concilia generalia atteſtantia ſuperioritatem Papæ ad concilia. to. 7. 557. 2; & ſeq; & to.11. 396. 2; & ſeq.
Concilia atteſtantia Papam ſuccedere D. Petro in Eccleſiæ primatu. tom.10. 11. 2; & to.3. 345; & ſeq; & to.12. 586. 1.
Concilia atteſtantia Petri primatum in totam Eccleſiam, & etiam in alios Apoſtolos. to.5. 177. 1; & ſeq; & to.1. 47; & ſeq; & tom.2. ex Pighio. 13. 1; & ſeq; & tomo 7. 37. 1; & tomo 4. 159. 2; & 759. 110; & tom.11. 263. 7.
Concilia atteſtantia Petri, & Papæ eius ſucceſſoris principatum ſuper totam Eccleſiam eſſe de iure diuino, non autem de iure humano Eccleſiaſtico. to.19. 343. 1; & ſeq.

*Concilij titulus.*

Concilij titulus quinam eſſe debeat? tom. 9. 11. 16.
Concilij intitulatio quomodò ſit facienda? to.9. 162. 1.
Conciliari epiſtolæ qualis titulus ſit præfigendus? to.13. 492. 2.
Concilium ſolùm habet cognoſcere de titulo. to.9. 84. 39.
Concilij Tridentini titulus qualis ſit? to. 7. 516. 1.

*Concilij translatio, & prorogatio.*

Concilij translatio, & prorogatio à Papa ſolùm fieri poteſt. to.8. 830. 1.
Concilium nequit ſe ipſum transferre, prorogare, aut diſſoluere. to.8. 837. 2.
Concilium ob quas cauſas etiam inuitis Patribus poſſit transferri? tomo 9. 473. 24; & ſeq.
Concilium quando nequit transferri, vel prorogari, multò minùs poteſt diſſolui. to.9. 479. 64.
Translatio concilij de vno ad alium loco ſi tractetur in concilio, ſufficit ad impediendam electionem noui loci, quòd vnus tantùm ex vocem habentibus diſſentiat. to. 9. 144. 35.

*Concilij tutores, & defenſores.*

Conciliorum tutores, & defenſores ſunt Imperatores, Reges, & Principes. tomo 4. 432. 2.
Imperatori conuenit tuitio concilij, quia ei conuenit Eccleſiæ defenſio; non autem ei conuenit conuocatio. to. 4. 431. 1.

*Conciliorum validitas.*

Concilium à ſe ipſo congregatum quando ſit validum? to. 9. 22. 91; & ſeqq.
Concilium ad hoc, vt ſit validum in caſu, quo duo de Papatu contendant, & vterque pro concilij celebratione in loco determinato conueniat, an requiratur maior pars vtriuſque obedientiæ? to.9.46. 228.
Concilium, vt validè celebretur, debet duo habere, ſcilicet illuminationem veritatis; & quòd ſit vna omnium mens. tomo 9. 128. 2.
Concilij validitas dependet à conſenſu Summi Pontificis, cuius eſt validare, & inualidare concilia. to. 3. 540. 2; & ſeq.
Concilium generale, vt ſit validum, an neceſſariò requirat interuentum quatuor ſupremorum Patriarcharum? to. 3. 378. 1.
An requirat præſentiam Patriarcharum Orientis? to. 3. 417. 2; & 478. 1; & ſeq.
Concilium generale ad validitatem quatuor neceſſariò requirit. to. 3. 415. 1; & ſeq.
Concilium non eſt validum, niſi Pontifice, tamquam capite, & Præſide ſit munitum, atque informatum. to. 3. 543. 1.
Concilium, vt ſit validum, aliquas conditiones eſſentiales, & alias accidentales requirit. to. 3. 415. 1.
Concilium, vt ſit validum, debet vnum ſupremum caput agnoſcere. to. 4. 738. 50; & ſeq.
Quas conditiones ad hoc, vt ſit validum, exigat? to. 11. 386. 2; & to. 6. 505. 2.
Vt concilium ſit validum, non requirit neceſſariò, quòd ſint præſentes Epiſcopi Orientales, etiamſi habeant communionem cum Eccleſia Romana. to. 3. 417. 2; & ſeq.
Ad eius validitatem requiritur, quòd in Chriſti nomine ſit congregatum. tomo 3. 543. 2; & ſeq.

*Concilij vtilitas, & neceſſitas:*

Conciliorum generalium vtilitas quęnam ſit? to. 4. 646. 2; & to. 19. 9. 1; & to. 12. 608. 1; & to. 10. 546. 1; & to. 11. 387. 2; & tomo 5. 686. 1; & to. 1. 70. 2.
Concilia generalia ſemper fuerunt maximo Eccleſiæ vſui. to.4.738. 50; & ſeq.
Conciliorum neceſſitas quæ fuerit? to. 15. 660. 91; & to. 10. 548. 1; & ſeq; & to. 12. 608. 1; & to. 11. 387. 1; & to. 3. 366. 2; & ſeq.
Conciliorum generalium effectus quãtùm vtiles fuerint Eccleſiæ? to. 13. 858. 1.
Concilia etiam legitimè congregata in quibuſdam temporum circunſtantijs poſſunt, & potuerunt Eccleſiæ nocere. to. 3. 913. 2; & ſeq.
Concilia generalia omnia nequeunt à Papa ſimpliciter prohiberi, quia aliquando ſunt neceſſaria, & maximè vtilia Eccleſiæ, & fidei. to. 13. 574. 2.
Concilia generalia non ſunt ſemper ſimpliciter neceſſaria. to. 2. ex Adolpho. 55. 1.
Concilium generale non eſt ſimpliciter neceſſa-

ceſſarium ad iudicandos Epiſcopos . to.6. 193. 1.
*Vid. finis Conciliorum.*

*Concilium nationale.*

Conciliorum nationalium occaſio, & origo. to. 4. 442. 1.

Conciliorum nationalium praxis, & vſus tam in Oriente, quàm in Occidente. to. 4. 443. 2.

Concilia nationalia quas cauſas definiuerint? to. 4. 444. 3; & ſeq.

Conciliorum nationalium, & generalium cur vſus defecerit? to. 4. 445. 5.

Concilia nationalia tantùm permiſſu Regum fuerunt congregata. to. 8. 817. 2; & ſeq.

Concilia nationalia à Primate ſolùm conuocari poſſunt. to. 10. 517. 2; & to. 4. 668. 13.

Concilium nationale debet conuocari per Patriarcham, vel per Primatem illius nationis, & in defectu iſtorum per Epiſcopum antiquiorem. to. 3. 380. 2.

Concilium nationale præſente, & indicante Papa obligat totam Eccleſiam. to. 3. 684. 11 & ſeq.

Concilia nationalia in Gallijs quomodò fuerint celebrata? to. 6. 167. 1; & ſeq.

Concilia nationalia quomodò debeant congregari? to. 3. 380. 2.

Qui ad illa ſint vocandi? to. 3. 381. 1.

Quæ poſſint tractare, & definire? to. 3. 383. 1.

Non habent infallibilitatem quoad res fidei, & morum. to. 3. 390. 2.

Concilia nationalia fuiſſe celebrata etiam in Prouincijs Hiſpaniarum apertè colligitur ex concilio Toletano I. circa annum Domini 400. to. 4. 444. 1.

Conciliorum nationalium in Africa præcipuè fuit frequentiſſimus vſus. to. 4. 444. 2.

Concilia nationalia poſtremis quingentis, aut ſexcentis annis in deſuetudinem abierunt. to. 4. 445. 5.

*Concilia prouincialia.*

Conciliorum prouincialium fundamentum. to. 4. 445. 1.

Concilium prouinciale eſt duplex; aliud repentinum, ſeu indictitium; aliud ſtatum, ſeu ordinarium. to. 4. 445. 1.

Concilium prouinciale ſtatum, ſeu ordinarium agebat ſolùm de renunciatione Epiſcoporum; de translatione eorundem de vna ad aliam Eccleſiam; de coadiutore cum futura ſucceſſione; & de cauſis ciuilibus, & criminalibus clericorum, & laicorum. to. 4. 445. 1; & ſeq.

Concilium repentinum quid fuerit, & de quibus tractare debuerit? to. 4. 445. 2; & ſeq.

*Conciliorum prouincialium auctoritas.*

Conciliorum prouincilium auctoritas per concilium Sardicenſe fuit moderata. to. 4. 447. 5.

Concilium prouinciale quam auctoritatem habuerit circa cauſas criminales Epiſcoporum, & circa eorum depoſitionem. to. 4. 448. 6; & to. 9. 156. 62.

Poteſt cognoſcere de cauſis Epiſcoporum, non Archiepiſcoporum. tom. 9. 156. 58; & ſeq.

Concilia prouincialia ſemper ſaluarunt Romanæ Sedis auctoritatem, ad quam ſemper licuit appellare. to. 4. 449. 7.

Concilia prouincialia in deſuetudinem abierunt propter imminutam eorum auctoritatem, & frequentem appellationem ad Sedem Apoſtolicam. to. 4. 451. 8.

Concilia prouincialia quos hæreſiarchas damnauerint? to. 12. 186. 2.

Nequeunt obligare totam Eccleſiam. to. 15. 5. 8.

Nequeunt prohibere appellationem ad concilium generale, vel ad Papam. to. 7. 282. 1; & ſeq.

Etiam cum interuentu Nuncij Apoſtolici nequeunt Sanctos canonizare. to. 9. 740. 2. & ſeq.

*Concilij prouincialis aſſiſtentia.*

Concilijs prouincialibus quomodò à Deo promiſſa fuerit aſſiſtentia Spiritus Sancti illis verbis: *Si duo ex vobis conſenſerint ſuper terram?* to. 15. 8. 27.

Aſſiſtentia Spiritus Sancti manifeſtè deducitur ex illis textibus: *Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem*; & *Viſum eſt Spiritui Sancto, & nobis*. to. 4. 440. 1; & 441. 2.

*Concilij prouincialis cauſæ.*

Concilium prouinciale quas cauſas debeat cognoſcere? to. 9. 156. 58.

Non poteſt cognoſcere cauſas Epiſcoporum deſtituendo, ſed illas debet ad Papam remittere. to. 9. 156. 59; & ſeq.

An poſſit deponere Epiſcopos? tom. 9. 156. 62.

Quamuis cognoſcat de cauſis criminalibus Archiepiſcopi, nequit tamen illum punire. to. 9. 443. 140.

Concilia prouincialia quas cauſas tractare debeant, & definire? to. 3. 383. 1.

In Concilijs prouincialibus examinabantur cauſæ ciuiles, & criminales clericorum, & laicorum, qui eſſent ab Epiſcopis excommunicati, & difficultates circa adminiſtrationem bonorum Eccleſiaſticorum, & controuerſiæ, quæ reſpiciunt ritus, & perſonas ſacras, cauſæ verò grauiores fidei, & morum remittebantur ad Papam. to. 4. 447. 2; & ſeq.

*Concilij prouincialis celebratio.*

Concilia prouincialia coacta circa celebrationem Paſchæ. to. 15. 382. 1; & ſeq.

Debuerunt ex canone Apoſtolorum trigeſimo octauo bis in anno celebrari. tomo 4. 448. 1; & ſeq.

Concilia prouincialia celebrata in cauſa anabaptiſmi ab Epiſcopis Africanis ſub Agrippino, & ſub S. Cypriano. tomo 10. 511. 2.

*Concilij prouincialis confirmatio.*

Concilia prouincialia debent à Papa confirmari. to. 15. 468. 1; & ſeq.

Concilium prouinciale confirmatum à Papa habet eandem vim, quam habet concilium generale confirmatum. to. 12. 187. 2.

Concilium prouinciale, quamuis non repræſentet totam Eccleſiam; attamen quando refertur confirmandum à Papa, ratione capitis ad totam Eccleſiam incipit pertinere. to. 12. 187. 2.

A concilijs prouincialibus confirmatis nequie

Digitized by Google

quit citra hæreſis diſcrimen appellari. tomo 15. 468. 1.

*Concilij prouincialis conuocatio.*

Concilia prouincialia à ſolos Metropolita poſſunt conuocari. to. 10. 517. 2; & to. 4. 688. 13; & to. 3. 380. 2.

Quando debeat congregari? to. 3. 380. 2.

Qui ad illa debeant interuenire. to. 3. 381. 1.

Ad nullum Principem ſæcularem, aut Magiſtratum laicalem ſpectat congregare concilia prouincialia, quia carent iuriſdictione ſpirituali, quæ ſola poteſt congregare concilia. to. 4. 690. 26.

*Concilij prouincialis decreta.*

Conciliorum prouincialium decreta de ſua natura ſunt appellabilia. to. 6. 571. 2.

Conciliorum prouincialium decreta circa doctrinam non ſunt obiectum fidei Diuinæ. to. 15. 5. 4; & ſeq.

Poſſunt à Papa tolli, & immutari. to. 15. 6. 10.

Conciliorum prouincialium decreta obligant tantùm ſubditos ad credendum fide humana, non Diuina. tomo 15. 6. 14; & ſeq.

Concilia prouincialia non condiderunt decreta circa doctrinam fidei. tomo 15. 7. 15.

Concilia prouincialia debent multa decernere. to. 3. 383. 2.

Decreta conciliorum prouincialium non habent cum obligandi totam Eccleſiam, niſi in concilio generali, vel extrà concilium confirmentur à Papa. to. 15. 6. 9.

Conciliorum prouincialium decreta debent ſolùm ſtatuere ea, quæ concernunt vitam moralem, augmentum fidei, & Religionis non quidem ſtatuendo nouum ius commune, ſed vniformiter ad illud nouiter declarando. to. 3. 383. 2.

*Concilij prouincialis infallibilitas.*

Concilium prouinciale confirmatum, à Papa eſt infallibile. to. 10. 543. 2; & tom. 12. 187. 2, & tom. 15. 428. 30; & to. 16. 287. 2; & to. 5. 693. 1.

Concilia prouincialia, niſi confirmata ſint à Papa, poſſunt errare. tomo 15. 5. 5; & ſeq.

Concilia prouincialia an habeant infallibilitatem quoad res fidei, & morum. to. 3. 390. 2.

Concilia prouincialia confirmata à Papa errorem continere non poſſe an ſit credendum de fide? to. 3. 390. 2.

Concilium prouinciale, quamuis non confirmatum à Papa, eſt tamen magnæ exiſtimationis, & validum exhibet argumentum, dummodò ſit acceptatum ab Eccleſia. to. 16. 288. 1; & to. 5. 693. 1.

Non habet infallibilem auctoritatem. to. 1. ex Tannero 47. 301; & tomo 16. 287. 1; & ſeq.

Concilia prouincialia Toletana, Arelatenſia, Hiſpalenſia, & alia ſimilia antiqua, quamuis non expreſsè, implicitè tamen videntur ab Eccleſia approbata. to. 16. 288. 1.

*Concilij prouincialis iudicia.*

Conciliorum prouincialium iudicia ſunt appellabilia. tom. 6. 168. 2; & ſeq; & 167. 2.

Conciliorum prouincialium iudicia ad deponendum Epiſcopum requirit certum, & determinatum numerum Epiſcoporum. to. 6. 124. 2.

Nulli canones adducti fuerunt vſque nunc aſſerentes Synodorum prouincialium iudicia non eſſe ſubiecta Romanis appellationibus. to. 6. 176. 1.

Iudicia dogmatica Synodorum prouincialium ſemper fuerunt appellabilia. tom. 6. 176. 2.

*Concilij prouincialis multiplicitas.*

Concilium prouinciale multiplex. to. 13. 476. 2; & to. 4. 445. 1; et ſeq.

Aliud ſtatum, aliud repentinum. to. 4. 445. 1; et ſeq.

*Concilij prouincialis recuſatio.*

Concilium prouinciale non confirmatum poteſt recuſari, vt ſuſpectum. to. 9. 159. 3.

*Concilium prouinciale repentinum.*

Concilium prouinciale repentinum quid ſit, & quodnam illius munus præcipuum? to. 4. 445. 2; et ſeq.

De quibus debeat tractare? to. 4. 445. 2; et ſeq.

*Concilij prouincialis reprobatio.*

Concilium prouinciale poteſt à Papa reprobari, & irritari. to. 15. 6. 10.

Concilia prouincialia reprobata. to. 15. 5. 7.

Concilia prouincialia abſque auctoritate Romani Pontificis celebrata poſſunt ab eo reprobari. to. 13. 565. 2; & ſeq.

*Concilij prouincialis ſententia.*

Concilij prouincialis ſententia præualet ſententiæ Archiepiſcopi. to. 9. 198. 26.

Si plurium conciliorum celebratorum in diuerſis prouincijs diſcordent inter ſe, cui magis ſit adhærendum? to. 9. 217. 19.

Concilium prouinciale profert ſententiam per poteſtatem immediatè receptam à Romano Pontifice. to. 13. 579. 2.

*Concilium prouinciale ſtatum.*

Concilium prouinciale ſtatum, ſeu ordinarium agebat de renunciatione Epiſcoporum; de eorumdem translatione de vna ad aliam Eccleſiam; de coadiutoria cum futura ſucceſſione; ac de cauſis ciuilibus, & criminalibus clericorum, & laicorum, to. 4. 445. & ſeq.

*Concilijs prouinciali ſubiectio.*

Concilia prouincialia Italica ſemper fuerunt ſubiecta Romano Pontifici. to. 11. 222. 119.

Concilia prouincialia occidentalia ſemper fuerunt ſubiecta Patriarchæ Romano. to. 11. 223. 110.

Concilia prouincialia debent referri ad Romanum Pontificem, cui ſunt ſubiecta, vt confirmentur. to. 15. 5. 4; & ſeq.

*Concilij prouincialis teſtimonium.*

Concilia prouincialia atteſtantia Romanum Pontificem D. Petro in primatu ſuccedere. to. 12. 586. 2.

*Concilij diæceſani origo, & analogia.*

Concilij diæceſani, ſeu Epiſcopalis origo ſumpta fuit à concilio Hieroſolymitano. to. 4. 452. 2.

Impropriè dicitur concilium. to. 3. 683. 2.

An ſit de lege iuriſdictionis, vel ſolùm de lege diæceſana? to. 4. 452. 4.

Dicit analogiam ad alia concilia, quatenus

ab vno regi debet. to.4. 451. 1.

*Concilij diæceſani celebratio.*

Concilium diæceſanum quomodò ſit cebrandum, & quæ circa illius celebrationem ſint obſeruanda? to. 3. 382. 2.

In illius celebratione quæ forma ſeruanda ſit? to.13. 477. 1.

Celebrationis tempus in atbitio Epiſcopi eſt relictum. to.4. 452. 2.

*Concilij diæceſani congregatio.*

Concilium diæceſanum à ſolo Epiſcopo conuocari poteſt. tom.4. 452. 3; & 668. 13; & to.10. 517. 2; & to.3. 381. 1.

Quo tempore, & quo loco ſit congregandum? to.4. 452. 3.

Qui ad illud ſint vocandi? to.3. 381. 1.

Concilium diæceſanum poteſt congregari ab Epiſcopo adhuc non cõſecrato. to.4. 452. 1.

*Concilij diæceſani confirmatio.*

Concilium dæceſanum à Papa confirmatum in materia hæreſis quam certitudinem habeat? to.16. 288. 2.

Concilium diæceſanum Complutenſe, in quo damnatus fuit Petrus Oxomenſis, fuit à Papa confirmatum. to.16. 288. 2.

*Concilij diæceſani iudicia, & decreta.*

Concilium diæceſanum quæ tractare debeat, & definire? to.3. 382. 1. & to.4. 453. 7.

An poſſit condere ſtatutum perpetuum? to.3. 383. 1.

Debet ſtatuere, vt decreta Synodorum prouincialium publicentur, & obſeruentur; & condere decreta ad correctionem clericorum. to.4. 454. 2.

*Concilio diæceſano qui debeant eſſe præſentes?*

Concilio diçceſano tenentur intereſſe Epiſcopus vel per ſe, vel per ſuum Vicarium; Abbas habentes apellas, vel populum ſubiectum Epiſcopo, ſiue ſint Abbates exempti, ſiue non; & Sacerdotes etiam Regulares habentes curam animarum. to. 4. 452. 5; & ſeq.

An Regulares non habentes curam animarum cogi poſſint ad iteruueniendum concilijs diæceſanis? to.3. 381. 2; & to.4. 453. 6.

An clerici habebtes beneficium ſimplex intereſſe tenentur? to.4. 453. 6.

*Concilij diæceſani recuſatio, & reuocatio.*

Concilium diæceſanum quando poſſit reuocari? to.9. 161. 16.

Item poſt recuſari, vt ſuſpectum, quia poteſt errare, & aliunde habet ſuperiorem ſupra ſe, qui eſt Papa. to.9. 161. 13; & ſeq.

*Concilij diæceſani vſus, & vtilibus.*

Concilij diecceſani vſus, & vtilitas eſt multiplex. to.4. 452. 5.

Celebretur ad correctionem malorum, & prçcipuè clericorum malè viuentium, nec non ad eruditionem bonorum to.4. 452. 5.

*Concilium Africana reprobata.*

Conciliorum Africanorum error de rebaptizandis baptizati ab hæreticis fuit à Sede Romana reprobatus. to.1. 110. 2.

Concilium Africanum ſub S. Cypriano fuit caſſatum à S. Stephano Papa. to.3. 894. 1.

*Concilij in Africa celebrandi mos, & forma.*

Concilia Africana ex conſuetudine ſemel in anno celebrabantur. to.6. 290. 1; & ſeq.

Conciliorum Afrieanorum forma, ſuſpecies, & auctoritas qualis fuerit? to.6. 285. 1.

Concilia Africana non feſtinabant ſuperordinare Epiſcopo defuncto, niſi priùs retuliſſent ſuam ordinationem ad Apoſtolicam Sedem, & recepiſſent reſponſum. to.6. 95. 2.

Semel in anno ex vetuſta conſuetudine celebrabantur. to.6. 290. 1; & ſeq.

*Concilium Africanum de appellationibus.*

Concilium Africanum de appellationibus Romanis, ſeu ad tranſmarina quo anno fuerit celebratum? to.6. 334. 2; & 296; & 336. 1.

Quot concilia fuerint in Africa celebrata circa clericorum appellationes? tomo 6. 250. 1.

Concilium Africanum ſtatuit pęnam priuationis appellationibus ad Imperatorem. to.13. 420. 1.

Concilij Africani literæ ad S. Cęleſtinum Papam miſerandæ. to.6. 126. 2; & 137. 1.

A concilijs Africanis potuerunt ſemper Epiſcopi Romam appellare. to.6. 323. 2.

*Vid. appellatio Africana.*

*Concilia Africana varia.*

Concilium Africanum VI. ab Eccleſiæ inimicis fuit deprauatum. to.3. 756. 2.

Concilium Africanum in principio fuit præſumptuoſum, ſed in fine Sedi Apoſtolicæ fuit obediens. to.13. 548. 1.

Concilium Africanum an fuerit verum, & legitimum ſine Papæ confirmatione? tom.3. 556. 2.

Concilium Africanum contra Priuatum Lambeſitanum confirmatum fuit à Papa Fabiano. to.1. 83. 1.

Concilium Africanum nonaginta Epiſcoporum. to.3. 742. 2.

Concilium Africanorum plenarium quomodò celebretur? to. 6. 285. 2; & ſeq.

Concilia Africana omnia contra Pelagianos fuerunt confirmata à Cæleſtino Papa. to.20. 14. 2.

*Conciliorum Africanorum canones.*

Conciliorum Africanorum canones examinati, & expoſiti. to. 13. 243. 2.

Codex cannonum Africanorum ſingularis ab antiquis temporibus fuit in Eccleſia Africana. to.6. 248. 2.

*Vid. canones Africani.*

*Conciliorum Africanorum Patres.*

Conciliorum Africanorum Patres ſemper Apoſtolicam Sedem conſuluerunt. tom.1. 94. 2.

Non admittebant, niſi viginti canones concilij Nicæni, quibus ſummam reuerentiam, & obſeruantiam profitebantur. to.6. 126. 2; & ſeq.

Malè intellexerunt quintum canonem de appellationibus. to.6. 127. 1.

Conciliorum Africanorum Patres ſuis literis ſemper ſummum honorem detulerunt Romano Pontifici. to.1. 95. 1.

*Concilium Agrippinenſe.*

Concilij Agrippinenſis acta. to. 6. 105. 2.

*Concilium Alexandrinum.*

Concilium Alexandrinum coactum contra Neſtorium. to.3. 681. 2.

Fuit delatum Papæ, vt ab eo confirmaretur. to.1. 85. 2.

Iuxta inſtructionem ei miſſam à S. Cœleſtino Papa damnauit Neſtorium. to.1. 86. 1.

Conctum fuit circa annum Domini 430. to.3. 681. 2.

In hoc concilio editi fuerunt duodecim anathematiſmi S. Cyrilli contra Neſtorium. to.3. 681. 2.
Fuit concilium prouinciale, non generale. to.3. 681. 2.

*Concilium Anciranum.*

Concilij Ancirani canones qui, & quot fuerint? to.14. 392. 1.

*Concilium Anglicanum.*

Concilium Anglicanum an verè fuerit, vel fictum? to.9. 722. 2; & to.20. 392. 2.

*Concilium Antiochenum.*

Concilij Antiocheni literę ad Iulium Papam. to.6. 186. 2.
Damnauit Paulum Samoſatenum ob crimen hæreſis. to.6. 110. 1.
Concilij Antiocheni canones continent occultos fucos Euſebianæ factionis. to.6.128. 1; & to.9. 780.
Illos nedum Eccleſia Romana, ſed etiam omnes Orientales Eccleſiæ fuerunt auerſatæ. to. 6. 128. 1.
Fuerunt damnati à Synodo Sardicenſi. to.6. 131. 2; & 154. 1; & 174. 2.
Iuxta ſententiam Iulij Papæ in epiſtola ad Synodum Antiochenum euertunt canones Nicænos. to.6. 168. 1.
*Vid. canones Antiocheni.*

*Concilium Apoſtolorum.*

Conciliorum Apoſtolorum primum fuit coactum circa obſeruantiam legalium. to.4. 765. 137.
Concilij Apoſtolorum verba: *Viſum eſt nobis, & Spiritui Sancto*; non probant concilium independenter à Papa habere poteſtatem definiendi, quia illi concilio præſidebat Petrus, qui fuit primus Pontifex. tomo 9. 787. 2.
Concilij Apoſtolorum canones quinam fuerint approbati? to.9. 735. 2.
Concilia ab Apoſtolis quot fuerint celebrata? to.13. 474. 1.
Concilium Apoſtolorum Act.22. celebratum ex eo, quòd Antiochiam miſerit nuncios, non præiudicauit Petri primatui. tom.4. 765. 137.
Concilia quatuor ab Apoſtolis fuerunt celebrata; primum pro electione Matthiæ in Apoſtolorum; ſecundum pro electione ſeptem diaconorum; tertium de non imponendo iugo circumciſionis; & quartum de non prohibendis pro illo tempore Iudæis ritibus,& ceremonijs legalibus. to.9. 778. 2.
Concilium Apoſtolorum fuit redargutum à Luthero. to.9. 783. 2.
Octo concilia fuerunt ab Apoſtolis celebrata; primum in electione Matthiæ; ſecundum in electione ſeptem diaconorum; tertium in miſſione Petri, & Pauli in Samariam; quartum Antiochenum circa appellationem Chriſtianorum, qui antea appellabantur fratres, vel credentes, & tunc appellati ſunt Chriſtiani; quintum ſuper legalia; ſextum contra Phariſæos vrgentes Paulum Apoſtolum; ſeptimum Actor. 20; & octauum in quo promulgatum fuit ſymbolum. to.19. 8. 2.

*Concilium Aquileienſe.*

Concilium Aquileienſe, cui interfuit S. Ambroſius, aſſeruit conſuetudinem antiquiſſimam celebrandi concilia orientalia in Oriente, & occidentalia in occidente. to. 6. 681. 1.
Eius epiſtola an ſcripta fuerit à S. Ambroſio Epiſcopo Mediolanenſi? to.6. 197. 2.

*Concilium Aquiſgranenſe.*

Concilium Aquiſgranenſe de additione: *Filioque*: facta ſymbolo. to.1. 103. 2.
In quo errauerit? to.9. 345. 241.
Fuit legitimè congregatum, ſed quia errauit,non fuit confirmatum. to.9. 345. 241.

*Concilium Arabicum.*

Conciliorum Arabicorum hiſtoria teſtatur aduentum S. Petri ad Vrbem Romæ. to.1. ex Ecchellenſi. 49. 1.
Concilium Arabicum non fecit nonum decretum de animæ immortalitate,ſed iuxta Scripturam docentem animæ immortalitatem damnauit aſſerentes hominem ſecundùm totum eſſe interire. to.15. 7. 17; & ſeq.
Huic concilio interfuit Origenes inter alios. to.15. 7. 17.

*Concilium Arauſicanum II.*

Concilium Arauſicanum II. contra Semipelagianos fuit coactum. to.15. 604.1;& ſeq.
Concilij Arauſicani ſententia de legibus imponendis. to.1. 120. 1.
Quamuis fuerit nationale, habet tamen eandem auctoritatem, quam habet concilium generale. to. 18. 9. 2.
Patres Concilij Arauſicani ſecundùm inſtructionem receptam à Sede Apoſtolica decreuerunt contra Semipelagianos in materia de gratia,&arbitrio actiuo. to.15. 604. 1.
Fuit confirmatum à Bonifacio II. in epiſtola ad S. Cæſarium Arelatenſem Epiſcopum. to.15. 604. 2.

*Concilium Arelatenſe.*

Concilium Arelatenſe fuit ampliſſimum, quamuis non fuerit œcumenicum. tom. 6. 615. 1.
Concilij Arelatenſis ſumma. to.15. 550. 1.
Concilium Arelatenſe fuit celebratum ſub Sylueſtro, & damnauit Donatiſtas. to.11. 78. 124.
An fuerit plenarium? to.11. 79. 125.
Quot Epiſcopi ei interfuerint, & quinam fuerint? to.11. 79. 126.
Damnauit Donatiſtarum hæreſim. to.1.79.1; & to.11. 59. 71.
Quis ei vice Papæ præſederit. to.11. 80. 130.
Ei interfuerunt Cęcilianus, Donatus, & plures alij Donatiſtæ. to.11. 82. 135.
Quamuis non œcumenica,habuit tamen Apoſtolicos Legatos. to.6. 615. 2.
Eius hiſtoria. to. 15. 550. 1; & ſeq.
Cur fuerit congregatum? to.18. 37. 2.
Concilij Arelatenſis canones. to. 16. 210. 2; & ſeq.
Concilium II. Arelatenſe Carolo Magno ſubiectum. to.16. 210. 2.
Inſtante Carolo Magno egit etiam de negotijs politicis, ſtatuit multa etiam contra Laicos, & eorum abuſus prohibuit, to.16. 210. 2.
Poſt abſolutum concilium Patres rogarunt Carolum Magnum,vt illud executioni mandaret. to.16. 211. 1; & ſeq.
Arelatenſe concilium in cauſa Chelidonij quo anno, & quo loco celebratum fuerit? to.6. 94. 1.

*Concilium Ariminenſe.*

Concilium Ariminenſe à Dæmone fuit ſuggeſtum. to.17. 467. 1.

A Conſtantio Imperatore, non à Liberio fuit coactum. to.3. 559. 2; & to.4. 104. 1.

A Liberio Papa fuit damnatum. to.1. 98. 2.

Ei interfuerunt ſexcentum Epiſcopi. tom.3. 555. 2.

Fuit damnatum etiam à S. Damaſo. tom.4. 484. 2, & to.14. 140; & ſeq.

Concilium Ariminenſe quos damnauerit? to.6. 591. 2.

Eius errores. to.11. 433. 2.

Eius deſcriptio. to.14. 380. 2.

Illius fraudulentia. to.15. 434. 3; & ſeq.

Eius hiſtoria. to.15. 434. 1; & ſeq.

Excuſatio Epiſcoporum, qui ei ſubſcripſerunt. to.15. 725. 26; & ſeq.

Concilium Ariminenſe fuit duplex; aliud catholicum, & aliud hæreticum. to.15. 14. 77.

Conciliabulum Ariminenſe quos damnauerit? to. 6. 591. 2.

Eius ſententia in Epiſcopos catholicos nedum nulla fuit habita, ſed etiam reprobata. to.1. 447. 1; & to.8. 98. 2.

Epiſcopi catholici metu Conſtantini Arianorum fautoris eos nimis adigentis contra concilium Nicænum ſubſcripſerunt Chriſtum Dominum eſſe puram creaturam. to.15. 14. 77.

*Concilium Arianorum.*

Concilium Arianorum, in quo fuit damnatus S. Athanaſius, to.5. 39. 1; & 40. 1.

Multos Epiſcopos depoſuit, qui tamen à Romano Pontifice ſtatim reſtituti fuerunt. to.2. ex Alano. 19. 2.

Illius epiſtola temerè ſcripta ad Iulium Pontificem. to.20. 294. 4.

*Concilium Aſianum.*

Concilium Aſianum ſub Victore Papa celebratum de celebrando Paſchate die quartadecima Martij more Iudaico. to. 8. 788. 2; & to.15. 5. 7; & to.3. 899. 1.

Fuit reprobatum ab eodem Victore. to.15. 5. 7.

Aſiani iactabant ſe celebrare Paſcha luna quartadecima ex traditione Sancti Ioannis Euangeliſtæ. to.1. 72. 2.

*Concilium Aurelianenſe.*

Concilium Aurelianenſe III. ſtatuit Metropolitas à Metropolitis eſſe conſecrandos. to.6. 239. 2.

Hoc decretum tanquam erraticum non fuit in mores receptum. to.6. 239. 2.

*Concilij Baſileenſis auctoritas.*

Concilij Baſileenſis auctoritas quæ ſit? to. 6. 838. 1.

*Concilij Baſileenſis congregatio.*

Concilium Baſileenſe fuit indictum à Martino V. to.3. 414. 2.

Congregatum fuit contra voluntatem, & præſcriptum Papæ. to.9. 21. 28.

Fuit canonicè congregatum, ſed poſteà factum conciliabulum depoſuit Eugenium Quartum, & elegit Felicem V. to.4. 104. 2; & to.3. 349. 1.

Nullus Epiſcoporum Orientalium voluit ei intereſſe. to.3. 417. 7.

Fuit potiùs concilium præsbiterorum, quàm Epiſcoporum. to.18. 56. 1; & ſeq.

*Concilij Baſileenſis confirmatio.*

Concilium Baſileenſe an fuerit ab Eugenio Quarto approbatum, & confirmatum? to.3. 419. 1; & ſeq.

Nunquam fuit confirmatum. to.13. 169. 1.

*Concilij Baſileenſis errores.*

Concilij Baſileenſis errores. to.11. 434. 7; & ſeq.

Eius error circa Papæ auctoritatem. tom.11. 452. 2; & 833. 2.

Error circa Eccleſiæ primatum. to.11. 266. 5.

Item circa Papæ poteſtatem diſſoluendi, transferendi, & protogandi concilia. to.13. 610. 1; & ſeq.

*Concilij Baſileenſis reprobatio.*

Concilium Baſileenſe fuit damnatum ab Eugenio IV. to.8. 911. 2; & to.1. 104. 2.

Fuit à tota Eccleſiæ reprobatum. to.7. 626. 1; & ſeq.

*Concilij Baſileenſis ſtatuta.*

Concilij Baſileenſis decreta non habet vim fidei. to.3. 419. 1.

Illius ſtatuta quare careant apud omnes auctoritate? to.13. 429. 2.

Eius ſtatuta clarè innuunt Eugenium IV. retractaſſe illius decreta quoad ſuperioritatem Concilij ad Papam. to.7. 627. 2.

Tenor decreti ſtatuti circa ſuperioritatem Concilij ad Papam expenditur. tom.6. 19. 58.

Decretum Baſileenſis concilij, quòd Papa nequeat diſſoluere, protogare, & transferre concilium ſine eiuſdem concilij aſſenſu. to.13. 610. 1; & ſeq.

Quid ſtatuerit de auctoritate Papæ ſupra Concilium? to.3. 886. 1.

Auxit, non extinxit ſchiſma, quando creauit nouum Pontificem. to.18. 3. 1.

Felicis V. electio quomodò fuerit facta? to.8. 773. 2.

Eius ſtatuta quomodò ſint intelligenda? to.19. 456. 2; & ſeq.

Concilij Baſileenſis ſeſſio trigeſima tertia de veritate fidei catholicæ. to.13. 610. 2.

*Concilij Baſileenſis tituli.*

Concilium Baſileenſe à S. Antonino vocatum fuit Sathanæ ſynagoga. to.6. 838. 1.

Non fuit concilium, ſed conciliabulum. to.8. 427. 1; & to.7. 792. 1.

Solùm ex parte fuit conciliabulum, quia in principio fuit legitimum, & poſtea ſchiſmaticum. to.4. 816. 88; & tom.5. 70. 2; & to.12. 593. 2; & to.18. 37. 1.

Poſtquam à Papa receſſerat, tunc factum fuit conciliabulum. to. 18. 9. 1; & to. 4. 816. 88.

Non meretur nomen concilij. to. 13. 135. 1.

Non fuit generale. to. 3. 560. 1; & 417. 2; & 415: & ſeq; & to.13. 542. 1.

Concilium Baſileenſe non fuit concilium, ſed mera coniuratio in Eugenium IV. verum Pontificem. to.3. 411. 2.

*Concilij Baſileenſis translatio.*

Concilij Baſileenſis translatio. to. 3. 414. 2.

Cur fuerit translatum Ferrariam? to. 6. 6. 4; & ſeq; & 837. 1; & ſeq.

Quomodò fuerit translatum? to. 6. 11. 27; & to.10. 431. 1; & ſeq.

Quia abutebatur ſua poteſtate, ideo fuit translatum Ferrariam, & inde ingruente peſte Florentiam, vt poſſet Papa illius motus componere. to.10. 431. 1; & ſeq.

Can-

Digitized by Google

*Concilium Bituricenſe.*

Concilium Bituricenſe quare fuerit celebratum? to.3. 420. 1; & ſeq.

*Concilium Braccarenſe.*

Concilium Braccarenſe ſub S. Leone cur fuerit congregatum, & quam hæreſim damnauerit? to.15. 625. 32.

Iuſſu S. Leonis Papæ fuit congregatum ſub Lucretio Metropolita. to.15. 625. 32.

*Concilium Capuanum.*

Concilium Capuanum in cauſa S. Flauiani. to.6. 512. 2; & ſeq.

Concilium Capuanum in cauſa Bonoſi. to.7. 296. 2; & to.10. 566. 1.

Non fuit vniuerſale. to.13. 542. 1.

Fuit ſub Papa Siricio celebratum. tomo 10. 567. 1.

An huius concilij præſidens fuerit S. Ambroſius Epiſcopus Mediolanenſis? to. 10. 566. 2; & ſeq.

*Concilia Carthaginenſia.*

Concilium Carthaginenſe contra Nauatianos fuit confirmatum à S. Cornelio Papa. to.1. 83. 1.

Concilio Carthaginenſi contra Cœcilianum præſedit Secundus Tigiſitanus, qui Cœcilianum recuſantem venire ad Concilium depoſuit. to.16. 243. 1.

Concilium Carthaginenſe ſub S. Damaſo Papa à VI. Synodo fuit diuerſum. tomo 6. 345. 2.

Quando fuerit celebratum? to.6. 183. 2.

Concilium Carthaginenſe, quod fuit VI. Synodus, quo tempore fuerit celebrata? to. 6. 338. 1.

Eius acta. to.6. 339. 1.

Eius exordium videtur ſpurium fuiſſe. to. 6. 339. 2.

Concilij Carthaginenſis ſub S.Cypriano querelæ de Romanis appellationibus. to. 11. 427. 1.

Concilium Carthaginenſe ſub Aurelio fuit erraticum. to.6. 129. 1.

Concilium Carthaginenſe VI; VII; & VIII. docuerunt Eccleſias Orientales Romano Pontifici ſemper fuiſſe ſubiectas. tom. 14. 179. 1; & ſeq.

Concilium Carthaginenſe poterat indici à Primate etiam, antequam conſecraretur. to.6. 252. 4.

Concilium Carthaginenſe in cauſa baptiſmi hæreticorum venientium ad fidei vnitatem. to.15. 389. 1; & ſeq.

Concilium Carthaginenſe coactum fuit contra Pelagium, & Cœleſtium. to.15. 468. 1; & ſeq.

Concilium Carthaginenſe fuit confirmatum ab Innocentio I. to.15. 468. 1; & ſeq.

Concilio Carthaginenſi interfuit S. P. Auguſtinus, qui nomine concilij ſcripſit epiſtolam conciliarem ad Innocentium. tom. 4. 115. 2.

Concilium Carthaginenſe fuit coactum tempore Zoſymi Papæ. to.4. 316. 4.

Eius epiſtola ad eundem Zoſymum. tomo 3. 751. 2.

Egit de Romanis appellationibus, & durauit tempore Zoſymi, Bonifacij, & Cœleſtini. to.3. 752. 1.

Petijt confirmationem à Papa. to. 3. 555. 1; & ſeq; & to.18. 26. 2.

Eius decreta fuerunt à Romanibus Pontificibus confirmata. to.1. 146. 1.

Concilij Carthaginenſis Patres an habuerint notitiam canonum Sardicenſium? to.2. ex Alano. 26. 2; & ſeq.

Concilij Carthaginenſis acta circa Appiarium. to.6. 348. 1.

Concilium Carthaginenſe II. cur, & quomodò fuerit celebratum? to.3. 743. 1.

Concilij Carthaginenſis VI. reuocatio quoad interdictionem Romanarum appellationum. to.2. ex Alano. 21. 2.

Compoſitum fuit ex ducentibus, & amplius Patribus. to. 2. ex Alano. 27. 1; & tom. 6. 226. 2.

Fuit celebratum in Sacrario Baſilicæ Fauſti ſub Aurelio, & ei interfuerunt S. P. Auguſtinus, S. Alipius, Oſius ſimul cum ducentis, & decem ſeptem Patribus præſidente Fauſtino Epiſcopo Eccleſiæ Potentianæ Eccleſiæ Romanæ Legato. to.14. 179. 2.

Dum celebraretur, mortuus fuit Zoſymus, & biduo poſt eius mortem ſuffectus fuit ei Bonifacius, contra quem Eulalij ſchiſma durauit ſeptem menſibus. to.6. 338. 1.

*Concilij Chalcedonenſis indictio.*

Concilium Chalcedonenſe fuit indictum à S. Leone Magno. to.8. 789. 2; & 808. 2; & ſeq; & to.5. 744. 1; & to.10. 514. 2.

Cur fuerit conuocatum? to.6.415.1; & to.16. 63. 2.

Fuit conuocatum à S. Leone ad extirpandas hæreſes Dioſcori, & Eutychetis. to.10.17. 1; & to.9. 779. 2; & to.2. ex Alano. 24. 2; & ſeq.

Fuit coactum iuſſu Imperatoris. to.9. 11. 19.

Fuit concilium generale. to.15. 502. 1.

Ei præſedit S. Leo per ſuos Legatos. tom. 16. 63. 2; & ſeq.

Conuocatum fuit mortuo Theodoſio Martiani Imperatoris Catholici auxilio. tom.14. 180. 2.

*Concilio Chalcedonenſi qui interfuerint?*

Concilio Chalcedonenſi qui interfuerint? to.11. 181; & ſeq.

Concilij Chalcedonenſis Legati qui fuerint? to. 4. 727. 2; & 553. 2.

Ei interfuerunt ſexcentum triginta Epiſcopi. to.9. 142. 14.

Concilio Chalcedonenſi non præfuit Imperator. to.4. 691. 36.

Ei præſederunt Paſchaſius, Lucentius, & Bonifacius. to.19. 394. 2.

*Concilij Chalcedonenſis cauſa.*

Concilij Chalcedonenſis cauſæ quæ fuerint? to.11. 180. 2.

Non audiuit cauſam Baſſiani Epiſcopi Epheſini, niſi de expreſſa licentia Romani Pontificis. to.4. 623. 68.

Quid egerit in cauſa Anatolij Patriarchæ? to.1. 460. 2.

Ad ipſum delata fuit cauſa S. Flauiani. to. 6. 143. 1.

*Concilij Chalcedonenſis acta.*

Concilium Chalcedonenſe reiecit libellum profeſſionis fidei oblatum ab Epiſcopis Ægyptus. to.6. 612. 2.

Abſoluit Theodorum, Cyrum, & Ibam Edeſſæ Epiſcopos, & cur? to.6. 792. 5.

Eius acta fuerunt ſtatuta inſtante S. Leone. to.3. 637. 2; & ſeq.

Reprobauit Eutychium. to.13. 465. 85.
Statuit alienos ab Apoſtolica Sede eſſe ſeuerè puniendos. to.1. 501. 2.
Damnauit Dioſcorum, & Eutychetem, quia auſi fuerant Leonem Papam excommunicare. to.16. 63. 2; & to.1. 135. 1.
Item quia auſi fuerant Papa inconſulto Synodum conuocare. to.2. ex Alano. 9. 2.
Eius ſententia. to.6. 428. 1.
Eius canonum, & actorum expoſitio. to. 13. 243. 2.
Eius canones an cohæreant cum canonibus Nicænis, & VI. Synodi? tom.2. ex Alano. 13. 1.
Roborauit canones concilij Nicæni, & declarauit Romanum Pontificem paſtorem Eccleſiæ vniuerſalis. to.14. 180. 2.

*Concilij Chalcedonenſis doctrina.*

Concilium Chalcedonenſe docuit Eccleſiæ Romanæ primatum. tom.7. 805. 1; & ſeq; & to.1. ex Tannero. 80. 109, & 209; & 18. 109.
Aſſeruit vineam Domini fuiſſe commiſſam Romano Pontifici. to.6. 444. 2.
Docuit auctoritatem Romani Pontificis etiã ſuper omnes Orientales Eccleſias. tom.11. 8. 3.
Declarauit S. Leonem Papam eſſe Caput, & moderatorem Concilij. tom. 3. 837. 1; & to.18. 4. 1.
Nullam contulit poteſtatem Romano Pontifici, ſed illam, quam habet à Chriſto Domino, aſſeruit. to.4. 780. 54.
Quando iudicauerit Eccleſiæ primatum ſoli Papæ competere? to.3. 567. 1.
Appellauit S. Damaſum Dominum ſuum, & Pontificem vniuerſæ Eccleſiæ. to.3. 553. 2.
Vocauit S. Leonem Papam Patrem Oecumenicum totius Eccleſiæ. tom. 2. ex Pighio. 168. 1.
Eius laudes, & encomia in S. Leonem. to.1. 105. 2.
Illius teſtimonium pro primatu Diui Petri, eiuſque ſucceſſorum. to.16. 10. 2.
Declarauit Papam eſſe Rectorem, & Caput Eccleſiæ vniuerſalis. tomo 1. ex Tannero. 49. 2.
Eius epiſtola ad S. Leonem Magnum. to. 7. 176. 2; & ſeq.
Vniuerſalis acclamatio totius concilij ad Sanctum Leonem Papam. to.13. 300. 2.
Eius doctrina concordauit concilium Epheſinum I; & II. to.9. 216. 11.
Concilij Chalcedonenſis Patres vocati fuerunt Sacræ Scripturæ vindices contra hæreticos. to.1. 234. 1.
Docuit Romanum Pontificem eſſe Paſtorem totius Eccleſiæ. to.14. 180. 2.

*Concilij Chalcedonenſis confirmatio.*

Concilij Chalcedonenſis Patres rogauerunt Imperatorem, vt concilij approbationem peteret à Sede Apoſtolica. to. 1. 460. 1; & ſeq.
Concilium Chalcedonenſe petijt à S. Leone Magno. to.18. 26. 1; & 103. 556. 1.
Concilij Chalcedonenſis acta fuerunt confirmata à S. Leone. to. 1. 86. 1; & to. 9. 511. 73.
Poſt confirmationem petitam petijt conſenſum Imperatoris pro diſſoluendo concilio. to.3. 878. 1.

*Concilij Chalcedonenſis ſubſcriptio.*

Concilio Chalcedonenſi ſubſcripſerunt Legati Romani Pontificis. to.9. 803. 2.
Ei ſubſcripſerunt Paſchaſius Præſidens Sancti Leonis cum Lucenſi Epiſcopo, & Bonifacio Præsbitero Eccleſiæ Romanæ; & omnes alij Epiſcopi. to.14. 181; & ſeq.

*Concilij Chalcedonenſis hiſtoria, verſio, & errores.*

Concilij Chalcedonenſis hiſtoria. to.1. 304. 1; & ſeq; & to.11. 402. 6; & to.4. 451. 2.
Eius tranſlatio Latina à quo facta fuerit? to.6. 284. 2.
Eius errores. to.11. 434. 4.
Fuit damnatum à Baſiliſco Imperatore. to.19. 418. 1; & ſeq.
Detulit primatum Orientis Archiepiſcopo Conſtantinopolitano, ſed hunc canonem Apoſtolicæ Sedis Legati ſtatim iuſſerunt expungi. to.11. 434. 4.

*Concilium Conſtantienſe.*

Concilium Conſtantienſe ortum habuit ex Concilio Piſano. to.11. 131. 1.
Concilij Conſtantienſis tria tempora ſunt diſtinguenda. to.8. 919. 2.
Concilij Conſtantienſis deſcriptio. tomo 4. 112. 2.
Eius hiſtoria. to.11. 353. 1; & ſeq.
Concilij Conſtantienſis tempore tres Pontifices ſimul fuerunt. to.9. 937. 1; & to.3. 348. 2.
An fuerit Concilium generale? to.7. 791. 1; & ſeq.
Quantùm durauerit? to.9. 64. 18.
Quando fuerit perfectum, & plenarium? to.13. 262. 2.
Concilio Conſtantienſi interfuerunt Viri doctiſſimi; & ſuſtulit obſtinatiſſimum ſchiſma, quod tot annis durauit. to. 3. 353. 2.

*Concilij Conſtantienſis indictio, & congregatio.*

Concilium Conſtantienſe fuit legitimè indictum, & congregatum. to.6. 622. 2.
Quot Cardinales ei interfuerint? tomo 11. 105. 2.
Fuit indictum à Ioanne XXIII. to.6. 820. 1.
Ei præfuit idem Ioannes XXIII. to.9. 471. 9.

*Concilij Conſtantienſis acta.*

Concilij Conſtantienſis acta. to.6. 819. 1; & ſeq.
Concilij Conſtantienſis acta ex Codicibus manuſcriptis decerpta. to.11. 101. 1; & 182. 1; & ſeq.
Concilij Conſtantienſis acta non omnia ſunt curanda, quia non omnia fuerunt ab Eccleſia acceptata. to.9. 232. 58.
Concilium Conſtantienſe damnauit Marſilium de Padua, Ioannem Huſſ, & Wiccleff negantes Papæ primatum. to.6. 691. 1; & to.1. ex Tannero. 45. 284.
Depoſuit tres pſeudopontifices, & elegit Martinum V. to.1. 16. 2.
Eius remedium pro electione Papæ. to. 9. 10. 12.
Non elegit Martinum V; ſed de conſenſu Cardinalium deſignauit electorem. to. 9. 764. 1.
Ante Martini V. electionem iam damnauerat Wiccleff. to.9. 730. 2.
Eius inchoatio. to.6. 759. 10.

Sede

Sede vacante confirmauit Archiepiſcopos, conceſſit indulgentias, diſpenſauit ſuper irregularitate, exercuit Papæ reſeruata. to.1. ex Tannero. 45. 284.
Prouidit multis Eccleſijs, contulit dignitates, & beneficia. to.11. 105. 2.
Proceſſum duorum Epiſcoporum remiſit ad tres Cardinales, & ad Epiſcopum Lugdunenſem. to.9. 738. 2.
Declarauit Wiccleffum hæreticum, & poſt mortem eius corpus exhumari decreuit. to.15. 656. 82.
Non elegit Papam, ſed eius electionem ad Cardinales remiſit. to.20. 434. 2.

*Concilij Conſtantienſis canones, & decreta.*

Concilium Conſtantienſe examinauit quæſtionem, an Concilium ſit ſupra Papam, poſtquam Ioannes XXIII. occultè diſceſſerat, & acephalum remanſerat. to.18.12.1; & ſeq.
Quando definiuit Concilium generale eſſe ſupra Papam, tunc erat ſinè capite, & ideo nullius erat auctoritatis. to. 18.2.2.
Quando condidit canones ſeſſionis quartæ, & quintæ, erat acephalum. to.18. 56.1.
Definiuit neceſſarium eſſe Eccleſiæ vnum caput ſupremum. to.3. 449. 1.
Canones quartæ, & quintæ ſeſſionis quomodò ſint intelligendi? to.6. 824. 3; & ſeq.
Canones quartæ, & quintæ ſeſſionis cuius ſint auctoritatis? to.11.111; & ſeq; & 143.1; & ſeq.
An fuerint facti cum debita deliberatione, & vnanimi Patrum conſenſu? to.11.113.1; & ſeq.
Quinam ſit eorum ſenſus? to.11. 143. 1; & ſeq.
Primum decretum quartę ſeſſionis à Baſileenſibus fuit corruptum; & prima duo decreta ſeſſionis quintæ fuerunt facta proclamantibus Cardinalibus, & proteſtantibus de nullitate. to.11. 144. 1; & ſeq.
Primum decretum agit ſolùm de ſuperioritate Concilij ad Papam tempore ſchiſmatis. to.11.152.2; & ſeq; & to.7. 596.1; & 600.1; & to.19. 607.2; & ſeq.
Concilij Conſtantienſis decreta de ſuperioritate Concilij ad Papam fuerunt præcipitanter concluſa, inſufficienter examinata, & pluribus contradicentibus publicata. to.11. 154. 1; & 158. 2; & ſeq.
Concilium Conſtantienſe maturè non examinauit quæſtionem de ſuperioritate concilij ad Papam. to.11. 157. 1; & ſeq.
Patres Concilij Conſtantienſis quando condiderunt canones quintæ ſeſſionis, non repræſentabant Eccleſiam vniuerſalem. to.11. 163. 1; & ſeq.
Quo ſenſu ſuſceperint decreta quintæ ſeſſionis poſt vnionem trium obedientiarum? to.11. 170. 1; & ſeq.
Eorum mens circa ſupremam Papæ poteſtatem. to.11. 449. 1.
Senſus decreti ſeſſionis quartæ. to.7.583.1; & ſeq; & 587.1; & ſeq; & 591.2; & ſeq; & to.10, 552.2.
An quando condidit ſeſſionem quartam, & quintam fuerit œcumenicum? to.7.597.2; & 609. 1; & 611. 1; & ſeq; & 614. 2; & ſequen.
Quando ceperit eſſe verum concilium generale? to.13. 427. 2.
Quando iudicauit concilium eſſe ſupra Papam, intellexit ſolùm de Papa ſchiſmatico, non de vero, & legitimo. to.9. 582. 216.
Eius conſtitutio fuit edita Sede vacante. to.9. 474.32.
Tunc nullus erat Paſtor indubitatus totius Eccleſiæ. to.13. 262. 2.
Senſit ſimul cum Concilio Piſano Papam eſſe infra Concilium. to. 1. ex Tannero. 49. 309.
Quo ſenſu definierit Concilium eſſe ſupra Papam? to.3. 563. 1; & 565. 1; & to. 9. 509.2.
Nunquam abſolutè decreuit concilium eſſe ſupra Papam. to. 13. 604. 2.
Definiens concilium generale habere à Deo immediatè poteſtatem quomodò ſit intelligendum? to.3. 575. 1; & to.20. 447. 1; & ſeq.
Eius ſtatuta quomodò ſint intelligenda? to.19. 456. 2; & ſeq.
Concilij Conſtantienſis ſeſſionis quartæ declaratio. to.13. 609. 2.
Eius decretum, quod incipit: *Frequens*: non coarctat Papam, ne poſſit aliò concilium transferre. to.13. 572. 1.
Illius ſtatutum, quòd etiam Papa in his, quæ pertinent ad extirpationem ſchiſmatis teneatur obedire concilio generali, non loquitur generaliter, ſed tantùm in caſu ſchiſmatis. to.13. 599. 2.
Decretum ſeſſionis quartæ confirmatum ſeſſione quinta. to.13. 610.1.

*Concilij Conſtantienſis diſſidia.*

Concilij Conſtantienſis diſſidia, propter quæ fuerunt factæ proteſtationes à Cardinalibus, à Natione Hiſpanica, Gallica, & Italica. to.11. 102. 2.
Controuerſia reformationis Eccleſiæ tam in capite, quàm in membris. to.11. 119. 1; & ſeq.
Reformationis cauſa iudicio Papæ fuit reſeruata, & ſic ſedata fuit quæſtio. to. 11. 105.1.
An potuerint Papam obligare ad ſeruanda reformationis decreta? to. 11. 119.1; & ſeq.
Aliæ controuerſiæ. to.11. 123. 2.
Concilij Conſtantienſis diſſidium circa Papæ depoſitionem. to.7. 628.2.
Tales animorum diſcordiæ fuerunt exortæ; ac tales terrores incuſſi; vt vnuſquiſque potiùs de propria vita ſaluanda, quàm de publica ſalute cogitaret. to.11. 122. 2.
Alia altercatio exorta circa damnationem libelli oblati à Legatis Regis Poloniæ. to.11. 124.2.

*Concilij Conſtantienſis confirmatio.*

Concilij Conſtantienſis, quæ decreta à Martino V. fuerint confirmata? to.11. 123. 1; & ſeq.
Canones quartæ, & quintæ ſeſſionis an fuerint à Martino V. confirmati? to.6. 829.5.
Martinus V. confirmando decreta, quæ fidem continent, non confirmauit decreta quartæ, & quintæ ſeſſionis. to.11. 124. 1; & ſeq.
Concilij Conſtantienſis decreta ſeſſionis quin-

quintæ non fuerunt à Martino V. confirmata. to.11. 174. 1; & ſeq; & 180. 2.
Decreta ſeſſionis quartæ, & quintæ nedum non fuerunt à Martino V. confirmata, ſed nec etiam fuerunt ab Eccleſia recepta. to.7. 618. 2; & ſeq; & 624. 1; & 628. 2.
Eius decreta quoad ſuperioritatem concilij ad Papam à Martino V. fuerunt expreſsè reprobata. to.7. 631. 2; & 632. 1; & ſeq; & to.9. 593. 239.
Concilium Conſtantienſe quoad ſuperioritatem concilij ad Papam fuit approbatum, & confirmatum à Concilio Baſileenſi, quando iam deſierat eſſe concilium legitimum, & iam factum erat Dæmonum cauerna. to.7. 625. 2. & ſeq.
Concilij Conſtantienſis decreta contra hæreticos facta à Martino V. fuerunt confirmata per Bullam. to.11. 353. 1; & ſeq.
Fuit approbatum ſolummodò in illis, quæ ſpectant ad fidem. to.9. 474. 35.
Non omnes illius ſeſſiones habent vim fidei, quia non omnes fuerunt confirmatæ. to.3. 562. 2.
Concilij Conſtantienſis decreta exceptis confirmatis à Martino V. ſunt nihil curanda. to.9. 232. 58.
Decretis, quæ materiam fidei non continent, Martinus V. impoſuit ſilentium. to. 11. 180. 2.

*Concilij Conſtantienſis poteſtas.*

Concilij Conſtantienſis poteſtas vnde orta fuerit? to.9. 345. 238.
Acquiſiuit poteſtatem in Ioannem XXIII; quia iure iurando ſe obſtrinxerat ſe renunciaturum Papatui, vt ſchiſma tolleretur. to.10. 429. 2; & ſeq.
In ſtatu Papæ dubij habuit immediatè poteſtatem à Chriſto ad tollendum ſchiſma. to.7. 592. 2; & ſeq.
Quam poteſtatem habuerit concedendi indulgentias? to.9. 232. 59.
Non habuit poteſtatem eligendi Pontificem, nec condendi decretum, quod condidit de non eligendo Pontifice ſine conſenſu ipſius concilij. to.11. 117. 2.
Non habuit poteſtatem ſtatuendi ſuperioritatem concilij ad Papam. to. 11. 143. 1; & ſeq.

*Concilij Conſtantienſis ſententiæ.*

Concilij Conſtantienſis ſententiam in Ioannem XXII. quæ fuerit? to.11. 186. 2.
Eius ſententia circa Papæ depoſitionem tempore ſchiſmatis. to.14. 216. 1; & ſeq.
Item ſententia in Wicleff iam defunctum, & in ſepulcro iam repoſitum. to.10. 429. 2; & ſeq.
Item ſententia in Marſilium de Padua. to.6. 691. 1.
Sententia damnationis libelli Fr. Ioannis Falkenbergh crudeliſſimas hæreſes continentis non fuit publicata, ſed ei fuit ſilentium impoſitum. to.10. 123. 1; & ſeq; & 124. 2.

*Concilij Conſtantienſis vindiciæ.*

Concilium Conſtantienſe ab Hæreticorum dicterijs, & impoſturis vindicatur. to.16. 247. 2.

*Concilium Conſtantinopolitanum I.*

Concilium Conſtantinopolitanum I. non decreuit Epiſcopum Conſtantinopolitanum eſſe parem Epiſcopo Romano. to.16. 554. 2.
Fuit celebratum ſub Theodoſio Seniore à centum quinquaginta Patribus contra hæreſim Macedonij aſſerentis Spiritum Sanctum eſſe Patre, & Filio minorem. to.4. 611. 2.
Definiuit Spiritum Sanctum eſſe Patri, & Filio conſubſtantialem. to.4. 116. 2; & to.17. 15. 2.
Non fuit auctoritate Damaſi Papę congregatum, ſed poſtea ab eodem fuit ratificatum, & confirmatum. to.1. 76. 2; & 84. 2. & to.8. 789. 1; & to.6. 275. 2; & ſeq; & 140. 2. & to.19. 394. 1.
Ei non præfuit actu S. Damaſus, ſed præfuit tantùm poteſtate. to.1. 76. 1.
Ei non fuit præſens Theodoſius Imperator, nec Papæ Legati. to.3. 553. 2.
Eius error non fuit in materia fidei, ſed iuſtitiæ, dum contra Concilium Nicænum, & contra iura Eccleſiæ Alexandrinæ primum locum conceſſit Epiſcopo Conſtantinopolitano poſt Romanum Pontificem, qui error à S. Damaſo, & alijs Summis Pontificibus fuit emendatus. to.1. 460. 1; & to.11. 434. 3.
Congregatum fuit etiam in cauſa S. Gregorij Nazianzeni, & fidei Nicænæ. to. 1. 76. 1.
Eius inſtructio contra hæreticos fuit ab ipſis quærere, an reciperent SS. Patres Sacræ Scripturæ interpretes, qui ante eorum hæreſim ſcripſerunt. to.1. 295. 1.
Declarauit Eccleſiæ primatum ſoli Pontifici Romano competere. to.12. 586. 2.
Concilij Conſtantinopolitani I. canon de primatu Sedium à S. Damaſo fuit irritatus. to.1. 460. 1.
Vocauit Eccleſiam Romanam caput omnium Eccleſiarum. to.3. 553. 2.
Concilij Conſtantinopolitani I. canon aduerſus Petri Patriarchæ Alexandrini præſumptionem. to.6. 126. 1.
Cur commiſerit admiſerit adminiſtrationem totius Ægyptus Patriarchæ Alexandrino? to.6. 126. 1.
An poſtulauerit à Papa confirmationem. to.6. 199. 2.
Fuit conflatum ex peſſimis hominibus. to.6. 199. 2.
Concilij Conſtantinopolitani I. diſſertatio. to.15. 446. 1.
Cauſa S. Flauiani. to.15. 496. 1; & ſeq.
Confirmationem petijt à S. Damaſo. to.3. 554. 1; & to.18. 26. 1.
Eius teſtimonium pro Romani Pontificis auctoritate. to.16. 219. 2.
Fuit compoſitum ex ducentium Epiſcopis. to.19. 8. 1.
Fuit celebratum anno Domini trecenteſimo octuageſimo primo, & in eo Macedonius fuit damnatus. tom.1. ex Tancto. 21. 135.

*Concilium Conſtantinopolitanum II.*

Fuit celebratum ſub Menna contra Anthymum. to.3. 730. 2; & ſeq;
Eius acta ſunt vera, & legitima, atque magna ex parte ab Eccleſia recepta. to.3. 730. 1; & ſeq.

Libel-

Libellus Monachorum oblatus Imperatori poſt mortem Agapeti Papæ in laudem eiuſdem Agapeti Papæ, & Eccleſiæ Romanæ. to.3. 730.2.

Libellus Epiſcoporum Orientalium oblatus Agapeto contra Anthymum aſſeruit Papæ ſupremam poteſtatem in totam Eccleſiam. to.3. 731. 2; & ſeq.

Fuit coactum circa annum Domini quingenteſimum trigeſimum quintum. to.11. 403. 7.

Depoſuit Anthymum inuitis Imperatore, & Imperatrice Theodoſia. to.15. 237. 37.

Concilium Conſtantinopolitanum II. generale ſub Vigilio Papa, & Iuſtiniano Imperatore. to.14. 111. 2.

Coactum fuit contra errores Origenis. to.9. 779. 1.

Damnauit Theodorum Mopſueſtiæ in ſecunda Cilicia Epiſcopum. to.1. 201. 1; & to.13. 485. 1.

Quæſtio trium capitulorum non fuit de fide, ſed de perſonis. to.11. 405. 7.

Ei præfuit Eutychius Mennæ ſucceſſor. to.3. 553. 2.

Declarauit Eccleſiæ primatum eſſe ſolùm in Romano Pontifice. to.12. 586. 2; & to.10. 13. 1.

Cur coactum fuerit? to. 11. 403. 7.

Damnauit Macedonium. to. 13. 485. 1.

A Vigilio Papa fuit confirmatum. to.8. 790. 1; & 805. 2; & ſeq: & to. 1. 86. 2.

Agnouit Eccleſiam Romanam ſolùm eſſe ſuper omnes Eccleſias. to.7. 803. 2, & 805. 1; & ſeq.

Duas Legationes ſplendidiſſimas ad Vigilium Papam inſtituit. to. 11. 405. 7.

Papæ Legatus fuit Eutychius. tom. 4. 727. 2; & ſeq.

Eius hiſtoria. to.2. ex Alano. 10.2.

An fuerit à Papa conuocatum? to.10. 513. 2.

Eius diſſertatio. to.15. 682. 1; & ſeq.

Eius tragædia quæ fuerit? to.11. 403. 7.

Fuit coactum in cauſa trium capitulorum. to.15. 586. 1; & ſeq.

Multa eius decreta perierunt, & multa ab hæreticis fuerunt corrupta. to.11. 404. 7; & ſeq.

*Concilium Conſtantinopolitanum III.*

Concilium Conſtantinopolitanum III. fuit indictum à Papa Agathone. tom.10. 615. 1.

Fuit coactum contra Monothelitas. tom.9. 779. 1.

Conuocatum fuit ſub Domno Epiſcopo Conſtantinopolitano. to.8. 790. 1; & 814.

Eius diſſertatio. to. 15. 446. 1.

Eius deſcriptio. to.15. 727. 1; & ſeq; & to. 11. 406. 8; & ſeq.

Fuit falſificatum. to.8. 466. 2; & to.11. 406. 8.

Numerus Patrum, qui ei aſſiderunt, eſt incertus. to.11. 406. 8.

Concilium Conſtantinopolitanum III; & VI. ſynodus in quo differant? to. 5. 64. 1; & ſeq.

Confirmationem petijt à S. Cœleſtino Papa. to.18. 26. 1.

Confutauit Macharium Antiochenum. to.13. 485. 1.

Epiſtolam Agathonis de prerogatiuis Romanæ Sedis publicè recitauit. to.2. ex Alano. 11. 1.

Definiuit duas eſſe in Chriſto Domino voluntates. to. 1. 201. 1; & to.11. 406. 8.

Eius errores. to.11. 420. 8.

Ei præfuit Petrus Gregorius præsbiter vice Agathonis. to.4. 727. 2; & to.3. 554. 1.

Ad preces Conſtantini Pogonati à Papa Agathone fuit coactum. to.11. 406. 8.

Papę Legati fuerunt Theodorus, Georgius, Ioannes, & Conſtantinus. to.11. 406. 8.

Eius epiſtola ad Agathonem habetur inter epiſtolas Leonis II. to.11. 406. 8.

Fuit confirmatum à Leone II. in epiſtola ad Conſtantinum. to.11. 407. 8.

*Concilium Conſtantinopolitanum IV.*

Concilium Conſtantinopolitanum IV. conuocatum fuit à Papa Adriano II. to.8. 790. 1; & to.10. 516. 1; & to.11. 409. 10.

Damnauit Iconomachos. tom.15. 364. 2; & ſeq; & to.11. 411. 11.

Excommunicauit Photium, quia auſus fuerat excommunicare Nicolaum Papam. to.15. 581. 16; & to. 13. 485. 2; & to. 11. 411. 10.

Decreuit contra Photium Pontifici Romano præſtandam eſſe ab omnibus obedientiam. to.1. 77. 2.

Priùs conuocatum fuit à Nicolao Papa, & poſt eius mortem ab Adriano II. to. 8. 790. 1.

Ei præfuerunt tamquam Papæ legati Donatus Epiſcopus Hoſtienſis, Stephanus Epheſinus, Martinus Diaconus, & Anaſtaſius. to.4. 727. 2; & tom.3. 554. 1; & to.11. 409. 10.

Coactum fuit ſub Baſilio Macedonio Imperatore. to.11. 409. 10.

Quæſtionem in ipſo motam de Romanæ ſedis poteſtate iudicare non præſumpſit. to. 9. 483. 13; & 580. 210.

Illius iudicium de Hincmaro Rhemenſi. to.6. 673. 2.

Coactum fuit contra Iconomachos. to.1. 102. 2.

Cauſa conuocandi hoc concilium fuit ſchiſma cruentum, & pertinax Photij contra S. Ignatium Patriarcham Conſtantinopolitanum. to.11. 409. 10.

Fuit conuocatum anno Domini 869. to.11. 409. 10.

Ei præſcripta fuit regula fidei ab Adriano, in quam omnes Patres iurare debebant. to.11. 410. 10.

*Conciliabulum Conſtantinopolitanum.*

Conciliabulum I. Conſtantinopolitanum fuit damnatum à Concilio Niceno. to.1. 73. 2.

Conciliabulum Conſtantinopolitanum congregatum ab Iconoclaſtis. tomo 1. 102. 2.

Eius impia decreta contra ſacras Sanctorum imagines. to.1. 311. 2.

Fuit indictum à Copronymo, atque adeò, quia ſola auctoritate laica fuerat congregatum, fuit damnatum. to.1. 73. 2.

Voluit inſcribi, & nominari ſeptima ſynodus Oecumenica. to.1. 311. 2.

*Concilium Cordubenſe.*

Concilium Cordubenſe coactum fuit ab Oſio Cordubæ Epiſcopo poſt regreſſum à Synodo

ter ſimoniam, & fornicationem. tom. 4. 612. 4.

*Concilium Florentinum vltimum.*

Concilium Florentinum cur fuerit congregatum? to.13. 485. 2.
An fuerit legitimum? to.16. 122. 1.
Eius defenſio contra Anonymum. to.16.122. 1;& ſeq.
Congregatum fuit propter ſchiſma Græcorũ negantium proceſſionem Spiritus Sancti à Filio. to.9.779; & to.15. 610. 17.
Definiuit primatum Romani Pontificis in totam Eccleſiam vniuerſalem. to.3.564.1; & to.6. 691. 1; & to.12. 68.2.
Concilio Florentinum de primatu, alijſque prærogatiuis Eccleſiæ Romanæ. to.1. 163. 2.
Eius definitio de primatu Sedis Apoſtolicæ fuit recepta ab Armenijs, & Græcis. to.2. ex Pighio. 121. 2.
Definiuit proceſſionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio, vſum panis in ſacrificio miſſæ, & Purgatorium. to.1.203. 1.

*Concilium Francofordienſe.*

Concilium Francofordienſe de Romanis appellationibus celebratum. to.6. 157. 1.
Eius canones an fuerint à Romano Pontifice confirmati? to.6. 157. 2.
Concilij Francofordienſis, & Caroli Magni Imperatoris fabula. tomo 2. ex Alano. 2. 2.

*Concilia Gallicana.*

Concilium Gallicanum de celebratione Paſchæ. to.15. 5.7.
Concilia Gallicana nunquam fuerunt inappellabilia. to.6.156. 2.
Conciliorum Gallicanorũ Vaſenſis, Arelatenſis, & Aurelianenſis canon de recurrendo ad Synodum in caſu grauaminis quomodò ſit intelligendus? to.6.156. 2; & ſeq.

*Concilium Gangrenſe.*

Concilium Gangrenſe in Paphlagonia quanuis fuerit particulare, & paucorum Epiſcoporum; attamen multas hæreſes damnauit. to.15.417. 1; & ſeq.
Excommunicauit docentes virum vxoratum mortua vxore non poſſe fieri Sacerdotem. to.3. 884. 2.
Damnauit Euſtactum aſſerentem neminem poſſe ſperare ſe conſecuturum à Deo ſalutem, niſi omnibus renunciaret diuitijs, imò niſi renunciaret parentes, & Filios, & niſi etiam vxorem propriam relinqueret. to.1. 79. 1.
Celebratum fuit ſub Papa Syluestro, qui per Oſium Legatum gladio Apoſtolico Euſtactum percuſſit. to.1. 79. 1.
Concilij Gangrenſis canones fuerunt à Papa Patribus præfiniti. to.1. 79. 1.
Concilium Gangrenſe receptum fuit à Leone IV. in decreto. to.3. 884. 2;

*Concilium Hieroſolymitanum I.*

Concilium Hieroſolymitanum ab Apoſtolis circa obſeruantiam legalium fuit coactũ. to.11.301. 3.
Quo tempore fuerit celebratum? to.2. ex Pighio. 51.1; & to.17. 241. 1.
Fuit celebratum anno ſecundo Claudij Imperatoris. to.17. 223. 1;& 632.1.
Fuit congregatum poſt quatuordecim annos à conuerſione S. Pauli. to.14. 522. 1.
Fuit Concilium generale, quia ei interfuerunt Paulus, & Barnabas miſſi ab Eccleſijs gentium. to.18. 321. 2.
Fuit Concilium omnium digniſſimum nedum propter præſentiam Apoſtolorum; ſed etiam quia fuit typus, forma, origo, & exemplar omnium Conciliorum. tom.18. 321. 2.
Ex quibus perſonarum generibus conſtiterit? to.18. 322. 1.
In eo Petrus, tamquam ſummus totius Eccleſiæ Pontifex, partes boni Paſtoris impleuit. to.18. 321.1.
Eius decretum de non imponendo iugo circumciſionis Gentilibus venientibus ad fidem S.Iacobus, vtpotè Epiſcopus Hieroſolymitanus, in ſua Eccleſia promulgauit. to.18.323.1; & ſeq.
Eius controuerſia quomodò ſedata fuerit, atque ſublata? to.18. 324. 1; & ſeq.
Auctore Petro Symbolum condidiſſe multorum SS. Patrum teſtimonijs oſtenditur. to.1. 254. 2.
Petrus ex Iudæa iam exierat, antequam celebraretur; & ſolùm ad eius regreſſum fuit celebratum. to.17. 242. 1; & ſeq.
Coactum fuit ad Eccleſiæ pacem, & Chriſtianorum concordiam componendam, antequam Apoſtoli in omnem terram diſpergerentur. to.18.321. 2.

*Concilium Hieroſolymitanum de Paſcha.*

Concilium aliud Hieroſolymis fuit celebratum tempore Victoris Papæ propter Paſchæ celebrationem, quæ ab Aſianis more Iudaico celebrabatur die quartadecima Lunæ menſis Martij. to.15. 382 1; & ſeq.
Fuit celebratum ſub Narciſſo Hieroſolymorum Epiſcopo, & à Victore I. fuit ſtatim reprobatum. to.1. 78. 2.

*Concilium Hipponenſe.*

Concilium Hippone celebratum in Africa, in quo S.Pater Auguſtinus admirantibus omnibus Epiſcopis, & Patribus expoſuit Symbolum Apoſtolorum. to.6. 250. 1.

*Concilium Laodicenum.*

Concilium Laodicenum antiquiſſimum prohibuit, ne epiſcoporum electio fiat à plebe. to.17. 202. 1.
Soluitur contradictio ei obiecta de admittendis ad communionem illis, qui ad ſecundas nuptias tranſierunt; reuocauit enim prohibitionem indiſcretam factam ab aliquibus Epiſcopis in ſuis Diœceſibus de non admittendis bigamis ad communionem. to.3. 884.2.
Vel locutum fuit de illis, qui contra ritum Eccleſiæ ſolemnitatem ſecundis nuptijs adhibebant. to.3. 884. 2.

*Concilium Lateranenſe.*

Concilium Lateranenſe celebratum ſub Martino I. contra Monothelitas recepit multos legatos miſſos ex Africa, Græcia, & Hieroſolymis, qui Eccleſiæ Romanæ primatum confeſſi fuerunt. to. 1. 152.2.
Concilium Lateranenſe celebratum ſub Nicolao I. caſſauit matrimonium Lotharij cum Vualdrada. to.1. 104. 1.

*Concilium Lateranenſe generale I.*

Concilium Lateranenſe generale I. ſub Calixto IV; & Henrico V. Imperatore pro Terra-Sancta contra Saracenos recuperanda fuit cele-

celebratum . to.9. 779. 1.
Reuocauit, & annullauit priuilegium, quod Henricus vi à Pontifice extorſerat, & excommunicauit ipſum Henricum. tom.16. 133. 1.

*Concilium Lateranenſe II.*

Concilium Lateranenſe II. mille Epiſcoporum ſub Innocentio II; & Lothario Imperatore contra Antipapas, & pro reformatione Cleri fuit celebratum. to.9. 779. 2.
Declarauit Eccleſiæ primatum eſſe in ſoloRomano Pontifice. tom.1. ex Tannero. 18. 109.
Fuit numeroſius Patribus, quàm omnia alia concilia. to.19. 399. 1.

*Concilium Lateranenſe III.*

Concilium Lateranenſe III. ſub Alexandro III; & Friderico II. Imperatore fuit celebratum contra Vvaldenſes, & pro Eccleſiæ reformatione. to.9. 779. 2.
Decreuit electionem Papæ faciendam eſſe à duabus partibus Cardinalium. to. 1. 17. 1.
Victorem, Calixtum, Paſchalem, & Innocentium Antipapas depoſuit. tom.4. 112. 1.

*Concilium Lateranenſe IV.*

Concilium Lateranenſe IV. ſub Innocentio III; & Friderico II. Imperatore fuit coactum contra varias hæreſes; & pro Terra Sancta recuperanda. to.9. 779. 2.
Quo anno celebratum fuerit? to.4. 112. 2.
Excommunicauit Principes nolentes purgare ſuas terras ab hæreticis. to.6. 758. 16; & to. 2. ex Adolpho. 74. 2.
Iuſſit abſolui à iuramento fidelitatis ſubditos eorum Principum, qui nollent terras ſuæ ditionis purgare ab hæreticis. tom.2. ex Adolpho. 74. 2; & 55. 2.
Varios Religionum Ordines approbauit. to.1. ex Tannero. 45. 284.
Qui huic Concilio interfuerint? to. 18. 375. 2.
Fuit verum, & legitimum. to.16. 122. 1.
Eius hiſtoria. to.11. 355. 1; & ſeq.
Supremam Romani Pontificis dignitatem agnouit. to.12. 587. 1.
Statuit nullam poteſtatem laicis competere in perſonas Eccleſiaſticas. to. 2. ex Adolpho. 3. 1.

*Concilium Lateranenſe V.*

Concilij Lateranenſis V. indictio à quo facta fuerit? to.10. 439. 1.
Concilium Lateranenſe V. mortuo Iulio II. Pontifice tempore ipſius Concilij remiſit Papæ electionem faciendam à Cardinalibus. to. 9. 763. 2.
Sub Iulio II. fuit inceptum, & continuatum ſub Leone X. regnante Maximiliano Imperatore. to.9. 779. 2.
Contra ſchiſmata, quæ Eccleſiam ſcindebant, fuit coactum. to.9. 799. 2
Quo ſenſu definierit Papam eſſe ſupra concilia generalia? to. 3. 564. 2.
Ad diſcutiendam quæſtionem excitatam in Concilio Piſano, & repetitam in Concilio Conſtantienſi, an concilium ſit ſupra Papam, fuit coactum. to.18. 20. 2.
Declarauit nullam habere laicos poteſtatem, & iuriſdictionem in perſonas Eccleſiaſticas to. 2. ex Adolpho. 3. 1.
An fuerit verè, & propriè Oecumenicum? to.3. 564. 2.

*Conciliorum Lateranenſium Præſides.*

Conciliorum Lateranenſium omnium Præſides an fuerint Summi Pontifices per ſe ipſos, vel per ſuos legatos? to.4. 727. 2. & ſeq.

*Concilium Lugdunenſe.*

Concilium Lugdunenſe de celebratione Paſchæ. to. 15. 382. 1
Fuit celebratum ab Irenæo Lugdunenſi Epiſcopo. to. 1. 78. 2.

*Concilium Lugdunenſe generale I.*

Concilium Lugdunenſe generale I. ſub Innocentio IV. priuauit Fridericum II. Imperatorem. to.9. 779. 2; & to.6. 758. 17; & to. 4. 112. 1; & to.11. 345. 1.
Condidit decretum de depoſitione Principum etiam ſæcularium. to.2. ex Adolpho. 55. 2.
Docuit Papam eſſe Eccleſiæ vniuerſalis Rectorem, & Caput. to.1. ex Tannero. 49. 2.

*Concilium Lugdunenſe II.*

Concilium Lugdunenſe generale II. celebratum ſub Gregorio X; & Rodulpho Imperatore fuit coactum contra errores Græcorum, & pro recuperanda Terra Sancta. to.9. 779. 2.
Quo anno celebratum fuerit? to.2. ex Adolpho. 125. 2.

*Concilium Mantuanum.*

Concilium Mantuanum recepit, tanquam legitimum Papam, Alexandrum II. reiecto Antipapa. to.1. 21. 1.

*Concilium Matiſconenſe.*

Concilium Matiſconenſe quid ſenſerit de pallio Archiepiſcopi? to.6. 267. 2.

*Concilium Mediolanenſe.*

Concilium Mediolanenſe, cui interfuerunt Liberius, & Conſtantius Imperator infenſiſſimus hoſtis S. Athanaſij. tom. 6. 179. 1.

*Concilium Meldenſe.*

Concilium Meldenſe decreuit mulierem raptam non poſſe contrahere matrimonium cum raptore; qui error fuit ab Eccleſia reiectus. to.9. 345. 241.

*Concilium Meſopotamiæ.*

Concilium Meſopotamiæ celebratum circa Paſchæ celebrationem die quartadecima Martij. to.15. 382. 1; & ſeq.

*Concilium Metenſe.*

Concilium Metenſe à Theutgardo Treuirenſi, & Gunthario Colonienſi Archiepiſcopis congregatum pro tuendo adulterio Lotharij Galliarum Regis, qui reiecta Teutperga vxore legitima Waldradam duxerat, à Nicolao Primo fuit caſſatum. to.1. 104. 1.
Fuit conciliabulum, quia fuit à Lothario congregatum pro tuendo vxoris legitimæ repudio. to.16. 137. 2; & ſeq.

*Concilium Mileuitanum.*

Concilium Mileuitanum celebratum de appellationibus ad tranſmarina. tom. 16. 233. 1.
Quo anno fuerit congregatum? to.16. 233. 1; & ſeq.
Damnauit negantes paruulos naſci ſine peccato originali. to.16. 554. 1.
Aſſeruit, & docuit Romanum Pontificem habe-

habere primatum totius Eccleſiæ. to. 12. 587. 2; & to.6. 359. 1.
Fuit confirmatum à Zoſymo. to.15. 469. 4; & ſeq.
Eiuſdem epiſtola ad Innocentium I. tom. 15. 469. 3.
Ei interfuerunt S.P.Auguſtinus, & S.Alipius. to.15. 469. 3.
Eccleſiaſtica communione priuauit Pelagium, & Cœleſtium, tanquam vocum nouarum inuentores. to.15. 470.4.

*Concilium Moguntinum.*

Conciliabulum Moguntinum fuit coactum ab excommunicatis in concilio Quintilinoburgenſi in Hebdomada ſancta. tom. 6. 682. 1.
Hoc latrocinium factum fuit paucos poſt dies Hebdomadæ Paſchalis, & ſententiam excommunicationis contra fideles S.Petri deprompſit. to.6.682.1.

*Concilium Neocæſarienſe.*

Concilium Neocæſarienſe antiquiſſimum ſtatuit, ne præsbiteri Regionarij præſente eorum Epiſcopo offerant, vel ſacra miniſtrent. to.17.305.1.

*Concilium Nicænum I.*

Concilium Nicænum I. ſub Syluestro, & Conſtantino Magno contra Arianos fuit celebratum. tom.8. 516.1; & 800.2; & tom.9. 779. 1.
An ſub Syluestro fuerit inceptum, & abſolutum ſub Iulio? to.18. 346. 2.
Eius hiſtoria. to.11.399.3.

*Concilij Nicæni I. conuocatio.*

Concilium Nicænum fuit congregatum à S.Syluestro, non à Conſtantino. to.9.790. 3; & 73. 1; & to.8. 788. 1; & 800. 2; & to. 11. 14. 4.
Quomodò fuerit indictum etiam à Conſtantino? to.15.405.1; & ſeq.
Cauſa, cur fuerit congregatum, fuit hæreſis Arij aſſerentis Filium eſſe Patre minorem. tom.4. 111. 2.
Quando celebratum fuerit? to.10. 321. 2; & 42.2; & to.20.141.1.
Fuit conuocatum ad ſedandas Eccleſiæ Orientalis controuerſias. to.10.13.1.
Fuit compoſitum ex trecentum, decem, & octo Patribus. to. 13. 485. 1; & to. 19. 8. 1; & to.11. 399. 3.
Fuit coactum ad ſedandos tumultus in Eccleſiam ab Arianis inuectos. to.10.12.1.
Fuit conuocatum propter hæreſim Arianorum per totum Orbem graſſantem, & propter errorem Quartadecimanorum non celebrantium Paſcha die Dominico, ſed luna quartadecima more Iudaico, in quancunque diem incidiſſet. tomo 11. 399. 3.

*Concilij Nicæni I. auctoritas.*

Concilium Nicænum quantæ auctoritatis fuerit apud Epiſcopos Africæ. tom.3. 754. 1; & ſeq.
Fuit primum Concilium generale celebratum poſt Apoſtolos. to.18.320.2.
Seruauit formam concilij Hieroſolymitani, & fuit origo, & norma aliorum conciliorum. to.18.337.1.
Ei delata fuit à S.Gregorio Magno eadem auctoritas, ac idem honor, qui defertur Euangelio. to.5.728.1.

*Concilij Nicæni I. acta.*

Concilij Nicæni acta ab Arianis, qui totam Græciam, & Ægyptum inuaſerant, fuerunt combuſta. to.12. 586. 1.
Acta quænam fuerint? to.6.340.1.
Concilium Nicænum definiuit Paulianiſtas eſſe rebaptizandos. to.9.783.2.
Concilium Nicænum Arium damnauit. to.1. 79. 1.
Multa decreuit circa primatum Romanæ Sedis. to.13. 241. 1.
Non conſtituit quatuor Patriarchatus, ſed Pontifici Romano primatum tribuit ex præcepto Apoſtolorum. to. 1. ex Ecchellenſi. 25.1; & 26.2.
Declarauit primatum Eccleſiæ eſſe in Romano Pontifice. to.12.586. 2; & to.4. 16. 55; & to.16.53.2; & ſeq.
Noluit declarare controuerſiam Eccleſiæ Romanæ cum Eccleſia Alexandrina. tom.10. 322. 2.
Declarauit Papæ traditam fuiſſe poteſtatem à Chriſto Domino, non ab aliqua Synodo, aut ex ordinatione Eccleſiæ. to.10.323.1.
Decreuit, ne celebrentur concilia præter ſententiam Romani Pontificis. to.3.126.2.
Agnouit Papæ poteſtatem in cauſis appellationum. to.1.457.2.
Definiuit Filij conſubſtantialitatem cum Patre contra Arianos. to.17.15.2.
Docuit Petro traditum fuiſſe à Chriſto Domino totius Eccleſiæ gubernium. to.1.8.2.
Arium, eiuſque aſſeclas damnauit. tom. 1. 79. 1.
Aſſeruit Eccleſias Orientales ſemper fuiſſe ſubiectas Romano Pontifici. to. 14. 179. 1; & ſeq.
Apertè docuit primatum Romani Pontificis. to.16. 53. 2; & ſeq.
Quid ſtatuerit circa diſtributionem Eccleſiarum patriarchalium? to.6.539.1.
Addidit Symbolo fidei illas particulas: *Et in Spiritum Sanctum*. to.6.621.1.
Damnauit hæreſim Macedonij. tom. 6. 621. 1.
Non dedit Romano Pontifici ius appellationis, ſed declarauit illud ei competere. tom. 18. 554. 2.
Non inſtituit Eccleſiæ primatum. tomo 12. 594. 2.
Non prohibuit appellationes ad Apoſtolicam Sedem. to.12.70.1.
Declarauit Romanum Pontificem in Eccleſiæ primatu D. Petro ſuccedere. to. 14. 586. 1.
Quomodò prohibuerit Epiſcopis, præsbiteris, diaconis, & clericis habere vxores? to.14.496.1.
Statuit nullum legitimè ſine Papa poſſe celebrari concilium, aut Epiſcopum damnari. to.11.13.3.
Confirmauit antiquos canones, ne inſcio Papa conuocentur concilia, aut damnentur Epiſcopi. to.2. ex Alano 74.1.
Acta concilij Nicæni ab Arianis fuerunt combuſta ita, vt oportuerit S.Athanaſium ea petere ex ſcrinijs Romani Pontificis. to.11. 400. 1.
Eius epiſtola, qua tranſmiſit acta ad Syluestrum Papam, vt confirmarentur. to. 11. 399. 3.

Con-

*Concilij Nicæni I. canones.*

Concilij Nicæni I. canones ab Arianis ferè vbique fuerunt combuſti. to.18.14.1.

Quantus fuerit horum canonum numerus? to.6.126.2; & 296.2.

Quare iſti canones in idioma Arabicum verſi fuerint? to.3.631.2.

Eius canones fuerunt ſeptuaginta teſte Sancto Athanaſio. to.18.83.2.

Non fuerunt corrupti, ſed fideliter conſeruati à Romanis Pontificibus. to.2.ex Alano. 14. 1; & 27. 1.

A Græcis in Africam fuerunt tranſmiſſi.to.2. ex Alano. 15. 2.

In ſex varias linguas fuerunt tranſlati. to.1. ex Ecchellenſi. 24.2.

Plurimi reperiuntur apud SS.Patres. to.1. ex Ecchellenſi. 21.1.

Fuerunt plures, quàm viginti. tom.1. ex Ecchellenſi. 29.2; & to.5.69.1.

In ſeptem claſſes fuerunt diſtributi. to. 1. ex Ecchellenſi. 31.2.

A Græcis, & Ægyptijs combuſti non peruenerunt ad Patres Carthaginenſes. to. 1. ex Ecchellenſi. 28. 1.

Canones, qui retinentur, ſunt veri, & legitimi. to.1. ex Ecchellenſi. 34.1.

Eorum variæ editiones. to.1. ex Ecchellenſi. 39. 1.

Apud Afros ſemper in ſummo pretio fuerunt. to.6. 248.2.

Concilij Nicæni canonum peruerſa interpretatio reiecta. to.1. ea Ecchellenſi. 39.1.

Canon ſextus apertè tribuit Romano Pontifici Eccleſiæ primatum. to.1. ex Tannero. 18.107; & ſeq; & to.2. ex Alano. 26.1.

Canon ſextus, in quo demonſtratur Eccleſiæ primatus, eſt verus, & legitimus. tom.11. 97.344; & ſeq; & to.10.12.1.

Eiuſdem vera explicatio. tom.14. 213. 2; & ſeq.

Concilij Nicæni aliquot canones. tom. 3. 542. 2.

Canones concilij Nicæni legitimos, & ab antiquo notiſſimos eſſe colligitur ex epiſtola prima, & ſecunda Iulij I; quas ſcripſit ad Synodum Antiochenum; & ex epiſtola Liberij ad Athanaſium, alioſque Epiſcopos. to.11. 399. 3.

Certiſſimum eſt canones concilij Nicæni fuiſſe ſeptuaginta, vt colligitur ex epiſtola S. Athanaſij ad Marcum Papam, & ex reſponſione Marci Papæ ad Athanaſium. to. 11. 399. 3.

*Vid. canones Nicæni.*

*Concilij Nicæni I. confirmatio.*

Concilium Nicænum I. confirmationem petijt à S.Silueſtro Papa. to.6.615.1; & to.10. 13. 2; & to. 18. 25. 2; & 181. 2; & tom. 3. 555. 2.

Fuit approbatum à Sancto Sylueſtro. tom. 1. 84. 1.

Fuit confirmatum à Papa in Concilio Romano præſente Conſtantino Imperatore. tom. 18.181.2; & to.11.399.3.

Eius confirmatio habetur in epiſtola quarta Synodali Felicis Papæ III. tom. 11.399. 3.

Eius confirmatio non fuit particularis, ſed auctoritatiua, & neceſſaria. tom.11.400. 1.

*Concilij Nicæni I. Præſes.*

Concilio Nicæno I. non præfuit Oſius, ſed præfuerunt Victor, & Vincentius Papæ Legati. to.4.726.11; & 13; & to.19.393.2; & to.3. 553. 1; & to.11.399.3.

Papæ Legati primo loco ſubſcripſerunt. to.3. 553. 1.

*Concilij Nicæni I. infallibilitas.*

Concilium Nicænum I. non erraſſe in fide eſt dogma fidei. to.3.19.2.

Concilium Nicænum ab erroris ſuſpicione vindicatum. to.3.752.1; & ſeq.

*Concilij Nicæni ſubſcriptio.*

Concilio Nicæno ſubſcripſerunt primò Papæ Legati. to.16.399.2.

Mortuis ante ſubſcriptionem duobus Epiſcopis Chryſantho, & Muſanio volumen canonum ad eorum ſepulchrum fuit delatum, rogatique fuerunt, vt ſi ſancita Deo placerent, ipſi quoque ſubſcriberent; & ſigillatis, ne fraus aliqua fieret, manè ſubſcriptionem hanc inuenerunt: *Chryſanthus, & Mauſonius, quamuis corpore tranſlati, manu tamen propria nos quoque ſubſcripſimus.* to. 11.399.3.

*Concilium Nicænum II.*

Concilium Nicænum II. ab Adriano I. fuit indictum, & conuocatum. tom. 10. 515. 1.

Fuit coactum contra Iconomachos negantes adorationem imaginum. to.9.779.1.

Compoſitum fuit ex trecentum ſeptuaginta ſeptem Patribus. to.13.483.2.

Definiuit imagines Sanctorum eſſe venerandas. to.9.159.2; & to.13.483.2.

Tribuit Adriano Pontifici titulum vniuerſalis Epiſcopi. to.1.81.2.

Ei præſederunt vice Adriani Petrus Archipræsbiter, & Petrus Abbas S.Sabbæ. to.4. 727.2; & to.3.554.1.

Concilij II. Nicæni Legati audientes Honorij Papæ damnationem cur tacuerint? tom.8. 159. 2.

Papæ Legati ante alios Epiſcopos ſubſcripſerunt concilio. to.3.554.1.

Epiſtola Adriani Papæ ad Patres concilij Nicæni II. to.10.516.1.

Declarauit execrabilem, prophanam, & adulterinam Synodum Conſtantinopolitanam ſub Leone hæretico Imperatore, cui Photius præſedit. to.10.516.1.

Eius acta verſa fuerunt in latinum idioma ab Anaſtaſio Bibliothecario. to.10.516.1.

Declarauit Synodum generalem non debere, nec poſſe ſine Pontificis Romani auctoritate celebrari. to.10.516.1.

*Concilium Osborienſe.*

Concilium Osborienſe damnauit Cadaloum Epiſcopum Parmenſem Antipapam contra Alexandrum II. to.1.12.1; & ſeq.

*Concilium Oſroenum.*

Concilium Oſroenum celebratum fuit circa Paſchæ celebrationem ab Aſianis controuerſam. to.15.382.1; & ſeq; & 537; & 405. 1; & ſeq; & to.1.78.2.

*Concilium Paleſtinum.*

Concilium Paleſtinum coactum circa Paſchæ celebrationem. to.15.382.1; & ſeq.

Fuit celebratum à Theophilo Cæſarienſi Paleſtinæ Metropolitano. to.1.78.2.

Con-

*Conciliabulum Papienſe.*
Conciliabulum Papienſe conuocatum à Friderico I. Imperatore contra Alexandrũ III. tom. 1. 15. 2.
*Conciliabulum Pariſienſe.*
Conciliabulum Pariſienſe damnatum fuit à Bonifacio VIII. to. 1. 104. 2.
*Conciliabulum Philippopolitanum.*
Conciliabulum Philippopolitanum celebratũ ab Euſebianis, qui ſe à concilio Sardicenſi ſubtraxerant. to. 6. 360. 1; & ſeq.
Illius epiſtolam ſcriptam fuiſſe ab Arianis, non à catholicis, quia non poſuerant primo loco Romanum Pontificem, intulit P. S. P. Auguſtinus. to. 6. 245. 1.
*Concilium Piſanum.*
Concilium Piſanum dedit originem controuerſiæ; *an Concilium ſit ſupra Papam?* to. 18. 1. 2.
Auxit, non ſedauit ſchiſma, quia auxit numerum Pontificum. to. 6. 815. 2.
Non fuit conuocatum à Papa. tomo 3. 546. 2.
Fuit congregatum à Cardinalibus. to. 9. 18. 70.
Fuit in factiones diuiſum. to. 9. 18. 70.
Eius acta. to. 6. 815. 2; & tomo 7. 599. 1; & ſeq.
Depoſuit Gregorium XII. to. 3. 137. 2.
Declarauit ſchiſmaticum Petrum de Luna. to. 6. 818. 5.
Eius decretum, & ſententia lata contra Petrum de Luna, & contra Angelum Corarium contendentes de Papatu. to. 6. 818. 5.
An reſoluerit, vel ſolùm mouerit quæſtionem de ſuperioritate concilij ad Papam? to. 11. 154. 2; & ſeq.
Quæ, & qualis fuerit illius auctoritas? to. 6. 815. 2.
Fuit damnatum à Leone, & à Iulio. II. to. 8. 911. 2.
Concilium Piſanum nedum inquiſiuit, an concilium ſit ſupra Papam tempore ſchiſmatis, ſed etiam an Papa fautor ſchiſmatis verè, & propriè hæreticus cenſendus ſit. to. 11. 156. 2.
Illius iudicium de Papæ fouentis Eccleſiæ diſcordias lapſu ab omni eccleſiaſtica dignitate repudiatum fuit à Viris doctiſſimis plurium Vniuerſitatum. to. 11. 156. 2.
*Concilium Ponticum.*
Concilium Ponticum conuocatum circa Paſchæ celebrationem. tom. 15. 5. 7; & 382. 1.
Fuit celebratum ſub Palma Epiſcopo. to. 1 78. 2.
*Concilium ad Quercum.*
Concilij ad Quercum diſſertatio hiſtorica. to. 15. 457. 1; & ſeq.
Depoſuit S. Ioannem Chriſoſtomum. to. 15. 457. 1; & ſeq; & to. 6. 540. 1.
Ab illo appellauit S. Ioannes Chriſoſtomus, & fuit reſtitutus. to. 15. 457. 2; & ſeq.
*Concilium Quiniſexum.*
Concilij Quiniſexti deſcriptio. tomo 6. 873. 8.
Sine conſenſu Romani Pontificis fuit celebratum. to. 14. 499. 1; & ſeq.
Non fuit verum concilium, ſed concilium ſimulatum, adeòque erratica Synodus à Beda fuit vocatum. to. 17. 291. 1.
Ex eius canonibus aliqui fuerunt ab Eccleſia recepti, non vt approbati à concilio, ſed quia continent veritatem. to. 14. 501. 1; & ſeq.
Canon octuageſimus ſecundus de cultu ſacrarum Imaginum fuit inſertus canonibus ſeptimæ Synodi. to. 14. 501. 2.
Dictum fuit concilium quiniſextum, quia canones in quinta, & ſexta Synodo omiſſos ſuppleuit. to. 6. 873. 1; & ſeq.
Iuſtinianus Imperator à Sergio Pontifice, & Ioanne eius Succeſſore confirmationem rogauit, ſed nunquam potuit eam obtinere. to. 6. 873. 2.
*Concilium Rhemenſe.*
Concilium Rhemenſe celebratum in cauſa Gilberti Pictauienſis Epiſcopi to. 15. 642. 65; & ſeq; & 6. 13.
Ei interfuit S. Bernardus, qui ſcripſit quatuor fidei capitula. to. 15. 65.
Concilium aliud Rhemenſe ſub Innocentio II; in quo fuit eiectus Petrus Leonis Antipapa. to. 4. 112. 1.
In eo etiam plurimùm laborauit S. Bernardus, qui tandem ſchiſma vigens extinxit. to. 4. 112. 1.
*Concilia Romana.*
Concilium Romanum ſub Symacho librum Ennodij approbauit. to. 18. 16. 2.
Concilij IV. Romani Patres congregati à Theodorico contra Symmachum noluerunt ingredi concilium, niſi priùs Theodoricus eis oſtendiſſet literas Papæ concilij conuocatorias. to. 18. 4. 2.
*Concilium Romanum.*
Concilium Romanum ſub Melchiade in cauſa Cæciliani contra Donatiſtas. to. 11. 74. 115.
Concilium Romanum celebratum ſub Melchiade non fuit œcumenicum. to. 4. 111. 4.
Concilium Romanum ſub Sylueſtro an fuerit ſuppoſititium, & quænam fuerint eius acta? to. 11. 95. 341; & ſeq.
Concilium Romanum ſub Sylueſtro decretum edidit de prima Sede à nemine iudicanda. to. 1. 428. 2; & 125. 2.
Concilium Romanum ſub Sylueſtro approbauit concilium Nicænum præſente Conſtantino Magno. to. 18. 181. 2.
Concilia Romana indicta à Sylueſtro, Damaſo, Innocentio I; Leone, Martiano, Agathone, Gregorio II; Stephano III; Gregorio III; Adriano, & alijs. to. 14. 172. 2; & ſeq.
Concilium Romanum ſub Liberio contra Arianos. to. 5. 40. 1; & ſeq.
Concilium Romanum ſub Gelaſio declarauit primatum Eccleſiæ Romanæ. to. 1. 117. 1; & ſeq; & 357. 2.
Concilium Romanum ſub Gelaſio definiuit, quinam libri ſacræ Scripturæ ſint canonici. to. 1. 234. 2.
Concilium Romanum ſub Gelaſio conuocatum contra Euphemium. to. 1. 357. 2.
Concilium Romanum ſub Gelaſio de reprimenda Epiſcoporum Conſtantinopolitanorum arrogantia, & de ordine Sedium patriarchalium. to. 1. 416. 2; & ſeq.
Concilium Romanum ſub Damaſo damnauit hæ-

hæreſes Sabellij, Arij, Apollinaris, Eunomij, Photini, & Macedonij, eiſque fidei profeſſionem præſcripſit. tom. 15. 9. 31.
Concilium Romanum ſub Cornelio pro temperamento concilij Conſtantinopolitani. to. 1. 354. 2.
Concilij Romani acta contra hæreſim Neſtorij fuerunt commixta cum actis Concilij Epheſini. to. 11. 10. 2.
Concilium Romanum ſub Damaſo in cauſa Maximi Conſtantinopolitani. to. 6. 196. 2; & ſeq.
Concilium Romanum coactum contra hæreſim Nouatiani. to. 11. 50. 48.
Concilium Romanum celebratum ſub Vrbano II; in quo fuit decretum, vt horæ officij Beatiſſimę Virginis Marię recitentur in choro. to. 4. 112. 1.
Concilium Romanum ſub Felice III. contra errores Orientalium. to. 1. 148. 1.
Concilium Romanum de non impediendo recurſu ad Apoſtolicam Sedem. to. 1. 159. 1.
Concilium Romanum ſub Stephano VI. irritauit acta Formoſi. to. 9. 784. 1.
Concilium Romanum ſub Cornelio contra Nouatum. to. 1. 76. 2.
Concilium Romanum ſub Stephano III. ſtatuit; vt ſolus Cardinalis ſiue Epiſcopus, ſiue presbiter, ſiue Diaconus eligatur in Papam. to. 17. 310. 2.
Concilium Romanum ſub Gregorio VII. conuocatum contra Simoniacos. tomo 5. 727; & ſeq; & 712. 2; & 755. 2; & tomo 4. 112. 1; & to. 10. 377. 1.
Concilium Romanum celebratum in cauſa Acacij to. 6. 193. 2.
Concilium Romanum congregatum contra conciliabulum Metenſe. to. 1. 104. 2.
Concilium Romanum ſub Gregorio Papa VII; in quo Henricum IV. excommunicauit. to. 1. 12. 1.
Concilium Romanum ſub Nicolao II. declarauit electionem Papę ad ſolos Cardinales, tanquam ad potiores Cleri Romani ſpectare. to. 1. 21. 1.
Concilium Romanum ſub Nicolao II; in quo Berengarius ſuam hæreſim circa Sacramentum Euchariſtiæ, in quo dicebat Chriſtum eſſe tantùm, vt in ſigno, abiurauit. to. 4. 112. 1; & to. 3. 886. 1; & tomo 1. 349. 2.
Concilium Romanum ſub Gregorio IX. ab Imperatore fuit per vim impeditum. to. 4. 112. 2.
Concilium Romanum ſub Stephano IV. pro reſtituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Eccleſiaſticæ. to. 1. 185. 2.
Aliud ſub eodem damnauit vtrumque Conſtantinum, & omnes Hagiomachos. to. 1. 312. 1.
Concilium Romanum celebratum ſub Agathone, & relatum in quarta actione VI. Synodi. to. 12. 586. 2.
Concilium Romanum ſub Hilario Papa declarauit in Papa eſſe poteſtatem condendi leges obligantes totam Eccleſiam. to. 12. 589. 2.
Concilium Romanum ſub Gelaſio proteſtatus fuit Eccleſiam Romanam accepiſſe primatum in omnem Eccleſiam à Chriſto Domino. to. 1. 106. 2.

*Concilij Sardicenſis conuocatio.*

Concilium Sardicenſe à Romano Pontifice fuit conuocatum. to. 6. 204. 1.
A Iulio Papa fuit indictum, qui bracchium Imperatoris implorauit ſolùm, vt coerceret Euſebianos debacchantes contra Sedem Apoſtolicam. to. 6. 172. 2; & to. 16. 55. 1; & to. 18. 12. 1.
Fuit indictum propter ſchiſmaticas violentias Euſebianæ factionis contra Eccleſiæ Romanæ primatum blaterantis Hierarchiam Eccleſiaſticam non eſſe Monarchicam, ſed ariſtocraticam. to. 6. 204. 1; & 130. 2; & ſeq; & to. 16. 55. 1; & to. 18. 12. 1.
Celebratum fuit Sardicæ, quæ eſt Ciuitas Illyrici; ideo eius canones non potuerunt non eſſe Illyricis noti. to. 6. 208. 1.
Qui Epiſcopi ei interfuerint? to. 16. 55. 1; & to. 18. 12. 1.
An fuerit verum concilium œcumenicum? to. 6. 165. 1; & 207. 1; & to. 3. 630. 2; & to. 9. 120. 2.
Septuaginta annis, antequam cogeretur concilium Carthaginenſe, fuit celebratum. to. 6. 183. 2; & ſeq.
Pro Concilio Nicæno fuit reputatum, quia illi interfuerunt ijdem Patres. to. 12. 65. 1.
Appendix concilij Nicæni fuit dictum. to. 3. 630. 2.
Fuit congregatum tanquam propugnaculum Concilij Nicæni. to. 16. 56. 2.
Concilij Sardicenſis Legati pro Papa, qui fuerint? to. 3. 630. 2.

*Concilij Sardicenſis acta.*

Concilium Sardicenſe approbauit acta Iulij Papæ, & S. Athanaſij. to. 6. 579. 1.
Nullo modo læſit iura Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. to. 6. 183. 1.
Non contempſit canones antiquos aliarum Eccleſiarum ab Eccleſia vniuerſali receptos. to. 6. 184. 1.
Non adhibuit temperamentum auctoritati Synodorum prouincialium. to. 6. 153. 2.
Cepit moderari auctoritatem Synodorum prouincialium excedentium limites ſuæ poteſtatis. to. 4. 447. 5.
Aſſeruit omnes Eccleſias Orientales Romano Pontifici eſſe ſubiectas. to. 14. 179. 1.
Declarauit Epiſcopis datam fuiſſe ſemper liberam facultatem appellandi Romam. to. 2. ex Alano. 14. 2.
Admiſit appellationem ad Papam ex omnibus Eccleſijs, & Synodis. to. 14. 284. 1; & ſeq.
Non dedit Papæ, ſed declarauit Papæ competere de iure Diuino ius appellandi. to. 7. 286. 1; & ſeq.
Non introduxit, aut primitus conceſſit appellationem ad Sedem Apoſtolicam. to. 6. 9. 1; & 94. 2; & 95. 1; & 130. 1; & tomo 3. 509. 2; & 827. 1.
Declarauit ius appellandi ad Sedem Apoſtolicam fuiſſe conceſſum à Chriſto Domino, ordinatum, & traditum ab Apoſtolis, ac confirmatum in Synodo Nicæna. tomo 6. 130. 2.
Declarauit nedum Epiſcopos, ſed etiam præsbiteros, & clericos poſſe appellare ad Sedem Apoſtolicam. to. 6. 153. 3.

Ex

Ex delegatione Papæ tractauit cauſas aliquorum Epiſcoporum. to. 6. 172. 1.
Quare ex permiſſu Imperatorum illas tractauerit? to. 6. 172. 1.
Declarauit Romanum Pontificem nedum habere vniuerſaliſſimum ius appellationis, ſed etiam habere poteſtatem delegandi, & euocandi ad ſe omnes cauſas omnium Eccleſiarum. to. 6. 327. 2.
Non tradidit regulam fidei diuerſam ab ea, quæ tradita fuerat in Synodo Nicæna. to. 11. 15. 2.
Sardicenſis concilij Patres Iulij Papæ ſententiam pro S. Athanaſio acceptauerunt, & commendarunt. to. 1. 454. 1.
Concilij Sardicenſis decretum de Epiſcopis accedentibus ad comitatum non pro miſeris ſubleuandis, ſed pro dignitatibus obtinendis. to. 1. 458. 2.
Aliud eius decretum de Epiſcopis ex iracundia eijcientibus de Eccleſia presbiterum, vel diaconum. to. 458. 2.
Aliud decretum de recurſu Eccleſiaſticorum ad Iudices ſæculares. tomo 1. 541. 1, & ſeq.

*Concilij Sardicenſis canones.*

Concilij Sardicenſis canones recenſentur. to. 1. 541. 1.
Fuerunt recepti ab omnibus Eccleſijs Orientalibus. to. 6. 131. 2.
Fuerunt laudati, & approbati à Græcis, & à Latinis communiter. to. 6. 144. 2.
Eius canonum continentium appellationem ad S. Sedem Apoſtolicam verus, & legitimus ſenſus. to. 6. 140. 1.
Horum canonum vſus ſemper euiguit apud Orientales. to. 6. 202. 1.
Pleniſſimum vigorem habuerunt nedum in Occidente, ſed etiam in Oriente. tomo 6. 153. 2.
Fuiſſe receptos à tota Eccleſia teſtimonio Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ demonſtratur. to. 6. 131. 2.
Manſerunt ſemper, & manent in ſuo robore. to. 5. 65. 1.
Quare à quibuſdam paucis non fuerint recepti? to. 3. 510. 2.
Canones Sardicenſes cur Niceni appellentur? to. 3. 826. 1.
Non dederunt Papæ, ſed tantùm declararunt ei competere ius appellandi. to. 7. 286. 1; & ſeq.

*Vid. canones Sardicenſes.*

*Concilij Sardicenſis confirmatio.*

Concilium Sardicenſe fuit approbatum, & confirmatum à Iulio Pontifice. to. 1. 84. 1.
Quomodò fuerit approbatum? to. 14. 140. 2; & ſeq.
Suſpicio, quòd non fuerit confirmatum, cur irrepſerit Africanis Patribus, & alijs? to. 14. 141. 1; & ſeq.
Sardicenſe concilium omnino probatum fuit à S. Epiphanio cum alijs Patribus Græcis. to. 6. 152. 1.
Ipſum laudauit S. Innocentius Papa in literis ad Clerum, & populum Conſtantinopolitanum, & ſecundùm eius canones executus fuit appellationem D. Ioannis Chriſoſtomi. to. 6. 131. 2.
Admiſſum, approbatum, & approbatum fuit in diuerſis Synodis Ægyptus, Alexandriæ, & à plurimis Patribus Orientalibus, & Occidentalibus. to. 6. 131. 2.

*Concilium Sirmienſe.*

Concilium Sirmienſe vnam tantùm tradidit fidei formulam contra Photinum. tom. 9. 730. 2.
Concilium Sirmienſe non fuit infallibile, quia non fuit concilium generale. tomo 3. 884. 2.
Eius auctoritas qualis fuerit? to. 6. 173. 1.
Deteſtatum fuit Arianorum perfidiam. to. 9. 730. 2.
Approbatum fuit à Papa Liberio. to. 9. 730. 2.
In quo rectè iudicauerit, & in quo errauerit? to. 3. 884. 2.

*Concilium Sueſſanum.*

Concilium Sueſſanum an fuerit verum, vel ſuppoſititium concilium? to. 11. 71. 108; & ſeq.
An fuerit à Romano Pontifice congregatum? to. 3. 546. 2.
Quo remedio vſus fuerit contra Marcellinum, contra quem fuerat congregatum? to. 13. 440. 1.
Coactum fuit à Cardinalibus, alijſque Eccleſiæ Prælatis, quia Marcellinus ob idololatriam à Papatu deciderat. to. 19. 13. 1; & 14. 1.
Non depoſuit Marcellinum, ſed in eo Marcellinus ſe ipſum depoſuit. to. 1. ex B. Ægidio. 20. 2.

*Concilium Taurinenſe.*

Concilium Taurinenſe fuit caſſatum; & reprobatum à Zoſymo Papa. to. 6. 117. 1; & ſeq.
Celebratum fuit ſæculo quarto anno nonageſimo ſeptimo. to. 6. 117. 2.
Fuit caſſatum tanquam obreptitium, & iniurioſum in Apoſtolicam Sedem. to. 6. 117. 2.

*Concilium Toletanum I.*

Concilij Toletani canon de non habenda concubina ex imperitia Gardij fuit falſificatus. to. 16. 555. 1.
Decretum de bigamia non incurrenda ab eo, qui ante baptiſmum vxorem duxerat, & poſt baptiſmum illa repudiata alteram duxerat, irritatum fuit à Papa Innocentio. to. 1. 113. 2.
Excommunicauit eos, qui aliud in ſalubri baptiſmo contra S. Petri fidem ſentiret. to. 1. 113. 2.
Concilium Toletanum III; & IV. Romani Pontificis ſupremam dignitatem agnouerunt. to. 12. 589. 2.
Item docuerunt Romanum Pontificem habere poteſtatem condendi leges obligantes totam Eccleſiam. to. 12. 589. 2.
In aliquibus Concilijs Toletanis Epiſcopus Hiſpalenſis cur ſubſcripſerit, antequam ſubſcriberet Epiſcopus Toletanus? to. 12. 592. 2.
Concilij Toletani I. ordinationes, & decreta, quæ ad fidem non pertinent, ſed tantùm ad mores, toleratæ fuerunt, & permiſſæ à Papa Innocentio propter Hiſpanarum Eccleſiarum concordiam. tom. 1. 113. 2.
Damnauit Priſcillianum, eiuſque ſectatores

circa baptiſmi Sacramentum. tom.1. 113. 2.

Concilia Toletana ſuſceperunt Romanorum Pontificum ſtatuta, atque illis obedientiam præſtarunt. to.12. 589. 2.

*Concilium Tridentinum.*

Concilium Tridentinum à quo, & quando fuerit indictum? to.1. 75. 1; & to.10.439. 2.

Fuit inchoatum ſub Paulo III; & Carolo V. Imperatore; & completum ſub Pio IV; & Ferdinando Imperatore. tom. 9. 779. 2.

Fuit coactum contra Caluiniſtas, Lutheranos, & alios hæreticos recentiores. to. 9. 779.2; & to.3.520.1.

Concilij Tridentini, & Lateranenſis concordia circa facultatem conceſſam, & negatam Epiſcopis exponendi Sanctorum reliquias. to.9. 738. 2.

An fuerit œcumenicum? to.6. 620. 1.

An fuerit legitimum? to.3. 520. 1.

Quoties, & cur fuerit interruptum? tom. 3. 540.2.

Fuit generale, quia ad illud vocati fuerunt omnes Patriarchæ. to.19.397.1.

Qualis, & quanta fuerit eius vtilitas? to. 3. 520.2; & ſeq.

*Concilij Tridentini decreta.*

Concilij Tridentini decretum de Libris canonicis Sacræ Scripturæ. to.1.235.1.

Habet decretum irritans. tom. 5. 156. 136.

Eius decretum irritans quos obliget? to. 5. 156. 137; & ſeq.

Decreta de reformatione quomodò ſint accipienda? to.8. 332. 2.

Definiuit in ſolo Papa eſſe poteſtatem congregandi Concilium generale. tom. 6. 620.1.

Eius decreta ſunt ab omnibus ſummè obſeruanda. to.16. 416. 2.

Illorum interpretatio fuit prohibita à Pio IV. to.5. 155. 132.

An obligent etiam in Gallia? tom. 3. 520. 1.

Eius ſeſſiones obſeruantur etiam in Gallia. to.3. 521.2.

Illius decretum circa mulieres, ſiue coniugatas, ſiue ſolutas, quæ cum adulteris, ſiue concubinarijs publicè viuunt. to. 2. ex Adolpho. 30.1;& ſeq.

Eius diſpenſatio ſpecialiter exprimi debet, aliter non valet. to.5. 155. 134.

Concilij Tridentini ſanctio contra ingenia petulantia de interpretatione Scripturarum Diuinarum. to.1.243. 2.

Eius decretum de abſtinendo à cenſuris Eccleſiaſticis, ſiue in cauſis ciuilibus, ſiue in criminalibus. to.1. 30. 1; & ſeq.

*Concilij Tridentini confirmatio.*

Concilium Tridentinum à Pio IV. fuit ſolemniter confirmatum. to.5. 155. 132.

Eius decretum circa Libros hæreticorum fuit confirmatum à Pio IV; à Sixto V; & à Clemente VIII. to.1. 370. 2.

*Concilij Tridentini titulus.*

Concilij Tridentini titulus quinam ſit? to.7. 516.1.

*Concilium Trullanum.*

Concilium Trullanum à Iuſtiniano II. ſine auctoritate Romani Pontificis fuit coactum. to.6. 511. 2.

Errauit grauiter quoad cælibatum Sacerdotum, & Sabbathi ieiunium. tom. 11. 434.5.

Non retulit ſua acta ad Sedem Apoſtolicam, vt ab illa confirmarentur. tom. 6. 515.1.

Fuit in ipſo facta proteſtatio de nullitate omnium actorum, niſi referrentur ad Papam. to.6. 515. 1.

Fuit coactum ſub Agathone Pontifice contra Monothelitas. to.1.73.1; & ſeq.

Appellatur Quiniſextum, quia canones in quinta, & ſexta Synodo omiſſos ſuppleuit. to.6. 873. 1; & ſeq.

*Concilium Turronenſe.*

Concilium Turronenſe celebratum ſub Alexandro III. in cauſa ſchiſmatis. tom. 4. 112.1.

Celebratum fuit anno ſalutis milleſimo centeſimo ſexageſimo tertio. to.4. 112.1.

*Concilium Vercellenſe.*

Concilium Vercellenſe celebratum contra Berengarium Patrem Sacramentariorum. to.1. 158.2.

Citauit Berengarium, qui noluit intereſſe, ſed miſit duos clericos, vt cauſam eius tuerentur; at in prima audientia defecerunt, & capti fuerunt. to.1. 315. 2.

*Concilium Viennenſe.*

Concilium Viennenſe celebratum ſub Clemente V; & Henrico VII. contra varias hæreſes. to.9. 779. 2.

Concilij Viennenſis contra Henricum Regem Theutonicum decretum. to. 1. 560. 2.

*Concilium Vuormatienſe.*

Conciliabulum Vuormatienſe coactum ad inſtantiam Henrici IV. Imperatoris conatum fuit degradare Gregorium VII. to.6.648.2; & 522.2.

Eius acta referuntur à Lamberto Schafnaburgenſi. to.6. 522. 2.

*Conciſtorium.*

Conciſtorij Papalis prima mentio facta fuit à Theodoſio Echinienſis Eccleſiæ Epiſcopo, cùm Bonifacio Pontifici Romano obtulit literas Epiphanij Patriarchæ in conciſtorio. to.6. 217.2.

Conciſtorium Papale à Siricio Papa appellatum fuit præsbiterium, idèſt conſeſſus præsbiterorum. to.6. 283. 1.

Conciſtorium Papę, & Chriſti Domini vnum, atque idem eſt. to.3. 34.2.

Conſiſtorium antiquitus erat Synodus præsbiterorum, quam celebrabat Epiſcopus cum clero ſuæ Parochiæ. to.6.283.1.

*Conclaue.*

Conclaue Papale, quomodò fabricandum; & quinam poſſint, ac debeant intrare? to.4. 482.66.

Conclaue ingreſſi, poſtquam eſt clauſum, & alloquentes, vel Nuncios, aut literas mittentes ad eos, qui ſunt extra conclaue, quas pœnas incurrant? to. 4. 480. 68.

Cardinales poſt decem dies à morte Pontificis tenentur ingredi conclaue ad eligendum nouum Pontificem. to.4. 482. 64; & ſeq.

Con-

*Concluſio*.

Concluſio deducta ex vna propoſitione de fide, & altera naturali non eſt de fide. to. 3. 19. 1.

Concluſio Theologica non eſt de fide, niſi ſit reuelata. to. 10. 274. 1.

Concluſio Theologica, & Dialectica quænam ſint? to. 8. 239. 2.

Concluſio Theologica non innititur immediatè Diuinæ reuelationi. to. 10. 274. 1.

Concluſio Theologica non pertinet per ſe primò, & immediatè ad fidem Diuinam. to. 8. 239. 2.

Concluſio de fide non habet ſuam certitudinem ex vi præmiſſarum, ſed illam habet ex Diuina reuelatione. to. 3. 19. 2.

Concluſio alia eſt ſimpliciter explicatiua, alia verò illatiua. to. 8. 239. 2.

Concluſio, quamuis certiſſima, & innegabilis ſit, attamen ad fidem non pertinet; habet enim euidentiam, quæ pugnat cum obſcuritate, quam fides ſecum importat. to. 10. 274. 2.

Concluſio Bezæ ridicula circa D. Petri ſucceſſores. to. 3. 345. 1.

*Concubina*.

Concubinæ nomine quid antiquitus ſignificatum fuerit? to. 3. 883. 1.

Concubinatus eſt contra legem naturæ. to. 9. 74. 37.

Concubinatus iure Pontificio eſt Laicis prohibitus. to. 9. 74. 36.

Clericus notorius concubinarius eſt ſuſpenſus quoad ſe, & quoad alios. to. 9. 74. 38.

*Concupiſcentia*.

Concupiſcentia eſt naturæ languor. tom. 3. 244. 1.

Concupiſcentia Mundi, & auiditas lucri ſunt potiores animæ ſordes. to. 3. 244. 2.

*Condere*.

Condere illius eſt ſolùm, cuius eſt deſtruere. to. 9. 473. 18.

Conditori canonum licitum eſt contra ſuam conſtitutionem diſpenſare. to. 9. 100. 23.

*Conditiones*.

Conditiones indiuiduantes allatæ à Porphyrio applicantur Antichriſto. to. 3. 600. 1.

Conditiones, quæ ſunt contra ſubſtantiam actus, vitiant actum. to. 9. 331. 141.

Conditiones tres requiſitæ ad hoc, vt vna propoſitio ſit de fide credenda. tom. 3. 332. 2.

Conditiones requiſitæ ad hoc, vt aliquod crimen ſit notorium. to. 9. 286. 93; & ſequen.

Conditiones requiſitæ ad hoc, vt aliquis locus ſit non tutus. to. 9. 288. 101; & ſequen.

*Confeſſio*.

Confeſſionis ſacramentalis inſtitutio. to. 9. 317. 32.

Confeſſio ſacramentalis quoad ſubſtantiam eſt iuris Diuini, & quoad modum iuris humani. to. 11. 531. 3.

Quænam requirantur ad validitatem confeſſionis ſacramentalis? to. 1. 389. 1.

Confeſſionis ſigillum nullo modo poteſt infringi? to. 6. 899. 2.

An in aliquo caſu confeſſio ſacramentaliter facta poſſit reuelari? to. 3. 487. 2.

Confeſſoris munus quod ſit? to. 16. 423. 2.

Confitentium pudor exprobratus à Tertulliano. to. 1. 389. 1.

Confeſſarius prodens verbo, vel ſigno, vel quouis alio modo aliquod crimen in pœnitentiali iudicio ſibi reuelatum à Sacerdotio eſt deponendus, & ad agendam perpetuam pœnitentiam in arctum Monaſterium eſt recludendus. to. 6. 899. 2.

Confeſſio fidei Ducis Vvitembergenſis oblata Concilio Tridentino. to. 18. 62; & ſequen.

Confeſſus, & conuictus de hæreſi, ſi paratus eſt corrigi, an debeat, vt hæreticus, damnari? to. 9. 401. 10.

*Confirmatio*.

Confirmationis ſacramentum in veteri lege fuit figuratum. to. 19. 51. 2.

Illius inſtitutio. to. 19. 62. 1.

Confirmationis ſacramentum confert ea, quæ ſunt iuriſdictionis. to. 2. ex B. Ægidio. 43. 1.

Confirmationis ſacramentum miniſtrare poteſt etiam ſimplex Sacerdos ex conceſſione ſolius Papæ. to. 4. 521. 159.

Confirmatio alia eſt viſibilis, alia inuiſibilis. to. 2. ex B. Ægidio. 43. 2.

Confirmationis ſacramentum à ſolis Epiſcopis poteſt conferri. to. 19. 51. 1.

Ad ipſam requiritur Chriſma. to. 19. 51. 1.

Per ipſam conferuntur ſeptem dona Spiritus Sancti. to. 19. 51. 2.

Eſt verum Sacramentum. to. 19. 52. 1.

*Conflictus*.

Conflictus mirabilis habitus à militibus Hiſpanis in Indijs. to. 10. 82. 2.

*Confugiens*.

Confugiens ad locum tutum non dicitur rebellis, quia fuga rebellem non efficit. to. 9. 284. 79.

*Congregatio*.

Congregatio facta in Ieruſalem Eſdræ vlt. non fuit Concilium generale. tom. 13. 523. 2.

Congregatio fidelium quid ſit? to. 13. 78. 1.

Congregatio facta nomine Chriſti Domini tres conditiones requirit. to. 3. 410. 2.

Congregatio Senonenſis habuit omnes conditiones requiſitas. to. 3. 460. 1.

Congregatio hominum iuſtorum vocatur Eccleſia Sanctorum; congregatio verò hominum malorum vocatur Eccleſia malignantium. to. 3. 42. 1; & ſeq.

Congregatio, quæ excludit ſummum Pontificem, eſt nulla, & erratica. to. 13. 578. 1.

S. Congregationis Indicis decreta edita contra libros prohibitos. to. 1. 373; & ſeq.

Congregatio Capituli ſpectat ad maiorem partem Capituli; vbi non eſt, ad quem alias ſpectet de conſuetudine. to. 9. 8. 1.

*Congregatio concilij*. Vid. *Concilium*.

*Coniugium*.

Coniugatus electus in Papam, ſi vxor nollet ingredi monaſterium, teneretur renunciare Papatui. to. 9. 427. 38.

Coniugium quo ſenſu à Siricio Papa fuerit appellatum pollutio? to. 4. 810. 54.

Coniugium quamuis pariat virgines, hoc tamen eſt bonum naturæ, non coniugij. to. 9. 758. 2; & ſeq.

Coniux vocatur à prima fide deſponſationis. to.9. 755. 2.
Coniugium ſanctum habet ſolùm fructum trigeſimum. to.9. 758. 1.
Coniugium ſpirituale, quamuis ſit fortius coniugio carnali, attamen ſolui poteſt. to.2. ex B. Ægidio. 29. 1.
Coniugium carnale, quantumuis ſanctum, eſt cum detrimento integritatis corporalis. to.4. 810. 54.
Coniugium per ſe non ordinatur ad conſeruationem indiuidui, ſed ad procreationem filiorum. to.9. 758. 1.

*Coniunctio.*

Coniunctio primatus Eccleſię vniuerſalis cum Epiſcopatu Romano eſt de iure diuino, non humano. to.9. 647. 2; & ſeq.
An ſit de fide Eccleſiæ primatum coniungi cum Epiſcopatu Romano? to.9. 649. 2; & 657. 2; & ſeq.

*Conſcientia.*

Conſcientiæ dictamen regulatur à concilijs. to.2. ex Adolpho. 129. 2.
Conſcientiæ remorſus eſt duplex. to. 8. 56. 2.

*Conſecratio.*

Conſecratio eſt de iure diuino, non humano. to.12. 134. 1.
Conſecratio, vt refertur ad inanimata, eſt mancipatio; vt refertur ad perſonas, eſt Deo dicatio. to.19. 217. 2.
Conſecrationis, & benedictionis duplex eſt genus. to.9. 702. 2.
Conſecratio inuitis facta eſt nulla. tom. 19. 219. 2.
Conſecrationes ſolùm ſtatutis temporibus fieri debent. to.19. 223. 1.
Conſecratio requirit materiam debitam, & præſentem. to.13. 353. 2.
Conſecratio quadruplex fuit; vna, qua vngelantur vates; alia Reges; alia Sacerdotes; & alia vaſa templi. to.19. 219. 1.
Conſecratio Epiſcopi à tribus Epiſcopis an ſit de iure diuino, & an poſſit à Papa immutari? to.9. 174. 13; & ſeq.

*Conſenſus.*

Conſenſus populi circa eligendos Eccleſiæ miniſtros non eſt de iure diuino neceſſarius. to.3. 517. 1; & ſeq.
Conſenſus Apoſtolorum in electionem Matthiæ non fuit ex defectu poteſtatis Petri. to.13. 298. 2.
Conſenſus vnius poteſt tollere ea, quæ perficiuntur conſenſu duorum. tom.9. 322. 72.
Conſenſus vnanimis habet magnam auctoritatem apud omnes. to.3. 559. 2; & to.12. 188. 2.
Conſenſus omnium SS. Patrum dicitur conſenſus totius Eccleſiæ. tom. 4. 158. 1; & ſeq.
Conſentire alterius peccato poteſt eſſe tripliciter. to.6. 10. 23.
Conſentire malo quid ſit? to.4. 55. 1.
Conſenſui communi SS. Patrum fides eſt adhibenda, quia demonſtrat eam eſſe traditionem Eccleſiæ. to.4. 158. 2.

*Conſideratio.*

Conſideratio ſui ipſius in quo conſiſtat? to.4. 58. 1.
Conſideratio eſt triplex; alia diſpoſitiua, alia æſtimatiua, & alia ſpeculatiua. to.4. 61. 1.
Conſideratio ſui ipſius ad tria debet extendi; ſcilicet quid ſit in natura, quis in perſona, & qualis in moribus. to.4. 58. 1.
Conſideratio hominis debet tendere ad ea, quæ ſunt ſupra ſe in æterna patria. to. 4. 6. 1.
Conſiderationis liber D. Bernardi ad Eugenium IV. de his, quæ ſunt in ſe ipſo, circa ſe, & ſupra ſe. to.4. 58. 1; & ſeq.

*Conſiliarius.*

Conſiliarius malus imitatur Serpentem, qui Euam decepit. to.18. 281. 1.
Conſiliarij inſipientes ſunt duo; nimirum delectatio, & triſtitia. to.9. 134. 11.
Conſiliarij nulla debent moueri delectatione, aut triſtitia. to.9. 134. 11.
Conſiliarij mali adhibent fucum, & lenocinia verborum ad ſuadendos incautos. to.18. 281. 1.

*Conſilium.*

Conſilium velox ſemper ſequitur pœnitentia. to.9. 134. 11.
Conſilio maximè contrariantur feſtinantia, & ira. to.9. 134. 11.
Conſilium alicuius inquirens an teneatur illud ſequi? to.9. 224. 59.
Quando lex ſit de conſilio, aut de præcepto? to.9. 273. 18.

*Conſtans.*

Conſtans Imperator hæreticus Monothelita miſit ad Martinum Papam typum, ſeu formulam fidei ſubſcribendam, cui noluit ſubſcribere. to.1. 309. 2.
Conſtans Heraclij Imperatoris filius ob impietatem in S. Martinum Papam exercitam multis calamitatibus à Deo fuit afflictus; & tandem à ſuo proprio ſatellite occiſus fuit. to.1. 497. 2; & 555. 1; & tom.3. 876. 2.
Ei ſucceſſit Conſtantinus filius cognomento Pogonatus catholicæ Religionis amantiſſimus. to.3. 876. 2.

*Conſtantia.*

Conſtantia filia Regis Siciliæ tradita in vxorem Henrico VI. filio Federici Ænobardi Imperatoris an verè fuerit monialis? to.9. 708; & 581. 214; & to.19. 174. 2.

*Conſtantinopolis.*

Conſtantinopolis die Pentecoſtes fuit expugnata in pœnam negationis proceſſionis Spiritus Sancti à Patre, & Filio. tom. 10. 115. 1; & ſeq.
A Conſtantino fuit declarata Sedes, & caput Imperij Orientis. to.3. 67. 2.
Eſt in finibus Thraciæ, & priùs vocabatur Bizantium. to.3. 67. 2.

*Conſtantinopolitanus.*

Conſtantinopolitanorum mira mutatio ob indeficientem Hormiſdæ fidem. to.1. 182. 2.
Conſtantinopolitanus Patriarcha ſecundum locum obtinuit inter Patriarchas ex priuilegio ſpeciali Romani Pontificis. to. 3. 555. 2.
Quando cepérit habere locum in Eccleſia? to.6. 274. 2; & 379; & ſeq.
Conſtantinopolitana Sedes eſt vltima inter Sedes patriarchales. tom. 15. 236. 34; & ſeq.
Conſtantinopolitani Epiſcopi tentauerunt

exuere

exuere autocephalia Exarchas Epheſinos, & ſic ſe euehere in Patriarchas. to.6. 112. 2; & ſeq.

*Conſtantini conuerſio.*

Conſtantini conuerſio an fuerit tempore Melchiadis, vel tempore Syluestri Papæ? to.9. 619. 20; & ſeq; & 620. 27; & ſeq.

In pœnam mortis ſuo filio Chriſpo illatæ fuit factus leproſus, ſed poſtea baptiſmo fuit mundatus. tom.9. 620. 24; & 828. 2; & ſeq.

Eius conuerſio fuit miraculoſa. to.18. 332. 2.

Ex lepræ percuſſione originem habuit, & ex apparitione in ſomnis SS. Petri, & Pauli. to.4. 333. 3; & 667. 2.

Conſtantini conuerſionem Romæ eueniſſe probant Baſilicæ ab ipſo Romæ fundatæ, & erectæ. to.4. 334. 4.

*Conſtantini baptiſmus.*

Conſtantinum non fuiſſe Romæ baptizatum qui ſenſerint? to.10. 102. 1; & ſeq; & to.4. 667. 1.

An fuerit Romæ baptizatus à S. Syluestro, vel Nicomediæ ab Euſebio? to.11.87.325. & ſeq.

Vel fuerit Romæ baptizatus à S. Syluestro; & quia in Arianiſmum inciderat, Nicomediæ rebaptizatus ab Euſebio iuxta opinionem, quæ tunc vigebat de rebaptizandis hæreticis? to.11. 87. 325; & ſeq; & tom. 9. 620. 27.

An S.P. Augustinus in epiſt. ad Glorium docuerit Conſtantinum baptizatum fuiſſe à S. Melchiade? to.9. 620. 25; & to.14. 137. 1.

Conſtantinum voluiſſe baptiſmum differre, vt in Iordane lauaretur, vſque ad mortem, & in fine vitę baptizari voluiſſe ab Euſebio Arianorum Signifero non eſt veriſimile. to.4. 333. 3.

Fuit Romæ ſub Imperij primordio à S.Syluestro baptizatus. to.4. 333. 2.

Conſtantinum Romæ baptizatum fuiſſe latuit S. Hieronymum, qui iuxta Græcorum relationem narrauit Conſtantini baptiſmum. to.4. 667.1.

Romæ baptizatum fuiſſe traditum fuit à ſancto Gregorio Nazianzeno, qui fuit propior Conſtantini temporibus, quàm S. Hieronymus. to.4. 667. 1.

Ex hiſtoria vetuſtiſſima inuenta in Bibliotheca Canonicorum Regularium Venetijs ſancti Antonij Romæ baptizatum fuiſſe colligitur. to.4. 667. 1.

Item colligitur ex Martyrologio Alexandrino baptizatum fuiſſe à S. Syluestro. to. 1. ex Ecchellenſi. 53. 1.

Baptiſmi Conſtantini hiſtoria. to. 18. 346; & ſeq.

Conſtans filius Conſtantini aſſeruit Conſtantinum non fuiſſe Romæ baptizatum; imò Liberium Papam, quia hoc aſſeruerat, exilio mulctauit. to.18. 347. 2; & ſeq.

Quando legitur Conſtantinum baptizatum fuiſſe Nicomediæ ab Euſebio Nicomedienſi Epiſcopo Ariano, intelligendum eſt de Conſtantino filio ipſius Conſtantini Magni, vt legitur in vita S. Felicis Papæ, qui fuit quartus Pontifex à S. Syluestro. to. 9. 621. 29.

Eius baptiſmum, viſionem nocturnam, & mundationem à lepra narrat S. Iſidorus. to.9. 621. 30.

*Conſtantini donatio.*

Conſtantini Imperatoris munificentia, & donatio facta ſanctæ Eccleſiæ Romanæ. to.10. 96. 1; & to.5. 784. 1; & to.19. 169. 2.

Edictum donationis Conſtantini tranſcriptum ad verbum. to.5. 786. 1; & ſeq.

Illius explicatio. to.5. 821. 2.

Hæc donatio facta fuit ſub Syluestro. to. 12. 125. 2.

Quamplurimis teſtimonijs illius veritas oſtenditur. to.11. 92. 333; & tom.4. 216; 1; & to.9. 682. 1; & 621. 30; & tom.14. 136. 2; & 315. 2.

A falſitatibus Laurentij Vallæ, & aliorum, qui in odium Pontificis illam impugnare auſi ſunt, vindicatur. tom. 4. 664. 1; & ſeq; & to.6. 258. 1; & to.2. ex Pighio. 204.1.

Conſtantini donatio à Caluino, & eius Sectatoribus fuit negata. to.9. 682. 1.

Ab Ænea Syluio, Dante, & Laurentio Valla, cuius liber fuit damnatus à Concilio Tridentino, & Nicolao de Cuſa Apocrypha fuit putata. tom. 9. 618. 2; & ſeq. & 219. 1.

Conſtantini donatio refertur à S.Iſidoro libro de Synodis. to.9. 621. 30.

Conſtantini donatio probatur ex iuramento quod in ſua coronatione præſtant Imperatores. to.9. 622. 33.

Item ex teſtimonio Abrahami Leuitæ impijſſimi Hebræi, qui Romanos Pontifices per contemptum Sacerdotes Idumæorum vocauit. to.1. 479. 1.

Conſtantini donatio à pluribus Imperatoribus Conſtantini Succeſſoribus fuit confirmata. to.1. 479. 2.

Controuerſia circa Conſtantini donationem curioſis eſt relinquenda. to.9. 622. 25.

Conſtantinus die quarta ſui baptiſmi donationem ampliſſimam fecit Eccleſiæ. to.13. 328.2.

Donauit Syluestro Vrbem Romæ, Palatium Lateranenſe, Regalia indumenta, & diadema Imperiale. to.4. 665; & to.17. 476. 1; & to.6. 464.2.

Hæc donatio fuit facta principaliter Deo, & conſequenter Eccleſiæ. tom.9. 622. 33; & to.1. 479. 1.

Fuit donatio omnino legitima. to.9.618.17; & ſeq;

Fuit valida. to.3. 36. 2; & to.5. 798.1.

Non poteſt reuocari. to. 4. 89. 2; & tom. 5. 798. 1.

Conſtantinus Palatium Lateranenſe donauit Papæ Melchiadi. to.4. 332. 2.

Imperium Occidentale ceſſit S.Syluestro. to.3. 36. 1.

Ei dedit gladium materialem. to.3. 31. 1.

Eius ſucceſſores nullum ius habent in Imperium Occidentis. to.3. 67. 2.

An tranſtulerit in Papam poteſtatem ſæcularem? to.5. 811. 1.

Donauit Papæ prædia, non poteſtatem ſpiritualem. to.12. 76. 1.

Donationis inſtrumentum quando fuerit ab Eccleſia approbatum? to.6. 258. 1.

*Conſtantini pietas in Eccleſiam.*

Conſtantini poſt baptiſmum pietas, ſtudium, & mu-

& munificentia in Eccleſiam . to. 4. 334. 4; & ſeq.

Eius ſtudium inſigne in amplianda, & conſeruanda religione catholica . to.1. 30. 1.

Pacem, & tranquillitatem ſummam donauit Eccleſiæ . to.1. 277. 2.

Fuit victor, & triumphator de ſuis hoſtibus ob pietatem in Eccleſiam . to.1. 494. 2.

Illius varia in Eccleſiam beneficia . tom. 1. 540. 1; & ſeq.

In ſigno Crucis vicit Maxentium tyrannum . to.17. 503. 1.

Eius pietas in Eccleſiam quanta fuerit? to.18. 182. 1.

Nunquam fuit ab hoſtibus ſuperatus . to.10. 110. 1.

Eius victoriæ ob ſuam pietatem à Deo impetratæ . to.10. 149. 1.

Varias edidit conſtitutiones illis ſeptem diebus, quibus poſt baptiſmum albis veſtibus fuit veſtitus, ad Dei cultum, fidei tutelam, Eccleſiæ Romanæ priuilegium, & aliarum Eccleſiarum immunitatem, ex quibus feruentiſſima pietas illius colligitur . tom. 4. 334. 4.

*Conſtantini humilitas erga Papam .*

Conſtantinus impoſuit Sylueſtro Papæ coronam Imperialem; & tanquam miniſter obſequens tenuit equum officium ſtatoris accipiens, & exequens . tom.4. 89. 1, & 666. 2.

Agnouit, & aſſeruit Romanum Pontificem habere primatum in totam Eccleſiam . to.9. 498. 53.

Seſubijciens Chriſti Vicario magis confirmauit Regnum Dauid, quàm Salomon. to.18. 180. 1; & ſeq.

Eius ſumma humilitas, & reuerentia in Romanum Pontificem . to.3. 848. 2; & to.10. 93. 2; & to.15. 276. 1.

Conſtantini honor Romano Pontifici exhibitus . to.10. 92. 1.

Tranſtulit poteſtatem temporalem in Eccleſiam . to.19. 169. 2.

Papæ Sylueſtri Phrygium candidum reſurrectionem Chriſti Domini ſignificans capiti impoſuit, frænum ipſius equi tenuit, & officium Statoris exercuit . to.10. 93. 2.

Eius epiſtola ad Chreſtum Epiſcopum Syracuſanum de non appellando in cauſis eccleſiaſticis ad Imperatorem, aut Regem . to.17. 464. 2.

Alia eiuſdem epiſtola ad Miltiadem Papam in cauſa Donatiſtarum . to.17. 463. 2.

*Conſtantini reuerentia in Epiſcopos, & Sacerdotes .*

Conſtantini reuerentia in Sacerdotes qualis fuerit? to.3. 413. 1.

Libellos ſibi oblatos contra Epiſcopos igne combuſſit . to.3. 312. 1.

Semper abſtinuit à iudicandis Sacerdotibus . to.1. 76. 1; & to.2. ex Adolpho . 110. 2.

Munus iudicandi Epiſcopos ſibi oblatum recuſauit . to.18. 183. 1; & 206. 1; & ſeq; & 446. 2; & to.19. 420. 1.

Profeſſus fuit ſuum officium non eſſe Epiſcopos iudicare; ſed potiùs debere iudicari ab Epiſcopis . to.1. ex Tannero . 4. 15.

De Epiſcopis apud ſe accuſatis, quamuis ab ipſis rogatus, noluit vnquam ferre iudicium . to.3. 554. 1.

In medio Concilij Nicæni, quamuis Imperialibus indumentis ornatus, locum humillimum occupauit, & ſedit in humili Cathedra . to. 4. 691. 34; & ſeq; & to. 9. 11. 18; & to.19. 415. 2.

Noluit ſedere, niſi annuentibus Epiſcopis . to.2. ex Alano . 10. 1.

Primam Sedem ſuper Epiſcopos in concilio noluit habere . to.3. 554. 1.

Nunquam iudicauit ſe eſſe Epiſcopum diſciplinæ eccleſiaſticæ, neque negotiorum Eccleſiæ . to.3. 500. 2.

Noluit Epiſcoporum, & aliorum Sacerdotum querelas iudicare . to.20. 500. 2.

Eius epiſtola ad vniuerſalem Eccleſiam ſummam redolet erga Eccleſiaſticos reuerentiam . to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 28. 1; & ſeq.

*Conſtantini acta .*

Conſtantinus Donatiſtas ad ſe prouocantes remiſit ad Papam Melchiadem . to.6. 152. 2; & ſeq; & 307. 1.

Non conceſſit Donatiſtis Iudices Gallos, quos ipſi petebant, ſed Papam . to. 6. 169. 1.

Preces Donatiſtarum tranſtulit in formam appellationis . to.6. 307. 2.

Adiunxit aliquos Epiſcopos Gallicanos eorum Iudicibus . to.6. 307. 1.

Protulit ſententiam mortis in Donatiſtas, poſtquam eorum ſententia fuerat damnata. to.11. 85. 144.

Eius decretum de Papæ primatu excerptum ex libro Bibliothecæ Conſtantinopolitanæ, in quo omnia eccleſiaſtica iura continebantur . to.4. 664. 2.

Non dedit primatum Romano Pontifici, ſed illud à Chriſto Domino ei fuiſſe collatum teſtatus fuit . to. 9. 648. 1; & tom. 19. 34. 1.

Condidit legem Imperialem de Papæ primatu . to.1. ex Ecchellenſi . 54. 1.

Non conuocauit concilium Nicænum ex poteſtate propria . to. 5. 36. 1; & ſeq .

Ex ſententia S. Sylueſtri indixit Concilium Nicænum . to. 3. 544. 1.

Congregauit concilium ſuis ſumptibus . to. 9. 11. 18.

Nunquam ſibi arrogauit auctoritatem congregandi concilia . to. 16. 174. 1.

Non præcepit, ſed hortatus fuit Epiſcopos, vt Nicæam ad concilium conuenirent . to. 16. 270. 1.

In concilio Nicæno confeſſus fuit à Chriſto Domino fuiſſe traditum S.Petro totius Eccleſiæ gubernium . to. 1. 8. 2.

Decreuit Epiſcoporum iudicia eſſe omnibus præferenda, quam legem poſtea confirmarunt Honorius, & Theodoſius . to. 1. 519. 1.

Rogauit Papam, vt vellet cogere concilium, to. 2. ex Pighio . 82. 1.

Conſtantini epiſtola gratulatória ad Epiſcopos Occidentis . to. 2. ex Pighio. 83. 1.

Eiuſdem epiſtola ad vniuerſalem Eccleſiam . to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio . 28. 1.

Illius præſtantia in Concilio Nicæno qualis fuerit? to. 8. 801. 1; & ſeq.

Statuit, vt ciuitas Conſtantinopolitana nomine nouæ Romæ vocaretur . to. 4. 75. 1; & ſeq.

Libertatem reſtituit Clero Romano eligendi Summum Pontificem. to.17. 320. 1.
Ei priuilegium conceſſit, vt Pontificem electum ſtatim conſecrari curaret. to.4. 47. 2.
Rexit Imperium pluſquam triginta, & vno annis. to.9. 620. 23.
Conſtantini teſtimonio primatus Anglicanus euertitur. to.16. 167. 2.
Eius decretum circa ordinem ſedium patriarchalium eſt ſuppoſitiuum. to.2. ex Pighio. 167. 1.
Conſtantinus diuiſit Imperium tribus ſuis filijs. to.10. 103. 1.
Eius filij Papæ inobedientes labefactauerunt Imperium. to.13. 18. 2.
Illius conſtitutiones, in quibus Dei cultum promouit, ſtatuunt Eccleſiæ Romanæ priuilegia, & aliarum Eccleſiarum immunitatem. to.4. 334. 4.
Multas erexit Baſilicas, & fundauit Eccleſias, quas aureis, & pretioſiſſimis vaſis ornauit, prædia eis contulit, & ditiſſimas ſuppellectiles eis tradidit. to.4. 344. 4.

*Conſtantinus Pogonatus.*

Conſtantinus Pogonatus filius Conſtantis hæretici egit cum Domno Summo Pontifice, deinde cum Agathone eius ſucceſſore de concilio Conſtantinopoli celebrando. to.3. 640. 2.
Curauit, vt celebraretur concilium Conſtantinopolitanum III; quod fuit VI. Synodus, contra Monothelitas. to.1. 73. 2.
Agathonis Papæ epiſtolam ſummis laudibus excepit, & laudauit. to.1. 121. 2.
Synodo fuit præſens. to.9. 11. 19.
Agathonem Papam ſumma veneratione, & encomio proſecutus eſt. to. 2. ex Alano. 11. 1.
In epiſtola ad S.Leonem Eccleſiam Romanam vocat petram, ſuper quam Dominus fundauit Eccleſiam, & portæ inferi, idèſt hæreticæ inſidiæ, aduersùs eam non præualebunt. to.6. 438. 2.
Declarauit Papam eſſe omnibus ſuperiorem. to.3. 276. 2.

*Conſtantinus Copronymus.*

Conſtantinus Copronymus Leoni Imperatori in impietate ſuccedens Conſtantinopoli pſeudoſynodum aduersùs cultum, & imagines Sanctorum coegit, & omnes, qui erant præſentes iuramento adſtrinxit, ne ſacris imaginibus cultum impenderent. to.1. 311. 1; & to.3. 338.
Eius in Imperium ſucceſſio. to.3. 641. 2.
Vehementiſſimis doloribus excruciatus deceſſit. to.3. 338.

*Conſtantinus Irenæ filius.*

Conſtantini Imperatoris Irenæ filij literæ ad Adrianum Papam laudatoriæ, & interpellatoriæ, vt controuerſiam de cultu Sacrarum imaginum definiret. to.1. 154. 2.
Illius verba ad Adrianum Pontificem, quibus eum appellauit ſanctiſſimum caput principalis ſacerdotij. to.1. 154. 1.
Illius epiſtola ad Adrianum Papam de conuocando concilio. to.3. 641. 2; & ſeq.

*Conſtantinus Dragaſes.*

Conſtantinus vocatus *Dragaſes* per ſuos Legatos prædixit Nicolao V. excidium Conſtantinopolis, quod vaticinium fuit impletum. to.13. 203. 1.
Succeſſit in Imperio Ioanni Paleologo. to.13. 203. 1.

*Conſtantinus Papa.*

Conſtantinus Papa Philippicum Imperatorem iam ſepultam Monothelitarum hæreſim excitantem ita fuit execratus, vt hæreticam eius epiſtolam reſpuerit. to.1. 529. 1.
Ex Papæ Conſtantini monito populus Romanus ſtatuit, ne quiſquam hæretici Imperatoris nomen, vel carthas, aut figuras reciperet; vnde nec eius effigies in Eccleſiam introducta fuit, nec nomen recitatum in miſſarum ſolemniis. to.1. 529. 1.

*Conſtantinus Paleologus.*

Conſtantinus Paleologus vltimus Orientalis Imperator à Turcis fuit expulſus. tom.10. 115. 1.

*Conſtantinus Antipapa.*

Conſtantinus Papa, qui Eccleſiæ erat ſcandaloſus, à populo fuit oculis priuatus, & è ſolio depoſitus. tom. 9. 445. 148; & to.19. 16. 2.

*Conſtantinus falſus Patriarcha.*

Conſtantinus falſus patriarcha Conſtantinopolitanus ſimul cum Conſtantino Copronymo ſacrarum imaginum violator à Sancto Stephano III; & Paulo I. fuit excommunicatus. to.1. 311. 1.
A Conſtantino Copronymo fuit depoſitus, & publico ſupplicio in publico foro damnatus, & in Principem Inſulam relegatus; ac in eius locum Nicetas fuit ſubrogatus. to.1. 311. 2.

*Conſtantius Imperator.*

Conſtantius Imperator filius Conſtantini Magni, & frater Conſtantis quomodò in hæreſim Arianorum inciderit? to.3. 639. 2; & to.9. 191. 1.
Quia Felicem Papam extinxit, & Liberium grauiſſimis calamitatibus afflixit, in ipſo vitæ exitu cum ſummis querimoniis, ac gemitibus expirauit. to.1. 495. 1.
Scripſit ad Synodum Ariminenſem, quòd nihil ſtatueret contra Orientales, aliter nullum robur eius decreta habuiſſent, quia ab ipſo confirmata non fuiſſent. to. 6. 590. 2.
Fuit lepra Euſebiana totus infectus, & conuenticuli Philippopolitani pertinaciſſimus protector. to.6. 592. 2.
Euſebianæ factionis Dux defendit ſupremam Orientalium Synodorum auctoritatem. to.6. 190. 2.
Conſtantius à factione Euſebiana cepit inſcribi Epiſcopus Epiſcoporum. to.6. 191. 1.
In Eccleſiæ Synodis audebat omnia agere. to.6. 191. 1.
Diualibus literis omnia tractandi, & retractandi ordinem præſcribebat concilijs. to.6. 191. 1.
Explebat munus Romani Pontificis. tom. 6. 191. 1.
Noluit Athanaſium abſolui ab Ariminenſi concilio, quia ſperauerat damnandum eſſe à Synodo Seleucienſi. to.6. 191. 1.
Conſtantius nihil magis habuit in voto, quàm euertere Synodum Sardicenſem. tom. 6. 173. 1.
Fuit abominatio deſolationis, quæ prædicta fuit à Daniele Propheta. tom.6. 173. 1; & 178. 1.
Talem perſecutionem ſub eo paſſa eſt Eccleſia,

ſia, qualem antea nunquam pertulerit. to.6. 178. 1.

Inſignem pluſquam trecentorum Epiſcoporum conuentum ex Eccleſia tranſtulit ad proprium palatium; & illis præſedit cogens Epiſcopos ad ſua deſideria, vt ſcilicet retractarent de cauſa S. Athanaſij iudicium. to.6. 178. 1.

In Mediolanenſi concilio ardentiſſimè inſtitit Liberio, vt damnaret Athanaſium abſentem. to.6. 190. 2; & to.16. 57. 1.

Quoniam ſe rebus Eccleſiaſticis immiſceret, ab Epiſcopis fuit ſeuerè reprehenſus. to.17. 203. 1; & ſeq.

Illius epiſtola ad Synodum Ariminenſem pro defendenda factione Euſebiana. to.6. 590. 2.

Conſenſit appellationi Cyrilli Hieroſolymitani ab Acacio depoſiti. to.6. 173. 5.

*Conſtitutio.*

Conſtitutio Innocentij X. circa propoſitiones Ianſenij. to.10. 31. 2.

Conſtitutio Gregorij X; qua defendit Præſules ab Alphonſo Luſitaniæ Rege oppreſſos. to.10. 122. 1.

Conſtitutio Ioannis XXII; & Nicolai III. circa paupertatem Euangelicam concordantur. to.12. 315. 2.

Conſtitutio conciliaris, & ius commune quomodò differant? to.9. 180. 23.

Conſtitutio conciliaris cenſetur habere clauſulam derogatoriam ad poſtea concedenda. to.9. 179. 2.

Conſtitutio conciliaris ſi habeat clauſulam derogatoriam ad poſtea concedenda, vel decretum irritans, vel formam ad futura concedenda, non tollitur per clauſulas generales, nec per ſpeciales, niſi fiat mentio. to.9. 180. 13.

Conſtitutio generalis an tollatur per clauſulam generalem *non obſtante*? to.9. 182. 21.

Conſtitutio conciliaris quando concedat facultatem diſpenſandi? to.9. 185. 16.

Conſtitutiones conciliares non diſponentes de fide à ſolo Papa poſſunt tolli. to.4. 517. 129.

Conſtitutio non tollitur per Ipſius inobſeruantiam. to.9. 22. 10.

Conſtitutio facta in concilio cum Papa nequit reuocari à ſolo Concilio. tom.9. 371. 12.

Conſtitutio contra ius naturale, per quam transferuntur dominia, non eſt ſeruanda nec etiam in foro iudiciali. to.9. 323. 72.

Conſtitutio *frequens* vbi fuerit condita? to.9. 471. 10.

Conſtitutiones Conſtantini de cultu Dei, fidei tutela, de priuilegijs Eccleſiæ Romanæ, & immunitate aliarum Eccleſiarum. to.4. 334. 4.

Conſtitutio conciliaris, quando concedit facultatem diſpenſandi, operatur duos effectus. to.9. 185. 16.

Conſtitutio quid ex natura ſua requirat, vt ſit conciliaris? to.9. 186. 18.

Conſtitutio conciliaris nequit tolli per conſtitutionem ſynodalem. to.9. 189. 31.

Conſtitutio Papæ an poſſit limitari à concilio? to.9. 189. 1.

Conſtitutio vnius concilij an poſſit limitari, vel tolli ab alio concilio? to.9. 189. 2; & ſeq.

An concilium poſſit condere conſtitutionem, qua Papa poſſit ſibi eligere ſucceſſorem? to.9. 190. 1; & ſeq.

Conſtitutio *frequens* condita in concilio Conſtantienſi quid diſponat? to.9. 471. 10.

Fuit edita Sede vacante, nec ad illam interuenit auctoritas Papæ, neque vnquam fuit approbata. to.9. 474. 34.

*Conſuetudo.*

Conſuetudo vnde oriatur? to.3. 892. 1.

Eſt legum interpres. to.3. 868. 1.

Conſuetudines multæ excerptæ ex Tertulliano, & alijs antiquis Doctoribus. tom.16. 419. 2.

Conſuetudines difficiliores ad D. Petri cathedram ſunt referendæ. to.16. 421. 1.

Conſuetudo licèt poſſit in aliquo caſu introduci contra ius ſcriptum, non tamen poteſt introduci contra ius conciliare. to. 9. 188. 32.

Conſuetudo nutritiua peccati nullam habet validitatem. to.9. 189. 3.

Conſuetudo antiquorum conciliorum fuit, quòd in ipſis non definiretur aliqua controuerſia, niſi priùs haberetur decretum Romani Pontificis. to.13. 518. 1.

Conſuetudo contra Papæ poteſtatem, nihil operatur; ſicut nec præſcriptio. to.9. 348. 260.

Conſuetudines diuerſæ Orientalis, & Occidentalis Eccleſiæ. to.14. 497. 1; & ſeq.

Conſuetudines vniuerſales, quæ ſeruantur in tota Eccleſia, fuerunt ab Apoſtolis inſtitutæ. to.14. 357. 1.

Conſuetudo an poſſit inducere, quòd Papa poſſit explanare, & definire quæſtiones grauiores, & difficiliores ſine Cardinalibus? to.9. 324. 87.

Conſuetudines ſingularum Eccleſiarum poſſunt aboleri per concilium generale. to. 6. 347. 1.

Conſuetudo generalis eſt magis ſequenda, quàm particularis. to.13. 239. 2.

Conſuetudo cuiuslibet Eccleſiæ, quamuis ſit particularis, in illa tamen Eccleſia eſt ſeruanda. to. 19. 252. 1.

*Contemptus.*

Contemptus non reddit electionem nullam, ſed annullandam. to.9. 142. 19.

Contemptus vnius plus operatur, quàm contradictio plurium. to.9. 277. 41.

Contemptus diuitiarum quanti fuerit habitus apud Marcum Curionem, qui Samnitibus iam victis, & debellatis offerentibus magnum auri pondus reſpondit ſe potiùs malle diuitibus imperare, quàm diuitem fieri; & ſicut acie vinci non potuerat; ita nec pecunia corrumpi. to.3. 72. 2.

*Contentio.*

Contentio inter Diſcipulos Luc.22. quomodò ſit intelligenda? to.9. 639. 2.

Contentio Apoſtolorum non fuit de principatu, aut dominio terreno, ſed de Eccleſiæ primatu. to.17. 159 1; & ſeq.

*Vid. Apoſtolorum contentio.*

Contentio de diſſolutione matrimonij inter Cæleſtinum III; & Innocentium III. to.18. 44. 1; & ſeq.

Contentio trium capitulorum in V. Synodo. to.15. 696. 38; & ſeq; & 700. 48; & ſeq.

*Vid. controuerſia.*

Con-

*Continentia.*

Continentiæ ſtatus eſt perfectiſſimus. tom.9. 754. 2; & ſeq.

Continentia ex voto eſt gratior Deo, quàm ſine voto. to.9. 756. 2.

Continentia, & cælibatus non impediunt ſpeciei propagationem. to.9. 757. 2.

Continentiæ votum nequit violari etiam propter ſanitatem acquirendam. to.9. 758. 1.

Continentia poteſt ſuaderi, non imperari. to.9 218. 30.

Continentiæ ſeruandæ contra tentationes remedia. tom.9. 757. 1.

Continentia ex voto eſt actus maioris virtutis, quia eſt actus charitatis Dei, quàm ſine voto, quia eſt actus ſolius virtutis temperantiæ. to.9. 756. 2.

Continentia eſt in noſtra poteſtate, & poteſt cum auxilio gratiæ ſeruari. to.9. 758. 2.

Continentiam negarunt Caluinus, & Lutherus, ac eorum ſectatores. to.9. 754. 1; & ſeq.

*Continuum.*

Continuum quod dicatur? to.9. 293. 130.

*Contractus.*

Contractus mutui non tenent alterutro fidem fallente. to.6. 776. 5.

Contractus initus cum Ciuitate habet vim legis quoad illius ciues. to.9. 322. 72.

Contractus eſt fortior, quàm lex; quia contractus factus cum Principe ligat etiam Principem, quem non ligat lex. to.9. 322. 73.

*Contradictio.*

Contradictio vnius impedit relaxationem damni, vel pęnæ. to. 9. 219. 33; & ſeq.

*Contraria.*

Contrariorum eandem eſſe diſciplinam quomodò ſit intelligendum? to.9. 449. 72.

*Controuerſia.*

Controuerſia S. Polycarpi Epiſcopi cum Papa Victore de celebrando Paſchate more Iudaico luna quartadecima menſis Martij. to.15. 382. 1; & ſeq.

Fuit terminata ab ipſo Victore. to.16. 553. 1.

Controuerſia de tempore, quo anima Deiparæ Virginis Mariæ fuerit gratia repleta? to.1. 253. 1.

Controuerſia Conceptionis B. Mariæ Virginis ſub Paulo V. indeciſa remanſit. tom.1. 249. 1.

Controuerſiæ fidei quàm plurimæ à ſolis Romanis Pontificibus fuerunt iudicatæ. to.1. 248. 1; & ſeq.

Controuerſia de auxilijs, & eius occaſio ſub Clemente VIII; & Paulo V. to.1. 248. 1; & ſeq.

Controuerſiarum fidei iudex eſt ſolus Papa. to.1. 247. 2.

Controuerſiarum Eccleſiarum nullus Princeps ſæcularis eſt iudex. to.1. 245. 2.

Controuerſiarum iudex eſt Eccleſia. tom.16. 541. 2.

Controuerſiarum norma non eſt ſola Sacra Scriptura. to.16. 541. 2.

Controuerſiarum Iudex non eſt ſola Scriptura. to.16. 556. 2; & 554. 1.

Controuerſia circa pęnitentiam Contumelioſi Reienſis Epiſcopi. to.6. 132. 2; & ſeq.

Controuerſia de vno in Trinitate paſſo à quo fuerit definita? to.6. 871. 8.

Controuerſia de celebrando Paſchate inter Aſiæ Epiſcopos. to.5. 43. 2.

Controuerſia circa paupertatem Chriſti Domini, & Apoſtolorum, quę fuit inter Nicolaum III; & Ioannem XXII. to.12. 315. 2.

Controuerſia Caluiniſtarum, & Lutheranorum circa SS. Patrum doctrinam. tom.11. 3. 1.

Controuerſia de vno in Trinitate paſſo. to.15. 99. 265; & 612. 3; & ſeq.

Controuerſia circa verſionem nominis hypoſtaſis inter Patres Græcos, & Latinos. to.7. 721. 2; & 730. 2.

Controuerſia S. Stephani Papæ cum S. Cypriano de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. to.7. 678. 2; & to.11. 54. 56.

Controuerſia Petri, & Pauli circa obſeruantiam legalium. to.11. 257. 7.

*Vid. Petri reprehenſio.*

Controuerſia de viſione clara ipſius Dei ante corporum reſurrectionem. to.15. 135. 331; & ſeq.

*Contumacia.*

Contumacia eſt hæreſis, & contumax eſt infidelis. to.9 372. 15.

Contumax, & rebellis differunt. tom.9. 284. 79.

Contumacia eſt hæreſis, & quælibet contumacia meretur excommunicationem, qua non eſt maior pęna in Eccleſia. to.9. 424. 10.

Contumax quomodò dicatur infidelis? to.9. 424. 10.

Contumacia quomodò dicatur hæreſis? to.9. 446. 156.

Contumacia an propriè dicatur hęreſis? to.13. 432. 1.

*Contumelioſus.*

Contumelioſi Reienſis Epiſcopi appellatio ad Sedem Romanam. to.6. 132. 2; & ſeq.

Eius crimina. to.6. 132. 2; & ſeq.

Ad Agapetum prouocauit. to.6. 133. 1.

Eius appellatio an fuerit reprobata à S. Cæſario Arelatenſi? to.6. 133. 1.

Controuerſia circa eius præſentiam. tom.6. 132. 2; & ſeq.

Fuit in Synodo prouinciali degradatus ob adulterium, & ob alia crimina, & ad agendam pęnitentiam perpetuò in monaſterio recluſus. to.6. 132. 2.

Quia fuit conuictus, & confeſſus Romam non appellauit. to.6. 132. 2; & ſeq.

Illius degradationem in monaſterio confirmauit Ioannes II. to.6. 133. 1.

*Coriphæus.*

Coriphæus idem eſt, ac ſupremus, ſeu præſtans alijs. to.4. 660. 1.

*Cornelius.*

S. Cornelius Papa fuit accuſatus à factione Nouatiana. to.6. 552. 1.

Mitigauit rigorem Eccleſiæ non admittendi lapſos ad pęnitentiam. to.11. 48. 43.

Aſſeruit infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 315. 2.

Lapſos ad Eccleſiam admiſit, ſed ab Altari excluſit. to.1. 94. 2.

Arguitur ab hęreticis, quòd pręceperit aquam cum vino in Calice miſceri. to.10. 465. 1.

Electus Pontifex plures epiſtolas recepit à S. Cypriano Epiſcopo Carthaginenſi. to.3. 741. 2.

A Nouatiano fuit calumniatus. to.1. 354. 2.

Ei fuit delata cauſa Fortunati præsbiteri contra S. Cyprianum. to.6. 139. 2; & ſeq.
Eius decretum circa Epiſcopos lapſos per ordinem ad eorum pœnitentiam. tom.6. 103. 1; & ſeq.
Accuſatus fuit ab hæreticis Centuriatoribus de hæreſi Aquariorum. to.4. 809. 47.
Fuit pacificus, mitis, & iuſtus, & tandem martyrio à Domino honoratus. tom.6. 103.1.
S. Cornelium accuſatum à Nouatianis, quòd communicaſſet cum Trophymo, fuit defenſus à S. Cypriano in epiſtola ad Antonianum Epiſcopum. to.6. 552. 2.

*Corinthij.*

Corinthiorum diſſidium, quo alij Paulum, alij Cepham, alij Chriſtum volebant, ſedatum à D. Paulo. to.17. 83. 1.

*Corona.*

Coronæ Pontificiæ vſus, myſterium, & origo. to.2. ex Turrecremenſi. 47. 2.

*Corpus.*

Corporis myſtici, & naturalis ſimilitudo, & diſcrimen. to.13. 378. 2.
Corporis humani organizatio non attingit animæ creationem, ſed mouet Deum ad creandam animam. to.3. 951. 2.
Corpori cuilibet myſtico, ordini, & ſtatui congruit vnum caput. to. 9. 369. 28.
Corpus glorioſum non egebit manducare, & bibere. to.4. 7.2.
Corpus debet habere caput homogeneum. to. 13. 310. 2.

*Correctio.*

Correctio fraterna poteſt fieri etiam Papæ, ſed quomodò fieri debeat? to. 18. 118. 6; & to.7. 762. 1; & to. 10. 569. 1.
Duplex eſt, in quantùm reſpicit actum iuſtitiæ, & actum charitatis. to.9. 439.20.
Cadit ſub præcepto. to.13. 411. 2.

*Coſmas.*

Coſmas Epiphanienſis, & Seuerus Arethuſæ Epiſcopus damnarunt Seuerum Antiochenum. to. 6. 110. 1.

*Creandi poteſtas.*

Creandi poteſtas incommunicabilis eſt creaturæ. to.3. 121. 2.

*Creatura.*

Creatura omnis poteſt à Papa iudicari. to.3. 32. 2.

*Credere.*

Credere ſanctam Eccleſiam quid ſit? tom.4. 684. 97.
Credere in Chriſtum quid ſit? to.4. 800. 144.
Quæ explicitè credenda ſint neceſſaria ad ſalutem? to.3. 314. 2.
Credere alicui propoſitioni quomodò teneamur? to.3. 326. 1.
Credendum eſt priùs, quàm de doctrinæ intelligentia laborandum. to.4. 800. 146.
Credibile latiùs patet, quàm poſſibile. tom.3. 336.1.

*Creſcentius Conſul.*

Creſcentius Conſul Romanus grauiter vexauit Eccleſiam. to.3. 68.2.
Eiecto Gregorio Papa creauit Placentię Ioannem Antipapam. to.3. 68. 2.
Obſceſſus fuit ab Imperatore in Caſtro S. Angeli. to.3. 368. 2.

*Creſcentius Epiſcopus.*

Creſcentius Epiſcopus appellauit ad Romanum Pontificem. to.6. 365. 2.
Suorum canonum codici inſeruit canones Sardicenſes. to.6. 365. 2.

*Creſconius.*

Creſconij Donatiſtæ error de rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. to.6. 635. 1.

*Crimen.*

Crimen commiſſionis eſt maius, quàm crimen omiſſionis. to. 9. 430. 71.
Crimen, quo quis eſt incorrigibilis, licèt habeat cauſam ſucceſſiuam, non tamen facit hæreticum. to.9. 442. 133.
Crimina adulterio maiora quæ ſint? tom.9. 185. 11.

*Crunus.*

Crunus Bulgarorum Rex occidit Nicephorum Imperatorem, & ipſius cranium argento circundatum ſibi poculum iuſſit formari. to.1. 530. 2.

*Crux.*

Crux contra Schiſmaticos eſt prædicanda. to.9. 393. 4.
Quare Papæ calceis, pallio, & pectorali affigatur? tom.4. 339. 1.
Crux pectoralis Epiſcopi quid ſignificet? to.4. 411. 6.

*Culpa.*

Culpa alia grauis, alia leuis, alia leuiſſima. to.3. 92. 2.

*Cultus.*

Cultus Diuinus multa requirit. to.3. 211. 1; & 212. 1.
Cultus erga aliquam Religionem non ſequitur ex illius approbatione. to.3. 610.2.
Cultus SS. paſſiuus formaliter prouenit ex ſanctitate formali. to.13. 608.1.
Dependet à canonizatione SS. to.13. 608. 1.

*Cunibertus.*

Cunibertus Banbergenſis clericus in Synodo Quintelburgenſi negauit Papæ primatum. to.6. 437. 2.

*Cupiditas.*

Cupiditas eſt radix omnium malorum. to.3. 272.1.

*Cura.*

Cura medendi peccatis eſt duplex. tomo 3. 253.1.
Cura quid ſit? to. 3. 258. 2; & 260. 2.
Curam alteri committere cuius ſit? to.3. 260.1.
Curæ, & curæ animarum diſcrimen. tom.3. 260.2.
Curam animarum habet ſolus Sacerdos. to.3. 260. 2.
Cura paſcendi oues Prælatis fuit commiſſa. to.3. 252. 2.

*Curator.*

Curatorem Eccleſiæ cathedralis ſolus Papa poteſt concedere. to.4. 520. 151.

*Curatus.*

Curati, & paſtores deuorantes ouium carnes qui ſint? to.4. 109. 1.
Curati non habent à Chriſto immediatè poteſtatem iuriſdictionis. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 8. 2.

*Curia.*

Curia Romana quid ſit? to.5. 567. 97.

*Cuſtodes.*

Cuſtodes vigilantes ad noſtram defenſionem poſuit Deus contra lupos, qui ſunt hæretici. to.4. 531. 2.
Cuſtos quid ſignificet? to. 19. 38. 1; & 40.2.


Cym-

*Cymba.*

Cymba fidei relinqui non potuit abſque Nauclero. to.10.47.2.

*Cyprianus.*

S.Cypriani teſtimonium de infallibilitate Papæ. to.10.317.1; & ſeq.

S.Cyprianus non fuit ſpontè inuaſus à S.Stephano Papa, ſed ad ipſum S. Stephanum ab accuſatoribus fuit delatus. tomo 6. 110. 1.

Propter hoc S.Stephanus Papa fuit lentus ad illius damnationem. to.6.111.1.

Collegit ſuam Synodum erraticam ex prouincia proconſulari Africæ, ex Numidia, & ex vtraque Mauritania. to.6.234.1.

Nouam clementiam in lapſos non præſumpſit attentare, niſi priùs facta relatione ad Clerum Romanum Sede vacante. tom. 6. 235. 1.

S.Cyprianus fuit aſſertor Romanarum appellationum in Gallia. to.6.98.1.

Rogauit S.Stephanum, vt commendaret plebi Arelatenſi electionem alterius in locum abſtenti Marciani. to.6.98.2.

Quomodò dixerit Epiſcopatum eſſe vnum per totam Eccleſiam? to.6.388.1.

Geſſit ſollicitudinem omnis Eccleſiæ non ex poteſtate, ſed ex fraterna charitate. to. 6. 100. 1.

Non ſcripſit proprio motu in Gallias circa cauſam Marciani. to.6.101.2.

Tanquam auctor nouæ in lapſos clementiæ debuit influere in Marciani damnationem. to.6. 102. 2.

Inſcripſit ſe Epiſcoporum Epiſcopum, non quidem omnium abſolutè, ſed ſecundùm quid, idèſt Epiſcoporum ipſius Africæ. to.6. 234. 2.

Reprobauit ſolas appellationes friuolas, & per obreptionem obtentas. to.6.104.2.

Fauit Romanis Africæ appellationibus. to.6. 299. 1.

Damnauit ſolas appellationes cleri Africani inferioris. to.6.302.1.

Credidit Fortunatum ob hæreſim non fuiſſe validè ordinatum. to.6.304.1.

Fuit primus in Africa ordinatus Epiſcopus. to.6. 300. 1.

S.Cyprianus è cathecumeno fuit electus in Epiſcopum. to.6.576.1.

Ipſius electionem inuaſit factio Feliciſſimi, tanquam factam contra canonem Apoſtolicum prohibentem eligi neophytum in Epiſcopum. to.6.576.1.

S.Cypriani controuerſia de rebaptizandis hæreticis. to.6.631.2; & ſeq; & 861.5; & ſeq; & to.11.51.52.

Multùm laborauit pro extirpando ſchiſmate Nouatiani. to.11. 50. 47.

Eius relatio ad Sedem Apoſtolicam pro rebaptizandis hæreticis. to.11.54.56.

Poſt Stephani Papæ ſententiam ſe correxiſſe docet S.P.Auguſtinus. to.11.59.70.

Eius ſubmiſſio ad Sedem Apoſtolicam. to.14. 414. 1.

Docuit recurſum ad Eccleſiam Romanam, tanquam ad Petri Cathedram, atque Eccleſiam principalem, à qua vnitas ſacerdotalis exorta eſt. to.7.257.1.

Eius recurſus ad Stephanum Papam. tom.7. 257. 2.

S.Cypriani textus allatus 24. qu.5. c. *loquitur* deprauatus ab hæreticis quomodò ſit legendus iuxta codices antiquos emendatos? to.15. 169. 2.

Ceſſit S. Stephano in cauſa de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. tomo 15. 402. 2.

S.Cypriani celebris ſententia. to.4.442.2.

S.Cyprianus in ſuis epiſtolis Eccleſiam Romanam vocauit Cathedram S.Petri. to.4. 660. 1.

Papæ infallibilitatem admiſit. to.10. 317. 1; & 318. 2.

S.Cypriani ſententia de Sacerdotum, & Epiſcoporum electionibus. tom. 1. 411. 1; & ſeq.

Voluit ius eligendi Sacerdotes populo non competere. to.3.516.1.

Eius ſententiæ pro Eccleſiæ Romanæ primatu. to.16.13.2; & 12.1.

S.Cyprianus comparauit Eccleſias particulares ad Eccleſiam Romanam, ſicut radios ad Solem. to.13.350.2.

Docuit Petro collatum fuiſſe primatum. to. 16. 13. 2.

Laudauit Cornelium Pontificem Romanum. to.2. ex Alano. 34.1.

Eius epiſtola ad Cecilium fraudulenter fuit inuerſa. to.2. ex Alano. 34.2.

Eiuſdem defenſio ab Hæreticorum calumnia. to.2. ex Alano, 39.1; & 44.1.

S.Cyprianus, qui vixit centum, & quadraginta circiter annos poſt Petrum, teſtatur Petrum Romæ fuiſſe, & ei collatum fuiſſe Eccleſiæ primatum. to.2. ex Pighio. 48.2.

Excuſatur in cauſa rebaptizandi baptizatos ab Hæreticis. to.9.721.2.

Proteſtatus fuit ab initio ſui Epiſcopatus ſine conſilio cleri, & populi ſe nihil feciſſe. to.9. 684. 1.

Succeſſit S.Agrippino in Sede, & in ſententia de rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. tom. 1. 96. 1.

Acta concilij de rebaptizandis ad Stephanum Papam approbanda remiſit. tom.1. 96. 1; & ſeq.

Eiuſdem contentio cum S. Stephano Papa circa rebaptiſmum. to.1.96.2; & 97.1.

Conſuluit Pontificem Romanum cum Africano conuentu circa lapſos ad Eccleſiam recipiendos. to.1.141.1.

S.Cypriani epiſtola ad Stephanum Papam in cauſa Marciani Arelatenſis. to.1.289.2.

S. Cypriani ſententia de Eccleſiæ vnitate. tom. 1. 10. 1.

S.Cyprianus de Romanorum Pontificum iudicio. to.1.144.2.

Eiuſdem ſententia de appellationibus ad Romanam Petri Cathedram. to.1.451.1.

S.Cyprianus Legatos miſit ad Sedem Apoſtolicam cum ſumma veneratione, & humilitate. to.1.451.2.

Eiuſdem geſta cum Romano Pontifice circa cauſas Africanarum Eccleſiarum. tom. 1. 451. 2; & ſeq.

Eiuſdem doctrina de vnitate Eccleſiæ, de eius vniuerſalitate, de fundatione ſupra Eccleſiam Romanam, & de Primatu, ac Principatu Petri. to.1.422.1; & ſeq.

Eiuſdem teſtimonia de Eccleſiæ Romanæ poteſtate. to.1.422.2.

Eiuſdem inuectiua contra Schiſmaticos, & Eccleſiæ deſertores. to.1.423.1; & ſeq.
S.Cyprianus defendit Cornelium Papam à Nouatianorum calumnijs. to.1.354.2.
S.Cyprianus de vnctione Chriſmatis, tom.1. 209.1.
S.Cyprianus originem hæreſum aſſignauit. tom.1. 247.2.
S.Cyprianus ſcripſit Præsbiteris, & Diaconis Romæ conſiſtentibus, & à Carthagine diſceſſit. to.3.741.1.
S.Cypriani Epiſcopi vigilantia in ſuas oues imminente perſecutione. to.3.743.2.
S.Cyprianus ceſſante perſecutione ad componendam Eccleſiam quaſſatam cum alijs Epiſcopis quantùm laborauerit? tom. 3. 744.1.
Tria decreta fecit. to.3. 744.1.
Origo litis inter ipſum, & S.Stephanum Papam. to.3.744.1.
S.Cyprianum in cauſa rebaptiſmatis poſt definitionem S.Stephani Papæ pœnituit. to.3. 860.2.
S.Cyprianus de vnitate S.Eccleſiæ catholicæ. to.6. 905.
S.Cyprianus vocauit Eccleſiam Romanam, vnde vnitas Sacerdotalis exorta eſt. to. 11. 201.1.
Non reſtitit decreto S.Stephani Papæ. to. 8. 429.2.
S.Cyprianus agnouit primatum in Eccleſia Romana. to.1. ex Tannero. 18.112.
S.Cyprianus miſit Papæ ſuam Synodum. to. 13. 249.2.
Quomodò dixerit Epiſcopum à nullo poſſe iudicari, ſed Diuino relinquendum eſſe iudicio? to.13.243.1.
Vocans Cornelium Papam, & eius ſucceſſores Collegas, & fratres non præiudicauit Papæ primatui. to.13.265.2.
S.Cyprianus à quibuſdam Africæ ſchiſmaticis ab eodem Cypriano damnatis fuit Romæ accuſatus apud S.Cornelium Papam, cui ſcripſit epiſtolam, qua ſe purgauit. to.18. 82.1.
Summo cum gaudio ſuſcepit aliquos ſchiſmaticos errorem ſuum deteſtantes. tom. 18. 82.2.
Eius epiſtola ad Papam Cornelium. tom. 3. 741.2.
Alia, quæ Euangelicorum ſectam euertit. to.2. ex Alano. 35.1.
Altera, qua proteſtatus fuit ſe ab initio ſui Epiſcopatus nihil agere voluiſſe abſque cleri conſilio, & populi aſſenſu. to.9. 683.2; & ſeq.
Quomodò docuerit Eccleſiam eſſe in Epiſcopo? to.18. 5. 2.
Eius epiſtola ad Iubaianum de poteſtate remittendi peccata Petro collata, & de Eccleſiæ vnitate, quæ à Petro ſumpſit originem. to.17. 195.2.
Quibus laudibus antiquam Romanorum fidem extulerit? to.17.220.2.
Docuit Eccleſiam ædificatam fuiſſe ſupra Petrum. to.18.6.2.
Variæ eiuſdem aliæ epiſtolæ plura dogmata continentes. to.17.69.1.
S. Cypriani epiſtola ad Stephanum Papam falsò iudicatur ſpuria. to.6.98.1; & ſeq.

*Cyrillus Alexandrinus.*

S.Cyrillus Alexandrinus præſedit concilio Nicæno tanquam Legatus S.Cœleſtini Papæ. to.12.66. 1.
S.Cyrillus Alexandrinus Patriarcha non eſt auſus damnare Neſtorium ſine participatione Romani Pontificis. to.6.102.1.
Cur non appellauit à damnatione facta per factionem Io.Antiocheni? to.6.105.2.
Præſedit Synodo Epheſinæ vice Cœleſtini Papæ. to.6. 281.1.
Quibus conditionibus conuenerit cum Io. Antiocheno? to.6. 410. 1.
S.Cyrillus Legatus S.Cœleſtini Papæ in Concilio Epheſino. to.11.10.2.
S.Cyrilli, & Theodoreti diſſenſio circa doctrinam damnationis Neſtorij, & Euthychetis. to.15.712.26; & 703.50; & ſeq.
S.Cyrillus Alexandrinus facta prius Neſtorio correctione ad Cœleſtinum Papam appellauit. to.3. 652.1.
S. Cyrillus in Concilio III. Conſtantinopolitano edidit duodecim capitula contra articulos Neſtorij. to.3.681.1.
Fuit declaratus Papæ Vicarius. to.3.716.2.
S.Cyrillus proteſtatus fuit Eccleſiæ conſuetudine ſe motum fuiſſe ad credendum in Eccleſia solùm Romanum Pontificem eſſe iudicem controuerſiarum fidei. to.3.892.2.
S.Cyrilli, & Synodi Alexandrinæ epiſtola ad Neſtorium. to.1.197.1.
S.Cyrillus Alexandrinus appellauit ad Sedem Romanam contra Io.Antiochenum. to.1. 459.2.
Item ſimul cum Irenæo appellauit contra Ioannis Patriarchæ Hieroſolymitani ambitionem. to.1.459.2; & 460.1.
S.Cyrillus Alexandrinus teſtatus fuit Papam eſſe infallibilem. to.10.340.2.
S.Cyrilli de Romani Pontificis auctoritate teſtimonia. to.2. ex Alano. 28.1.
S.Cyrillus vocauit Petrum, & Paulum anteſignanos, & Præfectos Eccleſiæ. tom. 4. 626.2.
Eiuſdem dictum circa Principum poteſtatem. to.3. 291.2.
Eius epiſtola, qua tranſmiſit canones Nicænos, quando fuerit ſcripta? to.6.345.2.
Eadem epiſtola ſcripta fuit ad Cœleſtinum Romanum Pontificem. to.3.652.1.

*Cyrillus Hieroſolymitanus.*

S.Cyrillus Hieroſolymitanus non fuit primus, qui appellationem iuxta forum vſurpauerit. to.6. 173.2.
Ab Acacio Luſco Metropolita fuit damnatus. to.6. 593.1.
Appellauit ad maius iudicium, & eius appellationi conſenſit Conſtantius Imperator; ſed cùm Acacius cum ſuis renuiſſet venire, ab Epiſcopis catholicis fuit reſtitutus. to.6. 173.2.

*Cyrus Euphrateſinus.*

Cyrus Epiſcopus in Euphrateſia Prouincia fatetur Sedem Romanam eſſe Sedem Sancti Petri, & tenere in omnibus Primatum. to.6. 439.1.

*Cyrus Alexandrinus.*

Cyri Alexandrini Patriarchæ hæreſis. to. 6. 737.7.
Cyrus Alexandrinus coegit Synodum Alexandriæ, in qua negauit duas voluntates,

tes, & duas operationes in Chriſto. to.1. 151.2.

*Cyrus Phaſidiſlazus.*

Cyrus Phaſidiſlazorum Metropolita tranſlatus fuit ad Patriarchatum Alexandrinum. to.1. 120.1.

Summa prudentia detegit Monothelitas. to.1. 120.2.

Synodum coegit contra Sergium. tom. 1. 120.2.

Ei ſilentium fuit indictum ab Honorio circa duas voluntates, & operationes in Chriſto. to.1. 121.1.

*Cyrus Rex.*

Cyri filius ex natiuitate mutus videns hoſtem admouentem manus in necem Patris ruptis illicò vinculis linguæ exclamauit: *Noli Cyrum Regem occidere.* to. 18. 285.1.

# D

## DACIVS.

Dacius Epiſcopus Mediolanenſis ob pertinacem trium Capitulorum defenſionem ab Imperatore Iuſtiniano fuit detentus in loco apud Conſtantinopolim pluribus annis in exilio. to. 6. 670.2.

In Dacij locum Pelagius Papa ſuffecit Vitalem. to.6. 670. 2.

An Vitalis in locum Dacij fuerit à Pelagio Papa electus, & nominatus; an verò tantùm conſecratus, ignoratur. to.6.670.2.

Vt Dacianæ pertinaciæ, & perduellionis facinus aduersùs Eccleſiam Romanam, & Quintum concilium auerteret Pontifex ab Eccleſia tam celebri, & inſigni, potuit electionem ſibi reſeruare, electum Romam vocare, & ad fidei profeſſionem compellere. to.6. 670. 2.

*Dalmatica.*

Dalmatica, ſeu Tunicella eſt genus indumenti, quod non eſt proprium Epiſcopo, ſed eſt commune etiam alijs ordinibus Epiſcopatu inferioribus. to.4. 413. 2.

Debet eam induere etiam Epiſcopus, quia omnes gradus inferiores continentur in Epiſcopatu; & quia omnes virtutes, quæ ſunt animæ indumenta ſignificata per indumenta corporalia, omnium Eccleſiaſticorum debent eſſe in Epiſcopo. to.4.414.1; & ſeq.

*Damaſcum.*

Damaſcum fuit Ciuitas, in qua regnauit Abraham. to.3. 40.2.

Vſque ad noſtra tempora conſeruatur in Ciuitate Damaſcena memoria nominis Abrahæ, & habitatio illius oſtenditur. to. 3. 40.2.

*S. Damaſus.*

S. Damaſus Papa fuit electus anno Domini trecenteſimo ſexageſimo quarto. to.3.704. 1. in marginal.

Eius epiſtola ad Paulinum Antiochenum Epiſcopum de ſuſcipiendis ad Eccleſiæ communionem, qui ſubſcripſerant Nicænæ fidei, & canonibus Eccleſiaſticis, & illius epiſtolæ. to.3. 704. 1.

Fuit natione Hiſpanus, & cepit regere Eccleſiam circa annum Domini trecenteſimum ſexageſimum ſeptimum. to.3.792.1.

Eius epiſtola ad Epiſcopos Hiſpaniæ de non recipiendis accuſationibus fratrum, abſque legitimo accuſatore. to.3.792.2.

Altera eiuſdem epiſtola ad Epiſcopos Orientis ad illum appellantes, qua eis notificat abdicaſſe ab Eccleſia Timotheum Apollinaris Diſcipulum. to.3. 704. 1.

S. Damaſi verba in epiſtola ad Iudices deputatos à Synodo Capuana in cauſa Bonoſi, quibus aſſerit ſe ſine integra Synodo cauſam non poſſe decidere, quomodò ſint intelligenda? to.9. 486. 9.

Celebrauit Synodum Conſtantinopolitanam ſub Theodoſio Imperatore, confirmauit eius dogmata, & illam inter Synodos œcumenicas adnumerauit. to. 10. 14. 1; & to.11. 14.4.

Fuit à VI. Synodo fidei adamas appellatus. to.10. 14.1.

Præcepit Synodo Conſtantinopolitanæ, vt damnaret Macedonium negantem Diuinitatem Spiritus Sancti à ſe priùs damnatum in Synodo Romana. to.10. 14. 1.

Bis vocauit Epiſcopos Orientales ad concilium; primò ad Synodum Conſtantinopolitanam, in qua damnauit etiam Maximum Cynicum hæreſis nota infectum; qui quia Romam prouocauerat accuſans de pluribus Synodum; ideo S. Damaſus ad reddendam pacem Eccleſiæ eos vocauit Romam ad pleniſſimam Synodum; à quo tamen Epiſcopi ſe excuſarunt ob egeſtatem, & temporis anguſtiam. to.6. 581. 1; & ſeq.

Degradationem Maximi Cynici Epiſcopi Conſtantinopolitani, & ſuffectionem in eius locum Nectarij in Synodo Romana priùs reprobauit; ſed poſtea cognoſcens, quòd Maximus Cynicus geſtaſſet habitum idoli, quo indignum ſe reddiderat nedum communione Epiſcopi, ſed etiam Laici Chriſtiani, eius damnationem, & degradationem confirmauit in epiſtola ad Acholium Teſſalonicenſem Epiſcopum. to. 6. 622. 1; & ſeq.

Retractatorium iudicium degradationis Maximi Cynici priùs delegauerat, quia erat res nodoſiſſima, & grauiſſima; tangebat enim nedum Maximum, & Nectarium, ſed etiam S. Ioannem Chriſoſtomum, & totam Orientalem Eccleſiam. to.6. 539.2; & 580.2.

S. Damaſi iudicium circa electionem S. Gregorij Nazianzeni, & Nectarij. tom. 6. 580.2.

Audiens Apollinarij hæreſim ad multos ſerpere Concilio Romæ coacto eam alienam ab Eccleſia pronunciauit. tom. 6. 413.1.

Vitalem ad ſe appellantem exuit Epiſcopatu Antiocheno. to.6. 413. 2.

Petri Alexandrini Patriarchæ appellationem admiſit, & conuocata altera Synodo excommunicauit Apollinarium, & Stephanum eius Diſcipulum, ac Lattonem Lucium Antiochenæ Eccleſiæ inuaſorem. to.6.414.1.

Celebrauit etiam tertiam Synodum anno ſexa-

ſexageſimo nono quarti ſæculi. tom. 6. 414. 2.

Inſtantium, Saluianum, & Priſcillianum damnatos in Synodo Cæſeraugustana, qui Romam appellauerant, vt ſe purgarent, nec ad ſuum conſpectum voluit admittere. to. 6. 106. 1; & ſeq.

Vſus fuit poteſtate degradandi Epiſcopos. to. 6. 115. 2; & ſeq.

Eius electio fuit canonica, & legitima, quamuis contra ipſam Vrſicinus diaconus furore percitus inſurrexerit. to. 8. 767. 1; & to. 1. 293. 1.

S. Damaſus fuit primus, qui ſe Seruum Seruorum Dei nominauit, quem titulum poſtea aſſumpſerunt Pontifices eius ſucceſſores. to. 4. 498. 30.

Accuſatus de adulterio à Commodio, & Callixto diaconis in Synodo quadraginta quatuor Epiſcoporum ſe purgauit, & ab eadem Synodo eius accuſatores damnati fuerunt. to. 4. 215. 1.

Detexit Manichęos Romę in domo cuiuſdam Conſtantij prædiuitis Manichæi accubantes, & impetrauit à Valentiniano Imperatore edictum, quo prohibitus fuit eorum conuentus ſub graui mulcta eorum Doctoribus inflicta, & ſub pœna applicationis Fiſco ipſius domus, in quo fieret conuentus. to. 1. 113. 2.

A S. Hieronymo, & S. Ambroſio fuit ſummis laudibus celebratus. to. 1. 178. 1; & ſeq.

Succeſſit Liberio. to. 1. 293. 1.

S. Damaſus præcepit S. Hieronymo, vt Sacram Scripturam, cum Græca editione conferret, & illam ſuæ puritati reſtitueret. to. 1. 233. 2.

Summis encomijs ab eodem S. Hieronymo fuit celebratus. to. 1. 178. 1.

Damnauit Seleucianos, ac Hermianos baptizantes in igne, non in aqua; & Manichæos. to. 1. 293. 2.

Auxentium veternoſum hæreticum negantem Chriſtum Dominum eſſe Patri coæternum conuocato concilio nonaginta Epiſcoporum exuit dignitate Epiſcopali, & à communione fidelium eiecit. tom. 1. 293. 1.

Eius iudicium in cauſa Flauiani quantæ exiſtimationis fuerit apud S. Ioannem Chriſoſtomum? to. 1. 447. 1.

Illius ſententiam quatuor Pontifices ſucceſſores amplexi ſunt, & confirmarunt. to. 1. 447. 2.

In concilio Romæ coacto confirmauit acta Concilij Conſtantinopolitani I. contra hæreticos; decretum autem de prælatione Sedis Conſtantinopolitanæ ſupra Alexandrinam abrogauit. to. 1. 460. 1.

Ab ipſo, non ab Imperatore Theodoſio, coactum fuiſſe Concilium Conſtantinopolitanum I. ex literis ipſius Theodoſij colligitur. to. 2. ex Alano. 24. 2.

Illius epiſtola de cœna Chriſti Domini. to. 2. ex Alano. 15. 1.

Sabellianos, Eunomianos, ac Macedonianos perpetuo anathematis vinculo ſubiecit. to. 2. ex Pighio. 118. 1.

Legem promulgauit per totum Orientem, vt quicunque Romano Pontifici non ſociarentur in fide, tenere non poſſent Eccleſias, ſed ſtatim ab eis eijcerentur, miſſo ad hoc exequendum Sapore inter ſuos Duces primario. to. 2. ex Pighio. 118. 2.

Laudauit Patrum Conſtantinopolitanorum reuerentiam Sanctæ Sedi Apoſtolicæ exhibitam. to. 13. 127. 2.

Præter Maximum, & Macedonium damnauit etiam Iouinianum. to. 1. 294. 1; & ſeq.

Quomodò ſe ipſum Petro minorem appellauerit? to. 3. 566. 1.

Obijt multò, antequam celebraretur Concilium Capuanum. to. 3. 569. 2.

Vindicatur ab erroribus attributis ei ab hæreticis. to. 13. 205. 1.

*Damnatio.*

Damnatio, & depoſitio Papæ ſoli Deo eſt reſeruata. to. 3. 17. 1.

*Vid. Papæ depoſitio.*

*Dania.*

Dania longo bellorum curſu Sueciam oppreſſit. to. 6. 735. 4.

Quomodò à fide Chriſtiana defecerit, & in hæreſim Lutheranam inciderit? to. 6. 735. 4.

*Daniel Propheta.*

Daniele Propheta nullus alius Antichriſtum clariùs deſcripſit. to. 12. 568. 1; & ſequen.

Danielis vaticinium de defectu hoſtiæ, & ſacrificij. to. 3. 340. 2.

Danielis Prophetæ modum ſcribendi vaticinia imitatus fuit S. Ioannes Euangeliſta in Apocalypſi. to. 12. 492. 2.

Eius viſio quid ſignificauerit? tom. 18. 581. 1.

*Daniel præsbiter.*

Daniel quidam preſbiter fuit accuſatus apud Sanctum Cæleſtinum Papam, tanquam ſacrarum Virginum pollutor. to. 6. 123. 1.

Fuit præsbiter Eccleſiæ Orientalis, ſed cuius diœceſis fuerit, ignoratur. tom. 6. 123. 1.

Erat Præfectus ſanctimonialium, quarum aliquas ſtuprauit; ideo timens ſui Epiſcopi iudicium, fugijt in Narbonenſem prouinciam. to. 6. 123. 1.

Ab Epiſcopo prouinciæ Narbonenſis, vel Viennenſis fuit ad Epiſcopatum promotus; propterea S. Cæleſtinus Papa illius cauſam ad illum noluit delegare, quia euehendo talem hominem ad Epiſcopatum indignum ſe tali iudicio reddiderat. tom. 6. 123. 2.

*Dantes.*

Dantes aſſerens imperium non dependere ab Eccleſia periculum ſubijt, ne damnaretur ab Eccleſia. to. 9. 619. 17.

Auſus fuit ſimul cum Laurentio Valla, & Ænea Syluio negare Conſtantini donationem, quia non reperitur in hiſtorijs deſcripta. to. 9. 619. 17.

*Dathan.*

Dathan, & Abiron puniti fuerunt à Deo propter ſchiſma. to. 19. 17. 1.

Puniti fuerunt, quia tentauerunt transferre ſacerdotium de vna ad aliam tribum. to. 18. 314. 1; & ſeq; & 266. 2.

*Dauid.*

*Dauid* .
Dauidi an Deus, vel populus Regnum immediatè contulerit? to.12. 373. 2.
Dauid in Scriptura ſæpe fuit nominatus Angelus Dei. to.12. 459. 2.
Dauid fuit Chriſti Domini figura. tom. 17. 401.1.
Fuit etiam appellatus lucerna Iſrael. to. 12. 460.2.
Coram Achis Rege Philiſtinorum ſimulauit ſe fatuum, & mente captum omnino eſſe. to.8. 5. 2.
Simulando ſe ſtultum non peccauit; quia ſimulauit animo euadendi mortem, quæ illi imminebat, non autem animo decipiendi. to.8. 10. 2.
Hac ſimulatione figurauit Chriſtum Dominum, qui cùm ſit Dei ſapientia, tanquam inſanus à Iudæis fuit reputatus. tom. 8. 11. 2.
Eius victoria de Philiſtæo quid ſignificauerit? to.8. 93. 1.
Dauid tanquam propheta Domini ex ſpeciali Dei priuilegio etiam ſpiritualia adminiſtrauit. to.14. 12. 1.
Eius inſignis pœnitentia pro adulterio, & homicidio commiſſo. to.19. 56. 1.
Non depoſuit Saulem à poteſtate Regali, quia Saul fuerat Rex à Deo conſtitutus. to.19. 11. 2.
Ob adulterium, & homicidium commiſſum non fuit à Deo priuatus, & depoſitus è ſolio Regali, ſed fuit tantùm per Nathan correptus. to.19. 12. 1.
Fuit reprehenſus, & obiurgatus à Ioab. to.10. 244.1.
Adhuc viuens elegit ſibi ſucceſſorem Salomonem. to.19. 98. 1.
Dauid ex ſpeciali Dei reuelatione declarauit ſummum Sacerdotium pertinere ad Sadoc, non autem ad Abiathar. to.20.363.2.
Ex ſpeciali Dei priuilegio, & inſtinctu Spiritus Sancti, tanquam propheta, exercuiſſe legitur aliqua miniſteria Sacerdotibus propria. to.9. 714. 1.
Dauid comedit panes propoſitionis, quibus veſci licebat ſolis ſacerdotibus; quia naturali neceſſitate compulſus à lege naturali, quæ præualet iuri poſitiuo, fuit diſpenſatus. to.3. 950. 1.
*Datianus*.
Datianus, & Eugatius primi Angliæ Apoſtoli tempore Lucij Regis fuerunt tranſmiſſi à S.Gregorio Magno, vt in fide catholica illas gentes inſtruerent. to.3. 787. 2.
*Decalogus* .
Decalogi præcepta non admittunt epicheiam. to.8.827.1.
*Decimæ* .
Decimæ quoad ſubſtantiam ſunt iuris Diuini, ſed quoad quotam ſunt iuris humani Eccleſiaſtici. to.11. 532.8.
Decimas Laicis ſolus Papa poteſt concedere. to.4. 521. 157.
Imperatores non eximuntur à ſolutione decimarum. to.3. 62. 1.
Decimæ Sacerdotibus ſunt ſoluendæ ab omnibus. to.2. ex Pighio. 151. 2.
Sunt de iure Diuino etiam in lege Euangelica. to.2. ex Pighio. 152.1.
Decimas perſoluendas eſſe à Chriſtifidelibus ſtatutum fuit in Concilijs Moguntino, & Lateranenſi. to.2. ex Pighio. 152.1.
Decimæ Eccleſiaſticæ à Laicis poſſideri non poſſunt. to.5. 713. 1.
*Deceptio.*
Deceptio Gloſæ circa depoſitionem Romani Pontificis. to.3. 17. 1.
*Decreta* .
Decreta Concilij Nicæni ad ſummum Pontificem confirmanda fuerunt à Patribus eiuſdem concilij tranſmiſſa. to.10. 13.2.
Decreta Concilij Conſtantinopolitani fuerunt à S. Damaſo Papa confirmata, & à Theodoſio Imperatore ſubſcripta. to. 10. 14.2.
Decretum Concilij Conſtantienſis fuit tantùm locale, quod Papam nequit ligare. to.9. 172. 27; & ſeq.
Decretum factum à Papa ſimul cum concilio an poſſit à Papa ſine concilio reuocari? to.9. 473. 17.
Decreta Anacleti, & aliorum Summorum Pontificum, ac conciliorum circa ſupremam D. Petri, & eius ſucceſſorum auctoritatem. to.3.4. 1.
Decreta circa primatum Romani Pontificis edita intra annos 400. longè ante Gregorium IV; Bonifacium VIII; & Clementem V. to.3. 279. 2; & ſeq.
Decreta Conciliorum generalium, quæ fiunt à Patribus, & Papæ Legatis inſtructionem eiuſdem Papæ habentibus, etiam antequam confirmentur, ſunt infallibilis auctoritatis. to.3. 558.2.
Decreta Conciliorum generalium facta vnanimi conſenſu, & Patrum, & Legatorum, ſi non adſit inſtructio Pontificis, an ſint infallibilia? to.3. 558.2.
Decreta Conciliorum generalium quare nomine Papæ non promulgentur? tom. 3. 561.1.
Decreta Papæ an ſint maioris certitudinis, quàm decreta Conciliorum generalium? to.3.176. 1.
Decretum factum in Concilijs Conſtantienſi, & Baſileenſi de celebrando Concilio generali poſt ſingula decennia poteſt à Papa abrogari. to.3. 376. 1.
Decreti Phocę Imperatoris circa Eccleſię primatum qualis ſit verus, & legitimus ſenſus? to.3. 457.2.
Decreta Conciliorum generalium abſque Papæ confirmatione non ligant. to.3. 888. 1.
Decretum donationis factæ S. Syluestro à Conſtantino Imperatore. to.13.192.1.
Decreta Romanorum Pontificum ab omnibus Chriſtifidelibus ſunt reuerenter ſuſcipienda. to.13. 444.1.
Decreta Concilij Baſileenſis omni carent auctoritate. to.13. 429. 2.
Tria decreta ſeſſionis ſecundæ Concilij Baſileenſis quomodò ſint intelligenda? to.13. 600.2.
Decretum *frequens* conditum in Concilio Conſtantienſi de non transferendo concilio non arctat Papam. to.13. 572. 1.
Decretũ, quòd etiam Papa ligatur in his, quæ ſpectant ad extirpationem ſchiſmatis, eſt intelligendum ſolùm de Papa ſchiſmatico. to.13. 599.2.
Decretum ſeſſionis quartæ confirmatum in quin-

quinta ſeſſione quomodò ſit accipiendum? to.13. 610. 1.

Aſſerere hoc decretum pertinere ad fidem, eſt temerarium, & ſcandaloſum. tom.13. 579.1.

Decreta facta in Concilio ritè congregato cum matura deliberatione, quamuis maioris appretiationis ſint, quàm decreta facta à ſolo Papa, non habent tamen poteſtatem ſupra Papam. to.13. 545. 2.

Decreta Conciliorum aliquando ſunt ſolùm declaratiua, aliquando ſunt ſtatuentia, aliquando confirmatiua. tomo 13. 825.2.

Omnia ſunt iudicanda iuxta decreta Pontificum. to.4. 803. 161.

Decretum irritans quodnam ſit, & quos obliget? to.5. 156. 136; & ſeq.

*Decretales.*

Decretalium Epiſtolarum auctoritas qualis, & quanta ſit? to.12. 427. 2.

Decretales epiſtolæ etiam non inſertæ iuri canonico ita ſunt accipiendæ; ac ſi eſſent inſertæ. to.13. 444. 2.

*Defectus, deficere.*

Defectus naturales intrinſeci in electione Papæ inficientes naturalia electionis principia, & de quibus poteſt opponi contra electionem Papalem quinam ſint? tom. 9. 106. 73.

Defectus principiorum naturalium, ſuper quæ eſſentia rei fundatur, tollit eſſentiam ipſius rei. to.9. 106. 75.

Defectus extrinſeci, qui à conſtitutionibus poſitiuis proueniunt, vt excommunicatio, vel ſuſpenſio in eligentibus; aut defectus ordinis, vel ætatis in electo, non tollunt electionem habentem omnia eſſentialia. to.9. 107. 75.

Deficiens in purgatione delicti, de quo fuit accuſatus, eſt puniendus. to.3. 40. 2.

*Defenſio.*

Defenſio eſt de iure naturali. tomo 9. 457. 21.

Defenſio tolli non poteſt per legem humanam. to.9. 291. 120.

*Definitio.*

Definitiones ſummorum Pontificum præualent placitis omnium Doctorum. tom. 4. 805. 172.

Definitiones veterum conciliorum, quæ nec ſunt approbatæ, nec reprobatæ, ſemper magnæ auctoritatis in Eccleſia fuerunt. to.3. 558.1.

Definitiones ſummorum Pontificum in materia fidei cur non dicantur ſacra Scriptura, cùm habeant infallibilitatem? to. 13. 143. 2.

Definitiones controuerſiarum fidei ſunt effectus poteſtatis ſolius Romani Pontificis. to.2. ex Pighio. 164. 2.

Nonnullę definitiones ſummorum Pontificum ab hæreticis impugnatæ vindicantur. to.2. ex Pighio. 165. 2; & ſeq.

Definitio propoſitionum Ianſenij facta ab Innocentio X. to.5. 39. 2.

Definitio concilij quænam ſit, & in quo conſiſtat? to.3. 365. 1.

*Deformitas.*

Deformitas naſcitur ex quocumque defectu. to.13. 178. 2.

Quod ex natura ſua eſt deforme, nequit fieri bonum. to.13. 178. 2.

*Defuncti.*

Defunctorum animabus proſunt orationes fidelium. to.7. 221. 1.

Defunctorum officia ſunt meritoria apud Deum. to.7. 220. 2.

Defunctorum corpora ſepelire eſt mos antiquiſſimus. to.7. 263. 1; & ſeq.

Defunctorum oblationes à D. Petro fuerunt traditæ. to.1. 209. 2.

Defunctorum memoriam in ſacrificijs eſſe faciendam ſancitum fuit ab Apoſtolis teſte S. Ioanne Chriſoſtomo, & Diuo Dionyſio Areopagita, ac ſancto Cyrillo. to. 1. 210. 1.

Orationes pro defunctis fuerunt à Græcis reiectæ, ſed ab Eugenio IV. in Concilio Florentino fuerunt reſtitutæ, & præceptæ. to.1. 210. 2.

*Degradatio.*

Degradatum poteſt reſtituere ſolus Pontifex Romanus. to.4. 521. 154.

Degradatio non eſt actus humani conſtituti, ſed diuinæ benedictionis excuſſio. tom.6. 642. 2.

Degradatio vſque ad octauum ſæculum facta fuit in Synodo prouinciali, Papa tamen priùs conſulto. to.6. 446. 1.

Degradati à Latrocinio Epheſino. tom. 6. 532. 1.

*Vid. Epiſcoporum degradatio.*

*Delegatio.*

Delegatus à Papa eſt ſuperior Ordinario in cauſa ſibi commiſſa. to.4. 511. 83.

Delegati iuriſdictio expirat per mortem ipſius. to.4. 512. 83.

Delegati Pontificis quannam habeant auctoritatem? to.4. 216.2; & ſeq.

*Delicta.*

Delicta leuia, non grauia debent ſolùm à Synodis Diœceſanis iudicari. to. 6. 584.1.

Delictum occultum nullo modo eſt manifeſtandum. to.18. 124. 4.

Delicta à reiteratione augmentum recipiunt. to.9. 321. 70.

*Delphi.*

Delphorum Theologi nulli poterant edicere arcana, quæ illis erant commiſſa; & nemini ea licebat inquirere. tom. 1. 244. 2; & ſeq.

*Demetriades.*

Demetriades virgo à Pelagio fuit tentata, vt eius hæreſim amplecteretur; ſed à D. Hieronymo fuit firmata, vt fidem Eccleſiæ Romanæ teneret, nec peregrinam doctrinam admitteret. to.1. 113. 2; & ſeq.

*Demetrius.*

Demetrius Croatiæ Rex promiſit annuum cenſum Sacroſanctæ Eccleſiæ Romanæ. to.10. 97. 2.

*Democratia.*

Democratiæ regimen in ſtatu naturæ corruptæ eſt peſſimum inter omnia alia regimina. to.17. 202. 1; & to.20. 484.2; & 362. 1; & to.5. 647. 2.

In quo conſiſtat? to.3. 593. 2.

Democratia ſemper in tumultum, & ſeditionem degenerat. to.20. 485. 1.

Democratiæ, & ariſtocratiæ imperfectiones quæ ſint? to.20. 508. 2.

Demo-

Democratiæ opponitur ſeditio. to. 18. 457. 1.
Democratiæ ſpecies in quo conſiſtat? to. 8. 235. 2; & 296. 2; & to. 5. 642. 1; & ſeq.
Democratia caret ordine ad vnum. tom. 5. 643. 2.
Democratia repugnat Eccleſiæ regimini. to. 5. 643. 2.
*Vid. Eccleſiæ regimen.*

*Dæmon.*

Dæmon eſt hæreſum, & hæreticorum parens teſte D. Athanaſio. to. 1. 245. 1.
Ab aqua benedicta eijcitur, & fugatur. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Quomodò poſſit homines vexare, & torquere? to. 3. 106. 2.
Nequit ingredi animam hominis, ſed tantùm corpus. to. 3. 106. 2.
Dæmones quomodò dicantur credere, & contremiſcere? to. 7. 747. 2.
Dæmones præſunt dæmonibus, vt electos exerceant. tom. 2. ex B. Ægidio. 43. 1; & ſeq.

*Demonſtratio.*

Demonſtrationes matematicæ non ſunt quærendæ in moralibus. to. 10. 49.
Demonſtratio alia eſt à priori, alia à poſteriori. to. 10. 49. in præfatione.
Demonſtratio à ſignis maximè inſeruit in moralibus. to. 10. 49. *ibid.*

*Denunciatio.*

Denunciatio Euangelica an fieri queat, quando peccatum eſt ita occultum, vt nulla ratione poſſit probari? to. 9. 379. 16.
Denunciatio euangelica habet plures partes, & plura motiua, quorum aliquibus ſubijcitur etiam Papa; non autem ſubijcitur omnibus. to. 9. 568. 180; & 569. 181.
In quibus caſibus, & quomodò etiam Papa poſſit ſubiacere denunciationi? to. 9. 170. 182.
Denunciatio euangelica quomodò habeat locum in his, qui peccant contra Papam? to. 9. 170. 183.
Denunciatio Papæ in caſu hæreſis quomodò ſit facienda? to. 9. 378. 14.
An in caſu hæreſis contra Papam ſufficiat vnica denunciatio? to. 9. 379. 16.

*Dependentia.*

Dependens præcisè ab animo alicuius medio eius iuramento ſolùm poteſt probari. to. 9. 403. 28.
Dependere ab aliquo poteſt eſſe dupliciter, ſcilicet in fieri, & in facto eſſe. to. 9. 662. 2.
Ea, quæ dependent ab aliquo, deficiente illo deficiunt. to. 9. 662. 2.

*Depoſitio.*

Deponere Papam an aliquando licuerit Imperatoribus? to. 3. 14. 1.
Depoſitio nihil aliud eſt, quàm quædam exauctoratio. to. 9. 430. 58.
*Vid. degradatio.*

*Deprehenſus.*

Deprehenſus in hæreſi quando quis dicatur? to. 9. 378. 13.

*Deſiderius.*

Deſiderius Archiepiſcopus Viennenſis pallio epiſcopali fuit ornatus. to. 6. 265. 1.
Deſiderius Caſſinenſis de Papæ prærogatiuis. to. 1. 132. 1.
Deſiderius Longobardorum Rex Rauennam expugnauit. to. 6. 745. 5.
A Carolo Magno fuit victus, & captus. to. 6. 747. 6; & to. 5. 79. 2.
Ab eodem Carolo Magno fuit miſſus in exilium. to. 7. 453. 1.
Deſiderius Epiſcopus reprehenſus *in canone*, quia grammaticam prædicabat. to. 3. 254. 2.

*Deſtituere.*

Deſtituere eiuſdem eſt, cuius eſt inſtituere. to. 9. 451. 188.
Deſtituens quo caſu poſſit inſtituere? tom. 9. 472. 14; & 770. 2.

*Determinare.*

Determinatio vnica poteſt plura reſpicere. to. 9. 121. 147.
Æqualiter poſita ſub vna determinatione debent æqualiter determinari. tom. 9. 121. 148.
Determinatio perſonæ aſſumendæ ad ſummum Pontificatum in lege veteri fiebat per carnis ſucceſſionem. to. 13. 342. 1; & ſeq.

*Detrahere.*

Detrahens Papæ incidit in hæreſim. to. 9. 348. 263.
Detrahere Principibus fuit vetitum Exod. 22. to. 3. 271. 2.

*Deuius à fide.*

Deuius à fide an ſit formaliter hæreticus? to. 9. 443. 141.
Eſt deuius à fide, qui deuiat ab Eccleſia Romana. to. 9. 443. 141.

*DEVS.*

Deus nos regit per ſe, & per homines. to. 15. 194. 8; & ſeq.
Immediatiùs concurrit ad effectum ipſius cauſæ creatæ, quàm ipſamet cauſa creata, to. 7. 748. 1.
Deus ſolus principaliter remittit peccata, ſacerdos verò tantùm miniſterialiter. to. 15. 173. 1.
Concurrit ad bonum, quod eſt materiale peccati, non autem ad malum formaliter. to. 7. 748. 1.
Deus plura mala, vt ſchiſmata, & contentiones in Eccleſia permittit, vt Sanctorum fides, & patientia per illa exerceatur. to. 18. 86. 1; & ſeq.
Eius prouidentia mirabilis in ſeruanda Eccleſiæ Romanæ ſucceſſione. to. 18. 87. 1; & ſeq.
Deus vnus eſt colendus, & inuocandus ab omnibus. to. 18. 616. 2; & ſeq.
Deus ſolus ſanctus eſt, & alios ſanctificat. to. 19. 65. 1.
Ipſe ſolus eſt cauſa principalis gratiæ. to. 19. 317. 1.
Delet hominum peccata auctoritatiuè. to. 19. 318. 1.
Deus ſex diebus totum Mundum viſibilem condidit. to. 3. 599. 1.
Diſpenſauit cum Hebræis in circuncisione, dum fuerunt in deſerto, to. 3. 620. 2.
Se obligauit ad aſſiſtendum Eccleſiæ, ne falſum doceat. to. 3. 879. 1.
Cur permiſerit Petrum timere vocem ancillæ & Chriſtum Dominum negare? to. 3. 815. 1.

Deus obligatur ex promiſſione,& pacto.to.9. 318. 42; & 321. 70.

Quamuis ſubegerit Papæ canones, & leges Imperatori; attamen eis non ſubiecit contractus, & obligationes. to.9. 381. 65.

Deus recipit iuramentum, prout ex corde procedit. to.9. 340. 209.

Aliquando permittit malos regnare in vltionem peccatorum. to.9. 385. 14.

Deum non derelinquere ſuos fideles quomodò ſit intelligendum? to.9.465. 71.

Permittit dominia iniuſta, violenta, & tyrannica. to.3. 44. 2.

Deus ſpecialem curam gerit Romanæ Vrbis, & Romani Pontificis. to.3. 18. 1.

Ipſe ſolus concedit virtuosè regere populos. to.3. 62. 2.

Deus per ſe ipſum texit Mundum à principio vſque ad Noe. to.3. 79. 1.

Quare poſuerit poteſtates in terra,vt regerent homines? to.3. 294. 2.

Deum eſſe trinum, & vnicum eſt propoſitio de fide. to.3. 303. 1.

Deus non ſolùm eſt vnus,ſed eſt ſimpliciſſimè vnus. to.4. 61. 1.

Deus in triplici genere cauſæ producit quamlibet rem habentem bonitatem. to. 4. 61. 2.

Deus, & Angeli à nobis poſſunt opinione, fide, & conſideratione cognoſci. tom. 4. 61. 1.

Deum, & naturam priùs, immediatiùs, & eſſentialiùs intendere ad totum, quàm ad partem quomodò ſit intelligendum? to.4. 266. 4.

Deus permittit mala ob ingentia bona, quæ ex illis naſcuntur. to.4. 767. 144.

Dei magiſterium extenditur ad omnes vel per ſe, vel per ſuos miniſtros. to. 4. 796. 135.

A Deo omnes dicuntur edocti, quamuis edoceantur per ſuos miniſtros. tom. 4. 796. 137.

Deus tenetur impedire, ne Papa errore occulto maculatus velit obligare totam Eccleſiam ad illum credendum, & recipiendum. to.13. 141. 1.

Deum non poſſe fallere, aut falli, vel mentiri ex diuinis Scripturis, & ſanctis Patribus conuincitur. tom.13. 146. 2; & 148. 2; & 149. 1; & ſeq.

Deum contemnit, qui Sacerdotem inhonorat. to.13. 201. 2.

Ipſe operatur ſalutem omnium, quamuis homines indigni ſint. to.13. 201. 2.

Quare per ſemetipſum non tradidit notitiam ſui hominibus ſine Doctoribus; & quare homines reducat ad ſalutem per homines? to.13. 257. 2.

Deum dediſſe iuxta D.Hieronymum omnem ſuam poteſtatem Diſcipulis quomodò ſit intelligendum? to.13. 542. 2.

Dei,& Papæ conciſtorium idem eſt; ideo nullum tribunal inuenitur in terris, quod ſit maius, quàm Papæ tribunal. to.13.194.2; & to.2. ex Aluarez. 8. 2.

Cur Deus non tradiderit claues Regni Cœlorum Beatiſſimæ Virgini Mariæ, licèt ſine comparatione dignior ſit omnibus Apoſtolis? to.13. 597. 2.

Deus ſolus eſt ſuperior Romano Pontifice,qui Dei ſolius eſt Seruus; & ideo Deus illius iudicium ſibi ſoli reſeruauit. to. 13. 600. 2.

Deo potiùs, quàm cuilibet homini eſt obediendum. to.1. 94. 1.

Deo ſoli iudicium Romani Pontificis eſt reſeruatum. to.1. 136. 1.

Angelis thronum contra thronum erigentibus non pepercit. to.1. 332. 1.

Deus non ſolum legem, ſed etiam virgam dedit Moyſi, quia poteſtatem iudiciariam comitari debet poteſtas vindicatiua, & coactiua. to.1. 525. 2.

Quare permiſerit Petrum negare Chriſtum Dominum? to.13. 306. 1.

Quomodò ſeruorum ſuorum iniurias vindicauerit in Nerone, alijſque Imperatoribus, & Principibus? to. 1. 539. 2.

Eius vindicta in plures Principes libertatis eccleſiaſticæ impugnatores. to. 1. 551. 1.

Illius vindicta miraculoſa in plures Principes bonorum Eccleſiæ direptores, & eiuſdem Eccleſiæ contemptores. tom.1. 552. 1; & ſeq.

Dei mirabilis prouidentia etiam erga creaturas inferiores, & viliores. to. 2. ex Beato Ægidio. 7. 2.

Deus rerum naturalium vices adminiſtrando non impedit earum curſum, ſed perficit teſte S.P.Auguſtino. to. 2. ex B. Ægidio. 16. 1.

Dei opera deſtrui nequeunt opere humano. to.2. ex B.Ægidio. 34. 2; & ſeq.

Cur Deus præceperit Iudæis, vt eligerent ſibi Regem natione, & profeſſione tantum Iudæum? to.2. ex Adolpho. 88. 2.

Dei Filius vnigenitus qua ratione paſſibilis, & qua ratione ſit impaſſibilis ex epiſtola Felicis III. ad Petrum Antiochenum Epiſcopum? to.1. 222. 2.

Cur Deus appelletur viuus? to. 3. 215. 2; & 216. 1.

Deus dupliciter trahit ad ſe peccatores, ſcilicet inſpirationibus,& calamitatibus. to.9. 688. 1.

Deum eſſe auctorem peccati blaſphemauit Caluinus. to.16. 459. 2; & ſeq.

Dei impulſu hominem iuſtum illicita agere dixerunt Caluiniſtæ mendaciſſimi, & impijſſimi. to.16. 459. 2; & ſeq.

Inſuper Deum ſine culpa hominum homines damnare. to.16. 459. 2; & ſeq.

Variæ Caluiniſtarum blaſphemiæ contra Dei perfectiones. to.16. 459. 2; & ſeq.

*Deusdedit Papa.*

Deuſdedit Papa falsò fuit accuſatus à Nouatoribus, quòd errauerit decernendo, ne parentes etiam ex ignorantia ſuſcipientes ſuos filios in baptiſmo deinceps viuerent in ſocietate iugali. to.1. 119.1.

Statuit cognationem ſpiritualem inter patrinos, & parentes paruuli ſuſcepti in baptiſmo. to.1. 119.2.

Decreuit matrimonium inter eos contractum irritum eſſe. to.1. 119. 2.

*Diabolus.*

Diabolus cur mediantibus hæreticis impugnet poteſtatem Romani Pontificis? to.3. 802. 1.

Diaboli verſutia in æmulandis rebus Sacramentorum. to.1. 243. 2.

Diaboli membra ſunt mali homines. to. 12. ex B. Ægidio. 34. 2; & ſeq.
Diabolus multis, & diuerſis modis exercet ſuam potentiam contra Eccleſiam. to. 10. 10. 2.
Diaboli poteſtati in violentia nulla poteſtas terrena poteſt in naturalibus comparari. to. 19. 600. 1.
Diabolus non plus blaſphemauit, quàm per os Philippi Mornæi. to. 15. 379. 2.

*Diaconi.*

Diaconis aliquando fuit permiſſum habitare cum propria vxore; & quando hoc eis fuerit vetitum? to. 5. 715. 1.
Diaconis in Regno Siciliæ præcepta fuit continentia à S. Gregorio Magno. to. 5. 718. 1.
Priùs eis fuerat præcepta continentia ab Apoſtolo. to. 5. 736. 1.
Diaconi antiquitus ob quoduis peccatum commiſſum poſt baptiſmum incurrebant irregularitatem irreparabilem, & degradabantur abſque vlla ſpe reſtitutionis iuxta Canonem Apoſtolicum. to. 6. 552. 1.
Diaconorum elatio contra præsbiteros quæ fuerit? to. 11. 456. 1.
Diaconus, qui cum Timotheo præsbitero collectis turbis Alexandriam venit, & ſanctum Protherium Epiſcopum in baptiſterio occidit, laniauit, & eius corpus combuſſit, ac eius cineres in ventos diſperſit. to. 14. 390. 1.
Diaconorum electio cur non fuerit facta à ſolo D. Petro, ſed ab illo ſimul cum alijs Apoſtolis? to. 15. 264. 1; & ſeq; & to. 17. 170. 1.
Diaconi ſub Sacerdotis nomine aliquando fuerunt comprehenſi; ſed magis propriè Eccleſiæ miniſtri vocantur. to. 19. 5. 1.
Sunt meri executores rerum diuinarum. to. 19. 5. 1.
Diaconi fuerunt iure diuino inſtituti. to. 19. 5. 2.
Diaconi ſeptem Apoſtolorum temporibus quomodò fuerint à populi multitudine electi? to. 2. ex Pighio. 164. 2.
Diaconi temporibus D. Hieronymi auſi fuerunt Sacerdotibus ſe æquiparare. to. 14. 186. 2.
Diaconi olim, dum Euchariſtia à laicis ſumebatur ſub vtraque ſpecie, ſanguinem diſpenſabant. to. 4. 3. 1.
Diaconus in Miſſa inſeruiens Papæ partem hoſtiæ ſubdiuiſam ſumit è manibus Papæ, reliquam partem ſumit Subdiaconus; & vterque ſumit ſanguinem cum calamo. to. 4. 3. 2.
Septem Diaconi fuerunt ab Apoſtolis electi, qui Epiſcopo prædicanti aſſiſterent, & illum cuſtodirent; qui mos in Eccleſia pluribus ſæculis durauit. to. 4. 344. 10.
Diaconis Fabianus iniunxit, vt quatuordecim Vrbis Regionibus præeſſent, & quarum binas ſingulis aſſignauit, vt pauperum curam in ijs degentium gererent; qui propterea Diaconi regionarij dicti ſunt. to. 4. 344. 10.
Diaconorum numerus in Vrbe auctus fuit vſque ad quatuordecim iuxta totidem Regiones; deinde additi fuerunt alij quatuor; poſtea Paulus III. ſtatuit, vt eſſent decem, & nouem; Pius IV. auxit vſque ad viginti quinque; ſed Sixtus V. iterum eos reduxit ad quatuordecim. to. 4. 345. 10.

*Diaconia.*

Diaconiæ nomen aliquando ſumptum fuit pro munere colligendi, & elargiendi eleemoſinas, vt in primitiua Eccleſia; aliquando pro œconomia, ſeu officio diſpenſandi res ad monaſterium ſpectantes, vt apud Caſſianum; tandem dicta fuit à diaconis, qui neceſſaria diſpenſabant egenis. to. 4. 344. 10.
Diaconiæ in Vrbe, quamuis eſſent ædes ſacræ in Sanctorum memoriam erectæ, non tamen dicebantur tituli, quia diaconi, qui eis erant præfecti, & ea templa incolebant, nullam animarum curam gerebant, nec Sacramenta miniſtrabant, ſed tantùm Pontifici celebranti aſſiſtebant, Eccleſiæ theſaurum cuſtodiebant, pauperibus ſuæ regionis ſubueniebant; & à ſua regione vnuſquiſque denominabatur Diaconus primæ, vel ſecundæ regionis; demum à Sancto, cui dicata eſt illa Eccleſia, denominari cœperunt. to. 4. 344. 10.
Diaconiæ tituli erant incompatibiles ita, vt præsbiter diaconiam habere non poſſet; ſed ſtatim præsbiterium adeptus diaconiam amittebat. to. 4. 344. 10.

*Dialogiſmus.*

Dialogiſmus inter Papam, & defenſorem poteſtatis Regalis. to. 18. 336. 1; & ſeq.

*Dictatus.*

Dictatus S. Gregorij VII. tom. 6. 437. 1; & ſeq.

*Dictum.*

Dictum, quamuis ſit ſpeciale, quando regula eſt generalis, generaliter debet intelligi. to. 9. 434. 99.
Dictum Pſalmiſtæ illis verbis: *Dixit Dominus Domino meo*: quomodò debeat intelligi? to. 9. 675. 1.
Dicta Chriſti Domini ad Petrum ſunt duplicis generis. to. 13. 125. 1.
Dicta Chriſti Domini ad Petrum, & ad Apoſtolos omnia eſſe trahenda ad communitatem Eccleſiæ eſt hæreticorum doctrina. to. 13. 384. 2.
Dicta Chriſti Domini ad Petrum importantia auctoritatem, & poteſtatem referenda fuiſſe ad Apoſtolos, & ad totam Eccleſiam eſt falſum, & impium. tom. 13. 385. 1; & ſeq.
Dicta Chriſti Domini ad Petrum, quatenus Eccleſiæ perſonam gerebat, quomodò ſint intelligenda? to. 13. 387. 1.
Dictum Chriſti Domini: *Dic Eccleſiæ*: quomodò ſit exponendum? to. 13. 411. 2.
*Vid. Chriſti Domini verba ad Petrum.*
Dicta SS. Patrum eſſe in Eccleſia, aut Eccleſiæ data fuiſſe, quomodò ſit intelligendum? to. 13. 391. 1.

*Diœceſis.*

Diœceſis vox inducta fuit à Conſtantino Magno Imperatore. to. 6. 226. 1.
Diœceſis nomen multipliciter fuit acceptum. to. 4. 367. 2; & ſeq.

*Diemon.*

Diemonis Archimandritæ ſupplicium pro rebellione contra S. Gregorium VII. Papam. to. 1. 12. 2.

*Dies.*
Diei Dominicæ obſeruantia habetur ex Apoſtolica traditione. to.12.195.1.
Die Dominica non eſſe ſeruandum ieiunium habetur pariter ex Apoſtolorum traditione. to.1.209.2.
Diem interpellare pro homine quomodò ſit intelligendum? to.9.274.19.
Non tamen ſoluit hominem ab obligatione, quam priùs habebat. to.9.274.19.
*Differentia.*
Differentia, quæ reperitur inter Papam, & Imperatorem. to.9.87.48.
Differentia ſpecifica duorum ſub eodem genere non efficit incompoſſibilitatem. to.9. 172.1.
Differentia, quæ reperitur inter Auctorem fidei, & Auctorem canonum. tomo 1. 253.2.
Differentia inter Principes Eccleſiaſticos, & ſæculares in quo conſiſtat? to.13.337.1; & 244.2.
Differentia Sacerdotij nouæ legis à Sacerdotio veteris legis. to.13.341.1.
*Difficile, difficultas.*
Difficile pro impoſſibili reputatur. tom.19. 11.1.
Difficultas in expeditione actus excuſat. to.9. 206.22.
*Dignitas.*
Dignitas Romani Pontificis à nulla alia dignitate poteſt adæquari. to.10.109.2.
Dignitatum Eccleſiaſticarum numerus. to.2. ex Turrecremen.31.2.
Dignitates omnes D. Petri non ſunt in Papa. to.3.15.1.
Dignitas, vel iuriſdictio non peccat, quamuis homo, in quo eſt, poſſit peccare. tom.3. 28.1.
Dignitas omnis in Chriſti Domini aduentu translata fuit ad Chriſtifideles. to.3.46.1.
Dignitas omnis ab Eccleſia Romana habet originem. to.3.82.2.
Dignitatis Pontificalis encomia, & epitheta. to.3.137.2.
Dignitas D.Petri, & eius ſucceſſorum quanta ſit? to.3.219.1.
Dignitas officij damnanda non eſt propter hominum, in quibus exiſtit, peccata. to.3. 275.1.
Dignitatem, quam quis habet, non recognoſcens illam dehoneſtare, & deturpare non reformidat. to.9.315.18.
Dignitatem aliquis poteſt habere abſque adminiſtratione. to.9.541.1.
Dignitas Papalis à Deo, non ab Eccleſia, fuit Petro, & eius ſucceſſoribus collata. to.9. 516.79.
Dignitates omnes Eccleſiæ à Romana Eccleſia inſtituuntur. to.9.209.123.
Dignitatis definitio per ordinem ad planetas reſpectu Solis. to.4.342.6.
Nouas dignitates in Eccleſia cathedrali, vel collegiata ſolus Papa poteſt erigere. to.4. 520.148.
Dignitas Eccleſiæ Romanæ à ſolo Chriſto Domino fuit inſtituta. to.9.209.123.
Dignitatis excellentia prohibet accuſari illam habentem. to.9.439.122.
*Dij.*
Dij, & vncti Domini in ſolio Dei ſedentes appellati ſunt Reges. to.16.192.1; & to.12. 458.2.
Dij appellati ſunt non ſolùm Reges, ſed etiam omnes iudices, ſiue Eccleſiaſtici, ſiue politici. tom.16.192.2; & ſeq; & tom.12. 458.2.
Etiam Sacerdotes fuerunt Dij appellati in ſcripturis. to.12.458.2.
Imò etiam omnes iuſti fuerunt Dij appellati. to.12.458.2.
*Dilectio.*
Dilectio ſui ipſius non debet eſſe minor dilectione proximi. to.6.5.2.
*Dimittere.*
Dimiſſio vxoris ex cauſa fornicationis carnalis, vel ſpiritualis eſt licita. tomo 9. 110.89.
Quoties vir conatur mulierem ad aliquod delictum inducere, & nullo modo poteſt cohiberi, tunc licita eſt ſeparatio; & vir præſumitur infidelis. to.9.110.89.
*Diocletianus.*
Diocletianus, & Maximianus Imperatores audientes Manichæos damnatos fuiſſe à Caio Pontifice, iuſſerunt eorum Doctores, & ſcripta igne comburi; ſectatores verò capite puniri; honoratiores autem perſonas ad metalla damnari, & omnia eorum bona fiſco applicari. to.1.361.1.
*Dionides.*
Dionides pyrata captus ab Alexandro Magno, & ab eodem interrogatus, cur mare haberet infeſtum, reſpondit: *Quia ego paruo nauigio mare infeſto, pyrata, & latro vocor; quia verò tu magna claſſe orbem terrarum infeſtas, Imperator appellaris.* tomo 1. 44. 1.
*S.Dionyſius Areopagita.*
S.Dionyſij teſtimonium pro D.Petri primatu. to.16.26.1; & to.4.746.25.
S.Dionyſius Areopagita, & S.Ignatius Martyr fuerunt contemporanei Apoſtolorum. to.13.240.1.
Eius epiſtola ad Polycarpum. to.9.748.2.
In ſuis libris citauit Clementem Romanum, non Clementem Alexandrinum. tom.9. 748.2.
Obijt annum agens ſupra centeſimum. to.9. 748.2.
S. Dionyſium in libro de Cœleſti Hierarchia, & de Theologia myſtica platonizaſſe dixit Lutherus. to.3.287.1; & ſeq.
S.Dionyſius fuit à D.Petro miſſus in Galliam ad prædicandum Chriſti Domini Euangelium. to.1.256.1.
Eius libros eſſe legitimos multorum antiquorum teſtimonijs comprobatur. to.7.232.2.
Fuit D.Pauli diſcipulus. to.9.748.2.
Illius epiſtola ad Pinnitum Gnoſiorum Epiſcopum de celibatu. to.7.233.1; & ſeq.
Eius verba de Paulo ſalutante Petrum euntem ad martyrium. tom.2. ex Turrecrem. 18.1.
Suos libros compoſuit, vel ſaltem recenſuit poſt mortem S. Ignatij Martyris. tom.9. 748.1.
Obijt imperante Adriano Imperatore teſte Suida, & alijs. to.9.748.1.
*Dionyſius Papa.*
Dionyſius Papa damnationem impijſſimi Pauli Samoſateni Epiſcopi Antiocheni la-

tam

tam ab Epiſcopis, & Diaconis Antiochiæ Apoſtolica auctoritate firmauit. to. 1. 83, 23 & ſeq.

Abſoluit Dionyſium Alexandrinum Patriarcham accuſatum de hæreſi Ariana. to. 1. ex Tannero. 21. 133.

*Dionyſius Patriarcha Alexandrinus.*

Dionyſius Patriarcha Alexandrinus fuit accuſatus ad Dionyſium Papam, non tamen fuit damnatus ab Epiſcopis Pentapolitanis. to. 6. 110. 1.

Studuit, & laborauit componere controuerſiam de rebaptizandis. to. 6. 633. 1.

Eius epiſtola ad Stephanum Papam ſignificans ex eius reſcripto de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis pacem allatam fuiſſe vniuerſis Eccleſijs Orientalibus. to. 1. 141. 2.

Cùm Ptolemaide Pentapolis noua germina Sabellianæ hæreſeos repullulare cepiſſent, ſtatim retulit ad Siatum Papam. tom. 1. 141. 1.

Pacem Eccleſiæ Alexandrinæ turbatam ab Ario, & Paulo Samoſateno reſtituit. to. 1. 435. 2.

Circa annum Domini 263. fuit accuſatus, tanquam ſuſpectus, de hæreſi Ariana, ſed ſtatim ſe purgauit. to. 1. ex Tannero. 21. 133.

*Dionyſius Exiguus.*

Dionyſius Exiguus Monachus natione Scita fuit Aurelij Caſſiodori condiſcipulus. to. 6. 331. 1.

Inſtante Stephano Epiſcopo Salonitano ex Græcis exemplaribus fideliſſimè, & erudiſſimè collegit ſacros canones. tom. 6. 331. 1.

Illius collectionem Eccleſia Romana amplexa fuit, & tenuit. to. 6. 331. 2.

Fuit nomine Exiguus, ſed virtutibus, & meritis maximus. to. 6. 331. 2.

Non paucis annis ante Caſſiodorum è viuis deceſſit. to. 6. 331. 2.

*Dioſcorus.*

Dioſcorus Patriarcha Alexandrinus præſumpſit Synodum cogere, & celebrare abſque auctoritate Romani Pontificis. to. 6. 142. 2.

In concilio Chalcedonenſi fuit coactus deſcendere ex cathedra, & in medio, tanquam reus, conſiſtere. to. 6. 143. 1.

Degradauerat apud Epheſum Euſebium Dorylenſem Epiſcopum. to. 6. 143. 1.

Iniuſtè damnauerat S. Flauianum Epiſcopum, qui poſtea martyr occubuit. to. 6. 143. 1.

Damnauit Antiochenum Epiſcopum, ac omnes eius Epiſcopos tanquam Neſtorianiſmo infectos ſolemniter anathematizauit. to. 6. 379. 2.

In Synodo Conſtantinopolitana accuſauit Domnum, tanquam Eccleſiæ Antiochenæ, & Alexandrinæ iura prodidiſſet. tom. 6. 379. 2.

In Latrocinio Epheſino primum locum ſibi vſurpauit. to. 6. 379. 2; & ſeq.

Via ad Epiſcopatum promotus S. Cyrilli cognatos cepit deuaſtare, eorum patrimonia deprædari, & filium fratris Anaſtaſium preſbiterum ſine vlla culpa depoſuit. tom. 6. 380. 1.

Summo odio proſequebatur S. Flauianum eo, quòd Cyrilli cognatis indigentibus opem tulerat. to. 7. 380. 1.

In concilio Chalcedonenſi accuſatus, quòd Synodum celebrauerit ſine auctoritate Romani Pontificis ex præcepto Legatorum non debuit ſedere in concilio, ſed tanquam audiendus intromitti. to. 11. 8. 3; & to. 14. 492. 2.

Per ſententiam S. Leonis Papæ conſentientibus omnibus Patribus eiuſdem concilij fuit dignitate Epiſcopatus priuatus, & ab omni ſacerdotali miniſterio depoſitus, & alienatus. to. 11. 8. 4; & to. 18. 12. 1; & to. 18. 4. 2; & to. 16. 63. 2; & ſeq.

In latrocinio Epheſino ab Olympio Euazorum in Aſia Epiſcopo Archiepiſcopus vniuerſalis Alexandrinæ Eccleſiæ fuit appellatus. to. 6. 440. 1.

Dioſcori ſectatores fuerunt Timotheus, & Petrus Diaconus, qui collectis Alexandriæ turbis inuaſerunt S. Protherium in baptiſterio, vbi eum occiderunt, & corpus combuſſerunt, eiuſque cineres in ventos ſparſerunt, propter quod Leo Imperator Timotheum iuſſit expelli. to. 14. 390. 1.

Dioſcorus Conſtantinopolim venit, vt placaret Imperatorem iratum propter necem filij Calliopij Auguſtalis. to. 4. 47. 1; & ſeq.

Dioſcorus fuit damnatus, quia auſus fuerat excommunicare S. Leonem Pontificem. to. 19. 29. 1; & to. 10. 304. 1; & ſeq.

Ab Epheſino latrocinio reuerſus vi pertraxit decem Epiſcopos, vt excommunicationi latæ in S. Leonem conſentirent. to. 1. 125. 2.

Deiecto ab Alexandrina Sede illi non fuit ſtatim ſuffectus alius Epiſcopus; ſed poſt aliquod tempus, fuit electus Protherius. to. 1. 100. 1; & ſeq.

Dioſcorus nec Papæ Legatis locum dare, nec Epiſcopos voluit audire; imò S. Flauianum occidit, multos Epiſcopos in carcerem detruſit, & alia plura facinora turpia patrauit. to. 3. 637. 2.

Eius hæreſis, & perſona ſimul cum Euthychete fuit damnata. to. 10. 17. 2.

Ter vocatus à Paſchaſino Papę Legato noluit comparere. to. 10. 18. 1.

Poſt concilij diſſolutionem Gangram Paflagoniæ fuit adductus armata manu; ibique ſuorum ſcelerum pœnas luens infeliciter obijt. to. 10. 18. 1.

Priùs à Patribus Chalcedonenſis concilij collatis ſuffragijs fuerat gradu, & dignitate exutus, quia contra morem receptum auſus fuerat Synodum conuocare abſque Sedis Apoſtolicæ conſenſu. to. 1. 73. 1; & to. 2. ex Alano. 9. 2.

Inuito populo contra canones Apoſtolicos fuit electus Epiſcopus. to. 4. 47. 1.

*Dioſcorus Diaconus.*

Dioſcorus Diaconus ſimoniæ crimine infectus aduersùs Bonifacium II. per factionem fuit intruſus. to. 1. 11. 1.

*Dioſpolitana Synodus.*

Dioſpolitana Synodus aduersùs Pelagium fuit congregata ab Eulogio Cęſarienſi Metropolita, qui illius acta retulit ad Innocentium Papam, à quo tamen abſolutio Pelagij non fuit confirmata. to. 8. 863. 1.

Innocentius Papa noluit acta Synodus Dioſpolitanæ confirmare, nec Synodi culpare iudi-

iudicium; quia neſciebat, an vera eſſent geſta; & ſi vera eſſent, neſciebat, an Pelagius potiùs ſubterfugiſſet, quàm tota ſe veritate purgaſſet. to.15. 464. 1.
Fuit fraudulenter à Pelagio decepta. tom.15. 466. 7.
In Synodo Dioſpolitana Pelagius à quatuordecim Epiſcopis fuit auditus abſentibus ijs, qui illum accuſauerant, quia non poterant ea die peruenire; ideo ſua dogmata etiam ipſe damnauit. to.15. 464. 2.

*Directa.*

Directa ſubiectio, & directa gubernatio, quæ ſit? to.12. 476. 2.
Directè prohibitum nequit per aliam viam etiam indirectè fieri; quia ſic prohibitio eſſet inutilis, & fruſtranea. to. 12. 476. 2.
An Reges, & Principes ſubdantur poteſtati Papæ directè, vel indirectè? to.12. 476. 2.
*Vid. poteſtas Papæ in Reges.*

*Diſciplina.*

Diſciplina Eccleſiaſtica pertinet ad ſolos Eccleſiæ Prælatos. to.3. 497. 1; & ſeq.
Diſciplinę Eccleſiaſticę nunquam voluit Conſtantius ſe immiſcere. to.3. 500. 2.
Dauid, & alij Reges veteris legis tulerunt multas leges ſpectantes ad diſciplinam Eccleſiaſticam, ſed ex inſtinctu Dei, tanquam meri executores, non autem propria auctoritate Regali. to.3. 301. 2.

*Diſcipuli.*

Septuaginta duo diſcipuli non ſemper fuerunt cum Chriſto Domino. to. 13. 367. 1.
Diſcipuli Chriſti Domini in eius paſſione fidem non amiſerunt. to.10. 153. 2.
Diſcipuli miſſi fuerunt à Chriſto Domino ad euangelizandum, & inſtruendum in fide, & ad curandos infirmos; ad quæ officia non requiritur aliqua iuriſdictio, aut poteſtas. to.9. 245. 34.
Non legitur eos fuiſſe factos ſacerdotes in cœna à Chriſto Domino, ſicuti facti fuerunt Apoſtoli. to.9. 245. 34; & to.13. 368. 2.
Diſcipuli ita fuerunt ſub Apoſtolis, ſicut preſbiteri ſunt ſub Epiſcopis. tom. 9. 245. 36.
Ex diſcipulis electus fuit Matthias Apoſtolus in locum Iudæ. to.13. 367. 2.
Diſcipuli non habuerunt immediatè à Chriſto Domino poteſtatem iuriſdictionis, ſed à Petro. to.13. 368. 1; & ſeq.
Diſcipulis ſuccedunt parochi, ſicut Apoſtolis ſuccedunt Epiſcopi. tom. 13. 367. 2; & ſeq.
An inter diſcipulos annumerandi ſint etiam Marcus, & Lucas Euangeliſta? tomo 17. 209. 2.
Eunuchus Reginæ Candacis, qui Euangelium prædicauit in Arabia felici, & Trapobana, non eſt annumerandus inter ſeptuaginta Diſcipulos, ſicuti neque Iunias, & Andronicus. to.17. 210. 1.
Diſcipulo Chriſti Domini zelare non licet, nec inuidere. to.13. 245. 1.

*Diſcordare, diſcordia.*

Diſcordantibus illis, ad quos mortuo Papa, vel in hæreſim lapſo deuolueretur congregatio concilij, circa locum, quid eſſet agendum? to.9. 42. 209.
Diſcordantibus Papa, & Patribus circa aliquod Iuris poſitiui, cuius ſententiæ ſit ſtandum? to.9. 206. 89.
Diſcordia circa electionem ad Epiſcopatum cuius iudicio ſit remittenda? tom. 9. 413. 27.

*Diſcrimen.*

Diſcrimen inter ciuilem, & Eccleſiaſticam poteſtatem. to.3. 497. 2.
Diſcrimen inter Papam, & Patriarcham colligitur ex antiquioribus concilijs generalibus. to.3. 825. 1.

*Diſcumbere.*

Diſcumbendi in cœna modi diuerſi apud antiquos. to.4. 11. 1.
Diſcumbendi modus Chriſti Domini in domo Phariſæi. to.4. 11. 2.
Triclinium, in quo Chriſtus Dominus diſcubuit in cœna in domo Phariſæi, imitatur à Pontifice in miſſa ſolemni communicante inter diaconum, & ſubdiaconum. tom. 4. 11. 2.

*Diſpenſatio.*

Diſpenſatio in votis, & iuramentis ſoli Papę eſt reſeruata. to.6. 770. 4.
Diſpenſatio petita non exprimendo, an occiſus fuerit ſacerdos, an ſit valida? to.5. 185. 258.
Diſpenſatio commiſſa Ordinario cum clauſula: *Si res ita ſe habeat*: an expiret mortuo Pontifice? to.5. 186. 259.
Diſpenſatio quid ſignificet, & quomodò ſit definienda? to. 5. 633. 1; & to.13. 552. 2.
Quid requiratur ad hoc, vt diſpenſatio ſit valida? to.5. 637. 2.
Cauſæ, quæ requiruntur ad diſpenſationem, quænam ſint? to.5. 638. 1.
Diſpenſatio ſubreptitia quænam ſit? tomo 5. 638. 2.
Diſpenſatio non ſemper inducitur à tolerantia. to.11. 553. 3.
Diſpenſatio Papæ etiam ſine cauſa eſt valida. to.11. 560. 12.
Diſpenſatio relinquenda eſt iudicio, & conſcientiæ ipſius Papæ. to. 18. 177. 2.
Ita eſt neceſſaria, ſicut Sol eſt neceſſarius Orbi. to.18. 177. 2.
Diſpenſatio Papæ in his, quæ à ſolo iure poſitiuo prohibentur, an ſufficiat abſque cauſa; & an in his ſola voluntas Papæ ſufficiat? to.9. 99. 21.
Diſpenſatio præſumitur, quando præmittitur cauſæ cognitio, etiamſi non exprimatur: *Diſpenſamus*. to.9. 100. 27.
Diſpenſatio non debet fieri propter bonum particulare, vel intereſſe priuatum, ſed tantùm propter bonum publicum. tom. 9. 101. 32.
Diſpenſatio cum ſpurio non tenet, ſi tacitæ ſint qualitates; quòd ſcilicet natus ſit ex adulterio, vel inceſtu. to.9. 323. 77.
Diſpenſatio omnis debet eſſe cum cauſa, & ſine cauſa diſpenſans peccat. to. 9. 354. 2.
Diſpenſatio ſine cauſa dicitur diſſipatio. to.9. 354. 3; & to.4. 59. 2.
Diſpenſatio inordinata poteſt reuocari per ſucceſſorem. to.9. 354. 3.
Quomodò talis reuocatio fieri debeat? to. 9. 356. 15.
Diſpenſatio eſt nulla, ſi diſpenſatus alleget cauſam falſam. to.9. 354. 3.
Diſpenſatio ſine cauſa, etiamſi ſit Papalis,

non facit diſpenſatum tutum quoad Deum. to.9. 356. 12.
Diſpenſare minus eſt, quàm reuocare. to.13. 556. 1.
Diſpenſatio, & reuocatio in quo differant, & in quo conueniant? to.13. 553. 2.
Diſpenſator ſupremus eſt Papa à Chriſto Domino ſupra totam Eccleſiam conſtitutus. to.13. 600. 2.
Diſpenſatio facta à Papa iure Diuino ſine iuſta cauſa ipſo facto eſt irrita, & nulla; ſecus verò in iure humano. to.3. 15. 2.
Diſpenſare in quibus non poſſit Papa? to. 3. 86; & ſeq.
Diſpenſationes factæ ſine cauſa quot malorum ſint origo? to.4. 59. 2.

*Diſpenſatus.*

Diſpenſatus ad contrahendum cum Berta nequit contrahere cum eius ſorore. to.5.180. 235.
Diſpenſatus ad omnes ordines eſt diſpenſatus ad minores tantùm, niſi addatur etiam ad ſacros. to.5. 187. 265; & ſeq.
Diſpenſatus ad ordines ſacros, vel ad dignitates, vel ad Epiſcopatum ad quid cenſeatur diſpenſatus? to.5. 187. 267; & ſeq.
Diſpenſatus quomodò poſſit ſuccedere in Eccleſiam ſui patris? to.5. 188. 271.
Diſpenſatus ad ſacerdotium quæ beneficia poſſit retinere? to.5. 188. 273; & ſeq.
Diſpenſatus ad beneficium ad quid cenſeatur diſpenſatus? to.5. 189. 278. 2; & ſeq.
Diſpenſatus ad beneficium incertum poteſt aliud, & aliud eo dimiſſo ſine noua diſpenſatione obtinere. to.5. 188. 274.
Diſpenſatus ad omnes ordines, & ad beneficium Eccleſiaſticum etiam Curatum non proinde eſt habilitatus ad Prælaturam, & dignitatem, ad quam per electionem proceditur. to.5. 189. 279.
Diſpenſatus ſine cauſa ſuper voto non eſt tutus quoad Deum. to.9. 317. 30.

*Diſpoſitio, diſponere.*

Diſpoſitio ad gratiam eſt ex gratia, & eſt gratia. to.2. ex B. Ægidio. 15. 1.
Ius diſponendi non ſemper à iure præcipiendi diſpoſitionem differt. tom.2. ex Adolpho. 45. 1.

*Diſputatio.*

Diſputationis qualis modus ſit tenendus? to.3. 268. 1; & 280. 2.
Diſputationes de rebus fidei olim coram laicis fiebant. to.3. 877. 2.
Diſputatio cum hæreticis circa fidei veritatem quomodò ſit inſtituenda? tom.9. 476. 46; & ſeq.
Diſputatio Sathanæ cum Luthero de Miſſæ Sacrificio. to.10. 58. 2.
Diſputans nihil extraneum quæſtioni, quæ diſputatur, debet immiſcere. to.3. 272. 2.

*Diſtinctio.*

Diſtinctio eſſentialis partium Eccleſiæ eſt ab eodem, à quo eſt ipſa Eccleſia. tomo 13. 261. 1.
Diſtinctio fidelium, & infidelium ſecundùm ſe non tollit dominium infidelium ſupra fideles; quamuis hoc poſſit iuſtè tolli per ipſam Eccleſiam. to.13. 466. 1.
Diſtinctio fidelium ab infidelibus de iure Diuino eſt introducta. to.13. 466. 1.

*Diuiſio.*

Diuiſio eorum, quæ ſunt Cæſaris, & quæ ſunt Dei, non eſt diuiſio diſparatorum, ſed eſt diuiſio inferioris, & ſuperioris. to.2.50.2.
Diuiſio immediata operum humanorum, quæ ſit? to. 13. 262. 1.

*Diuitiæ.*

Diuitiæ cum ſapientia coniunctæ ſunt valde laudabiles. to.13. 278. 2.
Diuitiæ ſecundùm ſe nihil habent vituperatione dignum; ſicut paupertas ſecundùm ſe præcisè ſumpta commendatione digna non eſt. to.13. 278. 2.
Diuites tenentur ſuperflua erogare pauperibus. to.2. ex Adolpho. 94. 2.

*Doctores.*

Doctores propriè loquendo quinam verè vocentur? to.10. 156. 2.
Doctores ſcholaſtici quid doceant de primatu Summi Pontificis? to.10. 55. 2.
Quid ſtatuant de infallibilitate Romani Pontificis? tom. 10. 424. 1; & ſeq; & 442. 2; & ſeq.
Doctores propter metum perſecutionum non debent tacere veritatem. to.6. 5. 2.
Doctores ob lumen doctrinæ ſunt in Eccleſia, veluti oculi in corpore. to.13. 171. 1.
Doctori aſſerenti de conſuetudine in certa curia, & in certa cauſa eſt credendum. to.9. 129. 8.
Doctor varians ſermonem debet erubeſcere. to.9. 436. 101.
Qui dicit ſe credere rem ſic eſſe, minùs dicit, quàm qui affirmat rem ita ſe habere. to.9. 436. 101.
Omnes Doctores catholici exemplo S. P. Auguſtini ſuos libros iudicio S. Matris Eccleſiæ debent ſubijcere; & ſe poſſe errare, & falli debent profiteri. to.9. 486. 19.
Doctores legem tranſgredientes maximam pœnam merentur. to.3. 252. 1.
Doctores Eccleſiæ quinam ſint? to.13. 171. 1.
Omnium Doctorum Eccleſiæ ſententia communis eſt infallibilis. to. 13. 172. 1.
Quinam ſint propriè Doctores? to.13.172. 1.

*Doctrina.*

Doctrina Diabolica eſt inconſtans, & infirma. to.1. 175. 1.
Doctrina falſa imbutus debet priùs falſitatem exuere, quàm veritatem induere. to. 2. ex B. Ægidio. 3. 2.
Doctrinam à Chriſto Domino traditam ſupra rationem naturalem fide credere eſſe Diuinam, adeoque veriſſimam eſt neceſſarium ad ſalutem ſimpliciter. to.13. 44. 2; & ſeq.
Credere ſolùm in genere veram eſſe vniuerſam doctrinam à Chriſto Domino traditam, ad ſalutem non ſufficit. to.13. 59. 1.
Doctrinæ à Chriſto Domino traditæ credere ſolùm aliqua capita, non autem omnia ad ſalutem non ſufficit. to.13. 59. 1.
Doctrinæ ſpiritum ex Deo eſſe ſatis intelligimus, cùm à legitimo Eccleſiæ Paſtore nobis proponitur. to.13. 170. 1.
Doctrina de correctione generali data à Chriſto Domino generaliter reſpicit omnes fideles. to.13. 414. 1.
Doctrina fidei, & morum eſt pabulum Chriſtiani gregis, quod debet ei ſubminiſtrari ab Eccleſiæ Paſtore. to.3. 388. 1.

Do-

Doctrina Apoſtolorum, & Eccleſiæ non eſt reuocanda in dubium, an ſit vera. tom.3. 832. 2.
Apoſtolorum doctrina Spiritu ſancto nobis ſuggerente fuit tradita. tom.13. 153. 2; & 159. 1; & ſeq.
Doctrina canonica tres ſpecies iuris complectitur. to.11. 526. 7.
*Documenta.*
Documenta ſex interpretandi Diuinas Scripturas. to.13. 151. 2.
Documentum inſeruiens ad eiurandam falſam doctrinam. to.2. ex B. Ægidio. 3. 2.
*Dogmata.*
Dogmata fidei à Romanis Pontificibus condita. to.1. 252. 1.
Dogmata diuerſa à diuerſis Pontificibus ſtatuta. to.1. 253. 1.
Poteſtas condendi dogmata ſoli Romano Pontifici in D. Petro à Chriſto Domino fuit collata. to.1. 253. 2.
Dogmata ab Apoſtolis viua voce Spiritu ſancto inſpirante, & Chriſto Domino auctore nobis tradita ita ſe habene, ac ſi ſcripta fuiſſent. to.13. 152. 2.
Dogmata viua voce tradita ab Apoſtolis ſuppeditant nobis argumentum ſufficiens ad finiendas fidei controuerſias. to.13. 152. 2.
Redarguuntur hæretici, qui illa negare auſi fuerunt. tom. 13. 152. 2; & 153; & ſeq; & 158; & ſeq; & 162; & ſeq.
Dogmata aliqua apertè colliguntur etiam ex Diuinis Scripturis. to.13. 157. 2.
Fidei dogmata, quæ omnes debent credere, vt ſalui fiant, non omnia ſunt ſcripta, ſed aliqua etiam ſunt tradita. to.13. 157. 1.
Dogmata fidei à ſolo Romano Pontifice condi poſſunt. to.1. 492. 1; & ſeq.
Dogmatum triplex genus. to.8. 521. 2.
*Dominari, Dominium.*
Dominandi ambitio Deo eſt odioſa, ſed contum dominium permiſſum eſt à Deo ad refrænandam hominum inordinatorum malitiam. to.3. 70. 2.
Omne dominium eſt à Deo. tom. 3. 70. 2; & 71. 1.
Dominium vbi, & quando inceperit? to. 3. 69. 2.
Dominium in Chriſti Domini aduentu tranſlatum fuit ad fideles. to.3. 46. 1.
Dominium tyrannicum nequit eſſe diuturnum. to.3. 198. 2.
Dominium naturale, & ſpirituale datum fuit ſummo Sacerdoti. to.3. 219. 2.
Dominium dupliciter accipitur. to.13.407.2.
Dominium, & Prælatura fuit iure humano introducta. to.13. 466. 1.
Dominium naturale eſt triplicis generis. to.10. 108. 2.
Dominium quomodò definiatur? tomo 12. 256. 1.
Dominium aliud eſt directum, aliud vtile. to.12. 257. 1.
Dominium aliud eſt iuriſdictionale, aliud protectiuum, tuitiuum, ſeu defenſiuum, quod competit Imperatori, Regibus, & Principibus. to.12. 257. 2.
Inſuper dominium aliud eſt Diuinum, aliud humanum. to.12. 258. 1.
Dominium Regale omnium rerum creatarum fuit in Chriſto Domino ab inſtanti ſuæ conceptionis, licèt eius adminiſtrationem ſuſcipere noluerit. to.12. 258. 2.
*Vid. Chriſti Domini dominium.*
Dominium humanum quo iure fuerit introductum? to.12. 371. 1.
Dominium humanum vſucapione, & præſcriptionis exceptione acquiritur. to.11.21.3.
Dominium herile, & tyrannicum non eſt in Eccleſia. to.15. 202. 4; & ſeq.
Dominium differt à poteſtate diſponendi. to.2. ex Adolpho. 44. 2.
Dominium humanum aliud eſt Regale, aliud tyrannicum. to.19. 67. 2.
Dominatus quinam fuerit à Chriſto Domino interdictus? to 9. 636. 2.
Dominium dupliciter accipitur. to.13.296.2.
*S. P. Dominicus.*
S. P. Dominicus Fundator Ordinis PP. Prædicatorum confirmationem ſuæ Religionis petijt à Romano Pontifice. to.8. 335. 1.
Adhuc canonicus in Eccleſia Oxomenſi profitebatur regulam S. P. Auguſtini. tomo 8. 335. 1.
Eius maxima, & ſumma opera in conuertendis, ac euertendis hæreticis, & in tuenda fide catholica. to.1. 319. 2.
Ab Innocentio III. miſſus in Gallias florentiſſimum illud Regnum Albigenſium hæreſi infectum purgauit centum millibus hæreticorum, & ampliùs doctrina, miraculis, & oratione SS. Roſarij ſuperatis. to.1.258.2.
*PP. Dominicani.*
PP. Dominicorum opera in conuertendis, & puniendis hæreticis. to. 1. 319. 2.
Detrexerunt Manichæos Mediolani, quos iuſſu Bonifacij VIII; & Clementis V. iudicarunt, & extinxerunt Andreæ, & Guilelmæ corporibus combuſtis. to.1. 320. 1.
Eis ab Honorio III. conceſſum fuit Magiſterium Sacri Apoſtolici Palatij cum officio interpretandi ſacras Scripturas, & libros cenſendi; & fidei catholicæ Quæſituta pro dirigendis, ac ab errore reuocandis, vel ſi in errore perſiſterent, damnandis hæreticis. to.1. 319. 2.
Tanquam fidei Cenſores Italiam, Galliam, Hiſpaniam, Siciliam ab hæreſum zizanijs purgarunt, & antiqua fidei dogmata illæſa ſeruarunt. to.1. 319. 2.
Innumeros hæreticos debacchantes in Inſubria, Liguria, Etruria, Æmilia, alijſque Italiæ regionibus prædicatione, doctrina, & ſanguinis effuſione reduxerunt ad fidem. to.1. 258. 2.
In Lituaniam miſſi ab Vrbano VI. immenſos pro Chriſti Domini fide exanelarunt labores. to.1. 259. 1.
In Hungariam miſſi ab Vrbano V. ad prædicandam Chriſti Domini fidem quinquaginta duo bis centum millia hominum adduxerunt ad Chriſti Domini ouile. to.1. 259. 1.
*Domitianus.*
Domitianus Imperator voluit coli, vt Deus, ſed omnes illi reſtiterunt. to.18. 198. 1.
Eius infœliciſſima mors. to.10. 112. 2.
*Domnus.*
Domnus Antiochenus in locum Pauli Samoſatheni fuit ſuffectus. to.6. 188. 1.
Fuit degradatus, & à Patriarchatu depoſitus in latrocinio Epheſino. to.6. 532. 2.

Eius

Eius damnatio facta à Dioſcoro fuit iniqua, & inualida. to.6. 405. 1.

Cur fuerit damnatus? to.6. 405. 1.

Illius mors contigit tempore Chalcedonenſis concilij. to.6. 405. 1.

*Domus.*

Domus Dei eſt totus Mundus, ſed ſpecialiter Eccleſia catholica, & quæcunque anima fidelis. to.3. 186. 1.

Modus eſſendi in domo Dei eſt triplex. to. 3. 186. 2.

*Donum.*

Dona Dei diffunduntur in omnia Eccleſiæ membra à Romano Pontifice, qui eſt caput Eccleſiæ. to.13. 229. 2.

Dona gratiæ gratum facientis cur, & quomodò diſtinguantur à gratijs gratis datis? to.13. 409. 1.

*Donatio.*

Donatio Conſtantini Imperatoris facta Eccleſiæ Romanæ. to.10. 96. 1.

Donationes aliæ factæ Eccleſiæ ab Imperatoribus, Regibus, & Principibus Catholicis. to. 5. 784. 1.

Illius veritas ex Actis eiuſdem Conſtantini, & Sylueſtri Papæ, nec non ex iure canonico demonſtratur. tom.10. 96. 1.

Facta fuit ex motiuo ſupernaturali, non naturali. to.10. 96. 2.

Illius impugnationes, & impugnatores refelluntur. to.10. 102. 1; & 103. 2; & 105. 1; & 106. 1; & 107. 1; & ſeq.

Non fuit prodiga, & improbabilis. tom.10. 107. 1; & ſeq.

Non fuit mera, & ſimplex ceſſio. to.10. 109. 2.

Quanuis non ſit certa de fide, habet tamen certitudinem naturalem. to. 10. 108. 1; & ſeq.

Eius exiſtentia ampliùs demonſtratur. to.5. 52. 2; & ſeq.; & 784. 2.

Illius teſtimonia plurimorum Scriptorum. to.11. 92. 333.

Donatio S. Henrici Imperatoris facta Apoſtolicæ Sedi to.10. 100. 1.

Donatio Comitiſſæ Mathildæ facta S. Petro. to.10. 101. 1.

*Donatus.*

Donatus appellari voluit Princeps Carthaginenſis, quem titulum ſibi poſtea Donatiſtæ vſurparunt. to.6. 230. 2.

Donati nomen fuit Afris valde familiare. to.6. 360. 1.

Donatus fuit Princeps hæreſis Donatianæ. to.6. 306. 1.

Donati, & eius hæreſis hiſtoria. to.17. 462. 2.

*Donatiſtæ.*

Donatiſtarum ſchiſma ortum habuit ab hæreſi Arianorum. to.11. 61. 73.

Illius origo deſcribitur. tom.11. 73. 112; & tom.16. 243. 1.

Donatiſtarum blaſphemiæ in Apoſtolicam Sedem. to.10. 304. 1.

Donatiſtarum recurſus ad poteſtatem ſæcularem. to.6. 152. 2.

Donatiſtæ accuſarunt Cęcilianum apud Imperatorem. to.6. 153. 1.

Primi omnium hæreticorum poſtularunt iudicium retractatorium à Principe Laico. to.6. 173. 1.

Impegerunt grauiſſimè æquè, ac turpiſſimè in ſacros canones. to.6. 307. 1.

Tranſmiſerunt in totam Eccleſiam Orientalem literas Conuenticuli Philipopolitani. to.6. 361. 1.

Donatiſtæ in quibus differant ab Arianis. to.6. 360. 2; & ſeq.

Cæciliano dederunt Interuentorem, idèſt Doctorem Vicarium eius Eccleſiæ, antequam ipſum degradarent. to.6. 244. 1.

Abnegarunt communionem S. Melchiadi, aut S. Sylueſtro, quia in Synodo Arelatenſi iudicium ſui Prædeceſſoris confirmauerat. to.6. 244. 1.

Miſerunt Romam Victorem Garbienſem pſeudoepiſcopum, & alios. to.6. 244. 1.

Appellati fuerant Montenſes, ſeu Rupitani, aut Rupezitæ, quia cùm Romæ nullam ex quadraginta, & vltra, Baſilicis, quæ tunc temporis Romæ extabant, nullam potuiſſent inuadere, quandam ſpeluncam extra Romam ſitam in montibus elegerunt, vbi conuenticulos ſuos cogebant. tom. 6. 243. 1.

Oderunt S. Papam Melchiadem, quia Donatum à caſis nigris, & eius factionem damnauerat; adeoque Apoſtolicam Sedem Cathedram peſtilentiæ appellauerunt. to.6. 243. 1.

Donatiſtæ poſteriores ad circumſcribendum Melchiadis iudicium ipſum accuſarunt de lapſu, traditione, & thurificatione. tom.6. 243. 2.

Eorum ſchiſma inchoatum fuit ab Epiſcopis Numidiæ ob electionem Cæciliani. to. 6. 239. 1.

Contendebant Primatem Carthaginenſem debere à Numidiæ Primate conſecrari. to.6. 239. 2.

Eorum varia iurgia in dignitatem Eccleſiæ Carthaginenſis. to.6. 239. 2.

Donatiſtarum ſchiſma fuit damnatum à concilio Arelatenſi. tom.11. 59. 71; & tom.1. 79. 1.

In quibus alijs Synodis fuerit damnatum? to.11. 64. 83.

Eorum appellatio ad Concilium Arelatenſe. to.11. 75. 119.

Poſt concilium Arelatenſe iterum appellarunt ad Conſtantinum Imperatorem. to.11. 84. 142.

Eorum recurſus ad Imperatorem. tomo 19. 419. 2.

Sed vt reos capitis eos pronunciauit Conſtantinus. tom.11. 85. 143.

Eorum ſententiam, vt moderaretur, perſuaſit Conſtantino Hoſius Cordubenſis Epiſcopus. to.11. 85. 144.

Donatiſtarum inſania peperit ſchiſma Montenſium erigentium altare contra altare. to.11. 85. 145.

Eorum cauſa ad tribunal S. Melchiadis Papæ fuit tranſmiſſa. to.11. 201. 2.

Eorum cauſa à S. Melchiade fuit definita. to.8. 516. 1.

Eorum appellatio à iudicio S. Melchiadis ad Conſtantinum. to.6. 526. 2.

Donatiſtarum obiectio contra veritatem Eccleſiæ. to.8. 743. 2.

Eorum error antiquus fuit reuelationes Diuinas nulli homini priuato factas fuiſſe. to.14. 54. 1.

Aſſerebant totum orbem à vera fide apoſta-

taſſe excepta patte Donati. to.t5. 282. 2.
Eorum prouocatio ad concilium. tomo 20. 190. 2.
Docebant ſacramenta eſſe vacua, & iteranda, ſi ab hominibus Sanctis, & iuſtis non eſſent collata. to.13. 268. 2.
Eorum appellatio ad Conſtantinum, & Conſtantini reſponſio. to.t. t35. t.
Expulſi ab Vrbe Romæ à S. Syluestro Papa in quadam ſpelunca ſuos celebrabant conuentus. to.t. 355. t.
Propter hoc dicti fuerunt Rupitani, Cortupitani, Campeoſes, & Montenſes. tom.1. 355. 1.
Damnati fuerunt etiam ab Innocentio I. to.1. 297. 2.
Contra ipſos validè inſurrexit Optatus Mileuitanus. to. t. 355. 1.

*Dorotheus Martianopolitanus.*

Dorotheus Martianopolitanus Epiſcopus ſecundæ Mæſæ Metropolita in ſolemni Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Synaxi coram Præſidente Neſtorio, & adſtante clero, & populo excommunicauit aſſerentes Beatiſſimam Virginem Mariam eſſe Deiparam. to.6. 102. t.
Non fuit excommunicatus à S. Cyrillo Epiſcopo Alexandrino, & ab Ægyptiaca Synodo, ne limites ſuæ poteſtatis tranſgrederetur. to.6. 102. 1.
Hanc hæreſim tetuleront Romam ad S. Stephanum, & inſtiterunt, vt damnaretur. to.6. 102. 1.

*Dorotheus Tyrenſis.*

Dorothæi Tyrenſis Synopſis fabuloſa eſt, & apocrypha numerat enim Eunuchum Reginæ Candacis inter ſeptuaginta duos Diſcipulos, inter quos poſuit etiam Iuniam, quæ tamen fuit fęmina. to.t7. 209. 1.

*Draco.*

Draco vocatus fuit Diabolus, & Sathanas, qui Orbem vniuerſum ſeducit. to.3. 243. 2.
Traxit è Cęlo tertiam partem ſtellarum, id eſt Angelorum. to.3. 243. 2.
Operatur continuò, vt oues Chriſti Domini à Paſtore diſcedant, vt illas diſperdat, & deuoret. to. 3. 243. 2.

*Dreierus.*

Dreieri ſententia circa conuocationem concilij. to.11. 5. 4.
Aſſeruit Romanos Pontifices ſibi arrogaſſe poteſtatem congregandi concilia. tom.11. 9. 7.

*Dualius.*

Dualius Doctor Sorbonicus celebris Scriptor quare calumniatus fuerit à Vigorio hæretico? to.3. 504. 1.
Eius opera aduerſùs Vigorium. to.3. 408; & ſeq.
Eius diſſertatio doctiſſima de iuriſdictione Romani Pontificis. to.1. 134. 2.

*Dubium.*

Dubia alia ſunt in iure naturali, & alia in iure Diuino; & vtraque declarare ſpectat ſolùm ad Romanum Pontificem. tom.13. 443. 2.
Dubium efficit, vt permittatur, quod aliàs non permitteretur. to. 18. 117. 3.
Dubitationis cauſa multa etiam conceduntur, quæ aliàs non concederentur. to.18. 133. 3.
In dubio ſemper eſt ſtandum verbis ipſius edicti. to.9. t05. 62.
Dubium in fide eſſe infidelem quomodò ſit intelligendum? to.9. 197. 20.
In dubio verba in ſenſu proprio ſunt retinenda. to.9. 397. 10.
Quatuor documenta, quibus oſtenditur, cui in dubijs ſit adhęrendum. to.9. 39t. 26.

*Dulcinus hæreticus.*

Dulcinus hæreticus cum Margarita ſua vxore docuit poſſeſſionem rerum temporalium fuiſſe à Chriſto Domino prohibitam. to.19. 111. 1.

*Duo.*

Duo in ſolidum eandem rem poſſidere non poſſunt. to.9. 235. 6.
Duplici iure poteſt aliquis fungi aliquando ſine vlla prorſus abſurditate. to.9. 227. 17.
Quando duo copulatiuè requiruntur ad effectum alicuius diſpoſitionis, requiritur conſenſus copulatorum. to.9. 343. 229.
Duæ partes licèt conſtituant Collegium; & quod ſit à maiori parte ipſarum, ſufficiat; hoc tamen fallit in electione Pontificis, in qua non ſufficit maior pars duarum partium, quia duæ partes integræ requiruntur. to.9. 144. 34.
Duo contendentes de Papatu an cogi poſſint ad eligendum remiſſiuè? tom.9. 362. 26.
Duo de Papatu contendentes admoniti, vt cedant ad hoc, vt alius eligatur pro ſedando ſchiſmate, & tollendo ſcandalo ab Eccleſia, cui non poteſt aliter non prouideri; ſi nollent cedere, an poſſent accuſari in concilio? to.9. 373. 23; & ſeq.
Quoties duo de Papatu contendunt firmiter credentes Papatum ad ſe pertinere, non dicitur ſchiſma ſtrictiſſimè ſumptum. to.9. 406. 52.
Duorum contentio de Imperio. to.9. 4t6. 3.
Duobus de Papatu contendentibus, quorum vnus eſt verus Papa, & alter intruſus, ambobus tamen ſchiſma nutrientibus, an poſſit nedum intruſus, ſed etiam verus Papa deponi? to.9. 408. 1; & ſeq.
Proceſſus fabricati, & priuationes ſecutæ eo tempore, quo duo de Papatu contendunt, reſeruantur Pontifici vero eligendo. tom.9. 4t6. 1, & ſeq.
Duo contendentes de Papatu in concilio an poſſint à concilij ſententia appellare? to.9. 469. 1.
An contendens de papatu cum Papa ſchiſmatico ſchiſmaticus dici poſſit? to.9. 407. 59.
Duobus de papatu contendentibus nequit cogi concilium, niſi concurrat vtriuſque conſenſus. to.9. 359. 3.

*Durandus Epiſcopus.*

Durandus Leodienſis Epiſcopus nouationes Berengarij ad Sedem Apoſtolicam retulit. to.1. 158. 2.
Eius ſententia notabilis contra Berengarij ſectatores. to.1. 189. 1.

*Durandus Doctor.*

Durandi error circa epiſtolam S. Gregorij Magni ad Ioannem Epiſcopum Calaritanum de poteſtate conferendi Sacramentum confirmationis. to.t. 344. 1.

*Duratio.*

Duratio ſtatutorum, & officiorum in Republica non menſuratur ſecundùm menſuram

ram vitæ ſtatuentis. to.13. 369. 1.

*Dux.*

Dux Portugalliæ ab Alexandro III. titulum Regis accepit, & Regnum ſuum obtulit Sacroſanctæ Eccleſiæ Romanæ. tomo 10. 122. 2.

*Duziacenſis Synodus.*

Duziacenſis Synodus in cauſa Hincmari ſcripſit ad Adrianum II. Pontificem ſolemniſſimas literas referens omne ſuum iudicium, & ſupplicans, vt confirmarentur. to.6.137. 1; & ſeq.

Proteſtata fuit, vt ſi Papa vellet renouari iudicium ſecundùm canones Sardicenſes, non reſtitiſſet. to.6. 137. 2.

*Dyptica.*

Dyptica erant tabulæ, in quibus ſcribebantur nomina Epiſcoporum illius Eccleſiæ. to.6. 479. 1.

Dypticorum tempus erat poſt Euangelium, poſt dimiſſos cathecumenos, & poſt clauſas ianuas Eccleſiæ. to.6. 483. 1.

# E

## EBBON.

Ebbon Archiepiſcopus Rhemenſis in Gallia Synodum, à qua damnatus fuerat, contempſit. to.6. 147. 1.

Non appellauit Romam, ſed turbidus, & proteruus acceſſit aduersùs Synodum ſui damnatricem inſtans, vt ſine examine admitteretur, tanquam canonicus Epiſcopus, pallio donaretur. to.6. 147. 1.

Fuit reiectus à Sergio II. Pontifice, tanquam indignus communione clericali, donec eius cauſa ſynodali examine diſcuteretur. to.6.146. 2; & ſeq.

Eadem ſententia fuit confirmata à Nicolao Primo Pontifice. to.6. 147. 1.

Tertiæ Synodo Sueſſionenſi eius cauſa examinanda fuit remiſſa; & interim debuit remanere Exepiſcopus, ſicut fuerat ſtatutum in Synodo. to.6. 433. 1.

*Ebion.*

Ebion hæreſiarcha teſte S. Epiphanio S. Clementis Papæ ſcripta deprauauit. tom. 4. 809. 44.

*Eccleſiæ ethimologia, & definitio.*

Eccleſiæ ethimon vnde ſumatur? to.10. 147. 1; & 215. 1.

Eccleſiæ ethimologia eſt vox. to.19. 73. 2.

Eccleſiæ nomine quid ſignificetur? tom.14. 459. 2; & to.7. 529. 1; & ſeq; & to.15. 4. 1; & to.4. 237. 1; & ſeq; & 255. 1; & to.19. 374. 1.

Eccleſia vera quæ ſit? to.7. 799. 2; & tom. 2. ex Turrecrem. 36. 2.

Eccleſiæ nomine quid intelligatur illis verbis: *Dic Eccleſiæ*? tom.19. 460. 2; & ſeq; & 494. 2; & ſeq; & 495. 2; & ſeq.

Eccleſiæ ſignificationes. to.14. 243. 2; & ſeq; & to.16. 258. 1; & 301. 2.

Eccleſia ducit originem ab Abel iuſto. to.19. 64. 2.

Eccleſia dupliciter accipi ſolet. tom.10. 293. 2; & to. 2. ex Adolpho. 42. 2; & tom.13. 312. 1.

Eccleſia aliquando ſumitur pro collectione omnium fidelium ſiue clericorum, ſiue laicorum; aliquando pro collectione clericorum tantùm; & aliquando ſolùm pro congregatione Maiorum, qui alijs præſunt. to.15. 4. 2; & to.18. 105. 16; & to.9. 386. 3; & ſeq.

Eccleſia definitur congregatio fidelium. to.6. 7. 10; & to. 15. 83. 160; & tom.3. 56. 1; & to.1. 570. 1; & ſeq; & to.3. 42. 1; & to.19. 73. 2; & 472. 1.

Eccleſiæ acceptio apud Græcos, & Latinos. to.16. 341. 1.

Eccleſia aliquando ſumitur pro congregatione malorum. to.16. 341. 2.

Eccleſiæ multiplex acceptio. to. 19. 375. 4.

Eccleſia viſibilis eſt congregatio fidelium fidei profeſſione, & ſacramentorum communione ſub vno Chriſti Vicario. to.18. 32. 1; & to.3. 385. 2.

Eccleſiæ nomen à Græco idiomate ſignificat multitudinem conciliatam in vnum denotantem religionem. to.19. 3. 1.

Eccleſiæ nomine intelligitur Prælatus, cùm dictum fuit: *Dic Eccleſiæ*. to.19. 10. 1.

Eccleſiæ decem, & quinque acceptiones. to.19. 74. 1; & ſeq.

*Eccleſia militans, & triumphans.*

Eccleſiæ diuiſio in militantem, & triumphantem, & vtriuſque deſcriptio. to.10. 147. 2.

Eccleſia militans exemplata fuit ad ſimilitudinem Eccleſiæ triumphantis. to.8.887.2; & to.9. 12. 26; & 320. 13; & 450. 184; & tom.13. 283. 2; & to.3. 429. 2; & tom. 17. 539. 2; & ſeq; & to.18. 104. 13.

Eccleſia militans, & triumphans ſunt duæ quaſi partes eiuſdem coronæ, ſeu monarchiæ. to.12. 416. 2.

Eccleſia militans, & triumphans conueniunt in ratione capitis. to.14. 567. 1; & to.11. 536. 5; & 558. 1.

Eccleſia militans ordinatur ad triumphantem. to.1. 151. 1; & to. 2. ex Aluarez. 4. 1.

Eccleſia militans regitur ab vno capite viſibili; ſicut Eccleſia trumphans ab vno Chriſto Domino. to.5. 12. 2; & to.18. 33. 1.

Eccleſiæ militantis fęlicitas deriuatur ex eo, quòd vni capiti ſubordinetur. to.10. 29. 1; & 45. 1.

Eccleſia triumphans nunquam fallitur, aut fallit. to.9. 360. 9.

Eccleſiæ militantis perfectio eſſentialis conſiſtit in vera, & viua fide operante per charitatem. to.12. 380. 1.

Eccleſia militans ad modum triumphantis debet habere ſuum caput viſibile. tomo 17. 20. 1; & ſeq.

Eccleſia militans fuit in triplici ſtatu; ſcilicet naturæ, circuncisionis, & Euangelij. to.17. 477. 2.

Eccleſia militans habet plures ordines relatos ad vnum Paſtorem; ſicut Eccleſia triumphans habet plures ordines Angelorum relatos ad vnum Deum. to.17. 539. 2; & ſeq.

Eccleſia militans quouſque durabit? to.2. ex Turrecrem. 36. 1.

Eccleſia militans, vt potè humana, more hominum eſt regenda. to. 4. 741. 79.

Eccleſia militans ſemper fuit in terris; ſicut triumphans fuit in Cęlis; & quomodò in veteri lege Eccleſia militans vocaretur? to.16. 341. 2.

Eccleſiæ militantis poteſtas ſpiritualis principatur poteſtati ſæculati. to.13. 468. 1.

Eccleſia militans, vt potè conueniens cum triumphante, rectè dicitur conſtare ex ſeptem ordinibus clericorum. to.16. 347. 1.

Eccleſia militans habet ordines, & officia diuerſa; ſicut habet Eccleſia triumphans. to.18. 171. 1.

Eccleſia militans habet bonos malis admixtos. to. 18. 307. 1; & ſeq; & to. 9. 385. 2; & to. 16. 349. 1; & 455. 2; & ſeq.

Eccleſia militans figurata fuit in arca Noe, in qua erant animalia munda, & immunda. to.13. 307. 2.

Eccleſia militans ab vno debuit regi, ſicut ab vno regitur Eccleſia Cęleſtis. tom. 18. 470. 2.

Eccleſiæ Cęleſtis Princeps fuit Archangelus Michael. to.18. 471. 1.

Eccleſiæ militantis ſanctitas in quo differat à ſanctitate Eccleſiæ trinmphantis? to.19. 66. 1.

Eccleſia militans exemplata fuit ab Eccleſia triumphante. to.19. 107. 1; & ſeq.

Eccleſia militans eſt Regnum, Monarchia, & Hierarchia Chriſti Domini. to.19. 227. 2; & ſeq.

Eccleſia cęleſtis reducitur ad tres Diuinas Perſonas; quia ſunt vnius eſſentiæ, intellectus, & voluntatis; perſonæ autem humanæ nequeunt eſſe vnius naturæ, intellectus, & voluntatis; ideo Eccleſia terreſtris nequit reduci in plures perſonas. tom.20. 368. 2.

Eccleſiæ militantis ordines diuerſi ad ſimilitudinem Eccleſiæ triumphantis. tomo 20. 586. 1; & ſeq.

Eccleſię militantis forma deſumpta ab Eccleſia triumphante explicatur. to.13.287. 2.

*Eccleſia legis naturæ.*

Eccleſia in ſtatu legis naturæ incepit ab Abel iuſto teſte S.P.Auguſtino. to. 7. 753. 1, & to.4. 40. 1; & 256. 4.

Eccleſia fuit priùs, quàm Imperium, & Regnum. to.3. 37. 2; & 42. 1.

Eccleſia ſemper fuit, & erit. to.3. 42. 2.

Eccleſia non eſt ab Imperio, ſed Imperinm ab Eccleſia ortum fuit. to.3. 42. 2.

Eccleſiæ initium quando fuerit? to.3. 207. 1; & 216. 2; & to.4. 255. 3.

An ceperit ab Adam, vel ab Abel? to. 4. 256. 4.

*Eccleſia Moyſaica.*

Eccleſia Moyſaica an aliquando errauerit? to.10. 152. 1.

Eccleſiæ Chriſti, & ſynagogæ conformitas eſt illa, quæ reperitur inter figuram, & figuratum. tom. 10. 250. 1; & to. 5. 647. 2; & to.7. 746. 2; & to.3. 651. 2; & ſeq.

Eccleſia Chriſti perfectior eſt, quàm fuerit ſynagoga. to.12. 144. 1; & to.1. 503. 2.

Eccleſia ſub priori teſtamento erat Regnum fidei, & tamen habebat Duces viſibiles. to.13. 257.2.

Eccleſia eſt nobilior ſynagoga. to.3.828.1.

Eccleſia à Iudęis ad Gentes fuit translata. to.3. 42. 1.

Eccleſia Dei erat temporibus Iulij Cæſaris, & Auguſti. to.3. 291. 2.

Eccleſia veteris legis an tota errauerit in adoratione vituli? to.3. 340. 2.

Eccleſiæ veteri factæ fuerunt promiſſiones temporales, non æternæ. to.3. 491.2.

Eccleſiæ figura fuit ſynagoga. to.1. 4; & tomo 18. 33. 1.

Eccleſiæ veteris mores circa ritus ſacros, & circa pauperum ſubſtentationem. to.1.400. 1; & ſeq.

Eccleſiæ mos vngendi Reges à Teſtamento veteri deriuauit. to.1. 509. 1.

Eccleſia amplior, & opulentior eſt ſynagoga; eiuſque amplitudo, & opulentia ab Iſaia fuit prædicta. to.1. 478. 1; & ſeq.

Eccleſiæ conſuetudo eſt eiuſdem auctoritatis cum lege ſcripta, & Eccleſia eſt illius interpres. to.2. ex Alano. 21.1.

Eccleſiæ, & ſynagogæ diuerſa eſt ethimologiæ ratio. to.4. 255. 2.

Eccleſia veteris Legis non fuit dicta Eccleſia prophetica, ſicut Eccleſia Chriſti dicitur Apoſtolica; quia doctrina Apoſtolorum fuit vberior, & manifeſtior, quàm doctrina Prophetarum. to.4. 259.6.

Eccleſia differt à Lege Moyſaica; quia hæc data fuit ſoli populo Hebraico; Eccleſia verò Chriſti diffuſa eſt per totum Orbem terrarum. to.4. 258. 1.

Eccleſia vetus veræ formam habuit Eccleſiæ. to.16. 271. 1.

Eccleſia veteris Teſtamenti fuit in duplici ſtatu. to.17. 198. 1.

Habuit ius ſanguinis, quod non habet Eccleſia noui Teſtamenti. to.17. 198. 1.

Eccleſia veteris Teſtamenti fuit in vmbra; Eccleſia verò Chriſti eſt in rerum veritate; ideo illa habuit ſacrificia carnalia; Eccleſia autem Chriſti habet Sacrificium incruentum, & in ſpiritu Deum colit. to.17. 197. 2.

Eccleſia veteris legis habuit ſemper vnum ſummum Sacerdotem. to.18. 33. 1.

Fuit translata in Eccleſiam Romanam, & primatus Hebræorum fuit translatus in gentes. to.18. 92.1.

Eccleſia plus eſt dilecta à Chriſto poſt ſuam paſſionem, quàm fuerit ſynagoga, antequam pateretur. to.9. 499. 14.

Eccleſia refertur ad conuocationem, quæ conuenit ſolis creaturis rationalibus; Synagoga autem ad congregationem, quæ competit etiam irrationalibus. to.19. 73. 2.

Eccleſia veteris legis non erat Catholica; quia non extendebatur, niſi ad populum Iudaicum. to.19. 72. 1.

Eccleſia eam in lege veteri, quàm in lege euangelica vna fuit; quia ſemper fuit vna fides in Chriſtum Dominum. to.20.524. 2.

Eccleſia ampliùs, & latiùs diffuſa eſt, quàm ſit ſynagoga. to.20. 590. 1.

*Eccleſiæ Chriſti ædificatio, & fundatio.*

Eccleſiæ ædificatio quid ſignificet? tom. 15. 198. 31.

Eccleſiam fuiſſe à Chriſto ædificatam eſt articulus fidei. to.15. 5. 8.

Eccleſia ædificata fuit ſupra Petrum. to. 13. 110. 1; & 113. 2.

Eccleſia à Chriſto in Petro, & in eius ſucceſſoribus principaliter fuit ædificata; minùs principaliter verò in Apoſtolis, & in Epiſcopis eorum ſucceſſoribus. tom. 9. 209. 114.

Eccleſia ſupra quam petram fuerit à Chriſto ædificata? to.4. 748. 40.
Eccleſiæ inſtitutio, & fundatio in quo conſiſtat? to.13. 344. 1.
Eccleſia conſtructa fuit ex duplici pariete, ſcilicet clericali, & laicali. to. 13. 284. 1; & ſeq.
Eccleſia dicitur ſupra petram ædificata propter doctrinæ immutabilitatem. to.4.644. 1.
Eccleſiam ſupra Petrum fuiſſe ædificatam dupliciter poteſt intelligi. to.3. 444. 1.
Eccleſia quomodò ſupra Petrum fuerit ædificata? tom. 11. 18. 6; & 263. 9; & ſeq; & to.18. 6. 2.
Eccleſiæ ſtructura. to.1. 249. 2.
Fuit ædificata per fidem. to.1. 250. 1.
Eccleſia dici poteſt fundata ſupra Petri fidem, quia Petri fides fuit ratio, ob quam collatum fuit Petro Eccleſiæ gubernium. to.18. 7. 1.
Eccleſiæ ędificium ſubſtentatum fuit à Petro, quod eſt fundamentum; non autem Petrus ſubſtentatur ab Eccleſia. tom. 18. 7. 2; & to.3. 35. 2.
Eccleſia fuit à Chriſto immediatè ædificata, & fundata; ab Apoſtolis autem fuit propagata. to.16.461. 1; & ſeq.
Eccleſia fundata fuit, & innixa Sacramentis, & Euangelijs. to.17. 22. 1.
Ædificata, & fundata fuit ante Chriſti aſcenſionem in Cœlum; & poſt aſcenſionem ab Apoſtolis fuit propagata, & per totum Orbem terrarum diffuſa; puſilla enim erat, quia aliæ oues, nempe Gentiles, ad illam erant vocandæ. to.17. 22. 2; & ſeq.
Eccleſiam fuiſſe ædificatam, & fundatam ſupra Petri fidem, & confeſſionem nihil aliud ſignificat, quàm quòd fides, & confeſſio Petri fuit ratio, ob quam Eccleſia fundata fuit ſupra Petrum; non autem ita fundata fuit ſupra fidem, & confeſſionem Petri, vt fundata non fuerit ſupra Petrum, vt blaſphemant Proteſtantes. tom. 17. 74. 2; & ſeq.
Eccleſiam ædificatam fuiſſe ſupra Petrum nihil aliud ſignificat, quàm ei collatum fuiſſe totius regimen Eccleſiæ. to.18.481. 1; & ſeq.
Eccleſiæ ædificium ſupra Petrum magis explicatur. to.18. 6. 2; & 227. 2.
Quomodò ſupra fidem Petri fuerit ædificata? to.18. 7. 1.
Eccleſia ſubſtentatur à Petro, quod eſt fundamentum; non autem Petrus ab Eccleſia. to.18. 7. 2.
Eccleſiæ ædificium non poſſet durare, niſi duraret eius fundamentum. to. 18. 50. 1; & ſeq.
Eccleſiam ædificatam fuiſſe ſupra Petrum eſt congregationem hominum credentium in Chriſtum, ex quibus Eccleſia componitur, Petri magiſterio liberatos fuiſſe à ruina peccati. to.18. 232. 1.
Eccleſia ædificata fuit ex viuis lapidibus, qui petræ fundamentali innituntur; idèſt ex hominibus regeneratis per baptiſmum ad vitam æternam conuerſis ad fidem, quam docuit Petrus, vt totius Eccleſiæ Magiſter. to.18. 232. 2.
Eccleſia ædificata fuit ex lapidibus viuis, quorum fundamentum eſt Petrus. to. 14. 572. 2.
Eccleſiæ fundamentum quot modis dicatur? to.5. 649. 2.
Eccleſia ſupra vnum Petrum fuit fundata. tom. 2. ex Alano. 42. 1; & ex Pighio. 9. 2.
Eccleſiæ fundamentum primarium eſt Chriſtus, ſecundarium verò Apoſtoli. to. 15. 323. 1; & to.4. 749. 47.
Eccleſiæ fundamenta non ſunt plura, licèt pluribus ratio fundamenti conueniat. to.4. 750. 52.
Eccleſia fuit à Chriſto ædificata, & fundata fuit ſupra petram propter doctrinæ ſtabilitatem. to.4. 644. 1.
Eccleſiæ fundamentum eſt pars ſuprema. to.10. 158. 1.
Eccleſia viſibilis fuit tam firmiter à Chriſto fundata, vt impoſſibile ſit eam à fide deficere. to.16. 457. 2.
Eccleſiæ fundamentum primarium, & principale eſt Chriſtus Dominus, qui illam fundauit; & fundamentum miniſteriale fuerunt Apoſtoli, qui illam propagarunt. to.17. 92. 1; & ſeq.
Eccleſia fuit à Chriſto fundata, antequam in Cœlum aſcenderet. to.4. 630; & 641. 1.
Eccleſia fuit à Chriſto fundata ad ſimilitudinem Monarchiæ, quia perfectiſſimam in Eccleſia politiam inſtituit. to.16. 7. 2.
Eccleſia quoad gratiam, & gloriam fundatur ſupra Chriſtum; quoad miniſterium verò fundatur ſupra Petrum, & Petri ſucceſſores. to.13. 268. 2.
Eccleſia ſine petra fundamentali non ſubſiſteret. to.10. 27. 2.
Eccleſiæ fundatio duplex. to.4. 137. 1.
Eccleſiæ omnes fundatæ fuerunt à Chriſto Domino per Eccleſiam Romanam; quæ immediatè ab ipſo fuit fundata. tom. 19. 357. 2; & ſeq.
Eccleſia ædificata fuit primò, & principaliter ſupra Chriſtum Dominum; ſecundariò verò ſupra Petrum. to.20. 281. 3.
Eccleſiæ fundamentum aliud intrinſecum, quod eſt Chriſtus Dominus; aliud extrinſecum, quod eſt Petrus. to.20. 516. 1; & ſeq.
Eccleſiæ fundamentum aliud primarium; aliud ſecundarium. to.20. 518. 1; & 2.
Eccleſiæ fundamentum dupliciter eſt accipiendum. to.9. 542. 2.
Eccleſiam fundare dupliciter ſumitur; ſcilicet pro prima, & principali fundatione; & prout idem eſt, ac Eccleſiam illuſtrare. to.4. 603. 169; & 174.
Eccleſia fuit Diuinitùs fundata, & in illa inſtituuntur miniſtri. to.13. 344. 1.


*Eccleſiæ amor, & miſeratio.*


Eccleſiæ amor, & miſeratio erga fideles. to.16. 342. 2.
Eſt amantiſſima, & pia Mater, quæ vocat filios rebelles, vt ad gremium redeant. to.18. 193. 1.


*Eccleſiæ arma.*


Eccleſiæ arma ſunt orationes, & lacrimæ. to.7. 741. 2; & to.3. 205. 2.
Eccleſiæ armis quando vtendum ſit? tom. 3. 241. 2.
Arma Eccleſiæ, & eccleſiaſticæ militiæ quænam

nam ſint? to.17. 502. 1; & to.19. 36.2.

*Eccleſiæ aſſiſtentia Spiritus Sancti.*

Eccleſia protegitur ab aſſiſtentia Spiritus Sancti. to.16. 346. 2.

Eccleſiæ promiſſa fuit aſſiſtentia ſpecialis à Spiritu ſancto. to.10. 151. 2.

Vſque in finem ſæculi regetur à Spiritu ſancto. to.4. 236.2.

Ab aſſiſtentia Spiritus ſancti redditur infallibilis. to.4. 234; & ſeq.

Semper regitur, & nunquam deſeritur à Spiritu ſancto. to.18. 307. 1.

*Eccleſiæ auctoritas.*

Eccleſiæ auctoritas in definiendis libris canonicis qualis ſit? to. 6. 521. 1; & ſeq; & to.3. 602. 1.

Quem modum ſeruet in cognoſcendis ſcripturis canonicis? to.3. 834. 1.

Eccleſiæ auctoritas quos libros declarauerit Canonicos? to.10. 153. 1.

Eccleſia quomodò præbeat auctoritatem diuinis Scripturis. to.10. 153. 1.

Eccleſiæ auctoritas iudicialis quas cauſas reſpiciat? to.2. ex Pighio. 59. 1; & ſeq.

Eccleſiæ primitiuæ auctoritas, hierarchia, & diſciplina exiſtens in ſummo Pontifice ſe extendit etiam ad Epiſcopos confirmandos. to.2. ex Pighio. 99. 2; & ſeq.

Eccleſiæ auctoritas ſuprema non competit multitudini, aut vniuerſitati, ſed competit ſoli Petro, & eius ſucceſſoribus. to. 2. ex Pighio. 166.2; & ſeq.

Eccleſiæ vniuerſalis auctoritas principaliter eſt in Papa, minùs principaliter in Epiſcopis. to.4. 98. 2.

Eccleſiæ auctoritas qualis ſit? to. 4. 232. 2; & ſeq.

Eccleſiæ auctoritati nemo poteſt rationabiliter detrahere, quia in detrahendo ipſius Eccleſiæ auctoritate vti debet, & ſic cogitur Eccleſiæ deferre, quod illi detrahit. to.4. 233. 2.

Eccleſię auctoritas in ſua infantia fuit ſine Scripturis. to.4. 233. 1.

Eccleſiæ auctoritas in ipſis Scripturis inuenitur. to.4. 233.2.

Abſque Eccleſiæ auctoritate, quæ eſt in Papa, nequeunt cauſæ maiores recognoſci. to.4. 522. 177.

Eccleſia tota non habet plus auctoritatis in definiendo, quàm habeat ſolus Pontifex Romanus. to.4. 645. 1.

Eccleſiæ auctoritas ſemper longè fuit à populo. to.4. 737. 48.

Eccleſię auctoritas maior eſt auctoritate Scripturæ. to.19. 328.1; & ſeq.

Eccleſię auctoritas eſt auctoritas Spiritus ſancti. to.19. 344. 2.

Eccleſiæ auctoritas ab hæreticis ſemper fuit impugnata. to.16. 254. 1.

Eccleſiæ vniuerſalis auctoritas eſt Iudex, & Magiſtra viua fidei. to.13. 71.2.

Eccleſia ex quadam auctoritate imperfecta tempore Pontificis dubij, vel hæretici manifeſti poteſt congregare Concilium. to. 13. 168. 2.

Eccleſiæ auctoritas fuit nedum in Petro, ſed etiam tranſit ad eius ſucceſſores. tom. 13. 228. 1; & ſeq.

Eccleſiæ auctoritas in fidei dogmatibus quæ ſit? to.16. 262. 2; & ſeq.

Eccleſiæ auctoritas in proponendis, & definiendis fidei controuerſijs. tomo 3. 339. 2.

Eccleſiæ auctoritas in approbatione diuinarum Scripturarum vtitur traditione Apoſtolica. to.9. 735. 1.

Eccleſia non ſemper exercuit ſuam auctoritatem ſuper Reges, & Principes illos deponendo, & priuando, ſed tantùm pro loco, & tempore, vt in veteri lege. tom.18.383. 2.

Eccleſiæ auctoritas an ſit maior auctoritate Euangelij, & aliarum diuinarum Scripturarum? to.9. 498. 54; & ſeq.

Eccleſiæ auctoritas eſt menſura, regula, & norma omnium actionum ipſius ſummi Pontificis. to.9. 508. 70.

Eccleſiæ auctoritas eſt auctoritas à Chriſto Domino D.Petro collata; & eſt primaria ſimpliciter, & omnino plenaria. tom. 13. 109; & ſeq; & 116.1; & ſeq.

Ad omnes Chriſti oues extenditur. to. 13. 116. 1; & ſeq.

Quomodò ei tradita fuerit per Petrum? tomo 13. 592. 1; & to. 10. 233. 1; & to. 14. 37. 2; & tom.18. 482. 1; & to.6. 693. 1. & ſeq; & to.9. 637. 1; & to.12. 122. 2; & tomo 17. 549. 1; & 36. 1; & 42. 1; & ſeq.

*Vid. auctoritas Eccleſiæ, & Petri claues.*

Eccleſiæ coniunctæ cum ſuo capite data eſt auctoritas; non autem ſeparatæ à capite. to.19. 602. 2.

*Eccleſiæ Caput.*

Eccleſiæ maximam iniuriam irrogat, qui negat Papam eſſe illius Vicarium. to.18.194. 1; & ſeq.

Eccleſia exigit habere vnum Caput. to. 18. 471. 2; & 472. 2; & 473. 1; & ſeq.

Eccleſia ibi eſt, vbi eſt eius caput. to.9. 394. 18.

Neceſſariò debet habere caput viſibile. to. 9. 628; & 629. 1; & tom. 20. 483. 1; & ſeq; & 524. 2; & ſeq.

Nequit eſſe ſine Capite. to. 3. 57. 2; & to. 4. 640. 2.

Quia eſt corpus viſibile, debet habere caput viſibile. to.4. 641. 2; & to.7.138.1; & ſeq; & to.20. 510. 1; & ſeq.

Eccleſia quale corpus ſit, & quale eius caput? to.4. 735. 33.

Præter Chriſtum in Cœlis regnantem debet habere Caput viſibile in terris illam gubernans. to.4. 736. 40.

Eccleſiæ Caput proprium, quod habet omnes rationes, & conditiones capitis, eſt Chriſtus Dominus. to.16. 467. 1; & ſeq.

Etiam ſummus Pontifex eſt verum Caput Eccleſiæ. to.16. 468. 1; & to.10. 157. 2.

Habet vnum ſolummodò Caput. to.10. 157. 1; & to.5. 827. 1.

Habet Caput viſibile, & inuiſibile. tom. 10. 150. 1.

Eccleſiæ Caput viſibile eſſe Romanum Pontificem eſt de fide. to.10. 160. 1.

Eccleſiæ capitis quęnam ſint munera? to.10. 160. 1.

Eccleſiæ Caput conſtitutum à Chriſto quam auctoritatem habuerit ſuper alios Apoſtolos? to.10. 161. 2.

Eccleſiæ à Chriſto, antequam in Cœlum aſcenderet, fuit relictum vnum Caput, qui gerit

geritt eius vices, & ad qnem poſſunt fideles in fidei contronerſijs recurrere. to.4. 630; & ſeq; & 641. 2.

Eccleſiæ debuiſſe conferri vnum caput colligitur ex eo; quòd ſicuti plures Patochiæ habent vnnm Epiſcopum; & plures Epiſcopi vnum Archiepiſcopum; & plures Archiepiſcopi vnum Patriarcham; ita plures Patriarchę debent habere vnum ſupremum capnt. to.18. 473. 1.

Item colligitur ex vnitate fidei. to.18.474.1. & to.20. 534.1; & ſeq.

Eccleſia primæua ſemper credidit Pontificem Romanum, vtpotè Petri ſucceſſorem, eſſe caput viſibile, Paſtorem, & Doctorem, ſupremum totius Orbis. to.12. 64.2.

Eccleſiæ caput quod ſit? to.7. 773. 2.

Eccleſia Catholica ſine capite nequit conſiſtere. to.13. 274. 1.

Eccleſiæ caput eſt Chriſtus Dominus. to.19. 375.2.

Eccleſiæ coniunctæ cum ſuo capite data eſt anctoritas; noo autem ſeparatæ. tom.19. 602.2.

Eccleſia Romana à Chriſto Domino fuit conſtituta caput totius Eccleſiæ. tom.20. 6. 1.

Eccleſia debet habere vnum caput viſibile, ad ſimilitudinem Synagogæ, & exercitus, & Eccleſiæ triumphantis. to.20.59.1; & ſeq.

Eccleſiam habere vnum caput viſibile fuit conueniens. to.20. 360. 2.

Eccleſia debet habere vnum caput; quia debet habere vnam legem; Regna autem politica habent dinerſos Reges; qnia diuerſis legibus rectè reguntur. to.20. 364. 2.

Præter caput inuiſibile debet habere caput viſibile. to.20. 512. 2; & ſeq.

Eccleſiã vnum caput habere probatur ex continua ſucceſſione ab Adam vſque ad noſtra tempora. to.20. 524. 2; & ſeqq.

Eccleſia eſt corpus myſticum, cuius membra ſunt fideles, & cuius caput eſt Papa. to.20. 538.1.

Eccleſia habet caput extrinſecè tantùm influens, & caput influens in membra. to.13. 309.1.

*Eccleſiæ cauſæ.*

Eccleſiæ cauſæ maiores ſunt fidei dogmata, generalis Eccleſiæ diſciplina, ſtatus, & pax, degradatio cuiuſcunque Epiſcopi, coniugalia Regum diuortia, & ſimilia. to.6. 609.1.

Eccleſiæ cauſæ. to.1. 42. 1.

Eccleſiæ cauſæ ad Laicos pertinere nequeunt. to.19. 413. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ claues.*

Eccleſiæ claues quid ſignificent? to.10.235.1; & to.7. 12. 1.

Eccleſiæ claues traditæ fuerunt Petro in propria perſooa, quia Petrus in propria perſona coofeſſus fuit Chriſtum Dominum. to.5. 650.1.

Eccleſiæ datæ ſunt claues, quia datæ ſunt Petro. to.14. 50.2.

Eccleſia habet clauem ſcientiæ, qua reuelationnm notitiam aperit; & clauem iuriſdictionis, qua omnium hominum mores dirigit ad æternam beatitudinem. to. 7. 12.1; & ſeq.

Eccleſiæ datæ ſunt claues in aliquibus tantùm, non in omnibus membris. tom.9. 229.39.

Eccleſia nequit poteſtatem clauium exercere ſine Papa. to.9. 491. 2.

Eccleſia quomodò habeat poteſtatem clauium? to.13. 378. 2.

Clauium poteſtas eſt duplex. tomo 13. 378. 2.

Clauium poteſtas non fuit ante paſſionem Chriſti Domini. to.13. 397. 2.

Eccleſiæ datæ ſunt claues. to.19. 349. 2; & ſeq; & 351. 1; & ſeq.

Eccleſiæ claues defuncto Pontifice remanent in manu Dei, à quo tradnntur ſucceſſori. to.19. 351.2.

Eccleſia accepit claues per Petrum. tom.19. 253. 2; & 534.1.

Eccleſia accepit claues in Petro, qnia fuit inchoata per Petrum; & qnia per ipſum fuit ſignificata. to.19. 542. 1; & ſeq.

Eccleſiæ quomodò traditæ fuerint claues? to.2. ex B. Ægidio. 33.2; & to.18. 484. 2; & ſeq.

Eccleſiæ datæ fuerunt claues per Petrum, quia datæ fuernnt Petro, qui eſt in Eccleſia. to.6. 693. 1; & ſeq; & to.9. 637. 1; & to.17. 549.1.

Eccleſiæ claues datæ fuerunt Petro, quatenus gerebat perſonam Eccleſiæ. to.17.50.2; & ſeq.

Eccleſia accepit clauem ſcientiæ per ordinem ad docendum, quæ pertinent ad fidem; & poteſtatem potentiæ per ordinem ad regendam Eccleſiam. to. 7. 140. 2; & to.12.126.2.

*Eccleſiæ conſtitutio.*

Eccleſiam componi ex ſolis prædeſtinatis dixerunt Wicleff, & Ioannes Huſſ; aut ex ſolis iuſtis nullum habentibus peccatum, vt Pelagiani; aut ex ſolis Chriſtianis, qui nunquam lapſi ſunt circa fidem, vt Nouatiani; aut ex ſolis Sanctis, qui Deo verè credunt, & obediunt; peccatores autem non pertinere ad Eccleſiam, vt confeſſio Auguſtana; aut ex ſolis electis; electos autem eſſe omnes fideles, vt Caluinus. to.18. 31.2; & ſeq.

Eccleſiam conſtitutam fuiſſe ex popnlo Hebraico, & Gentili colligitur ex illis Chriſti Domini verbis: *Alias oues habeo, quæ non ſunt ex hoc ouili, & illas oportet me adducere; & fiet vnum ouile;* quibus apertè indicauit Gentiles Hebræis eſſe adiungendos. to.18. 472. 2.

Eccleſia continet homines triplicis generis. to.15. 555. 16.

Eccleſiæ partes ſunt multæ. to.13. 80.2.

Eccleſia quamuis importet aliquod collectiuum; attamen oon ſequitur, quòd quidquid conuenit Eccleſiæ, conueniat etiam eius membris collectiuè ſumptis. to.13. 391. 1.

Eccleſia conſtituitur ex collectione Catholicorum; non ex vnione parietum. tom.9. 394.13.

Eccleſia eſt corpus, & fideles membra. to.9. 492. 27.

An ſumi poſſit pro Concilio? to.9. 557. 152. & ſeq.

Eccleſia dicitur vniri in Concilio, quod repræ-

Digitized by Google

præſentat totam Eccleſiam . tom.9. 426. 24

Eccleſia debet conſtare ex partibus diuerſæ rationis . tn.9. 717.2.

Quas perſonas contineat, & quas excludat? tò.16. 348. 2; & ſeq.

Cnnſtat ex bonis, & malis . to.16. 349.1.

Eſt corpus Chriſti Domini myſticum . to.16. 346.2.

Non eſt corpus Myſticum Papæ, ſed Chriſti Domini . to.20. 448. 1.

Eccleſia ex fidelibus tantùm componitur . to.16. 258. 1; & ſeq; & 260. 1; & ſeq.

Continet etiam eos, qui habent ſolam fidem, quanuis amiſerint charitatem; hæretici verò, qui fidem amiſerunt, ſunt extra Eccleſiam . to.4. 262. 5.

Eccleſia Catholica conſtituitur ex omnibus fidelibus, qui veram, & rectam fidem profitentur, & ſunt Sacro baptiſmatis fonte regenerati, ſub Sacramentorum communione vniri ſub vno Romano Pontifice . to.4.261.3; & to.8. 298. 8.

Eccleſiam conſtare ex ſolis hominibus Sanctis dixerunt ante Proteſtantes hæretici Cathari . to.4. 261.3.1

Eccleſia Catholica differt à Sectis hæreticorum, quia conſtat ex omnibus gentibus per totum Orbem diffuſis, ſectæ verò hæreticorum reperiuntur in paucis hominibus perditiſſimis . to.4. 258. 1.

Eccleſia conſtare debet ex Clericis, & Laicis. to.2. ex Adolpho . 39.2.

Eccleſia Chriſti Domini conſtitura fuit ex Epiſcopis, præsbiteris, & diaconis. to.15. 308.2.

Eccleſia ex gentium varietate componitur . tn.14.247.1.

Conſtituitur per veram, & integram fidem, non per dimidiatam . to.8. 560. 2.

Eccleſia eſt corpus Chriſti Domini myſticum, non Petri . to.18. 475. 1.

Eccleſiæ neceſſaria fuit Chriſti Domini præſentia per ſuum Vicarium vſque ad ſæculi cnnſumationem . to.26. 355. 2.

Eccleſiæ perſonæ quænam ſint? to. 19. 376. 6.

Eccleſia ſuperuiuente ſuo Epiſcopo nequit alteri deſponſari . to.19. 196. 1.

Eccleſiæ locum infimum plebs debet occupare . to. 20. 555. 1.

*Eccleſiæ conſuetudo.*

Eccleſiæ conſuetudines negare hæreſim ſapit. to. 8. 330. 2.

Eccleſiæ conſuetudo eſt eiuſdem auctoritatis cum lege ſcripta, & Eccleſia eſt illius interpres . to.2.ex Alano . 21. 1.

Eccleſię cõſuetudo de vino aquę immiſcendo in calice in Miſſę Sacrificio . to.2. ex Alano . 34. 1.

Eccleſiæ conſuetudo maximam vim habet in probando . to.18. 205. 1.

Eccleſiæ conſuetudines vniuerſales fuerunt inſtitutæ ab Apoſtolis . to.14.357. 1.

Eccleſiæ conſuetudines, licèt ſcriptæ non ſint, per Apoſtolicam Sedem approbatæ à fidelibus ſunt obſeruandæ . to.16.419.1; & ſeq.

Eccleſiæ conſuetudines etiam non ſcriptæ, ſi à Papa ſint approbatæ, ab omnibus fidelibus ſunt obſeruandæ . to.16. 419.1.

Eccleſiæ conſuetudo vnde originem duxerit? to.3. 892. 1.

Eccleſiæ conſuetudines difficiliores ſunt referendæ ad Cathedram D.Petri . tom. 16. 421. 1.

Conſuetudines variæ Eccleſiæ Orientalis, & Occidentalis . to.14. 497. 1; & ſeq.

Eccleſiæ conſuetudines vniuerſales, quæ vbique ſeruantur, fuerunt ab Apoſtolis inſtitutæ . to.14. 357. 1.

Eccleſiarum particularium cõſuetudines poſſunt abrogari per concilium generale . to.6. 347. 1.

Eccleſię conſuetudo generalis eſt magis ſequenda, quàm conſuetudo particularis . to.13. 239. 2.

Eccleſiæ particularis conſuetudo, quanuis in tota Eccleſia non ſit ſeruanda; attamen ſeruari debet in illa Eccleſia particulari . to.19. 252. 1.

*Eccleſiæ cuſtodia.*

Eccleſiæ cuſtodia tribuitur etiam Prælatis . to.13. 596.1.

Eccleſiæ cuſtodia, protectio, doctrina, & infallibilitas . to.16. 347. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ defenſor.*

Eccleſiæ defenſores ab hæreticis vocantur Papæ mancipia . to.15. 326. 1.

Eccleſia à Chriſto Domino aduocato defenditur . to.16. 346. 2.

Eccleſia à Principibus à Turcarum armis fuit defenſa . to. 1. 277. 2.

*Eccleſiæ dignitas.*

Eccleſiæ Catholicæ dignitates principaliores ſunt octo; quarum prima eſt Papatus, qui de iure Diuino competit ſoli Romano Pontifici . to.5. 532.1; & ſeq.

Secunda dignitas Eccleſiæ eſt Cardinalatus, qui diuiditur in Epiſcopalem, præsbiteralem, & diaconum . to.5. 533. 2.

Tertia dignitas an conſtituatur ex Legatis, vel Patriarchis? to. 5. 533.3; & ſeq.

Quarta eſt Patriarchatus . to.5. 533. 4.

Quinta eſt Primatus . to.5. 534. 5.

Sexta eſt Archiepiſcopatus, & Epiſcopatus; vbi an Archiepiſcopi differant à Metropolitis? to.5. 535. 6; & ſeq.

Septima eſt Abbatia exempta habens iura quaſi Epiſcopalia . to.5.535.8.

Octaua eſt Chorepiſcopatus; vbi quid ſit? to.5. 536.11.

Eccleſiæ patriarchatus quatuor . to.19.195. 1.

Eccleſiæ dignitates erant diſtinctæ tempore Concilij Nicœni . to.8. 285. 4.

Eccleſiæ dignitas maxima eſt, quòd eam nunquam deſerat Spiritus Sanctus . to.18. 307. 1; & ſeq.

Eccleſię dignitatem quę oracula prædixerint? to.18.334.1; & ſeq.

Eius dignitas quo tempore aucta fuerit? to.17. 318. 2.

Quare à Chriſto Domino prælata fuit Cæſari, & Regibus? to.19. 3. 1.

*Eccleſiæ Doctores.*

Eccleſiæ Doctores omnes poſſe ſimul à fide deficere eſt impoſſibile . to.8. 258. 1.

Eccleſiæ Doctores non ſunt Papæ Vicarij, ſed tamen veri Paſtores . to.4. 742. 78.

Eccleſia propter lapſum vnius, vel alterius Doctoris non labitur . to.8. 752. 2.

Eccle-

Digitized by Google

Eccleſiam non audire quid ſignificet? to.4. 788. 62.
Eccleſiæ Doctores quinam ſint? to.10. 156. 2.
Eccleſiæ Doctores propter lumen doctrinæ ita ſe habent, ſicuti ſe habent oculi in corpore. to.13. 171. 1.

*Eccleſiæ doctrina.*

Eccleſiæ doctrina,& infallibilitas. to.16.347. 1; & ſeq.
Eccleſiarum particularium doctrina non eſt obiectum fidei Diuinæ, niſi ſit à Romano Pontifice confirmata, quia ipſis non fuit promiſſa infallibilitas. tomo 15. 5. 5; & ſeq.
Eccleſię doctrina veriſſima eſt; & illam credere eſt neceſſarium ſimpliciter ad noſtram ſalutem. to.13. 44. 2; & ſeq. vſque ad 58.

*Eccleſiæ dogmata.*

Eccleſiæ dogmata de Petri primatu, de cultu Sanctorum, de Purgatorio, de Miſſæ ſacrificio fuerunt à SS.PP.tradita, non à nobis inuenta. to.15. 319. 2.
Eccleſiæ dogmata euertens, non Paſtor, ſed inimicus Eccleſiæ eſt, & de eius manibus ſanguinem pereuntium Chriſtus exquiret. to.4. 45. 2.
Eccleſiæ dogmata ſunt immutabilia. tom.8. 559. 1.
Eccleſia ſemper viam veritatis oſtendit, quia docet ſeruanda eſſe Dei præcepta. to.18. 308. 1.
Eccleſiæ ſponſus poteſt errantes viam veritatis docere. to.18.299. 1; & ſeq.
Eccleſiæ præcepta à fidelibus ſunt obſeruanda. to.19. 69. 2.
Eccleſiæ dogmata ab Apoſtolis tradita Spiritu Sancto ſuggerente, & Chriſto Domino Auctore ita ſe habent, ac ſi ſcripta fuiſſent. to.13. 152. 2.
Eccleſiæ dogmata ab Apoſtolis tradita ſunt ſufficientia ad terminandas omnes fidei controuerſias. to.13. 153. 2; & 159. 1; & 160. 1; & ſeq; & 161. 1.
Eccleſiæ dogmata à Romanis Pontificibus condita fuerunt per poteſtatem à Chriſto Domino Diuo Petro collatam. to. 1. 253. 2.

*Eccleſiæ dyptica.*

Eccleſiæ Catholicæ dypticis quorum nomina adſcribi fuerint ſolita? tom. 6. 481. 1; & ſeq.
Eccleſiæ dypticis abradi quidnam fuerit? to.6. 480. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ encomia.*

Eccleſia dicitur ſponſa, cuius ſponſus eſt Papa; & ouile, cuius Paſtor eſt Papa; & domus, cuius Dominus eſt Papa. to.5.648. 1; & ſeq.
Item dicitur arca Noe, in qua ſunt animalia munda, & immunda. to.16.349.1; & ſeq; & to.13. 286. 1.
Item dicitur arca Noe; quia ſicut, qui tempore diluuij extra arcam remanſerant, fluctibus fuerunt ſubmerſi; ita qui manet extra Eccleſiam, vel ab illa egreditur, ſtatim lumen veritatis amittit, & erroribus mergitur. to.18. 308. 2; & to. 17. 194. 2; & ſeq.
Eccleſia dicitur nauis, qua ducimur ad portum ſalutis. to.3. 246. 1; & to.7. 234. 2; & tomo 14. 247. 1; & tomo 18. 149. 2; & 223. 2.
Cur Petri nauicula inſcribatur? to.2. ex Aluarez. 8. 1; & to.18. 102. 5.
Vocatur Apoſtolica; quia ab Apoſtolis fuit fundata. to. 19. 114. 1; & ſeq; & to. 20. 566. 1.
Non fuit vocata Prophetica, quia Prophetæ in ænigmatibus docuerunt, Apoſtoli verò apertè, & clarè. to.19. 115. 1.
Dicitur Mater; quia baptiſmate parit filios. to.19. 115. 1.
Eccleſia comparatur Lunæ. to.10. 152. 2; & ſeq.
Dicitur ſine ruga, & ſine macula. to. 10. 46. 2.
Ex eo, quòd ſit immaculata, non ſequitur, quòd omnes eius filij ſint immaculati. to.9. 717. 2.
Quare aliquando dicatur rugoſa? tomo 3. 249. 2
Quare dicatur Apoſtolica, non Prophetica? to.19. 428. 1; & ſeq.
Eccleſia dicitur ſponſa Chriſti. to.13. 410. 1; & to.1.269. 2.
Dicitur ſponſa, & virgo. tom. 13. 410. 1; & ſeq.
Dicitur ſponſa, Regina, & Domina gentium. to. 9. 493. 30.
Eccleſia ex eo, quòd dicatur Chriſti, non Eccleſia Petri, indicat Papam ſolummodò eſſe Vicarium, ſeu œconomum à Chriſto inſtitutum. to.3. 572. 2.
Eccleſiæ inſigne elogium à Petro, & Paulo efformatum. to.1. 41. 1.
Eccleſia corrupta non eſt ſponſa Chriſti. to.4. 42. 1.
Eccleſia dicitur immaculata, non quia non contineat peccatores; ſed quia peccatorum maculæ numquam poterunt eam deprauare. to.4. 238. 1.
Eccleſia quare dicatur terribilis caſtrorum acies ordinata? to. 4. 734. 27; & to. 16. 411. 1.
Eccleſia comparatur conuiuio Canæ Galilæi. to.14. 360. 2.
Eccleſia quomodò vocetur ouile? to.16. 338. 2; & 341. 1; & ſeq.
Eccleſia vocatur domus ſupra Chriſtum, qui eſt petra fundamentalis erecta; cuius Paterfamilias eſt Deus, qui peregrè proficiſcens conſtituit vnum ſeruum fidelem ſuper familiam ſuam, idèſt Petrum, pro cuius fide, ne deficeret, Chriſtus rogauit. to.17. 400. 1.
Eccleſia quomodò aliquando ſterilis, aliquando fertilis in ſcripturis vocetur? tom.14. 244. 2.
Eccleſia per aream, in qua triticum eſt mixtum cum pallea, ſignificatur. to.14. 246. 1; & ſeq.
Eccleſia reſpectu omnium hominum ſe habet, vt anima rationalis reſpectu membrorum corporis. to.7. 750. 2.
Eccleſiæ anima quæ ſit? to.13. 313. 1.
Eccleſia ſimul eſt vxor, & filia Chriſti. to.13. 313. 2.
Eccleſia in quibus membris dicatur Regina? to.13. 409. 1.
Eccleſia eſt Regnum. to.3. 817. 2; & 843. 2;

& 182. 1; & to.2. ex Pighio. 136. 1; & ex Turrecrem. 4. 2.

Eccleſiam eſſe apud Deum quomodò ſit intelligendum? to.9. 386. 18.

Eccleſiæ excellentia, & ſuperioritas. to.9. 493.29.

Eccleſiam eſſe Dominam gentium, & Papam eius miniſtrum quomodò ſit intelligendum? to.9. 594.245.

Eccleſia quare dicatur Regnum Chriſti, & non Regnum Papæ? to.9. 630. 2.

Eccleſia vniuerſalis eſt ſponſa Summi Pontificis. to.3. 35. 2.

Eccleſia eſt corpus myſticum habens duo latera, ſcilicet latus dextrum, quod eſt clericorum; & latus ſiniſtrum, quod eſt laicorum. to.3. 56. 1.

Eccleſia Chriſti eſt Templum Dei viui. to.3. 183. 2.

Eccleſia ornatum immoderatum reſpuit. to.3. 186. 2.

Eccleſia dicitur Ciuitas Dei, cuius ciues ſunt fideles. to.3. 187. 2.

Quomodò dicatur ciuitas in quadro poſita? to.3. 187. 1.

Magis propriè dicitur Regnum, quàm Ciuitas, vel domus. to.3. 187. 2.

Eccleſia eſt pacifica. to.3. 206. 1.

Cur non dicatur Eccleſia Chriſtiana? to. 3. 214. 1; & ſeq.

Quo ſenſu dicta fuerit meretrix? to.3. 230. 2.

Vocatur Orbis catholicus. to. 19. 157. 2.

Eccleſia comparatur familiæ. to.1. 44. 2.

Eccleſiæ laudes. to.7. 792. 2; & ſeq.

Eccleſia laudata fuit, & multis elogijs decorata à Prophetis. to.3. 231; & 232; & ſeq.

Eius egeſtas. to.3. 241.1.

Eius menſa quæ ſit? to.3. 243.1.

Quamuis ad modicum angulum Orientis reſtricta, attamen fuit diues vocata. tom.3. 243. 1.

Eccleſiæ inſtitutio quomodò differat ab inſtitutione aliorum Regnorum? to.3. 396. 2; & ſeq.

Eccleſia eſt Regnum fidei, quia eius Rex, qui eſt Chriſtus, non videtur, ſed creditur. to.13. 257. 2.

Eccleſia verè, & propriè dicitur Reſpublica Chriſtiana, & Chriſti Regnum. to. 2. ex Adolpho. 103. 2.

Eccleſia eſt ouile, in quo Principes ſunt oues maiores ſubditæ Paſtori vniuerſali, qui eſt Romanus Pontifex. tom. 2. ex Adolpho. 103. 2.

Eccleſia quare modò rugoſa, modò ſine macula, & ruga dicatur? to.268. 1; & ſeq.

Non contaminatur ex communione malorum. to.6. 565. 2.

Eccleſiæ gloria quanta ſit? to.3. 850. 2.

Eccleſia eſt vnum corpus morale, non naturale. to. 18. 36.1.

Eccleſia dicitur ex eo, quòd vocet omnes in vnum; & catholica, quia per totum Orbem eſt conſtituta. to.19. 71. 1.

Dicitur Catholica, idèſt per totum Orbem diffuſa; & quia tradit præcepta omnibus communia, & quia nullam Perſonam reijcit; & quia ſemper fuit immaculata, & firma. to.19. 71. 1; & ſeq.

Eccleſia agro comparatur, in quo doctrina fidei vſque ad meſſem, idèſt vſque ad mundi finem debet creſcere. to.20. 548. 2.

Eſt Hierarchia; quia eſt ſacer principatus. to.19. 231. 1.

*Eccleſiæ naſcentis exordia.*

Eccleſiæ naſcentis exordium grano ſynapis fuit comparatum. to.5. 4. 2.

Eius mirabilis ortus. to.7. 799.2.

Eccleſia formata fuit, & exiuit è latere Chriſti Domini. to.3.37. 2; & to. 2. ex B. Ægidio. 52. 1.

Eccleſiæ ianua eſt baptiſmus; origo à Mundi creatione, & vinculum, ſeu gluten fides. to. 16. 343. 1; & ſeq.

Eius antiquitas, ortus, & progreſſus. to.16. 342. 2; & ſeq.

Eius ætates. to.4. 256. 5.

Illius ſacramenta ſimul cum ipſa fluxerunt à latere Chriſti in cruce pendentis. to.17. 23. 1.

Eccleſia primis temporibus fuit tantùm paſcenda cibo ſpirituali, qui eſt verbum Dei. to.5. 850. 2.

Eccleſia quot annis fuerit ſine legibus canonicis? to.3. 219. 1.

Eccleſia in ſuis primordijs arctiſſimæ charitatis vinculo fuit conſtituta. to.19.4.1.

Eccleſiæ initium fuit in Abel; quia primus omnium ſacrificauit. to.19. 76. 2; & ſeq; & 152. 1.

Eccleſia cur ab initio non fuit ſub vno Paſtore? to.19. 133. 1; & ſeq.

Eccleſiæ initium in Adam. to. 20. 556.1; & ſeq.

Quanuis Eccleſiæ nomen à principio non fuerit; attamen ſecundùm rem ſemper fuit Eccleſia. to. 20. 556. 1.

Eccleſia Catholica appellata fuit Apoſtolica, quia per legitimam ſucceſſionem originem duxit ab Apoſtolis. to.20. 556.2.

Eccleſia ibi ortum habuit, vbi fides incepit. to.19. 78. 1; & ſeq.

Eccleſia non incepit in Adam, quia non conſtat ipſum ſacrificaſſe. to.19. 79. 1.

Abel fuit origo Eccleſiæ, ſicut Adam fuit origo peccati. to.19. 79. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ fides infallibilis.*

Eccleſia eſt infallibilis, in ijs, quæ ſpectant ad fidem, & cultum Dei. to. 1. ex Tannero. 46.291.

Eccleſia, ſecluſo Papa, etiam quatenus dicit cætum omnium fidelium, non habet auctoritatem infallibilem in rebus fidei definiendis. to.1. ex Tannero 2.2.

Semper habuit eandem infallibilitatem. to.2. ex Adolpho. 96. 1.

Eccleſia, quæ fidei Apoſtolicæ fundamenta non poſſidet, eſt deſerenda ne hæreſis labe contaminet. to.4. 45. 2.

Eccleſiam non poſſe falli, aut errare quomodò ſit intelligendum? to. 4. 113. 2.

Eccleſia nequit approbare, tanquam catholicum, quod eſt hæreticum; quia cùm ſit Chriſti ſponſa, nequit defomari hæreſis macula, aut ruga erroris. 4.117. 2.

Eius infallibilitas monſtratur. to. 4. 232. 2; & ſeq.

Eccleſia ſi aliquid tenet, quod non reperitur in ſacris Scripturis, & quod ex Sacris Scripturis probari non poteſt; non poteſt falli propter aſſiſtentiam Spiritus Sancti; & quia non omnia, quæ ad fidem per-

pertinent, ſcripta fuerunt. tom.4. 234.; & 235. 1; & ſeq.
Eccleſia ſi non eſſet infallibilis ſequeretur magna confuſio, & Conciliorum deſtructio. to.4. 235. 1; & ſeq.
Item hæretici debellari non poſſent; immò omnes hæreſes iam deſtructæ repullularent. to.4. 236. 1; & ſeq.
Eccleſiæ fides eſt omnino indefectibilis. to.16. 263. 1.
In credendo errare non poteſt. to.16. 263.1; & ſeq.
Eccleſiæ infallibilitas fuit ſemper impugnata ab hæreticis. to.16. 264. 1; & ſeq.
Eccleſia ſemper habet iudicare de vero ſenſu, & interpretatione Diuinarum Scripturarum. to.16. 266. 2.
Eccleſiæ fides nequit vnquam deficere. to.16. 267. 1; & ſeq.
Eccleſiæ fidei ſplendor ab hæreticis ſemper obſcurari tentatur. to.16. 270. 1; & ſeq.
Eccleſiæ infallibilitas in doctrina. to.16.347. 1; & ſeq.
Eccleſia viſibilis tam firmiter fuit à Chriſto in fide fundata, vt impoſſibile ſit eam à fide deficere. to.16. 457.2.
Eccleſia catholica nunc docet, quæ docebat quingentis abhinc annis, & quæ ſemper docuit, ſemper docebit. to.16. 458. 2.
Eccleſia ſeparata à Papa ſuo Capite poteſt errare, & falli. to. 11. 461. 3.
Eccleſiam totam poſſe errare in fidei controuerſijs ex ignorantia inuincibili eſt contra fidem. to.8. 257. 2.
Eccleſiæ Doctores omnes poſſe ſimul à fide deficere eſt impoſſibile. to. 8. 258. 1.
Eccleſiæ fideles poſſe ſimul omnes deficere à fide repugnat. to.8. 258. 1.
Eccleſia Romana excepta omnes patriarchales Eccleſiæ defecerunt à fide. to.8.751. 1; & ſeq.
Eccleſiæ regula non errandi non eſt ſpiritus priuatus, qui non eſt omnibus notus. to.14. 9. 1.
Eccleſia numquam detulit fidei controuerſias ad Principes ſæculares. to. 14. 10. 1.
Eccleſia Apoſtolica numquam errauit in fide. to.15. 375. 1.
Eccleſiam catholicam in rebus religionis numquam poſſe falli ex Diuina promiſſione colligitur. to.13. 138. 1.
Eccleſia ſemper tradidit infallibilem fidei regulam. to. 1. 238. 1.
Eccleſia quomodò non poſſit errare? to.13. 411. 1; & tom.9. 207. 100; & 212. 148; & tom.3. 32. 2; & to.9. 595. 249.
Eccleſiam particularem nunquam præſumitur errare, niſi probetur. to.9. 208. 101; & ſeq.
Eccleſia ſemper ſequitur veritatem, ideo in æternum præualebit contra fidei errores; & licèt aliquando fluctuet; attamen perire non poteſt. to.9. 391. 7.
Habet declarare reuelationes, canones, & Sacras Scripturas. tom.9. 498. 54.
Ei infallibiliter eſt credendum. tomo 9. 498. 54.
Quamuis Eccleſia particularis, & Concilium poſſint errare; non tamen poteſt errare Eccleſia vniuerſalis. tom.9. 577. 203.
Eccleſia eſt infallibilis auctoritatis in proponendis, & decernendis rebus fidei Diuinæ. to.3. 339.2.
Eccleſia habet Magiſtrum infallibilis auctoritatis proponentem res fidei. to. 3. 338. 1.
Eccleſia vltra normam credendorum debuit habere viuam regulam infallibiliter explicantem veritatem Diuinam in rebus obſcuris; & hæc regula dicitur viua ad differentiam Sacræ Scripturæ, quæ non eſt regula viua. to.3. 186. 1.
Eccleſia neque in aliquo facto generali poteſt errare. to. 3. 481. 2.
Eccleſiæ fidem nunquam defeciſſe ex teſtimonijs SS. PP. oſtenditur. to. 1. 7. 2.
Eccleſia vbique, & ſemper idem credidit, & credit; docuit, & docet; to. 1. 69. 2.
Eccleſia eſt iudex infallibilis controuerſiarum fidei, & morum. to. 3. 827. 2.
Eccleſiæ fides nunquam defecit, nec nunquam deficiet. to. 1. 7. 1; & ſeq.
Eccleſia nequit diu in aliquo errore verſare. to. 3. 19. 2.
Eius immunitas ab errore perpetua. tom. 1. 6. 1; & 7. 1.
Eccleſiæ neceſſaria ſemper fuit regula viſibilis fidei. to. 7. 675. 1.
Semper habuit Iudicem infallibilem iudicantem res fidei. to. 18.23.2.
Eccleſiæ, ne in errores labatur, continuò Deus conſulit, & prouidet. to. 4. 644. 2.
Eccleſia, vt poſſit certificare fideles de ijs, quæ debent infallibiliter credere, indiget auxilij internis, & externis præcipuè in ſuo Rectore viſibili. to. 4. 641. 2.
Eccleſia, ſi poſſet in dubium vocari, nihil ipſa eſſet incertius. to. 4. 244. 1.
Eccleſiæ forma eſt fides charitate formata. to. 4. 259. 7.
Eccleſia nequit errare. to. 19.375.3; & 407. 1; & ſeq.
Includens Papam nequit errare; prout autem Papam excludit, fallibilis eſt. to. 19. 459. 2.
Abſque Pontifice nequit durare. to. 20. 595. 1.
Eccleſiæ infallibilitas ampliùs oſtenditur. to. 16. 264. 1; & ſeq.
Eccleſiæ fides non eſt in ſapientia hominum, ſed in virtute Dei. to. 9. 196. 8; & 16.
Eccleſiæ Catholicæ fidem eſſe indefectibilem ex Verbis Chriſti Domini ad Petrum colligitur. to. 4. 167. 2; & ſeq.
Infallibilitas aliter competit Eccleſiæ, aliter Sedi Apoſtolicæ. to. 9. 784. 2.
Quamuis infallibilitas competat Eccleſiæ non tamen competit omnibus fidelibus, qui ſunt in Eccleſia, vt ſomniarunt hæretici. to. 9. 784. 2.
Eccleſiæ fides eſt Catholica. tomo 4. 167; & ſeq.

*Eccleſiæ figura.*

Eccleſiæ figura fuit Synagoga. tom. 1. 4; & to. 4. 732. 17.
Eccleſiæ figura fuit nauis Petri, quæ fluctibus fuit concuſſa, ſed non ſubmerſa. tom. 14. 247. 1; & to. 7. 234. 2; & to. 3. 246. 1.
Quare eam repræſentauerit Syrophæniſſa? to.20. 328. 3.
Eccleſia fuit figurata in tunica inconſutili Chriſti Domini. to. 2. ex Beato Ægidio; 64.

61. 1; & tomo 4. 30. 2.

Eccleſia fuit figurara in Arca Noe, in arca tritici, in Virginibus prudentibus, & fatuis. to. 16. 349. 1; & ſeq.

Eccleſiæ ſanctificatio eſt Sacramentorum finis. to. 17. 496. 2.

Eccleſiæ figuræ variæ. to. 3. 236. 232.

Eccleſiæ figura fuit Rachel. to. 3. 231. 1.

Eccleſia figuratur à Regno, & à Ciuitare Regali. to. 18. 226. 2.

Eccleſia fuit figurata in virga Aaronis, quæ ſola effloruit cœteris arefactis. tomo 18. 255. 2.

Eccleſia per Euam fuit figurata. tom. 19. 3. 2.

Eccleſia figuram habuit in veteri lege; in noua autem conſumationem. tom. 19. 4. 1.

Eccleſiæ Senatus fuit deſignarus à Sacerdotibus Leuirici generis. to. 19. 4. 1.

Eccleſiæ Monarchia debet habere ſummam vnitatem; quia figurata fuit in tunica inconſutili. to. 19. 229. 2.

Sara fuit Eccleſiæ veræ figura; Agar verò ancilla fuit figura Eccleſiæ ſchiſmaticæ. to. 4. 43. 1; & ſeq.

Sagena miſſa in Mare ex omni genere piſcium congregans fuit Eccleſiæ figura. tomo 4. 30. 2.

Vinea Euangelica figurauit Eccleſiam. to. 4. 31. 2.

*Eccleſiæ finis.*

Eccleſiæ finis primarius eſt vita æterna per fidem, & per bona opera acquirenda. to. 7. 279. 2.

Eccleſiæ finis in qualibet excommunicatione quinam ſit? to. 9. 690. 2.

Eccleſiæ finis, quando excommunicat hæreticum, aut ſchiſmaticum. to. 9. 691. 1.

Eccleſia non perſequitur peccatores, dum reprimit eorum mala opera; quia ſolùm intendit finem ſalutis eorum. tomo 4. 44. 5.

Eccleſiæ finis, dum impetit hæreticos, & ſchiſmaticos, eſt; vt eos ad ouile Chriſti compellat reuerti. to. 4. 43. 2.

Eccleſiæ finis, dum perſequitur Saracænos, & alios impugnantes iura Eccleſiaſtica, & occupantes bona Chriſtianorum qui ſit? to. 4. 83. 2.

Eccleſiæ finis, & ſcopus præcipuus. tomo 4. 257. 6.

Eccleſiæ finis, dum malos perſequitur, & malos punit, vel prohibet, ne mala ſinne, eſt ſalus animarum. to. 4. 44. 1.

Finis immediatus ipſius Eccleſiæ eſt ſanctificatio animarum; finis verò vltimus, & principalis eſt æterna beatitudo, ad quam omnes ſuos filios ordinat, & dirigit. to. 4. 257. 6.

Eccleſiæ finis in congregandis Concilijs eſt extirpatio hæreſum reformatio morum, & pax, atque vnitas fidelium ſeruanda. to. 18. 140. 1.

*Vid. Conciliorum finis.*

*Eccleſiæ forum.*

Eccleſiæ forum aliud internum, aliud externum à Chriſto Domino fuit inſtitutum. to. 7. 413. 1; & ſeq.

Quæ fiunt in foro conſcientiæ, non ſunt denuncianda in foro contentioſo, & iudiciali ipſius Eccleſiæ, nec ſunt adhibendi teſtes. to. 9. 500. 55.

*Eccleſiæ gladius.*

Eccleſia habet gladium ſpiritualem, & materialem. to. 5. 783. 2; & to. 9. 230. 41; & 616. 1; & 617. 5; & 618. 13; & to. 18. 371. 1; & ſeq; & to. 19. 170. 1.

Eccleſia habet gladium temporalem, ſed non illius exercitium. to. 3. 43. 2.

Eccleſia vtroque gladio perſequitur hæreticos. to. 2. ex Pighio 171. 1.

Eccleſia in locis ſibi ſubordinatis habet vtriuſque gladij exercitium. to. 9. 618. 13; & ſeq.

*Eccleſiæ illuminatio.*

Eccleſiæ illuminationes circa fidei myſteria paulatim ſuffulſerunt. to. 6. 774. 5.

Eccleſia à Spiritu Sancto opportuno tempore fuit illuminata. to. 7. 217. 2.

*Eccleſiæ iudicia, Iudex.*

Eccleſiæ iudicia alia ſunt, quando corrigit ex perſona publica; alia verò, quando iudicat ex perſona priuata. to. 13. 414. 1.

Eccleſiam adire, vel adhibere eſt ſe ſubmittere Eccleſiæ iudicio. to. 13. 414. 2.

Eccleſia Matth. 17; quando Chriſtus dixit: *Dic Eccleſiæ*: quid ſignificet? to. 13. 538. 2; & to. 14. 58. 1; & to. 13. 411. 2; & to. 9. 802. 1.

Eccleſiæ iudicium an ſit præferendum ſententiæ Summi Pontificis? to. 9. 606. 287.

Eccleſia iudicat verum à falſo, certum à dubio in Scripturis Diuinis. to. 9. 734. 2.

Eccleſiæ iudicium eſt ſupremum, & vltimum. to. 9. 484; 17.

Eccleſiæ iudicium quando ſit regulatum à Spiritu Sancto? to. 9. 742. 2.

Eccleſia ſine Iudice eſſe non debuit, quia ſine controuerſijs eſſe non potuit. tom. 10. 42. 1.

Eccleſiæ iudicio in rebus dubijs ſemper eſt fauendum. to. 10. 106. 1.

Eccleſia præter leges ſcriptas debet habere Iudicem viuum, qui ſit interpres Diuinarum Scripturarum. to. 14. 8. 2.

Eccleſia debuit ſemper habere vnum Iudicem controuerſiarum, qui in illis definiendis ſit infallibilis. to. 18. 23. 2; & to. 17. 20. 1.

Eccleſia quomodò iudicet etiam Angelos? to. 9. 499. 54.

Eccleſiæ iudicio omnes Doctores quamuis Sancti, immò etiam ipſi Pontifices debent ſua ſcripta ſubijcere. to. 9. 498. 54.

Eccleſiæ militanti collata fuit iudiciaria poteſtas. to. 9. 500. 55.

Eccleſiæ iudicium, quamuis in rebus humanis non ſit infallibile, attamen in canonizatione Sanctorum eſt omninò infallibile. to. 9. 742. 2.

Eccleſiæ iudicium innititur impulſui Spiritus Sancti. to. 9. 744. 2.

*Eccleſiæ leges.*

Eccleſia accepit ſuas leges ab Apoſtolis. to. 13. 842. 2.

Eccleſia ſemper leges tulit, & promulgauit. to 3. 844. 1.

Eccleſiæ canones verè, & propriè ſunt leges. to. 3. 948. 2.

Eccleſiæ leges habent puritatem, & ſummam ſuauitatem. to. 3. 897. 1.

Eccle-

Eccleſiæ leges ſancitæ à Chriſto Domino. to. 1. 3. 1.
Illius leges ſunt Diuinæ, & Diuinitus inſpiratæ. to. 3. 846. 1.
Eccleſiæ leges diuerſæ. to. 3. 847. 2.
Inobſeruantia legum Eccleſiæ maximam irrogat Deo iniuriam. to. 3. 847. 2.
Eccleſiæ Catholicæ leges quomodò differant à legibus Eccleſiæ Moſaicæ. tomo 3. 846. 1.

*Eccleſiæ libertas, & immunitas.*

Eccleſiæ libertas, & immunitas à poteſtate ſæculari monſtratur. to. 2. ex Adolpho. 41. 1.
Eccleſiæ libertas quomodò exemplo Chriſti Domini ſit conſeruanda? to. 1. 538. 1.

*Eccleſiæ manſiones.*

Eccleſia pro diuerſitate meritorum ipſorum fidelium habet repoſitas diuerſas manſiones, quæ in veteri lege varijs Symbolis fuerunt figuratę. to. 16. 409. 1; & 410. 1.

*Eccleſia mater.*

Eccleſia quomodò dicatur mater, & eius miniſtri dicantur Patres? to. 13. 406. 1.
Quomodò dicatur Mater Papæ, & aliorum fidelium? to. 13. 405. 1.
Quare dicatur mater? to. 4. 307.
Quomodò ſit noſtra mater? to. 9. 593. 243.
Eccleſiam genuiſſe Petrum, & Paulum quomodò ſit intelligendum? to. 9. 594. 245.
Eccleſiam, quamuis ſit mater, debere Papæ obedire, quomodò ſit accipiendum? to. 9. 614. 310.
Eccleſia dicitur Mater Imperij. tom. 9. 617. 8.
Eccleſia, quæ eſt Mater, eſt vera Eccleſia, & extra illam ſalus non eſt. to. 2. ex Aluarez. 6. 2.
Eccleſia excommunicationem ferendo non dicitur Mater crudelis. to. 9. 687. 1.
Eccleſiam Matrem non habens nequit habere Deum Patrem. to. 4. 42. 2.
Eccleſiæ matris vniuerſalis pietas, & efficacia. to. 6. 556. 1; & ſeq.
Eccleſia dicitur mater omnium fidelium. to. 9. 492. 27.
Eius filij quomodò à Deo doceantur? tom. 4. 796. 124.
Eccleſia genuit Epiſcopos, qui ei deſponſantur. to. 13. 359. 2.
Eccleſia eſt mater, quia Sacramento baptiſmi regenerat. to. 19. 7. 1;
Sacramento confirmationis roborat; Euchariſtiæ cibat; extremæ vnctionis ſolatur; ordinis conſecrat; matrimonij multiplicat. to. 19. 7. 1.

*Eccleſiæ membra.*

Eccleſiæ membra alia ſunt actu, vt fideles; alia ſolùm in potentia, vt infideles, qui poſſunt ad Eccleſiam per baptiſmum intrare. to. 10. 154. 2.
Eccleſiæ membra ſunt omnes homines habentes fidem, ſiue ſint iuſti, ſiue peccatores, ſiue etiam excommunicati. tom. 10. 154. 2.
Eccleſiæ membra non ſunt hæretici notorij, ſed tantùm occulti. to. 10. 155. 1; & ſeq.
Eccleſiæ membra non habent poteſtatem independentem, ſed dependentem à poteſtate Papæ. to. 8. 929. 2.
Eccleſiæ membra quæ ſint? to. 7. 773. 2.
Eccleſiæ membra non cohærent vicinitate locorum, ſed fidei conſenſu, & charitatis concordia. to. 15. 179. 2.
Eccleſiæ membra plurima à Deo ſunt conſtituta. to. 1. 5. 1.
Eccleſiæ diſtributio per ſingula membra. to. 1. 5. 1; & 41. 1.
Eccleſiæ membra non faciunt diuitiæ, dignitates, vel officia, ſed ſola fides in baptiſmo acquiſita. to. 2. ex Adolpho. 42. 2.
Eccleſiæ membra à ſolo Capite Chriſto Domino influxum internum gratiæ recipiunt; quia eius humanitas, quatenus vnita Diuinitati habet virtutem ſanctificandi. to. 7. 773. 1; & ſeq.
Eccleſiæ membra ſtrictè, & propriè loquendo ſunt fideles, qui habent fidem formatam charitate; qui autem habent fidem mortuam ob peccata Eccleſiæ membra latè dicuntur. to. 7. 773. 2.
Sicut in corpore humano non vnum tantùm eſt membrum, ſed plura membra ſub vno capite; ita Eccleſiæ vnitas plura, & diuerſa membra exigit ſub vno capite viſibili dirigente omnia membra. to. 1. 5. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ menſa.*

Eccleſiæ menſa quæ ſit? to. 3. 243. 1.
Eccleſiæ menſa ſignificat gloriam Cœleſtem, in qua Sancti fruuntur omni bono, & omni gaudio ſaturantur. to. 3. 243. 1.

*Eccleſiæ miniſterium, miniſtri.*

Eccleſiæ miniſterio Deus homines docet. to. 12. 522. 2.
Eccleſiæ nomen circa miniſteria diuerſa diuerſas reſpicit perſonas. to. 2. ex Aluarez. 13. 2; & ſeq.
Eius miniſtrorum nomina olim diſtributa non erant. to. 3. 962. 1.
Eccleſia dicitur facere, quod faciunt eius miniſtri ſecundùm illius inſtituta. tom. 9. 230. 40.
Eccleſiæ miniſtri ſunt Sacerdotes, Diaconi, & Subdiaconi. to. 19. 5. 1.
Eccleſia indiget diuerſis miniſtris diuerſa munera exercentibus, qui à Chriſto Domino fuerunt inſtituti, vt ex D. Petri traditione habetur. to. 19. 5. 2.
Eccleſia habet, quòd eius miniſtri, dum iudicant, errare non poſſint. tomo 3. 830. 1.
Eccleſia inſtituit ſuos miniſtros ex inſtitutione Diuina, non humana. to. 13. 344. 1.

*Eccleſiæ notæ.*

Eccleſiæ veræ notæ quæ ſint? to. 13. 94. 1; & ſeq; & to. 4. 683. 86.
Eccleſiæ notæ allatæ ab hæreticis reijciuntur. to. 13. 88. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Chriſti notæ non ſunt, niſi in Eccleſia Romana. to. 15. 375. 1.
Eccleſiæ nota certiſſima eſt antiquitas, ſeu doctrinę vetuſtate firmata. to. 15. 282. 1.
Eccleſiæ nota eſt quòd ſit vna. tom. 19. 423. 2; & ſeq.
Eccleſiæ nota eſt, quòd ſit Apoſtolica. to. 19. 428. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Catholicæ nota eſt, quòd per epiſcoporum ſucceſſionem continuam conſeruetur teſte S. Cypriano. tom. 20. 474. 1.

*Eccleſiæ officia.*

Eccleſiæ varia officia. to. 19. 116. 2;

Eccleſiæ officiorum diuerſitas. to.3. 204. 2.
Eccleſiæ graduum, & officiorum varietas commemoratur Epheſ. 1. tomo 19. 154. 1.

*Eccleſia oratio, & preces.*

Eccleſia cur orauerit pro Petro in carcere conſtituto, non pro Stephano, aut Iacobo? to. 3. 805. 2; & to. 12. 171. 2.
Quomodò oret pro defunctis? tomo 19. 314. 1.
Quomodò eccleſia in precibus Papæ præferatur? to. 10. 216. 2.
Quare oret pro infidelibus? to.9.689.1.

*Eccleſia ordo.*

Eccleſiarum ordo. to. 2. ex Pighio. 2.2; & ſeq.
Eccleſia ſemper habuit diſtinctos ordines Epiſcoporum, præsbiterorum, & diaconorum. to.18. 17. 2.
Eccleſiæ ordo eſt ſecundùm prælationem, & ſubiectionem. to.13. 284. 2.
Eccleſiæ ordo conſiſtit in hoc, quòd præsbiteri vnius Ciuitatis referuntur ad vnum Epiſcopum; Epiſcopi vnius prouinciæ ad vnum Archiepiſcopum Metropolitam; Metropolitæ verò ad vnum Patriarcham; & Patriarchæ ad vnum Summum Pontificem Romanum, qui eſt caput totius Eccleſiæ. to.11. 237. 132.
Eccleſiæ ordines fuerunt neceſſarij, quia vnus nequit illius regimini ſufficere. tom. 19. 110.2.
Eccleſiarum ordo præcedentiæ. to.14.456.1.
Eccleſiæ ordo varijs rationibus demonſtratur. to.13. 283. 1; & ſeq.
Eccleſiarum ordo ab Apoſtolis fuit inſtitutus. to.14. 458. 1.
Eccleſiæ ordo fuit à Deo inſtitutus. tom. 1. 41.1.
Eccleſiæ ordines, gradus, & officia ſunt ad modum ordinum Hierarchiæ Cæleſtis. to.18. 171. 1.
Eccleſia non debuit carere ordine, & decore, quem habuit Synagoga. tom. 3. 843.1.
Eccleſiæ ordo debet eſſe talis, vt ſuperior ſit Princeps, & Rector totius Vniuerſitatis. to.13. 284. 2; & ſeq.
Eccleſiæ ordinatio in quo conſiſtat? to. 19. 108. 1; & ſeq.
Eccleſiæ ordines iuxta hæreticorum doctrinam. to.8. 285. 1.
Eccleſiarum ordo à quo fuerit? tom. 19. 366.1.
Eccleſiarum ordo inſtitutus à Chriſto Domino exigit, vt ſint Paſtores, ſiue Epiſcopi, Doctores, Apoſtoli &c; ſine quibus grex conſeruari non poteſt. tomo 20. 470.1.

*Eccleſia Paſtor.*

Eccleſia omni tempore eguit Paſtore viſibili. to.4. 768. 11; & to. 18. 527. 1.
Eccleſia magis eguit Paſtore poſt Petri mortem, quàm ante. to.4. 769. 12.
Eccleſiæ Paſtores omnes dici poſſunt Eccleſiæ fundamenta. to.4. 750. 50.
Eccleſiæ Paſtores non ſunt Conſiliarij Principum Laicorum, neque ipſorum Miniſtri delegati; qui nequeunt exercere iuriſdictionem Eccleſiaſticam. to.3. 945.2.
Eccleſiæ Catholicæ, quæ eſt viſibilis, & vniuerſalis debet præſidere vnus Paſtor viſibilis, & vniuerſalis. to. 4. 730; & ſequen; & 731. 9; & ſequen; & 734; & 735; & ſequen.
Eccleſia præter Romanum Pontificem habet alios Paſtores, qui non ſunt ſolùm Vicarij. to.4. 742. 78.
Eccleſia cur à Chriſto Domino fuerit commendata ſub ouium, & ouilis parabola? to.16. 339. 2.
Eccleſiæ Paſtor quas conditiones debeat habere? to.16. 340. 1.
Eccleſia viſibilis nequit eſſe ſine Paſtoribus, Doctoribus, alijſque miniſtris legitimè vocatis, & ordinatis. to.16. 457. 1.
Eccleſiæ Paſtores debent ſanctitate, & doctrina fulgere. to.1. 408. 21 & ſeq.
Eccleſia debet recognoſcere pro ſuo Paſtore Pontificem hæreſi adhuc non manifeſta infectum. to.13. 189. 2.
Eccleſiæ nomen aliquando ſumitur pro Eccleſiæ Paſtore. to.13. 168. 2.
Eccleſia ſine ſuo Paſtore nequit ſubſiſtere. to.3. 449. 2.
Eccleſia nequit ſtare in ſolo Romano Pontifice. to.3. 559.1.
Eccleſia formata ad modum ouilis neceſſariò debet habere vnum Paſtorem. to. 18. 34.1.
Eccleſiæ vnus Paſtor ſupremus fuit præfectus, vt Eccleſiæ vnitas ſeruetur. to. 18. 102.4.
Eccleſia eſt loco ouilis, & Papa loco Paſtoris. to.18. 128. 11.
Eccleſiæ vniuerſalis Paſtor à Chriſto Domino Romanus Pontifex fuit in Petro inſtitutus. to.13. 601.1.
Eccleſiæ Catholicæ neceſſe eſt aliquem Paſtorem præſidere perpetuò, & contrarium ſentire impium eſt, & à Dei ſapientia, ac prouidentia alienum. to.4. 244.1.
Eccleſiæ nomine illis verbis: *Dic Eccleſiæ*: intelligitur Paſtor, qui gerit perſonam Eccleſiæ. to.18. 465. 1.
Eccleſiæ præficiendus eſt Senior. tom. 20. 271.8.
Eccleſia cur ouium, & agnorum nomine paſcenda tradita fuerit Petro, & eius ſucceſſoribus? to.12. 18. 2; & 19. 2.
Eccleſia inſtituta fuit ad modum ouilis, quod fuit conſtitutum nedum ex ouibus Iſraelitis conuerſis ad fidem, ſed etiam ex Gentilibus, quæ erant oues adducendæ per Petrum, & per Apoſtolos ad Eccleſiam, & à Petro paſcendæ. to.17. 117. 1; & ſeq.
Eccleſiam paſci à Paſtore nihil aliud eſt, quàm ab ipſo ſanari eius vulnera, quæ ſunt peccata fidelium per poteſtatem remittendi, & retinendi; nec non defendi, diſcerni malos à bonis, malos corrigi, & puniri. to.17. 114. 1.

*Eccleſia Patres.*

Eccleſiæ Patres, quanuis ſecundùm ſenſus diuerſos diuerſimodè loquantur; attamen in materia dogmatica ſemper conueniunt. to.4. 196; & ſeq.
Eccleſiæ Patres ſunt Organum Spiritus Sancti, quod nobis propalat Diuinas Scripturas. to.4. 683. 87.

Eccle-

Eccleſiæ Patrum doctrinis ab omnibus honor eſt exhibendus. to.15. 609. 18.
Eccleſiæ Patres debent ſua ſcripta ſubmittere Eccleſiæ iudicio. tom. 9. 498. 54.
Eccleſiæ Patres ſunt lucernæ ardentes, quæ totum Mundum illuminant. to.6.5.1.
Semper confeſſi fuerunt Petri primatum. to. 11.17. 5; & ſeq.
Semper docuerunt in cauſis grauioribus recurrendum eſſe ad Eccleſiam Romanam, tanquam ad omnium Eccleſiarum Matrem; & ad Papam, tanquam ad Paſtorem totius Eccleſiæ. to.8.389.1; & ſeq.
Eccleſiæ veteris Patres cur non fuerint ab Eccleſia catholica canonizati? to.4.81.1.
Eccleſiæ Patres in ſuis vexationibus, & perſecutionibus ſemper recurrerunt ad Romanum Pontificem, tanquam ad communem omnium Patrem. to.10.29.2; & ſeq.
Semper conſuluerunt in rebus dubijs, & ad fidem ſpectantibus Apoſtolicam Sedem. to.12.92.2; & ſeq.

*Eccleſiæ patrimonium.*

Eccleſiæ patrimonium à S. Gregorio Magno fuit deſcriptum. to.1.480.1.
Eccleſiæ bona patrimonialia decipientes à Deo prodigioſa vltione fuerunt puniti. to. 1.552.1; & ſeq.
Eccleſiæ donatio facta à Conſtantino. to. 5. 52.2; & ſeq.
Eccleſiæ patrimonium, & collectæ Papales ſunt ſpontaneæ, & debitæ. tom. 20. 354. 4.
Eccleſiæ patrimonium auctum fuit à Comitiſſa Mathilde. to.10.101.1.

*Eccleſiæ pax.*

Eccleſiæ pax conſeruatur, dum viget religio. to.2. ex Pighio. 134.2.
Eccleſiæ pax ſemper fuit quæſita; & propter eam tot concilia fuerunt coacta. tomo 18. 140. 1.
Eccleſiæ pax ab Arianis fuit valde turbata. to.15.329.1.

*Eccleſiæ pericula.*

Eccleſiam ſubiacere talibus periculis, quibus prouideri non poſſit, niſi per concilia generalia, cenſetur moraliter impoſſibile. to.13.482.1;& ſeq.

*Eccleſiæ perſecutio.*

Eccleſia ex perſecutione fuit aucta. tom.2. ex Adolpho. 76.1.
Eccleſiæ perſecutores imaginantur Chriſti fidem eſſe eorum ſtatui pernicioſam. tom.2. ex Adolpho. 63.1.
Eccleſiæ perſecutores putant catholicos ſibi eſſe pernicioſos, & omnia ſcelera illis attribuunt. to.2. ex Adolpho. 64.1; & ſeq.
Eccleſiæ perturbationes à bonis fidelibus ſunt exoptandæ, vt eorum conſtantia, & Dei potentia appareat. to.4.241.1.
Eccleſia inſigniter fuit ſauciata ab hæreſi Ariana. to.15.329.1.
Eccleſiam ſexcentis annis latuiſſe, & nullam in toto Orbe fuiſſe blaſphemarunt hæretici. to.15.331.2; & 341.2.
Eccleſia ſemper habuit virtutem reſiſtendi omnibus ſuis perſecutoribus. tomo 13. 397. 1.
Eccleſia nutrita fuit in perſecutionibus. to.3. 251. 1.
Eccleſia exactionibus per Imperatores exagitata à Conſtantino Pogonato fuit liberata. to.1. 19. 2.
Eccleſia à Marchionibus Tuſciæ fuit vexata. to.1. 20. 1.
Fuit ſemper firma, & immobilis contra omnes perſecutiones, & impetus omnium hæreticorum. to.10.27.2;& ſeq.
Contra inferi portas ſemper præualuit. to.10. 9.2; & to.1.276.2.
Eccleſia impugnari poteſt, expugnari non poteſt. to.3.382.1; & to.6.9.20.
Eccleſiæ perſecutiones quot fuerint? tom. 12. 488. 2.
Eccleſiæ grauiſſima, & nouiſſima perſecutio fuit tempore Iuliani apoſtatæ. tom. 12. 489. 1.
Eccleſiam ita peruadet, & perterreſaciet Antichriſtus, vt eius aſpectum dicatur euaſura. to.12.493.2.
Eccleſia fuit fortiter impugnata ab Euſebianis Arianis. to.6.128.1.
Eccleſia quælibet particularis turbata, & vexata ad Summum Paſtorem ſemper habuit recurſum. to.14.506.1; & ſeq.
Nullis hæreticorum motibus, & perſecutionibus vnquam quaſſabitur. to.15.306.1.
Eccleſiam ab Hæreticis fuiſſe, & fore infeſtandam, vexandam, & perturbandam fuit in primis Eccleſiæ temporibus prædictum. to.15.318.2.
Eccleſia prioribus tribus ſæculis conflictus grauiſſimos habuit cum potentiſſimis hoſtibus. to.17.301.1.
Eccleſia ab Imperatoribus Gentilibus fuit vexata, & ab hæreticis contaminata. to.10. 10. 1; & ſeq.
Eccleſiæ perſecutiones ſub Arianis Principibus quales, & quantæ fuerint? to.1. 19. 1; & ſeq.
Eccleſiæ perſecutio ſub Traiano, & Marco Imperatoribus fuit crudeliſſima. to. 2. ex Adolpho. 63.2.
Eccleſiam perſecuti ſunt Principes infideles partim ſuggeſtione Diaboli, partim ſuorum falſorum Sacerdotum conſilio; & partim quia imaginati ſunt Chriſtianos rebelliones, proditiones, coniurationes, & conſpirationes orditos fuiſſe. tom.2. ex Adolpho. 64.2.

*Eccleſiæ pompa.*

Eccleſiæ pompa in ſuo Summo Paſtore in exordio non fuit neceſſaria. tom.2. ex Pighio. 202. 1.
Eccleſiæ pompa eſt neceſſaria; debet enim aſſimilari Eccleſiæ triumphanti, ad cuius ſimilitudinem fuit exemplata; & ideo debet eſſe ornata. to.17.318.2.
Debet tamen eſſe modeſta, & religioſa, non vana, & ſæcularis. to.17.318.1.

*Eccleſiæ poteſtas.*

Eccleſiæ poteſtas non eſt in concilio ſeparato à Romano Pontifice. to.18.4.1.
Eccleſia habet plenitudinem poteſtatis tantùm in ſuo ſupremo Capite. to.10.550.2.
Eccleſia non habet poteſtatem ſupra Papam, vt Papa eſt, ſed tantùm, vt eſt perſona priuata. to.10.461.2.
Eccleſia quando habeat poteſtatem congregandi concilium? tom.9. 39. 188; & 40. 197.

Il-

Illius praxis in conuocandis concilijs. to.13. 513. 1.
Eccleſia habet poteſtatem eligendi ſibi Pontificem; & quando poſſit illum deponere? to.10. 561.2.
Eccleſiæ poteſtas duplex. to.10.248.1.
Eccleſiæ poteſtas permanet in ſucceſſoribus D.Petri. to.10.248.1.
Eccleſia, vt ſeparata à Papa, non habet poteſtatem iuriſdictionis. tom. 10. 571. 1; & ſeq.
Eccleſiæ poteſt competere poteſtas iuriſdictionis temporalis. to.5.776.1.
Eccleſia habet poteſtatem canonizandi Sanctos. to.8.260.1.
Quomodò Sanctos, & Martyres honoret? to.8.751.1; & ſeq.
Eius dominium non eſt herile, vel tyrannicum, ſed Paternum. to.15.202.4;& ſeq.
Eccleſiam habere poteſtatem ſe regendi, quomodò ſit intelligendum? to.13.396.2.
Eccleſia quare non ſemper vſa fuerit poteſtate ſibi à Deo collata? to.13.482.1; & ſeq.
Eccleſia ſubiacet poteſtati Papæ, tanquam ipſo minor. to.13.401.1.
Eccleſiæ poteſtas prius fuit coniuncta cum poteſtate ciuili. to.20.495.1.
Eccleſiæ conceſſa fuit à Chriſto Domino poteſtas eligendi ſibi hominem, qui ſit regula infallibilis fidei. to.3.601.2.
Item poteſtas declarandi, quis fuerit canonicè electus in Papam. to.3.602.1.
Item poteſtas acceptandi hunc hominem in Papam, quæ acceptatio redditur de fide. to.3.603.1; & ſeq; & to.9.801.2.
Eccleſia non habet poteſtatem condendi nouos articulos fidei. to.3.632.1;& 827.2.
Eccleſia habet poteſtatem decidendi controuerſias fidei, & morum. to.3.831.2.
Eccleſia ſemper eadem perſeuerat. tomo 3. 834. 1.
Eccleſia primis trecentis annis cur nunquam vſa fuerit poteſtate celebrandi concilia generalia? to.3.859.1;& 866.1.
Olim exercens poteſtatem eligendi Paſtores ſolebat totum populum conuocare. to. 3. 961. 1.
Eccleſiam non amittere poteſtatem ſuæ iuriſdictionis per mortem Summi Pontificis quomodò ſit intelligendum? to.9.228.22; & 234. 74.
Eccleſiæ nomen poteſtatem iuriſdictionis ſignificat. to.9.228.22; & 237.20.
Eccleſia habet poteſtatem eijciendi Sponſum ſcandaloſum, & quomodò? to.9.429. 51.
Eccleſia quare tempore Apoſtolorum non exercuerit poteſtatem publicè ſe congregandi? to.9.483.11.
Eccleſiæ à Chriſto Domino fuit collata poteſtas, & iuriſdictio ſuprema. to.9.502.11.
An habeat poteſtatem iudicandi Papam? to.9. 509. 2.
Eccleſiæ poteſtas excommunicandi, & interdicendi ſupra quod fundetur? to. 9. 506. 66.
Eccleſia habet poteſtatem condendi leges regulantes ipſum Papam. to.9.506.66.
Eccleſia non habet poteſtatem remittendi peccata niſi per Sacramenta; & pœnas peccatorum, niſi per indulgentias. to.9.692. 2; & ſeq.
Eccleſia habet poteſtatem diſpenſandi ſupra canones pœnitentiales, tomo 9. 692. 2; & 693. 1.
Eccleſia quomodò habeat poteſtatem diſponendi de meritis Sanctorum per indulgentias? to.9.699.2.
Eccleſia habet poteſtatem diſpenſandi in votis ſimplicibus. to.9.701.1.
Eccleſiæ poteſtas non reſidet apud omnes, qui ſunt in Eccleſia. to.9.717.2.
Eccleſia non habet poteſtatem ſupra Papam etiam in caſu hæreſis, ſed tantùm habet poteſtatem in coniunctionem Papatus cum tali perſona. to.9.797.1.
Eccleſia habet poteſtatem publicandi bona laicorum. to.3.31.1.
Eccleſia poteſtatem excommunicandi exercuit in Ludouicum Bauarum. to.3.15.2.
Eccleſiæ poteſtas ſpiritualis eſt tripliciter prior poteſtate terrena. to.3.56.1.
Eccleſia habet poteſtatem deponendi Reges, & transferendi Regna. to.3.69.1.
Eccleſia habet poteſtatem poſſidendi bona temporalia. to.3.249.2.
Eccleſiæ poteſtas ſola charitate, & humilitate debet exerceri. to.20.498.2.
Eccleſiæ poteſtas conſtat ex doctrina, & iuriſdictione. to.20.502.2.
Eccleſia habet poteſtatem decernendi modum tenendum in electione Romani Pontificis. to.3. 358. 1.
Eccleſia quomodò, & in quibus caſibus habeat poteſtatem conuocandi Concilium generale? to.3.371.1.
Eccleſia tempore Apoſtolorum non carebat omnimoda poteſtate politica. tomo 2. ex Adolpho. 41. 2.
Eccleſiæ poteſtas ſpiritualis virtualiter continet poteſtatem politicam. to. 2. ex Adolpho. 42. 1.
Eccleſia de iure Diuino habet poteſtatem præcipiendi laicis, vt Miniſtris Eccleſiaſticis alimenta miniſtrent. tom.2. ex Adolpho. 53. 2.
Eccleſia habet poteſtatem cauſaliter ordinandi iudicia ciuilia. tom.2. ex Adolpho. 54. 1.
Eccleſia per poteſtatem, quæ eſt in Papa, poteſt deponere Principes infideles, & hæreticos. to.2. ex Adolpho. 83.2.
Eccleſiæ poteſtati tenentur omnes Catholici ſe ſubmittere, & fidelitatem promittere. to.2. ex Adolpho. 99.1.
Eccleſia habet poteſtatem vtendi gladio materiali, quo poteſt Hæreticis pœnam mortis infligere, quanuis exequi ipſam non deceat. to.2.ex Adolpho. 101.1.
Eccleſia recipiens Reges infideles ad baptiſmum ſine pacto ſe ſubmittendi eius poteſtati, & fidem ſeruandi erraret. tom. 2. ex Adolpho. 102.1.
Eccleſia per poteſtatem à Chriſto receptam meritò ſibi Regna, & Imperia ſubiecit. to 2. ex Pighio. 186.1.
Nihil tamen ſibi vnquam vſurpauit. to. 2. ex Pighio. 187.1.
Eccleſiæ ditio temporalis à calumnijs Hæreticorum, & aliorum vindicatur. tom.2. ex Pighio. 201. 2; & ſeq.
Nequit reſtringere Papæ auctoritatem. to.19. 94. 1.

Eccleſia quando cœperit vti poteſtate congregandi Concilia generalia ? tom. 9. 11. 17.
Eccleſia habet vim coactiuam contra rebelles. to.4. 794. 124.
Eccleſia habet poteſtatem temporalem, qua fideles ad fælicitatem temporalem per naturalia remedia, ſcilicet per virtutes naturales promouet; & habet poteſtatem æternam, qua ad fælicitatem ſupernaturalem per virtutes Theologicas dirigit. to.4. 264.1.
Eccleſiæ poteſtas in quo reperiatur ? tom. 4. 265.3.
Eccleſia quibus modis poteſtatem ſuam exerceat ? to.4. 273. 2.
Eccleſia poteſtas politica non eſt democratica. to.4. 278. 4; & ſeq; & 279. 6; & ſeq; & 286. 1.
Eccleſiæ poteſtas eſt triplex; ſcilicet ordinis, & iuriſdictionis in foro interiori, & iuriſdictionis in foro exteriori. tomo 4. 319.2.
Eccleſia etiam ſub Tyrannis habuit temporales diuitias, & bona temporalia, & per conſequens poteſtatem temporalem. to.4. 332.1.
Eccleſia poteſtatem puniendi delinquentes accepit à Chriſto Domino, non à Principibus ſæcularibus. to.4. 468. 4.
Eccleſiæ poteſtas magis ſignificatur nomine clauium, quàm nomine gladij; quia poteſtas data eſt Eccleſiæ in ædificationem, non in deſtructionem. to.17. 401. 2.
Eccleſiæ poteſtas nequit matrimonium ſtatuere abſque conſenſu mutuo vtriuſque contrahentis. to.5. 628. 1.
Eccleſiæ collata fuit poteſtas per Petrum, & ideo mediatè, non immediatè. to. 10. 561.2.
Eccleſiæ poteſtas ſumma non eſt in Epiſcopis, aut in Concilijs. to.18. 468. 2; & ſequen.
In Eccleſia ſecluſo Papa non eſt Papatus ſuppletiuè. to.19. 463. 1; & ſeq.
Eccleſia ſecluſo Papa nullam penitus auctoritatem legitimam habet. to. 19. 466. 2; & ſeq.
Secluſo Papa non habet poteſtatem conferendi dignitates inferiores Papatu, & Epiſcopatu. to.19. 467. 1; & ſeq.
Nec habet poteſtatem mutandi Papæ ſtatuta. to.19. 467. 2.
Quomodò receperit poteſtatem à Chriſto Domino ? to.19. 496. 2; & ſeq.
Eccleſiæ, & Papæ poteſtas vna, & eadem eſt. to.19. 504. 1.
Eccleſia habet poteſtatem ſupra coniunctionem Papatus cum tali perſona, non autem ſupra Papatum. to.19. 521. 1; & ſequen.
Nec cogit ad cælibatum. to.19. 60.1.

*Eccleſiæ prærogatiuæ, & proprietates.*

Eccleſia habuit à Deo eas prærogatiuas, quæ eius conſeruationi ſunt neceſſariæ. to.12. 567.1.
Eccleſiæ proprietates quot, & quæ ſint ? to.13. 81; & ſeq; & tom. 3. 39. 2; & tomo 4. 674; & ſeq; & to.16. 454. 2; & to.3. 138. 1; & to.4. 260. 8; & to.10. 148. 1; & to.12. 567. 1.
Eccleſiæ proprietates ex Symbolo fidei oriuntur. to.4. 257. 1.
Eccleſiæ proprietates ab Hæreticis impugnatæ ſemper fuerunt. to.16. 270. 1; & ſeq; & to.13. 88.2.
Eccleſiæ proprietas ex vocabulo ouilis deriuata. to.16. 341.1; & ſeq.
Eccleſia aliqua concedenda eſt, quæ habeat omnes Sponſæ Chriſti Domini proprietates, & prærogatiuas. to.16. 454. 2.
Eius proprietas eſt, quòd ipſa ſola poſſit ſaluare, & extra illam ſalus eſſe non poſſit. to.3. 33. 2.
Inſuper, quòd ipſa ſolùm ſit ſancta. tom. 3. 209.1.
Item, quòd ſit ſponſa Papæ ſucceſſoris Petri. to.3. 35. 2.
Habet proprietatem vineæ, cuius palmitibus veteribus areſcentibus, & reſecatis ſemper noui palmites fœcundiores ſuccedunt. to.16. 344. 14.

*Eccleſia primitiua.*

Eccleſia primitiua docet decem veritates, quibus euertuntur hæreticorum mendacia. to.16. 461. 1; & ſeq.
Eccleſia primitiua debuit erudiri præſentia, vel ſcripto Apoſtolorum. tomo 13. 157. 1.
Eccleſiæ primitiuæ mos referendi ad Papam fidei controuerſias. to.1. 503.2.
Eccleſiæ primitiuæ non fuit opus rerum externarum ſplendore in ſuo ſummo Paſtore. to.2. ex Pighio. 202.1.
Eccleſiæ primitiuæ mos eligendi meliorem in Pontificem. to.1. 21. 1.
Eccleſiæ primitiuæ Patres ſtatuerunt Epiſcopos non debere ordinari, niſi in Eccleſijs maioribus. to.13. 260. 1.

*Eccleſiæ principatus, & dominium.*

Eccleſiæ principatus qualiter fuerit inſtitutus ? to.9. 549. 129.
Eccleſiæ principatus fuit à Chriſto Domino ſoli Petro collatus. to.1. 3. 1.
Eius dominium non eſt tyrannicum, & ſeruorum; ſed Regale, paternum, & paſtorale. to.19. 67. 2.
Ab eius dominio dependent omnes Reges, & Principes. to.19. 68. 2.
Eius dominium conſiſtit in definiendis quæſtionibus aliarum Eccleſiarum, tuendis iuribus, reſoluendis dubijs &c. tom. 19. 68.2.
Eius dominium probat facultas condendi leges. to.19. 69. 1.

*Eccleſiæ priuilegia.*

Eccleſia tria maxima habet priuilegia. to.16. 454.2.
Eccleſiæ priuilegia alia ſunt à Deo, alia à Papa, alia à Cæſare. to.19. 375. 5.
Eccleſiæ priuilegium eſt, quòd cuſtodiatur per Angelos, qui ſunt adminiſtratorij ſpiritus in miniſterium miſſi. tomo 16. 347.9.
Aliud priuilegium ſingulare eſt, quòd nec falli, nec fallere poſſit. to.16. 347. 13; & ſeq.
Inſuper quòd ſit duratura vſque ad ſæculi conſumationem. to.16. 348.13.

*Eccleſiæ promiſſio.*

Eccleſiæ à Deo duo fuerunt promiſſa. to.13. 145.2.

Eccleſiæ Catholicæ fuerunt à Deo promiſſæ benedictiones ſpirituales, ſynagogæ verò carnales. to.18. 335. 1.

Eccleſiæ fuerunt promiſſa bona temporalia, facultates, & diuitiæ. to.19. 110. 2.

*Eccleſiæ propagatio.*

Eccleſia mediantibus Epiſcopis fuit propagata; & illis mediantibus conſeruatur. to. 20. 472. 1; & ſeq.

Sola ſucceſſione Romani Pontificis, & Epiſcoporum poteſt conſeruari. to.20. 469.1; & ſeq.

Sine Epiſcopis propagari non poteſt; quia filij ſine Patribus naſci non poſſunt. to.20. 573.2.

*Eccleſiæ reformatio.*

Eccleſiæ reformatio fieri debet tam in capite, quàm in membris. to.6. 6. 3.

Magis reformatur eccleſia, ſi Papa retineat ſuam poteſtatem apud Principes, quàm reformetur in Concilijs. to.18. 179. 2; & ſeq.

*Eccleſiæ regimen.*

Eccleſiæ regimen non eſt pœnes Principes ſæculares. to.5. 646. 1; & to.18. 466. 1; & ſeq; & to.20. 495. 1; & ſeq.

Eccleſiæ regimen fuit à Chriſto Domino inſtitutum quoad formam, & modum. to.10. 558. 2; & ſeq.

Eccleſiæ regimen. to.3. 803. 1.

Eccleſiæ regimen à Chriſto Domino inſtitutum, nec vnquam mutatum eſt, nec poteſt mutari. to.3. 218. 1.

Eccleſiæ regendæ quid faciendum eſſet, ſi Papa inſaniret, vel captiuus eſſet? to. 3 371.2.

Eccleſiæ regimen quomodò diſtinguatur à regimine politico? to.20. 61. 2.

Eccleſiæ regimen eſt Monarchicum. to. 10. 240. 1; & 248. 1; & to.5. 11. 2; & 645. 1; & ſeq; & to.12. 409. 2; & to.6. 606. 2; & to.8. 301. 1; & ſeq; & to.3. 461. 1; & to.4. 245. 1; & ſeq.

Eccleſiæ regimen eſt Monarchicum, quia eſt perfectiſſimum. to.14. 19. 1; & to.15. 250. 1; & tom. 13. 285. 2; & 583. 1; & tom. 9. 544. 129; & to.18. 470. 1; & ſequen.

Eccleſiæ Rex abſolutus eſt Chriſtus Dominus. to.18. 463. 1; & to.3. 388. 2.

Eccleſiæ regimen eſt de iure Diuino, & eſt ſuperius regimine ſæculari, quia illud benedicit, vngit, & conſecrat. tomo 18. 466.2.

Eccleſiæ regimen eſt Monarchicum ariſtocratiæ admixtum. tom.6. 125. 2; & tomo 3. 430. 1; & to.4. 741. 72; & tom.18. 463.2.

Eccleſiæ regimen eſt perfectum. tomo 10. 157.1.

Eccleſiæ regimen non fuit extinctum ſimul cum Petro, ſed tranſijt in ſucceſſores. tomo 17. 400.2.

Eccleſiæ regimen fuit commiſſum Romano Pontifici ex iure ſucceſſionis. to.16. 522.2; & ſeq.

Eccleſiæ regimen fuit tranſlatum in Petrum. to.19. 10. 2.

Eccleſia meliùs regitur per collationem poteſtatis in Summo Pontifice, quàm in Concilijs. to.11. 460. 1.

Eccleſiæ regimen Monarchicum an ſit abſolutum? to.3. 431. 1.

Quomodò ſumptum fuerit à Vigorio, & Richerio? to.3. 438. 2.

Eccleſia eſt vera, & perfecta Reſpublica, cuius Caput eſt Chriſtus, qui ſolus eſt Iudex ſui Vicarij, qui eſt Papa. tom. 2. ex Adolpho. 80. 1.

Eccleſiæ regimen à Papa nequit immutari. to.4. 63. 2.

Eccleſiæ politia non eſt democratica. tom.4. 278. 4; & 279. 6; & 286. 1; & 737. 43; & to.18. 464. 1; & ſeq.

Eccleſiæ regimen non eſt ariſtocraticum. to.4. 280. 2; & ſeq; & 737. 47; & 284.2; & ſeq; & 282; & 286; & ſeq; & to.17. 122. 1; & ſeq; & 191. 2; & ſeq.

Eccleſiæ cura meliùs ſaluatur per regimen vnius, quàm multorum. to.4. 642. 2; & to.18. 470. 2; & ſeq.

Eccleſia regitur à Chriſto Domino per internum influxum gratiæ. to.4. 641. 1.

Eccleſiæ regimen fuit, & eſt Imperiale. to.4. 742.79.

Eccleſiæ ex principijs fidei repugnat ariſtocratia. to.16. 41. 1; & ſeq.

Eccleſiæ regimen Monarchicum impugnatum fuit ab Euſebianis, qui ariſtocratiam tentarunt in eccleſiam inducere. to.6. 128. 1.

Eccleſia regitur per influxum internum à Chriſto Domino, & per externum à ſuo Vicario. to.15. 222. 14.

Eccleſiæ Regimen eſt Monarchicum, non democraticum, aut ariſtocraticum. to.20. 484. 2; & 504. 2; & ſeq.

Eccleſiæ repugnat regimen democraticum; quia ei repugnat Paſtor ignorans, & ideo repugnat vulgus, cui propria eſt ignorantia, eam regere. to.20. 485. 2; & ſeq.

Eccleſiæ regimen non eſt democraticum immixtum ariſtocratico, & Monarchico. to.20. 488. 2, & ſeq.

Eccleſiæ adminiſtratio viſibilis, & inuiſibilis differunt. to.20. 490. 2.

Eccleſiæ regimen Monarchicum prædictum fuit ab Ezechiele cap. 37. illis verbis: *Rex erit omnibus imperans*. to.20.560.2.

Eccleſiæ regimen eſſe Monarchicum eſt doctrina omnium SS. Patrum. to.20. 538.1.

Eccleſiæ regimen, quod eſt Monarchicum, quomodò permiſceatur cum alijs ſpeciebus regiminis? to.3. 803. 1.

Eccleſia duobus modis regitur, ſcilicet per inſpirationem, & per propoſitionem veritatis credendæ. to.15. 194. 7.

Eccleſia ſemper regitur Spiritu Dei. to. 18. 228. 1; & 301.2.

Eccleſiæ regimen ſpectat ad ſolos Sacerdotes. tomo 18. 202. 1.

Eccleſiæ regimen non eſt Oligarchicum, idèſt paucorum numerus, ſed Monarchicum. to.18. 314. 1.

Eccleſiæ regimen eſt ſupernaturale, non naturale. to.18. 467. 1; & ſeq.

Eccleſiam regendam eſſe inuiſibiliter à Chriſto Domino, & viſibiliter ab eius Vicario, colligitur ex eo, quòd ab eodem Domino, dum eſſet in terris, regebatur etiam viſibili eius præſentia. to.20. 361. 1.

Item probatur ex eo, quòd fuit traditum à Chri-

Digitized by Google

Chriſto Domino eccleſię gubernium. to.20. 361. 2.

*Eccleſiæ Regnum.*

Eccleſiæ Regnum non eſt de hoc Mundo. to.17. 491. 2.
Eccleſiæ Regnum eſt omni Regno excellentius. to.19. 413. 1.
Eccleſiæ Regnum eſt Regnum fidei. to. 19. 366. 2.
Eccleſiæ Regnum diſtinguitur in partem hominum peregrinantium in terra, & partem Regnantium in Cœlis. to.3. 188. 1.
Eccleſiæ Regnum quomodò Sanctum dicatur. to.3. 209. 1.

*Eccleſiæ ritus, & ceremoniæ.*

Eccleſiæ ritus alius Græcus, alius Latinus. to.13. 200. 2.
Eccleſia pro temporum varietate mutauit ritus, & ceremonias. to.7. 223. 1.
Eccleſiæ ritus, & ceremoniæ à quo originem ſumpſerint? to.7. 240. 1; & ſeq.
Eccleſiæ ritus, & ceremoniæ ordinantur ad maiorem Dei cultum. to.14. 586. 2.
Eccleſiæ ritus, & ceremoniæ inſtitutæ à Chriſto Domino, & ab Apoſtolica traditione deſcendentes debent firmiter retineri; ſed inſtitutæ ab Eccleſia poſſunt mutari. to.8. 567. 1; & ſeq.
Eccleſiæ ritus, & ceremoniæ obligant fideles ad obſeruantiam. to.8. 567. 2; & ſeq.
Eccleſiæ ritibus, & ceremonijs nutritur pietas Chriſtianorum. to.14. 587. 1.

*Eccleſiæ ſanctitas.*

Eccleſia ſancta eſt. to.3. 138. 1; & 209; & ſeq.
Eccleſiæ ſanctitas quid importet? to. 3. 202. 1; & ſeq.
Eccleſiæ ſanctitas ex Apoſtolo oſtenditur. to.16. 258. 1; & ſeq.
Eccleſiæ chariſmata, quæ indicant eius ſanctitatem. to.1. 5. 1.
Eccleſia eſt multipliciter ſancta. to.4. 257. 6.
Eccleſia formata eſt ſacramentis. to. 19. 3. 2.

*Eccleſiæ ſanctitas.*

Eccleſia dicitur ſancta, quia Chriſtus Dominus illam mundauit aquæ lauacro; & quia habet firmitatem. to.19. 63. 1; & ſeq.
Item dicitur ſancta propter virtutes; & quia recepit ſanctiones Diuina, & quia Deum ſanctificat; & quia verum Deum colit. to.19. 64. 1; & ſeq.
Quomodò petat remiſſionem peccatorum, ſi ſancta eſt? to.19. 64. 2.
Eccleſia ſemper ſancta fuit in aliquibus. to.19. 64. 2.
Quæ ſanctitas Eccleſiæ militanti competat? to.19. 65. 1.
Eccleſiæ ſanctitas non tollitur per peccata venialia. to.19. 65. 1.
Eccleſiæ ſacramenta ſunt ſeptem, & ſunt cœleſti referta virtute, quam acceperunt à ſanguine Chriſti Domini. to.19. 3. 2.
Eccleſiæ ſanctitati non detrahunt peccata iuſtorum. to.19. 66. 2.

*Eccleſiæ ſapientia.*

Eccleſia facit innoteſcere ſapientiam Principibus, & poteſtatibus in Cœleſtibus. to.9. 499. 14.

*Eccleſiæ ſchiſmata.*

Eccleſia, in qua eſt ſchiſma, non eſt Eccleſia. to.9. 482. 10; & to.3. 29. 1.
Eccleſiam egrediens per ſchiſma, aut per hæreſim nequit ſaluari. to.9. 481. 10; & to.3. 234. 1; & to.1. 3. 1.
Eccleſia ſchiſmatica reconciliata recuperat omnia, quæ amiſerat per ſchiſma. tom. 3. 222. 2.
Eccleſia diuiſionis ſpiritualis eſt expers. to.3. 345. 2.
Eccleſiæ ſchiſmata anarchiam genuerunt, quia Papas multiplicauerunt; & ideo vnitatem Eccleſiæ diuiſerunt. to.19. 400. 1.
Eccleſiæ ſchiſmata ortum habuerunt ex eo, quòd vni Eccleſiæ Paſtori exiſtenti ad tempus non obtemperatur teſte S. Cypriano. to.18. 82. 1.
Eccleſiæ ſchiſma à Photio inchoatum, & à Michaele Ceruiario conſummatum. to. 6. 734. 1.
Eccleſiæ ſchiſma ortum, ex translatione Apoſtolicæ Sedis Auenionem. to.11. 131. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ ſenatus.*

Eccleſiam habere ſenatum quid ſit? to.9. 228. 23; & 234. 76.

*Eccleſiæ ſtabilitas.*

Eccleſia vſque ad Mundi finem eſt permanſura. to.13. 84. 2; & to.2. ex Aluarez. 4. 2; & ſeq.
Eccleſiæ dicta fuerunt ea verba: *Ego vobiſcum ero vſque ad conſummationem ſæculi*. tom.9. 485. 18.
Abſque Papa nequit durare. to.20. 595. 1.
Eccleſia nequit deſtrui, aut deficere vſque in diem iudicij. to.3. 33. 1; & to.4. 252.
Eccleſia nequit durare ſine verbo Dei. to. 14. 578. 2.
Eccleſia firmatur per ſucceſſionem Pontificum poſt Petrum. to.1. 7. 1.
Eccleſia per mortem Petri non fuit priuata capite. to.1. 9. 1.
Eccleſia tempore S.Gregorij non defecit. to.4. 675. 35.
Eccleſia firma eſt. to.3. 187. 2.

*Eccleſiæ ſtatus.*

Eccleſiæ ſtatuum diuerſitas. tom.3. 204. 1; & 216. 2.
Eccleſiæ ſtatus, & diuerſitas graduum eſt de iure Diuino. to.19. 6. 2.
Eccleſiæ triplex ſtatus; ſcilicet Prælatorum, Regularium, & coniugatorum; quorum primus figuratus fuit in Noe, qui rexit arcam, quæ figurauit Eccleſiam; alter in Daniele, qui vitam cęlibem duxit; alter in Iob, qui habuit vxorem, & filios. to. 19. 192. 1; & ſeq.
Eccleſiæ duplex ſtatus; in vno ſub Regibus perſequentibus fuit egena; in altero ſub Regibus obſequentibus domina. tom. 20. 342. 2.
Eccleſiæ ſtatus eſt triplex. to.3. 216. 2.

*Eccleſiæ ſubſidium.*

Eccleſia ſubſidijs temporalibus opportuno tempore à Chriſto fuit ornata. to.5. 783. 2.

*Eccleſiæ ſucceſſio.*

Eccleſiarum ſucceſſiones. to.8. 783. 2.

*Eccleſiæ tabula.*

Eccleſiæ tabulæ ſunt imago libri vitæ. to. 6. 478. 2.

*Eccleſiæ theſaurus.*

Eccleſię theſaurus continet indulgentias. to.7. 221. 2.
Eccleſiæ theſaurus quid ſit, & apud quem reſideat?

ſideat ? to.19. 315. 2; & 327. 1; & ſeq.
Eccleſiæ theſaurus negari non poteſt. to. 19. 327. 2; & ſeq.
Eccleſiæ theſaurus, & claues differunt. to.19. 337. 1.

*Eccleſia tituli.*

Eccleſiarum tituli vnde orti ſint ? to. t7. 302. 1; & ſeq.
Eccleſia quibus titulis honoretur in ſacris Scripturis ? to.18. 345. 2; & ſeq.

*Eccleſiæ traditio.*

Eccleſię traditio an ſit,& quid ſit?to.10.2t0.t.
Quotuplex ſit ? to.10. 2t0. t.
Quaudo cœperit ? to.10. 211. 2.
An habeat æqualem certitudinem cum ſacra Scriptura ? to.1t. 211. 2.
Eccleſiæ traditiones, & Apoſtolicæ quænam ſint ? to.10. 211. 2.
Eccleſiæ traditiones licèt ſcriptæ non ſint, attamen confirmatæ per Apoſtolicam Sedem à fidelibus ſunt obſeruandæ. tom. 16. 419. t; & ſeq.
Eccleſia præter Diuinas Scripturas habet traditiones. to.14. 9. 1.
Eccleſiæ traditiones ſunt certiſſimæ. to.1.7.2.
Eccleſiæ traditiones à Chriſto Domino fuerunt edoctæ. to.19. t8. t.
Habent eandem vim, quam habet Scriptura. to.19. 55. 1.
Eccleſiæ traditiones, & conſuetudines etiam non ſcriptæ ab omnibus fidelibus ſunt obſeruandæ, ſi à Papa ſint approbatæ. to.16. 419. 1.
Eccleſiæ traditiones ſunt clariſſimæ, & apertiſſimæ. to.4. 132. 1.
Eccleſię traditiones quomodò differant à traditionibus Apoſtolicis ? to.8. 277. t.
Eccleſiæ traditiones ſpectant ad ſacrum fidei depoſitum. to.8. 956. 1.
Eccleſiæ traditiones cur ab hæreticis reijciantur ? to.15. 364. 1; & ſeq.
Eccleſiæ traditiones habent æqualem certitudinem, quam habet ſacra Scriptura. to. 8. 277. t.
Eccleſiæ traditiones quomodò à nobis poſſint cognoſci ? to.8. 277. 1.
Eccleſię traditiones ab Apoſtolis deriuarunt. to.t4. 357. 1; & ſeq.
Plures Eccleſiæ traditiones aſſignantur. to.t4. 585. 2; & ſeq.
Eccleſiæ traditiones deſcendunt ex conſenſu vnanimi SS. Patrum. to.8. 963. 1; & ſeq.
Item ex communi conſenſu Paſtorum, & Doctorum, qui omni ſæculo floruerunt. to.8. 966. 1; & ſeq.

*Eccleſiæ tranquillitas.*

Eccleſiæ tranquillitas ante Lutheri hæreſim, qualis fuerit ? to.4. 24t.

*Eccleſiæ tribunal.*

Eccleſia eſt ſupremum tribunal in terris. to.9. 484. t7.
Eccleſiæ tribunal ſolius Dei iudicio eſt ſubiectum. to.2. ex Pighio. 1t3. 1.
Eccleſiæ tribunal ſacros canones ad iudicium vocari non ſinit. to.2. ex Pighio. tt3. 2.

*Eccleſiæ tributum.*

Eccleſia quomodò ſoluat tributum Imperatori ? to.3. 13. 1.

*Eccleſia vacatio.*

Eccleſia mortuo Papa vacare dicitur. to. t8. 128. t0.
Eccleſiæ vacatio eſt quædam inchoata ſucceſſio. to.t0. t5t. t.
Eccleſia dicitur vacare, cùm plures de Papatu contendunt. to.t8. 117. 2.
Eccleſia ſuo viduata Paſtore quot ęrumnis ſit ſubdita ? to.4. 642. 2.
Eccleſiam vacare, vel quaſi vacare habet quandam ſimilitudinem. to.9. 72. 3.

*Eccleſia veritas.*

Eccleſiæ veritas quæ ſit ? 10.4. 241. 2.
Eccleſia vera continuis fulget miraculis. to.10. 76. 2; & t51. 1.
Eccleſiam Catholicam eſſe veram Eccleſiam, eſt de fide. to.t0. 216. 2.
Eccleſiæ veræ ſignum eſt interrupta Prælatorum ſucceſſio. to.4. 675. 32.
Eccleſiæ veritas probatur ex eo, quòd per totum Orbem ſit extenſa; vbique enim reperiuntur Chriſtiani,& Catholici; ſic namque Deus prædixit; vbi hæreſes in aliquo angulo ſunt recluſæ teſte S. P. Auguſtino. to.19. 422. 2, & ſeq.

*Eccleſia viſibilitas.*

Eccleſia eſt viſibilis, non inuiſibilis. tomo 4. 260. 1.
Eccleſia tempore Apoſtolorum fuit viſibilis, & viſibilis vſque ad finem debet permanere. to.t8. 50. 2.
Eccleſia viſibilis eget Paſtore viſibili vltra Chriſtum, qui eſt Paſtor inuiſibilis. to. t8. 470. 2.
Eccleſiæ petra ſemper viſibilis nequit eſſe, niſi Petro in ſe ipſo, & in ſuis ſucceſſoribus. to.19.427. 2.

*Eccleſiæ viſitatio.*

Eccleſiæ cur ſint viſitandæ ? to.t8. 363. t.

*Eccleſiæ vnitas.*

Eccleſia eſt vna ex coniunctione cum ſuo Capite; ſicuti radij Solis vniuntur cum ſuo principio, quod eſt Sol ex S. Cypriano. to.18. 31. 2.
Eccleſiæ vnitas eſt ſpiritualis, non materialis. to.t8. 77. t.
Eccleſiam debere vnum tantùm Paſtorem habere colligitur ex eo; quòd in lege veteri vnum tantùm erat templum, & vnum altare. to.18. 77. 1; & 471. 2.
Eccleſiæ vnitas habet ſuam originem ab vnitate ſui Capitis. to.18. 80. t; & to.4.63.2; & to. 17. 34. t; & ſeq; & 450. 2; & tom. 6. 690. 1.
Eccleſia vna eſt, ſicut Solis vnum eſt lumen, & multi radij; ita vnus eſt Eccleſiæ Pontifex, & multi Epiſcopi, qui reducuntur in vnum Pontificem. to.t8. 80. 2.
Eccleſia vnum Epiſcopum, qui regat omnes Epiſcopos, debet habere. to.18. 82. 2.
Eccleſia eſt vna, quia eſt vnus Deus; vnus Chriſtus, vna fides, vnum baptiſma. to.t8. 82. 2.
Eccleſia vna eſt, quia eſt congregatio omnium fidelium profeſſione fidei, & communione Sacramentorum ſub vno Paſtore legitimo. to. t8. 32. t.
Eccleſiæ omnes vnitatem habent ex vnione ad Eccleſiam Romanam. to.18. 32. 2.
Eccleſia veteris teſtamenti vna fuit, quia ſemper vnum habuit ſummum Sacerdotem. to.t8. 33. t; & 471. 1.
Eccleſia militans debet habere vnum ſupremum Caput, quia eſt exemplar Eccleſiæ

triump.

Digitized by Google

triumphantis, quæ habet vnum Caput ſupremum, qui eſt Chriſtus Dominus. to.18. 33. 1.
Eccleſia eſt vnum Corpus morale, non naturale. to.18. 36. 1; & to.14. 50. 2.
Eccleſia in ſcripturis vocatur nauis, & arca; & ideo ſicuti nauis habet vnum Rectorem, & Arca habuit vnum Noe; ita Eccleſia debet habere vnum Paſtorem. tom.18. 34. 1; & 472. 1.
Eccleſia comparatur ouili; & ideo debet habere vnum Paſtorem, qui illi præſideat. to.18. 34. 1.
Item vocatur domus, & ideo debet habere vnum Patremfamilias, ſiue vnum Oeconomum. to.18. 34. 1.
Inſuper vocatur Regnum Cœlorum iuxta Diuum Gregorium; & ideo debet habere vnum Regem viſibilem, ſicut ipſa viſibilis eſt. to.18. 34. 1; & 472. 1.
Eccleſiæ debuit præfici vnus Paſtor viſibilis, vt illius vnitas,& compago ſeruetur. to.18. 102. 4; & to.5. 22. 1; & to.7. 25. 2.
Eccleſiæ Paſtorem non eſſe vnum eſt contra illum articulum fidei: *Vnam Sanctam Eccleſiam catholicam*. to.18. 102. 5.
Eccleſiæ omnes ſunt vna Eccleſia. tomo 18. 124. 6.
Eccleſiæ vnitas ab vnitate Eccleſiæ Romanæ originem habuit. to.18. 246. 1.
Eccleſia terreſtris ab vno debuit regi. to. 18. 470. 2.
Eccleſia terreſtris debuit habere vnum Principem viſibilem; ſicut Eccleſia cœleſtis habuit vnum Principem, qui pugnauit contra Angelos rebelles, & eſt Michael. to.18. 471. 1.
Eccleſia comparatur exercitui; ideo debet habere vnum Ducem; & mulieri ſpecioſæ; ideo debuit habere vnum ſponſum. to. 18. 472. 1.
Eccleſiam eſſe vnam, & habere vnum Caput, & vnum Paſtorem euidenter colligitur ex illis Chriſti Domini verbis: *Alias oues habeo, quæ non ſunt ex hoc ouili; & illas oportet me adducere; & fiet vnum ouile, & vnus Paſtor*. to.18.472. 2.
Eccleſiam habere vnum caput colligitur ex eo, quòd ſicut vnus Epiſcopus præeſt omnibus Parochis ſuæ diœceſis; & vnus Archiepiſcopus omnibus Epiſcopis ſuæ prouinciæ; & vnus Patriarcha omnibus Archiepiſcopis ſibi ſubiectis; ita vnus Pontifex Summus debet præeſſe omnibus Patriarchis. to.18. 473. 1.
Item colligitur ex neceſſitate mittendi prædicatores per totum Orbem ad diſſeminandum Chriſti euangelium; vnus enim Epiſcopus non habet iuriſdictionem in diœceſim alterius Epiſcopi; & ideo nequit mittere operarios in meſſem illius; conſequenter fuit neceſſarius vnus, qui omnium Eccleſiarum ſollicitudinem haberet. tom. 18, 473. 2.
Item ex vnitate fidei, quæ non poſſet ſaluari niſi eſſet vnus Paſtor in Eccleſia, qui omnes fidei controuerſias dirimeret. tom.18. 474. 1; & to.8. 707. 1.
Eccleſia Romana requirit ad ſui vnitatem, quòd poteſtas omnium Epiſcoporum deriuetur ab vno Papa. to.13. 586. 1.
Eccleſia eſt vnum corpus myſticum perfectiſſimè à Chriſto Domino inſtitutum. to.12. 397. 1.
Eccleſia non habet, niſi vnicum Principem temporalem. to.12. 383. 1.
Eccleſia ſemper vnita manſit cum Chriſto, ideo perpetuam, & ineffabilem habet firmitatem, ob quam nequit errare, & ob quam regitur à Spiritu ſancto. to. 9. 481. 9.
Eccleſia eſt vnita ſpiritualiter cum Chriſto, vt vxor viro; & eius eſt ſponſa, ac eius deſponſatio eſt inſeparabilis, & perpetua. to.9. 499. 14.
Eccleſiæ vnitas non conſeruatur, niſi per vnitatem capitis. to.3. 63. 2.
Eccleſiæ vniuerſalis ex diuinæ prouidentiæ diſpoſitione vnus eſt Rector ſupremus. tomo 3. 64. 2.
Eccleſia veteris, & noui Teſtamenti quomodò vnam Eccleſiam conſtituant? tom. 3. 218.1.
Eccleſiæ corpus myſticum pro ſui conſeruatione exigit vnitatem membrorum præcipuè Sacerdotum. tom.2. ex Pighio. 101. 2.
Eccleſię vnitas ſaluatur per ordinem ad vnam partem omnibus alijs principantem. to.2. ex Pighio. 163. 2.
Eccleſia debet vnum tantùm Paſtorem neceſſariò habere, qui eſt Pontifex Romanus. to.4. 63. 2.
Eccleſia regitur ab vno Paſtore, ſicut exercitus ab vno Imperatore. to.4. 144. 2.
Eccleſiæ Catholicæ vna eſt fides in omnibus Nationibus per totum Orbem diffuſis. to.4. 232. 1.
Eccleſia eſt vnio omnium fidelium habentium veram fidem internam, & externè illam profitentium. to.4. 674. 24.
Eccleſiæ vnitas non ſaluatur per ſolam religionis vnitatem. to.4. 736. 39.
Eccleſiæ vnitatem debet ſeruare quiſquis eius beneficijs optat gaudere. to.16. 336. 2.
Eccleſiæ vnitas in vnitate Calicis, de quo omnes teſte Apoſtolo participamus, conſiſtit. to.16. 337. 2.
Eccleſiæ vnitatem qui non tenet, eſt hoſtis Eccleſiæ, & prophanus. to.16. 337. 6.
Eccleſiæ vnitas eſt exordium noſtræ retributionis. to.16. 338. 7.
Eccleſia ſemper fuit vna in fide Chriſti fundata tam in antiquo, quàm in nouo Teſtamento ſub diuerſis tamen modis, & diuerſis ſimilitudinibus. tomo 16. 344. 8; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas triplex, to.16. 350. 10.
Eccleſiæ vnitas varijs auctoritatibus veteris Teſtamenti demonſtratur. to. 16. 351. 1; & ſeq.
Eccleſiæ vnitatem etiam varij textus noui Teſtamenti deprædicant. tom. 16. 353. 9; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas quo reſcindatur? to.16. 355. 11; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas in Symbolo, vt articulus fidei, fuit nobis propoſita. to.16. 355. 12.
Eccleſię dos præcipua eſt vnitas. to.16. 356. 1; & ſeq.
Eccleſiæ vnitatis proprietates quænam ſint? to.16. 356. 1.

Eccleſiæ vnitas à ſanctis Patribus antiquis adeò fuit commendata. to. 16. 356. 1; & ſeq.
Eccleſiæ vnitatem reſcindere eſt maximum ſcelus. to. 16. 356. 2.
Eccleſiæ quantùm neceſſaria fuerit vnitas? to. 16. 357. 3; & ſeq.
Eccleſiæ omnes per totum Orbem diffuſæ ſiue Patriarchales, ſiue Archiepiſcopales, ſiue Epiſcopales ab vna Eccleſia Romana dependent, & ſunt ei ſubiectæ. to. 16. 401. 1; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas non ſcinditur per manſionum diuerſitatem ad habitationem fidelium præparatarum. to. 16. 409. 2; & ſeq.
Eccleſiæ ſemper fuit neceſſarium vnum Caput ad omnia ſchiſmata tollenda, ſeruandamque vnitatem. to. 17. 24. 2.
Eccleſiæ vnitas dependet à Petri Cathedra. to. 17. 195. 2; & 350. 1.
Eccleſiæ hierarchia colligitur ex vnione Eccleſiarum particularium, in quibus ſunt plures Eccleſiæ, quæ vni Paſtori ſubiacent. to. 17. 196. 1.
Eccleſiæ vnitas interna eſt per fidem, ſpem, & charitatem; externa verò eſt per baptiſmum. to. 17. 448. 2; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas interna, & externa conſeruari nequit, niſi per vnitatem internam, & externam Miniſtrorum. tom. 17. 448. 2; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas inſtituta fuit immediatè à Chriſto Domino in vno Petro. to. 17. 250. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Catholicæ vnitas idem eſt, ac Eccleſiæ Romanæ communio. to. 17. 459. 1.
Eccleſiæ vnitas nedum ex vnitate Paſtoris, ſed etiam ex vnitate ouilis à ſanctis Patribus fuit deducta. to. 17. 536. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ vnitas in tunica inconſutili Chriſti Domini fuit figurata. to. 2. ex Beato Ægidio. 64. 1; & to. 6. 906. 2; & to. 3. 181. 2.
Eccleſia eſt vnum corpus viſibile, quod propterea debet habere vnum caput viſibile. to. 5. 658. 1.
Eccleſia eſt vnum corpus viſibile, & in hoc differt ab Eccleſia triumphantium, quæ nobis eſt inuiſibilis. to. 10. 157. 2.
Eccleſiæ vnitas maiorem habet ſapientiam, & charitatem, quàm quælibet alia vnitas. to. 9. 493. 32.
Eccleſia habet vnum Paſtorem à Chriſto Domino relictum, cùm aſcendit in Cœlum, qui eius gerit vices in terris, ad quem poſſunt fideles recurrere in fidei controuerſijs. to. 4. 630, & ſeq; & 641. 2.
Eccleſiæ quale genus vnitatis Chriſtus contulerit? to. 4. 736. 41.
Eccleſia habere debet vnum Caput viſibile. to. 3. 592. 2.
Eccleſiæ filij vniuntur virtutibus fidei, ſpei, & charitatis. to. 4. 262. 4.
Eccleſiæ vnitas ſcindi non debet. tomo 6. 3. 2.
Eccleſiæ vnitas requirit fidei, & doctrinæ vnitatem. to. 12. 181. 1.
Eccleſiæ vnitas duplex. tom. 10. 157. 1; & 267. 2; & to. 5. 594. 2.
Eccleſiæ vnitas quomodò ſeruetur in vno Paſtore? to. 5. 14. 2.
Eccleſia debuit eſſe vna. to. 12. 397. 1.
Eccleſiæ vnitas probata à ſanctis Patribus. to. 12. 62. 2.
Eccleſiam habere vnum Caput docuit S. Cyprianus. to. 5. 20. 1; & to. 6. 905.
Eccleſia ſemper remanet eadem numero mutato etiam Pontifice. to. 10. 172. 2.
Eccleſia Chriſti ſemper ſollicita eſt in vnitate ſeruanda. to. 8. 181. 2.
Eccleſiæ vnitati repugnat regimen plurium Iudicum ſupremorum non ſubordinatorum. to. 8. 379. 2.
Eccleſiæ vnitas deducitur etiam ex vnitate cultus eccleſiæ, ex ordine, & connexione membrorum cum Capite. to. 8. 708. 1.
Item ex vnitate Cathedræ. to. 8. 710. 1.
Eccleſia eſt vna, vnus ad tempus Sacerdos, & vnus Iudex vice Chriſti. to. 7. 3. 2.
Eccleſia habet vnum Pontificem, non vnum numero, ſed ſucceſſione. to. 7. 148. 2; & to. 4. 168. 1.
Eccleſiæ vnitas eſt in baptiſmo. tom. 7. 747. 1.
Eccleſia eſt vnum corpus myſticum, cuius caput eſt Chriſtus. tom. 15. 196. 21; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas colligitur ex illis verbis: *Paſce oues meas*. to. 15. 209. 6.
Eccleſiæ vnitatem non credens diuiſus eſt ab eccleſia. to. 15. 213. 26.
Eccleſiæ vnitas comparatur vnitati Dei, & eccleſiæ cœleſtis. to. 10. 45. 2.
Eccleſia eſt vnum corpus viſibile. to. 10. 158. 1.
Eccleſiæ neceſſarium fuit vnum caput viſibile. to. 10. 247. 2.
Eccleſia quomodò ſit vna? to. 10. 267. 2; & to. 3. 201. 1.
Eccleſia habet vnum corpus, & vnum caput. to. 9. 210. 171.
Eccleſia Chriſti incorrupta eſt, vnam domum nouit, vnius cubiculi caſtitatem in caſto pudore cuſtodit. to. 9. 236. 8.
Eccleſia eſt vnita ſpiritualiter Chriſto Domino, ſicut viro vxor. to. 9. 499. 54.
Eccleſia eſt vnum corpus myſticum, & ideo habet vnum corpus homogeneum. tom. 9. 613. 308.
Eccleſia nequit habere plura capita ſuprema ſimul. to. 13. 165. 2.
Eccleſia tota ſicut dicitur vnum corpus myſticum per ſimilitudinem ad corpus naturale hominis; ita Chriſtus, & Papa dicitur Caput eccleſiæ myſticum per ſimilitudinem ad caput naturale hominis. to. 13. 307. 1.
Eccleſia quomodò dicatur vna per fidem, ſpem, & charitatem? to. 13. 379. 1.
Eccleſiæ corpus dicitur recipere, habere, & exercere operationes propter vnionem membrorum cum Capite eccleſiæ. to. 13. 383. 1.
Eccleſiæ conuenientiſſimè aſſignatum fuiſſe vnum caput viſibile eſt de fide. to. 3. 592. 1; & ſeq.
Eccleſia Chriſti ſemper fuit vnum ouile. to. 14. 564. 1.
Eccleſia eſt vnum corpus, cui vnum ſolùm congruit caput. to. 6. 52. 1; & to. 5. 88. 1; & ſeq; & to. 1. 4. 2.
Eccleſiæ conuenit vnum caput propter ſimilitu-

litudinem cum eccleſia triumphante, cum ſynagoga, & cum corpore naturali. to.14. 567. 1.
Eccleſiæ vnitas magis oſtenditur. to. 1. 1. 2; & 424. 1; & ſeq; & to. 3. 138. 2; & 180. 1; & to.4. 257. 2.
Eccleſiæ perpetuitas habetur ab vnitate. to.1. 6.
Eccleſiæ vnitas multipliciter accipitur. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 13. 2; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas conformatur cum vnitate Dei, & Eccleſiæ cœleſtis. to.10. 45. 2.
Eccleſiæ fuit ſimpliciter neceſſarium vnum caput viſibile. to.2. ex Turrecrem. 7. 1; & to.10. 247. 2.
Eccleſiæ vnitati non fuerunt datæ claues à Chriſto Domino, ſed Petro. tom. 14. 49. 2.
Eccleſia vna eſt, & diuiſa eſſe non poteſt. to.3. 28. 2.
Eccleſia tripliciter dicitur vna. tom. 3. 202. 2.
Eccleſia quomodò ſimul ſit vna, & ſeptuplex? to.3. 204. 1.
Eccleſiæ vnitas non tollit diuerſitatem morum, & rituum. to.3. 205. 1.
Eccleſiam Catholicam eſſe eſſentialiter vnam eſt de fide. to.3. 461. 2.
Eccleſiæ vnitas quantùm ſit neceſſaria eius conſeruationi? to.16. 357. 2; & ſeq.
Eccleſia Catholica eſt vna, quia eſt *terra labij vnius*; vnam enim fidem confitetur. to.19. 423. 2.
Eccleſiæ vnitatis confeſſio eſt omnino neceſſaria ad fidem. to.1. 3. 2.
Eccleſia Catholica eſt vna, quia eſt Corpus Chriſti, qui nequit eſſe, niſi vnius corporis caput. to.4. 223. 1.
Eccleſiæ vnitas ratione capitis, & fidei comprobatur. to.19. 129. 2; & ſeq.
Eccleſia eſt vna ex præputio, & circunciſione; quia Chriſtus Dominus lapis angularis fecit vtraque vnam. to.19. 132. 2.
Eccleſiæ vnitas ex Sacramentorum adminiſtratione deducitur. tom. 19. 133. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Monarchia debet habere ſummam vnitatem; quia figurata fuit in tunica inconſutili Chriſti Domini. tom.19. 229. 2; & 423. 2.
Eccleſiæ Monarchia prædicta fuit à Daniele. to.19. 229. 2.
Eſt perfectiſſima omnium, quæ fuerunt propter ſtabilitatem, fortitudinem, amplitudinem, & dominij plenitudinem. to. 19. 231. 1.
Eccleſiæ vnitas nequit ſeruari, niſi habeat vnum ad tempus Paſtorem. to.19. 425. 2; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas ex principijs naturæ colligitur; vt in apibus, exercitu, ramis reſpectu ſtipitis &c. to.19. 426. 1.
Eccleſiæ communitas quomodò differat à communitate laica? to.19. 492. 1.
Eccleſiæ vnitas ab vnitate capitis dependet. to.20. 483. 2; & 507. 2.
Eccleſiæ vnitas à Chriſto Domino deſcripta. to.20. 508. 1.
Eccleſiæ vnitas probatur ex conſenſu veteris eccleſiæ. to.20. 520. 2; & ſeq.
Eccleſiæ vnitas requirit, quòd omnes fideles conueniant in fide. to.13. 284. 2.
Eccleſiæ vnitas quid ſit, & vnde ſumatur? to.13. 287. 2.
Duplex eſt. to.13. 287. 2; & 311. 1.
Eccleſiæ vnitatem deſcripſit S.Cyprianus Epiſcopus. to.1. 421. 2.
Eccleſiæ vnitas in tunica inconſutili Chriſti Domini fuit figurata. to.9. 285. 85.
Eccleſiæ vnitas principaliter attenditur. to.9. 387. 25.

*Eccleſiæ vniuerſalitas.*

Eccleſia dicitur vniuerſalis dupliciter. to. 6. 444. 1; & to.17. 245. 1.
Eccleſia vniuerſalis dupliciter dicitur iudex, & norma in definiendis fidei controuerſijs. to.16. 541. 2.
Eccleſia vniuerſalis non fuit æquè commiſſa omnibus Apoſtolis. to.8. 503. 2.
Eccleſia vniuerſalis eſt illa, ad quam ordinatur Papæ poteſtas. to.13. 404. 1.
Eccleſia vniuerſalis per Concilium generale Sede vacante repræſentatur. to. 9. 226. 3; & ſeq.
Eccleſiæ vniuerſalis conſenſus eſt argumentum poteſtatis Papæ. to.11. 553. 1.
Eccleſia vniuerſalis cur vocetur Catholica? to.2. ex Turrecrem. 60. 1.
Eccleſia vniuerſalis multipliciter dicitur Catholica. tom.4. 257. 4; & ſeq; & 258. 1; & to.3. 206. 2; & ſeq.
Eccleſia Chriſti per totum Orbem diffundenda fuit. to.15. 304. 2.
Eccleſia Catholica quare dicatur Apoſtolica, non autem dicatur Eccleſia Chriſtiana; cùm Chriſtus ſit fundamentum principale, & primarium; Apoſtoli verò fundamentum ſecundarium, & minùs principale fundatum ſupra ipſummet Chriſtum? tom. 4. 259. 5.
Eccleſiæ vniuerſalis Primatis munus quodnam ſit? to. 1. 42. 2.
Eccleſia à Chriſto Petro collata non eſt hæc, vel illa, ſed tota eccleſia vniuerſalis. to.13 237. 1.
Eccleſia vniuerſalis non dicitur Prophetica ſed Apoſtolica, quia Apoſtolorum doctrina fuit vberior, & manifeſtior, quàm doctrina Prophetarum. to.4. 259. 6.
Eccleſia quare, & quomodò dicatur vniuerſalis? tom. 13. 415. 1; & to. 16. 278. 2; & 455. 1.
Eccleſiæ vniuerſalis curam, & diligentiam qualem debeant habere omnes fideles? to.16. 410. 1; & ſeq.
Eccleſia vniuerſalis tota ſimul nequit eſſe Iudex infallibilis controuerſiarum fidei. to.9. 717. 2.
Eccleſia Sede vacante eſt imperfectè vniuerſalis, quia capite viſibili caret. tom.3. 398. 1.
Eccleſia vniuerſalis non repræſentatur à Concilio non includente Papam. to.3. 186. 1; & ſeq.
Eccleſia nequit verè, & propriè dici vniuerſalis, niſi accipiatur ſimul cum ſuo capite viſibili, quod eſt Papa. to.3. 186. 1.
Eccleſia vniuerſalis viſibilis ſola poteſt ſaluare, quia extra illam ſalus eſſe non poteſt. to.16. 456. 1.
Eccleſiam vniuerſalem deſerentes ſunt ſacri coniugij violatores. to.16. 456. 2.

Eccleſia vniuerſalis vacante Sede, ſi debeat congregare Concilium, illud debet congregare in eo loco, in quo vacat Eccleſia. to.9. 42. 210.

Eccleſia vniuerſalis Apoſtolica, & Sedes Apoſtolica differunt. tom. 6. 592. 1; & 627. 2.

Eccleſia vniuerſalis ibi eſt; vbi eſt remiſſio peccatorum. to.9. 487.20.

Eccleſiæ vniuerſalis mutatio quoad mores, non quoad fidem. to.10. 153. 1.

Eccleſia vniuerſalis realiter eſt in electis. to.3. 33. 1.

Eccleſiæ vniuerſalis gradus. to.3. 204. 2.

Eccleſia vniuerſalis traxit S.P. Auguſtinum in ſuum gremium conſenſu populorum, auctoritate miraculis inchoata, ſpe nutrita, charitate aucta, auctoritate firmata, ſucceſſione Sacerdotum, & nominis vniuerſalitate. to 7. 4. 2.

Eccleſiæ vniuerſalis nota ex S. P. Auguſtino eſt, quòd abſcondi non poſſit, quia per totum Orbem eſt manifeſtata; quo hęreticorum Sectæ, vtpotè in Mundi angulo concluſæ, euertuntur. to.15. 320. 2; & ſeq.

Eccleſia vniuerſalis dicitur Apoſtolica; quia ab Apoſtolis ſine vlla interruptione ſuam ducit originem. to.15. 309. 1; & ſeq.

Eccleſiæ vniuerſalis tutelam tenentur ſuſcipere Imperatores, & Reges Chriſtiani. tomo 1. 73. 2.

Eccleſiæ vniuerſalis vtilitati conferunt varia munera in ipſa diſtributa. to.1. 70. 1.

Eccleſiæ vniuerſalis vtilitati confert plurimùm cogere Concilia. to.1. 70. 1.

Eccleſia vniuerſalis Apoſtolica eſt. tom. 3. 138. 1; & 214. 1; & ſeq; & to. 2. ex Aluarez. 7. 1.

Eccleſia vniuerſalis habet formam Hierarchiæ à Dei prouidentia diſpoſitæ. tom.1. 41. 2.

Eccleſia vniuerſalis quare dicatur repręſentari à Concilio, & non eſſe Concilium? to.3. 385. 2.

Eccleſia vniuerſalis à Chriſto Domino fuit condita. to.1. 2. 1.

Eccleſiæ vtilitati maximè eſt fauendum. tomo 18. 108. 11.

Eccleſię negotijs nequeunt ſe immiſcere Principes ſæculares. to.18. 107. 8.

Eccleſia fuit ſine Principibus ſęcularibus vſque ad Philippum Imperatorem. tom. 18. 467. 2.

Eccleſia vniuerſalis nomine ouium cur ſignificata? to.18. 491. 2.

Eccleſiæ perſonam gerere eſſe poteſt dupliciter. to.18. 482. 1; & 486. 2.

Eccleſiæ vniuerſalis figura eſt Cœli firmamentum; duo autem Luminaria ſunt figuræ duarum principaliorum Dignitatum, ſcilicet Pontificatus, & Regni. tomo 13. 420.

Eccleſiæ vniuerſalis neceſſitatibus quomodò teneantur ſubuenire omnes Chriſtifideles? to.4. 698. 34.

Eccleſia vniuerſalis deſignata fuit in linteo demiſſo ipſi Petro, quod plenum erat ex omni genere animalium. to.4. 30. 1.

Eccleſiæ vniuerſalis iudicium quomodò ſit maius Papæ iudicio? to.9. 508. 70.

Eccleſiæ vniuerſalitas, & fides ex Euangelio colligitur. to.4. 167. 2; & ſeq.

Eccleſiæ vniuerſalitas deſignata fuit per ſagenam miſſam à Petro in mare ex omni genere piſcium congregante; idèſt ex omnium hominum nationibus gentes colligente. to.4. 40. 2.

Eccleſia vniuerſalis perficitur ſacramentis à Chriſto Domino inſtitutis, quæ omnibus venientibus ad Eccleſiam poſſunt conferri. to.3. 64. 1.

Eccleſiæ vniuerſalis theſaurum diſpenſare cur ſpectet ſolùm ad Papam? to.9. 699.2.

Eccleſiæ vniuerſalis ſuffragia in charitate fundari quomodò ſit intelligendum? to.9. 688. 2.

Eccleſia vniuerſalis ad totum Mundum extenditur. to.13. 266. 2.

Eccleſiæ vniuerſalis ſacerdotium eſt dignius ſacerdotio ſynagogæ. to.1. 25. 2.

Eccleſiæ vniuerſalis amplitudo monſtratur. to.4. 308; & 309. 2; & ſeq.


*Eccleſiæ diſtributio in Eccleſias particulares.*


Eccleſia diſtribuitur per diſtributionem accomodam. to.9. 655. 1.

Diſtribuitur in Orientalem, & Occidentalem. to.4. 310. 4.

Eccleſia diuiſa fuit in tres partiarchatus, ſcilicet Antiochenum, Alexandrinum, & Romanum. to.4. 310. 4.

Eccleſię diſtributio in prouincias. to.4. 372. 1; & ſeq.

Eccleſiæ ab Apoſtolis fuerunt diſtributæ in ſex Autocephalias, tres Patriarchales, & & tres Exarchicas, vni tamen capiti ſubiectas. to.6. 125. 2.

Eccleſiæ Cathedralis dignitates ſunt Epiſcopatus, Archipresbyteratus, Archidiaconatus, Primicerium, & Præpoſitura. to.5 539. 16; & ſeq.

Eccleſiarum Cathedralium Cononici quas qualitates debeant habere? to.5. 542. 26; & ſeq.

Eccleſiarum Cathedralium magiſtri ſcholæ, & ſacriſtæ officia. to.5. 542. 24; & ſeq.

Eccleſiarum Cathedralium diſtributiones, lucra, & exemptiones pro Canonicis. to.5. 544. 29; & ſeq.

Eccleſiæ fundatæ immediatè fundatę ab Apoſtolis. to.8. 783. 2.

Eccleſiæ, quæ ſunt in partibus infidelium, iam deſtructæ. to.14. 347. 2.

Eccleſiarum diuiſio non tollit ſubordinationem ad Eccleſiam Romanam. to.14. 494. 1.

Eccleſiæ Orientalis Epiſtola ad Agapetum Papam. to.7. 163. 1.

Eccleſiæ particulares non habent vim obligandi totam Eccleſiam. to.15. 5. 8.

Eccleſiæ quæ fuerint à Gothis donatæ? to.1. 480. 1.

Eccleſijs Cathedralibus vacantibus an poſſit dari Viſitator, & adminiſtrator, & à quo? to.9. 44. 220.

Eccleſiæ Orientales, Meridionales, & Occidentales aduersùs Eccleſiam Romanam non potuerunt ad ſe transferre Papatum. to.3. 21. 2.

Eccleſia nequit ædificari, niſi Epiſcopus illic crucem figat, atrium deſignet, & ponat primum lapidem. to.3. 115. 1.

Eccleſiæ Orientales Papæ ſemper fuerunt ſubiectæ. to.14. 177. 1.
Semper confeſſæ fuerunt Eccleſiam Romanam eſſe infallibilem in decidendis fidei quæſtionibus. to.6. 636. 1; & ſeq.
Semper crediderunt omnem eccleſiam ſubeſſe appellationibus ad Romanum Pontificem. to.6.600. 1; & ſeq.
Eccleſiarum Orientalium antiqua conſuetudo miniſtrandi confirmationem ſimul cum baptiſmo. to.5. 625. 1.
Eccleſiæ patriachales omnes defecerunt à fide ſola excepta Eccleſia Romana. tom.5. 668. 2; & to. 12.179. 2.
Eccleſiæ inueſtituras recipientes de manibus laicorum excommunicationem incurrunt. to.5. 712. 1.
Eccleſiæ Orientis, & Occidentis ſemper retulerunt ſuas cauſas maiores ad Papam.to.6. 607. 1.
Eccleſiæ dedicatio. to. 2. ex Alano. 22.1; & ſeq.
Eccleſiæ Cathedralis erectio ad ſolum Papam pertinet. to.4. 520.139.
Eccleſiæ Cathedralis adminiſtratio à ſolo Papa poteſt conferri. to.4. 520. 150.
Eccleſiam ædificari in loco exempto ſolus Papa poteſt concedere. to.4. 522. 173.
Eccleſiæ, quæ defecerunt à Sede Apoſtolica, nullam penitus formam iam habent. to.4. 643. 1.
Eccleſia Orientalis confeſſa eſt Petrum Romę fuiſſe. to.1. ex Ecchellenſi. 51.1.& ſeq.
Eccleſiæ Italiæ ſemper fuerunt ſubiectæ Romanæ Petri Cathedræ. tomo 3. 791. 2;& ſeq.
Eccleſiarum Æthiopiæ, Ægypti, & Ruſciæ legationes ad Sedem Romanam tempore Clementis VIII. to. 16. 139. 2.
Eccleſiæ omnes totius Occidentis à S. Petro fuerunt inſtitutæ. to. 11. 216. 93.
Eccleſia Epiſcopalis non eſt ſupra Epiſcopum, ſed Epiſcopus ſuper eccleſiam. to.15. 666. 102.
Eccleſiæ dedicatio quomodò ſit celebranda? to.18. 355. 1; & ſeq.
Eccleſiaſtica beneficia quibus ſint conferenda? to. 18.359. 2; & ſeq.
Eccleſiæ bona non ſunt alienanda.to.18.361. 1; & ſeq.
Eccleſia alia eſt generalis,quæ vltra propriam particularem ditionem habet annexum Eccleſiæ primatum, vt Eccleſia Lateranenſis; alia eſt ſpecialis, quæ habet poteſtatem ſolùm in particularem, & limitatam diœceſim. to.10. 147. 2; & to.13. 326. 1.
Eccleſiæ multæ, & diuerſæ efficiunt vnam Eccleſiam; quia omnium eſt eadem doctrina, eadem ſacramenta, & ritus ijdem. to.19. 423. 2.
Quæ dicuntur de Eccleſia vniuerſali, nequent conuenire cuilibet Eccleſiæ particulari diuiſiuè acceptæ. to.9. 655. 1.
Eccleſię particulares quomodò ſoluant tributum Imperatori? to.3.13.1.
Eccleſiam aliquam particularem vendere, vel vendere illius epiſcopatum eſt vendere Spiritum Sanctum. to.9. 98. 13.
Eccleſia Orientalis antiquitus ita erat diuiſa ab Eccleſia Occidentali,vt non ſe immiſceret in illius negotijs. to.4. 310. 4.
Eccleſijs Orientalibus præfuerunt Patriarcha Antiochenus, qui regebat quindecim prouincias; & Patriarcha Alexandrinus, qui præerat nouem prouincijs, & Ægypto; Eccleſijs autem Occidentalibus ſolus præfuit Patriarcha Romanus, tomo 4. 310. 4.
Eccleſiæ diuiſio in prouincias facta fuit primùm ab ipſis Apoſtolis. to.4. 373. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Africæ, Galliarum, & Hiſpaniarum in diuerſas quoque prouincias fuerunt diuiſæ. to.4. 374. 2.
Eccleſia vtriuſque Mauritaniæ vnicam tantùm prouinciam conſtituit. tom.6. 228. 2.
Eccleſia Africana diuiſa fuit in quinque Prouincias; nempe Bizacenam, Numidiæ, primam, & ſecundam Mauritaniam,& Tripolitanam; ſed Tripolitana fuit Patriarchatui Alexandrino ſubiecta. tom.6.229. 1.
Eccleſia Apoſtolica eſt triplex;prima,quæ habuit Apoſtolorum Sedem, vt Romana,Antiochena,& Alexandrina;ſecunda,quæ fundata fuit ab Apoſtolis; vt Hieroſolymitana, Corinthiaca, Epheſina, Philippenſis, Theſſalonicenſis, & Ancyrana; tertia verò, quæ fundata fuit ab Apoſtolorum Diſcipulis. to.6. 193. 1.
Item diuiſa fuit in tres Eccleſias Antocephalas exarchas, quæ fuerunt Eccleſia Heraclæenſis, Epheſina, & Cæſarienſis. to.6. 193.1.
Eccleſia Italica diuiſa fuit in quatuor Eccleſias Metropoliticas, ſcilicet Romanam, Mediolanenſem, Aquileienſem, & Calaritanam. to.6. 112.1; & ſeq.
Eccleſia Regni Cypri in eccleſiarum diſtributione fuit ſubordinata Patriarchæ Antiocheno. to.3. 710. 2.
Eccleſia Heroſolymitana ſuffecta fuit Cæſarienſi Epiſcopo Paleſtinæ Metropolitano. to.2. ex Pighio. 43. 1.
Eccleſia Illyrica Patriarchatui Romano fuit ſubiecta. tom.20. 130. 1; & tom.6. 323. 2.
Eccleſia Africana ſemper habuit hierarchiam ab alijs eccleſiam diuiſam. tom. 6. 225. 1.

*Eccleſia Romana.*

Eccleſia Romana oppugnata ab Hæreticis magis creuit. to.8. 751. 2.
Eccleſię Romanæ fuit promiſſa firmitas à Chriſto illis verbis: & portæ inferi non præualebunt, aduersùs eam. tomo 8. 746. 2.
Eccleſia Romana numquam mutauit fidei doctrinam. to.8. 756. 1;
Eccleſia Romana per Euam fuit ſignificata. to.14. 338.1.
Eccleſia Romana fuit à Chriſto fundata. to.14. 340. 1.
Eccleſia Romana dicitur ſacroſancta, idèſt Mater eccleſiarum Sanctarum. to.14. 347. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana fuit ſemper ſuper alias Eccleſias patriarchales. tom. 14. 388. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana propter Fundatorem Chriſtum nequit maculari. to.14.383. 1.

Eccleſia Romana ſola ſemper habet ſupremum Iudicem controuerſiarum fidei. to.7. 3. 1.
Eccleſia Romana eſt fundamentum aliarum eccleſiarum. to.7. 147.2.
Eccleſia Romana omni præfertur eccleſiæ. to.6. 25. 87.
Eccleſia Romana in ſignum ſpecialis Domini aliquos caſus ſibi reſeruat. tom.6.26. 91.
Eccleſia Romana corrigit decreta omnium Conciliorum. to.9. 28.99.
Eccleſiæ Romanæ iudicium eſſe immobile, & inappellabile teſtatur S. P. Auguſtinus. to.6. 527. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ debent referri cauſæ maiores. to.6. 605.2.
Eccleſia Romana habet ſollicitudinem omnium eccleſiarum. to.6. 607. 1.
Eccleſia Romana non differt à Sede Apoſtolica. to.8. 315. 1.
Eccleſiæ Romanæ decreta ab omnibus ſunt obſeruanda. to.14. 68. 2; & 71. 1.
Eccleſiæ Romanæ decreta ex cathedra ſunt obiectum fidei. to.15. 25.122.
Eccleſia Romana nequit eſſe ſine Papa, quia ſponſa nequit eſſe ſine ſponſo. to.15.295. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ puritas fuit ſemper ſeruata inter tot hæreſes. to.15. 301. 1.
Eccleſia Romana excommunicando hæreticos ſemper tradidit Sathanæ. to. 15.301. 1.
Eccleſiæ Romanæ doctrina à nullo vnquam Concilio fuit reprobata. to.15. 324. 1.
Eccleſia Romana ſemper ſeruauit veram fidem. to.15. 326.2;& ſeq.
Eccleſia Romana quomodò ſit ſupra cæteras eccleſias? to.3. 18. 1.
Eccleſiæ Romanæ Præfectus toti Orbi præficitur. to.3. 20. 2.
Eccleſiæ Romanæ, & Vrbis quomodò Deus ſpecialem habeant prouidentiam? to. 3. 21. 2.
Eccleſiæ Romanæ dignitas in quo conſiſtat? to.3. 21. 2.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas ex verbis Iuſtiniani Imperatoris colligitur. tom. 3.274. 1.
Eccleſiæ Romanę excellentia ſuper omnes eccleſias. to.3.274. 1.
Eccleſia Romana ſola inter alias eccleſias fidem ſeruauit ita, vt in illa nunquam fuerit error. to.16. 383.1.
Eccleſia Romana cæteris antecellit, & monarchiam obtinet tamquam potior cæteris. to.13. 194. 2;& ſeq.
Eccleſia Romana à ſolo Chriſto fundata omnes dignitates fundauit. to.13.352.1.
Eccleſia Romana quare dicatur mater, & mulier? to.13. 407. 1.
Eccleſia Romana tribuit ius, & auctoritatem Sacris Canonibus, ſed eis illam non alligault. to.13. 549. 2.
Eccleſia Romana in exercendis iudicijs, & reis puniendis mitis, & pia.to.13. 760. 1. & ſeq.
Eccleſia Romana ſola eſt Sedes ſuprema de iure Diuino. to. 7. 5. 1.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas non cepit tempore Conſtantini, aut Phocæ. tom.3. 20. 2.
Eccleſia Romana numquam defecit in doctrina, aut moribus. to.16. 454.1.
Eccleſia Romana numquam defecit ab eo ſtatu, in quo fuit primis quingentis annis. to.16.458. 2.
Eccleſiæ Romanæ fundator fuit D. Petrus. to. 16. 515. 1.
Eccleſiæ Romanæ Epiſcopus fuit D.Petrus. to. 16. 519. 2.
Eccleſiæ Romanę auctoritas ab Hęreticis impugnata. to.16.310.1.
Eccleſiæ Romanæ ius, & poteſtas ex Concilijs probata. to.16. 319. 1.
Eccleſia Romana iure Diuino eſt prima inter omnes eccleſias. to.2. ex Turrecrem. 32.2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ nomine quid intelligatur? to.2. ex Turrecrem. 32. 2.
Eccleſiæ Romanæ diſcrimen ab alijs ecclesijs. to.2. ex Turrecrem. 32. 2.
Eccleſia Romana verbo Dei fuit firmata. to.2. ex Turrecrem. 41. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ omnes eccleſiæ ſunt copulandæ, quia omnes ab illa proueniunt. to.2. ex Turrecrem. 41. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ multæ prærogatiuæ, & excellentiæ. to. 2. ex Turrecrem. 42. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana cur dicatur, & dicta fuerit catholica? tomo 2. ex Turrecrem. 60. 1.
Eccleſia Romana declarata fuit à Chriſto, non ab homine, caput, & Mater omnium eccleſiarum. tom.2. ex Aluarez. 2. 1;& 9. 1.
Eccleſiæ Romanæ omnes aliæ eccleſiæ ſiue Archiepiſcopales, ſiue patriarchales ſubditæ ſunt, & ab ea dependent. to.16.401. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana habuit primatum à Chriſto, & à Petro Principe Apoſtolorum; non autem ab Imperatoribus, vt Eccleſia Conſtantinopolitana. to.17. 291.2.
Eccleſia Romana à S.Cypriano Petri cathedra fuit appellata. to.17.34. 1.
Semper habuit annexum Apoſtolicæ cathedrę principatum. to.17.43. 1.
Eſt mater omnium Eccleſiarum, & ab ea omnes Epiſcopi habent ſuam conſecrationem, & dignitatem. to.17. 141. 2.
Eccleſia Romana dicitur catholica influxiuè, quia tanquam caput omnium Eccleſiarum influit in illas auctoritatem. to.17. 246. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana quomodò ſecundùm diuerſas conſiderationes ſit vniuerſalis, & particularis. to.17.247.5; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ poteſtas ad nulla confinia locorum ab vllo vnquam Concilio fuit reſtricta. to.17.248.1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ regiones Suburbicariæ quæ fuerint? to.17. 249. 2;& ſeq;& 251. 1; & ſeq; & 252. 1; & ſeq.
Præter ditionem ſui Patriarchatus habuit ſemper adminiſtrationem omnium Eccleſiarum totius Orbis. to.17. 251. 2; & ſeq; & 253.1; & ſeq.
Ad illam refertur probatio fidei tanquam ad lapi-

lapidem Lydium . to.17.254.1.
Semper habuit Cathedræ Apoſtolicæ titulum teſte S.P.Auguſtino . to.17.254.2.
Non eſt ei præferenda Eccleſia Hieroſolymitana . to.17.260.1.
Iure Diuino, non iure poſitiuo, habet poteſtatem in omnes eccleſias . to. 17. 264. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana probauit ſolos canones Conſtantinopolitanos, qui continent damnationem Macedonij . to.17.275.2.
Eſt origo vnitatis omnium eccleſiarum . to. 17.195.2; & 230.1.
Eccleſia Romana eſt origo Sacerdotalis dignitatis . to.17.452.2.
Eſt faſtigium Sacerdotij, Sedes Petri, vinculum fidei, honor Collegij, & gluten concordiæ . to.17.452.2.
Eſt vnitas, radix, & matrix eccleſiæ catholicæ . to.17.453.2.
Eſt petra, ſupra quam tota eccleſia fuit ædificata . to.17.454.1.
Eſt principatus Apoſtolicæ Cathedræ, Apoſtolici Sacerdotij, & epiſcopatus . to. 17. 454. 2.
Eſt Caput fidei, omnium eccleſiarum, potentior principalitas, potior auctoritas, & prior locus . to.17.455.1; & ſeq.
Eſt prima Sedes habens curam omnium aliarum Sedium epiſcopalium . to.17. 456. 1; & ſeq.
Eſt portus tutiſſimus, vbi ſolùm veram ſecuritatem inueniunt omnes ad illam recurrentes . to.17.456.2; & ſeq.
Eccleſia Romana quos in communionem recepit, ab omnibus eccleſijs fuerunt recepti; & quos reiecit, ab omnibus fuerunt reiecti . to.17.458.2.
Eccleſiæ Romanæ non communicans ſemper fuit habitus ſchiſmaticus . to.17.458.2.
Eccleſia Romana, & Petri Cathedra eadem eſt . to.17.458.2.
Eccleſiæ Romanæ communio idem eſt, ac totius eccleſiæ vnitas . to.17.459.1.
Eccleſiæ Romanæ fides, & poteſtas fuit ſemper toti Orbi manifeſta . tom.17.459.2; & ſeq.
Illi fuerunt ſubiecta omnia Concilia . to. 17. 466. 1; & ſeq.
Extra illam Concilia Oecumenica celebrari non poſſunt . to.17.469.2.
Quas hæreſes damnauerit, & quas perſecutiones ab hæreticis paſſa fuerit? to.17.474.1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ ſolùm poſſunt congruere ea, quæ de eccleſia in Scripturis leguntur . to.17.483.2; & ſeq.
Ad ipſam, non ad eccleſias Hæreticorum, à Paganis miſſi fuerunt Legati . tomo 17. 485. 2.
Eccleſiæ Romanæ vniuerſalitas quomodò ſit explicanda? to.17.375.1.
Eccleſia Romana ſolùm habet notas veræ eccleſiæ, quæ errare non poteſt . to.18.52.1.
De fide eſt eam eſſe veram eccleſiam . tom.18. 58. 2.
Eccleſia Romana ſola habet notas veræ eccleſiæ . to.15.555.16.
Eccleſiam Romanam habere ius appellationis ex toto Orbe eſt de iure Diuino . to.3. 634.2.
Eccleſiæ Romanæ ſolùm conuenit titulus eccleſiæ Apoſtolicæ; quia ab Apoſtolis ſine vlla prorſus interruptione ſuam ducit originem . to.15.309.1; & ſeq.
Habuit ius appellationis ſemper reſpectu omnium eccleſiarum totius Orbis vſque ad annum 800. to.3.624.2.
Ad ipſam appellandum eſſe ab eccleſijs cunctarum gentium pro dirimendis fidei controuerſijs ſtatutum fuit in Concilio Sardicenſi . to.3.630.1.
Omnes eccleſias ad eccleſiam Romanam appellare eſt de iure Diuino, non humano . to.3.634.2.
Eccleſiæ Romanæ quomodò conueniant veræ eccleſiæ attributa, & proprietates? to.13. 384. 1.
Eccleſia Romana accepit à Petro poteſtatem confirmandi in fide alias eccleſias . to. 18. 83. 1.
Eccleſia Romana nunquam conſenſit hæreſi etiam tempore cuiuſuis ſchiſmatis . to. 18. 86. 2.
Eccleſiæ Romanæ ſucceſſio conſtans in fide à Diuina prouidentia mirabiliter fuit ſeruata . to.18.87.2.
Eccleſiæ Romanæ ſchiſmata, & alia mala permittuntur à Deo, vt curſui rerum temporalium indulgeat, quibus Chriſtianorum fides, & patientia exerceatur, ſicut à Deo permiſſa fuit Chriſti fuga, perſecutio, & paſſio . to.18.86.1; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt eccleſia S.Ioannis Lateranenſis, quæ appellatur eccleſia S.Saluatoris, quæ habet annexum totius eccleſiæ principatum; & iubente Domino Antiochia fuit Romam tranſlata . tom.18. 104. 11.
Eccleſia Romana Lateranenſis à Conſtantino Imperatore fuit dotata . to.13.326.1.
Eccleſia Romana Lateranenſis S. Saluatoris à Conſtantino fuit dicta Conſtantiniana, prius, quàm omnes aliæ eccleſiæ totius Orbis, fuit conſtructa. to.13.326.1.
Eccleſia Lateranenſis à Petro Leone Antipapa, qui dictus fuit Anacletus, fuit expoliata . to.1.13.1.
Eccleſiam Romanam Latinam eſſe veram, Sanctam, & Apoſtolicam multipliciter oſtenditur . to.13.200.2.
Eccleſia Romana nequit aliò à Papa transferri . to.18.105.14; & ſeq.
Eccleſia Romana ab Iſaia exactè fuit deſcripta . to.18.24.1.
Eccleſia Romana toties oppugnata ab hæreticis nunquam fuit deiecta, quia Chriſti verbo fuit firmata . to.18.240.2.
Eccleſia Romana ſignificata fuit in virga Aaronis, quæ ſola effloruit cæteris eccleſijs propter hæreſim arefactis . to.18.255.2.
Eccleſia Romana cur dicatur Sedes Apoſtolica potiùs, quam Hieroſolymitana, vel Antiochena? to.18.330.1.
Eccleſiam Romanam ſolam eſſe Apoſtolicam Sedem apertè conuincitur ex eo, quòd ſit magnum miraculum, quòd ipſa ſola inter tot perturbationes in fide permanſerit, quo oſtendit ſe ſolam habere Petri fidem indefectibilem . to.18.330.2.
Eccleſiæ Romanæ fuerunt promiſſæ benedictiones ſpirituales; carnales autem pro-

miſſæ fuerunt Synagogæ. to.18.335.1.
Eccleſiæ Romanę vaticinia omnia fuerunt impleta. to.18.335.2.
Eccleſiæ Romanæ, & Synagogæ modus adorandi Deum eſt omnino diuerſus. to. 18. 336.1.
Eccleſia Romana, & Præfectura omnium eccleſiarum totius Orbis non ſunt duæ ſedes epiſcopales, ſed vna ſolùm. tom.18. 528. 2.
Eccleſia Romana etiam, vt particularis, non poteſt errare in fide. to.18.633.2.
Eccleſiæ Romanæ tranſlatio Auenionem. to. 18.634.2.
Eccleſiæ Romanæ amplitudo quanta ſit? to.4. 308; & 309.2; & 310.2; & 311.5.
Eccleſiæ Romanæ priuilegia ſunt quinque. Primum eſt primatus ſuper omnes totius Orbis eccleſias; ſecundum eſt magiſterium omnium eccleſiarum totius Orbis; tertium eſt clauium poteſtas; & quintum eſt iudiciaria poteſtas totius Orbis terrarum. to.4. 552. 112; & ſeq.
Eccleſia Romana quare dicatur Caput, & Mater omnium eccleſiarum. to.4.307.
Eccleſia Romana à S.Gregorio VII. Pauli eccleſia ſpecialiter fuit appellata, quatenus Paulus fuit Petri præcipuus adiutor. to. 4. 594. 126.
Eccleſiæ Romanæ primatum plures Hæretici, quamuis inuiti, confeſſi ſunt. tom.1. 40. 1; & ſeq.
Eccleſiam Romanam eſſe Caput omnium aliarum eccleſiarum etiam Henricus Rex Vvandalorum aſſeruit. to.1.102.2.
Eccleſiæ Romanæ elogia, & epitheta. to. 1. 189. 1.
Illius ſtabilitas, & perpetuitas ſimpliciter immobilis. to.1.189.2.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas quanta fuerit temporibus Summorum Pontificum Teleſphori, Higinij, Aniceti, & Eleutherij? to.1.352.2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ conſuetudo in abſoluendis Schiſmaticis, Hæreticis, & Apoſtatis ad fidem redeuntibus. to.1.394.1.
Eccleſia Romana eſt fons Sacerdotij. tom. 1. 420. 2.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas hęreditario iure à D. Petro deſcendit. tom. 2. ex Pighio. 42. 1.
Eccleſiæ Romanæ tribunal ſolius Dei iudicio eſt reſeruatum. to.2. ex Pighio. 113.1.
Eccleſiæ Romanæ tribunal ſacros canones ad aliud iudicium vocari non ſinit. tom.2. ex Pighio. 113. 2.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas ex Concilijs Nicęno, Conſtantinopolitano V; Chalcedonenſi, Viennenſi, & alijs oſtenditur. to.16. 319.1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ prærogatiuę quęnam ſint? to.9. 286. 88.
Eccleſia Romana ſuas vices committit alijs eccleſijs vocatis in partem ſollicitudinis; nunquam tamen eius confert plenitudinem poteſtatis. to.9.366.57.
Eccleſia Romana à nullo poteſt in iudicium vocari. to.9.394.19.
Nunquam errauit, ſed concedente Domino, & B. Apoſtolo Petro impetrante ſemper immaculata permanſit. to.9.394.19.
Eccleſia Romana materialiter, & formaliter ſumpta quid importet? to.9. 394.19.
Eccleſia Romana nequit ſuis priuilegijs priuari. to.9. 395.20.
An ſemper habuerit ſuum principatum? to.9. 395.1; & ſeq.
Eccleſia Romana quatuor modis accipitur. to.9. 498. 52.
Tres reſeruationes ſemper conſueuit efficere. to.9. 685. 2.
Ab Eccleſia Romana diſſentiens ſchiſmatica euaſit alia quælibet eccleſia. tom. 9. 202. 57.
Qui ſcienter eſt inobediens Eccleſiæ Romanę, ruit in ſchiſma. to.9.361.14.
Eccleſiæ Romanæ nomine intelligitur Papa ſine Cardinalibus. to.9.349.265.
In eccleſia Romana eſt poteſtas concedendi indulgentias. to.9.693.1.
Eccleſiæ Romanæ Monarchia, quomodò diſcriminetur à Monarchia Imperatorum, Regum, & aliorum Principum? to.3.434.2.
*Eccleſia Romana.*
Eccleſia Romana à nullo iudicatur. tom. 5. 57. 2; & tom.12. 65. 1; & tom.6. 28. 98; & 641. 1.
Eccleſia Romana Mater omnium eccleſiarum à Chriſto fuit inſtituta. to.5.59.2.
Eccleſiæ Romanæ loca, & iura. tom. 5. 405. 538.
Eccleſia Romana mater eccleſiæ catholicæ. to.5.592.2.
Eccleſia Romana dignitate, dominio, & doctrina, ac ſtudio ſuperat omnes eccleſias. tom.5. 605. 1.
Eccleſia Romana eſt mater omnium eccleſiarum. to.5.606.2; & to.13.229.2; & to.14. 85.2; & 337; & 343.2.
Eccleſia Romana eſt Caput eccleſiæ. tom. 5. 608.2; & to.12.67.2; & 70.2.
Eccleſia Romana Domini voce conſecrata primatum tenet omnium eccleſiarum. to. 12. 88. 1.
Eccleſia Romana præferenda eſt eccleſiæ Antiochenæ. to.12.130.1.
Eccleſiæ Romanæ epitheta. to.9.511.76.
Eccleſia Romana eſt Caput omnium eccleſiarum. to.1.102.2.
Eccleſiæ Romanæ præconia. to.1. 107.2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ elogium à D.Maximo compoſitum. to.1.122.2.
Eccleſia Romana alijs eccleſijs errantibus ab omni errore ſemper fuit illæſa. to. 1. 153; & ſeq; & to.14.27.1.
Eccleſia Romana eſt omnium eccleſiarum ſuprema. to.1.157.1.
Eccleſiæ Romanæ tenacitas doctrinæ ſemel traditæ. to.1.176.1.
Eccleſiæ Romanæ cura in ſeruando depoſito. to.1.179; & ſeq.
Eccleſia Romana à tempore Apoſtolorum ſemper eundem ſpiritum Domini habuit. to.2. 573. 2.
Eccleſia Romana omnibus præfertur. tom.2. Pighius. 43.1; & ſeq.
Eccleſia Romana nihil accepit à Phoca Imperatore. to.2.ex Pighio.167.2.
Eccleſia Romana, quæ à Carolo Magno receperit? to.2. ex Pighio. 203. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana nihil recepit ab Imperatoribus;

ribus ; ſed potiùs Imperatores poteſtatem receperunt ab Eccleſia Romana. tom.2. Pighius 204. 2.
Eccleſia Romana tantùm eſt Catholica. to.2. Turrecrem. 36. 1.
Eccleſia Romana in corpore morali Chriſti Domini comparatur potentiæ viſiuę. to.6. 505. 2.
Eccleſia Romana nunquam inauditos damnauit. to.6. 601. 2.
Eccleſiæ Romanæ ſemper relatæ ſunt cauſæ maiores, & dubiæ. to.6. 611. 1.
Eccleſia Romana nunquam errauit, nec errabit in quæſtionibus fidei. to.6. 627. 2; & to.15. 627. 36; & to. 3. 742. 2.
Eccleſia Romana quatuor modis accipitur. to.6. 628. 1.
Eccleſiæ Romanæ infallibilitatem ſemper oderunt Hæretici, & ſchiſmatici, tomo 6. 640. 2.
Eccleſiæ Romanæ non concordans catholicus non eſt. tom.6. 644. 2.
Eccleſia Romana eſt immobilis à recta fide, quia eſt petra, ſupra quam Dominus fundauit omnem Eccleſiam. to.6. 646. 2.
Eccleſiæ Romanę vnitas ſeruat vnitatem omnium Eccleſiarum. to.11. 202. 3.
Eccleſia Romana eſt Petri cathedra, à qua aliæ Eccleſiæ ſuam accipiunt poteſtatem. to.11. 202. 3.
Eccleſia Romana ſola accepit à Petro ſollicitudinem omnium Eccleſiarum. to.11. 250. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana ſemper perſeuerauit in fide. to.8. 183. 2.
Eccleſia Romana ſemper effulſit virtutibus. to.8. 184. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana nullis vnquam infecta erroribus. to.8. 185. 1; & 417. 1; & 434. 2.
Eccleſia Romana ſemper effulſit miraculis. to.8. 181. 1.
Eccleſia Romana eſt omnium eccleſiarum magiſtra. to.8. 398. 1.
Eccleſiæ Romanæ notæ. to.8. 705. 1; & ſeq; & to.14. 3. 1; & ſeq; & to. 15. 375. 1.
Eccleſia Romana eſt vna, vbi quæ ſit origo eius vnitatis? to.8. 710. 2; & to.14. 3. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana dicitur tripliciter vna, ſcilicet indiuiſibilitatis propter vnitatem fidei; continuationis propter perſeuerantiam in fide Romanorum Pontificum; & perfectionis, quia eminet alijs eccleſijs. tom.8. 710. 2.
Eccleſia Romana eſt ſancta propter fidei firmitatem, mundiciem, & puritatem. tom.8. 720. 2; & ſeq; & to.14. 4. 2.
Eccleſia Romana veris miraculis fulget continuò. to.8. 733. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana titulum eccleſiæ vniuerſalis ſemper habuit. to.8. 743. 1; & ſeq.
Eccleſiam Romanam eſſe veram eccleſiam probat multitudo Chriſtianorum. tomo 8. 743. 2.
Eccleſię Romanę dogmata per totum Orbem diuulgata. to.8. 743. 2.
Eccleſiæ Romanæ Deus ita alligauit fidem, vt non poſſit à fide deficere. to.8. 744. 1.
Eccleſia Romana dicitur catholica ob vniuerſalitatem temporis; quia omni tempore fidem illibatam cuſtodiuit. to.8. 751. 1; & ſeq; & quia per totum Orbem diffuſa. to.14. 5. 1.
Eccleſia Romana Spiritus Sancti adiutorio fidem ſeruauit. to.8. 751. 1.
Eccleſia Romana nedum non defecit à fide, ſed ab hæreticis, & barbaris impugnata ſemper magis eſt dilatata. to. 8. 751. 2.
Eccleſiæ Romanæ ſtabilitas, & dilatatio prophetizata fuit Iſaiæ 9. teſte D. Hier. tom.8. 745. 2.
Eccleſiæ Romanæ infallibilitas prædicta fuit Iſaiæ 59. teſte D. Hier. to. 8. 746. 1.
Eccleſia Romana à Deo fuit munita ita, vt nemo impugnantium poſſit pręualere. to.8. 746. 2.
Eccleſiæ Romanæ firmitas fuit à Chriſto promiſſa illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduerſus eam.* to.8. 746. 2.
Eccleſia Romana ſeruat veram ſucceſſionem Apoſtolicam. to.8. 756. 2; & ſeq; & 764. 2.
Eccleſiæ Romanæ ſucceſſio nunquam fuit ſchiſmatibus interrupta. to.8. 764. 2.
Eccleſia Romana dicitur Apoſtolica, quia à Chriſto fuit fundata, & ſuperædificata, ſupra fundamentum Apoſtolorum, & Apoſtolis continua ſucceſſione deriuans. to.14. 5. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana cęteris alijs eccleſijs patriarchalibus in hæreſim lapſis nunquam aberrauit à fide. to 14. 27. 1.
Eccleſia Romana quando inceperit? tom.14. 56. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana non eſt prima ordine fundationis, ſed iure primatus. to.14. 57. 1.
Eccleſia Romana cur à Deo electa fuerit pro primatu? to.14. 58. 1.
Eccleſia Romana eſt mater eccleſiarum, quia eſt Sedes Petri, qui eſt Chriſti ſucceſſor. to.14. 85. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana dicitur ſancta, & catholica ſpeciali titulo. to.14. 330. 2.
Eccleſia Romana rectiſſimè dicitur mater omnium eccleſiarum. to.14. 337. 2.
Eccleſia Romana fuit per Euam ſignificata, quæ eſt mater omnium viuentium. tom.14. 338. 1.
Eccleſia Romana fuit à Chriſto fundata. tom. 14. 340. 1.
Eccleſia Romana dicitur ſacroſancta, id eſt mater eccleſiarum ſanctarum. to. 14. 347. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana ſemper fuit ſuper eccleſias Aſiæ, & Africæ. to.14. 388. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana propter fundatorem Chriſtum nequit hæreſi ſubſterni. to.14. 483. 1.
Eccleſia Romana ſola eſt Apoſtolica. tom. 14. 504. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt prima ſedes, & quare? to.14. 509. 2.
Eccleſia Romana ſolùm habet ſupremum Iudicem controuerſiarum. to. 7. 3. 1.
Eccleſia Romana eſt fundamentum aliarum eccleſiarum. to. 7. 147. 2.
Eccleſia Romana ſempre viguit in toto Orbe. to. 7. 799. 1.
Eccleſia Romana cepit vocari catholica, cùm Petrus ſuam Sedem Romæ fixit. tomo 7. 799. 2.
Eccleſiæ Romanæ nomine quid ſignificetur? to.15. 24. 116.
Eccleſiæ Romanæ decreta facta ex cathedra

extra

extra Concilium ſunt obiectum fidei. tom. 15. 25. 121; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ decreta facta à ſucceſſoribus D. Petri habent eundem vigorem, ac decreta facta ab ipſomet Petro. tom. 15. 25. 122.
Eccleſiam Romanam eſſe veram eccleſiam eſt obiectum fidei. to. 15. 84. 169.
Eccleſiam Romanam nunc extantem eſſe veram eccleſiam eſt obiectum fidei. tomo 15. 86. 183; & ſeq.
Eccleſia Romana habet Imperium in omnes eccleſias. to. 15. 168. 1.
Eccleſia Romana dicitur vniuerſalis; non quia excludat alias eccleſias ſibi ſubordinatas; ſicut cauſa vniuerſalis non excludit influxum cauſarum particularium; ſed quia in ipſa eſt plenitudo poteſtatis, qua influit in omnes eccleſias. to. 15. 293. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana dicitur vniuerſalis à Sede Petri. to. 15. 294. 2.
Eccleſia Romana nequit eſſe ſine Papa, quia ſponſa nequit eſſe ſine ſponſo. to. 15. 295. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana omnes hæreſes ſemper profligauit. to. 15. 299. 2.
Eccleſiæ Romanæ puritas ſemper ſeruata fuit inter tot fæculentiſſimas hæreſes. tom. 15. 301. 1.
Eccleſia Romana ſemper tradidit Sathanæ hæreticos excommunicando. to. 15. 301. 2.
Eccleſia Romana ſola eſt per totum orbem diffuſa. to. 15. 311. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana ſolùm perſtitit in fide à Petro tradita deficientibus alijs eccleſijs. to. 15. 313. 1.
Eccleſia Romana ſolùm miraculis abundat. to. 15. 314. 2.
Eccleſiæ Romanæ non communicantes, etſi quatuor concilia celeberrima admittant, & omnia alia credant; attamen ſunt extra eccleſiam. to. 15. 317. 2.
Eccleſiam Romanam coguntur confiteri, qui admittunt concilia œcumenica. tomo 15. 318. 1.
Eccleſiæ Romanæ doctrina à nullo vnquam concilio fuit reprobata. to. 15. 324. 1.
Eccleſiam Romanam tenuiſſe veram fidem quingentis annis à Chriſti morte, teſtatur Caluinus; alij verò hæretici quadringentis annis; alij ſexcentis; alij mille annis à Donatiſtis edocti, qui aſſerebant eccleſiam vſque ad ſua tempora doctrinæ puritatem ſeruaſſe; & poſteà corruptam fuiſſe. to. 15. 326. 2.
Eccleſia Romana quomodò torcular inſcribatur? to. 15. 377. 1.
Eccleſia Romana quomodò ſit vniuerſalis? to. 15. 659. 90.
Eccleſiam Romanam exiens nequit ſaluari; ſicut qui extra arcam Noe fuit, perijt. to. 15. 595. 22.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas. to. 15. 580. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas tenuit S. Auguſtinum. to. 15. 520. 22.
Eccleſia Romana dicitur Sedes Petri, non Pauli. to. 14. 23. 2.
Eccleſiæ Romanæ communionis neceſſitas. to. 15. 587. 5; & ſeq.
Eccleſia Romana fundata eſt in Petro, non Petrus in Eccleſia. to. 9. 394. 16.
Eccleſia Romana non concedit priuilegium contra ſeipſam. to. 9. 183. 25.
Eccleſia Romana nunquam defecit recipiendo Arianiſmum. to. 10. 153. 1.
Eccleſia Romana ſola eſt legitima eccleſia? to. 13. 96; & ſeq.
Eccleſia Romana ſola habet annexum epiſcopatum totius Orbis. to. 10. 163. 1.
Eccleſia Romana, non vt Romana, ſed vt Petri Sedes, habet annexum primatum. to. 13. 237. 2; & 255. 2.
Eccleſiæ Romanæ, & aliarum eccleſiarum diſcrimen. to. 10. 163. 1.
Eccleſia Romana eſt forma eccleſiarum. to. 13. 332. 2.
Eccleſiæ Romanæ competunt omnia ſigna eccleſiæ Catholicæ; quæ nulli alteri eccleſiæ competunt. to. 10. 217. 2.
Eccleſiæ Romanæ oppreſſæ ab Aiſtulpho Rege Longobardorum Conſtantinus, & Beroe eius filius Imperatores noluerunt patrocinari. to. 13. 466. 1.
Eccleſia Romana nunc docet, quæ docuit antiquitus. to. 10. 219. 1.
Eccleſiæ Romanæ veritas probatur ex SS. PP. & Concilijs. to. 10. 221. 1.
Eccleſia Romana pro quo ſupponat, quando dicitur non poſſe errare in fide. tomo 13. 454. 2.
Eccleſia Romana nequit errare. to. 13. 598. 2; & to. 6. 17. & 627. 2.
Eccleſia Romana habet ius admittendi appellationes omnium eccleſiarum. tom. 3. 644. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana cur appellatur eccleſia Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli? to. 9. 643. 2.
Eccleſiæ Romanæ firmitas eſt argumentum infallibilitatis Pontificis. to. 9. 720. 2.
Eccleſiam Romanam, & Apoſtolicam à fide poſſe deficere eſt propoſitio hæretica. to. 9. 721. 1.
Eccleſiæ Romanæ vexationes. to. 3. 7. 2.
Eccleſiæ Romanæ perſeuerantia in fide. to. 3. 9. 1.
Eccleſia Romana ſolùm errare, & labi non poteſt. to. 3. 9. 2.
Eccleſia Romana ibi eſt, vbi Papa. tomo 3. 35. 1.
Eccleſia Romana cur dicatur Apoſtolica? to. 3. 213. 1.
Eccleſia Romana cur non dicatur Prophetica? to. 3. 213. 2.
Eccleſiæ Romanæ iuriſdictionem, aut primatum, qui negat, hæreticus eſt. to. 3. 57. 2.
Eccleſia Romana quomodò vniuerſalis dicatur? to. 3. 138. 2.
Eccleſia Romana dupliciter ſumitur. to. 10. 216. 1.
Eccleſiam Romanam ſolam eſſe veram Eccleſiam Catholicam eſt de fide. to. 10. 216. 2.
Eccleſia Romana, quantumuis perturbabitur ab Antichriſto, non labefactabitur. to. 12. 564. 1.
Eccleſia Romana etiam, vt particularis Eccleſia, nunquam à fidei integritate defecit, vel deficiet. to. 8. 167. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ poteſtas non tollitur per

Eccleſiarum diuiſiones. to. 14. 494. 1.

Eccleſiæ Romanæ ſolùm competit titulus Apoſtolicæ, quia ab Apoſtolis ſine interruptione ſuam ducit originem. tomo 15. 309. 1; & ſeq.

Eccleſia Romana ſolùm habet notas Eccleſiæ à Chriſto fundatæ. to. 15. 375. 1.

Eccleſiam Romanam debent omnes Eccleſiæ particulares conuenire, tanquam principalem. to. 15. 430. 1.

Eccleſiæ Romanæ præeminentia. tomo t. 9. 8.

Eccleſiam Romanam in errorum caligine, tanquam Dei Cynoſuram aſpiciebat S. P. Auguſtinus. to. 1. 146. 1.

Eccleſia Romana omnium eccleſiarum Matrix. to. 1. 406. 2.

Eccleſia Romana veram ſucceſſionem Apoſtolorum oſtendit. to. 1. 572. 2.

Eccleſia Romana à tempore Apoſtolorum, ſemper eundem Spiritum Domini habuit. to. 1. 573. 2.

Eccleſiæ Romanæ dona collata ab Arithperto Longobardorum Rege. to. 2. ex Pighio. 203. 1.

Eccleſiæ Romanæ Deum acquieſcere quatuor ſigna. to. 5. 589. 2.

Eccleſia Romana ſolùm habet poteſtatem definiendi, & determinandi res fidei. to. 7. 413. 1; & ſeq.

Eccleſia Romana eſt Caput omnium eccleſiarum. to. 4. 775. 18.

Eccleſia Romana ſemper fuit Cathedra Apoſtolica. to. 4. 776. 26.

Eccleſiæ Romanæ ſemper ceſſerunt omnes eccleſiæ. to. 4. 776. 29.

Eccleſiæ Romanæ ſubeſt eccleſia Græca. to. 4. 778. 40.

Eccleſia Romana eſt Mater, & Caput aliarum eccleſiarum. to. 4. 176; & ſeq.

Eccleſia Romana exequens, quæ Romanus Pontifex docet ex Cathedra, nequit errare. to. 4. 634. 1.

Eccleſia Romana eſt vera Dei eccleſia. to. 4. 671; & ſeq.

Eccleſiam Romanam eſſe veram Dei eccleſiam eſt de fide. to. 4. 672, & 673; & 679. 58; & ſeq.

Eccleſia Romana eſt Mater omnium fidelium. to. 4. 672. 10.

Eccleſia Romana inter alias eccleſias ita ſe habet, ſicut ſe habuit Petrus inter Apoſtolos. to. 4. 672. 11.

Eccleſia Romana eſt fundamentum, & forma cœterarum eccleſiarum. tomo 4. 672. 12.

Eccleſiæ Romanæ malum machinari eſt vniuerſæ Chriſtianitati interitum moliri. to. 4. 673. 13.

Eccleſia Romana eſt fons indeficiens veritatis. to. 4. 673. 15.

Eccleſia Romana eſt fidei magiſtra; & magiſtra cœterarum eccleſiarum. tomo 4. 673. 17.

Eccleſia Romana neceſſariò interuenire debet Concilijs ità, vt ſine illa nullum cogi poſſit Concilium. to. 4. 673. 18.

Eccleſia Romana nulla perfidia infici poteſt. to. 4. 673. 21.

Eccleſiam Romanam exiens prophanus ſtatim efficitur; to. 4. 673. 22.

Eccleſia Romana ſola habet titulum Cathedræ Apoſtolicæ. to. 4. 674. 23.

Eccleſia Romana habet veræ eccleſiæ definitionem, & rationem. to. 4. 674. 25; & ſeq.

Eccleſia Romana eandem fidem, quam ſemel accepit, ſemper retinuit, & retinebit. to. 4. 674. 28.

Eccleſia Romana viſibilis eſt. tomo 4. 674. 29.

Eccleſia Romana, ex quo incepit, ſemper ſtetit, & nunquam lapſa eſt. tom. 4. 675. 30.

Eccleſia Romana cepit à Mundi origine. to. 4. 675. 31.

Eccleſia Romana per mille, & trecentos annos Prælatorum ſucceſſione gauiſa eſt. to. 4. 675. 33.

Eccleſiæ Romanæ durationem per mille annos agnoſcunt hæretici. to. 4. 675. 34.

Eccleſia Romana eſt omnino vna. to. 4. 676. 36.

Eccleſiæ Romanæ filiorum vnicus conſenſus. to. 4. 676. 37.

Eccleſia Romana vſque ad finem Mundi eſt duratura. to. 4. 676. 40.

Eccleſia Romana eſt ſancta. to. 4. 677. 42.

Eccleſiæ Romanæ Alumnis legibus immaculatis reguntur. to. 4. 677. 43.

Eccleſiæ Romanæ encomia. tom. 4. 677. 44; & ſeq.

Eccleſia Romana Catholica. to. 4. 677. 45.

Eccleſia Romana longè, latèque diffuſa eſt. to. 4. 677. 46.

Eccleſiæ Romanæ mirabilis prorogatio. to. 4. 677. 47.

Eccleſia Romana in omni genere doctrinæ eſt magiſtra. to. 4. 677. 49.

Eccleſia Romana Apoſtolica ſemper doctrinam Apoſtolicam docuit, & tenuit. to. 4. 677. 50; & ſeq.

Eccleſiæ Romanæ doctrina eſt illa, quam SS. PP. antiqui docuerunt. tomo 4. 677. 52.

Eccleſiæ Romanæ aſſertum ſemel, ſemper aſſertum. to. 4. 678. 53.

Eccleſia Romana nequit labi in errores. to. 4. 778. 54.

Eccleſia Romana ſemper fuit immaculata. to. 4. 679. 55.

Eccleſia Romana eſt iuſtitiæ ſedes. tomo 4. 679. 56.

Eccleſiæ Romanæ ſemper eſt recurrendum. to. 4. 679. 57.

Eccleſia Romana tripliciter accipitur. to. 4. 685. 1.

Eccleſia Romana eſt regula credendorum. to. 4. 685. 2.

Eccleſiæ Romanæ præſtantia. to. 1. 162. 1.

Eccleſiæ Romanæ elogium. to. 1. 189. 1.

Eccleſiæ Romanæ non conſentiens eſt hæreticus. to. 1. 189. 2.

Eccleſiæ Romanæ auctoritas quanta fuerit tempore antiquorum Pontificum? to. 1. 352. 2.

Eccleſiæ Romanæ conſuetudo in abſoluendis hæreticis, ſchiſmaticis, & apoſtatis. to. 1. 394. 1.

Eccleſia Romana eſt fons Sacerdotis. to. 1. 420. 2.

Eccleſiæ Romanæ Reges debent eſſe aduocati, & defenſores. to. 1. 538. 8.


Ec-

Eccleſia Romana Petri Sedes noncupata. to. 1. ex Ecchellenſi. 53. 2.
Eccleſiæ Romanæ donationes factæ à Regibus. to. 1. 480. 2; & ſeq.
Eccleſiam Romanam non habere inſeparabiliter annexam auctoritatem Pontificiam temerè dicitur. tomo 1. ex Tannero. 23. 150.
Eccleſia Romana ſemper fuit expers erroris, ex Theodoreti confeſſione. to. 2. ex Alano. 18. 2.
Eccleſiæ Romanæ principatus ſuper omnes eccleſias multis S. Cypriani teſtimonijs oſtenditur. to 2. ex Alano. 37. 1.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas hæreditario iure à S. Petro deriuatur. to. 2. ex Pighio. 42. 1; & to. 15. 586. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ tribunal ſolius Dei iudicio ſubijcitur, to. 2. ex Pighio. 113. 1.
Eccleſiæ Romanæ priuilegia, & diſcrimina ab alijs eccleſijs. to. 2. Turrecrem. 32. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana Verbo Dei fuit firmata. to. 2. ex Turrecrem, 41. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana quomodò ſit origo omnium aliarum eccleſiarum? to. 2. ex Turrecrem. 41. 2, & ſeq.
Eccleſiæ Romanę principatus ex Irenæo. to. 2. ex Turrecrem, 41. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ multæ prærogatiuæ, & excellentiæ. to. 2. ex Turrecrem. 42. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana quomodò ex D. Hieronymo dicatur Catholica? to. 2. ex Turrecrem. 60. 1.
Eccleſia Romana prælata fuit omnibus Eccleſijs, tanquam Mater, & Caput à Chriſto, non ab homine. to. 2. ex Aluarez. 2. 1, & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ Iuſtinianus Imperator omnia detulit, to. 1. 462. 2.
Eccleſiæ Romanæ iudicium de Regibus quantùm reputatum fuerit apud omnes? to. 1. 582. 2.
Eccleſiæ Romanæ oppreſſor Ariſtulphus Rex Longobardorum à Deo punitus. tom. 1. 555. 2.
Eccleſiæ Romanæ ſententia, fides, & definitio ſemper fuit conſona fidei orthodoxæ. to. 2. ex Pighio. 76. 1.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas eſt regula fidei orthodoxæ, to. 2. ex Pighio. 76. 2; & ſequen.
Eccleſiam Romanam conuenire debent omnes fideles. to. 2. ex Pighio. 77. 1.
Eccleſia Romana inconſulta nihil ſuper Epiſcopos eſt innouandum. to. 2. ex Pighio. 75. 2.
Eccleſia Romana ad oras tranſmarinas extenditur. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Eccleſia Romana recipit appellationes omnium eccleſiarum totius Orbis. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Eccleſia Romana habet poteſtatem eligendi, ordinandi, & confirmandi Epiſcopos. to. 2. ex Pighio. 103. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana iudicat cauſas omnium hæreticorum. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas. to. 2. ex Pighio. 105. 2.
Eccleſia Romana eſt totius Orbis orthodoxi Magiſtra, & vindex. to. 2. ex Pighio. 117. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt regula fidei orthodoxæ. to. 2. ex Pighio. 118. 2.
Eccleſia Romana eſt fons luminis. to. 2. ex Turrecrem. 38. 1.
Eccleſiæ Romanę oraculum verum, & certum. to. 2. ex Turrecrem. 37. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt caput omnium eccleſiarum. to. 12. 67. 2; & 70. 2.
Eccleſia Romana voce Domini conſecrata, tenet principatum omnium eccleſiarum. to. 12. 88. 1.
Eccleſia Romana præferenda eſt eccleſiæ Antiochenæ. to. 12. 130. 1.
Eccleſia Romana nunquam deperdit fidem, nec deperdet tempore Antichriſti. to. 12. 517. 2.
Eccleſia Romana perſecutiones. tomo 12. 488. 2.
Eccleſiæ Romanæ proprietates. tomo 12. 567. 1.
Eccleſia Romana, quamuis ſit perturbanda ab Antichriſto, non tamen labefactabitur. to. 12. 564. 1.
Eccleſia Romana nequit errare. tomo 6. 7. 10.
Eccleſia Romana impugnari poteſt, non expugnari. to. 6. 9. 20.
Eccleſia Romana dicitur vniuerſalis, quia continet ſub ſe omnes alias eccleſias. to. 6. 444. 1.
Eccleſia Romana comparatur potentiæ viſiuæ. to. 6. 505. 2.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas in definiendis Libris Canonicis. to. 6. 521. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt Petri Cathedra; à qua omnes aliæ eccleſiæ accipiunt ſuam poteſtatem. to. 6. 202. 3.
Eccleſia Romana à Sancto Petro accepit ſollicitudinem omnium eccleſiarum. to. 6. 250. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana ſemper habuit titulum eccleſiæ vniuerſalis. to. 8. 743. 1.
Eccleſiæ Romanæ Deus alligauit fidem indefectibiliter. to. 8. 744. 1.
Eccleſia Romana fidem illibatam ſemper ſeruauit Spiritus Sancti adiutorio. to. 8. 751. 1.
Eccleſia Romana cunctis prælata fuit eccleſijs. to. 19. 3. 1; 358. 2.
Exemplata eſt ad imaginem eccleſiæ triumphantis. to. 19. 3. 1; & 7. 1.
Sola fundata fuit à Chriſto Dominò; aliæ verò eccleſiæ inſtitutæ ab eccleſia Romana. to. 19. 7. 1.
Fundata fuit à ſolo Chriſto Domino. to. 19. 31. 2.
Eccleſiæ Romanæ qualitates quæ ſint? to. 19. 44. 1.
Eccleſia Romana ſola dicitur Sacroſancta. to. 19. 46. 2; & ſeq.
Dicitur Sacroſancta, quia decorata fuit ſeptem Sacramentis, quæ conferunt ſanctitatem. to. 19. 48. 1.
Eſt Domina vniuerſalis eccleſiæ, quia eſt Sponſa Chriſti Domini, ter ei deſponſata; ſcilicet in Abraham; in Monte Synai; & in Aduentu Chriſti Domini. tom. 19. 67. 1.

Eius

Digitized by Google

Eius mirabilis per totum Orbem diffuſſio. to.19. 72. 2.
Eſt caput omnium eccleſiarum ; ſicut Petrus eſt caput omnium Apoſtolorum. to.19. 93.1.
Eccleſia Romana, non Antiochena, eſt Sedes Petri. to.19. 93. 2.
Eccleſia Romana aprior fuit ad conceſſionem totius Orbis, quàm Hieroſolymitana, quia habebat Orbis dominium. to.19. 122. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt caput eccleſiæ vniuerſalis. to.19. 236. 2; & 239. 1; & ſequen.
Eccleſiæ Romanæ auctoritas eſt auctoritas Petri. to.19. 351. 1.
Eccleſia Romana ſola eſt Apoſtolica ; quia per ſucceſſionem Apoſtolorum conſeruauit doctrinam ab Apoſtolis traditam; illæ verò, quæ illam non conſeruarunt, nequeunt dici Apoſtolicæ ; quia Synagogæ Sathanæ effectæ ſunt. tomo 19. 429.2.
Eccleſiæ Romanæ Epiſcopi eandem fidem ſemper docuerunt ; ideo ſancta, & vera, & vna eſt. tomo 19.430. 1; & ſequen.
Eccleſiam Romanam in rebus fidei conſuluerunt Concilia, & omnes Orbis Epiſcopi. to.19. 432. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ nomine ſignificatur eccleſia Catholica. to.19. 544. 1.
Eccleſia Romana eſt in ſuo capite ; & aliæ eccleſiæ ſunt in membris. tomo 19. 544. 1.
Habet ius appellationis ex toto Orbe. to.19. 594. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana eſt Sedes Chriſti Domini. to.20. 6. 1.
A Chriſto Domino conſtituta fuit caput totius eccleſiæ. to.20. 6. 1.
Eccleſiæ Romanæ amplitudo tempore Traiani. to.20. 7. 1; & ſeq.
Eccleſia Catholica non eſt, quæ non habet communionem cum eccleſia Romana. to.20. 8. 2.
Eccleſiæ omnes totius Orbis vel erectæ fuerunt, vel approbatæ, vel confirmatæ ab eccleſia Romana. to.20. 8. 2.
Eccleſia Romana, & eccleſia Catholica idem ſunt. to.20. 8. 2.
Eccleſiæ Romanæ fortitudo aduersùs perſecutiones Ethnicorum. to. 20. 10. 2; & ſequen.
Eccleſiæ Romanæ fortitudo aduersùs hæreticorum perſecutiones. tom. 20. 11.2; & ſequen.
Eccleſiam Romanam magis infeſtarunt hæretici, quàm pagani. to.20. 11. 2.
Eccleſiæ Romanæ fortitudo contra ſchiſma Græcorum, & contra lites domeſticas. to.20. 12. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ vexationes ſub Exarchis Rauennatibus, ſub Oſtrogothis, Wandalis, Hunnis, Herulis, & Longobardis. to.20. 12. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ ſchiſmata viginti quinque. to.20. 13.1.
Eccleſiæ Romanæ hoſtes acerrimi fuerunt Fridericus Barbaroſſa ſub Alexandro III; Henricus IV. ſub Gregorio VII; Henricus V. ſub Paſchali II; Philippus ſub Innocentio III; Ludouicus Bauarus ſub Ioanne XXII. tomo 20. 13. 1; & ſequen.
Eccleſia Romana habet poteſtatis plenitudinem in alias eccleſias. to. 20. 14. 1; & ſequen.
Quos Reges elegerit, & deiecerit? to. 20. 16. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ ſtudium ad Regum Chriſtianorum diſſidia componenda. to. 20. 17. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ quanta reuerentia exhibita fuerit ab Imperatoribus, & Regibus? to.20. 20. 1; & ſeq.
Eccleſia Romana fidem, ſicut ſol radios, diffundit. to.20. 21.2; & ſeq.
Eccleſia Catholica ſibi ſubiecit omnia Regna Mundi; quia Imperator in manu Archiepiſcopi Colonienſis iuramentum fidelitatis emittit; Rex Francorum in manu Archiepiſcopi Rhemen; Rex Britanniæ in manu Archiepiſcopi Canturianen. to.20. 24. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ ſtudium, vt eccleſia Orientalis fidei vnitatem ſeruaret. to.20. 24. 2; & ſeq.
Eius diligentia in defendendis eccleſijs Orientalibus. to.20. 27.2; & ſeq.
Eccleſia Romana ex donis Principum Chriſtianorum, & oblationibus fidelium fuit ditiſſima. to.20. 31. 2.
Eius magnificentia in extructione Collegiorum, Hoſpitalium &c. tomo 20. 33. 1.
Eius magnitudo, & magnificentia in ædificijs Templorum. tom. 20. 33. 2; & ſequen.
Eius Templi Sancti Petri deſcriptio. to. 20. 34. 1.
Eccleſiæ Romanæ Senatus ex Cardinalibus componitur. tomo 20. 34. 2; & ſequen.
Ab ea totius Orbis ſalus dependet. tom. 20. 35. 1; & ſeq.
Eccleſiam Romanam deferentes quas calamitates paſſæ ſint? to. 20. 35. 2; & ſequen.
Eccleſia Romana omnes hæreſes profligauit. to.20. 78.2.
Semper tenuit eandem fidem, quam docuit antiquitus. to.20. 81. 1.
Quomodò quibuſcunque alijs eccleſijs præſideat? to.20. 271.13.
Duplici fulget auctoritate, & poteſtate. to.20. 320.8.
Eius eximia, & ſingularia priuilegia. to.20. 321.2.
Eccleſiæ Romanæ prærogatiua eſt ſemper fuiſſe ab hæreſibus immunem. to.20.339. 3.
Eccleſia Romana eſt fons ſapientiæ Chriſtianæ. to.20. 339. 1.
Eccleſia Romana Oratione Chriſti Domini firmata fuit in fide ita, vt non poſſit deficere. to.20. 340. 4.
Eccleſiæ Romanæ fides à Petro laudata plùs, quàm fides aliarum eccleſiarum. to.20. 341. 5.
Eccleſia Romana eſt omnium eccleſiarum, fideique Chriſtianæ Matrix, fons, origo,

go, & Princeps, tom. 20. 466. 1.
Eccleſia Romana à ſolo Chriſto Domino conſeruatur contra Hæreticorum mendacia, & blaſphemias. to.20. 467. 2; & ſeq.
Habuit à Chriſto Domino ordinem, vt omnes vni Paſtori Petro, eiuſque ſucceſſoribus pareant. to.20. 468. 2.
Eccleſiæ Romanæ continuata ſucceſſio traxit S. P. Auguſtinum ad fidem Catholicam. to. 20. 474. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ vnquam interrupta ſucceſſio eſt teſtimonium infallibile, quòd ſit vera Chriſti Domini eccleſia. to.20.475.2; & ſeq.
Eccleſiam Romanam non habere ſuperiorem quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 26. 113.
Eſt caput, & cardo totius eccleſiæ Catholicæ. to.5. 745. 1.
Etiam extra Concilium poteſt iudicare, damnare, & punire quoſcumque hæreticos, & ſchiſmaticos. to.5. 755. 1.
Eccleſiæ Romanæ contemptores, & inuaſores fuerunt à Deo mirabiliter puniti; cultores autem, & fautores fuerunt eximijs fauoribus, & gratijs cumulati. to.1. 494. 2; & ſeq.
Epiſcopos, & Primates inſtituit ad inungendos, ordinandos, & conſecrandos alios Epiſcopos. to.1. 518. 2.
Eccleſia Romana non diſtinguitur, & ideo ſeparari non poteſt ab Apoſtolica Sede. to.8. 315. 1.
Eccleſiæ Romanæ ſemper reſeruata fuiſſe omnium Epiſcoporum iudicia habetur ex traditione Apoſtolorum. tom.18. 13. 2.
Cur potiùs eccleſia Romana, quàm Hieroſolymitana, vel Antiochena, aut quæuis alia electa fuerit, vt eſſet Chriſti Domini tribunal? to.18. 330. 1.
Sola ſemper habuit ſollicitudinem omnium eccleſiarum totius Mundi. to.6. 607.1.
Quamuis vexata, & grauiſſimè percuſſa, nunquam tamen conſenſit, aut tolerauit ſua iura diminui, aut violari. tomo 11. 233. 130.
Eius decreta ab omnibus Catholicis ſemper fuerunt reuerenter recepta, & ab omnibus erunt ſemper ſeruanda. tomo 14. 68. 2; & 71. 1.
Eccleſiæ Romanæ primatum agnouerunt, & confeſſi fuerunt etiam Angli, Gothi, & Longobardi. to. 7. 807. 2; & ſequen.
Immaculata eius puritas ſemper ſeruata fuit illibata inter tot hæreſes, & errorum ſpurcitias. tomo 15. 301. 1; & ſequen.
Semper tradidit Sathanæ hæreticos peruicaces, & obſtinatos eijciendo, interdicendo, & excommunicando. to. 15. 301. 1; & ſeq.
Quamuis à tot hæreticis impugnata, nunquam tamen veram fidem Catholicam, nec ad breue tempus amiſit. to.15.326.2; & ſeq.
Nunquam abrogauit ſua decreta ſemel ſtatuta ad fidem, aut mores pertinentia. to.4. 634. 2.
Nunquam doctrinam ſemel traditam mutauit. to.8. 756. 1.
Eſt prima inter omnes eccleſias, non quidem iure fundationis, ſed iure principatus. to.14. 57. 1.
Dignitatem Papalem ſimul, & Patriarchalem complectitur. to.3. 566. 2.
Sola appellatur Sacroſancta, idèſt caput omnium aliarum Eccleſiarum Sanctarum. to.14. 330. 2.
Sola inter omnes alias Eccleſias dicta eſt Apoſtolica. to.14. 504. 1; & ſeq; & 3. 2; & to.3. 31. 2.
Excommunicationem tulit in falſificantes eius Apoſtolicas literas. to. 5. 288. 124; & ſequen.
Item in impedientes quouis modò earum executionem. tom. 5. 354. 265. & ſequen.
Item in appellantes quomodolibet ab earum executione. to.5. 347. 256; & ſeq,
Eccleſiæ Romanæ iudicium eſſe ſimpliciter immobile, & nulla tergiuerſatione, aut appellatione poſſe vnquam moueri docuit Sanctus P.Auguſtinus. to.6.527.1; & ſequen.
Illius oraculum eſt æquè certiſſimum, & veriſſimum. to.2. ex Turrecremenſi. 37.1; & ſequen.
Fons luminis irradiantis totam eccleſiam fuit appellata. to. 2. ex Turrecremenſi. 38.1.
Item regula infallibilis fidei ortodoxæ, & totius Orbis magiſtra. to.2.ex Pighio.117.1; & ſeq; & 118. 2.
Ita ſe habet in corpore Chriſti Domini myſtico; ſicut ſe habet oculus, ſeu potentia viſiua in corpore naturali, qui dirigit omnia membra, ne ruant. tomo 6. 505.2.
Talis ſemper fuit æquitatis, vt neminem vnquam inauditum damnauerit. to.6.601.2; & ſeq.
Quantus honor, & reuerentia ei fuerit delata à Concilijs generalibus, & Prouincialibus, nec non ab Epiſcopis, Patriarchis, & alijs Patribus? to. 13. 127. 2; & 128. 1; & ſeq.
Obedientia ab Imperatoribus etiam ſchiſmaticis, & ab hæreticis quamuis ſubdolè, & fraudulenter, ei fuit exhibita. to.13. 129.1.
Omnes hæreſes ſemper deſtruxit, nunquam fouit. to.13. 575. 1.
Multoties abſoluit, quod Concilia ligauerant; & damnauit, quod concilia abſoluerant. to.13. 534. 2.
Omnium hæreticorum cauſæ, & controuerſiæ ſemper ad eam iudicandæ fuerunt relatæ. to.3. 731. 2.
Eccleſiæ Romanæ nomine intelligitur ſolus Papa ſine Cardinalibus. to. 9. 349. 265.
Græcorum impietas pluries, ſed incaſſum, tentauit mediante Imperatorum Orientalium potentia eccleſiæ Romanæ decreta euertere, atque ſuſpendere. tomo 6. 603.1.
Illius doctrina à nullo vnquam Concilio Catholico fuit reiecta, aut diſputata. to.15. 324.1; & ſequen.

Omnes

Omnes aliæ eccleſiæ etiam Apoſtolicæ, ſiue ab Apoſtolis fundatæ ei ſunt ſuffraganeæ. to.6. 194. 1.
*Vid. Apoſtolica Sedes.*
Eccleſiæ Romanæ Patriarchatui ſemper fuit ſubiecta eccleſia Anglicana. tomo 3. 788.1.
Abſque eius licentia eccleſia Anglicana, & Hiſpanica nunquam potuerunt deponere Epiſcopos. to.11. 230. 124.
Eius filia ſpecialiter fuit eccleſia Africana. to.20. 130. 2.
Ipſa ſola inſtituit omnes eccleſias in Gallijs. to.17. 448.1.
Eius Patriarchatui ſemper fuerunt ſubiectæ omnes Galliarum eccleſiæ. tom. 3. 773. 1.
Ei ſemper ſe ſubiecerunt eccleſia Græca, & qualibet alia eccleſia Orientalis. tom. 8. 749. 2.
Illi ſemper inferior habita fuit eccleſia Hieroſolymitana. to.9. 604. 277.
Eccleſiæ, quæ receſſerunt ab obedientia eccleſiæ Romanæ, hæreſibus innumeris fuerunt diſciſſæ. to.19. 400. 1.
Fuerunt à Diabolo erectæ ad euertendum Chriſti Domini Euangelium. tomo 15. 525.1.
Eccleſię Romanę contentio cum eccleſia Africana circa Clericorum appellationes. to.19. 595.2.
*Vid. appellationes Eccleſiæ Africanæ.*
Illi nunquam reſtitit eccleſia Africana, niſi errando; & rediens ad vnionem ſemper ſuum confeſſa, & proteſtata fuit errorem. to.11. 201. 1; & to.1. 458. 1.
Ad eccleſię Romanę Patriarchatum ſemper ſpectauit eccleſia Africana. to. 6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 1.
Ab ipſa poſtulauit eccleſia Africana miniſtros baptiſmi. to.6. 365. 1.
*Vid. Eccleſia Africana.*
*Eccleſiæ Romanæ primatus.*
Eccleſiæ Romanæ primatus colligitur ex fundatione diui Petri, ex SS. PP; ex Conciliorum decretis, & Imperatorum ſtatutis. tomo 17. 265. 2.
Eccleſia Romana, & Orbis primatus idem ſunt. to. 17. 353. 1.
Eccleſiæ Romanæ primatus fuit notus etiam ipſis Paganis. to. 17. 461. 2.
Manifeſtè deducitur ex eo, quòd Petrus, qui fuit primus Apoſtolorum, illam firmiter fundauit. to. 17. 440. 1; & ſeq.
Deinde etiam ex eo, quòd Petrus iuſſu Domini Romam venerit ad eccleſiam fundandam. to. 17. 441. 2; & ſeq.
Item ex eo, quòd Petrus Romæ Simonem Magum Apoſtatarum Principem ad terram deiecerit; quo facto ſignificauit eccleſiam Romanam omnes Orbis hęreticos fore ſemper deiecturam. tom. 17. 442. 1; & ſeq.
Prętereа ex eo, quòd Chriſtus Petro Roma exeunti, vt mortem euaderet ſuaſu fidelium, pręcepit, vt Romam rediret mortem ſubiturus. to. 17. 442. 2; & ſeq.
Vlteriùs ex eo, quòd Romæ mortuus eſt non ſolùm Petrus, qui fuit Caput circumciſionis, ſed etiam Paulus, qui fuit Caput gentium; quo fuit ſignificatum in Romana Cathedra fuiſſe relictam poteſtatem, & fuiſſe conſtitutam iudicem omnium ſiue habentium prępuтium, ſiue prępuтio carentium. to. 17. 443. 2.
Perinde ex eo, quòd Romæ Petrus extenſus in cruce mortuus ſit, ſignificauit eius primatum extendendum eſſe ad ſucceſſores, qui ſunt Romani Pontifices; Paulus autem minutus in Capite deſignauit troncatam fuiſſe cum ipſo eius poteſtatem. tomo 17. 444. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus quid ſignificet? to. 13. 108. 2.
Item ex eo, quòd Romanus Pontifex cum Capite infidelitatis, idèſt cum Imperatore totius Orbis debuit pugnare. to. 17. 445. 2.
Item ex eo, quòd nulla alia eccleſia tot habuit epiſcopos Martyres, ſicut eccleſia Romana. to. 17. 445. 2.
Item ex eo, quòd Romani Pontifices conuerterunt ad fidem etiam ipſos Imperatores. to. 17. 445. 2.
Prętereа ex eo maximè, quòd Roma continuò docuit, & ſemper baptizauit nouas gentes. to. 17. 446. 1.
Item ex eo, quòd eccleſia Alexandrina à diuo Marco euangeliſta illud miſſo à D. Petro fundata ſecundum locum habuit poſt eccleſiam Romanam; & poſt Alexandrinam fuit eccleſia Antiochena. tom. 17. 446. 2; & ſeq.
Deinde etiam ex inſtitutione eccleſiarum Italiæ, Siciliæ, & Sardiniæ, quæ ab eccleſia Romana fuerunt erectæ. tom. 17. 447. 2.
Item ex eo, quòd eccleſiæ Galliarum, & Hiſpaniarum ab eccleſia Romana fuerint inſtitutæ. to. 17. 448. 1.
Denique ex inſtitutione, & conſeruatione in fide Britannorum. to. 17. 448. 2.
Eccleſiæ Romanæ primatus probatur ex ſancto Ireneo, & alijs SS. PP. tom. 18. 77. 2. & ſeq.
Inſuper oſtenditur ex S. Cypriano. to. 18. 79. 2; & ſeq.
Item ex SS. Cornelio, & Lucio. to. 18. 79. 2; & ſeq.
Item ex S. Athanaſio, ex epiſcopis Ægypti, & ex Concilio Nicęno. tom. 18. 83. 1; & ſeq.
Præterea ex SS. Ambroſio, Auguſtino, Ioanne, Chriſoſtomo, & Theofilacto. to. 18. 84. 1; & ſeq.
Demum ex Concilio Conſtantinopolitano ſub Damaſo, & Theodoſio; & ex Concilijs Ephеſino, & Chalcedonenſi. tom. 18. 84. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus ſtatuendus fuit propter tria; ſcilicet propter congreganda Concilia; ſi enim non eſſet vnus, qui poſſet cogere ad Concilium, numquam venirent; & propter fidei vnitatem, quæ à pluribus diuerſa ſentientibus deſcerperetur; & propter grauiores cauſas epiſcoporum, quæ nunquam dirimi poſſent, ſi non eſſet eorum ſuperior. to. 18. 85. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatum nunquam potuerunt hęretici deſtruere. tom. 18. 85. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ admirabili Dei iudicio af-

fixus fuit primatus; vt oſtenderetur Eccleſiæ primatum ab Hebręis tranſiuiſſe ad Gentes, quarum Sedes pręcipua erat Romæ; & vt idololatria, quæ maximè Romæ regnabat, per ipſum proſterneretur; & vt fidei potentia appareret, quæ in viliſſimis Piſcatoribus humiliauit, & deiecit potentiſſimos Imperatores. to. 18. 88. 2.
Eccleſiæ Romanæ primatus colligitur ex punitione Imperatorum, & aliorum, qui illum impugnare tentauerunt; quorum exemplum fuit Mauritius, qui quia auſus fuerat illum impugnare in ſancto Gregorio Magno, vidit ſibi Imperium eripi à Phoca, ſuos filios, & vxorem interimi, à quo tandem, & ipſe fuit occiſus. to. 18. 89. 2.
Eccleſiæ Romanæ ſententia eſt pręferenda ſententijs omnium aliarum eccleſiarum. to. 18. 120. 17.
Eccleſiæ Romanæ primatum ad Reges, & Principes ſęculares transferre ex illis verbis: *Regem honorificate*; eſt idem, ac Neronem conſtituere Caput eccleſiæ. tomo 18. 199. 1.
Eccleſiæ Romanæ primatus ex epiſtola Hieronymi ad Damaſum apertè colligitur. to. 18. 247. 1.
Eccleſia Romana tanquam Princeps, Sedes, & magiſtra omnium eccleſiarum à Concilijs ſemper fuit habita. to. 18. 336. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Principatus oſtenditur ex SS. PP. tomo 18. 475. 1.
Eccleſiæ Romanæ primatum nocerunt Angli, Gothi, & Longobardi. to. 7. 807. 2.
Quomodò primatum obtinuerit? tom. 2. ex Pighio. 203. 2; & ſeq.
Eccleſia Romana non eſt prima ordine fundationis, ſed iure primatus. tom. 14. 57. 1.
Eccleſiæ Romanæ primatus oſtenditur. to. 7. 152. 1; & ſeq.
Eccleſię Romanę primatum, agnouerunt ſemper epiſcopi Orientales, & Occidentales. to. 15. 327. 2; & ſeq.
Eccleſiam Romanam habuiſſe à Chriſto Domino primatum primariò, & ſecundariò à Concilijs quomodò ſit intelligendum? to. 13. 330. 2.
Eccleſia Romana de iure Diuino habet annexum primatum. to. 6. 439. 2; & tom. 19. 25. 1; & ſeq.
Eccleſię Romanę primatus ex S. Cypriani teſtimonio oſtenditur. to. 2. ex Alano. 45. 1; & ſeq.
A Chriſto Domino primatum obtinuit. tomo 2. ex Pighio. 2. 2.
Eccleſię Romanę primatus, & ad eandem recurſus. to. 2. ex Pighio. 77. 1; & ſeq.
Eccleſię Romanę affixum, & annexum eſſe primatum totius eccleſię eſt de iure Diuino. to. 6. 439. 2.
Eccleſiam Romanam decuit habere primatum. to. 1. ex Ecchelenſi. 27. 1.
Eccleſię Romanę primatui non officiunt Ezechię geſta in confractione ſerpentis ęnei. to. 16. 164. 1.
Eccleſię Romanę primatus etiam ab ipſiſmet hęreticis fuit confeſſus. tomo 1. 40. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus fuit in ſolo Petro, non in alijs Apoſtolis. to. 10. 230. 1; & to. 1. 43. 2.
Eccleſiæ Romanæ primatui non officiunt Ezechiæ, Ioſeph, & aliorum Regum anti. quæ legis exempla. to. 16. 184. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus duplex. tom. 4. 607. 186.
Eccleſiæ Romanæ primatus de iure Diuino conuenit Romano Pontifici. tom. 3. 455. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus neceſſariò facit inſtituendus ſaltem disiunctiuè in hac, vel in alia eccleſia. to. 3. 315. 1; & to. 1. ex Ecchellenſi. 27. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus neceſſariò eſt annexus cum Summo Pontificatu. tom. 10. 252. 2.
Eccleſiæ Romanæ primatus ex illis Verbis Chriſti Domini colligitur: *Alias oues habeo, quæ non ſunt ex hoc ouili*; idèſt Gentiles, qui non erant ex populo Hebraico; & ſicut pro populo Hebraico in lege veteri conſtitutus fuit Summus Pontifex Hieroſolymis, quæ Ciuitas erat Caput Iudęorum; ita pro conſtituendo ouili etiam ex Gentilibus, quorum multitudo ſuperabat Iudęos, conſtitui debuit Summus Pontifex Romæ, quæ erat Caput Gentilium. to. 7. 152. 2.
Eccleſiæ Romanæ primatus arguitur etiam ex conſenſu communi totius vniuerſalis eccleſiæ, quæ ſemper agnouit eccleſiam Romanam, tamquam Matrem omnium eccleſiarum. to. 7. 153. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus ex comparatione ad res naturales; & ad Angelicos ordines probatur. to. 7. 15. 2, & ſeq.
Eccleſiæ Romanę primatus ex abſurdis, quę ſequerentur, ſi non daretur, oſtenditur. tomo 13. 277. 1.
Ab obiectis Hęreticorum defenditur. to. 13. 301. 1.
Eccleſię Romanę primatum Scripturę, & SS. Patres apertè docuerunt. to. 13. 196. 1; & ſeq; & to. 15. 430. 34; & ſeq.
Item in omnibus Synodis celebratis poſt Concilium Nicęnum fuit declaratus. tomo 4. 667. 2; & ſeq.
Item ab omnibus Patribus Africanis fuit cognitus. to. 13. 24. 1.
Eccleſiæ Romanę primatus Petro illis verbis collatus: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*: extenditur ad totius Eccleſię gubernium. to. 13. 111. 1; & ſeq; & 169. 1; & to. 14. 229. 1.
Eccleſiæ Romanę primatus eſt priuilegium, quod per ſucceſſionem ad Petri ſucceſſores vſque ad ſęculi conſummationem pertranſit. to. 3. 823. 1.
Eccleſię Romanę primatus fuit declaratus à Concilio Chalcedonenſi in cauſa Eutychetis, & à Tridentino. to. 15. 215. 27.
Item ab Imperatore Iuſtiniano in epiſtola ad Ioannem Pontificem. to. 15, 218. 30.
Eccleſię Romanę primatus fuit à Chriſto inſtitutus, & Petro ſoli conceſſus. tomo 5. 595. 1.
Eccleſię Romanę primatus fuit in Petro, non in alijs membris eccleſię; & eſt in Eccleſia, quia fuit in Petro, qui erat in eccleſia, & tranſit ad eius ſucceſſores, qui ſunt in eccle-

cleſia; & ſunt Caput eccleſię. to. 12. 205. 1.
Eccleſię Romanę primatus de iure Diuino, non humano, eſt coniunctus cum eadem ecclesia Romana. to. 14. 18. 2.
Eccleſię Romanę primatum negare eſt aperire viam hęreſibus, ſchiſmatibus, rebellionibus, & diſcordijs. to. 14. 39. 2.
Eccleſię Romanę fuit annexus primatus, non à Conſtantino, vel Phoca, ſed à Chriſto. to. 3. 317. 2; & ſeq.
Eccleſię Romanę primatus non confertur, nec conferri poteſt à populo. to. 18. 215. 2; & ſeq.
Eccleſię Romanę primatum omnium fidelium eccleſię ſemper nouerunt. tomo 13. 214. 2.
Eccleſię Romanæ primatum in Reges deducere illis verbis: *Regem honorificate*: eſt idem, ac Neronem conſtituere caput eccleſię. to. 18. 199. 1.
Eccleſia Romana habet primatum; quia qui extra illam eſt, prophanus eſt. tomo 18. 246. 1.
Eccleſia Romana ab ipſo Saluatore primatum obtinuit. to. 19. 26. 1.
Non ab Apoſtolis, ſed à Chriſto Domino primatum obtinuit. to. 19. 41. 1.
Ex Diuina inſtitutione primatum habuit. to. 19. 70. 2.
Cur potiùs, quàm alia eccleſia, primatum habuerit? to. 19. 71. 1.
Eccleſię Romanę primatum definiuit Concilium Lateranenſe, quod fuit Patribus numeroſius, quàm omnia alia Concilia. to. 19. 399. 1.
Item Concilium Florentinum. tom. 19. 399. 1.
Eccleſia Romana tenet primatum ſuper omnes eccleſias. to. 20. 193. 1. & ſeq.
Ecclesię Romanę ita coniunctus eſt eccleſię primatus, vt ab illa ſeparari non poſſit. to. 9. 610. 1.
Ecclesiam Romanam habere primatum ecclesię etiam ipſi hęretici coacti ſunt confiteri. to. 1. 40. 1; & ſeq.
Ecclesia Romana à Chriſto Domino, non ab homine primatum ſuper omnes alias eccleſias obtinuit. tomo 2. ex Pighio. 2. 2.
Illius primatum ſemper agnouit ecclesia Gallicana. to. 15. 296. 1.
Ipſam ſolam habere eccleſię primatum confeſſę fuerunt omnes Orientales eccleſię. to. 15. 297. 1.
Illius primatum nouerunt, & declararunt, Concilia generalia, & prouincialia. to. 15. 225. 27; & ſeq; & 297. 2.
Eccleſia Romana habuit primatum ſuper alias eccleſias, antequam eſſet Conſtantinus. to. 13. 331. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatus eſt maxima, & ſuprema dignitas inter alias dignitates. to. 10. 3. 1.
Ecclesiæ Romanę primatum nouerunt SS. Patres etiam naſcentis eccleſię. tom. 16. 46. 1; & ſeq.
Illius primatum Gręci cum alijs Patribus confeſſi fuerunt in Concilio Florentino. to. 16. 125. 1.
Fuit ſemper ab hęreticis, & ſchiſmaticis impugnatus, & nunquam deiectus. tomo 16. 529. 1; & ſeq; & 530. 1; & ſeq; & 532. 2; & ſeq; & 533. 1; & ſeq; & 535. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Romanæ primatus euidenter ex illius vnitate colligitur. to. 8. 181. 1.
Item ex virtutibus, quibus eccleſia Romana ſemper enituit. to. 8. 184. 1.
Item ex miraculis, quæ in illa omni tempore fuerunt patrata. to. 8. 185. 1.
Inſuper ex dono prophetiæ, quo fuit condecorata. to. 8. 187. 1.
Item ex veneratione, quam illi exhibuerunt ſemper Imperatores, Reges, & Principes. to. 8. 194. 1.
Item ex eo, quòd depoſuerit octo Patriarchas primarios, & plures alios Primates, & epiſcopos. to. 18. 545. 2; & 546. 1; & ſeq.
Item ex legibus, cenſuris, diſpenſationibus latis in totam eccleſiam; to. 18. 548. 1; & ſeq.
Demum ex Vicarijs in diuerſis Orbis partibus conſtitutis. to. 18. 549. 2.
*Vid. Papæ primatus.*

*Eccleſia Africana.*

Eccleſia Africana ad euitandum iudicium Melchiadis ipſum accuſauit traditionis. to. 6. 350. 2; & ſeq.
Eccleſia Africana ſemper habuit Hierarchiam ab alijs diuerſam. to. 6. 225. 1.
Eccleſiæ Africanæ Primas pluribus prouincijs prefectus fuit ſolus epiſcopus Carthaginenſis. to. 6. 225. 1.
Eccleſia Africana ſemper ſpectauit ad Romanum patriarchatum. to. 6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 1.
Eccleſia Africana poſtulauit ab eccleſia Romana miniſtros baptiſmi. to. 6. 365. 1.
Eccleſiæ Africanæ diuiſio, & ſeruitus ſub Wandalorum dominio. to. 6. 229. 1.
Eccleſia Africana à S. Petro fuit fundata. to. 6. 234. 1.
Eccleſiæ Africanæ primi epiſcopi fuerunt conſecrati, & in Africam tranſmiſſi. to. 6. 234. 1.
Eccleſiæ Africanæ non fuit prohibitum à Bonifacio epiſcopo Carthaginenſi Romam appellare. to. 6. 320. 1.
Eccleſiæ Africanæ canones reſuſcitati exponuntur. Ibidem.
Eccleſiarum Africanarum epiſcopi ſemper potuerunt Romam appellare. to. 6. 323. 2; & 126. 2; & ſeq.
Eccleſia Africana fuit filia eccleſiæ Romanæ. to. 20. 130. 2. 235. 1; & 366. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Africanæ clerici an licitè potuerint Romam appellare? to. 6. 343. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Africanæ clerus etiam inferior ſemper potuit Romam appellare in quæſtionibus fidei. to. 6. 359. 2.
Eccleſiæ Africanę, & Romanę controuerſia de appellationibus cleri inferioris. tom. 6. 226. 2.
Eccleſiæ Africanæ perpetua conſuetudo Epiſcoporum à ſe damnatorum appellationi ſemper detulit etiam ſuſpenſiui effectus reuerentiam. to. 6. 310. 1.
Eccleſię Africanę Romam appellantis exempla ex S. P. Auguſtino deſumpta. tom. 6. 614. 1.
Eccleſiæ Africanæ clerus inferior in nullo ca-

ſo an potuerit Romam appellare? tomo 6. 352. 2.
Eccleſiæ Africanæ plurimæ vnum tantùm habebant præsbiterum; & clericorum raritati S. P. Auguſtinus per ſua monaſteria per totam Africam multiplicata ſubuenit. to.6. 385. 2.
Eccleſia Africana Epiſcopis depoſitis nunquam ſtatim ſuperordinauit alios Epiſcopos. to.6. 95. 2.
Sed priùs referebat ſuum iudicium ad Sedem Romanam. Ibidem.
Eccleſiæ Africanæ hierarchia alterata, & ſauciata in varijs articulis ſub captiuitate Wandalica. to.6. 231. 2.
Eccleſiæ Africanæ Synodus de appellationibus Romanis. to.6. 296; & 334. 1; & ſeq.
Eccleſia Africana ab antiquo ſemper habuit ſingularem canonum codicem. to.6. 248.2.
Eccleſiæ Africanæ codex primo loco continebat canones Nicænos, deinde canones Synodi Grati, qui interfuerat Synodo Sardicenſi. Ibidem.
Eccleſia Africana ſemper retulit cauſas grauiores ad Apoſtolicam Sedem. to.6. 249.1.
Eccleſiæ Africanę iudicia exponuntur. tom.6. 291. 2.
Eccleſiæ priuilegijs an gaudeat eccleſia Gallicana? to.6. 162. 2; & ſeq.
Eccleſia Africana ſemper habuit plures, quàm quingentas epiſcopales cathedrales. to. 6. 229. 2.
Eccleſia Africana à ſuis primordijs ſemper nouit Romani Pontificis auctoritatem. to.11. 201. 1; & to. 1.458. 1.
Eccleſia Africana tenacior fuit in defendendis ſuis priuilegijs. to.11. 201. 1.
Eccleſia Africana nunquam Eccleſię Romanę reſtitit, niſi errando; & tandem ſuam ignorantiam ſemper confeſſa fuit. Ibidem.
Eccleſię Africanę fides, & ritus. to.11.204.1.
Eccleſię Africanę clerus iudicio primatialis Synodi debebat iudicari iuxta antiquiſſimam conſuetudinem, & canonem Africę. to.6. 577. 1.
Eccleſia Africana de Euchariſtiæ, & pœnitentiæ ſacramento; & de execratione contra hæreticos. to.1. 209. 2.
Eccleſia Africana ſemper Romanæ Sedis prærogatiuam agnouit. to.2. Alani 21. 2.
Eccleſię Africanę contentio cum Eccleſia Romana de non admittendis appellationibus presbiterorum, & clericorum occaſione appellationis Fauſtini presbiteri durauit à Zoſymo vſque ad Bonifacium. to.19. 595. 2.
Ecclesię Africanę ſpectant ad patriarchatum Romanum. to.14. 173. 2; & ſeq.
Ecclesia Africana confeſſa eſt Purgatorium. to.7. 218. 2.
Ecclesię Africanę ſemper agnouerunt primatum Romani Pontificis. to.15. 296. 1; to.18. 84. 1; & ſeq.
Eccleſia Africana Petri cathedrę fuit ſubiecta. to.3. 740. 1; & ſeq.
Ecclesia Africana ad Leonem I. appellauit. to.3. 761. 1.
Ecclesiæ Africanæ epiſtolę ad Io. Papam. to.3. 762. 2.
Ecclesia Africana recepit canones Nicęnos ab Eccleſijs orientalibus. to.18. 97. 1.
Ecclesia Africana tempore S. Cypriani confeſſa eſt Epiſcopum Romanum eſſe epiſcopum vniuerſalis eccleſiæ. to.18. 82. 2.
Eccleſia Africana recepit Epiſcopos ab Eccleſia Romana, & nuquam celebrauit concilia ſine Romani Pontificis licentia. to.19. 347. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Africanæ cur fuerit prohibitum appellare ad Romanum Pontificem ab Aurelio Epiſcopo Carthaginenſi? to.6. 319. 2.
Eccleſię Africanæ perpetua conſuetudo fuit ſemper deferre appellationi ſuorum Epiſcoporum reuerentiam effectus ſuſpenſiui. to.6. 310. 1.
Eccleſię Africanę contentio cum Eccleſia Romana circa appellationes fuit ſolùm per ordinem ad clerum inferiorem, non autem per ordinem ad epiſcopos. to.6. 226. 2.
Eccleſia Africana de Euchariſtiæ, & pęnitentię Sacramento, & de execratione contra hæreticos. to.1. 209. 2.
Eccleſiæ Africanæ epiſtola ad Ioannem Papam. to.3. 361. 1.
*Vide Africa, & appellatio Africana.*

*Eccleſia Alexandrina.*

Ecclesia Alexandrina, & eius patriarchatus fundatus fuit à S. Marco. tom.6. 614. 1; & to.4. 352. 7.
Ecclesia Alexandrina pallium S. Marci traduxit ſemper de vno alium Patriarcham. to.6. 275. 2.
Fuit hęreſi infecta à Dioſcoro. to.8. 751.1; & ſeq.
Eccleſię Alexandrinę, & Conſtantinopolitanæ contentio de primatu cum Eccleſia Romana. to.14. 342. 2.
Ecclesia Alexandrina quare prępoſita fuerit Eccleſię Conſtantinopolitanę? to.3. 686.2.
Ecclesia Alexandrina fuit obediens, & ſubordinata Eccleſię Romanę. to.3. 688. 2.
Eccleſię Alexandrinę, & Antiochenę diſſensio propter doctrinam S. Cyrilli. to.15. 712. 68.
Ecclesia Alexandrina quomodò fuerit prior Ecclesia Romana? to.3. 21. 1.
Ecclesię Alexandrinę Epiſcopi ex vſu Papæ vocati. to.1. ex Ecchellenſi. 12. 1.
Ecclesia Alexandrina habuit duos epiſcopos Arianos nempe Gregorium, & Lucium; & Dioſcorum Eutychianum; & Cyrum Monothelitam. to.18. 34. 2.
Poſterior eſt eccleſia Antiochena, quæ iam fuerat à S. Petro fundata. to.4. 352.7.
Quare obtinuerit primum locum poſt Eccleſiam Romanam? to.1. 407. 1.
Ei ſubijciuntur Ægyptus, Lybia, & Pentapolis. to.4. 311. 6.
Eam conſecrauit S. Marcus ſuo ſanguine. to.4. 352.7.
Quęnam Africę prouincię ei fuerint ſubiectæ? to.4. 353.2.
Alexandrinę Eccleſię iura, quę continentur in ſexto canone concilij Nicęni, quomodò ſint intelligenda? to.4. 311. 1; & ſeq.
*Vide Alexandrinus Epiſcopus.*
Ecclesię Alexandrinę mutationes tempore D. Athanasij. to.20. 143. 2.

*Eccleſia Anglicana.*

Ecclesia Anglicana modò eſt Ecclesia Sathanæ. to.18. 264. 1.
Ecclesia Anglicana ſemper fuit ſubiecta Patriarchatui Eccleſię Romanę. to.3. 788. 1.

Eius

Eius defectio à fide orta ex libide Henrici Octaui Regis. to.18. 440. 2.
Illius hęreſis perfidiſſima,& impijſſima. tom. 18. 275. 1; & ſeq.
Poſtquam rebellauit ab Eccleſia Romana, Eccleſia Sathanæ fuit appellata. tom.18. 264. 1.
Illius miſeria ab Henrico inducta quantùm ſit deplorabilis? to.18. 280. 1; & ſeq.

*Eccleſia Antiochena.*

Eccleſia Antiochena, & Hieroſolymitana ſunt inferiores Eccleſia Romana. tomo 9. 604. 277.
Eccleſias Antiochenam,& Hieroſolymitanam fuiſſe fundatas ante Eccleſiam Romanam quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 196. 253; & 604. 277; & to.14. 216. 1.
Eccleſia Antiochena ſchiſmate diuiſa remanſit quadraginta ſex annis. to.3. 705. 1.
Eccleſia Antiochena defecit à fide tempore Pauli Samoſateni. to.8. 751. 1.
Eccleſię Antiochenę, & Hieroſolymitanę diſſenſio propter doctrinam S. Cyrilli. to.15. 712. 68.
Eccleſię Antiochenę appellationes ad Sedem Romanam. to.3. 702. 2; & ſeq.
Eccleſia Antiochena ab Eccleſia Romana fuit iudicata. to.6. 108. 2.
Eccleſię Antiochenę Synodi. to.6. 186. 2.
Eccleſię Antiochenę canones damnati in Synodo Sardicenſi. to.6. 131. 2; & 174. 2; & 168. 1; & 349. 1.
Eccleſia Antiochena Neſtorij, & Eutychetis hęreſi fuit infecta. to.6. 608. 1.
Eccleſia Antiochena habuit centum quadraginta tres Eccleſias Cathedrales ſub ſua ditione. to.14. 347. 2.
Eccleſia Antiochena à S. Petro fuit fundata. to. 7. 33. 2; & to.1. ex Tannero. 22. 143; & ſeq; & to.17. 351. 2.
Eccleſia Antiochena tempore S. Hieronymi in tres partes fuit ſciſſa. to.19. 398.1.
Eccleſia Antiochena poſtponenda eſt Eccleſię Romanæ. to. 12. 130. 1.
Eccleſia Antiochena Petri Cathedræ non ſuccedit. to.2. ex Pighio. 41. 2.
Eccleſia Antiochena habuit Epiſcopos hęreticos Paulum Samoſatenum,Paulum Gnapęum Eutychianum, & Macharium Monothelitam. to.18. 34. 2.
Eccleſia Antiochena Sedes Petri non eſt denominanda,quia ab ipſo fuit relicta.to.19. 63. 2.
Eccleſia Antiochena eſt totius Orientis metropolis. to.13. 255. 1.
Quo anno fuerit à S. Petro fundata? tomo 9. 650. 2.
Non habet annexum eccleſiæ primatum,quia Petrus illam dimiſit, & ſuam Sedem Romę elegit. to.4. 303. 1, & ſeq.
Particularibus priuilegijs, & dignitatibus fuit decorata. to.3. 703. 1.
Eius primus epiſcopus poſt S. Petrum fuit Euodius ab eodem D. Petro ordinatus, & poſt Euodium Ignatius. to.4. 626. 2.
Illi totus Oriens fuit ſubiectus. to.4. 353. 9; & ſeq.
Ceſſit primatum, & locum Eccleſiæ Romanę. tom. 12. 82. 2.
*Vid. Antiochia, & canones Antiocheni.*

*Eccleſia Arelatenſis.*

Eccleſia Arelatenſis antiqua totius Narbonæ eſt Metropolis. to.6. 117. 1.

*Eccleſia Capuana.*

Eccleſia Capuana fuit ſuburbicaria Eccleſiæ Romanæ. to.6. 512. 2.

*Eccleſia Carthaginenſis.*

Eccleſia Carthaginenſis poterat tribuere præsbiterum cuilibet eccleſiæ indigenti. to.6. 252. 1.
In ipſa conſecrabantur omnes Epiſcopi totius Africæ. to.6. 248. 2.
Ad illam debebant referre omnes cauſæ grauiores omnium Africæ prouinciarum, & per illius Epiſcopum referebantur ad Sedem Apoſtolicam. to.6. 249. 1; & ſeq.
Illius dignitas non habuit originem ſub Aurelio Primate,ſed fuit illo longè antiquior. to.6. 246. 1.
Eccleſia Carthaginenſis fuit reconciliata Eccleſiæ Romanæ ſub Bonifacio II. tomo 2. ex Pighio. 75. 1.
Eccleſia Carthaginenſis rebellauerat ab Eccleſia Romana ſub Cęleſtino. to. 2. ex Pighio. 75. 1.
Eccleſia Carthaginenſis non eſt autocephala, adeòque eius Sedes non fuit numerata inter maximas. to.6. 99. 2.
In ſuis primordijs remotiſſima fuit à patriarchali dignitate. to.6. 232. 1.
Eius dignitatem grauiſſimè lęſerunt Donatiſtæ. to.6. 235. 2.
Eccleſia Carthaginenſis habuit treſdecim prę rogatiuas. to.6. 248. 2.
Illius dignitas fuit, quòd ſola inter Africanas Eccleſias habuerit pallium, ipſumque à Sede Apoſtolica acceperat. to.6. 153. 1.
A Papa Innocentio I. repoſita fuit in eadem claſſe cum Eccleſijs Hiſpaniarum, Galliarum, Italiæ, & Siciliæ. to.6. 234. 2.
Eius epiſcopus in plenaria ſuæ diœceſeos Synodo non habuit ſingularem thronum, ſed ſedit, tanquam Collega inter Collegas. to. 6. 232. 1.

*Eccleſia Conſtantinopolitana.*

Eccleſia Conſtantinopolitana habuit primum locum poſt Eccleſiam Romanam, quia fuit Sedes Imperatoris electa à Conſtantino. to.17. 263. 1; & ſeq; & to.7. 632. 2.
Eccleſia Conſtantinopolitana corruit ob inobedientiam, & reſiſtentiam factam Eccleſiæ Romanæ. to.17. 288. 1.
Fuit ſemper ſubiecta Eccleſiæ Romanę. to.17. 290. 2; & to. 15. 572. 30; & ſeq; & tom. 3. 711. 1; & ſeq.
Quomodò ſibi arrogauerit eccleſię primatum? tom.10. 11. 1; & to.20. 128.1; & ſeq.
Eccleſia Conſtantinopolitana nunquam de primatu contendit cum Eccleſia Romana. to.17. 292. 2.
Infecta fuit hæreſi à Macedonio, & Neſtorio. to.8. 751. 1.
Quantæ fuerint eius dotes ante eius excidiũ, & poſt excidium quantę miſerię? tomo 13. 203. 2; & ſeq.
Eius contentio de primatu cum Eccleſia Romana. to.14. 342. 2.
Quare exciderit à fide? to.13. 204. 1.
Cur fuerit poſtpoſita Eccleſię Alexandrinæ? to. 3. 686. 2.
Fuit reconciliata Eccleſię Romanæ ſub Hormiſ-

miſda. tom. 2. ex Pighio. 115. 1; & ſeq.

Ad quantum locum ſe extenderit? tom. 2. ex Pighio. 167. 2.

Non accepit pallium ab Eccleſia Romana. to. 14. 275. 2; & ſeq.

Tentauit ſibi arrogare primatum aſſerens primam Sedem, & Matrem omnium Eccleſiarum debere eſſe, vbi reſidet Imperator; quam arrogantiam repreſſit Phocas. to. 14. 172. 1.

Eſt vltima inter eccleſias patriarchales. to. 15. 236. 34.

Habuit Epiſcopos hæreticos Macedonium, Neſtorium, & Sergium. to. 18. 34. 2.

Cur ab initio non fuerit ſub vno Paſtore? to. 19. 133. 1; & ſeq.

Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ mutationes tempore Concilij Nicæni. to. 20. 143. 2.

In ſui primordijs fuit ſub iuriſdictione Eccleſiæ Heraclęenſis vſque ad II. concilium generale, in quo fuit ſtatutum, vt Eccleſia Conſtantinopolitana haberet locum immediatè poſt Eccleſiam Romanam. tom. 3. 711. 2.

Ob Sedem Imperatorum inſtantibus, & precantibus ipſis Imperatoribus obtinuit à Romano Pontifice pręcedentiam ſuper Eccleſiam Antiochenam, Alexandrinam, & Hieroſolymitanam. to. 20. 25. 1.

Antiquitus fuit ſemper obediens Eccleſiæ Romanæ. to. 3. 738. 1.

Quoties ordinabatur aliquis illius Epiſcopus, ſemper mittebat Romam Legatos cum profeſſione Fidei. to. 3. 726. 2.

Illius contentio de primatu cum Eccleſia Romana. to. 14. 342. 2.

Fuit infecta peſtilentiſſimis dogmatibus Photij; quæ tamen non infecerunt Eccleſiam Romanam. to. 1. 360. 1.

Illius Epiſcopi poſt S. Ioannem Chryſoſtomum tentauerunt exuere ſua autocephalia Epheſinum Exarcham, & Epheſinam Eccleſiam ſuo throno ſubijcere. to. 6. 113. 1.

*Eccleſia Corinthiaca.*

Eccleſia Corinthiaca fuit erecta, & inſtituta per Eccleſiam Romanam. to. 17. 447. 2.

Eius diſſenſionem exortam tempore S. Clementis idem S. Clemens compoſuit. to. 17. 448. 1.

Eccleſia Corinthiaca ſe ipſam profeſſa eſt eſſe filiam Eccleſiæ Romanæ. to. 17. 448. 1.

S. Clementis, & S. Soteris epiſtolas publicè coram omnibus fidelibus legi mandauit. to. 17. 448. 1.

*Eccleſia Epheſina.*

Eccleſia Epheſina fundata fuit à D. Paulo, & à S. Ioanne Euangeliſta diu directa; ideo ægrè tulit ſpoliari authocephalia. tom. 6. 113. 2.

Fuit vna ex tribus Eccleſijs Autocephalis Exarchis, & ex ſex autocephalis ſimplicibus. to. 6. 193. 1; & 125. 2.

Eccleſiam Epheſinam ſubijcere Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ tentauit Baſſianus, vt illic inthronizaretur Epiſcopus. to. 6. 113. 1; & ſeq.

Eccleſia Epheſina non ſufferens ſubijci Eccleſię Conſtantinopolitanę recurrit ad S. Leonem. to. 6. 113. 2.

*Eccleſia Gallicana.*

Eccleſia Gallicana ſemper agnouit primatum Eccleſiæ Romanæ. tom. 15. 296. 1.

Eccleſiæ Gallicanæ exemplo varij Epiſcopi, Reges, & Principes Chriſtiani ſe inclinarunt Alexandro III. inuito Friderico I. to. 1. 16. 1.

Eccleſia Gallicana nunquam abiudicauit Pontifici Romano ius vocandi Epiſcopos Gallos ad Synodos Romanas. to. 11. 227. 119.

Eccleſiæ Gallicanæ Clerici à ſuis Epiſcopis damnati nolebant accedere ad Synodos, ſed fraudulenter accedebant ad Sedem Romanam. to. 6. 160. 2.

Eccleſiæ Gallicanæ clerus inferior ſemper Romam appellauit. to. 6. 155. 2.

Eccleſiæ Gallicanæ præsbiteri an prætermiſſa Synodo poſſint immediatè Romam prouocare? to. 6. 154. 1.

Eccleſia Gallicana, quouſque viguit Imperium Romanum, fuit Apoſtolicæ Sedi obedientiſſima. to. 6. 597. 2.

Eccleſia Gallicana olim conſtantiſſimè credidit, quòd nullus patriarcha, nulla Synodus etiam Oecumenica poſſit definire aliquod dogma fidei abſque Romani Pontificis, & Eccleſiæ Romanæ auctoritate. to. 6. 624. 1; & ſeq.

Eccleſiam Gallicanam ſemper abundaſſe doctiſſimis Viris teſtatur S. Hieronymus. to. 6. 631. 2.

Eccleſia Gallicana ab Vgonotis peruerſa. to. 6. 735. 4.

Eccleſiæ Gallicanæ ſententia. to. 6. 743. 2.

Eccleſia Gallicana nunquam controuertit Pontifici Romano ius vocandi Epiſcopos Galliæ ad Synodos Romanas. to. 11. 227. 119.

Eccleſiæ Gallicanæ libertates, quibus aliqui Galli conantur ſe ſubtrahere poteſtati Pontificis Romani, ſunt potiùs ſeruitutes. to. 15. 666. 103.

Eccleſiæ Gallicanæ libertatum defenſores ſunt eiuſdem mutilatores. tom. 15. 668. 105; & 669. 106.

Eccleſiæ Gallicanæ libertatum defenſores potiùs inſidiantur poteſtati ſpirituali Pontificis Romani. to. 15. 677. 114.

Eccleſia Gallicana ſemper fuit ſubiecta Romanæ Petri cathedræ. to. 3. 773. 1.

Eccleſia Gallicana aliquandiu obediuit Benedicto XIII; poſtea receſſit, & neutralitatem amplexa eſt. to. 3. 137. 1.

Eccleſiæ Gallicanæ ſententia de poteſtate Romani Pontificis. to. 6. 783. 2; & ſeq.

Prima Eccleſiæ Gallicanæ deformatio manauit à Merouingijs Regibus, ſub quibus multùm paſſa fuit Chriſtianitas Gallicana. to. 6. 597. 2; & ſeq.

Eccleſia Gallicana in cauſis grauioribus ſemper appellauit ad Romanum Pontificem. to. 7. 267. 1; & ſeq.

Eccleſia Gallicana an gaudeat priuilegijs Eccleſiæ Africanæ? to. 6. 162. 2.

Eccleſia Gallicana ſemper confeſſa eſt poteſtatem Romani Pontificis in decidendis fidei quæſtionibus. to. 15. 630. 44; & ſeq.

Sub Martino Papa in Concilio Lateranenſi ſtrenuè pugnauit contra Monothelitas. to. 15. 632. 48.

Non fuit ſolita feſtinanter ſubordinare Epiſcopos Epiſcopis depoſitis. to. 6. 95. 1.


Sem-

Semper fuit obſequentiſſima Apoſtolicæ Sedi. to.6. 94. 2.
Aliter Romano Pontifici, & aliter Carthaginenſi Epiſcopo fuit ſubiecta. to.6. 99. 2.
Eccleſia Gallicana credidit S. Gelaſio aſſerenti S. Athanaſium, S. Ioannem Chryſoſtomum, & S. Flauianum prouocaſſe ad ſolam Sedem Romanam. to.6. 418. 2.
Eccleſiæ Gallicanæ inſtitutæ fuerunt à D. Petro, vel ab illius ſucceſſoribus, qui ordinauerunt ſacerdotes, quos miſerunt in Gallias. to.17. 448. 1.
Eccleſiæ Gallicanæ per ſingulas ætates ſemper fuerunt confirmatæ ab Eccleſia Romana. to.17. 448. 1.
Eccleſia Gallicana non pertinuit ad Carthaginenſem Epiſcopum. to.6. 100. 1; & 101. 2; & ſeq.
Eccleſia Gallicana auxilium petijt à S. Cypriano contra Marcianum. tom.6. 101. 1; & ſeq.
Eccleſia Gallicana non auſa fuit damnare Dorotheum Martianopolitanum Epiſcopum ſecundæ Mæſæ Metropolitam, niſi priùs conſuluiſſet Stephanum Romanum Pontificem. to.6. 102. 1.
Eccleſia Gallicana diuiditur in ſeptem prouincias. to.6. 121. 2.
Eccleſiæ Gallicanæ Epiſcopi ſemper confeſſi ſunt ſe Epiſcopos eſſe Dei, & Apoſtolicæ Sedis gratia. to.3. 518. 2.
Eccleſia Gallicana, & Hiſpanica pro varijs rebus in cauſa fidei, & Eccleſiaſticæ diſciplinæ non ſemel ſcripſerunt ad Lucium Romanum Pontificem, à quo plura, & diuerſa acceperunt reſcripta. to.1. 141. 1.
Eccleſia Gallicana inter varias Regni procellas temporibus plurium Romanorum Pontificum intemerata permanſit. to.1. 188. 2.
Quantùm laborauerit pro hæreſi Berengarij extirpanda? to.6. 188. 2.

*Eccleſia Germanica.*

Eccleſia Germanica ſemper confeſſa eſt primatum Romani Pontificis. to. 15. 296. 1.
Eccleſiæ Germanicæ cathedræ D. Petri ſemper fuerunt ſubiectæ. to.3. 783. 1.
Eccleſiæ Germanicæ recurſus ad Papam eſt antiquiſſimus. to.3. 783. 2; & ſeq.
Eccleſiæ Germanicæ conſuluerunt S. Leonem circa conſecrationem altarium, confectionem chriſmatis, & reconciliationem pœnitentium factam in miſſa à Chorepiſcopis. to.3. 784. 1; & ſeq.

*Eccleſia Græca.*

Eccleſia Græca ſemper fuit inferior Eccleſia Romana. to.8. 749. 2.
Eccleſia Græca, & Orientalis ſemper nouerunt primatum Romani Pontificis. to. 15. 297. 1.
Semper confeſſa eſt Papæ poteſtatem in decidendis fidei quæſtionibus. to. 15. 630. 44; & ſeq.
A Mahomete tota abſorpta fuit. to.13. 200. 2.
Habet vſum geſtandi pallium diuerſum ab vſu Eccleſiæ latinæ. to.6. 273. 1.
Ecclesia Regni Cypri fuit ſubordinata Patriarchæ Antiocheno. to.3. 710. 2.
Ecclesiæ Græcæ vnio cum Ecclesia Latina. to.1. 202. 2.
Subeſt Ecclesiæ Romanæ. to.4. 778. 40.
Ecclesia Græcorum non habet veræ Ecclesiæ Apoſtolicæ notas. tomo 4. 679. 61.
Ecclesia Græca habuit ceremonias, & ritus inſtitutos à S. Baſilio, Parthemio, & alijs SS. PP. to.18. 607. 2.
Ecclesiæ Græcæ ritus, & ceremoniæ ſunt ex inſtitutione Apoſtolorum. to.6. 279. 1.
Ecclesia Græca rediens poſt eiectos Turcas ad vnionem cum Ecclesia Romana ſua priuilegia iuxta ſuos canones conſequi debet. to.6. 279. 1.

*Eccleſia Hieroſolymitana.*

Ecclesia Hieroſolymitana omophorion S. Iacobi traduxit de Patriarcha in Patriarcham. to.6. 275. 2.
Ecclesiæ Hieroſolymitanæ omophorion donatus fuit à Theodoſio Imperatore S. Ignatio Patriarchæ Conſtantinopolitano, & sic hac reliquia remanſit priuata Ecclesia Hieroſolymitana. to.6. 275. 2.
Ecclesiæ Hieroſolymitanæ prærogatiua conceſſa in Concilio Epheſino. to.1. 100. 2.
Non accepit pallium ab Ecclesia Romana. to.6. 275. 2.
Ecclesiæ Hieroſolymitanæ appellationes. to.3. 734. 2.
Ecclesia Hieroſolymitana quomodò ſit prior Ecclesia Romana? to.3. 21. 1.
Fuit maxima tempore legis ſcriptæ, non tempore legis gratiæ. to.4. 762. 121.
Non eſt præferenda Ecclesiæ Romanæ. to.17. 260. 1.
Ecclesiæ Hieroſolymitanæ prærogatiuæ quęnam ſint? to.17. 260. 1; & ſeq.
Fuit origine, non primatu prior Ecclesia Romana. to.17. 260. 2; & ſeq.
In particulari, tanquam matrici, non pręfuit Chriſtus. to.4. 762.
Habuit Ioannem Origeniſtam, Eutychium, Hilarium, & Irenęum Arianos. to.18. 34. 2.
Non eſt omnium aliarum Ecclesiarum mater. to.18. 92. 1.
Colligitur ex eo, quòd defecerit à fide; pręrogatiua enim Ecclesię primatus eſt indefectibilitas. to.18. 29. 2; & ſeq.
Eſt inferior Ecclesia Romana, & ei ſubdita. to.9. 604. 277.
Quomodò fuerit fundata ante Eccleſiam Romanam? tom.9. 196. 253; & 604. 277; & to.14. 211. 1.
Ecclesia Hieroſolymitana defecit à fide tempore Ioannis, & Arſenij patriarchę. to. 8. 751. 1.
Non ſuccedit Petri cathedrę. to.2. ex Pighio. 41. 2.
Ecclesia Hieroſolymitana fuit ſubiecta Metropolitano Paleſtino Cœſarienſi Epiſcopo. to.2. ex Pighio. 43. 1.
Ecclesia Hieroſolymitana obtinet quartum locum. to.19. 29. 2.

*Eccleſia Hiſpanica.*

Ecclesię Hiſpaniarum cathedrę D. Petri ſemper fuerunt ſubiectę. to.3. 766. 1.
Ecclesię Hiſpaniarum appellarunt ſemper ad Sedem Apoſtolicam. to.3. 766. 1.

*Eccleſia Illyrica.*

Ecclesia Illyrica fuit ſubiecta Ecclesię Romanę. to.20. 131. 1; & to.6. 323. 2.
Fuit violenter erepta à Leone Iſauro Imperatore ex Patriarchatu Romano, & Conſtantinopolitano tranſcripta. tom.6. 323. 2.

*Eccleſia Lateranenſis.*

Eccleſia Lateranenſis eſt caput omnium Eccleſiarum. to.19. 70. 2.

Eccleſia Lateranenſis inter omnes alias Eccleſias principatum obtinuit. to. 2. ex Aluarez. 9. 1.

*Eccleſia Latina.*

Eccleſię Latinę vnio cum Eccleſia Gręca. to.1. 202. 2.

Eccleſia Latina habet vſum geſtandi pallium diuerſum ab Eccleſia Gręca. to.6. 273. 1.

*Eccleſia Lugdunenſis.*

Eccleſię Lugdunenſi fuit conceſſus Primas. to.6. 461. 2.

Eccleſia Lugdunenſis cum S.Rhemigio complexa fuit doctrinam S. P. Auguſtini de gratia. to.15. 608. 12; & ſeq.

Eccleſię Lugdunenſis primatus fuit inſtitutus à Gregorio VII. ſine Regis aſſenſu. to. 6. 461. 2.

Illi ſubiacere fortiter refutauit Eccleſia Senonenſis. to.6. 461. 2.

Declarauit non eſſe hęreticum, niſi qui eſt contumax in opinione damnata. tom. 15. 607. 12.

Quid ſenſerit de illis quęſtionibus Chronologicis, *Chriſtus pro omnibus mortuus eſt; & an Deus velit omnes homines ſaluos fieri?* to. 15. 609. 14.

*Eccleſia matrix.*

Eccleſię matrices debent habere ſaltem decem diaconos. to.19. 209. 1.

Habuerunt etiam Diaconiſſas deputatas ad pauperes alendos, captiuos redimendos, & ad alia pietatis officia. to.19. 209. 1.

*Eccleſia Occidentalis, & Orientalis.*

Eccleſię Occidentalis, & Orientalis obedientia erga Pontificem Romanum. tomo 20. 327. 2; & ſeq.

Eccleſia Orientalis complectitur omnes Africę Eccleſias. to.20. 329. 1.

Eccleſia Orientalis ſemper nouit primatum Eccleſię Romanę. to.15. 297. 1.

Eccleſię Orientales etiam Patriarchales ſemper fuerunt Papę ſubiectę. to.6. 204. 1.

Earum clerus inferior ſemper appellauit ad Apoſtolicam Sedem. to.6. 154. 2; & ſeq.

In negotijs grauioribus ſemper conſuluerunt Apoſtolicam Sedem. to.6. 419. 1.

Eccleſia Orientalis nunquam vixit iuxta canones Africanos. to.6. 430. 1.

Nunquam ſcripſit ad Epiſcopum Carthaginenſem, aut ad alios Epiſcopos Occidentis pretermiſſo Romano Pontifice. tom. 6. 361. 1.

*Eccleſia Papienſis.*

Eccleſia Papienſis non ſubditur Eccleſię Mediolanenſi. to.6. 679. 1.

Eius Epiſcopus conſecratus fuit à S. Ambroſio. to.6. 679. 1.

Poſt mortem D. Ambroſij accepit pallium, & priuilegium plenę exemptionis à quocunque Archiepiſcopo. to.6. 679. 1.

Ab Alexandro III. fuit priuata pallio, & S. Crucis vexillo, quod redditum fuit Eccleſię Mediolanenſis; quia Eccleſia Papienſis ſectata fuerat ſchiſma Octauiani Antipapę, & Henrici Imperatoris violentias. to.6. 679. 2.

*Eccleſia Saluatoris.*

Eccleſia Saluatoris appellatur Conſtantiniana; quia à Conſtantino condita fuit. to.19. 47. 2.

Fuit prima Eccleſia, quę ędificata fuerit in toto Orbe terrarum. to.19. 47. 2.

In ipſa celebratum fuit concilium Lateranenſe propter locum frigidiorem. to.19. 47. 1; & ſeq.

*Eccleſia Samoſatenſis.*

Eccleſia Samoſatenſis ſic fugiebat ſuum Paſtorem hęreticum, vt ſolus ipſe in Eccleſia remaneret. to.3. 944. 1.

*Eccleſia Sardiniæ.*

Eccleſia Sardiniæ, & Corſicæ fuit obediens eccleſiæ Romanæ. to.20. 130. 2.

*Eccleſia Tuſciæ.*

Eccleſiarum Tuſciæ legatio ad Clementem Octauum. to.16. 139. 2.

*Eccleſia Schiſmaticorum, & Hæreticorum.*

Eccleſia reformata conuincitur fidei falſæ ex falſitate doctrinæ. to.15. 283. 1; & ſeq.

Eccleſiæ reformatæ impuritas, obſcęnitas, & crudelitas. to.15. 314. 1.

Eccleſia reformata ex lacu Geneuenſi nuper prodijt. to.15. 307. 1.

Eccleſia reformata à Caluino fuit extructa ad euertendum Chriſti Domini euangelium, ad altaria diruenda, & ad Sanctos deijciendos. to.15. 325. 1.

Eccleſia Caluiniſtica quantis impuritatibus & obſcænitatibus ſcateat? tomo 15. 376. 2.

Eccleſia hęreticorum eſt ciuitas diaboli. tomo 15. 339. 1.

Eccleſia hęreticorum nec viſibilis eſt, nec antiqua. to.4. 681. 69; & ſeq.

Eccleſia hęreticorum veritate caret. tomo 4. 681. 71.

Eccleſiæ hęreticorum peſtilentiſſimæ ex ipſo etiam hæreticorum teſtimonio, & voto demonſtrantur. to.4. 682. 83.

Eccleſiæ, quæ receſſerunt ab eccleſia Romana, ſunt inter ſe innumeris hęreſibus diffiſæ Anarchiam genuerunt multiplicando Papas. to.19. 400. 1.

Eccleſia Lutheranorum comparatur inferno. to.13. 275. 1.

Eccleſiæ hęreticorum, & ſchiſmaticorum deſcriptæ fuerunt à S. Cypriano. tom. 2. ex Alano. 44. 2.

Eccleſia hęreticorum vocatur Eccleſia malignantium. to.3. 42. 1; & ſeq.

Eccleſia hęreticorum à S. Cypriano deſcripta. to.2. ex Alano. 44. 2; & ſeq.

Eccleſiæ hæreticorum recentium ſunt filiæ hęreticorum veterum habentes patrem diabolum, quem imitantur. tomo 1. 289. 1; & ſeq.

Eccleſiæ hęreticorum ſemetipſas ad inuicem damnant. to.1. 245. 2.

Eccleſiæ hęreticorum quanta facilitate euertantur? to.1. 270. 1.

Eccleſia hęreticorum eſt occulta, & ſecretis paucorum hominum obtutibus ſolummodò peruia. to.1. 269. 2; & ſeq.

Eccleſiæ hæreticorum legitimam ſucceſſionem non habent. tomo 2. ex Alano. 47. 2.

Eccleſiæ hęreticorum ſunt ſathanæ ſynagogæ. to.5. 27. 1.

Nullum prorſus miraculum poſſunt oſtendere. to.12. 522. 2.

Hæ-

Hæreticorum eccleſia conficta fuit ad modum Reipublicæ, in qua omnes ſunt ęqualis poteſtatis. to.11. 6. 6; & ſeq.
Hęreticorum eccleſiæ non habent vnitatem, neque ſanctitatem, neque vniuerſalitatem, neque ſunt Apoſtolicæ; quæ ſufficiunt ad conuincendam eorum falſitatem. tom.14. 6. 1; & ſeq.
Hęreticorum eccleſiæ ſunt in angulo orientis concluſæ, quod ſufficit ad demonſtrandam earum falſitatem; cùm vera eccleſia debeat eſſe per totum Orbem diffuſa propter prædicationem Apoſtolorum à Chriſto Domino indictam. to.19. 233. 2.
Eccleſiæ hęreticorum legitimæ ſunt, quę illos non damnant; ideo quia damnantur ab eccleſia Romana, aiunt eam non eſſe legitimam. to.13. 160. 1.

*Eccleſiaſtica poteſtas.*

Eccleſiaſticæ Monarchię origo. tomo 5. 4. 2.
Eccleſiaſtici Imperij, & profani diuerſitas. to.5. 46. 2.
Eccleſiaſtica dignitas pręualet ſęculari. to.5. 80. 2.
Eccleſiaſticæ iuriſdictionis antiquitas, dignitas, auctoritas, & neceſſitas. to. 5. 763; & ſeq.
Eccleſiaſtica Hierarchia Nyceni Concilij tempore erat diſtributa in tres Patriarchas, & tres Primates Autocephalos. to.6. 539. 1.
Eccleſiaſticorum iudiciorum retractatio nunquam fuit iuſſu Imperatoris. to. 6. 574. 2; & ſeq.
Eccleſiaſticorum cauſæ ad Imperatores perperam delatæ. to.5. 525. 44; & ſeq.
Eccleſiaſtica poteſtas eſt duplex. tomo 2. ex Adolpho. 43. 1.
Eccleſiaſtici ſunt ciues Reipublicæ politicæ. to.2. ex Adolpho. 43.1.
Eccleſiaſtica poteſtas quomodò à Politica differat? to.2. ex Adolpho. 79. 1.
Eccleſiaſticos non decet vſus gladij materialis. to.2. ex Adolpho. 83. 2.
Eccleſiaſticæ veritatis ordo quinam ſit? to.2. ex Alano. 44. 1.
Eccleſiaſticę domui data eſt poteſtas ligandi, & ſoluendi. to.2. ex Pighio. 31.2.
Eccleſiaſticæ Hierarchiæ ſubditi obedientia erga ſuum Prælatum ob multos titulos. to.2. ex Pighio. 54. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticæ Hierarchiæ auctoritas qualis ſit? to.2. ex Pighio. 57. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticæ Hierarchiæ Præſidis ſumma iuriſdictio, auctoritas, & iudiciaria poteſtas. to.2. ex Pighio. 61. 2; & ſeq.
Eccleſiaſticæ Hierarchiæ paſtoralis auctoritas ex verbis Chriſti colligitur. tom. 2. ex Pighio. 67. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticæ Hierarchiæ Paſtoris auctoritas ex communi eccleſiæ conſenſu roboratur. to.2. ex Pighio. 71. 2; & ſeq.
Eccleſiaſticum decretum de appellationibus ad Sedem Apoſtolicam deferendis à temporibus Apoſtolorum. tom. 2. ex Pighio. 98. 1.
Eccleſiaſtica auctoritas fuit à Marſilio Patauino impugnata. tom. 2. ex Pighio. 122. 1.
Eccleſiaſtica poteſtas ſtabilitur. tom.2. ex Pighio. 127. 1.
Eccleſiaſtici corporis, caput, & membra quæ habeant officia? to. 2. ex Pighio. 127. 2.
Eccleſiaſtica auctoritas non auertitur per hoc, quòd ſit poteſtate ciuili poſterior. tom. 2. ex Pighio. 128. 1.
Eccleſiaſticæ cenſuræ pœna quantùm ſit timenda? to.2. ex Pighio. 130. 2; & ſeq.
Eccleſiaſtica auctoritas coactiua etiam ad Reges, & Principes extenditur. tom. 2. ex Pighio. 131. 1.
Eccleſiaſtica auctoritas cur langueat? to. 2. ex Pighio. 134. 1.
Eccleſiaſtica auctoritas quomodò ad Regnum Chriſti pertineat? to. 2. ex Pighio. 135. 2; & ſeq.
Eccleſiaſticis à Chriſto non inhibetur Principatus, ſed tantùm prohibetur forma, & modus. to.2. ex Pighio. 143.1; & ſeq.
Eccleſiaſtica iuriſdictio coactiua defenditur. to.2. ex Pighio. 145. 1; & ſeq.
Eccleſiaſtica auctoritas in Moyſe fuit figurata. to.2. ex Pighio. 146. 2; & ſeq.
Eccleſiaſtici Principum laicorum poteſtati non ſubduntur. to. 2. ex Pighio. 148. 2; & ſeq.
Eccleſiaſtica auctoritas etiam apud Gentiles venerata. tomo 2. ex Pighio. 150. 2; & ſeq.
Eccleſiaſtica poteſtas, & immunitas à laicali ſubiectione demonſtratur. to.2. ex Pighio. 153. 1; & ſeq; & 162. 2.
Eccleſiaſticæ Hierarchiæ Pręlatis rerum ſplendor eſt neceſſarius. to. 2. ex Pighio. 158. 2.
Eccleſiaſtica auctoritas inſtituta fuit à Chriſto in vno Paſtore. to. 2. ex Pighio. 163. 1.
Eccleſiaſticarum Perſonarum ſucceſſio. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 11. 2; & ſeq.
Eccleſiaſtica poteſtas in veteri lege non erat penes totam communitatem, ſed ſolùm penes ſummum Pontificem. tom. 3. 174. 2.
Eccleſiaſticæ perſonæ neque iure humano, neque iure diuino ſunt immunes à legibus ciuilibus. to.3. 107. 2.
Eccleſiaſticum Regnum eſt Regnum Chriſti. to.3. 187.2.
Eccleſiaſticæ, & Regalis poteſtatis diſcrimen. to.10. 250. 2; & 550. 1.
Eccleſiaſtica poteſtas dicitur clauis per ſimilitudinem. to.4. 63.2.
Eccleſiaſticæ politiæ intentio in Magiſtratibus diſponendis eſt vnitatis conſeruatio. to.4. 347.1.
Eccleſiaſticæ inueſtituræ vi extortæ ab Henrico Imperatore. to.1. 350. 1.
Eccleſiaſtica poteſtas eſt à Deo. to.2. ex Beato Ægidio. 5. 2.
Eccleſiaſtica politia temporali politiæ comparatur. to.16. 68.1.
Eccleſiaſticorum numerus in tota Chriſtiana Republica. to.16. 228. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticorum bona ſunt minima reſpectu bonorum, quæ poſſident ſęculares. to. 16. 229. 1; & 228. 1.
Eccleſiaſticorum inopia, & paupertas. to.16. 229. 1.
Eccleſiaſticorum bonorum diuiſio non præ-

iudicat laicis . to.16. 229. 2; & ſeq.
Ecclеſiaſticæ poteſtatis origo . to.17. 493. 1; & ſeq.
Eccleſiaſtica Hierarchia ſemper habuit diſtinctos ordines diaconorum , presbiterorum , & epiſcoporum . to.18. 17. 2.
Eccleſiaſtici , & politici regiminis non eſt cadem ratio, ſed diuerſa . to.18. 477. 1.
Eccleſiaſticæ , & Regalis poteſtatis diſcrimen habetur ex illis Chriſti Domini verbis: *Reges gentium dominantur eorum;vos autem non ſic* . to.18. 204. 1.
Eccleſiaſticorum Ordinum perpetua ſucceſſio veram Religionem oſtendit . to. 20. 593. 2; & ſeq.

*Eccleſiaſtica libertas* .

Eccleſiaſtica libertas quomodò Chriſti Domini exemplo à nobis ſit defendenda , & conſeruanda ? to.1. 538. 1.
Eccleſiaſticæ libertatis S. Leo Magnus fuit acerrimus propugnator . to.1. 549. 1.
Damnauit omnes inferentes vim libertati eccleſiaſticæ . to.1. 549. 1.
Eccleſiaſticæ libertatis Zelator fuit Ludouicus Imperator . to.1. 557. 1.
Eccleſiaſtica libertas violari poteſt dupliciter; ſcilicet directè, & indirectè . to.5. 369. 282.
Eccleſiaſticam libertatem violantes incurrunt excommunicationem latam in Bulla Cœnę Domini . to.5. 369. 281; & ſeq.
Decernentes aliquid contra libertatem eccleſiaſticam , vt condendo ſtatuta , & ordinationes etiam prætextu antiquę conſuetudinis , vel cuiuſuis priuilegij , incurrunt in excommunicationem Bullæ Cœnæ Domini . to.5. 369. 281.
Eccleſiaſticam libertatem etiam particularis eccleſię lędentes incurrunt eandem excommunicationem . to.5. 369. 282.
Quinam facientes aliquod ſtatutum contra libertatem eccleſiaſticam in excommunicationem non incidant ? to.5. 370. 283.
Vtentes ſententijs vſu receptis contra libertatem eccleſiaſticam in eandem excommunicationem incidunt . to.5. 371. 283.
Eccleſiaſtica libertas nihil aliud eſt , quàm quoddam ius inhęrens generatim eccleſijs, eccleſiaſticiſque perſonis à Deo, aut ab hominibus conceſſum vtendi priuilegijs conceſſis tam quoad ſe, quàm quoad res ſuas . to.5. 369. 282.
Etiam conſulentes , vt fiant ſtatuta , vel ordinationes contra libertatem eccleſiaſticam excommunicationem incurrunt . to.5.372. 284.
Laici condentes vnum ſtatutum derogatorium alterius ſtatuti, in quo aliquod priuilegium alicui eccleſiæ fuit conceſſum , violant eccleſiaſticam libertatem , & excommunicationem incurrunt . tomo 5. 373. 285.
Eccleſiaſtica libertas lęditur per id, quod tollit ab eccleſia aliquod,quod iam acquiſiuit. to.5. 373. 285.
Eccleſiaſticorum bona à poteſtate ſęcularium ſunt exempta . to.2. ex Adolpho . 54. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticorum immunitas à foro ſæculari . oſtenditur . tom. 2. ex Pighio . 138. 2; & ſeq.
Eccleſiaſtici non ſubijciuntur poteſtati ſęculari ad exemplum Leuitarum veteris Legis. to.16. 150. 1; & ſeq.
Eccleſiaſtica immunitas à poteſtate ſęculari colligitur ex Canonibus Antiochenis . tomo 16. 164. 1.
Eccleſiaſticæ immunitatis Conſtantinus fuit obſeruator pijſſimus . tomo 16. 164. 2; & ſeq.
Eccleſiaſticos non ſubdi Imperatoris poteſtati docuit D.Ambroſius, dum dixit Valentiniano ius mœnium publicorum Ciuitatis, non ædium ſacrarum ei fuiſſe commiſſum . to.16. 161. 1; & ſeq.
Eccleſiaſtici ſunt immunes à poteſtate Imperatoris , quia ei Deus commiſit imperij regimen, non adminiſtrationem Eccleſiæ . to.16. 160. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticorum ius è Cœlis deſcendit teſte S. Ioanne Chriſoſtomo . to.16. 159. 1.
Eccleſiaſtica conſtitutio ſpectat ad ſolos eccleſiæ Paſtores . to.16. 159. 1.
Eccleſiaſticis iudicijs nequit ſe immiſcere Imperator, quia nequit eſſe epiſcopus epiſcoporum . to.16. 160. 1.
Eccleſiaſticæ immunitatis obſeruator adeo religioſus fuit Conſtans Imperator , vt pro illa ſeruanda etiam proprio fratri Imperatori Conſtantio bellum indixerit . to. 16. 160. 2.
Eccleſiaſtica immunitas à poteſtate ſęculari colligitur ex illis Chriſti Domini verbis : *Reddite , quæ ſunt Cæſaris , Cæſari ; & quæ ſunt Dei, Deo* . to.16. 160. 2.
Eccleſiaſticam immunitatem lęſerunt Donatiſtæ deferentes cauſam eccleſiæ ad Principem ſęcularem dijudicandam; ideo grauiſſimè reprehenſi fuerunt à S. P. Auguſtino . to.16. 163. 2.
Ecclesiaſticam immunitatem à poteſtate laicali deduxit S. Gelasius ex eo, quòd etiam Principes laici debent ſe ſubmittere eccleſiaſticis in recipiendis eccleſiæ Sacramentis . to.16. 165. 2.
Ecclesiaſticorum immunitatem confeſſus fuit etiam Valentinianus Imperator,qui noluit epiſcopos ad ſe recurrentes audire . to. 16. 168. 2; & ſeq.
Item confeſſus fuit Theodosius iunior Imperator . to.16. 170. 1; & ſeq.
Item Baſilius Imperator in oratione habita in VIII. Synodo . to.16. 170. 2; & ſeq.
Item Theodoricus Rex Romanorum, quamuis Arianus . to.16. 178. 2; & ſeq.

*Ecembolius* .

Ecembolius Sophiſta Conſtantinopolitanus ad Imperatorum ingenia ita ſe conformauit , vt cum Imperatore Conſtantio Chriſtianum, & cum Iuliano Gentilem ſe oſtenderit . to.6.294.1.
Mortuo Iuliano iterum cepit ſe profiteri Chriſtianum ; atque adeò eccleſiæ foribus ſe proijciens pedibus ingredientium conculcandum ſe indignum eſſe , vt admitteretur ad eccleſiam , vociferabat . tomo 6. 294. 2.

*Edictum* .

Edictum Papæ obligat ſtatim , ac eſt promulgatum . to.176.2.
Edictum donationis Conſtantini Imperato-

tis

Digitized by Google

ris tranſcriptum ad verbum . to.5. 786. 1; & ſeq.
Illius explicatio, & gloſatio exactiſſima.to.5. 821; & ſeq.

*Edmundus Campianus.*

Edmundi Campiani fructus prædicationis, conſtantia, & martyrium. tom. 1. 267. 1; & ſeq.
A Caluiniſtis magnis pollicitationibus perſuaſus, vt Regis Angliæ ſe voluntati ſubijceret, illos deſpexit fidei firmitatem conſeruans. to.1.267.1; & ſeq.
Decem rationes, ſeu præſcriptiones in cauſa fidei catholicæ Caluiniſtis obiecit. tom.1. 267.2; & ſeq.

*Edmundus Richerius.*

Edmundi Richerij doctrina ſpuria de poteſtate eccleſiaſtica. to.8.290.1; & ſeq.
Illius errores. to.8.290.1; & ſeq; & 295.1; & ſeq; & 301.1; & ſeq.
Cenſura illius librorum lata à Facultate Pariſienſi. to.15.650.76.
Illius falſitas circa ſententiam Dioſcori. to. 11.8.5.
Edmundus Richerius, eiuſque diſcipulus Simon Vigorius docuerunt non eſſe neceſſarium eſſe in eccleſia vnum Supremum Paſtorem, ſed ſufficere quoddam concilium ariſtocraticum ex Epiſcopis conſtitutum. to. 10. 247. 2.
Illius publica retractatio eorum, quæ ſcripſerat contra Eccleſiam Romanam, & contra illius poteſtatem. to.10.305.1.

*Egeſippus.*

Egeſippus antiquiſſimus Scriptor narrat factum D.Petri cum Simone Mago, & Chriſti Domini occurſum D. Petro fugienti ab Vrbe Roma, vt mortem à Nerone decretam euaderet. to.12.35.1.
*Vid.Petri aduentus Romam.*

*Electio.*

Electio mentis melior, & præſtantior eſt, quàm partus ventris. to.20.315.4.
Electio fit à Deo aliquando ad opus probationis; & aliquando ad opus tentationis. to.20. 316. 13.
Electio diſtinguitur à confirmatione. tom.5. 80. 2.
Electio ceſſat, cùm libertas adimitur eligendi. to.12.68.2.
Electionis diſcordia ſemper remittenda eſt ad Superiorem. to.6.14.40.
Electionis maior pars eſt illa, quæ maiori vtitur ratione. to.6.15.41.
Electio aliquando accipitur pro conſecratione. to.6.271.1.
Electio an ſit nulla, quando Electores coguntur eligere aliquem ex tali natione, vel ex tali genere? to.9.119.140.
Electio eſt nulla, quando electores coguntur, non quidem præciſè, ſed alternatiuè eligere hunc, vel illum. to.9.119.143.
Electio facta per metum an valida ſit cenſenda? to.9.120.148.
Electio an teneat non ſeruata forma cap. *Vbi periculum*? to.9.122.152.
Electio facta per impreſſionem metus breui interuallo adhuc in loco electionis renouata ab electoribus, an purgetur à macula impreſſionis? tom.9. 123. 159.
Electio in quo verè, & propriè conſiſtat? to. 9.459. 41.
Electio bona à virtute, & mala à vitio procedit. to.13.181.2.
Electio mala non eſt effectus, ſed defectus voluntatis. to.13.181.2.
Electionis celebrandæ locus non eſt de ſubſtantia electionis. to.4.490. 1.
Receptio à duabus partibus modicum operatur in electo; quia canonicè electus ſtatim poſt electionem poteſt adminiſtrationem ſuſcipere. to.9.106.71.

*Electio Diaconorum.*

Septem Diaconorum electio fuit facta à Petro ſimul cum Apoſtolis; non quia ſolus non potuiſſet eos eligere; ſed quia ſecuriùs ſit; quod fit plurium conſilio? tomo 15. 264. 2.
Non fuerunt à ſolo Petro electi humilitatis gratia, non autem ex defectu poteſtatis. to.17. 170. 1.
Septem Diaconi electi fuerunt ab Apoſtolis, vt Epiſcopo prædicanti aſſiſterent, & illum cuſtodirent, qui mos pluribus ſæculis in eccleſia durauit. to.4.344.10.
Fuerunt electi à populi multitudine, tanquam à perhibente teſtimonium illorum vitæ, non tanquam ab eligente, & ordinante. to.2. ex Pighio. 164.2.

*Electio Epiſcoporum.*

Electio Epiſcoporum diſtinguitur à confirmatione. to.5.80.2.
Quamuis antiquitus fieret à Clero, iuſtis tamen de cauſis fuit variata. tom.3. 517. 2; & ſeq.
*Vid.Epiſcoporum electio.*

*Electio Imperatoris.*

Electio Imperatorum, & eorum iura à quo habeantur? tom. 2. ex Pighio. 189. 1; & ſeq.
Electio Imperatoris ex quo ſuam originem duxerit? to.3.69.1.
In electione Imperatoris tria iuramenta emittuntur. to.2. ex Pighio. 189.1.& ſeq.
Antiquitus eligebatur vel à populo, vel à Senatu, vel ab exercitu; & aliquando de genere, aliquando non. to.3.67.2.
Hic mos eligendi Imperatorem durauit vſq; ad tempora Michaelis Imperatoris, & Caroli Magni circiter annos quingentos. to. 3. 67. 2.
Electores Imperatoris fuerunt ſumpti ex Germania, quia Germani ſoli liberauerunt eccleſiam de ſeruitute Longobardorum.to.3. 68. 1.
Electores Imperij à Romano Pontifice deſtinati fuerunt. to.11.550.11.
Nequeunt mutare formam eligendi Imperatorem. to.9.338.192.
Habent ius eligendi Imperatorem ſolùm à Romano Pontifice. to.3.12.2.
Imperatoris electio facta per Electores eſt mediatè ab eccleſia. to.3.57.2.
Electores Imperij quando fuerint inſtituti? to.3. 68. 2.
Electores Imperij à Gregorio V. fuerunt deſtinati circa annum 1002. tom.9.821.1.
Electores Imperij ſunt laici, & eccleſiaſtici, & quale ſit eorum munus? to.3.68.2.
*Vid.Imperator.*

*Electio S.Matthiæ ad Apoſtolatum.*

Electio S.Matthiæ ad Apoſtolatum fuit ſpecialis, & ſeria. to.3.958.1.

*Ele-*

*Electio Miniſtrorum Eccleſiæ.*

Electio canonica miniſtrorum eccleſiæ facta fuit à Clero præſidente epiſcopo; præſentatio autem, ſeu morum teſtificatio facta fuit à populo. to.3.515.1.

Electio Prælati octo ſolemnitates requirit. to.4.533.1.

Electioni Paſtorum plebs non concurrit, niſi præbendo teſtimonium vitæ, ac morum ipſius eligendi. to.3.961.2.

Eligendi poteſtas data Patribus pro futuro Concilio quomodò intelligatur? tom.9.222.51.

*Electio Papæ.*

In electione Papæ admittitur variatio per acceſſum. to.9.27.119.

An electio Vrbani fuerit per impreſſionem, & ideo nulla? to.9.118.138.

Electio Pontificis non vitiatur ex eo, quòd admiſſus fuerit inhabilis. to.9.418.3.

Electio ſimoniaca Papæ ſtrictè, & propriè loquendo dicitur hæreſis. to.9.104.53.

*Vid. Papæ electio.*

*Electio Principum.*

Electio eſt aptior modus conſtituendi Principes. to.4.321.4.

*Electio per viam Spiritus Sancti.*

Electionis per Spiritum Sanctum forma eſt duplex; alia ſcilicet per inſpirationem; & alia per quaſi inſpirationem. tom.4.488.99.

Electio, in qua vnus tantùm diſſentit, non eſt per viam inſpirationis Spiritus Sancti. to.4.488.99.

Electionis forma per quaſi inſpirationem Spiritus Sancti quomodò ſit peragenda iuxta Bullam Gregorij XV. tomo 4.489.101.

*Eleemoſina.*

Eleemoſina à Iudæis recipi non poteſt de bonis reſtitutioni obnoxijs, nec de bonis ex eorum vſuris acquiſitis. tom.4.84.2; & ſeq.

Eleemoſinæ, aut oblationes hæreticorum à clericis, vel Sacerdotibus recipi non poſſunt ſub pœna excommunicationis. to.4.213.2.

Pauperes viuentes de eleemoſinis quotidianis poſſunt illas à Iudæis accipere in parua, non in notabili quantitate. to.4.85.2.

*Eleutherius Papa.*

Eleutherius Papa à manu Marcionis hæreſiarchæ, & ſtilo Valentini Sacras Scripturas integerrimè cuſtodiuit. to.1.232.2.

Eleutherius, & Theleſphorus iniquitatis germina aduersùs fidem catholicam pullulantia Apoſtolica falce ſucciderunt. tom.1.232.2.

Eleutherius in Britanniam miſit Fugatium, & Damianum ad prædicandam Chriſti Domini fidem temporibus Lucij Regis. to.20.23.1; & to.3.787.2.

Fuit Græcus patria Nicopolitanus, & electus fuit Pontifex Romanus anno Domini 179. to.3.774.1.

Eius epiſtola ad omnes Galliarum Epiſcopos de cauſis clericorum definiendis apud Sedem Apoſtolicam. to.3.774.1.

Statuit in cauſis clericorum ſine legitimo, & idoneo accuſatore nihil eſſe faciendum. to.3.774.1.

Aſſeruit cauſas clericorum definiendas eſſe ab Apoſtolica Sede ex Apoſtolorum definitione, & ex eorum ſucceſſoribus, ac multorum aliorum Epiſcoporum conſenſu. to.3.774.1.

*Eli.*

Eli fuit ſimul Sacerdos, & Princeps in lege veteri. to.9.683.1.

*Elias Propheta.*

Elias, & Enoch nondum mortui ſunt, ſed viuunt vitam mortalem vſque ad tempus poſtremum. to.12.524.

Elias, & Enoch vbi tam longam ętatem degant ſcire velle ad nos non pertinet; ſed eſt veriſimilis coniectura eos viuere in paradiſo terreſtri. to.12.529.2.

Elias, & Enoch tempore Antichriſti ad ſuſtentandam Chriſtianitatem afflictam, & propè iacentem reuertentur ad nos. to.12.613; & ſeq.

Elias, & Enoch annos circiter tres cum dimidio euangelizabunt; Iudæis quidem Elias & Enoch alijs gentibus. to.12.493.1; & ſeq.

Elias, & Enoch occidentur iuſſu Antichriſti Hieroſolymis, vt veriſimile eſt; vbi tres dies cum dimidio inſepulti iacebunt; deinde ſurgent vocati è Cælo, & ſtatim conſurgent cunctis attonitis, & ſuſpicientibus; deinde Vrbs conquaſſabitur terremotu horribili, Antichriſtianoſque plurimos opprimet. to.12.522.2; & ſeq.

Elias quot Reges deiecerit, & vnxerit, & quot Prophetas occiderit? tom.17.417.1.

Elias depoſuit Azael Regem Syriæ, & Iehu Regem Iſrael. to.11.318.3.

Elias deiecit, & depoſuit plurimos Reges. to.7.316.1.

*Elias Patriarcha Babylonis.*

Elias Patriarcha Babylonis legatum ad Paulum V. miſit. to.1.88.1, & 167; & 279.

Eius profeſſio fidei. Ibidem.

*Elias Hiſibenſis Epiſcopus.*

Elias Hiſibenſis Epiſcopus ſuſcipit Concilium Nicænum quaſi Dei euangelium. to.1. ex Ecchellenſi. 23.2.

*Elipandus.*

Elipandi, & Felicis Vrgelitani damnatio in Concilio Francofordienſi. to.15.633.50; & ſeq.

Illorum deliria à Gallis potiſſimùm fuerunt exagitata. to.15.633.50.

Elipandus à Carolo Magno recepit epiſtolam, in qua de legatione quadruplici ad Apoſtolicam Sedem inſtituta, vt ſciret, quid circa eorum doctrinam Eccleſia Romana Apoſtolicis traditionibus edocta ſentiret, admonuit. to.1.634.50.

*Eliſabetha.*

Eliſabetha Angliæ Regina Eccleſię primatum vſurpauit. to.4.456.1.

*Elymas Magus.*

Elymas Magus repentina cæcitate à Diuo Paulo ad tempus fuit percuſſus. tom.8.21.2.

*Emanuel Imperator.*

Emanuel Conſtantinus Imperator petijt ab Alexandro III. reunionem Imperij Occidentis, & Orientis, quam tamen obtinere non potuit. to.2. ex Pighio. 88.1.

Emor-

*Emor*.

Emor Gen. 34. interpretatur amaricans, & Diabolum ſignificat. to.3. 242. 2.

*Empedocles*.

Empedocles Philoſophus docuit tria eſſe in hac rerum varietate præcipua; ſcilicet nobilis affluentiæ contemptus, futuræ felicitatis appetitus, & mentis illuſtratio. to.4. 104.1.

*Encomia*.

Encomia Sacræ Scripturæ applicantur eccleſiæ Romanæ. ro. 10.29. 2.

Encomia Romani Pontificis à ConcilioChalcedonenſi prolata. to.10. 18.2.

Encomia D.Petri. to.4. 477. 33.

*Vid.Petri encomia*.

Encomia Romani Pontificis ex D.Bernardo. to.17. 163. 2;& to.19. 20. 2.

*Vid.Papæ elogia*.

*Enoch*.

Enoch Propheta mirabiliter fuit à Deo tranſlatus. to.3. 38. 2.

Enoch ſua translatione figurauit, quomodò homines, ſi non peccaſſent, conſecuti fuiſſent vitam ſpiritualem. to. 3.38. 2.

Enoch, quanuis adhuc viuat, attamen nequit virare debitum moriendi, quod incurrit ob originale peccatum. to.3. 38.

Enoch nondum mortuus eſt, ſed viuit vita mortali vſque ad tempus poſtremum, quod erit tempus vniuerſalis iudicij. to.12. 524. 1.

Scire, vbi degat tam longam vitam, ad nos non pertinet; ſed eſt veriſimilis] coniectura eum viuere in paradiſo terreſtri ſimul cum Elia. to.12. 529. 2.

Enoch tempore Antichriſti ad confortandos, & roborandos fideles in fide reuertetur ad nos. to.12.613 & ſeq.

Enoch ſimul, cum Elia tres annos circiter cum dimidio euagelizabit gentibus. to.12. 493. 1; & ſeq.

Enoch ſimul cum Elia iuſſu Antichriſti occidetur; & ambo tribus diebus inſepulti manebunt; deinde è Cælo vocari ſtatim conſurgent attonitis, & admirantibus omnibus; tandem Vrbs Hieruſalem terremotu horribili conquaſſabitur, & multos opprimet Antichriſtianos. tomo 12. 522. 2; & ſeq;

*Ennodius Epiſcopus*.

Ennodij Epiſcopi Ticinenſis iudicium in V. Synodo Romana quale fuerit? tom.2. ex Adolpho. 110. 2.

Eius liber apologeticus de SynodoSardicenſi. to.6. 558.2.

Proteſtatus fuit Romanum Pontificem ſtatim, ac eſt electus, S. Petri Apoſtoli meritis effici Sanctum. to.6. 641. 1.

*Ennodius Diaconus*.

Ennodij diaconi liber approbatus fuit in Concilio Romano ſub Symmacho. to.18. 16. 2.

*Epheſina Synodus*.

Epheſina Synodus penam ſtatuit Metropolitis ſentientibus cum Cœleſtio. to.6. 108. 2;& ſeq.

Fuit in duas partes lacerata; aliqui enim hæreſiarcham Neſtorium damnarunt; & alij Epiſcopi ad Ioannis Patriarchæ Antiocheni factionem acceſſerunt. to. 6.109. 2.

Fuit coacta ad diſcutiendam cauſam Neſtorij, & aliorum degradatorum. to.6. 415. 1.

An verè, & propriè fuerit generalis? tom.6. 207. 1; & ſeq.

An confirmauerit inſcio Romano Pontifice ſymbolum editum in Concilio Conſtantinopolitano? to.6. 622. 1.

Conuocata fuit à S.Cæleſtino Papa. to.2. ex Pighio 119. 2;& to. 8. 789. 1; & 807. 2; & to.15.473. 1;& ſeq.

Excommunicauit Ioannem Antiochenum Patriarcham, quia degradauerat S.Cyrillum Epiſcopum. to.6.447.1.

*Vid.Concilium Epheſinum*.

*S.Ephrem Syrus*.

S. Ephrem natione Syrus fuit monachus eruditiſſimus, & pauperrimus ſpiritu. to.3. 297. 1.

Illius teſtimonium de ſuprema Papæ poteſtate in eccleſiam. to.3. 297. 1;& to. 14.390. 1.

Eius ſermones quidam Ambroſius è Syriaco idiomate in Latinum tranſtulit. to.14. 390.1.

Fuit Vir ſanctiſſimus, & eius temporibus Syria Chriſtiana in fide florebat. to.14. 390. 1.

*Epicheia*.

Epicheia eſt virtus exiſtens in voluntate ſupplens ea, ad quæ non potuit humana lex ſe extendere. to.8. 827. 1.

In tantùm admittitur in iure humano, in quantùm Legiſlator non potuit omnes caſus præuidere, eiſque prouidere. tom. 8. 827.1.

Ideo nequit admitti in his, quæ ſunt de iure Diuino, quia Deus ob ſuam omniſcientiam omnes caſus præuidit, iiſque ſapientiſsimè prouidit. to.8.827. 1.

*Epigrapha*.

Epigraphæ adductæ de S.Leone IX. circa titulum epiſcopi vniuerſalis eccleſiæ non fuerunt aſſumptæ, & ſcriptæ ab eodem S.Leone, ſed vel à Typographis, vel à Deſcriptoribus fuerunt ſuperadditæ, & ei adſcriptæ. to.6. 442. 2.

*S.Epiphanius*.

S.Epiphanius lapſum Marcionis, & eius deiectionem deſcripſit ex integro. to.6. 148. 2.

Aliquando ob ſuam nimiam bonitatem nimium credulus fuit in aſſentiendo falſitatibus apocryphorum. to.6. 149.2.

Fuit epiſcopus in Inſula Cypri Salaminæ, quæ erat illius Regni metropolis. tom.14. 443. 2.

Eius opera de fide Chriſtiana contra hæreticos, & quædam alia teſtatus fuit S.Hieronymus. to.14. 442. 2.

An excommunicauerit Ioannem Epiſcopum Hieroſolymitanum? to. 14. 443.2.

Eius epiſtola ad Ioannem verſa fuit in Latinum à S.Hieronymo. to. 14. 443.2.

*Epiſcopi ethimologia*.

Epiſcopus aliquando Cleri nomine ſignificatur. to.6.445. 2.

Epiſcopi nomen quid ſignificet? to. 8. 362. 1; & to. 2. ex Aluarez. 16. 2.

Epi-

Epiſcopi, & præsbiteri nomina quid ſignificent? to.11.556. 3.

Epiſcopi nomen ſignificat inſpectorem, & cuſtodem. to.8. 875. 1.

Epiſcopus idem eſt, ac ſuperintendens. to.14. 187.1.

Epiſcopi nomen non eſt ſolùm operis, & ſollicitudinis, ſed dignitatis, & iuriſdictionis. to.9. 664. 2; & ſeq.

Epiſcopus ſpeculatorem, ſeu interpretem ſignificat. to.2. ex Ecchellenſi. 17.1.

Epiſcopi nomen, quamuis aliquando fuerit commune cum præsbiteris, ſemper tamen importauit diuerſum gradum. to.4.182.7; & to.8. 362. 2.

Epiſcopi, & præsbiteri antiquitus fuit nomen commune. to.3. 956. 1; & 249. 1.

Epiſcopi nomen apud gentiles ſignificabat Præpoſitum habentem curam gubernij Ciuitatis. to.8. 362. 1; & ſeq.

Deriuatur à verbo, quod ſignificat curam habere, & intendere alicui rei. to.8. 362. 2.

Gentilitas vocabat Epiſcopos Prætores, vel Preſidẽtes cauſarum, quos regionibus preficiebat in negotijs politicis. tom.8. 875. 1.

*Epiſcoporum poſtulatio.*

Epiſcopos ab Vrbe Romæ poſtulari non eſt ex Diuino præcepto. to.13. 260. 2.

Epiſcopos antiquitus poſtulatos à populo, & electos à Clero potuiſſe ab epiſcopis comprouincialibus auctoritate Metropolitani interueniente ordinari, & confirmari conceſſum fuit iuxta canones Nicænos. to.13. 260.2.

*Epiſcopi Apoſtolis ſuccedunt.*

Epiſcopi iure Diuino ſuccedunt in locum Apoſtolorum. to.5. 21. 1; & to.12.131.1; & to.19. 10.1.

Epiſcoſcopi, & Apoſtoli diſcrimen. to. 12. 135. 2; & 133. 2.

Epiſcopi ſuccedunt Apoſtolis, non quidem propriè, & ſimpliciter, ſed ſolummodò ſecundùm quid, & impropriè. to.5. 21. 1.

Epiſcopi quomodò ſuccedant Apoſtolis? to.12. 412. 2.

Epiſcopi aliter ſuccedunt Apoſtolis, quàm Petro Pontifices Romani. tom.12.577.2.

Epiſcopi ſuccedunt Apoſtolis, ſicut præsbiteri ſuccedunt ſeptuaginta duobus Diſcipulis eorum officia continuantes. to.12. 578. 1, & to.11. 521. 1.

Epiſcopi, qui ſucceſſerunt Apoſtolis non receperunt ſollicitudinem omnium Eccleſiarum, quàm habuerunt Apoſtoli; ſed ſolam poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis in ſua diœceſi. to. 11. 250. 1; & ſeq.

Quomodo dicantur ſucceſſores Apoſtolorum? to. 11. 539. 5; & tom. 14. 445. 1; & ſeq; & to.2. ex Turrecrem. 36. 2.

Cur non ſuccedant Apoſtolis eo modo, quo Papa ſuccedit Petro? to. 14. 208.1; & ſeq.

Non ſucceſſerunt Apoſtolis, quoad iuriſdictionem, quam à Papa acceperunt. to.15. 158. 2.

Epiſcopi ſunt loco Apoſtolorum. tom.9.499. 55.

Quatenus Apoſtolorum ſucceſſores, neceſſariò ſunt inſtituendi. to.4. 380.5; & 382.6.

Non ſuccedunt Apoſtolis in omnibus dotibus. to. 4. 300. 3; & 302. 6; & 696. 13.

In poteſtate ordinaria ſuarum eccleſiarum ſuccedunt Apoſtolis; non autem in poteſtate in eccleſiam vniuerſalem. to.4.771. 32.; & 75. 1; & 476. 24; & 28.

Succedunt Apoſtolis in ſimilitudinem officij. to.13. 359.2.

Quomodò ſint, & non ſint ſucceſſores Apoſtolorum? to.9. 656. 2.

Ritè electi ſuccedunt Apoſtolis. to.20.571.1.

Epiſcopi ſunt filij Apoſtolorum nedum, quia illis ſuccedunt; ſed etiam quia per manuum impoſitionem gignuntur. to.4. 630. 2.

Epiſcopi non ſunt Chriſti, ſed Apoſtolorum Vicarij. to. 13. 363.2.

Epiſcopi, & Sacerdotes tales ſunt inter ſe, quales erant Apoſtoli, & Diſcipuli. to.4. 659.

Non ſuccedunt Apoſtolis eo modo, quo vnus epiſcopus alteri ſuccedit. to.3. 922.2.

Epiſcopi vocantur à SS.Patribus Apoſtolorum ſucceſſores quo ſenſu? to.3.925.1; & ſeq.

Succedunt Apoſtolis in ratione ordinis epiſcopalis, non autem in Apoſtolatu. to.18. 676.1.

Gerunt munus Apoſtolorum, & præsbiteri munus ſeptuaginta Diſcipulorum. to.14. 186. 1.

Epiſcoporum ſucceſſio neceſſaria eſt ad conſeruationem eccleſiæ. to.20. 562. 1; & ſeq.

Epiſcopus ſuccedere Apoſtolis probat S.Pater Auguſtinus ex illis verbis Pſ.44. *Pro Patribus nati ſunt tibi filij*; quia Apoſtolis, qui Patres fuerunt, quia genuerunt eccleſiam, ſuccedunt epiſcopi, tanquam eorum filij ab ipſis geniti. to. 20.563. 1.

Epiſcopi ſuccedũt Apoſtolis ſolùm in munere gubernandi eccleſiam particularem, quæ illis obtigerat, non autem in delegatione vniuerſali, quam habuerunt in omnem eccleſiam; nec in munere eligendi Papam; in his enim muneribus ſuccedunt ſoli Cardinales. to.20. 563. 2.

Epiſcoporum ſucceſſio nullis ipſorum criminibus præter hæreſim innalidatur. tomo 20. 564. 2; & ſeq.

Eorum ſucceſſio debet eſſe ex eccleſiæ vocatione, ſicut vocatio Aaronis. to. 20. 566.1.

Et ſicuti vocati fuerunt Saulus, & Barnabas. to. 20. 566. 2.

Epiſcoporum ſucceſſio prerequirit electionem eccleſiaſticam, non autem populi conſenſum, aut approbationem. to.20. 567. 1.

*Epiſcoporum appellatio.*

Epiſcopi totius Orbis appellarunt ſemper ad Pontificem Romanum. to.3. 4. 1.

Epiſcopi in quibus appellauerint ad Imperatores? to.3. 513. 2; & ſeq.

Epiſcoporum, & Cleri Orientis literæ ſupplices ad Agapetum Papam contra Anthemium, Seuerum, & Petrum. to.2. ex Pighio. 107. 1.

Epiſcoporum veteris Epyri appellatio. to.3. 722.1.

Epiſcopi, qui ex ſuîs ſedibus epiſcopalibus pulſi appellauerunt ad Romanum Pontificem, à quo fuerunt reſtituti. to.20.589.1.

Epiſcopos poſſe ad Papam appellare habetur ex Africanis concilijs. to.6. 303. 2.

Epiſcopi, qui appellarunt ad Romanum Pontificem. to. 17.473.1; & to.20.97.2; & ſeq.

Epi-

Digitized by Google

Epiſcoporum prouocatio ad Primatem.to.12. 65.1.
Epiſcopi Prouinciales in ſynodis poterant damnare epiſcopos conceſſa facultate appellandi, cuius negatio eſſet iniurioſa Papæ, & etiam ipſi Patriarchæ. to.6. 124. 1.
Epiſcoporum appellationes ad Papam deferendæ. to.11. 546.4;& ſeq.
Epiſcoporum appellatio ad Sedem Apoſtolicam habetur ex ſecundo canone Concilij Nicœni. to.18. 13. 2; & 84. 1.
Epiſcoporum appellationes, & maiores cauſæ ad Romanum Pontificem ſpectant. to.13. 221. 2.
Epiſcoporum appellationes à Fabiano Papa fuerunt conceſſæ. to.1. 94. 1.
Appellationis ius à Cornelio Papa fuit Epiſcopis confirmata. to.1. 94. 1.
Epiſcoporum appellatio ad Papam. to.20. 589.1.
*Vid. appellatio epiſcoporum*:
*Epiſcoporum benedictio*.
Epiſcoporum benedictio inſtituta fuit ſaltem quoad modum à Chriſto Domino. tom.4. 7. 2.
Epiſcopi formam benedicendi populum acceperunt à Chriſto Domino, cùm aſcendens in Cælum benedixit Apoſtolos eleuatis manibus. to.4. 7. 2.
Epiſcopi ſolemniter benedicentes populum ad exemplum Chriſti Domini debent prius manus ad Cęlum leuare, & poſtea eas iungere, & tandem crucis ſignum formare. to.4. 7. 2.
*Epiſcoporum cauſæ, & iudicia*.
Epiſcoporum finitimorum cauſæ ad Romanum Pontificem ſolùm ſunt deferendæ. to.1. 94. 1.
Epiſcopi iudicium tantùm eccleſiaſticum ferre poſſunt. to.1. 136.1.
Epiſcopus debet conueniri ad iudicem eccleſiaſticum etiamſi cum periculo pacis publicæ adminiſtret. to.2. ex Adolpho. 44. 1.
Epiſcoporum cauſę ſpectant ſolummodò ad Romanum Pontificem to.13. 221.2.
Epiſcoporum iudicia ab Imperatoribus inter leges inſerta omnium aliorum iudicijs ſunt anteferenda. to.1. 519. 1.
Epiſcopi quale iudicium magiſtratus ſæcularis tempore Theodoſij ſubierint? tom.1. 549. 2.
Epiſcoporum iudicia Apoſtolicę Sedi ſunt reſeruata. to.2. ex Pighio. 96. 1.
Epiſcopi omnes ad Apoſtolicam Sedem poſſunt compelli. to.2. ex Pighio. 101.1.
Epiſcopus nequit damnari abſque Papæ auctoritate ex Concilo Nicæno. to.2. ex Pighio. 105. 2.
Epiſcopi oppreſſi ad Romanum Pontificem confugerunt auxilium petentes. tom. 4. 775.23.
Epiſcopos ſolus Papa poteſt iudicare, & condemnare. to.4. 520. 143.
Epiſcopi, qui ſe purgauerunt coram Romano Pontifice. to.17.472. 1.
Epiſcopi, qui fuerunt accuſati ad Romanum Pontificem, & qui ab eo fuerunt acceſſiti. to.17. 471; & ſeq.
Epiſcoporum cauſæ ſemper fuerunt reſeruatæ Romano Pontifici. to.17. 471. 1; & 472. 1.
Epiſcoporum iudicia eſſe reſeruata Apoſtolicę Sedi docuit Concilium Nicœnum. to.18. 13. 2.
Epiſcoporum cauſæ ad tribunal Summi Pontificis ſunt euocandæ. to.7. 290. 2.
Epiſcoporum iudicia reſeruata eſſe Apoſtolicæ Sedi habetur ex traditione Apoſtolorum. to.18. 13. 2.
Epiſcopos in cauſis grauioribus poſſe ad eccleſiam Romanam tanquam ad omnium eccleſiarum matrem confugere ſtatutum fuit in Concilio Nicœno. to.18. 84. 1.
Epiſcopi cauſas poſſunt recognoſcere epiſcopi Prouinciales; nequit tamen epiſcopus priuari inconſulto Romano Pontifice. to.12. 65. 2.
Epiſcopus abſque Apoſtolicæ Sedis auctoritate temerè iudicatur. to.12. 86. 1.
Epiſcoporum accuſationes ſolus Primas potuit admittere. to.6. 293. 2.
Epiſcopus Primas in accuſationibus epiſcoporum potuit eligere duodecim epiſcopos, & illis præſidere, vel alteri ſuas vices committere. to.6. 293. 2.
Epiſcoporum delicta non niſi à duodecim epiſcopis potuerunt damnari. tomo 6. 292.1.
Epiſcopus, & Diaconus ob quoduis peccatum graue commiſſum poſt baptiſmum incurrebant irregularitatem irreparabilem; propter quod degradabantur abſque vlla ſpe reſtitutionis; & hoc iuxta canonem Apoſtolicum. to.6. 552. 1.
Epiſcoporum iudicia ad Sedem Apoſtolicam deuoluta etiam ante Nicænam Synodum. to.7. 292. 1; & ſeq.
Epiſcoporum cauſæ maiores, & capitales ad Romanum Pontificem ſunt deferendæ. to.15. 156. 1; & 188. 2; & ſeq.
Epiſcoporum cauſæ ciuiles, & maiores ad Metropolitam ſunt deferendæ. tomo 15. 189. 1; & ſeq.
Epiſcoporum cauſæ mixtę cui deferendę? to.15. 189. 2.
Epiſcoporum cauſę, à quibus, & quomodò ſint deſcutiendę? to.18. 20. 2.
Epiſcopi gerunt vices Magiſtratus eccleſię. to.19. 5. 1.
Epiſcopi ſunt iudices ordinarij. tomo 19. 180.2.
Non ſunt tamen iudices in cauſa propria. to.19. 184. 2.
Epiſcoporum Africanorum cauſę ſemper fuerunt delatę ad Romanum Pontificem, & ab eo vel remiſſę, vel iudicatę. tomo 7. 299. 2; & ſeq.
Cauſæ grauiores criminales contra epiſcopos etiam hæreſis, quæ depoſitione, aut priuatione dignæ ſunt, à ſolo Romano Pontifice poſſunt cognoſci, & terminari iuxta decretum Tridentini Concilij. tom. 7. 291. 1; & ſeq.
Quinam ſit ſenſus canonum Africanorum circa cauſas epiſcoporum? to.6. 293.2.
Epiſcopi Africani ſemper appellauerunt ad Apoſtolicam Sedem. to.6. 298. 2; & ſeq.
*Epiſcoporum cælibatus*.
Epiſcopi, & præsbiteri ab vxoribus debent abſtinere. to.7. 216. 1.

Epiſcopi eccleſiæ Orientalis an peccent matrimonium contrahendo? tomo 9. 176. 25.

Epiſcopi continentiam debent ſeruare. tomo 19. 191. 2.

Epiſcopus, vel Sacerdos retinens vxorem vel concubinam eccleſiaſticis prouentibus ſpoliatur ex cap. 1. extrauag. de Cleric. coniugat. to. 19. 192. 1.

Epiſcopi vxorati exemplo Apoſtolorum debent habere ſuas vxores, tanquam ſorores; non tamen eis vnquam fuit permiſſum ducere vxores poſt adeptum epiſcopatum. to. 19. 191. 1.

Neceſſitatis cauſa, vel ob alias cauſas occultas epiſcopis aliquando fuit permiſſum habere vxores. to. 19. 192. 1.

*Epiſcoporum coadiutores.*

Epiſcopis coadiutores à ſolo Papa poſſunt concedi. to. 4. 520. 145.

Epiſcopo impotenti an ſit dandus coadiutor? to. 10. 198. 2; & to. 9. 81. 29.

Epiſcopus infirmitate incurabili grauatus non eſt amouendus, ſed dandus eſt ei coadiutor. to. 9. 81. 29.

Epiſcoporum adiutores ſunt Sacerdotes, qui nullam iuriſdictionem poſſunt habere, niſi de illorum licentia. to. 19. 186. 1; & ſeq.

Epiſcoporum coadiutores cum futura ſucceſſione poſſunt concedi à ſolo Romano Pontifice. to. 4. 520. 146.

Epiſcoporum coadiutores non habent eandem auctoritatem, quam habent epiſcopi, quorum ſunt coadiutores, & curatores. to. 19. 186. 2.

*Epiſcoporum confirmatio.*

Epiſcopi in primitiua eccleſia à Pontifice Romano confirmati. to. 2. ex Pighio. 99. 2; & ſeq.

Epiſcopi auctoritate Sedis Apoſtolicæ non confirmati nunquam pro epiſcopis agniti fuerunt, & recepti. tom. 2. ex Pighio. 103. 2.

Epiſcopus confirmatus, non conſecratus poteſt exercere ea, quæ ſunt iuriſdictionis, non ordinis. to. 10. 198. 1.

Epiſcoporum confirmatio fuit ſemper facta auctoritate Romani Pontificis. to. 14. 174. 2.

Epiſcoporum confirmatio ſemper poſtulata fuit à Sede Apoſtolica. to. 2. ex Pighio. 102. 2.

Epiſcoporum ordinationes factæ à Synodo Antiochena non fuerunt confirmatæ, ſed reiectæ à Iulio Papa. to. 2. ex Pighio. 104. 1.

Epiſcopi Alexandrini confirmatio facta à Papa Simplicio contra voluntatem Zenonis Imperatoris, quem ſibi ſuis malis artibus Acacius deuinxerat. to. 2. ex Pighio. 111. 1.

*Epiſcoporum conſecratio.*

Epiſcoporum conſecratio. to. 6. 651. 1. & ſequen.

Epiſcopus an poſſit conſecrari abſque eo, quòd ei aſſigneтur aliqua eccleſia? to. 10. 198. 2.

Epiſcopi conſecratio à tribus epiſcopis fieri debet de licentia ſui primatus. to. 12. 64. 1; & to. 19. 219. 2.

Epiſcopi conſecratio à tribus epiſcopis, quando inceperit? to. 12. 132. 2.

Epiſcopi conſecratio immediatè procedit à Chriſto Domino. to. 12. 134. 1.

Epiſcoporum conſecrationes inualidæ. to. 6. 651. 1; & ſeq.

Epiſcoporum conſecrationes in Africam ob diſtantiam fuerunt à Papa diſpenſatæ, vt fierent à Carthaginenſi Archiepiſcopo, & aliarum Prouinciarum Primate. to. 6. 675. 2.

Epiſcopi conſecratio debet fieri in Ciuitate Cathedrali, aut Metropolitana. to. 6. 681. 1.

Epiſcoporum conſecrandorum vſus variatus à Papa tacitè, vel expreſsè fuit diſpenſatus. to. 11. 553. 2.

Epiſcopus nequit à Papa diſconſecrari. to. 9. 603. 1.

Epiſcopi à tribus epiſcopis debent conſecrari. to. 17. 142. 1; & to. 19. 219. 2.

Epiſcopi omnes ab eccleſia Romana habent ſuam conſecrationem, & dignitatem. to. 17. 141. 2.

Epiſcoporum conſecratio quomodò differat à conſecratione Regum? tomo 19. 217. 1.

Epiſcopi conſecratio diuerſa eſt à conſecratione præsbiteri. to. 19. 194. 2.

Epiſcoporum conſecratio fieri debet poſt electionem, confirmationem, & examen. to. 19. 219. 2.

Si fiat abſque Papæ decreto irrita eſt. to. 19 219. 2.

Poſt confirmationem vltra tres menſes differri non poteſt. to. 19. 220. 1.

Debet fieri in Miſſarum ſolemnijs iuxta horam tertiam. to. 19. 220. 1.

Debet fieri die Dominico, & in eccleſia Metropolitana. to. 19. 220. 1.

Imprimit characterem. to. 19. 220. 1.

Ab eccleſia Romana ſola conſecrationem debent accipere. to. 14. 174. 2.

*Epiſcoporum damnatio, degradatio, & depoſitio.*

Epiſcopus nequit deponi ob ſenectutem, vel infirmitatem. to. 2. ex B. Ægidio. 40. 1.

Epiſcopi à Romanis Pontificibus degradati, depoſiti, & ex ſuis ſedibus expulſi. to. 18. 22. 1.

Epiſcopi ab epiſcopis damnati qui fuerint? to. 13. 242. 2.

Epiſcopus non puniens crimen fornicationis, & inceſtus ab officio ſuſpenditur. to. 5. 713. 1.

Epiſcoporum damnatio poterit ſuppleri per ſeptuaginta duos teſtes idoneos in Synodo tamen Prouinciali. to. 6. 293. 1.

Epiſcopus nouus non poterat ſuffici in locum epiſcopi depoſiti, niſi confirmata depoſitione ab eccleſia Romana. tomo. 6. 111. 1.

Epiſcopus iniuſtè reiectus à ſua Ciuitate poteſt incardinari alteri eccleſiæ, quæ incardinatio non eſt tranſlatio. to. 6. 214. 1.

Epiſcopus Metropolita, vel Patriarcha nequit deponere ſuum Collegam, vel Suffraganeum. to. 6. 125. 1.

Epiſcopi degradatio nequit fieri inconſulto Papa. to. 6. 446. 1.

Epiſcopi à Synodis degradati, quia non appella-

pellarunt ad Papam. to. 6. 446. 1; & ſequen.
Epiſcopos iudicare, & degradare potuerunt vſque ad octauum ſæculum Synodi Prouinciales. to. 6. 448. 1.
Epiſcopi degradatio non eſt humani conſtituti, ſed Diuinæ executionis. tomo. 6. 643. 2.
Epiſcopus poteſt degradari à Synodo. to. 6. 642. 2.
Epiſcopus expelli à ſua Sede poteſt à ſolo Papa. to. 15. 184. 2; & ſeq.
Epiſcopi hæretici ab alijs Epiſcopis nunquam fuerunt damnati, niſi præuio iudicio Romani Pontificis. to. 1. 445. 2.
Epiſcopus inhabilis petens ſuam depoſitionem aſſignans cauſas ſuæ depoſitionis eſt exaudiendus. to. 2. ex Beato Ægidio. 40. 1.
Epiſcopus detruſus, & expulſus an poſſit petere, vt rurſus ſuæ reſtituatur eccleſiæ? to. 15. 184. 2.
Epiſcopos expellendi poteſtatem aliquando ſibi, quamuis iniuſtè, vſurpauerunt Imperatores. to. 15. 185. 2.
Epiſcopus accuſatus apud Tribunal Sanctę Inquiſitionis an ſit tranſmittendus ad Papam, vt ab eo deponatur, & degradetur. to. 15. 186. 2; & ſeq.
Cauſę criminales epiſcoporum, ob quas ſunt deponendi, & degradandi, vel Romę à Papa immediatè, vel alibi per Papę Legatos ſunt iudicandę. to. 15. 188. 2; & ſeq.

*Epiſcoporum dignitates.*

Epiſcopus vbicumque ſit eiuſdem meriti, & Sacerdotij eſt. to. 13. 239. 1.
Epiſcopos hoſtiliter lędentes, vel eijcientes ex ſua Diœceſi excommunicantur in Bulla Cœnę. to. 5. 330. 330; & ſeq.
Epiſcopos, & alios Pręlatos impedientes, ne ſuam iuriſdictionem exerceant, excommunicantur in Bulla Cœnę. to. 5. 377.
Epiſcopis honor exhibitus à Mahomete Conſtantinopolim expugnante. to. 6. 469. 1.
Epiſcopi ita ſunt pares in poteſtate, vt omnes ęqualiter Papę ſubijciantur. tom. 14. 511. 2.
Epiſcopis, & Pontificibus neceſſarius eſt rerum externarum ſplendor, & affluentia. to. 13. 278. 1.
Epiſcopus in ſpiritualibus eſt maior Regibus, & Imperatore. to. 18. 135. 7.
Epiſcopi ſunt promoti ad ſtatum perfectionis. to. 19. 191. 1; & ſeq.
Sunt perfectioris ſtatus, quàm Religioſi. to. 19. 193. 2; & ſeq.
Epiſcoporum dignitas eſt prima, & nobiliſſima, & in poteſtate ordinis Papa non excellit alios epiſcopos. to. 13. 363. 1.
Epiſcoporum dignitas eſt eſſe Vicarios Apoſtolorum, quorum vices gerunt in eccleſia Dei. to. 13. 363. 2.

*Epiſcoporum, Archiepiſcoporum, & Patriarcharum diſcrimina.*

Epiſcopi, Archiepiſcopi, & Patriarchę poteſtatem iuriſdictionis accipiunt à Papa. to. 2. 589. 1; & ſeq.
Epiſcopi, Archiepiſcopi, & Patriarchæ diſcrimen eſt tantùm de iure humano. to. 10. 196. 2.
Epiſcopi, Archiepiſcopi, & Patriarchę diſcrimen. to. 18. 172.
Epiſcopi non eſſe pares quomodò ſit intelligendum? to. 2. ex Alano. 36. 2.
Epiſcopi, Archiepiſcopi, & Patriarchę non habent ęqualem poteſtatem iuriſdictionis, ſed alij maiorem, alij minorem. to. 20. 591. 2.
Epiſcoporum, Archiepiſcoporum, Patriarcharum, & Præſbiterorum quænam ſit poteſtas iuriſdictionis? to. 20. 592. 1; & ſeq.

*Epiſcoporum, & præſbiterorum diſcrimen.*

Epiſcopus, & Sacerdos differunt, ſicut vir, & puer. to. 2. ex B. Ægidio. 22. 2.
Epiſcopi, & præſbiteri nullum diſcrimen eſſe dixerunt Ariani. to. 13. 261. 2; & to. 14. 187. 1.
Epiſcopis, & pręſbiteris nomen antiquitus fuit commune. to. 14. 187. 1; & 190. 1; & to. 19. 171. 1; & ſeq.
Epiſcopi iure Diuino ſunt maiores præſbiteris in iuriſdictione. to. 3. 551. 2.
Epiſcopi, & præſbiteri non ſunt pares in poteſtate. to. 5. 646. 2; & to. 11. 521. 2.
Epiſcopi ſunt præſbiteris maiores. tom. 14. 410. 1; & ſeq.
Epiſcopi, præſbiteri, & Diaconi diſcrimen. to. 14. 410. 2.
Epiſcopi ſunt pares Sacerdotibus quantùm ad corpus reale Chriſti Domini, non quantùm ad corpus myſticum. to. 19. 5. 1.
Epiſcopi etiam in primitiua eccleſia differebant à Sacerdotibus. to. 19. 171. 1; & ſequen.
In quo differant à præſbiteris? to. 19. 177. 2; & ſequen.
Epiſcopos, & Sacerdotes eſſe pares docuerunt Arius, Caluinus, Lutherus, & Melancton. to. 20. 574. 1.

*Epiſcoporum Domus.*

Epiſcopi Domus qualis eſſe debeat? tom. 4. 60. 1.

*Epiſcoporum electio, & creatio, ac promotio.*

Epiſcopi electio. to. 10. 197. 1.
Epiſcopi creationem quæ debeant præcedere? to. 2. ex beato Ægidio. 13. 1.
Epiſcopus quis debeat eligi? tom. 2. ex Aluarez. 6. 1.
Epiſcoporum creationes in diuerſis locis à Romanis Pontificibus permiſſæ. to. 1. 412. 1.
Epiſcoporum à Romanis Pontificibus creatorum continuatio. to. 1. 414. 2.
Epiſcopus antiquitus per Clerum, & populum Ciuitatis eccleſiæ ſuæ præficiebatur. to. 4. 46. 2.
Epiſcopi electio per populum quando incepit deſinere? to. 4. 47. 2.
Epiſcopi electio per Principes irrita eſt. to. 4. 48. 1.
Epiſcoporum electioni laici ſe ingerentes excommunicantur. to. 4. 48. 1.
Epiſcopos creare ad eccleſiæ iuriſdictionem pertinet. to. 4. 130. 1.
Epiſcoporum electio tempore Apoſtolorum. to. 4. 392. 4; & ſeq.
Epiſcopi quomodò præficiantur, & eligantur? to. 4. 390; & ſeq.



Digitized by Google

Epiſcoporum electionis Clerus, & populus quas partes habuerint in Oriente? to. 4. 395.6.

Epiſcoporum electionis Clerus, & populus, quas partes habebant in Occidente? to. 4. 397. 7.

Epiſcopi eligendi qualitates. tom. 4. 404; & ſeq.

Epiſcopus eligendus debet eſſe ætatis triginta annorum, legitimus, per ſex menſes in ſacris ordinibus conſtitutus, Doctor, natus ex parentibus Catholicis, & in eccleſiaſticis muneribus, & functionibus verſatus. to.4. 405. 2.

Epiſcopi ſemper electi fuerunt, & miſſi à Romano Pontifice, nunquam autem à Magiſtratibus Ciuitatis. to.17. 515. 2.

Epiſcopi à Romano Pontifice eccleſijs Cathedralibus præfecti. to.17. 473. 2.

Epiſcopis ſępè fuerunt à Romano Pontifice ſuæ vices delegatæ. to.17. 473. 2.

Epiſcoporum electionem fieri à plebe prohibitum fuit à Concilio Laodiceno antiquiſſimo. to.17. 202. 1.

Epiſcoporum electio nequit fieri à populo. to.18. 464. 1; & 465. 1; & ſeq.

Epiſcopi legitimè,& illegitimè promori.to.6. 659. 1.

Epiſcopus electus à die ſuæ confirmationis, antequam conſecretur, habet poteſtatem iuriſdictionis in ſuam eccleſiam. tomo 8. 369. 2.

Epiſcopi electio non competit plebi de iure diuino. to.14. 192. 1.

Epiſcopum eligi à plebe à Concilijs fuit prohibitum. to.14. 193. 2.

Epiſcopi electio, & ordinatio differunt.to.14. 194.2.

Epiſcoporum electionis modus, & ritus fuit variatus. to.14. 416. 2.

Epiſcoporum electiones nunquam à populo factæ fuerunt,nec ſunt faciendæ. to.3.514. 2; & ſeq.

Epiſcoporum electio etsi antiquitus facta à Clero iuſtis de cauſis fuit variata. tom. 3 517. 2; & ſeq.

Epiſcopi electio ſucceſſoris non prohibetur epiſcopo adhuc viuenti à iure diuino. to.3. 519. 2.

Epiſcopi electio per populum quando primùm inceperit deſinere? to.4. 47. 2.

Epiſcoporum electionis modus ſtatim poſt Apoſtolos, & ſucceſſiuè. tom. 4.394. 1; & ſeq.

Epiſcopi electio pertinet ſolùm ad omnes Clericos, vel maiores Cleri ſuæ Diœceſis; Archiepiſcopi autem electio ſpectat ad Suffraganeos. to.13. 324. 2.

Epiſcopi nequeunt à plebe conſtitui. to. 20. 487. 1; & ſeq.

Epiſcoporum electio nunquam exegit populi ſuffragium, ſed ſolùm teſtimonium probitatis vitæ. to.20. 489. 1.

Epiſcoporum electio ſpectat ad Papam.to.20. 589. 1; & ſeq.

Epiſcoporum electionis formam tradidit Chriſtus Dominus. tomo 20. 567. 1; & ſeq.

Epiſcoporum electio quinque requirit, ſcilicet poſtulationem, quæ antiquitus fiebat à populo, electionem, quæ fiebat à Clero, aſſenſum Metropolitæ, confirmationem Papæ, & ordinationem, quæ fiebat à tribus epiſcopis. to.20. 571. 2.

Epiſcoporum electio eſt deſumpta ex ordinatione diuina, & ex Apoſtolorum traditione teſte S. Cypriano. to.4. 395. 1.

Episcoporum electionem antiquitus præcedebat deſignatio perſonæ, & poſteà ſubſequebatur ordinatio; nam Comprouinciales epiſcopi priùs examinabant dotes, & vitam perſonæ promouendæ, & poſtea illam ordinabant, ſeu conſecrabant. tom.4. 395.1.

Forma eligendi epiſcopum Metropolitanum tradita à S.Leone Papa, & à Concilio Aurelianenſi III. to.4. 399. 1.

Electionem Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & epiſcoporum, & omnium eccleſiarum Cathedralium, quas vacare contigerit apud Sedem Apoſtolicam ſibi reſeruauit. to.4. 399. 2; & ſeq.

*Epiſcoporum exemptio.*

Epiſcopi omni iure ſunt exempti à poteſtate politica. to.2. ex Adolpho. 44. 1.

Epiſcopi nequeunt à laicis etiam in cauſa fidei iudicari. to.20. 324. 5; & ſeq.

Epiſcopi nullo modo poſſunt eſſe ſubiecti imperio cuiuſcunque Principis ſęcularis,quia ſunt ſimpliciter exempti. to.2. ex Adolpho. 117. 20.

Epiſcopos eſſe exemptos à poteſtate ſęculari colligitur ex reſponſione ab ipſis data ad Theodoricum illos ſuadentem intrare ad celebrandum Concilium. to.13. 481. 2.

*Epiſcoporum infallibilitas.*

Epiſcopi, & eccleſiæ Pręlati tantummodò auctoritatem habent decidendi fidei controuerſias. to.1. ex Tannero. 6. 32; & ſeq.

Epiſcopi poſſunt errare in rebus fidei; ideo indigent Interprete infallibili. to. 10. 40. 2; & 46. 1.

Epiſcoporum definitiones debent à Papa confirmari. to.8. 894. 2; & ſeq.

Epiſcopi, & fideles in rebus fidei quam auctoritatem habeant? to.3. 4. 1.

Epiſcoporum infallibilitas in Concilijs dimanat à Papa, qui ſolus, tanquam D. Petri ſucceſſor, habet infallibilitatem. to. 4. 441. 2.

Epiſcopi ſingillatim ſumpti nullam penitus habent infallibilitatem. to.4. 440. 1.

Epiſcopi quomodò in Concilijs debeant approbare res fidei, & morum? tom. 4. 698. 33.

*Epiſcoporum inſignia.*

Epiſcopi cur deferant annulum? to. 13. 313. 2.

Epiſcopi baculus cur ad normam baculi paſtoralis conficiatur? to.16. 339. 1.

Epiſcopi recipiunt baculum à Papa, quia poteſtatem iuriſdictionis, quam ſignificat baculus, habent à Papa. to.4. 411. 1.

Epiſcopus quia debet trahere ad fidem, eius baculus eſt retortus in ſummitate; rectus in medio, quia rectè debet regere; & acutus in calce,quia contumaces debet corrigere, & pungere. to.4. 411. 1.

*Epiſcoporum inſtitutio.*

Epiſcoporum inſtitutio, de quo iure ſit? to.9. 657.2.

Epiſcoporum inſtitutio, quamuis ſit de iure di-

diuino, nullus tamen in eccleſia poteſt fieri epiſcopus ſine conſenſu explicito, vel implicito Romani Pontificis. to.9. 658. 1.
Epiſcopotum inſtitutio eſt de iure diuino; dependet tamen à conſenſu Papæ. to.8.364. 2; & 365. 1; & to.19. 5. 1.
Epiſcoporum conſtitutio, & Sedium determinatio à D. Petro fuit facta. tomo 16. 402. 2.
Epiſcopi quando fuerint à Chriſto Domino inſtituti? to.12. 131. 1.
Epiſcopus vnus à D. Petro ſingulis Ciuitatibus fuit deſignatus. to.19. 171. 2.
Epiſcopi inſtituti fuerunt à Chriſto Domino teſte S.P. Auguſtino. to.20. 562. 2.
Epiſcoporum inſtitutio fuit figurata in veteri lege. to.19. 5. 1.
Habnit origioem ab ioſtitutione Apoſtolorum, quibus ſucceduot, & quorum munera exercent, cùm ſint io partem ſollicitndinis vocati; ſicuti erant Apoſtoli. tom. 19. 5. 1.

*Epiſcoporum inueſtituræ.*

Epiſcoporum inueſtituræ, & aliorum beneficiorum à ſęcularibus datæ. tom.4. 400. 8; & ſeq.
Epiſcoporum inueſtituræ ab Imperatoribus traditæ ante conſecrationem cum anulo, & baculo vſque ad tempus Gregorij VII. to.4. 400; & 401; & ſeq.
Epiſcoporum inueſtitnræ conceſſæ Imperatori à Pontifice. to.10. 384. 2.
Epiſcoporum inueſtienræ negatæ fuerunt Imperatori in Concilio Viennenſi. to.10.388. 2.
Epiſcoporum inueſtituræ fuerunt interdictæ à Victore III. Gregorij ſucceſſore in Concilio Beneuentsno. to.4. 400. 2.
Item ab Vrbano II. in Concilio Claromontano in Gallia. to. 4. 400. 2.
Item à Paſchali II. Vrbani ſucceſſore. tom.4. 402. 1.
Item in Concilio Lateranenſi. tom. 4. 402. 1.
Item in Concilio Rhemenſi. to.4. 403.
Item ab Innocentio II; etiam collatiooes Prępoſiturarum, & Præbendarum. to. 4. 403. 2.
Item ab Alexandro III. factum eſt concordatum. to.4. 403. 2.

*Epiſcoporum iuramentum.*

Epiſcopus iurat Papæ ſe fore memorem ſui officij. to.14. 378. 1; & ſeq.
Epiſcopi debent præſtare iuramentum Romano Pontifici in ſignum ſuæ ſubiectionis; ſicut Principibus ſęcularibus iurant fidelitatem omnes illorum ſubditi. to.14. 371. 2.
Cur Romani Pontifices veteres ab epiſcopis non exegerint iuramentum? to.14. 372. 2; & ſeq.

*Epiſcoporum iuriſdictio.*

Epiſcoporum iuriſdictio quæ ſit? to.19. 184. 1; & ſeq.
Epiſcopus poteſt eſſe ſine iuriſdictione. to.9. 662. 2.
Epiſcoporum iuriſdictio, & initium eſt ſub Papa. to.2. ex Aluarez. 5. 2.
Epiſcopi poteſtas iuriſdictionis duplex; ſcilicet fori interioris, & exterioris. to.4. 386. 11; & ſeq.
Epiſcopi iuriſdictio vnde proceſſerit? tom.4. 387. 12; & ſeq.
Epiſcopus ſeruato ordine epiſcopatus poteſt carere omni iuriſdictione; & ſi alteri eccleſiæ pręficitur, acquirit tantùm iuriſdictionem. to.13. 261. 2.
Epiſcopo non Sacerdoti debetur poteſtas iuriſdictionis. to.13. 321. 2.
Epiſcopi recipiunt iuriſdictionem à Papa. to.10. 164. 1.
Debent referre poteſtatem ſuæ iuriſdictioois in Papam. to.5. 13.1.
Poteſtatem iuriſdictionis immediatè recipiunt à Papa. to.5. 19. 2; & 672. 1; & tomo 12. 134. 1; & ſeq; & tom. 11. 538. 7; & to.19. 180. 1.
Non ſunt ęquales Papæ in iuriſdictione. to.12. 130. 1.
Epiſcopi non habent iuriſdictionem vniuerſalem in totam eccleſiam, ſicut habuerunt Apoſtoli. to.12. 577. 2.
Epiſcoporum iuriſdictio eſt à Chriſto Domino per Papam. to.11. 558. 2.
Epiſcopus in cauſa hęreſis habet duas iuriſdictiones, vnam Ordinariam, & aliam Delegatam. to.9. 213. 37.
Epiſcoporum iuriſdictio à Papa ſuſcipitur, à quo in epiſcopos deriuatur. tom. 5. 181. 238.
Epiſcoporum iuriſdictio vnde origioem ſumpſerit? to.19. 179.1; & ſeq.
Quomodò poſſint, & debeant abſoluere? to.19. 190. 2.
Epiſcoporum iuriſdictio, quamuis ſit à Papa, attamen à Chriſto Domino fuit inſtituta. tom.20. 590. 2.
Epiſcoporum iuriſdictio eſt à Chriſto Domino immediatè immediatione virtutis, & à Papa immediatione ſuppoſiti iuxta Diuum Thomam. to. 20. 591. 1; & ſeq.
Epiſcoporum iuriſdictio ſi eſſet à Chriſto Domino immediatè, Papa in collatione epiſcopatuum mentiretur. to. 9. 660. 1.
Epiſcopi fuerunt figurati in veteri lege in Tribunis, & Centurionibus, ideo ſicut illi habuerunt à Moyſe poteſtatem iuriſdictionis; ita iſti illam habent à Papa. tom. 19. 179. 1; & ſeq.

*Epiſcopi mali.*

Epiſcopus vendens pręebendas, vel alia officia eccleſiaſtica ab officio ſuſpenditur. to. 5. 712. 2.
Epiſcopi quamuis mali, habent claues. to.14. 263. 1.
Epiſcopus receptans furem contra ſuam conſtitutionem incidit in excommunicationem, ligantur enim ſuis conſtitutionibus. to. 9. 318. 41.
Epiſcopum debere cedere epiſcopatui propter ſcandalum dato ſibi æquali cambio, quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 414. 37.
Epiſcopus vſurarius, homicida, falſarius deponitur. to. 9. 427. 37.
Epiſcopi vagi, & in ſuis eccleſijs non reſidentes ſunt deponendi; & ad nouam electionem eſt deueniendum. tomo 19. 199. 1.
Epiſcopi an à Deo tantùm ſint iudicandi, ſicut Papa? to. 9. 411. 196.
Epiſcopus obtinens eccleſiam per poteſtates

ſæ-

Digitized by Google

ſęculares debet deponi, & excommunieari, & omnes, qui com illo communicanr. to. 4. 46. 2; & 48. 2.

Epiſeoporum figuræ, & defectus. to. 4. 104. 2; & ſeq.

Epiſcoporum Conſiliarij munera recipientes refundunt culpam in epiſcopos. tomo 4. 109. 2.

Epiſcoporum malitia non præiudicat eorum poteſtati. to. 18, 220. 1.

Epiſcoporum incontinentium pœnæ. to. 19. 192. 1.

Epiſcopi aduerſantur Diuinæ iuſtitutioni, ſi clericos grauari permittat. tom. 19. 198. 1.

Negligentes coercere clericos delinquentes, vel permittentes illos labi in facinora pretio, vel precibus corrupti perpetua ſuſpenſione, aut depoſitione ſunt puniendi. to. 19. 193. 1.

Epiſcopi non cuſtodientes, & conſeruantes bona ecclesiarum, & illa dilapidantes ſpiritualium adminiſtratione priuantur. tomo. 19. 198. 2; & ſeq.

Epiſcopi omittentes elargiri eleemosinas pauperibus epiſcopi nomen non merentur. to. 19. 199. 1.

*Epiſcoporum neceſſitas, & multiplicitas.*

Epiſcopus non eſt neceſſe, quòd ſit in qualibet Ciuitate. to. 14. 223. 2.

Epiſeopus neceſſarius eſt epiſeopatui, vt parochus parochię. to. 3. 461. 2.

Epiſcoporum multitudo neceſſariò debet eſſe ordinata. to. 2. ex Pighin. 1. 2.

Epiſcopos duos in vno epiſcopatu ſolus Papa poteſt ponere. to. 4. 520. 145.

Epiſcoporum tantùm vnum eſſe in Ecclesia exclusis alijs eſt propositio damnata. to. 4. 639. 2.

Epiſcopi duo in vna, & eadem Ciuitate eſſe non poſſunt. to. 17. 214. 1.

Epiſcoporum multitudo reducitur in vnum Paſtorem. to. 17. 45n. 2.

Epiſcoporum numerus in toto Orbe. tom. 9. 81. 29.

Ex ordinatione, & diſpoſitione Chriſti Domini ſunt multi epiſcopi in ecclesia. to. 4. 639. 2.

Epiſcoporum multitudo fuit neceſſaria, ne eeclesię nimium diſtantes ab ecclesia Romana pereant. to. 4. 642. 1. & ſeq.

*Epiſcoporum nominatio.*

Epiſcopi nominatio tacita in Regibus, vel Canonicis eſt tantùm designatiua, non collatiua. to. 10. 197. 1.

Epiſcoporum nominatio facta à Regibus. to. 10. 166. 2.

Epiſcoporum nominatio facta à Pontifice Romano differt à nominatione facta à Regibus. to. 10. 166. 2.

Priuilegium nominandi epiſcopos conceſſum à Summis Pontificibus Regibus Hiſpaniarum, & Lusitanię; quia illas ecclesias à Maurorum tyrannide oppreſſas liberarunt. to. 10. 197. 1.

Epiſcoporum nominatio facta à Regibus, quia erexerunt ecclesias, vel illas locupletarunt. to. 10. 197. 1.

*Epiſcoporum obligationes.*

Epiſcopus tenetur intra tres menſes denunciare omnibus Abbatibus ſuę Diœcesis, quę fuerunt ſtatuta in Concilis. tom. 13. 490. 2.

Epiſcopos Soli Deo debere rationem reddere quo ſenſu dixerit S. Cyprianus? to. 3. 924. 2.

Epiſcopus ex vi obligationis coniugij ſpiritualis magis adſtringitur ſuę ecclesię, quàm vir vxori ſuę ex vi coniugij carnalis. to. 2. ex B. Ægidio. 18. 2.

Epiſcopus contrahit cum ſua ecclesia ſpiritoale coniugium. to. 2. ex B. Ægidio. 23. 2; & 27. 1; & ſeq.

Epiſcopi quę ſequi debeant, & quę vitare? to. 19. 197. 2; & ſeq.

Debent cauſas Clericorum cognoſcere. to. 19. 191. 1.

Debent gregem cuſtodire? to. 19. 198. 2.

Bona ecclesiarum ſuarum non debent dilapidare, ſed ſuis pauperibus erogare. to. 19. 198. 2; & ſeq.

Non debent vagari, ſed in ſuis Diœceſibus reſidere. to. 19. 199. 1.

Debent ſeruare ritus eccleſiæ. to. 19. 199. 1.

Debent ponendos punire, & contumaces expellere. to. 19. 199. 1.

Debent iniuſtitiam fugere; & omnibus exemplum ſanctitatis prębere. tom. 19. 199. 2.

Item veſtium luxum. to. 19. 200. 1.

Item debent coercere malos. tomo 19. 198. 2.

Item debent eſſe doctrina prędití. tomo 19. 198. 1.

Item debent innocentia, & ſanctitate vitę fulgere. to. 19. 198. 1.

Item debent virtutem humilitatis erga Papam, & cœteros Principes oſtendere. to. 19. 198. 2.

Debent in epiſcopis eſſe omnes virtutes, quibus ornati eſſe debent potiores, & principaliores magiſtratus. to. 19. 199. 2.

Tenentor deteſtari ſęuitiam, & auaritiam, & vitare mulierum conuerſationes, ne ſubditis ſcandalum porrigant. tom. 19. 199. 2.

*Epiſcoporum officia, & munera.*

Epiſcoporum officia. to. 3. 135. 1.

Quænam ſint? tom. 14. 104. 1; & to. 19. 190. 1; & ſeq.

Epiſcoporum munera, & nomina diuerſa. to. 2. ex Aluarez. 16. 2; & ſeq.

Epiſcopi in partem ſollicitudinis aſſumuntur. to. 2. ex Aluarez. 3. 2; & to. 11. 543. 10; & 537. 4.

Epiſcopi Pręsbiteri, & Diaconi munera ex S. Ignatio. to. 1. 42. 1; & ſeq.

Epiſcopi ſoli ex officio ſunt Paſtores. to. 4. 697. 21.

Epiſcopi cum hęreticis officia diſputabant tempore Arianorum. to. 3. 870. 1.

Gerunt, & ſubſtinent perſonam ſuæ eeclefiæ. to. 17. 41. 1.

Epiſcopos eſſe Chriſti Vicarios in ſuis eccleſijs quomodò ſit intelligendum? tom. 17. 211. 1.

Epiſcopi, & Paſtoris officium in quo conſiſtat? to. 16. 339. 1; & ſeq.

Non debet perturbare ordinem politicum, quamuis non ſubijciantur Legibus Regum, & Principum. to. 18. 412. 1.

Epiſeopus irreprehenſibilis fungens ſuo officio

cio

tio ſecundùm legem Chriſti non debet turbari in ſui epiſcopatus adminiſtratione. to. 13. 241. 1.
Epiſcopus poſitus eſt, vt alijs ſua iura cuſtodiat, non vt auferat. to. 13. 241. 2.
Epiſcopi omittentes procedere contra hęreticos ſuſpenſionem incurrunt. to. 5. 219. 14.
Poſſunt per ſe vel per alios docere. tom. 14. 106. 1; & ſeq.
Epiſcopos debere vngere Reges, & Imperatores coronare eſt de iure antiquiſſimo. to. 20. 347. 7.
Epiſcoporum munera pręcipua. to. 20. 564. 1.
Epiſcopi habent munus Apoſtolorum quantùm ad regimen ſuæ eccleſiæ. to. 20. 562. 2; & 563. 1.
Debent eſſe inſtructi in his, quæ pertinent ad munus epiſcopale. to. 20. 573. 1.
Habent munus propagandi eccleſiam. to. 20. 573. 2.
Item eorum munus eſt coercere clericos, ne ruant in flagitia. to. 19. 198. 1.
Item debent bona eccleſiæ ſeruare, non autem illa dilapidare, vel permittere, vt dilapidentur. to. 19. 198. 2; & ſeq.
Item debent pauperibus ſuæ Diœceſis ſubuenire. to. 19. 199. 1.

*Epiſcoporum ordinatio.*

Epiſcopus à tribus epiſcopis debet ordinari. to. 2. Aluarez. 10. 1.
Epiſcopus nullus fuit ordinatus ſine conſenſu Romani Pontificis teſte S. Gregorio. to. 2. ex Pighio. 102. 2.
Epiſcopi ordinati in ſchiſmate ab eccleſia fuerunt recepti. to. 5. 711. 2.
Epiſcoporum ordinatio in toto Occidente ſpectat ad Romanum Pontificem. to. 11. 216. 93.
Epiſcopus à ſolo Papa poteſt ordinari, & confirmari. to. 8. 348. 1.
Epiſcopus ordinari debet à tribus; Sacerdos verò ab vno epiſcopo. to. 14. 186. 1.
Epiſcoporum ordinatio quomodò fuerit variata? to. 14. 215. 2.
Epiſcoporum ordinatio varijs temporibus fuit variata. to. 14. 362. 2; & ſeq.
Epiſcopus non minus, quàm à tribus debet ordinari ex Concilio Niceno. tom. 14. 453. 2.
Epiſcopi ordinatio debet ſupponere ordinationem in minoribus, & maioribus ordinibus ex Concilio Sardicenſi. tomo 14. 454. 1.
Epiſcoporum ordinatorum à S. Petro numerus. to. 7. 72. 2; & ſeq.
Epiſcopus ordinatus à Papa hęretico occulto eſſet ritè ordinatus. to. 7. 756. 2.
Epiſcopo, vel Pręlato ſuſpenſo clerici poſſunt recipere ordines à vicinis epiſcopis. to. 9. 80. 20.
Epiſcopi debent ab eccleſia ordinari. to. 20. 568. 2; & ſeq.
Epiſcoporum ordinatio fit per manuum impoſitionem, & à tribus epiſcopis. to. 20. 596. 1; & ſeq.
Epiſcopi nequeunt ordinari abſque Papæ conſenſu. to. 20. 569. 2; & ſeq.
Epiſcopi à D. Petro in eccleſijs Italiæ ordinati. to. 20. 22. 1.
Epiſcopi in Gallijs à S. Petro ordinati, & conceſſi. to. 20. 22. 1.
Epiſcopi ordinati, ac miſſi in Hiſpaniam à S. Petro. to. 20. 22. 2.
Epiſcopi miſſi in Angliam à S. Gregorio Magno. to. 20. 23. 1.
Epiſcopi non fuerunt ordinati ab Apoſtolis Petro inconſulto, ſed tantùm facultate ab ipſomet Petro accepta. to. 20. 272. 1; & ſeq.
Epiſcoporum ordinandorum facultas à Papa ſolùm eſt expetenda. to. 20. 272. 2.

*Epiſcoporum Ordo.*

Epiſcoporum Ordo quadruplex. tomo 3. 109. 2.
Epiſcoporum ordines quot ſint? to. 2. ex Beato Ægidio. 25. 1.
Epiſcopus nequit renunciare ordini, & caracteri. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 35. 1; & ſeq.
Epiſcopus ſolus poteſt ordines conferre. to. 3. 551. 2.
Epiſcopi ordinem epiſcopatus à Papa inſtrumentaliter tantùm recipiunt; à Deo autem, tanquam à cauſa principali. tom. 3. 924. 2.
Epiſcoporum Ordo ſemper fuit diſtinctus ab ordine pręsbiterorum. to. 18. 17. 2.
Epiſcoporum Ordo deſcriptus à S. Anacleto. to. 18. 17. 2.
Epiſcopi ſunt æquales Papæ in poteſtate ordinis, in poteſtate autem iuriſdictionis ſunt minores Archiepiſcopis, & Archiepiſcopi ſunt minores Primatibus, & Primates Patriarchis, & Patriarchæ ſunt minores Papa. to. 15. 227. 34.
Epiſcopalis ordo diuiditur in patriarchalem, primatialem, Archiepiſcopalem, & Metropolitanum. to. 19. 195. 1; & ſeq.
Epiſcoporum ordo eſt primus, & ſublimiſſimus; & in dignitate ordinis Papa non excedit alios epiſcopos. to. 13. 324. 1.
Ordo epiſcoporum confert poteſtatem à Deo collatam, iuriſdictionem autem habet tantùm à Papa D. Petri ſucceſſore. tomo 3. 924. 1.

*Epiſcoporum poteſtas.*

Epiſcoporum poteſtas. to. 2. 101; & ſeq.
Epiſcopus poteſt priuare beneficio per Papam collatum etiam ordinatum à Papa. to. 3. 80. 2.
Epiſcoporum poteſtas multiplex. to. 3. 115. 1.
Epiſcoporum in Principes poteſtas. to. 2. ex Adolpho. 32. 1.
Epiſcopis non eſt data immediatè à Chriſto Domino poteſtas iuriſdictionis. tom. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 8. 2; & ſeq.
Epiſcopus cum ſuo Capitulo quomodò differat à Papa cum Concilio? to. 3. 570. 1.
Epiſcoporum poteſtas quæ ſit? tom. 4. 383. 8.
Epiſcoporum poteſtatis excellentia, & amplitudo ex conſideratione duplicis Corporis Chriſti, veri, & myſtici deſumitur. tom. 4. 384. 9; & ſeq.
Epiſcopi in ſuis Diœceſibus pleniſſimam habent poteſtatem, exceptis nonnullis Papæ reſeruatis. to. 4. 476. 29.
Epiſcopi poteſtatem paſcendi, & regendi eccleſiam à Papa, tanquam à Petri ſucceſſore,

re, immediatè obtinent. to.3.924.2.
Epiſcopus iure diuino eſt maior præsbitero poteſtate ordinis. to.3.955.2.
Epiſcoporum auctoritas, & præeminentia ex D. Paulo comprobatur. tom.16.200.1; & ſeq.
Epiſcopi habent auctoritatem ſpiritualem totius Reipublicæ Catholicæ. tom.16.301.2.
Epiſcopi, & eius Vicarij tribunal vnum, & idem eſt. to.18.103.7.
Epiſcopi habent à Chriſto Domino immediatè poteſtatem ordinis, & mediante Papa poteſtatem iuriſdictionis. to.18.673.2; & 675.1; & ſeq.
Epiſcopi poteſtas habens ex ſua ſententia vnum, vel duos Canonicos preualet, etianſi totum Capitulum ſit contra ipſum. to.9.144.31.
Epiſcopi duplex poteſtas. to.10.197.2.
Epiſcopus quid poſſit? to.10.198.1.
Epiſcopus an poſſit commutare vota Religionis, & caſtitatis? to.5.508.88.
Epiſcopus an poſſit vouere, renunciare, ingredi Religionem inconſulto Papa. to.5.585.178.
Epiſcopi, & Sacerdotes habent poteſtatem ordinis à iure Diuino. to.11.521.3.
Epiſcopi poteſtas an ſit à Deo? to.11.524.4.
Epiſcopus poteſt ſibi reſeruare caſus in ſua Diœceſi. to.11.552.10.
Habet poteſtatem prohibendi, & legendi libros prohibitos. to.8.526.1; & ſeq.
Epiſcopi habent poteſtatem ordinis à Chriſto Domino. to.8.888.1.
Epiſcopi ita ſunt pares in poteſtate, vt omnes æqualiter Papæ ſubijciantur. tom.14.511.2.
Epiſcopi ex vi caracteris epiſcopalis habent poteſtatem à Chriſto Domino ad publicum eccleſiæ regimen. to.7.593.3.
Epiſcopis licet habere ſuos apparitores, & familiam armis inſtructam. tom.15.160.2; & ſeq.
Epiſcopus in cauſa contra ſuum Capitulum non debet ab eo conſenſum requirere, quamuis debeat in reliquis. to.9.8.4.
Epiſcopus, & Capitulum, cùm debent aliquod expedire, non ſufficit epiſcopus, niſi concurrat maior pars Capituli, quia veniunt, vt duo corpora ſeparata. to.9.223.11.
Epiſcopi quam poteſtatem habeant? tom.9.660.2.
Epiſcopi in cauſa hæreſis habent duplicem poteſtatem, ordinariam ſcilicet, & delegatam. to.9.153.37.
Epiſcopi an poteſtatem ſuam immediatè habeant à Deo, vel à Papa? to.9.657.2.
Epiſcopi habent poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis eam in actu primo, quàm in actu ſecundo. to.9.662.2.
Epiſcopi non habent æqualem poteſtatem cum Papa, ſed habent tantùm partem poteſtatis, cùm ſint in partem ſollicitudinis vocati. to.15.169.2.
Epiſcopus ſi habeat vnum, vel duos canonicos pro ſua ſententia, obtinebit, etianſi totum capitulum, vel maior pars capituli ſit contra illum. to.9.144.31.
Epiſcopi omnem ſuam poteſtatem à Chriſti Vicario accipiunt. to.5.923.2.
Epiſcopi aduersùs Cæſarem, & omnes mundi poteſtates reſiſtunt. to.19.125.2.
Habent poteſtatem Iuriſdictionis à Papa. to.19.125.2; & ſeq; & 181.2.
Papa defuncto non amittunt poteſtatem ab ipſo receptam; quia eorum poteſtas eſt ordinaria. to.19.127.2; & 184.1.
Epiſcopus præeſt omnibus eccleſijs ſuæ diœceſis collectiuè. to.20.538.1.
Epiſcopi habent poteſtatem ordinariam iudiciariam. to.19.180.2.
Epiſcopi habent poteſtatem, & ius Inſtituendi Curatos, & committendi eis curam animarum, qua poteſtate, & quo iure nequeunt abſque ſua culpa ſpoliari, & priuati. to.19.180.1.
Epiſcoporum poteſtas iuriſdictionalis poteſt à Papa dilatari, vel minui. to.19.180.1.
Epiſcoporum poteſtas per ordinem ad Papæ poteſtatem ſe habet, ſicuti poteſtas Iudicum per ordinem ad poteſtatem Regis. tom.19.180.2.
Epiſcopis competit poteſtas ordinaria, & ideo Ordinarij vocantur. to.19.184.1.
Epiſcopus non habet poteſtatem iuriſdictionis ſupra ſe ipſum. to.19.184.2.
Habet poteſtatem inhibendi Laicorum Prætoribus ex cauſa aliquarum cauſarum cognitionem, eoſque cenſuris ſubmittendi, ſi ſint contumaces. to.19.186.1.

*Epiſcoporum poteſtas canonizandi.*

Epiſcopis eſt conceſſa facultas publicandi reuelationes in caſu neceſſitatis, ſed non ad finem canonizandi aliquem ſanctum. to.9.739.2.
Epiſcopi ex tacito conſenſu Papæ, & conſuetudine antiqua eccleſiæ procedebant ad canonizationem ſanctorum. to.8.630.1; & ſeq.
Epiſcopi nunquam habuerunt poteſtatem canonizandi in tota eccleſia. to.10.491.2.
Antiquitus poterant Epiſcopi venerationem decernere in propria diœceſi; & poſtea creſcente forma ſanctitatis admittebatur à Papa in tota Eccleſia vniuerſali. tom.10.491.2.

*Epiſcoporum poteſtas condendi leges, & conſtitutiones.*

Epiſcopus an poſſit facere aliquam conſtitutionem ſynodalem prçter modum adductum à conſtitutione conciliari? tomo 9.287.29.
Epiſcopus propria lege, vel ſtatuto nequit ſe ligare. to.9.474.36.
Epiſcopus ex cauſa poteſt facere conſtitutionem contra ius canonicum. to.9.185.13.
Epiſcopus quas leges poſſit condere? tomo 5.192.280.
Epiſcopus, vel Legatus nequit conſtituere, vt minor triginta annorum eligatur in epiſcopum; vel quòd quis poſſit habere duo beneficia curata contra Concilium. to.9.184.4.

*Epiſcoporum poteſtas in Concilijs.*

Epiſcopi in Concilijs ſunt coniudices cum ſubordinatione ad Papam. to.10.539.1.
Non venientes ad Concilium excommunicantur. to.6.21.66.
Epiſcopi ſunt iudices ordinarij in Concilijs. to.12.610.1.

In

In Cōcilijs ſunt iudices, & conſiliarij. to.8. 323. 1; & 870. 2; & ſeq.
Poteſtatem definiendi in Concilijs recipiunt à Papa. to.8. 866. 2.
Epiſcoporum iudicium in Concilijs colligitur ex illis verbis: *Viſum eſt nobis, & Spiritui Sancto;* & ex verbi Iacobi: *Ego iudico*. to.8. 871. 2.
Epiſcopi ſemper ſubſcribunt in Concilijs. to. 8. 872. 1.
Epiſcopi habent à Papa ſuffragium definitiuum in Concilijs. to.8. 878. 2; & ſeq.
Epiſcopi exiſtentes in Concilio in cognoſcendo ſunt ordinarij, in definiendo aſſeſſores. to.9. 156. 19.
In Concilijs prouincialibus an ſint iudices, vel aſſeſſores remiſſiuè? to.9. 156. 62.
Epiſcopus recuſans reſpondere in Concilio ipſo facto eſt depoſitus. to.9. 228. 20.
Epiſcopi conciliariter congregati repræſentant Eccleſiam vniuerſalem. to.9. 503. 57.
Epiſcopi ex omnibus mundi partibus conuocandi ſunt ad Concilium generale. tom.3. 377. 2.
Epiſcopi totius orbis an neceſſariò debeant intereſſe Concilio, vt Concilium dicatur generale? to.3. 377. 2; & 378. 1.
Epiſcopi in Concilio generali habent iudicium definitiuum, nec hoc ius iudicandi amittitur per Papæ præſentiam. tomo 3. 378. 1; & ſeq.
Epiſcoporum partes in Concilijs quæ ſint? to.2. ex Alano. 10. 2.
Epiſcoporum in Concilijs ſubſcriptiones duplices. to.2. ex Alano. 11. 1.
Epiſcopi ad Concilia venire iuramento obligantur. to.4. 697. 20.
Epiſcopi titulares an ſint vocandi ad Concilia? to.4. 706. 88; & ſeq.
Epiſcopi ordinarij an ſint omnes ad Concilia generalia vocandi? to.4. 708; & ſeq.
Epiſcopi contemnentes venire ad Concilium, dummodò ſint admoniti, & non impediti, multipliciter ſunt puniendi. tom. 13. 500. 2; & ſeq.
Antequam tamen puniantur, ſunt admonendi, vt contumaces. to.13. 502. 2.
Quomodò data fuerit iudicij ſupremi poteſtas? to.9. 499. 55.
Epiſcopi vocati ad Concilium Romanum à Theodorico noluerunt congregari, neque ingredi locum Concilij; niſi priùs Theodoricus oſtendiſſet literas Papæ conuocatorias. to.18. 4. 2.
Epiſcopi in Cōcilijs, licèt à Papa dependeant, attamen ſunt veri iudices; ſicut ſunt veri iudices Senatores, qui dependent à Principe. to.18. 5. 2.
Epiſcopi cur petierint Concilia confirmari, & ſubſcribi ab Imperatoribus? to.16. 200. 1; & ſeq.
Epiſcopi in Concilijs habent munus conſiliarij ſimul, & iudicis. tom.16. 292. 1; & ſeq.
Epiſcoporum non venientium ad Concilium pęnę, dummodò nullum habeant impedimentum legitimum. to.18. 109. 2.
In Concilio ſufficit tantùm vna ſimplex citatio. to.18. 108. 1.
Neceſſitas excuſans Epiſcopos ab interuentu ad Concilia debet eſſe vrgens. to.18. 109. 3.
Quomodò debeant citari ad generalia Concilia? to.18. 108. 1.
Epiſcopi ſoli definierunt, & ſubſcripſerunt in Concilijs. to.20. 112. 2.
Epiſcopi, non populus, ad Concilia vocantur. to.20. 486. 2.
Epiſcopi ſoli de iure ſunt iudices Conciliorum generalium; & ideo ipſi ſoli ad Concilia ſunt neceſſariò vocandi. to.4. 695. 12; & 696. 16.
Epiſcopi in Concilijs ſe habent ad Papam, ſicut cauſæ ſecundæ ad cauſam primam; agunt enim, vt moti à Papa. to.8. 894. 2; & ſeq.
Epiſcopi ſubſcribunt Concilijs, non tamen illa confirmant. to.10. 525. 1.
Epiſcopi cur aliquando petierint ab Imperatoribus, vt eorum Concilijs ſubſcriberent? to.16. 208. 1.
Concilio aliter ſubſcribit Papa, & aliter ſubſcribunt epiſcopi. to.8. 895. 2.
In Concilijs epiſcopi in rebus fidei non ſunt iudices, ſed meri conſultores. to.9. 13. 34.
Nequeunt iudicare niſi motas controuerſias, & ſibi à Papa præſcriptas. to.6. 156. 1.
*Vid. Conciliorum Iudices.*

*Epiſcoporum poteſtas eligendi ſibi ſucceſſorem.*

Epiſcopus an poſſit ſibi deſignare ſucceſſorem? to.10. 170. 1.
Epiſcopus poteſt ſibi deſignare ſucceſſorem ex indulto Papæ, non verò id poteſt Papa. to.9. 767. 2.
Epiſcopum ſibi eligere ſucceſſorem non prohibetur iure Diuino. to.3. 519. 2.
Epiſcopi nequeunt eligere ſucceſſorem, non quia prohibitum ſit, ſed quia non expedit. to.3. 529. 2.
Epiſcoporum ſucceſſio ab Apoſtolorum temporibus in eccleſiam fuit inducta. tom.20. 471. 2; & ſeq.
Epiſcopus ex poteſtate à Papa ſibi delegata poteſt ſibi eligere ſucceſſorem; non autem ex poteſtate ordinaria. to.20. 432. 2.
Epiſcopus poteſt adhuc viuens deſignare poſt ſuam mortem eligendum in ſuum ſucceſſorem. to.20. 432. 2.

*Epiſcoporum poteſtas diſpenſandi.*

Epiſcopi cum quibus poſſint diſpenſare? to.3. 101; & ſeq.
Epiſcopus in quibus caſibus nequeat diſpenſare? to.3. 115. 2; & ſeq.
Epiſcopus diſpenſare poteſt ſuper ordines, & beneficia à ſchiſmaticis recepta. to.3. 221. 2.
Epiſcopus concedens diſpenſationem propter pecuniam impius eſt. to.13. 179. 1.
Epiſcopus nequit diſpenſare, vel derogare conſtitutioni Concilij generalis, niſi in cauſa neceſſitatis. to.5. 145. 84.
Epiſcopi quandò poſſint diſpenſare in decretis Conciliorum? to.5. 156. 135.
Epiſcopus nequit diſpenſare in ſponſalibus iuratis. to.5. 181. 237.
Epiſcopi an poſſint diſpenſare in irregularitate, & bigamia? to.5. 184. 251.
Epiſcopus poteſt diſpenſare in irregularitate occulta. to.5. 185. 257.
Epiſcopus an poſſit diſpenſare, an aliquis habeat plura beneficia vniformia, vel diſſormia? to.5. 552. 30; & ſeq.

Epiſcopus Legatns, vel alius inferioe an poſſit diſpeuſare contra Concilium? tomo 9. 184. 3; & ſeq.

In quibus caſibus poſſit Epiſcopus diſpenſare? to.3. 109. 2; & ſeq; & 117. 2; & ſeq.

Epiſeopus poteſt diſpenſare cantùm in illis caſibus, qui expreſſi ſunt à iure;non autem in illis, qui in iuce communi non ſunt expreſſi. to.3. 115. 2; & ſeq.

Epiſcopus in quibus poſſit diſpenſare?tom.9. 181. 12; & 184. 2.

Epiſeopus diſpenſando non dicitue facere contra Concilium, ſed exequi Coneilium? to.9. 184.6.

Epiſcopus poteſt diſpenſare concea conſtitutionem coueiliarem, quanuis conſtitutio non det facultarem diſpenſandi, dummodò tamen non prohibeat diſpenſationem. to.9. 184. 2.

Epiſcopus in criminibns maioribus adulterio nequie diſpenſare, niſi expeeſsè ſit ei induirum. to.9. 185. 8.

Epiſeopns nequit diſpenſare enm filin, vt Patri ſuecedat in beneficio, niſi adſit aliqua eeeleſiæ vtilitas. to.9. 185. 14.

Epiſeopi nequeunt diſpenſare, niſi vbi eſt conceſſa diſpenſatio; nec contra iura ab ipſomet condita; lieèt poſſit illa tollere, vel limitare. to.9. 186. 20.

*Epiſcoporum poteſtas concedendi indulgentias.*

Epiſcopis collata fuit poteſtas à Papa concedendi aliquas indulgentias. to.19. 23.2.

Epiſeopi poſſunt tantùm concedere indulgentias intra fines ſuæ diœceſis; Archiepiſeopi verò intra ſui Arehiepiſcopatus confinia etiam in eceleſijs epiſcopotum Suffraganeorum, & Legati intra limites ſuarum proninciarum. to.19. 23. 2.

In dedieatione eceleſiarum ſiue ab vno, ſiue à pluribus epiſeopis facta poſſunt concedere vnius anni indulgentiam; in anniuerſario autem dediearionis poſſunt eonecdete indulgentiam quadraginta dierum illam eccleſiam viſitantibus. to.19. 23. 2.

*Epiſcoporum poteſtas excommunicandi.*

Epiſeopus poteſt Reges, & Imperatores excommunieare. to.3. 49. 2.

Poteſt ex cauſa ſub pęna exeommunieationis inhibere Prætotibus eiuitarum cognitionem aliquarum cauſarum, & illos exeommunicare, ſi in contumacia peiſiſtant. to.19. 186. 1.

Excommunicatus ab vno epiſcopo debet haberi pro exeommunieato à quolibet alio epiſcopo. to.7. 282. 2; & ſeq.

Excommunicatio lata ab epiſcopo, & à Papa confirmata euadit Papalis quoad abſolutionem. to. 9. 163. 10.

*Epiſcoporum poteſtas in criminalibus.*

Epiſcopus, præsbiter, & diaconus in criminalibus eligunt Iudieem. to.9. 14. 35.

Epiſcopus per alium, non per ſeipſum debet percutere clericos delinquentes. to.5. 197. 9.

Epiſcopo non licet damnare ad ſupplicium, alicer irregularitatem ineurreret. tomo 2. ex Adolpho. 45. 1.

Epiſcopus percutiens clericum reum per laicum, quando alius clericus eſt præſens, incurrit excommunicationem. to. 5. 197.9.

Epiſcopus non poteſt præcipere iudicibns ſecularibus, vt reos mortis ſupplicio afficiant. to.2. ex Adolpho. 45. 1.

*Epiſcoporum poteſtas conferendi Sacramentum Confirmationis.*

Epiſcopi ſunt ordinarij miniſtri Confirmationis, ſed non ſoli. to.4. 812. 64.

Epiſeopus ſolus poteſt conferre Sacramentum Confirmationis. to.10. 400. 2; & tomo 5. 624. 1; & to.8. 443. 1.

Epiſcopus habet completam poteſtatem conferendi ſacramentum confirmationis; ſimplex autem Sacerdos illam tantùm habet incompletam. to.10. 400. 2.

*Epiſcoporum poteſtas politica.*

Epiſcopi nequeunt bellum per ſe mouere. to. 15. 163. 2.

Epiſeopi bona, & prædia eecleſijs legata, & donata acceperunt. to.12. 125. 2.

Epiſeopis non fuie prohibita à Chriſto Domino poteſtas politica. to. 18. 689. 2; & 660. 2; & ſeq.

Epiſeopi temporale dominium habentes non debent illius curam negligere. to.18.184.1.

Epiſeopi in Germania ſunt Principes temporalem poteſtatem habentes. to.18.690.1.

Epiſeopus poteſt regere duos epiſcopatus, & ideo à fortiori poteſt regere vnum epiſcopatum, & vnum Principatum. to.18.689.2.

*Epiſcoporum præcedentia.*

Epiſcoporum pręcedentia ſumitur ſecundùm antiquitatem promotionis. to.18. 114.5.

Epiſcopi in Concilijs ſedere debent poſt Archiepiſeopos. to.18. 114. 3.

Epiſcopus ſubiectus Patriarchæ debet præcedere epiſcopum ſubiectum Primati. to.18. 114. 4.

Si autem ſint ſub eodem Patriarcha, ille debet præcedere, qui à digniori fuit promotus. to.18. 114. 4.

*Epiſcoporum qualitates, dotes, & requiſita.*

Epiſcopi dotes ex D. Paulo. to.4. 406. 3.

Epiſcopi conditiones requiſitæ. to.2. ex Aluarez. 16.2.

Epiſcopus quas qualitates debeat habere? tom. 17. 543. 2.

Epiſcopi conſtitutio tria requirit. to.3.956.1.

Epiſeopi requiſita. to.10. 197. 2.

Epiſeopi exempla non ſequens potiùs Diaboli membrum, quàm Chriſti eſſe conuincitur. to.6. 9. 17.

Debent eſſe doctrina præditi. to.19. 198.1.

Innocentia, & ſanctitate vitæ debent fulgere. to.19. 198.1.

Item debent eſſe ornati ſumma animi humilitate. to.19. 198. 2.

Omnes virtutes in epiſcopo, tanquam in ſpeculo, debent relucere, vt ſubditi ad illarum allieiantur ſplendorem. to.19. 197. 2.

Summã vigilantiam ſuper gregem ſibi à Deo commiſſum debent habere. to. 19. 200. 1; & ſeq.

*Epiſcopi Religioſi.*

Epiſeopus Religioſus ad quid teneatur? to.10. 198. 1.

Epiſeopus Religioſus an poſſit teſtari? to.5. 580. 153.

Si transferatur de vna ad aliam eceleſiam, non poteſt de iuris rigore ornamenta, paramenta, & argentaria, nec non libros, & reliqua pretioſa de redditibus prioris ec-


ec-

cleſiæ comparata ſecum deferre; ſed debet illa relinquere epiſcopo in priori eccleſia ei ſuccedente, quod obligat omnes epiſcopos etiam non monachos. to.5. 580. 154.

*Epiſcoporum renunciatio, & reſtitutio.*

Epiſcopi renunciationem ſolus Papa poteſt recipere. to.4. 520. 142.

Epiſcopum ſolus Papa poteſt reſtituere. to.4. 520. 144.

Epiſcopum degradatum reſtituere poteſt ſolus Papa. to.4. 521. 154.

*Vid. Epiſcoporum degradatio.*

*Epiſcoporum reſidentia.*

Epiſcoporum reſidentia eſt de iure Diuino; reſidentiæ tamen modus eſt de iure humano, & ideo variabilis. to. 11.532. 13; & ſeq.

Epiſcoporum reſidentia qualis eſſe debeat? to.18. 355. 1; & ſeq.

*Epiſcoporum Sedes.*

Epiſcoporum prima ſedes non eſt dicenda illa, in qua priùs ſederunt, ſed illa, In qua vſque ad mortem manſerunt.to.13. 324.1.

*Epiſcoporum ſubiectio.*

Epiſcopi non ſubijciuntur in omnibus Archiepiſcopis, Primatibus, aut Patriarchis. to.13. 525. 2.

Epiſcoporum reſponſio ad Regem Theodoticum. to.13. 481. 2.

Epiſcopi nequeunt laicis ſe ſubijcere. to. 16. 4. 2.

Epiſcopi alij ſunt inferiores, vt epiſcopi ſimplices; alij ſuperiores, vt Archiepiſcopi; alij maiores, vt patriarchæ, quibus omnibus vnus tantùm præſidet Papa. tomo 18. 17. 2.

Epiſcopi non ſubduntur imperio Principis temporalis. to.2. ex Adolpho. 117. 2.

Epiſcopi non ita ſubijciuntur Archiepiſcopo, ſiue Primati, vel Patriarchæ; ſicut ſubijciuntur poteſtati Romani Pontificis. to.13. 525. 1.

Epiſcoporum ſubditi non ſubijciuntur poteſtati Archiepiſcoporum, niſi in caſibus à iure expreſſis in c. Romana; & in c. Venerabilib. to.10. 196. 2.

*Epiſcoporum tituli, & epitheta.*

Epiſcoporum tituli, & epithera. to.11.558.1.

Epiſcopi quare dicantur ordinarij locorum; iudices verò non dicantur ordinarij? to.9. 662. 1.

Epiſcopi ſunt ordinarij locorum, & Vicarij Papæ. to.9. 662. 1.

Epiſcopi æquè, ac Pontifex Patres Patrum appellantur. to.1. ex Ecchellenſi. 17. 2.

Epiſcopi legati Chriſti dicuntur, & perfectiores ſunt Religioſis. to.2. ex Aluarez. 6, 1; & 9. 1

Epiſcopus epiſcoporum eſt Petrus. to.1.45.2.

Epiſcopus vniuerſalis nullus poteſt nominari præter Romanum Pontificem. to.4.776. 31; & 777. 36.

Epiſcopi appellantur eccleſia; & quilibet epiſcopus priuatus eſt ſua eccleſia. to.4.698. 27; & ſeq.

Epiſcopi omnes dicuntur Chriſti Vicarij, non eamen eo modo, quo dictus eſt Petrus. to.13. 326. 2.

Epiſcopi dicuntur ſponſi, quia ſunt miniſtri ſponſi. to.13. 362. 1.

Epiſcopus dici poteſt vniuerſalis dupliciter. 1. Ita, vt nullus alius præter ipſum ſit epiſcopus. 2. Ita, vt alijs epiſcopis præſideat. to.17. 365. 1.

Epiſcopi cur à iure canonico interdum vocentur ſanctiſſimi? to.18. 104. 10.

Epiſcopi ſunt capita partialia eccleſiæ ſub vno ſupremo capite. to.10. 158. 1.

Epiſcopi quomodò à Romano Pontifice vocentur fratres, ſeu Coepiſcopi? to.10. 409. 2; & to.6. 68. 1.

Epiſcopi vniuerſalis nomen dupliciter accipitur. tom. 12. 53. 1; & tom. 20. 79. 2; & ſeq.

Epiſcopus Romanus à Concilio Nicæno I. vocatur primus, & maximus epiſcoporum, Petro ſimilis, & auctoritate par, omnium patriarcharum dominatum, & principatum tenens, & qui huic decreto repugnauerit, excommunicatur. to.12. 64. 2.

Epiſcopus eſt oculus, & columna eccleſiæ. to.12. 84. 2; & to.19. 413. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen ſibi arrogauit Ioannes Cappadox patriarcha Conſtantinopolitanus; quod continuauit Epiphanius eius ſucceſſor; & Menas Epiphanij ſucceſſor. to.6. 440. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen epiſcopo Conſtantinopolitano fuit attributum à Iuſtiniano Imperatore; quod Anthymus ſucceſſor Menæ continuauit; & fuit degradatus ab Agapeto. to.6. 440. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen dupliciter fuit vſurpatum; ſcilicet in ſua diœceſi habente plures epiſcopos ſuffraganeos; & in tota eccleſia. to.6. 441. 1; & ſeq.

Epiſcopi vniuerſalis nomen ſoli Pontifici Romano debetur. to.6. 442. 1; & ſeq; & to.8. 361. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen qui Papæ aſſumpſerint; & qui recuſauerint? to. 6. 442. 1; & ſeq.

Epiſcopus dupliciter dici poteſt vniuerſalis, ſcilicet, quia ſolus, & quia eſt ſuper omnes epiſcopos. to.14. 30. 2.

Epiſcopi antiquitus dicti ſunt compræsbiteri. to.14. 406. 1; & ſeq.

Epiſcopi fratres vocantur. to.14. 416. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen reſpuit S. Gregorius humilitatis gratia. to.14. 417. 1.

Epiſcopus caput ſuæ eccleſiæ, & membrum eccleſiæ vniuerſalis. to.7. 774. 2; & ſeq.

Epiſcopi, & ſacerdotes rectè dicuntur Chriſti Vicarij. to.15. 223. 18; & ſeq.

Epiſcopi ſunt Chriſti Vicarij tantùm in ſua diœceſi. to.15. 225. 25; & ſeq.

Epiſcopum eſſe Dei Vicarium quomodò ſit intelligendum? to.9. 205. 80.

Epiſcopi dicuntur Chriſti Domini Vicarij. to.9. 489. 22.

Epiſcopi in quo ſenſu dicantur ſponſi eccleſiæ? to.9. 661. 2; to. 19. 181. 2; & 601. 1.

Quomodò ſint Chriſti Domini Vicarij? to.19. 180. 2.

Epiſcopi antiquis temporibus vocabantur præsbiteri. to.19. 171. 1.

Item cuſtodes canonum cenſentur. tomo 19. 197. 2; & ſeq.

Aliquando vocantur Reuerendiſſimi, ſummi Sacerdotes, Sereniſſimi Duces animarum, ſummi Dei legati, ſpectabiles Præſules, & Antiſtites Patres. to.19. 200. 2.



Digitized by Google

Epiſcopus genitor ſacerdotum appellatus fuit à S. Epiphanio . to.20. 574. 2.
Epiſcopi quomodò vocentur eccleſiæ ſponſi, & Chriſti Domini curam gerentes ? to. 19. 181. 2.
Epiſcopi in eccleſia ſunt Principes gubernantes eccleſiam . to.10. 195. 1.
Epiſcopi nomen in Gręco idiomate ſignificat ſpeculatorem . to.11. 558. 1.
Dicuntur ordinarij Aſſeſſores conciliorum generalium . to.9. 156. 56.
Appellati fuerunt lucernæ ardentes in caliginoſo errorum loco effulgentes . to.6. 5. 1.

*Epiſcoporum translationes.*

Epiſcopus poteſt transferri de vna ad aliam eccleſiam . to.10. 198. 2.
Epiſcoporum tranſlatio vetita, quoniam equiparatur rebaptiſmo . to.6. 230. 2.
Epiſcoporum tranſlatio ſine cauſa eſt ſpirituale adulterium . to.6. 500. 1.
Epiſcoporum translatorum exempla . tom.6. 500. 1; & ſeq.
Epiſcopi à Pontifice Romano fuerunt variati ab immemorabili . to.14. 364. 1.
Epiſcoporum tranſlationes variæ . tomo 14. 453. 2.
Epiſcoporum tranſlationes legitimæ . tom.1. 412. 1.
Epiſcopos mutare ad Romanum Pontificem ſpectat . to.4 195. 1.
Epiſcoporum tranſlationes, & ſedium mutationes ſolus Papa poteſt efficere . tomo 4. 520. 141.
Epiſcoporum tranſlatio de vna ad aliam eccleſiam poteſt fieri de licentia Concilij . to.9. 235. 2.

*Epiſcoporum Vicarij.*

Epiſcoporum Vicarij habent eandem iuriſdictionem, quam habent epiſcopi, quorum ſunt Vicarij . to.9. 209. 21.

*Epiſcoporum vindicia.*

Epiſcopi defenduntur à calumnia eis irrogata . to.3. 114. 2.

*Epiſcopi Ægyptij.*

Epiſcoporum Ægyptiorum epiſtula ad Felicem Papam . to. 5. 42. 1; & to.19. 189. 2; & ſeq; & 594. 1.
Epiſcoporum Ægyptiorum libellus proteſtationis fidei reiectus à Synodo Chalcedonenſi . to.6. 612. 2.
Illorum diœceſis fuit vaſtiſſima . to.6. 613.2.

*Epiſcopi Africani.*

Epiſcopi Africani conſuluerunt Papam Theodorum circa hæreſim Monothelitarum . to.1. 152.1.
Epiſcopi Africani conſentiendo decretis concilij Sardicenſis non ideo ſuo conſenſu auctoritatem decretis dederunt . to.3. 557. 2.
Epiſcopi Africani ſemper prouocarunt ad Romanum Pontificem . to.4. 777. 37.
Epiſcopi Africani cur ad Victorem Papam appellauerint ? to.3. 741. 1.
Epiſcopi Africani diſſentiunt à Pontifice circa proſecutionem appellationum ad Papam . to.3. 749. 2.
Epiſcopi Africani quo motiuo ſe ſubtraxerint ab appellationibus ad Sedem Apoſtolicam ? to.3. 756. 1.
Epiſcopi Africani expulſi ex Africa à Traſamundo paſcuntur, & fouentur à Symmaco Papa . to.12. 71. 1.
Epiſcopi in Africa quomodò potuerint appellare ad Papam ? to.6. 295. 1.
Epiſcopi Africæ, & Aſiæ è ſuis ſedibus expulſi auctoritate Eccleſiæ Romanæ . to.14. 389. 2.
Epiſcopos Africanos poſt Stephani Papæ definitionem mutaſſe ſententiam de rebaptiſmo docent S. P. Auguſtinus, & S. Hieronymus . to.11. 58. 57; & ſeq.
Epiſcopi Africæ ſub perſecutione Wandalica tempore Hunnerici, & Traſamundi quantùm paſſi fuerint ? to.20. 31. 1.
Epiſcoporum Africanorum diuerſa dubia ad Romanum Pontificem pro reſolutione delata . to.1. 149. 1.
Epiſcoporum Africanorum querimonię, quòd Romana Sedes tam faciliter ab ipſis indicatos abſolueret; & quòd ſuos Legatos poteſtati ſæculari munitos in Africam mitteret . to.1. 457. 2; & ſeq.
*Vid. Africa.*

*Epiſcopus Antiochenus.*

Epiſcopus Antiochenus tertium locum obtinuit in Concilio Nicæno . to. 10. 252. 1.
Epiſcopus Antiochenus poſt Petrum nunquam habuit primatum . to.3. 819. 2.
Primus Antiochenus Epiſcopus poſt Petrum fuit Euodius, & poſt Euodium Ignatius . to.4. 616. 2.
Antiocheno epiſcopo totus Oriens fuit ſubiectus . to.4. 353. 9; & ſeq.
Antiocheni epiſcopi quot fuerint ? tomo 18. 14. 2.
Habuerunt centum quadraginta tres eccleſias cathedrales ſubiectas . to.14. 347. 2.
*Vid. Eccleſia Antiochena.*

*Epiſcopus Arelatenſis.*

Epiſcopus Arelatenſis conſenſit Nouatiano . to.13. 249. 2.
Epiſcoporum Arelatenſis eccleſiæ numerus . to.11. 79. 126.
*Vid. Eccleſia Arelatenſis.*

*Epiſcopi Aſiani.*

Epiſcopi Aſiæ excommunicati à Papa Victore . to.1. 72. 2.
Epiſcopi Aſiæ circa celebrationem Paſchæ mouerunt quæſtionem . to.13. 248. 1.

*Epiſcopus Carthaginenſis.*

Epiſcopus Carthaginenſis poſt Romanum Pontificem fuit primus Archiepiſcopus, & totius Africæ maximus Metropolita . to.6. 235. 2.
*Vid. Carthaginensis Epiſcopus.*

*Epiſcopus Conſtantinopolitanus.*

Epiſcopo Conſtantinopolitano temerè data fuerunt priuilegia, & nomina Romano Pontifici debita . to.10. 10. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus quomodò ſibi arrogauerit primatum Romani Pontificis ! to.10. 11. 1.
Epiſcopi vniuerſalis titulum prætendit Ioannes Conſtantinopolitanus, quem redarguit S. Gregorius Magnus . to.20. 128. 1; & ſeq.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus ſecundum locum tenet poſt Apoſtolicam Sedem . to.13. 198. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus habet locum poſt Pontificem Romanum . to.14. 386. 2.
Epiſcopi, & eccleſiæ Conſtantinopolitanæ reconciliatio cum Sede Apoſtolica ſub Hormiſda . to.2. ex Pighio . 115. 1; & ſeq.

Epi-

Digitized by Google

Epiſcopus Conſtantinopolitanus, & Alexandrinus à Iulio Papa ſuis eccleſijs reſtituuntur. to. 2. ex Pighio. 106. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus quomodò ſibi arrogauerit titulum Oecumenici? to. 3. 650. 1.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus in initio fuit ſub Iuriſdictione Archiepiſcopi Heracleenſis vſque ad II. Concilium generale; in quo ſtatutum fuit eſſe poſt Romanum Pontificem. to. 3. 711. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus debet obedire Legatis Papæ. to. 3. 717. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus initio ſui epiſcopatus legatos Romam mittebat cum profeſſione fidei. to. 3. 726. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus quomodò, & à quibus dictus ſit patriarcha vniuerſalis? to. 3. 730. 1.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus Papæ ſubiectus, & obediens. to. 3. 731. 1.
Epiſcopi Conſtantinopolitani ſemper fuerunt ſubiecti Romano Pontifici. to. 17. 290. 2.
Epiſcopi Conſtantinopolitani hæretici damnati. to. 20. 25. 2.
Eorum ſuperbia titulum ambijre vniuerſalis epiſcopi. to. 20. 25. 2; & ſeq.
Epiſcopi Conſtantinopolitani excommunicati à Romanis Pontificibus. to. 19. 398. 2.
Epiſcopus Conſtantinopolitanus erat ſubiectus Metropolitæ Heracleæ, ſed poſtea ob ſedem Imperatorum patriarchatus dignitatem obtinuit. to. 20. 25. 1.
Imperatorum ope obtinuit à Papa locum immediatum poſt ipſum Papam ante patriarchatum Antiochenum, Alexandrinum, & Hieroſolymitanum. to. 20. 25. 1.
*Vid. Eccleſia Conſtantinopolitana.*

*Epiſcopi Cypri.*
Epiſcoporum Cypri epiſtola Synodica ad Theodotum Papam circa Nouatores Monothelitarum. to. 1. 152. 1.
Sub Sergio Metropolitano congregauerunt Synodum de Nouatoribus. to. 1. 152. 1.

*Epiſcopi Eoi.*
Epiſcopi Eoi conſuluerunt Romanam Sedem circa Triſagium. to. 1. 149. 1.
Depreſſerunt Monachorum Schitiæ arrogantiam aſſerentium non eſſe dicendum vnam perſonam, ſed vnum de Trinitate in carne crucifixum fuiſſe. to. 1. 149. 1.

*Epiſcopi Epyri.*
Epiſcoporum veteris Epyti appellatio. to. 3. 722. 1.

*Epiſcopi Euſebiani.*
Epiſcopi Euſebiani ægrè tulerunt ſubeſſe Eccleſiæ Romanæ. to. 1. 98. 1.

*Epiſcopi Galliæ.*
Epiſcopi Galliæ omnes fatentur ſe epiſcopos eſſe Dei, & Apoſtolicæ Sedis gratia. to. 3. 518. 2.
Epiſcopi Galliæ, & Hiſpaniæ in rebus fidei Lucium Papam conſuluerunt. to. 1. 141. 1.
Epiſcoporum Galliæ teſtimonium de conſeruanda fide. to. 1. 188. 2.
Epiſcopi Galliæ excellentiam Romanæ ſedis fatentur. to. 1. 188. 2.
Item fatentur primatum Romani Pontificis. to. 10. 30. 2; & 32; & ſeq.
Epiſcopi Galliarum à ſuis Synodis damnati appellauerunt ad Sedem Romanam. to. 6. 87. 1; & ſeq.
Epiſcopi Gallicani an fuerint exempti à Synodo Patriarchali Romę celebranda? to. 6. 164. 1; & ſeq.
Se ſe excuſauerunt à Synodo indicta per Nicolaum I. to. 6. 166. 1.
Non mandabant executioni damnationes ſuorum Collegarum, qui ad Sedem Romanam appellauerant. to. 6. 202. 2.
*Vid. Eccleſia Gallicana.*

*Epiſcopi Græciæ.*
Epiſcopi Græci an olim appellauerint ad ſolum Papam? to. 6. 535. 1; & ſeq.
Epiſcoporum Græcorum ritus de accipiendo pallio eſt ex inſtitutione Apoſtolica. to. 6. 279. 1.
Epiſcopi Gręci ſchiſmatici venientes ad fidem catholicam poſſunt viuere iuxta ſuos canones. to. 6. 279. 1.
*Vid. Eccleſia Græca.*

*Epiſcopi Hieroſolymitani.*
Epiſcopi Hieroſolymæ conſuluerunt Papam circa reditum ad thorum vxoratorum, qui proprios filios in baptiſmo ſuſceperant. to. 1. 119. 1.
Epiſcopus Hieroſolymitanus poſtponendus eſt Patriarchæ Antiocheno. tom. 6. 274. 2.
*Vid. Eccleſia Hieroſolymitana.*

*Epiſcopi Hiſpani.*
Epiſcopi Hiſpaniæ in rebus fidei Lucium Papam conſuluerunt. to. 1. 141. 1.
Epiſcopi Hiſpaniarum quando receperint pallium à Sede Apoſtolica? to. 6. 264. 2.

*Epiſcopi Italiæ.*
Epiſcopi Italiæ, qui dicantur, & quinam finitimi ad almam Vrbem? to. 6. 199. 1.
Epiſcopi Metropolitæ in Italia fuerunt tantùm quatuor, ſcilicet Romanus, Mediolanenſis, Aquileienſis, & Calaritanus. to. 6. 112. 1.

*Epiſcopi Meridionales.*
Epiſcopi Meridionales, qui ſibi primam Sedem adſcribere auſi ſunt. to. 3. 8. 2.
Epiſcopi eccleſiarum Meridionalium omnes lapſi ſunt in hæreſim. to. 3. 9. 1.

*Epiſcopi Neſtoriani.*
Epiſcopi Neſtoriani, quot, & qui fuerint? to. 10. 16. 2.

*Epiſcopi Occidentales.*
Epiſcopi Occidentales ſemper conſecrati fuerunt à Romano Pontifice. tom. 6. 662. 2; & ſeq.
Epiſcopi Occidentales ſpectarunt ad Patriarchalem Romani Epiſcopi Synodum. to. 6. 673. 1.
Semper interfuerunt Synodis Patriarchalibus Romani Pontificis. to. 6. 673. 1.
Epiſcoporum Occidentalium Patriarcha fuit Romanus Pontifex. to. 6. 672. 1.

*Epiſcopi Orientales.*
Epiſcoporum Orientalium anteſignanus ſemper fuit Romanus Pontifex. to. 6. 672. 1.
Epiſcopi Orientis è ſuis ſedibus expulſi per litteras Pontificum in ſuas Sedes fuerunt reſtituti. to. 13. 197. 2.
Epiſcopi Orientales, qui recurſum habuerunt ad Pontificem Romanum. tom. 5. 44. 1; & ſeq.
Epiſcopi Orientales vocati ad Concilium à S. Da-

S.Damaſo Papa, quare non interfuerint? to.10.326.2.
Epiſcopos Orientales poſt Stephani Papæ definitionem mutaſſe ſententiam de rebaptiſmo docent S.P.Auguſtinus, & S.Hieronymus. to.11.58.57; & ſeq.
Epiſcopi totius Orientis fuerunt à S.Petro inſtituti. to.11.216.93.
Epiſcopi Orientales, qui ſibi primam ſedem adſcribere auſi ſunt. to.3.8.2.
Epiſcopi Orientalium ad Conſtantinum Imperatorem literæ de prærogatiuis eccleſiæ. tom.1. 107. 1.
Epiſcoporum Orientalium recurſus adSedem Apoſtolicam. to.1.87.2.
Epiſcopi Orientales expulerunt aliquos epiſcopos contra ſtatuta Concilij Nicæni; & Iulio Papæ acerbè ſcripſerunt. to.13.298.2.
Epiſcopi Orientales appellantes ad Papam. to.15. 593. 2.
Epiſcopi Orientales ſemper confirmati fuerunt à Romano Pontifice. tom.20. 103. 1; & ſeq.
Epiſcopi Orientales in hæreſim inciderunt. tom.3. 9. 1.
Epiſcoporum Orientalium caput ſingulare fuit Patriarcha Antiochenus. to.6.673.2.
Epiſcopi plures Orientales fuerunt contra Paulinum, cuius ordinationem impugnauerunt ex omni latere, & fauerunt Meletio. tom.6.656.1.

*Epiſcopus Romanus.*

Epiſcopus Romanus habet ex priuilegio perſonali, & locali ſimul, quòd ſit Paſtor vniuerſalis. to.4.812.64.
Epiſcopus Romanus eſt Paſtor vniuerſæ eccleſiæ. tom.3.823.1.
Epiſcopus Vrbis tripliciter poteſt conſiderari. to.3. 823. 2.
Epiſcopus Romanus de iure Diuino eſt Summus Pontifex totius eccleſiæ vniuerſalis. to.18. 52. 1.
Accipit, quando eligitur, immediatè à Chriſto Domino poteſtatem. to.18.52.2.
Epiſcopi omnes excepto epiſcopo Romano accipiunt ab homine, idèſt à Papa poteſtatem iuriſdictionis; ſeu illam accipiunt à Chriſto Domino mediante Papa, aut per manus Papæ. to.18.55.2.
Epiſcopum Romanum eſſe Petri ſucceſſorem, an ſit de iure Diuino, vel eccleſiaſtico? tom.13. 27. 2.
Epiſcopus Orbis ſicut eſt de fide, quòd ſit Petri ſucceſſor; ita an ſit de fide, quòd ſit epiſcopus Vrbis? to.9.649.1.
Epiſcopus Romanus quando coniunctus fuerit cum eccleſiæ primatu? to.9.649.1.
Aſſerere epiſcopum Romanum non eſſe Summum Pontificem totius eccleſiæ vniuerſalis eſt hæreticum. to.9.650.1.
Illius epiſcopatus nunquam fuit ſeparatus, nec vnquam ſeparabitur ab epiſcopatu totius Orbis. to.9.648.2.
*Vid.Papa.*

*Epiſcopus Patheræ.*

Epiſcopus Patheræ ſcripſit ad Iuſtinianum, qui Sylueſtrum de ſede expulerat, non eſſe in mundo duos Papas, ſicut in Regno non ſunt duo Reges. to.3.571.1.

*Epiſcopus Ptolemaidis.*

Epiſcopus Ptolemaidis cum ſuis Coepiſcopis Andronicum in eccleſia contumelioſum excommunicauit. to.1.519.1.

*Epiſcopi Teſſalonicenſes.*

Epiſcopi Teſſalonicenſes erant olim Vicarij Sedis Apoſtolicæ. tom.3.721.1; & tom.14. 173. 2.

*Epiſcopatus ordo.*

Epiſcopatus caracter non eſt diſtinctus à caractere Sacerdotali. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 32.2; & ſeq.
Epiſcopatum ambientes honoris temporalis gratia. to.2.ex Aluarez. 16.2; & ſeq.
Epiſcopatus eſt ramus arboris Chriſti Domini teſte S.Cypriano. to.1.2.
Epiſcopatus ordo caracterem nouum non imprimit. to.2.ex B.Ægidio. 21.1.
Epiſcopalis ordo tantùm perfectionem caracteris Sacerdotalis imprimit. tom. 2. ex B.Ægidio. 21.2; & 23.2.
Epiſcopatus quomodò ſit ordo? tom. 2. ex B.Ægidio. 25. 1.
Epiſcopatus ordo eſt idem in tota hierarchia epiſcoporum. to.2.ex B.Ægidio. 26.1.
Epiſcopatus cur vnus in tota eccleſia? to. 2. ex Alano. 43.2.
Epiſcopatus eſt primus gradus ordinis eccleſiaſtici. to.2. ex Pighio. 1.1.
Epiſcopatus ordo in initio eccleſiæ viguit. to.2. ex Pighio. 2.1; & ſeq.
Epiſcopatus ambitio, quando, & cur inceperit? to.4.46.2.
Epiſcopatus inſtituendi intentio quænam eſſe debeat? to.4.378.1.
Epiſcopatus, Apoſtolatus, & Principatus eccleſiæ fuerunt à Chriſto inſtituti. tom. 4. 378. 2.
Epiſcopatus eſt nomen vetuſtum in vſu etiam apud Ethnicos, apud quos ſignificabat magiſtratum, cui demandata erat cura panis, & cæterorum. to.4.378.2.
Epiſcopatus in eccleſiæ primordio cepit; & ſignificabat auctoritatem perſonæ conſtitutæ in ſpiritualibus ſuper præsbiteros, clericos, & laicos. to.4.378.2.
Epiſcopatus differt ab Apoſtolatu, Patriarchatu, & Archiepiſcopatu, tanquam inferius à Superiori. to.4.378. 2; & ſeq.
Epiſcopatus eſt de iure Diuino, quia inſtitutus fuit à Chriſto. to.4.380.4.
Epiſcopatus eſt verus ordo; vbi quæ eius ſint munera. to.4.375.10; & ſeq.
Epiſcopatus noui erectio, an pertineat ad Principem ſæcularem? tomo 4. 390. 7; & ſeq.
Epiſcopatus diuidi poteſt à ſolo Papa. to.4. 520. 140.
Epiſcopatus renunciationem ſolus Papa poteſt recipere. to.4.520.142.
Epiſcopatus plures in vnum vnire ſolus Papa poteſt. to.4.520.147.
Epiſcopatus duos vni epiſcopo conferre poteſt ſolus Papa. to.4.521.153.
Epiſcopatus Vrbis, & Orbis eſt vnus, & idem, non duo coniuncti. to.10.162.2.
Epiſcopatus diuiditur in Papatum, Patriarchatum, Archiepiſcopatum, & Epiſcopatum. to.10.196.1.
Epiſcopatus iure Diuino eſt inſtitutus. to.5. 21.1; & to.11.532.10.
Epiſcopatus inſtitutus fuit à Chriſto. to. 12. 131. 1.

Epiſcopatus, & Apoſtolatus non fuerunt ſimul inſtituti. to.12.131.1.
Epiſcopatus Bambergenſis erectio facta fuit à S.Henrico Imperatore. to.6.460.1.
Epiſcopatuum diuiſio, & vnio. to.6. 459. 2; & ſeq.
Epiſcopatus eſt Sacerdotio ſuperior. to. 14. 185. 2.
Epiſcopatus Cæſareæ. to.14.347.2.
Epiſcopatus, & Presbiteratus diſcrimen. to.14. 356. 2.
Epiſcopalis dignitas in quo conſiſtat? to. 7. 13. 2.
Epiſcopatus Orbis, & Vrbis an ad inuicem poſſint ſeparari? to.3.18.1.
Epiſcopatui eſſentialiter neceſſarius eſt epiſcopus, vt Parochus parochiæ. tomo 3. 461. 2.
Epiſcopatus eſt ordo ſacer, à Deo fuit inſtitutus, & immediatè à Deo confertur. to.3.923.2.
Epiſcopatus ita dependet à Pontifice, vt Pontifex iure Diuino cogatur epiſcopos conſtituere. to.3.924.1.
Epiſcopatus ordo eſt à Papa miniſterialiter, & à Deo principaliter. to.3.924.2.
Epiſcopatuum prouiſio ſpectat ad ſolum Romanum Pontificem. to.18.129.13.
Epiſcopatum ambientes, & illi ſe intrudentes, & hominum fauore aucupantes ſunt fæces Chriſtianorum. to.20.566.2.

*Epiſcopalis dignitas.*

Epiſcopali dignitate præditi erant omnes ſacerdotes tempore Apoſtolorum. tomo 8. 288. 12; & ſeq.
Epiſcopalis dignitas in quo verè, & propriè conſiſtat? to.7.13.2.
Epiſcopalis dignitas qualis, & quanta ſit? to.15.158.1.
Epiſcopalis dignitatis poteſtas, & iuriſdictio. to.7. 13. 2; & ſeq.

*Epiſcopalia inſignia.*

Epiſcopalia inſignia, & ornamenta quæ ſint? to.4.407; & ſeq.
Epiſcopalia inſignia impertinenter ſe habent ad ferenda in concilijs generalibus ſuffragia. to.4.707.106.

*Epiſcopalia iura.*

Epiſcopalia iura an poſſint in inferioribus præſcribi? to.10.199.1.

*Epiſcopalis poteſtas.*

Epiſcopalis poteſtas eſt immediatè à Chriſto Domino immediatè immediatione virtutis. to.8.366.1.
Epiſcopalis poteſtas iuriſdictionis eſt immediatè à Romano Pontifice. to.8.366.1.
Quanuis ſit immediatè immediatione virtutis à Chriſto Domino; abſolutè tamen eſt à Romano Pontifice. to.9.658.2.
Epiſcopalem poteſtatem dependere à Romano Pontifice quomodò ſit intellegendum? to.9. 662. 2.
Epiſcopalis poteſtas qualis, & quanta ſit? to.7.13.2; & ſeq.

*Epiſcopalis cura.*

Epiſcopalis cura quare cum tanta ſolemnitate committatur; cæteri autem gradus inferiores tradantur per ſimplicem inunctionem? to.9.661.2; & 662.1.

*Epiſcopalia concilia.*

Epiſcopalia concilia antiquitus bis in anno erant celebranda. tomo 2. ex Pighio. 101. 2.

*Vid. concilium diœceſanum.*

*Epiſtola Acacij.*

Epiſtola Acacij ad Petrum Antiochenum de non ponendis in triſagio illis verbis: *Qui crucifixus es pro nobis*. to.1.225.
Epiſtola Acacij de promiſſionibus Abrahæ factis. to.1.285.2.
Epiſtola Acacij ad Simplicium Papam atteſtans Papæ primatum. to.2.ex Pighio.110. 2; & ſeq.

*Epiſtola Adalberti.*

Epiſtola Adalberti ad Bernardum. tom. 5. 754. 2.

*Epiſtola Adriani I.*

Epiſtola Adriani Papæ ad Carolum Regem. to.10. 107. 1.
Epiſtola prima Adriani Papæ ad Carolum Regem hortatur, vt concedat patrimonium Sauinenſe. to.10.117.1.
Epiſtola ſecunda Adriani ad Carolum Regem rogat, vt ipſum ab afflictione liberet. to.10. 117. 2.
Epiſtola tertia Adriani ad eundem Carolum Regem hortatur eum, vt defendat Rauennatem Eccleſiam ab inuaſionibus Garamanni Ducis. to.10.117.2.
Epiſtola quarta Adriani ad Carolum Regem petit ſibi reſtitui Ciuitates, & loca Beneuentana. to.10.118.1.
Epiſtola quinta eiuſdem Adriani ad Carolum Regem hortatur, vt Beneuentanorum ſuperbiam conculcet. to.10.118.1; & ſeq.
Epiſtola ſexta eiuſdem ad Carolum Regem monet, vt Beneuenti, Spoleti, & Tuſciæ patrimonia à Longobardis vſurpata cogat Eccleſiæ reſtitui. to.10.118.2.
Epiſtola ſeptima Adriani hortatur Carolum Regem, vt eccleſiam amplificet; & Anaſtaſio Nuncio fidem præbeat. tomo 10. 119. 1.
Epiſtola Adriani Papæ de fide, & confeſſione S.Petri. to.17.76.2.

*Epiſtola Africani concilij.*

Epiſtola Concilij Africani ad Boniſacium Papam. tom.3. 754. 2; & tom.18.96. 2; & ſeq.
Epiſtola Eccleſiæ Africanæ ad Ioannem Papam. to.3.762.2.
Epiſtolæ Concilij Africani verus ſenſus, & intellectus. to.9.23.127.

*Epiſtolæ Agapeti Papæ.*

Epiſtola Agapeti ad Africanos epiſcopos. to.1. 149. 2.
Epiſtola Agapeti ad Petrum epiſcopum Hieroſolymitanum. to.3.737.2;& to.2.ex Pighio. 108. 1.
Epiſtola Agapeti ad epiſcopos Orientis. to.7. 163.2.

*Epiſtolæ Agathonis Papæ.*

Epiſtola Agathonis in VI.Synodo lecta. to.2. ex Pighio. 82.2.
Epiſtola Agathonis ad Conſtantinum, Heraclium, & Tiberium. to.7. 180. 1.
Epiſtola Agathonis Papæ ad Conſtantinum Imperatorem. to.4. 457. 2; & to.1.106.2; & to.2. ex Pighio. 82.2; & ſeq; & tom.to. 478.1.

*Epiſtola Agobardi.*

Epiſtola Agobardi Archiepiſcopi Lugdunen-

nenſis de poteſtate vtriuſque regiminis eccleſiaſtici, & politici. to. 1. ex Agobardo. 1. 1; & ſeq.

*Epiſtola Alatini.*

Epiſtola Alatini Soldani ad Gregorium IX. to.10. 132.2.

*Epiſtola Albuini.*

Epiſtola Albuini ad Bernaldum Conſtantienſem. to.5. 714; & ſeq.

*Epiſtola Alexandri Papæ.*

Epiſtola prima Alexandri I. Pontificis Romani. to.10. 313. 2.

*Epiſtola PP. Alexandrinorum.*

Epiſtola Alexandrinorum ad Leonem Imperatorem, vt expelleret Thimotheum Sancti Proterij interfectorem. to.17. 293. 2; & ſequen.

*Epiſtola Alexandrinæ Synodi.*

Epiſtola Alexandrinæ Synodi contra Neſtorium. to.1. 197. 1; & 199. 2.

*Epiſtolæ D. Ambroſij.*

Epiſtola Sancti Ambroſij ad Vercellenſem eccleſiam de non ordinandis bigamis. to.18. 14. 1.

Epiſtola Sancti Ambroſij reſponſiua ad Imperatorem pro eccleſiæ tutela. to.4. 42. 1; & ſequen.

Epiſtola Sancti Ambroſij in Cauſa Bonoſi. tomo 10. 567. 1.

Epiſtola Sancti Ambroſij ad Imperatorem Theodoſium pro Maximo Cynico Romam appellante. to.6. 213. 2.

*Epiſtolæ Anacleti Papæ.*

Epiſtola Anacleti confirmata à S. Melchiade. to.7. 231. 2.

Epiſtola Anacleti ad Epiſcopos Italiæ appellantes. to.3. 791. 2; & to.18. 17. 2.

Epiſtola Anacleti de eccleſiaſtica Hierarchia. to.18. 18. 2.

Epiſtola Anacleti de appellatione ad Sanctam Sedem. to.18. 19. 1.

*Epiſtolæ Anaſtaſij Imperatoris.*

Epiſtola Anaſtaſij Imperatoris ad Hormiſdam. to.17. 388. 2.

*Epiſtolæ Anaſtaſij Papæ.*

Epiſtola Anaſtaſij ad epiſcopos Germaniæ, & Burgundiæ appellantes. tomo 3. 783. 2.

Epiſtola Anaſtaſij Papæ ad Anaſtaſium Imperatorem. to.2. ex Pighio. 89.1; & ſeq; & to.1. 358. 1.

*Epiſtolæ Aniceti Papæ.*

Epiſtola Aniceti Papæ vniuerſis eccleſiæ Galliarum de appellatione Epiſcoporum. to.3. 773.1.

Epiſtola prima Aniceti ad omnes eccleſias. to.10. 312. 2.

*Epiſtola Anonymi.*

Epiſtola Anonymi ad Innocentium X. to.4. 530. & ſeq.

*Epiſtola Antiochenæ Synodi.*

Epiſtolæ Antiochenæ Synodi ad Iulium Papam. to.6. 186. 2.

*Epiſtolæ Antherij Papæ.*

Epiſtola Antherij Papæ de appellationibus ad Epiſcopos Hiſpaniæ. tomo 3. 766.1.

Epiſtola Antherij Papæ circa tranſlationem Sedis Diui Petri Antiochia Romam. to.3. 14.2.

*Epiſtola Antonij Poſſeuini.*

Epiſtola Antonij Poſſeuini ad Magnum Ducem Moſchouiæ. to.4. 455.

*Epiſtola Aquileienſis Synodi.*

Epiſtola Aquileienſis Synodi ſcripta per Sanctum Ambroſium Epiſcopum Mediolanenſem. to.6. 197. 2.

*Epiſtola Archimandritarum Syriæ.*

Epiſtola Archimandritarum, & cæterorum Monachorum ſecundæ Syriæ appellantium ad Hormiſdam. to.3. 709. 2.

*Epiſtolæ Arelatenſium Epiſcoporum.*

Epiſtola Epiſcoporum Comprouincialium Metropolis Arelatenſis ad Leonem Papam. tom. 3. 778. 1.

*Epiſtola Aſcanij.*

Epiſtola Aſcanij, & aliorum epiſcoporum appellantium ad Hilarium Papam. to. 3. 769.2.

*Epiſtola Aſclepiadis Epiſcopi.*

Epiſtola Aſclepiadis epiſcopi ad Petrum Antiochenum de non ponendis in triſagio illis verbis: *Qui crucifixus es pro nobis*. to.1. 225. 2.

*Epiſtola Athalarici Regis.*

Epiſtola Athalarici Regis ad Clerum eccleſiæ Romanæ. to.17. 388. 2.

*Epiſtolæ S. Athanaſij.*

Epiſtola Sancti Athanaſij ad Sanctum Marcum Papam de eminentia Sedis Apoſtolicæ. tomo 18. 83. 2.

Epiſtola Sancti Athanaſij ad epiſcopos Africæ. tomo 18. 5. 2.

Epiſtola Sancti Athanaſij de Synodis Ariminenſi, & Seleucienſi. to.18. 5. 2.

Epiſtola S. Athanaſij ad Felicem Papam de recurſu ad Sedem Apoſtolicam. to. 2. ex Pighio. 74. 1.

*Epiſtolæ S. P. Auguſtini.*

Epiſtola Sancti P. Auguſtini ad Glorium, & Eleuſium de iudicio Melchiadis. tomo 3. 585.1.

Epiſtola Sancti P. Auguſtini ad Bonifacium de præſcribenda diſciplina eccleſiaſtica. to.3. 503.1.

Epiſtola 19. Sancti P. Auguſtini ad Hieronymum de Petro à Paulo reprehenſo. to. 17. 172.1.

Epiſtola Sancti P. Auguſtini ad Generoſum de ſucceſſione Romanorum Pontificum. tomo 18. 87. 1.

Epiſtola 165. Sancti Patris Auguſtini numerans ſeriem Pontificum Romanorum à Petro vſque ad ſua tempora. tomo 17. 348. 2; & ſequen.

Epiſtola 111. Sancti P. Auguſtini refert canones Nicænos. to. 18. 14. 1.

Epiſtola Sancti P. Auguſtini ad Cæleſtinum Papam. to.6. 316.1; & 315.1.

Eius epiſtola ad Xantippum ſuum Primatem de præsbitero, quem ſolus ſine ſex Collegarum aſſiſtentia damnauerat. tomo 6. 316. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Secundum Numidiæ Primatem redarguens, quia degradato Cęciliano ſuperordinauerat Maiorinum, antequam illius damnatio confirmaretur ab eccleſia Romana. to. 6. 104. 1.

*Epiſtola Aurelij Carthaginenſis.*

Epiſtolam Aurelij Carthaginenſis de Romanis appel-

appellationibus quidam cenſent ſpuriam, & fictam. to.6. 127. 1, & 316. 2.
Huic epiſtolæ non adhæſit Sauctus P. Auguſtinus. to.6. 127, 1.

*Epiſtola Barlaami.*

Epiſtola Barlaami ad Nicolaum Archiepiſcopum contra Romanum Pontificem. tomo 4. 657. 2.

*Epiſtolæ S. Baſilij.*

Epiſtola Sancti Baſilij ad Athanaſium de Concilio Ariminenſi. to.18. 28. 1.
Alia eiuſdem in Concilio Nicæno. tom. 18. 14.1.

*Epiſtola Bellarmini.*

Epiſtola Cardinalis Bellarmini ad Regem Britanniæ de Cardinalium dignitate. to.17. 315.1.

*Epiſtola Benedicti III.*

Epiſtola Beuedicti III. ad Hincmarum Rhemenſem de Papæ auctoritate. tomo 18. 8. 2.

*Epiſtola S. Bernardi.*

Epiſtola 188. S. Bernardi de Cardinalium qualitatibus. to.17. 314. 1.

*Epiſtola Bonifacij I.*

Epiſtola Bonifacij I. ad epiſcopos Galliæ. to.10. 329.1.

*Epiſtola Bonifacij VIII.*

Epiſtola Bonifacij VIII. Eduardo Regi Angliæ, quem monuit Regnum Scotiæ pertinere ad Sedem Apoſtolicam. tomo 10. 125.1.
Epiſtola Bonifacij VIII. ad Regem Franciæ, in qua conqueritur, quòd Regis Officiales Comitatum Magalonenſe grauent. tomo 10. 125. 1.
Epiſtola Bonifacij VIII. ad Nicolaum epiſcopum Hoſtienſem Legatum, cui notificat Regnum Hungariæ ſpectare ad Sedem Apoſtolicam. to.10. 125. 2.
Epiſtola Bonifacij ad epiſcopos Galliarum appellantes. to. 3. 777. 1.

*Epiſtola Caij Papæ.*

Epiſtola Caij ad Fælicem. to.10.318.1.

*Epiſtola Chaldæorum.*

Epiſtola Synodica Caldęorum ad Paulum V. tomo 1. 91. 1.

*Epiſtolæ Calixti.*

Epiſtola Calixti Papæ ad Gallos appellantes. tomo 3. 774. 2.
Epiſtola Calixti I. to.10. 315. 1.

*Epiſtolæ Calo-Ioannis.*

Epiſtola Calo-Ioannis Imperatoris Romanorum, qua ſignificat Innocentio III. Imperij perturbationem, ſuum exilium, mortis euaſionem, & promittit Sedi Apoſtolicæ obedientiam. to.10. 127. 1.
Epiſtola Calo-Ioannis Imperatoris, qua ſignificat Innocentio III; quòd eius Anteceſſores omnes habuerunt coronam à Romana Sede, cui ſubdidit Regnum, & Epiſcopos. to.10. 123. 2.

*Epiſtola Caroli Magni.*

Epiſtola Caroli Magni ad Elipandum Toletanum epiſcopum. to.17. 389. 2.

*Epiſtola Caroli Calui.*

Epiſtola Caroli Calui ad Ioannem VIII. tomo 6. 159. 2.

*Epiſtola Caroli IV.*

Epiſtola Caroli IV. Imperatoris ad Gregorium IX. tomo 10. 425. 2.

*Epiſtola Concilij Carthaginenſis.*

Epiſtola Concilij Carthaginenſis ad Innocentium Papam. to.3. 746. 2.

*Epiſtola Catholiconis.*

Epiſtola Catholiconis ad Papam precantis ab eodem remiſſionem peccatorum. to.10. 132.1.

*Epiſtolæ Cæleſtini Papæ.*

Epiſtola Cæleſtini Papæ ad epiſcopos Galliarum appellantes. to.3. 777. 2.
Epiſtola Cæleſtini ad epiſcopos Apuliæ, & Calabriæ appellantes. to.3. 793.1.
Epiſtola Sancti Cæleſtini Papæ ad Gallos de gratia, & libero arbitrio. to. 15. 606. 6; & ſequen.
Epiſtola S. Cæleſtini à Vincentio Lyrinenſi agnita. to.2. ex Alano. 30.1.
Epiſtola S. Cæleſtini ad Cyrillum; & alia ad Neſtorium. to.3. 715. 2.
Epiſtola Cæleſtini I. to.10. 329. 1; & ſeq.

*Epiſtola Concilij Chalcedonenſis.*

Epiſtola Patrum Concilij Chalcedonenſis pluſquam quingentorum ad S. Leonem Magnum vocat Pontificem Romanum caput Eccleſiæ Catholicæ. tom. 17. 7. 1; & ſequen; & to.7. 176. 2; & ſequen; & tomo 18. 12. 1.

*Epiſtolæ ad Concilium Chalcedonenſe.*

Epiſtolæ variæ ſcriptæ ad Concilium Chalcedonenſe ſuprascriptæ erant Beatiſſimo vniuerſali Patriarchæ Magnæ Romæ Leoni. to.18. 11. 2.

*Epiſtolæ Clementis Papæ.*

Epiſtola I. Clementis ad Iacobum fratrem Domini. to.17. 87. 1; & to.9. 450. 182.
Epiſtola Clementis Papæ legitima. tom. 7. 226.2.

*Epiſtolæ Cleri Romani.*

Epiſtola Cleri Romani ad Honorium Papam in defenſionem Bonifacij Pontificis. to.1. 10. 11,
Epiſtola Cleri Romani ad Clerum Carthaginenſem. to.3. 741. 1.

*Epiſtolæ Conſtantini Magni.*

Epiſtola Conſtantini Auguſti ad Miltiadem Papam, & Marcum in cauſa Donatiſtarum. to.17. 463. 2.
Epiſtola Conſtantini Auguſti ad Chreſtum Syracuſanum epiſcopum de non appellando in cauſis eccleſiaſticis ad Regem, aut Imperatorem, aut alium Principem, vel Poteſtatem ſæcularem. tom. 17. 464. 2.
Epiſtola Conſtantini Magni ad vniuerſalem eccleſiam. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 27. 1; & ſequen.
Epiſtola Conſtantini ad epiſcopos Occidentis. to.2. ex Pighio. 83. 1.

*Epiſtola Conſtantini Irenæ filij.*

Epiſtola Conſtantini Irænæ filij ad Adrianum Papam de conuocando Concilio. to. 3. 641. 2; & ſeq.

*Epiſtola Conſtantij.*

Epiſtola Conſtantij Imperatoris Euſebiani ad Synodum Ariminenſem. tom. 6. 590. 2.

*Epiſtolæ Concilij Conſtantinopolitani.*

Epiſtola Concilij Conſtantinopolitani I. ad Damaſum. to. 19. 394. 1.
Epiſtola Concilij Conſtantinopolitani ſub Damaſo, & Theodoſio contra Macedo-

nium de Diuinitate Spiritus Sancti. to. 18. 84. 2.

Epiſtola Patriarchæ, & Concilij Conſtantinopolitani ad Ioannem Papam agnoſcentium eum, vt ſuperiorem, & profitentium Fidem Catholicam. to. 10. 133. 1.

*Epiſtola Epiſcopi Conſtantinopolitani.*

Epiſtola epiſcopi Conſtantinopolitani ad Patres Concilij Africani reſponſiua. tom. 3. 756. 1.

*Epiſtola Cardinalis Contareni.*

Epiſtola Cardinalis Contareni ad Paulum IV; in qua Papatum ſoli D. Petro attribuit. to. 4. 156. 1; & 588. 88.

*Epiſtolæ S. Cornelij.*

Epiſtola Cornelij Papæ ad omnes S. eccleſiæ filios, & recta fide Domino famulantes de auctoritate Apoſtolicæ eccleſiæ in cauſa Nouati. to. 18. 83. 1.

Alia eiuſdem ad Ruffum Orientalem epiſcopum. to. 18. 83. 1.

*Epiſtola Epiſcoporum Cypri.*

Epiſtola Synodica epiſcoporum Cypri ad Theodorum Papam circa Nouatores Monothelitarum. to. 1. 152. 1.

*Epiſtolæ S. Cypriani.*

Epiſtolæ S. Cypriani ad Cornelium Papam. to. 3. 741. 2.

Epiſtola S. Cypriani ad Cecilium fraudulenter fuit inuerſa. to. 2. ex Alano. 34. 2.

Epiſtola altera eiuſdem S. Cypriani euangelicorum ſectam euertit. to. 2. ex Alano. 35. 1.

Epiſtola S. Cypriani ad Stephanum Papam falsò iudicatur ſpuria. to. 6. 98. 1; & ſeq.

Epiſtola S. Cypriani 14; qua proteſtatus fuit ſe nihil vnquam egiſſe ſine conſilio Cleri, & populi. to. 9. 684. 1.

Epiſtola S. Cypriani ad S. Stephanum Papam in cauſa Marciani Arelatenſis. to. 1. 286. 2.

Epiſtola S. Cypriani docens eccleſiam eſſe in epiſcopo. to. 18. 5. 2.

Epiſtolæ variæ S. Cypriani. to. 17. 69. 1.

Epiſtola 73. Cypriani ad Iubaianum. to. 17. 195. 2.

Epiſtola 75. eiuſdem S. Cypriani. to. 17. 195. 2.

Epiſtola 57. S. Cypriani de laudibus fidei Romanorum. to. 17. 220. 2.

Alia ad Quintum de ædificatione eccleſiæ ſupra Petrum. to. 18. 6. 2.

*Epiſtolæ S. Cyrilli.*

Epiſtola S. Cyrilli ad Cœleſtinum Papam circa hereſim Neſtorij. to. 3. 652. 1.

Epiſtolæ S. Cyrilli, & Synodi Alexandrinæ ad Neſtorium. to. 1. 197. 1.

*Epiſtolæ S. Damaſi Papæ.*

Epiſtola Damaſi à Magdeburgenſium calumnia vindicata. to. 2. ex Alano. 15. 1.

Epiſtola duplex Damaſi ad Paulinum Antiochenum epiſcopum, & ad epiſcopos Orientis appellantes. to. 3. 704. 1.

Epiſtola Damaſi ad Archiepiſcopum, & ad Concilia Africæ definiens appellationes exhibitas. to. 3. 744. 2.

Epiſtola Damaſi ad epiſcopos Numidiæ appellantes. to. 3. 745. 2.

Epiſtola Damaſi ad aliquos Italiæ appellantes. to. 3. 792. 2.

*Epiſtolæ Decretales.*

Epiſtolæ decretales Pontificum priorum ſeculorum an ſint legitimæ? to. 10. 312. 2; & to. 8. 385. 2.

Epiſtolæ decretales Pontificum ſecundi ſeculi an ſit legitimæ? to. 10. 312. 2.

*Epiſtolæ S. Dionyſij.*

Epiſtola S. Dionyſij ad Pinitum Gnoſiorum epiſcopum de Cælibatu. tom. 7. 233. 1; & ſeq.

Epiſtola Dionyſij ad Timotheum vocat Petrum petram fidei. to. 18. 6. 2.

*Epiſtola Eduardi.*

Epiſtola Eduardi ad Bonifacium VIII. de auctoritate Pontificia. to. 20. 502. 1.

*Epiſtola epiſcoporum Ægyptiorum.*

Epiſtola epiſcoporum Ægyptiorum ad Felicem Papam de recurſu ad Sedem Apoſtolicam. to. 19. 194. 1; & to. 5. 42. 1.

*Epiſtola Eleutherij Papæ.*

Epiſtola Eleutherij ad epiſcopos Galliarum appellantes. to. 3. 774. 1; & tom. 18. 19. 1.

Epiſtola Eleutherij. to. 10. 313. 2.

Epiſtola Eleutherij ab Acleto Heretico Anglo confiſcta. to. 17. 510. 1.

*Epiſtola Epheſinæ Synodi.*

Epiſtola Concilij Epheſini ad Neſtorium exhortans, vt ſe ſubmittat ſententiæ Patrum Orientalium, & Occidentalium. tom. 16. 266. 2.

*Epiſtolæ Euariſti Papæ.*

Epiſtola Euariſti Papæ ad Epiſcopos Africæ. to. 3. 740. 1; & to. 10. 313. 2.

Epiſtola Euariſti ad Ægyptios appellantes. to. 3. 688. 2.

Epiſtolæ Euariſti de auctoritate Sedis Apoſtolicæ. to. 2. ex Pighio. 95. 1; & ſeq.

*Epiſtolæ Eugenij IV.*

Epiſtola Eugenij IV. ad Henricum Cantuarienſem Archiepiſcopum de Cardinalium dignitate. to. 17. 310. 1.

*Epiſtolæ Euſebianæ factionis.*

Epiſtola ſceleſtiſſima Euſebianę factionis. tomo 6. 172. 2.

Epiſtola alia Euſebianę factionis ſcripta in Philoppopolitano Conuentu. tom. 6. 190. 2.

*Epiſtolæ Euſebij Papæ.*

Epiſtola Euſebij ad epiſcopos Galliarum appellantes. to. 3. 775. 2.

Epiſtola Euſebij Papę ad Ægyptios appellantes. to. 3. 689. 1.

*Epiſtola Euthycherij Thianenſis.*

Epiſtola Eutycherij Thianenſis Metropolitę ad Sixtum Papam. to. 6. 408. 1.

*Epiſtola Fabiani Papæ.*

Epiſtola Fabiani Papę de appellatione. to. 18. 19. 2.

*Epiſtola Felicis Papæ.*

Epiſtola Felicis Papę damnantis Acacium. to. 2. ex Pighio. 111. 2.

Epiſtola Felicis Papæ ad Acacium. tom. 7. 165. 2; & to. 3. 722. 1.

Epiſtola Felicis Papæ duplex ad Petrum Fullonem Epiſcopum Antiochenum. tom. 3. 708. 1.

Epiſtola Felicis Papæ ad Zenonem Imperatorem. to. 3. 709. 1.

Epiſtola Felicis Papæ ad epiſcopos Galliarum appellantes. to. 3. 775. 1.

Epi-

Epiſtola prima Fælicis Papæ ad Paternum; & epiſtola tertia ad Benignum. tomo 10. 317. 2.
Epiſtola Fælicis Papæ ad Petrum Antiochenum circa errorem de Trinitatis crucifixione. to. 1. 223. 2.
Epiſtola Fælicis III. ad Zenonem Imperatorem. to. 3. 696. 1; & tomo 10. 329. 1; & ſeq.

*Epiſtola Firmilliani.*

Epiſtola Firmiliani Cappadocis ad S. Cyprianum de S. Stephano Romano Pontifice ironice ſcripta. to. 17. 209. 1.

*Epiſtola S. Flauiani.*

Epiſtola S. Flauiani ad S. Leonem. tom. 6. 386. 2; & 388. 2.

*Epiſtola Friderici Regis Romanorum.*

Epiſtola Friderici Romanorum Regis petentis ab Honorio III. inueſtituram Regni Siciliæ. to. 10. 130. 1.

*Epiſtola Gallæ Placidiæ.*

Epiſtola Gallæ Placidiæ ad Pulcheriam Auguſtam de primatu Eccleſiæ Romanæ. tomo 17. 265. 1.

*Epiſtola S. Gelaſij Papæ.*

Epiſtola 13. Gelaſij Papæ ad epiſcopos Dardaniæ. to. 17. 178. 2; & to. 18. 5. 2.
Epiſtola Gelaſij Papæ ad Dardaniæ, & Illyrici epiſcopos. to. 3. 723. 1.
Epiſtola Gelaſij ad Ioannem epiſcopum Rauennatem appellantem. to. 3. 794. 2.
Epiſtola Gelaſij ad Fauſtum Magiſtrum de appellationibus. to. 6. 367. 1.

*Epiſtola Germani Archiepiſcopi.*

Epiſtola Germani Archiepiſcopi Conſtantinopolitani profitentis Gregorium IX Chriſti Vicarium. to. 10. 130. 2.

*Epiſtola S. Gregorij Papæ.*

Epiſtola Gregorij Papæ ad Archiepiſcopum Hiſpalenſem appellantem. to. to. 3. 772. 1.
Epiſtola Gregorij ad Columbum. tomo 6. 136. 1.
Epiſtola Gregorij ad Eulogium epiſcopum Alexandrinum, & Anaſtaſium Epiſcopum Antiochenum. to. 3. 696. 2.
Epiſtola 37. ad Eulogium de fundatione eccleſiæ ſupra Petrum. to. 18. 7. 1.
Epiſtolæ ſex Gregorij ad Eulogium Alexandrinum. to. 3. 697. 1; & ſeq.
Epiſtola Gregorij Papæ, ad Anaſtaſium de Iſauria. to. 3. 731. 2.
Epiſtola S. Gregorij Papæ ad Cyriacum epiſcopum Conſtantinopolitanum. tomo 3. 732. 1; & ſeq.
Epiſtola S. Gregorij ad Iſicium epiſcopum Hieroſolymitanum. to. 3. 738. 1; & ſeq.
Epiſtola Gregorij reſponſiua ad Epiſcopos Numidiæ appellantes. to. 3. 763. 1.
Epiſtola 24. S. Gregorij Concilium generale vocat Eccleſiam. to. 18. 5. 2.
Epiſtola Gregorij ad Hilarium Monachum. to. 3. 763. 2.
Epiſtola Gregorij ad Dominicum epiſcopum Carthaginenſem. to. 3. 763. 2.
Epiſtola Gregorij Papæ ad Auguſtinum epiſcopum Anglorum, & ad epiſcopos Hyberniæ appellantes. to. 3. 788. 2.
Epiſtola S. Gregorij præcipientis epiſcopo Dienſi, vt Concilium congregaret in prouincia Cameracenſi. to. 9. 791. 1.
Epiſtola 31. S. Gregorij nunquam falſitatis fuit accuſata. to. 17. 275. 1.
Epiſtola 15. S. Gregorij ad Ioannem Conſtantinopolitanum de Ioanne præsbitero iniuſtè damnato, quem liberum eſſe pronunciat. to. 17. 296. 1.
Epiſtola Gregorij I. ad Anaſtaſium epiſcopum Antiochenum appellantem. tom. 3. 710. 2.
Epiſtola Gregorij Magni ad Mauritium Imperatorem. to. 7. 485. 2.
Epiſtola Gregorij Magni 54. ad Ioannem. to. 17. 12. 1.
Epiſtola 36. Gregorij Magni de Petri prærogatiuis, & de quæſtione contra ipſum à Iudæis excitata eò, quòd ad Centurionem Gentilem introijſſet hominem habentem præputium, & cum eo comediſſet, quod vetitum erat Iudæis. tomo 17. 118. 2; & ſeq.

*Epiſtola Gregorij II.*

Epiſtola Gregorij II. ad Bonifacium epiſcopum appellantem. to. 3. 785. 2.
Epiſtola Gregorij II. ad Boreales epiſcopos, & Duces. to. 3. 785. 2.

*Epiſtola Gregorij III.*

Epiſtola Gregorij III. ad Bonifacium epiſcopum appellantem. to. 3. 786. 1.

*Epiſtola Gregorij VII.*

Epiſtola Gregorij VII. ad Præſides Hiſpaniæ, quos monet, vt Regnum Hiſpaniæ reſtituant S. Romanæ eccleſiæ, quia ad ipſam ſpectat. to. 10. 120. 2.

*Epiſtola Gregorij X.*

Epiſtola Gregorij X. Philippo Francorum Regi, cui gratias agit, quòd terram Venuſinam Sedi Apoſtolicæ teſtituerit. to. 10. 122. 1.

*Epiſtola Guiberti Antipapæ.*

Epiſtola Guiberti Antipapæ contra Gregorium VII. to. 4. 44. 1; & ſeq.

*Epiſtola Helladij Tarſenſis.*

Epiſtola Helladij Tarſenſis Metropolitæ. to. 6. 408; & 297. 2.

*Epiſtola Henrici Regis Angliæ.*

Epiſtola Henrici Regis Angliæ ad Alexandrum Papam, in qua ei notificat ſuorum filiorum proteruiam, & petit Concilium. to. 10. 125. 2.

*Epiſtola cuiuſdam Hæretici.*

Epiſtola cuiuſdam Hæretici ad Iacobum Magnum Britanniæ Regem. to. 5. 6. 1.

*Epiſtola S. Hilarij Pictauienſis.*

Epiſtola S. Hilarij Pictauienſis epiſcopi ad Conſtantium. to. 6. 106. 1.
Epiſtola Hilarij Papæ ad Leontium Arelatenſem Archiepiſcopum. to. 6. 115. 1.

*Epiſtola S. Hilarij Papæ.*

Epiſtola Hilarij ad epiſcopos Galliç appellantes. to. 3. 779. 2.

*Epiſtolæ S. Hieronymi.*

Epiſtola 57. Hieronymi ad Damaſum de ſchiſmate Orientis, & eccleſiæ Antiochenæ diuiſione. to. 17. 122. 2; & ſeq; & to. 18. 84. 1; & ſeq.
Epiſtola S. Hieronymi ad Romanum Pontificem. to. 10. 41. 2.
Epiſtola 17. S. Hieronymi ad Marcellam de ſanctitate Hieroſolymæ, quæ bibit Sanguinem Chriſti Domini. tomo 17. 260. 2; & ſeq.
Epiſtola 85. S. Hieronymi de ſuperbia Diaco-



Digitized by Google

norum anteferentium ſe Præsbyteris, & epiſcopis. to. 17. 312. 1; & ſeq.
Epiſtola 57. S. Hieronymi ad Damaſum Papam de Romani Pontificis dignitate, & excellentia. to. 17. 35. 1.
Epiſtola 89. ad S. P. Auguſtinum de non ſeruanda lege poſt Euangelij promulgationem. to. 17. 140. 1.

*Epiſtola Honorij Papæ.*

Epiſtola Honorij ad Sergium patriarcham. to. 15. 293; & ſeqq; & 303; & ſeq; & to. 8. 451. 2; & to. 15. 734. 23.

*Epiſtolæ Hormiſdæ Papæ.*

Epiſtola Hormiſdæ reſponſiua ad epiſtolam Archimandritarum. to. 3. 710. 1.
Epiſtola Hormiſdæ reſponſiua ad Ioannem Conſtantinopolitanum. tom. 3. 726. 1; & ſeq.
Epiſtola Hormiſdæ ad Remigium epiſcopum Rhemenſem. to. 3. 780. 1.
Epiſtola Hormiſdæ ad Epiphanium ei committentis ſuas vices, vt Orientalis fidei reconciliandos ad eccleſiaſticam communionem admitteret. to. 17. 290. 1.
Epiſtola Hormiſdæ definitiua appellationis totius Hiſpaniæ. to. 3. 771. 2.

*Epiſtola Hoſij.*

Epiſtola Hoſij ad Conſtantium de non immiſcendo ſe rebus eccleſiaſticis. tom. 20. 500. 1.

*Epiſtola Hyginij.*

Epiſtola S. Hyginij ad omnes fideles de appellatione. to. 18. 19. 1.

*Epiſtola Ignatij.*

Epiſtola Ignatij patriarchæ Conſtantinopolitani ad Adrianum Papam recepta fuit, & lecta in VIII. Synodo. to. 13. 444. 1.
Epiſtola S. Ignatij ad Antiochenos. to. 18. 17. 2.
Epiſtola Ignatij Syriæ Paſtoris Innocentium Quartum poſt Deum communem Patrem appellat. to. 10. 131. 2.

*Epiſtolæ Innocentij I.*

Epiſtola Innocentij ad Regem Portugalliæ hortatur, vt ſoluat cenſum annualem, & & illum in eccleſiæ adoptionem ſuſcepit. to. 10. 123. 1; & ſeq.
Epiſtolæ Innocentij I. ad Theophilum Alexandrinum, & Cæleſtini Papæ ad Cyrillum Alexandrinum appellantem. tom. 3. 692. 1.
Epiſtola ad Arcadium Imperatorem exprobatoria pro expulſione S. Ioannis Chriſoſtomi. to. 3. 628. 1.
Altera epiſtola ad Decentium epiſcopum Eugubinum appellantem. to. 3. 792. 2.
Epiſtola triplex Innocentij I. ad Alexandrum Antiochenum epiſcopum appellantem. to. 3. 704. 2.
Epiſtola Innocentij Papæ ad Ioannem Chriſoſtomum à ſua Sede eiectum. to. 3. 713. 2.
Epiſtola Innocentij Papæ ad Clerum, & populum Conſtantinopolitanum. to. 3. 714. 1; & 733. 2.
Epiſtola Innocentij Papæ ad Arcadium Auguſtum ſcripta poſt mortem S. Io: Chriſoſtomi in exilio. to. 3. 714. 2.
Epiſtola Innocentij Papæ ad epiſcopos Carthaginenſes. to. 3. 747. 1.
Epiſtola Innocentij Papæ reſponſiua ad Concilium Mileuitanum. to. 3. 747. 2.
Epiſtola Innocentij Papæ definiens accuſationem Synodi Toletanæ. to. 3. 768. 2.
Epiſtolæ Innocentij Papæ ad Victricium epiſcopum Rothomagenſem, & ad Exuperium epiſcopum Toloſanum appellantes. to. 3. 776. 1.
Epiſtola Innocentij Papæ ad Gallicanas eccleſias contra Abailardum dictata fuit à S. Bernardo. to. 17. 77. 2.
Epiſtola Innocentij I. ad Patres Concilij Carthaginenſis. to. 13. 349. 2.
Epiſtola Innocentij I. to. 10. 329. 1; & ſeq; & to. 17. 196. 2.
Epiſtola Innocentij I. ad Ioannem epiſcopum Hieroſolymitanum. to. 3. 736. 1.

*Epiſtolæ Innocentij III.*

Epiſtola Innocentij III. ad Calo-Ioannem Bulgarorum, & Blacorum Regem. to. 12. 360. 2; & ſeq.
Epiſtola Innocentij III. ad Regem Portugalliæ, qua ipſum hortatur, vt ſoluat cenſum annualem, eumque ſuſcepit in eccleſiæ adoptionem. to. 10. 123. 1; & ſeq.

*Epiſtola Innocentij IV.*

Epiſtola Innocentij IV. concedit Poteſtati, Conſilio, & Communitati Neapolitanæ facultatem ſibi eligendi Duces, dummodò remaneant ſubiecti eccleſiæ. tom. 10. 121. 1.
Epiſtola Innocentij IV. ad Regem Luſitaniæ, quem in filium S. Romanæ Eccleſiæ ſuſceperat, gratulatur, quòd ad fidem Catholicam fuerit conuerſus. to. 10. 121. 2.

*Epiſtolæ S. Ioannis Chriſoſtomi.*

Epiſtola S. Ioannis Chriſoſtomi ad Innocentium Papam. to. 3. 714. 1; & 712. 2.
Epiſtola Ioannis Conſtantinopolitani ad Hormiſdam. to. 3. 726. 1.

*Epiſtola Ioannis Regis Angliæ.*

Epiſtola Ioannis Regis Angliæ offerentis Innocentio III. totum Regnum Angliæ, & Hyberniæ. to. 10. 129. 2.

*Epiſtola Ioannis Papæ I.*

Epiſtola Ioannis Papæ ad epiſcopos Galliæ appellantes. to. 3. 780. 1.

*Epiſtola Ioannis IV.*

Epiſtola Ioannis ad epiſcopos Scotiæ appellantes. to. 3. 790. 1.

*Epiſtolæ Ioannis VIII.*

Epiſtola Ioannis VIII. ad Ederedum Archieſcopum Anglorum appellantem. tomo 3. 790. 2.
Epiſtola Ioannis VIII. ad Imperatorem Occidentis appellantem. to. 3. 795. 1.
Epiſtola Ioannis VIII. excommunicantis Aſpertum Mediolanenſem epiſcopum. to. 3. 795. 2.
Epiſtola 54. Ioannis VIII. ad Imperatorem ſupplicans eius potentiam contra Paganos. to. 17. 77. 1.

*Epiſtolæ Iulij Papæ.*

Epiſtola increpatoria Iulij Papæ ad Orientales epiſcopos in cauſa Athanaſij, & exceſſibus contra Romanam eccleſiam. tomo 3. 690. 1; & to. 10. 320. 1; & tom. 18. 4. 2; & 20. 1.
Epiſtola Iulij Papæ ad Antiochenos. tom. 3. 690. 2.
Epiſtola prima Iulij II. de appellationibus. to. 18. 19. 2.

*Epi-*

*Epiſtola Iuſtini Imperatoris.*

Epiſtola Iuſtini Imperatoris ad Hormiſdam. to.3. 725.2.

*Epiſtolæ Iuſtiniani Imperatoris.*

Epiſtola Iuſtiniani ad Ioannem Pontificem confitetur eccleſiæ Romanæ primatum. to.15. 218. 30.

Epiſtola Iuſtiniani Imperatoris ad Ioannem Papam vocat ipſum Caput ſanctarum eccleſiarum. to.17. 7.2.

Epiſtola Iuſtiniani Imperatoris ad Epiphanium, qua Pontifex Romanus eccleſiæ Caput prędicatur. to.17. 290. 2.

*Epiſtolæ Leonis I.*

Epiſtola Leonis I. ad Anaſtaſium Teſſalonicenſem circa conſecrationem, & electionem epiſcopi. to.4. 47. 2; & 217. 2; & tomo 3. 721. 2.

Epiſtola Leonis I. ad Martinianum Auguſtum in cauſa Protherij Alexandrini epiſcopi. to.3. 692. 2.

Epiſtola Leonis I. ad Leonem Auguſtum prohibens fieri Concilium generale, & determinans cauſam epiſcopi Alexandrini. to.3. 693. 2.

Epiſtola Leonis I. ad Dioſcorum. to. 3. 693. 2.

Epiſtola Leonis I. ad epiſcopos Ægyptios appellantes. to.3. 694. 1.

Epiſtola Leonis I. ad Maximum Antiochenum epiſcopum appellantem. tom.3. 705. 2.

Epiſtola Leonis Papæ ad Chalcedonenſe Concilium in cauſa Eutychetis. to. 6. 789. 2; & to.18. 15. 2.

Epiſtola S. Leonis ad epiſcopos Cæſarienſis Mauritaniæ. to. 6. 297. 2; & tom. 3. 761. 1.

Epiſtola Leonis ad Anatolium epiſcopum Conſtantinopolitanum. to.3. 717. 1.

Epiſtolæ duę Leonis Papę ad Marcianum Auguſtum. to.3. 719. 2.

Epiſtola Leonis Papæ ad Theodotum Cypri epiſcopum. to.3. 721. 1.

Epiſtola Leonis Papæ ad Iuuenalem epiſcopum Hieroſolymitanum. to.3.736.2.

Epiſtola Leonis Papæ ad Monachos prouinciæ Paleſtinæ. to.3. 737. 1.

Epiſtola Leonis Papæ ad Flauianum epiſcopum Conſtantinopolitanum. tom.3. 760. 1.

Epiſtola Leonis ad epiſcopum Narbonenſem appellantem. to.3. 778. 1.

Epiſtola Leonis ad epiſcopos Comprouinciales Arelatenſes. to.3. 779. 1.

Epiſtola Leonis ad epiſcopos Germaniæ, & Galliæ appellantes. to.3. 784. 1.

Epiſtolæ Leonis ad Nicetam Aquileienſem epiſcopum, ad epiſcopum Forolulienſem, & ad epiſcopos Siciliæ appellantes. tom.3. 793. 2.

Epiſtola Leonis ad Turribium epiſcopum. to.3. 769. 1.

Epiſtola Leonis Papæ miſſa ad Africanos per Potentium eius Legatum. to. 3. 761. 2; & to.18. 18.2.

Epiſtola 78. S. Leonis ad Pulcheriam Auguſtam auctoritate beati Petri Apoſtoli irritauit omnes canones contrarios Canonibus Nicænis. to. 17. 287. 1; & to. 18. 14. 1.

Epiſtola 56. S. Leonis ad Anatholium de primatu epiſcopi Conſtantinopolitani à ſexto Canone Concilij Conſtantinopolitani ſtatuto. 17. 275. 1.

Epiſtola 55. S. Leonis ad Pulcheriam exprobrantis ſuperbiam Anatolij epiſcopi Conſtantinopolitani ambientis euehi ſuper alios Patriachas. to.17. 289.1; & ſeq.

Epiſtola 54. S. Leonis ad Martianum Imperatorem de contentione epiſcoporum Conſtantinopolitanorum prætendentium eccleſiæ primatum ob Sedem Imperialem. to.17. 273. 1.

Epiſtola 93. Leonis Papæ ad Vienneoſes. tomo 17. 121. 1; & 160.2; & 161.2; & to.16. 11. 1.

Epiſtola 75. S. Leonis Papæ ad Leonem Imperatorem pro comprimendis turbis excitatis in Eccleſia Alexandrina. to. 17. 294. 1; & ſeq.

Epiſtola 63. S. Leonis ad Martianum Imperatorem approbans ea, quæ ſpectant ad fidei decreta in Concilio Chalcedonenſi, & reprehendens, ac irritans, quæ per occaſionem fuerant attentata contra Alexandrinæ, & Antiochenæ eccleſiæ prærogatiuas. to.17. 295. 1; & ſeq; & to.18. 15.

Epiſtola 82. S. Leonis ad Anaſtaſium epiſcopum Teſſalonicenſem, qui Papæ vices gerebat in Oriente. to.18. 21. 1; & to. 2. ex Pighio. 99.2; & ſeq.

Epiſtola 24. Leonis Papæ ad Theodoſium ius generale circa ſacra ſibi Diuinitus competere docet. to.3. 945. 1.

Epiſtola Leonis Papæ congratulatoria ad Martinum Imperatorem. to.3. 639. 1.

*Epiſtola Leonis IV.*

Epiſtola Leonis IV. reſponſiua ad epiſcopos Britanniæ appellantes. to.3. 790. 1.

*Epiſtolæ Liberij Papæ.*

Epiſtola Liberij. to.6. 600. 2.

Epiſtola Liberij Papæ ad Athanaſium, & alios Ægyptiorum epiſcopos. to. 3. 691. 2.

Epiſtola Liberij ad Orientales epiſcopos mendum ſubijt. to.17. 255. 1.

*Epiſtolæ Lucij Papæ.*

Epiſtola Lucij Papæ definitiua appellationis Hiſpanicæ. to.3. 766. 2.

Epiſtola Lucij Papę ad epiſcopos Galliarum, & Hiſpaniarum appellationes de infallibilitate eccleſiæ Romanæ. tom.3. 775. 1; & to.18. 83. 1.

Epiſtola Lucij Papæ ad Ducem Portugalliæ relata ab Innocentio IV; qua monetur Dux Ducatum Portugalliæ ſpectare ad Apoſtolicam Sedem; eumque, ac eius filios in eccleſiam ſuſcepit. to.10. 121. 2.

*Epiſtola Lutheri.*

Epiſtola Lutheri monitoria ad omnes Chriſtianos. to.5. 98. 1.

*Epiſtolæ Marcelli Papæ.*

Epiſtola Marcelli Papæ ad Antiochenam eccleſiam. to.3. 703. 2; & to.18. 4. 2.

Epiſtola Marcelli Papæ. tom. 10. 320. 1; & ſeq.

Epiſtola S. Marcelli Papæ ad Antiochenos aſſerens Petrum Romam veniſſe iubente Domino. to.17. 350. 2.

*Epiſtolæ S. Marci Papæ.*

Epiſtola S. Marci Papæ ad S. Athanaſium, & epi-

epiſcopos Ægypti de Canonibus Nicænis miſſis à Concilio Nicæno ad S.Sylueſtrum, & ab ipſo S. Marco repertis in Archiuio Romano. to.18. 15. 2.

Epiſtola S.Marci ad Anaſtaſium.to.10.320.1 & ſeq.

*Epiſtola Mariani.*

Epiſtola Mariani præsbiteri ad Agapetum. to.1. 307. 2.

*Epiſtola Martini.*

Epiſtola Martini I. ad eccleſiam Hieroſolymitanam, & Antiochenam. tom. 3. 738. 2.

*Epiſtola S.Melchiadis Papæ.*

Epiſtola S. Melchiadis Papæ deciſiua appellationis epiſcoporum Hiſpaniæ. to.3.767. 2; & to.10. 320. 1; & ſeq.

*Epiſtola Michaelis Imperatoris.*

Epiſtola Michaelis Imperatoris ſubijcientis ſe, ſuoſque Gregorio X. to.10. 133.2.

*Epiſtola Mileuitani Concilij.*

Epiſtola Concilij Mileuitani ad Innocentium Papam. to.3. 747. 2; & tom.13. 122. 2; & to.15. 469. 1.

*Epiſtola Neſtorij.*

Epiſtola Neſtorij epiſcopi Conſtantinopolitani ad Cœleſtinum Papam. tom. 3. 715. 1.

*Epiſtola Nicolai Papæ I.*

Epiſtola Nicolai I. ad epiſcopos Germaniæ appellantes. to.3. 766. 2.

Epiſtola 8. Nicolai I. circa ſtatuta Nicænæ Synodi. to.17. 253. 1.

Epiſtola Nicolai I. contra Photium. tom.17. 296. 1.

Epiſtola 8. Nicolai Papæ, & 14. ad Theodorum. to.17. 121. 1.

Epiſtola 7. Nicolai I. abſoluens vinculo à excommunicationis S. Ignatium Conſtantinopolitanum Patriarcham. to.17. 51. 1.

Alia eiuſdem epiſtola de prima Sede Romæ ex Dei iuſſu ſtatutæ. to.3. 5. 1.

Epiſtola 2. Nicolai I. to.17. 74. 1.

Epiſtola Nicolai I. ad Michaelem Conſtantinopolitanum Photij fautorem circa poteſtatem Romani Pontificis D. Petri ſucceſſoris. to.17. 51. 1; & 77. 1; & tom. 19. 9. 2.

Item de damnatione Dioſcori. tom. 18. 16. 2.

Epiſtola Nicolai Pontificis ad omnes epiſcopos, & Chriſtifideles. to.3. 781. 2.

Epiſtola Nicolai Papæ ad Carolum Regem. to.3. 781. 2.

Epiſtola Nicolai Papæ ad Ignatium Patriarcham Conſtantinopolitanum. to. 3. 734. 1.

*Epiſtola Nicolai III.*

Epiſtola Nicolai Papæ III. Rodulpho Romano Regi hortatur, vt omnia loca pertinentia ad eccleſiam confirmet; & nominatim iterum donet; & refert alia priuilegia conceſſa S.Romanæ Eccleſiæ à ſuis prædeceſſoribus. to.10. 122. 2.

*Epiſtola Nicolai IV.*

Epiſtola Nicolai IV. epiſcopo Æſino, cui imponit, vt coram Imperatore proteſtetur regnum Vngariæ ſpectare ad Sedem Apoſtolicam. to.10. 124. 1.

Epiſtola Nicolai IV.ad RegemAngliæ Eduardum, cui negat confirmationem quorundam iurium in regno Scotiæ. to. 10. 124. 1.

*Epiſtola Nili.*

Epiſtola Nili ad Euſebium vocat Petrum verticem, Caput, & faſtigium Apoſtolorum. to.18. 6. 1.

*Epiſtola Epiſcoporum Orientalium.*

Epiſtola Orientalium epiſcoporum ad Iulium Papam in cauſa S.Athanaſij. to. 18. 83. 2.

Epiſtola epiſcoporum, & Cleri Orientalium ad Agapetum Papam contra Anthemium, Seuerum, & Petrum. to.2. ex Pighio. 107. 1.

*Epiſtola Origenis.*

Epiſtola Origenis ad Fabianum Pontificem. to.8. 516. 1.

*Epiſtolæ Othonis.*

Epiſtola Othonis Regis Romanorum gratias agit Innocentio III. to.10. 127. 1.

Epiſtola Othonis III. Romanorum Regis ad Innocentium III. promittit obedientiam, & ſpondet electiones epiſcoporum legitimè fieri; & quòd fructus Eccleſiarum vacantium non vſurpentur, ac dimittit loca S. Romanæ Eccleſiæ debita. tom. 10. 129. 1.

*Epiſtola S. Pauli.*

Epiſtolam S.Pauli ad Hebræos quis Papa repoſuerit inter libros canonicos? to.6. 521. 2.

Epiſtola D.Pauli ad Romanos. tom.3. 821. 2.

Epiſtola prima Pauli cap.11. *Subiecti eſtote omni creaturæ propter Deum*, quomodò ſit intelligenda? to.9. 825. 2.

*Epiſtola Pauli I.*

Epiſtola prima Pauli Papæ ad Pipinum rogat, vt Eccleſiam protegat, cogatque Deſiderium Longobardorum Regem adimplere promiſſa. to.10. 120.1.

Epiſtola ſecunda Pauli ad Pipinum laudat eius amorem conſtantem in eccleſiam. to.10. 120. 2.

*Epiſtola Papæ Pauli V.*

Epiſtola Pauli V. ad Armeniorum Patriarcham. to.1. 215. 1.

*Epiſtola S.Paulini.*

Epiſtola S.Paulini ad Seuerum teſtatur Chriſtum communicaſſe Petro ſuum nomen petræ. to.18. 7. 1.

*Epiſtolæ Pelagij Papæ.*

Epiſtola Pelagij vetans, ne aliquis patriarcharum audeat aſſumere titulum epiſcopi vniuerſalis. to.17. 366. 2.

Epiſtola Pelagij ad epiſcopos Galliæ, & Germaniæ appellantes. to.3. 784. 2.

Epiſtola Pelagij Papæ redarguentis Ioannem Conſtantinopolitanum epiſcopum de titulo epiſcopi vniuerſalis. tom. 3. 731. 1; & ſeq.

Epiſtola prima Pelagij ad epiſcopos, qui conuenerant Conſtantinopolim pro cauſa Sancti Athanaſij. to.18. 4. 2.

*Epiſtola Pelagij Hæreſiarchæ.*

Epiſtola Pelagij Hæreſiarchæ ad Zoſimum Papam. to.3. 750. 2.

*Epiſtola Petri Rauennatenſis epiſcopi.*

Epiſtola Petri Rauennatenſis epiſcopi ad ad Eutychetem. to.17. 211. 2.


Epi-

*Epiſtolæ S.Petri.*
Epiſtolæ duæ S.Petri. to.14. 430. 1.
Epiſtola prima S.Petri Apoſtoli ſcripta fuit Romæ. to.17.633. 1; & ſeq.
*Epiſtola Philippi Mornæi.*
Epiſtola Philippi Mornæi ad Regem Britanniæ ipſum excitans contra Papam. to.15. 278.2.
*Epiſtola Conuenticuli Philippolitani.*
Epiſtola Conuenticuli Philoppolitani. to.6. 360. 1.
*Epiſtola Polycratis.*
Epiſtola Polycratis ad Vigilium de celebrando Paſchate. to.8. 399. 1.
*Epiſtolæ Pontificum.*
Epiſtolæ plurimorum Summorum Pontificum ad epiſcopos,& eccleſias omnium gentium. to.17. 483. 2.
Epiſtolæ primorum Pontificum vocantes in dubium mendacij arguuntur. tom.12.53. 1.
Epiſtolæ decretales Pontificum ſecundi ſæculi an ſint legitimæ? to.10.312.2; & to. 12. 53. 1.
*Epiſtola Reginaldi Poli.*
Epiſtola Reginaldi Poli Cardinalis ad Iulium Cardinalem. to.18. 141; & ſeq.
*Epiſtola Reginaldi Regis.*
Epiſtola Reginaldi Regis Inſularum offert Honorio III. Regnum, & duodecim Marcas ſterlingorum promittit. to.10. 130.1.
*Epiſtola cuiuſdam Regis.*
Epiſtola cuiuſdam Regis ſubijcientis in vectigal Regnum ſuum Martino IV.to.10.134.1.
*Epiſtola Richardi.*
Epiſtola Ricardi ad Innocentium III. petit confirmationem Nepotis electi in Regem Alemaniæ. to.10. 126. 2.
*Epiſtolæ Rodulphi Romanorum Regis.*
Epiſtola Rodulphi Regis Romanorum ſignificat Paulo III. quædam loca pleno iure ſpectare ad Apoſtolicam Sedem. tom.10. 133. 2.
Epiſtola Rodulphi Regis Romanorum ad Gregorium X. ſpondentis, ac iurantis ſe defenſurum eccleſiæ ſtatum. tom.10. 133. 1.
*Epiſtola Rothaldi epiſcopi.*
Epiſtola Rothaldi Sueſſionenſis Epiſcopi ad Nicolaum Papam appellantis. to.3. 781. 1.
*Epiſtola Salebini Turcarum Imperatoris.*
Epiſtola Salebini I. Turcarum Imperatoris Innocentium IV. varijs titulis honorat. to.10. 131. 2.
*Epiſtolæ Concilij Sardicenſis.*
Epiſtola Concilij Sardicenſis ad patriarchalem Synodum Aquileienſem. tom.6. 197. 2.
Epiſtola Concilij Sardicenſis ad Iulium Papam fatetur ipſum eſſe Caput eccleſiæ.t.17. 7. 2.
Eiuſdem Concilij epiſtola ad omnes epiſcopos declarans S.Athanaſium iure abſolutum fuiſſe à Iulio Papa. to.18. 13. 1.
*Epiſtola Sergij epiſcopi.*
Epiſtola Sergij Cypri epiſcopi ad Theodoretum Papam. to.3.710. 2.
*Epiſtola Sigiſmundi Poloniæ Regis.*
Epiſtola Sigiſmundi Poloniæ Regis ad Concilium Lateranenſe de obedientia Romanę Sedi præſtanda. to.20. 502. 1.
*Epiſtolæ Simplicij.*
Epiſtola ſimplicij ad Zenonem tertia. to.3. 695.1.
Epiſtola Simplicij Papæ ad Zenonem pro Eccleſia Antiochena. to.3. 706. 2; & 694. 2; & to.10. 329. 1; & ſeq.
Epiſtola Simplicij duplex ad Acacium epiſcopum Conſtantinopolitanum. to.3. 707. 1; & ſeq;& 695. 2.
Epiſtola Simplicij ad Zenonem Auguſtum pro Eccleſia Alexandrina. tomo 3. 694. 2.
*Epiſtola Siricij.*
Epiſtola Siricij Papæ ad Epiſcopos Africæ. to.3. 746. 1.
Epiſtola Syricij Papæ ad Himerium Tarraconenſem epiſcopum. to.3. 768. 1.
*Epiſtola Sixti I.*
Epiſtola Sixti I.de appellationibus; ad Sedem Apoſtolicam. to.19. 594. 2.
*Epiſtolæ Sixti III.*
Epiſtola Sixti III. to.10. 329. 1; & ſeq.
Epiſtola Sixti III. ad Ioannem Antiochenum Epiſcopum. to.3. 705. 2.
Epiſtola Sixti III. ad Cyrillum Alexandrinũ, & Leonis I. ad Martinianum Auguſtum in cauſa Protherij Alexandrini Epiſcopi. to.3.692.2.
*Epiſtolæ Soldani.*
Epiſtola Soldani honoratis Innocentium IV. varijs titulis, & Nuncium Apoſtolicum libenter ſuſcipientis. to.10. 131. 1.
Epiſtola Soldani laudantis Innocentium IV; & ipſum acceptantis in ſuum Rectorem. to.10. 131. 1.
*Epiſtola Sotheris Papæ.*
Epiſtola Sotheris ad Epiſcopos Italiæ appellantes. to.3. 792. 1.
*Epiſtolæ S.Stephani Papæ.*
Epiſtola prima S.Stephani Papæ ad Pipinum Regem, qua ei communicat dolorem ſibi illatam ab Aiſtulpho Longobardorum Rege, & eum hortatur, vt Eccleſiæ protectionem ſuſcipiat. to.10. 119. 1.
Epiſtola ſecunda Stephani I. de titulis primatus, metropolitæ, & Archiepiſcopi.to.18. 18. 2.
Epiſtola Stephani Archiepiſcopi ad Damaſum Papam de tribus Concilijs Africę prouinciæ. to.3. 744. 1.
Epiſtola Stephani Papæ ad Pipinum Regem. to.10. 119. 1.
Epiſtola prima Stephani Papæ ad Pipinum Regem hortatur eum, vt Eccleſiæ protectionem ſuſcipiat; & communicat ipſi dolorem ſibi allatum ab Aiſtulpho Longobardorum Rege. to.10. 119.1.
Epiſtola ſecunda Stephani Papæ ad Pipinum Regem narrat mortem Aiſtulphi, & exaltationem Deſiderij ad Regnum, ac eiuſdem ſponſionem de reſtituendis Eccleſiæ locis, & hortatur, vt Deſiderij vota compleat, ac protectionem Eccleſiæ ſuſcipiat. to.10. 119. 2.
Epiſtola 27. Stephani VI. aduerſus Baſilium Imperatorem Photij fautorem. to.17. 77. 1; & to.13. 673. 2.
*Epiſtola Stephani epiſcopi.*
Epiſtola Stephani Archiepiſcopi ad Damaſum Papam de tribus concilijs Africanæ Pro-

Prouinciæ. tomo 3. 744. 1.

*Ep iſtolæ Theodoreti.*

Epiſtola Theodoreti Cypri epiſcopi ad Leonem Papam. ro.3. 720. 1.

Epiſtola Theodoreti ad Monachos vocat Petrum perram poſt Chriſtum. to.18. 6. 1.

*Epiſtola Theodori Studitæ.*

Epiſtola Theodori ſtudiræ ad Leonem III. vocar Papam Diuiniſſimum omnium capitum Caput. to.17.7.1.

*Epiſtolæ Valentiani III. Imperatoris.*

Epiſtola Valentiniani III. ad Theodoſinm Imperatorem de non immiſcendo ſe in rebus eccleſiaſticis. to.20. 501. 1.

Epiſtola Valentiniani, & Martiniani Imperatornm ad Leonem Papam. tom.17. 88. r.

Epiſtola Valentiuiani III. ad Theodorum Imperatorem de conſeruanda fide. to.17. 387. 2; & ſeq.

*Epiſtolæ Victoris Papæ.*

Epiſtola Victoris Papæ ad vniuerſos Epiſcopos Africæ. to.3. 740. 2.

Epiſtola Victotis Papæ ad Trophilum Alexandrinnm pro appellatione ad Papam de tempore celebrationis Paſchæ. to.3. 689. 1; & to.18. 19. 1.

Epiſtola Victoris de appellatione ad Sedem Apoſtolicam. tn.19. 594. 2.

*Epiſtola Vigilij.*

Epiſtola Vigilij à Theoduram à Monothelitis conficta. tom.19. 396. 1; & to.18. 53. 2.

*Epiſtolæ Zachariæ Papæ.*

Epiſtola Zachariæ Papæ æd Pipinnm de obedienria præſtanda à præsbiteris Ciuitatis, & epiſcopis. to.17. 305. 1.

Epiſtola Zachariæ Papæ ad Bonifacium epiſcopum. ro.3. 785.2.

*Epiſtolæ Zephyrini Papæ.*

Epiſtola Zephyrini ad epiſcopos Siciliæ de appellationibus. to.18. 19. 2.

Epiſtola Zephyrini ad epiſcopos Ægyptios appellanres. to.3. 689. 1.

Epiſtola prima Zephyrini. to.10. 315. 1.

*Epiſtolæ Zoſymi Papæ.*

Epiſtola Zoſymi ad Cuncilium Africanum. to.18. 97. 1.

Epiſtcla Zoſymi Papæ ad Africanos epiſcopos. to.3. 749. 2.

Epiſtola Zoſymi Papæ ad Concilium Carthaginenſe. to. 3. 751. 1.

Epiſtola ad Zoſymum, ad Fauſtinum, Philippum, & Aſellum lecta à S. Alipio Tagaſtenſi epiſcopo prouinciæ Numidiæ Legato in Concilio Carthaginenſi. to.3. 753. 2.

Epiſtola decretalis Zoſymi referens canonem Concilij Nicœni. to.18. 14.1.

*Epulo.*

Epulouis preces ex inferis ad Abraham directæ. to.8. 69. 1; & ſeq.

*Equus.*

Equus ruffus Apocalypſis, quid ſiguificet? to.3. 59. 2.

*Eraſmus.*

Eraſmi inuectio contra Nouatores. to.5. 99. 1; & ſeq; & 102. 1; ſeq.

Confeſſus fuit primatum Eccleſiæ Romanæ. ro.5. 22. 2.

Iudicium Academiæ Pariſienſis de illius libris. ro.8. 526. 1; & ſeq.

Eraſmi dicteria contra cenſuram Academiæ Pariſienſis. to.5. 544. 1.

Illius inrerpretatio huius nominis Cephas. to.r. ex Ecchellenſi. 41 2.

Illius impietas. to.2. ex Pighio. 117. 1.

*Error.*

Error ſecundùm ſuam proptiam rationem in quo conſiſtar? ro.13. 455. 2.

Error abſconditus faciliùs inueſtigatur à multis, quàm à paucis. to.9. 456. 15.

Error perſonæ iure naturæ dirimit matrimonium. to.5. 179. 231.

Error in gradu coniunctionis diſpenſatiouem impediens. to.5. 180. 233; & ſeq.

Error in fide ex ignorantia inuincibili excuſat. to.7. 776. 1; & ſeq.

Error Principis quomodò faciat ius? tom.3. 27. 2.

Error, cni non reſiſtitur, approbatur; ſicut veritas, cùm non defenditur, opprimitur. to.4. 45. 2; & to.9. 126. 175.

Errorem non corrigens in alio illum indncit in ſe ipſum, to.4. 45. 2.

Non omnis error eſt damnabilis, aut obuius ſanctitati. to.9. 213. 156.

Error in fide quomodò poſſit eſſe ſine hæreſi? to.2. ex Pighio. 87.1.

*Error Hæreticorum.*

Errot hæreticorum aſſerenrium per collationem clauium nihil ampliùs Petro, quàm alijs Apoſtolis fuiſſe collatum. to.10. 7.1; & ſeq.

Error hæreticorum circa Romanam Sedem. to.3. 7. 2.

Errores hæreticorum ſuborti contra Religionem fuerunt omnes auctoritate Romani Pontificis extincti. to.4. 796. 123.

Errores hærericorum exorti contra poreſtatem Papæ, Epiſcopi, Parochi &c. to.4. 69. 2.

Error dnplicirer tribuitur ab hæreticis Eccleſiæ. to.13. 562. 2

Errores hæreticorum contra eccleſiam Catholicam. to.4. 237. 1.

Errores hæreticornm contra poteſtatem eccleſiæ Romanæ. ro. 13. 325. 2.

Error hæreticorum aſſerentium non eſſe obediendum Papæ ſtatutis. tom.13. 241. 2; & ſeq.

Error hæreticorum dicentium in ſolo Romano Pontifice non eſſe plenitudinem poteſtatis. to.13. 378. 2; & ſeq.

Errores plurimi hæreticorum contra Papæ poteſtatem. to.13. 39. 2. & ſeq.

Errot hæreticotum tirca formam Eccleſiæ. ro.13. 80. 1.

*Error Græcorum.*

Error Græcorum cirra poteſtatem Romaui Pontificis. to.10. 27. 1.

*Vid. Græcorum hæreſes.*

*Error Lutheri.*

Ertot Lutheri circa poteſtatem à Chriſto Domino Perro collatam. to.3. 3. 2.

Error Lutheri circa Sacramentum Baptiſmi. to.3. 319.1.

Eiuſdem error circa Sacramentum Pœnitentiæ, Euchariſtiæ, & circa alia Sacramenta. to.3. 320; & ſeq.

Errores Lutheri circa indulgentias fuerunt ordinari ad tollendam Romani Pontificis poteſtatem. to.13. 213. 2.

*Vid.*

Digitized by Google

*Vid. Lutherus.*

*Error Magdeburgenſium.*

Error Magdeburgenſium circa Papæ poteſtatem. to.3. 4. 1.

*Vid. Magdeburgenſes, & Centuriatores.*

*Error Vvaldenſium.*

Error Vvaldenſium circa dominium temporale. to.3. 61. 1.

*Vid. Vvaldenſes.*

*Error Vvicleffi.*

Error Vvicleffi circa principium Romanę Sedis. to.3. 3. 1.

Error Vvicleffi circa Caput Eccleſiæ. to.3. 449. 1.

*Vid. Vvicleff.*

*Error Kemnitij.*

Error Kemnitij circa librum ſapientiæ. to.13. 145. 1.

*Vid. kemnitius.*

*Eſdras.*

Eſdras propheta ſpiritu Dei plenus inſtaurauit omnes libros veteris teſtamenti, qui perierant. to.18. 228. 2.

*Ethnicus.*

Ethnicus vnde dicatur, & quis propriè ethnicus ſit appellandus? to.3. 501. 1; & to.9. 427. 37.

*Euagrius Papa.*

Euagrius à Paulino adhuc viuo ordinatus fuit eius ſucceſſor. to.6. 212. 1.

Euagrius contra Iuſtinianum. tom.9. 714. 1.

*Euangelium.*

Euangelium vnde, & à quo dicatur? to.16. 414. 1.

Euangelia ſub cuius nomine fuerint ab eccleſia approbata? to.16. 414. 1.

Euangelio non eſſet credendum, niſi ad id moueret auctoritas eccleſiæ. tom.16. 414. 1.

Credere Euangelia, & alia Sacra Scripturæ volumina, ac decreta conciliorum, & Summorum Pontificum quomodò ſit neceſſarium ad ſalutem? to.16. 416. 1.

Euangelium quibuslibet Scripturarum teſtimonijs eſt præferendum. to.14. 324. 1; & ſeq.

Euangelium non prohibet, neque damnat diuitias teſte S.Ioanne Chriſoſtomo. to.14. 425. 1.

Euangelium S.Marci fuit Romæ conſcriptum ad preces populi S.Petri prædicatione, & Simonis Magi præcipitatione commoti. to.6. 520. 1.

Euangelium probat D.Petri primatum. to.13. 118. 2; & ſeq.

Euangelium quomodò debeat intelligi? to.9. 8. 6.

Euangelium præputij, & circumciſionis quid ſit? to.9. 519. 80.

Euangelium docet regimen Eccleſiæ eſſe monarchicum. to.3. 837. 2.

Euangelium omni hominum ſtatui non repugnat. to.3. 848. 1.

Euangelium nullum habet decretum circa particularia. to.3. 842. 2.

Euangelij hiſtoria docet Petri primatum. to.2. ex Pighio. 20. 2; & ſeq.

Euangelia ſub nomine Taddæi, Barnabæ, & Bartolomæi à Gelaſio Papa tanquam apocryfa reprobata. to.9. 752. 1.

Euangelij primam prædicationem ſecuta ſunt ſigna, vt prædicatores crederentur à Deo miſſi. to.4. 631. 1.

*Euangelici.*

Euangelicorum odium in imagines. to.12. ex Alano. 2. 2.

Euangelicorum calumniæ in eccleſiam, & Concilium Tridentinum. to.2. ex Alano. 22.

Euangelicorum præceptores crudelitate diſcipulorum abutuntur. to.2. ex Alano 3. 1.

Euangelici Sanctorum inuocationem idololatriam vocant, ſpernunt cultum reliquiarum, miracula putant falſa. to.2. ex Alano. 3. 1; & ſeq.

Euangelicorum falſum martyrium. to.2. ex Alano. 4. 1.

Euangelici nuptias inceſtuoſas conantur defendere. to.2. ex Alano 52. 1.

Euangelica hiſtoria fauet Petri primatui. to.2. ex Pighio. 20. 2; & ſeq.

Euangelicorum doctrina in quibus differat à doctrina Catholicorum? to.18. 618. 2; & ſeq; & 619. 1; & ſeq; & 620. 1; & ſeq; & 621. 1; & ſeq.

*Euariſtus Papa.*

Euariſtus Papa titulos in Vrbe diuiſit præsbiteris, & ſeptem diaconos ordinauit, qui aſſiſterent, & cuſtodirent Epiſcopum prædicantem. to. 4. 215. 2.

Eius epiſtola de ſumma auctoritate Apoſtolicæ Sedis per totum Orbem. to.2. ex Pighio. 95. 1; & ſeq.

*Euchariſtia.*

Euchariſtiæ definitio. to.19. 52. 2.

Eius inſtitutio. to.19. 62. 2.

Euchariſtiæ conſecratio in pane azymo eſt antiquiſſima. to.5. 592. 2; & ſeq.

Euchariſtia vſque ad S.P. Auguſtini tempora paucis dabatur. to.7. 222. 2.

Euchariſtia ſub vtraque ſpecie ſublata fuit laicis propter ſcandala. to.7. 222. 2.

Euchariſtia in Eccleſia Africana in die cœnæ dabatur hominibus poſt prandium. to.7. 222. 2.

Euchariſtiæ qualibet ſpecies continet totum corpus, & ſanguinem Chriſti. tom.7. 223. 1.

Euchariſtiæ ſumptio ſpiritualis, realis, & ſacramentalis, ac ſub altera tantùm ſpecie in Euangelio Ioannis continetur. to.7. 223. 1.

Euchariſtiæ Sacramentum SS. Patrum teſtimonijs demonſtratur. tom. 7. 248. 1; & ſeq.

Euchariſtiæ Sacramentum mille annis non fuiſſe in eccleſia blaſphemarunt Hæretici; quorum mendacium SS. Patrum teſtimonijs conuincitur. to.15. 344. 2; & ſeq.

Euchariſtia ſub vtraque ſpecie iuſtis de cauſis fuit interdicta. to.15. 349. 1.

Euchariſtiæ efficacia. to.3. 743. 2.

Euchariſtiæ ſumptio quam diſpoſitionem requirat? to. 13. 255. 2; & ſeq.

Euchariſtiæ ſumptioni non ſtatim debet ſuccedere comeſtio. to. 13. 256. 1.

Euchariſtia an in ſolo pane confici poſſit? to.3. 13. 2.

Euchariſtia antiquis temporibus ſumebatur à laicis ſub duplici ſpecie. to.4. 3. 1.

Euchariſtia eſt myſterium myſteriorū.to.4.5. 5.

Euchariſtia quomodò ſumebatur in Eccleſia Africana? to.1. 209. 2.

Euchariſtiæ varia præſcripta à SS. Pontificibus. to.1. 382. 2.

Euchariſtiæ materia, & forma. to.18. 353. 2.

Euchariſtiæ immenſa ſunt munera. to.19.52. 2.

Continet verè,non figuratè,carnem,& ſanguinem Chriſti Domini. to.19. 53.1.

Eius figura fuit panis,& vinum Melchiſedech. to.19. 53. 2.

Item agnus Paſchalis. to.19.53.2.

Item manna, quod de cęlo pluit Hebræis. to.19. 53. 2.

*Eugenius III.*

Eugenius III. immunitatem Eccleſiaſticam contra Stephanum Angliæ defendit. to. 1. 563.2.

Pontificatui inſtitutum monaſticum coniunxit. to.1. 471. 1.

Eugenius III. declarat Regem Alphonſum Ducem Portugalliæ. to.4. 345. 1.

Eugenius III. ex Abbate ſimplici Pontifex fuit creacatus. to.4. 485. 77.

*Eugenius IV.*

Eugenius IV. arguitur temere à Morneo.to.8. 461. 2.

Eugenius IV. non fuit hæreſi maculatus. to.8. 166. 1.

Eugenius Papa Eccleſiam Romanam illæſam ab hęreticorum contagione conſeruat. t.1. 359. 1.

Eugenius tranſtulit Concilium Baſileenſe. to.9.474 27.

Nunquam conſenſit decretis Concilij Baſileenſis. to.13. 430.1; & ſeq.

Eugenij literæ in fauorem Concilij Baſileenſis nullius ſunt auctoritatis. to.3. 417. 1; & ſeq.

Eugenius IV. in Concilio Florentino. to.10. 485. 1.

Schiſma,quod fuit tempore Eugenij IV. to.13. 131.2.

Creauit duos Cardinales ex natione Græca. to.3.675. 2.

Iuſtis de cauſis diſſoluit concilium Baſileenſe. to.18.22.

Illius defenſio à calumnia ei illata à Concilio Baſileenſi. to.18. 659.2.

*Eugenius epiſcopus.*

Eugenius Epiſcopus Toletanus ad S. Iſidorum Hiſpalenſem de iudicio Romanorum Pontificum. to.1. 554. 2.

*Euidentia.*

Euidentia eſt duplex; to.3. 328. 13 & ſeq; & 332.2, & ſeq.

Euidentia credibilitatis ad fidem eſt neceſſaria. to.3.335. 2; & ſeq.

*Eulalius.*

Eulalij ſchiſma contra Bonifaciū.to.6.364.1.

Non fuit Epiſcopus Alexandrinus, nec Carthaginenſis to.6. 364. 1.

*Eunuchus.*

Eunuchus Reginæ Candacis non erat gentilis, ſed proſelytus. to.3. 805. 1.

*Euphemia.*

Euphemiæ miraculum. to.10. 19. 1.

*Euphrates.*

Euphrates Colonienſis Epiſcopi appellatio, & damnatio. to.6. 104. 2.

*Euſebius Papa.*

Euſebij Græci electio in Romanum Pontificem. to.2. 775. 2.

*Euſebius Epiſcopus Dorylenſis.*

Euſebius Dorylenſis Epiſcopus in Synodo Chalcedonenſi conqueritur de occiſione S.Flauiani. to.6. 143.1.

Euſebius Dorylenſis accuſat Eutychetem, & Neſtorium. to. 6. 370. 1; & to.3. 637.1.

Fuit ex integro reparatus. to.6.407.1.

Euſebij Dorylenſis appellatio. to. 6. 407. 2; & 531. 2.

*Euſebius Nicomedienſis.*

Euſebius Nicomedienſis, à quo orta fuit factio Euſebiana. to.6. 139. 2.

Euſebiana factio non excluſit appellationes ad patriarcham, & ad Papam. to.6. 158. 1.

Euſebianæ factionis epiſtola ſceleſtiſſima. to.6. 172. 2.

Euſebianæ factionis epiſtola in Philippo-Politano conuentu. to.6. 190. 2.

Euſebianæ factionis in Iulium Papam Pontificem. to.6. 131. 1.

Euſebiana factio degradat Gaudentium Naiſſitanum. to.6. 125. 1.

Negauit appellationes Romanas. to.18. 12. 2.

Euſebiana factio Antiochiam proceſſit. to.6. 128. 1.

Euſebiana factio teſtimonio Sardicenſis Concilij conuincitur. to.6. 130. 2.

Euſebiana factio Eccleſiæ Monarchiam impugnat, & Ariſtocratiam tentat inducere. to.6. 128.1.

Euſebiana factio conitauit non admittere S.Athanaſium. to.6. 131. 1.

Euſebianæ factionis diſputatio cum Hoſio, & fuga, & ſententia circa patriarchas autocephalos, & ſententia in Iulium Papam. to.6.131. 1.

Euſebiana factio an voluerit ſua decreta retractari per Oecumenicam Synodum? to.6. 186. 1.

Euſebiana factio numquam negauit appellationem ad patriarcham, aut ad primatum authocephalum. to.6. 190. 2.

Euſebiana factio voluit ſolas Synodos patriarchalas eſſe inappellabiles. to.6. 190. 2.

Euſebiana factio appellantes Romam detrudebat in carcerem. to.6.154. 1.

Euſebiana factio appellationes Romanas priùs admiſerat. to. 6. 139. 2.

Euſebiana factio iterum vocatur Romam à Iulio Papa. to.6. 187.1.

Euſebianæ factionis molimina apud Iulium Papam in cauſa Piſti. to.6. 139. 1.

Euſebiana factio quomodò eruperit? to.6. 523.2.

Euſebiana factio voluit Eccleſiæ regimen eſſe Ariſtocraticum in tribus æqualibus patriarchis,non monarchicum in vno tantùm Romano Pontifice. to.6.528. 1.

Euſebiana factio fuit prima hoſtis Romanarum appellationum. to.6. 569. 2.

Euſebiana factio voluit ſententias Orientales eſſe inappellabiles to.6. 587. 2.


Euſe-

Euſebiana factio fatetur fatetur Papam eſſe infallibilem. to. 6. 637. 1.
Euſebius Dorylei Epiſcopus in Phrygia accuſator primus Neſtorij, & Eutychetis damnatus in latrocinio Epheſino Romam appellauit. to. 6. 547. 2.
Euſebiana factio quos damnauerit? to. 6. 537. 1.
Euſebianæ factionis epiſtola fœdiſſima. to. 6. 537. 2.
Euſebiani à Iulio Papa damnati; vbi de cauſa S. Athanaſij. to. 1. 452. 2; & ſeq.
*Euſebius hiſtoricus.*
Euſebio imputatur, quòd voluerit hoc nomen Papa tributum fuiſſe à Concilio Nicæno Pontifici Romano. to. 1. ex Ecchellenſi. 25. 1.
Euſebius hiſtoricus teſtatus fuit ex veteribus Patrum monumentis S. Petrum Romæ fuiſſe. to. 1. ex Ecchellenſi. 47. 2.
Euſebij, & Ruffini comparatio. to. 2. ex Alano. 5. 1.
*Euſtactus hæreticus.*
Euſtacti hæreſis fuit neminem poſſe conſequi à Deo ſalutem, niſi renunciet omnibus diuitijs, & niſi relinquat parentes, & filios, imò & ipſam vxorem. to. 1. 79. 1.
Illius damnatio in Concilio Gangrenſi in Paphlagonia celebrati ſub S. Sylueſtro Papa. to. 1. 79. 1.
*Euſtaſius Epiſcopus.*
Euſthaſius Sebaſtenus epiſcopus appellat ad Liberium, à quo reſtituitur. to. 6. 414. 2.
Euſthaſius reſtitutus redijt ad vomitum. to 6. 414. 2.
*Euthyches hæreſiarcha.*
Euthychetis error vnam in Chriſto naturam ex duabus coaleſcentem admittentis, vt hæreſim Neſtorianam declinaret. to. 4. 356. 2; & to. 6. 377. 2: & 866. 7.
Euthyches appellauit Romam. to. 6. 370. 1; & 376. 1; & 380. 2; & 375. 2; & 377. 2; & 376. 1; & 381. 2; & 383. 1.
Euthyches cur ad Domnum non appellauerit? to. 6. 379. 1.
Euthyches appellauit ad Synodum generalem totius eccleſiæ. to. 6. 381. 2; & 390. 2.
Euthyches fuit Archimandrita trecentorum Monachorum. to. 6. 372. 1.
Euthycherij Thianenſis epiſtola ad Sixtum Papam. to. 6. 408. 1.
Euthychetis error non fuit nouus. to. 6. 382. 1; & 385. 2.
Euthychetis damnatio Synodalis. tomo 6. 370. 1.
Euthyches infamauit de patrocinio Neſtorij. to. 6. 391. 1.
Euthychetis ignorantia, & mendacia. to. 6. 376. 2.
Euthyches iniurijs proſequitur S. Flauianum. to. 6. 372. 2.
Et S. Leonem. 374. 1.
Euthyches fuit auctor tragediæ commotæ in Theodoretum. to. 6. 378. 1.
Euthychetis appellationis inſtrumentum. to. 6. 420. 1.
Euthychetis excommunicatio commutatur in ſimplicem communionis diſſociationem. to. 6. 394. 1.
Euthyches conatus fuit circumſcribere S. Leonem confitens eius infallibilitatem. to. 6. 638. 1.
Euthyches Neſtorij amantiſſimus. tomo 6. 792. 5.
Eutyches damnatus Chalcedone. tomo 1. 86. 1.
Euthychius negauit carnis reſurrectionem. to. 1. 209. 1.
Euthychius Alexandrinus de acceſſu Petri ad Vrbem Romam. to. 1. ex Ecchellenſi. 49. 2.
Euthychij Alexandrini narratio de origine nominis Papæ. to. 1. ex Ecchellenſi. 7. 1.
Euthychetis blaſphæmia à Latrocinio Epheſino approbata. to. 2. ex Pighio. 93. 1.
Euthychetis, & Neſtorij hæreſes, damnationes, & exitus. to. 10. 15. 1; & 47. 1.
Euthyches à Flauiano in Synodo triginta Epiſcoporum damnatur. to. 3. 637. 1.
Euthyches excommunicatus à S. Leone confugijt ad Imperatorem, & Dioſcorum Alexandrinum Epiſcopum. to. 3. 737. 1.
Euthychetis error, & damnatio. to. 16. 62. 2.
Euthychetis damnatio facta fuit in Concilio Chalcedonenſi per Leonis Papæ Legatos. to. 18. 12. 1.
*Excelſa.*
Excelſa quæ dicantur in Scriptura? tom. 12. 461. 2.
*Exceptio.*
Exceptio hæreſis an vulneret titulum Papatus? to. 9. 30. 133.
Exceptio cuiuſcumque delicti an reddat electionem irritam? to. 9. 30. 133
Exceptio hæreſis notoriæ an inualidet Papæ electionem? to. 9. 30. 134.
Exceptio hæreſis notoriæ non ſuſpendit ab adminiſtratione Papatus. to. 9. 30. 135.
Exceptio hæreſis an poſſit opponi, poſtquam concilium eſt congregatum ad diſcutiendum de iuribus Papatus? to. 9. 31. 141.
Exceptio notorij defectus proprietatis obſtat ſpoliato petenti ſe reſtitui. to. 9. 35. 162.
Exceptio, quòd Papa non ſit à duabus partibus Cardinalium electus, vel quòd ſit Iudæus, vel Paganus, vel mulier, &c. an ſit ſufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 111. 91.
Exceptiones aliæ inferentes inhabilitatem iuris poſitiui. to. 9. 112. 93.
Exceptio, quòd electio ſit facta in loco interdicto, an obſtet? to. 9. 112. 94.
Exceptio, quòd Papa ſit notoriè excommunicatus, & declaratus an poſſit opponi? to. 9. 112. 96.
Exceptio excommunicationis inſurgens ex cap. *Licèt* de electione poteſt opponi contra Papam. to. 9. 113. 104.
Exceptio excommunicationis quænam poſſit opponi electo in Papam? to. 9. 114. 109.
Exceptio contra Papam, quòd ſit mulier, vel furioſus, licèt inficiat ius poſſidendi, non tamen poteſt opponi, ſed debet accuſari. to. 9. 114. 112.
Exceptio, quòd Papa ſit electus per impreſſionem, licèt à duabus partibus ſit receptus, an ſit cauſa ſufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 115. 114.
Exceptiones inhabilitatis inſurgentes ex iure poſitiuo, licèt non poſſint opponi poſt electionem; poſſunt opponi ante electionem. to. 9. 115. 115; & ſeq.
Exceptiones, quæ reddunt nullam electionem

Papalem, quæ verò non reddunt. tom. 9. 118. 137.
Exceptiones quænam poſſint opponi electoribus, & electo? to.9.298.150.
Exceptio firmat regulam in omnibus caſibus non exceptuatis. to.9.431.70.
Exceptio firmat regulam in his, quæ aliàs non comprehenduntur ſub regula. tom.9. 432.72.
Exceptiones appellationum ad Papam, to.3. 108.1; & ſeq.
Excipere aliquem ſine fundamento ex ſolis verbis generalibus ſactæ Scripturæ eſt temerarium, erroneum, & hæreticum. to.4. 158.1.

*Excommunicatio.*

Excommunicare eſt effectus iuriſdictionis. to.9.25.107.
Excommunicatio requirit cauſæ cognitionem. to.9.25.107.
Excommunicationis pœna cæteris grauior ex Bellarmino. to.2. ex Adolpho. 74.2; & 102. 2.
Excommunicatio non habet per ſe adiunctam priuationem dominij. to.2. ex Adolpho. 108.2.
Excommunicatio non adimit titulum beneficij; ſed tantùm ſuſpendit ab officio, & perceptione fructuum. to.9.113.105.
Excommunicato ſi conferatur beneficium ab Ordinario, valet. to.9.113.105.
Excommunicationis cenſura vſitata tempore Apoſtolorum. to.12.452.1; & ſeq.
Excommunicati à D. Paulo fuerunt pariter vexati à Diabolo. to.12.454.1.
Excommunicationes latæ à Romano Pontifice aduerſùs Reges,& Imperatores. to.12. 452. 2.
Excommunicatus à Papa nequit recipi à Catholicis in propria domo. to.6.455.2.
Excommunicatio lata cum candelarum extinctione fuit in vſu apud Latinos, non apud Græcos. to.6.681.1.
Excommunicatio lata per inferiorem approbata à Papa dicitur Papalis quoad abſolutionem. to.9.163.10.
Excommunicati à ſuis Prælatis, ſi fidem conſeruent, ad Eccleſiam pertinent, non tamen quoad ſuffragia. to.16.409.1.
Excommunicatus propriè non dicitur hæreticus. to.9.298.151.
Excommunicatus propter ſuſpicionem hæreſis, ſi per annum in obſtinatione perſeuerer, habetur, vt hæreticus. tomo 9. 424. 16.
Excommunicatus per aliquod crimen præter hæreſim, ſi per annum perſeueret in obſtinatione, non habetur, vt hæreticus. to.9. 437. 108.
Excommunicatus perſeuerans per annum incurrit excommunicationem reſeruatam Papæ. to.5.217.1.
Excommunicationem incurrit Clericus ſcienter, & ſponte excommunicatum à Papa admittens ad Diuina officia. to.5. 217. 3; & ſeq.
Excommunicati ob incendium locorum ſacrorum ante denunciationem poſſunt abſolui ab Epiſcopo. to.5.217.6.
Excommunicati propter effractionem, & ſpoliationem Eccleſiarum nequeunt abſolui, niſi à Papa. tomo 5. 217. 6.
Excommunicati non ſunt incendiatores locorum prophanorum. to.5.217.5.
Excommunicationem incurrunt obtinentes literas falſas Papæ. to.5.118.9.
Excommunicati, ſi abſoluantur in mortis periculo, ſi conualeſcant, non recurrentes ad Papam reincidunt. to.5.218.10.
Excommunicati abſoluti in mortis periculo, ſi conualeſcant, intra quod tempus debeant præſentari? to.5.218.11.
Excommunicantur aſſentientes electioni ad aliquod officium Vrbis Romæ. tom. 5. 218. 12.
Excommunicationem Papalem quando incurrant Inquiſitores? to.5.218.13.
Excommunicantur applicantes bona Eccleſiæ Fiſco. to.5.219.16.
Excommunicantur dantes poteſtatem occidendi, perſequendi, & occupandi bona aliena, & qui vtuntur tali poteſtate. to.5. 219. 18.
Excommunicantur Religioſi adminiſtrantes Sacramenta extremæ Vnctionis, Euchariſtiæ, vel Matrimonij ſine licentia Parochi. to.5.219.19.
Excommunicantur Religioſi non obſeruantes interdictum. to.5.220.2.
Excommunicantur Domini temporales cogentes celebrare Diuina officia tempore interdicti. to.5.220.22.
Excommunicantur imponentes taleas Clericis. to.5.221.25.
Excommunicatio Papalis quomodò poſſit abſolui per bullam Cruciatæ? tom.5. 221. 26.
Excommunicatus an poſſit abſolui extra confeſſionem? to.5.220.27.
Excommunicatio quando poſſit abſolui abſque eo, quòd abſoluantur peccata? to.5. 222. 30.
Excommunicationes Papæ reſeruatæ in Extrauagantibus. to.5.223.1; & ſeq.
Excommunicatio prima in bulla Cœnæ Domini. to.5.238.1,
Excommunicati vitandi ſunt ex ſententia S.P.Auguſtini. to.5.708.2; & ſeq.
Excommunicati ab vno Epiſcopo debent haberi pro excommunicatis ab alijs Epiſcopis. to.7. 280.2; & ſeq.
Excommunicationem contentam in Can. *Si quis* quinam incurrant? to.5.195.5.
Excommunicationem in hoc Can. contentam non incurrunt non baptizati non habentes vſum rationis. to.5.196.6; & ſeq.
Excommunicationem non incurrunt patres percutientes filios, neque præceptores percutientes diſcipulos; neque percutientes per iocum, non ex odio, aut ex inimicitia; neque percutientes leuiter ita, vt percuſſio non pertingat ad peccatum mortale; nec pueri clerici impuberes ſeſe percutientes; nec ſecuto effectu; nec conantes, vel impetum facientes non ſecuto effectu. to.5.196. 7; & ſeq.
Excommunicationem incurrunt furantes crumenam per vim, vel per fraudem clerico. to.5.199.17.
Excommunicationem incurrit venenum præbens. to.5.199.18.
Nouiter imponentes, vel augentes gabel-

las,

las, aut pedagia excommunicantur in Bulla Cœnę Domini. to.5.283.1t2.

*Exempla.*

Exemplis non eſt iudicandum. tom. 9. 450. 184.

Exempla, & chronicæ deficiunt, vbi deſunt auctoritates. to.9.431.65.

*Exemptiones.*

Exemptiones ſubordinationis alteri ſine cauſa conceſſæ malæ ſunt. to.4.59.1;& ſeq.

Exemptionem à iure, & iuriſdictione Epiſcopotum ſolus Papa poteſt concedere. to. 4. 521. 16t.

Exemptus, vt ſuæ exemptioni poſſit renunciare, ſolus Papa poteſt concedere. to. 4. 522. t72.

*Exercitia.*

Exercitia iuriſdictionum quamuis ſint ſeparata; attamen vterque gladius fuit apud Petrum. to.9.617. 10.

Exercitium ſupremæ poteſtatis Petri. to. 3. 809. t.

Exercitium iuriſdictionis eſt fructus, qui competit poſſeſſori. to.9. 44. 246.

*Exercitus.*

Exercitus ſine Duce nihil poteſt; ita eccleſia ſine Paſtore. to.10. t45. 1.

*Exitus.*

Exitus infęlices inimicorum Sedis Apoſtolicæ. to.10. 12. t; & ſeq.

*Experientia.*

Experientia ſupplet illiteraturam. to.9. 128. 7.

*Expoſitio.*

Expoſitio ſacræ Scripturæ vnanimiter facta à ſanctis Patribus eſt verus ſenſus Scripturæ, & tollit omnem ambiguitatem credendi. to.4. 164. 18t; & ſeq.

*Extenſio.*

Extenſio de vno caſu ad alium non fit in materia iuriſdictionis. to.9. 233. 66.

*Extorquere.*

Extorquentes pecuniam pro prætextu S. Officij quomodò puniendi? tomo 5. 219. 15; & ſeq.

*Extractum.*

Extractum nequit extendi plus, quàm principale, à quo fuit extractum. tomo 9. 397. tt.

*Extrauagantes.*

Extrauagantes probantes eccleſiæ primatum eſſe in Romano Pontifice. tom. 1t. 321; & ſeq.

*Extrema vnctio.*

Extremæ vnctionis inſtitutio quando facta fuerit? to. 19. 62. 2.

Extremæ vnctionis definitio, materia, & forma quænam, & qualis ſit? tom. 19. 57. 1; & ſeq.

Extremæ vnctionis materia, & forma. to.t8. 354. 1.

Inſtituta fuit à Chriſto Domino. tom.t9. 57. 1.

Eius miniſter eſt Sacerdos. to.t9. 57. 1.

Fuit figurata in lege veteri in vnctione Azaelis in Regem Syriæ, & Eliſęi in prophetam. to.t9. 57. 2.

Eſt verum Sacramentum nouæ legis. tom. t9. 57. 2.

*Ezechias Rex.*

Ezechias confringendo ſerpentem æneum quid figurauerit? to.12. 184.t; & ſeq.

*Ezechiel Propheta.*

Ezechielis quadriga. to.8. 102. t; & ſeq.

*Ezidus.*

Ezidus Rex Arabus à Iudæo quodam deceptus ſacras Imagines à templis dextaxit, & morte fuit punitus. to.3. 641.t.

Ezidi filius occidit quendam Iudæum. to.3. 641. t.

# F

FABIANVS PAPA.

Fabianus poſt Antheri Papę mortem venit Romam, & mirabiliter columba è Cœlo veniente, & ſuper eius caput inſidente fuit electus. to.10. 70. 2.

Fabianus Papa excommunicauit Philippum Imperatorem ob publica peccata. tom. 12. 588. t; & to.9. 691. 2.

Fabianus Papa præcepit Epiſcopis Orientalibus, vt ſingulis annis nouum Chriſma conſecrarent. to.20. 329. 6.

Fabianus ex agro ad Solium pontificale fuit euectus. to. 10. 70. 2.

Fabianus confirmauit Concilium Africanum contra Priuatum hæreticum. to. t. 83. t.

Excommunicauit, & infamia notauit Priuatum hæreticum. to.1. 83. 1.

Appellationes Epiſcoporum Sedi Apoſtolicæ conceſſit. to.t. 94. 2.

Conceſſit, vt cauſa priùs tractetur, vbi commiſſum fuit delictum. to.1. 94. 1.

*Fabula.*

Fabula Synopſis Dorothei Tyrenſis numerantis eunuchum Reginæ Candacis inter ſeptuaginta duos Diſcipulos, inter quos poſuit etiam Iuniam, quæ tamen fuit fœmina. to.17. 209. 1.

Fabula de Carolo Magno; & Concilio Francofordienſi. to.2. ex Alano. 2. 2.

Fabula Ioannis Papiſſæ. to.8. 758. 1; & 761. t; & ſeq; & to.1. 573. 2; & to.2. ex Alano. 16.2; & ſeq.

An ſit recenſenda in ſerie Romanorum Pontificum? to.10. 289. 2; & ſeq.

*Facinus.*

Facinori manifeſto, qui deſiuit obuiare, non caret ſcrupulo ſocietatis occultæ. tom. 9. 126. 175.

*Factum.*

Factum à maiori parte, an, & quomodò valeat? to.9. 219. 36.

Valet etiam in Concilijs vniuerſalibus. to.9. 220. 39; & 40.

Facta in Concilijs dicuntur facta ſuggeſtione & inſtinctu Spiritus Sancti. to.9. 227. 10.

Factum de longinquo, & intricatum excuſare, quomodò intelligendum? to.9.391.24; & ſeq.

Factum à Papa dicitur factum à Sede Apoſtolica. to.9. 460. 48.

Faciens contra legem non debet gaudere beneficio legis. to.9. 428. 46.

Factum concorditer nullo diſcrepante an poſſit derogari omnibus non conſentientibus? to.9. 219. 36.

Facta Cardinalis Legati Papę facta cenſentur. to.9. 260. 32.

*Facultas.*

Facultas data alicui de prouidendo de certis beneficiſs intelligitur data de prouidendo perſonis qualificatis, & idoneis. to.9.355. 11.

Facultas iſta ſem per intelligitur data ſeruatis ſeruandis, & iuris ordine ſeruato. tom. 9. 355. 11.

Facultas Pariſienſis damnauit propoſitiones Marci Antonij de Dominis Pſeudoepiſcopi Spalatenſis de poteſtate eccleſiaſtica. tom. 1. 375. 1; & ſeq; & tom. 16. 529. 2; & ſeq.

*Vid. Pariſienſis facultas.*

*Falſa.*

Falſa ſunt reſpuenda, vera tenenda, dubia tandiu credenda, donec aliud doceat ratio, vel contrarium præcipiat S.R. Eccleſiæ auctoritas. to.9. 177. 29.

Falſificantes literas Apoſtolicas excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 288. 124; & ſeq.

Quas pœnas falſificatores vltra excommunicationem incurrant? tom. 5. 290. 130; & ſeq.

Falſificate per ſe, vel per alium. tom. 5. 292. 136; & ſeq.

Mandantes, vel conſulentes falſificari literas Apoſtolicas an incurrant excommunicationem in Bulla Cœnæ Domini? to.5.292. 135; & ſeq.

Falſificantes literas Epiſcoporum an excommunicationem incurrant? to. 5. 295. 143; & ſeq.

*Fama.*

Fama quid ſit? to.3. 107. 2.

Fama eſt illęſæ dignitatis ſtatus vita, & moribus comprobatus. to.3. 107. 2.

Famæ priuatio vocatur infamia. to. 3. 107. 2.

Fama aliquando accipitur pro gloria, & eſt alicuius dicti, vel facti magni frequens fama cum laude. to.3. 107. 2.

Fama poteſt reſtitui à Principe, & à Senatu, & ab Eccleſia. to.3. 107. 2.

*Fames.*

Fames Act.11. deſcripta contigit anno Claudij Imperatoris. to.17. 230. 2.

Fames, quam refert Ioſeph de antiquitate, euenit anno quinto Claudij, non quarto, vt volunt Euſebius, & Oroſius. to.17.230. 2.

*Fautor.*

Fauendum eſt maxime Eccleſiæ vtilitati. tomo 18. 208. 1.

Fauens ſcienter rebellibus Papæ, & Eccleſiæ eſt rebellis. to.3. 58. 2.

Fauentes hoſtibus Chriſtianæ Religionis incidunt in excommunicationem. to.5. 304. 176.

*Fauores.*

Fauores Diuini in Principes Romano Pontifici fauentes. to.10. 110. 1.

Fauor Diuinus Romanis Pontificibus præſtitus Leoni, & Vrbano IV. to.10. 73. 2.

Item Leoni III; & IV; & Alexandro III. to.10. 73. 2; & ſeq.

*Fauſtinus.*

Fauſtini Epiſcopi Potentini, ac presbiterorum Philippi, ac Aſſelli Africanorum acta. to.6. 335.2.

Fauſtinus non præſedit Synodo Africanæ? to.6. 339. 1.

Fauſtini Lugdunenſium Metropolitæ epiſtola ad Cyprianum in cauſa Martiniani Arelatenſis, quem non eſt auſus iudicare. to.6. 99. 2.

Fauſtini presbiteri Africani appellatio ad Zoſymum Papam. to.19. 595. 2.

*Fauſtus.*

Fauſti Regienſis opuſcula apocrypha declarata fuerunt à Gelaſio Papa in Concilio Romano. to.15. 550. 2; & ſeq.

Eius ſententia proſcripta fuit in Concilio Arauſicano. to.15. 552. 2; & ſeq.

*Fauus.*

Fauus mellis iuxta Bedam Diuinitatem in humanitate ſignificat. to.4. 7. 2.

Iuxta S. Gregorium Nyſſenum ſignificat Paſcha, quod cum amaritudine olim edebatur, poſt Reſurrectionem dulcedine conditum repręſentatur. to.4. 7. 2.

*Fælicianus.*

Fæliciani Ninguardę egregium argumentum demonſtrans Papam non eſſe Antichriſtum. to.1. 573.1.

*Fæliciſſimus.*

Fæliciſſimus Afer appellauit ex Concilio III. Africano ad Papam Cornelium. tom. 18. 22. 2.

*Fęlix I. Papa.*

Fælix I. Papa Martyr quo tempore vixerit, & quo anno mortuus fuerit? to.3. 725. 2.

Succeſſit Dionyſio. to.10. 383. 2.

Eius epiſtola ad vniuerſos Galliarum Epiſcopos appellantes ad Apoſtolicam Sedem. to.3. 775. 1.

Altera ad Benignum, in qua proteſtatus fuit cauſas dubias, & maiora negotia terminanda eſſe ab Apoſtolica Sede ex traditione Apoſtolorum, qui eandem Sedem Apoſtolicam docuerunt. to.10. 317. 2.

Docuit Eccleſiam Romanam eſſe matrem omnium Eccleſiarum, & per Dei gratiam à tramite Apoſtolicæ traditionis nunquam deuiaſſe, nec hæreticorum nouitatibus deprauatam vnquam ſuccubuiſſe, ſed vt in exordio fidei normam accepit ab Apoſtolorum Principibus, qui illam fundarunt, illibatam vſque ad Mundi finem eſſe remanſuram. to.10. 317. 2.

Alia epiſtola ad Paternum, in qua ius appellandi Romam ex omnibus totius Orbis Eccleſijs aſſeruit. to.10. 317. 2.

*Fælix II.*

Fælix II. adhuc viuente Liberio ex Vrbe Roma ab Arianis fuit intruſus. tom. 6. 647. 1.

Fælicis, & Liberij diſſenſio circa Pontificatum deſcribitur. to.8. 155. 2.

Fælix II. Arianiſmi fuit accuſatus à Centuriatoribus. to.8. 441. 1; & ſeq.

Viuente Liberio non fuit verus Papa; mortuo tamen Liberio fuit acceptatus, tanquam verus Papa, & tunc Arianos eſt perſecutus. to.8. 766. 2; & to.15. 124. 264; & ſeq.

Illius intruſio quomodò facta fuerit? to. 14. 341; & 207. 1; & 441. 2; & ſeq; & tom. 18. 53. 1.

Illius reprehenſio facta à Magdeburgenſibus. to.18. 640. 2; & ſeq.

An fuerit verus, & legitimus Papa? tom.10. 467.

Digitized by Google

467. 2; & to.4. 506. 56; & 810. 51.
Pro defenſione fidei Homouſij contra Arianos martyrio fuit coronatus. tom. 1. 340. 1.
Viuente Liberio nunquam fuit à populo, tanquam Pontifex habitus, ſed tanquam intruſum omnes eum declinauerunt. to.2. ex Pighio. 87. 2.
Priùs fuit Antipapa,& poſtea legitimus Pontifex. to.4. 810. 52.
Non fuit Arianiſmi macula infectus. tom.4. 810. 52.
Liberè quidem cum Arianis communicauit, nunquam tamen fuit Arianus. to.11. 496. 9; & ſeq.
Ab Imperatore in locum Liberij creatus non fuit verus Pontifex, vt cogitarunt Centuriatores, quia teſte D. Hieronymo Arianis communicauit. to.9. 725. 1; & ſeq.
Fælix in ſerie Romanorum Pontificum non ponitur à S. P. Auguſtino, qui poſt conqueſtus fuit plures Canones Nicænos hæreticorum fraude fuiſſe diſperſos. tom. 13. 126. 2.
Excommunicauit Conſtantinum Imperatorem Conſtantini Imperatoris filium ab Epiſcopo Ariano rebaptizatum; & poſtea inobedientem illum declarauit hæreticum. to.4. 35. 2.
Poſt Liberium Damaſus ponitur. tom.9.725. 1; & ſeq.

*Fælix III.*

Fęlix III. Pontifex Romanus ſucceſſit Simplicio. to.10. 284. 1.
Scripſit ad Acacium Patriarcham Conſtantinopolitanum, vt ſuum errorem deteſtaretur. to.7. 165. 2; & to.2. ex Pighio. 111. 2.
Duas epiſtolas ſcripſit ad Fullonem Epiſcopum Antiochenum, vt ſuam hæreſim eiuraret. to.3. 708. 1.
Scripſit Zenoni Imperatori Petrum Fullonem in ſynodali iudicio ſententia anathematis iam fuiſſe condemnatum; adeoque ab eius communione eſſe abſtinendum, & ab Eccleſia expellendum. to.3. 309. 1.
Redarguit acerrimè Petrum Fullonem Antiochenum circa errorem de Trinitatis crucifixione. to.1. 223. 2.
Illius epiſtola enumerans Acacij ſcelera, & continens illius damnationem. tom. 2. ex Pighio. 111. 2; & ſeq.
Poſt mortem Simplicij Papæ ſtatim fuit electus. to.2. ex Pighio. 111. 2.
Illius rigor, & fortitudo in Petrum Fullonem triſagij Cherubinorum corruptorem. to.2. ex Pighio. 120.2.
Anathematizauit eundem Fullonem Archiepiſcopum intruſum. to.3. 490. 2.
Perſuaſit Zenoni Imperatori, vt ſui Anteceſſoris Marciani Imperatoris ſequens veſtigia hæreticam Petri Fullonis tyrannidem euelleret, eumque tanquam Valentini, & Eutychetis Diſcipulum eijceret. to. 13. 199. 2.
Illius epiſtola ad Zenonem Imperatorem pro expulſione Petri Antiocheni ab Eccleſia. to.1. 224. 1.
Altera epiſtola ad Petrum Epiſcopum Antiochenum de non addendo in triſagio: *qui crucifixus eſt*. to.1. 221. 1.
Alia ad eundem, in qua Petrus Antiochenus deponitur, & anathemate percutitur. to.1. 223. 2.
Fælicis Papæ III. ſententia in Petrum Fullonem hæreticum. to.1. 305. 2.
Fælix Papa III. Zenoni Imperatori ab Eutychianis ſeducto ſcripſit. to.1. 305.
Item Petrum Mogum damnauit, & Acacium Conſtantinopolitanum depoſuit. tom. 1. 305. 2.
Fælix Papa III. Eccleſiam Romanam à peſte Sabelliana, & Eutychiana ſeruans Petrum Fullonem à communione fidelium reiecit. to.1. 357.1.
Fælix Papa III.electus eſt Pontifex anno Domini 483. to.3. 696. 1.
Eius epiſtola ad Zenonem Imperatorem ſupplicatoria pro Eccleſia Alexandrina. to.3. 696. 1; & to.10. 329. 1; & ſeq.
Fælix Papa III.docet Papam eſſe infallibilem. to.10. 334. 1.

*Fælix Papa IV.*

Fęlix Papa IV. fuit legitimus Pontifex. to. 8. 779. 2.

*Fælix V.*

Fęlicis V. electio in Concilio Baſileenſi. to.8 773. 2.
Fęlix V. nouem poſt annos renunciauit. to.8. 773. 2.

*Fælix Epiſcopus.*

Fęlix in noua Epiro epiſcopus Romam appellauit. to. 6. 239. 1.

*Fælix Epiſcopus Vrgelitanus.*

Fęlicis Vrgelitani epiſcopi hæreſis. tomo 6. 882. 5.
Fęlicis Vrgelitani, & Elipandi hæreſis damnata. to 10. 361. 2.
Docuerunt Chriſtum Dominum eſſe Filium Dei adoptiuum, non autem naturalem. to. 9. 882. 5.
In Concilio Francofordienſi ad inſtantiam Caroli Magni Imperatoris ſub Adriano Papa congregato tanquam renouantes Arianiſmum fuerunt damnati. tomo 10. 361. 2.

*Fæmina.*

Fœmina, ſeu non baptizatus eſt de fide, quòd non poſſit eligi in Papam. to. 3. 354. 1.
Fœminã ſub nomine Ioannis fabula eſt fuiſſe electam Romæ in Pontificem. to. 4. 485. 82; & to. 1. ex Alano. 16. 2; & ſeq.
Fœminas viris præferri in rebus eccleſiaſticis iuri naturæ repugnat. tom. 17. 519. 1; & ſeq.
Fœminas in eccleſia dominari expreſsè fuit à Chriſto Domino prohibitum. tomo 17. 522. 2.
Fœmina nequit eſſe caput viri, quia nequit eſſe principium generationis. tomo 17. 523. 2.
Fœmineus ſexus imperfectior. to. 17. 522. 2.
Fœmina in virum poſt plurimos annos ſponſalium euerſa. to. 2. ex Pighio. 17. 1.

*Ferdinandus.*

Ferdinandi I. cauſa coram Pontifice. to. 7. 355. 2; & ſeq.
Ferdinando Regi Aragoniæ, & eius ſucceſſoribus donantur Prouinciæ Occidentis ab Alexandro VI; & quare? to. 11. 549. 6.
Ferdinandus ob Saracenos, ſeu Mauros expulſos ex Hiſpania ab Alexandro VI. Rex Catho-

tholicus fuit appellatus : to. 4. 35. 1.

Et ab eodem declaratus fuit Rex Indiarum. to. 4. 35. 1.

*Ferrandus Archidiaconus.*

Ferrandus Archidiaconus Eccleſiæ Carthagi-nenſis retulit S. Fulgentio quæſtiones de baptiſmo Æthiopis. to. 6. 365. 1.

Idem ſcripſit vitam S. Fulgentij, & creditur auctor Breuiarij canonum. to. 6. 365. 1.

*Ferrariæ Princeps.*

Ferrariæ Principis Eſtenſis laudes. to. 6. 18, 53.

*Ferrarienſe Concilium.*

Ferrarienſe Concilium an fuerit verum, & legitimum? to. 6. 17. 51.

Ob peſtem ingruentem fuit translatum Florentiam. to. 10. 431. 1, & ſeq.

*Feſtum Corporis Chriſti Domini.*

Feſtum Corporis Chriſti Domini inſtitutum fuit ad Vrbano IV. occaſione miraculi Vulſinis in Diœceſi Vrbeuetana patrato, vbi cùm Sacerdos peracta conſecratione dubitaret de præſentia Corporis Chriſti Domini, ſtatim ſanguis viuus ex hoſtia manauit. to. 15. 346. 2.

Feſti Corporis Chriſti Domini officium compoſitum fuit à Diuo Thoma. to. 15. 346. 2.

*Feſtum Conceptionis.*

Feſtum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis ritè celebratur ab Eccleſia. to. 8. 672. 2.

Quomodò celebretur à Græcis? to. 8. 703. 1.

*Fictio.*

Ficti pœnitentes damnantur. tomo 4. 813. 71.

*Fideles.*

Fideles ſoluentes tributa infidelibus an incidant in excommunicationem Bullæ Cœnæ? to. 5. 300. 169.

Fideles reuelantes ſecreta Principum Chriſtianorum infidelibus vel per ſe, vel per alium incidunt in excommunicationem Bullæ. to. 5. 302. 172.

Auxilium, conſilium, vel fauorem quibuſuis modis præſtantes infidelibus excommunicantur. to. 5. 303. 174; & ſeq.

Fideles fauentibus hoſtibus Chriſtianæ Religionis contra Regem Chriſtianum incidunt in excommunicationem. to. 5. 304. 176.

Suadentes, vt bellum moueant Chriſtianis ſecuto effectu excommunicantur. tom. 5. 304. 177; & 178.

Conſentientes, vel quomodocumque adiuuantes eos, qui deferunt infidelibus aliquod in damnum Chriſtianorum, excommunicantur. to. 5. 305. 180.

Deferentes merces ad infideles cum priuilegio Pontificis extra tempus belli. tomo 5. 309. 186.

Fideles deferentes merces cum priuilegio Principis incurrunt excommunicationem. to. 5. 310. 188.

Fideles quæ debeant recipere ex Synagoga? to. 13. 154. 2.

Fideles omnes petentes admitti ad Concilium, ſi admittendi eſſent, quæ mala ſequerentur? to. 13. 494. 1.

Fideles tantùm componunt Eccleſiam ex PP; & Concilijs. to. 16. 258. 2; & ſeq.

Fideles qui ſint, ex quibus Eccleſia conflatur ex Apoſtolo? to. 16. 260. 1; & ſeq.

Fideles intra ouile Chriſti Domini exiſtentes quid agere debeant, vt ſanctam vnitatem conſeruent? to. 16. 406. 2; & ſeq.

Fidelibus monita quædam data pro ſeruanda Pontifici obedientia, & hæreticorum telis eludendis. tom. 16. 421. 2; & ſeq; & 425. 2; & ſeq.

Fidelium vniuerſitas duos ordine in generali complectitur, ſcilicet Clericorum, & laicorum. to. 9. 665. 2.

Fidelium vniuerſitati nihil auctoritatis conuenit in Eccleſia Catholica. to. 2. ex Pighio. 166. 1; & ſeq.

Fidelis populus quare habeat conſenſum in electionem miniſtrorum Eccleſiæ, numquam tamen ius? tom. 3. 514. 2; & 515; & ſeq.

Fideles mulieres tempore Paſſionis Chriſti Domini. to. 3. 559. 1; & ſeq.

Fideles cur à D. Petro cauſam conuerſionis gentium petierunt? to. 3. 815. 1.

Fideles quare non dicantur à D. Petro Petriani, licèt Petrus ſit præcipuum fundamentum Eccleſiæ? to. 3. 909. 1; & ſeq.

Fideles omnes tenentur Eccleſiæ neceſſitati ſuccurrere, & quomodò? to. 4. 698. 34.

Fideles eruditi etiam laici an ſint legitimi iudices ad Concilia vocandi? to. 4. 701. 49; & ſeq.

Fideles per fidei lumen ſine Paſtoris perſpicacitate ſanam à ſuſpenſa doctrina an diſcernere poſſint? to. 4. 132.

Fideles non omnes ſunt ſpirituales. tom. 4. 802. 154.

Fidelis particularis etiam prudentiſſimi iudicium non habet erga alios vim coercitiuam. to. 4. 802. 155.

*Fides.*

Fides eſt primum, & ſupremum fundamentum, quod nemo poteſt mutare. tom. 7. 752. 2.

Fides obligat nedum ad actum internum, ſed etiam externum. to. 15. 114. 181; & ſeq.

Solùm amittitur per hæreſim internam. to. 15. 114. 189.

Fides meliùs propagatur per Papam, quàm per Concilium. to. 18. 22. 2.

Fides eſt, per quam ad Chriſtum Dominum ingredimur, & iugum legis excutimus. to. 18. 326. 2.

Fides eſt vna, quamuis ſint plura credibilia; quia hæc reducuntur ad vnum. tom. 19. 131. 1.

Fides nititur fundamento reuelationis. to. 13. 148. 2; & 149. 1.

Fidei deſcriptio facta à D. Hieronymo ad Damaſum. to. 13. 250. 1.

Fides, & defenſio Sedis Apoſtolicæ eſt principium certiſſimum indubitatę veritatis, & fide credendorum probatur. to. 13. 276. 1.

Fides ſine operibus mortua eſt. tomo 16. 407. 2.

Sola ſine operibus non ſufficit ad ſalutem. to. 16. 407. 2; & ſeq.

Fides, & humana inueſtigatio quare inter ſe opponantur? to. 16. 408. 1.

Fidem qui perdit, non habet vltra, quòd perdat. to. 9. 197. 17.

Fidem in Beata Virgine ſola permanſiſſe tempore Paſſionis, & nihilominùs fuiſſe

etiam

Digitized by Google

etiam in Apoſtolis quomodò intelligendum? to.9. 197. 21.
Fidem poſſibile eſt remanere in vno ſolo. to.9. 203. 65.
Fides eſt ſimplex, & incorruptibilis. tom.9. 216.9.
Fides antiquitate, conſenſu, & vniuerſitate commendatur. to.1. 238. 2.
Fides noſtra non ſtat in ſapientia hominum, ſed in virtute Dei. to.6. 3. 4.
Fides multùm paſſa eſt in Oriente propter hæreſim Arij. tom. 8. 399. 1; & tom.13. 251.2.
Fidem violat, qui agit aduersùs Eccleſiam. to.3. 21. 2.
Fides quare vna, & quot modis intelligi poſſit? to.3. 203. 2.
Fides in Chriſtum Dominum non eſt cauſa obtinendi Pontificatum. to.3. 812.1.
Fidei firmitas tota conſiſtit in Sede D.Petri. to.3. 858. 2.
Fides eſt principium vitæ ſpiritualis; quia ſine fide non poſſumus placere Deo. to.4. 77. 2.
Dubius in fide eſt infidelis. to.4. 85. 1.
Fides prædicatur in vniuerſo Orbe ex Diuo Paulo ad Rom. to.4. 167. 2.
Fides licèt pertineat ad omnes, non tamen fidei directio. to.4. 703.73.
Fide, quæ per charitatem operatur, victores fuerunt fideles; ſed recti ab vno capite, ſcilicet Pontifice. to.4. 642. 1, & ſeq.
Fides pertinet ad fundamentum Eccleſiæ aliquo modo, ſed non ſimpliciter. tom. 4. 744.48.
Fides ſi foret fundamentum Eccleſiæ, adhuc non eſſet caput illius. to.4. 750. 49.
Fidei doctrinam explanare quomodò ſit ſanctificare Chriſtum Dominum? tom.4. 801.148.
Fidem plenam in ratione doctrinæ non faciunt, qui intra Eccleſiam auctoritate non pollent. to.4. 801. 149.
Fidei lumen non ſufficit ad certò diſcernenda inter fidei dogmata. to.4. 801. 151.
Fidei fundamentum maximum Chriſtus Dominus; Petrus verò magnum. tomo 4. 803.163.
Fides aliter reſoluitur in primam veritatem, & aliter in Eccleſiam. to.4. 804. 169.
Fidei orthodoxæ veritas fidelium ſanctitate confirmatur. to.1. 276. 2.
Fidei auctoris ab auctore Canonum differentia. to.1. 253. 2.
Fides Papæ habet modum ſpeciale in ipſius intellectu. to.8. 494. 2.
Fidei articulus: *Communionem Sanctorum*: quomodò ſit intelligendus? to. 8. 556. 2.

*Fidei Auctor.*

Fidei Auctor eſt Chriſtus Dominus. tomo 1. 250.1.

*Fidei obiectum.*

Fidei obiectum quatuor conditiones requirit. to.10. 298. 1.
Fidei obiectum quid ſit? to.3. 632. 1.

*Fides Catholica.*

Fides Catholica ab Eccleſia Romana tanquam radius à Sole, fuit propagata. to.20. 21. 1.
Fidei Catholicę depoſitum cuſtoditum à Romano Pontifice quid ſit? to. 8. 953. 1; & ſeq; & to.1. 184. 2.
Fides Catholica Romæ nunquam defecit. to.14. 554. 1; & to.1. 7.
Fides Catholica in triduo manſit inuiolata in ſola Beata Virgine. to.13. 569. 2.
Fides Catholica Eccleſiæ Romanæ. tom. 4. 167; & ſequen.
Fides Catholica ad ignotas nationes barbaras victis omnibus difficultatibus penetrauit. to.4. 232. 1.
Fides Catholica ex dogmatum ſimilitudine, & identitate comprobatur. to.4. 247.1.
Fidei Catholicæ Reges, Antiſtites, Cæſares ſeruiunt. to.1. 278. 1.
Fides Eccleſiæ Catholicæ indefectibilis ex verbis Chriſti Domini ad Petrum Luc.22. to.4. 167. 2; & ſeq.
Fides Eccleſiæ non eſt in ſapientia hominum, ſed in virtute Dei. to.9. 196. 8; & 16.

*Fides Diuina.*

Fides Diuina habet intrinſecam repugnantiam cum falſitate. to.7. 731.2.
Fidei Diuinæ fructus. to. 18. 303.2; & ſequen.
Fidei Diuinæ lumen ducit ad Eccleſiam. to.18. 304.2.
Fidei Diuinæ lumen peccatis obſcuratur. to.18, 305. 2; & ſeq.
Fides Diuina abſtrahit ab obiecto particulari. to.3. 486. 1.
Fides Diuina qualiter pendeat ab Eccleſia? to.4. 804. 168.

*Fidei dogmata.*

Fidei dogmata ſunt certa, quia Papa ſic definiuit, quomodò intelligendum? tom.9. 711.1.
Fidei dogmatum D. Petrus, & ſucceſſores conditores. to.1. 250. 1.
Eadem res varijs Pontificum exemplis probatur. tom.1. 250.2.
Fidei dogma eſt hunc numero homioem eſſe verum Pontificem. tom.8. 233. 1; & ſeq; & to.10. 171. 1; & to.20. 379. 1; & ſequen.
Eſt dogma Catholicum Papam eſſe caput Eccleſiæ. to.10. 21. 2.

*Fides Dæmonum.*

Fides Dæmonum non eſt meritoria; quia prouenit ex principijs naturæ. tom. 19. 131.1; & ſequen.

*Fidei indefectibilitas.*

Fides neque in capite, nec in ipſa tota Eccleſia vnquam deficit. to. 2. ex Pighio. 82.1.
Fides an tempore Paſſionis Chriſti Domini in ſola B. Virgine manſerit? to.3. 559. 1; & to.4. 113.2.
An defecerit in Apoſtolis? to.9.197.19.
Fides nunquam defecit. tom.1. 7; & tom.14. 554.1.
Fides Eccleſiæ indefectibilis. tomo 16. 263. 1.
Fidei firmitas, & vnitas. to.8.183.2.
Fides Petri non deficiet, quia Chriſtus Dominus hoc petijt. to.10. 25. 1.

*Fidei integritas.*

Fidei integritas non ſolùm conſiſtit in Scripturis, ſed etiam in Diuinis traditionibus, & definitionibus Conciliorum. tomo 8. 571. 1.

*Fidei profeſſio.*

Fidei profeſſio de poteſtate Sedis Apoſtolicæ extracta à Concilijs Oecumenicis primorum quinque ſæculorum. to. 11. 6. 1.

Fidei profeſſio in extremo vitæ PP. Conſtantinopolitanorum. to. 1. 163. 2.

Fidei profeſſio Eliæ Patriarchæ Babylonis. to. 1. 167. 1.

*Fidei formula.*

Fidei formula à Paulo V. Patriarchæ Babylonico miſſa. to. 1. 110. 2; & ſeq.

*Fidei propoſitio.*

Fidei propoſitio duplex. to. 8. 234. 2.

Fidei propoſitio nequit variari. to. 8. 242. 1.

Ad fidem dupliciter aliquid poteſt ſpectare. to. 8. 266. 2.

De fide aliquid poteſt eſſe dupliciter, vel per ſe primò, immediatè, & formaliter, vel per ſe ſecundariò, mediatè, & virtualiter. Primum eſt, quòd per aſſenſum fidei immediatè attingitur tanquam reuelatum; ſecundum, quòd per illationem ex propoſitione de fide attingitur. to. 9. 772. 2.

Hæc propoſitio eſt de fide, & de fide eſt hanc propoſitionem eſſe de fide multùm diſtant. to. 9. 772. 2.

Ad declarandam propoſitionem de fide non vtimur diſcurſu rigoroſo, ſed applicatiuo, ſeu explicatiuo; vnde aliqua propoſitio poteſt eſſe de fide immediatè, quamuis vna ex præmiſſis non ſit de fide. tomo 9. 773. 2.

Fidei propoſitiones diuerſo modo admiſſæ, & non admiſſæ non à Pontificibus Romanis ſecundùm diuerſas circunſtantias, & explicationes. to. 1. 252. 2.

De fide eſt Papam hunc numero eſſe verum Papam. to. 8. 704. 1; & ſeq; & 706. 1; & ſequen.

Item eſt obiectum fidei Papam hunc eſſe verum Papam, & Chriſti Domini Vicarium, & caput Eccleſiæ. to. 15. 89. 207; & ſeq.

Item de fide eſt ſaltem ſecundariò Papam hunc numero eſſe verum Chriſti Domini Vicarium. to. 8. 777. 2.

Item eſt immediatè de fide Papam hunc numero eſſe caput viſibile Eccleſiæ. tom. 12. 601. 1.

Item eſt de fide Papam eſſe in Eccleſia. to. 8. 240. 2.

Item redditur de fide ſolùm per auctoritatem, & conſenſum ſolius vniuerſalis Eccleſiæ Papam hunc numero eſſe verum Pontificem. to. 10. 276. 1.

Item eſt de fide, quòd Papa Innocentius XII. nunc regnans ſit verus Papa. tomo 9. 729. 1.

Item eſt immediatè de fide Papam hunc numero eſſe caput viſibile Eccleſiæ; ſicuti hanc numero Eccleſiam eſſe Chriſti Domini Sponſam. to. 12. 601. 1.

Quomodò ſit de fide Romanum Epiſcopum eſſe Papam? to. 3. 19. 1.

Fidei propoſitio, antequam aliquid de fide credendum ab Eccleſia certum ſit, debet à Sede Apoſtolica proponi. to. 4. 647. 2.

*Fidei controuerſiæ.*

Fidei controuerſiæ à ſolo Papa poſſunt definiri. to. 6. 11. 28.

Fidei prima controuerſia. to. 6. 626. 1.

Fidei controuerſiæ ſemper relatæ fuerunt ad Eccleſiam Romanam. to. 14. 27. 2.

Fidei controuerſiæ, vt plurimùm, damnatæ fuerunt in Concilijs generalibus. to. 20. 537. 1.

Fidei controuerſiarum Iudex eſt ſolus Papa. to. 1. 243. 2; & to. 4. 787. 55; & ſeq; & 791. 98. & 792. 102; & 783; & ſeq.

Fidei controuerſias decidendi auctoritatem non habet Eccleſia, quatenus dicit totum cœtum fidelium. to. 1. ex Tannero. 2. 2; & ſequen.

Fidei controuerſias decidendi facultatem non habent Principes, neque Magiſtratus politici. to. 1. ex Tannero. 3. 13; & 5. 23.

Fidei vera definitio à Romano Pontifice expetenda. to. 2. ex Pighio. 76. 1.

Fidei myſteria in controuerſiam poſſe vocari. to. 12. 194. 1.

In controuerſijs fidei Papa vtitur Conſilio Doctorum. to. 15. 45. 369; & ſeq.

Ad ipſum deferuntur controuerſiæ fidei. tomo 10. 251. 1.

Fidei controuerſiæ ſemper relatæ fuerunt ad Summum Pontificem. to. 12. 590. 2. & ſequen.

Solus eſt ſupremus iudex controuerſiarum fidei, & morum, quod dupliciter poteſt intelligi. to. 3. 827. 1.

Semper agnitus fuit à Concilijs generalibus, vt iudex controuerſiarum fidei. tom. 15. 280. 1.

Ad ipſum deferuntur controuerſiæ fidei definiendæ, vt eſt ſupremus Paſtor, & Epiſcopus Epiſcoporum. to. 15. 293. 2.

In decernendis controuerſijs fidei eſt infallibilis. to. 12. 199. 1; & ſeq.

*Fidei cauſæ.*

Fidei cauſas iudicandi auctoritatem eſſe tantùm penes Eccleſiæ Præpoſitos, & Epiſcopos probatur ex Scriptura, ex figura veteris Teſtamenti, ex vſu, & praxi, & ratione. to. 1. ex Tannero. 6. 32; & ſeq.

Fidei cauſa, idèſt articulus nouiter emergens an ſit ſufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 70. 15.

Fidem committere iudicio vnius periculoſum eſt. to. 9. 175. 18.

Fidem committere arbitrio vnius ſolius periculoſum eſt. to. 9. 204. 71.

Fidei cauſam committere arbitrio illius, quem hæreticum Eccleſia poteſt iudicare, periculoſum. to. 9. 205. 78.

Fidei cauſa nondum deciſa, licèt referatur ad Sedem Apoſtolicam, fallit tamen, vbi eſſet maximum dubium circa fidem; quia Papa tunc non debet decidere, ſed conuocare Concilium generale. to. 9. 205. 78.

Fidei cauſæ definiri non poſſunt abſque Romano Pontifice. to. 6. 599. 2.

Fidei iudicium non eſt priuatæ auctoritatis. tomo 1. 245. 2.

Fidei cauſarum ſupremus Iudex eſt ſolus Romanus Pontifex. to. 4. 787. 55; & ſequen; & 791. 98; & 783; & ſeq.

*Vid. Papa Iudex.*

*Fidei Regulæ.*

Fidei regulæ nihil addi poteſt, vel detrahi. to. 8. 955. 1.

Fidei regula adæquata, ſeu crityrion quid ſit? to. 8. 956. 1.

Fidei regula eſt Scriptura Diuina. tom. 14. 10. 1; & ſequen.
Fidei regula infallibilis eſt Romanus Pontifex, & cur? tomo 19. 24. 2.
Fidei regulæ quænam, & quales ſint? tomo 10. 212. 2.
Fidei regula non poteſt eſſe ſpiritus priuatus. tomo 9. 711. 1.
Fidei regula viua infallibilis an poſſit dari, & quæ ſit? tomo 9. 711. 2.
Fidei regula, à quo accipiat infallibillitatem? to.9. 711. 2.
Fidei regula non poteſt eſſe Rex, vt volunt Hæretici Anglicani. to.9. 713. 2.
Fidei regula eſt ſcriptura, traditio Apoſtolica, & eccleſiaſtica. to.12. 195. 2.
Fidei regula ab eccleſia tradita. to.1. 238. 1.

*Fidei verbum.*

Fidei verbum pacem cum Deo parit; diſcordiam verò cum hominibus. to.18. 325. 1; & ſeq.
Fidei verbum reddit Deo, quod eſt Dei. tom. 18. 326. 1.

*Figura Pontificum.*

Figura Romanorum Pontificum relata Deuteronomij 17. explicatur. to.10. 26. 2.
Figura Romanorum Pontificum fuit ſacerdos antiquæ legis. to.10. 45. 1; & ſeq.

*Figura Eccleſiæ.*

Figura Eccleſiæ fuit ſynagoga. to.1. 4; & to. 4. 733. 17.
Figura Eccleſiæ fuit Nauis Petri, quæ fluctibus fuit concuſſa, ſed non ſubmerſa. to.14. 247. 1; & to.7. 234. 2; & to.3. 246. 1.
Eccleſia fuit figurata in tunica inconſutili Chriſti Domini. to.2. ex B. Ægidio. 64. 1; & to.4. 30. 2.
Figura Eccleſiæ fuit Arca Noe. to.16. 349. 1; & ſeq.
Figuræ variæ Eccleſiæ Catholicæ. to.3. 236. 232.
Figura Eccleſiæ fuit Rachel. to.3. 231. 1.
Figura Eccleſiæ vniuerſalis fuit Eua. tom. 19. 3. 2.
Figura veræ Eccleſiæ fuit Sara; Agar verò Ancilla fuit figura Eccleſiæ ſchiſmaticæ. to.4. 43. 1; & ſeq.
Figura Eccleſiæ fuit ſagena miſſa in mare ex omni genere piſcium congregans. tomo 4. 30. 2.
Figura Eccleſiæ fuit vinea Euangelica. to.4. 31. 2.

*Filius.*

Filius non repugnat, quòd ſit ſuperior matre ſua naturali propter munus, quo in Republica fungitur, ei imperandi to.3. 566. 1.

*Filius Dei.*

Filij Dei tituli. to.16. 192. 1; & ſeq.

*Finis.*

Finis temporalium, & ſpiritualium. tom. 3. 6. 1.
Finis politiæ qui ſit? to.3. 593. 1.
Finis approbationis Religionis qui ſit? to.3. 611. 2.
Finis temporalis poteſtatis qui ſit? tomo 3. 864. 1.
Finis, & vtilitas temporalium poteſtatum quę ſint? to.3. 926. 1.
Finis certa promiſſio importat executionem mediorum. to.4. 805. 173.
Finis poteſtatis Eccleſiæ eſt vita æterna; & finis poteſtatis ſæcularis eſt felicitas temporalis. to.14. 759. 2.
Finis, propter quem fuit conſtitutum vnum caput in eccleſia. to.13. 124. 2.
Finis politiæ eſt pax. to.13. 526. 2.
Finem eſſe regulam, & menſurã omnium ordinatorum intelligendum eſt de fine cuius, non de fine cui. to. 9. 788. 2.

*Finis Eccleſiæ.*

Finis Eccleſiæ primarius eſt vita æterna per fidem, & per bona opera acquirenda. to.7. 279. 2.
Finis eccleſiæ, dum impetit hæreticos, & ſchiſmaticos, eſt, vt eos ad ouile Chriſti Domini compellat reuerti. to.4. 43. 2.
Finis eccleſiæ, dum malos perſequitur, & mala punit, vel prohibet, ne mala fiant, eſt ſalus animarum. to.4. 44. 1.
Finis immediatus ipſius eccleſiæ eſt ſanctificatio animarum; finis verò vltimus, & principalis eſt æterna beatitudo, ad quam omnes ſuos filios ordinat, & dirigit, to.4. 257. 6.
*Vid Eccleſiæ finis.*

*Firmamentum.*

Firmamentum diuidens aquas quid ſignificet? to.3. 188. 2.
Firmamentum cœli figura Eccleſiæ vniuerſalis; duo luminaria figura duarum dignitatum, ſcilicet Pontificalis, & Regalis. to.13. 420. 1.

*Firmiliani.*

Firmiliani Cappadocis ſententia de rebaptizandis. to. 6. 634. 1; & to. 11. 54. 56.

*S. Flauianus.*

S. Flauiani duæ epiſtolæ ad Leonem, in quarum prima poſtulauit confirmari ſententiam latam contra Eutychetem. tomo 6. 386. 2.
In altera petiit confirmationem ſynodi factæ. to.6. 388. 2.
S. Flauiani appellationem S. Leo ſine generali ſynodo potuit retractare, & definire. to. 6. 404. 2.
Eius cadauer in Baſilica SS. Apoſtolorum eſt ſepultum. to.6. 374. 2.
S. Flauiani ſententia à S. Leone confirmatur. to.6. 374. 2.
Eius reuerentia in Eccleſiam Romanam. to.6. 372. 2.
Appellat à Dioſcoro, & illius factione. to.6. 381. 2.
Eius appellatio diſcutitur. to.6. 399. 1.
Cur noluerit ſynodum cogere? to.6. 397. 1.
Percutitur calcibus à Dioſcoro coram tota ſynodo, & moritur. to.6. 399. 2.
S. Flauianus à Romana Eccleſia habitus pro periuro non accepit communionem, niſi ſub vitæ finem. to.6. 199. 1; & ſeq.
Ab Eutychete compulſus ad ſolemnem fidei profeſſionem in ſcriptis. to.6. 373. 1.
Ab eodem accuſatur de hæreſi Neſtorij, & de refutatis duodecim capitulis S. Cyrilli. to.6. 374. 1.
Ad ſolam Eccleſiam Romanam, non ad ſynodum generalem appellauit. to.6. 403. 2.
An cenſuerit per Papalem ſuæ ſynodi confirmationem eſſe abſtinendum à ſynodo generali? to.6. 396. 1.
Eutychetis errores, & omnia ſuæ ſynodi acta expoſuit per literas S. Leoni. to.6. 372. 1.

Profitetur non requiri Concilium generale, ſed ſufficere S.Leonis Sacerdotium ad damnandam hæreſim Eutychetis. to.6. 383.1.
S.Ioannis Chriſoſtomi veſtigia ſequutus fuit; & exercuit patriarchalem poteſtatem in tres Autocephalas diœceſes. to.6. 370. 1.
Carceratus ſimul cum Euſebio à Dioſcoro, & relegatus in Hyperpam Aſiæ inter manus eorum, à quibus in exilium ducebatur, glorioſo fine tranſiuit ad Chriſtum Dominum. to.6. 403. 2.
In cauſa Eutychetis cognouit ius Romanæ appellationis. to.6. 381. 2.
S. Flauianus coactus fuit ſcribere libellum fidei, & ſic de Neſtorianiſmo ſe purgare, to.6. 375. 1.
Poſtulauit confirmationem ſuę Synodi à Sancto Leone, & eius rationes ad remouendum generale Concilium. to.6. 396. 2.
Superordinatus fuit Meletio. to.6. 212. 1.
Renuit venire ad Synodum Capuanam. to.6. 212. 2.
Ab Apoſtolica Sede appellauit ad Synodum. to.6. 212. 2.
Eius appellationem non admiſit Siricius. to.6. 213. 1.
S. Flauiani humilitas, & modeſtia laudata. to.17. 289. 2.
S. Flauianus Patriarcha Alexandrinus repugnante Theodoſio fuit depoſitus à S. Damaſo. to.18. 22. 1.
S. Flauiani perſecutio. to.20. 144. 1.
S. Flauianus ad Leonem Papam appellauit, non ad Imperatorem. to.20. 186. 1.
S. Flauianus à Cornelio Epheſino damnatus à Sede Apoſtolica, tanquam innocens, fuit abſolutus, vt ſcribit Pelagius Papa. to. 9. 800. 2.
S. Flauianus ſcripſit ad Leonem Pontificem de Eutychetis errore. to.3. 653. 1; & to. 1. 147. 1.
Tenor eius epiſtolæ. to.3. 653. 1.
Eius reſponſio ad Leonem Pontificem. to. 3. 353. 2.
S. Flauianus Patriarcha quare Epheſi lætaliter vulneratus? to.3. 556. 1; & ſeq.
S. Flauianus, & Athanaſius prouocarunt à Concilio ad Papam. to.3. 576. 1; & ſeq.
S.Flauiani cauſa à Leone Papa iudicata. to.1. 357. 1.

*Flauitas.*

Flauitas ordinatus Patriarcha Conſtantinopolitanus expectauit conſenſum Epiſcopi Romani. to.6. 188. 1.

*Flauius.*

Flauius Valentinianus Concilium Chalcedonenſe confirmat, & pœnam ſtatuit ſtatutis eiuſdem contrauenientibus. to.9. 12. 19.

*Florentina Synodus.*

Florentinæ Synodi orthodoxa definitio. to.2. ex Pighio. 121. 2.
Florentinæ Synodi diploma pro vnione Eccleſiarum. to.1. 202. 2.
Florentina Synodus I. celebrata ſub Victore depoſuit multos Epiſcopos propter ſimoniam, & fornicationem. to.4. 612. 4.
Florentina Synodus cur fuerit congregata? to.13. 485. 2.
An fuerit legitima? to. 16. 122. 1.
Eius defenſio contra Anonymum. to.16.122. 1; & ſeq.
Congregata fuit propter ſchiſma Græcorum negantium proceſſionem Spiritus ſancti à Filio. to.9. 779; & to.15. 610. 17.
*Vid. Concilium Florentinum.*

*Fomes.*

Fomes peccati quid operetur iuxta Lutherum? to.3. 305. 2.
Fomitem habere eſſe facere malum, non peccatum eſt propoſitio Lutheri. to.3. 307. 1.
Abſurda, quæ ſequerentur, ſi fomes peccati eſſet peccatum actuale? to.3. 307. 2.
Fomes ex vi nominis quid importet? tom. 3. 308. 1.

*Forma.*

Forma celebrandi Concilia generalia quoad conuocandas, & admittendas perſonas. to.13. 495. 1.
Forma ſubſcribendi Concilijs præſcripta Legatis Romani Pontificis. to.13. 503. 1.
Forma ſubſcriptionis Epiſcoporum. tom.13. 493. 2.
Forma ſubſcribendi præsbiterorum Archimandritarum. to.13. 493. 2.
Forma Eccleſiæ militantis deſumpta eſt ab Eccleſia triumphanti. to.13. 287. 2.
Forma conſecrandi Epiſcopos ab Apoſtolis tradita an à Papa, vel à Concilio Sede vacante poſſit mutari? to.9. 174. 13.
Formæ Sacramentorum ſunt ſimpliciter inuariabiles; ſacramentalia autem poſſunt à Papa variari. to.9. 175. 14.
Forma baptiſmi tradita fuit à Chriſto Domino. to.9. 179. 206.
Forma, quam tenet Papa ſcribendi ad ſchiſmaticum. to.9. 405. 55.
Forma abiurationis faciendæ ab hæretico. to.9. 307. 1; & ſeq.

*Formoſus.*

Formoſi Epiſcopi Portuenſis hiſtoria. to. 3. 431. 2.
Formoſi electio in Papam quanuis tumultuaria fuerit, attamen fuit legitima. tomo 8. 768. 1.
Formoſi acta cur fuerint reſciſſa à Stephano Papa, & iterum confirmata à Ioanne IX. to.20. 86. 1; & 424. 2.
Illius degradationis narratio hiſtorica. to.20. 424. 2; & ſeq.
Eius acta verè fuerunt reprobata à Stephano Papa. to.19. 284. 2; & to.18. 53. 2.
An fuerit verus, & legitimus Pontifex? to.18. 652. 1.
Formoſus Epiſcopus Portuenſis fuit degradatus à Ioanne VIII. to. 10. 481. 2.
Contra ipſum inſurrexit Sergius Diaconus; to.1. 11. 1.
Eius cadauer à Stephano VII. proiectum in Tyberim, & à piſcatoribus reportatum in S. Petri Baſilicam ab imaginibus SS. miraculoſè fuit ſalutatum, quo inſigni prodigio Deus illius innocentiam indicauit. tom. 1. 128. 2.

*Formula.*

Formula confeſſionis eorum, qui antiquitus ad fidem veniebant. to.3. 475. 1.

*Fornicatio.*

Fornicatio, & furtum ob nullam cauſam licitè fieri poſſunt. to.3. 13. 2.
Fornicari in Eccleſia, & extra Eccleſiam ſunt peccata diuerſæ ſpeciei. to.3. 234; & ſeq.
Fornicatio ſimplex apud Gentiles nullis legibus

Digitized by Google

bus prohibebatur. tomo 3. 381. 2.
Fornicatio prohibita fuit à Concilio Apoſtolorum. to.9. 503. 56.
*Fortitudo.*
Fortitudo chriſtiana eſt per ordinem ad ſubeundam mortem pro Chriſto Domino. to.18. 160. 2.
*Fortunatus Poeta.*
Fortunati Poetæ carmina circa æqualitatem, & diſcrimen inter S. Petrum, & Paulum. to.4. 128. 2.
*Fortunatus Epiſcopus.*
Fortunatus an fuerit verus, & legitimus Epiſcopus? to.6. 303. 1.
Quomodò fuerit intruſus, & conſecratus? to.6. 304. 1.
Fuit electus Epiſcopus Carthaginenſis ab Hæreticis. to.6. 576. 2.
Fortunati, & Feliciſſimi appellatio Romana quomodò improbata fuerit à S. Cypriano? to.6. 302. 2.
*Forum.*
Fori mixti diſtinctio à foro ſimplici. tom. 2. ex Adolpho. 43. 2; & ſeq.
Quæ crimina debeant deferri ad forum mixtum? to.2. ex Adolpho. 43. 2; & ſeq.
Forum aliud internum, aliud externum à Chriſto Domino fuit inſtitutum, tomo 7. 413. 1; & ſeq.
Forum internum pertinet ad ſolius Dei iudicium. to.18. 671. 2; & ſeq.
Quæ ſiunt in foro conſcientiæ, non ſunt denuncianda in foro contentioſo, & iudiciario, nec adhibendi ſunt teſtes. to.9. 555.
Foro interiori, & exteriori correſpondet duplex poteſtas, & iuriſdictio. to.4. 268. 4.
*Francofordienſis.*
Francofordienſis Synodus quid decreuerit de Romanis appellationibus? to.6. 157. 1.
Illius canones an fuerint à Papa confirmati? to.6. 157. 2.
Approbauit, & ſecuta fuit Eccleſiæ traditiones. to. 1. 189. 1.
Francofordienſis Synodi, & Caroli Magni fabula. to.2. ex Alano. 2. 2.
*S. Franciſcus de Aſſiſio.*
S. Franciſcus fuit fundator ordinis PP. Minorum. to.10. 69. 1.
Proteſtatus fuit Romanum Pontificem eſſe Chriſti Domini Vicarium, & vniuerſalis Eccleſiæ Paſtorem. to.10. 69. 2.
Fuit ſolemniter canonizatus à Gregorio IX. to.4. 112. 2.
Eius regula reformatione non indiget. to. 3. 238. 1; & ſeq.
*PP. Franciſcani.*
PP. Franciſcani an poſſint habere rerum dominium, & proprietatem? to.8. 480. 2; & ſeq.
PP. Franciſcanorum Minorum arma contra Antichriſtum. to.3. 243. 1.
*S. Franciſcus Xauerius.*
S. Franciſcus Xauerius patrauit plura miracula. to.10. 77. 1.
Eiuſdem calamitates propter Deum fortiter toleratæ. to. 10. 77. 1.
Crucem in aquas delapſam cancer illi reportauit. to. 10. 78. 1.
Fuit ſuſcitator plurium mortuorum. to. 10. 78. 1.
Eius corpus mirabiliter ſeruatum illæſum deportatum ad Vrbem Malacenſem illam à contagio liberauit. to.10. 78. 1.
Terremotus conuenlendo Inſulam Mauri illius aduentum ad Vrbem notificauit. to. 10. 78. 1.
Alia plura mirabilia patrauit. to.10. 79. 1.
*S. Franciſcus de Sales.*
S. Franciſci de Sales laudes, & encomia. to.10. 90. 1.
*Franciſcus Rutificaldenſis.*
Franciſcus Rutificaldenſis Epiſcopus Cardinalis Gallus vitæ innocentia inſignis ab Epiſcopatu Claramontano translatus fuit ad Epiſcopatum Rutificaldenſe; & deinde ad Seluadienſem, & fuit Franciæ magnus eleemoſinarius. to.10. 88. 2.
*Francones.*
Francones fuerunt conuerſi à S. Chiliano miſſo à Conone Pontifice Romano, tom. 18. 32. 2.
*Franci.*
Francorum Regum origo fuit è Germania. to.11. 329. 6.
Francorum Regnum quando alienatum fuerit à familia Pharamundi? to. 2. ex Adolpho. 122. 1.
*Fraterculi.*
Fraterculorum hæreſis à Ioanne XII. damnata. to.c. 478. 1.
*Fraterna correctio.*
Fraternæ correctionis præceptum nec difficile, nec impoſſibile eſt. to.13. 587. 2.
*Fraternitas.*
Fraternitas, & maioritas non ſecum pugnant. to.4. 798. 135.
*Fraticelli.*
Fraticellorum, ſiue fratrum de paupere vita aſſerentium perfectam paupertatem Euangelicam conſiſtere in nihil habere de proprio, nec etiam in communi errores. to.12. 318. 2.
Fraticellorum defenſores. tom. 12. 320. 1; & ſeq.
Fraticellorum exceſſus, & graues in Eccleſiam diſcordiæ, & eorum damnatio. to.12. 322. 1; & ſeq.
Fraticellorum alij ſectatores. to. 12. 323. 1; & ſeq.
Fraticellorum hæreſim ſecuti ſunt Ioannes Huſſ, & Wickeff, Lutherus, & alij hæretici eiuſdem ſæculi. to. 12. 324. 2; & ſeq.
Item aliqualiter Ioannes Pariſienſis. tom. 12. 326. 1; & ſeq.
Fraticelli docuerunt auctoritatem Romanæ Eccleſiæ ceſſaſſe à tempore S. Syluestri, & quòd omnes Pontifices excepto Cœleſtino V. fuerunt præuaricatores. to.10. 304. 2.
Fraticellorum hæreſis damnatur. to.10. 422. 1.
Fraticellorum hæreſis montibus Nouariæ extincta. to. 1. 331. 2.
*Fraus.*
Fraus præſumitur in celeritate actus. tom. 9. 334. 161.
Exempla de teſte, & de iudice. tom. 9. 334. 161.
Propter fornicationem quis non præſumitur deliberaſſe. to.9. 334. 162.
*Fridericus I. & II.*
Friderici I. depoſitio. to.7. 509. 1; & ſeq.
Fridericus I. Imperator Alexandri II. pedibus

bus conculcandum ſe proſtrauit in Eccleſia S. Marci Venetorum. to.3.616. 2.
Friderici Imperatoris odium in Eccleſia, & ſchiſma ab eo cauſatum. to.5. 55. 1; & ſeq.
Fridericus pedibus Pontificis ſe humiliauit. to.5. 58. 2.
Fridericus Alexandrum perſequitur, poſtmodum adorat. to.10. 74. 2.
Fridericus Imperator propter obſtinationem fuit à Papa depoſitus. to.9. 424. 15.
Fridericus I. Imperator contra Alexandrum III. conciliabulum Papiæ conuocat paucorum Epiſcoporum. to.1. 10.
Alexander ei reſtitit, & Reges, & Principes catholici pro ipſo ſteterunt. to.1. 15. 2.
A Deo punitur propter ſchiſma, & cum eo promotores ſchiſmatis, quin & ipſe Guido Antipapa. to.1. 16. 2.
Quamuis reſipuerit, tamen miſerè interijt. to.1. 17. 1.
Fridericus Imperator deſtinat Romam Æneam Silnium ad Eugenium Pontificem pro confirmatione in fide Romana. to. 1. 164. 2.
Fridericus Romanorum, & Siciliæ Rex obedientiam Innocentio III. ſpondet, & conditiones in pactis expreſſas pro iuribus Eccleſiaſticis iurat. to.1. 465. 1.
Fridericus in Concilio Lugdunenſi ab Innocentio IV. Imperio priuatur. to.1. 484. 1; & to.18.376.1; & ſeq; & to.2. ex Adolpho. 120. 1; & 119. 2; & ſeq.
Fridericus Imperator quid recepit à Pontifice? to.3. 66. 2.
Friderici II. Imperatoris degradatio inchoata per Gregorium IX; & per Innocentium IV; & per Lugdunenſe Concilium completa. to.6. 491. 2; & ſeq.
Friderici Imperatoris leges contra hæreticos, eorumque fautores. to.1. 317. 2; & ſeq.
Friderici II. hiſtoria. to.11. 345. 1.
Fridericus II. Imperator excommunicatus à Pontificibus à proprio filio extrangulatur. to.11. 350. 2.
Friderici II. depoſitio. to.7. 509. 1; & ſeq.
Fridericus II. fuit primus, qui appellauit à Papa ad futurum Concilium. tom.15. 667. 104.
Fridericus II. excommunicatus ab Honorio. to.4. 36. 1.
Friderici II. Eccleſiæ inimici exitus infœlix. to.10. 115. 2.
Fridericus II. à Gregorio IX; poſtea ab Innocentio IV. Imperio priuatur, & in eius locum Lantgrauius Haſſiæ ſufficitur. to. 9. 671. 1; & 816. 1; & 821. 2.
Friderici II. atrociora delicta enumerantur. to.1. 535. 1.

*Fridericus III.*

Fridericus III. quibus conditionibus Regnum obtinuerit? to.1. 466. 1.

*Fridericus Ænobardus.*

Fridericus Ænobardus ob vexatam Romanam Eccleſiam aquis ſubmergitur. to. 11. 350. 2.
Fridericus Ænobardus Imperio priuatur. to.7. 457. 1.

*Fridericus Auſtriæ.*

Fridericus Auſtriæ Dux priuatur fęudis Imperij, niſi reſtituat bona Eccleſiæ. tom. 7. 513. 1.

*Fructus.*

Fructus à Sacerdotibus populo prouenientes. to.13. 202. 1.
Fructus eſt prior flore electione, & ſonus cantu ex S.P.Auguſtino. to.2. ex B.Ægidio. 3. 1.
Fructus Concilij Tridentini afferuntur contra Vigorium. to.3. 520. 2; & 521. 1.

*Fulbertus.*

Fulbertus Carnotenſis contra Berengarium. to.1. 189. 1.

*Fulcherius.*

Fulcherius Tyrenſis Archiepiſcopus pallium accepit ab Innocentio II. to.6. 278. 1.

*S. Fulgentius.*

S. Fulgentius Ruſpenſis tempore perſecutionis Wandalicæ ex Africa veniens in Siciliam mutauit ſententiam de ducenda in Ægypto vita eremitica ſuadente B. Eulalio Syracuſarum Epiſcopo. to.11. 203. 6.
S. Fulgentius inter Epiſcopos Africæ facilè Princeps Romam venit. to. 12. 71. 1.

*Fundamentum.*

*Fundamenta eius in montibus Sanctis* quomodò ſint intelligenda? to.9.209. 116; & 119.
Fundamentum Chriſti Domini in ſummo eſt, non in imo, vt in fabrica temporali. to. 9. 209. 119.
Fundamentum Eccleſiæ eſt vnicum tantùm, quia idem eſt fundamentum Chriſti Domini, quod eſt Petri. to.9. 210. 131.
Fundamentum dupliciter dicitur. to.13.304. 2.
Fundamentum in ſpiritualibus exiſtit in ſummo. to.13. 305. 2.
Fundamenti primarij non eſt aliud fundamentum, ſecus verò ſecundarij. to.13.305.1.
Fundamenta ſecundaria poſſunt eſſe plura, ſecus principale. to.13. 305. 1.

*Fundamentum Eccleſiæ.*

Fundamentum totius Eccleſiæ eſt Papa per ſingularem clauium prærogatiuam. to.13. 601. 1.
Fundamentum Eccleſiæ dupliciter ſumi poteſt. to.9. 542. 2.
Fundatio Eccleſiæ dupliciter ſumi poteſt, quantùm ad fidem, & profectum virtutum, & quantùm ad poteſtatem iuriſdictionis Eccleſiæ. to.13. 305. 1; & to.9. 542. 2.
Fundare Eccleſiam dupliciter ſumitur. 1. Pro prima, & principali fundatione; ſecundò prout idem ſonat, ac illuſtrare. to.4.603. 169; & 174.
Fundamentum eſſe Eccleſiæ conuenit Chriſto Domino, Petro, & alijs Apoſtolis, ſed diuerſimodè. to.9. 636. 1.
Fundamentum Eccleſiæ quot modis dicatur? to.5. 649. 2.
Fundamentum primarium Eccleſiæ eſt Chriſtus Dominus, ſecundarium verò Apoſtoli. to.15. 323. 1; & to.4. 749. 47.
Fundamenta Eccleſiæ non ſunt plura, licèt pluribus ratio fundamenti conueniat. to.4. 750. 52.
Fundamentum Eccleſiæ eſt pars ſuprema. to. 10. 158. 1.
Fundamentum principale, & primarium Eccleſiæ eſt Chriſtus Dominus, qui illam fundauit; & fundamentum miniſteriale fuerunt Apoſtoli, qui illam propagarunt. to.17.92.1; & ſeq.
Fundamentum Eccleſiæ aliud intrinſecum, quod

quod eſt Chriſtus Dominus, aliud extrinſecum, quod eſt Petrus. to.20.516.1,& ſeq.
*Vid. Eccleſiæ ædificatio.*

*Fundatores.*
Fundatores Ordinum laudati. to. 10. 90. 15 & ſeq.

*Funera.*
Funerum officia ſunt apud Deum meritoria, vt conſtat ex Tobia. to.7.220.2.

*Funiculus.*
Funiculus triplex difficilè rumpitur. tom. 9, 315.19; & 318.43.

*Furor.*
Furor impedit matrimonium carnale. to. 9. 83. 35.

*Fuſſalenſis Epiſcopus.*
Fuſſala quando cœperit habere Epiſcopum? to.6. 324. 1.
Fuit quondam oppidum Parochiæ Hipponenſis, quod manſit pertinax in parte Donati. to.6.324.1.
Fuit à S.P.Auguſtino in Epiſcopatum erecta. to.6. 324. 2.

# G

## GABELLÆ.

Gabella, & pedagia augentes, vel nouiter imponentes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. tom.5.283. 112.
Gabellæ, & pedagij nomina quid ſignificent? to.5.282.111, & ſeq.
Gabellæ, & pedagia licitè ab Imperatore, & Regibus poſſunt nouiter imponi. tom. 5. 283. 113.
Gabellæ, & pedagia poſſunt imponi etiam à Pontifice Romano, & à Concilio generali, & alijs. to.5.185.114; & ſeq.
Taxas, taleas, & alia ſimilia onera imponentes an incurrant hanc cenſuram? to. 5. 287. 122.

*Gayna.*
Gaynæ exercitus ab Arcadio Imperatore fuit deletus. to.1.546.2.
Fuit tyrannus ſubleuatus aduersùs Arcadium. to.1.546.2.
Fuit Arianus, & à Sancto Ioanne Chryſoſtomo Templum Conſtantinopoli pro Arianis poſtulauit. to.1.546. 2.
Inuaſit templum D. Ioannis in Hebdomone, ob quam indignitatem commotus Arcadius ipſum inuaſit. to.1. 546. 2.
Ingrediens templum D. Ioannis fuit deterritus ab Angelorum apparitione.to.1.546.2.
Tandem fugiens per Thraciam Deo vindice fuit ab eo interemptus. to.1. 546. 2.

*Gallia.*
Gallia pars celebris Europæ, ferax fructibus, & clariſſima viris, armis, & literis inſignis, ac linguis plurium nationum, poſt primam Euangelij prædicationem ita fidem chriſtianam amplexa eſt, vt non ſolùm ſemper fuerit obſequentiſſima Romanæ D. Petri Cathedræ, ſed etiam armis aliquando defenderit. to.3.772. 2.
Fuit ſemper Apoſtolicæ Sedi fideliter ſubiecta. tom.6. 94. 5.
Quouſque viguit Romanum Imperium, Apoſtolicæ Sedi fuit obſequentiſſima. tomo 6. 597. 2; & to. 10. 30. 1.
Ab Vgonottis fuit infecta, & peruerſa. to.6. 735.4.
Galliarum Reges à Pipino vſque ad noſtra tempora fuerunt ſemper reuerenter ſubiecti poteſtati Eccleſiaſticæ. to.7. 274. 1.
Galliarum Regno multa priuilegia fuerunt conceſſa à Leone X. in Concilio Lateranenſi. to.18. 12.
Galliarum Reges emittunt iuramentum fidelitatis erga Romanam Eccleſiam in manu Archiepiſcopi Rhemenſis. to.20. 24. 2.
Cladibus cruentiſſimis, ab hæreticis fuit vaſtata. to.1. 333. 2.
Quamplurimi fuerunt martyrio coronati. to.1. 330. 1.
Galliæ Reges ob reuerentiam in Sedem Apoſtolicam fuerunt à Deo pluribus felicitatibus cumulati. to.1. 499. 2; & ſeq.
Ab Archiepiſcopo Rhemenſi debent inungi. to.1. 511. 1.
Vnaquæque Domus in Gallia tempore Caroli Magni Imperatoris ſoluebat D. Petro annuatim ſaltem vnum denarium teſte D. Gregorio. to.4. 216. 2.
Galli abſoluti fuerunt à iuramento fidelitatis à Papa Zacharia. to.13. 464. 1.
Gallia nunquam paſſa fuit, vel permiſit duos eſſe Summos Pontifices in Eccleſia. to. 4. 623. 278.
Galliarum Reges à Varijs Pontificibus Romanis iudicati fuerunt. to. 1. 519.2; & ſeq.

*Gallicanæ libertatis Defenſores.*
Gallicanæ libertatis defenſores potiùs inſidiantur poteſtati ſpirituali Romanorum Pontificum, quàm conſulunt rebus temporalibus Regum. to.15. 677. 114.
Sunt eiuſdem libertatis potiùs mutilatores, quàm defenſores. to.15.668. 105, & 669. 103.
Gallicanæ libertates, quibus aliqui Galli conantur ſe ſubtrahere poteſtati Summi Pontificis, ſunt potiùs ſeruitutes. to.15.666.103.
Galli Nouatores Euſebiana factione ſunt peiores. to.15. 87. 1.
Eorum querelæ circa receptionem Concilij Tridentini. to.3. 524; & ſeq.

*Gallicana Eccleſia.*
Gallicana Eccleſia non pertinet ad Epiſcopum Carthaginenſem. to.6. 11.2;& 235.2.
Gallicana Eccleſia an gaudeat priuilegijs Eccleſiæ Africanæ circa appellationes? to.6. 162. 2.
Nunquam conſueuit feſtinanter ſubordinare Epiſcopos depoſitis. to.6. 95. 1.
Aliter Romano Pontifici, & aliter Epiſcopo Carthaginenſi fuit ſubiecta. to.6. 99.2.
Credidit Sancto Gelaſio aſſerenti Sanctum Athanaſium, Sanctum Ioannem Chriſoſtomum, & Sanctum Flauianum prouocaſſe ad ſolam Sedem Romanam. to.6. 418. 2.
Gallicanæ Eccleſiæ Clerici damnati à ſuis Epiſcopis ad ſynodos nollebant accedere, ſed fraudulenter recurrebant ad Sedem Apoſtolicam. to. 6. 160. 2.
Gallicanæ Eccleſiæ Clerus inferior ſemper Romam appellauit. to.6. 155. 2.
Eius Præsbiteri an poſſint prætermiſſa ſynodo immediatè Romam appellare? tomo 6. 154. 1.


Illius

Illius Concilia prouinciaiia non gaudent facultate ſuprema ita, vt ab ijs Romam non poſſit appellari à Clero inferiori. tomo 6. 156. 2.

Gallicana Eeclefia olim conſtantiſſimè tenuit, quòd nullus Patriarcha, nulla etiam Oecumenica Synodus poſſit definire aliquod dogma fidei abſque Romani Pontificis, & Eccleſiæ Romanæ auctoritate. to. 6. 624. 1; & ſeq.

Gallicana Eccleſia ſemper abundauit doctiſſimis viris teſte Hieronymo. to.6.631.2.

Gallicanæ Eccleſiæ ſententia. to.6. 743. 2.

Gallicana Eccleſia nunquam controuertit Pontifici Romano Ius vocandi Epiſcopos Gallicanos ad ſynodos Romanas. tom.11. 227. 119.

Ad Gallicanas Eccleſias plures prædicatores miſſi fuerunt ab Eccleſia Romana.tomo 1. 256.1.

*Gallicani Epiſcopi.*

Gallicani Epiſcopi à ſuis ſynodi damnati appellarunt ſemper ad Sedem Apoſtolicam. to.6. 87. 2.

An fuerint aliquando exempti à ſynodo Patriarchali Romani Pontificis celebranda in Vrbe Romæ? to.6. 164. 1.

Galliarum primates ſunt Africanis primatibus longè iuniores. to. 6. 235. 2.

Gallicani Epiſcopi ſe excuſarunt à Synodo indicta per Nicolaum primum aſſerentes nullam fuiſſe neceſſitatem illam celebrandi, & ad illam veniendi. to.6. 166. 1.

Suas rationes expoſuerunt per Regem Galliarum. to.6. 166. 1.

Gallicani Epiſcopi damnationes ſuorum collegarum non exequebantur, quando prouocatum erat ab ijs ad Sedem Apoſtolicam. to.6. 202. 2.

Gallicanos Epiſcopos vocari ad Synodos Patriarchales Romani Pontificis eſt conſuetudo vetuſtiſſima to.6. 166. 1.

Semper appellauerunt ad Apoſtolicam Sedem excepto tantùm Hilario. to.6. 92. 2; & 88. 1.

*Vid. appellatio Gallicana.*

Spectant ad Synodum patriarchalem Eccleſiæ Romanæ. to.6. 202. 2.

Galliarum, & Germaniæ Epiſcopis epiſtola commendatitia ſcripta ab Anonymo. tom. 16. 136.2; & ſeq.

Gallicanorum Epiſcoporum profeſſio fidei. to.1. 138.2.

Gallicani Epiſcopi non ſolebant ſuperordinare feſtinanter Epiſcopis depoſitis nouos Epiſcopos. to.6. 95.1.

Semper nouerunt Eccleſiæ Romanæ primatum. to.15. 296. 1.

Nunquam abiudicarunt Pontifici Romano ius vocandi Epiſcopos Galliarum ad Synodos Romanas. to.11. 227. 119.

*Vid. Eccleſia Gallicana.*

*Gallicanus Conſtantinopolitanus.*

Gallicanus Conſtantinopolitanus vnam tantùm naturam ſtatuit in Chriſto Domino, & Beatiſſimam Virginem Mariam vocauit tantùm Chriſtothocon, non Theothocon. to.14. 173. 1.

*Gamalius.*

Gamalius Bagaienſis Epiſcopus Numidiæ Primas coegit Synodum trecentorum, & decem Epiſcoporum. to.6. 240. 2.

Ipſe perſonaliter præſedit Synodo. tom. 6. 240. 1.

*Gangrenſis.*

Gangrenſis Synodi diſſertatio. to.15. 417. 1; & ſeq.

Damnauit Euſtacrum hæreticum aſſerentem neminem poſſe conſequi à Deo ſalutem, niſi renunciet omnibus diuitijs, & niſi relinquat parentes, & filios, imò & ipſam vxorem. to.1. 79. 1.

Fuit celebrata ſub S. Syluestro Papa. tom. 1. 79. 1.

*Gaudentius.*

Gaudentius Naxitanus Epiſcopus fuit degradatus ab Euſebianis. to.6. 125.1.

Ad eius inſtantiam emanarunt Canones Sardicenſes de Romana appellatione. tom.6. 208. 2.

Ampliauit in Illyrico Romanas appellationes. to.6. 201. 2.

Fuit degradatus in Philippopolitano conuenticulo. to.6. 201. 2.

*Gaudentius Abitunenſis.*

Gaudentius Abitunenſis Epiſcopus Wandalis Africam vaſtantibus eum S.Quoduulrdeo, & alijs Epiſcopis, ac Præſulibus fugijt, & in Ciuitate Partenope Monaſterium conſtruxit. to.6. 364. 2.

Fuit primus, qui iecit prima exordia Ordinis Auguſtiniani extra Africam. to.6. 364. 2.

*Gaudium.*

Gaudium magnum mentem alterare præſumitur. to.9. 334. 160.

*S. Gelaſius.*

S. Gelaſij epiſtola ad Fauſtum Magiſtrum de appellationibus. to.6. 367. 1.

S. Gelaſius decreuit, quinam libri ſint Canonici? to.6. 87t. 8; & 156. 2.

Accuſatus fuit à Magdeburgenſibus, & Kemnitio. to.8. 444. 1.

Quinam errores ei fuerint attributi? tom.11. 497. 10; & ſeq.

Illius defenſio. to.7. 684. 1.

Non fuit auctor libri contra Eutychetem. to.7. 684. 10.

Quomodò docuerit Eucharistiam ſub vtraque ſpecie eſſe neceſſariam. to.6. 685. 2; & to. 1. 152. 2.

Damnauit appellationem à Papa ad Concilium. to.11. 422. 1.

Fuit ſucceſſor Fælicis, & deiecit plures Epiſcopos Orientis. to.7. 166. 1; & ſeq.

Excommunicauit Anaſtaſium Imperatorem. to.19. 383. 2.

Docuit Romanum Pontificem eſſe infallibilem. to.10. 334. 2.

Illius teſtimonium de ſubiectione Principum ſæcularium poteſtati eccleſiaſticæ. tom.16. 165. 2; & ſeq.

Quando docuit nullam Sedem magis, quàm primam, teneri exequi conſtituta cuiuſcunque Synodi, quam Eccleſiæ vniuerſalis probaret aſſenſus, locutus eſt de Synodo legitimè congregata, & à Papa approbata. to.9. 804. 15.

Anaſtaſio Imperatori ſignificauit Eccleſiam Romanam eſſe ſine ruga, & macula, & ideo poſſe errantes corrigere. tom. 1. 106. 5.

Fregit

Fregit audaciam Euphemij Patriarchæ Conſtantinopolitani conantis Eccleſiæ vnitatem reſcindere. to.1. 126. 1.
Reſtitit Anaſtaſio Imperatori volenti congregare Concilium. to.1. 136. 1.
Redarguit non recurrentes ad Sedem Apoſtolicam in cauſa Senecæ Pelagianam hæreſim ſeminantis in Piceno, & in Dalmatia. to.1. 148. 1.
Epiſcopos Lucaniæ, Siciliæ, & Brutiorum increpuit. to.1. 148. 1.
Anaſtaſium Imperatorem de rebus fidei temerè tractantem libertate Apoſtolica increpauit. to.1. 148. 1.
Reſtituit Canones Africanæ Eccleſiæ ſuæ puritati. to.1. 209. 1.
Docuit Imperatorem iudicium Eccleſiaſticorum ad ſolum Papam pertinere. to.1. 247. 1.
Senecam Pelagianum, Petrum Fullonem, & alios damnauit, tanquam hæreticos. to.1. 306. 1.
A Centuriatorum criminationibus defenditur à D. Hieronymo. tomo 1. 343. 2; & ſeq.
Illius admonitio ad Epiſcopos Dardaniæ, Macedoniæ, & Illyrici contra Eutychianos. to.1 355. 1.
Decreuit Senecam Pelagianum eſſe euitandum à fidelibus. to.1. 357. 2.
Coegit Concilium Romæ, in quo damnauit Euphemium, Acacium, & alios Schiſmaticos. to.1. 357. 1.
Eius epiſtola de auctoritate iudicandi Epiſcopos. to.1. 449. 1.
Illius conſtantia contra Euphemium Conſtantinopolitanum. to.1.462.2.
Multos Patriarcharum Græcorum appellantium ex vi Concilij Nicæni ſuſcepit, quo appellationes Romanas firmauit. to. 2. ex Ecchellenſi. 28. 2.
Illius epiſtola ad Anaſtaſium Imperatorem de poteſtate Pontificia, & Regali. to.2. ex Adolpho. 4. 2.
Acacium, & eius Sectatores damnauit, ac Sedis Apoſtolicæ auctoritatem inuictè defendit. to.2. ex Pighio. 112. 2; & ſeq.
Docuit Papam habere poteſtatem abſoluendi excommunicatos à quocunque Epiſcopo. to.11. 39. 24.
Fuit electus Pontifex anno Chriſti Domini. 492. to.3. 723. 1; & 794.2.
Fuit natione Afer. to.3. 794. 2.

*Generale.*

Generale mandatum non transfert in Legatum ea, quæ Romano Pontifici ſunt reſeruata. to.9. 12. 14.
Generalis clauſula *non obſtante* non ſufficit ad tollendam conſtitutionem conciliarem. to.9. 185. 16.
Generalis clauſula quando ſufficiat ad tollendam conſtitutionem conciliarem? to.9. 186. 17.

*Gennadius.*

Gennadius non ſucceſſit in Patriarchatu Ioſepho Patriarchæ, ſed Gregorio Protoſyncello. to.16. 125. 2.
Docuit captam fuiſſe Conſtantinopolim propter auerſionem Græcorum ab Eccleſia Romana. to.16. 125. 2.
Eius querelæ, & lamentationes propter euerſionem Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. to. 16. 125.2; & ſeq.

*Gentes.*

Gentes viuentes iuxta legem naturæ extra Iudaiſmum an habuerint ſummum Sacerdotium diſtinctum à ſummo Sacerdotio Iudæorum? to.9. 631.1.
Gentibus quando fuerit euangelizandum, ſolus Petrus reſoluit. to.3. 685. 1.

*Gentiles.*

Gentiles an habuerint ſummum Sacerdotium in lege naturali ante Chriſti Domini aduentum? to.20. 364. 1.
Gentilium Sacerdotes quænam priuilegia, & auctoritatem haberent? to. 2. ex Pighio. 150. 2; & ſeq.
Quinam Gentiles iuſtum Regnum habuerint? to.3. 177. 2.

*Genus.*

Genus vbicumque in aliqua diſpoſitione poſitum eſt ex natura rei, de qua agitur, arctatur ad vnam ſpeciem, perinde eſt, poſtquam ad illam ſpeciem eſt deſcenſum, ac ſi à principio ſpecies eſſet in diſpoſitione expreſſa. to.9. 119. 141.

*Georgius hæreticus.*

Georgius Caſſander hæreticus docuit Catholici nomen conuenire Lutheranis, Caluiniſtis, & alijs hæreticis, dummodò in fundamento doctrinæ conueniant. to. 8. 565. 2.
Illius confutatio. to.8. 566. 1; & ſeq.

*Georgius Patriarcha.*

Georgij Patriarchæ, Antiocheni diſſertatio pro D. Petri primatu fundata ſuper illa Chriſti Domini verba: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam.* to.1. ex Ecchellenſi. 44. 2.

*Gerardus Zacharella.*

Gerardus Zacharella temporibus Bonifacij VIII. docuit diuitias à Chriſto Domino fuiſſe omnibus Chriſtianis prohibitas. to. 19. 110. 2.
Fuit combuſtus ſub Clemente V. to. 19. 111. 1.

*Gerbais.*

Gerbais Doctoris Pariſienſis ſocij Sorbonici Regij eloquentiæ Profeſſoris errores. to.6. 94. 1; & ſeq.
Confeſſus fuit veritatem, dum ſcripſit Chelidonium Romam ſe contuliſſe, & rectè ſcripſit de Romanis appellationibus. tom. 6. 94. 1, & ſeq.
Receſſit à profeſſione veritatis circa Canones Sardicenſes. to.6. 95.1.
Dereliquit ſententiam, quam priùs docuerat. to.6. 92. 2.
Illius errores circa S.Leonem, & legem Imperatoris Gratiani. to.6. 111. 1; & ſeq.

*Germania.*

Germania à Gallis, Rethis, ac Pannonijs Rheno, & Danubio fluminibus ſeiungitur, à Sarmatis verò, & Dacis montibus ſeparatur, & in cæteris eius partibus etiam Inſularum immenſa ſpatia complectentibus Oceano Septemtrionali circunſcribitur. to.3. 782.2.
Eſt magna Europæ portio, cùm plurima Regna, Prouincias, Inſulaſque comprehendat. to.3. 782. 2.

Germaniæ populi vocati fuerunt Teutones à Teutono Deo, quem colebanr; poſteà à Romanis vocari ſunr Germani, quia cùm primùm deuictis Gallis Rhenum tranſgreſſi fuiſſent, videntes Romani proceritatem corporum, colorem, & formam Gallis ſimillimam Germanos, idèſt fratres Gallorum eos appellauerunt. tom. 3. 782. 2; & ſeq.
Germaniæ Regio eſt valde aſpera ob aeris frigiditarem, humus tamen eſt pinguis, & fructuum ferax. to. 3. 782. 2.
Germaniæ incolæ ſunt. ſimplici ingenuitate præditi, ab omni animi duplicitate alieni, benefici, ac fraternitatis amatores. to. 3. 783. 1.
Ab initio Eccleſiæ non andierunt promulgationem Religionis Chriſtianæ, ſed fidem ſuſceperunt à Gregorio II. circa annum Domini. 714. to. 3. 783. 1.
Ad eos inſtruendos in fide primùm miſſus fuit S. Bonifacius Epiſcopus, qui fuit dictus Germaniæ Apoſtolus. to. 3. 783. 1; & to. 18. 32.
Germaniæ Eccleſiæ fuerunt ſubiectæ Romanę Petri Cathedræ, ad quam ſemper appellauerunt. to. 3. 783. 1; & ſeq.
Crebriùs in Germania, quàm in tota Europa exortæ ſunt, & diutiùs durarunt hæreſes, quia ſimplicior eſt eius gens, & facilis credulitatis. to. 4. 655. 1.
Hæreſis Lutherana faciliter fuit radicata tum propter facilitatem ad credendum, tum propter odium in ſummum Pontificem, & in Eccleſiaſticos. to. 4. 655. 2.
Eorum mores iracundi, & ad furorem propenſi. to. 4. 656. 1.
Germaniæ, & Galliæ Epiſcopis litera ſcripta à quodam Auctore Anonymo. to. 16. 136. 2; & ſeq.
Germani dicti ſunt à nobiliori, probiores ſunt, & alijs audaciores. to. 3. 69. 2.

*Gerſon.*

Gerſonis iudicium de Papatu. to. 5. 23. 1; & ſeq.
Gerſonis auctoritas contra Papæ auctoritatem. to. 6. 832. 2; & ſeq.
Eiuſdem hallucinatio. to. 6. 833. 2.
Gerſonis ſententia circa Papæ auctoritatem excuſatur à Coquæo. to. 8. 923. 1; & ſeq.
Gerſonem exaſperato animo propter ſchiſma ſcripſiſſe circa Papam. to. 15. 584. 24; & ſeq.
Gerſonis ſententia circa ſuperioritatem Concilij ad Papam, & circa Papæ infallibilitatem extra Concilium reijcitur. to. 15. 641, 63; & to. 9. 505. 2; & 506. 1.
Gerſonis de duplici peſte vitanda in inquiſitione Eccleſiæ poteſtatis ſententia. tom. 2. ex Pighio. 126. 1.
Eius rationes de auctoritate Concilij ſupra Papam exponuntur, & reſoluuntur. to. 3. 568; & ſeq.
Gerſon propugnator acerrimus, & auctor primarius auctoritatis Conciliorum ſupra Pontificem. to. 3. 567. 1.

*Geſta.*

Geſta multa probantia Summum primatum Pontificis. to. 13. 198. 2.
Geſta, & iudicata per Romanum Pontificem repetita, & examinata inueniuntur in Concilijs generalibus per Gerſonem, qui de hoc multa alia adducit. to. 3. 567. 1; & ſeq.
Geſta per Papam intruſum, qui conniuentibus oculis fuit toleratus, an valeant? to. 9. 416. 4.

*Geruntius.*

Geruntius Sceleſtius conſecratur Nicomedienſis Epiſcopus. to. 6. 123. 2.

*Gilbertus.*

Gilberti Pictanienſis Epiſcopi in Concilio Rhemenſi doctrina proſcribitur. tom. 15. 642. 65; & ſeq.

*Gilbertus Porretanus.*

Gilberti Porretani hæreſis. to. 6. 877. 8.
Gilberti Porretani doctrina. tomo 15. 705. 55.

*Gilberti Scholaſtici.*

Gilberti Scholaſtici lapſus. to. 6. 624. 1.
Eius cauſa coram S. Bernardo ab Eugenio III. examinata poſt diſſolutum Concilium Rheemenſe. to. 6. 624. 2.

*Gladius.*

Gladius materialis eſt ſub gladio ſpirituali. to. 18. 369. 2.
Gladius temporalis de iure Diuino ſubordinatur gladio ſpirituali. tom. 7. 450. 1; & ſeq.
Gladij nomen quid ſignificet? to. 5. 804. 1; & to. 3. 171. 2; & to. 19. 590. 2.
Gladium materialem habere ad nutum quid ſit? to. 3. 172. 1.
Gladius materialis, & ſpiritualis; primus pro Eccleſia, ſecundus ab Eccleſia exercendus; iſte Sacerdotis, ille militis eſt in manu. to. 3. 43. 1.
Gladio materiali vſi ſunt Sacerdotes veteris legis. to. 3. 43. 1.
Gladij vnius euaginatio non alterius in horto quid ſignificet? to. 3. 50. 2.
Gladius duplex ſignificat duplicem poteſtatem. to. 10. 173. 2.
Gladij materialis depoſitio quomodò conueniat Papæ, & Clericis? to. 9. 671. 2.
Gladij duo, de quibus dixit Dominus Diſcipulis: *Satis eſt*, quid ſignificent? tomo 9. 671. 1; & ſeq.
Quare dixit: *Satis eſt*, & non *opus eſt*? to. 9. 671. 2.
Gladius materialis eſt ſub gladio ſpirituali. to. 18. 419. 1.

*Gladius Eccleſiæ.*

Gladius materialis, & ſpiritualis Eccleſiæ. tom. 5. 783. 2; & tom. 9. 230. 41; & 616. 1; & 617. 5. & 618. 13; & to. 18. 371. 1; & ſeq; & to. 19. 170. 1.
Gladium temporalem habet Eccleſia, ſed non illius exercitium. to. 3. 43. 2.
Vtroque gladio perſequitur hæreticos. to. 2. ex Pighio. 171. 1.
Vtriuſque gladij exercitium habet in locis ſibi ſubordinatis. to. 9. 618. 13; & ſeq.

*Gloria.*

Gloriæ meditatio omnes calamitates, dolores, & anguſtias facit contemnere. to. 8. 76. 1; & ſeq.
Gloriæ æternæ prærogatiuæ, & dotes quænam ſint? to. 8. 83. 2; & ſeq.
Gloriæ ineffabilitas à nullo intellectu poteſt explicari. to. 8. 72. 2; & ſeq.

Glo-

Gloriæ, & honoris nimia cupido Regem mutat in tyrannum. to. 3. 194. 2.
Gloria, & gratia ſunt præcipua Chriſti Domini munera, ad quæ, tanquam ad fines ordinantur omnia dona Eccleſiæ conceſſa. to. 13. 268. 2.

*Gloſa.*

Gloſa in *cap. ſi duo diſt.* 79. quomodò ſit intelligenda? tom. 9. 37. 174; & 46. 234; & 47. 240; & ſeq.
Gloſa in *cap. Anaſtaſius diſt.* 9. quomodò ſit intelligenda? to. 9. 73. 28.
Gloſa in *cap. ſi Papa* communiter reprobatur. to. 9. 20. 82.
Gloſa in cap. 1. *de ſchiſmate* improbatur. to. 9. 77. 6.
Gloſa in *cap. ſi quis pecunia diſt.* 79. explicatur. to. 9. 111. 64.
Gloſa in *cap. Eccleſia* 2. de electione quomodò ſit intelligenda? to. 9. 221. 43.
Gloſa in *cap. Nullus diſt.* 79. improbatur. to. 9. 327. 111.
Gloſa in *cap. Nullus diſt.* 93. reijcitur. to. 9. 343. 226.
Gloſæ in *cap. ſiquis pecuniæ diſt.* 79. limitatio. to. 9. 380. 23.
Gloſa 24. quæſt. 1. *cap. in Summa*; & *cap. Didicimus* 2. quomodò ſit intelligenda? to. 9. 391. 27.
Gloſa in *cap. Suſceptum de reſcript.* in 6. aſſerens mortem ciuilem non æquiparari morti naturali, & è contra, niſi in caſibus à iure expreſſis declaratur. to. 9. 418. 4.
Gloſa in *cap. Si Papa diſt.* 40. quomodò ſit intelligenda? to. 9. 431. 68; & 432. 73; & 437. 107; & 441. 129; & ſeq.
Gloſa in *cap. Si Papa diſt.* 40. eſt reijcienda. to. 9. 436. 102; & ſeq.
Gloſa in *cap. Propoſuit*; & *cap. literas*; & *cap. cùm ad Monaſterium*; & *cap. ſunt quidam diſt.* 25. quæſt. 1. to. 9. 601. 262.
Gloſa ſuper *cap. 5. ad Hebræos* quomodò ſit intelligenda? to. 9. 661. 1.
Gloſa ſuper *cap. 66. Iſaiæ* quomodò ſit accipienda? to. 9. 661. 2.

*Goldaſtus.*

Goldaſtus edidit nequiſſimum tractatum de libertate Eccleſiaſtica dum Paulus V. diſceptaret contra Rempublicam Venetam. to. 6. 584. 2.
Illius errores contra Romanas appellationes. to. 6. 585. 1; & ſeq.

*Gothi.*

Gothorum mores in Hiſpania fuerunt miraculosè aboliti. to. 1. 386. 2.
Gothorum, & Herulorum in Italiam inuaſio. to. 11. 324. 1; & ſeq.

*Gotteſcalchi.*

Gotteſcalchi diſputatio de prædeſtinatione qualis fuerit, & quot ærumnas ei pepererit? to. 15. 639. 57.

*Gottifredus.*

Gottifredus Bullionius pauciſſimis militibus occidit centum millia Turcarum; & terram ſanctam recuperauit. to. 10. 111. 1.
In pugna viſi ſunt tres viri ſancti de Cœlo deſcendentes pro Chriſtianis pugnantes. to. 10. 111. 1.
Ei Deus reuelauit locum, vbi latebat lancea, qua ſacroſanctum Chriſti Domini latus fuit perforatum, quo animati milites, quanuis impares numero, deſcenderunt in prælium. to. 10. 111. 1.

*Gradus.*

Gradus maior in Eccleſia qui ſit dicendus? to. 3. 815. 2.

*Gratia.*

Gratia, & gloria ſunt præcipua Chriſti Domini munera, ad quæ referuntur omnia dona Eccleſiæ conceſſa. tom. 13. 268. 2; & ſeq.
Gratia Dei non ita liberat à ſeruitute peccati, vt ſtimulis ad peccandum careamus; hoc enim ſolùm erit in patria. tomo 13. 182. 1.
Gratia, quæ virtute Sacramentorum confertur, à capite Chriſto Domino deſcendit in membra. to. 13. 376. 2.
Gratiarum dona non infunduntur communiter, nec ſunt communia ſingulis Eccleſiæ membris. to. 13. 383. 2.
Gratiam, & diſpoſitionem ad gratiam eſſe à Deo docuit S. Damaſcenus. to. 2. ex Beato Ægidio. 15. 1.

*Gratianus Præsbiter.*

Gratianus Præsbiter à vexatione redemit Eccleſiam. to. 1. 11. 2.
Fuit à Clero Romano, & à populo electus Pontifex Romanus Gregorius VI. nuncupatus. to. 1. 11. 2.

*Gratianus Imperator.*

Gratiani Imperatoris pietas in amplificandis rebus Eccleſiæ Orthodoxæ. tomo 1. 544. 1.
Gratiani Imperatoris ſanctio pro ſanctitate Eccleſiarum. to. 1. 545. 2.
Baſilicam, quam Iuſtina inſtigante Ambroſio abſtulerat, non quidem Arianis dedit; ſed eidem Ambroſio reſtituit. to. 1. 545. 2; & ſeq.
Ob decretum Macedonio magiſtro officiorum Priſcillianorum muneribus corrupto, vt in Hiſpanijs Eccleſias reciperent, & retinerent, fuit à Deo mirabiliter punitus. to. 1. 545. 2.
Gratiani, & Valentiniani leges de Romanis appellationibus. to. 6. 108.
Gratiani Imperatoris lex de Epiſcopis iudicandis à ſolo Romano Pontifice. tomo 6. 111.
Gratiani Imperatoris lex aduersùs Parmenſem, & Puteolanum Epiſcopum. tom. 6. 169. 2.
Gratiani Imperatoris lex apud Orientales fuit ſemper ſeruata. tomo 6. 116. 2; & ſeq.
Ad preces Eccleſiæ Africanæ fuit quoad poſteriorem partem innouata, & confirmata ab Arcadio, & Honorio Imperatoribus. to. 6. 116. 2.
Gratiani Imperatoris lex non hæſit in ſola perſona Damaſi, ſed fuit perpetua executrix Apoſtolici canonis. to. 6. 116. 2.
Viguit in Gallia temporibus Bonifacij Papæ. to. 6. 122. 2.
Statuit Epiſcopos depoſitos remittendos eſſe ad Romanum Pontificem. to. 6. 445. 2.
Gratiani pijſſimi Imperatoris de Romanæ Eccleſiæ excellentia à D. Petro ei traditæ. to. 16. 60. 2.

*Gratianus Decretorum compilator.*

Gratianus Decretorum compilator turpiter erra-

errauit aſſerens Anaſtaſium II. communicaſſe Acacio, eiuſque ſectatoribus. to.1. 358. 1; & to. 2. ex Pighio. 87. 2; & 88. 1; & ſeq.

Falsò aſſeruit decretales Summorum Pontificum eſſe libros canonicos. to. 10. 166. 1.

Exponens *cap. Paulus* iuxta D. Hieronymum aſſeruit Petrum, & Paulum eſſe pares in vitæ puritate, non autem in primatus dignitate. to. 9. 503. 56.

Gratianus habuit bonam mentem in eo, quod aſſeruit de inſtitutione deiecti. to. 9. 24. 101.

An eius decretum fuerit quoad omnia probatum? to. 6. 258. 1.

*Gratis;*

Gratis dare quid ſit? to. 13. 179. 1.

*Grauitas perſonarum.*

Grauitas perſonarum æquipollet maiori numero ex aduerſo illis conſiſtenti. to. 9. 215. 5.

*Græcia, Græci.*

Græcia, & antiqua, & noua quantùm inter ſe diſconueniant? to. 1. ex Alano. 55. 2; & ſeq.

Græci Regnum amiſerunt, & omnium ſerui euaſerunt teſte Barlaamo eorum Patriarcha. to. 1. ex Ecchellenſi. 55. 2; & ſeq.

Græci quot mala, excidia, quot calamitates incurrerint, & quantùm exacerbauerint Deum deſerendo vnitatem fidei Catholicæ, Deus reuelauit S. Birgittæ. tom. 1. 161. 2; & ſeq.

Græci Imperatores Ioannes Andronichus, & Ioannes Cantacuzenus ſe ſubmiſerunt Benedicto XII; Clementi VI; Innocentio VI; & Vrbano V; nec non Ioannes Paleologus, & Ioſeph Patriarcha nomine omnium Orientalium ſe proiecerunt Eugenio IV; vt tot mala, quæ patiuntur, euaderent. to. 1. 162. 1.

Græcorum perfidia in vitiandis, & adulterandis libris canonicis. to. 1. 326. 2.

Coruperunt Synodum Chalcedonenſem, & acta V. Synodi deprauarunt exclamantibus Legatis Apoſtolicæ Sedis. to. 1. 326. 2.

Græcorum Patrum de primatu Petri præclara teſtimonia. to. 1. 426. 1.

Eorum malitia in deprauandis Africanis canonibus. to. 2. ex Alano. 31. 1.

Canoni ſecundo Concilij Carthaginenſis I. repugnantem ſenſum dederunt. to. 2. ex Alano. 31. 1.

Græci, & Tartari in Concilio Lugdunenſi ad vnitatem Eccleſiæ Catholicæ redierunt. to. 4. 112. 2.

In Concilio Florentino diuerſarum Scripturarum auctoritate, & SS. Patrum teſtimonijs conuicti proceſſioni Spiritus Sancti à Patre, & Filio conſenſerunt. tom. 4. 658. 2; & ſeq.

Græcorum, & Lutheranorum diſcrimen in deſtruenda Apoſtolicæ Sedis auctoritate, & & Romani Pontificis primatu in quo conſiſtat? to. 4. 659. 2; & ſeq.

Græcorum ſchiſma ortum fuit ex proceſſione Spiritus Sancti, & ex conſecratione in pane azymo. to. 5. 610. 1.

Græcorum ritus circa vſum, & acceptionem pallij ab Apoſtolis fuit inſtitutus? tom. 6. 279. 1.

Græcorum, & Romanorum gentilium mos, & conſuetudo fuit antiquitus relinquere hominum defunctorum cadauera per aliquod tempus inhumata. to. 8. 26. 2.

Græci vndecies ſeparati fuerunt ab Eccleſia Catholica. 1. Quando Euſebius Antiochenus in Synodo Antiochena depoſuit S. Athanaſium. 2. Separati fuerunt à Neſtorio hæreſiarcha. 3. A Dioſcoro ſub S. Leone. 4. Ab Acacio Conſtantinopolitano ſub Papa Simplicio. 5. A Ioanne Epiſcopo Conſtantinopolitano, qui ſibi arrogauit titulum vniuerſalis Epiſcopi. 6. A Sergio Anteſignano Monothelitarum negantium in Chriſto Domino duas voluntates, & duas operationes. 7. A Tito Conſtantinopolitano Iconomachorum Duce ſub Ioanne VI. Pontifice. 8. A Nicephóro Conſtantinopolitano, qui fuit Iconomachus. 9. A Photio. 10. A Michaele Conſtantinopolitano, qui negauit proceſſionem Spiritus Sancti à Filio. Tandem ab Andronico, qui eandem hæreſim ſecutus fuit. to. 14. 176. 1; & ſeq.

Græcorum error circa poteſtatem Romani Pontificis. to. 10. 27. 1.

Græci negantes Spiritum Sanctum procedere à Filio nulla ratione poſſunt defendi. tom. 15. 646. 73.

Græcorum ſententia in Concilio Florentino circa proceſſionem Spiritus Sancti, quæ fuerit? tom. 15. 610. 17.

Docuerunt poteſtatem definiendi res fidei eſſe apud quinque Patriarchas. tomo 15. 629. 42.

Semper ſtuduerunt Epiſcopatum Conſtantinopolitanum ſuper alios Epiſcopatus erigere. to. 17. 275. 2.

Dixerunt primatum Eccleſiæ Romanæ ſimul cum imperij Sede tranſijſſe ad Eccleſiam Conſtantinopolitanam. tom. 17. 296. 2; & ſeq.

Quatuordecim vicibus venerunt ad vnionem Eccleſiæ Romanæ, & totidem ſe ſeparauerunt. tom. 19. 393. 1.

Græcorum ſchiſma vnde ſuam originem ſumpſerit? tom. 20. 12. 2.

Græcorum vltimum ſchiſma propter quæſtionem exortam circa proceſſionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio. tomo 20. 26. 1; & ſequen.

Græci impedientes expeditionem Principum Chriſtianorum contra Turcas. tomo 20. 28. 2.

Quomodò tentauerint vocare Epiſcopum vniuerſalem Epiſcopum Conſtantinopolitanum? to. 10. 304. 1.

Græcorum falſitates, aſtutiæ, fraudulentiæ, & mendacia quæ fuerint? to. 10. 477. 2.

Græcorum ruina, & Imperij Orientis euerſio fuerunt cauſatæ ab eorum ſchiſmate teſte Gennadio. to. 16. 125. 1; & ſeq.

Græca exemplaria VIII. Synodi fuerunt penitus corrupta. tom. 16. 225. 2.

Græci, & Armenij in Concilio Florentino pleniſſimo ore confeſſi fuerunt ſe eſſe ſubiectos Romano Pontifici; & eſſe de neceſſitate ſalutis hoc confiteri. tom. 16. 400. 2.


Quare

Quare negauerint infallibilitatem Romani Pontificis? tom.9. 718. 2.
Non ſunt hiſce temporibus eiuſdem opinionis, cuius erant antiquitus, circa abijciendam poteſtatem Romani Pontificis, & Eccleſiæ Romanæ. to.3. 654.2.
Græci antiquitus ſtatim, ac Imperatoris conſenſum obtinebant, à Romana D.Petri Cathedra, & à Romani Pontificis Petri ſucceſſoris obedientia recedebant. to.3. 731.2.
Græcorum, & Latinorum controuerſia circa verſionem huius nominis hipoſtaſis. tomo 9. 99.1.

*S. Gregorius Magnus.*

S.Gregorius Magnus ex his, quæ ſcripſit ad Eulogium Alexandrinum Patriarcham, & ex alijs Epiſtolis, declarauit, quo ſenſu ipſe negauerit poſſe quenquam vocari Epiſcopum vniuerſalem totius Eccleſiæ. tomo 13. 244.1.
Declarauit delationem controuerſiarum fidei eſſe faciendam ad Sedem Apoſtolicam. tomo 1. 151. 1.
Quid decreuerit circa trinam immerſionem in Baptiſmo faciendam? tom. 1. 151. 1; & ſequen.
Prohibuit, ne Iudæi compellantur, & cogantur ad fidem Catholicam. to. 1. 151; & ſequen.
Illius edictum contra hæreticos, & ſchiſmaticos. to. 1. 308. 2.
Formam abiurationis Epiſcopi ſchiſmatici redeuntis ad fidem Catholicam præſcripſit. tom. 1. 394. 1.
S. Gregorij Magni geſta diuerſa pro cura vniuerſalis Eccleſiæ. to.1. 441.1; & ſeq.
Quamuis titulum vniuerſalis Epiſcopi noluerit aſſumere; attamen limites non præſcripſit auctoritati Romani Pontificis, & in totam Eccleſiam auctoritatem exercuit. to.1. 441.1; & ſequen.
Libertatem, & immunitatem Eccleſiaſticam ſtrenuè defendit. to.1. 554. 1.
Increpuit Bonifacium Anglorum Regem iuribus Eccleſiarum infenſum. to.1. 555.2.
S. Gregorij Magni ſanctio contra Eccleſiaſticæ immunitatis violantes à Theodorico Galliarum Rege fuit ſubſcripta. to. 2. ex Adolpho. 30.2.
Fuit inſignis humilitatis amantiſſimus. to.4. 498. 28.
Suis ſubditis præbuit facultatem, vt illum redarguerent. to.4. 499.34.
Cur reſpuerit titulum vniuerſalis Epiſcopi? to.4. 742. 74; & 777. 34; & ſeq.
Eius teſtimonium commendans D.Petri primatum. to.4. 746. 27.
Illius permiſſio, qua ſimplicibus Sacerdotibus Inſulæ Sardiniæ conceſſit miniſtrare Sacramentum Confirmationis, neque eſt illicita, neque Eccleſiæ damnifica. to. 1. 812. 65.
Ex diſpenſatione tantùm, non autem ex poteſtate ordinaria illis conceſſit hoc priuilegium, quod de iure ordinario conuenit ſolis Epiſcopis. to.5. 624. 2.
Falsò, & temerè fuit accuſatus ab hæreticis Centuriatoribus. to.12. 236. 1.
Illius epiſtola ad Columbum quid docuerit? tom.6. 367. 1.
Illius temporibus non ſolùm Epiſcopi Africani, ſed etiam Clerus inferior Romam appellauit. tom.6. 366. 1.
Textus ex S. Gregorio Magno deſumpti deprauatio oſtenditur. to.6. 277. 1.
S.Gregorius Magnus aliquando geſtauit pallium Græcum, & aliquando pallium Latinum. tom.6. 282. 2.
Quomodò circa Romanas appellationes in Gallijs, & in Hiſpanijs ſe geſſerit? tom.6. 219. & ſequen.
Reſtituit Florentium Epidaurienſem Epiſcopum extra Synodum à ſolo ſuo Metropolita degradatum, & depoſitum. to. 6. 642.2.
Illius ſumma prudentia, & dexteritas, vt Leonem Iſaurum Imperatorem ad fidem Catholicam reduceret. to.6. 742. 2.
Primus omnium aſſumpſit titulum à Romanis Pontificibus poſtea continuatum: *Seruus Seruorum Dei*. tom. 11. 564. 8; & to.14. 195. 2; & 328. 1.
Iniuſtiſſimè, & mendaciſſimè à Magdeburgenſibus fuit accuſatus. to.8. 450. 2.
Illius epiſtola ad Mauritium Imperatorem fuit ab ipſo ſcripta, prout erat homo priuatus, non prout erat Summus Pontifex totius Eccleſiæ. to.7. 485. 2.
In ſuis epiſtolis Eccleſiam Romanam eſſe omnium Eccleſiarum totius Orbis Matrem, & Magiſtram clariſſimè declarauit. to.7. 807. 1; & ſeq.
Cur tam humiliter, & demiſsè ſcripſerit Mauritio Imperatori? to.18. 562. 2.
Illius litigium cum eodem Mauritio quodnam fuerit? to. 20. 132.2; & ſeq.
Calumnioſa penitus eſt reprehenſio ab hæreticis ei irrogata. to.18. 645. 2; & to.10. 472.1.
Quos appellantes ad Sedem Apoſtolicam abſoluerit? to.20. 128. 1; & ſeq.
Conceſſit quædam priuilegia Monaſterijs Sancti Caſſiani, & Sancti Martini. to.20. 322. 10.
Miraculosè electus fuit ad Pontificatum Romanum. tom.10. 71. 1.
Illius teſtimonium, quo euertitur primatus Anglicanus. to.16. 166. 2; & ſeq.
Præcepit Epiſcopo Dienſi, vt Synodum congregaret in Prouincia Cameracenſi, habito tamen priùs conſenſu Regis Francorum, qui, ſi recuſaret illum concedere, vt de facto recuſauit, conuocaret Patres in Eccleſia Lingonienſi. tom. 9. 791. 1; & ſequen.
Fuit electus Summus Pontifex anno Domini 590. to.3. 696. 2.
Quid docere intenderit in Epiſtolis ad Eulogium Patriarcham Alexandrinum? to.3. 700.2.
Acriter redarguit Ioannem Epiſcopum Conſtantinopolitanum comminatis ei etiam cenſuris Eccleſiaſticis. to.3. 701. 1; & ſequen.
Quomodò in epiſtola ad Epiſcopum Conſtantinopolitanum dixerit, quòd ſi eius correctio nihil egiſſet, & emendationem non obtinuiſſet, Eccleſiam adhibuiſſet? to.9. 483. 12.
Scribens ad Eulogium Patriarcham Alexandrinum dixit ſe eſſe minorem Eccleſia vniuerſali, & quòd ſolus Papa repræſentat Eccle-

Eccleſiam vniuerſalem. tom. 9. 483. 1. & 282. 288. & 600. 2.

Proteſtatus fuit, quòd licèt Concilium Chalcedonenſe obtulerit Romanis Pontificibus titulum vniuerſalis Epiſcopi; attamen nullus voluit illum aſſumere, neque etiam ipſe, quanquam potuiſſent ſe vocare Epiſcopos vniuerſales. tomo 9. 580. 209.

S. Gregorius Magnus de gradibus Sacroſanctæ Eccleſiæ. to. 9. 665. 2.

Grauiter reprehendit Mauritium Imperatorem, quòd Sacerdotibus debitum honorem non impenderet. tom. 9. 682. 1. & ſequen.

Compreſſit audaciam aliquorum Rectorum patrimonij, qui per vim, & poteſtatem titulos Fiſchali more imprimebant. to. 9. 683. 2.

Eius epiſtola ad Archiepiſcopum Hiſpalenſem appellantem ad Apoſtolicam Sedem. to. 3. 772. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Anaſtaſium Epiſcopum Antiochenum. to. 3. 696. 2.

Aliæ ſex epiſtolæ ad Eulogium Epiſcopum Alexandrinum. tomo 3. 697. 1. & ſequen.

Alia ad Cyriacum Epiſcopum Conſtantinopolitanum. to. 3. 732. 1. & ſeq.

Alia ad Iſicium Epiſcopum Hieroſolymitanum. to. 3. 738. 1. & ſeq.

Alia reſponſiua ad Epiſcopos Numidiæ appellantes. to. 3. 763. 1.

Altera ad Hilarium Monacum. to. 3. 763. 2.

Altera ad Dominicum Epiſcopum Carthaginenſem. tom. 3. 763. 2.

Alia ad Auguſtinum Epiſcopum Anglorum, & ad Epiſcopos Hyberniæ appellantes. tom. 3. 788. 2.

Eius epiſtola 31. nunquam falſitatis fuit accuſata. tom. 17. 275. 1.

Altera eiuſdem Epiſtola ad Ioannem Conſtantinopolitanum de Ioanne præsbitero iniuſtè damnato, quem liberum eſſe pronunciauit. tom. 17. 296. 1.

Alia eiuſdem Epiſtola de controuerſia contra D. Petrum à Iudæis excitata eo, quòd ad Centurionem gentilem habentem præputium diuertiſſet, & cum eo comediſſet, quod erat Iudæis prohibitum, tom. 17. 118. 2. & ſeq.

Sanctus Gregorius Magnus quare non adhibuerit Concilium generale in cauſa Ioannis Epiſcopi Conſtantinopolitani? to. 13. 538. 2.

Conceſſit Epiſcopo Mediolanenſi ad inſtantiam Theodolindæ ius creandi Reges Italiæ in Comitijs Epiſcoporum, quoties prædecentium Regum extincta eſſet ſucceſſio, to. 1. 511. 1.

Non fuit à ſæculi Principibus ad Pontificatum promotus, ſed quantùm potuit, reſtitit, ne eligeretur, & Imperatori Mauritio ſcripſit, ne aſſenſum Clero, & Populo præberet. to. 4. 49. 1. & ſeq.

Hildebrandus priùs vocabatur, & in Baſilica Sancti Petri ad Vincula ob eius ſanctitatem, geminam ſcientiam, prudentiam, & æquitatem à Clero, & Populo fuit electus, tom. 4. 227. 2.

Patriarchæ titulo nunquam fuit vſus, quamuis in Occidentales Diœceſes Patriarchico iure vti poſſe optimè ſciret. tomo 4. 311. 4.

Miſit in Angliam Auguſtinum Monachum ad prædicandam Chriſti Domini fidem. tom. 3. 922. 2.

Venerarus fuit quatuor Concilia generalia, quaſi quatuor Euangelia. tomo 1. 23. 2.

Præcepit quibuſdam nobilibus, vt militem congregarent, & contra hoſtes viriliter arma præpararent; imò & Ciuibus Tuſciæ, vt arma ſumerent, & ſe defenderent à Longobardis. tom. 9. 671. 1. & ſequen.

Proteſtatus fuit Romanum Pontificem habere regimen Eccleſiæ vniuerſalis. tom. 3. 701. 1.

Reſpuit titulum Paſtoris vniuerſalis. to. 3. 4. 2. & 458. 2.

*Vid. epiſtolæ S. Gregorij.*

*Gregorius II.*

Gregorius II. Leonem Iſaurum monuit non eſſe Imperatorum, ſed Summorum Pontificum fidei controuerſias dirimere, & dogmata condere. tom. 1. 492. 1. & ſequen.

Leonem Imperatorem, quia præceperat deponi imagines Sanctorum, excommunicauit. to. 4. 36. 1. & to. 9. 691. 2. & to. 6. 590. 1.

Prohibuit Italis, ne ſoluerent vectigalia eidem Leoni Imperatori à ſe excommunicato. to. 18. 453. 2. & 686. 2.

Tandem imperio eundem Leonem priuauit. to. 9. 691. 2.

Miſit in Germaniam S. Bonifacium ad prædicandum Euangelium, & ei tradidit ampliſſimum diploma. to. 3. 785. 1. & ſeq. & 922. 2.

*Gregorius III.*

Gregorius III. in Concilio Romano nonaginta trium Epiſcoporum Leonem III. Imperatorem iam excommunicatum à Gregorio II. iterum excommunicauit, to. 1. 311. 1.

Eundem Leonem, tamquam pertinacem, & & incorrigibilem, declarauit hæreticum. to. 4. 36. 1.

Quomodò dixerit matrimonia diſſolui propter infirmitatem ſuperuenientem vxoris *in cap. propoſuiſti* 32. *quæſt.* 7. tom. 9. 508. 60.

Gregorio III. Donatiſtarum hæreſis fuit impurata. to. 13. 240. 2.

Gregorius III. accuſatus fuit à Magdeburgenſibus. to. 8. 454. 2.

Fuit Vir ſingularis doctrinæ, & eximiæ humanitatis, to. 14. 108. 2.

Eiuſdem defenſio ab Hæreticorum calumnijs. to. 18. 650. 2.

Illius excommunicatio lata in Leonem Iconomachum, tom. 19. 384. 1. & tom. 2. 19. 2.

Italiam ab obedientia Leonis Imperatoris abſtraxit. to. 9. 671. 1.

Leonem paruipendentem excommunicationem imperio priuauit. to. 9. 691. 2. & 815. 2.

Fuit natione Syrus, & electus fuit anno Domini 731. to. 3. 786. 1.



Digitized by Google

*Gregorius IV.*

Gregorius IV. Theophilum Imperatorem excommunicauit. to.1. 531. 1.

Eiuſdem epiſtola ad Reges Francorum eos redarguens, quòd Papam fratrem appellauerint, & multa alia contra Pontificis auctoritatem, & reuerentiam tentauerint. to.2. ex Agobardo. 2. 2; & ſeq.

*Gregorius V.*

Gregorius V; vt imperium ex Francis tranſlatum in Saxones, conferret, & ſtabiliret Germanis, ſeptem Electores inſtituit, quod teſtimonio Hiſtoricorum, Iuriſperitorum, Canoniſtarum, & Theologorum comprobatur. to.1. 504. 2; & ſeq.

Illius ſanctio circa Imperatoris electionem. to.2. ex Adolpho. 120. 1.

Formam eligendi Imperatorem perſcripſit Germanis, & præcepit, ne vocetur Imperator, niſi poſtquam à Pontifice eſt coronatus. to.4. 33. 2; & ſeq.

Tempore Othonis Imperatoris conuocatis Alemaniæ Principibus quatuor laicos, & tres eccleſiaſticos Electores inſtituit; quia Germani Eccleſiam liberauerant à violenta Longobardorum tyrannide. tom.4. 87. 1.

Eius Pontificatum inuaſit Ioannes Epiſcopus Placentinus. to.1. 10. 1.

Conceſſit ius perpetuum eligendi Imperatorem. to.19. 384. 1.

*Gregorius VI.*

Gregorius VI. in Concilio Sutrino Pontificatum depoſuit. to.10. 383. 2.

Sponte dignitatem Pontificalem abdicauit. to.5. 57. 2.

*Gregorius VII.*

Gregorius VII. abſoluit ſubditos ab obedientia Henrici IV. Imperatoris. tom.6. 648. 2.

Illius decreta contra eundem Henricum. t.6. 765. 1.

Illius dictatus factus contra Henricum impugnatus ab Aduerſarijs defenditur. tom.6. 649. 1; & ſeq.

Cauſę, ob quas Gregorius Septimus excommunicauit Henricum quartum. to.13. 486. 1.

Refelluntur calumniæ Gregorio Septimo illatæ. to.1. 12. 1.

In Concilio Phanatico fuit depoſitus, & loco ipſius fuit intruſus Guibertus Epiſcopus Rauennatenſis. to.1. 12. 2.

Illius propugnatores, & defenſores. tom.1. 12. 2.

Illius acta fuerunt miraculosè comprobata. to.1. 12. 1.

Totus Orbis ei fuit obediens, & obſequens. to.1. 12. 1.

Citauit Henricum Quartum ad dicendam cauſam ſuæ temeritatis ferendi iudicium in Romanum Pontificem. to.1. 129. 1.

In Miſſarũ ſolemnijs Corpus Chriſti Domini manu tenens hoſtiam Henrico Quarto proteſtatus eſt, quòd ſi eſſet reus calumniæ, quòd ſcilicet Sedem Apoſtolicam per ſimoniacam hæreſim occupaſſet, Deus ſubitanea morte eum damnaret. tomo 1. 129. 2.

Gregorius Septimus, & alij Papæ ſuum ſucceſſorem nominarunt. to.1. 18. 2.

A Centuriatoribus ſimoniacæ labis fuit accuſatus to.1. 349. 2.

Epiſcoporum inueſtituras, quas conferre ſibi arrogauerat Henricus, recuperauit ſub pęna excommunicationis. to.1. 419. 1.

Strenuè pugnauit nedum contra Henricum Quartum, ſed etiam contra Philippum Regem Galliarum pro libertate Eccleſiaſtica. to.1. 557. 1.

Boleſlaum Poloniæ Regem II. ob necem illatam S. Staniſlao Epiſcopo Cracouienſi excommunicauit, & Regno priuauit. to.4. 33. 2; & to.9. 671. 1.

Bis excommunicauit ſolemniter Henricum Imperatorem, & ei ſuffecit Rodulphũ. to.4. 34. 1.

Eius electio in Papam fuit Canonica; & legitima, quia fuit de Clericorum penè omnium conſenſu teſte S. Anſelmo Epiſcopo Lucenſi. to.4. 42. 2.

Eius excommunicatio lata in contumaces Eccleſiæ fuit valida. to.5. 707. 1.

Eius decreta condita in Synodo Romana, & promulgata contra Simoniacos, & incontinentes. to.5. 727; & ſeq.

Gregorius Septimus ab Hæreticorum calumnia vindicatus. to.12. 243.

Deiecit plures Epiſcopos, & plures Clericos ſimoniacos. to.6. 437. 1.

Statuit, ne Romæ abſoluatur aliquis excommunicatus ſine literis proprij Epiſcopi. to.11. 41. 27.

Eius fidem fuiſſe immaculatam contra Magdeburgenſes oſtenditur. to.8. 162. 2; & ſeq; & 458. 2; & to. 10. 482. 2.

Nunquam erraſſe in fide demonſtratur. to.15. 141. 371; & ſeq.

Deponendo Henricum quæ emolumenta Eccleſiæ contulerit? to.18. 396. 2.

Eius ſententia fuit confirmata à Victore III; Vrbano II; Paſchali II; Gelaſio II; & Calixto II. to.18. 397. 1; & ſeq.

Veniam conceſſit eidem Henrico. to.7. 507. 2; & ſeq.

Summa Vitæ ſanctitate fuiſſe præditum plurium ſcriptorum teſtimonijs oſtenditur. to.18. 398. 1; & ſeq.

Nunquam pęnituit excommunicationis latę in Henricum. to. 18. 401. 1.

Illius hiſtoria, & defenſio à calumnijs ei irrogatis. to.18. 652. 2; & ſeq.

Depoſitio Henrici deſcripta. to.18. 788. 2; & to.19. 20. 1.

Perfregit impietatem Henrici ſimoniaci. to.20. 19. 2.

Illius nomen, dum erat in minoribus conſtitutus. to. 10. 71. 1.

Calamitates, & ærumnas, quas deuorare fuit conpulſus. to.10. 383. 2.

*Gregorius VIII.*

Gregorius Octauus inſtituit Imperatorem Rodulphum Bauariæ Regem. to. 19. 20. 2.

Demetrium declarauit primum Regem Ruthenorum. to.9. 669. 2.

*Gregorius IX.*

Gregorij Noni dictum ad Michaelem Conſtantinopolitanum de auctoritate Eccleſiæ Romanæ. to.13. 332. 2.

Excommunicauit, & Imperio priuauit Fridericum Secundum Imperatorem. to.11. 362. 7.

Fuit

Fuit reprehenſus mendaciter à Centuriatoribus . to.8. 459. 2.

Illius defenſio ab erroribus ei falsò imputatis. to.7. 724. 1.

Omnes decretales ſuorum Prædeceſſorum in vnum collegit . to.14. 394. 1; & ſeq.

S.Dominicum canonizauit . to.4. 112. 2.

*Gregorius X.*

Gregorius X. ex Archidiacono Pontifex fuit electus . to.4. 485. 77.

Fuit natione Lombardus, & Lugduni celebrauit Concilium quingentorum Epiſcoporum, in quo Græci promiſerunt redire ad vnionem Eccleſiæ Catholicæ, & confeſſi ſunt proceſſionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio . to. 4. 112. 2.

Interdixit Florentinos à ſacris, & Venetis præcepit vectigal . to.4. 34. 2.

*Gregorius XI.*

Gregorius XI. Sedem Apoſtolicam tranſtulit Auenionem . to.1. 12.2.

Ei fuit oppoſitus Clemens Antipapa . tom.1. 12.2.

Gallia derelicta Romam redijt . to.6. 819. 1; & ſeq;

Hortante S. Catharina Senenſi tranſtulit Romam Sedem Apoſtolicam . to.12. 131. 1.

*Gregorius XII.*

Gregorius XII. Vrbani ſucceſſor ceſſit ſuo iuri . to.13. 132. 1.

Miſit oratores ad Conſtantiam committens ſuis legatis auctoritatem conuocandi Concilium generale. to.13. 427. 2.

Iurauerat ſe abdicaturum Papatum, ſi Eccleſiæ eſſet neceſſitas . to.8.772. 2.

Illius electio an ſit valida, & legitima ? to.8. 772.2.

Fuit vocatus antea Angelus Coriarius natione Venetus, & ſucceſſit Innocentio IV. to.9. 10.11.

*Gregorius XIII.*

Gregorius XIII. Romæ Collegium Germanorum iam inchoatum ditauit, & locupletauit . to.20. 32. 1.

Erexit Collegium Hungarorum, Anglorum, & Græcorum . to.20. 32.1.

Plura Collegia erexit in Germania . to.20.32. 1.

Romæ plura reliquit monumenta pietatis, & magnificentiæ . to. 1. 477.1.

*Gregorius XIV.*

Gregorij XIV. ſanctio pro conſtituendis Eccleſiæ Prælatis . to.1. 408. 2.

*S.Gregorius Nazianzenus.*

S.Gregorij Nazianzeni ſententia de poteſtate iudiciaria Eccleſiæ in Imperatores, & Reges. to.1. 525.1; & ſeq.

Docuit Summos Pontifices à nemine eſſe iudicandos . to.2. ex Adolpho . 101. 2.

Fuit propugnaculum fidei contra Arianos . to.6. 195. 2.

Inter concionandum ſub Dio ab Arianis fuit lapidibus ſolemniter percuſſus . to.6.195 . 2.

Eius epiſtola ad Imperatores Conſtantinopolitanos, in qua docuit eos eſſe poteſtati ſacerdotali ſubiectos. to. 3. 209. 1.

*S.Gregorius Neocæſarienſis.*

S.Gregorius Neocæſarienſis à Centuriatorum calumnijs vindicatus . tom. 2. ex Alano . 4. 2.

Opera ei mendaciter attributa fuerunt Ruffini, vel Nicephori . to.2. ex Alano . 5. 1.

Cur fuerit appellatus Thaumaturgus ? to. 2. ex Alano . 5. 1.

Illius miracula recenſentur. to.2. Alano . 5.1.

Latinę lupus fuit dictus . to. 2. ex Alano . 5. 1.

Exiccauit piſcinam, [illegible] quam duo fratres ob lucrum temporale immoderatè contendebant . to.17. 413. 2.

*S.Gregorius Turonenſis.*

S.Gregorij Turonenſis Epiſcopi teſtimonium de appellationibus Gallicanis ad Apoſtolicam Sedem . to. 6. 192. 2.

Illius verba dicta ad Childericum Regem in Concilio Pariſienſi . to.9.825.1.

*Gregorius.*

Gregorius quidam non nominatus à populo miraculosè à Papa præficitur populis Agringentinis . to.1.417.2.

Alter Gregorius Benedicto Octauo fuit infeſtus . to.1.11.1.

*Gregorius Blandrata.*

Gregorius Blandrata Michaelis Serueti diſcipulus Arianiſmum in Tranſiluaniam inuexit . to.11.312.5.

*Grex.*

Grex non poteſt paſtorem ſuum corrigere . to.13. 601. 2.

*Grotius hæreticus.*

Grotij, & Blondelli errores circa Papæ poteſtatem . to.3.925.2.

Grotius quantùm depreſſerit Eccleſiæ Paſtores ? to.3.934.2.

Illius contradictiones in ſuiſmet verbis, & rationibus . to.3.942.2; & ſeq.

Quot errores, & mendacia circa concilia protulerit ? to.3.944.1; & ſeq.

Omni conatu probare tentauit Imperatorem omnibus temporibus habuiſſe adminiſtrationem, & ſummam poteſtatem rerum ſacrarum . to.3.947.2; & ſeq.

Aſſeruit Sacerdotibus nullam competere iuriſdictionem circa res ſacras, omnique penitus carere iudicio coactiuo, & imperatiuo . to.3.950.1.

Docuit claues Eccleſiæ ſolùm figuratè dici iuriſdictionem, ſicut prædicatio Euangelij vocatur legiſlatio; nec ſoluere à peccatis, ſed tantùm indicare ſolutos . to. 3. 951.1; & ſeq.

Illius tria mendacia ſolemniſſima . to.3. 952. 1; & ſeq.

Illius errores circa electionem Paſtorum . to.3. 955.2; & 956.2.

*Gubernium.*

Gubernationem temporalem vni tantùm committi non expedit; gubernatio autem ſpiritualis vni ſolummodò eſt neceſſario committenda . to.13.123.1.

Gubernatio, ſeu Regimen eſt opus à ratione procedens . to.13.181.1.

Eccleſiæ gubernium eſt Monarchicum, non democraticum, aut ariſtocraticum . to. 3. 388. 2.

*Guibertus Antipapa.*

Guibertus Epiſcopus Rauennatenſis Antipapa contra Gregorium VII. to.1.11.2; & ſeq; & to.4.43.1.

Fuit electus contra canones, & contra iura Romanorum Pontificum, non enim fuit ele-

electus à Clero, aut Cardinalibus. tom.4. 221. 2.

*Guilelmus.*

Guilelmus Ioannis Vvicclefſi Præceptor primus omnium negauit D. Petrum Romæ fuiſſe, quem poſtea ſecuti ſunt omnes recentes hæretici. tom.1. ex Ecchellenſi. 47. 2.

*Guilelmus Epiſcopus Traiectenſis.*

Guilelmi Epiſcopi Traiectenſis detractoris maledici Gregorij VII. horribilis mors. to.17.398.1.

*Gummitanus.*

Gummitanus Epiſcopus apud S. Leonem egit, vt excluderet à Primatu Epiſcopum Carthaginenſem. to.6.229.1.

Quid attenrauerit circa dignitatem Carthaginenſis Eccleſiæ? to.6.235.2.

*Guinibertus.*

Guinibertus aſſerens Papam ſibi abrogaſſe primatum fuit damnatus. to.1.35.2.

*Guiſij.*

Guiſiorum potentia in Gallijs quæ fuerit? to. 6. 735. 4.

# H

## HABITVDO.

Habitudo Pontificis ad Eccleſiam eſt habitudo capitis ad corpus. to. 13. 509. 2.

*Habitus.*

Habitus in quo differat à potentia? 13. 404. 2.

*Hadrianus Imperator.*

Hadrianus Imperator Traiano in Imperio fuit ſubſtitutus. to.10.113.1.

Antinoum iuuenem vita functum, quem ſummè dilexerat, dum viueret, colebat tanquam Deum, & ei magnificum templum extruxit. to.10.113.2.

Mortem attulit Euariſto, & Alexandro Pontificibus. to.10.113.

Necem ſibi afferre non ſemel tentauit veneno, vel ferro. to.10.113.1.

Tandem inedia hydropi, qua laborabat, ſuæ vitæ finem impoſuit. to.10.113.1.

*Hamus.*

Hamus, quo iuſſus fuit D. Petrus à Chriſto Domino piſcari, quid ſignificauerit? to. 13.347.1; & to.9.246.41.

Hamus miſſus fuit ſolùm à Petro, quia ſolus habuit iuriſdictionem. to.13.347.1.

Hamo, qui ex ferro conficitur, ſignificatur poteſtas reſecandi carnes putridas, idèſt vitia peccatorum carnalium, quæ poteſtas tradita fuit ſoli Petro. to.9.364.39.

*Hebedieſu.*

Hebedieſu Metropolita Sobæ, & Armeniæ D. Petri prædicarionem deſcripſit. to.1. ex Ecchellenſi. 50.2.

Aduentum D. Petri ad Vrbem Romæ atteſtatus fuit. to.1. ex Ecchellenſi. 50.2.

*Hebionitæ.*

Hebionitæ ſimul cum Marcionitis docebant aqua ſola in ſacrificio Miſſæ vtendum eſſe; propterea dicti fuerunt hæretici Aquarij. tom.4. 5. 1.

Fuerunt damnati in ſexta Synodo Trullana. to.4. 5. 1.

Eorum hæreſim poſtea ſecuti fuerunt Caluiniſtæ. to.4. 5. 1.

*Hebraicus, Hebræus.*

Hebraicæ linguæ encomia. to. 1. ex Ecchellenſi. 19.2; & ſeq.

Hebraica lingua geniriuis nominum ſubſtantiuorũ in exaggerando vtitur pro adiectiuis. to.12.545.1.

Hebræi à quo ſuam denominationem acceperint? to.3.40.2.

Hebræorum regimen fuit Monarchicum, non Democraticum. to.5.643.1.

Hebræi in controuerſijs Legis recurrebant ad vnum Iudicem. to.10.158.2.

Hebræorum feſtum octauum octauo die menſis ſeptimi, idèſt Septembris vocatum eſt cætum, ſeu collectum. to.3.599.1; & ſeq.

Succedebat feſto Tabernaculorum per ſex dies celebrato. to.3.599.2.

Significauit congregationem hominum in Regno Cœlorum faciendam. tomo 3. 599. 2.

Hebræi addentes legi Dei latæ à Moyſe noua mandata triplex peccatum commiſerunt. to.3.845.2.

Hebræorum Regum in Lege veteri exempla non fauent primarui Regum Anglicanorum. to.16.178.2; & ſeq.

*Heiddeggerus Caluiniſta.*

Heideggerus Caluiniſta confeſſus eſt Eccleſiam Romanam conſeruaſſe veram fidem Euangelicam vſque ad tempora D. Ambroſij. to.11.3.1.

*Helena.*

Helena Conſtantini marer mulier incomparabilis fidei Hieroſolymam perijt deuotionis gratia, vbi Crucem Domini perquiſiuit. to.14.455.2.

Helena Auguſta cum tribus millibus Iudæorum ad Chriſti Domini fidem conuerſa baptiſmum ſuſcepit. to.13.485.2.

*Helladit Tarſenſis.*

Helladir Tarſenſis Melropolitæ epiſtola. to.6. 407.2;& ſeq.

Dereliquit ſchiſma, & remanſit Epiſcopus. to.6.411.2.

*Heli.*

Heli vox interpretatur *Deus meus*. tomo 3. 245. 1.

Deſignauit Summum Pontificem, cuius filij nequeunt eſſe inobedientes. to.3.245.1.

*Heluetij.*

Heluetiorum Catholicorum conſtantia in fidei catholicæ verirate. to.4.242.2.

*Henoch.*

Henoch, & Elias conſeruantur in vita, vt Antichriſto ſe opponant. tom.18. 587. 2; & ſeq.

Henoch, & Elias viuent vſque ad tempus poſtremum. to.12.524.

Eſt probabilis coniectura, quòd ſimul cum Elia viuat in Paradiſo terreſtri. tomo 12. 529. 1.

Tempore Antichriſti ſubleuabit Chriſtianitatem oppreſſam. to.12.613; & ſeq.

Circiter annos tres cum dimidio Euangelium prædicabit. to.12.493.1;& ſeq.

Iuſſu Antichriſti occidetur Hieroſolymis ſimul cum Elia; & tribus diebus manebit inſepultus, poſt quos reſurget cunctis admiran-

mirantibus ; & tunc Vrbs Hieroſolymæ magno, & horribili terremotu conquaſſabitur, & multos opprimet Antichriſtianos. to.12.522.2; & ſeq.
*Vid.Helias*.

*Henriciani hæretici*.
Henriciani hæretici à Paſchali II. in Concilio Romano fuerunt damnati. tom.1.190. 2.

*Henricus I. Imperator*.
Henricus I. Imperator Romæ cum ſua vxore à Benedicto Papa fuit coronatus. tom. 4. 335.1.
Priuilegia, & conceſſiones factas à ſuis Prædeceſſoribus Romano Pontifici confirmauit. to.4. 335. 1.
Plurimos Dei fauores ſuſcepit, quia fuit Sanctæ Romanæ Eccleſiæ beneficus. tom. 10. 111.2.
Henricus Imperator liberam Pontificis Romani electionem reliquit. tomo 1. 20. 1; & ſeq.

*Henricus II. Imperator*.
Henricus II. Imperator optimi patris fuit peſſimus filius. to.1. 20. 1.
Vim in Pontifices cepit exercere, & in pſeudoſynodo Sutrina Gregorium VI. deiecit, ac in illius locum Clementem II. ſuffecit. to.1. 20. 1.

*Henricus III*.
Henricus III. Imperator petijt coronationem à Papa. to.1. 516. 2.
Intruſit per vim Guibertum Antipapam, quia à Gregorio VII. inaugurationem obtinere non potuerat. tomo 1. 516. 2; & ſeq.

*Henricus IV*.
Henricus IV. Imperator fuit excommunicatus à Gregorio VII. to.1. 12. 1; & to.2. ex Pighio. 131. 2.
Totam Italiam deuaſtauit, & penitus deleuit. to.1. 12. 1.
Romæ periculum ſubijt, ne lapidibus obrueretur. to.1. 12. 1.
Illius execrabile iudicium contra S. Gregorium VII. to.1. 129. 1.
Epiſcopatus Romanæ Eccleſiæ ſubiectos inſcio Papa auſus fuit conferre. to.1.129.1.
Contempſit decreta promulgata contra ſimoniacam labem. to.1. 129. 1.
Fuit Romam citatus à Gregorio VII. ad cauſam dicendam. to.1. 129. 1.
Congregauit Conciliabulum Wormatienſe, in quo Gregorium depoſuit. to. 1. 129. 1; & ſeq.
Noluit ſe purgare à ſuis delictis cum Euchariſtia eo modo, quo ei præſcripſerat, & quo ſe purgauerat idem Gregorius VII. tom. 1. 129. 2; & ſeq.
Scripſit literas blaſphemijs plenas Gregorio VII. to.1. 130. 1.
Extorſit à Paſchali Pontifice facultatem conferendi beneficia. to.1. 130. 2.
Ob inueſtituras ſibi vſurpatas fuit à Gregorio VII. excommunicatus. tom. 1. 319. 1; & ſeq.
Item quia prohibuit appellationes ad Sedem Romanam. to.4. 63. 1.
Excommunicatus ab Vrbano II. ipſum eundem Vrbanum in Galliam fugere coegit. o.to. 75. 2.
A Gregorio VII. fuit ab Imperio declaratus depoſitus. tom. 2. ex Adolpho. 33. 1; & 120.1.
Illius excommunicationis, & abſolutionis hiſtoria. to.2. ex Pighio. 131. 2; & ſeq.
Inſiſt ſententiam excommunicationis à Gregorio VII. latam reuocari in Wormatienſi Concilio. to.6. 522. 2.
Fuit pluries monitus, & animaduerſus à ſummo Pontifice. to.1. 531. 2; & ſeq.
Eius cauſa ab Alexandro II. iam fuerat iudicata. to.1. 521. 2; & ſeq.
Illius fremitus à Calixto II. fuerunt contempti. to.1. 190. 2.

*Henricus V. Imperator*.
Henricus V. Theutonicus Imperator inueſtituris à ſuis Prædeceſſoribus malè vſurpatis renunciauit. to.1.420.1, & ſeq; & 560.2.
Eiuſdem ſummum odium in Romanum Pontificem. to. 1. 534. 2.
Cenſura lata in ipſum à ſummo Pontifice Romano. 10.1. 534. 2.
Conqueſtus fuit cum Alexandro Pontifice; & à ſacro Cardinalium Collegio ſuæ expoſtulationis reſponſum accepit. to.2. ex Pighio. 180. 2.
Extorſit priuilegium inueſtiturarum, quod poſtea ei fuit reuocatum. to.2. ex Pighio. 181.1.
Fuit à Romano Pontifice ſolemniter excommunicatus. to.2. ex Pighio. 182. 1.
Illius geſta contra Romanum Pontificem, & reconciliatio cum eodem. to. 2. ex Pighio. 182. 1.

*Henricus VI. Imperator*.
Henricus VI. matrimonium cum Conſtantia Rogerij Regis Siciliæ filia contraxit, & nuptias Mediolani apud S. Ambroſium celebrauit. to.9. 708. 1.

*Henricus III. Angliæ Rex*.
Henricus III. Angliæ Rex excommunicatus fuit à ſuis Epiſcopis. to.6. 682.

*Henricus VIII. Angliæ Rex*.
Henricus VIII. Angliæ Rex exprobratus à Reginaldo Polo.to. 18.191.1; & ſeq; & 256. 2; & ſeq.
Illicitè diſſoluit matrimonium ritè contractum. to.18. 257. 2; ſeq.
Eius concubina Bolena quantùm fuerit diſſoluta? to.18. 258. 1.
Illius diuortium factum fuit cum vxore ſanctiſſima. to.18. 259. 1.
In iuuentute fuit virtutibus egregiè ornatus. to.18. 261. 1; & ſeq.
Illius crudelitas in monachos intolerabilis. 10. 18. 267. 2; & ſeq.
Introduxit hæreſim perfidiſſimam in Angliæ Regnum. to.18. 275. 1; & ſeq.
Euertit omnes leges ipſius Regni, & totius Eccleſiæ. to.18. 276. 1.
Eius vxoris Catharinæ, & filiæ Mariæ preces ad Deum pro illius conuerſione. tom.18. 283.1.
Illius ſumma crudelitas fuit acerrimè exprobrata. to.18. 284.1; & ſeq.
Rogauit Regem Franciæ, ve arma inngeret contra Papam. to.18. 286. 1.
Cùm Eccleſiæ primatum ſibi arrogauit, omnia amiſit. to.18. 287. 2.
Eius vxor ſanctiſſima plurima ſigna dedit ſanctitatis. to.18. 287. 2.

Illius

Illius vita. to.18. 291. 1; & ſeq.
Ab EpiſcopoCiceſtrenſi ei fuit promiſſus Eccleſiæ primatus. to.18. 291. 2.
Longè grauius peccatum commiſit, quàm Dauid Rex. to.18. 297. 2.
Excommunicatus fuit à Clemente VII. Romano Pontifice. to.18. 440. 1.
Verè poteſt appellari homo peccati. tom.12. 545. 2.
Henricus à principio fuit ſchiſmaticus.to.12. 387.1.
Henricus VIII. Angliæ Rex primus omnium affectauit imperium ſpirituale, & illud tyrannicè vſurpauit. to.12. 392. 1.
Fuit comparatus cum beſtia Apocalypſis habente ſupra caput nomen blaſphemiæ,hocêſt cognomentum capitis Eccleſiæ. to. 12. 556. 2.
Scripſit librum contra Martinum Lutherum. to.20. 502. 2; & to.6.734. 3.
Illius peruerſionis cauſa fuit amor Annæ Bolenæ. to.6.734. 3.
Antequam peruerteretur, defenſor fidei Catholicæ à Papa fuit appellatus. to.4. 456. 1.
Illius auerſio à Sede Apoſtolica enarratur. to.4. 456. 1.
Fuit homo peruerſiſſimus iuſto Dei iudicio ab Eccleſia reiectus. to. 18. 191. 1; & ſeq.
Scripſit contra Lutherum de prærogatiua Romani Pontificis. to.1. 165. 2.
Fuit primus hæreticus ex Regibus Angliæ, & Henricus VII. fuit vltimus Rex Catholicus. to.10. 95. 1.
Fortiſſimè contra Martinum Lutherum pugnauit pro Eccleſia. to.20. 502. 2.
Illius epiſtola ad Leonem X. quare ſcripta fuerit? to.13. 212. 1.

*Henricus Rex Galliarum.*

Henricus Rex Galliarum cognomento Magnus appellauit à Gregorio XIV; vel potiùs Sixto V. ad futurum Concilium. to.3. 588. 1.
Cùm appellauit à Papa,erat Caluiuiſta,factus autem Catholicus appellationem abiurauit. to.3. 588. 1.

*Henricus Vualpolus.*

Henrici Walpoli mira in perferendis tormentis à Caluiniſtis Anglis pro Chriſti Domini fide patientia. to.1. 266. 1.
In tormentis nihil ex ore præter Ieſu nomen proferebat. to.1. 266. 1.
Nouo crudelitatis genere à Caluiniſtis fuit peremptus. to.1. 266. 2.

*Heraclas Patriarcha.*

Heraclas Patriarcha Alexandrinus coegit Synodum contra quendam Epiſcopum Oecumenicum. to.1. ex Ecchellenſi. 15. 2.
Fuit à plebe vocatus *Aba*, aut *Baba*, idêſt auus Patrum. tom. 1. ex Ecchellenſi. 15. 2.

*Heraclius Imperator.*

Heraclius Imperator Monothelitarum hæreſi fuit infectus. to.6.738. 7.
Fuit confirmatus in hæreſi à Sergio Patriarcha Conſtantinopolitano, & multùm vexauit Eccleſiam. to.1. 120. 1.
A Leone IV. ſummo Pontifice fuit damnatus. to.1. 529.2.
A Monothelitarum hæreſi reſipiſcens regulam fidei Orthodoxæ ſuſcepit ab Honorio Papa. to.2. ex Pighio. 93. 1; & ſeq.

*Hæres.*

Hæredi interdicitur alienatio,ſi ei controuerſia moueatur. to.18. 133. 4.

*Hæreſes.*

Hæreſes potiùs confirmant Chriſtianos in fide, quàm auertant à fide. tom. 10. 62. 2.
Eorum cauſæ, & occaſiones quænam fuerint? to.10. 28. 1.
Hæreſis eſt maximus omnium morborum animæ morbus. to.5. 10. 2.
Hæreſis, in quo formaliter conſiſtat, & quotuplex ſit? to.5. 239. 2; & ſeq.
Hæreſis externè manifeſtata excommunicationem inducit. to.5. 241. 7.
Manifeſtata in confeſſione, vel conſilij quærendi cauſa non inducit excommunicationem. to.5. 241. 7.
Hæreſis mentalis an poſſit reſeruari? tom. 5. 243. 10; & ſeq.
Hæreſis crimen ſufficit, vt Metropolita iudicetur à propria Synodo; debet tamen eſſe manifeſtum. to.6. 111. 1.
Si hæreſis crimen erit dubium, vel palliabile, opus eſt præuia relatione ad Sedem Apoſtolicam ad hoc,vt Metropolita iudicetur. to.6. 111. 1.
Hæreſes damnatæ in Concilio III. Romano ſub Damaſo. to.15. 9. 31.
Hæreſis alia interna, alia externa; alia obiectiua, & alia formalis. to.15. 103. 284.
Hæreſis damnatio facta à Papa eſt obiectum fidei. to.15. 104. 288; & ſeq.
Hæreſes non ob aliud natæ ſunt, niſi quia vni Sacerdoti ad tempus exiſtenti non obtemperatur teſte S. Cypriano. to. 15. 180. 1.
Hæreſes damnatæ extra Concilia multò plures fuerunt, quàm hæreſes damnatæ in Concilijs. to.15. 417. 1.
Hæreſes ſexcentæ exortæ ante Synodum Nicænam. to.15. 417. 1.
Hæreſes omnes ante Synodum Nicænam fuerunt relatæ ad Romanum Pontificem, à quo fuerunt damnatæ ſine Concilio generali. to.15. 428. 30; & ſeq.
Plures hæreſes damnatas fuiſſe ab Eccleſia Romana extra Concilia, quàm in Concilijs ex teſtimonijs SS.PP. oſtenditur.to.15. 417. 1; & ſeq.
Hæreſes primariæ ortum habuere in Oriente. to.15. 627. 36.
Omnes hæreſes deuictæ ſemper fuerunt ab Eccleſia Romana. to.17. 474. 1; & ſeq.
Hæreſi nullum crimen eſt grauius, aut peſtilentius. to.18. 179. 14.
Hæreſis, & ſchiſmatis diſcrimen eſt, quòd hæreſis eſt permanentia in doctrina damnata; ſchiſma verò eſt tantùm receſſio ab Epiſcopo. to.19. 17. 1.
Hæreſum falſitas conuincitur ex eo, quòd ſingulæ in angulo terræ ſunt concluſæ;cùm tamen vera Eccleſia debeat eſſe per totum Orbem diffuſa. to.19. 233. 2.
Hæreſes variæ profligatæ ab Eccleſia Romana. to.20. 11. 2.
Hæreſes ferè omnes contra poteſtatem Romani Pontificis inſurrexerunt.to.20.294.3.
Hæreſum origo eſt ab abundantia proprij ſenſus. to.1. 241. 2.

Hæreſes modernæ ſunt filiæ hæreſum veterum, & imitatrices aſtus ſerpentis, qui Adamum decepit . to. 1. 289. 1.

Hæreſum, & ſchiſmatum origo eſt ex inobedientia Sacerdotibus debita . to. 1. 499. 2.

Hæreſis nulla reperitur, quæ à Romanis Pontificibus non fuerit mediatè, vel immediatè damnata . to. 1. ex Tannero . 22. 140.

Hæreſes damnatæ à ſolo Romano Pontifice . to. 2. ex Adolpho. 55. 1; & ſeq.

Hæreſis eſt peſtilentior qualibet perſecutione. to. 2. ex Adolpho. 76. 2.

Hæreſes, & ſchiſmata, à quibus fontibus ſcaturiuerint? to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 44. 1.

Hæreſes omnes faciliter euertuntur ex ſacra Scriptura, ex Concilijs, & ex SS. Patribus. to. 2. ex Alphonſo de Caſtro. 1; & ſeq.

Hæreſis ipſo iure priuat beneficijs Eccleſiaſticis . to. 3. 37. 1.

Hæreſis deſcriptio allata à S. Ambroſio Epiſcopo . to. 3 . 268. 2.

Hæreſis omnis ceſſabit peţter ſimoniam. to. 4. 54. 1.

Hæreſum variarum diſtincta narratio . to. 4. 239. 2; & ſeq.

Hæreſim committit, qui dat pecuniam, vt conſequatur beneficium . to. 9. 88. 59.

Hæreſis continet ſub ſe plures ſpecies diuerſas . to. 9. 91. 69.

Hæreſis an poſſit Papæ opponi, vt repellatur ab electione, vel poſtquam eſt electus? to. 9. 297. 148; & 298. 149.

Hæreſis exceptio quomodò ſit appellanda? to. 9. 298. 150.

Hæreſim ſapit credere, quòd non ſit peccatum illud, quod per Eccleſiam damnatur . to. 9. 372. 19.

Hæreſis Papæ iam mortui cognitio pertinet ad ſucceſſorem . to. 9. 314. 32; & ſeq.

Hæreſis damnata quæ dicatur; & quot modis dicatur? to. 9. 375. 37; & ſeq.

Hæreſis non damnata quid verè, & propriè ſit? to. 9. 375. 39.

Hæreſis, & ſchiſmatis comparatio . tom. 9. 387. 2; & ſeq.

Hæreſis ethimologia dicitur quaſi *electis ab eligo* . to. 9. 387. 6.

Hæreſis quando dicatur, vel non dicatur notoria? to. 9. 406. 48.

Hæreſis, & ſchiſma ſtrictiſſimè ſumptum æquiparantur . to. 9. 407. 58.

Hæreſis præſumptio inducitur etiam ex leuibus indicijs . to. 9. 424. 81.

Hæreſis caſus, & alterius criminis caſus longè differunt . to. 9. 434. 88.

Hæreſis eſt animæ morbus contagioſus. to. 9. 448. 168.

Hæreſis de ſuo conceptu formali quid importet? to. 13. 565. 1.

Nulla hæreſis fuit in mundo, quæ non præſumpſerit cathedram D. Petri euertere . to. 3. 624. 2.

Hæreſes exortæ tribus ab hinc ſæculis inuehi ceperunt contra Romanum Pontificem. to. 16. 6. 1; & ſeq.

Ipſarum falſitates, & errores enumerantur . to. 16. 6. 1; & ſeq.

Eccleſiæ fidem, & ſplendorem obſcurare tentarunt . to. 16. 270. 1; & ſeq.

Hæreſes omnes, & aliæ confuſiones ex contemptu ſummi Pontificis exortæ ſunt . to. 16. 363. 2; & ſeq.

Eccleſia nullam perſecutionem paſſa eſt perniocioſiorem, quàm hæreſum . to. 16. 368. 1.

Hæreſum iacula ſunt eludenda, & euadenda. to. 16. 421. 2; & ſeq; & 425; & ſeq.

Hæreſes aliæ ſunt dubiæ, aliæ apertæ . tom. 6. 634. 1.

Hæreſum prima ratio, & origo vnde ducatur? to. 14. 38. 1; & to. 7. 3. 2.

Hæreſis Hydræ comparatur, quæ ſuis creſcit vulneribus . to. 14. 345. 1.

Hæreſis, & ſchiſma ſunt ſorores peccatricis Ieruſalem . to. 14. 380. 1.

Hæreſis nomen quatruplicitec ſolet vſurpari. to. 7. 770. 2; & ſeq.

Hæreſes, quę originem duxerunt à Simone Mago . to. 7. 800. 1; & ſeq.

Hæreſis publica reſcindit à corpore Eccleſiæ. to. 10. 185. 1; & ſeq.

Hæreſes ortæ, quia non creditur infallibilitas Romani Pontificis . to. 10. 303. 2.

Hæreſes omnes ſcripturis niti conantur . to. 5. 8. 1; & ſeq.

Sunt Sathanæ doctrinæ . to. 5. 27. 1.

Hæreſis, & dubietas in fide quomodò differant? to. 5. 247. 21.

Hæreſis habet ferè ſemper annexam fraudem, pietatem affectatam, vafritiem, & hypocriſim . to. 15. 193. 1; & ſeq.

Hæreſes à religione Turcarum videntur deſcendere . to. 18. 288. 2.

Hæreſi nullum peccatum eſt grauius . to. 19. 22. 1; & ſeq.

Hæreſes inter ſe ſunt repugnantes, & contradicentes . to. 19. 404. 2; & ſeq.

Hæreſum triplex genus . to. 6. 633. 1.

Hæreſum, & hæreticorum inconſtantia, & varietas . to. 1. 244. 1.

Habent annexam tanquam ſororem calliditatem . to. 1. 269. 2.

Legibus etiam Imperialibus fuerunt proſcriptæ . to. 1. 319. 1.

Fuerunt inuentæ ad turbandam Eccleſiæ pacem . to. 1. 332. 2.

Regnum Galliarum cruentis cladibus infeſtarunt . to. 1. 333. 2; & ſeq.

In bulla Cenæ Domini ſolemniter fuerunt damnatæ . to. 1. 380. 1.

Quas ſeditiones in mundum inuexerint? to. 2. ex Adolpho. 66. 1.

Reddunt hominem dignum morte . to. 2. ex Adolpho. 100. 2; & ſeq.

Omnes ad Apoſtolicam Sedem ſunt deferendæ . to. 2. ex Pighio. 105. 1.

Hæreſis occulta non ſeparat ab Eccleſia Dei . to. 4. 263. 2.

Semper nituntur Spiritu priuato tanquam regula fidei . to. 9. 715. 1; & ſeq.

Hæreſis quomodò inſcribatur deuiatio à fide catholica? to. 9. 443. 142.

Hæreſim reijciens, & rediens ad Eccleſiam Catholicam an debeat rebaptizari? to. 9. 621. 28.

*Hæreticus .*

Hæreticus quis ſit? to. 16. 426. 1; & tom. 5. 609. 1; & ſeq; & to. 13. 37. 1.

Hæreticus mentalis iocosè dicens ſe eſſe hæreticum an incurrat in Bullam Cœnę Domini? to. 5. 243. 10.

Hære-

Digitized by Google

Hæreticus quis propriè ſit? tom. 5. 244. 13.
Hæreticus, & dubius in fide quomodò differant? to. 5. 247. 21.
Hæreticus, & hęreticis credens quomodò differant? to. 5. 249. 26.
Hæreticus clericus manifeſtus ſe ipſum degradat, & damnat. to. 5. 110. 1.
Hæreticus extra Eccleſiam Catholicam nequit ſaluari. to. 7. 752. 2.
Hæreticus nullus eſt, niſi ſit pertinax. to. 18. 11. 1; & 39. 1.
Hæreticus eſt, qui non credit, quod credit Sedes Apoſtolica. to. 18. 128.
Hęreticus contra Eccleſiam ſęuit vt draco; paganus verò, vt leo. to. 20. 11. 2.
Hæreticus tantùm internè, ſi conficit Sacramenta, & iuriſdictionem ſuam exerceat, valent eius acta. to. 3. 401. 2; & ſeq.
Hęreticus eſt, qui non ſequitur catholicam veritatem; ſchiſmaticus verò, qui non amplectitur catholicam pacem ex S.P. Auguſtino. to. 4. 54. 2.
Hęreticis abiurantibus, & ſe conuertentibus pro prima vice parcitur, ſi relabantur, non parcitur, ſed ſine vlla audientia relinquendi ſunt iudicio ſęculari ad mortem damnandi. to. 4. 112. 2.
Hęreticus non eſt, qui negaret propoſitionem, quę non eſt de fide, quòd ſit de fide. to. 9. 772. 2.
Hęreticus occultus non poteſt excommunicari, ſi *ly* occultus dicat ſolùm actum interiorem, ſecus ſi dicat ſolùm negationem probationis & conceptus internus hęreſis ſit alicui manifeſtus. to. 9. 794. 1.
Hęreticus quot modis dicatur? to. 9. 387. 4.
Hęreticus iam eſt proprio iudicio condemnatus. to. 9. 380. 21.
Hęreticus relapſus non eſt recipiendus, ſchiſmaticus verò ſemper. to. 9. 308. 2.
Hęreticus reuerſus an efficiatur habilis ad beneficia? to. 9. 306. 16.
Hęreticus ſi ſolùm reconcilietur, non recuperat bona; ſed ſi reconciliatur, & reſtituitur, plenè recuperat. to. 9. 306. 15.
Hęreticus vnde dicatur? to. 9. 406. 54.
Hęreticus non dicitur, qui tranſgreditur pręceptum Eccleſię Romanę, licèt peccet; ſed bene, qui dicit Romanam Eccleſiam non eſſe caput, nec poſſe condere canones. to. 9. 436. 103.
Hæreticorum Eccleſiæ in angulo terrarum ſeptemtrionalium omnes continentur incluſæ. to. 4. 683. 84.
Hæretici ſunt ſceleratiſſimi, & facinoriſſimi etiam ex teſtimonio ipſorum hæreticorum. to. 4. 683. 83.
Hæretici an conferant vera Sacramenta? tomo 13. 456. 1.
Hæretici qui ſint? to. 13. 565. 1.
Hæretici ſuadent à Conſtantino Magno nullam fuiſſe donationem factam Eccleſiæ. to. 13. 278. 1.
Et bona, quæ poſſidet, iniuſtè occupata fuiſſe. to. 13. 278. 1.
Hæretici non habent partem in Eccleſia Dei, neque in articulo communionis Sanctorum. to. 6. 567. 1; & ſeq.
Hæreticum eſſe plus eſt, quàm eſſe à fide deuium; & quis dicatur à fide deuius? to. 9. 443. 142.
Hæretici negarunt animam eſſe in Chriſto Domino aſſerentes Verbum Diuinum eſſe loco animæ, & animæ officia exercere. to. 1. 220. 1.
Hæretici fuerunt verſutiſſimi lupi in ouina pelle latentes, & ambidextri. tomo 6. 413. 2.
Hæretici quanta mala Eccleſiæ Dei intulerint? to. 7. 295. 1.
Hæretici aſſerunt miracula eſſe illuſiones Diaboli, præſtigia, fictiones, & mendacia. to. 8. 725. 1; & ſeq.
Negant Chriſtum eſſe Deum, & Beatiſſimam Virginem Mariam eſſe Dei Matrem. to. 15. 284. 2.
Item negarunt Filij conſubſtantialitatem. to. 1. 94. 2; & to. 16. 543. 1.
Condiderunt canonem Antiochenum. to. 1. 454. 1.
Hæretici ſub typo Religionis, & ſub ouina pelle lupum aſcondentes turpiſſimas hæreſes diſſeminarunt. to. 1. 190. 2; & ſeq.
Hæretici aliqui impiè dixerunt, quòd Spiritus Sanctus non procedat à Filio; & quòd in Diuinis ſit vna tantùm perſona. to. 4. 658. 2.
Hæretici inter alia, quæ docuerunt, vxores communes habendas eſſe dixerunt, & auerſandam eſſe propagationem filiorum. to. 1. 288. 1.
Hæretici aliqui habuerunt Dæmonem ſemper eis aſſiſtentem. to. 15. 346. 2.
Voluerunt Eccleſiam primis trecentis annis poſt Chriſtum Dominum Euangelicam veritatem integrè retinuiſſe. tom. 3. 959. 1.
Hæreticis appellationis beneficium negatur. to. 1. 317. 2.
Hæretici omnes Imperatoria lege bonis priuantur. to. 1. 319. 1.
Hæretici quare anathematizati? tom. 1. 328. 1.
Hæretici fidei integritatis corruptores. to. 1. 328. 2.
Comparati fuerunt cani Æſopi. to. 1. 328. 2.
Item fuerunt comparati à Diuo Ioanne Chriſoſtomo viperis, & ſerpentibus. tomo 1. 329. 2.
A S. Ephrem leproſis, & fluxu laborantibus fuerunt aſſimilati. to. 1. 329. 2.
Illorum crudelitas, & impietas in Gallia, & in Anglia. to. 1. 330. 1.
Eorum ſæuitia in viuos, defunctos, & martyres. to. 1. 330. 1.
Illorum crudelitas in venerandas SS. Reliquias. to. 1. 330. 2.
Nefandiſſima geſta in Polonia à Cardinali Hoſio enarrata. to. 1. 331. 1.
Vltione Diuina, vt plurimùm, fuerunt mirabiliter puniti. to. 1. 331. 2.
Ad inſtar Chore conantur ſcindere Eccleſiæ vnitatem. to. 1. 332. 1.
Hæretici Chriſtianæ pacis ſunt turbatores. to. 1. 332. 2.
Igne & ferro eorum dogma ſeminatur. to. 1. 333. 2.
Hęretici Galliam cladibus inundarunt. to. 1. 333. 2; & 334. 1.
Hæretici ab obedientia Summi Pontificis fideles ſubtrahunt. to. 1. 335. 2.

Ipſo-

Ipſorum ars,vt Romani Pontificis auctoritatem exterminent. to. 1. 335. 2.
Hæretici, & eorum libri in Bulla Cęnæ Domini damnantur. to. 1. 380. 1.
Hęreticorum portentoſæ opiniones de Sacramento Baptiſmi. to. 1. 381. 1.
Hæretici vitandi iuſſu, & conſuetudine Apoſtolorum; item ex legibus à Summis Pontificibus, & ex plurimorum Doctorum auctoritate. to. 1. 535; & ſeq.
Hæretici moderni, vt primatum Papæ deſtruant, primatum Petri denegant. tom. 1. ex Tannero. 7. 39.
Plurimi hæretici quando, & à quibus damnati? to. 1. ex Tannero. 20. 131; & ſeq.
Hæretici aduentum Antichriſti in Papa ſomniantes ſententiam ſuam Dauidis, & Apocalypſis auctoritatibus malè intellectis fulcire conantur. to. 1. ex Tannero. 35. 227.
Hæretici quantùm ſint ſeditioſi? tomo 2. ex Adolpho. 66. 1.
Hæreticorum bona confiſcantur ex canonibus, & Concilijs. to. 2. ex Adolpho. 98. 2.
Hæretici digni morte ex Deuteronomio. to. 2. ex Adolpho. 100. 1; & ſeq.
Hæreticum inter, & Pontificem dialogiſmus. to. 2. ex Adolpho. 130. 1.
Hæreticorum Eccleſiæ, & hæretici deſcribuntur ex verbis Cypriani. to. 2. ex Alano. 44. 1.
Hæretici non poſſunt oſtendere originem, & radicem legitimæ ſucceſſionis in ſuis Eccleſijs. to. 2. ex Alano. 47. 2.
Hæretici nituntur probare D. Petri dignitatem, auctoritatemque parem eſſe cum dignitate, & auctoritate cœterorum Apoſtolorum. to. 2. ex Pighio. 24. 1; & ſeq.
Hæreticorum calumniæ, quibus probare nituntur D. Petrum non fuiſſe Romæ, ſolidè confutantur. tom. 2. ex Pighio. 50. 1; & ſeq.
Hæretici ſemel ordinati, & etiam baptizati non debent denuo ordinari, neque rebaptizari ex D. P. Auguſtino. to. 2. ex Pighio. 90. 1.
Hæreticorum confeſſio de Romana Eccleſia. to. 2. ex Pighio. 104. 1.
Hæreticorum cauſæ tandem ad Sedem Apoſtolicam delatæ fuerunt. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Hæretici omnes confutantur ex Sacra Scriptura, ex Concilijs, & PP. to. 2. ex Alphonſo de Caſtro. 1. & ſeq.
Hæreticorum variorum nomina, & ſententiæ in ipſos latæ. to. 2. ex Alphonſo de Caſtro. 1; & ſeq.
Item qui ſententias contra ipſos tulerunt, enumerantur. tom. 2. ex Alphonſo de Caſtro. 1; & ſeq.
Hæretici Africani appellabant ad Romanum Pontificem. to. 3. 4. 1;
Hæreticorum error de Romana Sede. tom. 3. 7. 2.
Item de auctoritate Eccleſiæ Romanæ, & Papæ. to. 3. 246. 2.
Hæretici diſputatione perſuaderi non poſſunt. to. 3. 268. 2.
Hæretici peruicaces quaſi miraculo conuertuntur. to. 3. 268. 2.
Hæretici cur nunc mordeant? to. 3. 303.
Hæretici dum contra Chriſtum Dominum conſentiunt, inter ſeipſos concordare non poſſunt. to. 3. 272. 2.
Eorum diſſonantia in ſuis erroribus. tom. 3. 316. 1.
Hæretici, ſchiſmatici, & Chriſtiani cuiuſuis conditionis citari poſſunt, & admitti ad Concilia generalia. to. 3. 380. 2.
Hæretici affirmant Concilia generalia etiam cum Pontifice poſſe errare. to. 3. 386.
Hæretici, & ſchiſmatici perſequendi ſunt. to. 4. 44. 1; & ſeq.
Hæretici, & ſchiſmatici in quo differant? to. 4. 54. 2.
Hęreticorum eleemoſinæ, aut obligationes à clericis recipi non poſſunt ſub pœna priuationis officij. to. 4. 213. 2; & ſeq.
Hæretici auctoritate Eccleſiæ conuincendi. to. 4. 244. 1.
Hæretici manifeſti non ſunt in Eccleſia; quia non poſſunt dici fideles. tomo 4. 262. 4.
Hæretici occulti ſunt in Eccleſia, ſed ſunt tamquam membra arida Eccleſiæ. tom. 4. 263. 2.
Hæretici luporum nomine ſunt deſignati. tomo 4. 632. 2; & ſeq.
Hæreticorum miſera conditio. to. 4. 783. 2.
Hæretici iactant ſe eſſe fideles. tomo 4. 802. 152.
Hæreticorum recurſus ſemper fuit ad ſolam Eccleſiam Romanam. to. 8. 398. 2.
Hæretici excommunicati à Pontificibus Romanis. to. 8. 515. 2.
Hæreticorum concordia cum Eccleſia quomodò ſtabilienda? to. 8. 563. 1.
Hæreticorum blaſphemiæ in Eccleſiæ Romanam. to. 8. 713. 1; & ſeq.
Hæreticorum paucitas probat eorum ſectas eſſe falſas. to. 8. 743. 1.
Hæreticorum incoſtantia in dogmatibus eſt argumentum falſitatis ſectæ, & doctrinæ. to. 8. 753. 2.
Hæreticorum ſectæ non habent vnitatem, neque ſanctitatem, neque vniuerſalitatem, neque ſunt Apoſtolicæ, quibus conuincitur eorum falſitas. to. 14. 6. 1; & ſeq.
Hæretici noſtri temporis volunt Sacram Scripturam non eſſe regulam fidei. tomo 14. 8. 1.
Hæretici ſcindentes vnitatem Eccleſiæ quam pœnam incurrant? to. 14. 278. 2.
Hæretici vulpibus comparantur, quæ gaudent in foueis latere. to. 14. 344. 1.
Hæretici, qui reſurrectionem mortuorum negarunt. to. 14. 468. 1.
Hæretici horum ſucceſſores. to 7. 800. 2.
Hæretici inter ſe non conſentiunt, quod arguit falſitatem ſectarum. to. 7. 813. 2.
Hæreticis quomodò ſit aduerſandum? to. 11. 565. 1.
Hæreticis quomodò non communicandum? to. 11. 565. 2.
Hæreticorum ſententia circa conuocationem Conciliorum? to. 11. 4. 2.
Hæretici quæ Concilia, & quos SS. PP. recipiant? to. 11. 3. 1.
Hæretici volunt Eccleſiæ regimen eſſe ad inſtar Reipublicæ, in qua omnes ſunt æqualis poteſtatis. to. 11. 6. 6.

Hæreticorum mores impuri. to. 11. 16. 2.
Hæreticis ſunt omnia incerta, & dubia, quia carent regula infallibili credendi. to. 11. 311. 4.
Hæretici damnati extra Concilium. tom. 6. 861. 5; & ſeq; & tom. 10. 316. 1; & ſeq; & to. 15. 431. 37.
Hæreticorum triplex genus; ſcilicet apoſtatarum, in hæreſi natorum, & baptizatorum ab hereticis. to. 6 633. 1.
Hæretici confitentes infallibilitatem Papæ, & Eccleſiæ Romanæ. to. 6. 637. 1; & ſeq.
Hæreticorum translatio cum Catholicis ſubdulæ. to. 6. 736. 4; & ſeq.
Hæreticorum odium, calumniæ, & blaſphemiæ in Romanum Pontificem, & Eccleſiam Romanam antiquiſſimæ, quæ à modernis hęreticis, & ſchiſmaticis exuſcitantur. to. 12. 110. 1; & ſeq.
Hæretici dixerunt claues Petro datas à Chriſto Domino non ſignificare, niſi poteſtatem prædicandi Euangelium. to. 12. 117. 1.
Hæretici dicunt verba Chriſti Domini: *Tibi dabo claues*; dicta eſſe Petro in perſona omnium Apoſtolorum. to. 12. 119. 1; & ſeq.
Hæretici aſſerunt Papam eſſe incapacem dominij temporalis. to. 12. 124. 1.
Hæretici negant poteſtatem clauium, quæ fuit in Petro, tranſijſſe ad Romanos Pontifices. to. 12. 129. 1.
Hæretici negarunt circa fidei myſteria poſſe controuerſias excitari. to. 12. 194. 1.
Hæreticorum diſſenſio circa libros canonicos Sacræ Scripturæ. to. 12. 194. 1.
Hęreticorum errores diuerſi. to. 12. 194. 2.
Hęretici deteſtantur ſupplicationes publicas. to. 12. 196. 1.
Hęretici aſſerentes Eccleſiam regi à ſpiritu priuato cuiuſque. to. 12. 201. 1; & ſeq.
Hęreticorum vaniloquentia. to. 12. 546. 2.
Hęreticorum nullum miraculum extat. tomo 12. 522. 2.
Hęretici appellantes ad Pontificem Romanum. to. 12. 588. 2.
Hęretici dixerunt Petrum accepiſſe à Chriſto Domino ſolam poteſtatem prędicandi Euangelium; atque adeò non fuiſſe in poteſtate ſuperiorem alijs Apoſtolis. to. 12. 581. 1.
Hæreticorum libertas quænam ſit? to. 5. 7. 1.
Hęretici libros ſuos ſcripturis confirmant. to. 5. 8. 1.
Hęreticorum Eccleſiæ ſunt Synagogę ſathanę. to. 5. 27. 1.
Hęretici dixerunt Pontifici Romano tributum fuiſſe primatum. to. 5. 50. 1.
Hęreticorum opinio de inueſtituris Epiſcoporum. to. 5. 78. 2.
Hęreticorum blaſphemię, & ſacrilega maledicta. to. 5. 90. 2; & to. 1. 24. 1.
Hęreticorum arrogantia, & intemperantia. to. 5. 101. 2.
Hęretici cur non vocentur Chriſtiani, ſed Lutherani, vel Caluiniſtę, &c? tomo 5. 104. 2.
Hęreticorum regiones mixtę ex Catholicis. to. 5. 107. 2.
Hęreticorum receptores, fautores, defenſores, retinentes libros hęreſes continentes, imprimentes, &c. incurrunt excommunicationem. to. 5. 250. 26; & ſeq.
Hęretici publicè excommunicati an Sacramenta conficiant? to. 5. 743. 1.
Hęretici nomine ſunt Chriſtiani, quia ſunt baptizati, ſed reuera ſunt infideles, quia non habent fidem Diuinam. to. 12. 377. 2.
Hęretici aſſerentes poteſtatem ſpiritualem eſſe in Regibus. to. 10. 138. 1.
Hęreticorum infœlicitas, & calamitas quę ſit? to. 10. 149. 1.
Hęretici publicè non ſunt Eccleſię membra, ſed tantùm occulti. to. 10. 185. 1; & ſeq.
Hęretici negantes D. Petrum Romę fuiſſe. to. 10. 246. 1.
Hęretici aſſerunt non eſſe verum Papam, niſi ſit vir probus. to. 10. 266. 1.
Hęreticorum iudicium circa controuerſiam Eccleſię Romanę cum Alexandrina. to. 10. 323. 1.
Hęreticorum errores attributi Summis Pontificibus. to. 10. 464. 1; & ſeq.
Hęreticorum opiniones circa vocandos ad Concilium. to. 10. 526. 2.
Hęreticorum fraus, pietas, & modeſtia affectata. to. 15. 193. 1; & ſeq.
Hęreticis propria vafrities, & hypocriſis eſt; vnde rectè vulpes appellantur. to. 15. 193. 1; & ſeq.
Hęreticorum impietas pręcipitat ſe, & gradatim creſcit. to. 15. 233. 16.
Hęretici ſunt præcurſores Antichriſti; operantur enim myſterium iniquitatis. to. 15. 269. 1.
Hęreticorum ſpiritus quàm ſit peruerſus? to. 15. 280. 1.
Hęretici ſecuti ſunt Donatiſtas, qui dixerunt Eccleſiam totam apoſtataſſe, & remanſiſſe in ſola parte Donati. to. 15. 292. 1.
Hęretici ſequuntur Simonem Magum, qui Petro Romanę Eccleſię Pontifici reſtitit. to. 15. 313. 1.
Hęretici omnes eſſe Diſcipulos Simonis Magis teſtimonijs SS. PP. probatur. tom. 15. 344. 1.
Eorum blaſphemiæ circa Euchariſtiæ Sacramentum. to. 15. 344. 2; & ſeq.
Hæretici multos libros ab hæreticis conſcriptos attribuerunt. to. 15. 349. 2.
Hæreticorum error dicentium Petro per collationem clauium nihil plùs, quàm alijs Apoſtolis fuiſſe collatum. to. 10. 7. 1; & ſeq.
Hæretici auferunt Monarchiæ titulum Cathedræ Petri, & illum donant ſolio Neronis. to. 17. 399.
Hæretici noſtri temporis ſentiunt Papam nihil plus auctoritatis habere, quàm quilibet Epiſcopus habeat in ſua Eccleſia. to. 18. 3. 1.
Hæreticorum deliramenta præſertim Caluini, Centuriatorum, & Lutheri circa ſignificationem huius nominis *petræ*. to. 18. 5. 2.
Hæretici, qui verba conſecrationis perperam explicarunt. to. 18. 23. 2.
Hæretici non conueniunt inter ſe in explicandis ſcripturis. to. 18. 23. 2.
Hæretici non ſunt intra Eccleſiam Catholicam. to. 18. 32. 1.
Hæretici non noſcunt matrem eam Eccle-

ſiam Romanam, qoam nouit S. Hieronymus, & omnes SS. PP. to. 18. 91. 2.

Hæretici reſpuentes ſacros canones, & decretalium epiſtolas. to. 18. 120. 16.

Hæreticorum origo à Religione Turcarum deſcendit. to. 18. 288. 2.

Hæretici non ſunt ſeparandi, quando ſimul cum ipſis adſit periculum euertendi etiam bonos. to. 18. 406. 2.

Hæretici, & ſchiſmatici nullam iuriſdictionem habent in Eccleſiam. to. 19. 424. 1.

Hæreticorum inconſtantia in dogmatibus. to. 19. 424. 1.

Hæreticorum etiam inter ſe ipſos diſſidia talia ſunt, vt intra eandem ſectam ferè nulli conueniant. to. 19. 424. 2; & 425. 1.

Hæretici vulpibus comparantur. to. 19. 425. 1.

Hæretici, vt ſuam diuiſionem defendant, non habent, niſi, quòd obiectent vitam malam Prælatorum teſte S. P. Auguſtino. to. 19. 439. 1.

Hæretici inſurgunt contra Papam, ſicut Chore, Dathan, & Abiron contra Aaronem. to. 20. 294. 6.

Hæreticorum facilitas ad calumniandos ſummos Pontifices. to. 10. 335. 6; & ſeq.

Hæretici ſummum Pontificem Antichriſtum appellant. to. 1. 26. 2.

Hæretici plures inuiti primatum Eccleſiæ Romanæ fatentur. to. 1. 40. 1; & ſeq.

Hæretici plures ad Apoſtolicam Sedem pro rebus fidei prouocant. to. 1. 160. 2.

Hæretici non poſſunt oſtendere originem ſuarum Eccleſiarum per ſucceſſionem ab Apoſtolis decurrentem. to. 1. 231. 1.

Hæreticorum criminationes in libros canonicos ſacræ Scripturæ. to. 1. 230. 1.

In quo conſentiant hæretici moderni circa Vulgatam? to. 1. 230. 1.

Hæretici cur non admittant prouocationem ad Scripturas? to. 1. 230. 2.

Contra hæreticos ſui temporis Tertulliani demonſtrationes variæ. to. 1. 231. 1.

Hæretici neque à Chriſto Domino, vel Diſcipulis, vel à conſanguineis Apoſtolicæ Eccleſiæ doctrinam ſuam acceperunt. to. 1. 231. 2.

Senſum ſacræ Scripturæ quærunt, vt decipiant. to. 1. 237. 2.

Hæreticorum inconſtantia circa res fidei. to. 1. 238. 1.

Ipſorum interpretationi non credendum, quia noua, varia, & particularis. tom. 1. 238. 2; & 240. 2.

Eorum interpretationi non credendum; quia clauibus ſcientiæ carent. to. 1. 240. 2.

Hæretici in regulis ſuis variantes. to. 1. 244. 1.

Mira eorum audacia. to. 1. 244. 2.

Hæretici ſe mutuò damnant. to. 1. 245. 2.

Hæretici calidiſſimi quomodò Eccleſiam depingant? to. 1. 269. 2.

Hæreticorum Eccleſię egregia refutatio. to. 1. 270. 1.

Hæreticorum mira opinio de Eccleſia. to. 1. 270. 1.

Hæreticorum modernorum circa Scripturas SS. Patrum blaſphemiæ. to. 1. 271. 2.

Hæretici confunduntur à ſtabilitate in Eccleſia Romana. to. 1. 273. 2.

Hæreticorum modernorum de Deo blaſphemiæ. to. 1. 274. 1.

Eorum blaſphemiæ de Diuina gratia, de Sacramentis &c. to. 1. 275. 1.

Hæretici plurimi à Romanis Pontificibus iudicati. to. 1. 288. 1; & ſeq.

Hæretici vndique à diuerſis expelluntur. to. 1. 295. 2.

Hæreticorum fundamentum recurrendi ad Spiritum priuatum, vt regulam fidei. to. 9. 715. 1; & ſeq.

Hæretici negantes infallibilitatem ſummi Pontificis. to. 9. 718. 1; & 721. 2; & ſeq.

Hæretici aſſerentes nullum eſſe Concilium, quod errare non poſſit. to. 9. 780. 2.

Hæretici aſſerentes conuocationem Concilij ad Imperatorem ſpectare. to. 9. 788. 1.

Hæreticorum negantium caput viſibile in Eccleſia ſchiſmata diluuntur. to. 9. 630. 1; & ſeq.

Hæreticorum rationes negantium poteſtatem in Eccleſia reſeruandi caſus aliquos. to. 9. 684. 2.

Hæretici exemplo de poſſibili probant non ſemper eam poteſtatem accipere, qui ab Eccleſia legitimè recipitur in locum D. Petri. to. 13. 132. 2; & ſeq.

Hæretici ad deſtruendum primatum Pontificis dicunt Papam diuitem, D. Petrum pauperem; aliter viuit Papa, aliter vixit D. Petrus to. 13. 192. 2; & ſeq.

Hæretici, & ſchiſmatici nec ligare, nec ſoluere poſſunt. to. 13. 593. 2.

Hæreticorum errores varij circa primatum Chriſti Domini Petro relictum; & eorum tria fundamenta. to. 3. 592. 1; & ſeq; & 594. 1.

Hæretici dæmonum progenies. to. 3. 624. 2.

Hæretici contendunt Romanam Eccleſiam à ſeipſa accepiſſe ius iudicandi cūctas Orbis Eccleſias, non à Saluatore. to. 3. 632. 2.

Hæreticorum ritus in baptizando infantes ſunt vitandi. to. 3. 772. 2.

Hæreticorum diſtinctione in ſuis ſectis refellitur argumentum Blondelli de reformatione Eccleſiæ. to. 3. 962. 2.

Hæretici, qui tribus ab hinc ſæculis inuehi ceperunt contra ſummum Pontificem; eorumque errores enumerantur. to. 16. 6. 1; & ſeq.

Hæretici nullo modo audiendi ſunt teſte Origene, & D. Ambroſio. to. 16. 22. 2.

Hæreticorum errores circa infallibilitatem Eccleſiæ. to. 16. 264. 1; & ſeq.

Hæreticorum argumenta ex Scriptura ſacra, & SS. PP. deſumpta contra indefectibilitatem Eccleſiæ diluuntur. to. 16. 267. 1; & ſeq.

Hæretici fidem, & Splendorem Eccleſiæ obſcurant. to. 16. 270. 1; & ſeq.

Hæreticorum argumenta contra multas Eccleſiæ prærogatiuas. to. 16. 270. 1; & ſeq.

Hæretici, vt Papæ primatum impugnent, canones Concilij Mileuitani de appellationibus, quædam acta, & epiſtolas afferunt. to. 16. 231. 1; & ſeq.

Hæreticorum plurima argumenta circa Conciliorum auctoritatem. to. 16. 281. 1; & ſeq; & 289. 2; & ſeq.

Item circa Papæ auctoritatem. to. 16. 323. 1; & ſeq.

Hære.

Hæretici ſeductores innocentium ex Diuo Paulo . to. 16. 368. 1.
Hæretici ex inobedientia vni Sacerdoti Dei quid experiantur ? to. 16. 369. 2.
Hæreticorum argumenta contra Papam, & Cathedram Romanam diluuntur . to. 16. 389. 1; & ſeq; & 395. 2; & ſeq.
Hęreticorum iaculis eludendis,& proinde pro fide ſeruanda monita quædam vtilia.to.16. 421. 2; & ſeq; & 425. 2. & ſeq.
Hæreticorum obſtinatio in ſuis opinionibus . to. 16. 423. 2.
Hæreticorum propoſitiones ſcelestæ contra Papam . to. 16. 432. 1; & ſeq.
Hæreticorum primum vitium eſt contemptus SS. Patrum . to. 16. 432. 2.
Hæreticorum mala interpretatio ſacræ Scripturæ . to. 16. 433. 2.
Eorum mendacia,& calumniæ in Pontificem, & Cardinales . to. 16. 436. 1; & ſeq.
Item eorum diſſenſio circa aduentum Antichriſti . to. 16. 437. 2; & ſeq.
Hæretici negantes veram fidem Romanam ſuos maiores damnant . to. 16. 438. 2.
Contra hæreticos Antichriſtum nondum veniſſe ex ſacra Scriptura , SS. PP; traditionibus, & rationibus oſtenditur . tom. 16. 439. 1; & ſeq.
Hæretici ratione , qua probant Papam eſſe Antichriſtum,confunduntur . to. 16. 442. 2; & ſeq.
Hæretici iniquè aſſerunt Papam eſſe blaſphemum , adeoque Antichriſtum , & eorum obiecta diluuntur . to. 16. 451. 1. & ſeq.

*Hæreſiarcha .*

Hæreſiarcha, & dogmatiſta quis propriè ſit ? to. 5. 244. 12.
Hæreſiarchæ Valentinus, & Marcion contra Eleuterium Pontificem . tom. 1. 110. 1; & ſeq.
Hæreſiarchæ plerique omnes turpiſſima morte affecti ſunt . to. 12. 522. 1.

*Hæreſis Abailardi .*

Hæreſis Abailardi . & illius errores qui fuerint? to. 6. 876. 8; & to. 15. 704. 54; & to. 6. 876. 8.
Fuit damnata in Concilio Senonenſi,& ab Innocentio II. to. 15. 704. 54.
*Vid. Abailardus .*

*Hæreſis Acacij .*

Hæreſis Acacij inter aliaſ blaſphemias nomen hypoſtaſis in Diuinis perſonis abdicauit . to. 1. 102. 2.
Fuit damnata à Liberio Papa . to. 1. 102. 2.

*Hæreſis Aerij .*

Hæreſis Aerij negauit defunctorum ſuffragia. to. 4. 245. 1.
Alij eiuſdem errores , mendacia, & falſitates. to. 4. 245. 2.
*Vid. Aerius .*

*Hæreſis Albigenſium .*

Hæreſis Albigenſium fuit deſumpta à Donatiſtis. to. 15. 332. 2.
Alij eorumdem errores , mendacia, & falſitates . to. 15. 333. 1.
Euertebat Euangelium, & effectum baptiſmi. to. 15. 335. 1.
*Vid. Albigenſes .*

*Hæreſis Anabaptiſtarum .*

Hæreſis Anabaptiſtarum quæ fuerit ? to. 15. 271. 1.
Fuit anathematizata in Concilio Romano . to. 18. 9. 2.

*Hæreſis Antropomorphytarum .*

Hæreſis Antropomorphytarum aſſerentium Deum eſſe corporeum . to. 14. 444. 1.

*Hæreſis Apathiſtarum .*

Hæreſis Apathiſtarum docentium hominem eſſe impeccabilem . to. 1. 362. 1; & to. 6. 862. 6.

*Hæreſis Apollinariſtarum .*

Hæreſis Apollinariſtarum negantium animam eſſe in Chriſto Domino . tom. 1. 220. 1.
Eorum fraudulentia , & hipocryſis . tom. 6. 413. 1; & ſeq.
Fuit damnata à S. Damaſo . to. 6. 413. 1; & ſeq; & to. 8. 516. 2.
*Vid. Apollinaris .*

*Hæreſis Appellitarum ;*

Hæreſis Appellitarum quæ fuerit ? to. 8. 547. 1; & ſeq.

*Hæreſis Ariana .*

Hęreſis Arij negantis Chriſtum Dominum eſſe Deum , & Beatiſſimam Virginem Mariam eſſe Dei Matrem . to. 15. 284. 2; & to. 1. 94. 2; & to. 16. 543. 1; & tomo 7. 802. 1.
Quanta mala Eccleſiæ Catholicæ intulerit ? to. 7. 295. 1.
Quas perturbationes in totum Orbem inuexerit ? to. 15. 300. 1.
Diuiſit Eccleſiam Orientalem ab Occidentali . to. 15. 329. 1.
Illius fictiones , falſitates , & mendacia . to. 8. 725. 1; & ſeq.
Epiſcopos coæquauit Sacerdotibus ſimplicibus . to. 14. 907. 1.
Fuit damnata in Concilio Nicæno ſub ſancto Syluestro . to. 1. 290. 2; & ex Tannero. 21. 134; & to. 4. 220. 1; & to. 8. 516. 2; & to. 13. 335. 1.
*Vid Arius .*

*Hæreſis Armeniorum .*

Hæreſis Armeniorum de non ponenda aqua in calice ſimul cum vino . to. 1. 216. 1; & to. 4. 5. 1.
Fuit anathematizata in VI. Synodo generali. to. 4. 5. 1.
*Vid. Armenij .*

*Hæreſis Baſilidis .*

Hæreſis Baſilidis ortum habuit ab hæreſi Simonis Magi . to. 8. 800. 1.

*Hæreſis Beguardorum .*

Hæreſis Beguardorum ortum habuit ab Arnaldo de Brixia . to. 12; 313. 2.
Aſſeruit Chriſtum Dominum , & Apoſtolos nihil poſſediſſe . to. 10. 422. 1.
Erat per hipocriſim ordinata ad expoliandos Eccleſiaſticos . to. 10. 422. 2.
Fuit damnata à Papa Ioanne XXII. to. 10. 422. 2.
*Vid. Beguardi .*

*Hæreſis Berengarij .*

Hæreſis Berengarij aſſerentis in Euchariſtia non eſſe verum corpus, & ſanguinem Chriſti Domini ; & poſtea abiurata hac hæreſi docentis corpus , & ſanguinem eſſe ſimul cum ſubſtantia panis;& ſolos adultos,non autem paruulos , eſſe baptizandos . to. 10. 377. 1; & to. 4. 245. 2.
Fuit damnata à Leone IX; & poſtea à Nico-

Jao II. in Concilio Romano. to. 10. 377; 1; & to. 8. 517. 2; & 637. 58.
Item fuit damnata à VictoreII; Stephano IV; Alexandro II; & Gregorio VII. to. 6. 875. 8; & to. 7. 810. 1.
*Vid. Berengarius.*

*Hæreſis Bertoritarum.*

Hæreſis Bertoritarum à Nicolaitis duxit originem. to. 1. 288. 1.
Docuit vxores communes eſſe debere, & propagationem filiorum auerſata fuit. to. 1. 288. 1.
Anathematizata fuit à Papa Euariſto. to. 1. 288. 1.
*Vid. Bertoritæ.*

*Hæreſis Bezæ.*

Hæreſis Bezæ circa poteſtatem Romani Pontificis. to. 3. 345. 1.
Hanc hæreſim ſecutus fuit Philippus Mornæus. to. 8. 776. 1.
*Bid. Beza.*

*Hæreſis Blondelli.*

Hæreſis Blondelli aſſerentis diſciplinam Eccleſiaſticam eſſe penitus lapſam. to. 3. 962. 1.
*Vid. Blondellus.*

*Hæreſis Brentij.*

Hæreſis Brentij fuit adeò intolerabilis, vt à Zuinglianis, & Caluiniſtis fuerit proſcripta. tom. 11. 16. 2.
Poteſtatem Eccleſiæ tranſtulit in Principes ſæculares. tom. 14. 8. 1.
Conata fuit euertere votum paupertatis. tomo 9. 750. 2; & ſequen.
*Vid. Brentius.*

*Hæreſis Bucanani.*

Hæreſis Bucanani docentis licitam eſſe ſeditionem, & rebellionem contra Principem non impedientem propagationem Catholicæ fidei. tom. 1. 334. 1.

*Hæreſis Caluini.*

Hæreſis Caluini de Chriſto Domino Mediatore ſapit Arianiſmum. to. 15. 330. 1.
Illius decem errores turpiſſimi. to. 16. 459. 2; & ſequen.
Negauit neceſſitatem baptiſmi. to. 16. 460. 4; & tom. 20. 165. 2.
Aſſeruit paruulos naſci ſanctos, & hæredes vitæ æternæ. tom. 16. 460. 4.
Negauit auctoritatem temporalem Chriſti Domini. tom. 9. 676. 2; & ſeq.
Coæquauit Epiſcopos ſimplicibus Sacerdotibus. tom. 5. 646. 2.
Aſſeruit Petri poteſtatem non tranſire ad ſucceſſores. to. 11. 273. 1; & to. 13. 120. 1.
Illius impijſſima, & impuriſſima dogmata. tom. 15. 376. 2, & ſequen.
Illius blaſphemia in Romanum Pontificem. to. 10. 280. 2.
Aſſeruit Eccleſiam Romanam factam eſſe Sedem Antichriſti. to. 10. 234. 1.
Reiecit votum continentiæ. tom. 9. 754. 1; & ſeq; & 757. 2.
SS. Patrum Eccleſiæ auctoritatem contempſit. tom. 1. 140. 1.
Exploſit, & irriſit indulgentias tam pro viuis, quàm pro defunctis. to. 9. 698. 1.
Aſſeruit Apoſtolos fuiſſe pares D. Petro in poteſtate. to. 11. 239. 1; & ſeq.
Miracula in Eccleſia patrata dixit eſſe mendacia Papiſtarum. to. 8. 725. 1; & ſeq.
Item Epiſcoporum electionem à Magiſtratu, & plebe eſſe faciendam: to. 20. 568. 1.
Hæreſis Caluini in quo differat ab hæreſi Lutheri? to. 11. 3. 1; & to. 1. 140. 1.
Aſſeruit Eccleſiam regi Spiritu priuato. tomo 10. 158. 2.
Docuit Deum eſſe auctorem peccati. tomo 16. 459. 2; & ſeq.
Hæreſis Caluiniſticæ errores turpiſſimi. tomo 4. 680. 65.
Reiecit plures codices veteris Teſtamenti. tom. 1. 268. 1.
*Vid. Caluinus, & Caluiniſtæ.*

*Hæreſis Carpocratianorum.*

Hæreſis Carpocratianorum aſſerentium obſeruantiam Legalium eſſe neceſſariam ad ſalutem. tom. 7. 800. 1.
Originem habuit à Simone Mago. tomo 7. 800. 1.
Fuit damnata in Concilio Apoſtolorum. tom. 7. 800. 1.

*Hæreſis Cedreni.*

Hæreſis, quam profeſſus fuit Cedrenus, fuit Photiana. tom. 6. 204. 1.
*Vid. Cedrenus.*

*Hæreſis Celeſtij.*

Hæreſis Cæleſtij quænam fuerit? to. 6. 864. 1; & 353. 2.
Ei tradita fuit à Pelagio, quem habuit Magiſtrum. tom. 16. 237. 27.
Illius damnatio facta à Zoſymo Papa. tom. 16. 237. 27; & ſequen.
*Vid. Celeſtius, & Pelagius.*

*Hæreſis Centuriatorum.*

Hæreſis Centuriatorum quot mendacijs, & impietatibus ſcateat? tom. 2. ex Alano. 3. 2; & ſequen.
Aſſeruit Petrum ſimulando obſeruantiam legalium grauiſſimè peccaſſe. tomo 8. 3. 2.
Voluit omnes Apoſtolos fuiſſe pares in poteſtate. to. 11. 239. 1; & ſequen.
Illius blaſphemiæ in Romanos Pontifices. to. 7. 135. 2; & ſeq; & to. 8. 156. 2; & ſeq; & 752. 1; & ſequen; & 160. 1; & 404. 1; & 385. 2; & 157. 2.
Eius blaſphemiæ contra Sanctum Gregorium Neocæſarienſem. to. 2. ex Alano. 4. 2; & ſequen.
*Vid. Centuriatores.*

*Hæreſis Cerdonis.*

Hæreſis Cerdonis à Tertulliano deſcripta. tomo 1. 353. 1.
Fuit damnata ab Hyginio Pontifice. to. 15. 56. 445.
Item à Papa Eleutherio. tomo 10. 314. 1; & ſequen.
*Vid. Cerdon.*

*Hæreſis Chaldæorum.*

Hæreſis Chaldæorum aſſerentium duas perſonas eſſe in Chriſto Domino. tomo 1. 171. 1; & ſequen.
Item aſſerentium Beatiſſimam Virginem Mariam non eſſe Deiparam. to. 1. 171. 1; & ſequen.
Item adſtruentium in Chriſto Domino vnam tantùm voluntatem, & operationem. to. 1. 172. 1; & ſequen.
Item negantium proceſſionem Spiritus Sancti à Filio. to. 1. 172. 1; & ſeq.
*Vid. Caldæus.*

*Hæreſis Cherinthi.*

Hæreſis Cherinthi aſſerentis Chriſtianos debere iegalia obſeruare. tom. 11. 32. 2; & ſeq.

Fuit canſa diſſenſionis inter Apoſtoloa circa circumciſionem. tomo 11. 31. 2; & ſequen.

Ortum habuit ab hæreſi Simonis Magi, cui plnta ſuperaddidit. to.4. 239.2.

*Hæreſis Corinthiorum.*

Hæreſia Cotinthiotum, quotum aliqui ſe dicebant eſſe Cephæ, alij Panli, ſedata fuit à D.Paulo. to.17. 83. 1.

*Hæreſis Dioſcori.*

Hæreſia Dioſcoti confundentia in vnam duaa naturas exiſtentes in Chriſto Domino. tom.10. 27. 2.

Fuie damnata in Concilio Chaletdonenſi. tom.6. 143. 1.

*Vid.Dioſcorus.*

*Hæreſis Donati, Donatiſtarum.*

Hæteſis Donati ortum habuit ab hęteſi Atiana. tom.11. 61. 73.

Iliius occaſio quæ fuetit? to.11. 73. 112; & tom. 16. 243.1.

Eiua blaſphemiæ in Apoſtolicam Sedem. tom.10. 304. 1.

Illius diſcrimen ab hæreſi Ariana. com.6. 360.2; & ſequen.

Fuit damnata in Concilio Atelatenſi. to. t. 79. 1; & to.11. 59.71.

Item in pluribua alijs Concilija. tom. 11. 64.83; & ſequen.

Auſa fuit erigete Altate contta Altare. tomo 11. 85. 145.

Illius cauſa à S. Melchiade Papa fuit definita. to.8. 516. 1.

Aſſeruit totum Orbem à fide apoſtataſſe excepta parte Donati. to.15. 282. 2.

Docuit Sacramenta eſſe vacua, & egena, ſi ab hominibua Sanctia non conferantur. tom.13. 268. 2.

Damnata fuit etiam ab Innocentio I. Pontifice. tom.1. 355. 1.

*Vid. Donatiſtæ.*

*Hæreſis Dorothæi Martianopolitani.*

Hæteſis Dornthæi Martianopolitani Epiſcopi negantis Beatiſſimam Virginem Mariam eſſe Deiparam. tom.6. 102. 1.

*Vid.Dorothæus.*

*Hæreſis Dulcini.*

Hæteſia Dulcini aſſerentis poſſeſſionem rerum temporalium à Chriſto Domino fuiſſe prohibitam. tom.19. 111. 1.

Simul cum vxore ſua Margatita fuie damnatus. tom.19. 111. 1.

*Hæreſis Ebionis.*

Hæreſis Ebionis docentia legalium obſeruantiam neceſſariam eſſe ad ſalutem. tom. 7. 800.1.

*Vid.Ebion.*

*Hæreſis Euſtacti.*

Hæreſis Euſtacti aſſerentia neminem poſſe ſaluari, niſi tenunciet omnibus diuitija, & niſi relinquat patentea, & filioa, imò & vxorem. to.2. 79. 2.

Fuie damnata in Concilio Gangrenſi ſub S. Sylueſtro. to.1. 79. 1.

*Hæreſis Euthychetis.*

Hæreſia Euthychetia admittentia confuſionem naturarum in Chriſto Domino. to.4. 336. 2; & tom.6. 377. 2; & 866. 7; & tomo 16. 6.2.

Hæreſia Euthycheris ab ipſo non fuit noniter inuenta. to.6. 382; & 385.2.

Fuit damnata in Concilio Chalcedonenſi. to.1. 86. 1; & to.18. 12. 1.

Fuit approbata à Lattocinio Epheſino. to.2. ex Pighio. 93.1.

Illus vatiæ damnationes habitæ in pluribua Synodia. tom.6. 382. 1; & 385. 2. & tom.10. 15. 1; & 47. 1; & tom.3. 637. 1; & to.16. 6. 2; & to.18. 15. 2.

*Vid.Euthychetem.*

*Fælicis Vrgelitani.*

Hæreſia Fælicia Vrgelitani aſſerentia Chriſtum Dominum eſſe Filium Dei adoptinum, non naturalem. tomo 6. 882. 5.

*Hæreſis Fraticellorum.*

Hæreſis Fraticellorum aſſerentium perfectam paupertatem Euangelicam conſiſtere in nihil habere de proprio etiam in communi. tom.12. 312. 2.

Huius hæreſes defenſotea qui fuetint? tomo 12. 320. 1; & ſequen.

Hæc hæreſis magnaa diſcordias in Eccleſiam inuexit. tom.12. 322. 1; & ſeq.

Qui hanc hæreſim ſecuti fuerint. tom. 12. 323. 1; & ſeq; & 324. 2; & ſeq; & 326. 1; & ſequen.

Illius damnatio. to.1. 478.1; & to.10.412.1; & to.12. 322. 1; & ſequen.

*Vid.Fraticelli.*

*Hæreſis Gabaonitarum.*

Hæteſis Gabaonitatum in veteti lege varijs doctrinia falſa admiſcebant. tom.8. 563. 1.

Ab hæreticis nouæ legis imitatur. tom. 8. 563.1.

*Hæreſis Gallicani Conſtantinopolitani.*

Hæreſis Gallicaoi Epiſcopi Conſtantinopolitani ſtatuentia vnam tantùm naturam in Chriſto Domino, & vocantis Beatiſſimam Virginem Mariam Matrem Chriſti, non autem Matrem Dei. to.14. 173. 1.

*Hæreſis Georgij Zacharellæ.*

Hæreſia Georgij Zacharellæ orta fuit ex hæreſi Fraticellorum. to.19. 110. 2.

*Vid.Georgius Zacharella.*

*Hæreſis Gnoſticorum.*

Hæreſis Gnoſticorum aſſerentium obſeruantiam Legalium neceſſariam eſſe ad ſalutem. to.7. 800.1; & to.4. 239.2.

Ortum habuit ab hæreſi Simonis Magi. to.4. 239.1.

*Hæreſes Græcorum.*

Hæreſis Græcorum circa vnitatem Eccleſiæ Catholicæ. to.1. 161. 2; & ſeq.

Hæreſis Græcorum circa proceſſionem Spiritus Sancti à Filio. to.5. 610. 1; & to.14. 629.42.

Hæreſia Græcorum circa conſecrationem in pane azymo. to.5. 610. 1.

Hæreſis Gręcorum circa poteſtatem definiendi res fidei. to.15. 629.42.

Hæreſis Græcorum vnde ſuam originem ſumpſerit? to. 20. 12. 2.

Fuie cauſa euerſionia Imperij Orientis. to. 16. 125.1; & ſequen.

Quot falſitates, aſtutiaa, fraudulentiaa, & mendacia inuenerit? to.10. 477. 2.

Corrupit penitus exemplaria VIII. Synodi. tom. 16. 225. 2.
*Vid. Græci.*
*Hæreſis Gregorij Blandratæ.*
Hæreſis Gregorij Blandratæ in Tranſiluaniam inuecta fuit Arianiſmus. tomo 11. 312.5.
*Hæreſis Grotij.*
Hæreſis Grotij deprimentis auctoritatem Paſtorum Eccleſiæ. to.3. 925. 2.
*Vid. Grotius.*
*Hæreſis Hydroparaſtarum.*
Hæreſis Hydroparaſtarum de offerenda aqua tantùm in calice. tn.1. 228. 1.
*Vid. Aquarij.*
*Hæreſis Hornij Caluiniſtæ.*
Hæreſis Hornij Caluiniſtæ tribuentis poteſtatem Eccleſiaſticam Imperatoribus. tomo 8. 821. 2.
*Vid. Hornus.*
*Hæreſis Iconoclaſtarum.*
Hæreſis Iconoclaſtarum negantium adorationem imaginum. to.1.73.2; & 77.2.
Fuit damnata in II. Concilio Nicæno. tomn 1. 73. 2; & 77. 2; & to.6. 871.3. & ſeq.
*Vid. Iconoclaſtæ.*
*Hæreſis Ioan. Huſs.*
Hæreſis Ioannis Huſs aſſerentis Papam non eſſe Chriſti Dnmini Vicarium fuit damnata in Concilio Conſtantienſi. to. 1. ex Tannero. 49. 2.
Quantùm fuerit perfida, & peſtilens? tomo 1. 271. 1.
*Vid. Ioannes Huſs.*
*Hæreſis Kemnitij.*
Hæreſis Kemnitij contra Libros canonicos. tom.8. 869. 2.
Eiuſdem Kemnitij error circa poteſtatem Epiſcoporum. tom.8. 869. 2.
*Hæreſis Iouiniani.*
Hæreſis Iouiniani damnantis virginitatem. tom.6. 863. 6.
Fuit damnata à S.Hieronymo, & Papa Siricio. tom.6. 863. 6.
*Hæreſis Lamperianorum.*
Hæreſis Lamperianorum damnantium omnia vota. tom.9. 700. 1.
Hanc hæreſim iam ſepultam exuſcitarunt Wiecleff, & Lutherus. to.9. 700. 1.
*Hæreſis Lutheri.*
Hæreſis Lutheri docentis omnes infantes, cùm baptizantur, fieri Sacerdotes. tomo 20. 576. 1; & ſequen.
Alia eiuſdem negantis ordinis Sacramentum. tom.19. 59. 2.
Altera eiuſdem negantis omnes Eccleſiæ vniuerſalis traditiones. tom.19. 55. 2.
Alia eiuſdem negantis Purgatorij exiſtentiam. tom. 19. 300.2; & ſequen.
Altera eiuſdem negantis Eccleſiam Romanam eſſe Catholicam. to.19. 290. 2.
Alia eiuſdem aſſerentis Deum impoſſibilia præcipere. tom.19. 290.2.
Altera eiuſdem negantis poteſtatem concedendi indulgentias. to.19. 291. 2.
Alia eiuſdem negantis poteſtatem remittendi, & retinendi peccata. tn.19. 382. 1.
Hæreſis Lutheri initium quale fuerit? tomo 7. 813. 1.
Alia eiuſdem hæreſis aſſerentis Epiſcopos, & Sacerdotes eſſe æquales. to.14.405.1.
Altera eiuſdem circa numerum Sacramentorum Eccleſiæ. to.14. 348. 2.
Hæreſis Lutheri reſuſcitauit antiquam hæreſim Donatiſtarum. to.14. 54.1.
Hæreſis Lutheri tradita fuit ſenſibiliter à Diabolo. tom. 5. 8. 1.
*Vid. Lutherus.*
*Hæreſis Macedonij.*
Hæreſis Macedonij fuit damnata à Victore I. tomo 10. 314. 1.
Inſuper fuit damnata in Synodo Nicæna. tomo 6. 621. 1.
*Vid. Macedonius.*
*Hæreſis Marcionis.*
Hæreſis Marcionis aſſerentis homines impios, & impuros conſecutos fuiſſe ſalutem à Deo, pios autem, & Sanctos illam conſecutos non fuiſſe. to.15. 270. 1.
Damnata fuit ab Aniceto Papa ex Cathedra, non in Concilio. to.15. 56. 446.
*Vid. Marcion.*
*Hæreſis Magdeburgenſium.*
Hæreſis Magdeburgenſium circa D.Petri poteſtatem. tom.11. 239. 1; & ſequen.
Item circa eius ſimulationem obſeruantiæ legalium. tom.8. 3. 2.
*Vid.Centuriatores, & Magdeburgenſes.*
*Hæreſis Marci Antonij de Dominis.*
Hæreſis Marci Antonij de Dominis Spalatenſis circa poteſtatem Apoſtolorum.tom.11. 239. 1; & ſeq.
Item circa poteſtatem Eccleſiæ Romanæ. to. 8. 738. 1.
*Vid. Marcus Antonius de Dominis.*
*Hæreſis Marſilij de Padua.*
Hæreſis Marſilij de Pauda adimentis poteſtatem eccleſiaſticam Romano Pontifici. to.4. 245. 1; & ſeq.
*Vid. Marſilius de Padua.*
*Hæreſis Melchiſedechianorum.*
Hæreſis Melchiſedechianorum aſſerentium Melchiſedech non fuiſſe hominem,ſed virtutem Dei. to.3. 40. 2.
*Hæreſis Menandri.*
Hæreſis Menandri ortum habuit ab hæreſi Simonis Magi. to.4. 239. 2.
Aſſeruit obſeruantiam legalium eſſe neceſſariam ad ſalutem. to.7. 800. 1.
*Vid. Menander.*
*Hæreſis Monothelitarum.*
Hæreſis Monothelitarum aſſerentium in Chriſto Domino fuiſſe tantùm vnam voluntatem, & operationem damnata fuit priùs à Papa Theodoro extra Concilium; deinde à Martino Papa in Concilio Romano. to.6. 871. 2; & ſeq.
Inſuper fuit damnata in III. Synodo generali. to.1. 73. 2.
*Vid. Monothelitæ.*
*Hæreſis Nazaræorum.*
Hæreſis Nazaræorum aſſerentium obſeruantiam legalium eſſe neceſſariam ad ſalutem. tom.4. 239. 2.
*Hæreſis Neſtorij.*
Hæreſis Neſtorij continebat quatuor errores; ſcilicet Beatiſſimam Virginem Mariam nec eſſe, nec dici debere Dei, ſed Chriſti Domini Matrem; & in Chriſto Domino eſſe duas perſonas; & in ipſo eſſe tantùm vnam voluntatem propter conſenſionem voluntatis humanæ cum voluntate Diuina;

na; & Spiritum Sanctum procedere à Patre, non autem à Filio. to.6. 739. 10.
Damnata fuit à Celeſtino Papa in Synodo Romana, deinde in Concilio generali Epheſino. to.6. 791. 3; & 865. 1.
Hæreſis Neſtorij aſſerentis Corpus Chriſti Domini in Euchariſtia eſſe ſine ſanguine. to.7. 222. 2.
*Vid. Neſtorius.*

*Hæreſis Nicolaitarum.*

Hæreſis Nicolaitarum aſſerentium obſeruantiam legalium neceſſariam eſſe ad ſalutem. to.4. 239. 2; & to.7. 800. 1.

*Hæreſis Nouati.*

Hæreſis Nouati de non admittendis lapſis ad pœnitentiam. to.11. 47. 42; & ſeq.
A quo ſuam originem ſumpſerit? to.11. 48. 44; & ſeq.
Turbauit totam Italiam, Gallias, & Orientem. to.11. 50. 48.
*Vid. Nouatus.*

*Hæreſis Origenis.*

Hæreſis Origenis damnata fuit ab Anaſtaſio Papa. to.8. 516. 2; & to.6. 863. 5.
Hæreſis Origenis docentis reuolutionem in corpora. to.15. 710. 2.
Fuit damnata in II. Synodo Conſtantinopolitana. to.20. 537. 1.
*Vid. Origenes.*

*Hæreſis Patarenorum.*

Hæreſis Patarenorum perfidia, & infamia. to.1. 319. 1.
Trinitatem Diuinarum Perſonarum negauit. to.1. 319. 1.

*Hæreſis Pelagij.*

Hæreſis Pelagij negantis gratiam Chriſti Domini neceſſariam eſſe ad ſalutem. to.16. 233. 1; & ſeq.
Fuit damnata in Synodo Africana. tomo 6. 297. 1.
Item ab Innocentio I; & Zoſymo. to.6. 864. 5; & to.1. 113. 2; & 200.1; & to.8. 516.2.
*Vid. Pelagius.*

*Hæreſis Cnapæi.*

Hæreſis Petri Cnapæi aſſerentis totam Trinitatem crucifixam eſſe pro nobis. tomo 1. 181.1.
Fuit in Synodo Romana damnata à Fœlice III. to.6. 870. 8.

*Hæreſis Petri Ioannis.*

Hæreſis Petri Ioannis aſſerentis Chriſtum Dominum adhuc viuentē fuiſſe lancea percuſſum; & animam rationalem non eſſe formam corporis; & nullas virtutes ſupernaturales infundi in baptiſmo. to.6. 878.8.
Fuit damnata in Concilio Vienenſi. tomo 6. 878.8.

*Hæreſis Petri Oſmani.*

Hęreſis Petri Oſmani aſſerentis confeſſionem non eſſe Sacramentum; & fuiſſe per legem humanam, non per ius Diuinum inductam. to.8. 878. 8.
Fuit damnata à Sixto V. Romano Pontifice. to.8. 878. 8.

*Hæreſis Photinianorum.*

Hæreſis Photinianorum damnantium Syrmienſem, & Nicænam fidem. to. 1. 145. 1.

*Hæreſis Prædeſtinatianorum.*

Hęreſis Prædeſtinatianorum, an verè extiterit? to.15. 553. 1; & ſeq.

*Hæreſis Priſcillianiſtarum.*

Hæreſis Priſcillianiſtarum damnata fuit in Concilio Bracharenſi ſub S. Leone Pontifice. to.8. 517. 1; & to. 15. 625. 32.
Fuit relecta à S. Damaſo, & à S. Ambroſio. to.6. 107. 1.
*Vid. Priſcillianus.*

*Hæreſis Proteſtantium.*

Hæreſis Proteſtantium aſſerentium æqualem poteſtatem eſſe in Epiſcopis, & in Sacerdotibus. to.11. 6. 6; & to.8. 546. 1; & ſeq.
Eorum hæreſis circa articulos fidei. to. 555. 2; & ſeq.
Alij eorumdem errores. to.16.3. 1.
*Vid. Proteſtantes.*

*Hæreſis Puritanorum.*

Hæreſis Puritanorum Anglicanorum quæ ſit? to.12. 399. 2.
Hæreſis Puritanorum circa poteſtatem politicam, & eccleſiaſticam. to.15. 270. 1.
*Vid. Proteſtantes.*

*Hæreſis Quartadecimanorum.*

Hæreſis Quartadecimanorum circa Paſchæ celebrationem. to.1. 72. 2.
Fuerunt damnati à Victore I. Pontifice. to. 1. 72. 2.
Fuit etiam damnata in Concilio Nicæno. to. 15. 384. 2.
*Vid. Quartadecimani.*

*Hæreſis Sacramentariorum.*

Hæreſis Sacramentariorum ortum habuit à Berengario. to.15. 346. 2.
Hæreſis Sacramentariorum ſecutus fuit Zuinglius. to.4. 681. 72; & ſeq.
Damnata fuit etiam ab ipſiſmet Lutheranis. to.4. 681. 72; & ſeq.
Imò etiam ab ipſiſmet Sacramentarijs fuit damnata. to.4. 682. 82.
*Vid. Sacramentarij.*

*Hæreſis Saturnianorum.*

Hæreſis Saturnianorum ortum duxit à Simone Mago. to.4. 239. 2.
Illius anteſignanus fuit Saturninus Antiochenus. to.4. 239. 2.

*Hæreſis Simonis Magi.*

Hęreſis Simonis Magi, qui ſe, tanquam Deum, exiſtimari tentauit. to.4. 239. 2.
Fuit origo plurium ſeditionum in Eccleſia Catholica. to.4. 239. 2.
Fuit prima inter hæreſes, quæ turbarunt Eccleſiam. to.7. 800. 1.
Hæreſes, quæ ab hac hæreſi extortæ ſunt, dictæ fuerunt hæreſes Simoniacorum, vt ſunt Saturnini, Menandrini, Baſilidiani, Nicolaitæ, Gnoſtici, Carpocratiani, Cherinthiani, Ebionitæ, Iudaizantes, & Nazaræi. to.4. 239. 2; & to.7. 800. 1.
*Vid. Simon Magus.*

*Hæreſis Theodoſij.*

Hæreſis Theodoſij Byzantij aſſerentis Chriſtum Dominum eſſe hominem tantùm. to. 10. 314. 1.
Ab Hæreticis fuit translata in Victorem I. Pontificem. to.8. 152. 2.
A Papa Victore I. fuit damnata. to.10.314.1.

*Hæreſis Trinitariorum.*

Hæreſis Trinitariorum aſſerentium vnam tantùm perſonam eſſe in Diuinis. to.4.680.66.

*Hæreſis Vallenſium.*

Hæreſis Vallenſium negantium vnitatem Eccleſiæ Catholicæ. to.3. 58. 1.

Ad-

Admirtebat toe ecclesias,quot erant ſchiſmarum capita. to.3. 58. 1.

*Hæreſis Vgonottorum.*

Hæreſis Vgonottorum cuiuſnam fidei ſit, & religionis? to.8. 546. 1; & ſeq.
Aſſeruit neminem obligari ſub pęna damnationis æternæ ad credendum, vel non credendum Euchariſtiæ Sacramentum. to.8. 546. 1; & ſeq.
Hæreſim Vgonottorum imitati ſunt Lutherus, & Spalatenſis. to.8. 546. 2.

*Hæreſis Waldenſium.*

Hæreſis Waldenſium aſſereutium per quodlibet peccatum amitti poteſtatem Eccleſiaſticam. to.15. 270. 2.
Aſſeruit non licere Chriſtiano Magiſtratui leges condere, & reos punire. to.15.271.1.
Extincta fuit à Chriſtianiſſimo Galliarum Rege. to.15. 332. 2.
*Vid. Waldenſes.*

*Hæreſis Wicclefſi.*

Hæreſis Wicclefſi ſuſcitauit hæreſim Iouiniani. to.20. 270. 2.
Inſtar Herodis rentauit Eccleſiam Catholicam decollare. to.20. 267. 1.
Reaſſumpſit etiam hæreſim Waldenſiū quoad poteſtatem Eccleſiæ. to.15. 270. 2.
Negauit poteſtatem concedendi priuilegia, & indulgentias. to.20. 321. 1.
Obedientes Eccleſiæ filios appellauit Maniacos. to.20. 327. 1.
Aſſeruit ſanctos, qui admiſerunt poteſtatem rerum temporalium, eſſe in ęternum damnatos. to.20. 417. 1.
Aſſeruit Romanum Pontificem eſſe Antichriſtum. to.20. 341. 1; & ſeq.
Item dixit Cardinales Eccleſiæ Romanæ eſſe Diabolos incarnatos. to.20. 312. 1.
Coæquauit in poteſtate omnes Apoſtolos. to. 20. 272. 1.
Fuit damnata in Concilio Conſtantienſi. to. 20. 417. 1.
*Vid. Wicclefſ.*

*Hæreſis Zuinglij.*

Hæreſis Zuinglij ſenſibiliter fuit à Diabolo tradita teſte ipſomet Zuinglio. to. 5. 8. 1.
*Vid. Zuinglius.*

*Hereſis Hermanni Pongilupi.*

Hermanni Pongilupi corpus poſt viginti annos è terra erui, & cremari iuſſit Bonifacius VIII. to.1. 320. 1.
Fraticellorum hæreſis, quam ſecutus fuerat, fuit cauſa illius combuſtionis. to.1. 320. 1.

*Hermes.*

Hermes Metropolitanus Narbonenſis ab Hilario Papa confirmatur pœna moderata. to.6. 115. 2.

*Herodes.*

Herodes Reges Iudęę quot fuerint? tomo 17. 329. 2.
Herodes pater Herodis Aſcalonitæ regnauit viginti, & nouem annis, & fuit ante ortum Chriſti Domini. to.9. 675. 1.
Fuit tyrannus, quia vſurpauerat Regnum Ariſtobolo, & Hircano legitimis hæredibus, quos ipſe occiderat. to.9. 675. 1.

*Heros.*

Heros, & Lazarus accuſarunt Pelagium in Synodo Dioſpolitana. to.6. 120. 1.

*Heros.*

Herotis Archiepiſcopi Arelatenſis cauſa. to.6. 119. 1.
Profectus fuit ſimul cum Pelagio in Paleſtinam. to.6. 119. 1.

*Herphraſtus.*

Herphraſtus Teofordienſis Epiſcopus in Anglia ordinauit quendam ex diacono laicum; qui à Lanfranco Cantuarienſi Archiepiſcopo, & Angliæ Primate fuit ſuſpenſus. to.6. 683. 1.

*Hegeſippus.*

Hegeſippi ſcriptoris, & Theologi liber de rebus Eccleſiæ Romanæ. to.1. 353. 1.

*Heſter.*

Heſter interpretatur eleuata. to.3. 246. 2.

*Heterodoxi.*

Heterodoxorum proprietates ex Euſebio. to. 1. 503. 1.

*Heuſtactes.*

Heuſtactes monachiſmum cunctis ordinibus præfert. to.1. 79. 1.
Damnatus fuit in Concilio Gangrenſi. tom.1. 79. 1.

*Hexaclinon.*

Hexaclinon, vel Hexclinium ſignificat accubitum ſex perſonarum in menſa. to.4.11.2.

*Hierarcha.*

Hierarcha vnus in Eccleſia ex ſimilitudine oſtenditur. to.2. ex Turrecremenſi.13.1.
Hierarcha ſummus in vniuerſo Eccleſiæ corpore inſtar animæ. to.1. 494. 2.
Hierarchiæ Eccleſiaſticæ dignitates pręclariores ſunt dignitaribus antiquorum Romanorum. to.2. ex Turrecremenſi. 30. 2.
Hierarchiæ Eccleſiaſticæ quæ facies in Eccleſia primitiua? to.2. ex Pighio. 99. 1.
Hierarchici ordinis in Eccleſia cauſæ. tom.1. 42. 1.
Hierarchiæ Eccleſiaſticæ libri verè ſunt Dionyſij Areopagitæ; quia ſic definiuit VI. Synodus. to.9. 747. 2.
Hierarchia inferior conuenit ſuperiori. to.9. 461. 53.
Hierarchia datur in Eccleſia. to.9. 627. 1; & ſeq.
Hierarchia vbi non eſt, ibi eſt confuſio. to.9. 627. 2.
Hierarchia Eccleſiaſtica eſt monarchia, non Ariſtocratia. to.6. 125. 2.
Hierarchia Eccleſiaſtica Nicæni Concilij tempore erat diſtincta in tres patriarchas, & tres primates autocephalos. to.6.539.1.
Hierarchia à quo dicatur? to.13. 264. 1.
Hierarchia Cœleſtis exemplar Eccleſiaſticæ hierarchiæ. to.13. 351. 1.
Hierarchiarum, & ordinum connexio vnde attendatur? to.13. 351. 1.
Hierarchiam omnē conſummatā in Chriſto Domino quomodò intelligendū? to.13.363.1.
Hierarchia Eccleſiæ imitatur cœleſtem aliqualiter. to.13. 372. 2.
Hierarchiæ Eccleſiaſticæ ordo, nempe iuxta dignitatem Vrbium, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporū ordinationes à D. Petro, inſtitutæ fuerunt ex D. Clemente. to. 16.26.2.
Hierarchiæ Eccleſiaſticæ forma ab Apoſtolis ſumpta. to.16. 247. 1.
Hierarchiam Eccleſiæ Romanæ Wandalorum Epiſcopi in Africam ingreſſi in ſe tranſtulerunt. to.6. 231. 2.

*Hierarchia Eccleſia Africana.*

Hierarchia Africanæ Eccleſiæ deſcribitur. to.6. 229; & ſeq.

In Africa poteſtas Metropolitica non erat affixa determinatæ ſedi, ſed tranſibat ad Epiſcopum conſecratione ſeniorem. tomo 6. 231. 1.

*Hieremia.*

Hieremiæ locus de lege ſcribenda in cordibus explicatur. to.4. 796. 125.

Hieremiæ locus: *Non docebit vir vltra proximum ſuum*: explicatur. to. 4. 797. 131.

*Hieroſolyma.*

Hieroſolymæ laudes, quia bibit ſanguinem Chriſti Domini. to.17. 261. 1; & ſeq.

Hieroſolymæ amiſſio, & recuperatio. to. 2. ex Adolpho. 33. 1; & ſeq.

Hieroſolymæ templum cur fuerit deſtructum? to.4. 762. 122.

Hieroſolymæ Archiepiſcopus ſubeſt Patriarchæ Antiocheno, imò etiam Archiepiſcopo Cæſarienſi. to.4. 763. 123.

*Hieroſolymitana Eccleſia.*

Hieroſolymitanæ Eccleſiæ prærogatiua collata in Concilio Epheſino. to.1. 100. 2.

Hieroſolymitana Eccleſia traduxit Omophorion S. Iacobi, ſeu pallium de patriarcha in patriarcham. to.6. 275. 2.

Fuit priuata eodem Omophorione à Theodoſio. to.6. 275. 2.

Quando fuerit in Eccleſiam patriarchalem euecta? to.15. 233. 16.

Eſt prior origine, non primatu omnibus alijs Eccleſijs. to.17. 260. 2.

Non accepit pallium ab Eccleſia Romana. to.6. 275. 2.

Fuit maxima, & habuit primatum tempore legis Moſaycæ; non autem legis naturæ. to.4. 762. 121.

Illius epitheta, & appellationes. to. 3. 734. 2.

Illius prærogatiuæ quænam ſint? to. 17. 260. 2; & ſeq.

Nunquam ei præfuit Chriſtus Dominus, tanquam ſpecialis Epiſcopus. to.4. 762.

Ex eo, quòd defecerit à fide, colligitur non habere Eccleſiæ primatum. tom.18. 29. 2; & ſeq.

Fuit ſubiecta Metropolitano Paleſtino Cæſarienſi Epiſcopo. to.2. ex Pighio. 43. 1.

Obtinet quartum locum inter Eccleſias Patriarchales. to.19. 29. 2.

*Vid. Eccleſia Hieroſolymitana.*

*Hieroſolymitanus Patriarchatus.*

Hieroſolymitanus patriarchatus quomodò, & quando inceperit? to.6. 239. 1.

Poſtponitur patriarchatui Antiocheno. to.6. 275. 1.

*Hieroſolymitana Synodus.*

Hieroſolymitana Synodus celebrata à D. Petro condidit ſymbolum fidei, quòd propterea vocatur ſymbolum Apoſtolorum. to.1. 254. 2.

Hieroſnlymitana Synodus de celebratione Paſchæ celebrata ſub Victore. to. 15. 382. 1; & ſeq.

Hieroſolymitana Synodus celebrata circa obſeruantiam legalium fuit anno ſecundo Claudij Imperatoris. tomo 17. 223. 1; & 632. 1.

Fuit congregata poſt quattuordecim annos à conuerſione S. Pauli. to.14. 522. 1.

An fuerit ſynodus generalis, & Oecumenica? to.18. 321. 2.

Fuit typus, norma, forma, origo, & exemplar omnium Synodorum. to.18. 321. 2.

Ex quibus perſonarum generibus conſtiterit? to.18. 321. 1.

Coacta fuit ad componendam Eccleſiæ pacem. to.18. 321. 2.

Controuerſiam exortam penitus ſedauit. tomo 18. 324. 1; & ſeq.

Hieroſolymitanæ Synodi caput fuit D. Petrus. to.18. 321. 1.

Sententiam à D. Petro prolatam D. Iacobus primus omnium promulgauit. to.18. 323. 1; & ſeq.

*Vid. Concilium Hieroſolymitanum.*

*S. Hieronymus.*

S. Hieronymi encomia de Sacroſancta Eccleſia Romana. to.1. 143. 1.

Illius epiſtola ad Damaſum Papam de tumultibus Orientalium indiſciſſam Chriſti Domini tunicam diuidentium. to.1. 143. 2.

Quæſtionem, an *tres hypoſtaſes* admittendę ſint in Diuinis, retulit S. Damaſo. to.1. 143. 2.

S. Hieronymus aſſerebat ſe tutum eſſe, ſi eius fidem probaret Pontifex Romanus. to. 13. 215. 1.

Iuſſus fuit à S. Damaſo communicare reſponſum S. Paulino. to.1. 143. 2.

S. Hieronymi ſententia circa ſimulationem D. Petri. to.8. 5. 1.

S. Hitronymus an fuit verè Cardinalis? to. 14. 123. 1; & to.17. 336. 2; & ſeq.

Conſuluit S. Damaſum Papam in quæſtionibus ad fidem ſpectantibus. to.15. 597. 26.

Fuit ſanguine coniunctus S. Damaſo, & fuiſſe Cardinalem ex teſtimonio S. P. Auguſtini monſtratur. to.19. 19. 2.

Eius epiſtola ad Romanum Pontificem relata, qua recurrit ad illum in dubijs fidei. to.10. 41. 2.

S. Hieronymus arguit opinionem quorumdam contemnentium ex quibuſdam ſomnis Apocryphorum Zachariam inter templum, & altare occiſum eſſe patrem Ioannis Baptiſtæ. to.13. 163. 1.

S. Hieronymus, & alij quare à communione abſtinebant? to.3. 736. 1.

Quid ſenſerit de poteſtate iudiciaria à Chriſto Domino omnibus præsbiteris, Epiſcopis, & Apoſtolis tradita? to.13. 595. 1.

S. Hieronymi teſtimonium ab Anonymo peruersè relatum. to.16. 26. 2.

Aliud eiuſdem teſtimonium ex epiſtola ad Damaſum deſumptum, oſtendens Romani Pontificis primatum, & auctoritatem ſupremam in Eccleſiam. to. 16. 59. 2; & ſeq.

S. Hieronymus quomodò Eccleſiam modò rugoſam, modò ſine macula appellet? tomo 16. 268. 1; & ſeq.

Vertit ſacram Scripturam ex hebraico in latinum. to.1. 233. 2.

Illius verſio eſt omnium aliarum prima, & congruentior. to.1. 234. 1.

Rufinum, & Origeniſtas detulit ad Romanum Pontificem. to.1. 297. 2.

S. Damaſum confeſſus fuit D. Petri ſucceſſorem. to.1. ex Tannero. 29. 117.

Quomodò textum Matth. 16. declarauerit? to.9. 587. 230.

S. Hitronymi teſtimonium de excellentia

Ro-

Romani Pontificis. tomo 1. 247. 2.
Eiuſdem epiſtola ad Damaſum Papam de ſchiſmate Orientis, & Antiochenæ Eccleclesiæ diuiſione. tom.17. 122. 2; & ſeq; & to.18. 84. 1; & ſeq.
Altera eiuſdem epiſtola ad Romanum Pontificem. to.10. 41. 2.
Alia ad Marcellam de ſanctitate Hieroſolymæ, quæ fuit conſecrata ſanguine Chriſti Domini. to.17. 260. 2; & ſeq.
Altera de ſuperbia diaconorum præferentium ſe præsbiteris, & Epiſcopis. to.17. 312. 1; & ſeq.
Alia ad S. P. Auguſtinum de non ſeruanda lege veteri poſt euangelij promulgationem. to.17. 140. 1.

*Hieronymus Seripandus.*

Hieronymus Seripandus Cardinalis Ordinis S. P. Auguſtini Concilij Tridentini fuit Legatus. to.1. 77. 2.

*Hieronymus Sauonarola.*

Hieronymi Sauonarolæ laudes de auctoritate, & præeminentia Eccleſiæ Romanæ. to.1. 165. 1.

*Hieronymus Pragenſis.*

Hieronymi Pragenſis abiuratio facta in Concilio Conſtantienſi. to.15. 656. 82.
Illius exitus infœlix. to.1. 271. 1.

*S. Hilarius Pictauienſis.*

S. Hilarius libertate euangelica exprobrauit Conſtantium Imperatorem Arianum. to.1. 144. 1; & ſeq.
Illius ardor aduerſùs eundem Conſtantium pro libertate Eccleſiæ. to.1. 543. 2.
S. Hilarius Pictauienſis approbauit canones Sardicenſes. to.6. 94. 2.
Miſſus in exilium ſcripſit ad Conſtantium ſe exulare non ob aliud crimen, ſed ob factionem. to.6. 106. 1.
Quare non appellauerit ad Romanum Pontificem? to.6. 106. 1.
S. Hilarius Pictauienſis de immunitate Clericorum à foro ſæculari. to.16. 159. 2.
Non dixit anathema Liberio, quia ſcripſit poſt Conciliabulum Ariminenſe. tomo 9. 705. 1.

*Hilarius Arelatenſis Epiſcopus.*

Hilarij Arelatenſis Epiſcopi controuerſia cum S. Leone. to.6. 90. 2.
Venit ad Concilium contra Leonem Romanum Pontificem. to.4. 117. 2.
Illius ſcopus, & error fuit contra Romanas appellationes. to.6. 90. 2.
Vnicè in Gallia prætendit autocephaliam, ſeu exemptionem à patriarchico iugo Romani Pontificis. to.6. 166. 1.
Cenſuit ex Gallicani Præfecti Sede ſibi acceſſiſſe nouam ſpeciem dignitatis; ideo contra antiquam Galliarum conſuetudinem feſtinanter ſuperordinauit Epiſcopum nedum Proiecto, ſed etiam Chelidonio depoſitis. to.6. 95. 1.
In retractatorio Chelidonij iudicio habuit ſynodale ſuffragium ex gratioſo S. Leonis beneficio; quam gratiam etiam Oſius obtinuit Euſebianis in ſynodo Sardicenſi. to.6. 144. 2.
Non fuit in Concilio victor Pontificis, ſed victus. to.6. 92. 2.
An fuerit à Leone Pontifice degradatus? to.6. 92. 2.
An ad iudicium fuerit ab eodem Leone reuocatus? to.6. 93. 1.
Ob ſuam pertinaciam fuit priuatus, ſed conuerſus ad pœnitentiam creditur redijſſe ad Monaſterium Lirinenſe. to.6. 93. 1.
Dixit in Concilio ſe non accuſare Leonem Papam, ſed tantùm proteſtari. to.6. 91. 1.
Errauit cum Mariniano Epiſcopo Rauennate. to.6. 90. 2.
Non prætendit auferre appellationes Romanas, ſed tantùm ne appellationi tribueretur effectus ſuſpenſiuus. to.6. 91. 1.
Se præſentauit S. Leoni, & conqueſtus eſt de reparatione Chelidonij. to.6. 84. 2.
Clementer à S. Leone fuit exceptus, & in Concilio non habuit, quid reſponderet. to. 6. 85. 1; & ſeq.
Renuit admittere iudicium Papale pro Chelidonio, & Roma clam diſceſſit. to.6. 85. 1; & ſeq.
Fuit primus, qui in Gallia Sedi Apoſtolicæ recalcitrauit. to.6. 603. 2.

*S. Hilarus, ſeu Hilarius Papa.*

S. Hilarus Papa iuriſdictionem exercuit in Hermetem Metropolitam Narbonenſis Eccleſiæ. to.6. 115. 1.
Scripſit ad Leontium Arelatenſem Epiſcopum ſuum Vicarium in Gallia, & pœnam impoſuit Hermeti, quem tamen poſtea confirmauit in Eccleſia Narbonenſi. to.6. 111. 2.
S. Hilarius Papa ex Regno Sardiniæ fuit electus anno 461. to.3. 779. 2.
Ab Epiſcopis prouinciæ Tarraconenſis appellationem ſuſcepit contra Calagurritanum Epiſcopum, & protulit deciſiuam ſententiam. to.3. 769. 2.
S. Hilarius Papa voluit, vt Patres Concilij ſubſcriberent conſtitutioni à ſe in Concilio editæ. to.9. 484. 16; & 582. 215.
Docuit Romanum Pontificem eſſe infallibilem in decernendis rebus fidei. tomo 10. 323. 2.

*Hildebrandus.*

Hildebrandus hæreticus aſſeruit à catholicis attribui omnipotentiam Romano Pontifici. to.15. 271. 2.

*Hildericus.*

Hildericus Francorum Rex ob ſuam ignauiam à Papa Zacharia fuit depoſitus. to.1. 519. 2.
*Vid. Childericus.*

*Hincmarus.*

Hincmarus Archiepiſcopus Rhemenſis docuit concilia etiam auctoritate Apoſtolica non munita eſſe rata. to.9. 15. 40.
Fuit primus, qui Romanas appellationes per leges Gratiani Imperatoris pretendit euertere. to.6. 170. 2.
Quid ei Benedictus III. Papa conceſſerit? to.6. 270. 1.
Illius contumacia circa Romanas appellationes in VIII. Synodo fuit damnata. tom. 6. 272. 1.
Etiam eius exceſſus circa vſum pallij in eadem Synodo corrigitur. to.6. 272. 1.
Primus omnium in Gallijs cepit vſurpare canones Africanos ſolius tamen Cleri inferioris, non Epiſcoporum circa Romanas appellationes. to.6. 330. 1.
Priuilegia ei conceſſa à Papa Benedicto III. to.6. 269. 2.



Digitized by Google

Docuit Romanam Eccleſiam non poſſe condere nouos canones, ſed tantùm ex generalibus Eccleſiæ canonibus nouos haurire, quod eſt dogma Euſebianoi, & Photianum. to.6. 274. 1.
Non fuit primus, qui introduxerit in Galliam antiquum canonem de appellatione Metropolitæ ad ſolam Sedem Apoſtolicam. to.6. 109. 2.
Nec fuit primus, qui cepit prouocare ad canones Africanos. to.6. 160. 2.
Tractabat clericos Romam appellantes, ſicut Pharao tractauit Hebræos. to.6. 153.2; & ſeq.
Docuit clericis non licere Romam appellare, & hoc tentauit in Gallia propagare. to.6. 225. 1.
Cenſuit euocationem ad Sedem Apoſtolicam contrariari canonibus Sardicenſibus. to.6. 137. 1.
Vſus fuit epiſtola Africana ad Cœleſtinum aduerſus Romanas appellationes, & epiſtola Gregorij ad Columbum. to.6.136.1.
Contra Gregorium VII. impugnauit Eccleſię Romanæ primatum. to.6. 431. 1.
Confeſſus fuit Eccleſiam Romanam eſſe omnium Eccleſiarum matrem. to.6. 883. 6.
Item Eccleſiam Romanam eſſe primam omnium Eccleſiarum in toto Orbe, Sanctam, catholicam, magiſtram, nutricem, doctricem, & ideo eſſe conſulendam, & eius monita ſalubria eſſe tenenda, atque obſeruanda. to.15. 635. 54; & ſeq.
Fuit acriter reprehenſus à Nicolao I. Pontifice. to.10. 364. 2; & 370. 2.

*Hipponenſis Synodus.*

Hipponenſis ſynodus magna, in qua S.P.Auguſtinus expoſuit ſymbolum. to.6. 250. 1.
Quo anno fuerit celebrata? to.6. 250. 1.

*Hiſpania.*

Hiſpania à Gothis Regibus Catholicis Eccleſiæ fuit conceſſa. to.1. 480. 1.
Hiſpaniæ conſuetudo conſecrandi Reges per ſacerdotes. to.1. 515. 2.
In concilio VIII. Toletano fuit conceſſum Epiſcopis ius eligendi Regem. to.1.515.2.
Hiſpaniæ Regum pietas in Eccleſiam quæ fuerit? to.12. 466. 2.
Hiſpania ante Gothorum inuaſionem in Imperium Romanum nullum habuit Primatem, nullum Vicarium Apoſtolicum, & nulla celebrata fuit in illa Synodus Diœceſana. to.6. 221. 2.
A iudicijs prouincialium Hiſpaniæ prouocabatur ad Sedem Romanam. to.6. 221. 2.
Hiſpanis Epiſcopis quando fuerit conceſſum pallium Epiſcopale? to.6. 264. 2; & ſeq.
Hiſpania eſt celeberrima Europæ prouincia. to.3.765. 1.
Vnde incipiant, & vbi definant eius confinia? to.3. 765. 1.
Illius feracitas, & opulentia quanta, & qualis ſit? to.3.765. 1.
Partitur in citeriorem, & viteriorem. to. 3. 765. 1.
Hiſpania quantùm venerata fuerit Romanum Pontificem? to.3. 769. 2.
Eius Regna quot ſint, & vnde denominationem deſumpſerint? to.3. 765. 1.
Hiſpania Euangelium accepit à S. Iacobo Apoſtolo. to.3. 765. 1.
Poſtea ſuſcepit Euſebium S. Petri legatum, qui elegit Toletum in totius Hiſpaniæ Metropolim, vt in ea Chriſtianæ religionis cultum collocaret. to.3. 765. 1.
Paulus Apoſtolus in Hiſpaniam ſecedere maximè optauit. to.3. 765. 1.
Hiſpaniæ laudes, & encomia, nec non miſeriæ, & calamitates. to.3. 765. 2.
Hiſpaniarum Eccleſiæ Cathedræ S. Petri fuerunt ſubiectæ. to.3.766. 1.
Appellarunt ſemper ad Eccleſiam Romanam. to.3. 766. 1.
Hiſpaniæ Prælati militiæ vacantes ſunt irregulares. to.3. 104. 1.

*Hiſtoria.*

Hiſtoriæ Tripartitæ iudicium quodnam ſit faciendum? to.5. 716. 2; & ſeq.
Hiſtoria paſſionis, & martyrij D.Petri. to.7. 77. 1; & ſeq.
Hiſtoria paſſionis S. Pauli fuit à S. Lino compoſita. to.7. 81. 1; & ſeq.
Hiſtoria VIII. Synodi. to.7. 181. 1.
Hiſtoriæ rerum in Eccleſia geſtarum per maiores noſtros tractantur. to.13. 246. 1.
Hiſtoriæ diuerſæ de Ioanne XII. diuerſa narrant. to.13. 436. 1.
Hiſtoriæ multæ narrant aliquos præter Prælatos admiſſos fuiſſe ad Concilia. tomo 13. 494. 1; & ſeq.
Hiſtoria, quæ tenetur ab omnibus nationibus in omnibus mundi partibus, non poteſt non eſſe recta. to.13. 887. 2.
Hiſtoria VIII. Synodi generalis deſcripta. to.13. 888. 1.

*Homar.*

Homar Princeps Saracenorum graſſante Monothelitarum hæreſi inuaſit Antiochiam, Hieroſolymam, Damaſcum, & Syriam, & deuaſtauit omnes Eccleſias. to.6. 658. 1.
Duobus annis obſedit ciuitatem Hieroſolymitanam, & tandem eam in poteſtatem recepit. to.6. 658. 1.
Miſit Iaſdum in Syriam, qui totam illam prouinciam ſubegit. to.6. 658. 1.

*Homo.*

Homines ante diluuium vino non vtebantur. to.3. 41.
Homines debent fieri boni per leges à Regibus ſancitas, aliter leges eſſent inutiles. to.3. 130. 2.
Hominum communitas in tres gradus diſtinguitur. to.3. 182. 1.
Homo peruerſus ſuſcitat lites, & verboſus ſeparat Principes. to.3. 272. 2.
Homo quilibet eſt peccator, & nullus ſine peccato eſt. to.3. 273. 1.
Homo nullum habet ius condendi leges circa Matrimonium. to.3. 321. 1.
Omnem hominem eſſe mendacem quomodò ſit intelligendum? to.3. 342. 2.
Hominem hunc in indiuiduo eſſe Summum Pontificem, & Petri ſucceſſorem an ſit de fide Diuina? tomo 3. 351. 2; & 352. 1; & ſeq.
Homo perfectus eſt optimus inter omnia animalia; ſed à lege ſeparatus eſt omnium animalium peſſimus. to.2. ex B. Egidio. 6. 1.
Iuſta hominum prælatio eſt naturalis. to.2. ex B.Ægidio. 41. 2.
Homo, qui aliàs Principi non ſubijciebatur,



Digitized by Google

ratione peccati factus fuit ſubditus. to.2. ex Adolpho. 77. 2; & ſeq.
Homo ſpiritualis verè, & propriè quis ſit? tomo 4. 801. 152.
Homo paratus redire poſt peractam penitentiam efficitur nouus homo. to.9. 308, 6.
Homines non poſſunt diſſoluere id, qood à Deo eſt. to.9. 438. 117.
Homo tenetur obedire ſuperiori in his, in quibus ſubijcitur. to. 13. 340. 1.
Homo confirmatus in gratia non eſt poteſtate præſtantior Romano Pontifice non confirmato. to.13. 597. 2.
Hominem hunc in particulari electum in Papam eſſe Summum Pontificem eſt de fide immediatè. to.3. 601. 2.
Homo indiget vno intrinſecè dirigente, & duobus dirigentibus extrinſecè. tomo 3. 926. 2.
Homines mali an ſint membra Eccleſiæ? to. 16. 264 1; & ſeq.
Hominis gratia ceteræ aliæ creaturæ fuerunt à Deo productæ? to.16. 335. 1.
Homo ſolus, quare inter omnia animalia erectam faciem habeat ad Cœlum? to.16. 335. 1.
Hominis ſtatus eſt triplex. to.11. 527. 3; & ſeq.
De homine Deus magnam habet ſollicitudinem. to.16. 335. 1.
Homo cur fuerit libero arbitrio à Deo decoratus. to.16. 335. 1.
Quare ei datum fuit adiutorium ſimile ſibi? to.16. 335. 1.
Si conuertatur ad Deum ex corde, quæ præmia ei ſiot promiſſa? to.16. 335. 2.
Eius anima non impletur eo, quod eſt minus Deo. to.16. 335. 1.
Ei datus fuit Angelus io cuſtodiam. to.16. 335. 2.
Inſuper ei dati fuerunt paſtores, & Euangeliſtæ interceſſores apud Deum, & Sacramenta. to.16. 335. 2; & ſeq.
Homo Sacramentorum Eccleſię eſt particeps. to.16. 336. 2.
Homo licèt ſit creatos à Deo rectus; attamen ipſe pluribus ſeſe implicat quæſtionibus. to.16. 367. 2.
Homo quidam oomine Palamas malè ſanæ mentis ab Hæreticis colitur. tom.13. 201. 1.

*Homicidium.*

Homicidium licet de ſua natura ſit malum attamen aliquando interpretatur nutu Dei factum. to.9. 448. 170.

*Homonymia.*

Homonymia quid ſit, & quomodò longè, ac latè pateat? to.1. 276. 1.

*Honor.*

Honor delatus Romano Pontifici à Concilijs Oecumenicis. to.10. 11. 2.
Honor delatus eidem Pontifici Romano, & Imperatoribus, ac Regibus. tom.10. 92. 1.
Honor ab ijſdem Romano Pontifici exterius exhibitus. to.10. 93. 2.
Honor Sedi Apoſtolicæ præſtitus à Concilijs prouincialibus, & generalibus, & à Patriarchis, & Patribus. tom.13. 127. 2; & 128. 1.
Honor eidem Sedi Apoſtolicæ præſtitus ab Imperatoribus, imò, & ab ipſis Hæreticis, quamuis ſubdolè. to.13. 129. 1.
Quantus honor præſtandus ſit Summo Pontifici ab omnibus Chriſtifidelibus, & quàm grauis ſit culpa eum inhonorantium? to. 13, 526. 2.

*Honorius Papa I.*

Honorius Papa iniuſtè fuit damnatus in VI. Synodo. to.1. 120. 1.
Honorius non definiuit vnitatem operationis, ſed operantis in Chriſto Domino. to.1. 120. 1.
Illius innocentia ab Hæreticorum calumnijs vindicatur. to.1. 121. 1.
Non probauit errorem de vnica voluntate in Chriſto Domino. to.1. 121. 1.
Illius impoſturæ cauſa, & falſificatio ſubſcriptionis in VI. Synodo. to.1. 121. 1.
Ipſum deieciſſe è Sede Conſtantinopolitana Pyrrhum Patriarcham probat fuiſſe immunem ab hæreſi Monothelitarum. to.1. 121. 2.
Ad ipſum ſcripſit Sophronius Monachus de Cyro Alexandrino Epiſcopo negante in Chriſto Domino duas voluntates, & duas operationes. to.1. 151. 2.
Ab hæreſi Monothelitatum fuit penitus immunis. to.3. 479. 1.
Quid de duabus voluntatibus, & operationibus in Chriſto Domino ſenſerit? tom.1. 345. 1.
A Monothelitis fuit in inuidiam, & odium inductus. to.1. 345. 1.
Quid docuerit de operationibus Theandricis Chriſti Domini? to.1. 344. 1.
Quid dè ipſo hæretici muſſitauerint? tom.1. 344. vſque ad 346.
Miſit pallium io Angliam Honorio, & Paulino Metropolitis. to.1. 418. 1.
Honorij ad Sergium epiſtola. to.2. ex Pighio. 92. 1.
Suſpicio de hæreſi circa illum exorta euertitur. to.2. ex Pighio. 86. 1.
Non fuit infectus hęreſi Monothelitarum, ſed tantùm ſuſpendit iudicium, ne incautis daretur occaſio ſequendi hæreſim Neſtorij, vel Euticheris. tomo 4. 637. 2; & ſeq; & to.14. 483. 2.
Fuit excommunicatus in VI. Synodo ſimul cum Cyro, Sergio, Pyrrho, Paulo, & Petro tantùm ſub conditione, ſcilicet ex ſuppoſitione, quòd vt Doctor priuatus errauerit. to.4. 634. 1.
Probabilius eſt excommunicationem latam in Honorium fuiſſe fictam ab hæreticis, qui forſan addiderunt nomen Honorij nominibus Cyri, & Sergij, &c. to. 4. 634. 1.
Non negauit duas voluntates in Chriſto Domino, ſed tantùm aſſeruit duas voluntates non fuiſſe oppoſitas. to.4. 812. 69; & ſeq.
Fuit falsò accuſatus ab hæreticis. to.12. 236. 1.
Nullo modo errauit in fide, nec potuit errare. to.12. 81. 2.
Quomodò proceſſerit contra Epiſcopum Calaritanum Sardiniæ Metropolitam? to.6. 136. 2.
Illius immunitas ab hæreſis macula magis oſtenditur. to.6. 799. 9; & to.8. 158. 1; & ſeq.

Illius

Illius damnatio in VI. Synodo fuit omnino iniuſta. to.11. 420. 8.
Errores, qui illi fuerunt attributi. tom.11. 499. 13.
Fuit accuſatus à Magdeburgenſibus Monotheliſmi. to.8. 451. 2.
Epiſtolæ ab hæreticis adductæ omnes ſunt ſuppoſititiæ. to.8. 451. 2.
Poſſunt tamen omnes rectè explicari. to.8. 452.2; & 469. 1.
Illius vindiciæ. to.8.464.1;& ſeq; & 468.1.
Suſpicionem hæreſis ob ſilentium, & diſſimulationem incurrit. to.8. 468. 1.
Illius epiſtola ad Sergium eſt falſa, & ſuppoſititia. to.8. 469. 1.
Illius defenſio à calumnia hæreſis. to.14. 2; & to. 7. 680.2; & 723. 2;& tom.15. 132. 313.& ſeq;& to.18. 646. 1; & ſeq; & to.10. 472.2; & ſeq.
Illius epiſtola ad Sergium fuit ab hæreticis compoſita. to.14. 483. 2.
Eius ſententia circa duas Chriſti Domini voluntates, & operationes. tom.14. 484. 2.
Fuit damnatus à Synodo, quando erat acephala. to.14. 485. 1.
Illius damnatio quæ fuerit? tom. 15. 127. 282. & ſeq.
Non fuit damnatus à Patribus VI. Synodi,ſed ſententia lata in hæreticos fuit etiam Honorio adſcripta. tomo 15. 131. 310. & ſeq.
Acta Concilij,quę continent illius damnationem,fuerunt corrupta. to.15. 133. 320.
Item literæ S. Leonis de Honorio ſunt commentitiæ. to.15.133.322.
Illius epiſtola ad Sergium Patriarcham.to.15. 293; & ſeq; & 303; & ſeq.
Fuit vir ſummæ ſanctitatis,& doctrinæ.to.14. 108. 1.
Illius cauſa examinatur. tom. 15. 727. 2; & ſeq.
An verè fuerit à VI.Synodo damnatus? to.15. 730. 8.
Illius Epiſtolæ. to.14.730. 8; & 734. 23; & to.10. 472. 1;& ſeq.
Potuit illas non dictaſſe, vel illas retractaſſe. to.15. 738. 33.
Illius ſententia contra Monothelitas quænam fuerit? to.15.733.20.
An verè fuerit damnatus de hæreſi? tom.18. 559. 2; & 565.2.
Illius iudicium circa vnam Chriſti Domini voluntatem. to.20. 86. 1;& ſeq.
Fuit condemnatus, quando iam erat defunctus. to.13. 137. 1.
Ab Orientalibus fuit excommunicatus poſt mortem. to.13. 417.1.
A Græcis calumnia Monotheliſmi ei fuit impoſita. to.3. 655. 1.
Plures epiſtolæ ad ipſius defenſionem adducuntur. to.3. 663. 1; & ſeq.
Quare expoſuerit dogma de vna Chriſti Domini voluntate? to. 3. 660.1.
Quomodò erga Monothelitas ſe geſſerit? t.3. 862. 1.& ſeq.

*Honorius III.*

Honorius III. multos fauores, gratias, & priuilegia Patribus Dominicanis conceſſit. to.1. 319. 2.
Fędericum Imperatorem,tamquam hoſtem Eccleſiæ excommunicauit. to.4. 36. 1; & to.19. 32. 1.
Fuit reprehenſus à Magdeburgenſibus, quòd approbauerit ordinem SS.P.Dominici,S.P. Auguſtini, & S.Franciſci. to.8. 459. 1.
Approbauit regulam S.P.Dominici. to. 19. 378. 7.

*Honorius IV.*

Honorius IV.ſucceſſit Gregorio X; & electus fuit anno Domini 1287. to.4.112.2.

*Honorius Imperator.*

Honorij Imperatoris ſanctiones contra hæreticos. to.1.319.1.
Honorius Imperator damnauit Pelagianos. to.1. 256. 2.
Eccleſiaſticorum iura defendens capitali ſententia damnauit contumelioſos in Eccleſiaſticos. to.1. 546. 1.
Illius ſanctio de templis falſorum Deorum. to. 1. 546.1.
Illius lex contra hęreticos pro libertate Eccleſiaſtica. to.1. 548. 1.
Honorius, & Arcadius cauſas religionis ſemper remiſerunt ad Epiſcopos. tom.5. 149. 145.
Honorius Imperator rogatus fuit ab Epiſcopo Italiæ, vt ſcriberet ſuo fratri Arcadio pro celebratione Synodi in Vrbe Theſſalonicæ, quò facilius Epiſcopi Orientis, & Occidentis poſſent conuenire. to. 6. 603.2.
Honorij victoriæ propter reuerentiam erga Sedem Catholicam. to.10. 149. 1.

*Hormiſda.*

Hormiſdæ Summi Pontificis conſtantia aduersùs hæreticos. to. 1. 116. 2.
Vicit eorum fallacias, & auctoritatem Pontificis Romani monſtrauit. to.1. 117. 1.
In Concilio Romano definiuit controuerſiam de vno in Trinitate paſſo. to.1. 117. 2.
Eius reſponſio contra pſeudomonachos, & libros Fauſti. to.1.149. 2.
Miſit Legatos ad Anaſtaſium Imperatorem pro rebus fidei. to.1. 182.1; & ſeq.
Acriter increpuit Monachos Scitas Nouatores. to.1.183. 1.
Damnauit Seuerum hæreticum cum pſeudomonacis. to.1.306.2.
Fidei libellum miſit ad eos, qui ad Eccleſiæ communionem venire cupiebant.to.1.358. 2.
Scripſit ad Iuſtinum Imperatorem, vt obliteraret è dypticis nomina hæreticorum. to.1. 359.1.
Idem præcepit Ioanni Imperatori. to.1.359. 1; & ſeq.
Hormiſdæ edictum contra libros Fauſti Regienſis. to.1.363. 1.
Accepit à Clodouæo Francorum Rege coronam auream gemmis pretioſis ornatam. to 6. 464. 1.
Conſultus fuit circa quæſtionem de vno in Trinitate paſſo. to.15.612. 2; & ſeq.
Illius ſententia circa eandem quæſtionem quæ fuerit? tom.15.99. 265; & 212. 1; & ſeq.
Electus fuit Summus Pontifex anno Domini 514. tom.3. 771. 2; & 709. 2; & 725. 2;
Ioannem Tarraconenſem ſuper plures Eccleſias Hiſpaniæ, & Saluſtium ſuper Beticam, & Luſitaniam Vicarios Apoſtolicæ Sedis inſtituit. to.3.771. 2.

Appellationem omnium Eccleſiarum Hiſpaniæ ad Sedem Apoſtolicam definiuit. to.3. 771. 2.

Illius epiſtola reſponſiua ad epiſtolam Archimandritarum. to.3.710.1.

Altera eiuſdem epiſtola reſponſiua ad Ioannem Conſtantinopolitanum. to.3.726.1; & ſeq.

Alia eiuſdem epiſtola ad Remigium Epiſcopum Rhemenſem. to.3. 780. 1.

Alia ad Epiphanium, cui commiſit ſuas vices, vt Orientales reconciliandos ad fidem ad commmunionem eccleſiaſticam admitteret. to.17. 290. 1.

Altera eiuſdem Hormiſdæ epiſtola definitiua appellationis ex omnibus Eccleſijs Hiſpaniarum. to. 3. 771. 2.

Hornus Caluiniſta voluit Imperatorem poſſe ad libitum cogere concilium. to. 8. 821. 2.

*Hoſius.*

Hoſius Cordubæ celebrauit Synodum, in qua fuit recepta Synodus Sardicenſis. to.6.132. 2.

Cur in Synodo Sardicenſi dixerit: *S.Petri memoriam honoremus*? to.6. 178. 2.

Hoſio timiditatem adſcribere impijſſimum eſt. to.6.183. 1.

In Synodo Mediolanenſi generosè locutus fuit Papæ Liberio. to.6.179. 1; & ſeq.

Non potuit in Synodo Sardicenſi referre aliquod contrarium Concilio Nicęno. to.6. 130. 2.

Expoſuit ad Imperatorem Conſtantium, quid Synodus Sardicenſis ſenſerit de Imperialibus delegationibus cauſarum Epiſcopalium. to. 6. 181. 1.

Fuit præſens Synodo Sardicenſi, & Afris fuit multùm familiaris. to.6. 361. 2.

Illius epiſtola ad S.Athanaſium Epiſcopum. to.20. 500.1.

Præſedit Concilio Nicœno, & Sardicenſi, vt Papæ Legatus. to.8. 852. 1; & ſeq.

*Hoſmanus.*

Hoſmannus Baſileenſis facundiſſimus Caluiniſta confeſſus fuit doctrinam, & ſanctitatem S.Leonis Romani Pontificis. to.11.9. 7.

*Hoſpinianus.*

Hoſpiniani heretici argumentum contra bona patrimonialia, quæ Religiones Mendicantes poſſident in commoni. to.9. 750. 2; & 752. 1.

Hoſpiniani ratio contra votum continentiæ. to.9. 754. 2; & ſeq.

Putanit votum continentiæ eſſe contra nonum canonem Concilij Gangrenſis. to.9. 757.2.

*Hoſtia conſecrata.*

Hoſtia conſecrata quomodò proponatur adoranda? to.8.261.2; & 319. 2. & 779. 1; & to.20.420.1; & ſeq; & 421.1.

Hoſtiam hanc in particulari eſſe conſecratam an ſit de fide? to.10.279.1; & ſeq.

Hoſtiam hanc in particulari eſſe conſecratam dependet à prudentia morali; hunc autem hominem in particulari eſſe legitimum Caput totius Eccleſiæ dependet à fide. to.3. 603.2; & 604.1.

*Hoſtienſis.*

Hoſtienſis in *cap.vnico,§.in veteri de ſacra Vnctione* reprehenditur. to.9.80.23.

In *cap.de ſchiſmate in 6.* in quo ſit improbandus? to.9.80.23.

Hoſtienſis in *cap.licèt de electione* quid ſenſerit? to.9.31.140.

*Hugo de S.Victore.*

Hugonis opinio in *c. nullus 79.diſt.* eſt periculoſa. to.9.246.43.

Hugonis dictum de duobus Cardinalibus de Papatu contendentibus. to.9.16.53.

*Hugo Aurelianenſis.*

Hugo Dux Aurelianenſis Regni Francię vſurpator. to.3.68.1.

*Hugonotti.*

Hugonotti, & Proteſtantes ſunt vnius, & eiuſdem fidei. to.8.546.1.

Aſſeruerunt neminem obligari ſub pęna damnationis æternæ ad credendum, vel ad non credendum ſacroſanctum Euchariſtiæ Sacramentum. to.8.546.1; & ſeq.

Eorum hæreſim imitati ſunt Lutherani, & Caluiniſtæ. to.8.546.2.

*Humanitas Chriſti Domini.*

Humanitas Chriſti Domini perfectior eſt Eccleſia Militante. to.13.403.1.

An poſſit à Deo creari aliquid perfectius humanitate Chriſti Domini? to.10.3.1.

*Humilitas.*

Humilitatis neceſſitas non probat poteſtatem Eccleſiaſticam nullam eſſe. to.2.ex Pighio. 157. 1.

Humilitas, & modeſtia ſunt duæ virtutes pręalijs Deo gratiſſimæ. to.4.251.2;& ſeq.

Humilitatis virtus, & eius meritum quantum ſit? to.18.123.25.

Eleuat nos ad fontem, & faſtigium omnium bonorum. to.18.171.2; & ſeq.

Eſt radix cuiuſcumque honoris, & dignitatis. to.18.309.1.

*Hundius Lutheranus.*

Hundij Lutherani argumentum circa Iudicem controuerſiarum Eccleſiæ. to.9.711.1; & ſeq.

*Hungariæ Rex.*

Hungariæ Rex S.Stephanus à Summo Pontifice inſignia Regalia vna cum benedictione recepit. to.1.517.2.

*Huſs.*

Huſſius quantùm peſtilens, & perfidus fuerit agnitus? to.1.271.1.

Illius errores in Concilio Conſtantienſi fuerunt damnati. to.1. ex Tannero. 49.

*Hybernia.*

Hyberniæ Epiſcopis pallium fuit conceſſum ab Eugenio III. to.6.266.1.

*Hydroparaſtata.*

Hydroparaſtatarum hæreſis de offerenda tantùm aqua in Miſſæ ſacrificio. tom.1. 228. 1.

*Hyginius Papa.*

Hyginius Papa Cerdonem Hereſiarcham iudicauit, & damnauit. to.1.288.1.

*Hymni.*

Hymni fuerunt in vſu in Eccleſia primitiua. to.9.749.1.

*Hypocritis.*

Hypocriſis eſt mater cuiuſcuoque hæreſis, & ſchiſmatis. to.3.250.1.

Hypocriſis iudicium quale fiat ab Aluaro Pelagio? to.3.239.240.

*Hypoſtaſis.*

Hypo-

Hypoſtaſia explicatio per tria nomina Græca. to.1.99.2.
Hypoſtaſis nomeo quid ſignificet, & quænam de en controuerſia fuerit inter Græcos, & Latinos? to.7.721.2; & 730.2.

# I

## IACOB.

IAcob ſimulando ſe eſſe Eſau non peccauit. to.8.11.2.
Iacob quibus armis cum Angelo pugnauerit? to.3.242.2.
An emens primogenituram ab Eſau ſimoniam commiſerit; quia primogenituræ debebatur Sacerdotium, quod ei erat annexum? to.9.104.55.
Iacob non natura, ſed Dei voluntate Rebeccæ reuelata fuit verè primogenitus. to.13.150.1.

*S.Iacobus Apoſtolus.*

S.Iacobi Apoſtoli oratio flexis genibus continnata calles obduxerat. to.14.431.2.
Fuit immediatè à Chriſto Domino ordinatus Epiſcopus. to.14.431.2.
Fuit deſignatus à Petro Epiſcopus Hieroſolymitanus. to.20.276.3; & ſeq; & to.13.297.1.
Cur potiùs Hieroſolymis, quàm alibi fuerit ordinatus Epiſcopus? to.20.320.6.
In Concilio Hierſolymitano non confirmauit Petri ſententiam, tanquam Petro ſuperior, ſed illam publicauit in ſua Sede Epiſcopali, tanquam Epiſcopus. tomo 14.430.2; & 560.1.
Poteſt dici maior Apoſtolis, quatenus ſucceſſit Chriſto Domino in regimine Eccleſiæ Hieroſolymitanæ. to.9.496.47.
Quamuis à Petro fuerit Hieroſolymorum Epiſcopus conſtitutus, attamen non fuit Petro maior. to.2. ex Pighio. 36.2; & ſeq.
In concilio circa obſeruantiam legalium non protulit ſententiam, vt Iudex vniuerſalis, ſed tanquam iudex illius tantùm Eccleſiæ, in qua celebrabatur concilium; vel ſententiam latam à Petro promulgauit, vel ei dedit aſſenſum. to.4.76.1.
Quomodò à D.Clemente vocatus fuerit Epiſcopus Epiſcoporum, & omnium Eccleſiarum Dei? tom.4.141.1; & tom.9.641.2; & to.3.21.1.
Cur fuerit etiam ab eodem D.Clemente appellatus Epiſcopus Apoſtolorum? tom.4.763.125.
Quare Eccleſiæ Hieroſolymitanæ fuerit præfectus? to.4.763.127.
Non fuit à ſolo Petro, ſed à Petro cum alijs Apoſtolis fuit ordinatus Epiſcopus Hieroſolymitanus. to.9.480.8.
Tulit ſententiam in controuerſijs ad fidem ſpectantibus. to.9.480.8; & ſeq.
Iacobus, & Ioannes quare dicti fuerint à Chriſto Domino filij tonitrui? to.13.256.2.
S.Iacobus cur fuerit appellatus frater Domini? to.13.256.2.
Fuit etiam appellatus firmiſſima Eccleſiæ columna. to.13.300.1.
Damnatus fuit ad mortem ab Herode Agrippa. to.17.231.1.
Mortuus eſt ſaltem octo annis ante Petrum. to.13.422.1.
An in epiſtola 2. ad Galat. verè ante Petrum ſit nominatus? to.3.446.1.

*B.Iacobus de Marchia.*

B. Iacobus de Marchia circa controuerſiam de cultu Sanguinis Chriſti Domini effuſi tempore paſſionis. to.1.253.1.

*Iacobus Rex Angliæ.*

Iacobus VI. Rex Angliæ Principes Chriſtianos in Eccleſiam Romanam irritare tentauit. to.2. ex Adolpho. 65.2.
Vocauit ſe ipſum caput Anglicanæ Eccleſiæ. to.3.594.2.
Promulgauit plures leges contra Catholicos. to.16.140.1; & ſeq.
Illius tituli ab Hæreticis ei attributi. tom.5.6.1; & ſeq.
De ſuo errore manifeſtè conuincitur. tom.16.222.2; & ſeq.
Fuit Sectator Iconoclaſtarum negantium adorationem Imaginum. to.16.223.1.
Illius obiecta contra immunitatem, & facultatem clericorum. to.16.227.1.
Eius aſſertio de nouitate Romani primatus plurimis antiquiſſimis, & oculatis teſtibus refutatur. to.12.422.1.
Sacram Scripturam mutilauit, & adulterauit. to.12.542.1.
Inuitus fabulam de Antichriſto ab ipſomet allatam impugnat. to.12.553.1.
Semetipſum conſtituit Antichriſti fautorem, & aſſeclam. to.12.572.1.
Eccleſiæ primatum D.Petro eripuit, vt illum Papæ ſubtraheret. to.12.404.1.
Illius libellus continet plura abſurda, & contradictoria. to.12.556.1.
Eius doctrina de Principatu Regis Britanniæ. to.12.390.2.
Item de veneratione SS. Patrum antiquæ Eccleſiæ. to.12.528.1.
Inſuper de ſibi reſeruato Apocalypſeos libro. to.12.528.2.
Item eius diſſertatio de Roma, & Babylone. to.12.537.2.

*Iacobus Perronius.*

Iacobi Cardinalis Perronij decretum damnationis libri anonymi de Eccleſiaſtica, & politica poteſtate. to.3.409.1.

*Iacobus Latomus.*

Iacobus Latomus contra Lutherum de poteſtate Romani Pontificis, quam docet profectam fuiſſe ex Diuina, non humana inſtitutione. to.13.235.1; & ſeq.
Eiuſdem confutatio rationum Lutheri, qua ſtatuit primatum Romani Pontificis. to.13.236.1.

*Iacobita.*

Iacobitarum Sectæ fuit Auctor Iacobus Zanzalus, qui Regnum, Sacerdotium, & Prophetiam ad demonſtrandam veram Eccleſiam requirit. to.1. ex Ecchelenſi. 55.2.
Iacobitarum Rituale tribuit D. Petro Eccleſiæ primatum. tom.1. ex Ecchellenſi. 46.2.

*Iadam Propheta.*

Iadam Propheta à Deo miſſus ad Ieroboam prædicaturus, & iuſſus, ne illo in loco cibum ſumeret, ſed poſt prædicationem ieiunus diſcederet, reuertens obuiam habuit Pſeudoprophetam, qui illum decepit indu-

ducens ad comedendum; & poſt comeſtionem à Leone ſuit in pœnam tranſgreſſionis Diuini præcepti occiſus . to.8.20.1.
Idem Leo reuerenter cuſtodiuit illius cadauer . to.8.20.1.

*Ianſenius.*

Ianſenij liber à ſacra Congregatione fuit recognitus . to.10.29.2.
Illius quinque propoſitiones diſcuſſæ,& damnatæ . to.10.30.2; & ſeq.

*Ianuarianus.*

Ianuarianus fuit Prouinciæ Numidiæ Primas . to.6.241.1.
Fuit vnus ex Donatiſtis, qui interfuerunt collationi Donatiſtarum . to.6.241.1.

*Iaſpis.*

Iaſpis lapis habet virtutem naturalem fugandi dæmones à corporibus obſeſſis . to.3.107.1.

*Ibas.*

Ibas Edeſſæ Epiſcopus cur fuerit abſolutus in Concilio Chalcedonenſi? to.6.792.5.
Ibæ epiſtola fuit reprobata à Chalcedonenſi Concilio . to.15.697.38.

*Iconoclaſtæ, Iconomachi.*

Iconoclaſtæ temporibus Adriani Papæ negarunt adorationem imaginum . tom.7.809.1.
Circa Iconoclaſtarum errorem Conſtantinus, & Irenes interpellarunt apud Gregorium Secundum . to.1.154.2.
Iconoclaſtæ in II.Concilio Nicæno ab Adriano Papa fuerunt damnati . to.1.312.2.
Item fuerunt anathematizati in Septima Synodo generali . to.15.364.2.
Item fuerunt damnati à Gregorio Secundo, & à Gregorio Tertio . to.8.517.2.
Inſuper ab Eugenio Papa fuerunt excommunicati . to.1.314.1.
Iconomachorum hæreſis à Leone Armenio fuit renouata . to.1.313.1.
Diuina vindicta in Iconoclaſtas, præcipuè in Leonem Iſaurium . to.1.310.1.
Iconoclaſtarum hæreſis quæ, & qualis fuerit? to.6.873.8.

*Idacius, & Itachius.*

Idacius, & Itachius orthodoxi Hiſpaniarum Epiſcopi recurrerunt ad iudices ſeculares . to.6.106.2.

*Idduas.*

Idduas Smyrnienſis Epiſcopus appellauit ad Apoſtolicam Sedem . to.6.216.1.

*Idololatria.*

Idololatria manifeſta eſt ſufficiens ad hoc, vt Metropolita a ſua Synodo iudicetur, & deponatur . to.6.111.1.
Idololatriæ auctores fuerunt Aſſur, Nembroth, & Amraphel Rex Senaar . to.3.218.1.
Idololatria tanquam lex fuit reuerenter cuſtodita . to.3.218.1.

*Idolum.*

Idolorum primus cultor fuit Ninus Rex.to.3.70.1.

*Iehu.*

Iehu ſimulatio ad hoc, vt occideret Sacerdotes Baal . to.8.5.2.

*Ieiunium.*

Ieiunium quoad ſubſtantiam eſt iuris diuini, quoad modum eſt iuris humani . tom.11.531.4.
Ieiunium Quadrageſimale eſt ex traditione Apoſtolica . to.1.210.
Ieiunium Penteсoſtes ex Theophilo, & Leone eſt ex conſuetudine . to.1.210.
Ieiunium Quadrageſimale fuiſſe ab Apoſtolis inſtitutum ſtatuit Teleſphorus . to.10.42.2.
Ieiunium obſeruandum proponitur in lege Euangelica . to.3.844.2.
Ieiunium primum eſt abſtinere à peccatis . to.9.132.17.
Ieiunium ex ſacris Scripturis, & ab Apoſtolis fuit præceptum . to.14.398.1; & ſeq.
Ieiunium an poſſit ſeruari manducando carnem, oua, & lacticinia? tom.5.479.23; & ſeq..

*Ieroboam.*

Ieroboam fuit politicorum anteſignanus . to.2. ex Adolpho . 63.2.
Illius domus fuit deleta de ſuperficie terræ propter ſimoniam . to.3.101.34.

*Ieruſalem.*

Ieruſalem mater noſtra tantùm in Cœlis eſt . to.3.735.1.
Ieruſalem vetus à Romanis fuit penitus euerſa . to.3.735.1.
Ieruſalem,quæ nunc eſt, in alio loco fuit conſtructa ab Helio Adriano . to.3.735.1.
Ab Helio Adriano, non Ieruſalem, ſed Helia fuit vocata . to.3.735.1.

*IESVS.*

Ieſus Chriſtus Dominus noſter cur ſugijt, ne fieret Rex? to.13.409.2.
Ieſus nominis myſterium . to.3.599.1; & ſeq.

*S. Ignatius Conſtantinopolitanus.*

S. Ignatius Epiſcopus Conſtantinopolitanus iam ſenio confectus coram Apoſtolicæ Sedis Legatis à Photianis denuo fuit damnatus, & ſacerdotalibus inſulis expoliatus . to.3.643.1; & to.4.216.2.
Grauiter offendit Theodoram Auguſtam . to.1.100.2.
Ignatius Conſtantinopolitanus vocauit primum Concilium Magiſtrum vnicum omnium conciliorum totius Eccleſiæ . to.6.438.2.
Appellauit Romam ad Nicolaum Primum contra Photium, & Michaelem Imperatorem . to.6.548.2; & 733.2.
A Michaele Imperatore fuerat iniuſtè deiectus, & in eius locum Photius ſuffectus tempore Nicolai Primi Pontificis . tom.3.732.2.
Illius hiſtoria . to.3.732.2.
Eius damnatio, depoſitio, & expulſio non fuit à Papa tolerata . to.19.9.2.

*S. Ignatius Martyr.*

S. Ignatius in Sede Antiochena à D. Petro fuit relictus ſibi ſucceſſor . to.4.303.2; & 304.1.
Eius teſtimonium de dignitate epiſcopali ſupra Regalem . to.16.158.2.
Illius epiſtola ad Adrianum Romanum Pontificem fuit lecta, & recepta in Synodo Octaua . to.13.444.1.
Eiuſdem altera epiſtola ad Antiochenos . to.18.17.2; & ſeq.
Fuit Secundus Epiſcopus Antiochiæ ſucceſſor Euodij ſactus Epiſcopus poſt mortem Pauli . to.4.626.2.


*S. Igna-*

*S. Ignatius Loiola.*

S. Ignatij Loiolæ conuerſio mirabilis, & vita. co.to. 63. 2; & ſeq.

*Ignorantia.*

Ignorantia iuris, & ignorantia facti excuſant. to.9. 390. 27.

Ignorantia probabilis excuſat, non autem craſſa. to.9. 114. 106.

Ignorantia inuincibilis, ſeu antecedens excuſat à peccato. to.8. 51. 2.

Ignorantia quid, & quotuplex ſit? to.8. 52.1; & ſeq.

Ignorantia probabilis quænam ſit dicenda? to.t8. 131. 5; & ſeq.

*Illegitimi.*

Illegitimi, dummodò non ſint perſonæ incontinentiæ imitatores, poſſunt promoueri. to.9. 357.19.

*Illiberitana Synodus.*

Illiberitana Synodus negauit mæchis, & lapſis Sacramentum reconciliationis. to. 6. 111. 2.

Cenſuit antiquam Eccleſiæ diſciplinam eſſe ſuis populis conuenientiorem. to.6. 111. 2.

*Illyriciana Eccleſia.*

Illyriciana Eccleſia conſueuit Romam appellare tanquam ad poteſtatem à Chriſto Domino acceptam, quam transfudit Petrus in ſuos ſucceſſores; non propter poteſtatem acceptam à Synodo Sardicenſi. to.6. 111. 2.

Plura Eccleſię Illyricianę appellationis exempla. to.6. 214.

Illyricianæ Eccleſiæ appellatio temporibus S.Gregorij Magni. to.6. 222. 2; & ſeq.

Item appellatio Ciuium Florentij Epidanrienſis Epiſcopi. to.6. 222. 2; & ſeq.

Item appellatio Honorati, & Maximi Epiſcoporum Salonitanę Eccleſiæ in Illyrico. to.6. 222. 2; & ſeq.

Diœceſis prouinciæ Illyricianæ fuit violenter erepta à Romano Patriarchatu. to.6. 326. 2.

Illyrici Clerus etiam inferior Romam appellauit. to.6. 223. 2.

Conſuetudo vtriuſque Illyrici appellandi ad Sedem Romanam. to.6. 208.

Toti Illyrico præfuit Epiſcopus Teſſalonicenſis ex delegatione Sedis Apoſtolicæ. to.6. 235. 2.

Illyricum Occidentale per Theodoſium fuit oblatum à Sede Apoſtolica; & tranſcriptum in patriarchalem poteſtatem Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. to.6. 215. 1.

Illyricum fuit ſubiectum Romano Patriarchatui. to.6. 323. 2; & to.20. 131.1.

Fuit violenter ereptum à Leone Iſauro, & Patriarchatui Conſtantinopolitano tranſcriptum. to.6. 323. 2.

Illyrici quandam epiſtolam S.Vlderico imputarunt de cæde quorundam infantium in quodam Monialium Collegio repertorum. to.2. ex Alano. 50. 2.

Illyricum ſpectat ad Romani Pontificis Patriarchatum, & Leo Iſaurus tranſtulit illud ad Patriarchatum Conſtantinopolitanum. to.6. 665. 2.

Omnes Illyrici Prouinciæ ſubdebantur Patriarchatui Romano. to.11. 212. 81.

Epiſcoporum Illyrici depoſitio reſeruata erat ſoli Romano Pontifici. to.11. 232. 129.

Illyricum quando primùm conuerſum fuerit ad fidem? to.20. 23. 2.

*Imagines.*

Imagines Sanctorum ſunt colendæ ob veterẽ Eccleſiæ conſuetudinem. to.1. 185. 1.

Imaginum cultus vnde originem duxerit? to. 2. ex Alano. 3. 1.

Imaginum cultus antiquiſſimus eſt in Eccleſia. to.15. 343. 2.

Imaginum cultus contra hæreticos definitus. to.7. 224. 1; & 225. 1; & ſeq.

Imagines turpes in Eccleſia fuerunt prohibitæ. to.7. 245. 2.

Imaginibus Sanctorum infenſi fuerunt excommunicati. to.16. 223. 2.

Imagines Chriſti Domini, & ſanctorum ſunt venerandæ ex 2. Concilio Nicæno. tom.19. 66. 2.

*Immonditia.*

Immunditia quid, & quotuplex ſit? tomo 3. 209. 1.

Immunditia proueniens à peccato tollitur per gratiam, per quam fit remiſſio peccatorum; immunditia verò erroris tollitur per ſanam doctrinam. to.3. 209. 1.

Immunditia peccati cuiuslibet tollitur per ſacramenta. to.3. 209. 1.

*Impedire.*

Impedientes congregare Concilium, & impedientes euntes ad concilia quomodò ſint puniendi? to.9. 136. 1.

Impedientes concilia habendi ſunt pro hoſtibus Eccleſiæ publicis. to.9. 137. 6.

Poſſunt à Papa puniri, & eijci de Eccleſia. to.9. 137. 6.

Comittunt crimen læſę maieſtatis, & merentur omnes pœnas, quas merentur ij, pro quorum delictis congregantur concilia. to.9. 137. 7.

Impedientes venire ad concilia incurrunt pœnas, quas incurrunt in Bulla cænæ Domini impedientes venire ad Sedem Apoſtolicam. to.9. 131. 9.

Excepto mortis articulo à ſolo Papa poſſunt abſolui. to.9. 137. 9.

Impedientes, qui deferunt Romam victualia, vel alias res neceſſarias ad Curiam Romanam excommunicantur in Bulla cęnæ Domini. to.5. 311. 190; & ſeq.

Quid nomine victualium ſignificetur? tom.5. 311. 199.

Qui excuſentur ab hac excommunicatione? to.5. 313. 194; & ſeq.

Impedientes celebrationem concilij, tanquam hoſtes, & tyranni Reipublicæ Chriſtianæ habendi ſunt. to.13. 501. 2.

Impedientes celebrationem Conciliorum generalium. to.13. 501. 2.

Impedire per vim donationes factas Eccleſijs nulli hominum licet. to.10. 104. 2.

Impedimenta matrimonij ſtatuta ſunt in Concilio generali ſub Innocentio III. to.3. 580. 1.

Impedimenta excuſantia quænam ſint, & in quibus excuſent? to.9. 274. 23.

*Imperatorum appellatio.*

Imperatorum diuerſorum appellationes ad Romanum Pontificem. to.1. 162. 1.

*Imperatorum auctoritas in Concilijs.*

Imperatorum partes in Concilijs quæ ſint? to.1. 74. 1.

Im-

Digitized by Google

Imperatores poſſunt Papam rogare, vt cogat concilia. to.1. 73. 2.
Imperatores aſſerentes inſcio Pontifice non eſſe congreganda concilia. to.1. 73. 1.
Imperatores nunquam coegerunt concilia, ſed tantùm, vt cogerentur, poſtulauerunt. to.1. ex Tannero. 5. 26; & ſeq.
Imperatorum non eſt cogere concilia, ſed tantùm coacta adiuuare, & perturbationes Conciliorum remouere. to. 2. ex Alano. 10. 1; & ſeq.
Imperatoribus falsò ab hæreticis tributum fuit ius congregandi concilia. tomo 2. ex Alano. 8. 2, & 11. 2.
Tantùm miniſtratiuè executiuè, non præceptiuè auctoritatiuè coegerunt concilia. to.20. 108. 2.
Imperatores quomodò dicantur coegiſſe cõcilia? to.2. ex Alano. 12. 1.
Item quomodò dicantur præſediſſe concilijs? to.2. ex Alano. 12. 1.
Imperatoris munus quodnam ſit in Concilio? to.2. ex Alano. 13. 1, & to.4. 691. 37.
Imperatores antiquitus cur auctoritatem ſuã interponebant in cogendis Concilijs? tom. 2. ex Alano. 25. 1.
Imperatori iniurioſum non eſt abſque ipſius conſenſu congregare concilia. tomo 2. ex Alano. 25. 2.
Imperatores antiquitus in conuocandis concilijs quale munus exercuerint? to.3. 865. 2; & ſeq.
Imperator in III. Synodo act. 6. primùm latinè, & poſtmodùm Græcè fuit locutus. to. 3. 876. 1.
Imperatores an, & quando ſine Papæ auctoritate poſſint congregare concilia? tomo 4. 692. 40; & ſeq.
Imperatores nequeunt cauſas Conciliorum dirimere. to.4. 702. 64; & ſeq.
Imperatores, qui ſe obtulerunt Pontificibus pro congregandis Concilijs. to.4. 728. 28.
Nullam penitus habent poteſtatem congregandi Concilia. tom.9. 13. 30; & tom. 14. 506. 2; & ſeq.
Imperator quomodò dicatur pars Concilij? to.9. 40. 193.
Imperator in caſu, quo ei competat congregare Concilia, an poſſit cogere Prælatos, vt ad Concilium ſe conferant? to.9. 57. 287.
Si congregaret Concilium non ſeruato iuris ordine, an Concilium deberet diſſolui? to.9. 44. 216.
Imperatores an, & quomodò concilia congregauerint? to.9. 714. 1; & to. 6. 20. 60.
Imperatores nunquam potuerunt retractare Synodorum ſententias. to.6. 178. 1.
Imperatores qualem auctoritatem habuerint erga concilia? to.6. 168. 2.
Nunquam habuerunt ius delegandi, vel concedendi reſcripta pro retractandis iudicijs Synodorum Epiſcopalium. to.6. 595. 1.
Illis competit tantùm poteſtas miniſterialis congregandi Concilia. to.8. 794. 1; & ſeq.
Imperatores, & Reges quomodò interfuerint Concilijs? to. 15. 479. 16; & ſeq.
Imperatores quomodò concilia approbauerint? to.15. 484. 31; & ſeq.
Imperatores ſolùm annuente, vel inſtante Papa poſſunt congregare concilia. tom.18. 106. 1.
Quo iure poſſint concilio generali intereſſe? to.18. 107. 6.
Imperator in Concilio vicem Chriſti Domini, quatenus erat Rex, debet gerere; non autem, quatenus erat Sacerdos. to.18. 338. 1.
Concilium Epiſcopale iudicio Imperatoris indictum. to.4. 122. 2.
Imperatoris literæ ad conuocandum Concilium cur fuerint requiſitæ? to. 6. 518. 2; & 511. 1.
Imperator cur ſe immiſcuerit congregando Concilio? to.11. 5. 4.
Imperatores neceſſaria debent ſubminiſtrare Concilijs. to.18. 338. 2.
Imperatores iuſſu tantùm Romanę Sedis congregauerunt Concilia. to.19. 13. 2.
Imperatores interſunt Concilijs, non vt Iudices, ſed vt defenſores. to. 10. 17. 2.
Non congregauerunt concilia generalia, niſi habita Papæ auctoritate, & conſenſu. tom. 13. 481. 2.
Imperatorum auctoritas erga Synodos generales quæ ſit? to.6. 168. 2.
Imperatores præſederunt concilijs ad ornamentum, & decus Conciliorum. tomo 20. 110. 1; & ſeq.
Præſederunt ſolùm quoad res externas, non quoad fidei definitiones, & morum reformationes. to.20. 111. 1; & ſeq.
Nunquam intulerunt, ſed tantùm hortati fuerunt Epiſcopos, vt concilijs intereſſent. to.16. 207. 1.
Imperatorum iuſſu concilia poterant dici congregata, quatenus eorum ſumptibus cogebantur. to.16. 208. 1.
Imperator nullam pœnitus auctoritatem habet congregandi concilia. to.2. 33. 2.
Imperatores quare, & quomodò concilijs præſederint? to.3. 554. 1.
Quo ſenſu concilia generalia confirmauerint? to.3. 556. 2.

*Imperatoris coronatio, & conſecratio.*

Imperatores à Romano Pontifice ſunt coronandi. to.1. 510. 1.
Mos coronandi Imperatores apud Græcos, & apud Latinos antiquiſſimus. to.1. 510. 2.
Corona ferrea, cui fuit inſertus clauus paſſionis Chriſti Domini, Mediolani coronantur. to.1. 511. 1.
Ius coronandi Imperatores eſt apud Romanum Pontificem ex Chriſtiano vſu receptum. to.1. 514. 1.
Imperator, poſtquam eſt electus, debet à Papa coronari. to.4. 89. 1.
Imperator corona argentea, & aurea eſt coronandus. to.18. 136. 6.
Imperator legitimus debet vngi, confirmari, & coronari, & gladium ab Eccleſia recipere. to.3. 43. 2.
Poſt electionem à Pontifice confirmatur, inungitur, conſecratur, & coronatur. to.13. 277. 1.
Imperator ante coronationem non ſortitur nomen Imperatoris. to.3. 67. 1.
Cùm coronatur, inungitur in armo, ſeu humero, quia eſt forte membrum Eccleſiæ. to.19. 21. 1.
Antequam coronetur, eius electio debet à Papa examinari. to. 19. 167. 2.
Imperatoris conſecratio quomodò ſit facienda? to.19. 218. 1; & ſeq.

*Imperatoris donationes Eccleſiæ factæ.*

Imperatorum, Regum, & Principum donationes, & confirmationes donationum ſuorum Regnorum factæ Apoſtolicæ Sedi. to.1. 480. 2; & ſeq.

Imperatores Chriſtiani, qui Eccleſias ditauerunt. to.4. 47. 1.

Imperatores magnis donationibus locupletauerunt Eccleſiam. to.13. 278. 1.

Imperator nequit reuocare donationem factam Eccleſiæ per ſuos Prædeceſſores. to.3. 30, 2.

Imperator donando feudum Eccleſiæ non fecit Papam feudatarium. to.13. 420. 2.

Imperatores, qui confirmauerunt donationes factas Eccleſiæ. to.10. 98. 2; & ſeq.

*Imperatoris electio.*

Imperatoris electio, & eligentium iura à quo fuerint collata? tom.2. ex Pighio. 189. 1; & ſeq.

In electione Imperatoris Electores triplex iuramentum debent præſtare. to.2. ex Pighio. 189. 1; & ſeq.

Ius eligendi Imperatorem fuit collatum à Romano Pontifice Principibus Germaniæ. to.7. 367. 2; & ſeq.

Imperatoris electio tractu temporis fuit variata. to.6. 753. 4.

Collegij Electorum inſtitutio, & electorum numerus. to.6. 754. 4.

Imperatorum electorum cathalogus. tom. 7. 362. 1; & ſeq.

Imperator efficitur per electionem, non per ſucceſſionem. to.18. 132. 1; & ſeq.

Imperatoris electores quot, & quinam ſint? to.18. 132. 2.

Imperator electus, quamuis non vnctus, habet plenum ius Imperiale. to.18. 135. 1.

Imperatoris electio qualis eſſe debeat? to.18. 135. 2; & ſeq.

Imperatoris electio examinatur à Papa, & poſtea inungitur, & coronatur. tomo 19. 167. 2.

Imperator ex electione conſequitur ius, non exercitium adminiſtrandi. to.3. 52. 2.

Electionis Imperatoris modus, & formula quænam ſit? to.3. 67. 2; & ſeq.

Imperatoris electio facta per Electores eſt mediatè ab Eccleſia. to.3. 57. 2.

Imperator à quibus fuerit electus tempore Conſtantini? to.3. 67. 2.

Imperatoris electio quandonam fuerit mutata? to.3. 67. 2; & ſeq.

Imperatoris Electores quando fuerint inſtituti? to.3. 68. 2.

Imperatorum variæ electiones à quibus, & quomodò factæ fuerint? to.1. 506. 1; & ſeq.

*Imperatoris ius in electionem Papæ.*

Imperator nullum ius habet in electionem Papæ. to.4. 49. 1.

Imperatores Romani, quamuis potentiſſimi, electioni Papæ non ſe ſe immiſcuerunt; imò poſt ſubſcriptionem Patriarcharum, Papæ conſtitutionibus etiam ipſi ſe ſubſcripſerunt. to.4. 49. 1.

Imperatorum ſtatuta, quòd electio Papæ nulli poteſtati ſubijciatur. to.4. 52. 1.

Qui Imperatores, & quare electioni Papæ ſe ſe immiſcuerint? to.4. 322. 7.

Imperatoribus, & Regibus an fuerit à Pontificibus conceſſa facultas eligendi Papam, vel Papæ electioni ſe ſe immiſcendi? to. 4. 323. 8; & ſeq.

Quantumuis legitimi, nullum ius habent in electionem Pontificis. to.3. 26. 1.

Imperatoribus quando, quandiu, & quare conceſſa fuerit poteſtas eligendi Papam? to.3. 26. 1.

Imperatores renunciarunt priuilegio eligendi, & deponendi Papam? to.3. 54. 1.

Imperator Carolus Magnus, & Ludouicus eius Filius ſanxerunt electionem Papæ liberam eſſe. to.1. 19. 2.

*Imperatorum Legati, & literæ.*

Imperatorum Orientis Legati ad Romanum Pontificem circa cultum imaginum. to. 1. 157. 1.

Imperatores, qui varijs titulis in ſuis literis honorauerunt Pontifices. to.10. 92. 1.

Imperatorum literæ antiquitus iuſſa vocabantur. to.16. 207. 1.

*Imperatoris leges.*

Imperatorum Gratiani, & Valentiniani lex de Romano Pontifice. to.1. 143. 1.

Imperator licèt ſit Dominus legum, non tamen eſt Dominus morum. to.9. 321. 65.

Quamuis Imperator reuocet leges, quibus conceſſit aliquod priuilegium Eccleſiæ; attamen ipſa priuilegia durant. tom.9. 321. 66.

Imperator ſuarum legum approbationem debet à Papa recipere. to.7. 752. 1.

Imperatoris legibus ligantur etiam ipſi Francigenæ. to.18. 132. 7.

Imperatorum leges ſacris canonibus contrariæ ſunt negligendæ. to.6. 224. 1.

*Imperatoris munera.*

Imperatoris munus reſpicit tantùm res ſæculares. to.3. 927. 1.

Imperatoris munus præcipuum eſt defendere Eccleſiam. to.9. 40. 193.

Imperator poſt Papam repræſentat populum Chriſtianum. to.9. 40. 194.

Imperatores, & Reges debent eſſe aduocati, & defenſores Eccleſiæ. to 7. 431. 2.

Imperatoris munus eſt, vt Chriſti Domini Regis vices gerat. to.18. 338. 1.

Imperator eſt miniſter potiùs iuſtitiæ, quàm miſericordiæ. to.18. 150. 1.

Imperatoris munus eſt protegendi cauſas Eccleſiæ. to.18. 106. 2.

Imperator habet gerere perſonam totius populi Chriſtiani in rebus naturalibus. to.18. 107. 5.

Habet munus defendendi ab impugnatoribus, non autem impugnandi Eccleſiam. to.3. 59. 1.

Tenetur ſubuenire omnibus Eccleſiæ neceſſitatibus. to.3. 67. 2.

Habet munus ſubueniendi Papæ, ſicut manus capiti. to.3. 164. 1.

Continuam Eccleſiæ tutelam debet habere. to.1. 73. 2.

Imperator habet munus colendi, & honorandi Eccleſiam; & Papam, ſicut filius Matrem, & Patrem. to. 1. ex Tannero. 4. 21.

*Imperatorum poteſtas, & ius.*

Nullus Imperator ritè exercuit ſuam poteſtatem, niſi qui illam accepit ab Eccleſia Romana. tom.3. 31. 1.

Imperator non habet poteſtatem iudicandi Papam, aut Clerum. to.3. 33. 2.

Imperatores Pagani nunquam iuſtè habnerunt poteſtatem Imperialem , tomo 3. 30.2.

Imperatores nullam poteſtatem. aut ius in Eccleſiaſticos ſibi vnquam vſurparunt. tomo 16. 174. 1; & ſeq.

Imperatoris tyranni, vel hæretici factum contra Eccleſiam non poteſt, neque debet in conſequentiam iuſtitiæ deduci, to. 16. 399. 1.

Imperatoris poteſtati qninam ſint ſubiecti? tom.5. 816. 1.

Imperatores nullum ius, aut poteſtatem habent eligendi, aut inueſtiendi Epiſcopos, niſi ex conceſſione, & priuilegio Romani Pontificis, tom.5. 77. 2.

Imperatores ex priuilegio Apoſtolicæ Sedis aliquando confirmarunt Epiſcopos propter hæreticorum, & ſchiſmaticorum diſſidia. to.19. 597. 1; & ſeq.

Imperatores nunquam iudicarunt cauſas Eccleſiaſticas. to.19. 421.1; & ſeq.

Imperator, & Papa an ſoli poſſint bellum indicere? tom.18. 136. 7.

Imperator electus, quamuis non vnctus, habet plenum ius, ſeu poteſtatum Imperialem. tom.18. 136. 6.

Imperator eſt Dominus omnium rerum temporalium. tom.18. 134. 2.

An habeat aliquam poteſtatem in bona Clericorum? tom.18. 133. 1.

Imperatores duo ſimul eſſe non poſſunt, quia nequeunt dari duæ ſupremæ poteſtates in naturalibus. tom.18. 132. 1.

Imperator Græcorum non habet legitimam poteſtatem, & ideo non eſt verus Imperator. tom.18. 132. 2.

Imperatores Galli quot fuerint? tom. 18, 132. 1; & ſeq.

Imperator cur non recognoſcatur, vt Dominus, à Regibus? to.18. 132. 7.

Imperator recepit poteſtatem à populo. tomo 18. 131. 4.

Imperator ſumit poteſtatem Imperialem de manu Papæ. tom.19. 21. 1.

Imperator non habet poteſtatem ſe immiſcendi rebus Eccleſiaſticis. tomo 17. 203.2.

Imperatores Eccleſiaſticorum cauſas, cùm ad eorum poreſtatem recurrebatur, remittebant ad Iudices Eccleſiaſticos. tom.15. 531. 51.

Qui Imperatores cauſas Eccleſiaſticorum voluerint recognoſcere? to. 15. 527. 46; & ſequen.

Conſuetudo oſculandi pedes Imperatori in ſignum ſupremæ illius poteſtatis. tom. 6. 469.2; & ſequen.

Imperatores Græcorum, & Reges Latinorum nunquam habuerunt poteſtatem inueſtiendi Patriarchas, aut Metropolitas per pallij traditionem. tomo 6. 267.

Quòd Imperarores inueſtierint per traditionem pallij aliquem Patriarcham, nullum poteſt exemplum proferri, niſi forſan prophani Conſtantini Patriarchæ, quem facinoroſus Conſtantinus Caballinus Imperator inueſtiuit in Patriarcham. tomo 6. 267.

Imperatores Romani non habuerunt ius dandi reſcripta per ordinem ad retractanda iudicia Epiſcoporum degradatorum. tom.6. 362. 2.

Dederunt aliquando reſcripta ſolùm ex quadam conſcientia. to.6. 363. 1.

Quando ceſſauerit. Iſtud prætenſum ius Imperatorum? to.6. 363. 1.

Imperator non eſt ſupremus Eccleſiæ Princeps totius Eccleſiæ, etiam in iuriſdictione temporali. to.12. 383. 1.

Imperator nunc recipit imperium, & poteſtatem à Papa, à quo habent etiam Electores poteſtatem eligendi. tom. 9. 618. 12.

Imperator recepit enſem, qui ſignificat poteſtatem de altari, & Euangelium de manu Pontificis, quia ſuam poteſtatem debet exercere in defenſionem Eccleſiæ. tom.9. 617. 9.

Imperatoris poteſtas ante Chriſti Domini, fidem fuit tyrannica, & vſurpata; ab Eccleſia autem poſt fidem acceptam fuit ei conceſſum exercitium gladij temporalis. tom.9. 617. 9.

Imperator habet imperium, & poteſtatem ab Eccleſia. tom.9. 616.4.

Imperator iuſſu Dei habet poteſtatem, & exercitium gladij temporalis, à Papa, qui propterea nequit illum ab eo ſine cauſa auferre. tom.9. 437. 109.

Imperatorem poſſe cogere Papam ad reſpondendum, quid ſentiat de fide, quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 442. 135; & 40. 193.

Imperator quomodò ſit Dominus Oecumenicus? tom.9. 791. 2.

Imperator, quamuis ſit Laicus. nullam penitus habet poteſtatem in Laicos, vbi agitatur cauſa fidei, aut cauſa Papatus. tomo 9. 43. 212.

An habeat poteſtatem ſupremam in totum Orbem? tom.10. 181. 1.

Imperator an poſſit dare Iudicem contra ſe ipſum? tom.9. 14. 31.

Imperator non habet poteſtatem ſupprimendi Ius alteri quæſitum. to.9. 317. 27.

Imperator obligatur ſemper ex ſuo contractu. tom.9. 316. 25.

Imperatorem in cauſa propria poſſe ſe ſubmittere alicui quomodò ſit intelligendum? tom.9. 263.54.

Imperator, quamuis ſit Iudex in cauſa propria, & non habeat ſuperiorem, à quo poſſit iudicari; attamen poteſt ſe ſubmittere iudicio alicuius tacitè, vel expreſsè; & hæc ſubmiſſio quot modis fieri poſſit? tom.9. 260. 35; & ſeq.

Imperatores in temporalibus nullum habent ſuperiorem. to.4. 23. 1; & ſeq.

Si duo ſint electi Imperatores, an priuilegia ab ipſis conceſſa ſint valida? tomo 9. 48.242.

Quamuis Imperatores hæretici Eccleſiam vexauerint; attamen electioni Epiſcoporum nunquam ſe ſe immiſcuerunt. tom.4. 47.1.

Imperatores Catholici, quamuis multas Eccleſias ædificauerint, vel ab alijs ædificacas diruerint; attamen nullum Dominium, aut poteſtatem in Eccleſiam, vel Clerum ſibi vindicarunt; imò ne quis ſibi pote-


Digitized by Google

poteſtatem vindicaret, ſtatuernut. to.4. 47. 1.

Imperatori non licet vllam Baſilicam habere ex D.Ambroſio. to.4. 42. 2.

Imperator nequit ſe contra Eccleſiam extollere, ſi optat diu regnare ex eodem Diuo Ambroſio. tom.4.42. 2.

Imperatoris poteſtas nequit ſe immiſcere rebus Eccleſiaſticis. to.4. 42. 2.

Imperatores quot ærumnis, & miſerijs fuerint afflicti, quando ſuam poteſtatem contra Eccleſiam exercere præſumpſerunt? tom.1. 494. 2.

Nullus Imperator fuit Princeps Epiſcoporum appellatus. to.1. 246. 2.

Imperatori ſoluitur tributum, quia eſt aduocatus Eccleſiæ. to.6. 68. 2.

*Imperatores puniti.*

Imperatores Romani Chriſtianorum perſecutores quibus pœnis fuerint à Deo puniti? tom.20. 11. 1.

Imperatores Romani viginti ſeptem Pontifices occiderunt poſt Petrum, & omnium eorum exitus infælicisſimus fuit. tom.20. 10.2.

Imperatores mali Chriſtianorum, & Eccleſiæ perſecutores quot mala perpeſſi fuerint? tom.3. 66. 2.

Imperatorum Eccleſiæ infenſorum infælicisſimus exitus. to. 10. 112. 2.

Imperatores orientales Eccleſiæ Romanæ inimici miſerè perierunt. tom. 10. 114. 1; & ſeq.

Imperatorum Occidentalium hoſtium Romanæ Eccleſiæ mors lacrimabilis. to. 10. 115. 1; & ſeq.

Imperatores à Romano Pontifice excommunicati. to. 7. 450. 2.

Imperatores à communione fidelium ob ſua delicta eiecti. to. 14. 173. 1.

Imperator, ſi redderetur omnino inutilis, eſſet deponendus. to. 9. 80. 22.

Imperatores infideles fuerunt duo Philippi, Pater, & filius; & ambo fuerunt acriter puniti. to. 13. 335. 2.

Imperatores depoſiti per Papæ ſententiam. to. 6. 487. 1; & ſeq; & 741. 1; & ſeq; & to. 19. 22. 2; & ſeq.

Imperatores condemnati, & exautborati à Romano Pontifice. to. 13: 277. 2; & to.4. 456. 2; & ſeq; & to. 10. 180. 1.

Imperator remanens excommunicatus per annum, nec quærens infra illud tempus abſolutionem intelligitur eo ipſo imperio priuatus. to. 2. ex Pighio. 132. 1.

Imperatores, & Reges à ſuis domeſticis interfecti. to. 2. ex Adolpho. 31. 1.

Imperatores Ethnici quot fuerint? to. 2. ex Adolpho. 31. 1.

Imperator ab ingreſſu Eccleſiæ fuit prohibitus, quia quartam vxorem duxerat. to. 1. 520. 1.

Imperatoris Berengarij coronatio à Romano Pontifice, tamquam illegitima, fuit reiecta. to. 1. 520. 1.

Imperatorum afflictiones, quia Eccleſiam contempſerant. to. 1. 495. 1; & ſeq.

*Imperatorum reuerentia, & pietas in Eccleſiam.*

Imperator Catholicus eſt Filius obſequens Eccleſiæ. to. 1. 444. 1.

Imperatores reuerentiam Eccleſiæ exhibentes victorias maximas de ſuis hoſtibus reportarunt, & ſūmis fęlicitatibus à Deo fuerunt cumulati. to. 1. 494. 2; & 495. 1; & ſeq.

Imperatoribus Eccleſiæ reuerenter fauentibus Diuini fauores à Sanctis Patribus promiſſi. to. 1. 502. 1; & ſeq;

Imperatores varij ſubiectionem, & reuerentiam Eccleſiæ paſtoribus exhibuerunt. to. 3. 848. 2.

Imperatores à Iouiniano vſque ad Carolum Magnum obedientes, & reuerentes fuerunt Eccleſiæ Romanæ. to. 9. 820. 1.

Imperator, & Principes Catholici Deo deuoti optimum finem ſunt conſequuti tom. 3. 66. 1; & ſeq.

Imperatores ſemper Sacerdotibus ſerui erunt. to. 18: 209. 1.

Imperatoris eximia reuerentia erga Epiſcopos. to. 4. 778. 46.

*Imperatores ſubiectio ad Papam.*

Imperatores ſubijciuntur poteſtati Papæ etiā in temporalibus ex teſtimonio Sanctorum Patrum, Theologorum, & Canoniſtarum. to. 4. 36. 27; & ſeq.

Imperator ſubijcitur poteſtati Papæ, & ab illo poteſt iudicari. to. 9. 497. 49. & 604. 279; & ſeq.

Imperator eſt minor Papa to. 9. 606. 286. & 611. 305.

Imperatores exprobrati tamquam inferiores à Romanis Pontificibus. to. 6. 778. 7; & ſeq.

Imperator non eximitur à ſoluendis Eccleſiæ decimis. to. 3. 621.

Imperator tenetur iurare fidelitatem Eccleſię. to. 3. 77. 1.

Imperator poteſtati Sacerdotali ſubijcitur ex S. Ignatio. to. 3. 290. 1.

Imperator in manibus Papæ tenetur iuramentum fidelitatis præſtare, tanquam Eccleſiæ ſubditus. to. 18. 135. 8; & to. 3. 30. 1; & 77. 1.

In rebus religionis eſt Sacerdotibus inferior. to. 3. 927. 1.

Imperatorum ſubiectio erga Romanum Pontificem. to. 12. 443. 2; & ſeq.

Imperatores debent ſacros Canones ſeruare. to. 6. 169. 1.

Varij tituli, quibus Imperatores honorarunt Romanum Pontificem. tom. 10. 92. 1; & ſeq.

Imperator iureiurando ſe habet ad Papam; ſicut manus ſe habet ad Caput. to. 3. 164. 1.

Imperatorum, & Regum obſequia erga Romanos Pontifices. to. 20. 1; & ſeq;

Imperator emittit iuramentum fidelitatis Eccleſiæ Romanæ in manu Archiepiſcopi Colonienſis. to. 20. 24. 2.

*Imperatorum teſtimonia.*

Imperatores atteſtantes Romanum Pontificem habere Eccleſiæ primatum de iure diuino, non de iurę bumano. to. 12. 74. 1; & ſeq.

Imperatores teſtificantes Romani Pontificis infallibilitatem. to. 12. 80. 2.

Imperatores teſtificantes omnes fidei controuerſias deferendas eſſe ad Romanum Pontificem. to. 12. 96. 2.

Imperatores teſtificantes Papæ deferendam

eſſe ab omnibus Chriſtianos fidem, reuerentiam, & obedientiam. to. 12. 1015. 2.
Imperatores teſtificantes peccare eos, qui non præſtant obedientiam, fidem, & reuerentiam Romano Pontifici. to. 12. 101. 1.
Imperatores atteſtati ſunt Romanos Pontifices eſſe veros Diui Petri ſucceſſores. to. 13. 26. 2.

*Imperatorum Tituli.*

Imperatoris tituli à Principum electione, & à Romani Pontificis conſecratione dependent. to. 2. 515. 1.
Imperatores aliquando Sacerdotes, & Pontifices cur fuerint denominati? to. 3. 933. 2.
Imperatorum modeſtia in fugiendis titulis. to. 11. 564. 7.
Imperatores nuncupati fuerunt Dij. tom. 3. 197. 2.
Imperatores titulum filiorum Eccleſiæ à Diuo Ambroſio habuerunt. tom. 1. ex Taonero. 4. 21.

*Imperatores, Baſiliſcus, & Zeno.*

Imperatores Baſiliſcus, & Zeno impiè confirmarunt primatum Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. to. 17. 291. 2.

*Imperium.*

Imperium vnde originem ſumpſerit? to. 18. 130. 1; & 131. 6.
Imperium aliud eſt tyrannicum, & vſurpatum, quod incepit in Cain; aliud naturale, & politicum, quod incepit in Moyſe. to. 4. 39. 1; & ſeq.
Imperium & Sacerdotium ex eodem fonte emanarunt. to. 18. 130. 2.
Imperium Romanorum Deus reprobaſſe videtur. to. 18. 131. 3.
Imperio Romanorum in principio nihil fortius, & in fine nihil fuit debilius. to. 18. 131. 3.
Imperium procedit per electionem, non per ſucceſſionem. to. 28. 132. 1; & ſeq.
Imperij initium fuit propter conſeruationem multitudinis. to. 18. 209. 1.
Imperium poſt diluuium originem habuit in Sem, & Iaphet, in quos Noe tranſtulit imperium ſuper Cham, & eius filios. tomo 19. 302. 2.
Imperia fuerunt quatuor in Mundo. to. 20. 4. 1; & ſeq.
Fuerunt quatuor in ſimilitudinem quatuor beſtiarum Danieli in viſione oſtenſarum. to. 19. 11. 2.
Imperium Romanum quadringentis annis à ſuo initio Italiæ fines non eſt egreſſum; poſteà Siciliam, Hiſpaniam, Africam, Aſiam, & Græciam perdomuit. tom. 20. 9. 1.
Imperium Romanum numquam obtinuit omnia regna Aſiæ, & Africæ. tom. 20. 7. 1; & ſeq.
Imperium Romanum fuit dilatatum poſtquam amplexum fuit fidem Chriſtianam. to. 20. 8. 1.
Imperij Romani progreſſus fœliciſſimi incepit ab Octauio Auguſto. to. 20. 9. 2; & ſeq.
Imperij tranſlatio facta fuit à Stephano II. to. 20. 2.
Imperij Orientis euerſio quando, & quomodò contigerit? to. 20. 29. 1; & ſeq.
Imperium Romanorum à Leone III. in Germanos fuit tranſlatum. to. 13. 277. 1.
Imperij tranſlatio à Græcis quando contigerit? to. 3. 68. 1.
Imperium per quot generationes Caroli Magni tranſierit? to. 3. 68. 1.
Imperium tranſlatum fuit iuſtis de cauſis è Græcis ad Germanos. tom. 3. 31. 1; & ſeq.
Imperium transferre poteſt ſolus Romanus Pontifex. to. 3. 33. 1.
Imperium iuſtum eſt ab Eccleſia Sanctorum; iniuſtum verò eſt ab Eccleſia malignantium. to. 3. 42. 2.
Totum Imperium Occidentis ſpectat ad Papã ex dono Conſtantini Imperatoris. to. 3. 50. 1.
Imperio vacante per mortem Imperatoris ſuccedit Papa. to. 3. 50. 1.
Imperij tranſlatio in Carolum Magnum. to. 5. 680. 1.
Imperij tranſlatio à Gallis in Saxones. to. 5. 680. 2.
Imperium ſex titulis tantùm poſſidetur. to. 5. 678. 2.
Imperia Mundi principalia fuerunt quatuor, ſcilicet Medorum, & Perſarum, Græcorum, & Romanorum. to. 10. 183. 2.
Imperium Romanum fuit tranſlatum à Græcis in Francos per Leonem III. to. 7. 365. 1; & ſeq; & 451. 1; & ſeq; & 499. 2; & ſeq; & to. 11. 328. 7.
Imperij tranſlatio à Græcis in Germanos facta fuit auctoritate Romani Pontificis. to. 11. 336. 12; & 550. 10.
Imperium Romanum à Conſtantino fuit diuiſum. to. 11. 324. 1.
Imperio vacante Papa habet iuriſdictionem in temporalibus. to. 13. 466. 1.
Imperij Occidentalis tranſlatio in Francos fuit facta auctoritate Leonis III. Papæ. to. 6. 748. 7.
Imperium Germanicum fuit collatum Carolo Magno. to. 6. 494. 1.
Imperij Electores à Gregorio V. fuerunt inſtituti. to. 11. 550. 11.
Declarati fuerunt circa annum Domini 1002. to. 9. 821. 1.
Imperium Romanum hucuſque non eſt deſolatum. to. 3. 853. 1.
Anno Domini 800. fuit tranſlatum ab Oriente in Occidentem, & Carolo Magno fuit collatum. to. 1. 504. 2; & to. 3. 853. 1.
Imperij, vt eſt Dominium naturale, initium, duratio, & tranſlatio. to. 4. 88. 1.
Imperij exercendi modus circa res ſacras. to. 3. 943. 2.
Imperium circa res ſacras ſemper fuit in Romano Pontifice. to. 3. 942. 1.
Imperium, & religionis functio differunt adinuicem. to. 3. 935. 2; & ſeq.
Imperium, & Sacerdotium an poſſint vniri in eadem perſona? to. 3. 933. 1; & ſeq.
Imperium Chriſtus Dominus ſuo aduentu in Mundum attulit. to. 1. 503. 1.
Imperij Cœleſtis, & terreſtris iura in quo propriè conſiſtant? to. 14. 341. 1.

*Imperfecta.*

Imperfecta plura non faciunt vnum perfectum. to. 9. 445. 150.

Im-

*Impetritum.*

Impetritum quid ſiguiiicet? to. 4. 745. 22.

*Impius.*

Impiorum labores iuſti comedent. tom. 3. 30. 2.

*Impoſſibile.*

Impoſſibile dicitur illud, quod ſolus Princeps facere poteſt. to. 9. 58. 292.

Impoſſibilitas errandi in ſide quomodò Papæ, & Concilijs conueniat? to. 13. 597. 2.

*Impotentia.*

Impotentia voluntatis tollitur per virtutem moralem aſſuetudine bonorum operum comparandam. to. 13. 181. 2.

Impotentia ad actus ſupernaturales tollitur per gratiam. to. 13. 181. 2.

*Impunitus.*

Impnnitns auſum parit, auſus exceſſum ex. S. Antonino. to. 4. 60. 2.

*Impunitas.*

Impunitatem ſibi promittens peccat in Spiritum Sanctum. to. 9. 355. 5.

*Ina Rex Angliæ.*

Ina Rex Angliæ annuum tributum ſoluit Eccleſiæ, & Collegium Anglicanum Romæ fundauit; tandem Monachus factus reliquum vitæ tempus ſanctè peregit. to. 10. 94. 2.

*Incarnatio.*

Incarnatio duas Naturas vniuit in Chriſto Domino. to. 6. 423. 1.

Quo ſenſu aliqui Patres docere videantur vnam Naturam in Chriſto Domino? to. 6. 423. 1.

Quidam Græci acceperunt nomen naturæ pro Hypoſtaſi. to. 6. 423. 1.

Incarnatio Verbi Diuini ordinata fuit ad redemptionem generis humani tanquam ad finem primarium. to. 4. 456. 2, & ſeq.

Incarnationis terminus principalis ex vnione proueniens eſt Chriſtus Dominus, prout eſt perſona Diuina exiſtens in duabus naturis, Diuina ſcilicet, & humana. tomo 4. 473. 6.

*Inceſtuoſi.*

Inceſtuoſorum hæreſis contrahentium matrimonia in tertio gradu. to. 6. 876. 1.

Fratres, & Sorores in ſecundo gradu collocabat. to. 6. 876. 1.

Fuit damnata ab Alexandro Secundo in Synodo Romana. to. 6. 886. 1.

*Incommoda.*

Incommoda, quæ pateretur Eccleſia, ſi vnus tantùm non eſſet illius Pontifex ſupremus. to. 13. 274. 2.

*Incorrigibilitas.*

Incorrigibilitas eſt cauſa ſufficiens congregandi Concilium. to. 9. 110. 90.

Incorrigibilis non ſolùm in faciendo, ſed etiam in omittendo eſt punibilis. tom. 9. 429. 51.

Incorrigibiles ſunt abſcindendi, & ſeparandi. to. 9. 405. 20.

Incorrigibilitas, qua negatur poteſtas clauium, eſt hæreſis. to. 9. 436. 104.

Incorrigibilitas quibus, & quot modis accipiatur? to. 9. 386. 8.

Incorrigibilitas reddit ſuſpectum de hæreſi. to. 9. 445. 154.

Incorrigibilitas aliquando colligitur nedum ex verbis expreſſis, & directis, ſed etiam ex tacitis, & indirectis. to. 9. 453. 205.

Incorrigibilitas in Papa Eccleſiam ſcandalizantis non eſt ſemper cauſa ſufficiens depoſitionis ipſiuſmet Papæ. tom. 13. 603. 1.

Incorrigibilitas dicitur hæreſis largè, vnde Papa propter incorrigibilitatem, dummodò non ſit in hæreſi, non eſt deponendus. to. 4. 78. 1.

*Indiculus.*

Indiculus, quem acceperunt Legati Apoſtolicæ Sedis Conſtantinopolim miſſi ad Concilium generale. to. 3. 727. 1.

*Indirecta ſubiectio.*

Indirecta ſubiectio in quo propriè conſiſtat? to. 12. 381. 2; & 476. 2.

*Indulgentiæ.*

Indulgentia quid ſit, & à quo poſſit concedi? to. 5. 422. 1.

Quotuplex ſit? to. 5. 423. 2.

Poteſtas concedendi indulgentias quomodò ſit in Papa, & in Epiſcopis? tom. 5. 424. 4.

Indulgentiarum theſaurus in quo conſiſtat? to. 5. 424. 5.

Poteſtas concedendi indulgentias Eccleſiæ collata fuit à Chriſto Domino. to. 5. 425. 6.

Ad indulgentiæ valorem quænam requirantur? to. 5. 425. 7.

Diſpoſitiones requiſitæ ad conſequendam indulgentiam quot ſint? tom. 5. 426. 8; & ſeq.

Indulgentias quis poſſit lucrari, & quis poſſit concedere? to. 5. 428. 10; & ſeq.

Indulgentiæ vacante Sede an poſſint concedi à Capitulo? to. 5. 431. 19.

Quando concedi poſſint ab Epiſcopis, & Archiepiſcopis? to. 5. 432. 20.

An poſſint concedi à Vicario; vel Clero ex commiſſione Epiſcopi? to. 5. 432. 21.

Indulgentiæ de pœnitentijs iniunctis an poſſint concedi ab Epiſcopis? tom. 5. 433. 24.

Indulgentiarum conditiones quot, & quæ requirantur? to. 5. 433. 25.

Varij modi concedendi indulgentias. tom. 5. 434. 26.

Indulgentiarum anni, & dies quomodò intelligantur? to. 5. 434. 31.

Indulgentiæ conceſſæ pro peccatis confeſſis an extendantur etiam ad oblita? to. 5. 435. 30.

Translato feſto indulgentiæ non transferuntur. to. 5. 435. 31.

Quomodò ſortiantur ſuum effectum? tom. 5. 435. 33.

Indulgentiæ remota fictione non habent effectum. to. 5. 436. 34.

Indulgentiæ locales quid requirant, vt ſint validæ? to. 5. 438. 37.

An poſſint plures indulgentiæ eodem opere obtineri? to. 5. 439. 38.

An obtineantur ſolùm à faciente opus iniunctum in ſtatu gratiæ vel per ſe, vel per alium? to. 5. 439. 39; & ſeq.

Indulgentiæ an poſſint à concedente reuocari? to. 5. 440. 42.

Indulgentiæ pro defunctis à quo poſſint concedi? to. 5. 440. 43.

In-

Indulgentiæ pro defunctis quid requirant? to.5. 441. 44.
An requirant lucrantem indulgentiam eſſe in gratia? to.5. 441.45.
Indulgentia pro defunctis an extendatur etiam ad viuos? to.5. 441.46.
Indulgentiæ per modum ſuffragij quo iure proſint defunctis? tom. 5. 442. 47; & ſequent.
Indulgentiæ per modum ſuffragij an fundentur in iuſtitia, vel in miſericordia? tom. 5. 442. 48.
Indulgentia per modum ſuffragij, & abſolutionis quænam ſit? tom. 5. 444. 49; & ſeq.
Indulgentia an liberet defunctum à Purgatorio? to.5. 445. 53; & ſeq.
Indulgentiarum viuorum, & mortuorum diſcrimen. to.5. 446. 55.
Indulgentiæ quęnam præualeant pro animabus Purgatorij? to.4. 81. 2.
Ad hoc, vt indulgentia poſſit ſuſcipientem abſoluere ab omni pœna ita, vt Purgatorij pœnas non attingat, tria requiruntur ex parte conferentis, & tria ex parte ſuſcipientis; & quatuor ex parte retardationis pœnæ, quibus talem indulgentiam ſuſcipientes retardantur. tom. 4. 82. 2; & 83. 1.
Indulgentias plenarias, & pro defunctis ſolus Papa poteſt concedere. tom. 4. 521. 162.
Indulgentiæ à quibus hæreticis, & quare impugnentur? to.4. 692. 1.
Indulgentiæ à Luthero infamia fuerunt affectæ. to.4. 692. 1.
Poteſtas concedendi indulgentias quid ſit? to.3. 692.1.
Dari hanc poteſtatem in Eccleſia definitum fuit in Concilio Viennenſi, Conſtantienſi, & in Extrauag. à Bonifacio Octauo, Clemente Sexto, & Sixto Quarto. to.9. 692.1.
Indulgentiarum vſus cepit temporibus Apoſtolorum. to.9. 693. 1; & ſeq.
Indulgentiæ conceſſæ à Leone Tertio ad inſtantiam Imperatoris Eccleſiæ Beatiſſimæ Virginis Mariæ à ſe dedicatæ anno Domini 804. to.9. 693. 2.
Indulgentiæ conceſſæ viſitantibus Eccleſiam S. Martini in Montibus à Sergio Secundo cernuntur in marmore antiquiſſimo exaratæ. to.9. 693. 2.
Indulgentia pleniſſima conceſſa à Ioanne Octauo certantibus contra infideles. to.9. 693. 2.
Indulgentia pleniſſima conceſſa ab Vrbano Secundo illis, qui cum Gottiffredo Bullionio iuiſſent ad bellum contra Turcas. to.9. 693. 2.
Indulgentia pleniſſima conceſſa ab Innocentio Tertio Crucefignatis pro recuperanda Terra Sancta. to.9. 693. 2.
Indulgentia conceſſa ab Alexandro Quarto in Dedicatione Eccleſiæ S. Mariæ de Compto in lapide marmoreo exarata. tom. 9. 693. 2.
Indulgentiarum vſum eſſe antiquiſſimum, colligitur ex libellis indulgentiarum, quos martyres lapſis amandabant. to.9. 694.1.
Indulgentia quomodò relaxet debita in foro Dei? to.9. 694. 1.
Indulgentiarum conceſſio quomodò ſit ſolutio debiti, & reſpectu cuius? to.9. 694. 2.
Quomodò ſit effectus poteſtatis clauium? to.9. 694. 2.
Indulgentia quomodò ſit actus miſericordiæ, & iuſtitiæ? to.9. 994. 2.
Quænam indulgentia ſit actus iuriſdictionis? to.9. 694. 2.
Indulgentiæ in quo ſenſu poſſint concedi pro temporalibus? to.9. 694. 2.
Concedi poſſunt etiam pro purè ſpiritualibus. to.9. 695. 1.
Indulgentia decem dierum omnibus conceſſa pro Rege Franciæ ab Innocentio Quarto. to. 9. 695. 1.
Indulgentiæ ſunt remedia ad vitanda peccata. to. 9. 695. 1.
An, & quomodò tantùm valeant, quantùm prædicantur? to.9. 695. 2.
Indulgentiarum cauſa ſunt merita Chriſti Domini. to.9. 695. 2.
Indulgentiæ tantùm valent, quantùm ſonant. to.9. 696.1.
Indulgentia non proportionatur labori, & incommodo ſuſcipientis, ſed meritis, quæ diſpenſantur. to.9. 696.1.
Indulgentiæ conceſſæ pro aliquo determinato tempore, ſi replicentur eodem tempore, non valent, niſi ſit expreſſa particula *toties quoties*. to.9. 696. 1.
Indulgentiarum cauſa quomodò requiratur? to.9. 696.2.
Indulgentias non habere effectum, niſi ex vi clauium quomodò ſit intelligendum? to.9. 696.2.
Indulgentiæ conceſſę porrigentibus manus adiutrices Eccleſiæ quomodò ſint intelligendæ? to.9. 696.2.
Indulgentiæ non cauſant gratiam ſanctificantem, ſeu remiſſionem peccatorum, vt falsò putauit Caluinus. to.9. 698. 2.
Indulgentias ſuſcipiens non abſoluitur ſimpliciter à pęnis, ſed datur ei, vnde ſoluat. to.9. 700. 1.
Indulgentiæ non diminuunt reatum culpæ. to.9.700.1.
Indulgentias abhinc annis quingentis ſolebant Pontifices concedere militibus ad bellum contra infideles proficiſcentibus. to.12. 565. 2.
Obiecta Lutheri contra indulgentias ſoluuntur. to. 3. 311. 2.
Ambroſij Catharini ſententia circa indulgentias. to.3. 312.1.
Indulgentias ſtatuendi quæ neceſſitas fuerit? to.3.314. 2.
Indulgentiæ à principio naſcentis Eccleſiæ concedebantur. to.7. 221. 1.
Indelgentiæ non innituntur meritis, ſed paſſionibus Sanctorum. to.7. 221. 2.
Etiam alijs poſſumus indulgentias mereri virtute paſſionis Chriſti Domini. to. 7. 222. 1.
Indulgentiæ quomodò à Luthero inſcriptæ fuerint? to.13.213. 2.
Indulgentia diuerſimodè accipi ſolet. to.19. 22. 2.
Poteſtas concedendi indulgentias collata fuit Petro. to.19. 23. 1.
Indulgentiarum theſaurus quid ſit? to. 19. 23. 1.

Indulgentiæ quas pœnas remittant? to.19. 297. 2; & ſeq.

Indulgentiæ per modum ſuffragij quid ſint? to.19. 323.1; & 324. 2.

Indulgentiæ quomodò ſuum effectum operentur? to.19. 334. 2.

Indulgentiarum theſaurus quibus conditionibus acquiratur? to.2. ex Turrecremenſi. 62.2.

Indulgentiæ iuſtè conceſſæ pugnantibus pro Terra Sancta. to.3. 45. 2.

*Indulgere.*

Indulgere alijs aliquando poſſumus, quæ nobis reſeruare non licet. to.9. 247. 4.

*Infallibilitas.*

In fallibilitatem Papæ in definiendo non haberi à Concilijs, ſed è contra ex teſtimonijs Sacræ Scripturæ, SS. Pontificum, SS.PP;& conciliorum oſtenditur. to.1. ex Tannero 34. 248; & ſeq.

Infallibilitatis priuilegium conceſſum fuit Papæ. to.1. ex Tannero. 40. 255;& ſeq.

Infallibilitas Papę à varijs obiectis defenditur. to.1.ex Tannero. 24. 270;& ſeq.

Infallibilitas fidei habetur ſex teſtimonijs, ſcilicet ex Sacra Scriptura, ex traditione Apoſtolica, definitionibus Conciliorum generalium, definitionibus Papæ, & ex conſenſu omnium SS.PP. to.4. 158. 1; & ſeq;

Infallibilitas competit Papæ abſque conſilio Cardinalium. to.719. 2.

Infallibilitas competit aliter Eccleſiæ, aliter concilio, & aliter Papæ. to.9. 784. 2.

Infallibilitas Papæ circa Diuinas Scripturas. to.9. 734. 1.

Infallibilitas ex eo, quòd competat Eccleſiæ, non ſequitur, quòd competat omnibus fidelibus exiſtentibus in Eccleſia, quia dantur priuilegia communitatis, quæ non competunt ſingulis communitatis. to.9. 784.2.

Hæreticorum errores circa Eccleſiæ infallibilitatem. to.16. 264. 1; & ſeq.

Infallibilitas Eccleſiæ eſt in Romano Pontifice. to.3. 414. 1.

Infallibilitatis priuilegium à D.Petro tranſije in omnes eius ſucceſſores. to.3. 472. 1; & ſeq.

Infallibilitatis donum actiuè, & paſſiuè conſideratum. to.3. 475.1.

Infallibilitas à Chriſto Domino conceſſa fuit diuerſimodè Eccleſiæ, & Petro, Eccleſiæ quidem paſſiuè, Petro autem actiuè. to.3. 471. 1.

Infallibitas Papæ à quibus DD. Pariſienſibus impugnata fuerit? to.3.483. 2.

Infallibilitas, & poſſe inducere ad credendum, quæ ſunt diuerſa, in Papa reperiuntur coniuncta; in alijs verò prius poteſt eſſe ſine poſteriori. to.3.558. 1.

Infallibilitatis duæ cathedrę ſupremæ an repugnent? to.3. 560.2.

Infallibilitas iudicij Apoſtolicæ Sedis in his, quæ ſunt fidei, & firmitas fidei ſemper futura eſt in Eccleſia Romana. to.13. 453; & ſeq. ad 458.

Infallibilitas competit Papæ ſolùm, vt loquitur ex Cathedra. to.6. 661.2.

Infallibilitas non competit Papæ, vt eſt Doctor priuatus. to.15. 50. 401.

Infallibilitas competit Papæ etiam ante approbationem, vel acceptationem Eccleſiæ. to.7.655.1; & ſeq.

Infallibilitas Papæ ex ſacris canonibus, & concilijs oſtenditur. to.11. 471. 1; & ſeq.

Item ex SS.PP; & ex omnibus totius Orbis Doctoribus. to.11. 478.1; & ſeq.

Infallibilitatem Papę negantes quas cenſuras incurrant? to.11.490.1; & ſeq.

Eandem infallibilitatem, quam habuit Petrus, habent Romani Pontifices. to.8.407.2;& ſeq.

Infallibilitas Papę eſt effectus orationis Chriſti Domini. to.8. 409. 1.

Infallibilitas competit Papæ etiam extra Concilia. to.7. 531. 2.

Infallibilitas Papæ colligitur ex eo, quòd Eccleſiæ fuit ſemper neceſſaria Regula viſibilis fidei. quæ nequeat falli, aliter Eccleſia periret. to.7.675. 1; & ſeq.

Infallibilitas Papæ extenditur ad diſcernenda ea, quæ ſpectant ad Diuinam Scripturam. to.9. 732.1; & ſeq.

Infallibilitas nequit à Papa alteri delegari. to.4. 646. 1.

Infallibilitas competit Concilio, quatenus includit Papam, qui ſolus eſt infallibilis in definiendis fidei controuerſijs. tom.20. 389. 2; & to.16.527.2; & ſeq.

Infallibilitas etiam in canonizatione Sanctorum competit Papæ. to.8.632. 2; & ſeq; & 640.1; & ſeq.

Item in declarando cultu latriæ. to.8. 670. 1; & ſeq.

Item in approbandis Religionibus. to.1. ex Tannero. 44. 283.

Item in decernendis rebus ſpectantibus ad mores. to.10. 298.2.

Infallibilitas competit Papæ propter aſſiſtentiam, & promiſſionem Chriſti Domini. to. 12. 77. 2.

*Vid. Papa infallibilitas.*

*Infamia.*

Infamia quomodò definiatur? to.3. 107. 2; & ſequen.

Infamia multis modis remittitur. to.3.107.2; & ſequen.

Infames verè, & propriè qui dicantur? tomo 3. 108. 2.

Infamiæ ſpecies aſſignantur. tomo 3. 108. 1.

Infamia canonica quæ dicatur, & in quo conſiſtat? tom.3. 108. 1.

Infamia iuris quæ dicatur, & cui conueniat? tom.3. 108. 1.

*Infælicitas.*

Infælicitas hæreticorum aberrantium à veritate doctrinæ Eccleſiæ Catholicæ, & ſe alienantium à vero Eccleſiæ Paſtore. tomo 10. 28. 2.

*Inferior.*

Inferior in multis caſibus poteſt ſe nominare, & ſubſcribere ante maiorem ratione loci proprij, & quando eſt prior in poſſeſſione; & quando eſt priùs ordinatus; & quando concurrit ad eandem operationem, tanquam auctor principalior, & immediatior. tom.4. 602. 1.

Inferiores Papa poſſunt declarare rudibus articulos fidei. tom.9. 205. 77.

Inferior nequit vſurpare id, quod ſpectat ad ſuperiorem. to. 9. 12. 23.

Infe-

Inferior nequit tollere legem latam à ſuperiori, & præcipuè quando recepit ſuam poteſtatem à ſuperiori. tomo 9. 458. 43.
Inferior multis ex cauſis, poteſt ſe præferre ſuperiori. tom.9. 643. 15 & ſeq.
Inferior nequit habere imperium in ſuperiorem. tom.14. 336. 2.
Inferiores quando, & in quibus caſibus ſuppleant vices ſuperioris? to.9. 9. 9.
Inferior in quibus caſibus poſſit reſiſtere ſuperiori? to.9. 589. 234.

*Infideles.*

Infidelitas poſitiua eſt triplicis generis. tomo 13. 565. 1; & ſeq.
Infidelitas alia eſt negatiua, & alia contraria. tom.13. 565. 2.
Infidelium conuerſio à gratia Dei efficaci dependet. tom.9. 828. 2.
Infideles non ſunt Eccleſiæ ſubiecti, quia ſunt extra Eccleſiam. to.12.377.2.
Infideles poſſunt à Papa iuriſdictione priuari. tom.3. 45.2.
Item poſſunt à Papa ob ſua delicta puniri. tom.3. 46. 1.
Infideles Eccleſiæ dominium recognoſcentes ſunt tolerandi. tom.3. 46. 2.
Infideles poſſunt habere iuriſdictionem, & poſſeſſiones? tom.3. 46.2.
Infideles ſunt conuertendi ad fidem, & eorum filij quomodò ſint inſtruendi? tom.3. 337.1.
Infideles inſtructi in fide nequeunt ad baptiſmum compelli. tom.3. 337. 1.
Infideles contrahentes cum pluribus fœminis, ſi conuertantur ad fidem, quam debeant ducere, & retinere ex conuerſis? tom.5. 177.227.
Infideles non ſunt cogendi, ſed inuitandi ad Eccleſiam. tom.19. 36. 2.
Infidelitas, & ſtulta promiſſio diſplicent Deo. tom.9. 325.92.
Infidelitas incurritur ex inobedientia voti, quia votum non obſeruare eſt frangere fidem Deo. tom.9. 325.93.

*Influxus.*

Influxus capitis in membra eſt duplicis generis. tom.13. 363. 2; & 308. 2.
Influxus capitis Eccleſiæ in Eccleſiæ membra qualis ſit? tomo 13. 268. 2; & 363. 2.
*Vid. Eccleſiæ Caput.*

*Ingreſſus.*

Ingreſſus Religionis abſoluit à iuramento, & voto. to.9. 326. 106.
Ingreſſus Religionis non tenet, niſi ſit cum libertate. tom.9. 116. 129.
*Vid. Religio.*

*Inhabilis.*

Inhabiles inhabilitate accidentali, & inhabiles inhabilitate naturali qui dicantur? tom.9. 355. 9.
Inhabilis admiſſus ad electionem Papæ non vitiat electionem. to.9. 408. 3.
*Vid. Papæ electio.*

*Iniurioſus Epiſcopus.*

Iniurioſus Epiſcopus Turonenſis reſtitit Clotario Regi tertiam partem fructuum Eccleſiaſticorum ſibi abroganti. tomo 1. 551. 2.

*Innocentia.*

Innocentiæ tres gradus communiter ſolent aſſignari. tom.3. 228. 1.
Innocentia quomodò propriè loquendo definiatur? to.3. 228.1.
In ſtatu innocentiæ, ſi duraſſet, fuiſſet prælatio. to.3. 69.2.

*Innocentius I.*

Innocentius I. atteſtatus eſt infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 329. 1.
Arcadium Imperatorem excommunicauit, quia expulerat S.Ioannem Chryſoſtomum. tom.13. 336. 1; & to.19. 383. 2; & tom.4. 35.2.
Illius Epiſtola ad Imperatorem perſequentem Eccleſiam. to.13. 195. 2.
Arma ſumpſit contra Imperatorem. to. 10. 143.1; & ſequen.
Confirmauit Concilium Carthaginenſe contra Pelagium, & Cæleſtium. to. 15. 468. 1; & ſequen.
Tres errores ei impinguntur ab hæreticis. tom.10. 469. 1.
Reſtituit S.Ioannem Chryſoſtomum depoſitum à Theophilo. to.15. 458.4.
Nullo modo errauit in fide. tom. 15. 139. 362.
Reſtituit nedum S. Ioannem Chryſoſtomum, ſed etiam Paulinum, & Euagrium. to. 7. 164.2.
Præſcripſit Africanis, quando debeat celebrari dies Paſchæ. to.14. 166. 1.
Scripſit ad Epiſcopos Macedoniæ, vt reciperent ad fidem Bonoſianos, Catharos, & Nouatianos per ſolam manuum impoſitionem abſque reordinatione. tom. 14. 170.1.
Cur permiſerit in Vrbe ritus gentilium? tomo 3. 478. 2.
Non fuit Auctor confeſſionis auricularis. to.8. 752.1.
Accuſatus fuit à Magdeburgenſibus mendaciter. tom.8. 459. 1.
An habuerit notitiam Canonum Sardicenſium? to.6. 596. 1; & ſeq; & 200. 1.
In cauſa Bubalij, & Tauriani proceſſit ſecundùm Canones Sardicenſes. tomo 6. 201.2.
Iudicium S. Ioannis Chryſoſtomi delegauit Synodo Theſſalonicenſi. to.6. 141.2.
Cur huic Synodo hoc iudicium delegauerit? tom.6. 405. 2.
In literis ad Victricium an egerit ſolùm de rebus fidei? to.6. 200. 1.
Communicauit S.Ioannem Chryſoſtomum in Epiſcopali Communione. tomo 6. 146.1.
Illius iudicium fuit approbatum à tota Eccleſia Orientali. tom.6. 146. 1.
Secundùm Canones Sardicenſes proſecutus fuit appellationem S. Ioannis Chriſoſtomi. tom.6. 131. 2.
Innocentius I. in Capitulo tertio ad Victricium an explicuerit Canonem quintum Concilij Nicæni? to. 6. 127. 2.
Quid ſenſerit de appellationibus ad Sedem Apoſtolicam? tom.6. 88.2.
Laudauit Canones Sardicenſes de liberis ad Apoſtolicam Sedem appellationibus. tomo 6. 94.2.
Illius Epiſtola ad Victricium fuit ſemper

ſummæ auctoritatis in Gallia. tomo 6. 94. 1.
Excommunicauit oedum Arcadium Imperatorem, ſed etiam Eudoxiam illius Vxorem propter expulſionem S. Ioannis Chryſoſtomi. tom. 9. 670; & 691.
Eius conſtitutio, qua præcepit ne Virgines Deo dicatæ, quæ poſt emiſſum votum caſtitatis publicè nupſerant, reciperentur ad pœnitentiam, niſi tota mente Viros reſpuerent, ac pro mortuis eos haberent. tom. 4. 810. 88.
Fuit Albanenſis, & eius electio fuit anno 402. to. 3. 776. 1; & 792. 2; & 704. 2.
Mortuo Innocentio anno 417. ſuffectus fuit ei Zozymus. to. 3. 738. 1.
Fuit præſcius rerum futurarum. to. 3. 714. 2.
Ob mortem S. Ioannis Chryſoſtomi indignatus puniuit Imperatorem, & Imperatricem, Theophilum, & alios. to. 3. 628. 1.
Illius epiſtola ad Arcadium punitoria. to. 3. 628. 1; & to. 1. 547. 1.
Illius epiſtola ad eundem Arcadium pro libertate Eccleſiaſtica. to. 1. 547. 1.
Damnauit acta omnia contra S. Ioannem Chryſoſtomum, & illum abſoluit. tom. 1. 457. 1.
Cauſam Cleri Conſtantinopolitani ad eum appellantis contra Atticum Conſtantinopolitanum iudicauit. to. 1. 457. 1.
Damnauit librum Rufini editum ſub nomine Xiſti Papæ. to. 1. 362. 1.
Ab impiorum manibus, cùm ad Honorium Imperatorem Rauennam accederet, diuinitus fuit ereptus. to. 1. 342. 1.
Damnauit Donatiſtas. to. 1. 297. 2.
Damnauit Pelagianos ex teſtimonio S. Poſſidij. to. 1. 300. 1; & 313. 2.
Irritauit ſententiam Concilij Toletani circa Bigamiam. to. 1. 113. 2.
Omnia acta in Africa contra Pelagium confirmauit. to. 1. 84. 2; & ſeq.
Illius epiſtola hortatoria ad Portugalliæ Regem. to. 10. 123. 1; & ſeq.
Alia ad Theophilum Alexandrinum. tom. 3. 692. 1.
Altera ad Decentium Epiſcopum Eugubinum. to. 3. 792. 2.
Tres aliæ epiſtolæ ad Alexandrum Antiochenum. to. 3. 704. 2.
Alia ad S. Ioannem Chryſoſtomum è ſua ſede eiectum. to. 3. 713. 2.
Altera ad Clerum, & populum Conſtantinopolitanum. to. 3. 714. 1; & 733. 2.
Alia ad Epiſcopos Carthaginenſes. tomo 3. 747. 1.
Altera reſponſiua ad Concilium Milleuitanum. to. 3. 747. 2.
Alia definiens accuſationem Synodi Toletani. to. 3. 768. 2.
Altera ad Exuperium Epiſcopum Toloſanum. to. 3. 776. 1.
Altera ad Patres Concilij Carthaginenſis. to. 13. 349. 2.
Alia ad Ioannem Epiſcopum Hieroſolymitanum. to. 3. 736. 1.
Alia epiſtola eiuſdem Innocentij. to. 10. 329. 1; & ſeq; & to. 17. 196. 2.

*Innocentius II.*

Innocentius II. fuit adiutus à principibus Catholicis. to. 1. 13. 2.
Ei reſtitit Rogerius Siculus. to. 1. 13. 2.
Damnauit Arnaldum de Brixia, & Abailardum. to. 1. 190. 2.
Contra Lotharium Imperatorem pro libertate Eccleſiaſtica ſtrenuè certauit. tomo 1. 563. 2.

*Innocentius III.*

Innocentius III. priuilegium de non appellando ad Sedem Apoſtolicam à Rege Siciliæ extortum aboleuit. to. 1. 463. 1.
Reiecit Philippum filium Barbaroſſæ ab Imperio, & Fridericum elegit. to. 6. 50. 2.
Philippum Galliæ Regem ob repudiatam vxorem, & aliam ſuperinductam iudicauit. to. 1. 523. 2.
Eiuſdem teſtimonium de iudiciaria poteſtate Apoſtolicæ Sedis. to. 1. 523. 2.
Recepit literas Reginæ Ingebergæ repudiatæ à Philippo Rege. to. 1. 524. 1.
Othonem, & Philippum electos Imperatores in diſcordia iudicauit, & hoc iudicium proteſtatus fuit eſſe proprium ſolius Apoſtolicæ Sedis. to. 1. 525. 1.
Plura egit contra plures principes pro libertate Eccleſiaſtica. to. 1. 564. 1; & ſeq.
Multa egit pro Eccleſiæ immunitate. tom. 1. 565. 2.
Nunquam dixit poteſtatem politicam eſſe à Deo. to. 2. ex Adolpho. 5. 1.
Præcepit confiſcari bona hæreticorum. to. 2. ex Adolpho. 30. 2.
Nunquam eum pænituit depoſuiſſe Fridericum Imperatorem. tomo 2. ex Adolpho. 125. 2.
Depoſuit Othonem, & elegit Fridericum Regem Siciliæ. to. 4. 34. 1.
Vacante Imperio per obitum Henrici XI. diuiſis electorum ſuffragijs reiecta electione Philippi electionem Othonis comprobauit. to. 4. 34. 1.
A calumnia ab Hæreticis ei inflicta vindicatur. to. 12. 243.
Quid ſtatuerit de pallio petendo ab Epiſcopis? to. 6. 299. 1.
Coronauit Othonem VI. Imperatorem, quem poſtea depoſuit, & Imperium Friderico II. conceſſit, qui poſtea ab Innocentio III. fuit priuatus, & ab Innocentio IV. to. 15. 345. 1.
Fuit reprehenſus mendaciter è Magdeburgenſibus. to. 8. 459. 1.
Petro non contradixit de non ſeruandis legibus. to. 1. 350. 2.
Priuauit Othonem IV. à ſe electum. tomo 7. 457. 2; & to. 18. 288. 2.
Ab erroribus ei attributis defenditur. to. 7. 724. 1.
Illius electio ad Papatum fuit miraculoſa. to. 10. 71. 1.
Prohibuit coniuges ſuſcipientes ſuos filios in Baptiſmo recipi in coniugio. tom. 1. 119. 1.
Declarauit Romanum Pontificem eſſe D. Petri ſucceſſorem. to. 13. 325. 1.
Scripſit Regi Francorum non debere repotare ad Iniuriam ſe ſubmittere iudicio Apoſtolico in controuerſia inter eum, & Regem Angliæ exorta. to. 13. 463. 2.
*In cap.* licèt de translatione Epiſcoporum quid ſtatuerit? to. 9. 661. 2.
Innocentius in *cap. in noſtra* de Iniurijs declaratur. to. 9. 219. 37.

Quid ſenſerit citca mattimonij diſſolutionem? to.18. 44. 1; & ſeq.

*In cap. ex parte de Capell.Monach.* explicatut. to.9.181. 16; & ſeq.

*In cap. ſolitæ de maior.& obed.* declarauit ius, quod competit Papæ, teptehendendi Impetatotem.to.9. 669. 1.

*Innocentius IV.*

Innocentius IV. Sancium III. Regem Portugalliæ depoſuit. to.9. 816. 1.

Seceſſit in Galliam, & Fridericum Imperatotem excommunicauit, & depoſuit.tomo 6. 758. 17; & to.7. 509. 2; & to. 19. 20. 7; & 32. 1; & to.13. 486. 1; & to.3. 69. 1.

Ab erroribus, qui ei ab hæreticis attribuuntut, vindicatur. to.7. 724. 1.

Regi Portugalliæ Regni adminiſtrationem prohibuit. to.10. 143. 2; & to.13. 642.2.

Regni Portugalliæ minùs idoneo ad regimen fratrem coadiutorem conſtituit.to.18. 64. 2.

Quid ſtatuetit in Concilio Latetanenſi?to.18. 688, 2.

Confirmauit Religionem S.P. Dominici. to. 19. 378. 7.

Declatauit Papam D. Petri ſucceſſotem. to. 13. 325. 1.

*Innocentius VI.*

Innocentius VI.ſucceſſit Bonifacio Pontifici. to.9. 10. 18.

Fuit Antipapa. to. 9. 9. 11.

*Innocentius VIII.*

Innocentius VIII. an conceſſerit Nonergis celebrare miſſæ ſacrificium ſolùm in aqua ob vini penuriam in illis tegionibus? to.4. 816. 89; & to.10. 485. 2.

Non permiſit eos celebrare aquam ſine vino. to.8. 166. 1; & 461. 2; & to. 18. 659. 2.

*Innocentius X.*

Innocentius X. damnauit quinque ptopoſitiones Ianſenij. to.10. 31. 2.

*Innocentij XI.*

Innocentij XI. eximia ſanctitas, & zelus. to. 6. 879. 9.

*Innocentius præsbiter.*

Innocentius Eccleſiæ Carthaginenſis præsbiter ex oriente retulit canones Nicænos. to. 6. 345. 2.

*Innouare.*

Innouans non dicitur aliquod de nouo facere, ſed vetus conſeruate. to.9. 267. 2.

*Inobedientia.*

Inobedientia quale peccatum, & iniquitas ſit? to 9. 424. 12.

Inobedientes Sacerdotibus quæ pœna in veteri lege puniebantut? to.9. 690. 1.

Inobediens Papæ eſt ſimpliciter inexcuſabilis. to.3. 34. 1.

Inobedientes Papæ ab Eccleſia ſunt reijciendi. to.3. 274. 1.

*Inquiſitores.*

Inquiſitores Hiſpaniæ, ſi ſcandalum timeatur ex qualitate, aut multitudine eorum, qui de hæreſi ſunt ſuſpecti, quid facere debeant? to.13. 274. 2.

*Inſolitus.*

Inſolita cautela inducit ſuſpicionem. tom.9. 334. 164.

*Inſtantius.*

Inſtantius, Saluianus, & Priſcillianus Romam venerunt, vt ſe purgarent apud S. Damaſum Papam, à quo tamen non fuerunt admiſſi. to.6. 106. 2.

In Synodo Burdigalenſi appellarunt ad Impetatotem. to.6. 107. 2.

*Inſtitutio.*

Inſtitutio Romani Pontificis pertinet ad ornamentum Eccleſiæ. to.10. 44. 2.

Inſtitutiones Ordinum confirmant primatum Romani Pontificis. to. 10. 66. 1.

Inſtitutio multipliciter accipi ſolet. tom. 19. 101. 2.

Inſtitutio Eccleſiæ in quo propriè conſiſtat? to.13. 244. 1.

Inſtituere in beneficijs iuriſpatronatus laicorum ſine eorum præſentatione poteſt ſolus Papa. to.4. 522. 176.

Inſtituta Religionum ſolus Papa poteſt approbare. to.4. 521. 168.

Inſtituere penſiones annuas in beneficlj, & inſtitutas transferte ſoli Papæ eſt reſeruatū. to.4. 521. 169.

Inſtituere qui poteſt, poteſt deſtruere. to.9. 604. 278.

*Inſtructio.*

Inſtructi in fide non debent ad baptiſmum compelli. to.3. 337. 1.

Inſtructioni Pontificis falſum nequit obrepere. to.3. 558. 1.

*Inſtrumentum.*

Inſtrumentum eſt duplicis generis. tomo 3. 465. 1.

*Interficere.*

Interficientes, vulnerantes &c. excommunicantur in Bulla cænæ Domini. to.10. 327. 217.

*Interdictum.*

Interdictum aliud eſt generale, aliud particulare. to.5. 250. 21.

Interdictum generale perſonale locale ob culpam perſonę priuatę ſolus Papa poteſt ponere. to.5. 186. 261.

Interdictum generale perſonale, aut ſpeciale quando poni poſſit pro debito pecuniario? to.5. 187. 263, & ſeq.

Interdictum loci, & perſonæ quomodò differant inter ſe? to.9. 112. 95.

Interdictum Eccleſiaſticum Martini V. Ciuitatis Vltraiectenſis non fuit receptum. to. 6. 526. 1.

*Interpres.*

Interpres infallibilis ſacræ Scripturæ eſt ſolus Papa. to.10. 41. 1.

Interpretatio Diuinæ legis, & Scripturæ eſt duplex. to.13. 443. 2.

Interpretatio auctoritatis eſt ſolius Papæ etiā indocti. to.3. 300. 1.

Interpretatio ſermonum eſt donum, quod non omnibus datur. to.4. 789. 73.

Interpretandi alia eſt gratia, alia auctoritas. to.4. 790. 76.

Auctoritas interpretandi in ſolo Iudice reſidet. to.4. 790. 76.

*Internus.*

Interni actus ab Eccleſia præcipi non poſſunt. to.12. 451. 2.

*Intruſus.*

Intruſus in Papatū per pecuniam, fauores &c. eſt apoſtaticus, & humano auxilio à Sede Apoſtolica poteſt repelli. tom.4. 181. 1; & 219. 2.

Intruſus in Papatum nullo errore ductus eſt ex-

excommunicatus, apoſtata, & ſchiſmaticus. to.9. 407. 58.
Intruſus incapax rei, vel iuris, à quo deijcitur, non eſt reſtituendus. to.9. 26. 115.
Et poteſt bellum moueri, ſi per violentiam fuerit intruſus. to.9. 362. 23.
Intruſus quo caſu poſſit excommunicari, & expelli? to.9. 8. 8.
Contendens cum intruſo in Papatum an diceretur ſchiſmaticus? to.9. 407. 60.
Intruſus per errorem in Papatum an dicendus ſit ſchiſmaticus? to.9. 407. 61.
Intruſus propriè nequit dici, qui electus fuit à duabus partibus. to.9. 25.104;& ſeq.

*Inueſtituræ.*

Inueſtituræ Epiſcopatuum, & Abbatiarum non ſunt accipiendæ de manu laicorum. to. 15. 639. 1.
Inueſtituræ Epiſcoporum cum traditione baculi, & anuli, antequam fieret conſecratio vſque ad tempora Gregorij VII;fuerunt ab eodem Gregorio interdictæ Imperatoribus. to.4. 400. 1; & ſeq.
Item fuerunt interdictæ à Victore III.Gregorij ſucceſſore in Concilio Beneuentano. to. 4. 400. 2.
Item ab Vrbano II. in Concio Claromontano in Gallia. to.4. 400. 2.
Item à Paſchali II. Vrbani ſucceſſore. tom.4. 402. 1.
Item fuerunt prohibitæ in Concilio Lateranenſi. to.4. 402. 1.
Item in Concilio Rhemenſi fuit prohibitio hæc renouata. to.4. 403.
Item ab Innocentio II. fuerunt prohibitæ etiam collationes Præpoſiturarum, & præbendarum. to.4. 403. 2.
Tandem ab Alexandro III. factum fuit concordatum. to.4. 303. 2.
Inueſtituræ Epiſcoporum fuerant à Romano Pontifice Imperatori cõceſſæ. to.10.384.2.
Poſtea fuerunt Imperatori negatæ in Concilio Viennenſi. to.10. 388. 2.

*Inuidia.*

Inuidiæ effectus quinam, & qualis ſint? to.4. 251. 1.

*Inutilis.*

Inutilis, & mortuus inter ſe æquiparantur. to.9. 77. 4.

*Ioannes Papa I.*

Ioannes I. contra conciliabulum Conſtantinopolitanum in cauſa Photij. to.1. 104. 1.
Fuit fideliſſimus Cuſtos fidei incorruptæ. to. 1. 149. 2.
Ioannis Papæ definitio de vno in carne paſſo, de maternitate Beatiſſimę Virginis Marię, de fide quatuor Conciliorum, & de triſagio. to.1. 149. 2.
Docuit Imperatorem non debere fidei dogmata definire. to.1. 491. 2.
Martyrio fuit coronatus, & ſucceſſorem habuit Fęlicem. to.7. 806. 2.
Aſſeruit; ſi Imperator Catholicus eſt, filius eſt, non Præſul Eccleſiæ. to.9. 714. 1.

*Ioannes II.*

Ioannes II. Romanus electus fuit Papa Anno Domini 532. to.3. 780. 1.
In quo ſenſu admiſerit propoſitionem de vno in carne paſſo? to.1. 183. 1.
Eius epiſtola ad Epiſcopos Galliæ appellantes. to.3. 780. 1.
Iudicauit Contumelioſum multis criminibus inuolutum, & eum ad monaſterij clauſuram damnauit. to.3. 780. 1.
A Iuſtiniano Imperatore recepit fidei confeſſionem. to.7. 807. 1.

*Ioannes III.*

Ioannes III. Romanus ſucceſſit Pelagio primo. to.10. 284. 1.
Eius temporibus Armenij reuerſi ſunt ad fidem Catholicam. to.7. 807. 1.

*Ioannes IV.*

Ioannes IV. natione Dalmata electus fuit Papa anno 640. to.7. 790. 1.
Eius epiſtola ad Epiſcopos Angliæ appellantes. to.7. 790. 1.

*Ioannes V.*

Ioannes Antiochenus natione Syrus ſucceſſit Benedicto II. to.7. 808. 2.

*Ioannes VI.*

Ioannes VI. natione Græcus fuit electus poſt Sergium. to.7. 808. 2.
Ipſius temporibus Africa fuit à Saracenis inuaſa, & vaſtata. to.7. 808. 2.

*Ioannes VII.*

Ioannes VII. natione pariter Græcus immediatè ſucceſſit Ioanni VI. to.7. 808. 2.
Habuit ſucceſſorem Siſinnium Antiochenum Syrum. to.10. 284. 1.
Eius prudentia, & conſtantia aduerſus Græcos. to.1. 123. 2.

*Ioannes VIII.*

Ioannes VIII. Romanus electus fuit Papa anno 872. to.3. 790. 2; & 795. 2.
Declarauit Carolum Imperatorem, eique dedit Diadema. to.4. 33. 2.
Item declarauit Imperatorem Othonem Germaniæ Regem. to.4. 33. 2.
Eius epiſtolæ duæ. to.3. 672. 2.

*Ioannes IX.*

Ioannes IX. ſententiam de non contrahendo quarto matrimonio reſcidit. to.1.520.1.
Eiuſdem iudicium in cauſa Lamberti, & Berengarij. to.1. 520. 1.
Confirmauit acta Formoſi Papæ damnata à Stephano Papa. to.20. 86. 1.

*Ioannes XI.*

Ioannes XI. vocauit Othonem Regem Saxonum contra Berengarium. to.3. 68. 1.
Fuit diſſolutus, ob quod fuit coactus renunciare Papatui. to.3. 68. 1.
Fuit clauſus in Caſtro S. Angeli, & poſtea in exilium fuit miſſus. to. 3. 68. 2.

*Ioannes XII.*

Ioannes XII. qua ætate creatus fuerit Pontifex? to.3. 485. 1.
Vrbem dereliquit, & ab Othone III. fuit reſtitutus. to.3. 68. 2.
Illius hiſtoria. to.2. ex Pighio. 174. 2; & to. 9. 451. 191.
Miſerè interijt. to.13. 436. 2.

*Ioannes XIII.*

Ioannes XIII. fuit accuſatus de hæreſi à Magdeburgenſibus. to.8. 162. 1.
Fuit ab iiſdem mendaciter reprehenſus. to.8. 457. 2.

*Ioannes XV.*

Ioannes XV. contra Vgonem Galliæ Regem pro libertate Eccleſiaſtica. to.1. 557. 2.

*Ioannes XXI.*

Ioannes XXI. vacante imperio Robertum Regem Neapolitanum Vicarium Imperij

in Italia creauit. tomo 4. 34. 2.

Ob viſiorem ſibi narratam renunciauit Papatui. to.8. 768. 2.

*Ioannes XXII.*

Ioannes XXII. quid ſenſerit de viſione beata ante corporum reſurrectionem? to.1.351.1.

Quantùm laborauerit pro defendenda libertate eccleſiaſtica? to.1. 567. 1.

Non definiuit quæſtionem de viſione beata morte præuentus. to. 1. ex Tannero. 42. 268.

Eius elogium in Canonizatione S. Thomæ Aquinatis. to.1. ex Tannero. 46. 290.

Opinionem de viſione beata ſui ſucceſſoris iudicio definiendam reliquit. to.9. 724. 1.

Quomodò tractauerit Ludouicum Imperatorem? to.6. 527. 2.

Fuit redargutus à Caluino, Marſilio de Padua, & alijs. to. 8. 461. 1; & 472. 1.

Dignitatem Regiam Wenceslao Polonię Duci conceſſit. to.9. 669. 2.

Non docuit animas beatorum non eſſe viſuras intuitiuè Deum ante corporum reſurrectionem. to.8. 164. 2.

Fuit iniuſtè depoſitus à Bauaro Tyranno. to. 3. 54; & ſeq; & 59. 1.

Nonnullis reuelationibus à Beatiſſima Virgine fuit inſpiratus. to. 3. 484. 2.

Ioannis XXII. & Nicolai IV. concordia circa paupertatem. to.14. 15. 2; & to.19. 284.2.

Eiuſdem ſententia circa viſionem beatam. to. 14.16. 11; & to.15. 134. 324.

A calumnijs hæreticorum defenditur. tom.7. 682. 1; & 724. 1.

Illius extrauagantis explicatio. to. 10. 36. 2; & 484. 1; & ſeq.

Nihil definiuit circa diſſolutionem matrimonij. to.20. 391. 1.

Quid ſenſerit circa paupertatem Chriſti Domini, vbi de controuerſia cum Nicolao IV? to.20.391. 2; & 85.2; & to.18.657.1; & ſeq.

Non errauit circa viſionem beatam. tomo 20. 85. 2.

Marſilium de Padua; & Ioannem de Ianduno damnauit tanquam hæreticos. tom.13. 307. 1.

Eius defenſio ab Eraſmi, & hæreticorum calumnijs. to.18. 658. 1.

*Ioannes XXIII.*

Ioannes XXIII. ab hæreticorum calumnijs vindicatur. to.1. 359. 1.

Fuit correptus in Concilio Conſtantienſi. to. 3. 840. 2.

Vindicatur ab Hæreſi ab impoſtoribus ei attributa. to.4. 507. 58.

Pro vero Pontifice ab omnibus fuit habitus. to.4. 815. 86; & ſeq; & to.3. 26. 2.

Falsò fuit ei inſcripta ſententia de mortalitate animę. to.4. 815. 86.

Fuit in pacifica poſſeſſione Papatus. tom. 3. 26. 2.

Calumnia ei illata in Apologia Anglicana reijcitur. to.2. ex Alano. 16. 2; & ſeq.

Mendaciter fuit reprehenſus à Witachero. to. 8. 461. 1.

Fuit concorditer electus ab omnibus Cardinalibus. to.3. 26. 1.

Non negauit carnis reſurrectionem, vt finxerunt hæretici. to.8. 165. 2.

In Concilio Conſtantienſi fuit de ſimonia, & inceſtu accuſatus. tomo 3. 534. 2.

Fuit depoſitus ab eodem Concilio Conſtantienſi. to.3. 573. 1.

Renunciauit Papatui in Concilio Conſtantienſi. to.10. 280. 1. & to. 13. 605. 2.

An fuerit verus, & legitimus Pontifex? tomo 10. 485. 1; & to.18. 658. 2.

Poſt diſceſſum à Concilio Conſtantienſi conqueſtus fuit aliqua illius decreta eſſe erronea, & contra auctoritatem Romani Pontificis. to.13. 262. 2.

*Ioannes Antipapa.*

Ioannes Antipapa in Concilio Piſano fuit dubius. to.13. 436. 2.

Ioanni, Gregorio, & Benedicto contendentibus eodem tempore de Papatu an potuerint Cardinales licitè obedientiam negare? to.9. 281. 62.

*S. Ioannes Baptiſta.*

S. Ioannis Baptiſtæ pars capitis ab hæreticis publicè fuit combuſta. to.1. 330. 2.

*S. Ioannes Euangeliſta.*

S. Ioannis Euangeliſtæ prophetia Apoc. 13. de Antichriſto ſub nomine beſtiæ de mari aſcendentis. to.3. 598. 1.

S. Ioannes Euangeliſta fuit Elias in ſpiritu, & virtute. to.3. 854. 2.

Balneum aliquando ingreſſus videns Cherinthum de balneo ſtatim non lotus exiuit. to.3. 944. 1.

Suum Euangelium abſoluit narratione primatus Petro à Chriſto Domino collati, vt oſtenderet ſummam Dei prouidentiam erga Eccleſiam. to.4. 757. 87.

Verba Io. cap. 10. *Sicut miſit me Pater*: declarantur. to.9. 235. 30; & ſeq; & 602.265.

Item verborum cap.15 *Vos dixi amicos*: expoſitio. to. 9. 246. 39.

Item verba cap.10. *Bonus Paſtor animam ſuam ponit pro ouibus ſuis*: expenduntur. tomo 9. 415. 41.

Ioannes interpretatur gratia Domini, ſeu habens gratiam. to.9. 540. 1.

Ioannes, & Iacobus appellati fuerunt à Chriſto Domino Boanerges. to.9. 540.

Ioannem excommunicaſſe Diotrephen quomodò ſit intelligendum? to. 9. 568. 179.

Verba Ioannis c. 20. explicantur. to.9. 583. 221.

Item verba allata c. 11. exponuntur. tom. 9. 610. 294.

Vſus fuit excommunicationis cenſura. to.9. 686.2.

Ea verba c.12. *Vnctio docet vos*: quomodò ſint intelligenda? to.9. 716. 1.

Item ea verba: *Ego ab homine teſtimonium non accipio*: quomodò ſint intelligenda? to.9. 734. 1.

Item alia verba, ex quibus hæretici probant Papam eſſe fallibilem, exponuntur. tom.9. 734. 1.

S. Ioannes Euangeliſta ſignificauit vitam contemplatiuam, Petrus verò actiuam. to.8. 32. 2.

S. Ioannes à Domitiano relegatus per ſenatuſconſultum fuit reuocatus. to.3. 198. 1.

Temporibus Chriſti Domini erat iuuenis, vixit enim vſque ad Traiani tempora. to.20. 270. 7.

Fuit decoratus dono prophetiæ, cùm ſupra pectus Domini in cæna recubuit. tomo 20. 321. 7.

Intee

Inter alios Apoſtolos maiori honore fuit habitus, quia à Chriſto Domino fuit magis dilectus. to.3. 897. 1.
Fuit ſimul Apoſtolus, Euangeliſta, & Propheta. to.3. 897. 1.
Fuit filius adoptiuus Beatiſſimæ Virginis Mariæ. to.3. 897. 1.

*Ioannes Alexandrinus.*

Ioannes Alexandrinus falsò fuit accuſatus. to.6. 415. 2.
Appellauit ſtatim ad Apoſtolicam Sedem. to.6. 415. 2.

*Ioannes Angliæ Rex.*

Ioannes Angliæ Rex ab Innocentio III. fuit excommunicatus. to.8. 493. 2.

*Ioannes Antiochenus.*

Ioannes Antiochenus S. Cyrillum compoſuit cum eius Epiſcopis inter quos erat ſumma diſcordia. to.6. 410. 1.
Studuit afferre pacem Eccleſiæ turbatæ. to.6. 410. 1.

*Ioannes Bentiuolus.*

Ioannes Bentiuolus Bononiæ tyrannus fuit expulſus à Iulio II. to.1. 137. 1.
Temerè appellauit, & prouocauit ad futurum Concilium. to.1. 137. 1.

*Ioannes Bodinus.*

Ioannes Bodinus voluit poteſtatem Imperatoris, Regum, & Principum eſſe independentem, & nullam aliam poteſtatem habere ſupra ſe, niſi legem diuinam, & legem naturæ. to.6. 34. 1.

*Ioannes Cantacuzenus.*

Ioannes Cantacuzenus Eximperator Conſtantinopolitanus confeſſus fuit ſupremam Romani Pontificis auctoritatem. tomo 10. 425. 1.

*Ioannes Cappadox.*

Ioannes Cappadox II. Patriarcha Conſtantinopolitanus primus omnium ſibi arrogare præſumpſit titulum vniuerſalis Epiſcopi. to.6. 440. 1.
Fuit plurimùm dilectus à Iuſtiniano Imperatore, qui propterea in ſuis conſtitutionibus ei nomen œcumenici attribuit. to.6. 440. 1.

*S. Ioannes Chriſoſtomus.*

S. Ioannes Chriſoſtomus ſuaſit Arcadio Imperatori, vt ferret leges pœnales in hæreticos; ob quod ab Arianis fuit acriter impetitus. to.1. 299. 2.
S. Ioanis Chriſoſtomi inuicta conſtantia in denegando templo pro Arianis Gayno tyranno. to.1. 546. 2.
Eius ſententia de primatu Romani Pontificis. to.2. ex Pighio. 27. 2.
Circa annum Domini 404. inſtigante Eudoxia Imperatrice eiectus ad Innocentium Papam appellauit. to.3. 628. 1.
Ei ſucceſſit in Epiſcopatu Conſtantinopolitano Arſacius frater Nectarij; Arſacio Atticus; Attico Siſinius; & Siſinio Neſtorius. to.3. 636. 4.
Ad Innocentium Papam Romam ſe contulit. to.3. 712. 1.
Fuit bis damnatus in conuentu ad Quercum, & in alio conuenticulo Conſtantinopolitano. to. 6. 540. 1; & ſeq.
Illius epiſtola ad Innocentium Pontificem. to.6. 540. 1; & ſeq.
Illius appellatio quomodò facta fuerit? to.6. 602. 1; & ſeq; & to.7. 299. 1; & ſeq.
Eius ſententia de dignitate Sacerdotij ſupra Regnum. to.16. 159. 1.
Iniuſtè fuit depoſitus à Theophilo Alexandrino, & Epiphanio Epiſcopo Inſulæ Cypri. tom.14. 443. 1; & ſeq.
Illius recurſus ad Sedē Apoſtolicā. to. 10. 23. 1.
Eius cauſa deſcribitur. to. 15. 457. 1; & ſeq; & to.14. 207. 1; & ſeq; & 540. 1; & ſeq.
Illius appellatio iterum examinata. tom. 20. 180. 1; & ſeq.
Illius depoſitio inualidè, & inconuenienter fuit facta. to.13. 251. 2; & ſeq.
Teſtatus fuit Papæ infallibilitatem. tom.10. 338. 2.
Illius epiſtola ad Papam Hormiſdam. tom.3. 726. 1.

*Ioannes Conſtantinopolitanus.*

Ioannes Conſtantinopolitanus ſucceſſit Acacio. to.2. ex Pighio. 72. 1; & ſeq.
Illius epiſtola ad Hormiſdam ſimul cum profeſſione fidei. to.2. ex Pighio. 72. 1.
Non fuit confirmatus à Sede Apoſtolica, niſi priùs anathema dixiſſet Acacio. tom.2. ex Pighio. 115. 1.
Annuente Imperatore coegit quandam Synodum, in qua ſibi arrogauit, & ſtatuit furtim nomen vniuerſalis Epiſcopi. tom.3. 700. 2.
Propter hoc fuit acriter reprehenſus à Sancto Gregorio Magno. to.3. 700. 2; & tom. 12. 20. 1.
Illius audacia, præſumptio, & temeritas. to.3. 317. 2.
Eius epiſtola ad Hormiſdam de ſuperioritate Sedis Romanæ. to.1. 148. 2.
Quam formulam fidei recitauerit veniens ad vnionem Eccleſiæ? to. 3. 473. 1.

*S. Ioannes Damaſcenus.*

S. Ioannis Damaſceni ſententia de Chriſti Domini voluntate, & operatione. to. 1. 121. 1.
Docuit Regibus non eſſe licitum res fidei diſcernere. to. 1. 310. 2, & ſeq.
Illius manus iuſſu Imperatoris abſciſa miraculosè fuit reſtituta. to.1. 311. 1.
Eiuſdem ſententia de dignitate Sacerdotali ſupra dignitatem Regalem. to. 16. 159. 1.

*Ioannes Franciſcus Mirandulanus.*

Ioannis Franciſci Mirandulani elogia de Eccleſiæ dignitate. to. 1. 165. 1.

*Ioannes Gerſon.*

Ioannes Gerſon prædicauit Gallis Concilium, eſſe ſupra Papam. to. 6. 527. 2.
Voluit in caſu grauis neceſſitatis Eccleſiæ poſſe cogi Concilium ſine Papa, & ſine Cardinalibus. to. 8. 823. 1.

*Ioannes Hieroſolymitanus.*

Ioannes Hieroſolymitanus noluit communicare Epiſcopo Cæſarienſi. to.13. 255. 2.
Origeniſtarum, & Arianorum hæreſibus fuit infectus. to. 14. 444. 1.
An ab Epiphanio fuerit excommunicatus? to. 14. 444. 1.
Sæpè monitus numquam voluit recipiſcere. to. 14. 444. 1.

*Ioannes Huſs.*

Ioannis Huſs prouocatio ad Martinuum V. Pontificem. to. 1. 162. 2.
A Martino V. in Concilio Conſtantienſi fuit damnatus. tom. 13. 307. 1; & 342. 1; & to. 3. 315. 2.

Suſci-

Suſcitauit antiquam hæreſim Donatiſtarum. to. 14. 54. 1.
Non appellauit à Papa ad Chriſtum Dominum. to. 3. 588. 2; & ſeq.
Eius appellatio non fuit admiſſa à Concilio. to. 3. 589. 1.

*Ioannes Paleologus.*

Ioannes Paleologus Imperator Græcorum viſitauit Apoſtolicam Sedem, & fidei profeſſionem emiſit. to. 10. 424. 2.

*Ioanna Papiſſa.*

Ioannæ Papiſſæ fabula confutatur. tomo 1. 573. 2.
Ioannam fœminam fuiſſe Papam ſomniarunt hæretici. to. 2. ex Alano. 16. 2.
De hoc nullus Auctor fide dignus quidquam ſcripſit. to. 2. ex Alano. 16. 2.
Qui hæretici hanc fabulam priùs finxerint? to. 2. ex Alano. 17. 1.
Illius commentum narratur. to. 8. 758. 1; & ſeq; & 761. 1; & ſeq; & tom. 10. 289. 2; & 293. 1.
Ex pluribus Auctoribus oſtenditur fabulam eſſe. to. 3. 315. 2; & to. 9. 777.

*Ioannes de Poliaco.*

Ioannis de Poliaco errores damnati à Ioanne XXII. to. 9. 73. 2; & to. 15. 649. 75.

*Ioannes Rauennas.*

Ioannes Rauennæ Epiſcopus increpatus fuit à S. Gregorio Magno, quòd in Litanijs pallio vteretur. to. 14. 175. 1.

*Ioannes Roffenſis.*

Ioannes Roffenſis martyrio teſtatus fuit Papę primatum. to. 18. 70. 2.
Illius conſtantia in ſubeunda morte pro Eccleſiæ defenſione. to. 18. 71. 2; & ſeq.
Illius martyrium quantùm fuerit crudele? to. 18. 264. 2; & ſeq.
Illius ſanctitas, doctrina, & prudentia. to. 18. 277. 1.
Fuit declaratus Cardinalis in carcere, antequam moreretur. to. 18. 293. 2.

*Ioannes Theutonicus.*

Ioannes Theutonicus qui & qualis fuerit? to. 3. 586. 2; & ſeq.
An verè appellauerit à Papa ad Concilium? to. 3. 586. 2; & ſeq.

*Ioannes Theſſelius.*

Ioannis Theſſelij poſitiones de Romani Pontificis iudicio. to. 1. 165. 1.

*Ioannes Vvicleff.*

Ioannis Wicleffi errores circa Romanum Pontificem. to. 9. 645. 2.
Docuit Papam, Epiſcopos, & Principes ob quodlibet peccatum mortale ammittere poteſtatem. to. 19. 102; & ſeq; & 381. 1; & ſeq.
Item docuit Papæ ſtatuta non eſſe obſeruanda. to. 19. 104. 2; & ſeq.

*Ioannes Pſeudomonacus.*

Ioannes Pſeudomonacus hortatus fuit Philippum Imperatorem, vt conuocaret conuentum Epiſcoporum Orientalium contra VI. Synodum. to. 1. 103. 1.

*Ioannes Grottius.*

Ioannis Grottij Caluiniſtarum anteſignani libellus. to. 1. 333. 2.
Illius odium in Mariam Stuardam. tom. 1. 333. 2.

*Ioannes Archipræsbiter.*

Ioannes Archipræsbiter intruſus in Papatum poſt Benedictum IX. ab Henrico Imperatore fuit depoſitus, & in Germaniam miſſus. to. 13. 436. 1.
Accepit nomen Gregorij VI; & bis fuit electus. to. 13. 436. 1.

*Ioiadas.*

Ioiadas Pontifex priuauit Regno Athaliam, & legitimo hæredi illud reſtituit. to. 11. 317; 2; & to. 7. 318. 1; & 456. 2.

*Ioſaphat.*

Ioſaphat Rex conſtituit in Ieruſalem Leuitas, & Sacerdotes, & Principes familiarum ex Iſrael, vt iudicarent iudicium, & cauſam Domini. to. 17. 200. 1.

*S. Ioſeph.*

S. Ioſeph fuit locum tenens patris Chriſti Domini. to. 18. 318. 1.

*Ioſeph Patriarcha.*

Ioſephi Patriarchæ Conſtantinopolitani libellus Confeſſionis de primatu Romani Pontificis. to. 16. 125. 1.
Illius mors. to. 16. 125. 1.

*Ioſue.*

Ioſue nunquam iudicauit cauſas ſpirituales. to. 14. 12. 1.
Illius ſimulatio an fuerit peccatum? tom. 8. 5. 2; & 11. 2.

*Iouinianus hæreſiarcha.*

Iouiniani fœdiſſima dogmata Epicureis conſona. to. 1. 296. 2; & ſeq.
Fuit damnatus à Papa Siricio, & proſcriptus à Theodoſio. to. 1. 296. 2.
Simul cum ſectatoribus fuit excommunicatus à Siricio in epiſtola ad Epiſcopos Africanos. to. 2. ex Pighio. 119. 2, & tomo 8. 516. 2.
Illius hæreſis quænam fuerit? tom. 6. 863. 6.

*Iouinianus Imperator.*

Iouiniani Imperatoris lex capitalis contra violatores ſacrarum Virginum ſub ſpecie matrimonij. to. 2. ex Alano. 13. 1.

*Iranes.*

Iræne Religioſiſſima fœmina mortuo Leone IV. eius coniuge cum Conſtantino filio Imperium ſuſcepit, & Religionem Catholicam propagauit. to. 3. 641. 2. & ſeq.

*S. Irenæus.*

S. Irenæi iudicium contra hæreticos negantes auctoritatem Eccleſiæ Romanæ. tomo 1. 176. 2.
Numerauit duodecim Pontifices poſt Petrum immunes ab omni hæreſum labe. tom. 1. 337. 1.
Illius prouocatio ad Apoſtolicas traditiones contra hæreticos. to. 1. 354. 1.
Eius ſententia de primatu Petri, & Romanæ Sedis explicatur. to. 2. ex Alano. 45. 2.
Eius teſtimonium afferens Petrum ſimul cum Paulo fundaſſe Eccleſiam Romanam. tomo 15. 181. 1; & 292. 2.
Compoſuit librum de hæreſibus à Petro vſque ad Eleutherium. to. 8. 515. 2.
Illius recurſus ad Papam pro celebratione Paſchæ. to. 7. 239. 1.
Hortatus fuit Victorem Papam, vt ab excommunicatione abſtineret eorum, qui celebrabant Paſcha luna quartadecima. to 15. 384. 1.
Non redarguit Victorem, ſed tantùm con-

que-

queſtus ſuis de excommunicatione Epiſcoporum. to. 3. 275. 2.
Eius doctrina de ſucceſſione Pontificum in Eccleſia Romana. tomo 2. ex Adolpho. 52. 2.

*S. Irenæus Lugdunenſis.*

S. Irenæus Lugdunenſis martyr aſſeruit omnes fideles debere ad Eccleſiam Romanam conuenire. to. 6. 881. 1.

*Irregularitas.*

Irregularitatem prouenientẽ ex eo, quòd quis ſuſpenſione durante in diuinis ſe ingeſſerit, ſolus Papa poteſt abſoluere. tom. 4. 521. 167.
Irregularitatem eſſe de iure diuino quomodò ſit intelligendum? to. 5. 185. 255.
Irregularitatis ex homicidio iuſto, & homicidio iniuſto diſcrimen. to. 5. 185. 257; & ſeq.
Irregularitates, quæ egent Papali diſpenſatione. to. 5. 186. 260.
Irregularitas à quo procedat? tom. 3. 43. 2; & 94. 1.
Irregularitas quid ſit, & quando contrahatur? to. 3. 94. 1; & 100. 1.
Quot modis contrahatur? to. 3. 95. 1.
Irregularitas erat etiam in veteri Teſtamento. to. 3. 97. 2.
Irregularitatem aliquando Papa, aliquando Epiſcopus poteſt diſpenſare. to. 3. 104. 2.
Irregularitatis plures, & diuerſæ ſunt ſpecies. to. 3. 105. 1.

*Iſaac.*

Iſaac fuit figura Chriſti Domini. tomo 3. 264. 1.
Iſaac, & Iſmael fuerunt figuræ electorum, & reproborum. to. 3. 190. 1.

*Iſaias.*

Iſaiæ Vaticinium de Eccleſia Catholica. tomo 10. 25. 2.

*Iſicius.*

Iſicius Epiſcopus Hieroſolymitanus miſit ad Papam ſuæ fidei profeſſionem. to. 3. 738. 1.

*Iſidorus Mercator.*

Iſidori Mercatoris Codex canonum quantæ ſit auctoritatis, & quis fuerit auctor collectionis? to. 6. 157. 2.
Iſidori Mercatoris collectionem quis finxerit? to. 6. 448. 1.
Fuit admiſſa ab Eccleſia Romana. tomo 6. 448. 1.

*Iſrael.*

Iſrael filij poſt exitum de Ægypto à quo, & quamdiu fuerint gubernati? to. 3. 219. 2.
Iſraelitarum Regum exempla non fauent Anglicano primatui. to. 16. 178. 2; & ſeq.

*Italia.*

Italia Europæ nobilis Prouincia primum temporale regimẽ habuit ſuper totum Orbem, & poſtea regimen Cœleſte accepit à Deo. to. 3. 791. 2.
Italiæ Metropolitæ ſunt quatuor, ſcilicet Romanus, Mediolanenſis, Aquileienſis, & Calaritanus. to. 6. 112. 1.
Italia ſolida in tres partes diuiditur. tom. 6. 199. 1.
Italia quadringentis fermè annis gemuit ſub Gothorum, & Longobardorum dominio. to. 6. 748. 7.
Italica, ſeu traſpadana Diœceſis comprehendebat Mediolanum, & Aquileiam. tomo 6. 672. 2.
Italiæ totius exacta deſcriptio. to. 5. 9. 1.
Italiæ Diœceſis Præfecto Prætorij ſubiecta à Conſtantino Magno in duas partes fuit diuiſa, & duobus aſſignata Vicarijs, qui eam regerent. to. 4. 312. 8.
Pars prima dicta fuit Italia, quæ ſeptem Prouincias complexa fuit, ſcilicet Venetam, Iſtriam, Liguriam, Flaminiam, Picænum anonarium, Alpes Cotias, Rhetiam primam, & Rhetiam ſecundam; & Vicarius harum prouinciarum Mediolani reſidebat. to. 4. 312. 9.
Secunda pars conſtabat ex decem prouincijs, quæ ſunt Campania, Tuſcia, Picænum ſuburbicarium, Sicilia, Apulia, Calabria, Brutij, Lucania, Samnium, Sardinia, Corſica, Valeſia; & iſtis præerat Vicarius Vrbis, & Prouinciæ iſtæ Vrbicariæ dicebantur. to. 4. 312. 9.

*Iubilæus.*

Iubilæi nomen, origo, natura, & neceſſitas. to. 5. 447. 1; & ſeq.
Iubilæi conferendi poteſtas eſt in Eccleſia. to. 5. 447. 3.
Iubilæus in quo verè, & propriè conſiſtat? to. 5. 448. 2.
Iubilæi valor in quo fundetur? to. 5. 447. 5; & ſeq.
An Iubilæus proſit ex opere operato? tom. 5. 448. 7.
Iubilæi inſtitutio quando cœperit? to. 5. 449. 8; & 450. 10.
Iubilæi annus quando incipiat, & quando finiat? to. 5. 449. 9.
Iubilæi, & aliarum indulgentiarum diſcrimen. to. 5. 450. 11.
Iubilæus an poſſit gratiam augere? tom. 5. 452. 12.
An poſſit delere peccata venialia? tomo 5. 453. 13.
Iubilæi tempore quæ indulgentiæ ſuſpendantur? to. 5. 454. 14.
Iubilæi ceremoniæ quæ ſint? to. 5. 455. 15; & ſeq.
Iubilæus an requirat confeſſionem? tomo 5. 357. 18; & ſeq.
Iubilæus quo tempore acquiratur? tomo 5. 458. 20.
Iubilæus quibus proſit? tomo 5. 459. 21; & ſeq.
Iubilæi tempore omnes indulgentiæ ſuſpenduntur. to. 5. 461. 26.
Iubilæus an proſit animabus defunctorum? to. 5. 463. 28.
Iubilæus à quibus poſſit lucrari? to. 5. 464. 31; & ſeq.
Iubilæi tempore an debeant iniungi pœnitentiæ? to. 5. 467. 38.
Iubilæi ſatisfactio in quo differat ab alijs operibus ſatisfactorijs? to. 5. 467. 28; & ſeq.
An debeat durare vſque ad Mundi conſummationem? to. 5. 468. 43.
Iubilæus Pauli V. qui fuerit, & quare conceſſus? to. 5. 469.
Iubilæi cauſa motiua quænam ſit? tomo 5. 471. 1.
Quas conditiones requirat? to. 5. 472. 2; & ſeq.

Iu-

Iubilæus in quo differat ab Indulgentijs plenarijs? to. 5. 472. 6.
An expiret per mortem Pontificis? tomo 5. 473. 8.
An conſequatur iubilæum, qui proceſſionibus non intereſt? to. 5. 476. 13.
Quo tempore poſſit obtineri? to. 5. 477. 14; & ſeq.
An bis poſſit acquiri? to. 5. 477. 16; & ſeq.
Iubilæi opera iniuncta quænam ſint? tomo 5. 478. 18; & ſeq.
An peccantes conſequantur iubilæum? to. 5. 481. 28.
Iubilæi eleemoſinæ quæ fieri debeant? to. 5. 482. 29; & ſeq.
Iubilæi eleemoſinæ an ſint faciendæ etiam à regularibus? to. 5. 484. 37.
Iubilæi tempore confeſſarius approbatus ab Ordinario eſt eligendus. to. 5. 486. 41.
Etiam Regulares tenentur confiteri alicui approbato ab Epiſcopo, non autem approbato ſolùm à ſuo Prælato. tomo 5. 487. 43.
An requirat præuiam confeſſionem? tomo 5. 490. 50.
An acquiratur etiam per confeſſionem informem? to. 5. 490. 51.
Iubilæi virtute an poſſint abſolui caſus Bullæ Cœnæ Domini? to. 5. 491. 53; & ſeq.
Elapſo tempore iubilæi an poſſit abſolui à reſeruatis in confeſſione oblitis? tomo 5. 493. 58.
Confeſſio inchoata tempore iubilæi poteſt finiri tranſacto tempore. to. 5. 494. 59.
Iubilæum lucratus manet abſolutus à caſibus reſeruatis, quamuis non adimpleat omnia opera iniuncta. to. 5. 494. 60.
Non tamen eſt abſolutus, ſi confeſſio fuerit inualida. to. 5. 494. 61.
Excommunicatus abſolutus à confeſſore an cenſeatur abſolutus nedum in foro interno, ſed etiam in foro externo? to. 5. 495. 64.
Impotens ad ſatisfaciendum parti, cui debet ſatisfacere, an poſſit abſolui in vtroque foro? to. 5. 496. 68.
Iubilæus acquiri poteſt ſine Bulla cruciata. to. 5. 498. 69.
Nauigantes, itinerantes, & vagi quem confeſſarium debeant eligere, vt conſequantur iubilæum? to. 5. 498. 70; & ſeq.
Iubilæi tempore an vota poſſint commutari? to. 5. 500. 72.
An tranſacto tempore poſſit pœnitens petere commutationem votorum? tomo 5. 500. 73.
An commutatio votorum poſſit fieri etiam extra Sacramentum? tomo 5. 501. 74; & ſeq.
Commutatio votorum quomodò ſit facienda? to. 5. 501. 74.
Quæ vota poſſint commutari? tom. 5. 501. 76; & ſeq.
An debeant commutari ab eodem confeſſore, à quo fuit facta abſolutio à reſeruatis? tomo 5. 505. 79.
An confeſſarius poſſit differre commutationem votorum extra tempus iubilæi? to. 5. 506. 83.
Vota non commutantur in confeſſione inualidè facta. to. 5. 506. 85.
Quæ vota peregrinationis poſſint commutari. to. 5. 507. 86.
Quæ vota caſtitatis, & religionis poſſint commutari? to. 5. 507. 87.
Vota an poſſint commutari ſub conditione? to. 5. 509. 90.

*Iudas proditor.*

Iudas proditor à Chriſto Domino fuit iudicatus. to. 1. 287. 2.
Iudas vendendo Chriſtum Dominum commiſit ſimoniam. to. 9. 90. 62.
Non fuit electus, nec conſecratus Epiſcopus. to. 12. 132. 1.
Fuit vocatus ad Epiſcopatum, quem tamen non fuit conſecutus. to. 19. 236. 1.
Fuit verus Chriſti Domini Apoſtolus. to. 20. 334. 3; & ſeq.
Fuit caput omnium peccatorum. tom. 3. 38. 2.

*Iudas Machabæus.*

Iudas Machabæus quare iuſſerit encenia quolibet anno celebrari? to. 3. 501. 2.
Fuit de genere Leuitarum, & Sacerdotum, ad quos pertinebat cura Diuini cultus. to. 3. 502. 1.
Fuit ſimul Sacerdos, & Dux exercitus. to. 3. 501. 2; & ſeq.

*Iudæi.*

Iudæorum Pontifex poterat congregare concilia. to. 1. 72. 2.
Iudæi quaſdam imagines coluerunt teſtibus SS. PP. Auguſtino, & Hieronymo. to. 2. ex Adolpho. 89. 2.
Iudæorum Regnum, & Sacerdotium iure legitimo ad filios Machabæi, non ad Romanam Rempublicam pertinuit. to. 2. ex Pighio. 136. 2; & ſeq.
Iudæi in veteri lege ad dirimendas legis controuerſias habebant duplex Tribunal; vnum ſupremum in Vrbe Hieroſolymæ tantùm; alterum inferius in qualibet Ciuitate ad reſoluendas faciliores difficultates, & huic præſidebant viginti tres Viri. to. 3. 651. 2; & to. 16. 547. 2.
Regnum Chriſti Domini putarunt futurum eſſe omnino temporale, vel ſæculare. tom. 3. 830. 1.
Nunquam dixerunt Sacram Scripturam eſſe iudicem controuerſiarum fidei. tomo 3. 834. 1.
Iudæi debent cogi à Principibus Catholicis ad laborandum, vt ſuis manibus ſibi victum lucrentur; aliter ſolùm vſuris ſe applicarent, quarum Principes eſſent participes. to. 4. 84. 2.
Iudæi, non hæretici inter Chriſtianos tolerantur. to. 3. 947. 2.
Ab ipſis recipi nequit eleemoſyna de bonis reſtitutioni obnoxijs, quia ab vſuris ſunt acquiſitæ; ſecus verò, ſi eleemoſyna ſit in parua quantitate, & parui momenti. to. 4. 84. 2; & ſeq.
Iudæorum populi excidium ex oraculis Propheticis. to. 16. 302. 1; & ſeq.
Iudæi quomodò poſſint gubernari à poteſtate ciuili Chriſtiana? to. 12. 377. 2.
Iudæorum Regum excellentia, & dignitas. tom. 12. 459. 1.
Iudæorum tribunalia originem habuerunt à Moyſe. tom. 16. 547. 2.
Iudæorum Concilium tempore Herodis conuoca-

uocatum ad inquirendam controuerſiam de aduentu Meſſiæ. to.16. 549. 1.
Iudæus, vel Hebræus in Imperatorem nequit eligi. tom.18. 130. 3.
Iudæorum, & Samaritanorum contentio circa legitimitatem templi Hieroſolymitani, & Gazaritani delata fuit ad Alexandrum Magnum. to.20. 594. 1.
Iudæi didicerunt ſpernere Deum, quia ſpreuerunt Moyſen. to.13. 201. 2.
Iudæorum obſtinatio in Malchi vulneratione fuit figurata. to.8. 204. 1; & ſeq.
Iudæi, & Gentiles peccant mortaliter repudiantes ſuas vxores. tomo 5. 178. 229.
Iudæorum Reſpublica, quæ fuerit? to.2. ex Alano. 43. 2.

*Iudices Eccleſiaſtici.*

Iudices Eccleſiaſtici quàm cauti, & diſcreti eſſe debeant inferendis iudicijs exemplo Pauli Apoſtoli. to.1. 450. 2.
Iudex controuerſiarum in Eccleſia inſurgentium nequit eſſe Sacra Scriptura, ſed neceſſariò iudex viuus eſt admittendus. to.4. 439.1.
Quomodò eſſe iudices competat Eccleſiæ Optimatibus exiſtentibus in Concilio? tom.4. 439. 2; & ſequen.
Iudex ſupremus cauſarum fidei fuit in lege veteri, & à fortiori debet eſſe in lege euangelica. tom.4. 794. 115. & ſequen.
Iudex controuerſiarum fidei nequit eſſe quilibet homo, ſed eſt ſolus Romanus Pontifex. tom.9. 209. 1; & ſequen; & 710; & ſequen.
Iudex Eccleſiaſticus vtitur cenſura correctionis diuerſa ab ea, qua vtitur Iudex ſæcularis. tom.13. 463. 2.
Iudex Eccleſiaſticus, ſicut & ſæcularis fuit inſtitutus per ordinem ad correctionem vitiorum, & propagationem virtutum. tom.13. 463. 2.
Iudices controuerſiæ inter Chriſtianos, & Iudæos tempore Sancti Syluestri exortæ; an ſcilicet lex Chriſtianorum ſit præferenda legi Iudæorum; fuerunt Crato Philoſophus, qui nihil terrenum habere volebat; & Zenoſmo, qui exiſtens Conſul à nullo vnquam munus accepit. tomo 13. 494.2.
Iudices diſcretiui poſiti in Concilio Chalcedonenſi contra Dioſcorum. tomo 13. 494.2.
Primus iudex omnium cauſarum fidei eſt ſolus Papa. to.5. 668. 2; & to.8. 393. 1; & ſequen.
Eſſe iudicem ſupremum controuerſiarum fidei, & morum quomodò ſit intelligendum? tom.3. 827. 1.
Iudex Sacræ Scripturæ quomodò ſit ſolus Papa? tom.8. 833. 2.
Eſſe iudicem controuerſiarum fidei conuenit Papæ, vt eſt D.Petri ſucceſſor. tomo 15. 280.1.
*Vid.Papa Iudex.*

*Iudex ſæcularis.*

Iudicis legalis partes quænam ſint? tom. 4. 793. 110.
Iudex debet audire, & audiri. tom.4. 793. 111.
Iudex ſupremus quas conditiones debeat habere? tom.4. 793. 114.
Iudex, qui iurauit ſeruare in omnibus cauſis ordinem iudiciarium, non tenetur illud ſecurare in caſu notorio. tomo 9. 286. 92.
Iudex non dicitur ſcire aliquid, vt iudex, quando ſcit aliquod notorium in alio loco, non autem in loco ſui iudicij. tom.9. 290. 114.
Iudex datus ſuper notorium cognoſcit, an ſit notorium? to.9. 158. 4.
Iudices ſuperiores poſſunt ſe ſubmittere inferioribus; ſed hæc ſubmiſſio parum operatur. tom.9. 260. 38.
Iudex cauſę præparantis eſt etiam iudex cauſæ præparatæ. to.9. 302. 171.
Iudex in facto proprio poteſt eſſe vnuſquiſque in ijs, quæ ſunt voluntariæ iuriſdictionis. to.9. 335. 173.
Iudex poteſt pronunciare ſe eſſe iudicem competentem. to.9. 42. 208.
Iudex quandonam poſſit vti ſorte? tomo 9. 53. 263.
Iudici extraiudicialiter aliquid de facto facienti eſt reſiſtendum. tomo 9. 383. 5.
Iudex poteſt eſſe quis in propria cauſa, vbi non requiritur ordo iuris. tomo 9. 402. 22.
Duos iudices non poſſe aliquem habere quomodò ſit intelligendum? tomo 9. 664.1.
Sine iudice ſupremo Reſpublica peſſimè gubernaretur. to.9. 711; & ſeq.
Iudex, qui ſolùm habet poteſtatem diſcutiendi, diſcernendi, & iudicandi cauſam, non autem poteſtatem cogendi eum, qui eſt condemnatus, ad obtemperandum, non eſt verus iudex, ſed potiùs arbiter dici debet. to.9. 793. 1.
Iudex agendorum, & docendorum differunt inter ſe. to.3. 367. 2.
Iudices ſæculares trahentes perſonas Eccleſiaſticas ad ſua tribunalia, & libertatem Eccleſiaſticam violantes, vel turbantes excommunicantur in Bulla Cœnę Domini. to.5. 364. 2; & 365. 267; & ſeq.
Incidunt in eandem excommunicationem, etiamſi perſonæ Eccleſiaſticæ voluntariè ſe illis ſubmittant. to.5. 366. 268.
In quibus caſibus excuſentur ab hac excommunicatione? to.5. 367. 279.
Iudices ſæculares decernentes aliquid contra libertatem Eccleſiaſticam incidunt in eandem excommunicationem. tomo 5. 369. 291.
Item incurrunt excommunicationem latam in Bulla Cœnæ Domini iudices ſæculares ſe interponentes in cauſis criminalibus Eccleſiaſticorum. to.5. 399. 2; & ſeq.
Caſus, in quibus ab hac excommunicatione excuſantur. to.5. 401. 329; & ſeq.
Iudicum ſæcularium nomine quænam perſonæ ſignificentur? to.5. 400.327.
Iudicem ſæcularem ſe interponere in cauſis criminalibus Eccleſiaſticorum eſt ſe interponere auctoritatiuè, & iuridicè, citare, proceſſum facere, eijcere ex loco, vel Ciuitate, ſententiam ferre, capere, exequi. to.5. 400. 327.

Iudex perſonæ eſt iudex etiam bonorum. to.18. 134. 4.

Iudices ſæculares impugnantes immunitatem Eccleſiaſticam miſerè perierunt, tomo 1. 549. 2.

A iudicum ſæcularium poteſtate immunitas Eccleſiaſticorum contra Marſilium de Padua monſtratur. to.2. ex Pighio. 135. 1; & ſequen.

Immunitas Eccleſiaſtica à diuerſis Pontificibus fuit vindicata. to.1. 557. 1.

*Iudicandus.*

Iudicandus nequit præeſſe ei, qui eum eſt iudicaturus. to.9. 8. 2.

Iudicandum à Papa eſt duplicis generis, & in quo poſſit errare? to.3. 827. 2.

*Iudiciaria poteſtas.*

Iudiciariam poteſtatem debet comitari poteſtas vindicatiua, vt conſtat ex Moyſe. tom.1. 525. 2.

Iudiciaria poteſtas Eccleſiæ militanti fuit collata. tom.9. 500. 55.

Iudiciaria poteſtas Eccleſiaſticorum eſt. tomo 3. 219. 2.

*Iudicium Diuinum, & Eccleſiaſticum.*

Iudicium Eccleſiaſticum ſpectat ad ſolos Epiſcopos. to.1. 136. 2; & ſeq.

Iudicium priuatum in rebus fidei irritum eſt. to.1. 245. 2.

Iudicium Principum in rebus fidei nullum eſt. tom.1. 246. 1.

Iudicium Eccleſiaſticum in rebus publicis ad Romanum Pontificem; in occultis verò ad quoſcunque auctoritatem habentes eſt deferendum. to.1. 444. 2.

Iudicia Papæ de varijs Epiſcopis lata. to.1. 446. 1; & ſequen.

Iudicia peregrinorum ſoli Papæ ſunt reſeruata. to.1. 451. 1.

Iudicium omnium Epiſcoporum ſoli Apoſtolicæ Sedi; eſt reſeruatum. tomo 1. 459. 2.

Iudicia diuerſa plurium Pontificum. tom. 1. ex Tannero. 22. 141.

Iudicium Eccleſiæ in rebus fidei eſt declaratiuum, non verò principaliter conſtitutiuum. to.3. 758. 1.

Iudicium circa res ſacras Regibus nequit competere, ſed ſoli Romano Pontifici conuenit. to.3. 941. 1; & ſeq.

Iudicium Eccleſiaſticum aliud eſt directiuum, aliud imperatiuum. tom.3. 941. 1.

Iudicium imperatiuum aliud eſt vniuerſale, aliud ſpeciale. to. 3. 941. 1.

Iudicium Papæ in rebus fidei non habet vim obligandi fideles, niſi poſt ſufficientem propoſitionem factam ex Cathedra agendorum, & credendorum. to.4. 646. 1.

Iudicium de controuerſijs religionis fuit ſemper apud Eccleſiaſticos. to.4. 729. 31.

Iudicium ſecundùm leges Diuinas Diuinum eſt. tom.4. 804. 166.

Iudicium Concilij eſſe iudicium Dei quomodò ſit intelligendum? to.9. 434. 90.

Iudicium Eccleſiæ eſt ſimpliciter, & abſolutè ſupremum. to.9. 484. 17.

Iudicio Eccleſiæ omnes Doctores etiam Pontifices ſe ſubmittunt. to.9. 498. 54.

Iudicium diſcretionis in Apoſtolis quantæ fuerit dignitatis? to.9. 501. 1.

Iudicium Eccleſiæ an ſit maius Papæ iudicio? tom.9. 508. 30.

Iudicium in fidei controuerſijs poteſt eſſe triplex. tom.9. 715. 2.

Iudicium commune de rebus fidei conuenit cuilibet; non verò iudicium determinatiuum, & definitiuum. to.9. 716. 4.

Iudicium ſupremum eſſe in Sacerdote ex Scripturis probatur. to.9. 709. 2.

Iudicium de cauſis fidei, & religionis; nec non de cauſis ciuilibus, & criminalibus ex cap.17. Deuteronomij. tom.9. 712. 2.

Iudicium ferre de Papa nemo poteſt. tom.3. 27. 1.

Iudicium Diuinum in inuaſores Eccleſiæ. to.10. 73. 1.

Iudicium de occultis criminibus ſoli Deo eſt reſeruatum. to.18. 22. 1.

Iudicium Papæ reputatur Dei iudicium. tomo 13. 312. 2.

Iudicium exterius eſt ſecundùm homines; iudicium confeſſionis eſt ſecundùm Deum. tom.13. 437. 1.

Iudicium Apoſtolicæ Sedis in his, quæ ſunt fidei, & ad ſalutem ſunt neceſſaria, nequit errare. tom.13. 446. 1.

Iudicium Apoſtolicæ Sedis nunquam defecit, nec deficiet in fide. to.13. 448. 1; & ſeq; & 450. 1; & ſeq;

Iudicium factum per Papam, & Patres totius Eccleſiæ in quo differat à iudicio facto per Papam ſimul cum paucis? to. 13. 594. 2.

Iudicium Epiſcoporum eſt requirendum à Papa in his, quæ ſpectant ad fidem. tomo 13. 599. 1.

Iudicium Papæ cæleſte arbitrium nuncupatur. tom.4. 512. 92.

Iudicium Eccleſiæ eſt confirmatiuum, & deciſiuum. to.8. 394. 1.

Iudicio Papæ eſt ſtandum, etiamſi totus Orbis iudicaret oppoſitum. tom. 9. 14. 36. & 201. 45.

Iudicium Papæ à iudicio D. Petri ſeparari non poteſt. tom.8. 416. 1.

Iudicio Papæ deferenda eſt diſcordia de electione Imperatoris. to.1. 525. 1.

Iudicium Papæ in rebus fidei eſt infallibile, etiam antecedenter ad conſenſum totius Eccleſiæ. to.7. 655. 1; & ſeq.

Iudicium Papæ ſoli Deo ſubiacere poteſt. tom.15. 61. 482.

Iudicia Eccleſiæ alia ſunt, quando corrigit ex perſona publica; & alia, quando iudicat ex perſona priuata. tomo 13. 414. 1.

Iudicio Eccleſiæ ſe ſubmittere eſt Eccleſiam adire, & adhibere. to.13. 414. 2.

Iudicium Eccleſiæ an ſit præferendum iudicio Romani Pontificis? to.9. 606. 287.

Iudicium Eccleſiæ diſcernit verum à falſo, & certum à dubio in Diuinis Scripturis. to.9. 734. 2.

Iudicium Eccleſiæ eſt ſupremum, & vltimum. to.9. 484. 17.

Iudicium Eccleſiæ quando ſit regulatum à Spiritu Sancto? to.9. 742. 2.

Iudicio Eccleſiæ in rebus dubijs ſemper eſt faciendum. tom.10. 106. 1.

Iudicium Eccleſiæ innititur impulſui Spiritus Sancti. to.9. 744. 2.


Iudi-

Iudicium Eccleſiæ quomodò extendatur etiam ad Angelos? to.9. 499. 54.
Iudicium Epiſcoporum, præsbiterorum, & diaconorum cui ſit reſeruatum? tomo 6. 291. 2; & ſequen.
Iudicia Eccleſiaſtica Epiſcoporum, Clericorum, & Laicorum. to.6. 291. 2; & ſequen.
Iudicium Eccleſiæ in rebus humanis non eſt infallibile. to.9. 742. 2.
Eſt tamen infallibile in Canonizatione Sanctorum. to.9. 742. 2.

*Iudicium humanum.*

Iudicio ſuo nemo poteſt ſubijcere alienum à ſua poteſtate. to.1. 445. 2.
Iudicia ſæcularia poſſunt ab Eccleſia cauſaliter ordinari. tomo 2. ex Adolpho. 54.1.
Iudicium aliquando ſumitur, prout idem eſt, ac diſcuſſio. to.4. 729. 30.
Iudicium, quod plurimorum ſententijs roboratur, rectius eſt. to.9. 195. 2.
Iudicia humana ſunt variationi ſubiecta. to.9. 458. 32.
Iudicium perfectum duas habet partes, ſcilicet diſcernendi, & iudicandi, quod agendum eſt; & cogendi eum, qui damnatus fuit, ad obediendum. to.9. 793. 1.
Iudicium eſt triplex, ſcilicet ciuile, criminale, & medium. to.6. 53. 2; & 77. 1.
Iudicium ibi finiendum, vbi fuit inceptum. to.8. 839.1.
Iudiciorum duplex ordo inuenitur. tom. 5. 746. 1; & ſeq.
Iudicij forma ſeruanda quæ ſit? tomo 8. 537.2.
Iudicium non datur, vbi iudex non eſt. to.9. 370.2.
Iudicium aliquando ſumitur pro ſententia; & aliquando pro diſcretione veri à falſo. to.9. 734.2.

*Iudicialia.*

Iudicialia veteris legis an ita fuerint ſublata, vt illorum obſeruantia inducat peccatum. tom.9. 351.274.

*Iudicium extremum.*

Iudicij extremi dies coniecturaliter ſciri poteſt, ſed non certò ſciri. tomo 12. 505.2.
Iudicio extremo tam generali, quàm particulari vniuſcuiuſque accomodatur parabola Chriſti Domini de decem Virginibus prudentibus, & fatuis. tomo 12. 507. 1.
Iudicij extremi dies quantùm horribilis erit, & pertimeſcenda? to.12. 531.1.
Iudicij extremi frequens meditatio eſt ægrotantis animæ medicina, & antidotum. to.8. 91. 2.
Iudicij extremi ſpeciem vidit Abraham Patriarcha. to.8. 91. 2.

*Iuellus.*

Iuellus hæreticus Anglicanus contra primatum Romani Pontificis. tom.20. 124. 1; & ſequen.
Iuelli Caluiniſtæ diſputatio cum Catholicis ex doctrinis Sanctorum Patrum. to.1.272. 2.

*Iugum.*

Iugum, quamuis durum per Apoſtolicam Sedem imponatur, manſuetè tamen, & patienter ferendum eſt. tomo 9. 20. 83.

*Iulianus Pelagianus.*

Iulianus Pelagianus molitus fuit in communionem Eccleſiæ irrepere, ſed aditum ei clauſit Sixtus Pontifex. tomo 1. 115. 1.
Fuit Epiſcopus Ecclanenſis, & appellauit ad Synodum generalem. to.6. 286.2.
Detrectauit ſubſcribere decretis Zoſymi Papæ contra Pelagium, & Cæleſtium. to. 6. 286.2.

*Iulianus Apoſtata.*

Iulianus apoſtata Imperator iura Pontificatus ſibi vindicauit. to.6. 63. 1.
Non potuit ab Eccleſia coerceri, quia tunc erat paupercula. to.9. 819. 1.
Illius infælix exitus, & horrenda in morte blaſphemia. to.1.495. 1.

*Iulianus Cardinalis Cæſarinus.*

Iulianus Cardinalis Cæſarinus præſedit Concilio Baſileenſi. to.3. 414. 2.
Quando deſierit eſſe Papæ Legatus in eodem Concilio? to.3. 415.2. & ſeq.

*Iulius I. Papa.*

Iulius I. Papa irritauit Concilia celebrata inſcio Romano Pontifice. tomo 1. 97. 2.
Sententiam latam contra S. Athanaſium reprobauit. tom.1. 97. 2.
Confirmauit acta Concilij Sardicenſis. to.1. 74.1.
Irritauit acta omnia conciliabuli Ariminenſis. tom.1. 293. 1.
Non fuit Auctor epiſtolæ de incarnatione ad Dionyſium. tom.1. 339. 2.
Omnes illos, qui cum Arianis communicabant, ei erant inuiſi. to.1. 356. 1.
Illius epiſtola de appellationibus ad Apoſtolicam Sedem iuxta morem antiquiſſimum. tom.1. 453. 2.
Prohibuit coniuges ſuſcipientes ſuos filios recipi in coniugio. to.1. 119. 2.
Reſtituit S.Athanaſium, & duos alios Epiſcopos ſuis Eccleſijs. to.18. 83. 2.
S. Athanaſium ab Arianis eiectum defendit. to.13. 244.1.
Teſtatus fuit infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 320. 2.
Eius Epiſtola ad Orientales Epiſcopos in cauſa Sancti Athanaſij, & illorum exceſſibus contra Romanam Eccleſiam. tom.3. 690. 1; & tom.10. 320. 1; & tom.18. 4. 2; & 20. 1.
Altera eiuſdem epiſtola ad Antiochenos. tom.3. 600. 2.
Alia ad Arianos pro D. Athanaſij reſtitutione. tom.2. ex Alano. 20. 1.
Iulij I. auctoritas, & iudicium in Antiochenam Synodum ab vniuerſo Orbe in ſummo pretio fuit habitum. to.2. ex Pighio. 104. 1.
Eius epiſtola reſponſiua ad quoſdam hæreticos. to.2. ex Pighio. 105. 1.
Plures à Concilijs damnatos abſoluit, & ſuis Eccleſijs reſtituit. to. 2. ex Pighio. 105.2.
Illius iudicium pro S.Athanaſio. tom. 2. ex Pighio. 106. 1.
Fuit electus Pontifex anno Domini 337. tomo 3. 690. 1.

Eius acta pro S. Athanaſio probauit Synodus Sardicenſis. tom.6. 579. 1.

Ei us epiſtola in cauſa S. Athanaſij, & Marcelli Aneyrani à concilijs Orientalibus damnatorum. to.6. 591.2.

Petijt à Conſtantio Imperatore Concilium Sardieenſe. to.6. 594. 1.

Reſtituit in ſuas Sedes S. Athanaſium, Paulum Conſtantinopolitanum, Marcellum Ancyranum, Aſclepam Gazenſem, & Lucianum Adrianopolitanum. tom.11. 12. 1.

Reſtituit communioni Eccleſiæ plures damnatos per Synodum Antiochenam. to.11. 39.22.

Eius geſta in cauſa S. Athanſij contra Euſebianos pro defenſione, & exercitio ſuæ auctoritatis etiam in ipſos Orientales. to.16. 33. 2; & ſeq.

Reuocauit ad ſe cauſam Sancti Athanaſij; Marcelli, & aliorum, & citauit Romam Euſebium, & eius aſſeclas, qui in Concilio Antiocheno damnauerant S. Athanaſium. to.18. 20. 1; & ſeq.

Eius teſtimonium contra negantes Romanas appellationes. to.6. 138.1.

An ipſius ſit epiſtola de Euthychetis doctrina? to.6. 422. 1.

Altera eius epiſtola ad Antiochenam Synodum. tom.6. 422. 1.

Eius iudicium de eadem Antiochena Synodo. to.6. 145. 2; & 189.2.

Cur delegauerit cauſam S. Athanaſij Synodo Sardicenſi? to.6. 141. 2.

Eius reſcriptum ad Antiochenam Synodum. to.6. 191.2.

*Iulius II.*

Iulij II. Sanctio contra prouocantes à Sede Apoſtolica. to.1. 13. 2; & ſeq.

Excommunicauit Ioannem Albretanum, eiuſque Regnum primò occupanti donauit; quia Alphonſo Ferrariæ Duci, & Ludouico XII. Galliarum Regi opem tulerat; propter quod Regnum Nauarræ ad Ferdinandum V. Aragoniæ Regem fuit delatum. tom.11. 363. 9.

Eius defenſio ab errore ab hæreticis illi impoſito. to.17. 682. 2.

Iuſtè bella mouit, vt bona Eccleſiæ recuperaret. to.18. 403. 2; & ſeq.

Eius epiſtola de Romanis appellationibus. to.18. 19.2.

*Iulius Cæſar.*

Iulius Cæſar appellatus fuit Idumæus. to. 3. 11. 1.

*Iunius Caluiniſta.*

Iunij Caluiniſtæ quindecim propoſitiones, quibus perfidè detrahit SS. Patrum doctrinæ. to.16. 433. 1; & ſeq.

*Iuo Carnotenſis.*

Iuonis Carnotenſis admonitio ſeria facta Henrico Angliæ Regi libertatis Eccleſiaſticæ oppreſſori. to.1. 559.2.

Iuo Carnotenſis Epiſcopus indignationem Vrbani II. ſibi concitauit, quia conſecrauit Epiſcopum Senonenſem, quod differri iuſſerat Hugo Archiepiſcopus Lugdunenſis Apoſtolicus Vicarius, quia nouus electus ante conſecrationem ei tanquam Metropolitano obedientiam non eſſet profeſſus. to.4. 401. 1.

Eius epiſtola ad Vrbanum exploratiua illius voluntatis. to.4. 401.2.

Altera eius ad eundem de inueſtituris Epiſcopatus à Rege acceptis. tomo 4. 401. 2.

*Iuramentum.*

Iuramenti, & voti diſcrimen. to.2. ex B. Ægidio. 40.1; & ſeq.

Iuramentum plures requirit conditiones. tom.9. 275. 28.

Iuramentum purgationem moræ impedire quomodò ſit intelligendum? tom.9. 276. 36.

Iuramento quæ connectantur? tom. 9. 215. 13.

Iurans Epiſcopatum non acceptare an teneatur iuramentum ſeruare? tom. 9. 315. 16.

Iuramentum, quando eſt licitum, & obligatorium alteri parti, non poteſt relaxari, niſi vocata parte; ſecus verò, ſi ſit illicitum, vel metu, vel dolo extortum. to. 9. 319.47.

Iuramentum eſt de iure Diuino. to.9. 315.11; & 324. 91.

Spectat ad præcepta primæ tabulæ. tom. 9. 315. 12.

Non poteſt in eo diſpenſari. tomo 9. 324. 91.

Iurans in materia diſpenſabili non habens ſuperiorem poteſt ipſemet ſecum diſpenſare. tom.9. 327. 114.

Iuramentum debet habere diſpenſationis indicium. tom.9. 327. 116.

Iuramenta præſtita pro conſuetudine ſeruanda, quando ſunt contra inſtituta SS. Patrum, non iuramenta, ſed periuria dicuntur. tom.9. 332. 150.

Iuramentum præſtitum à communitate contra inſtituta Sanctorum Patrum vno tantùm diſſentiente non valet. tom. 9. 332. 150.

Iuramentum debet interpretari ſecundùm intentionem iurantis, maximè in foro conſcientiæ. to.9. 333.155.

Iuramentum non ſupplet veritatem conſenſus. to.9. 333. 156.

Iuramentum quando dicatur contra bonos mores; vel quando ſit de facili relaxandum? to.9. 334. 165.

Iuramentum præſtitum ante electionem videtur continere ſimoniam. tom.9. 334. 166.

Quando diſpenſari poſſit à Papa? to.9. 334. 167; & 335.169.

In omni iuramento intelligitur excluſum omne illud, quod non eſt licitum. tom.9. 335. 168.

Non extenditur niſi ad ea, quæ legitimè fiunt. to.9. 335. 168.

Iuramentum commutans non dicitur illud frangere. to.9. 335. 170.

In omni iuramento ſemper intelligitur clauſula: *Re in eodem ſtatu manente.* tomo 9. 335. 171.

Item ſemper intelligitur excepta Papalis auctoritas. tom.9. 335. 174.

Iurare, vel vouere non præſumitur quis contra ſe ipſum. tom.9. 335. 175.

In iuramento ſemper intelligitur clauſula: *Saluo honore meo.* to.9. 337.184.

Iurans

Iurans non reuocaturum ſuum teſtamentum, valebit nihilominùs, ſi illud reuocet. tomo 9. 335. 177.
Iuramentum non dat robur actui, quando actus prohibetur. to.9. 337. 182.
Iuramentum, quod eſt maioris boni impedimentum, non eſt obligatorium. tomo 9. 338. 195.
Iuramentum nequit eſſe vinculum iniquitatis. to.9. 338. 195.
Iurans per vim etiam ad, ad quod tenetur, non ligatur illo iuramento, vel ſaltem ab illo debet abſolui. tom.9. 340. 205; & ſequen.
Iurans in genere non obſeruare ſtatuta, vel conſuetudines Eccleſiæ non obſtante iuramento poteſt ſupplicare, & talia iuramenta interpretantur ſecundùm intentionem iurantis. tom.9. 341. 219.
Iuramenti forma per votantes in Concilijs. tom.9. 132. 16.
Iuramentum, & votum pari paſſu deambulant. tom.9. 341. 211.
Iuramentum præſtitum contra libertatem Eccleſiaſticam non tenet. tomo 9. 342. 216.
Iuramentum, & votum præſtantur Deo. to.9. 342. 220.
Iuramenti Othonis forma vbi habeatur? to.3. 68. 2.
Iuramentum, quod ſit, eſſe de iure diuino, & de præceptis primæ tabulæ quomodò ſit intelligendum? to.9. 342. 219.
Iuramenti, vel voti tranſgreſſor non dicitur ille, qui mutat in melius, vel ex iuſta cauſa deſerit. to.9. 342. 221.
Item non eſt tranſgreſſor, ſi illud, quod auctoritate ſuperioris eligitur, ſit melius, quàm id, quod iuratur. to.9. 342. 221.
Iuramentum ligat, quando debito modo factum fuit. to.9. 345. 236.
Iuramentum nequit inducere, quod nequit inducere conſuetudo. to.9. 345. 236.
Iuramentum præſtitum calore iracundiæ non ligat. to.9. 353. 294.
Iuramentum turpiter factum, & turpiter receptum, licèt poſſit ſeruari ſine interitu ſalutis æternæ, poteſt tamen relaxari per ſuperiorem abſque eo, quòd recipiens cogatur illud relaxare. to.9. 354. 295.
Iuramentum fidelitatis poteſt abſolui. to. 6. 770. 4.
Iuramenti formula tradita in Anglia ad detegendos Papiſtas. to.16. 141. 1; & ſeq.
Iuramentum primatus, quod Angliæ Regi præſtatur. to.16. 142. 1.
Iuramentum fidelitatis quo fundamento licitum eſſe ab Angliæ Rege monſtretur. to.16. 147. 1; & ſeq.
Iuramentum fidelitatis Anglis non eſt licitum. to.16. 147. 2; & ſeq.
Iuramentum fidelitatis iure Diuino quilibet ſubditus tenetur præſtare tantùm, quando Princeps legitimus eſt. to.16. 147. 2; & ſeq.
Iuramentum quando obliget? to.14. 320. 1; & ſeq.
Iuramentum debet habere tres comites, ſcilicet veritatem, iudicium, & iuſtitiam. to.14. 382. 1.
Iuramentum Archiepiſcopi Panormitani. to.14. 383. 1.
Iuramentum minùs obligat, quàm votum. to.18. 432. 15 & ſeq.
Iuramentum nequit quis ſibimetipſi deferre. to.19. 4. 2.

*Iuriſdictio.*

Iuriſdictionis ſunt duæ ſpecies. to.18. 134. 3.
Iuriſdictio omnis, & dignitas in Chriſti Domini aduentu tranſlata fuit ad fideles. tomo 3. 46. 1.
Iuriſdictio, & dominium diſtinguuntur. tomo 6. 63. 1.
Iuriſdictio alia eſt diſciplinæ, alia poteſtatis coactiuæ. to.12. 291. 1.
Iuriſdictio non poteſt dari, niſi in ſubditos. to.9. 660. 1.
Quæ ſunt iuriſdictionis, tolli poſſunt, non quæ ſunt ordinis. to.2. ex B. Ægidio. 41. 1.
Iuriſdictionis poteſtas datur ſolùm per commiſſionem. to.13. 433. 2.
Iuriſdictio ad quos actus extendatur? tom. 3. 426. 2; & ſeq.
Iuriſdictio in omni principatu deriuatur à Monarcha, ſeu Principe. to.13. 150. 1.
Iuriſdictio deperditur ſolùm à ſchiſmaticis. to.13. 541. 8.
Iuriſdictio coactiua ſine diuitijs poteſt exerceri. to.13. 336. 2.
Vna iuriſdictio aliam confortat, & iuuat. to.13. 470. 1.
Iuriſdictionis Ethimologia ſumitur à dictione iuris, quæ duplex eſſe poteſt. to.4. 116. 2.
Iuriſdictio ordinaria quæ dicatur, & in quo ſit? to.9. 154. 45; & ſeq.

*Iuriſdictio ſpiritualis.*

Iuriſdictio ſpiritualis ſe extendit primò ad ſpiritualia, ſecundariò ad temporalia. to.13. 471. 1.
Iuriſdictio ſpiritualis poſt Chriſti Domini aduentum commiſſa fuit ſæcularibus. tomo 13. 470. 2.
Iuriſdictio ſpiritualis, & temporalis ſunt compoſſibiles in vno, & eodem ſubiecto. to.13. 470. 2.
Iuriſdictio ſæcularis adiuuat iuriſdictionem ſpiritualem. to.13. 470. 1.
Iuriſdictio Eccleſiaſtica iure Diuino fuit Papæ à Chriſto Domino collata. tom.5. 181. 238.
Iuriſdictionem ſpiritualem habentes ſunt Reges. to.3. 127. 2.
Iuriſdictioni ſpirituali ſubeſt iuriſdictio temporalis. to.3. 50. 2.
Iuriſdictionem ſpiritualem Papa nequit à ſe abijcere. to.3. 37. 1.
Iuriſdictio ſpiritualis vna eſt in Papa. to. 3. 30. 2.
Ab ipſa omnis alia iuriſdictio oritur, & dependet. to.3. 30. 2.
Iuriſdictio non peccat, licèt homo, in quo exiſtit, poſſit peccare. to.3. 2. 1.
Iuriſdictio per Prælatos toleratos ab Eccleſia veraciter exercetur. to.3. 28. 2.
Iuriſdictio Eccleſię excommunicandi, & interdicendi ſupra quod fundetur? to.9. 506. 66.
Iuriſdictio Epiſcoporum non eſt à Chriſto Domino eis immediatè collata, aliter Papa mentiretur in collatione Epiſcopatus. to.9. 660. 1.
Iuriſdictionem Epiſcopalem eſſe de iure Diuino quomodò ſit intelligendum? tomo 9. 662. 1.

Iuriſdictio ſpiritualis, & temporalis non contrariantur. to.9. 673. 1.
Iuriſdictio clauium Papa viuente,& præſidente in Concilijs an ſit penes Papam, vel penes Concilium? to. 9. 149. 14; & 150; & 151. 21.
Iuriſdictionis clauis, ſiue eius effectus in quo conſiſtat? to.9. 149. 17.
Iuriſdictionis coactiuæ auctoritas Eccleſiaſticis poteſt competere. tom.2. ex Pighio. 145. 1; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis ſoli Petro à Chriſto Domino fuit collata. tom.2. ex Aluarez. 3. 2; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis à Papa in omnes Eccleſiæ Prælatos tranſmittitur. to. 2. ex Aluarez. 3. 2; & to.13. 581; & ſeq.
Quomodò à Papa deriuetur in Epiſcopos? tom. 11. 541. 1; & ſeq; & 544. 1; & ſeq; & 545. 2.
In Papa reperitur de iure Diuino, in Epiſcopis verò de iure humano. to.11. 541. 2.
Iuriſdictionem Papæ nullus poteſt exercere, niſi ſit in quaſi poſſeſſione Papatus. to.9. 10. 12.
Iuriſdictionis ſpiritualis plenitudo in Papa immediatè eſt à Deo. to.4. 70. 1.
Iuriſdictio ſpiritualis in foro interno quæ ſit? to.12. 387. 1.
Iuriſdictio Eccleſiaſtica in foro externo in quo conſiſtat? to.12. 386. 2; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis in foro externo eſt coactiua. to.4. 269. 6.
Vnde ſuam originem duxerit? to. 4. 387. 12; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis omnium Prælatorum deriuatur à Papa. to. 13. 261. 1; & ſeq; & 357; & 358; & 360.
Iuriſdictio ſpiritualis ſiue in foro interno, ſiue in foro externo non fuit data ſingulis membris Eccleſiæ, ſiue diſiunctiuè, ſiue collectiuè. to. 13. 380. 2.
*Vid. poteſtas iuriſdictionis.*

*Iuriſdictio ſæcularis.*

Iuriſdictio ſæcularis etiam Imperialis ab auctoritate Præſidis Eccleſiaſticæ Hierarchiæ dependet. to. 2. ex Pighio. 184. 1; & ſeq; & to.3. 50. 2.
Iuriſdictio antiquorum Imperatorum quæ fuerit? to.3. 53. 1.
Iuriſdictio ſæcularis ſimplex, vel imperium mixtum poteſt competere Eccleſiæ. tom.5. 776.1.
Iuriſdictio ſęcularis eſt à Deo mediante Papa. to.4. 7. 1; & ſeq.
Eſt à Deo mediante hominum conſenſu. tomo 18. 384. 1.
Iuriſdictionis ſpiritualis, & ſæcularis diſcrimen. to.3. 150. 1; & to.10. 250. 2; & 178. 1; & to.7. 471. 1; & 491. 1.
Eſt à Deo, ſed cum ſubordinatione ad Papam. to.6. 69. 1.
Eſt inferior iuriſdictione ſpirituali ratione amplitudinis, fortitudinis, ſtabilitatis, rectitudinis, & cognitionis. to. 19. 32. 2.
Se habet reſpectu ſpiritualis, ſicut corpus reſpectu animæ. to.19. 33. 1.
Differt genere à iuriſdictione ſpirituali.to.18. 411. 1; & 415. 1.
Poteſt coniungi cum iuriſdictione ſpirituali. to.7. 423. 1; & to.9. 672. 1.
Debet dirigi à iuriſdictione ſpirituali. to.19. 32. 2.
Iuriſdictionis ſæcularis finis quinam ſit? tomo 19. 33. 1.
*Vid. poteſtas Imperatoris, Regalis, & poteſtatis ſpiritualis, ac temporalis coniunctio.*

*Iuriſdictio impiorum.*

Iuriſdictio impiorum quænam ſit? to.3.30.2.
Iuriſdictio infidelium auferri, & annullari poteſt à Papa. to.3. 45. 2.

*Iuriſperiti.*

Iuriſperitorum ſententia de non iudicando Romano Pontifice. to.1. 29. 2.

*Iuris Ethimologia, & diuiſio.*

Ius à quo ſuam ethimologiam deſumat? tomo 19. 337. 2.
Ius diſtinguebatur à Romanis in ſcriptum, & non ſcriptum. to.15. 364. 1.
Ius naturale duplex eſt. to.11. 523. 2.
Ius in tota ſua latitudine quotuplex ſit? to. 3. 633. 2.
Ius triplex eſt. to.3. 579. 1.

*Ius Diuinum.*

Ius Diuinum quid, & quotuplex ſit? tom.11. 522. 1; & to.19. 338. 1; & ſeq.
Quomodò diſtinguatur à iure naturali? to.11. 522. 2.
Ius Diuinum poſitiuum quid ſit? to. 11. 526. 2; & 530. 3.
Ius Diuinum propriè loquendo in quo conſiſtat? to.11. 527. 1.
Ius Diuinum diuerſimodè promulgatum. to.11. 527. 3.
Iuris Diuini præcepta quæ dicantur? to.11. 528. 1.
Iuris Diuini præcepta non ſunt ab Apoſtolis inſtituta. to.11. 528. 2.
Ius Diuinum propriè,& latè vſurpatur. to.11. 529. 7.
Iuris Diuini propria ſignificatio. to.11. 530. 1.
Iuris Diuini Apoſtolici exempla.to.11.530.4.
Ius Diuinum, & humanum permiſcentur. to.11. 531. 1.
Quæ ſint iuris Diuini, & iuris humani quoad modum? to.11. 531. 1; & ſeq.
Ius Diuinum vult in Eccleſia eſſe præsbiteros, & Epiſcopos; hunc autem, vel illum hominem ordinare Epiſcopum, vel præsbiterum eſt Eccleſiaſticæ poteſtatis.to.3.924.1.
Ius Diuinum magis ſtringit, quàm ius humanum. to.9. 178. 2.
Iure Diuino omnia ſunt iuſtorum. to.3.30.2.
Ius Diuinum in tribus poteſt conſiſtere. to. 3. 13. 2.
Ius Diuinum, & naturale eſt immutabile. to.5. 154. 126.
Ius Diuinum quotupliciter ſumi poſſit? tomo 19. 6. 1; & ſeq.
Ius Diuinum eſt illud, quod eſt ex Diuina inſtitutione. to.19. 6. 2.
Ius Diuinum in lege veteri fuit inchoatum, & in lege noua conſummatum. to.19. 6. 2.
Ius Diuinum, aut naturale triplex eſt. to.13. 358. 2.
Quomodò ſit immutabile? to. 13. 259. 1; & ſeq.
Iuris Diuini multa ſunt, & ſine peccato prætermittuntur. to.13. 260. 2.
Ius aliquod Diuinum nouæ legis ceſſauit in noua lege. to.10. 505. 2.

Ius

*Ius naturale.*

Ius naturale triplex eſt . to.13. 358. 2.
Eſt ſimpliciter immutabile . to.13. 259. 2.
Ius naturale duplex eſt . to.11. 523. 2.
Ius naturale aliquando Diuinum dicitur . to.11. 526. 6.
Iuris naturalis diuiſio in negatiuum , & poſitiuum , ſiue concedens , non verò præcipiens . to.12. 369. 2.
Ius naturale immutabile eſt in primis tantùm principijs , ſeu primis præceptis . tomo 4. 516. 122; & ſeq.
Ius naturale eſt potentius, quàm principatus. to.9. 320. 18.

*Ius Eccleſiaſticum.*

Ius Eccleſiaſticum obligat . to.2. ex Adolpho. 38. 1.
Iura redditum ob religioſos ab hæreticis excinctos , vel expulſos ſpectant omnino ad Summum Pontificem, & ipſius eſt transferre , cui voluerit . to.3. 614. 1.
Ius Pontificium quid ſit ? to.5. 763. 1.
Ius ad vacatura beneficia ſolus Papa poteſt concedere . to.4. 521. 156.
Ius cogendi concilia ab hæreticis Imperatori fuit collatum . to.2. ex Alano . 8. 2.
Ius eligendi Papam deuoluitur ad Cardinales vacante Sede per mortem tantùm, non autem quando duo de Papatu contendunt . to.9. 9. 11.
Iuſpatronatus , quoniam eſt ſpirituale , vendi non poteſt ; tamen ſi venditur Eccleſia, vel Caſtrum , tranſit etiam iuſpatronatus , & pecunia cadit ſuper temporale , & non ſuper iuſpatronatus , quod tranſit acceſſoriè. to.9. 98. 16.
Ius Pontificium à primis Eccleſiæ initijs fuit conditum . to.5. 764. 2.
Iura loquentia de auctoritate Papę ſuper concilia negari non poſſunt ſine blaſphemia. to.9. 511. 76.
Iura Pontificia ſunt neceſſaria vſque ad ſęculi conſummationem . to.5. 766. 2.
Ius canonicum quomodò appelletur Diuinum, & poſitiuum ? to.11. 526. 9; & ſeq.
Iuris canonici ſumma ſummarum. to.3. 300. 2.
Ius conuocandi concilium generale regulariter eſt penes Summum Pontificem; quamuis in aliquibus caſibus ſine Papa concilium poſſit conuocari . to.3. 374. 1; & ſeq.
Ius poteſtatis Eccleſiaſticę fuit in ſolo Petro. to.13. 360. 2.
Ius canonicum exprimit differentiam de caſu Papæ propter peccatum hæreſis tantùm . to.13. 434. 1.
Ius canonicum in Eccleſiam fuit introductum à D. Petro . to.19. 110. 1; & ſeq.
Iura , quæ dicunt Papam debere congregare concilium , quomodò ſint intelligenda ? to.9. 8. 8.
Ius canonicum hæreticis eſt obſcurum . to.5. to. 2.

*Ius humanum.*

Ius Regium à Samuele in Hebræis fuit editum . to.1. 450. 1.
Ius præcipiendi diſpoſitionem non ſemper differt à iure diſponendi . tom. 2. ex Adolpho . 45. 1.
Ius nullum inducitur, nec iuriſdictionis facto præiudicatur minis , terrore , aut coactione . to.3. 861. 2.
Iure duplici aliquando poteſt quis fungi ſine abſurditatis nota. to.9. 227. 17.
Ius correctum licèt allegari non poſſit ; attamen allegatur eius ratio . to.9. 300. 160.
Ius tertij nunquam in aliqua diſpoſitione dicitur tolli , vel ei derogari . to.9. 304. 2.
Ius ciuile quamuis non poſſit tollere ius naturale, poteſt tamen illud modificare , & interpretari ſuadente cauſa . to.9. 225. 96.
Ius vniuerſitatis reſidet tantùm in vno . to. 9. 147. 28.
Ius incorporalia poteſt eſſe penes diuerſos in ſolidum . to.9. 153. 38.
Ius formatum, & quæſitum alicui ex facto alterius alicui iniurioſo auferri non debet . to.9. 125. 167.
Ius eligendi Imperatorem originaliter eſt à Papa . to.3. 12. 2.
Ius vbi non diſtinguit, nec nos debemus diſtinguere . to.3. 385. 1.
Iuri communi non derogatur per reſcriptum, niſi habeat clauſulam derogatoriam expreſſam . to.5. 154. 128.
Iure præeminentiæ, & principatus à Deo conceſſi ſuperior vti non tenetur omnibus modis erga ſubiectos . to.13. 240. 2.
Iuri ſuo poteſt quilibet renunciare, quando ceſſio tangit ſolùm perſonam cedentis . tomo 9. 415. 39.

*Ius gentium.*

Ius gentium mediat inter ius purè naturale, & ius purè humanum . to.9. 649. 1.

*Iuſtificatio.*

Iuſtificationem haberi purè ex eo , quòd quis firmè credat ſe eſſe iuſtificatum eſt hæreſis Lutheranorum . to.4. 247. 2.

*Iuſtinianus Imperator.*

Iuſtiniani Imperatoris ſanctio circa primatum Romani Pontificis . to.1. 150. 1.
Iuſtiniani Imperatoris recurſus ad Papam Vigilium . to.1. 150. 2.
Illius ſanctio de auctoritate Papæ in creatione Epiſcoporum . to.1. 417. 2.
Iuſtiniani, & aliorum Imperatorum leges non fuerunt editæ pro condendis Eccleſiæ canonibus, ſed tantùm pro ipſorum obſeruantia . to.2. ex Tannero . 6. 30.
Eius teſtimonia de Papæ primatu oſtendunt Nicænos canones Papæ primatum declaraſſe . to.2. ex Alano . 13. 2.
Iuſtinianus Achridum patriam ſuam , quam nuncupauit Iuſtinianam primam, Archiepiſcopali dignitate donauit . to.4. 313. 2.
Auctoritate Vigilij Papæ ei conceſſit ſeptem prouincias ab Eccleſia Teſſalonicenſi diſtractas . to.4. 392. 1.
Eius religioſa demiſſio in VI. Synodo , qua ſe ſubmiſit ſacerdotum iudicio . to.4. 703. 65.
Iuſtinianus Imperator falsò tyrannidis fuit accuſatus eo, quòd abuſus fuerit Eccleſiaſtica poteſtate . to.9. 714. 1.
Fuit vir fidelis , & iuſtus . to.9. 714. 1.
Auctoritate Vigilij Papæ V. Synodum congregauit . to.9. 714. 2.
Condidit leges apparenter iuſtas . to. 6. 128. 1.
Malè ſanxit Patriarcharum ſententias eſſe inappellabiles . to.6. 96. 1.
Recitabat leges in Senatu, antequam eas promulgaret . to.6. 459. 2.

Ro-

Rogauit Ioannem II; vt definiret controuerſiam de vno in Trinitate paſſo. to.6.871.6.
Ob vaxationem Vigilij Papæ improuiſa morte deceſſit. to.11. 350. 2.
Eius ſententia de poteſtate congregandi concilia. to.8. 813. 2.
Iuſtiniani Imperatoris verba ad Summum Pontificem. to.3. 273. 2; & ſeq.
Arguitur à multis, vt inuaſor ſacrilegus rerum Diuinarum, to.3. 502. 1.
Origenem, & eius dogmata damnauit. to.3. 502. 2.
Quid edixerit in proprijs prouincijs circa appellationes? to.3. 513. 2.
Eius, & aliorum Imperatorum conſtitutiones circa res Eccleſiaſticas ſunt tantùm intimationes legum datarum ab Eccleſiaſticis. to.14. 12. 2.
Eius nouella circa Petri primatum exponitur. to.14. 480. 1.
Iniquè decreuerat, ne Romanus Pontifex ſine ſua approbatione crearetur. tomo 10. 114. 2.
Natus fuit Vedecinæ in Illyrico. to.5. 64. 1.
Eius epiſtola ad Ioannem Papam de Eccleſiæ primatu. to.15. 218. 20.
Miſit Legatos ad Ioannem Pontificem contra pſeudomonachos Neſtorianos. to.1.149.2.
In epiſtola vocauit Ioannem caput omnium Sacerdotum, & omnium Eccleſiarum. to. 1. 149. 2.

*Iuſtinianus Epiſcopus.*

Iuſtinianus Epiſcopus S. Briccio ſuperordinatus compulſus fuit à populo Romam accedere, & iuſto Dei iudicio percuſſus interijt in via. to.6. 97. 2.

*Iuſtinus Imperator.*

Iuſtinus Imperator miſit Legatum ad Hormiſdam pro Eccleſiæ pace. to. 1. 148. 2; & to.14. 168. 1; & ſeq.
Eius ſententia de vnitate fidei in vno Regno. to.1. 359. 1.
Eius modeſtiſſima poſtulatio pro perfecta vnione Eccleſię Conſtantinopolitanę. to.2. ex Pighio. 116. 1.
Iuſtinus Senior Imperator à ſtabulo ad ſolium fuit euectus. to.10. 110. 2.

*Iuſtitia.*

Iuſtitiæ debitum quale ſit? to.2. ex Adolpho. 94. 2.
Iuſtitia amota quid eſſent Regna, niſi magna latrocinia? to.4. 116. 1.
Iuſtitiæ ſubiecta eſt omnis creatura. tomo 9. 258. 19.
Iuſtitia neceſſario adminiſtranda eſt omnibus. to.3. 88. 10.
Iuſtitiæ redditio eſt de iure naturali. tomo 9. 460. 44.
Iuſtitia humana in hoc ſęculo nunquam bene diſcernitur. ſed in futuro. to. 9. 465. 72.
Iuſtitia triplex fuit in Abel. to.3. 38. 2.
Iuſtitiæ deſcriptio quæ ſit? to.3. 130. 2.
Iuſtitiæ exercitium quænam requirat? tom.3. 163. 2.

*Iuuenalis Epiſcopus.*

Iuuenalis Epiſcopus Hieroſolymitanus primatum Syriæ, & Paleſtinæ adiungere ſuæ Eccleſiæ conatus fuit. to. 10. 16.2.
Redarguit Ioannem Patriarcham Antiochenum coram Patribus Synodi. to.3, 703. 1.

# K

## KEMNITIVS.

Kemnitij error de libro ſapientiæ, quem aſſerit non eſſe canonicum. tomo 13. 145. 1.
Voluit Epiſcopos in concilijs non habere ſuffragium definitiuum, ſed ſolùm inquiſitiuum, & ſcrutatiuum. to.8. 869. 2.
Illius error de auctoritate conciliorum. to.20. 1; & ſeq.
Illius blaſphemiæ contra Concilium Tridentinum. to.1. 270. 2.

# L

## LABAN.

Laban interpretatur candidus, idèſt hipocrita, qui candidis veſtibus apparet, intus autem eſt niger. to. 253. 2; & 242. 2.

*Ladislaus IV.*

Ladislaus IV. Rex Vngariæ à Nicolao III. fuit excommunicatus, & Regio titulo priuatus. to.9. 671. 1; & ſeq.

*Laici.*

Laicis prohibentur officia clericorum. to. 5. 738. 1.
Laici in Concilijs ſubſcripſerunt, vt teſtes, non vt iudices. to.14. 172. 1.
Laici neque publicè, neque priuatim de rebus fidei poſſunt diſputare. to. 18. 111. 9.
Nullum ius habent in rebus ſacris. tomo 16. 157. 1; & ſeq.
Laicorum cauſæ ab initio à ſacerdotibus tractabantur. to.18. 134. 6.
Laicus cur de clerici feudo cognoſcat? to.18. 134. 7.
Laicorum communio ſub vna tantùm ſpecie quando fuerit introducta? to.1. 387. 1.
Laici nullam poteſtatem habent in clericos. to.2. ex Adolpho. 37. 2; & ſeq.
Laici nullum ius habuerunt, nec exercuerunt in Concilio Apoſtolorum. to.3. 369. 1.
Laici excluduntur à clericorum choro, & à Concilijs. to.4. 702. 61; & ſeq.
Laicis non opus eſt communicari ſub vtraque ſpecie. to.4. 684. 90.
Non debent ſe ingerere in rebus ſacris, & Eccleſiaſticis. to.4. 88. 2.
Tenentur alere miniſtros Eccleſiæ teſte Sancto Anacleto. to.2. ex Adolpho. 53. 2.
Nequeunt res Eccleſiaſticas tractare, quia vncti non ſunt. to.20. 547. 1.

*Lambeſitana Synodus.*

Lambeſitana Synodus an Concilium Nicænum damnauerit Priuatum hæreſi infectum, & hæc damnatio confirmata fuerit à Fabiano Papa? to.8. 862. 1.

*Lanfrancus.*

Lanfrancus aſſerit ex ſententia Doctorum hæreticum eſſe diſcordantem ab Eccleſia Romana. to.1. 189. 2.
Lanfrancus Cantuarienſis in ſuſpicionem hæreſis adductus. to.1. 315. 2.

*Lapis angularis.*
Lapis angularis eſt Chriſtus Dominus. to.3. 217. 1.
*Lapis viuus.*
Lapides viui in ædificium Hieruſalem ſunt electi. to.13. 323. 1.
Lapides grandiores ędificio ſubſternuntur pro fundamento. to.4. 745. 24.
*Lapis lydius.*
Lapis lydius auri puritatem explorat. tom.4. 238.2.
*Lateranenſis Eccleſia.*
Lateranenſis Eccleſia inter omnes alias obtinet principatum. to.2. ex Aluarez. 9.1.
Lateranenſis Eccleſia eſt caput omnium Eccleſiarum. to.19. 70. 2.
Lateranenſis Eccleſia talis dicta fuit à Laterani ædibus. to.4. 332. 3.
*Lateranenſe Concilium.*
Lateranenſe Concilium declarauit Eccleſiæ primatum eſſe ſolùm in Romano Pontifice. to.1. ex Tannero. 18. 109; & ſeq.
Lateranenſe Concilium definiuit Papam eſſe ſuper omne Concilium. to. 1. ex Tannero. 49.
Caſſauit matrimonium Lotharij cum Waldrada. to.1. 104. 1.
Reuocauit, & annullauit priuilegium, quod Henricus vi à Pontifice extorſerat, & excommunicauit ipſum Henricum. tomo 16. 133. 1.
Fuit numeroſius Patribus, quàm omnia alia Concilia. to.19. 399. 1.
Decreuit electionem Papæ faciendam eſſe à duabus patribus Cardinalium. to.1. 17. 1.
Victorem, Calixtum, Paſchalem, & Innocentium Antipapas depoſuit. to.4. 112. 1.
Excommunicauit Principes nolentes purgare ſuas terras ab hæreticis. to.6. 758. 16; & to.2. ex Adolpho. 74. 2.
Iuſſit abſolui à iuramento fidelitatis ſubditos eorum Principum, qui nollent terras ſuæ ditionis purgare ab hæreticis. tom.2. ex Adolpho. 74. 2; & 55. 2.
Quo ſenſu definierit Papam eſſe ſupra Concilia generalia? tom.3. 564. 2.
*Vid. Concilium Lateranenſe.*
*Lateranenſe palatium.*
Lateranenſe palatium fuit dictum à *Pleuſio Laterano* viro prædiuite, & conſulari; & etiam dictum eſt *Ædes Fauſtæ* eo, quòd Fauſta Maximiani Herculis filia floretiſſimo, & diuturno genitoris imperio Romæ degens eas incoluerit. to.4. 332. 3.
*Latini.*
Latinorum, & Græcorum quæſtio circa hypoſtaſes. to.1. 99. 1.
Latini calumniantur ab hæreticis. tomo 13. 104.2.
*Latina Eccleſia.*
Latinæ Eccleſiæ vnio cum Eccleſia Græca. to.1. 202. 2.
Latina Eccleſia habet vſum geſtandi pallium diuerſum ab Eccleſia Gręca. to.6.273.1.
*Laureati.*
Laureatorum receptio olim erat profeſſio obedientiæ. to.6. 261. 2.
*Laurentius Valla.*
Laurentius Valla arguit Cęleſtinum Papam hæreſis Neſtorianæ. to.10. 469. 2; & to. 4. 811. 56.
Laurentij Vallæ liber de falſa donatione Conſtantini à Concilio Tridentino fuit damnatus. to. 5. 785. 1; & to. 9. 618. 2.
Roma, vbi non potuerat ob ſuam improbitatem conſequi Sacerdotalia, quæ optabat, aufugiens ad Regem Neapolitanum Pontifici infeſtum, in odium Papæ incitatus à Lutheranis ſcripſit donationem Conſtantini falſam eſſe. to.4. 667. 1.
Laurentij Vallæ perfidia, & iniquitas. to. 4. 663; & ſeq.
Laurentius Valla fuit laudatus à Luthero. to. 3. 269. 1.
Laurentij Vallæ falſa doctrina de Purgatorio. to. 3. 279. 1.
Laurentij Vallæ error de Cœleſtio pro Cœleſtino. to. 1. 342. 2.
Seditionem commouit contra Symmachum Papam. to. 1. 11.
*Lazarus Aquenſis.*
Lazari Aquenſis cauſa diſcutitur. tomo 6. 119. 1.
*Lazarus Bethaniæ.*
Lazarus Bethaniæ, licèt mortuus, Chriſti Domini vocem audiuit. to. 8. 96. 2.
*Lædens.*
Lędentes eos, qui veniunt, vel recedunt ab Vrbe Roma, excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to. 5. 315. 203.
Quomodò hoc ſit intelligendum? to. 5. 315. 204; & ſeq.
Lædens infidelem venientem, vel recedentem à Curia Romana an incurrat excommunicationem? to. 5. 317. 208.
*Legalia.*
Legalia licita fuerunt per aliquod tempus ad finem propagandi fidem. to. 4. 644.
Legalia fuerunt à D. Petro ſine pecato obſeruata. to. 11. 35. 12.
Legalium obſeruantia ſuſcitauit controuerſiā inter DD. Petrum, & Paulum. to. 8. 3. 1; & to.11. 257. 7; & to. 12. 172. 1.
Legalia ſolus D. Petrus potuit diſſoluere. to. 1. 124. 1; & ſeq.
*Vid. Petri reprehenſio.*
*Legatus Apoſtolicus.*
Legati Apoſtolici mittuntur pro curandis rebus Eccleſiarum. to. 1. 440. 1.
Legati Apoſtolici ad Africanos miſſi canonem Eccleſiaſticum de appellationibus ipſis propoſuerunt. to. 1. 458. 1.
Legatos Apoſtolicos habere ordinariam iuriſdictionem intelligitur in Legatis ad certam prouinciam, & non ad certum actum. to. 9. 155. 55.
Legatus Apoſtolicus olim mitti ſolitus in prouincias. to. 6. 338. 2.
Legati Sedis Apoſtolicæ à Lothario pecunia corrumpuntur. to. 1. 104. 1.
Legati Apoſtolici Cęrularium damnarunt. to.1. 190. 1.
*Legati Papæ.*
Legatis Papæ in Concilio Epheſino. tom. 1. 76. 2.
Legati Papæ duplici modo ad Concilium generale mittuntur. to. 3. 558. 1.
Legati Concilij Sardicenſis pro Papa qui fuerint? to. 3. 630. 2.
Legati Innocentij Papæ ad Synodum Orientalium, & Occidentalium inſcio Imperatore, non autem Imperatrice Eudoxia,

malè fuerunt accepit, & vexari; nec potuerunt mandata Pontificis exponere, hinc Roma reuerterunt. to. 3. 628. 1.
Legati Papæ non ſeruantes eius mandata excommunicantur, & deponuntur. tom. 3. 724. 1.
Legati Papæ auctoritas quæ ſit? tom. 4. 216. 2; & ſeq.
Legati Papæ ſemper habuerunt primum locum in Concilijs. to. 14. 27. 2.
Legati Papæ in Concilijs orationibus vti debent. to. 18. 342. 2.
Legatus Papæ præeſt omnibus Epiſcopis in Concilijs, & eos poteſt deponere. to. 6. 446. 2; & ſeq.
In Concilijs generalibus præſident, primi nominantur, primi ſubſcribunt. to. 13. 226. 1.
Legati Papæ quando conferant Concilio generali auctoritatem infallibilem. to. 13. 167. 1.
Legati Papæ in Concilio Nicæno qui fuerint? to. 6. 450. 2.
In aliquibus Concilijs ex conniuentia Papæ non præſederunt. to. 6. 453. 1.
Facientes, quæ commiſſa ſunt eis à Papa, errare nequeunt. to. 3. 838. 2.
Aliquando habent inſtructionem à Papa, vt in Concilio IV. to. 18. 6. 7.
Et aliquando ſine inſtructione, vt in Tridentino. to. 18. 5. 1; & 27. 1.
Legatorum tria genera. to. 3. 90. 2; & ſeq.
Legatus cui comparetur? to. 3. 91. 2.
Legati poteſtas in diſpenſando quanta ſit? to. 3. 93. 2; & ſeq.
Eorum iuriſdictio quanta ſit? tom. 3. 90. 2; & ſeq.
Habent poteſtatem concedendi indulgentias, & eas reuocare. to. 3. 92. 1.
Sine ſpeciali inſtructione Papæ non repræſentant Papam, vt caput Eccleſiæ in Concilio. to. 3. 389. 2.
Legati Alexandri Papæ reſponſio ad Stephanum Anglorum Regem. to. 1. 513. 1.

*Legatus à Latere.*

Legati à latere origo, tituli, & officia. to. 6. 348. 1.
Legatus à latere eſt ordinarius, & Papæ Vicarius. to. 13. 363. 2, & to. 9. 603. 1.
Legatus de latere mandatum Papæ interpretatur. to. 3. 91. 2.
Legatus à latere an poſſit congregare Concilium? to. 9. 57. 290; & 58. 293.
Legati de latere iuriſdictio non expirat mortuo Papa. to. 9. 228. 25.
Legatus de latere non poteſt ſe ſubijcere iudicio alicuius infra Papam, niſi in iudicio animæ. to. 9. 259. 27.

*Legatus Regis Galliæ.*

Legati Regis Galliarum quare reuerſi fuerint à Concilio Tridentino? to. 3. 521. 2.

*Legatum.*

Legatum Eccleſiæ factum, Deo factum dicitur. to. 9. 622. 34.

*Legiſlator.*

Legiſlator quilibet ſua lege ligatur. to. 6. 552. 1.

*S. Leo.*

S. Leo an exceſſerit in cauſa Chelidonij? to. 6. 84. 2.
Item in cauſa Theodoreti, Euſebij Dorylenſis, & aliorum. to. 6. 146. 2.
Cur non appellauerit ab excommunicatione Dioſcori? to. 6. 105. 2.
Cur iudicium retractatorium voluerit faciendum in Synodo Chalcedonenſi? to. 6. 141. 2.
Cur non admiſerit legatos Eutychianos? to. 6. 107. 2.
Cur in litteris ad Theodoſium pro S. Flauiano adducat canones Sardicenſes, non pro Hilario? to. 6. 134. 2.
Depoſuit Baſſianum Epheſinum Epiſcopum. to. 6. 113. 2.
Euocauit Romam latrocinium Epheſinum. to. 6. 198. 2.
Omnes, qui huic latrocinio interfuerant, ſuſpendit à communione, & ſede. to. 6. 402. 2.
Eius epiſtola ad Epiſcopos Cæſarienſis Mauritaniæ. to. 6. 297. 2.
Cur Lupicini cauſam Romam non euocauerit? to. 6. 297. 2.
Quomodò ſe geſſerit in cauſa Eutychetis Romam appellantis? to. 6. 374. 2.
Solus definiuit appellationem S. Flauiani. to. 6. 404. 2.
Voluit informari à S. Flauiano de cauſa Eutychetis. to. 6. 386. 1.
S. Leo ad preces Valentiniani III. erexit Rauennatem Eccleſiam in Metropoliticam ſaluis Romanæ Eccleſiæ iuribus. to. 6. 614. 1.
Difficilem quæſtionem de Simoniacorum ordinationibus retulit ad Diuinam maieſtatem, & preces generales indixit Eccleſiæ. to. 6. 623. 2.
S. Leonis epiſtola ad Chalcedonenſe Concilium in cauſa Eutychetis. to. 6. 789. 2.
Cur voluerit hanc cauſam examinari in Concilio, vt plenius iudicium haberetur? to. 6. 789. 2.
Leonis Magni acta aduerſùs Hilarium Arelatenſem. to. 6. 597. 2.
Impetrauit conſtitutionem à Valentiniano Imperatore, vt reſcriptum in cauſa Chelidonis executioni mandaretur. to. 6. 598. 2.
S. Leo magnus confirmauit Maximum Antiochenum Patriarcham, & Anatolium. to. 11. 8. 3.
Depoſuit Dioſcorum. to. 11. 8. 3.
Eius Legati in Concilio Chalcedonenſi. to. 11. 8. 5.
Eius epiſtola ad Synodum Chalcedonenſem quomodò fuerit recepta? to. 8. 401. 1.
S. Leo reſtituit in ſuam Sedem Theodoretum Epiſcopum. to. 15. 513; & ſeq.
Irritauit pſeudoſynodum Epheſinam. to. 15. 511. 15; & to. 1. 102. 1.
In Synodo Bracharenſi eius iuſſu coacta damnauit hæreſis Priſcillianiſtarum. tom. 15. 625. 32.
In Concilio Chalcedonenſi reuocauit acta II. Concilij Epheſini, quòd Eutychetis hæreſim approbauerat. to. 18. 10. 1.
Per ſuos Legatos damnauit Eutychetem in Concilio Chalcedonenſi. to. 18. 12. 1.
S. Leo præcepit, ne ei ſuperordinaretur Epiſcopus, antequam aut eſſet conuictus, aut confeſſus. to. 4. 206. 1.
S. Leo Magnus accuſatus fuit à Magdeburgenſibus. to. 8. 444. 1.

Vi-

Vixit poſt Petrum propè aunos 500. to. 13. 197. 2.
Regnum Hnnnorum placauit. to.10.73.2.
Quare ſe ſubmiſerit iudicio Ludonici Imperatoris? to. 13. 422. 2.
Nunquam complexus eſt definitiones Concilij Epheſini,immò eas damnauit in Concilio Chalcedoneoſi. to. 13. 430. 2.
Non errauit in fide. to. 15. 139. 364.
Se expurgauit de infamia ei impiƈta coram duodecim Epiſcopis. to. 13. 435. 1.
Leoni Magno duo errores obieƈti mendaciter à Magdeburgenſibus. to.10.469. 2.
Leo in epiſtola 24.damnauit Synodum Epheſinam II. ob aliquos defeƈtus, & confirmauit Synodum Chalcedonenſem.to.10.540. 1.
Leo Magnus docuit Papam eſſe infallibilem. to. 10. 321. 1; & ſeq.
Eius iudicium II. Synodi Epheſinæ. to. 10. 540. 2.
Confirmauit Concilia contra Eutychetem. to.1. 86. 1.
Eius ſententia de primatu Eccleſiæ Conſtantinoplitanæ. to. 1. 100. 1.
Eius epiſtola ad Marcianum Imperatorem. to. 1. 100. 2.
Leo Magnus de additamento: *Filisque* in Symbolo. to. 1. 103. 2.
Eutychetem damnauit. to. 1. 105. 1.
Exprobauit Epiſcopos Siciliæ circa baptiſmum. to. 1. 147. 2.
Marcianum Auguſtum monuit circa Nouatorum nequitiam. to. 1. 147. 2.
Idem ad Theodorum de Sacramento pœnitentiæ moribundis conferendo. tomo 1. 147. 2.
Eius ſtudium contra nouitates. to. 1. 180. 2.
Leonis Magni de fide VI.Synodi Syngrapha. to. 1. 185. 1.
Solis Sacerdotibus conceſſit munus prædicandi. to. 1. 256. 2.
Eius ſententia contra hæreticos. tomo 1. 302. 2.
Coegit Concilium contra Manichæos. tom.1. 302. 2.
Mandauit Epiſcopis Hiſpaniæ conuocari Concilium contra Priſcillianiſtas.to.1.303. 1; & ſeq.
Concilium Chalcedonenſe indixit contra Dioſcorum Alexandrinum. to. 1. 303. 1; & ſeq.
Contra Timotheum Eutychianorum Ducem in Ægypto. to. 1. 304. 1.
A Pogonato Imperatore animatus fuit contra Monotheliras à VI. Synodo appellantes. to. 1. 310. 1.
Leonis Magni ſententia contra Berengarium habita in Synodo Romana. to. 1. 315.2.
Leo Magnus Epiſcopis Galliæ Viennenſis certiores fecit alium non eſſe fontem Sacerdotij, quàm Romanum Pontificem; hac de cauſa Hilarium Arelatenſem ad dicendam cauſam Romam euocauit eo, quòd ordinationes Epiſcoporum ſibi arrogaſſet. to. 1. 415. 1.
Fuit vindex iuris Pontificij in omnes Epiſcopos. to. 1. 415. 2.
Leo calumniam ſibi ab Anatolio illatam ſynodica epiſtola depulit. to. 1. 343. 1.
Quę ſcripſit, non ſunt erronea; & quę Centuriatores imponunt, non ſunt Leonis. tom. 1. 343. 1.
Leo Magnus à ſumptione calicis, & à communione fidelium Manichæos arcuit. to.1. 356. 2.
Contra Priſcillianiſtas ſcripſit, & Turibio Aſturicenſi reſpondit. to.1. 356.2.
Anatolio, & Marciano Imperatori reſcripſit contra ambitum primatus Conſtantinopolitanæ Sedis ſuprà Romanam. to.1. 460. 2; & ſeq.
Cauſam S. Flauiani iudicauit. to.1.462. 1.
Fuit acerrimus defenſor Eccleſiaſticæ libertatis. to. 1, 549. 1.
Eius laudes de Eccleſia Catholica. to. 2. ex Agobardo 1. 2.
Leo Magnus Concilium Chalcedonenſe conuocauit. to.2. ex Alano 24.2; & ſeq.
Calumniæ ei illatæ à Magdeburgenſibus expluduntur. to. 2. ex Alano. 20. 2.
Eius epiſtola ad Anaſtaſium in Oriente Vicarium Papæ, in qua de appellationibus ad Romanam Sedem, de ampla iudiciaria poteſtate, de forma ordinandi Epiſcopos, alijſque ad Eccleſiæ gubernium pertinentibus. to. 2. ex Pighio. 99. 2; & ſeq.
Eius auƈtoritas aduersùs Eutychetis perfidiam. to. 2. ex Pighio. 119. 2; & ſeq.
Audita, quæ facta fuerunt à Dioſcoro, coaƈta Synodo Romæ reſcidit, & damnauit, quod factum fuerat Epheſi. to. 3. 637. 2.
Eius epiſtola congratulatoria ad Marcianum Imperatorem. to. 3. 639. 1.
Electus eſt Pontifex Romanus anno Domini 440. tom. 3. 692. 2; & 705. 2; & 778. 1; & 768. 2; & 784. 1.
Quare arguit Anatolium? to. 3. 718. 2; & 719. 1; & 834. 1.
Approbauit, quę de fide definita erant in Concilio Chalcedonenſi; & declarauit irritum decretum de primatu Sedis Conſtantinopolitanæ Concilio Niceno contrarium. to.3.719. 2.
Electus Papa excepit à Turibio Aſturicenſi Epiſcopo monitorium continens ſexdecim capita Priſcillianiſtarum rogans, vt Eccleſijs Hiſpaniæ afflictis ſubueniret. to. 3. 768. 2.
Laudauit vigilantiam Turibij, & eius paſtoralem ſollicitudinem. to.3. 768. 2.
Quare redarguerit Patres Concilij Chalcedonenſis? to.3. 884. 1.
Eius Epiſtola 24. ad Theodoſium ius generale circa ſacra ſibi diuinitus contingere docet. to.3. 945. 1.
Quo ſenſu dixerit inculpabiles eſſe mulieres vxoratas, quæ per captiuitatem viri in adulterium labuntur? to.4. 811. 57.
Leonis Magni epiſtola ad Anaſtaſium Theſſalonicenſem circa electionem, & conſecrationem Epiſcopi. to.4. 47. 2.
Altera eiuſdem epiſtola 82. Anaſtaſio Epiſcopo Theſſalonicenſi. to.4. 217. 2.
Lacrimis ſcripſit Imperatori, vt Concilium congregaret. to.9. 12. 19.
Pipinum Caroli Magni filium Regem Italiæ creauit, & coronauit. to.9. 669. 1.
Eius teſtimonium inductum ab Anonymo fauet D. Petri primatui. to. 16. 10. 2; & ſeq.
Eius epiſtola ad Epiſcopos prouinciæ Vien-

nenſis Romano Pontifici obnoxios. to.16. 11. 1.
Leo ſuper verba: *Et tibi dabo claues &c*; an per illa verba tranſierit ius poteſtatis in alios Diſcipulos? to.9. 583. 222.
Leonis epiſtola ad Marcianum Auguſtum in cauſa Protherij Alexandrini Epiſcopi. to.3. 692. 2.
Alia ad Leonem Auguſtum prohibens fieri Concilium generale, & determinans cauſam Epiſcopi Alexandrini. to.3. 693. 2.
Alia eiuſdem epiſtola ad Dioſcorum. tomo 3. 693. 2.
Alia eiuſdem epiſtola ad Epiſcopos Ægyptios appellantes. to.3. 694. 1.
Alia ad Maximum Antiochenum Epiſcopum appellantem. to.3. 705. 2.
Altera eiuſdem epiſtola ad Anatolium Epiſcopum Cõſtantinopolitanum. to.3. 717. 1.
Aliæ duæ eiuſdem epiſtolæ ad Marcianum Auguſtum. to.3. 719. 2.
Alia ad Theodorum Cypri Epiſcopum, to.3. 721. 1.
Altera ad Iuuenalem Epiſcopum Hieroſolymitanum. to.3. 736. 2.
Altera ad Monachos prouinciæ Paleſtinæ. to.3. 737. 1.
Alia ad Flauianum Epiſcopum Conſtantinopolitanum. to.3. 760. 1.
Alia ad Epiſcopum Narbonenſem appellantem. to.3. 778. 1.
Alia ad Epiſcopos Comprouinciales Arelatenſes. to.3. 779. 1.
Alia ad Epiſcopos Germaniæ, & Galliæ appellantes. to.3. 784. 1.
Alia ad Nicetã Aquileienſem Epiſcopum, altera ad Epiſcopum Foroiulienſem, & vna ad Epiſcopos Siciliæ appellantes. tomo 3. 793. 2.
Alia eiuſdem epiſtola ad Turibium Epiſcopum. to.3. 769. 1.
Alia miſſa ad Africanos per Potentium eius Legatum. to.3. 761. 2; & to. 18. 18. 2.
S. Leonis epiſtola 78. ad Pulcheriam Auguſtam auctoritate D. Petri Apoſtoli irritauit omnes canones contrarios canonibus Nicænis. to.17. 287. 1; & to.18. 14. 1.
Alia epiſtola 56. ad Anatolium de primatu Epiſcopi Conſtantinopolitani à ſexto canone Concilij Conſtantinopolitani ſtatuto. to.17. 275. 1.
Alia epiſtola 55. eiuſdem ad Pulcheriam exprobrantis ſuperbiam Anatolij Epiſcopi Conſtantinopolitani ambientis euehi ſuper alios Patriarchas. to.17. 289. 1; & ſeq.
Alia epiſtola 54. eiuſdem ad Marcianum Imperatorem de contentione Epiſcoporum Conſtantinopolitanorum prætendentium Eccleſiæ primatum ob Sedem Imperialem. to.17. 273. 1.
Alia epiſtola 93. eiuſdem ad Viennenſes. tomo.17. 121. 1; & 160. 2; & 161. 2; & to.16. 11. 1.
Alia epiſtola 75. eiuſdem ad Leonem Imperatorem pro comprimendis turbis excitatis in Eccleſia Alexandrina. to. 17. 294. 1; & ſeq.

*Leo II.*

Leo II. Papa vir magnæ doctrinæ, & pietatis. to.14. 108. 1.
Leo II. Papa tulit iudicium VI. Synodi de infallibilitate Concilij. tomo. 10. 549. 1.
Leo II. Papa à calumnijs defenditur. tomo 1. 123. 1.

*Leo III.*

Leoni III. Papæ eruti fuerunt oculi, & abſciſſa lingua; ſed diuina virtute omnia recuperauit. to.3. 67. 2.
Leo III. Papa accuſatus apud Carolum Magnum. to.6. 842. 2.
Leo III. Papa accuſatus à Magdeburgenſibus. to.8. 456. 1.
Fuit vir magnæ eruditionis eccleſiaſticæ, & magnæ caſtitatis. to.14. 108. 2.
Leo III. Papa Imperium Occidentale in Carolum Magnum tranſtulit. tomo 7. 352. 1; & to.5. 59. 1.
Leo III. tranſtulit Imperium à Conſtantino Irænes filios ad Carolum Magnum Francorum Regem. to.19. 384. 1.
Leo III. Papa mutus, & cæcus barbarè factus mirabiliter ſanatus, & primus Imperij dignitatem in Occidente conſtituit. tomo 10. 74. 1.
Leo III. Papa ſe purgauit à falſis criminibus in Synodo Romana. to.10. 414. 1.
Imperium Carolo Magno conceſſit. tom.18. 64. 2; & 687. 1.
Leo III. Papa Carolo Magno claues aureas miſit. to.1. 19. 2.
Leo III. Papa in Synodo Romana Mæchianorum ſtatuta damnauit. to. 1. 103. 1; & ſeq.
Leo III. Papa ſeipſum iudicauit, & eius cauſa à pluribus Patribus examinata, ſed non fuit iudicata. to.1. 127. 1.
Leonis III. Papæ definitio de proceſſione Spiritus Sancti. to.1. 187. 1.
Leo III. Papa Nicephoro Imperatori communionem negauit, niſi priùs fidei orthoxæ profeſſionem emitteret. to.1. 359. 2.
Leo III. Papa ad inſtantiam Imperatoris conceſſit multas indulgentias Eccleſiæ Beatiſſimæ Virginis Mariæ à ſe dedicatæ anno 804. to.9. 693. 2.
Leonis III. Papæ auctoritate Imperium Occidentis in Carolum Magnum, & exinde in Francos fuit tranſlatum. to.1. 504. 2.
Leo III. Papa excommunicauit Nicephorum Imperatorem, & ipſius ſententia Diuino iudicio fuit cõfirmata infælici eiuſdem Imperatoris exitu. to.1. 530. 1.
Leo III. Papa quando coronauerit Carolum Regem Francorum Imperatorem? tomo 3. 68. 1.
Cum magna ſolemnitate ad Imperatorem Carolum in Germaniam perexit. tomo 4. 227. 2.
Leo III. Papa Carolum Magnum Imperatorem Occidentis creauit; & Imperium Orientale diuiſit, & Pipinum Caroli filium Regem Italiæ creauit, & coronauit, depoſito Aiſtulpho Longobardo. tomo 9. 815. 1.

*Leo IV.*

Leo IV. Papa Romanus electus Papa anno Domini 847. to.3. 790. 1.
Leonis IV. Papæ innocentia, & doctrina commendatur. to.14. 80. 1; & ſeq.
Leo IV. Papa à Lutheri calumnia defenditur. to.14. 324. 1.
Leo IV. Papa populum contra Saracenos congregauit, & eis cum copijs ad littus ma-

maris occurrit. tom.9. 671. 1; & tom. 13. 464. 2.
Leo IV. Papa baſiliſcum enecauit, & incendium extinxit. to.10. 73.2.
Leo IV. Papa Nomenium Caroli Francorum Regis Ducem Eccleſiam vaſtantem,& Epiſcopos excutiẽtem excommunicauit,quam excommunicationem contemnens ab Angelo iuſſu Domini fuit interemptus. to.1. 557.1.
Leo IV. Papa Ludouicum Imperatorem induxit, vt Epiſcopis permitteret libertatem omnia diſponendi ſecundùm canones. to.1. 557. 1.
Eius epiſtola ad Ludouicum II. Imperatorem. to.13. 438. 1.
Altera eiuſdem epiſtola reſponſiua ad Epiſcopos Britanniæ appellantes. to.3. 790.1.

*Leo VIII.*

Leonis VIII. Papæ electio.tom.6.560.2; & ſeq.
Leo VIII. Papa conceſſit Othoni, eiuſque filijs priuilegium eligendi Germaniæ Reges à Pontifice ad Imperium promouendos. tomo 6. 753. 4; & tomo 4. 323. 8; & 480. 53.
Leo VIII. Papa tranſtulit Imperium ex Francis ad Germanos. to.19. 384. 1.
Leo VIII. Papa conceſſit Othoni I. Imperatori priuilegium eligendi Pontificem, & ordinandi Sedem Apoſtolicam. tomo 19. 597.2.
Leo VIII. Papa à Romanis eiectus ab Othone Imperatore fuit reſtitutus. tom.2. ex Pighio. 179. 2; & to.3. 68. 1.
An fuerit legitimus Pontifex? to.2. ex Pighio. 180.1.

*Leo IX.*

Leo IX. Papa leproſum ante foras inuentum mandauit in proprio lecto collocari, & manè apertis foribus non fuit inuentus to.14. 375. 1; & ſeq.
Leo IX. Papa cepit interdicere inueſtituras Principibus. to.5. 84. 2.
Leo IX. Andream Hungariæ Regem excommunicauit. to.9. 691. 2.
Leo IX. electus renunciauit, & iterum fuit reelectus. to.1. 20. 2.
Leo IX. ſucceſſor Ioannis. to.3. 68. 1.
Leo IX. Papa mouit bellum pro recuperanda Ciuitate Beneuenti. to.18. 404. 1.

*Leo X.*

Leo X. arguitur à Proteſtantibus circa immortalitatem animarum. to. 8. 461. 2.

*Leo Iſaurus Imperator.*

Leo Iſaurus violenter tranſtulit Illyricum ad Patriarchatum Conſtantinopolitanum. to.6. 665. 2; & 11. 218. 98.
Leonis Iſauri perſecutio in eos, qui ſacras imagines venerabantur. to.6. 741. 1.
Leo Iſaurus Iconomacus agnouit in Papa Gregorio II. generalem auctoritatem conuocandi Concilium. to.14. 493. 2.
Leo Iſaurus propter hæreſim excommunicatus fuit à Gregorio II. to.18. 375. 1.
Item excommunicatus fuit à Gregorio III. to.20. 19. 1; & to.13. 486. 1; & to. 1. 310. 1; & 545. 1.
Imagines omnes incendit. to.13. 486. 1.
Leo Iſaurus vectigalibus Italiæ à Gregorio II. Pontifice priuatus. tomo 2. ex Adolpho. 33. 1.
Ius aſyli Eccleſiæ confirmauit. to.1. 550. 1.
Iterum excommunicatus ab Adriano Papa,& tandem miſerè perijt. to.1. 312. 1.
Leo Iſaurus Imperator Orientis annuente Teophilo Epiſcopo Natoliæ ſacris imaginibus bellum indixit. to.3. 641. 1.
Eiecit Germanum Epiſcopum Conſtantinopolitanum, nec pepercit Ioanni Damaſceno. to.3. 641. 1.

*Leo Armenus.*

Leo Armenus excommunicatus, & adhuc pertinax, vt inimicus crucis ictibus interijt. to.1. 313. 2.

*Leo Acridenſis.*

Leouis Acridenſis Bulgarorum exarchæ blaſphæmiæ contra S. Petrum. to.6. 181. 1; & ſeq.

*Leo.*

Leo in ſcripturis Præpoſitum Eccleſiæ ſignificat. to.9. 333. 173.

*Leopoldus Imperator.*

Leopoldi Imperatoris inſidiæ à Theckellio ſuſcitatæ. to.6. 736. 5.

*Lepra.*

Lepra, & ſanguis in ſacra ſcriptura quid ſignificent? to.18. 128. 8.

*Leuare.*

*Leuaui oculos meos in montes, vnde veniat auxilium mihi*, horum verborum expoſitio. to.9. 209. 117.

*Leuita.*

Leuitæ immunes, & exempti fuerunt à poteſtatibus ſæcularium ex Leuit; Exod; & Numer. to.16. 150. 1; & ſeq.
Leuitæ cum vniuerſa congregatione fidelium Iſrael numerati non ſunt; ideoque exempti oſtenduntur. to.16. 152. 1.
Leuitarum exemptio exemplis confirmatur. to.16. 152. 2; & ſeq.
Leuitæ, & Sacerdotes veteris legis an iuriſdictionem naturalem habuerint? tomo 3. 220.1.
Leuitæ,qui vitulum non adorauerunt,fuere 22. mille. to.3. 340. 2.
Leuitas cordis quid ſit? to.3. 333. 2.
Leuitæ in primitiua Eccleſia baptizabant. to.13. 366. 2.

*Leuitas.*

Leuitas cordis quid ſit? to.3. 333. 2.

*Lex.*

Lex quid ſit? to.11. 523. 5; & ſeq.
Legis definitio. tom.11. 525. 10; & tom.3. 497.1.
Lex tacita quæ dicatur? to.11. 523. 5; & ſequen.
Lex bona fulcitur ratione. to.11. 525. 7.
Lex dicitur à ligando. to.3. 496.1.
Legis anima eſt ratio. to.11. 525. 8.
Legis quinque genera. to.7. 271. 1.
Leges latæ à Principibus habent firmitatem à confirmatione Papæ. to.7. 738.1.
Lex non eſt iuſta, niſi reguletur per legem Diuinam, & Eccleſiaſticam. to.7. 744. 1.
Lex non obligat, niſi ſit ſufficienter promulgata. tom.15. 59. 466; & tom.3. 329. 1.
An requirat acceptationem? to.15. 467.
Leges verius, quàm lapides dicuntur fundamenta virtutum. tom. 18. 188. 1; & ſequen.
Lex,vt ſit iuſta,debet eſſe ordinata ad bonum com-

commune ; debet eſſe lata ab habente auctoritatem ; debet eſſe per ordinem ad virtutem ſequendam, & vitium fugiendum ; & debet eſſe promulgata, vt obliget. to.18. 660. 1; & ſeq.
Leges in ſtatu Euangelico ſunt pauciores, & ſuauiores, quàm in veteri lege. to.18.670.1; & ſequen.
Legis ratio, quando poſſit cognoſci, quòd deficiat in aliquo caſu? to.3. 620. 2.
Lex, ſi iuſta, obligat ; ſi iniuſta, non tenet. to.3. 841.2.
Legum interpretatio triplex. tomo 3. 949. 2.
Legem faciens poteſt diſpenſare ſupra legem. tom.3. 886. 2.
Lex duo habet; primò quòd ſit regula actuum humanorum, ſecundò quòd habeat vim coactiuam. tom.4. 99.1.
Legi dupliciter quis poteſt eſſe ſubiectus. tomo 4. 99. 1.
Lex non tollitur ex eo, quòd nullus ea vtatur. to.9. 62. 10.
Lex non debet adaptari ad vnum caſum tantùm, ſed debet eſſe generalis. tom.9. 240. 4.
Leges, quæ mandant, quòd nemo poteſt ſibi legem imponere, à qua non liceat recedere, nec ſibi imperare, declarantur. tom.9. 257. 7.
Lex mutatur ratione temporis. tom.9. 322. 71.
Lex mortua ſæpiùs annullat iuramentum, & multò magis lex viua. tomo 9. 337. 183.
Leges pro communi vtilitate hominum feruntur. to.13. 254. 2.
Legis non ſolùm eſt imperare, ſed etiam punire. to.13. 335. 2.
Lex, quæ vno tempore eſt vtilis, & iuſta, alio tempore ſeruata eſſet iniuſta, & nociua. tom.13. 558. 1.
Legibus non ſubijcitur Romanus Pontifex quoad vim coactiuam. to. 13. 606. 1.
Legis ratio duo includit iuxta D.Thomam Aquinatem. to.13. 606. 1.
Leges, quæ poſſunt à Papa abrogari. tom.10. 143.2.
Leges in Anglia contra Catholicos à Iacobo VI. Rege promulgatæ. to.16. 140. 1; & ſequen.
Legum poteſtas pro Eccleſiaſtica diſciplina condendarum in quo reſideat? tomo 3. 494.2.
Lex talis eſſe poteſt in Eccleſia, in qua nullo modo expediat diſpenſare. tomo 3. 582.1.
Lex, & textus debent referri ad ſenſum magis accommodatum. to.9. 47. 241.
Lex quando deficit, ratio habetur pro lege. tom.9. 495. 37.
Leges inſtituuntur, cùm promulgantur ; firmantur autem, cùm moribus vtentium comprobantur teſte Sancto P.Auguſtino. to.9. 506. 67.

*Lex Diuina.*

Lex Diuina an differat à lege naturali poſitiua? tom.11. 526. 4.
Legis iugum per fidem Chriſti Domini excutitur. to.18. 326. 2.
Lex Diuina præcipit aliqua, quia bona ; & alia prohibet, quia mala ; alia verò quia præcipit, bona ſunt ; & quia prohibet, mala. to.19. 6. 2.
Legis Diuinæ iugum ſuaue. tomo 5. 7. 2.
Lex Diuina exigit in Eccleſia vnum tantùm caput, non plura capita ſibi contraria, & non ſibi ſubordinata. tomo 13. 257.1.
Leges Diuinæ, & humanæ quomodò differant? tom.3. 447. 2.
Lex Diuina non iudicat, & decernit de omnibus particularibus. tomo 3. 841. 2.

*Lex Eccleſiæ.*

Leges Eccleſiæ quomodò differant à legibus Eccleſiæ Moyſaicæ? tomo 3. 846. 2.
Earum paucitas, & ſuauitas. tom. 3. 847. 1.
Neceſſitas ferendi leges in Eccleſia demonſtratur. tom.3. 845. 1.
Per legum Eccleſiæ inobedientiam fit Deo iniuria. tom.3. 847. 2.
Leges Eccleſiæ ſunt diuerſæ. tom. 3. 847. 2.
Leges Eccleſiæ ab Apoſtolis fuerunt deriuatæ. tom.13. 842.
Leges Eccleſiæ habent puritatem, & ſummam ſuauitatem. tom.3. 897. 1.
Canones Eccleſiæ verè, & propriè ſunt leges. tom.3. 844. 1.
Leges Eccleſiæ ſancitæ à Chriſto Domino. tom.1. 3.1.
Illius leges ſunt Diuinæ, & Diuinitus inſpiratæ. tom.3. 846. 1.

*Lex Euangelica.*

Lex Euangelica præcepta tradidit perfectionis. tom.11. 527. 6.
Legem Euangelicam promulgare, & nationes barbaras ad fidem Chriſti Domini conuertere maximum fuit miraculum. tom.15. 298. 2.

*Lex Moyſis.*

Legis Moyſis diſcrimen à lege Euangelica in modo, quo data fuit. tom.3. 831. 1.
Lex Moyſis, & Euangelica quomodò data fuerit? tom.3. 831.1.
Lex ſcripta non eſſet neceſſaria, ſi Adam non peccaſſet. tom.11. 527. 4.

*Lex Naturæ.*

Lex naturæ quæ ſit? tomo 11. 523. 5. & ſequen.
In lege naturali, & Moyſaica an fuerit regula viua ad dirimendas fidei controuerſias? tom.9. 712. 1.
Nulla lege exiſtente ſolo ductu rationis conſtituere ſibi deberet caput vnum. tomo 1. 4. 2.

*Lex vetus.*

Lex vetus continebat præcepta moralia, ceremonialia, & iudicialia. tomo 11. 527.2.
Lex vetus data eſt populo per Moyſem ; ita lex Eccleſiaſtica traditur nobis per Pontificem Romanum. tom.7. 752. 1.
Lex vetus quando, & quomodò fuerit excuſſa? tom.18. 328. 1; & ſequen.
Lex vetus triplicem præceptorum ſeriem continebat, ſcilicet moralia, iudicia, & ceremo-

remonialia; & quoad moralia fuit impleta abrogatis indicialibus, & ceremonialibus. tom. 19. 6. 2.
Lex vetus carnalis erat; noua autem ſpiritualis. tom. 19. 589. 1.
Lex vetus iubebat Sacerdotis iudicio acquieſcere in controuerſijs. to.13. 158. 2.
Lex vetus præcipiebat mori maledicentes parentibus ſecundùm carnem. tom.13. 201. 2.

*Lex humana.*

Lex humana, quare fuerit neceſſaria? tom.3. 841.2.
Legis humanæ obligatio vnde proueniat? tomo 12. 370. 2.
Lex humana inducens ad peccatum non ligat. tomo 9. 178. 5.

*Lex Canonica.*

Lex canonica in parte dicitur Diuina, in parte poſitiua. tomo 9. 178. 3.

*Lex Concilij.*

Leges Conciliorum ſunt triplicis generis. tomo 3. 579. 1.

*Lex Ciuilis.*

Leges Ciuiles eiuſdem materiæ cum Pontificijs directè irritari poſſunt à poteſtate Eccleſiaſtica. tomo 12. 449. 2.
Legum Ciuilium, & Pontificiarum materia. tomo 12. 449. 1.
Leges Ciuiles de rebus Eccleſiaſticis ipſo iure ſunt irritæ. tomo 12. 449. 2.

*Lex Conſtantini.*

Lex Conſtantini in Codice Theodoſiano declarans Clericos exemptos etiam à poteſtate Imperatoris. tom.18. 446. 2.

*Lex Imperialis.*

Leges Imperiales, vt habeant vigorem, debent à populo acceptari, quia à populo conceſſa eſt Imperatoribus poteſtas condendi leges. tomo 18. 10. 1.
Lex Imperatoria, & Pontificia quomodò contrarientur? tom.9. 678. 2.
Lex Imperialis de qualitate electionis Epiſcoporum. tom.13. 255. 1.

*Lex Iulia.*

Legem Iuliam de ambitu non habere locum in Curia quomodò intelligatur? tomo 9. 102. 43.

*Lex iuriſdictionis.*

Lex iuriſdictionis, & Diœceſana diſtinguuntur ad inuicem, quòd prima in dando, vel in faciendo conſiſtat, ſecunda in recipiendo. tom.4. 452. 4.

*Leges Luſitaniæ.*

Leges Luſitaniæ an aduerſentur legi Eccleſiaſticæ? tom.5. 192. 292.

*Leges Pontificum.*

Leges Pontificiæ, niſi promulgentur, non obligant. to.1. ex Tannero. 41. 263.
Leges Pontificum conditæ abſque Synodis, ſed promulgatæ obligant fideles in conſcientia. tom.3. 496. 2.
Leges diuerſæ Pontificum Romanorum. tom.1. 433. 2; & ſequen.
Leges Papæ pro tota Eccleſia conditæ fuerunt. tom.12. 606. 1.
Leges Papæ non dependent ab acceptatione, & approbatione ſubditorum. tom.9. 113. 7.
Leges Papæ pauciores ſunt, quàm in lege Moyſaica. to.18. 670. 1.

*Leges Principum.*

Leges Principum ſæcularium ſubiacent poteſtati Papæ. tom.3. 849. 2; & ſeq.

*Lex Regia.*

Legis, quæ Regia vocatur, ethymologia. tomo 12. 370. 1; & ſequen.

*Lex Reipublicæ.*

Leges Romanæ Reipublicæ debent à populo acceptari, & approbari. to.18. 10. 1.

*Legis interpretatio.*

Interpres legis quis ſit? to.2. ex B. Ægidio. 3. 2.
Interpretatio legis quid ſit? to.13. 551. 2.
Interpretationis genera quæ, & quot ſunt? tom.13. 551. 1.
Interpretatio poteſt cadere, vbi nequit cadere diſpenſatio. tom.13. 555. 2.

*Lia.*

Lia fuit figura Eccleſiæ actiuæ. tom.3. 231. 1.

*Liber.*

Libri muti an ſcribendi? to.6. 59. 1.
Libros prohibitos legentes, vel retinentes quas pœnas incurrant? to.5. 262. 34.
Librorum prohibitio. to.8. 531. 1; & ſeq.
Librorum cenſores quinam fuerint? tom. 8. 525. 2.
Libros prohibitos legendi facultas ſemper fuit conceſſa viris doctis. tomo 8. 526. 2.
Librorum cenſores quinam eſſe debeant? tomo 8. 538. 2.
Librorum propoſitiones quænam cenſurari debeant? to.8. 539. 1; & ſeq.
Librorum cenſura Romæ quomodò agatur? tom.15. 374. 2.
Librorum hæreticorum damnatio. tom. 15. 693. 32; & 699. 43; & ſequen; & 707. 56; & ſequen.
Libros tanquam hæreſi infectos declaratos à Concilijs defendens excommunicationem incurrit, etiamſi talem hæreſim deteſtetur. tom.15. 716. 80.
Libros prohibitos in Anglia legentes excommunicati fuerunt. to.18. 352. 1.
Libri Gallicè editi, in quibus ſuprema Eccleſiæ poteſtas tribuitur DD. Petro, & Paulo æqualiter, Romæ damnati. tomo 10. 243. 1.
Libri permulti à Sacra Congregatione prohibiti. tom.1. 373. 1; & ſequen.
Circa libros Sacræ Congregationis plura decreta. to.1. 373. vſque ad 389. 1.

*Libri Canonici.*

Libros Canonicos declarare ſpectat ad ſolum Papam. to.6. 520. 1; & ſeq.
Libri Canonici noui Teſtamenti qui ſint? tom.14. 403. 1.

*Libri Sacri.*

Libri Sacri, qui nunc extant, an ſint infallibiles? tom.13. 146. 1; & ſequen.
Libros Sacros de fide eſt eſſe infallibiles. tomo 13. 147. 1; & ſequen.
Libri Græci, & Hebraici ſacri per noſtram editionem corrigendi ſunt, tomo 13. 148. 1.
Libri Sacræ Scripturæ quinam antiquitus non erant canonici? to.7. 668. 2.

*Libri Ezechielis.*

Liber Ezechielis deuorandus traditus tres ſtatus hominum ſignificat. to.8. 78. 2.



Digitized by Google

*Libri Hæreticorum*,

Libri falſi Apoſtolorum nomine inſcripto circumferuntur. to.1. 360. 2.

Libri Photij Conſtantinopolim miraculoſè combuſti. to.1. 363. 2.

Libri Hæreticorum examinati, damnati, exuſti, & Romani Pontificis cenſuræ ſubiecti. to.1. 364. 1; & ſeq; & 365. 1.

Libri hæreticorum à Concilio Tridentinò damnati, & prohibiti. to.1, 370. 2.

*Liberatus*.

Liberati Archidiaconi Carthaginenſis Breuiarium de confirmatione Epiſcoporum à Romano Pontifice. to.19. 596.2.

*Liberius Papa*.

Liberius Papa non conſenſit in hæreſim Arij; ſed tantùm malè informatus conſenſit in exauthorationem D.Athanaſij factam ab Arianis. to.12. 81. 1.

Liberius Papa nihil addi, vel minui Epiſcopatui Romano paſſus eſt. to.6. 59. 1.

Liberij Epiſtola. to.6. 660. 2.

Liberius in exilium pulſus à Conſtantio. tom.6. 647. 2.

Liberij Papæ cauſa excutitur. to.6. 897.4.

Liberij errores. to.11. 495. 7; & ſeq.

Liberij Papæ fides oſtenditur. tomo 8. 154. 2.

Liberius Papa accuſatus Arianiſmi à Magdeburgenſibus. to.8. 440. 2.

Liberius Papa tyrannicè, & violenter ab Imperatore Ariano fuit depoſitus. tomo 8. 917.1.

Eius depoſitio. to.14. 441, 2.

Liberij Papæ defenſio ab hæreſis calumnia. tom.7. 681. 1; & 723. 2; & tom.10. 465. 2.

Liberius Papa ob tædium exilij an ſubſcripſerit Arianorum profeſſioni fidei? tom. 15. 121. 238; & to.17. 382.2; & ſeq; & to.18. 42.1; & 53.1; & to.20.86.1; & to.4.809.48; & ſeq; & to.9. 724. 2.

In hæreſim non incidit, quia formula profeſſionis fidei Arianorum erat apparens potiùs catholica, quàm hæretica; & ideo æquiuoca. to.15.121.245.

Liberius Papa an Arianis conſenſerit? to.18. 86. 2; & 91. 1.

Liberij Papæ reprehenſio. tomo 18. 640. 2.

Liberius Papa Conſtantinum Imperatorem repreſſit. tom.10. 19. 1.

Liberius Papa, an communicauerit cum Arianis, & ratam habuerit ſententiam damnationis in D.Athanaſium. tom. 5. 128. 32.

Liberium Papam conatus fuit trahere in ſuam ſententiam hæreticam Valens Imperator, & recuſantem plurimùm eum vexauit. tom.16.56. 2.

Liberius Papa, quomodò ſe hæreſi ſubſcripſerit? tom.20. 27. 2.

Liberius Papa & Iulius Athanaſium confirmarunt ab Arianis perſecutum? to. 13. 205.1.

Liberius Papa. in exilium pulſus propter Catholicæ fidei conſtantiam. tomo 1. 10.

Liberius Papa *Omouſion*, idèſt conſubſtantialitatem Filij admiſit contra Arianos. tomo 1. 94. 2.

Liberius Papa Concilium Ariminenſe damnauit. tom.1. 98. 2; & to.3. 957. 1; & ſequen.

Alexandrinam Synodum partim probauit; partim improbauit. to.1. 99. 1.

Liberius Papa Euſtachium, & alios Macedonianos iudicauit. tom.1. 292. 2.

Eius conſtantia contra Arianos in fidei confeſſione. tom.1. 340. 1.

Pertractus fuit ad Imperatorem, quo cùm perueniſſet, magna quoque, & ibi libertate dicendi vſus fuit. tomo 1. 340. 2.

Quomodò ſe contra Macedonianos hæreticos geſſerit? to. 1. 341. 1.

Nunquam hæreſi, ſed tantùm damnatione Athanaſij fuit maculatus. tomo 1. 341. 2.

Anathema omnibus dixit, qui Filium Patri in ſubſtantia, alijſque rebus diſſimilem blaſphemarent. tomo 1. 341. 1.

Liberius Papa dona à Conſtantio Imperatore Diuo Petro conſecrata reiecit. to. 1. 355.2.

Liberium Papam non fuiſſe Arianum comprobatur. tom. 2. ex Alano. 16. 1; & ſequen.

Et in hæreſim non incidiſſe plurimi Sanctorum Patrum id aſſeruerunt. tom.2. ex Alano. 18. 1.

Mendaciſſimè crimen hæreſis ei impingitur. to.2. ex Pighio. 86. 2.

Liberius, & Fælix Papæ fuerunt legitimi; ſed non eodem tempore. tom. 3. 863. 2.

Eorum hiſtoria. tom.3. 863. 2.

Liberius Papa inìquè, & incaſſum ſubmotus. tom.4. 778. 39.

Liberius Papa quamuis tædio exilij victus, & metu Tyranni coactus polluerit ſe hæreticorum communione, per hoc tamen dici non poteſt hæreticus. to. 4. 505. 55; & 635. 2; & ſequen.

Eius conſtantia aduersùs Conſtantium Imperatorem Arianum. to.4. 670. 2.

Nicænam fidem contra Conciliabulum Ariminenſe ab errore reſipiſcens ſtrenuè propugnauit. tom.9. 725. 1.

Liberij Papæ Epiſtola ad Anaſtaſium, & alios Ægyptiorum Epiſcopos. to.3. 691. 2.

Alia ad Orientales Epiſcopos mendum ſubijt. tom.17. 255. 1.

*Libertas Eccleſiaſtica*.

Libertas Eccleſiaſtica quæ ſit? tomo 3. 846. 1.

Libertas Eccleſiaſtica violari poteſt dupliciter. tom. 5. 369. 282.

Libertatem Eccleſiaſticam violantes incidunt in excommunicationem Bullæ Cœnæ Domini. to.5. 369. 281; & ſeq.

Libertas Eccleſiaſtica quomodò exemplo Chriſti Domini ſit defendenda, & aſſerenda. tom.1. 538. 1.

*Libertas hominis*.

Libertas hominis quanta ſit? tom.12. 370.1. & ſequen.

Libertas eſt neceſſaria ad validitatem alienationis rei Eccleſiaſticæ; item ad manumiſſionis; item ad confeſſionis; item ad donationis iuriſdictionis. to.9. 116. 129.

*Liberum.*
Liberum aliquid eſſe quot modis dicatur? to. 9. 337. 188.
*Licentia.*
Licentia ſine iuſta cauſa denegata perinde habetur, ac ſi eſſet conceſſa. tomo 9. 37. 176.
*Licitum.*
Licitum de ſe aliquando, ſi deducatur ad pactum, fit illicitum. to. 9. 353. 288.
*Ligare, & ſoluere.*
Ligare, & ſoluere quid ſignificet? tomo 3. 804. 1.
Ligare, & ſoluere in Cœlis quid ſit? tom. 4. 751. 55.
Ligandi, & ſoluendi poteſtas quomodò collata Epiſcopis, & Sacerdotibus? to. 13. 590. 1.
Ligandi, & ſoluendi facultatem dare idem eſt, ac poteſtatem, & iuriſdictionem tradere. to. 16. 16. 2.
*Limina Apoſtolorum.*
Limina Apoſtolorum ab Epiſcopis, Archiepiſcopis, & Primatibus viſitanda ex conſtitutione Sixti V. to. 1. 437. 2; & ſeq.
Limina Apoſtolorum, ibi ſunt, vbi eſt Papa. to. 9. 394. 18.
*Lindanus.*
Lindani opinio an Papatus de iure Diuino ſit Romæ? to. 3. 67. 1.
*Linguarum vnitas.*
Linguarum vnitas per ſuperbiam Babylone ſciſſa; Hieroſolymis per Spiritum Sanctum fuit in Apoſtolis reſtituta. to. 16. 353. 2.
*Linteum.*
Linteum oſtenſum Petro Act. 10. fuit figura totius Eccleſiæ D. Petro tamquam capiti ſubordinatæ. to. 4. 30. 1.
Linteum oſtenſum Petro quid ſignificet? to. 13. 300. 1.
Occidere, & manducare in hac viſione quid ſignificet? to. 4. 300. 2.
*Linus Papa.*
Linus Petri coadiutor, & ſucceſſor. to. 12. 598. 1.
Linus Papa an fuerit primus auctor pallij? to. 6. 280. 1.
Linus Papa defenditur à Centuriatorum iniuria. to. 8. 437. 1.
Linus coaditor D. Petri in Vrbe Roma; ſicut Cletus in Suburbijs in abſentia eiuſdem D. Petri. to. 7. 74. 1.
Scripſit hiſtoriam paſſionis D. Petri, & Pauli. to. 7. 74. 1; & ſeq.
Lini Papæ libellus de paſſione D. Pauli. to. 7. 81. 1; & ſeq.
Lini Papæ reprehenſio ab hæreticis facta. to. 18. 638. 1.
Linus Papa præcipiens mulieribus velari capita irridetur à Centuriatoribus. tomo 1. 338. 1.
Linus, & Cletus adiutores D. Petri. tom. 4. 181. 1; ſeq; & 576. 23; & 24.
Linus à D. Paulo conſecratus fuit Epiſcopus Romanus. to. 4. 619. 251; & 252.
Lino error ab hæreticis attributus. tom. 10. 464. 1.
*Lyranus.*
Lyranus conſiderauit mortem Diui Petri, & non locum, in quo mortuus eſt. tomo 3. 822. 2.
Lyrani depoſiti Apoſtolici interpretatio. to. 1. 175. 2.
*Litania.*
Litaniarum inſtitutio. to. 5. 475. 11.
Litanias canere nequit Archiepiſcopus pallio inductus. to. 14. 175. 1.
*Lis.*
Lite pendente non poteſt procedi ad vlteriora. to. 9. 301. 166.
Lite pendente quis non poteſt priuari vſu iuris ſui, ſiue illius exercitio, & fallit in aliquo caſu. to. 9. 301. 167.
*Litera.*
Literæ multorum Pontificum teſtantes primatum eorundem. to. 10. 50. 1; & ſeq.
Litera Marciani Imperatoris ad S. Leonem de cogendo Concilio Chalcedonenſi. to. 10. 17. 2.
Litera S. Leonis correcta à S. Petro ad Concilium Chalcedonenſe. to. 10. 19. 2.
Literæ Epiſcoporum Galliæ ad Innocentium X. circa Ianſenij controuerſias. to. 10. 30. 2.
Literæ Innocentij X. ad Regem, & Epiſcopos Galliæ. to. 10. 31. 1.
*Vid. Epiſtola.*
*Liturgia.*
Liturgia S. Marci Euangeliſtæ, & S. Iacobi Apoſtoli in comprobationem ritus de immiſcenda aqua in calice. to. 1. 227. 2.
Liturgia S. Baſilij. to. 1. 228. 1.
*Locus.*
Locus dexteræ manus an ſit dignior loco ſiniſtræ? to. 12. 159. 1.
Locus ſedendi in Concilijs, & in Eccleſia. to. 12. 161. 1.
Locus tutus ad comparendum quis dicatur? to. 6. 17. 49.
Locus auctoritatis negatiuæ nullius eſt roboris. to. 3. 810. 1.
Locus medius tutus eſt. to. 4. 58. 2.
Locus non tutus quis dicatur? tomo 9. 288. 102.
Locus iudicij debet eſſe tutus. tomo 9. 288. 101.
Locus medius aliquando eſt locus infimus. to. 9. 691. 35.
*Logomachia.*
Logomachia quid ſit? to. 1. 275. 2.
*Longinus.*
Longinus græco nomine dicitur lancea, ſeu haſta. to. 4. 12. 1.
*Longobardi.*
Longobardorum in Italiam inuaſio. tom. 11. 324. 1; & ſeq.
*Locutio.*
Loqui in perſona aliorum ſtat tripliciter? tomo. 9. 637. 2.
*Lotharius.*
Lotharij Francorum Regis diuortium cum Theuperga relatum ad Nicolaum I. to. 6. 611. 1.
Lotharius contra Patrem Ludouicum Pium inſurgit, & eo depoſito Imperator eligitur. to. 6. 755. 10.
Lotharius ab Imperio deponitur, & duo eius fratres in eius locum ſufficiuntur. tom. 6. 756. 11.
Lotharij aduentus ad Vrbem. to. 5. 51. 2; & ſeq.
Lotharij Ludouici Imperatoris filius in defen-

ſenſionem Eugenij Papæ Romam miſſus, to. 1. 11. 1.

Promulgauit conſtitutiones aliquas circa electionem Pontificum. to. 1. 11. 1; & ſeq.

Lotarius propriam vxorem repudiat, & defenditur à Conciliabulo Metis coacto, to. 1. 103. 2; & to. 16. 137. 2.

Lotharius cupiens vſurpare beneficiorum collationes à D. Bernardo compeſcitur, vnde à prætenſione deſiſtit, & ipſius exemplum ſequuntur plurimi Principes, to. 1. 420. 1.

Lotharius Gallorum Rex ob vxorem dimiſſam, & aliam ſuperinductam iudicio Sedis Apoſtolicæ ſubijcitur. to. 1. 519. 2.

Eius cauſa fusè narratur, to. 1. 519. 2.

Lotharij Regis infania, & repudium vxoris. to. 16. 137. 1.

Lotharij coniugium in Metenſi Concilio approbatum, in Romano damnatum ſub Nicolao Papa. to. 16. 138. 1.

*Lotharius Rex Longobardorum.*

Lothario Rege Longobardorum regnante in omnibus ferè Italiæ Vrbibus fuerunt duę Eccleſiæ, vna Catholica, alia Ariana. to. 20. 13. 1.

*S. Lucas.*

S. Lucas cap. 6. deſcribens miſſionem Diſcipulorum factam à Chriſto Domino an aſſerat tunc eis dediſſe poteſtatem iuriſdictionis? to. 9. 245. 71.

Item explicatur illud de poteſtate eijciendi dæmones, & ſanandi infirmos. to. 9. 583. 221.

Item illis verbis: *Quis me conſtituit iudicem* cap. 12. oſtenditur Chriſtum Dominum in hac vita non habuiſſe dominij exercitium rerum temporalium. to. 19. 678. 1.

Item Luc. 22. *Ego rogaui pro te, Petre, vt non deficiat fides tua*, quomodò explicetur? to. 9. 719. 11 & ſeq.

*Lucianus Epiſcopus.*

Lucianus Adrianopolitanus ab Eccleſia priuatus ſe Romæ defendit, & Eccleſiæ ſuæ à Papa reſtiturus. to. 2. ex Pighio. 106. 2.

*Lucifer Calaritanus.*

Lucifer Epiſcopus Calaritanus ex auctoritate Papæ conſecrauit Paulinum. to. 6. 655. 2.

Lucifer Epiſcopus Calaritanus quid dixerit de non parcendo deliquentibus in Deum? to. 2. ex Adolpho 34. 1.

Lucifer, & Euſebius Epiſcopi miſſi ad pacificandam Eccleſiam Cœſareæ, & Cappadociæ. to. 13. 198. 2.

Luciferi epiſtola ad Conſtantium magnam animi, & fidei conſtantiam oſtendens. to. 19. 418. 21 & ſeq.

*Lucifer.*

Lucifer quare dictus Belial? tom. 3. 229. 1.

Luciferi ſuperbia quanta, & qualis? tomo 3. 195. 1.

De quot, & de quibus ſuperbierit? tom. 3. 195. 2.

Lucifer ante ruinam erat caput Angelorum. to. 10. 157. 2.

*Luciferiani.*

Luciferianorum origo. to. 15. 443. 24.

*Lucius Papa.*

Lucius Romanus electus fuit anno Domini, 255. to. 3. 775 1.

Lucij Papæ verbis non eneruatur, ſed D. Petri primatus confirmatur contra Anonymum Anglum, to. 16. 15. 2; & ſeq.

Lucij Papæ epiſtola ad Epiſcopos Galliarum, & Hiſpaniarum appellationes de infallibilitate Eccleſiæ Romanæ, to. 3. 775. 1; & to. 18. 83. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Ducem Portugalliæ relata ab Innocentio IV; qua monetur Dux Ducatum Portugalliæ ſpectare ad Apoſtolicam Sedem; eumque, ac eius filios in Eccleſiam ſuſcepit. to. 10. 121. 2.

Lucius Papa diſpenſauit ſuper bigamiam cum Archiepiſcopo Panormitano. to. 5. 115. 15.

*Lucius III. Papa.*

Lucius III. Papa recuſantes Eccleſiæ opem ferre honoribus expoliari iuſſit. to. 2. ex Adolpho. 30. 2.

*Lucius Rex.*

Lucius Britanniæ Rex conuerſus fuit ad fidem, & baptizatus à Fugatio, & Damiano miſſis à Papa Eleutherio duodecimo à Petro Pontifice. to. 17. 448. 2.

*Lucius Adrianopolitanus.*

Lucius Adrianopolitanus ab Arianis damnatus an ad Sedem Apoſtolicam appellauerit? to. 7. 295. 2.

*Ludouicus I. Imperator.*

Ludouicus I. Imperator Eccleſiaſticæ immunitatis zelator. to. 1. 557. 1.

Ludouicus Imperator mortuo Patre Romanis libertatem reſtituit, & ius eligendi ſummum Pontificem conceſſit. to. 2. ex Pighio. 178. 2; & ſeq.

Ludouicus Imperator de genere Caroli vltimus à Longobardis excęcatur. to. 3. 68. 1.

Ludouicus Imperator Caroli Magni filius, & Romanorum Imperator confirmauit Paſchali Papæ, & ſucceſſoribus omnia iura circa Romanam Ciuitatem cum Ducatu ſuo, & Suburbanis, & territorijs eius montanis, & maritimis, & eius Ciuitatibus, Caſtellis, & oppidis, & Villis in Tuſciæ partibus. to. 9. 681. 1.

Ludouicus Imperator Caroli Magni filius renunciauit conceſſioni eligendi Summum Pontificem. to. 10. 167. 1.

*Ludouicus II. Imperator.*

Ludouici II. Oratores cur in electione Adriani II. vocati non fuerint, licèt præſentes? to. 2. ex Pighio. 179. 1.

*Ludouicus IV. Imperator.*

Ludouici IV. Imperatoris degradatio per Ioannem XXII. to. 6. 492. 2.

Ludouici IV. edictum circa propoſitiones Conuentus Pariſienſis. to. 11. 307. 1.

Ludouici IV. hiſtoria. to. 11. 346. 1.

Ludouicus IV. à duobus Pontificibus excommunicatus à Clemente VI. deponitur. to. 2. ex Adolpho. 120. 1.

Ludouicus IV. Imperator ſuam auctoritatem tanquam ab Eccleſiaſtica independentem defendit, to. 2. ex Pighio. 196. 1; & ſeq.

Ludouicus IV. Bauarus ab Alexandro III. Papa Imperio eiectus. to. 9. 671. 1.

Ludouicus IV. Imperator fuit anathemate percuſſus. to. 10. 422. 2.

Abſolutionem petijt. to. 10. 224. 2.

Ludouicus IV. Imperator non obtinuit confirmationem petitam à Pontifice. tom. 5. 97. 2.

Ludouicus IV. Imperator Imperium ſine Romani Pontificis conſenſu ſibi approprians à Ioanne XXII. anno 1319; à Benedicto II. anno 1332; & à Clemente VI. anno 1343. fuit excommunicatus. tomo 9. 691. 2; & 815. 2.
Ludouicus IV. Imperator fuit ſchiſmaticus. to.3. 223. 1.
Legem fecit, ne liceret Sedem Pontificiam aliò transferre. to.4. 393. 10.

*Ludouicus Pius Imperator.*

Ludouicus Pius Imperator miſit Romam iudicandum à Papa Fortunatum Gradenſem Archiepiſcopum licèt læſæ maieſtatis reum. to.6. 116. 1.
Romanas appellationes affirmat. to.6.177.1.
Ludouici Pij Imperatoris depoſitio. tomo 6. 755. 10.
Ludouicus Pius Imperator Caroli Magni filius donationes prædeceſſorum ſuorum Eccleſiæ Romanæ factas in Conuentu Aquiſgranenſi confirmauit. to.4. 335. 1.
Ludouicus Pius Imperator ob ſuam erga Romanam Eccleſiam deuotionem à Deo multos fauores recepit. to.10. 111. 2.

*Ludouicus Occidentis Imperator.*

Ludouicus Imperator Occidentis à Michaele Balbo Imperatore pro ſententia circa imagines rogatus Pontificem conſuluit. to. 1. 214. 1.

*Ludouicus III. Rex.*

Ludouicus III. Rex Galliæ primus principum cogitare cepit de inueſtituris Eccleſiarum. to.16. 133. 2.

*Ludouicus Rex Germaniæ.*

Ludouici Germaniæ Regis, & Caroli Calui Regis Galliarum fratrum diſſenſio ad Nicolaum Papam deducta. to.6. 756. 12.

*Ludouicus Arelatenſis.*

Ludouicus Arelatenſis Cardinalis vitæ genere, doctrinæ ſplendore, & ſanctitate illuſtriſſimus promouit Gallos ad amplectendum Baſileenſe Concilium. to.3. 421. 1.
An ſanctus fuerit, & miraculis clarus? to. 3. 421. 1.

*Ludouicus Craſſus.*

Ludouici Craſſi controuerſia de inauguratione Summi Pontificis cognita, & deciſa. to. 1. 522. 2.

*Lugdunenſe Concilium.*

Lugdunenſe Concilium de celebratione Paſchæ. to.15. 382. 1.
Fuit celebratum ab Irenæo Lugdunenſi Epiſcopo. to.1. 78. 1.

*Lugdunenſe Concilium generale I.*

Lugdunenſe Concilium generale I. ſub Innocentio IV. priuauit Fridericum II. Imperatorem. to. 9. 779. 2; & to.6. 758. 17; & to.4. 112. 1; & to.11. 345. 1.
Condidit decretum de depoſitione Principum etiam ſæcularium. to.2. ex Adolpho. 55.2.
Docuit Papam eſſe Eccleſiæ vniuerſalis Rectorem, & caput. to. 1. ex Tannero. 49. 2.

*Lugdunenſe Concilium II.*

Lugdunenſe Concilium generale II. celebratum ſub Gregorio X; & Rodulpho Imperatore fuit coactum contra errores Græcorum, & pro recuperanda Terra Sancta. to.9. 779. 2.
Quo anno celebratum fuerit? to. 2. ex Adolpho. 125. 2.

*Luitprandus Cremenſis.*

Luitprandus Cremenſis quid ſcripſerit Phocę Nicephoro Imperatori de pallio D. Petri, & de eius epiſtola? to.6. 276. 2.

*Luitprandus Rex.*

Luitprandus Rex donationem Alpium Cotiarum Gregorij II. tempore confirmat. to.4. 216. 1.

*Lumen naturale, & Diuinum.*

Lumen naturale quid ſit? to.11. 523. 6.
Lumen Diuinum certius eſt lumine rationis. to.18. 302. 1; & ſeq.

*Luna.*

Luna eſt figura dignitatis temporalis; Sol poteſtatis Epiſcopalis; & ſtellæ auctoritatis doctoralis, & ſacerdotalis curam habentis animarum. to.4. 104. 2.
Luna varietatis initium, & figura. to.4. 105.2.
Luna habet humiditatis dominium. tomo 4. 105. 2.
Antiqui eam appellauerunt Reginam Cœli. to.4. 105. 2.
Luna deficiente omnia elementa patiuntur. to.4. 105. 2.
Luna ſerenitatis præſagium. to.4. 106. 1.
Lunæ quatuor paſſiones, ſcilicet luminis defectio, itineris conſueti ordinatio, maculę infuſio, ſanguinis infectio. tom 4. 102. 2; & 108. 1; & ſeq.

*Lupicinus Epiſcopus.*

Lupicinus Epiſcopus appellauit ad S.Leonem. to.6. 328. 2.
Lupicini cauſa commiſſa fuit Synodo Africæ à S. Leone epiſtola 85. to.4. 206. 1.

*Lutherus.*

Lutheri vita. to.4. 249. 1; & ſeq.
Lutheri mores. to. 11. 3. 1.
Lutheri peruerſionis cauſa. to. 6. 734. 3.
Lutheri hæreſis. to. 6. 878. 8.
Lutherus vult primatum Eccleſiæ manaſſe à Conſtantino IV. to.12. 594. 2.
Aſſeruit Eccleſiam Romanam non eſſe iure Diuino caput omnium Eccleſiarum. to. 6. 437. 2.
Lutherus à Caluiniſtis, & à Zuinglianis excommunicatus. to.11. 16. 2.
Lutherus negauit Petrum fuiſſe Romæ. to.11. 273. 2.
Dixit Epiſcopos, & præsbiteros eſſe poteſtate pares. to.11. 239. 1; & ſeq; & to.2. ex Alano. 36. 2.
Lutherus negauit Papam eſſe iudicem controuerſiarum fidei. to.8. 374. 1.
Damnauit feſtiuitatem Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis. to.8. 672. 1.
Dixit miracula, quæ in Eccleſia patrantur, eſſe illuſiones, præſtigia, fictiones, & mendacia Papiſtarum. to.8. 625. 1; & ſeq.
Negauit Eccleſiam Romanam eſſe vniuerſalem. to.8. 738. 1.
Lutherus voluit Imperatori, non Papæ conceſſum eſſe conuocare Concilia. tomo 8. 785.
Voluit Epiſcopos in Concilijs non habere ſuffragium deciſiuum. to.8. 869. 2.
Lutheri ſententia circa ſimulationem D. Petri. to.8. 5. 1.
Lutherus negauit Eccleſiæ primatum fuiſſe D. Petro conceſſum. to.14. 49. 1.
Item quòd Eccleſia accepit claues. tomo 14. 49. 1.

Item dixit verba Chriſti Domini dicta D. Petro dicta fuiſſe toti Eccleſiæ, etiam laicis, to.14. 52. 2.
Reſuſcitauit antiquum errorem Donatiſtarum priùs reſuſcitatum à Waldenſibus, Wicleff, & Ioanne Huſſ. to.14. 54. 1.
Lutheri obiectiones contra D. Petri primatum. to. 14. 56. 1; & 60. 2; & 63. 1.
Item contra canones Anacleti. to. 14. 72. 1; & ſeq.
Item contra canones Leonis I; & Leonis IV. to.14. 78. 2; & ſeq.
Item contra canonem Nicolai. to. 14. 81. 1; & ſeq.
Item contra canones omnes. to.14. 87, 2.
Lutherus voluit Eccleſiæ primatum eſſe in Eccleſia Hieroſolymitana. to.14. 210. 2.
Eius inconſtantia in doctrina. to.14. 288. 1; & ſeq; & to.4. 247. 2; & ſeq.
Negauit Papæ titulum Summi Pontificis, & vniuerſalis; & primatum Eccleſiæ ait accepiſſe à Concilio Chalcedonenſi. to.14.326. 1; & ſeq; & 329. 1.
Lutheri inconſtantia circa numerum ſacramentorum. to.14.348. 2.
Lutherus voluit nec Papam, nec Epiſcopum, nec Concilia poſſe quidquam in hominem ſtatuere. to.14. 348. 2.
Eiuſdem conditiones. to.14. 349. 1; & ſeq.
Lutherus dixit Epiſcopos, & presbiteros non differre. to.14. 405. 1.
Putauit Eccleſiam Hieroſolymitanam eſſe matrem omnium Eccleſiarum. to.14. 450. 1.
Dixit ante annos quatuorcentum non fuiſſe ſub D. Petro. to.14. 448. 1; & ſeq.
Eius errores circa D. Petri ſucceſſores. to.14. 556. 1; & ſeq.
Lutheri hæreſis initium. to.7. 813. 1.
Lutherus iactabat ſe euerſurum fidem, ſi per duos annos tantùm ſuos errores prædicaſſet. to.15. 275. 2.
Lutherus induxit Diabolum ſecum loquentem de miſſæ ſacrificio. to.15. 346. 2.
Lutherus negauit Eccleſiæ traditiones. to.19. 55. 2; & to.10. 210. 1.
Negauit ſacramentum ordinis. to. 19. 59. 2.
Voluit Papam ſubijci ad Concilium. to. 19. 288. 1.
Item poſſe Papam errare. to.19. 289. 1.
Item decreta Romanorum Pontificum eſſe frigidiſſima, & à 400. annis nota. to. 19. 289. 2.
Negauit Eccleſiam Romanam eſſe Eccleſiam catholicam. to.19. 290. 2.
Aſſeruit Deum impoſſibilia iubere. tom. 19. 290. 2.
Item poteſtatem D. Petri datam fuiſſe omnibus ſacerdotibus. to.19. 291. 1.
Item Papam non poſſe per indulgentias remittere pœnas peccatorum. to.19. 291. 2.
Negauit Purgatorium. to. 19. 300. 2; & ſeq; & to.13. 214. 1.
Item Papam poſſe tantùm declarare peccata eſſe à Deo remiſſa, non autem illa remittere. to.19. 315. 2.
Irriſit decretum Leonis IV. to.19. 354. 2.
Impugnauit decretum Anacleti. to. 19. 356. 1; & 358. 2.
Item decretum Nicolai Papæ. to.19. 357. 1.
Item decretum Paſchalis. to.19. 360. 1.
Item ſacerdotes non poſſe peccata retinere, vel ſoluere. to.19. 382. 1.
Diuiſit varijs ſectis totam Germaniam. tomo 19. 417. 2.
Excommunicatus fuit à Leone X. to.19. 417. 2.
Docuit omnes Chriſtianos in baptiſmo fieri ſacerdotes. to.20. 576. 1; & ſeq.
Narrat ſe doctrinam ſuam didiciſſe à diabolo. to.5. 8. 1.
Confeſſus eſt primatum Eccleſiæ Romanæ. to.5. 22. 2.
Dixit Pontifici Romano tributum fuiſſe primatum. to.5. 50. 1.
Eius epiſtola monitoria ad omnes Chriſtianos. to.5. 98. 1.
Eius blaſphemiæ in Papam, & inſtantiæ contra indulgentias. to.9. 697. 1.
Eius verba, quibus negat infallibilitatem in Papa. to.9. 718. 1.
Lutheri ratio circa impoſſibilitatem obſeruandi votum caſtitatis. to.9. 754. 1.
Lutheri celeberrima ſententia de primatu Romani Pontificis ante lapſum. to. 16. 7. 1.
Eiuſdem poſt lapſum contradictio. tomo 16. 7. 1.
Lutheri, & Caluini argumenta de primatu D. Petri diluuntur. to.13. 16. 1.
Lutheri, Caluini, & Sectariorum argumenta contra primatum D. Petri proponuntur, & diluuntur. to.13. 120. 1.
Lutherus vocat indulgentias meras impoſturas ad nihil valentes, niſi ad perdendam hominum pecuniam, ac Dei fidem. to.13. 213. 2.
Lutherus quare damnabat Boemorum ſchiſma? to.13. 214. 2.
Lutherus excommunicatus in blaſphemias prorupit. to.13. 214. 2.
Triplici vinculo fuit adſtrictus. to. 13. 215. 2.
Lutherus dixit bona Pontificum diſſipanda eſſe. to. 13. 278. 1.
Fatetur ſe à eſſe Sathana victum agendo de Sacrificio miſſæ. to.10. 58. 2.
Familiariter egit cum Dæmone, & fuit victus. to.10. 58. 2.
Conceptus fuit ex incubo. to.10. 59. 1.
Spreuit vota caſtitatis, & paupertatis matrimonio nefando. to.10. 59. 2.
Sacram Scripturam corrupit, violauit, & vertit. to.10. 60. 1.
In Beatam Virginem, ac Sanctos debachabatur. to.10. 60. 1.
Concilium Nicænum reprobauit, & ſibi cogendi Concilium facultatem arrogauit. to.10.60. 2.
SS. Patrum dicta reprobauit. to.10. 60. 2.
Duxit monialem. to.10. 61. 1; & ſeq.
Accomodauit ſua dogmata voluptatibus, ac ſenſibus. to.10. 62. 1.
Dixit ſolos prædeſtinatos eſſe membra Eccleſiæ. to.10. 156. 2.
Lutherus, & Caluinus negarunt auctoritatem Pontificis Romani. to. 10. 304. 2.
Eius ſomnia circa auctoritatem Diuinarum Scripturarum. to.1. 232. 2.
Iudiciũ de Angelis, & Eccleſia ſibi arrogauit, & antiquitatũ fuit aſpernatus. to.1. 239. 2.
Quid de Caluiniſtis ſenſerit? to.1. 242. 1.
Lutherus Iacobi epiſtolas reiicit. to. 1. 268. 1; & to.4. 247. 2; & ſeq.

Con-

Digitized by Google

Confeſſus fuit Chriſti Domini in ſacramento præſentiam. to.1. 269. 1.
Quàm malè ſenſerit de Concilijs? tomo 1. 270. 2.
Lutheri errores in diplomate Caroli V. recenſiti,& interrogatus in Concilio de libris ſuis, quid reſponderit? tom. 1. 366. 2; & 367. 2.
Lutheri facta in diplomate Caroli V. contenta. to.1. 367; & 370. 1; & ſeq.
Lutherus fuit auctor nouæ hæreſis. tomo 1. 365. 2.
Lutherus quàm malè ſenſerit de verbis Chriſti Domini D. Petro dictis: *Tu es Petrus*, &c. to.1. ex Ecchellenſi. 40. 1; & ſeq.
Lutherus aſſerens Scripturam eſſe regulam fidei conuincitur. tomo 1. ex Ecchellenſi. 42. 1.
Lutherus diſtinguens duplicem Antichriſti aduentum, vnum cum gladio ſpirituali, alterum temporali vtrumque in Pontificibus Romanis verificatum dixit. tom.1. ex Tannero. 27. 179.
Lutheri doctrina de non pugnando contra Turcas. to.2. ex Adolpho. 3. 1; & 76. 1.
Lutherus totum ius canonicum flamis adiudicauit. to.2. ex Adolpho. 39. 1.
Lutheri, & aliorum hæreticorum errores circa poteſtatem Pontificis. to. 3. 4. 1.
Lutheri error circa Euchariſtiam. to. 3. 269. 2.
Lutherus poſt apoſtaſiam totus deditus ventri, & facetijs artis diſputandi oblitus fuit. to.3. 874. 1.
Lutherus damnauit Zuinglium. to.4. 681. 72.
Lutherus ſecum pugnat. to.4. 682. 78.
Lutheri hæreſis multa damna, & mala Eccleſiæ attulit. to.4. 241. 1.
Lutheri tempus opportunum ad ſuſcitandam in Eccleſia ſeditionem. to.4. 241. 2.
Lutheri ſecta ex varijs hæreticorum erroribus congeſta. to.4. 244; & ſeq.
Lutherus negauit Sacerdotium, Matrimonium, Confirmationem, Sacram Vnctionem, & alij eius errores. tom. 4. 245. 2; & 246. 1; & ſeq.
Lutheri ſectatorum diuiſio in Lutheranos, & Zuinglianos. to.4. 246. 2.
Ab Euchariſtia incepit; illi enim poſt prolationem verborum ſimul cum pane ponunt corpus Chriſti Domini; iſti verò tollunt. to.4. 247. 1.
Lutherus quibus ex cauſis tam facilè tot ſeduxerit? to.4. 250. 2; & ſeq.
Eius ſcripta damnantur, & libri iubentur comburi. to.1. 321. 1.
Recenſentur peruerſi aliquot Lutheri errores. to.1. 321. 1; & ſeq.
*Vid. Martinus Lutherus.*

*Lutherani.*

Lutherani quid de Caluiniſtis dicant? to. 10. 28. 2; & to.1. 242. 1.
Lutheranorum ſophiſma circa fidei aſſenſum. to.10. 153. 2.
Lutherani dixerunt Eccleſiam regi ſpiritu priuato. to.10. 158. 2.
Lutherani negant D. Petrum fuiſſe Romæ. to.10. 163. 1.
Lutherani negant Papam habere vim coactiuam condendi leges obligantes ſub peccato mortali. to.10. 190. 1.
Lutherani negant de fidei myſterijs poſſe controuerſias moueri. tomo 12. 194. 1.
Lutherani negarunt appellationem ad Papam. to.12. 591. 2.
Lutheranorum, & Caluiniſtarum diſſenſio circa doctrinam SS. PP. to.11. 3. 1.
Lutherani aſſerunt cum Caluiniſtis primatum Eccleſię fuiſſe à Phoca conceſſum Romano Pontifici. to.11. 19. 2.
Lutheranorum, & ſacramentariorum controuerſia de veritate corporis, & ſanguinis Chriſti Domini. to.1. 243. 1.
Lutherani dixerunt Eccleſiam tot ſæculis latuiſſe. to.1. 573. 2.
Lutheranorum multi errores turpiſſimi. to.4. 680. 64.
Lutheranorum ſecta falſa ex diſcordijs probatur. to.4. 241; & ſeq; & 250. 2.
Lutherani Pelagianis contrarijs circa iuſtificationem. to.4. 248; & ſeq.
Lutheranorum hæreſis vnitatem religionis chriſtianæ tollere conata eſt. to. 4. 613. 2; & ſeq.
Lutheranorum arrogantia, & peruerſitas in deprauandis ſacris Scripturis. tom.4. 654. 1.
Eorum errores, & alia circa eorum petulantia. to.4. 654. 2; & ſeq.
Lutheranæ hæreſis in Germania facilis diſſeminatio fuit; primò propter ſimplicitatem Germanorum; ſecundò propter odium illorum in Pontificem, & Eccleſiaſticos; tertiò quia iracundię ſubiecti minus rationis habent; quartò propter ſacerdotum auaritiam. to.4. 655; & 656. 1.

*Lybia.*

Lybia aliquando accipitur pro Africa. to. 6. 225. 1.

# M

MACARIVS ANCYRANVS.

Macarius Ancyræ Metropolita negauit infallibilitatem Romani Pontificis. to.6. 640. 1.
Scripſit librum aduersùs Barlaamum monachum. to.6. 640. 1.

*Macarius Hieroſolymitanus.*

Macarius Epiſcopus Hieroſolymitanus vnam tantùm voluntatem in Chriſto Domino admiſit. to.4. 567. 202.
Nouam hæreſim in Eccleſiam inuexit. to.4. 568. 202.
Fuit damnatus in VI. Synodo generali, & ſacerdotio fuit expoliatus. to.4. 568. 202.
Fuit Hieroſolymitanus Epiſcopus, non Conſtantinopolitanus. to.3. 556. 1.

*Macedonia.*

Macedoniæ Synodus quomodò conqueſta fuerit in cauſa Bubalij, & Tauriani cum Romano Pontifice? to.6. 201. 1.

*Macedonius Hæreſiarcha.*

Macedonius Hæreſiarcha negauit Spiritus ſancti Diuinitatem; & damnatus fuit in Concilio Conſtantinopolitano Primo anno 381. ſub Damaſo. to. 1. ex Tannero. 21. 135.
Eius hæreſis damnata fuit etiam in Nicæna Synodo. to. 6. 621. 1.

Ten-

Tentauit oppugnare Apoſtolicam D. Petri Cathedram. to. 10. 11. 2.
Fuit Sedi Conſtantinopolitanæ intruſus. to. 1. 144. 2.

*Macedoniani.*

Macedoniani à Macedonio inſtructi homouſion reſpuebant. to. 1. 144. 2.
Docuerunt Filium eſſe ſimilem Patri in ſubſtantia. to. 1. 144. 2.
Item Spiritum ſanctum nihil ad Patris, & Filij Diuinitatem pertinere. to. 1. 144. 2; & to. 16. 473. 1.
A S. Damaſo fuerunt damnati. to. 8. 516. 2.
Item fuerunt iudicati à S. Liberio Pontifice. to. 1. 292. 2.

*Macedonius Episcopus Conſtantinopolitanus.*

Macedonius alter Epiſcopus Conſtantinopolitanus rogatus ab Anaſtaſio hæretico Euthychiano, vt Synodum Chalcedonenſem damnaret, reſpondit ſe nihil factutum ſine Synodo vniuerſali, cui magnæ Romæ Epiſcopus præſideret. to. 1. 148. 2.

*Macedonius Magiſter officiorum.*

Macedonius Magiſter officiorum Imperatoris Gratiani à Priſcillianiſtis corruptus muneribus obtinuit reſcriptum ab eodem Gratiano; vt ijdem Priſcillianiſtæ Eccleſias in Hiſpanijs reciperent, & retinerent. to. 1. 545. 2.
Derelictus ab exercitu miſerè occiſus occubuit manifeſta vltione à Deo punitus. to. 1. 545. 2.

*Machabæi.*

Machabæi fuerunt ſimul Sacerdotes, & Duces. to. 6. 43. 1.
Pluſquam centum annis habuerunt Sacerdotium & Principatum. to. 9. 683. 1.
Illorum libri à Luthero fuerunt reprobati. to. 3. 318. 1.

*Macrobius.*

Macrobius Romanus fuit Donatiſtarum Epiſcopus. to. 6. 242. 1.
Priùs fuit Præsbiter Catholicus, & ſcripſit librum ad Virgines, & confeſſores valde vtilem. to. 6. 242. 1.
Vixit ſub Conſtante Conſtantini filio, & fuit medius inter Lucianum, & Encolpium; ideo non vixit vſque ad Siricij Pontificis tempora. to. 6. 242. 2.
Nec Macrobius, nec alij Romani Donatiſtarum Epiſcopi, quos montenſes vocabant, vnquam ſederunt in Cathedra Diui Petri, nec illam vnquam videre permiſſi ſunt. to. 6. 242. 2.
Nunquam permiſſus fuit, ſicut nec alij Donatiſtæ, memorijs SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli communicare, nec ad illas offerre, aut ingredi. to. 6. 242. 2.

*S. Magdalena.*

S. Mariꝫ Magdalenꝫ inſtrumenta, quibus perditionem, & damnationem ſibi comparauerat, ad ſuam ſalutem conuertit. to. 8. 94. 1.
Illius mirabilis conuerſionis ad Deum deſcriptio. to. 8. 94. 1; & ſeq.

*Magdeburgenſes.*

Magdeburgenſium ſententia de peccato originali. to. 1. 274. 2.
Eorumdem error de paruulorum baptiſmo. to. 1. 275. 1.
Scriptum Bonifacij VIII. de peccato originali corruperunt. to. 1. 344. 1.
Romanum Pontificem eſſe Antichriſtum docuerunt. to. 1. ex Tanneto. 27. 158.
Primi omnium euulgarunt diualem conſtitutionem editam ab Honorio contra Pelagium, & Cœleſtium. to. 6. 356. 2.
Magdeburgenſium ſententia de imperij tranſlatione. to. 2. ex Adolpho. 114. 1; & ſequen.
Eorum hiſtoria quare *aurea* appelletur? to. 2. ex Alano. 3. 2.
Quot impietates, mendacia, & falſitates contineat? to. 2. ex Alano. 3. 2; & ſeq.
Ab eorum calumnijs hiſtoria S. Gregorij Neocæſarienſis defenditur. to. 2. ex Alano. 4. 2; & ſeq.
Eorum ſupina ignorantia in vita eiuſdem S. Gregorij. to. 2. ex Alano. 5. 2.
Illorum malignitas, & odium in ſanctos. to. 2. ex Alano. 5. 2.
Eorum columnia Theodoreto illata pro hyſtoria Marcelli Apameenſis. to. 2. ex Alano. 6. 1.
Illorum fraudulentia in diſſimulanda hiſtoria S. Epiphanij de Ioſepho confeſſore. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Irriſerunt Eccleſiꝫ ritum eijciendi Dæmones, & ſanandi morbos virtute aquæ benedictꝫ. to. 2. ex Alano. 6. 1; & ſeq.
Item exploſerunt ritum conſecrandi, & conficiendi euchariſtiam in panem azymo, non fermentato. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Docuerunt non poſſe ad clerum aſſumi, qui defuncta vxore matrimonium repetijt. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Eorum argumenta contra poteſtatem Romani Pontificis. to. 2. ex Alano. 7. 1; & ſequen.
Nicænos canones turpiter deprauarunt. to. 2. ex Alano. 7. 1.
Dixerunt Papam non præſediſſe primis octo Concilijs. to. 2. ex Alano. 8. 2.
Item Papæ legatos ſolùm per fraudem irrepſiſſe Concilio Chalcedonenſi. to. 2. ex Alano. 8. 2.
Ius indicendi concilia tribuerunt Imperatori. to. 2. ex Alano. 8. 2.
Negarunt Petrum Romæ fuiſſe, vel Romanum Epiſcopum fuiſſe. to. 2. ex Alano. 9. 1.
Illorum Sophiſmata euertuntur. tomo 2. ex Alano. 9. 1; & ſeq.
Conqueſti fuerunt de Petro Crabbo canonum Collectore, cui plures, & meras calumnias ſtruere auſi fuerunt. to. 2. ex Alano. 12. 1.
Eorum ſententia de cauſis Eccleſiaſticis per Epiſcopos iudicandis. to. 2. ex Alano. 11. 2.
Dixerunt ſummam rerum agendarum in Concilijs auctoritatem ad Imperatores remiſſam, & reiectam fuiſſe. to. 2. ex Alano. 11. 2.
Æqualem poteſtatem cum alijs Sacerdotibus Romano Pontifici tribuerunt. to. 2. 12. 2.
Quid ſenſerint de vxore abijcienda à Sacerdotibus iuxta canones VI. Synodi? to. 2. ex Alano. 12. 2; & ſeq.
Quid circa æqualitatem Romani Pontificis cum Epiſcopo Conſtantinopolitano? to. 2. ex Alano. 13. 1; & ſeq.
Mentiti ſunt Zoſymum, & alios Romanos Pontifices corrupiſſe Nicænos canones, vt ſuam

ſuam poteſtatem augerent. to. 2. ex Alano. 14. 1; & ſeq.
Negarunt Sacerdotes conficere corpus Chriſti Domini in Sacramento Euchariſtiæ. to. 2. ex Alano. 15. 1.
Canones ex Alexandria, & Conſtantinopoli in Africam allatos fuiſſe integros, atque ſinceros dixerunt. to. 2. ex Alano. 15. 2; & ſeq.
Eorum calumnia in Leonem, & Gelaſium Pontifices. to. 2. ex Alano. 20. 2; & ſeq.
Negarunt Epiſcopos Romam appellaſſe. to. 2. ex Alano. 20. 2; & ſeq.
Eorum imperitia, & imprudentia circa Eccleſiarum dedicationem. to. 2. ex Alano. 21. 2; & ſeq.
Conuicijs Iulium Papam impetere auſi ſunt, quòd canonem Nicænum ad amplificandam ſuam dignitatem fuerit commentus. to. 2. ex Alano. 22. 1; & ſeq.
Inſignis Magdeburgenſium ſtupiditas. to. 2. ex Alano. 23. 1.
Illorum mendacia apertiſſima. to. 2. ex Alano. 23. 2.
Calumniati ſunt ritum Eccleſias dedicandi. to. 2. ex Alano. 23. 2.
Dixerunt Imperatorem, non Romanum Pontificem, eſſe caput Conciliorum. to. 2. ex Alano. 24. 2.
Item, quòd poſt VI. Synodum Carthaginenſem omnem penitus Romani Pontificis auctoritatem abolitam, & deletam fuiſſe. to. 2. ex Alano. 24. 2.
Multa eorum mendacia vna tantùm Gelaſij Papæ ſententia iugulantur. to. 2. ex Alano. 25. 1.
Aſſeruerunt Patres Africanos in Concilio Carthaginenſi imminuiſſe auctoritatem Romani Pontificis. to. 2. ex Alano. 27. 1.
Dixerunt Innocentium I. in epiſtola ad Patres Africanos apertè mentiri. to. 2. ex Alano. 29. 2.
Irriſerunt epiſtolam Cæleſtini Pontificis. to. 2. ex Alano. 30. 1.
Blaſphemauerunt Zoſymum propter falſi criminis iudicium Diuinitus fuiſſe ſublatum. to. 2. ex Alano. 30. 1.
Non referunt inter libros canonicos, quos SS. Patres, vt canonicos, commendant. to. 2. ex Alano. 30. 2.
Appendicem de paſſionibus martyrum omiſerunt. to. 2. ex Alano. 30. 2.
Dixerunt canones Africanos fuiſſe corruptos in VI. Synodo Carthaginenſi, to. 2. ex Alano. 31. 1; & ſeq.
Eorum imprudentia circa Petri aduentum ad Vrbem. to. 2. ex Alano. 32. 1; & ſeq.
Inſignis eorum calumnia contra Cornelium Pontificem. to. 2. ex Alano. 33. 1; & ſequen.
Fuerunt primi accuſatores Cornelij Papę. to. 2. ex Alano. 34. 1.
Finxerunt epiſtolam S. Cypriani ad Cornelium. to. 2. ex Alano. 34. 2.
Falſa eorum interpretatio verborum S. Cypriani de aqua in Calice cum vino miſcenda. to. 2. ex Alano. 36. 1.
Raſerunt aliqua verba ex epiſtola S. Cypriani. to. 2. ex Alano. 36. 2.
Illorum iudicium de epiſtolis decretalibus ſummorum Pontificũ. to. 2. ex Alano. 37. 1.
Abuſi ſunt verbis S. Cypriano aſſictis, & ab Eccleſia ſemper damnatis ad tollendam Romani Pontificis auctoritatem. to. 2. ex Alano. 38. 2.
Finxerunt canones circa appellationes. to. 2. ex Alano. 40. 1.
Canones ſictos attribuerunt S. Cypriano. to. 2. ex Alano. 40. 2.
Verba S. Cypriani contra ſchiſmaticos extorſerunt contra amplitudinem Romani Pontificis. to. 2. ex Alano. 40. 2.
Eorum gloſſema corrumpens textum, & deprauans ſenſum S. Cypriani in ijs, quæ ſcripſerat de primatu Petri, & Romanæ Sedis. to. 2. ex Alano. 41. 2.
Malè, & peruersè explicarunt S. Cypriani, & Optati Mileuitani ſententias de Petri, & Sedis Romanæ primatu. to. 2. ex Alano. 45. 1; & ſeq.
Magdeburgenſes, & alij hæretici nequeunt oſtendere originem, & radicem legitimæ ſucceſſionis ſuarum Eccleſiarum. to. 2. ex Alano. 47. 2.
Eorum inconſtantia. to. 2. ex Alano. 47. 2.
Eorumdem in Victorem Pontificem calumnia. to. 2. ex Alano. 48. 1.
Accuſarunt de hæreſi Ioannem XIII. Pontificem. to. 8. 162. 1.
Dixerunt Petrum obſeruando legalia grauiſſimè peccaſſe. to. 8. 3. 2.
Bonifacium V. hæreſis nota infecerunt. to. 8. 157. 2.
Accuſarunt de hæreſi Nicolaum I; & Martinum I. to. 8. 160. 1.
Accuſauerunt pariter de hæreſi alios Pontifices. to. 8. 160. 1.
Dixerunt Papam definientem abſque Concilio poſſe incidere in hæreſim. to. 8. 404. 1.
Quot errores tribuerint ſummis Pontificibus? to. 10. 464. 1; & ſeq.
Dixerunt Apoſtolos fuiſſe pares in poteſtate. to. 11. 239. 1; & ſeq.
Illorum error circa aduentum Petri Romam quàm craſſus fuerit? to. 8. 180. 1; & ſeq.
Negarunt Papam eſſe caput viſibile Eccleſiæ aſſerentes hoc eſſe præiudicare Chriſti Domini Diuinitati, qui ſolus eſt Caput Eccleſiæ. to. 7. 135. 2; & ſeq.
Finxerunt Innocentium I. fuiſſe auctorem confeſſionis auricularis. to. 8. 752. 1; & ſequen.
Item quòd Siricius Papa fuerit auctor cælibatus. to. 8. 752. 1.
Eorum centuriæ quot mendacijs, & impuritatibus ſcateant? to 2. ex Alano. 3. 2; & 4. 1; & ſeq.

*Magia.*

Magiæ primus inuentor fuit Ninus Babyloniæ Rex. to. 3. 70. 1.

*Magis.*

Magis idoneus quis verè, & propriè ſit? to. 9. 357. 21.

*Magiſterium.*

Magiſterium quomodò à Chriſto Domino fuerit reprehenſum? to. 3. 831. 1.
Magiſtri nomen Apoſtolis fuit interdictum. to. 4. 784. 14.
Magiſtri plures nec ſumus, nec poſſumus eſſe? to. 16. 369. 1.

*Magiſtratus.*

Magiſtratus iuxta nominis ethimologiam ſigni-

ſignificat exiſtentem in maiori ſtatu,ſeu in ſtatu magis ſublimi. to. 19. 5. 1.

Magiſtratus præſunt populo, ſicut magiſtratibus præſunt Reges. to. 19. 9. 1.

Magiſtratus nequit ſe ipſum eligere. tomo 5. 141. 59.

Magiſtratus quas partes habeant in Concilijs? to. 2. ex Alano. 10. 1.

Magiſtratus magnos pompa magna decet. to. 4. 778. 43.

*Magog.*

Magog ſignificat exercitum Antichriſti. tomo 18. 606. 1.

*Mahomettus.*

Mahomettus à quo ſuam originem duxerit? tomo 7. 709. 1.

Mahomettus non fuit proprius Antichriſtus. to. 15. 515. 1.

Mahomettani ſcriptores aſſeruerunt Chriſtum Dominum reuera nõ fuiſſe mortuum, ſed Iudam, cui Chriſtus Dominus ſuam ſimilitudinem dederat, crucifixum fuiſſe. to. 1. ex Ecchellenſi. 52. 1; & ſeq.

Cepit Conſtantinopolim dia Pentecoſtes. tomo 16. 27. 1.

*Maior.*

Maiores per inferiores quandoque poſſunt redargui. to. 9. 40. 192.

Maiorem collegij partem poſſe congregare collegium quomodò ſit intelligendum? to. 9. 41. 200.

Maior pars vniuerſitatis non poteſt ſtatuere contra id, quod ab omnibus priùs fuerat determinatum. to. 9. 472. 16.

Maior pars vniuerſitatis an poſſit imponere onus grauans ſingulos de vniuerſitate? to. 19. 219. 32.

Maior pars quænam ſit, ſi actus veniat explicandus per corpora nationum, vel officiorum, vel collegiorum? to. 9. 222. 52.

Maior pars poteſt conuocare minorem. to. 9. 8. 2.

*Maioratus.*

Maioratus inſtituendi habens facultatem in filio nequit illum inſtituere in nepote filij filio; aut in alio. to. 5. 180. 236.

*Maiorinus.*

Maiorinus à Donatiſtis contra Cæcilianum ſacrilegè fuit ordinatus. to. 6. 307. 1.

Eius intruſionem tota auerſata fuit Eccleſia. to. 6. 306. 1.

*Maioritas.*

Maioritas numeri in Concilijs attenditur, quando concurrit ſanioritas. to. 9. 218. 26.

An ſufficiat maioritas numeri, & an illi ſemper ſit ſtandum? to. 9. 218. 27; & 221. 42.

Maioritas multiplex eſt. to. 3. 46. 2.

In dubio maior numerus præſumitur ſanior. to. 9. 221. 45.

Maioritas eſt quadruplicis ſpeciei. to. 3. 248. 4.

Maioritas alicuius multis modis poteſt conſiderari. to. 9. 490. 22.

*Malachias.*

S. Malachias auctoritatem Sedis Romanæ pro Euangelij prædicatione requirit. to. 1. 160. 2.

*Malchus.*

Malchi vulneratio Iudæorum, & peccatorum obſtinationem ſignificauit. to. 8. 208. 1.

Illius miraculoſa ſanatio facta à Chriſto Domino. tomo 8. 201. 2; & ſeq.

*Maldonatus.*

Maldonatus de acceſſu D. Petri ad Vrbem Romæ, & de legitima Romanorum Pontificum ſucceſſione. tom. 1. ex Tannero. 22. 145.

*Maledictio.*

Maledictio quomodò, & quando fuerit prohibita? to. 9. 689. 1.

*Mali.*

Mali quare viuant? to. 3. 44. 2.

Mali in Eccleſia ſunt tolerandi. to. 3. 127. 2.

Malorum conſuetudo bonis fuit proficua. to. 3. 229. 1; & ſeq.

Qui percutit malos in eo, quòd mali ſunt, miniſter eſt Diuinæ iuſtitiæ. to. 4. 44. 1.

*Malitia.*

Malitiæ hominum eſt obuiandum, ne creſcat. to. 9. 360. 6.

Nulla hominum malitia poteſt Eccleſiam extinguere. to. 9. 482. 10.

*Malum.*

Malum, quod ſequitur habenti bonum finem, non imputatur. to. 4. 45. 2.

*Mandatum.*

Mandatum intelligitur de ijs, quæ erant in eſſe tempore mandati. to. 9. 59. 298.

In mandato generali non veniunt inſolita. to. 9. 58. 295; & ſeq.

In mandato generali etiam in legatum non transferuntur ea, quæ Romano Pontifici conceduntur. to. 9. 12. 24.

Mandantes percutere clericum, ſi pęniteant, quomodò ab excommunicatione excuſentur? to. 5. 195. 4.

Mandata, & conſilia Dei ſunt facilia. to. 10. 41. 1.

*Manfredus.*

Manfredus Nothus Regni Siciliæ inuaſor ab Alexandro IV. fuit excommunicatus. to. 1. 484. 1.

*Manichæi.*

Manichæi ſomniarunt Spiritum Sanctum fuiſſe crucifixum. to. 1. 225. 1.

Eorum blaſphemia contra Spiritum Sanctum. to. 1. 225. 1.

Reiecerunt acta Euangelij, & Apoſtolorum. to. 1. 268. 1.

Eorum hipocriſis, & Concilium contra ipſos coactum. to. 1. 302. 1.

Manichæi moderni in Regno Neapolitano à Paulo V. fuerunt ſuppreſſi. to. 1. 303. 1.

Manichæi à communione calicis in Vrbe Romana ſe temperantes à S. Leone Papa fuerunt damnati. to. 1. 356. 2.

Manichæi à Caio Papa damnati decreto Diocletiani, & Maximiani Imperatorum fuerunt perterriti. to. 1. 361. 2.

Eorum errores. to. 16. 543. 2.

*Manipulus.*

Manipulus ponitur in ſiniſtra manu Sacerdotibus pro detergendis malis ſudoribus manuum, & ſuperfluis humoribus oculorum. to. 3. 256. 2.

Significat ſumptus vitæ neceſſarios, quos à laicis recipere debet Sacerdos. tomo 3. 256. 2.

*Manſuetudo.*

Manſuetudo, & clementia erga ſuperbos, & contumaces eſt inſignis crudelitas. tom. 18. 167. 2.

*Manus.*
Manuum impoſitio quid, & quotuplex fuerit? to. 19. 13. 2.
Manuum impoſitio eſt actio indifferens ad multa. to 12. 158. 1.
Manus violentas inijcere in clericum, vel ad id conſulere, vel dare auxilium, ſeu fauorem incurrit excommunicationem latam *in can. ſi quis.* to. 5. 195. 3.

*Marcellinus Papa.*
Marcellinus Papa non fuit iudicatus à Concilio Sinueſſano. to. 1. 25. 1.
Metu mortis adoleuit, non tamen idololatriam docuit, aut excuſauit. to. 1. 339. 2.
Fidei confeſſionem, non fidem amiſit; nec contra fidem, ſed contra charitatem peccauit, & fuit Chriſti Domini negator ore, & opere, non hæreticus corde, aut doctrina, vel definitione. to. 1. 339. 2.
Idolis ſacrificans, deinde pœnitens iniudicatus à Concilio receſſit. to. 2. ex B. Ægidio. 20. 2.
Se ipſum depoſuit, & renunciauit, & contra ſe ipſum tulit ſententiam. to. 2. ex B. Ægidio. 60. 2.
Ob ſolum mortis timorem thus adoleuit. tomo 13. 418. 1.
Eius temporibus decem millia hominum vtriuſque ſexus ſpatio triginta dierum in diuerſis prouincijs martyrio coronati fuerunt. to. 13. 435. 2.
Thus adolens idolis metu mortis non fuit hæreticus, quia non fuit pertinax. tom. 4. 505. 13; & 634; & ſeq.
S. Marcellinum idolis thurificaſſe S. P. Auguſtinus aſſeruit hanc fuiſſe improbam Donatiſtarum impoſturam, & falſitatem. tom. 4. 809. 48.
Ab hæreſi, quam ei tribuunt, vindicatur. tomo 2. ex Pighio 86. 1; & ſeq.
An verè errauerit in fide? to. 11. 69. 103; & ſeq.
Ab infidelitatis nota latè defenditur. tom. 8. 154. 1.
Accuſatus fuit idololatriæ à Witachero, & alijs hæreticis. to. 8. 440. 1.
Illius lapſus deſcribitur. tom. 8. 826. 23; & ſeq.
Iterum illius factum expenditur. to. 15. 118. 215; & ſeq.
An verè thus idolis adhibuerit? tom. 18. 36. 1; & 91. 1.
Sponte Papatum dimiſit, non coactè. to. 18. 56. 2.
Maius miraculum fuit ipſum pœnituiſſe, quàm ſi non ſacrificaſſet. to. 18. 86. 2.
Quomodò peccauerit, & quis eius fuerit error? to. 19. 284. 1.
Coram Patribus Concilij Sinueſſani ſe accuſauit. to. 10. 202. 1.
Accuſatus de hæreſi ab hæreticis fuit mendaciter. to. 10. 465. 1.
Ob eius cauſam diſcutiendam congregatum fuit Concilium. to. 9. 9. 17.
A nemine fuit iudicatus, ſed ad ipſum fuit remiſſa ſententia. to. 9. 367. 62.
Illius ſententia in ſe ipſum, & illius executio. to. 9. 402. 20.
Fuit reſtitutus, & ideo retinuit Papatum. tomo 9. 403. 27.
Marcellini depoſitio non fuit propriè depoſitio, ſed renunciatio; quia nemo poteſt ſemetipſum deponere. tomo 9. 404. 33.
Marcellino mortuo vacauit Papatus ſex annis, & ſex menſibus. to. 13. 435. 2.

*Marcellus Papa I.*
Marcelli I. Papæ teſtimonium de infallibililitate Romani Pontificis. to. 10. 320. 1.
Redarguit Epiſcopos Antiochenæ prouinciæ, quia primatum illius prouinciæ ſibi arrogabant; & non permittebant recurſum ad Sedem Romanam. to. 5. 41. 2.

*Marcellus II.*
Marcelli II. electio quomodò contigerit? tomo 10. 72. 1.

*Marcellus Ancyranus.*
Marcelli Ancyrani appellatio ad Apoſtolicam Sedem. to. 6. 151. 2.

*Marcianus Imperator.*
Marcianus Imperator decreuit nihil eſſe innouandum circa Eccleſiarum priuilegia, to. 1. 100. 2.
Marcianus Imperator ſtatuit, ne ea, quæ ſunt ſtatuta in Concilijs, reuoluantur, ne tumultuum, & perfidiæ occaſio inquiratur, to. 12. 170. 2.
Euſdem decretum de non diſputando de rebus fidei in Concilio Chalcedonenſi, niſi iuxta præceptum Leonis Papæ, & iuxta ſtatuta Concilij Nicæni. to. 1. 303. 2.
Irritauit decretum Valentiniani Imperatoris ſtatuentis, ne clericis, & monachis fieri poſſent donationes. to. 1. 543. 1.
Cur, & quomodò Concilio Chalcedonenſi interfuerit? to. 2. ex Alano. 10. 1.
Quare poſt eius diſceſſum à Concilio reliquit iudices ſuos, qui eius locum tenerent? to. 3. 553. 2.
Inuitauit ad Conciliũ Chalcedonenſe S. Leonem I. Papam. to. 13. 488. 2.
Marciani Imperatoris præclara de Concilijs ſententia. to. 2. ex Alano. 26. 1.
Approbauit acta Concilij; & pœnam ſtatuit ijſdem actis contrauenientibus. tomo 9. 12. 19.
Marcianus, & Valentinianus ſeueriſſimo edicto ſanxerunt, ne quis reuocaret in dubium decreta Concilij Chalcedonenſis, to. 20. 543. 1.
In Concilio Chalcedonenſi expoſuit finem, cur voluerit intereſſe Cõcilio. to. 13. 505. 1.
Illius viſio mirabilis propter eius eximiam in Apoſtolicam Sedem pietatem. to. 1. 496. 2.
Eius edictum, quo ad inſtantiam S. Leonis Papæ iuſſit, vt Euthychetis Conſtantinopolitani, & Dioſcori Alexandrini commentarij cremarentur. to. 1. 362. 2.
Declarauit impium, & ſacrilegum, qui ſtatuta in Concilio Chalcedonenſi iterum in diſputationem vocaret. to. 1. 86. 2.
Poſt eius obitum ſtatim excitati fuerunt Euthychiani, Neſtoriani, & Origeniſtæ, qui metu pœnarum eo viuente ſilebant. tom. 3. 639. 1.
Simul cum Valentiniano permiſit liberum Pontifici auctoritatis Papalis exercitium, tom. 6. 141. 2.

*Marcion.*
Marcionis hæreſis, quæ diu latuerat, tandem fuit detecta. to. 1. 353. 1.
Illius damnatio. to. 10. 314. 1.
Appellauit ad Sedem Apoſtolicam, & Romam acceſſit. to. 6. 148. 2.

Eius appellatio facta fuit Sede vacante. to.6. 149. 2.

Marcion Romę nedum fuit baptizatus, ſed inſuper fuit euectus in clerum. tom.6.149.1.

Ducenta ſextertia Ecclesiæ donauerat. tom.6. 149. 1.

Eius peccatum fuit mæchia cumulata cum ſacrilegio. to.6. 149. 2.

Poſt tertiam eiectionem ab Eccleſia reddita ei fuerunt illius ſextertia. to.6.149.2.

A proprio Patre Sinopenſi Epiſcopo nunquã potuit, quamuis multis precibus, petitam pænitentiam obtinere. to.6. 150. 1.

Sententia lata à Patre in Marcionem à clero Romano fuit confirmata. to.6. 150. 1.

Clerus Romanus rogatus à Marcione, vt illum ad communionem admitteret, reſpondit ſe abſque iuſſu illius Patris quidquam agere non licere. to.6. 150. 1.

Romę fuit excluſus nedum à gradu, ſed etiam ab ingreſſu Eccleſiæ. to.6. 150. 1.

Romæ firmus permanſit, & pertinaciter continuauit Eccleſiam lacerare. to.6. 151. 1.

Obuiam habens Romæ Polycarpum eum interrogani: *Cognoſcis nos*? Polycarpum reſpondentem audiuit: *Cognoſco primogenitum Diaboli.* to.6. 151. 1.

Profeſſus fuit hæreſim Cerdonis, tomo 6. 149.1.

Marcion fuit ex genere Pontico ex ea parte, quæ Helenopontus dicitur, ex oppido Sinope. to. 6. 150.2.

Priùs ſecutus fuit vitam Monaſticam, & poſtea in inceſtum lapſus libidini indulſit. to. 6. 148. 2.

Petijt incardinari Eccleſiæ Romanæ, tamquam præsbiter, & propter repulſam promiſit ſe perpetuum ſchiſma inducturum in Eccleſiam. to. 6. 151. 1.

Quomodò auſus fuerit contraria ſacris canonibus à Sede Romana poſtulare? tomo 6. 151. 1.

Ob inceſtum pulſus fuit ab Eccleſia à proprio Genitore. to. 11. 37. 17.

Petijt Romæ abſolutionem, ſed non obtinuit. to. 11. 37. 17.

Venit Romam poſt mortem Hyginij vacante Sede. to. 11. 38. 20.

Romæ fuit ab excommunicatione non ſemel abſolutus. to. 11. 38. 21.

Illius abiuratio ſub Papa Aniceto. tom. 15. 56. 446.

Eius hæreſis fuit, quòd homines impij ſalutem à Domino conſecuti ſunt, quam homines iuſti non participarunt. to. 15. 270. 1.

Excommunicatus à proprio Patre Ponti Epiſcopo ad Pium I. Papam appellauit. to.18. 20. 2.

Simul cum Cerdone tentauit Eccleſiæ communionem oblatis ducentis ſextertijs, ſed fruſtra. to. 20. 9. 2.

Petijt Eccleſiæ communionem à Teleſphoro, Hyginio, & alijs Pontificibus. tomo 1. 352. 2.

Non appellauit ad Sedem Apoſtolicam, ſed tantùm abſolutionem petijt à Papa. to. 7. 292. 1; & ſeq.

*Marcioniſtæ.*

Marcioniſtæ heretici Aquariorum ſunt ſectatores. to. 4. 5. 1.

*S. Marcus Euangeliſta.*

S. Marcus pollicem ſibi amputauit, vt Sacerdotio putaretur indignus. to. 13. 365. 2.

S. Marcus ſectator S. Petri ad preces Chriſtianorum Euangelium, vt ex ore Petri audiret, Romæ conſcripſit, & S. Petrus Romæ illud approbauit. to. 12. 28. 1.

Fundauit Eccleſiam, & Patriarchatum Alexandrinum. to. 6. 614. 1.

Marcus duplex legitur in actis Apoſtolorum; alter Ioannes Marcus, qui ſcripſit Euangelium; alter Marcus Ariſtarchus, cuius meminit Paulus in epiſtola ad Philemonem. tomo 14. 551. 2; & ſeq; & tomo 17. 640. 1.

*S. Marcus Papa.*

S. Marcus Papa docuit Eccleſiæ Romanæ infallibilitatem. to. 10. 320. 2.

Eius epiſtola ad Athanaſium, & Epiſcopos Ægypti, qua tranſmiſit canones Nicænos repertos in archiuio Romano. to.18. 15.2; & 98. 1; & ſeq.

Altera eius epiſtola ad Anaſtaſium Imperatorem. to. 10. 320. 1; & ſeq.

*Marcus Antonius de Dominis.*

Marci Antonij de Dominis propoſitiones de Republica Eccleſiaſtica à facultate Pariſienſi fuerunt damnatæ; & liber eiuſdem ex mandato Ludouici XIII. Galliarum Regis fuit combuſtus. to. 1. 378. 2; & 375.

Turpiſſimè errauit circa D. Petri primatum. to. 16. 474. 1; & ſeq.

Illius obiecta contra D. Petri primatum diluuntur. to. 16. 503. 2; & ſeq.

Putauit Paulum Apoſtolum fuiſſe Romę Epiſcopum. to. 12. 150. 2.

Negauit Petrum fuiſſe caput Apoſtolorum, & Papam eſſe illius ſucceſſorem. tom. 6. 438. 1.

Illius ſententia circa Eccleſiæ primatum. to. 11. 270. 1.

Aſſeruit Petrum, & Paulum ſediſſe æqualiter in Eccleſia Romana. to. 11. 273. 2.

Dixit Apoſtolos fuiſſe pares in poteſtate. to. 11. 239. 1; & ſeq.

Negauit Papam eſſe iudicem controuerſiarum in rebus fidei. to. 8. 536. 1; & ſeq.

Inſuper negauit Romani Pontificis infallibilitatem. to. 8. 404. 1.

Illius conuicia, & blaſphemiæ in Romanum Pontificem. to. 8. 536. 1; & ſeq.

Simul cum Matthia Stephano Pomerano negauit Eccleſiæ Romanæ titulum Eccleſiæ vniuerſalis. to. 8. 738. 1.

Docuit, quòd dimittere concilia ſpectat ad Principes ſæculares. to. 8. 867. 2.

Item voluit Epiſcopos in Concilijs non habere ſuffragium deciſiuum, ſed tantùm inquiſitiuum, & ſcrutatiuum. to. 8. 869. 2.

Item docuit Concilium generale habere poteſtatem immediatè à Chriſto Domino, non à Papa. to. 8. 878. 1.

Præterea dixit Epiſcoporum ſuffragia non indigere Papæ confirmatione. tomo 8. 892. 2.

Item iudicium Concilij præualere Papæ iudicio. to. 8. 898. 2.

Docuit conuocare Concilia ſpectare ad Imperatorem, non ad Papam. tomo 8. 786. 1.

Item dixit S. Ioannem Euangeliſtam fuiſſe Epiſco-


Digitized by Google

Epiſcopum Romanum, quia Romæ exercuit Apoſtolatum. to. 20. 375. 1.
Illius defenſio, qua ſuos libros tueri fuit conatus. to. 8. 545. 1.

*Marcus Regulus.*

Marcus Regulus pro Republica mortem ſubijt. to. 3. 72. 2; & ſeq.

*Marcus Emilius.*

Marcus Emilius fuit vir magna animi rectitudine præditus. to. 3. 625. 1.
Illius prudentiſſimum reſponſum contra Varium Sucronenſem illius accuſatorem. to. 3. 625. 1.

*Mare.*

Mare ſignificat ſæculum, cuius piſces ſunt homines. to. 3. 18. 2.

*Beatiſſima Virgo Maria.*

Beatiſſimæ Virginis Mariæ imagines catholicè, & decentiſſimè præſertim Romæ coluntur. to. 12. 566. 1.
Illi cultus ab omnibus eſt exhibendus. to. 7. 259. 2.
Beatiſſima Virgo Maria non habuit Eccleſiæ regimen. to. 17. 524. 2; & ſeq.
Beatiſſima Virgo Maria, & S. Ioſeph an fuerint ſubditi Cæſari? to. 3. 916. 2; & ſeq.
Virginitatem Deo vouerat, antequam deſponſaretur. to. 9. 700. 2; & ſeq.
Quamuis inter ipſam, & S. Ioſeph fuerit verum matrimonium; attamen habuit tamen ſimul intentionem ſeruandi perpetuam caſtitatem. to. 9. 755. 1; & ſeq.
Vouit caſtitatem, quia optima eſt inter virtutes. to. 9. 755. 2.
Eius votum non fuit abſolutum, ſed conditionatum. to. 9. 755. 2.
Manum dexteram S. Ioanni Damaſceno iuſſu Leonis Iſaurici abſciſſam, quia ſcripſerat adorandas eſſe imagines Sanctorum, Diuinitus clementiſſima Dei Mater reſtituit. to. 3. 641. 1.

*Maria ſoror Aaronis.*

Maria ſoror Aaronis, quia murmurauerat in Moyſen, lepra fuit percuſſa. tomo 9. 438. 111.

*Maria Scotiæ Regina.*

Mariæ Scotiæ Reginæ zelus erga Eccleſiam. to. 2. ex Adolpho. 67. 1.
Illius martyrium pro fide catholica. to. 2. ex Adolpho. 67. 1.

*Marianus.*

Mariani Præsbiteri, & Primatis omnium monaſteriorum, & Archimandritarum, ac Monachorum epiſtola ad Agapetum Papam de expulſione hæreticorum. to. 1. 307. 2.
Item ad Iuſtinianum Imperatorem de eadem cauſa. to. 1. 308. 1.

*S. Marinianus Epiſcopus.*

S. Marinianus Epiſcopus Rauennatenſis noluit Romam deferri ad S. Gregorium Magnum appellationem Claudij Abbatis. to. 6. 90. 2.
Illius errorem repulit idem S. Gregorius Magnus. to. 6. 90. 2.

*S. Marinus.*

Marinus fuit vir ſanctiſſimus ex teſtimonio Stephani VI. to. 3. 673. 2.
Fuit accuſatus, & maculatus calumnijs apud Baſilium Imperatorem. to. 3. 673. 2.
Fuit accerrimus defenſor Synodi VIII. generalis. to. 3. 673. 1.

*Maritus.*

Maritus debet eſſe caput, & defenſor vxoris. to. 18. 135. 3.

*Marſilia.*

Marſilia in diuiſione prouinciarum facta à Theodoſio Magno, vel ab eius anteceſſore Gratiano euaſit in Metropolim. tomo 6. 117. 1.
Ante iſtam diuiſionem fuerat Viennenſis prouinciæ prima ciuitas, prima Sedes Epiſcopalis, & primus thronus. to. 6. 117. 1.

*Marſilius.*

Marſilius de Padua Nili, Caluini, & aliorum hæreticorum errores circa Romani Pontificis poteſtatem eſt proſecutus. to. 3. 617. 1.
Marſilius de Padua ſimul cum Michaele de Cæſena, & Ioanne de Ianduno fuerunt damnati. to. 10. 422. 2.
Marſilius de Padua, & Ioannes de Ianduno cuius erroris fuerint auctores? to. 13. 335. 1.
Marſilij de Padua liber, cui titulus *Pacis defenſorium*, contra dignitatem, & iuriſdictionem Pontificiam in fauorem Ludouici Bauari. to. 4. 245. 1; & ſeq.
Negauit plenitudinem poteſtatis in Summo Pontifice aſſerens, quòd admittere hanc plenitudinem eſt cauſa omnium diſſidiorum in Eccleſia. to. 4. 324. 2.
Illius ſententia de imperij translatione. to. 2. ex Adolpho. 119. 1; & ſeq.
Eccleſiaſticam auctoritatem euertere cur tanto conatu tentauerit? to. 2. ex Pighio. 122. 1; & ſeq.
Illius impietas, & audacia in Eccleſiam. to. 2. ex Pighio. 126. 2; & ſeq.
Illius argumenta, inſtantiæ, & exempla ſoluuntur. to. 2. ex Pighio. 128. 2; & ſeq.
Eccleſiæ poteſtatem in temporalibus conatus fuit euertere. tom. 2. ex Pighio. 135. 2; & ſeq.
Scripturarum textus, & SS. Patrum doctrinas in prauum ſenſum ſtuduit pertrahere. to. 2. ex Pighio. 138. 2; & ſeq.
Sanctorum Patrum ſententias perfidè allegauit. to. 2. ex Pighio. 147. 2; & ſeq.
Ex legum Diuinarum, & humanarum diſcrimine, & fine auctoritatis Eccleſiaſticæ, & ex repugnantia ſacerdotij cum poteſtate ſæculari conatus fuit euertere Eccleſiæ poteſtatem. to. 2. ex Pighio. 153. 2; & 154. 2; & ſeq.
Illius ſententia de Eccleſiæ auctoritate explicatur. to. 2. ex Pighio. 159. 1; & ſeq.
Eius errores de æqualitate ſacerdotum, de introductione ordinis Hierarchiæ Eccleſiaſticæ à iure humano, non à iure Diuino, de æqualitate poteſtatis D. Petri cum cæteris Apoſtolis, & de ſucceſſione Romanorum Pontificum in ius D. Petri. to. 2. ex Pighio. 160. 1; & ſeq.
Marſilij Patauini falſæ, impiæque ſententiæ impugnantur. to. 2. ex Pighio. 162. 2; & ſeq.
Summa omnium querimoniarum, blaſphemiarum, & impiarum propoſitionum Marſilij de Padua in Romanum Pontificem, eiuſque poteſtatem, & Eccleſiæ præeminentiam. to. 2. ex Pighio. 171. 2; & ſeq.
Marſilius de Padua primus omnium in Occidentem Papæ poteſtatem impugnare auſus fuit. to. 16. 6. 1.

Eius hæreticum dogma, quo probat clericos ab Imperatore eſſe iudicandos. to. 3. 247. 2.

Aſſeruit Conſtantinum dediſſe Eccleſiæ primatum Romano Pontifici. to. 12. 594. 1.

Simul cum alijs hæreticis docuit Petrum nec Romanum Epiſcopum, nec Romæ fuiſſe. to.6. 438. 1.

Negauit Papam eſſe iudicem controuerſiarum. to.8. 375. 12.

Illius damnatio. to.9. 512. 1.

*Martialis Epiſcopus.*

Martialis Epiſcopus Emeritenſis Eccleſiæ ob crimen idololatriæ fuit degradatus. to.6. 103. 1.

Ab Epiſcopis prouinciæ Bœticæ fuit depoſitus. to.6. 577. 1.

Euidenter non conſtat ipſum fuiſſe Metropolitam. to.6. 110. 2.

Romam appellauit, & à S. Stephano fuit reparatus, ac reſtitutus. to.6. 110. 2.

Fuit depoſitus, quia communicauerat cum Nouato. to.6. 153. 1; & to.18. 22. 2.

Fuit Epiſcopus Aſturicenſis, non Emeritenſis. to.3. 556. 2; & 766. 2.

*Vid. Baſilides.*

*Martianus.*

Martiani Epiſcopi Arelatenſis cauſa. tom. 6. 124. 1; & 98. 1; & ſeq.

Stephanus Papa primam de Martiani cauſa cognitionem inſtituit; & primus illum damnauit. to.6. 124. 1.

Synodus Narbonenſis non eſt auſa ipſum damnare, quia Martiani crimen non erat plenè notorium. to.6. 111. 1.

*Martinus I. Papa.*

Martinus I. Papa falsò ab hæreticis accuſatus. to.12. 236. 1.

A Magdeburgenſibus hæreſis ei fuit affiſta. to.8. 160. 1.

Fuit vir ſanctiſſimus, & ſummi zeli in Eccleſiam. to.14. 108. 1.

Illius defenſio ab impoſturis mendacibus. to.18. 650. 2.

Conſtantem Imperatorem Monothelitam repreſſit. to.20. 19. 2.

Pyrrho Conſtantinopolitano apoſtatæ recuſauit communicare. to.1. 359. 1.

Fuit ob hoc in exilium expulſus. to. 1. 359. 1; & ſeq.

Fuit electus Pontifex anno Domini 649. tomo 3. 738. 2.

Illius martyrij hiſtoria fusè deſcripta. to. 3. 876. 2.

Conſtantiſſimè reſtitit Conſtanti Imperatori Monothelitæ. to.9. 670. 2.

A Centuriatoribus fuit calumniatus, quaſi Nouatianiſmum in Eccleſiam inuexerit? to.1. 347. 2.

In Concilio Lateranenſi eos omnes, qui ſecundùm SS. Patres non confiterentur omnia, quæ tradita ſunt Catholicæ, & Apoſtolicæ Eccleſiæ, damnauit. to.1. 309. 1.

Confirmauit damnationem omnium hæreticorum factam ab Eccleſia à Sabellio vſque ad Euagrium, & omnes alios malè ſentientes. to. 1. 309. 1; & ſeq.

Item Paulum Teſſalonicenſem Epiſcopum renuentem ſubſcribere profeſſioni fidei à ſe illuc tranſmiſſæ ab omni dignitate ſacerdotali, & miniſterio Eccleſiæ depoſuit. to.1. 309. 2; & ſeq.

Martini I; cùm in exilium ab Imperatore fuit miſſus, epiſtolam ad Imperatorem Conſtantem. to.9. 823. 1; & ſeq.

Eiuſdem literæ aduersùs Monothelitas. to.6. 660. 2; & ſeq.

*Martinus IV.*

Martinus IV. Petrum Aragoniæ Regem, quia Siciliam, quæ ad Petri patrimonium ſpectabat, vſurpauerat, excommunicauit. to.4. 36. 1.

Eius edictum contra Siciliæ inuaſores, & turbatores. to.1. 482. 1; & ſeq.

*Martinus V.*

Martinus V. fuit electus in Concilio Conſtantienſi. to.7. 613. 2.

A tribus obedientijs electus non approbauit decreta quintæ ſeſſionis eiuſdem Concilij Conſtantienſis de ſuperioritate Concilij ad Papam. to.11. 180. 2; & ſeq.

Quomodò confirmauerit canones quartæ, & quintæ ſeſſionis eiuſdem Concilij Conſtantienſis? to.6. 829. 5.

Ampliſſimo priuilegio donauit Curiam Pariſienſem ob expulſionem Petri de Luna. to.3. 507. 2.

Electus fuit à multis Cardinalibus dubijs, & ſchiſmaticis. to.13. 131. 2.

Modo legitimo fuit receptus in locum Petri de Luna. to.13. 131. 2; & ſeq.

Damnauit errores Ioannis Wicleffi, & Ioannis Huſſ. to.13. 263. 1.

Non fuit electus à concilio, quod tantùm deputauit electores. to.9. 763. 2.

Fuit ex Columnenſium familia, & vocabatur Oddo Columna. to.9. 10. 12.

Fuit electus anno Domini 1417. die 8. Nouembris. to.9. 10. 2.

Illius electio quomodò facta fuerit? tom. 13. 132. 1.

Eius reſponſio ad Oratores Henrici Galliarum Regis circa congregationem Concilij pro reformatione Eccleſiæ tam in capite, quàm in membris. to.9. 60. 3.

Ob quas rationes in Concilio fuerit electus? to.9. 252. 27.

Eius intentio in damnatione articuli Concilij Conſtantienſis, quòd non ſit de neceſſitate ſalutis credere Eccleſiam Romanam eſſe ſuper alias Eccleſias. to.9. 580. 211.

*Martinus Braccharrenſis.*

Martini Braccharenſis Epiſcopi canones non aduerſantur Romanis appellationibus. tomo 6. 220. 1.

*Martinus Beccanus.*

Martinus Beccanus librum de Antichriſto reformato euulgauit. to.16. 430.

*Martinus Lutherus.*

Martinus Lutherus apoſtata inſurrexit contra Romanum Pontificem. to.1. 239. 1.

Iudicium de Eccleſia, de Angelis, & de Apoſtolis ſibi arrogauit. to.1. 239. 2.

Eius triginta articuli de combuſtione ſacrilega decretorum Summi Pontificis. tomo 3. 289. vſque ad 300.

Finis ab ipſo intentus in articulo tertio fuit confundendi omnia in Eccleſia. to.3. 291. 1.

In articulo quarto tacuit ea, quæ illum confundunt. to.3. 282. 1.


Noluit

Noluit conciliorum doctrinis, & decretis ſe alligare. to.3. 292. 2.
Prologum ſexti libri decretalium pro cap. t. de conſtitutionibus mendaciter citauit articulo quinto. to.3. 292. 2; & ſeq.
Illius calumnia perpetua in Romanum Pontificem. to.3. 393. t.
Quàm malus interpres fuerit Scripturarum Diuinarum? to.3. 393. t.
Docuit, quòd ſi Papa ſuæ, & alienæ ſalutis eſſet negligens, hæ culpæ à nemine eſſent redarguendæ. to.3. 293. 2.
Abſtulit Eccleſiæ primatum etiam à Chriſto Domino. to.3. 294. 2.
Docuit ius canonicum eſſe confictum, vt Papa poſſet liberè delinquere, & facere, quidquid vellet, & alijs dare licentiam peccandi, quo profligatur Chriſti Domini verbum. to.3. 294. 1.
Fuit Euangelij, & Diuinarum Scripturarum corruptor. to.3. 294. 2.
Aſſeruit licitum eſſe Principibus, quod Deus prohibuit. to.3. 295. 2.
Docuit ius canonicum aſſerere Papam non eſſe præceptis Dei ſubiectum. to.3. 295. 2.
Dixit Papam tolerando peccata peccare. to.3. 296. 1.
Illius inſcitia, vel potiùs fraudulentia in adulterandis ſcripturis. to.3. 296. t.
Mutilauit, & corrupit epiſtolam S. Pauli ad Galatas. to.3. 296. t.
Veluti alter Mahometes epiſtolam t. Diui Pauli ad Corinthios euertit. to.3. 297. t.
Illius inuectiua, & odium in ordines Mendicantium. to.3. 297. t.
Eius malitia in non producendis fideliter locis Sacræ Scripturæ, & SS. Patrum. tomo.3. 298. 2.
Illius peruerſa excuſatio contra Bullam Romani Pontificis. to.3. 299. 2.
Eius calumniæ in S. Gregorium Magnum Papam. to.3. 299. 1.
Illius argumenta contra Bullam priorem pro defenſione ſuarum articulorum. to.3. 30t. 2; & ſeq.
An mendacijs incepit, mendacia fuit proſecutus, & in mendacijs finiuit. to.3. 300. 1.
Damnauit Papatum, non Papam. to.3. 300. t.
Stultitiarum illius ſummarum ſumma. tom.3. 300. 2.
Dixit Papatum eſſe Regnum Antichriſti, & Antichriſti prædicatorem ſe oſtendit. to.3. 300. 2.
Illius infandiſſimum, & apertiſſimum mendacium contra Papam. to.3. 301. t.
Eius rationes in ipſum retortæ ipſum euertunt. to.3. 303. 1; & ſeq.
Illius æquiuocatio de fide neceſſaria ad conſequendam gratiam per ſacramenta. to.3. 305. t.
Se ipſum ſuis articulis expugnauit, & iugulauit. to.3. 309. 2; & 306. 2.
Docuit homines etiam inuitos peccare. to.3. 306. 2.
Eius ſumma impudentia, & temeritas. to.3. 306. t.
Illius ſtupiditas, & contradictio circa confeſſionem. to.3. 308. 2.
Illius mendacium circa confeſſionem, quæ in primitiua Eccleſia fiebat. to.3. 309. t.
Docuit confeſſionem, quæ nunc fit, nullo modo poſſe probari eſſe de iure Diuino; nec ſic primitus factam fuiſſe. to.3. 309. 1.
Quomodò à S. P. Auguſtini teſtimonijs ſe defenderit? to.3. 309. 1.
Eius tergiuerſatio circa ſuum octauum articulum. to.3. 309. 2.
Æquiuocatio in reprobanda confeſſione auriculari. to.3. 310. 1; & ſeq.
Docuit, quòd ſi per impoſſibile confeſſus non eſſet contritus; vel ſacerdos illum ſeriò non abſoluiſſet, ſi tamen crederet ſe eſſe verè abſolutum, eſſet abſolutus. to.3. 311. 1.
Quare Laicorum, & Boemorum cauſam ſuſceperit? to.3. 3tt. 2.
Illius intentio fuit arrogandi ſibi poteſtatem abſolutam in laicos. to.3. 311. 2.
Eius error circa excommunicationis cenſuram. to.3. 312. 2.
Illius ſententia de veritate Apoſtolicæ Sedis. to.3. 313. 2.
Eius diſſenſio à Ioanne Huſs, Græcis, & Boemis. to.3. 316. 1.
Turcarum patronum, & defenſorem ſe oſtendit. to.3. 317. 2.
Illius errores de Purgatorio. to.3. 317. 2; & ſeq.
Quos libros ſacræ Scripturæ reiecerit? tom.3. 318. 2.
Eius error circa auctoritatem cuiuſcunque Concilij. to.3. 318. 2.
Illius blaſphemia in S. P. Auguſtinum. to. 3. 318. 2.
Impiæ, & horrendæ eius blaſphemiæ in omnes ſanctos. to.3. 318. 2.
Error circa numerum ſacramentorum. to. 3. 319. 1.
Taciturnitas multorum, qui contra illum deberent inſurgere. to.3. 320. 1.
Summam D. Thomæ apellauit diabolicam. to.3. 322. 1.
Errores circa vota, & præcipuè circa votum Religionis. to.3. 322. 2.
Error circa pœnas animarum purgantium. to.3. 323. 1.
Error circa peccatum. to.3. 324. 1.
Hæreſis de Trinitate, de anima, & de fide. to.3. 324. 1.
Docuit Machabæorum libros nullius eſſe auctoritatis. to.3. 318. 1.
Suis doctrinis commouit ſolùm vulgus imperitum, leue, & inſtabile; vel odio perſequentes Eccleſiam Romanam. to.3. 269. 2.
Illius iniuriæ in D. Thomam Aquinatem prolatæ. to.3. 269. 2.
Quomodò confeſſus fuerit præſentiam Chriſti Domini in Euchariſtia? to.3. 270. 1.
Eius cenſura in Eccleſiam. to.3. 270. 2.
Conatus fuit ſacris canonibus indulgentias euellere. to.3. 27t. t.
Triumphum cecinit contra Magiſtrum ſententiarum. to.3. 270. 2.
Docuit quēlibet ſacerdotem in articulo mortis, & in caſu neceſſitatis eſſe Epiſcopum, & Papam, & habere omnem poteſtatis plenitudinem. to.13. 258. t.
Dixit circa indulgentias, quòd habet Papam per ſe, habet vniuerſam Eccleſiam ſecum ſentientem. to. 3. 271. 1.
Adulterauit textum de indulgentijs. tomo 3. 27t. 2.
Eius aſtutia, vt indulgentias euerteret. to.3. 272. t.

Illius

Illius peruerſa Rethorica. to. 3. 272. 2.
Eius mala expoſitio de inſtiturione ſaetamenti Euchariſtię. to.3. 272. 2
Aſſeruit Papam non eſſe inte Diuino Chriſti Domini Vicarium. to.3. 272. 2.
Illius mendacium circa donationem Conſtantini. to. 3. 272. 2.
Dixit Imperatorem eſſe ſupra Papam, & ſupra totam Eccleſiam Catholicam, tom.3. 272. 2.
Seminauit diſcordias inter Papam, & Principes. to.3. 273. 1.
Illius infamiæ, opprobria, & vitupetia. tom.3. 275. 2.
Magno aſtu excuſauit doctrinam inſanam. to.3. 275. 1.
Mendaciſſimus fuit in citandis Auctorum ſententijs. to.3. 275. 2.
Octo ipſius mendacia circa Victorem Papam redargutum ab Irenæo, & Anicetum à Polycarpo. tom.3. 276. 2.
Alia quinque eiuſdem mendacia paucis verbis expreſſa. to.3. 276. 1.
Iudaicæ ſuperſtitionis fuit inſignis defenſor. to.3. 276. 1.
Arianorum ſuſceptam defendit contra Sanctum Athanaſium. to. 3. 276. 1.
Euidenter conuictus veritatem apertam noluit fateri. to.3. 276. 2.
Papæ poteſtatem modò admiſit, modò negauit. to.3. 277. 1.
Illius inconſtantia, & contradictio in doctrina. to.3. 277. 2.
Ritus Eccleſiæ, miſſarum ſolemnia mutilauit, & ſacrificium altaris perfidè violauit; ac pietatem erga defunctorum animas prorſus extinxit. to.3. 277. 2.
Suam doctrinam à neſcio quodam Taulero mutuauit. to. 3. 277. 1.
Eccleſiam Catholicam Babylonem vocauit. to.3. 278. 1.
Illius error contra attritionem. tomo 3. 278. 1; & ſeq.
Eius iniquitas in deligendis, & improbandis auctoribus. to.3. 278. 2.
Illius præſtigia in commutandis ijs, quæ ſemel dixit. to.3. 279. 2.
Nihil recepit eorum, in quibus recta diſputatio conſiſtit. to.3. 280. 2; & ſeq.
Derogauit, mutilauit, & peſſimè interpretatus fuit Sacram Scripturam. to.3. 281. 2.
Eius dilemma de Corpore Chriſti Domini ab ipſo in cæna miniſtraro. to.3. 282. 1.
Illius argumenta contra indulgentias. tom.3. 281. 1; & ſeq.
Eius horrida verba in epiſtolam S. Iacobi; & manifeſta contradictio. to.3. 282. 1.
Non ſemel finxit, & ſimulauit modeſtiam. to.3. 282. 2.
Eccleſiæ, & Pontificis auctoritatem penitus reiecit. to.3. 284. 1.
Verba ipſius non minùs impia, quàm ſtulta. to.3. 281. 2; & ſeq.
Aſſeruit decreta probantia Romani Pontificis primatum eſſe frigidiſſima. tomo 3. 284. 1.
Dixit Papatum eſſe Regnum Babylonis, & potentiam Nemroth robuſti venatoris. tomo 3. 284. 1.
Affirmauit decreta Summorum Pontificũ eſſe ineptiſſima, & languidiſſima. tom.3. 284. 2.
Eius ſuperbia, & arrogantia execrabilis. tomo 3. 385. 1.
Reiecit omnes Doctores veteres, & recentes, Latinos, & Græcos. tomo 3. 285. 2.
Sanctum Patrem Auguſtinum vocauit extinctorem fidei Catholicæ. tomo 3. 285. 2.
Quænam ſit ipſius Eccleſia? tomo 3. 285 1.
Ab omni poteſtate Eccleſiaſtica conatus fuit ſe eximere. to.3. 285. 1.
Cauſa ipſius ſuperbiæ, & arrogantiæ. to.3. 285. 1.
Concilio Nicæno reuerentiam exhibuit. to.3. 285. 1.
Dixit omnes Eccleſiæ Doctores abuſos fuiſſe Sacra Scriptura. to.3. 285. 2.
Fuit execrator, & cenſor omnium Conciliorum. to.3. 285. 2.
Docuit omnes Sanctos erraſſe, & in errorem alios induxiſſe. to.3. 286. 1.
Interſeruit zizania inter Sacerdotes, & Laicos. to.3. 286. 1.
Stultè, & impiè locutus fuit contra S. Dionyſium circa numerum Sacramentorum. tom.3. 287. 1.
Docuit Sacramenta fuiſſe recenter inuenta. tom.3. 287. 1.
Conatus fuit ſe extollere ſupra S. Dionyſium. tom.3. 287. 1.
Illius improperia contra S. Anacletum Martyrem, S. Leonem Magnum, S. Iſidorum, & S. Thomam. tom.3. 288. 1.
Appellauit Ariſtotelem beſtiam. to. 3. 288. 1.
Eius hæreſis primò incepit graſſari contra Romanum Pontificem. to.4. 655. 1.
Deinde negauit Eccleſiæ ceremonias, & confeſſionem, tanquam ſcandaloſam. tom.4. 655. 1.
Adorationem imaginum appellauit idololatriam. to.4. 655. 1.
Docuit ieiunium ab hominibus inſtitutum fuiſſe, non à Deo. to.4. 655. 1.
Dixit cælibatum eſſe contra legem naturæ. tom.4. 655. 1.
Damnauit Monachatum, quia Monachi emittunt votum, quod nequeunt præſtare. tom.3. 655. 1.
Reiecit virginitatem, & Eccleſiæ Sacramenta. to.4. 655. 1; & ſequen.
Illius ſententiæ non ſunt dignæ, vt in diſputationem vocentur. to.4. 655. 1; & ſequen.
*Vid. Lutherus.*

*Martinus Polonus.*

Martinus Polonus fuit primus inuentor, & fictor fabulæ Ioannæ Papiſſæ. tom. 2. ex Alano. 17. 1.

*Martyr.*

Martyrum præclarum elogium ſumptum ex Diuo P. Auguſtino. tomo 4. 799. 137.
SS. Martyrum memoria quomodò ab Eccleſia honoretur? to.8. 752. 1.
SS. Martyres à S. Cypriano recenſiti, & laudati. to. 1. 404. 2; & ſeq.
Martyres Anglicani quomodò auctoritatem Romani Pontificis ſanguinis effuſione defenderint? tom. 1. 357. 1.

Marty-

Martyres Chriſti Domini ex Euangelio confirmauerunt D.Petri primatum. tom. 13. 123.2.

*Martyrologium.*

Martyrologij oomen primò inuentum fuit ab Euſebio ad ſignificaudum Librum, in quo ſuut ſcriptæ SS. Martytum hiſtotiæ. to.1. 404. 2; & ſeq.

Martyrologium auctum, & illuſtratum fuit à Cardinali Baronio. to. 1. 404. 2; & ſequen.

Mxrtyrologium Alexandtinnm teſtatur Sanctum Syluestrum fuiſſe Eccleſiæ primatem, & bxptizxſſe Conſtantinum Mxgnum Imperatorem. to.1. ex Ecchellenſi. 53. 1.

Martyrologium Ægyptium ſub die 29. menſis Hatur, qua die Mxrtyrio coronatus fuit S. Clemens Papa, teſtxtur Petrum Romæ fuiſſe, & fidem Chriſti Domini prædicaſſe. to.1. ex Ecchellenſi. 49. 2.

*Masbudus.*

Mashudus Mohammedanus hiſtoticus in hiſtoriæ, cui titulus: *Prata aurea*: teſtxtus fuit Petrum,& Paulum Romæ occiſos fuiſſe. to.1. ex Ecchellenſi. 49. 2.

*Matematici.*

Matematicotum libri damuati fuerunt à Summis Pontificibus Innocentio I; & Hoorio. tom.1. 362. 1.

Marematici nolentes ſuum errorem abiurare oon ſolùm ab Vrbe Romæ, ſed etiam ab omnibus Ciuitatibus Cxtholicis fuerunt Honorij Papæ decreto expulſi. tom.1. 362.1.

*Mathildes.*

Mathildes Comitiſſæ præclariſſima & religioſiſſima fœmina ſuum patrimonium in Tuſcia, & Lombardia Apoſtolicæ Sedi donauit. to.10. 97. 2.

Eiuſdem Comitiſſæ qualitates eximiæ, dotes, & epitaphium. to.10. 101. 1.

Prope mortem ex teſtamento legauit Romxnæ Eccleſiæ, quidquid à Piſia amne, & à S. Quirico agri Senenſis vſque xd Ceperanum inter Apenninum, & mare interiacet. to.2. ex Pighio. 204. 1.

*Matiſconenſis canon.*

Matiſconenſis canon prohibet Archiepiſcopis, ne Miſſam ſolemnem ſine pallio celebrare præſumant. to.6. 267. 2.

Illius verus ſenſus eſt Archiepiſcopos debere pallium à Sede Romxna poſtulxre, & antequam illud accipiant, non debere Miſſam ſolemnem celebrare. tomo 6. 267.2.

*Matrimonium carnale.*

Matrimonij definitio. to. 19. 59. 2.

Ante Chriſti Domini aduentum eius vinculum non erat xdeo forte, ſoluebatur enim per libellum repudij. to. 19. 59. 2.

Eius origo in Paradiſo terreſtri. tomo 19. 60. 1.

Figurauit coniunctionem Chriſti Domini cum Eccleſiæ. to. 19. 60. 1.

Eſt verum Sacramentum. to. 19. 60. 1.

Debet fieri prolis ſuſcipiendæ intentione. to. 19. 60. 2.

Confert grxtiam. to. 19. 60. 2.

A Chriſto Domino fuit benedictum in nuptijs Canæ Gallilææ. to. 19. 60. 2.

Eius inſtitutio. to. 19. 62. 1.

Matrimonium in ſtatu innocentiæ fuit inſtitutum. to. 19. 137. 2.

Matrimonium quoad ſubſtantiam eſt iuris Diuini, quoad gradus non prohibitos iuris humani. to. 11. 531. 6.

Matrimonium priſcæ Eccleſiæ temporibus permittebatur ante, non poſt ſuſceptum præsbyteratum. to. 7. 227. 2.

Mxtrimonium ſignificat coniunctionem Chriſti Domini cum Eccleſia; & eius triplex bonum. to. 18. 354. 2.

Matrimonium poteſt eſſe ſine copula coniugali, quæ non eſt de eius eſſentia. to. 9. 755. 2.

Matrimonium in Lege veteri præferebatur virginitati propter expectationem Verbi per viam generationis venturi. to.9.755.2; & ſeq.

Matrimonium non perficitur ſolo conſenſu naturxli, niſi concurrat qualitas libertatis. to. 9. 116. 129.

Idem dicitur in mattimonio ſpirituali, to. 9. 116. 129.

Matrimonium licèt ſit de iure naturali,& Diuino, nihilominùs Papa in eo diſpenſat; & perſonas inhabiles habilitat. to.9. 477. 53.

Matrimonium carnale reſpicit bonum priuatum. to. 9. 449. 175.

Matrimonij inſolubilitas à quo oriatur? to. 2. ex Adolpho. 97. 1.

Matrimonium interdicitur Præsbiteris, & Dixconis in Concilio Romano, to. 2. ex Alano. 51. 1.

*Matrimonium ſpirituale.*

Matrimonium Chriſti Domini cum Eccleſia, to. 3. 233. 1.

Matrimonium ſpirituale non humxna, ſed Diuina potiùs poteſtate diſſoluitur. to. 13. 326. 2.

Mxtrimonij ſpiritualis vinculum quomodò ſit fortius vinculo mattimonij carnalis? to. 18. 434. 1; & ſeq.

Matrimonium ſpiritualxe inter Prælxtum, Eccleſiam reſpicit bonum publicum, & commune. to. 9. 449. 174.

*Matrimonium infidelium.*

Matrimoninm infidelium cur poſſit diſſolui? to. 18. 427. 1.

Matrimonium infidelium contractum in primo grxdu lineæ tranſuerſæ, ſi conuertantur ad fidem, debet diſſolui. tom. 5. 171. 197; & 198.

Matrimoninm fidelis cum hæreticx poteſt à Papa prohiberi. to. 5. 174. 208.

Matrimonia infidelium nequeunt impediri à Papa. to. 5. 174. 210.

Mxtrimonium fidelis cum infideli poteſt à Pxpa diſpenſari. to. 5. 175. 211.

Mxtrimonium fidelis cum infideli an ſit Sacramentum? to. 5. 175. 212; & 213.

Mxtrimonium infidelium poſt conuerſionem an fiat Sacramentum, & an requiratur nouus conſenſus? to. 5. 175. 215.

Matrimonium in caſu hæreſis poſſe diſſolui an definjuerit Cœleſtinus III? tom. 5. 125. 26; & to. 12. 244. 1; & tom. 6. 899. 1; & to. 9. 727. 1; & to. 4. 507. 59; & to. 18. 44. 1; & 53. 2; & to. 20. 391. 1.

Matrimonium infidelium poſt conuerſionem

noo

non requirit nouum conſenſum coram parocho, & teſtibus. to. 5. 176. 216.
Matrimonium infidelis cum pluribus vxoribus infidelibus initum poſt conuerſionem, quam vxorem debet ſeligere? tom. 5. 177. 227.
Matrimonium coniugis infidelis quomodò poſſit diſſolui? to. 12. 378. 1.

*Matrimonij gradus.*

Matrimonij gradus qui fuerint in lege veteri, & qui ſint in lege Euangelica? to. 5. 170. 191; & ſeq.

*Matrimonij impedimenta.*

Matrimonij impedimenta dirimentia iure naturali nequeunt diſpenſari à Papa. to. 5. 172. 200.
Matrimonij impedimentum ortum ex affinitate in recta linea an irritet? tom. 5. 172. 201.
Matrimonium non irritatur iure naturæ, vel Diuino ex affinitate in primo gradu lineæ tranſuerſæ. to. 5. 173. 205.
Matrimonium inter conſanguineos vſque ad quartum gradum irritum eſt iure Eccleſiaſtico. to. 5. 169. 188.
Matrimonium in primo gradu rectæ lineæ irritum eſt iure naturæ, & indiſpenſabile. to. 5. 169. 189; & ſeq.
Matrimonio quæ, & quando imbecillitas obſtet? to. 4. 813. 72.

*Matrimonij legitimatio.*

Matrimonij legitimatio poteſt fieri à Papa, etiam in locis non ſibi ſubditis. tomo 5. 176. 219.

*Matrimonij diſſolutio, & diſpenſatio.*

Matrimonio diſſolutio. to. 6. 900. 4.
Matrimonij diſſoluendi cauſæ iuſtæ, & legitimæ. to. 5. 632. 1.
Matrimonium an in cauſa hæreſis poſſit diſſolui? to. 5. 125. 26.
Matrimonium initum contra interdictum Papæ an ſit validum? tom. 5. 161. 158; & ſeq.
Matrimonium ratum an poſſit diſſolui? to. 5. 162. 165.
Matrimonium conſummatum nequit diſſolui. to. 5. 163. 168.
Matrimonium inter conſanguineos vſque ad quartum gradum irritum eſt iure Eccleſiaſtico. to. 5. 169. 188.
Matrimonium in primo gradu rectæ lineæ irritum eſt iure naturæ, & indiſpenſabile. to. 5. 169. 189; & ſeq.
Matrimonium quare in nullo caſu à Papa poſſit diſpenſari? to. 9. 703. 2.
Matrimonium inter fratres, & ſorores ſimpliciter eſt indiſpenſabile. to. 5. 170. 194; & ſeq.
Matrimonia ſecuta inter fratres, & ſorores. to. 5. 170. 194; & ſeq.
Matrimonia inter fratres, & filias, & ſorores an poſſint cohoneſtari? to. 5. 171. 196.
Matrimonij in radice diſpenſatio quid operetur? to. 5. 176. 217.
Matrimonium initum defectu conſenſus nequit diſpenſari. to. 5. 177. 222.
Matrimonium inualidum etiam obtenta diſpenſatione Papæ requirit nouum conſenſum. to. 5. 629. 1.
Matrimonium ratum non coſummatum poteſt ex diſpenſatione diſſolui. to. 5. 631. 1.
Matrimonium conſummatum nulla ratione poteſt diſſolui. to. 18. 427. 1.
Matrimonium cum conſobrina patris poteſt diſpenſari, non autem cum nouerca, vel nuru. to. 5. 173. 206; & ſeq.
Matrimonium legitimum, & conſummatum, neque auctoritate Papali ſolui poteſt. to. 2. ex B. Ægydio. 19. 1.
Matrimonium per verba de præſenti contractum poſſe diſſolui non fuit ab Alexandro Tertio definitum. to. 1. 350. 2.
Quando aſſeruerit iudicatum fuiſſe à ſuis Prędeceſſoribus matrimonium ratum, non conſummatum poſſe per aliud conſummatum diſſolui. to. 4. 508. 61.

*S. Matthæus.*

S. Matthæi dictum 23. *Vbi duo, vel tres congregati* &c; quas exceptiones patiatur? to. 3. 576. 2.
S. Matthæi dictum 20. *Scitis, quia Principes* &c. quomodò intelligendum? tomo 13. 336. 1.
S. Matthæi cap. 16. *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram*, &c. exponitur. to. 4. 291. 1.
Item: *Tibi dabo claues Regni Cælorum, & quodcumque ligaueris*, &c. to. 4. 292. 3.
Item: *Paſce oues meas*, &c. to. 4. 292. 5.
S. Matthæi 18. cap. declaratur. tom. 9. 233. 67; & 245. 31.
S. Matthæi cap. 16. gloſſa ordinaria ſuper verba: *Quodcumque ligaueris*, &c. declaratur. to. 9. 245. 32; & 33.
S. Matthæi 18. *Si peccauerit*, &c. an iſta verba conueniant Papæ, ſicut & alijs? tom. 9. 427. 31.
S. Matthæi 19. text. explicatur. to. 9. 501.
Item cap. 23. declaratur. to. 9. 581. 214.
Item cap. 20. explicatur. to. 9. 581. 214.
Item cap. vltimum. to. 9. 583. 221; & 588. 232.
Item cap. 10. declaratur. to. 9. 583. 221.
Item cap. 5. exponitur. to. 9. 595. 250.
Item: *Vos eſtis ſal terræ*. to. 9. 610. 294.

*S. Matthias Apoſtolus.*

S. Matthiæ electio per ſortem quomodò ſit intelligenda? to. 9. 347. 252.
S. Matthiæ electio in Apoſtolatum. tom. 14. 259. 1; & ſeq.
S. Matthias an immediatè à Deo habuerit Apoſtolatum? to. 12. 371. 1.
S. Matthiæ Apoſtoli electio à Deo poſtulata. to. 14. 432. 1.
S. Matthias vnus ex ſeptuaginta duobus Diſcipulis. to. 13. 321. 1.
In Epiſcopum fuit à Deo conſecratus, non tamen ſine miniſtro. to. 13. 322. 2.
S. Matthiæ Apoſtoli electio viſibili ſigno fuit à Deo declarata. to. 10. 257. 2.
Apoſtoli elegerunt ſorte Matthiam ante Pentecoſtem. to. 20. 315. 8.
S. Matthiæ electio fuit peculiaris, & ſeria. to. 3. 958. 1.
S. Matthias Apoſtolus prædicauit Æthiopis. to. 1. 255. 2.
Fuit electus ante Pentecoſten. tom. 20. 315. 9.

*Matthias Flaccus.*

Matthias Flaccus Illyricus dixit fieri iniuriam D. Petro aſſerere eum fuiſſe Papam, & fundatorem Eccleſiæ Romanæ. tom. 7. 135. 1; & ſeq.

Item

Item dixit Antichriſtum iam veniſſe. to. 7. 207. 1; & ſeq.
Item Antichriſtum victurum mille, & ducentis ſexaginta annis. to. 7. 21t. 2.

*Matthias Pomeranus.*

Matthias Stephanus Pomeranus voluit Imperatori,non Papæ conceſſum eſſe conuocare Concilia. to. 8. 785. 2.

*Maurentius.*

Maurentius nonæ Germaniciæ in Numidia Epiſcopus quos iudices poſtulauerit? to. 6. 293. 2.

*Mauritania.*

Mauritaniæ prouinciæ ſemper fuerunt duæ. to. 6. 232. 2.
Et ciuiles, & Eccleſiaſticæ. to. 6. 232. 2.

*Mauritius Imperator.*

Mauritius Imperator iuſtè iugulatus à Phoca ob auaritiam. to. 15. 286. 1.
Mauritius Imperator à Deo punitus, quia afflixit S. Gregorium; in pœnam ſui delicti à Phoca fuit occiſus, ſed ipſum eius filij, & vxor ante eius oculos fuerunt interempti. to. 18. 89. 2; & ſeq.

*Mauritius Pragenſis.*

Mauritij de Praga concluſiones tres, quas defendere volebat in Concilio Conſtantinopolitano, & quare poſtea non defenderit? to. 9. 552. 144.

*Maxentius.*

Maxentij crudelitas. to. 15. 276. 1.
Maxentij obitus. to. 10. 110. 1.

*Maxima.*

Maximæ Theologorum, quæ, & quot ſint? to. 10. 2. 1.

*Maximianus.*

Maximianus Neſtorio ſucceſſit in Epiſcopatu Conſtantinopolitano, illi Proclus, iſti Flauianus. to. 3. 637. 1.

*S. Maximinus.*

S. Maximinus Athanaſium, dum à Conſtantino quæreretur ad pœnam, honorificè ſuſcepit. to. 6. 106. 2.
Sardicenſi Synodo adfuit, vel certè ſubſcripſit. to. 6. 91. 1.
Auctor fuit Pontifici Iulio, vt erga S. Athanaſium, alioſque Epiſcopos ad ſe appellantes faceret, quæcumque fecit. tomo 6. 91. 1.
Ex more Gallicanæ Eccleſiæ. to. 6. 96. 2; & ſeq;
Accuſatus ab Euſebianis. to. 6. 91. 1.

*S. Maximus.*

S. Maximus contra Conſtantium Imperatorem, & alios hæreticos. to. 1. 187. 2; & 491. 2.
In exilium miſſus diem ſui obitus Diuinitus cognouit. to. 1. 123. 1.
Poſtquam fuit defunctus tres lucidæ faces ingentis ſplendoris è Cœlis mirabiliter fuerunt dimiſſæ. to. 1. 123. 1.
Ab Eccleſia Orientali, & Occidentali Martyrum albo fuit adſcriptus. to. 1. 123. 1.
Fidei Orthodoxæ, & paternarum traditionum vſque ad mortem fuit tenaciſſimus cuſtos. to. 1. 123. 1.

*Maximus Cynicus Epiſcopus.*

Maximi Cynici ad Romanam Sedem appellatio. to. 6. 195. 1; & 213. 2; & ſeq.
Eiuſdem conſecratio in Epiſcopum Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ. to. 6. 195. 1.
Facta ei fuit contradictio. to. 6. 195. 1.
Falſum eſt, quòd Romana Synodus abſentibus Orientalibus de Maximo nihil voluerit decernere. to. 6. 196. 2.
Eum admiſit ad communionem, & ei fuit reſtitutum retractatorium iudicium. to. 6. 196. 2.
Maximi doloſa hypocriſis, & ante Epiſcopatum occulta facinora. to. 6. 199. 2.
Eius ordinatio an fuerit cauſa diſſociationis inter Orientis, & Occidentis Eccleſiam. to. 6. 196. 2.
Maximus teſte S. Ambroſio Romam appellauit. to. 6. 140. 2.
Ad eam appellationem acceptandam S. Damaſus non indiguit prouincialis Concilij auctoritate. to. 6. 197. 2; & ſeq.
Ante inchoatum retractatorium iudicium continuatus in Epiſcopatus poſſeſſione. tom. 6. 146. 1.
Maximi Cynici Epiſcopi Conſtantinopolitani appellatio. to. 6. 538. 1; & ſeq.
Maximi retractatorium iudicium quare S. Damaſus delegauerit? to. 6. 539. 2.
Eius appellatio admiſſa fuit à S. Damaſo. to. 6. 622. 1.
Maximus, & Martialis Epiſcopi Hiſpaniæ appellarunt ad Stephanum Papam. to. 18. 22. 2.
Maximus tempore VI. Synodi purgauit Honorium à macula hæreſis. tom. 13. 417. 2.
Maximus ab hæreticis agitatusRomam venire petijt,vbi Martinum Papam reperijt. to. 13. 198. 1.

*Maximus Imperator.*

Maximi Imperatoris reuerentia erga Epiſcopos, & Sacerdotes. to. 17. 315. 2.

*Mayron.*

Mayronis inſtantia contra theſaurum Eccleſiæ. to. 9. 697. 1.

*Mebati hæretici.*

Mebatorum error circa primatum Chriſti Domini nulli hominum relictum. tom. 3. 592. 1.

*Medela.*

Medelam peccatorum duo impediunt. to. 3. 253. 2.

*Medicus.*

Medicus an ſit irregularis, & quando? to. 3. 95. 2; & ſeq.
Medici, & Chirurgi diligentia congrua in viſitando quænam ſit? to. 3. 96. 1.

*Mediolanenſis Eccleſia.*

Mediolanenſis Eccleſia an habuerit primatum ſupra Aquileienſem Eccleſiam, & alias Venetæ ditionis prouincias? to. 6. 677. 1; & ſeq.
Mediolanenſis Eccleſia Romano patriarchatui ſubditur. to. 6. 672. 2.

*Mediolanenſis Epiſcopatus.*

Mediolanenſis Archiepiſcopatus quot ſuffraganei numerentur? to. 9. 61. 7.

*Mediolanenſe Concilium.*

Mediolanenſe Concilium, cui interfuerunt Liberius, & Conſtantius Imperator infenſiſſimus hoſtis S. Athanaſij. to. 6. 179. 1.

*Meditatio.*

Meditationes variæ circa obedientiam Papæ ſeruandam, & hæreticorum tela eludenda. to. 16. 421. 2; & ſeq.



Digitized by Google

*Melancton.*

Melancton recepir Synodum Antiochenam, Nicænam, & Sardicenſem. to. 6. 13. 2.

Melancton ex Lutherano factus fuit Caluiniſta. ro. 19. 402. 1.

Melancton præuaricatus fuit crebrò. to. 4. 682. 79.

*Melania hæreticus.*

Mrlania, & Rufinus hæretici Origeniſtæ. to. 1. 313. 1.

Multos Cleticorum in errores Origenis traxerunt. to. 1. 113. 1.

*S. Melchiades Papa.*

S. Melchiades Papa à Donatiſtis fruſtra accuſatus de lapſu, rradirione, ac thurificatione. ro. 6. 243. 2.

Calumnia fidem inuenit etiam apud aliquos Catholicos, & nobis peperit Synodum Sinueſſanam. to. 6. 243. 2.

S. Melchiades Donatiſtarum aduersùs Cęcilianum prouocationem retractac Romæ. to. 6. 142. 1.

Cur in ea cauſa plures ſibi aſſumpſerit Aſſeſſores? to. 6. 314. 1.

Cęcilianus non iudicauit ex auctoritate Imperialis degradationis. ro. 6. 308. 1.

S. Melchiadis vltima de cauſa Cęciliani ſententia concepta in ipſius ſolius nomine. ro. 6. 308. 2; & ſeq.

Cur poſt ſententiam à ſe prolatam ſubſtinuerit in Arelatenſe Concilio iteratam litis cognitionem? to. 6. 313. 2.

S. Melchiades accuſatus à Donatiſtis. to. 6. 647. 1.

S. Melchiadis Papæ lapſus confictus à Donatiſtis. to. 11. 70. 106.

S. Melchiades confirmauit epiſtolam Anacleri. to. 7. 231. 2.

S. Melchiades Papa in cauſa Donatiſtatum. to. 1. 97. 1.

S. Melchiades à S. P. Auguſtino laudatus. ro. 1. 97. 2.

S. Melchiadis Papæ ſententia de Sacramento Confirmationis. ro. 1. 209. 1.

Eius ſententia in cauſa rebaptizandorum à S. P. Auguſtino diſertè laudata. tom. 1. 446. 2.

S. Melchiadis Papæ epiſtola decisiua appellationis Epiſcoporum Hiſpaniæ. to. 3. 767. 2; & to. 10. 320. 1; & ſeq.

S. Melchiades Papa infallibilitatem Papæ reſtatur. to. 10. 320. 1.

S. Melchiades natione Afer electus eſt Romanus Pontifex anno Domini 311. tom. 3. 767. 2.

*Melchiſedech.*

Melchiſedech Rex fuit, & Sacerdos. tom. 7. 19. 2; & to. 3. 121. 1; & to. 18. 689. 1.

Mrlchiſedech Rex Salem fuir Monarcha in populo Dei. to. 17. 397; & 429. 1.

Melchiſedech fuit Rex Hieruſalem, & ſignificanit Chriſtum Dominum. to. 14. 330. 1.

Melchiſedech fuit Sem filius Noe, & Vrbem Salem, idèſt Ieruſalem condidit; & benedictione Noe fuit conſecratus Sacerdos, & Rex. to. 19. 202. 2.

Melchiſedech quomodò abſque Patre, & Matre dicatur? to. 2. ex B. Ægidio. 45. 1; & ſeq.

Fuir figura Chriſti Domini, & quinque rationibus demonſtratur. to. 2. ex B. Ægidio. 25. 1; & ſeq; & to. 3. 933. 2.

Melchiſedech quot annis ſupetuixerit Abrahæ? to. 3. 219. 1.

Melchiſedech primus Rex vetus, & iuſtus, Rex Salem, figura Saluatoris. to. 3. 41. 1; & 121. 2.

Melchiſedech ſecundogenitus Noe fuit ſimul Rex, & ſummus Sacerdos. tomo 6. 43. 1.

*Melchiſedechiani.*

Melchiſedechiani hæretici aſſeruerunt Melchiſedech non fuiſſe hominem, ſed virtutem Dei. to. 3. 40. 2.

*Meletius.*

Meletij ordinatio, & appellatio Romana. to. 6. 209. 2.

Stipulatio cum Paulino. to. 6. 212. 1.

Meletius ſucceſſor Flauiani, tanquam periurus fuir habitus à Sede Apoſtolica. ro. 6. 512. 1.

Meletius primum Sebaſtiæ in Armenia electus fuir Epiſcopus, deinde ad Epiſcopatum Berrheæ in Syria fuit translatus. to. 6. 209. 2.

In Synodo Seleuciana, cui interſuit, ſubſcripſit fidei formulæ à factione Acaciana compoſitæ. to. 6. 209. 2.

In Sedem Antiochenam fuit translatus. to. 6. 209. 2.

Fuit vir potens opere, & ſermone. tomo 6. 210. 1.

Factus Epiſcopus Antiochenus mutatus in alium virum cepit ſe monſtrare orthodoxum, & ſpatio triginta dierum totam Ciuitatem Antiochiæ fecir Catholicam. to. 6. 210. 1.

Ab Arianis per vim Conſtantij Imperatoris ei fuit intruſus Eudoxius. tomo 6. 210. 1.

Extra portam Ciuitatis celebrauit conuentum. tom. 6. 210. 1.

Fuit vir veraciter eruditus, ſanctus, & beneuolentia pertinax. to. 6. 210. 2.

Fuir de Ariana ſcabie traductus, à qua tamen ſe purgauit. to. 6. 211. 1; & ſeq.

*Meletius Lycopolitanus.*

Meletius Lycopolitanus Epiſcopus apud Ægyptios Thebaidos Metropolita adiutor patriarchæ Alexandrini. to. 6. 606. 1.

Meletius Lycopolitanus Epiſcopus ſchiſma in Ægyptum inuexerat contra proprium Patriarcham, & in Concilio Nicæno Canone ſexto fuit repreſſus. tomo 4. 311. 5.

*Membrum.*

Membrum diuiſum viuere non poteſt. to. 3. 33. 2.

Membrum quodnam, & quomodò dicatur maius corpore? to. 9. 575. 197; & 576. 199.

Membra à capite recedere non debent. to. 9. 48. 245.

Membra à capite non diſſentire conuenientius eſt, quàm è contra. tomo 9. 208. 107.

Membrum dignius in corpore naturali, vel myſtico eſt caput. to. 9. 208. 107.

Membra Chriſti Domini ſunt ipſemet Chriſtus. to. 17. 417. 1.

Membra duplicem influxum recipiunt à Capite. ro. 16. 5. 2; & 15. 2.

Membrum membrorum, quod ſupereminet

aliis membris, tanquam principalius, ad quod referuntur alia membra, tanquam ſubiecta, ad caput. to.3. 807. 2.
Membrum naturale, & membrum myſticum non aſſimilantur in omnibus. tomo 9. 664. 1.
Non vnum tantùm, ſed plura membra ſunt ſub vno capite. tomo 1. 5. 1; & ſequen.
Membrum ſtrictè, & propriè ſumptum; ac membrum latè dictum quod ſit? tomo 7. 773.2.
Membrum Eccleſiæ aliud eſt actualiter tale, aliud potentialiter. to.10. 154. 2.
*Vid. Eccleſiæ membra.*

*Menas.*

Menas Patriarcha Conſtantinopolitanus in V. Synodo generali noluit errores Origenis ad primam Epiſcoporum acclamationem damnare, ſed priùs voluit certiorem facere Imperatorem Iuſtinianum, non quia neceſſe erat, ſed quia conueniebat. tom.3. 502.2.
Declarauit ſe ſequi Apoſtolicam Sedem, & ei obedire, ac ab ea condemnatos ſe condemnare. to.3. 502. 2.

*Mendacium.*

Mendacium habet innatam, & intrinſecam malitiam indiſpenſabilem etiam de iure Diuino. to.3. 13. 1.
Nulla ratione poteſt vnquam fieri licitum. tom.3. 13. 2.
Mendacium etiam officioſum proferre nefas eſt. tom.8. 7. 2.
Qui Papæ mentitur, ſacrilegus eſt. tomo 4. 512. 89; & ſequen.

*Mens.*

Mens præſcribentis talis præſumitur, qualis eſſe debet. tom.9. 428. 45.
Mens iurium non eſt eum, qui committit in legem, legis priuilegio gaudere. tomo 9. 428. 46.

*Menſa.*

Menſa Eccleſiæ quæ, & qualis ſit? tomo 3. 243. 1.
Menſa pinguis ſignificat gloriæ æternæ beatitudinem. to.3. 243. 1.
Menſa Domini, in qua Ioannes ſupra pectus Domini in Cœna recubuit, quid ſignificauerit? to.3. 243.1; & ſeq.

*Meritum.*

Meritum in Purgatorio non poteſt augeri ex Sancto P. Auguſtino. tom.3. 279. 1; & ſequen.
Mereri poteſt quis in hac vita, vt in Purgatorio bonis operibus viatorum ſubleuetur à pœnis. to.3. 279. 2.
Omne meritum in hac vita, non in alia, comparatur. to.3. 279.1; & ſequen.
Merita Sanctorum per indulgentias nobis remittunt pœnas temporales, non autem remittunt peccata, vel pœnam æternam. to.9. 698.2; & ſequen.
Merita Sanctorum ſi ſola, & præcisè nobis applicarentur, non eſſet vera indulgentia. tom.9. 699. 2.
Merita Sanctorum virtute meritorum Chriſti Domini habent rationem indulgentiæ. tom.9. 699. 2.
Merita Sanctorum augent Eccleſiæ theſaurum. tom.9. 699. 2.
Merita Beatiſſimæ Virginis Mariæ, & aliorum Sanctorum in ratione meritorij fuerunt à Deo ſuperabundanter præmiata; non autem in ratione ſatisfactorij. tom.9. 699.2.
Meritis Sanctorum non innituntur indulgentiæ, ſed eorum paſſionibus. tomo 7. 221.2.
Meritis Chriſti Domini poſſumus nobis ſalutem parare. tom.7. 222. 2.

*Meſopotamia.*

Meſopotamia, Cilicia, & Syria more Iudaico Paſcha celebrabant Luna quartadecima menſis Martij. tom.11. 47. 40.

*Meſſanenſes.*

Meſſanenſium rebellio tempore Petri Aragoniæ Regis. tom.1. 485. 2.
Poſt ſecuritatem præſtitam miniſtris ipſius Regis eos crudeliter trucidarunt. tomo 1. 485.2.

*Metenſis Synodus.*

Metenſe conciliabulum à Lothario coactum pro diuortio faciendo cum vxore Theutperga. tom.16. 137. 2.
Matrimonium diſſoluit, & Vualdradæ Regis pellici thorum, & diadema Regale detulit. tom.16. 137. 2.
Totum Concilium fuit anathemate percuſſum, & eius acta abrogata. tomo 16. 137.2.
Fuerat concluſum non expectatis Papæ Legatis. tom.16. 137. 2.

*Methodius.*

Methodio Patriarchæ Conſtantinopolitano ſucceſſit Ignatius Michaelis Imperatoris filius violenter factus eunuchus inuidiæ deteſtandæ cauſa. tom.3. 642. 2.
Methodius inter Sanctos Patriarchas fuit numeratus. tom.3. 642. 2.

*Metropolita.*

Metropolita à Synodo ſuæ Prouinciæ nunquam potuit iudicari, & damnari. tom.6. 108.2.
Metropolita à ſolo Patriarcha, aut eius Synodo potuit iudicari. to.6. 108. 2.
Metropolita poteſt Epiſcopos ſibi ſubditos iudicare. tom.6. 108. 2.
De Metropolitarum iudicijs diuerſorum Conciliorum ſanctiones. to.6. 109.2.
Lex Gratiani de Metropolitarum iudicijs non fuit nouum ius, ſed innouatiuum, & confirmatiuum veteris legis. tomo 6. 109. 1; & ſequen.
Canones de Metropolitis non iudicandis ab Epiſcopis ſuæ Prouinciæ aliquando non viguerunt in Gallijs. tom.6. 109. 1; & ſequen.
Aliqui Metropolitæ ſemetipſos ſuarum Synodorum iudicijs ſponte ſubmiſerunt, ne impunis eis eſſet delinquendi, aut excedendi libertas. tom.6. 109. 2.
Canones de non iudicandis Metropolitis à ſuis Synodis reduxit in Gallias Carolus Magnus Imperator Gallicanæ Chriſtianitatis reparator. to.6. 109. 2.
Metropolita iuxta Apoſtolicam regulam à ſolo Patriarcha, vel à Romano Pontifice poteſt deijci, vel reparari. tomo 6. 109.2.
Excipitur tamen caſus hæreſis, vel idololatriæ. tom.6. 109. 2; & ſequen.

Aliqui Metropolitæ per Principes ſæculares impedire tentarunt Synodos Patriarchales. tom.6. 166. 2; & ſeq.

Metropolitarum degradationes ſoli Papæ ſunt reſeruatæ. to.6. 446. 1; & ſeq.

Metropolitæ ex Papæ priuilegio conſecrarunt Epiſcopos. tom.6. 669. 1.

De iure ordinario eis non competit conſecratio Epiſcoporum. tom.6. 651. 1.

Metropolita, ſeu Metropolitanus à Metropoli dictus Matricis Vrbis, & Eccleſiæ eſt Præſul. tom.4. 374. 2.

Metropolitæ dignitas à dignitate Archiepiſcopi differt. tom.4. 374. 2.

Metropolita habet auctoritatem ſolùm in ſuam Prouinciam. to.4. 375. 4.

Quænam ſint eius partes præcipuæ, & potiores? to.4. 375. 4; & 377; & ſeq.

Metropolita per ordinem ad ſuam Diœceſim habet eandem auctoritatem, quam habet Epiſcopos in ſua Diœceſi; per ordinem tamen ad ſuam Prouinciam, & ad Epiſcopos ſuæ Prouinciæ habet maiorem auctoritatem, quàm Epiſcopus. tomo 4. 376. 5.

Metropolita eligitur ab Epiſcopis Comprouincialibus, & conſecratur à Patriarcha præſentibus iiſdem Epiſcopis. tomo 4. 376. 5.

Non poteſt ſe nominare Archiepiſcopum, aut munera Metropolitę exercere; niſi priùs à ſuo legitimo ſuperiore pallium acceperit. tom.4. 376. 5.

Metropolitæ, & Epiſcopi diſcrimina ex his duobus illata. tom.4. 376. 5.

Metropolita in Concilio Prouinciali non eſt maioris, ſed minoris auctoritatis, quàm ſit Papa in Concilio generali. tomo 13. 503. 2.

Metropolita poteſt dare ſuffraganeo Coadiutorem. tom.9. 80. 21.

Metropolita apud Afros dictus fuit ſenex. tom.6. 230. 1.

A Donatiſtis appellatus fuit Princeps Epiſcoporum. tom.6. 230. 2.

Metropolitæ titulum Principis Sacerdotum, quem Donatus ob ſuperbiam inuexerat, prohibuit Synodus Carthaginenſis. tom.6. 231. 1.

*Metropolita Anglicanus.*

Metropolitæ in Anglia decem Epiſcopos debent habere. to.11. 218. 100.

*Metropolita Carthaginenſis.*

Metropolitæ titulus non ſolum Carthaginenſi Epiſcopo competit, ſed etiam cuilibet aliarum Prouinciarum Primati. to.6. 231. 1.

*Metropolita Ægyptiacus.*

Metropolita Ægyptiacus non poterat celebrare Synodos abſque Patriarchæ licentia. tom.6. 215. 2.

*Metropolitæ Galliarum.*

Metropolitæ Galliarum an geſtauerint pallium ante S. Bonifacij Apoſtolatum? to.6. 267. 2.

*Metropolita Hieroſolymitanus.*

Metropolita Hieroſolymitanus fuit Epiſcopus Cæſareæ Paleſtinæ. tomo 13. 255. 1.

*Metropolitæ Hiſpaniæ.*

Metropolitæ in Hiſpanijs vſque ad tempora Conſtantini videntur non extitiſſe. to. 6. 110. 2.

*Metropolitæ Italiæ.*

Metropolitæ Italiæ ſunt quatuor, ſcilicet Romanus, Mediolanenſis, Aquileienſis, & Calaritanus. to.6. 112. 1.

*Metropolis.*

Metropoles nouas Eccleſiaſticas inſtituere ſolius poteſtatis Papalis eſt. tom. 3. 949. 1.

Metropoles Eccleſiaſticæ cur fuerint inſtitutæ? tom.3. 910. 1.

*Metropolitica poteſtas.*

Metropolitica poteſtas apud Afros non erat affixa determinatæ Sedi, ſed ſucceſſiuè de Epiſcopo ad Epiſcopum conſecratione ſeniorem totius Prouinciæ tranſibat. to.6. 230. 2.

An hoc viguerit in omnibus ſex Africæ prouincijs? tom.6. 232. 1.

Viguit procul dubio in Prouincia Cæſarienſi. tom.6. 232. 1.

Res exploratiſſima eſt non viguiſſe in Prouincia Proconſulari. to.6. 232. 1.

Metropolitica poteſtas extenditur ad confirmationem Epiſcoporum. tom. 6. 237. 1.

Metropolitica poteſtas etiam extenditur ad congregandas Synodos Prouinciales. tomo 10. 517. 2; & to.4. 688. 13; & tom.3. 380. 2.

*Metus.*

Metus, licèt ab extra cauſetur, ad intra conſenſum generat, & ſic vniuerſalibus electionis principijs directè contrariatur. tom.9. 107. 79.

Metus, & ſimonia æquiparantur in electione Papæ. tom.9. 107. 81.

Metu interueniente geſta tenent, ſed veniunt reſcindenda per actionem. to.9. 115. 118.

Metus non tollit naturalem conſenſum. to.9. 115. 120.

Et hoc propter duas rationes. tom.9. 116. 125.

Metus facit actum non valere ipſo iure, quando iura non prouident de beneficio retractandi. tom.9. 116. 130.

Metus leuis in alijs electionibus vitiat, multò magis in electione Papæ. tom.9. 117. 133.

Metus, ſiue timor medius, qui in alijs non ſufficeret, ſufficit in electione Papali. tom.9. 117. 134.

Et idem in ingreſſu Religionis. tom.9. 117. 135.

Et idem in matrimonio. tomo 9. 117. 135.

Metus reddit faciliùs nullum actum irretractabilem, quàm retractabilem. tom. 9. 118. 136.

Metus conſideratur, vt cauſa finalis, & vt in circunſtantijs. to.9. 120. 145.

Metus quomodò probetur? tomo 9. 279. 52.

Metus iuſtus quid ſit, & ſtante tali metu quis non tenetur comparere etiam ſub ſaluo conductu. tom.9. 289. 103.

Et maximè, vbi agitur cauſa capitalis. to. 9. 289. 103.

Metus non excuſat, ſi quis dicat ſe metu


ſubtra-

ſubtraxiſſe obedientiam Papæ. tomo 9. 361. 16.
Metus amiſſionis temporalium non excuſat, quin incurratur maius malum, ſcillcet damnatio propter peccatum. tom. 9. 361. 16.
Metus perditionis temporalium, quando imminet perditio animæ, non dicitur iuſtus metus. tom. 9. 361. 16.
Metus à quibus, & qualibus minis inducatur in Cardinales in electione Papæ? to. 9. 124. 165.
Metus iuſta cauſa ſubſiſtente an præſumendum ſit electores paſſos fuiſſe metum? tom. 9. 123. 157.

*Mhaſſudus Mohammedanus.*

Mhaſſudus Mohammedanus primatum Romanæ Sedis aſſeruit. to. 1. ex Ecchellenſi. 53. 2.

*S. Michael.*

S. Michael Archangelus dictus præfectus Eccleſiæ. to. 10. 44. 2.
S. Michaeli, vt Præſidi, tribuitur victoria contra principem tenebrarum, licèt cum alijs pugnauerit. to. 16. 365. 1.
S. Michael Præpoſitus à Sacra Scriptura vocatus, & Primas cæleſtis exercitus. to. 16. 365. 1.
S. Michael poſt ruinam Luciferi factus eſt Caput Eccleſiæ. to. 10. 157. 2.

*Michael Balbus Imperator.*

Michael Balbus Imperator Iconoclaſta laborauit in quodam Concilio pro deſtructione Sanctarum Imaginum. tomo 1. 313. 2.
Copronymum in omnibus imitatus fuit. tom. 1. 313. 2.
Voluit, vt Catholici conuenirent cum Iconoclaſtis ad diſcutiendam quæſtionem imaginum, ſed Catholici renuerunt. to. 1. 314. 1.
Diſenteriæ morbo Diuinitus fuit extinctus. tom. 1. 314. 2.
Reſurrectionis articulum non credebat, & ſcortationem peccatum non eſſe affirmabat. tom. 1. 314. 2.
Alij eiuſdem errores turpiſſimi, & nequiſſimi. tom. 1. 314. 2.
Eius filius Theophilus Imperator, ei in impietate ſucceſſor à Gregorio IV. fuit excommunicatus, & moriens adorationem imaginum confeſſus fuit. tomo 1. 314. 2; & ſeq.
Michael Imperator Theophili Imperatoris filius expulit Sanctum Ignatium, & ei ſuffecit Photium hæreticum. tom. 1. 314. 6.
Fuit grauiſſimè reprehenſus à Nicolao I. Pontifice. tom. 20. 19. 1.
Fuit miſerrimè trucidatus à coniuratis in ebrietate. tom. 1. 315. 1.
Matrem, & Sorores tonſas è palatio eiecit; Ignatium à Patriarchatu remouit, & Photium ſubrogauit. tomo 3. 642. 2.
Michaelis Imperatoris ſcelera à Pontifice Romano anathemate punitus. to. 1. 330. 2. & 314. 2.
Eius mors. tomo 1. 330. 2; & 314. 2.

*Michael Cerularius Epiſcopus.*

Michael Cerularius Patriarcha Conſtantinopolitanus cepit hoſtiliter perſequi poſt Photium Romanæ Eccleſiæ infallibilitatem, & primatum. to. 6. 639. 1; & ſeq; & to. 10. 27. 1.
Michaelis Cerularij hæreſis, & excommunicatio. tom. 6. 734. 2.
Michael Cerularius Patriarcha Epiſcopi vniuerſalis nomen ſibi arrogauit. tom. 6. 441. 2.
Michael Cerularius Patriarcha Conſtantinopolitanus, & Leo Acridanius Archiepiſcopus Bulgariæ ſcripſerunt epiſtolam contra Apoſtolicam Sedem. tomo 10. 376. 2.
Michael Cerularius Patriarcha Conſtantinopolitanus odio habuit Eccleſiam Latinam. tom. 1. 209. 1.
Michaelis Cerularij Patriarchæ Conſtantinopolitani temeritas, & hæreſis à Leone Papa repreſſa, & damnata. tomo 1. 316. 1.
Eiuſdem errores pernicioſi; & anathema contra ipſum. tom. 1. 316. 1.
Michael Cerularius Patriarcha Conſtantinopolitanus Sedi Apoſtolicæ, & omnibus Latinis obijciebat, & ſcribebat. to. 1. 548. 2.
Michaelis Cerularij Patriarchæ Conſtantinopolitani calumniæ in Romanam Eccleſiam, & circa additamentum ſymboli: *Et in Spiritum Sanctum, qui ex Patre, Filioque procedit*. to. 1. 348. 2.

*Michael Paleologus.*

Michael Paleologus innocentem puerum, & legitimum Imperij hæredem Ioannem Laſcarim barbaricè excæcauit. tomo 6. 478. 1.
Ab Arſenio Patriarcha Conſtantinopolitano fuit excommunicatus. tomo 6. 478. 1.
Mentio tamen illius in Pſalmodijs, & ad Altare non fuit ſublata; veritus enim fuit Epiſcopus, ne per iracundiam aliquod graue malum intentaret Eccleſiæ. tom. 6. 478. 1.

*Miecislaus.*

Miecislaus Poloniæ Princeps à Benedicto VII. petijt Regium diadema pro ſe, & pro ſuis poſteris. tom. 1. 517. 2.

*Mileuitanum.*

Mileuitanum Concilium fuit confirmatum à Zoſymo Papa. tom. 15. 469. 2.
Fuit celebratum contra Pelagium, & eius ſectatores. tom. 15. 468. 1; & ſeq.
Eius diſſertatio hiſtorica. to. 15. 468. 1; & ſequen.
Declarauit Romanum Pontificem ſucceſſiſſe D. Petro in Eccleſiæ primatu. to. 12. 586. 2.
Ei attribuuntur Canones Concilij Carthaginenſis. tom. 6. 359. 1.
Mileuitani Concilij Canon, quo Clerici prohibentur extra Africam appellare. tom. 2. ex Alano. 21. 1; & ſeq.
Duo Concilia Mileuitana quo tempore fuerint celebrata? tomo 16. 232. 2; & ſequen.
Quinam Epiſcopi primo Concilio Mileuitano interfuerint? to. 16. 233. 2.
Fuit celebratum de appellationibus ad tranſmarina. to. 16. 233. 1.

Damna-

Damnauit negantes naſci paruulos ſine peccato originali. to.16. 554. 1.
Aſſeruit Romanum Pontificem habere poteſtatem in totam Eccleſiam. to.6. 359. 1; & tom.12. 587. 2.
Illius epiſtola ad Papam Innocentium I. tomo 15. 469. 3.
Ei interfuerunt S.P. Auguſtinus, & S. Alipius. tom.15. 469. 3.
Eccleſiaſtica communione priuauit Pelagium, & Cæleſtium, tanquam vocum nouarum inuentores. tom.15. 470. 4.

*Milites.*

Milites prædia Eccleſiæ retinentes excommunicantur. tom.5. 712. 1.

*Militia.*

Militiæ cingulus ob facinora fuit prohibitus. tom.6. 496. 2.

*Millenarius.*

Millenarium librum Cherinthi qui damnauerint? tom.6. 521. 1.

*Mindanaum.*

Mindanaum Inſula in India ab Hiſpanis fuit mirabiliter capta. tom.10. 82. 2; & ſequen.
Mindanaum eſt vna ex Inſulis Philippinis ampliſſima. tom.10. 82. 2.

*Minæ.*

Minæ quæ, & qualis inducant iuſtum metum in Cardinalibus in electione Papæ remiſſiuè? tom.9. 124. 165.

*Miniſter.*

Miniſter duplex dicitur. to.13. 315.
Miniſtri ſunt neceſſarij omnibus Magiſtratibus. tom.4. 741. 66.
Quæ miniſtrorum ſatellitio geruntur, facillimè adminiſtrantur. to.4. 741. 67.

*Miniſter Eccleſiæ.*

Miniſtri Eccleſiæ appellantur Dij. tomo 3. 830. 2.
Miniſtri Eccleſiæ cur non poſſint errare, dum iudicant? tom.3. 830. 1.
Miniſtri Eccleſiæ ſunt Sacerdotes, Diaconi, & Subdiaconi. tom.19. 5. 1.
Miniſtri Eccleſiæ inſtituti ſunt ab ipſa Eccleſia non ex inſtitutione humana, ſed Diuina. tom.13. 344. 1.
A Chriſto Domino fuerunt inſtituti, vt habetur ex Diui Petri traditione. tomo 19. 5. 2.
Miniſtri rerum ſacrarum immediati non ſunt Reges, ſed Apoſtolorum ſucceſſores. to.3. 926. 2.
Miniſtris malis ab Eccleſia toleratis quando ſit obediendum? to.3. 28. 2.
Miniſtri Eccleſiæ inſtituuntur in Eccleſia Diuinitus fundata. tom.13. 344. 1.
Miniſtrorum Eccleſiæ nomina olim diſtributa non erant. tom.3. 962. 1.
Quod faciunt miniſtri, dicuntur facere ij, quorum ſunt miniſtri. to.9. 230. 40.

*Miniſter extremæ vnctionis.*

Miniſter extremæ vnctionis eſt ſolus Sacerdos. tom.19. 57. 1.

*Miniſter confirmationis.*

Miniſter confirmationis poteſt eſſe ſimplex Sacerdos ex conceſſione ſolius Papæ. tomo 4. 521. 159.

*Miniſter pœnitentiæ.*

Miniſter ſacramenti pœnitentiæ debet habere nedum poteſtatem ordinis, ſed etiam iuriſdictionis, & hoc de neceſſitate ſacramenti, quia eſt iudex. to.4. 64; & ſeq.
Huius miniſtri iuriſdictio quatuor modis poteſt intelligi. to.4. 64; & ſeq.

*Minor.*

Minor pars collegij, vel capituli quando poſſit conuocare maiorem partem, & ipſa renuente pronunciare? tom. 19. 38. 181; & 42. 203.
Minor pars quando poſſit congregari? to.9. 8. 2.
Minor Angelis in pſalmo quem ſignificet? to.4. 57. 1.

*Mirabile.*

Mirabilius ſignum factum à Chriſto Domino quodnam fuerit? to.3. 183. 2.
Mirabilia aliqua fiunt virtute naturæ, & virtute Dæmonis. to.8. 236. 1.

*Miracula.*

Miraculum in reſtitutione templi catholicis facta tempore S. Gregorij Nazianzeni patrata. to.1. 545. 2.
Miracula patrata in iniurios rebus ſacris. tomo 1. 552. 2.
Non omnia miracula ſunt ſufficienter demonſtratiua ſanctitatis. to. 4. 80. 2; & ſeq.
Reijciuntur hæreticorum mendacia circa miracula Eccleſiæ catholicæ. to.12. 557. 1; & ſeq.
Miracula fiunt virtute ſolius Dei. to.10. 76. 1.
Initio naſcentis Eccleſiæ fuerunt neceſſaria. to.10. 76. 2.
Fuerunt ſemper continuata in Eccleſia. to.10. 76. 2.
Miraculorum motiua quæ fuerint à principio? to.3. 336. 2; & ſeq.
An ſint neceſſaria etiam nunc in Eccleſia Dei reſpectu filiorum etiam ipſorum fidelium? to.3. 336. 2; & 337. 1.
Miraculorum donum commune eſt iuſtis, & iniuſtis. to.3. 421. 2.
Firmata iam fide ceſſauit miraculorum neceſſitas. to.8. 736. 2.
Miracula vera quomodò diſcernantur à miraculis falſis iuxta S. P. Auguſtini doctrinam? to.8. 736. 2.
Vera miracula, vt ſuſcitare mortuos, illuminare cæcos, virtute Dæmonis fieri nequeunt. to.8. 736. 1.
Quæ miracula ſint oſtenſiua ſanctitatis? to.8. 736. 1.
Miracula fiunt nedum ad confirmandos infideles in fide, ſed etiam ad fidelium ſolatium. to.8. 736. 1.

*Miracula S. Caroli Borromæi.*

Miracula quædam S. Caroli Borromæi. to.10. 87. 1; & ſeq.

*Miraculum S. Euphemiæ.*

Miraculum S. Euphemiæ circa decreta Concilij Chalcedonenſis. to.10. 19. 1.

*Miracula S. Franciſci Xauerij.*

Miracula S. Franciſci Xauerij aliquot enumerantur. to.10. 77. 1; & ſeq.

*Miraculum S. Leonis.*

Miraculum S. Leonis Papæ in epiſtola à S. Petro correcta. to.10. 19. 2.

*Miracula S. Petri.*

Miracula plura S. Petri. to.12. 171. 1; & tomo 3. 142. 2; & ſeq.
*Vid. Petri miracula.*

*Miracula falſa Lutheri.*
Miracula, & facta portentoſa Lutheri, ad quę priuati hominis potentia non pertingit teſte Eraſmo. to.10. 61.
Facta fuerunt virtute Diaboli, cum quo diu, noctuque familiariter conuerſabatur; ſua ſenſa conferebat, diſputabat, & ab illo edoceri cupiebat. to.10. 62. 1.
Illis miraculis introduxit ſuam ſectam in animos tot populorum, quibus Lucifer tot myriadas Angelorum traxit in ſuam ſententiam, & Mahometes tot gentes in ſuam ſuperſtitionem. to.10. 62. 1.
*Miſericordia.*
Miſericordia quænam iniuſta ſit? to.4. 44. 2.
Miſericors non dicitur, qui non parcit, & alios in diſcrimen adducit. to.9. 224. 14.
*Miſſa.*
Miſſæ vox antiqua. to.6. 284. 2.
Miſſæ ſacrificium in cœna inſtitutum. to. 7. 259. 2.
Miſſæ ſacrificium ab initio Eccleſiæ, & ex traditione Apoſtolica perpetuò durauit. tom.15. 331. 1.
Miſſæ ſacrificium quotidie celebrare laudabiliſſimum eſt. to.15. 347. 1.
Miſſæ ſacrificium ex præcepto Chriſti Domini eſt celebrandum. to.25. 348. 1.
Miſſas pro viuis, & defunctis celebrandas eſſe ex praxi Eccleſiæ, & ex SS. PP. oſtenditur. to.15. 348. 2.
Miſſæ ſtipendium pro ſuſtentatione vitæ à Domino fuit conceſſum. to.15. 347. 1.
*Miſſa Natiuitatis.*
Miſſæ tres in Natiuitate Domini Noſtri Ieſu Chriſti à Theleſphoro fuerunt præſcriptæ. to.1. 338. 2.
*Miſſæ nomen.*
Miſſæ nomine vocatum fuit ſacrificium Chriſti Domini à SS. Pontificibus Pio, Cornelio, & Syluestro. to.1. 383. 1; & ſeq.
Miſſæ vox eſt antiquiſſima. to.6. 284.2; & ſeq.

*Miſſæ ritus, & ceremoniæ.*
Miſſæ ritus inſtitutus fuit à D. Petro, cùm primam miſſam inſtituit Antiochiæ; priùs enim conſecrabatur ſolis verbis à Chriſto Domino in cæna prolatis. to.19. 135. 1.
Miſſæ ritus accidentalis à diuerſis Pontificibus ſucceſſiuis fuit auctus. to.1. 383. 2.
Miſſæ ritus apud Græcos, & Armenios eſt diuerſus à ritu Latino. to.1. 383. 2; & ſeq.
Miſſæ ceremonias traditas fuiſſe à D. Petro teſtis eſt Tertullianus. to.1. 284. 2.
Circa miſſæ ritum diuerſa ſtatuta multorum Pontificum. to.1. 386. 2.
Miſſæ ritus, modus, & orationes tradita fuerunt à D. Clemente in libris Conſtitutionum, quemadmodum à D. Petro Apoſtolo acceperat. to.1. 282. 2.
*Miſsio.*
Miſſio alia eſt præceptiua, alia conſultiua. to.3. 809. 1; & to.9. 212. 140.
Miſſio alia eſt ſecundùm auctoritatis imperium, alia ſecundùm conſilium, & alia ſecundùm auctoritatem amoris. tomo 13. 299. 1; & to.9. 577. 202.
Miſſionem ſemper importare ſuperioritatem in mittente fuit fundamentum hæreſis Arij ex hoc inæqualitatem Filij arguentis. tomo 13. 298. 2; & ſeq.
Miſſio non eſt collatio poteſtatis iuriſdictionis. to.13. 361. 1.
Miſſio nullam importat poteſtatem in miſſum. to.14. 21. 1; & 82. 2.
Miſſio non ſignificat neceſſariò ſubiectionem miſſi ad mittentem. to.18. 494. 2; & to.9. 577. 202.
Nullam importat poteſtatem in miſſum. tomo 14. 334. 2; & ſeq.
Non arguit prælationem mittentis. to. 19. 120. 2; & 583. 2.
Non importat inferioritatem in eo, qui mittitur. to.20. 54. 2.
Miſſiones Prophetarum ad illuſtria, & inaudita facinora magnis miraculis fuerunt à Deo illuſtratæ. to.10. 61. 2.
Miſſio, quæ fit per auctoritatem, importat ſuperioritatem in mittente; non autem miſſio, quæ fit per conſilium, & ſuaſionem. to.4. 76. 1.
Miſſio D. Pauli ad prædicandum an fuerit à Chriſto Domino, vel à D. Petro? tom. 9. 521. 82.
Miſſio D. Petri in Samariam. to.9. 577. 202.
Miſſio Apoſtolorum fuit à Chriſto Domino. to.14. 447. 2; & 565. 2.
Miſſio Apoſtolorum fuit eo modo, quo Chriſtus Dominus miſſus à Patre in hunc mundum, idèſt cum plenitudine poteſtatis. tomo 11. 241. 7.
Miſſio Apoſtolorum primùm fuit ad Iudæos, deinde ad Gentiles. to.11. 252. 8.
Quomodò fuerit in ſortem miniſterij? to. 14. 99. 2.
Æqualiter omnes miſſi fuerunt. tomo 15. 213. 22.
Fuit ordinata ad totius Orbis conuerſionem. to.14. 447. 2.
Miſſio Apoſtolorum qualis, & quanta fuerit? to.3. 896. 1; & ſeq.
Facta fuit poſt acceptionem Spiritus ſancti. to.15. 213. 22.
*Mitra.*
Mitræ ornatus, & aliorum Epiſcopalium indumentorum aliquibus Epiſcopis non fuit conceſſus. to.6. 266. 1.
Mitram non geſtabant Patriarchæ, & Epiſcopi Græci. to.6. 266. 1.
Mitræ vſus eſt antiquiſſimus. to.14. 407.1; & ſeq.
Mitra in ſenſu myſtico quid ſignificet? to.4. 408. 2.
*Mixtio.*
Mixtio aquæ cum vino in calice habetur ex liturgijs Apoſtolorum, ex decretis Summorum Pontificum, & ex Conſtitutionibus S. Clementis Papæ. to.1. 226. 2.
Item habetur ex epiſtola S. Alexandri I. Pontificis. to.1. 226. 2; & ſeq.
Item ex epiſtola Iulij Papæ ad Epiſcopos Ægyptios. to.1. 227. 1.
Item ex D. Iacobo Apoſtolo, & ex liturgia S. Marci Euangeliſtæ. tomo 1. 227. 1; & ſeq.
Item ex liturgia S. Baſilij Cæſareę Cappadociæ Epiſcopi. to.1. 228. 1.
Item habetur ex canone Concilij Trullani. tomo 1. 228. 1.
An Chriſtus Dominus poſt reſurrectionem ſumpſerit aquam mixtam cum vino iuxta S. Ioannem Chriſoſtomum? to. 1. 228. 1.

Ri-

Ritus de immiſcenda aqua cum vino habetur e xSS. Irenæo, & Cypriano, to.1.228. 2.

Hæreſes exortæ circa mixtionem aquæ cum vino. to.1. 228. 1; & ſeq.

Hæretici Aquarij offerebant ſolam aquam ſine vino. to.1. 229. 1.

Armenij è contra in Miſſæ ſacrificio offerebant ſolum vinum ſine aqua. to. 4. 5. 1.

*Mixtura.*

Mixtura ſuperioris cum inferiori in materia concernente peccatum non excuſat à peccato. to.9. 100. 24; & ſeq.

Quando Papa ſe immiſcet alicui rei peccamînoſæ, in qua poteſt diſpenſare, ne ſit peccatum, & ſe immiſcet de certa ſcientia, tunc præſumitur velle diſpenſare; ſecus verò ſe immiſcens ignarus. to.9.100. 26; & ſeq.

*Modicum.*

Modicum tempus dicitur illud, infra quod poteſt deliberari ſuper facto, & ſuper in re. to.9. 126. 173.

Modicum tempus aliquando eſt vnius, aliquando duorum, & aliquando trium menſium ſpatium ſecundùm qualitatem facti, & caſus contingentis, & ſecundùm arbitrium boni viri. to.9. 126. 173.

*Modus.*

Modus optimus Regiminis cuiuſcunque cōmunitatis eſt, vt ab vno Principe, vel Rectore dependeat. to.13. 323. 2.

Modus recurrendi ad Apoſtolicam Sedem in neceſſitatibus fidei eſt antiquiſſimus, & ſemper durauit. to.10. 29. 2.

Modus legitimus recipiendi aliquem in ſucceſſorem legitimum D. Petri. to. 13. 832. 1.

Modus, quo Innocentius X. definiuit propoſitiones Ianſenij. to.10. 39. 2.

Modus regiminis eſt eò potentior, quò magis ad vnitatem accedit. to.10. 44. 1; & ſeq.

Modi quindecim ſedandi ſchiſmata exorta in Eccleſia. to.9. 410. 1; & ſeq.

Modus eſſendi in aliquo triplex eſt, ſcilicet vt in ſubiecto, & vt in obiecto, & vt in exemplo. to.13. 375. 1.

Modus, quo plenitudo poteſtatis eſt in Papa, eſt tanquam in ſubiecto. to.13. 375. 1.

Modus, quo plenitudo poteſtatis eſt in Eccleſia vniuerſali, eſt tanquam in obiecto. to.13. 375. 1.

Modus, quo Papa vti debet ſua auctoritate. to.13. 143. 1.

Modus, quo plenitudo poteſtatis eſt in Concilio, eſt tanquam in exemplo. to.13. 375. 1, & ſeq.

Modus ponendi plenitudinem poteſtatis in Eccleſia vniuerſali ita, vt ſit in omnibus Eccleſiæ membris, eſt hæreticus. tom. 13. 378. 2; & ſeq.

*Moguntinum Conciliabulum.*

Moguntinum conciliabulum fuit congregatum ab excommunicatis in Concilio Quintilinoburgenſi in Hebdomada ſancta. to.6. 682. 1.

Hoc conciliabulum celebratum fuit paucos poſt dies Paſchalis hebdomadæ, & ſententiam excommunicationis promulgauit cōtra omnes D. Petri fideles. to.6. 682. 1.

*Molina.*

P. Molinæ cauſa Romæ corā Clemente VIII; & deinde Paulo V. fuit agitata. tomo 12. 219. 1.

Eius defenſor fuit Vaſtida ſenex, & à ſocietate dimiſſus. to.12. 219. 1.

*Molinæus.*

Molinæus hæreticus maieſtatem Summi Pontificis funditus euertere conatus fuit. to.5. 50. 2.

Aſſeruit conceſſiones Imperatorum factas Eccleſiæ eſſe inualidas. to.5. 50. 2.

Sanctionem, qua Conſtantinus IV. Benedicti II. ſanctitate permotus ſtatuit liberam eſſe electionem Pontificis, nullaque Imperatorum, vel Exarcharum egere confirmatione falſam eſſe mentitus fuit. to.5. 50. 2.

*Monachatus.*

Monachatus excellentia à D. Ioanne Chryſoſtomo deſcripta. to.17. 316. 1.

Monachatus à D. Petro fuit inſtitutus, & ab Apoſtolis deſcendit. to.1. 470. 2.

Monachatum ab Apoſtolis inſtitutum Sanctus Athanaſius primus omnium in Orientem inuexit. to.1. 470. 2.

*Monachi.*

Monachus denominatur ab vnitate, quam debet ſeruare. to.9. 701. 2.

Monachi an poſſint negotia ciuilia, & Eccleſiaſtica adminiſtrare. to.17. 324. 2.

Fuerunt inſtituti in primis Eccleſiæ temporibus. to.1. 470. 1; & ſeq.

Monachorum Euthychianorum mira conuerſio per ſortes. to.1. 305. 1.

*Monarchia.*

Monarchia quid ſit, & in quo conſiſtat? to. 19. 229. 1.

Monarchia eſt cæterarum poteſtatum dignior, & perfectior. to.5. 12. 1.

Monarchia eſt optima ſpecies regiminis à Deo inſtituta. to.5. 643. 1.

Monarchia importat ordinem, coniunctionem ciuium, potentiam, ſtabilitatem, ſuanitatem gubernij. to.5. 643. 1; & ſeq.

Monarchia eſt perfectior inter omnes ſpecies regiminis. to.17. 191. 2; & ſeq.

Monarchia viguit in lege naturæ, & in lege ſcripta. to.17. 197. 2.

Monarchia eſt maxima inter regimina. to.18. 821. 20.

Monarchia eſt optimum, & ordinatiſſimum Regnum. to.19. 229. 1.

Monarchiæ quatuor antiquæ. to. 19. 230. 1.

Monarchiæ quatuor ſub figura quatuor beſtiarum à Daniele deſcriptæ. to.19. 230. 1.

Monarchia eſt ariſtocratia perfectior. to. 10. 39.1; & to.18. 457. 1; & 258.1; & ſeq.

Monarchia veteris legis vnde colligatur in Scriptura? to.3. 429. 1.

Monarchia Eccleſiæ æqualis monarchiæ ſummorum Principum, & Imperatorum, & ratione obiecti ad inuicem diſcriminantur. to.3. 434. 2.

Monarchiæ quatuor quæ, & quandiu durauerint? to.3. 76. 1.

Monarchia myſtica habet rationem omnis boni regiminis. to.4. 742. 76.

Monarchia per ſe eſt præſtantior omni regimine, per accidens tamen ab alijs aliquando poteſt ſuperari. to.4. 742. 77.

Monarchia eſt regimen politicum vnius ſolummodò. to.4. 277. 8.



Digitized by Google

Eſt præferenda cuicumque alij regimini. to.4. 178. 3.
Monarchia fuit approbata, & laudata etiam à Gentilibus, vt fuerunt Homerus, Iſocrates, Seneca, Lucanus, Plutarcus, Iuſtinus, & alij. to.4. 739; & ſeq.
Fuit commendata à SS. PP. Athanaſio, Chryſoſtomo, Cypriano, Hieronymo, & Diuo Thoma. to.4. 739; & ſeq.
Monarchicum regimen fuit approbatum ab ipſomet Deo. to.4. 739. 60.
Cæteris omnibus ſpeciebus regiminis neceſſariò eſt præferendus. to.4. 740. 61.
Semper viguit ab Orbe condito. to.4.740.62.
Monarchiæ excellentia ſupra quodlibet aliud regimen oſtenditur. to.4. 740. 63.
Monarchiam omnibus gubernationibus præſtantiorem eſſe ex nominis ethimologia, rationibus, ſimilitudinibus, & auctoritatibus demonſtratur. to.2. ex Turrecremenſi. 2. 2; & ſeq.
Monarchicum regimen eſt magis aptum ad conſeruandum bonum communitatis, quàm ariſtocraticum, vel democraticum. to.18. 33. 2.
Monarchicum regimen eſt optimum ad regendum populum. to. 18. 48. 1; & tom. 7. 794. 1.
Monarchia eſt regimen ſuauius inter omnia regimina. to.3. 248. 2; & ſeq.
Monarchia eſt ſpecies regiminis perfectior inter alias. to.20. 362. 1.
Monarchicum regimen totaliter ſimplex competit Deo, & Chriſto Domino, ideo eſt perfectiſſimum. to.18. 462. 1.
Monarchia creata admixta ariſtocratiæ vtilior eſt, quàm ſimplex monarchia. to. 18. 461. 2; & ſeq.
Monarchiam eſſe perfectiorem ariſtocratia; & democratia probatur ex communi conſenſu omnium Scriptorum Gentilium, & catholicorum. to.18. 458. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Deus voluerit omnes homines ab vno generari. to. 18.459.1.
Item ex eo, quòd ſit vnus tantùm paterfamilias in domo. to.18. 459. 1.
Item ex eo, quòd voluerit populum Hebraicum regi ab vno. to.18. 459. 2.
Item ex ordine, qui neceſſario ad vnum reducitur. to.18. 460. 1.
Item ex coniunctione ciuium, quæ nequit eſſe, niſi in vno. to.18. 460. 2.
Item ex duratione regiminis, quia Regna magis durant, quàm reſpublicæ. tom. 18. 360. 2.
Monarchiæ opponitur tyrannis, ſicut ariſtocratiæ oligarchia, & democratiæ ſeditio. to.18. 467. 1.
Monarchiam eſſe nobiliſſimam ſpeciem regiminis colligitur ex fine, quæ eſt publica pax, quæ in vnitate conſiſtit; & ex conformitate Eccleſię militantis cum triumphante. to.7. 136. 2.
Monarchicum regimen eſſe perfectiſſimum eſt de iure naturæ. to.14. 19. 1; & 243. 1.

*Monarchia Aſſyriorum.*

Monarchia Aſſyriorum fuit deſignata ſub forma leenę habentis alas aquilę propter ferocitatem, luxuriam, & diuitias. to.19. 230. 1.

*Monarchia Græcorum.*

Monarchia Græcorum fuit deſignata ſub forma pardi propter velocitatem, qua Alexander Macedo illa fuit potitus. tomo 19. 230. 2.

*Monarchia Perſarum, & Medorum.*

Monarchia Perſarum, & Medorum fuit deſignata ſub forma vrſi, quia fuit mitior monarchia Aſſyriorum. to.19. 230. 2.

*Monarchia Romanorum.*

Monarchia Romanorum via bellica, & occiſione, ac oppreſſione multarum gentium fuit dilatata. to.3. 218. 2.
Quandiu inter Romanos non regnauit ambitio, eorum monarchia durauit. to.3. 218.2.

*Monarchia Siciliæ.*

Monarchiæ Siciliæ Phaſellus Siculus fuit architectus. to.1. 463. 2.
Eiuſdem monarchiæ fundamentum videtur eſſe diploma Vrbani Papæ Rogerio Calabriæ, & Siciliæ Comiti conceſſum. tom.1. 463. 2.
Eiuſdem monarchiæ rationum impugnatio. to.1. 464. 1; & ſeq.

*Monarcha.*

Monarcharum poteſtati gentes ſubijciuntur. to.1. 4.
Monarcha vniuerſalis eſt Papa. to.3. 54. 1.
Monarcha vnus datur in Eccleſia. to.9.630.2.
Monarcha idem eſt ac Rex Regum, & Principum. to.17. 398.

*Monaſterium.*

Monaſterio S. Medardi priuilegium conceſſum à S. Gregorio. to.3. 780. 2.
Monaſterio Sueſſionenſi in Gallia à S. Gregorio Magno conceſſum fuit priuilegium, quo illud conſtituit caput omnium Monaſteriorum totius Galliæ. to.6. 755. 8.
Monaſterium pauperum an poſſit recipere pecuniam ab ingrediente ipſum, & quomodò? to.13.179.2.
Monaſterium de vno in alium locum ſine Papæ licentia mutari non poteſt. to. 4. 522. 174.
Monaſterij Montis Caſſini prædia, vel bona inuadentes excommunicantur. to.5.712.1.

*Moniales.*

Moniales an poſſint tranſire ad Ordinem ſtrictiorem? to.5. 584. 174; & ſeq.

*Monophyſitæ.*

Monophyſitæ in Æthiopia ſuam ſedem fixerunt. to.1. ex Ecchellenſi. 56. 1.
Monophyſitarum ſectam quamplures Æthiopum Reges proſcripſerunt. to.1. ex Ecchellenſi. 56. 1.
Monophyſitæ Chalcedonenſe concilium reijciunt. to.1. ex Ecchellenſi. 23. 2.

*Monothelitæ.*

Monothelitarum hæreſis in VI. Synodo fuit damnata. to.10. 360. 1.
Fuit damnata à Papa Theodoro ſimul cum eius præcipuis auctoribus Pyrrho, & Paulo Patriarcha in Synodo Romana. to.6.871. 2; & ſeq.
Quo tempore hæc hæreſis caput extulerit? to.8. 159. 1.
Monothelitæ multùm inſudarunt, vt hæreſim Euthychianam reſtituerent. to.1. 120. 1.
In IV. Synodo Romana fuerunt anathemate percuſſi. to.1. 122. 2.
Monothelitæ ſe iactarunt Concilij Chalcedonenſis defenſores. to.1. 120. 1.
Admiſerunt in Chriſto Domino vnam tantùm

voluntatem . to.1. 120. 1; & to.4. 635. 1.
Secuti ſunt Apollinariſtas admittentes in Chriſto Domino loco animæ Verbum Diuinum . to.1. 120. 1.
Hanc hæreſim docuerunt Heraclius Imperator, Athanaſius Iacobitarum hæreticorum Patriarcha, qui ab Imperatore in prœmium ſuæ hæreſis translatus fuit ad Patriarchatum Antiochenum; & Cyrus Phaſidis Lazonum Metropolitanus, qui pariter tranſlatus fuit ad Patriarchatum Alexandrinum; & Sergius Patriarcha Conſtantinopolitanus, tom. 1. 120. 1.
Hanc hæreſim, quàm cælare ſtudebant, vt in illam induceret Ægyptios, nolens detexit Cyrus Alexandrinus, to.1. 120. 1; & ſeq.
Conſtantinus Imperator Monothelitarum typum publicauit. to.1. 120. 2.
Priùs fuit delata ad Honorium Pontificem Romanum . to.1. 120. 2.
Honorius definiuit vnitatem perſonæ operantis, non vnitatem operationis, tom. 1. 121. 1.
Theodorus Conſtantinopolitanus Monothelitarum ſocius, antequam acta Synodalia publicaret, videns ſe cum alijs damnatum, ne ſe promulgaret hæreticum, ſuum nomen abraſit, & ſui loco nomen Honorij Pontificis ſcripſit. to.1. 121. 2.
Huic hæreſi quomodò pacis gratia ſilentium fuerit impoſitum? to.1. 122. 1; & ſeq.
Contra hæreſim Monothelitarum remedium poſtulauit à Domno Pontifice Romano Imperator Conſtantinus Pogonatus. to.1. 153. 1; & ſeq.
Fuit delata ad Martinum Papam, & ad Concilium Lateranenſe à Stephano Epiſcopo Dorenſi à Sophronio Patriarcha, & ab alijs Epiſcopis, ac vniuerſis Chriſtianis populis Romam miſſo, to.1. 152. 2; & ſeq.
Hæreſis Monothelitarum totum Orientem peruaſit. to. 1. 310. 1.
Fuit damnata ab Agathone in VI. Synodo generali, to.1. 310. 1.
Fuerat priùs damnata in III. Synodo generali. to.1. 73. 2.
Monothelitæ conati ſunt circumſcribere Honorium Papam confitendo illius infallibilitatem . to.6. 638. 1; & ſeq.
Fraudibus, fallacijs, ac pietatis oſtentatione tentarunt Honorium decipere; ſed S. Sophronius Patriarcha Hieroſolymitanus eorum fraudulentas illecebras detexit. to. 6. 738. 1.

*Mons Teſtaceus.*

Montis Teſtacei, qui Romæ eſt, origo quæ fuerit? to.19. 242. 1.

*Montanus, Montaniſta.*

Montani hæreſiarchæ hæreſis quænam fuerit? to.1. 353. 2; & ſeq.
Montaniſtæ in omnibus ſpeciem pietatis præſeferebant. to.1. 353. 2.
Omnes ſcripturas tam veteris, quàm noui Teſtamenti recipiebant. to.1. 353. 2.
De tribus Diuinis Perſonis cum Eccleſia Catholica ſentiebant. to.1. 353. 2.
Eleutherium Pontificem deceperunt ſe catholicos ſimulando. to.1. 353. 2.
Iactabant ſe habere ſpiritum, & donum Prophetiæ . to.1. 353. 2.
Literas ſubreptitias à Papa Eleutherio extorſerunt, ſed eorum hæreſi detecta ſtatim ab eodem reuocatæ fuerunt. to.1. 354. 1.
Ab eodem Pontifice Eleutherio fuerunt expulſi ab Eccleſia. to.1. 354. 1.
Vt ſanctitatem ſimularent, pane tantùm veſcebantur, & aquam bibebant. tomo 1. 140. 2.
Suam hæreſim Zephyrino Papæ conati fuerunt impingere. to.8. 153. 1.
Detecti fuerunt à Praxea, qui ex Aſia venit Romam, vt illos accuſaret. to.1. 353. 2.
Hæreſim Cataphrygarum docuerunt, cuius inuentor fuit Montanus. to.1. 353. 1.

*Montiſpeſulanus.*

Montiſpeſulanus Comes ob legitimam vxorem repudiatam exprobratus fuit ab Innocentio III. to.1. 523. 2.

*Mopſueſtena Synodus.*

Mopſueſtenæ Synodi epiſtola ad Papam Vigilium. to.2. ex Alano. 11. 1.
Vocauit ipſum primam ſacerdotij dignitatem. to.2. ex Alano. 11. 1.

*Mora.*

Moræ purgatio ſemper admittitur de æquitate canonica in foro conſcientiæ. to.9. 274. 26; & 276. 37.
Mora in quibus caſibus poſſit purgari? to. 9. 274. 21; & 476. 38.
Moræ non eſt enumerandum, quod optima ratione differtur. to.9. 474. 30.
Moroſus non dicitur, qui iuſta cauſa impeditus non expedit. to.9. 474. 31.

*Morinus.*

Non rectè explicuit titulum legationis à latere. to.6. 280. 2.

*Mornæus.*

Mornæi conuicia in Paulum V. Pontificem. to.1. ex Tannero. 30. 191.
Mornæus Caluiniſta confeſſus fuit prima quatuor concilia generalia. to.11. 3. 1.
Docuit Eccleſiam Romanam poſſe à fide deficere, imò iam defeciſſe. to.8. 434. 2.
Damnauit Feſtum conceptionis B.Mariæ Virginis. to.8. 672. 1.
Dixit miracula, quæ in Eccleſia patrantur, eſſe Dœmonum illuſiones, præſtigia, fictiones, & mendacia Papiſtarum. tom. 8. 725. 1; & ſeq.
Voluit Imperatori, non Papæ competere poteſtatem cogregandi concilia. tom.8. 786. 1.
Eius blaſphemia contra Euchariſtiæ Sacramentum. to.15. 289. 2.
Illius conuicia, & blaſphemiæ in Eccleſiam Romanam. to.15. 362. 2; & ſeq.

*Mors ciuilis.*

Mors ciuilis eſt priuatio libertatis, ciuitatis, & familiæ. to.4. 263. 5.
Mors ciuilis operatur omnem modum, quem operatur mors naturalis. to.9. 248. 3.
Diſpoſitum in morte naturali habet locum etiam in morte ciuili. to.9. 248. 3.
Mors ciuilis nunquam æquiparatur morti naturali, niſi vbi exprimitur à iure. tom. 9. 249. 14.
Mors ciuilis, & naturalis æquiparantur, quotieſcumque producunt eundem effectum. to.9. 418. 2.
Mors ciuilis non æquiparatur morti criminali, aut è contra, niſi in caſibus expreſſis à iure. to.9. 418. 4.

*Mors naturalis*.

Mortis articulus, & mortis periculum æquiparantur. to.5. 409. 344.

Mortis articulum incurrens, & abſolutus à cenſuris quam cautionem debeat præſtare? to.5. 410. 345.

Mortis meditatio corrigit hominum mores. to.8. 103. 2.

Mortis pœnam poteſt irrogare iudex Eccleſiaſticus, ſed non decet. to.2. ex Adolpho. 86. 1.

*Mortuus*.

Mortuus non dicitur, cui de vltimo vitæ ſpiritu aliquid ſupereſt. to.9. 28. 126.

Mortuus, & inutilis æquiparantur. tomo 9. 77. 4.

*Motiuum*.

Motiua credibilitatis quidnam, & quænam ſint? to.3. 333. 2.

Motiua credendi alia ſunt talia doctis, alia rudibus. to.3. 335. 2.

Motiua, quibus euidenter cognoſcuntur fidei myſteria, qua euidentia debeant cognoſci? to.3. 336. 2; & ſeq.

Motiua hæreticorum aſſerentium Romanum Pontificem, & alios Eccleſiæ Prælatos nullam habere iuriſdictionem coactiuam ſuper alios fideles, niſi Imperator illam concedat, euertuntur. to. 13. 333. 1; & 334. 2; & 336. 1.

*Moyſes*.

Moyſes in Monte Sinai accepit à Domino legem, & quædam myſteria; iuſſus autem fuit ſcribere legem, non autem myſteria. tom.13. 143. 1.

Diuinitus ſumpſit totius Synagogæ Ducatum. tom.13. 241. 2.

Fuit ſimplex Sacerdos in Synagoga, vbi nulla erat differentia inter Epiſcopum, & Sacerdotem. tom.13. 320. 1.

Fuit dignior, & virtute maior omnibus alijs. to.13. 320. 1.

Moyſes in Synagoga non fecit, niſi vnum Epiſcopum, ſcilicet Aaronem. tom. 13. 319. 2.

Moyſes Ietri conſilio conſtituit gradus in Synagoga. tom.13. 352. 1.

Fuit ſummus Sacerdos, & Aaronem fratrem, eiuſque filios conſecrauit. tom. 4. 704. 77.

Moyſes in quæſtionibus ſpectantes non ad Scripturas, ſed ad iudicium Sacerdotale ſuas vices remiſit. tom. 2. ex Pighio. 60. 2.

Conuocauit Concilia, in quibus quid ei Seniores reſponderint? to.16. 369. 2.

Habuit ſpiritualem, & temporalem poteſtatem. tom.9. 714. 1; & tom.7. 19. 2.

Moyſes, & Daniel habuerunt poteſtatem iudiciariam extraordinariam. tomo 9. 716. 2.

Quamuis elegerit adhuc viuens Ioſue Principem populi; attamen ipſum non conſtituit ſummum Sacerdotem; & hoc ex ſpeciali Dei indulto ſic præcipientis. tomo 9. 767. 1.

Moyſes fuit ſimul Rex, & Sacerdos. tom. 6. 43. 1; & to.14. 12. 1; & to.18. 468. 1; & 689. 1.

Flagellauit duriſſimis plagis Ægyptios. to.8. 15. 1.

Moyſes à ſuo Socero Ietro fuit reprehenſus. tom.8. 41. 1.

Moyſes, & Elias cur in transfiguratione Chriſti Domini apparuerint? tomo 8. 58. 2.

Moyſes virgam nunquam deſeruit, quia nunquam officium Paſtoris dimiſit. to.8. 93. 2.

Moyſes, & Elias in Monte Thabor ieiunio, & puritate meruerunt intereſſe Chriſti Domini transfigurationi. to.8. 125. 1; & ſequen.

Moyſes in lege veteri exercuit officium ſummi Sacerdotis. to.14. 367. 2.

Moyſes, & Aaron fuerunt figura Chriſti Domini, & Petri; quia Moyſes vnctus fuit à Deo, & vnxit Aaronem; ſic Chriſtus Dominus vnctus à Deo vnxit Petrum. tom.14. 574. 1; & ſequen.

Moyſes aſcendens in Montem reliquit Aaronem populo præſidere, quo præfigurauit Chriſtum Dominum, qui poſt Aſcenſionem debuit Petrum relinquere Paſtorem Eccleſiæ. tom.14. 576. 1.

Moyſes fuit figura Romani Pontificis. to.19. 27. 1; & ſequen.

Pluries exercuit ſuam iuriſdictionem. to.19. 29. 2; & ſequen.

Migraturus ex hac vita rogauit Dominum, vt Ducem populo ſuo deſtinaret. tom.19. 31. 1.

Inſtituit Aaronem, à quo inſtituti fuerunt Sacerdotes minores. tom.19. 106. 2, & 153. 2.

Geſſit figuram Chriſti Domini. to.19. 153. 2; & ſequen.

Moyſes, & Aaron fuerunt pares conſecratione, ſed Moyſes fuit maior adminiſtratione, & poteſtate, ſeu iuriſdictione. tom.9. 210. 128.

Quomodò Moyſes fuerit poteſtate maior Aarone? tom.9. 504. 61.

Moyſes, & Aaron eodem tempore fuerunt ambo Summi Pontifices ex S.P. Auguſtino. tom.9. 682. 2.

Moyſes depoſuit Aaronem, & conſecrauit eius filium Eleazarum in locum Aaronis. tom.9. 682. 2.

Moyſes habuit poteſtatem ſpiritualem, & temporalem. tom.10. 174. 1.

Moyſes deſignauit iudices populi, ſuper quos requieuit ſpiritus Domini, & prophetauerunt. tom.10. 307. 2.

Moyſes fuit typus, & figura Papæ. tom. 3. 245. 1.

Moyſes in ingreſſu terræ promiſſionis vocatus in Montem audiuit culpam ſuam triginta, & octo annos ante factam. tom.3. 788. 2.

*Mucro*.

Mucro Principis Eccleſiæ contra rebelles eſt excommunicatio. to.13. 289. 1.

*Mulier*.

Mulieribus, & pueris prohibitum fuit in Eccleſia docere, ſedere, & imperare. to.20. 502. 1; & ſequen.

Mulieres in Eccleſia dominari nequeunt. tom.17. 522. 2.

Mulieres quamuis Sanctæ ſunt inhabiles ad recipiendas claues. to.13. 380. 2; & to.9. 420. 6.

Non ſunt ſubiectum idoneum principatus, ſed ſubiectionis. to.13. 380. 2.
Mulier, ſeu non baptizatus eſt de fide, quòd non poſſit eligi in Papam. tomo 3. 354.1.
Mulierem ſub nomine Ioannis fabula eſt fuiſſe electam Romæ in Pontificem. tomo 4. 485. 82; & to.2. ex Alano. 16.2; & ſequen.
Mulier nequit eſſe caput viri, quia nequit eſſe principium generationis. tomo 17. 523.2.
Muliebris ſexus eſt imperfectior. tomo 17. 522.2.
Mulier in virum poſt plurimos annos ſponſalium euerſa. tomo 2. ex Pighio. 17. 1.
In mulierem nequeunt cadere claues Eccleſiæ; neque iudicium, quod eſt officium virile; & non poſſet ſuo ſeipſam ore indicare. tom.9. 420. 6.
Mulier hæretica miraculosè punita, & conuerſa. tom.1. 299. 2.
Mulier ex priuilegio poteſt conferre beneficia. tom.18. 132. 1.

*Multa.*

Multa facta tenent, quæ fieri prohibentur. tom.9. 706. 2.
Multa creduntur, & tamen in Scriptura Sacra expreſsè non continentur. tomo 3. 828.1.

*Multiplicatio.*

Multiplicatio Principum eſt in deſtructionem politiæ, & in malum ſubditorum. tom.9. 363. 33.

*Multitudo.*

Multitudo Principatuum non eſt bona, ſed mala. tom.9. 207. 98.
Multitudo non excuſat eum, qui Papæ eſt inobediens. tom.3. 34. 2.
Multitudo quæcumque ſemper ex vnitate dependet. tom.13. 29. 1.
Multitudo eſt mater ſeditionis, paucitas verò eſt magiſtra diſciplinæ. tomo 13. 494.1.
Multitudo eſt mater contumaciæ, paucitas verò obedientiæ. tom.19. 409. 2.
Multitudo, & grauitas criminum efficit ſuſpectum de fide. tom.9. 424. 7.

*Mundus.*

Mundi duratio. tom.18. 577. 1.
Mundus totus ſi ſentiret contra Papam in aliquo negotio, ſtandum eſt ſententiæ Papæ. tom.9. 14. 36.
Mundi gratia, & pulchritudo figurat amicitiam Mundi fallacem. tomo 3. 242. 2.
Mundi Regnum contempſit Chriſtus Dominus. tom.3. 51. 1.
Mundi Monarchiæ quatuor ſunt. tomo 3. 76. 1.
Mundus ſignificatur per mare, cuius piſces ſunt homines. tom.3. 18. 2.
Mundi finis erit quadraginta quinque dies à morte Antichriſti. to.18. 606. 2.

*Muſculus.*

Muſculi de aduentu Antichriſti ſomnium. to.1. ex Tannero. 28. 180.
Muſculi, & Magdeburgenſium impudentia de non dedicandis Eccleſijs. tom. 2. ex Alano. 21. 2; & ſequen.
Muſculi, & Magdeburgenſium deplorata malitia. to.1. ex Alano. 22.1.

*Mutatio.*

Mutatio loci Concilij ſi tractetur in Concilio ſufficit, quòd vnus de Concilio contradicat ad impediendam electionem noui loci. tom.9. 144. 35.
Mutatione officij aliquid eſt illicitum; quod aliàs erat licitum. tom.9. 326. 105.
Ex mutatione conditionis, & ſtatus variatur diſpoſitio. tom.9. 326. 105.
Et mutatione ſtatus Ciuitatis tollitur effectus ſententiæ priùs latæ. tom. 9. 326. 105.
Mutatio qualitatis perſonæ, cui commiſſa eſt poteſtas, facit præſumi mutatam mentem committentis. tom.9. 433. 82.
Mutatio nominis facta à Deo ſemper ſignificauit aliquam ſpecialem gratiam. to. 9. 540.1.
Mutatio nominis Simonis in Petrum facta à Chriſto Domino magnum myſterium includit. tom.3. 804. 2.
Mutatio nominis Abrahæ, cùm Pater gentium à Deo fuit conſtitutus. to.15. 169.2; & tom.18. 8. 1.
Mutatio nominis cur priùs prædicta fuerit Petro, & poſtea facta fuerit? tomo 4. 745. 19.
Mutatio nominis quid myſticè ſignificet? tom.10. 237. 2.

*Myſteria.*

Myſteria arcana ſunt lapides pretioſi, quibus ornatur Eccleſia. tom.1. 249. 2.
Myſterium Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. tomo 3. 716. 2.
Myſteria latentia ſub trina Petri interrogatione. tom.10. 8. 1.
Myſteria contenta in amputatione auriculæ Malchi, & in miraculoſa ſanatione facta à Chriſto Domino. tom. 8. 201. 2; & ſequen.
Myſteria contenta in hoc nomine Petrus, quod à Chriſto Domino impoſitum fuit Simoni Ioannis. tom. 4. 474. 31; & ſequen; & 807. 2.

# N

## NABAL.

NAbal interpretatur ſcandalizans. to.6. 253. 2.

*Narbona.*

Narbonæ prouincia antiquitus diuiſa. to. 6. 117. 1.

*Narciſſus.*

Narciſſus non fuit Romæ Epiſcopus. to. 14. 525. 1.

*Natalitius.*

Natalitius hæreticus ab Angelis noctu animaduerſus vix reſipiſcens in communionē Eccleſiæ recipitur à Zephyrino Papa. to.1. 288. 2.

*Natio.*

Natio qualiber à Romano Pontifice punibilis eſt. to. 3. 45. 1.
Nationes diuerſarum diuerſa ſunt vitia. tomo 17. 390. 1.
Nationes Chriſtianæ, quæ congregantur in Conci-

Digitized by Google

Concilijs, non congregantur tamquam corpora diuerſa; ſed tamquam oues vnius paſtoris Chriſti Domini. to. 9. 223. 53.

*Natolius Epiſcopus.*

Natolius Theadotianorum Epiſcopus à Zephirino Papa indulgentiam impetrauit. to. 1. 391. 2.

*Natura.*

Natura mentis humanæ in credendo qualis ſit? to. 13. 148. 2.

Naturæ languor eſt concupiſcentia. tom. 3. 244. 1.

*Naturalia.*

Naturalia difficilè mutantur. tomo 9. 106. 76.

*Neceſſitas.*

Neceſſitas duplex. to. 3. 105. 1.

Neceſſitas, & perplexitas illicitum efficiunt licitum. to. 18. 107. 9.

Neceſſitas prouidendi in Eccleſia de electione Pontificis. to. 13. 343. 2.

Neceſſitatis imminentis ratione multa conceduntur. to. 9. 85. 42.

Neceſſitas nulla maior, quàm quòd iuſtitia adminiſtretur. to. 9. 83. 50.

Neceſſitas ineuitabilis, & magna, & periculum in mora facit, quòd quis poteſt propria auctoritate facere, quòd alias non poteſt. to. 9. 187. 25; & ſeq.

Neceſſitas non habet legem. to. 9. 241. 8.

Vbi eſt neceſſitas, ibi ceſſat lex. to. 9 241. 8; & ſeq.

Neceſſitatis cauſa diſpoſitio omittitur, ſiue ſuſpenditur. to. 9. 241. 9.

Et ratione neceſſitatis fit diſpenſatio. to. 9. 241. 9.

Neceſſitas vnius iudicis in rebus fidei educitur ex Scriptura, & traditione. tomo 10. 40. 1.

*Neceſſitas Conciliorum.*

Neceſſitas Conciliorum quæ fuerit? tomo 15. 660. 91; & to. 10. 548. 1; & ſeq. & to. 12. 608. 1; & to. 11. 387. 1; & tomo 3. 366. 2; & ſeq.

*Vid. Concilij vtilitas, & neceſſitas.*

*Neceſſitas Epiſcoporum.*

Neceſſarius eſt Epiſcopus Epiſcopatui, vt Parochus parochiæ. to. 3. 461. 2.

*Vid. Epiſcoporum neceſſitas.*

*Nectarius.*

Nectarius Cathecumenus conſecratus fuit in Epiſcopum Conſtantinopolitanum. to. 6. 195. 2.

Nedum ſe intruſerat in Sedem Conſtantinopolitanam; ſed etiam fuit auctor intrudendi Flauianum in Sedem Antiochenam contra pacta iurata. to. 6. 195. 2; & ſeq.

Eiuſdem approbatio. to. 6. 199. 1; & ſeq.

Eiuſdem appellatio ad Sedem Romanam. to. 6. 113. 2.

Ad Theodoſij preces, & pacem Eccleſiæ confirmatur per primam Conſtantinopolitanam Synodum. to. 6. 199. 2.

Nectarij cauſa diſcutitur. to. 6. 393. 2; & ſeq.

A iudicio S. Cyrilli pronocat ad Synodum. to. 6. 143. 2.

Eius iudicium caſſatum per S. Cyrillum. to. 6. 393. 2.

Nectarij ordinatio diſpenſatione indiguit, tamquam pluribus vitijs obnoxia. tom. 6. 580. 1.

*Negatio D. Petri.*

Negatio D. Petri non fuit error in fide. to. 13. 811. 1.

Negationis delictum contritione ardentiſſima, & profuſiſſimis lacrymis deleuit. to. 8. 224. 1; & ſeq.

An negauerit Chriſtum Dominum, poſtquam Chriſtus Dominus orauerat, ne eius fides deficeret? to. 12. 168. 1.

Ante negationem factus fuit Pontifex, ſed ſolùm poſt negationem Eccleſiæ adminiſtrationem accepit. to. 4. 505. 52; & to. 8. 152. 1; & to. 9. 541. 124.

Negatio D. Petri quomodò ſit intelligenda? to. 6. 696. 1.

Negando Chriſtum Dominum decidit à ſtatu gratiæ, non à gradu Apoſtolatus. to. 3. 898. 1; & to. 17. 103. 1; & 116, 1; & ſeq.

Negatio non obfuit, quominùs præficeretur Eccleſiæ regimini. to. 4. 766. 141.

Eius negatio, in quo conſtiterit? to. 15. 113. 170; & ſeq.

Fuit tantùm peccatum infidelitatis externæ, non internæ. to. 15. 114. 177; & ſeq.

Negatio D. Petri à Chriſto Domino fuit permiſſa, vt addiſceret peccantibus, & pœnitentibus parcere. to. 18. 102. 3.

Per negationem eius charitas fuit ſopita, non autem extincta. to. 2. ex B. Ægidio, 40. 2; & ſeq.

Poſt negationem factus eſt fidelior, & maiorem gratiam accepit, quàm amiſerat. to. 9. 197. 18; & 448. 176.

Eius negatio non præiudicauit illius primatui; ſicut Moyſes factus eſt Rector Synagogæ, poſtquam Ægyptium percuſſerat. to. 13. 267. 1.

Adhuc poſt negationem petra remanſit. to. 14. 162. 1; & ſeq.

Eius trina negatio trina confeſſione fuit deleta. to. 8. 212. 2.

Negando Chriſtum Dominum grauiter peccauit contra externum, non contra internum actum fidei. to. 10. 300. 2.

Trina illius negatio maxima continet in ſe ipſa myſteria. to. 8. 212. 2.

*Vid. Petri negatio.*

*Negligentia.*

Negligentia negligentia compenſatur. to. 9. 274. 20.

Negligentia Papæ per neminem ſuppletur. to. 9. 277. 43.

Negligentia Papæ aliquos poſſe congregare Concilium nullibi iure reperitur. tom. 9. 278. 94.

Non quæuis negligentia facit Prælatum deponi. to. 9. 44. 215.

Negligentia facit tranſire facultatem dandi adminiſtrationem ad illum, ad quem aliàs de iure non ſpectat. to. 9. 70. 71.

Negligens dici nequit, qui non eſt requiſitus. to. 9. 38. 179.

Negligere arguere peruerſos, cum poſſis, nihil aliud eſt, quàm fouere. to. 9. 126. 174.

Negligens facere aliquem actum, ſi per eius negligentiam poteſtas ſit deuoluta ad alium, ille non poteſt vlterius ſe in illo actu intromittere. to. 9. 270. 7.

Negligens obuiare manifeſto facinori non caret ſcrupulo ſocietatis occultæ. tom. 9. 45. 2.

Ne-

*Negotium.*

Negotia ſæcularia ſunt duplicis generis. to. 3. 851. 1.

Repugnant Eccleſiæ Paſtori. to. 3. 851. 1.

*Nemrod.*

Nemrod ex genere Cham ædificauit turrim in ſignum Dominij. to. 3. 70. 1.

Illam ædificauit, vt contra Deum ſe defenderet. to. 3. 218. 1.

Natus eſt ei filius Belus, qui fuit Rex Babyloniæ. to. 3. 70. 1.

Fuit Rex iniuſtus. to. 3. 41. 1.

Nemrod filius Chus interpręcatur tyrannus, vel profugus, vel apoſtata. to. 3. 41. 1. & ſeq.

Quomodò factus fuerit Rex? to. 3. 218. 1. & ſeq.

Nemrod auctor Tyrannidis. tom. 3. 218. 1. & ſeq.

*Nero.*

Neronem Antichriſtum fuiſſe, iterumque venturum quidam etiam Catholici falsò putarunt. to. 12. 515. 1.

Neronis exitus infęlix ab perſecutionem Eccleſiæ. to. 10. 112. 2.

Nero mortuus eſt poſt viginti ſeptem annos ab Aſcenſione Chriſti Domini. to. 14. 522. 1.

Nero quo anno Imperium aſſumpſerit, & quot annis regnauerit? tom. 17. 228. 2. & ſeq.

*Neſtorius.*

Neſtorij admonitio facta à S. Cyrillo Alexandrino nomine S. Cæleſtini Papæ. to. 12. 66. 2.

Neſtorio præfixi ſunt decem dies à S. Cæleſtino Papa ad ſe conuertendum. tom. 12. 67. 1.

Neſtorius degradatus. to. 12. 67. 1.

Neſtorius à S. Cæleſtino communione, & gradu priuatus, niſi intra tres dies caneret palinodiam. tomo 6. 393. 2; & ſequen.

Eius artibus Theodoſius ſeducitur. tomo 6. 394. 2.

Populus eum minatur præcipitare in mare. tom. 6. 395. 1.

Noluit cauſam Iuliani Eulauenſis recognoſcere. tom. 6. 392. 1.

Synodum, quam poſtulauerat, extimuit. tom. 6. 395. 2; & ſeq.

Eius damnatio. tom. 6. 395. 1; & ſequen; & 736. 6.

Neſtorij appellationem à Papæ Romani ſententia quomodò Theodoſius muniuerit? tom. 6. 528. 2.

Neſtorius aliquando confeſſus fuit Romanæ Eccleſiæ infallibilitatem. tom. 6. 637. 2.

Neſtorij errores. tom. 6. 739. 10.

Neſtorij mores, promotio, hæreſes, & damnatio. tom 6. 791. 3.

Neſtorij Libri iuſſu Theodoſij combuſti. tom. 6. 792. 4.

Neſtorius putauit corpus Chriſti Domini in Euchariſtia ſine ſanguine eſſe. tomo 7. 222. 2.

Neſtorij causa. tomo 15. 488. 41; & ſequen.

Neſtorius cuius Patriæ, cuius filius ſit? to. 3. 636. 1.

A Theodoſio Iuniore in Epiſcopatum aſſumptus duxit ſecum Anaſtaſium præsbiterum, à quo ortum habuit eius hæreſis. tom. 3. 636. 1.

Relegatus fuit in Arabiam petroſam edicto Imperatoris. tom. 3. 637. 1.

Neſtorius anno 428. hæreſes promulgare cæpit. tom. 3. 681. 2.

Monachos in Ægyptum corrumpenti obſtitit Cyrillus ad Cæleſtinum Pontificem ſcribens. tom. 3. 681. 2.

Neſtorius Cyrilli literas deludens contra eundem Theodoſium Imperatorem commouit. tom. 3. 681. 2.

Neſtorius Symbolum detruncauit. tomo 3. 716. 2.

Neſtorius à Concilio Sacerdotio priuatus iuſſu Cyrilli Legati Papæ. tomo 3. 875. 2.

Neſtorij errores damnati à Cæleſtino Papa. tom. 16. 61. 2; & ſeq.

Neſtorium adhortantur Patres Concilij Epheſini, vt cum Orientalibus, & Occidentalibus idem ſentiat. tomo 16. 266. 2.

Neſtorius duas in Chriſto Domino ponebat perſonas. tom. 4. 637. 2.

Negauit Chriſti Domini Diuinitatem, & in Concilio Epheſino damnatur. to. 10. 38. 1; & 47. 1.

Poſt trinam monitionem non reſipiſcens fuit excommunicatus. to. 10. 15. 2.

Rogauit Cæleſtinum, ne ſuam doctrinam damnaret. tom. 10. 15. 2.

Damnatus fuit non ſolùm in Concilio Oecumenico Epheſino, ſed etiam à Concilio Alexandrino. tom. 1. 86. 1.

Vnitatem voluntatis in Chriſto Domino admittebat. tom. 1. 99. 1.

Neſtorius, & Cæleſtius à Cæleſtino Papa damnati. to. 1. 114. 2; & to. 2. ex Pighio. 119. 1.

Neſtorij blaſphemiarum ſuarum catalogus. tom. 1. 194; & ſequen.

Neſtorius ſubdolè, vt Epiſcopatum obtineret, ſe Catholicæ fidei propugnatorem apud Imperatorem iactauerat. tomo 1. 300. 2.

Neſtorij ſcripta ab Epheſina Synodo damnata, à Theodoſio pariter deteſtata fuerunt. tom. 1. 362. 1.

Neſtorij hæreſis, & damnatio. to. 6. 736. 6; & 865. 5.

Neſtorij hæreſis qualis ſit? tomo 3. 715. 1.

Negauit Beatiſſimam Virginem Mariam nec eſſe, nec dici debere Dei, ſed Chriſti Domini Matrem; & in Chriſto Domino eſſe duas perſonas, & in ipſo eſſe tantùm vnam voluntatem propter conſenſionem voluntatis humanæ cum voluntate Diuina; & Spiritum Sanctum procedere à Patre, non autem à Filio. tom. 6. 739. 10.

*Vid. Hæreſis Neſtorij.*

*Neſtoriani.*

Neſtorianorum Legatio ad Paulum V. to. 6. 739. 2.

Neſtoriani, & Apollinariſtæ ſeutentijs ſuis Orientem miſerrimè infecerunt. tom. 1. 120. 1.

Neſtoriani Fælix, & Elipandus in Concilio Francofordienſi ab Adriano Papa iudicati fuerunt. tom.1. 312. 2.
Iidem falſam Epiſtolam Sixto Papæ impoſuerunt. to.1. 342. 2.
Neſtoriani Concilium Epheſinum reiecerunt. tom.1. ex Ecchellenſi. 23. 2.

*Neſtoriana Eccleſia.*

Neſtorianorum Eccleſia vera non eſt, quia Turcis, & Perſis ſeruiunt. to.1. ex Ecchellenſi. 56. 1.
Neſtorianorum Eccleſiæ officium Petrum Romæ fuiſſe oſtendit. to.1. ex Ecchellenſi. 50. 1.

*Nicænum Concilium.*

Nicæni Concilij acta integra, & plena nunquam viſa ſunt. to.6. 340. 1.
Nicæni Concilij vnum capitulum, & duo capitula Concilij Sardicenſis fuerunt in vnum congeſta ab Innocentio I. tomo 6. 127.2.
Nicænum Concilium fuit primum Concilium generale celebratum poſt Apoſtolos. tom.18. 320. 2.
Seruauit formam Concilij Hieroſolymitani, & fuit origo, & norma aliorum Conciliorum. tom.18. 337. 1.
Ei delata fuit à Gregorio Magno eadem auctoritas, ac idem honor, qui defertur Euangelio. tom.5. 728. 1.
Nicæni Concilij Canon VI. explicatur. to.14. 213. 2; & ſequen.
Nicænum Concilium fuit à Conſtantino indictum. to.15.405. 1; & ſequen.
Quomodò prohibeat Epiſcopis, Præſbiteris, Diaconis, & Clericis habere vxores? tom.14. 496. 1; & ſeq; & to.2. ex Alano. 53. 2.
Decreuit quemlibet Epiſcopum grauatum liberè poſſe Romanam Sedem appellare; nec poſſe deponi inconſulto Papa. to.13. 250.1.
Nicænum Concilium primatum Romani Pontificis apertè demonſtrat. to.16. 53. 2; & ſequen.
Nicæni Concilij Patres, ſimulque Concilij Chalcedonenſis, & Sancti Patres primatum Eccleſiæ Romanæ profitentur. tom.1. 426. 2.
Nicænum Concilium omnes Orientales amplectuntur. tom.1. ex Ecchellenſi. 23.2.
Nicæni Concilij Canones 84. apud Orientales. to.1. ex Ecchellenſi. 23.2.
Nicæni Concilij præfatio D. Petrum Romæ fuiſſe edocet. tomo 1. ex Ecchellenſi, 49. 2.
Nicænum Concilium II. de adorandis imaginibus. to.2. ex Alano. 2. 2.
Fuit coactum ob Paſchatis celebrationem, & condemnationem hæreſis Arianæ. to.2. ex Alano. 16. 1.
Nicæni Concilij Canon 44. de Romani Pontificis primatu. tomo 2. ex Alano. 26. 1.
Eiuſdem Canones nunquam per Summos Pontifices fuerunt corrupti. to.2. ex Alano. 27. 1.
Nicæni Concilij canon de dedicatione Eccleſiarum. tom. 2. ex Alano. 8. 1.
Nicæni Concilij confirmatio antiquorum Canonum, ne præter Romani Pontificis ſententiam celebrentur Concilia, aut damnentur Epiſcopi. to. 2. ex Pighio. 74.2; & ſeq; & 205. 2.
Nicæni Concilij acta ab Arianis, qui totam Græciam, & Ægyptum inuaſerant, fuerunt combuſta. tom.12. 586.1.
Nicænum Concilium noluit declarare controuerſiam Eccleſiæ Romanæ cum Eccleſia Alexandrina. to.10. 322. 2.
Nicænum Concilium definiuit Paulianiſtas eſſe rebaptizandos. to.9. 783.2.
Nicænum Concilium damnauit Arium. tom.1. 79. 1.
Non conſtituit quatuor Patriarchatus, ſed Pontifici Romano primatum tribuit ex præcepto Apoſtolorum. to. 1. ex Ecchellenſi. 25.1; & 26.2.
Declarauit Papæ traditam fuiſſe poteſtatem à Chriſto Domino, non ab aliqua Synodo, aut ex ordinatione Eccleſiæ, to.10. 323.1.
Agnouit Papæ poteſtatem in cauſis appellationum. tom.1. 457. 2.
Docuit Petro traditum fuiſſe à Chriſto Domino totius Eccleſiæ gubernium. tom. 1. 8.2.
Aſſeruit Eccleſias Orientales ſemper fuiſſe ſubiectas Romano Pontifici. to.14.179.1; & ſequen.
Quid ſtatuerit circa diſtributionem Eccleſiarum Patriarchalium? to.6. 539. 1.
Damnauit hæreſim Macedonij. tomo 6. 621.1.
Non dedit Romano Pontifici ius appellationis, ſed declarauit illud ei competere. tom.18. 554. 2.
Non prohibuit appellationes ad Apoſtolicam Sedem. tom.12. 70. 1.
Declarauit Romanum Pontificem in Eccleſiæ primatu Diuo Petro ſuccedere. to.14. 286.1.
Nicæni Concilij acta ab Arianis fuerunt combuſta ita, vt oportuerit S. Athanaſium ea petere ex ſcrinijs Romani Pontificis. tom.11. 400. 1.
Eius Epiſtola, qua tranſmiſit acta ad Sylueſtrum Pontificem, vt confirmarentur. tomo 11. 399. 3.
Nicæno Concilio non præfuit Oſius, ſed præfuerunt Victor, & Vincentius Papæ Legati. tomo 4. 726. 11; & 13; & tomo 19. 393. 2; & tom. 3. 553. 1; & to.11. 399.3.
Primo loco ſubſcripſerunt Papæ Legati. tomo 3. 553. 1.
Nicænum Concilium I. non erraſſe in fide eſt dogma fidei. tom.13. 19. 2.
Nicænum Concilium ab erroris ſuſpicione vindicatum. to.3. 752.1; & ſeq.
Nicænum Concilium fuit conuocatum ad ſedandas Eccleſiæ Orientalis controuerſias. tom.10. 13. 1.
Fuit compoſitum ex trecentum, decem, & octo Patribus. to.13. 485. 1; & to.19.8.1; & to.11. 399. 3.
Fuit coactum ad ſedandos tumultus in Eccleſiam ab Arianis inuectos. tomo 10. 12. 1.
Fuit conuocatum propter hæreſim Arianorum per totum Orbem graſſantem; & propter errorem Quartadecimanorum non celebran-

lebrantium Paſcha die Dominico; ſed Luna quartadecima more Iudaico, in quamcunque diem incidiſſet. tomo 11. 399. 3.

Nicænum Concilium quantæ auctoritatis fuerit apud Epiſcopos Africæ. to.3.754.1; & ſequen.

Nicænum Concilium II. declarauit execrabilem, prophanam, & adulterinam Synodum Conſtantinopolitanam ſub Leone hæretico Imperatore, cui Photius præſedit. tom.10.516.1.

*Vid. Concilium Nicænum.*

*Nicæni Canones.*

Nicæni Canones an fuerint plures, quàm viginti? tom.6.396.2.

Fuerunt poſtulati ab Africanis Epiſcopis. tom.6.341.2; & ſequen.

Cur Africani eos non poſtulauerint ab Orientalibus? tom.6.342.2.

Nicænorum Canonum nomine Innocentius I. complectitur etiam Sardicenſes. tomo 6. 132.2.

Theodoſius Imperator inter Nicænos Canones refert Canonem Sardicenſem. tomo 6. 132.1.

S. Leo Canones Sardicenſes vocat Nicænos. tom.6.134.2.

Nicænos Canones Eccleſia Africana tantùm viginti cognouit. tom.6.126.2; & ſequen.

Nicænum Canonem adſcribentem Prouincialium Synodorum iudicijs appellationum auctoritatem nec Catholicus, nec hæreticus vnquam negauit. tom.6.141.2; & ſequen.

Canonem quintum vetare Romanas appellationes quis docuerit? tomo 6. 184. 2.

Canon quintus nihil exprimit de depoſitionibus Epiſcoporum, & cur non exprimat Romanæ Eccleſiæ priuilegium? tom.6. 152.1; & ſequen.

Canon quintus agit de ſolis iudicijs criminalibus in Clericos, & Laicos. tomo 6. 124.1.

Nicænæ Synodi Canonum numerus. to.11. 547.1.

Nicænus Canon ſextus explicatur. tom.16. 68.1; & ſequen.

Nicæni Canonis ſexti editiones variæ. tomo 16. 68.2.

Nicæni Canones pro ſuprema Romanæ Sedis poteſtate. tom.16. 58.1; & ſeq.

Nicænus Canon, quo inhibetur Laicis conuocare Concilia. to.16. 175.2.

Nicæni Canones fuerunt deprauati. tom.2. ex Alano. 8.1.

Nicænorum Canonum ſincera exemplaria non fuiſſe à Græcia ad Africanos tranſmiſſa probatur. tomo 2. ex Alano. 15.2.

Nicænis Canonibus temerè addunt alium Canonem Magdeburgenſes. to.2. ex Alano. 15.2.

In Nicænis Canonibus, qui extant nulla neque de Paſchatis celebratione, neque de Arij Hæreſi fit mentio. to.2. ex Alano. 16.1.

De Nicænis Canonibus integris narratio ex S. Cyrillo, & Attico verum non vſquequaque videri aſſeritur. to.2. ex Alano. 16.1.

Cur exemplaria Canonum Synodi Nicænæ tam mutilata ſint hodie, ac corrupta, & quæ deprarationis illorum cauſæ fuerint? tom.2. ex Alano. 16.1.

Nicænus Canon de appellationibus Romanis. tom.2. ex Alano. 19.2.

Nicæni Canones duo de Romanæ Sedis ſuper alias authoritate, qui inter illos ab Euangelicis Hæreticis relatos non habentur. tom.2. ex Alano. 20.1; & 2.

Quare hi Canones in idioma Arabicum verſi fuerint? tom.3. 631. 2.

Non fuerunt corrupti, ſed fideliter conſeruati à Romanis Pontificibus. tom.2. ex Alano. 14.1; & 27.1.

A Græcis in Aphrica fuerunt tranſmiſſi. tomo 2. ex Alano. 15.2.

In ſex varias linguas fuerunt tranſlati. tomo 1. ex Ecchellen. 24.2.

Plurimi reperiuntur apud SS. Patres. tom.1. ex Ecchellen. 21.1.

In ſeptem Claſſes fuerunt diſtributi. tom. 1. ex Ecchellen. 31.2.

*Vid. Concilij Nicæni Canones.*

*Nicæni Patres.*

Nicæni Patres de appellationibus Romanis. to.2. ex Pighio. 69. 1.

Nicæno Concilio Papa præfuit per Oſium, Vitum, & Vincentium præsbiteros, & Legatos à Latere, qui primi in eodem Concilio ſubſcripſerunt. to.3. 554. 1.

*Vid. Concilium Nicænum.*

*Nicephorus Patriarcha Conſtantinopolitanus.*

Nicephorus Mæchiana hæreſi infectus fuit excommunicatus. tom. 1. 359. 2; & ſequen.

Nicephorus fuit delatus ad Papam Leonem III. à Theodoro Studita, ne ad communionem Eccleſiæ admitteretur. to.1. 359. 1; & ſequen.

Nihil magis habuit in votis, quàm coniungi Eccleſiæ Romanæ. to.1. 359. 2.

Fidei formulam miſſam à Leone III. profeſſus fuit, & in Eccleſiæ Catholicæ profeſſionem fuit receptus. tom.1. 359. 2.

*Nicephorus Imperator.*

Nicephorus Imperator mæchiam Conſtantini excuſare conatus fuit. tom. 1. 103. 1.

Vnam, & alteram Synodum Conſtantinopoli coegit. tom.1. 103. 1.

Probauit adulterium Conſtantini, quaſi liceret per diſpenſationem viuenti vxori aliam ſuperinducere. tom.1. 103. 1.

A Leone III. Papa fuit excommunicatus. to.1 530. 1; & ſequen.

Iconoclaſtarum hæreſim propagare ſtuduit omni conatu. tom.1. 530. 1.

Virgines honeſtiſſimas turpiſſimè deflorauit. tom.1. 530. 2.

Sanguine Ciuium, procerumque, atque virorum Eccleſiaſticorum Ciuitatem cruentauit. tom.1. 530. 2.

Ambitione, luxuria, atque barbarie omnes prædeceſſores Imperatores ſuperauit. tomo 1. 530. 2.

Tandem à Cruno Bulgarorum Rege aggreſſus fuit captus, & interfectus; ac eius ca-

put argento circundatum ad modum poculi fuit redactum. to.1. 530.2.

*Niceta.*

Niceta Monachus inſtante Cerulario ſcripſit Librum contra Sedem Apoſtolicam, & contra Eccleſiam Latinam de azymo, de Sabbatho, & de Nuptijs Sacerdotum. tom.1. 189. 2.

Niceta Librum ſuum contra Sedem Apoſtolicam combuſſit. tom.1. 180.2.

Confutatus fuit ab Humberto Syluæ Candidæ Epiſcopo adeò egregiè, vt coram Conſtantino Monomacho Imperatore, & ingenti procerum multitudine librum ſuum nedum execrauerit, ac omnia eius dicta anathematizauerit, ſed etiam combuſſerit. tom.1. 189. 2.

*Nicolaus I. Papa.*

Nicolaus I. Papa electus fuit anno Domini 858. to.3. 731.2.

Nicolaus I. Papa ſtatuit nullum Epiſcopum poſſe degradari, aut iudicari ſine conſenſu Romani Pontificis. tom.6. 448. 1.

Grauiter reprehendit Hincmarum Rhemenſem, quia degradauerat Rothaldum Epiſcopum Sueſſionenſem. tomo 6. 448. 2.

Excommunicauit Archiepiſcopos Auctores repudij inter Lotharium Regem Auſtraſiæ, & Theupergam vxorem legitimam. tom.6. 733. 2.

Decreuit Epiſcoporum degradationem referendam eſſe ad Apoſtolicam Sedem. tom.6. 612. 1.

A Magdeburgenſibus fuit de hæreſi faſsò accuſatus. tom.8. 160. 1.

Fuit calumnioſè reprehenſus à Philippo Mornæo. tom.8. 456. 1.

Declarauit liberas Clericorum Galliæ appellationes. tom.6. 157. 2; & ſequen.

Nicolaus I. cur Ebbonem abſque examine non admiſerit, neque pallium ei conceſſerit? to.6. 146. 2; & ſeq.

Quomodò ſe geſſerit cum Rothaldo Epiſcopo Sueſſionenſi? to.6. 146. 2; & ſeq.

Malè ſenſit iura Regia in Epiſcopos. tom.6. 167. 1; & ſequen.

Caroli violentias prudenter diſſimulauit. tom.6. 167. 1.

Nicolaus I. ſtatuit priuilegia Apoſtolicæ Sedis eſſe perpetua. to. 7. 734. 2.

Nicolai I. defenſio. to. 18. 651. 1.

Nicolaus I. quid decreuerit de paupertate Chriſti Domini, & Apoſtolorum? to. 19. 510. 1; & ſeq.

Redarguit Michaelem Theophili filium, quia Ignatium patriarcham expulerat. to. 20. 19. 1.

Quid ſenſerit de baptiſmo in nomine Chriſti Domini collato? tom.20. 86. 1; & 392. 2.

An definierit ex cathedra baptiſmum collatum à Iudæo in nomine Chriſti Domini validum eſſe, cuius oppoſitum definiuit Pelagius Papa? to. 9. 722. 2.

Nicolai I. epiſtola circa primam Sedem Romæ de iure Diuino poſitam. to. 3. 5. 1; & ſeq.

Alia eiuſdem epiſtola ad Epiſcopos Germaniæ appellantes. to. 3. 766. 2.

Epiſtola 8. eiuſdem Nicolai I. circa ſtatuta Nicænæ Synodi. to. 17. 253. 1.

Altera eiuſdem epiſtola contra Photium. to. 17. 296. 1.

Epiſtola 8. eiuſdem Nicolai, & 14. ad Theodorum. to. 17. 121. 1.

Epiſtola 7. eiuſdem abſoluens à vinculo excommunicationis S. Ignatium Conſtantinopolitanum Patriarcham. to. 17. 51. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Michaelem Conſtantinopolitanum Photij fautorem circa poteſtatem Romani Pontificis Diui Petri ſucceſſoris. to. 17. 51. 1; & 77. 1; & tomo 19. 9. 2; & to. 2. ex Adolpho. 5. 1.

Item de damnatione Dioſcori. to. 18. 16. 2.

Item alia eiuſdem epiſtola ad omnes Epiſcopos, & Chriſtifideles. to. 3. 781. 2.

Alia eiuſdem epiſtola ad Carolum Regem. to. 3. 781. 2.

Altera eiuſdem epiſtola ad Ignatium Patriarcham Conſtantinopolitanum. to. 3. 734. 1.

Nicolaus I. Ignatium Patriarcham Conſtantinopolitanum ſedi reſtituit. to. 1. 81. 2.

Nicolaus I. in cauſa Ignatij contra Photium. to. 1. 100. 2.

Legatos ad Concilium Conſtantinopolitanum miſit. to. 1. 101. 1.

Idem Synodum Conſtantinopolitanam latrocinium appellauit. to. 1. 101. 1.

Eius iudicium de Synodo contra Ignatium. to. 1. 101. 1.

Nicolaus I. contra Conciliabulum Metenſe, & Lotharium Galliæ Regem, quòd Reginam vxorem repudiaſſet. to. 1. 103. 2.

Coegit Concilium Romæ contra Lotharium. to. 1. 104. 1.

Nicolaus præter ius iudicatus à Photio, quod tamen iudicium improbatur à Baſilio Imperatore per Legatos. to. 1. 127. 2.

Nicolaus I. Græcorum impoſturas refellit. to. 1. 348. 1.

Idem falsò arguitur, quòd baptiſmum in nomine ſolius Chriſti Domini collatum ratum dixerit. to. 1. 348. 2. & to. 4. 813. 74.

Eius prudentia in non contriſtandis fidelibus inualidè baptizatis. to. 4. 814. 75.

Nicolaus I. quare Rothaldum, & Zachariam puniuerit? to. 3. 734. 1; & ſeq.

In Concilio Romano damnauit repudium Lotharij Regis, & Epiſcopos Concilij Metenſis excommunicauit. to. 16. 138. 1.

Nicolao I. nullus eſt comparandus præter S. Gregorium Magnum. to. 9. 367. 65.

Monens Lotharium Regem, ne communicaret Waldradæ excommunicatæ, minatus fuit ſe dicturum Eccleſiæ. to. 9. 483. 12.

Eius cauſam per Legatos Apoſtolicæ Sedis iudicauit. to. 1. 519. 2.

In cauſa Ignatij Conſtantinopolitani à Photio Pſeudopatriarcha è ſua Sede expulſi eius reſcriptum. to. 1. 468. 1.

Omnes Græcos Photio adhærentes excommunicauit. to. 4. 456. 2.

Non conceſſit Noruegis priuilegium celebrandi Miſſam ſine vino. to. 8. 166. 1. & ſeq.

Nicolai I. defenſio ab hæreticorum calumnijs. to. 10. 481. 1.

Archiepiſcopos Colonienſem, & Treuirenſem depoſuit. to. 1. 531. 1.

Strenuè pugnauit pro libertate Eccleſiaſtica con-

contra Michaelem Imperatorem. tom. 1. 557. 1.

*Nicolaus Iunior.*

Nicolaus Iunior conſtituit; vt obeunte Pontifice ſucceſſor eligeretur, & electio Regi notificaretur. to. 4. 49. 2.

Quomodò, & à quibus à Papatu fuerit depoſitus? to. 4. 49. 2.

Eius decretum de electione Pontificis nullam vim vnquam habuit. to. 4. 49. 2; & ſeq.

*Nicolaus II. Papa.*

Nicolaus II. Papa Florentinus electionem Papæ tranſtulit ad Cardinales. tomo 4. 323. 10.

Fuit vir ſummæ ſanctitatis, & ſummæ prudentiæ. to. 4. 323. 10.

Conuocauit, & celebrauit Concilium Lateranenſe, in quo Berengarius Turonenſis ſuam hæreſim circa Euchariſtiam abiurauit. to. 4. 112. 1.

Priùs fuit Epiſcopus Florentinus, & Senis fuit electus Papa. to. 4. 112. 1.

Sacram legem edidit de electione Romani Pontificis à Sacro Cardinalium Senatu peragenda accedente Clero, & populo ad eam comprobandam. to. 4. 481. 55.

Ius eligendi ad ſolos Cardinales reſtrinxit. to. 1. 21. 1.

*Nicolaus III. Papa.*

Nicolao III. fuit prædictus Pontificatus à S. Franciſco. to. 10. 71. 2.

Nicolai III. epiſtola Rodulpho Romano Regi hortatur, vt omnia loca pertinentia ad Eccleſiam confirmet; & nominatim iterum donet; & refert alia priuilegia conceſſa S. Romanæ Eccleſiæ à ſuis prædeceſſoribus. to. 10. 122. 2.

Excommunicauit, & Regio titulo priuauit Ioannem Angliæ Regem. to. 9. 671. 1.

Conceſſit Regnum Siciliæ Petro Ferdinandi, Regis Caſtellæ filio. to. 4. 34. 2.

Reddita pace Italiæ mediante Latino Cardinali Vrſino Legato dedit formam Magiſtratibus. to. 4. 34. 2.

Miſit Legatum Latinum Cardinalem nepotem in Etruciam, quam recuperauit Eccleſiæ. to. 4. 34. 2.

*Nicolaus IV.*

Nicolaus IV. in cap. *exijt de verbor. ſignificat.* docens Chriſtum Dominum abdicaſſe proprietatem bonorum tam in communi, quàm in particulari explicatur. to. 4. 509. 63.

A calumnijs hæreticorum impetitus defenditur. to. 10. 482. 2.

Eius decretum circa paupertatem concordatur cum decreto Ioannis XXII. tomo 14. 15. 2.

Illius ſententia circa paupertatem Chriſti Domini quæ fuerit? tom. 15. 137. 345; & ſeq.

Prohibuit Fratribus Minoribus proprietatem in communi, & in particulari. tomo 15. 137. 347.

Oſtenditur immunis eius ſententia ab hæreſis nota. to. 15. 138. 350.

Nicolai IV. decretalis à Luthero appellata fuit Antichriſtiana. to. 3. 297. 1.

Hæreticorum calumnia circa paupertatem euertitur. to. 18. 657. 1; & 691. 2.

Illius controuerſiam cum Ioanne XXII. iterum examinatur. tom. 20. 491. 2; & ſeq.

Eius epiſtola ad Epiſcopum Æſinatem, cui impoſuit, vt proteſtaretur coram Imperatore Hungariæ Regnum ſpectare ad Apoſtolicam Sedem. to. 10. 124. 1.

Altera eiuſdem epiſtola ad Eduardum Angliæ Regem, cui negauit confirmationem quorumdam iurium, & priuilegiorum in Regno Scotiæ. to. 10. 124. 1.

Non fuit contrarius Ioanni XXII. circa paupertatem. to. 1. 350. 2.

*Nicolaus V.*

Nicolai Quinti prophetia de excidio imperij Græcorum. tom. 1. ex Ecchellenſi. 56. 2; & ſeq.

Fuit redargutus à Matthia Flacco Illyrico. to. 8. 460. 2.

*S. Nicolaus Tolentinas.*

S. Nicolaus Tolentinas audiens concionantem de Mundi vanitate, & Cœleſtium bonorum veritate æternę beatitudinis deſiderio commotus habitum S. P. Auguſtiniſtarum ſuſcepit. to. 8. 76. 1.

In Religione ieiunijs, orationi, & pœnitentiæ ſe totum deuouit. to. 8. 76. 2.

Orandi ſtudium, quamuis Sathanæ inſidijs variè vexatus, numquam intermiſit. to. 8. 76. 2.

Cum Apoſtolo cupiebat diſſolui, & eſſe cum Chriſto. to. 8. 76. 2.

Angelorum conſortio familiariter vſus fuit. to. 8. 76. 2.

Sex ante obitum menſibus, ſingulis noctibus ſuauiſſimos Angelorum cantus audiuit, quo Paradiſi gaudia prægustauit. to. 8. 76. 1.

*Nicolaus Iuſtinianus.*

Nicolaus Iuſtinianus pater S. Laurentij Iuſtiniani an verè fuerit monachus? tom. 9. 708. 2.

An fuerit diſpenſatus à Papa, vt matrimonium iniret? to. 9. 708. 2.

*Nicolaus Lyranus.*

Nicolaus Lyranus poſtillator Bibliorum quomodò illa Chriſti Domini verba: *Dic Eccleſiæ*: expoſuerit? to. 13. 413. 2.

*Nicolaus de Cuſa.*

Nicolai Cardinalis de Cuſa errores circa Papæ poteſtatem. to. 6. 456. 2; & ſeq.

Exarſit nimia cupidine deponendi Eugenium Quartum. to. 6. 439. 1; & ſeq.

Docuit Eccleſiæ primatum fuiſſe affixum Eccleſiæ Romanæ de iure humano, non de iure Diuino. to. 6. 439. 1; & ſeq.

In Concilio Baſileenſi egit partes contra Eugenium Papam. to. 6. 439. 1; & ſeq.

Recenſetur alter eiuſdem error. to. 6. 628. 2; & ſeq.

*Nicolaus Diaconus.*

Nicolaus vnus ex primis Diaconis ab Apoſtolis inſtitutis incontinentiæ vitio fuit victus. to. 2. ex Alano. 52. 2.

Hæreſim de Sacerdotum incontinentia primus in Eccleſiam inuexit. to. 2. ex Alano. 52. 2.

Docuit licitam eſſe vxorum communionem. to. 2. ex Alano. 53. 2.

*Nicolaitæ.*

Nicolaitæ docuerunt nihil eſſe credendum, quod in Archiuijs non eſt ſcriptum. to. 1. 352. 1.

Inſuper negarunt Chriſti Domini crucem, aſſerentes Chriſtum Dominum crucifixum non fuiſſe, niſi per quandam imaginem. to. 1. 352. 1.
Dixerunt veterem legem vna cum Euangelio eſſe ſeruandam. to. 1. 352. 1.
Docuerunt vacare bonis operibus eſſe ſeruitutem. to. 1. 352. 1.
Negarunt liberum arbitrium omnia fato tribuentes. to. 1. 352. 1.
Aſſerebant fœminis eſſe indifferenter vtendum. to. 1. 352. 1.
Dominationem omnem ſpernendam eſſe affirmabant. to. 1. 352. 1.
Mentiebantur ad ſalutem ſolam fidem eſſe neceſſariam. to. 1. 352. 1.
Auaritiæ erant plurimùm addicti, & adulterijs. to. 1. 352. 1.
Scripturam deprauabant. to. 1. 352. 1.
Fratres ſuſcipere prohibebant, & ſuſcipientes de Eccleſia expellebant. to. 1. 352. 1.
Chriſti Domini Diuinitatem, & Beatiſſimæ Virginis Mariæ Virginitatem, & Maternitatem negabant. to. 1. 352. 1.
Euchariſtiam, & alia Sacramenta irridebant. to. 1. 352. 1.
Hæreticorum noſtri temporis fuerunt magiſtri, & præcurſores. to. 1. 352. 1.

*Nicopolis.*

Nicopolis veteris Epiri caput ſpectauit ſemper ad Patriarchatum Romanum. tom. 6. 277. 2.

*Nihil.*

Nihil poteſt contra ius Diuinum in Euangelio exaratum, aut contra fidem ſcripto, vel verbo traditam. to. 3. 431. 2.

*Nilus.*

Nili epiſtola ad Euſebium vocauit Petrum verticem, caput, & faſtigium Apoſtolorum. to. 18. 6. 1.

*Nilus Teſſalonicenſis.*

Nilus Cabaſilas Archiepiſcopus Teſſalonicenſis dixit Papam non eſſe Apoſtolum, nec habere totius Eccleſiæ primatum, ſed eſſe Epiſcopum tantùm Romæ. tomo 6. 654. 2.
Voluit Imperatori, non Papæ competere poteſtatem conuocandi concilia. tomo 8. 785. 1.
Dixit D. Petrum ſimulando legalium obſeruantiã fidem amiſiſſe, & ſuo exemplo Gentiles ad iudaizandum prouocaſſe. to. 8. 3. 2.
Docuit Papam definientem extra Concilium poſſe in hæreſim labi. to. 8. 404. 1.
Illius confutatio, & exacta oppugnatio. to. 14. 478. 1; & ſeq.
Illius error circa coniunctionem Papatus cum Epiſcopatu Romano. to. 9. 650. 1.
Docuit Petrum habuiſſe Eccleſiæ primatum; Romanos tamen Pontifices eius ſucceſſores habere ſolùm primum locum, & primam Sedem à Concilijs, non autem habere primatum. to. 10. 251. 1.

*Nimis.*

Nimis honoratos eſſe amicos Dei quomodò ſit intelligendum? to. 9. 246. 39.

*Niniue, Niniuitæ.*

Niniue ædificata fuit ab Aſſur? to. 3. 218. 1.
Niniuitarum pœnitentia quæ, & qualis fuerit? to. 19. 56. 1.

*Ninus.*

Ninus Rex Niniue quando, & quomodò natus fuerit? to. 3. 70. 1.
Fuit primus idololatra, & primus idolorum fabricator. to. 3. 70. 1.
Fuit primus inuentor, & magiſter artis magicæ. to. 3. 70. 1.
Vocatus etiam fuit alio nomine Zoroaſtes. to. 3. 70. 1.
A Dæmone, quem idololatrauerat, fuit miſerè occiſus. to. 3. 70. 1.

*Noe.*

Noe functus fuit officio ſummi Sacerdotis. to. 3. 31. 1.
Arcam fabricaſſe ad euitandam mortem tempore diluuij quid ſignificauerit? to. 3. 39. 3.
Per ſexcentos annos contexit femora in ebrietate nudata. to. 3. 40. 1.
Noe filij primogeniti permanſerunt in Sacerdotio vſque ad Aaron. to. 14. 330. 1.
Quare fuerit vino inebriatus? to. 3. 40. 1; & ſeq.
Illius filiorum diuiſio ab vxoribus eorum facta in arca. to. 3. 40. 1.
Noe in arca tempore diluuij, & poſt diluuium fuit miniſterialis Monarcha totius Orbis terrarum. to. 17. 397.
Habuit ſimul gladium ſpiritualem, & materialem. to. 17. 429. 1.

*Nomen.*

Nomen diſtributiuum additum collectiuo, collectiuè, non diſtributiuè ſumendum eſt. to. 13. 424. 2.
Sola nominis mutatio in Apoſtolis non indicat primatum, ſed coniuncta cum alijs prærogatiuis. to. 4. 150. 1.
Nominis impoſitio facta à Deo magnum aliquód portendit. to. 4. 747. 33.
Nominis mutatio in ſacris literis ſignificat altius quoddam myſterium. to. 17. 546. 2; & ſeq.
Nominis mutatio ſignificat perſonam inducere nouam creaturam. to. 19. 16. 1.

*Nomen Aaronis.*

Nomen Aaron interpretatur mons fortitudinis. to. 3. 255. 2.

*Nomen Abraham.*

Nomen Abrahæ fuit mutatum, cùm Pater gentium à Deo fuit conſtitutus. tom. 15. 169. 2; & to. 18. 8. 1.

*Nomen Abſtenti.*

Nomen Abſtenti quid antiquitus ſignificauerit? to. 6. 100. 2.

*Nomen Acephali.*

Nomen Acephali quid verè, & propriè ſignificet? to. 6. 18. 52.

*Nomen adorationis.*

Nomen adorationis vnde ortum fuerit? to. 4. 336. 1.

*Nomen Agar.*

Nomen Agar Dei ſupplicium ſignificauit. to. 8. 20. 2.

*Nomen Alleluia.*

Nomen Allleluia vox Hæbraica, quæ idem ſonat, ac laudate Deum. to. 19. 135. 1.

*Nomen Antichriſti.*

Nomen Antichriſti ſumptum eſt ex Apocalypſi. to. 12. 559. 1; & to. 3. 598. 2.
Significat Chriſti Domini aduerſarium capitaliſſimum. to. 12. 481. 1.

Item ſignificat iniquitatem, & finem, to. 1. 27. 2.
*Vid. Antichriſtus.*

*Nomen Apocriphus.*

Nomen Apocriphus quid ſignificet, & quotupliciter ſumatur? to. 19. 103. 1.

*Nomen Apoſtoli.*

Nomen Apoſtoli hebraicè dicitur *Silos*, Grecè vero *Miſſus*. to. 14. 334. 2.
Deriuatur à verbo græco *Apo*, quod ſignificat idem, ad *De*, & *Stolos*, quod ſignificat idem, ac *Miſſus*. to. 19. 113. 2.
Vel deriuatur à verbo græco *Apoſtello*, quod Nuncium, vel Legatum ſignificat. to. 16. 4. 2; & tom. 4. 301. 5; & tom. 3. 815. 2; & to. 17. 26. 2.
Nomen Apoſtoli non ſignificat perpetuam auctoritatem. to. 3. 3. 2.
Nomen Apoſtolatus vnde originem ſumpſerit? to. 3. 893. 1. & ſeq.

*Nomen Archiepiſcopi.*

Nomen Archiepiſcopi idem ſonat, ac Epiſcoporum princeps. to. 4. 374. 2.

*Nomen Armon.*

Nomen Armon interpretatur anathematis, excommunicatus, & ſeparatus ab electorum conſortio. to. 3. 254. 1.

*Nomen Baalim.*

Nomen Baalim interpretatur deuotator. to. 3. 254. 1.

*Nomen Baba.*

Nomen Baba græcè idem ſignificat, quod latinè ſignificat Auus. to. 1. ex Ecchellenſi. 15. 2, & 20. 2.
Syriacè nomen Baba dicitur Abba. to. 1. ex Ecchellenſi. 20. 1.
Originem habuit in Ægypto. tom. 1. ex Ecchellenſi. 16. 1.
Latinè dictum fuit Papa. to. 1. ex Ecchellenſi. 15. 2; & 20. 2.
*Vid. Baba.*

*Nomen Babylon.*

Nomen Babylon ſignificat confuſionem. tomo 17. 633. 2; & to. 3. 270. 1.
Item ſignificat ciuitatem Diaboli per totum Orbem diffuſam oppoſitam Ciuitati Dei. to. 7. 210. 2; & to. 18. 597. 1.
Nomen Babylonis fuit adaptatum ad ſignificandam Romam gentilem, & ethnicam, to. 12. 499. 2; & to. 18. 514. 1; & ſeq; & 597. 1.
Item ſignificat omnem animam iniquam, to. 12. 498. 2.

*Nomen Bariona.*

Nomen Bariona ſignificat filium hominis fragilis, & miſeri. to. 18. 230. 1.

*Homen Baſan.*

Nomen Baſan ſignificat confuſionem, abiectionem, & depreſſionem. to. 3. 195. 2.

*Nomen Beniamin.*

Nomen Beniamin idem ſonat, ac filius dexteræ. to. 4. 572. 5.

*Nomen Canon.*

Nomen Canon quid ſignificet? to. 13. 555. 2.

*Nomen Cardinalis.*

Nomen Cardinalis ab incardinando dictum fuit. to. 1. 407. 2; & to. 4. 340. 4; & tomo 10. 191. 2.
Eſt antiquiſſimum. to. 14. 123. 1.
Antiquitus pluribus adaptabatur. tomo 4. 340. 4; & to. 19. 141. 2.

*Nomen Cœli.*

Nomen Cœli ſignificat Eccleſiam Catholicam militantem. to. 3. 232. 2.
Item ſignificat Sanctum, vel animam iuſti. to. 3. 232. 2.

*Nomen Catholici.*

Nomen Catholici deriuatur à verbo Græco *Cathos*, quod Latinè commune ſignificat. to. 13. 311. 2.
Idem ſignificat, ac per totum Orbem diffuſum. to. 14. 5. 1.

*Nomen Cephas.*

Nomen Cephas Hebraicè ſignificat caput, Syriacè petram. to. 8. 141. 2; & ſeq; & tomo 11. 262. 5; & to. 4. 755. 20; & to. 12. 579. 2; & to. 14. 365. 1; & to. 7. 19. 1; & to. 13. 4. 2; & to. 18. 5. 2; & 478. 1.
Nomen Cephas Hebraicè *tergum* dicitur, quòd Latinè *lapis ingens*, ſeu ſcopulus immenſo ædificio idoneus ſignificatur. to. 15. 169. 2; & ſeq.
Nomen Cephas magnum continet in ſe ipſo myſterium. to. 2. ex Pighio. 5. 1.
Vnde ſuam originem duxerit? tom. 8. 142. 2; & ſeq.
Mirabiles ſignificationes allegoricæ, quæ continentur in hoc nomine Cephas. to. 4. 474. 31; & ſeq; & 807. 7; & ſeq.

*Nomen clericus, clerus.*

Nomen clerici quid ſignificet? to. 5. 200. 22; & to. 19. 38. 2.
Eſt nomen collectiuum, quod ſignificat multitudinem. tom. 18. 122. 22; & tomo 19. 596. 11
Nomen *cleros* idem eſt, ac ſors, vel hæreditas. to. 5. 773. 2; & to. 19. 39. 1.

*Nomen Concilij.*

Nomen Concilij quid ſignificet? to. 9. 778. 1; & ſeq.
Vnde ſumptum fuerit? to. 4. 109. 2; & to. 5. 682. 1; & to. 6. 15. 42; & to. 10. 503. 1; & to. 13. 445. 1.

*Nomen Diſcipuli.*

Nomen Diſcipuli Chriſti Domini quid ſignificet? to. 13. 245. 1.

*Nomen Dypticon.*

Nomen Dypticorum quid ſignificauerit? tomo 6. 479. 1; & 481. 1; & ſeq.

*Nomen Eccleſia.*

Nomen Eccleſiæ à quo ſumptum fuerit? to. to. 147. 1; & 215. 1.
Quid ſignificet? to. 14. 359. 2; & to. 7. 529. 1; & ſeq; & to. 15. 4. 1; & to. 4. 237. 1; & ſeq; & 255. 1; & to. 19. 374. 1.

*Nomen Epiſcopi.*

Nomen Epiſcopi quid ſignificet? tomo 8. 362. 1; & tomo 2. ex Aluarez. 16. 2. & ſeq.
Olim erat commune præsbiteris. tomo 4. 182. 7; & tom. 8. 362. 2; & to. 13. 239. 1. & ſeq.
Significat ſpeculatorem, vel interpretem. to. 1. ex Ecchellenſi. 17. 1.
Item ſignificat inſpectorem, & cuſtodem. to. 8. 875. 1.

*Nomen Equus.*

Nomen Equi ruffi in Apocalypſi quid ſignificet? tom. 3. 59. 2.

*Nomen Ethnicus.*

Nomen ethnicus vnde dictum fuerit? tom. 3. 501. 1; & tom. 9. 427. 37.

No-

*Nomen Euangelium.*

Nomen Euangelium vnde, & à quo dictum fuerit? tom.16. 414. 1.

*Nomen Euangeliſtæ.*

Nomen Euangeliſtæ non ſignificat auctoritatem perpetuam. tom.3. 3. 2.

*Nomen Euchariſtiæ.*

Nomen Euchariſtiæ ſignificat bonam gratiam, ſeu gratiatum actionem. tomo 19. 52. 2.

*Nomen Faunus.*

Nomen *Faunus* iuxta Bedam ſignificat Diuinitatem. tom.4. 7. 2.

*Nomen Heli.*

Nomen Heli interpretatur *Deus meus*. to. 3. 245.1.

*Nomen Hexaclinon.*

Nomen Hexaclinon, ſeu Hexelinium ſignificat accubitum in menſa ſex perſonarum. tom.4. 11. 2.

*Nomen IESVS.*

Huius nominis IESV Sacroſancta myſteria. tom.3. 599. 1; & ſequen.

*Nomen Iubilæi.*

Nomen Iubilæi vnde ortum fuerit? tomo 5. 447. 1; & ſequen.

*Nomen Laban.*

Nomen Laban interpretatur candidus, ſeu hypocrita. tom.3. 242. 2; & 253. 2.

*Nomen Longini.*

Nomen Longini Græcè interpretatur haſta, vel lancea. tom.4. 12. 1.

*Nomen Magiſtratus.*

Nomen Magiſtratus ſignificat gradum magis altum, & ſublimem. tomo 19. 53 1.

*Nomen Magiſtri.*

Nomen Magiſtri non fuit prohibitum à Chriſto Domino, aut damnatum, ſed ſolùm fuit reprehenſum ſupercilium, & arrogantia Phariſæorum, qui ſuperbè affectabant vocari Magiſtri. tom.17. 168. 2; & ſequen.

*Nomen Mare.*

Nomen Mare ſignificat ſæculum, cuius piſces ſunt homines. tom.3. 18. 2.

*Nomen Martyrologij.*

Nomen Martyrologij à quo inuentum fuerit? tom.1. 404. 2; & ſequen.

*Nomen Miſſæ.*

Miſſæ nomine quid ſignificetur? to.1. 383.1; & ſequen.

Eſt nomen antiquiſſimum ab initio Eccleſiæ naſcentis exortum. tom.6. 284. 2.

*Nomen Monachi.*

Nomen Monachi ab vnitate deriuatur. to.9. 701.2.

*Nomen Nabal.*

Nomen Nabal interpretatur ſcandalizans. tom.3. 253. 2.

*Nomen Nemrod.*

Nomen Nemrod interpretatur tyrannus, profugus, vel apoſtata. tomo 3. 41. 1.

*Nomen Omophorion.*

Nomen Omophorion apud Græcos quid ſignificet? to.6. 253. 2; & 272. 1; & 253. 1; & ſequen.

*Nomen Papa.*

Nomen Papæ à quo idiomate deriuetur? tomo 1. ex Ecchellenſi. 18.1; & ſequen.

Cur à *Pappo* non ſumpſerit originem? tom.1. ex Ecchellenſi. 14. 1; & ſequen.

Nomen Papæ à diuerſis Auctoribus decem diuerſis modis fuit acceptum. tom. 1. ex Ecchellenſi. 12. 1; & ſequen.

Etiam Epiſcopis fuit antiquitus collatum. tomo 1. ex Ecchellenſi. 21. 1; & ſequen; & tomo 11. 539. 8; & tomo 14. 187. 2.

Nomen Papæ ſemper perſeuerauit in Eccleſia Romana. tom.6. 465. 1.

Solus Romanus Pontifex nomen Papæ conſtanter retinuit. tom.13. 280. 1.

A Concilio Nicæno ſoli Pontifici Romano fuit collatum. tomo 1. ex Ecchellenſi. 25. 1.

*Vid. Papæ nomen.*

*Nomen Petri.*

Nomen Petri dictum fuit à petra, non autem petra à Petro. tomo 17. 70. 1; & ſequen, & tom.9. 490. 23; & ſequen; & tomo 13. 267. 2.

Nomen Petri eſt cognomen additum Simoni. tom.12. 404. 1; & tom.13. 267. 2.

Nominis Petri ethimologia vnde ſumatur? tom.1. 42; & ſequen.

Nomen Petrus ſignificat petram vicariam ſecundariam poſitam vice Chriſti Domini, qui eſt petra primaria. to.8. 413. 1; & to.12. 5. 2; & 165. 2; & tom.15. 172. 1; & tom.18. 78. 2.

*Vid. Petri nomen.*

*Nomen Pontificis.*

Nomen Pontificis *à ponte faciendo* cur dictum fuerit? to.2. ex Turrecremenſi. 55. 2.

*Nomen Præsbiter.*

Nomen præsbiter apud Græcos eſt æquiuocum. tom.13. 242. 2.

*Nomen Primatis.*

Nomen Primatis quid verè, & propriè ſignificet? tom.3. 459. 2.

Nomen Primatis vnde ſuam originem ſumpſerit. tom.4. 370. 1.

*Nomen Prophetæ.*

Nomen Prophetæ non ſignificauit auctoritatem perpetuam. tom.3. 3. 2.

Nomen Prophetæ non eſt idem, ac Iudex legis. tom.3. 832. 1.

*Nomen Religioſi.*

Nomen Religioſi vnde dictum fuerit? tom.5. 204. 38; & ſequen.

Nomen Religioſi an conueniat Eremitis? tomo 5. 204. 40.

Nomen Religioſi an conueniat Tertiarijs Sancti Franciſci? tom.5. 204. 41.

Nomen Religioſi an comprehendat etiam Equites? tom.5. 205. 43.

*Vid. Religioſus.*

*Nomen Rex.*

Nomen Rex vnde ortum fuerit? to.13. 288. 1; & ſequen.

Regis nomen in Eccleſijs quando ceperit inſeri precibus fidelium? to.6. 476. 2.

Ex inſtituto Apoſtolico fuit in Eccleſiæ precibus poſitum. tom.6. 477. 1.

*Nomen Sacerdos.*

Nomen Sacerdotis in Eccleſia euerſa Synagoga initium habuit. tom.16. 5. 2.

Nomen Sacerdotis ſignificat Epiſcopum, & præsbiterum. tom.6. 303. 2; & ſeq.

*Vid. Sacerdos.*

*Nomen Sacramentum.*

Nomen Sacramrutum dicitur à ſacrando, ſeu ſanctificando mentem. to. 19. 315. 2.

*Vid. Sacramentum.*

*Nomen Sanctitas.*

Nomrn Sanctitas vnde ſuam originem duxerit? tom. 20. 304. 2; & ſequen.

*Nomen Synodus.*

Nomen Synodus in Græco idiomate interpretatur comitatus, vel cœtus. tomo 4. 109. 2.

*Nomen Syſara.*

Nomeu Syſaræ interpretatur Diabolus. to. 4. 106. 2; & ſequen.

*Nomen Tractoria.*

Nomen Tractoria habuit plures ſignificationes. tom. 6. 286. 1; & ſequen.

Significauit epiſtolam conuocatoriam ex omnibus partibus totius Orbis. to. 6. 286. 1; & 110. 2.

*Nomen Triclinium.*

Nomen Triclinium ſignificauit ſedem trium hominum in menſa. tom. 4. 9. 1; & ſequen.

*Nomen Vicarius.*

Nomen Vicarius quid propriè ſignificet? tomo 12. 390. 1.

*Nomen Virga.*

Nomine virgæ ferreæ in Scripturis quid ſignificetur? tom. 12. 291. 1.

*Nomen Vnctus.*

Nomen vncti quibus conueniat? to. 12. 458. 2; & 480. 2.

*Norma.*

Norma agendi, & docendi valde differunt inter ſe. tom. 3. 367. 2.

*Noruegij.*

Noruegijs non fuit conceſſum priuilegium celebrandi Miſſam ſine vino. tomo 8. 166. 1.

*Notorium.*

Notorium quid ſit? to. 9. 286. 94.

Notorium ſufficit, quòd allegetur, & proponatur. to. 9. 31. 142.

Et in eo procedatur ad executionem ſine ſententia. tom. 9. 31. 142.

In notorijs non requiritur petitio, neque libellus, neque accuſatio. tomo 9. 31. 141.

Maximè in materia peccati, & tangente publicam vtilitatem. tom. 9. 31. 141.

Notorium delictum non requirit declamationem. tom. 9. 282. 64.

Notorium licèt iudici non conſtet, vt tale, nihilominus valet ſententia ſuper eo ſine citatione. tomo 9. 286. 90; & ſequen.

Notorium non indiget probatione, ſed ſufficit illud allegare. to. 9. 286. 93.

Notorium debet probari, etiam ſi parte abſente procedatur tanquam ſuper notorio. tom. 9. 290. 112.

Notorium licèt non admittat probationem in contrarium, nihilominùs admittitur probatio excuſationis legitimæ. tomo 9. 290. 118.

Notorij probatio eſt modici præiudicij, & ideo fit parte non citata, ſed probatio ipſius facti, quod notorium dicitur, non poteſt fieri parte non citata. tom. 9. 291. 119.

Notorium quando eſt excuſabile in quacumque materia requirit citationem. tomo 9. 292. 125.

Notorium facti continui quid ſit? tomo 9. 292. 128.

Notorium poteſt eſſe permanens, licèt actus in ſe non ſit permanens. tomo 9. 292. 129.

Notorium facti permanentis non indiget probatione, ſed ſufficit, quòd allegetur; ſecus in notorio iuris, vel facti tranſeuntis, quia iſta requirunt probationem. tom. 9. 293. 131.

Notorium facti quid ſit? tomo 9. 386. 6.

*Nouatianus.*

Nouatianus fuit auctor ſchiſmatis tempore Cornelij. tom. 13. 249. 1.

Nouatianus in Eccleſia non fuit nec Epiſcopus computandus, qui Euangelica, & Apoſtolica traditione contempta nemini ſuccedens à ſe ipſo ortus eſt. tomo 3. 29. 1.

Nouatianus ſuperordinatus Sancto Cypriano à factioſis hominibus. tomo 6. 577. 1.

Nouatiani ſcelera turpiſſima, & horridiſſima, tom. 1. 10.

*Nouatus.*

Nouati ſchiſma originem habuit ex decreto mitigatorio rigoris circa lapſos condito à S. Cornelio. tom. 11. 48. 44.

Huius ſchiſmatis inchoatio quando, & quodò contigerit? tom. 11. 49. 45.

Damnatum fuit à SS. Cornelio, & Cypriano. tom. 11. 49. 46.

Nouatianorum conatus pro ſtabiliendo ſchiſmate qui fuerint? tom. 11. 50. 47.

Hoc ſchiſma turbauit Italiam, Gallias, & Orientem. tom. 11. 50. 48.

Fuit radix, & origo ſchiſmatis Donatiſtarum. tom. 11. 53. 55.

Nouati appellatio ad Sedem Apoſtolicam. tom. 6. 300. 1.

Quanta fuerit illius, & eius ſectarorum crudelitas erga lapſos? tom. 6. 300. 1.

An Nouatus conſecrauerit Nouatianum? tom. 6. 300. 2.

Admittebat lapſos ad communionem ſine pœnitentia, & ſatisfactione. tomo 6. 391. 2.

Inuaſit Epiſcopatum Sancti Cypriani Carthaginenſis. tom. 6. 391. 2.

Nouatiani, & Cataphryges ſuſcitauerunt quæſtionem de rebaptizandis. to. 10. 316. 2.

Nouatus fuit excommunicatus in Concilio Romano. tom. 1. 289. 1.

Nouatiani, & Cataphryges rebaptizabant. tom. 1. 289. 2.

Fuerunt damnati à Cornelio Papa anno Chriſti Domini 254. to. 1. ex Tanoero. 21. 132.

Eorum ſchiſma, & hæreſis fusè deſcripta tom. 2. ex Alano. 48. 1; & tom. 13. 593. 1.

*Nouatores.*

Nouatores Elipandus, & Fælix fuerunt excommunicati à Paulino Epiſcopo Aquileienſi. tom. 1. 155. 2.

Nouatores quibus propoſitionibus vtantur,


vt

vt perfidiſſimè Romanum Pontificem Antichriſtum declarent? tom.16. 432. 1; & ſequen.

Nouatores prauè, & peruersè Sacram Scripturam interpretantur. tom. 16. 433. 2; & ſequen.

Nouatores auctoritatem Sanctorum Patrum conantur deprimere. tom. 16. 432. 2; & ſequen.

Nouatorum error circa auctoritatem, Iudicem, & Magiſtrum fidei, & motum. tomo 3. 592. 1.

*Nouitates.*

Nouitates ſunt fugiendæ iuxta documenta Sacræ Scripturæ, & Sanctorum Patrum. tom. 16. 427. 1; & ſequen.

*Nox.*

Nox habet quatuor vigilias diſtinctas. to. 3. 148.1.

*Nugæ.*

Nugæ in ore ſæcularis ineptiæ ſunt; ſed in ore Sacerdotis ſunt blaſphemiæ. tom. 4. 58. 2.

*Nullatenus.*

Nullatenus aduerbium quid propriè importet? tom.9.65. 22.

*Nullus.*

Nullus iuſtè præeſt alicui multitudini, niſi de illius conſenſu. to.13. 343.1.

Nullus poteſt licitè immutare, quod eſt ex inſtitutione Chriſti Domini. to.13.352.2; & ſequen.

Nullus Romanus Pontifex, quantumcumque fuerit malis moribus deprauatus, per Concilium generale, aut per Eccleſiam vniuerſalem fuit depoſitus, vel punitus. to. 13. 435.2.

*Numerus.*

Numerus Prælatorum, qui requiratur ad conſtituendum Concilium? tom. 9. 139. 1.

Numerus perſonarum an requiratur in actibus Capitularibus, ſicut requiritur in electione? tom.9. 222. 47.

Numerus annorum Antichriſti quinam eſſe debeat? tom.17. 589. 1; & ſequen.

Numerus ſenarius eſt vndequaque perfectus, ex omnibus ſuis partibus numeratus. tom.17.589. 2.

*Numidia.*

Numidia eſt duplex, ſcilicet antiqua, & noua. tom.6. 227. 1.

Antequam eſſet Romanum Imperium, erat diuiſa in duo Regna. tom.6. 227. 1; & ſequen.

*Numiſma.*

Numiſma Cæſaris, & numiſma Dei quænam ſint? tom.3. 273. 1.

*Nuptiæ.*

Nuptiæ Subdiaconis ante Gregorij Magni tempora erant interdictæ. tom.2. ex Alano. 51.1.

# O

OBEDIENTIA.

Obedientiæ ſeruandæ Pontifici Romano meditationes variæ exponuntur. to. 16. 421. 2; & ſeq.

Obedientia requirit poſſeſſionem, non merum ius ad hoc, vt ſit talis. to. 9. 13. 31.

Obedire oportet magis Deo, quàm hominibus. to. 9. 36. 171.

Obedientia Regibus etiam diſcolis debita, to. 6. 769. 3; & ſeq.

Obedientia quatuor primis Concilijs præſtanda, tamquam Euangelio, non eſt accipienda indifferenter de omnibus, ſed de illis, quæ de fide decernuntur. to.23. 254.1.

Secus de regulis ſpectantibus ad adminiſtrationem ordinum. to.13. 254. 2.

Obediendum eſt Papæ in mutatione ſuæ ſedis, ſi maiora damna oritura eſſent Eccleſiæ reſiſtendo, quàm obediendo. tomo 3. 18. 1.

Obedientia Principi infideli exhibenda quando, & in quibus? to.2. ex Adolpho.34. 2.

An ſit obediendum Superiori præcipienti aliquod, quod ſit peccatum? to. 9. 206. 85; & ſeq.

In quibus eſt obediendum? to. 3. 28. 1.

Omnes Reges debent obedire Papæ. tom. 4. 90. 1.

Item omnes fideles, & Eccleſiarum Prælati, & omnes Principes ſæculares. to. 4. 511. 73.

Obediendum Papæ magis, quàm alteri Poteſtati inferiori. to. 4. 95. 2.

Non obedire Papæ eſt crimen maximum. to. 2. ex Adolpho. 128.1; & ſeq.

Inobedientes Papæ pro Athæis, & Hæreticis ſemper habiti fuerunt. to. 6. 866. 3.

Obediendum eſt Papæ etiam in dubijs, dummodo conſcientia ſit ſalua. to. 9. 360. 8.

Obediendum eſt Papæ non obſtante, quòd per quemcumque Iudicem ei ſubtracta ſit obedientia. to. 9. 361. 15.

Obediendum non eſt Papæ contra Deum. to. 9. 362. 24.

Obediendum non eſt Papæ, quando præcipit aliqua, ex quibus ventura ſunt ſcandala, & mala in Eccleſia. to. 9. 381. 28.

*Vid. Papa Obedientia.*

*Obiectio.*

Obiecta de fide credenda quoad ſe, & quoad nos quænam ſint? to. 10. 271. 1.

Obiectiones contra infallibilitatem Pontificis proponuntur, & diſſoluuntur. to. 13. 169. vſque ad 142. Varij caſus propter id allati explanantur. to. 13. 141. vſque ad 142. 2.

Obiecta contra infallibilem auctoritatem Pontificis refutantur. to. 13. 35. 2. vſque ad 45.

Obiectio magni ponderis contra infallibilitatem Pontificis. to. 3. 862. 1.

*Obitus.*

Obitus Epiſcopi Conſtantinopolitani. to. 3. 728. 2.

Obitus Bonifacij Octaui placidiſſimus fuit, & mirabilis. to.6. 780. 1.

Anaſtaſij Imperatoris infeliciſſimus obitus. to. 18. 123. 1; & to. 1. 331. 2.
Marciani Imperatoris obitus. to. 3. 639. 1.
Obitus Maxentij, Maximini, aliorumque Conſtantini aduerſariorum. to. 10. 110. 1.
Nicephori Imperatoris infelix obitus. to. 1. 530. 2.

*Oblatio.*

Oblationes veteris legis erant ad emundationem corporis, non ſpiritus. to. 2. ex Beato Ægidio 48. 1.

*Obligatio.*

Obligatus ad aliquod faciendum infra certũ tempus non tenetur illud facere, niſi in fine illius temporis. to. 9. 63. 18.
Obligare dicitur à ligando, qui enim ligantur, obligantur. to. 4. 751. 56.
Obligationes Summi Pontificis quot ſint in ſpecie, & vnde? to. 5. 110. 1.
Obligationes Papæ ex Concilijs collectæ. to. 5. 111. 3.
*Vid. Papæ Obligationes,*
Obligatio alia oritur ex iure naturali, alia ex iure Eccleſiaſtico. to. 5. 636. 2.
Obligari quis poteſt quinque modis. to. 2. ex B. Ægidio 35. 1.

*Obliuio.*

Oliuio ſæpè fallit. to. 9. 401. 2.

*Oareptio.*

Obreptio ad hoc, vt euitetur, oportet facere mentionem de iure emanante contra ius, non autem, vt euitetur ſubreptio. to. 9. 182. 19.

*Obſeruanda.*

Obſeruanda in ipſo exordio proſecutionis Concilij vniuerſalis. to. 13. 706. 2.

*Obſtetrices.*

Obſetrices Ægypti pro officioſo mendacio præmium retulerunt. to. 10. 303. 2.

*Obſtinati.*

Obſtinati cur non ſaluentur? to. 2. ex Adolpho. 73. 1.

*Occidentalis.*

Occidentalium Regum obedientia erga Romanum Imperium. to. 6. 261. 2.
Occidentalis Eccleſiæ obedientia erga Romanum Pontificem. tomo 20. 327. 23; & ſequen.
Occidentales Epiſcopi ſemper conſecrati fuerunt à Romano Pontifice. to. 6. 661. 2.
Occidentales Epiſcopi ſpectarunt ad Patriarchalem Romani Epiſcopi Synodum. to. 6. 673. 1.
Semper interfuerunt Synodis Patriarchalibus Romani Pontificis. to. 6. 673. 1.
Occidentalium Epiſcoporum Patriarcha fuit Romanus Pontifex. to. 6. 672. 1.

*Occiſio.*

Occidendi licentia militi tantùm competit, aut ei qui publica auctoritate fungitur. to. 4. 43. 2.
Occiſio iuſta non eſt peccatum. to. 3. 43. 2.

*Occultum.*

Occultum, & ſecretum dicitur, quod quinque ſciunt. to. 9. 402. 17.

*Occupans.*

Occupans dignitatem ſcienter, & iniuſtè reddit ſe ipſo iure inhabilem ad eam. tom. 9. 114. 107.
Occupantes bona, & Terras Romanæ Eccleſiæ, & illius iuriſdictionis excommunicantur in Bulla Cœnæ. to. 5. 404. 1.

*Octauianus Cardinalis.*

Octauianus Cardinalis S. Cæciliæ Antipapa creatus Victoris nomine. to. 10. 72. 2.
Coegit Concilia contra Alexandrum Tertium. tom. 10. 74. 1.
Octauianus filius Ioannis maledicti, qui vocatus fuit Victor, iniuſtè cathedram occupauit. to. 3. 221. 1.
Eius ſucceſſor fuit Guido dictus Paſchalis. to. 3. 221. 1.

*Octauianus Auguſtus.*

Octauianus Auguſtus in ſuo cubili ſecreto interrogauit Sybillam Tiburtinam de culto Diuino, & vero Deo. tom. 3. 66. 2; & ſeq.
Eiuſdem Octauiani viſio mirabilis à Sybilla oſtenſa. to. 3. 66. 2.
Octauianus ſubditis præcepit, ne ipſum ampliùs Dominum vocarent, & vt Deum adorarent. to. 3. 66. 2.
Eiuſdem Octauiani Viſio mirabilis. tomo 4. 88. 2.

*Odio habere.*

Odio habere Deum eſt grauius peccatum, quàm infidelitatis, aut hæreſis. tomo 9. 429. 49.
Odio habere Deum eſſe peccatum maius hæreſi quomodò ſit intelligendum? to. 9. 448. 67.

*Oecolampadius.*

Oecolampadius hæreticus quis fuerit? to. 4. 247. 1.
Oecolampadius Theophilactum Ioannis interpretem, quem ipſe à græco in latinum tranſtulit, ſepeliuit, ne hæreſis ſua ex eiuſdem textu conuinceretur. to. 4. 661. 1.
Oecolampadius irriſit Lutherum. tomo 4. 682. 74.

*Oecumenicum.*

Oecumenicum Concilium quid ſit? tomo 3. 366. 2.
Oecumenicum Concilium quid ſignificet? to. 141. 11.
An requirantur in eo duæ partes Epiſcoporum totius Orbis? to. 9. 142. 11.
Et ſi interſint plures, quàm duæ partes, an ſufficiat, quòd ſtatuat maior pars illarum duarum, vel maior pars præſentium? to. 9. 142. 13.
In iſtis non connumerantur non habentes vocem deciſiuam. to. 9. 142. 13.
An ſufficiat maior pars Epiſcoporum totius Orbis, licèt non ſint duæ partes? tomo 9. 142. 12.
Et quòd requiratur nec maior pars totius Orbis, nec duæ partes. to. 9. 142. 13.

*Oeniades Epiſcopus.*

Oeniadis Epiſcopi libertas in arguendo Anaſtaſium Imperatorem. to. 1. 358. 1.

*Offendentes.*

Offendentes, qui recurrunt ad Sedem Apoſtolicam, excommunicantur in Bulla Cœnæ. to. 5. 342. 246; & ſeq.

*Officium.*

Officium Paſtoris habet adiungere ſeruitutem, & Imperium. to. 1. 6. 2.
Officium Diuinum quoad ſubſtantiam eſt iuris Domini, quoad modum iuris humani. to. 6. 531. 5.
Officia legis principalia tria ſunt; iubere ſcilicet,

licet ; vetare, & permitters . to. 13. 582. 2.

Legis ratioue manente immutata poteſt variari ratio præcepti, prohibitionis, vel liciti propter variationem loci, temporis, vel alretius circunſtantiæ. to. 13. 258. 2.

Officij proptium non eſt damnare, ſed qui malè ipſo vtitur. to. 13. 275. 2.

Officium Camerariatns Sede vacante non expirat. to. 9. 370. 1.

Non debet tamen ſe intromittere in his, quæ Papæ ſunt reſeruata. to. 9. 370. 1.

Officij Diuini nomen quid ſignificet ? to. 5. 221. 24.

Officium legatorum in Concilio præſidentium quodnam ſit ? to. 13. 503. 2.

Officiorum diuerſitas. to. 3. 204. 2.

Officia permixta in vna perſoua quando cauſent confuſiouem ? to. 9. 672. 2.

*Olympius.*

Olympius Epiſcopus Arianus Trinitatem blaſphemans fulmine interemptus fuit. to. 1. 331. 2.

*Omnis Conſuetudo.*

Omnis Conſuetudo courra Ius diuinum, & præceptiuum eſt potiùs vocanda corruptela. to. 13. 240. 1.

*Omophorion.*

Omophorion antiquum Græcorum non fuit idem cum Phęnolio. to. 6. 253. 2.

Non fuit veſtis Græcorum vulgata. tomo 6. 272. 1.

Non deponitur ab Epiſcopis poſt recitatum Euangelium. to. 6. 272. 1.

Quid ſignificet apud Iſidorum Peluſiotam ? to. 6. 258. 1.

Non fuit palliolum vulgò Mozzetta, quo Epiſcopi Græci vtebantur extra ſacrificium. to. 6. 258. 19.

Non fuit permiſſum Patriarchis ab Imperatore. to. 6. 258. 1.

Fuit vſitatum ab Apoſtolis, & eo vſus eſt S. Iacobus Apoſtolus, S. Marcus, & S. Petrus. to. 6. 258. 1.

Omophorion S. Iacobi donatum fuit à Theodoſio Patriarcha Hieroſolymitano ſancto Ignatio Patriarchæ Conſtantinopolitano. to. 6. 275. 2.

*Oneſimus.*

Oneſimus à Paulo miſſus fuit cum epiſtola ad Philemonem. to. 14. 552. 1.

*Onias.*

Onias profugus in Ægyptum ibidem ex conceſſione Ptolomęi templum fabricauit. to. 15. 303. 1.

*Onuphrius Panuinius.*

Onuphrius Panuinius Veronenſis Auguſtinianus, vir omnis generis antiquitatum peritiſſimus pleniſſimè probauit, & multis adductis rationibus confirmauit ſeptem Electores Imperij circa Gregorij X. tempora inſtitutos fuiſſe contra communem opinionem aſſerentium à Gregorio V. inſtitutionem factam. to. 11. 550. 1.

Onuphrius Panuinius Auguſtinianus fabulam de Ioanne fœmina explodit. to. 2. ex Alano. 17. 2.

Onuphrius Panuinius ad omnes, & Romanas, & Eccleſiaſticas antiquitates è tenebris eruendas natus. tom. 17. 534. in Synopſi.

Fuit nobilis, & ex antiquæ familiæ ſtirpe oriundus. to. 17. 534.

Plura alia in eius laudem. to. 17. 534.

*Onus.*

Onus imponere quid ſit ? to. 3. 842. 2.

*Opinio.*

Opinio communis plurimùm facit. tomo 3. 26. 2.

Opiniones variæ circa connexionem Primatus Eccleſiæ cum Epiſcopatu Romano. to. 3. 454. 2.

Opinio contra communem Patrum ſententiã Scripturas interpretantium à Theologis, vt hæretica, damnatur. to. 4. 565. 188.

Opinio cuiuſdam auctoris de definitione infallibili Papæ conuincitur. to. 13. 41. 2.

Opinionem inter, & conſcientiam quodnam ſit verum diſcrimen contra Rogerum Anglum ? to. 2. ex Adolpho. 129. 1.

*Oportet verbum.*

Oportet verbum importat honeſtatem. to. 9. 170. 19.

Oportet verbum aliquando neceſſitatem, aliquando honeſtatem importat. tomo 9. 206. 83.

*Optandus Epiſcopus.*

Optandi Geneuenſis Eccleſiæ Epiſcopi conſecratio. to. 6. 652. 1.

*Optatus Mileuitanus.*

Optatus Mileuitanus ſcripſit de præſtantia dignitatis Summi Pontificis. to. 16. 227. 1.

Eiuſdem de Primatu Petri, & Sedis Romanę ſententia contra peruerſam intelligentiam Magdeburgenſium propugnatur. to. 2. ex Alano. 45. 2; & ſeq.

Optatus Mileuitanus Parmeniano Donatiſtę vnicam cathedram veriraris eſſe in Vrbe Roma demonſtrauit. to. 1. 178. 2.

Optatus Mileuitanus Pontificum Romanorũ ſeriem vſque ad Siricium Parmeniano oppoſuit. to. 1. 337. 1.

Optatus Mileuitanus Primatum in Eccleſia Romana cognouit. to. 1. ex Tan. 19. 115.

Optatus Mileuitanus Epiſc. teſtatus fuit ius Apoſtolicæ Sedis. to. 6. 676. 2.

Optatus Mileuitanus dixit in Vrbe Roma Petro primam Cathedram fuiſſe collatam, in qua vna cathedra vnitas Eccleſiæ ſeruatur. to. 11. 202. 3.

Optati Mileuitani ſeries Pontificum à Petro vſque ad Anaſtaſium. to. 14. 14. 1.

*Opus.*

Opus factum ex voto eſt magis meritorium, quàm ſi abſque voto factum fuiſſet. to. 9. 700. 1.

*Opuſculum.*

Opuſcula Fauſti Regienſis apocripha declarata fuerunt à Gelaſio primo Papa in Concilio Romano. to. 15. 550. 2.

Opuſculum de Regimine Principum eſſe Diui Thomæ oſtenditur clarè contra Bellarminum. to. 9. 675. 1; & ſeq.

*Oratio.*

Orationes Sanctorum; & quomodò orare liceat. to. 14. 471. 1.

Orationes Chriſtianorum valorem habent ex eo, quòd orationis Chriſti virtuti innituntur. to. 18. 340. 2.

Orationes Seruorum Chriſti niti ſemper debent miſericordię Dei. to. 18. 342. 2.

Orationi debet correſpondere cor. 18. 343. 1; & ſeq.

Oratio Danielis ad ſalutem Populi fuit directa. to. 18. 343. 1.

Oratio dicenda per Pontificem in Concilio. to. 9. 131. 9.

Oratio alia per Pontificem dicenda in Concilio. to. 9. 131. 11.

Oratio Chriſti vehemens fuit numquam, niſi in arduis. to. 4. 806. 4.

Oratio Chriſti oppoſita Dæmonis malignitati. to. 4. 807. 5.

Orauit Chriſtus Dominus in paſſione pro Eccleſia. to. 1. 350. 1.

Oratio Chriſti Domini roborauit fidem Petri contra Sathanam tentationibus cribrantem totam Eccleſiam, quam Petrus debuit ſemper confirmare in fide. tom. 18. 346. 1; & ſeq.

Orauit Chriſtus Dominus nedum pro Petro, ſed etiam pro omnibus Succeſſoribus D. Petri, ne in fide deficerent. to. 4. 807. 1; & ſeq.

Oratio Chriſti Domini fuit totaliter oppoſita tentationi ipſius Sathanæ, atque adeò ſicut tentatio debebat ſe extendere ad plures, ita oratio debuit pro pluribus intercedere. to. 4. 807. 5; & ſeq.

*Vid. Chriſti Domini Oratio.*

Orationes Eccleſiæ pro defunctis. tomo 19. 314. 1.

Oratio Eccleſiæ pro infidelibus. to. 9. 689. 1.

Orandus eſt Deus pro Papa imperfecto, vt eum emendet, non vt eum tollat. tomo 9. 440. 127; & 128.

*Oratores.*

Oratores priùs debent ab animo Auditoris falſitatem tollere, quàm veritatem introducere ex Philo. to. 2. ex B. Ægidio 3. 2.

*Orbis.*

Orbis totus Gregorio Septimo paruit. to. 1. 12.

Orbis ſine litibus eſſe non poteſt, ita nec ſine Iudice. to. 10. 42. 1.

Orbis poteſtas maior eſt poteſtate Vrbis præſcindendo à Papæ poteſtate. tom. 19. 600. 1.

Orbis totus tempore Concilij Conſtantienſis ſentiebat contra auctoritatem Pontificis. to. 3. 565. 1.

Orbem maiorem eſſe Vrbe quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 14. 37; & 209. 102; & 456. 18; & 174. 19.

Orbis vniuerſus in tres Diœceſes, & Patriarchatus fuit diuiſus. tom. 4. 311. 5; & 313. 2.

*Ordinare.*

Ordinare eſt munus Epiſcopi. tom. 12. 149. 2.

Ordinare aliquando ſumitur, prout eſt idem, ac conſecrare, & inthronizare. to. 6. 237. 1.

*Ordinarius.*

Ordinarius vnde dicatur, & quid importet? to. 13. 369. 2.

Ordinarius an allegetur ſuſpectus propter ſuſpicionem aſſeſſoris, quando Ordinarius arctatur pronunciare de conſilio Aſſeſſoris? to. 9. 50. 7.

Ordinarij poſſunt, quando eſt ſchiſma in Eccleſia, exercere omnia, quæ ſunt Papæ reſeruata. to. 9. 234. 79.

Quid poſſint exercere tempore Sedis vacantis? to. 9. 234. 79.

Ordinarius denominatur ab ordine. tom. 9. 663. 1.

*Ordinatio.*

Ordinationes pretio, vel precibus, vel obſequio factæ irritæ ſunt. to. 5. 212. 2.

Ordinatio cathecumeni approbata ab Eccleſia Romana in ſancto Ambroſio, & Nectario. to. 6. 199. 2.

Ordinatio Eugenij à S. Paulino. to. 6. 212. 1.

Ordinatio in locum Epiſcopi damnati fieri nequit, niſi Eccleſia Romana priùs damnationem confirmet. to. 6. 104. 1; & ſeq.

Ordinationes Africanæ Eccleſiæ. to. 6. 245. 1; & ſeq.

Ordinationes Epiſcoporum apud Afros ſolemniſſimæ. to. 6. 247. 1.

Quot requirebantur ad ordinationem Patriarchæ, & aliorum Epiſcoporum? to. 6. 247. 1.

Ordinationis poteſtas eſt à Chriſto Domino. tomo 8. 888. 1.

Ordinatio Sacerdotis in Epiſcopum fuit ante D. Hieronymum. to. 13. 239. 1.

Ordinationem Diuinam eſſe Ius concedens, non imperans, quomodò ſit intelligendum? to. 13. 240. 2.

Ordinationes Principum, vt maneant poſt mortem ipſorum, vim ſtatuti, ac legis habere debent. to. 3. 13. 1.

Ordinationes Schiſmaticorum, Simoniacorum, Excommunicatorum, Hæreticorum, Suſpenſorum, & depoſitorum ſeruantium formam Eccleſiæ quomodò dicantur irritæ? to. 3. 222. 2.

*Ordinatus.*

Ordinatus à Papa de vno ordine non poteſt ſine eius licentia ab alio promoueri, nec de curia recedere. to. 3. 80. 2.

Nec poteſt deponi ab Epiſcopo ab illo ordine. to. 3. 80. 2.

Priuari tamen poteſt beneficio à Papa collato. to. 3. 80. 2.

Ordinatus quomodò recipere poſſit caracterem à ſchiſmatico? to. 3. 221. 2.

Ordinatus à Papa alteri Eccleſiæ poteſt præeſſe, ſubditur tamen obedientiæ illius Epiſcopi, to 6. 504. 1; & 505. 1.

Ordinari ab Epiſcopo, qui emit Epiſcopatum, an recipiant ordinis executionem? tom. 9. 98. 14.

Ordinatus à Papa non poteſt ab eo abſque licentia proficiſci, nec ad altiorem ordinem promoueri. to. 4. 511. 82.

*Ordo.*

Ordo doctrinæ in cauſa renunciationis Papæ. to. 2. ex B. Ægidio 4. 1.

Ordo eſt præſtantiſſima pars in republica Chriſtiana. to. 10. 45. 1.

Ordo Eccleſiæ. to. 10. 609. 1.

Ordo datur in vniuerſo, in quo omnia à Deo ſunt ordinata. to. 6. 34. 2.

Ordo importat vnum, vni cætera attribuuntur, ſiue vnum ſupremum, ad quod infima per media reducuntur. to. 6. 34. 2.

Ordo ſedendi in Concilijs. to. 6. 452. 2; & ſequen.

Ordo Eccleſiæ. to. 11. 237. 132.

Ordo, ſcientia, & actio conſtituerunt regimen perfectum. 8. 888. 1.
Ordo præcedentiæ. to. 14. 56. 1.
Ordo Eccleſiarum ab Apoſtolis fuit inſtitutus. to. 14. 458. 1.
Ordo plurium ſemper ad vnum referrur. to. 7. 9. 1.
Ordines fidelium varij ſunt, & qui ſint? tom. 13. 3. 1; & 108. 1.
Ordo à natura inſtitutus eſt, vt quique ratione pollent, alijs imperent, & tegant, gubernentque. to. 13. 181. 1.
Ordo nullus ſine capite, ſine ordine nulla multitudo ſubſiſtit. to. 13. 275. 1.
Ordo Eccleſiæ ralis debet eſſe in ea, vt vnus Superior ſit Princeps, ac Rector totius vniuerſitatis Chriſtianæ. to. 13. 284. 2. vſque ad 286.
Ordo Eccleſiæ ſecundùm Prælationem, & ſubiectionem intelligitur. to. 13. 284. 2.
Omnes Apoſtoli excepto Petro ſunt æquales, nec vnus ſub alio in iuriſdictione. tom. 13. 289. 2.
Ordo hierarchiæ Angelorum poteſt mutari. to. 13. 372. 2.
Ordo inter poteſtates quid importet? to. 13. 403. 1.
Ordo prouidentiæ Diuinæ quomodò relucear in ordine Eccleſiæ? to. 13. 434. 2.
Ordo Prælatorum ſedendi in Concilio Vniuerſali. to. 13. 507. 1; & ſeq.
Ordo Pontificum. to. 3. 20. 2.
Ordo iudiciarius in proceſſibus in Concilio generali an ſeruandus ſit? to. 9. 117. 64.
Ordo ſoluendi quæſtiones eſt recurrere primò ad Scripturas, ſecundò ad Canones Conciliorum, tertiò ad Decreta Pontificum. to. 9. 496. 45.

*Ordo Sacer.*

Ordinis quæ ſunt, cur tolli nequeant? to. 2. ex B. Ægidio 41. 2.
Quæ ſunt ordinis Epiſcopalis, quis poteſt habere, nihil habendo de his, quæ ſunt iuriſdictionis. to. 2. ex B. Ægidio 42. 2.
Ordines quomodò ad vnicum Sacerdotium reducantur? to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 31. 1.
Ordines nouem ex Canoniſtis. to. 2. ex Alexandro 32. 2.
Ordines, & Dignitates Eccleſiaſticæ numerantur. to. 2. ex Turrecre. 31. 2.
Ordines Caracterem imprimunt. tomo 2. ex B. Ægidio 22. 1.
Ordo Epiſcopalis perfectionem caracteris, non caracterem imprimit. to. 2. ex Beato Ægidio 21. 1; & ſeq.
Ordinem eſſe in Eccleſia probatur. to. 13. 293; & ſequen.
Ordines ſacri pretio adepti irritantur in Concilio Chalcedonenſi, & promoti, ac promotores degradantur. to. 5. 730. 1; & ſequen.
Ordo à Neophytis ſuſceptus. to. 5. 705. 1.
Ordinis ſacri materia, & forma. tomo 18. 354. 2.
Ordinum collatio, & ordinandorum examen. to. 18. 359. 1.
Ordinis ſacri definitio. to. 19. 57. 2.
Eius diuiſio, & multiplicitas. to. 19. 58. 1.
Illius inſtitutio. to. 19. 58. 1.
Ordinis Sacramento inſigniti in magna veneratione ſemper habiti ſunt. tomo 19. 58. 2.
Ordo imprimit caracterem indelebilem. to. 19. 59. 1.
Fuit figuratus in conſecratione Aaronis, & eius filiorum. to. 19. 59. 2.
Item in illis, qui fuerunt in Arca Noe concluſi. to. 19. 59. 2.
Eius quoque inſtitutio. to. 19. 62. 2.
Ordo quid importet, & quotupliciter ſumatur? to. 19. 108. 1.
Ordo miniſtrantium neceſſarius fuit regimini, quia vnus nequit ſufficere. tomo 19. 109. 1.
Ordinis Sacramentum primus omnium contulit Petrus. to. 19. 135. 1.
Ordinis Sacramenti definitio. to. 19. 139. 2.
Ordinum multiplicitas. to. 19. 139. 2; & ſequen.
Eorum effectus. to. 19. 139. 2.
Ordines ſuſcipientes debent eſſe ieiuni. to. 19. 214. 2.
Ordo manauit in Eccleſia à D. Petro. to. 9. 356. 1.
Ordinis Sacramentum per manuum impoſitionem confertur. to. 20. 165. 2.
Ordines duo laterales ſunt in Eccleſia, ſcilicet Clericorum Deo miniſtrantium, & Laicarum poteſtatum. to. 20. 324. 5.
Ordines Eccleſię militantis ad ſimilitudinem Eccleſiæ triumphantis ſunt plures, & diſtincti. to. 20. 586. 1; & ſeq.
Ordinis executione in quibus caſibus quis priuetur? to. 3. 97. 2.
Ordines ſacros ſolus Papa dat illis, qui nondum ad legitimam ætatem peruenerunt. to. 4. 521. 164.
Ordo inter Patriarchas eſt ſolus inter ſe, non verò in ordine ad Romanum Pontificem. to. 3. 823. 2.
Ordinum gradus quomodò inſtituti in Eccleſia? to. 6.? 682. 2.
Ordines minores ſunt antiquiſſimi in Eccleſia. to. 19. 149. 2.

*Prima Tonſura.*

Inter Ordines non computatur prima Tonſura, ſeu Pſalmiſtatus. to. 19. 215. 1; & ſequen.
Eſt ianua ad ordines. to. 19. 215. 2.
Tonſuræ origo, & figura. to. 19. 215. 1.

*Ordo Oſtiariatus.*

Ordinis Oſtiariatus munus eſt claudere templum indignis, & dignis aperire. to. 19. 214. 2.
Oſtiarij in lege veteri ianitores dicebantur. to. 19. 214. 1.

*Ordo Lectoratus.*

Ordo Lectoratus inſtitutus fuit iure Diuino, & à Pſalmiſtatu differt, quia non tenetur canere. to. 19. 213. 1.
Eius figurę, & munera. tom. 19. 213. 1; & ſequen.

*Ordo Exorciſtatus.*

Ordo Exorciſtatus iure Diuino fuit inſtitutus. to. 19. 212. 2.
Exorciſtatus nomen Græcum eſt, quod latinè ſignificat adiurans. to. 19. 212. 2.
Eius Munera. to. 19. 212. 2.

*Ordo Acolythatus.*

Ordo Acolythatus iure Diuino inſtitutus fuit. to. 19. 212. 2.

Acolythatus nomen Græcum eſt, quod latinè ſignificat Ceroferarium. to. 19. 212. 1.

Eius munera ſunt deferre luminaria, Subdiaconis miniſtrare in altari. to. 19. 212. 1; & ſeq.

Figuram habuit in filijs Aaron. tom. 19. 212. 1.

*Ordo Subdiaconatus.*

Ordo Subdiaconatus iure Diuino fuit inſtitutus. to. 19. 211. 1.

Figuram habuit in Nathineis. to. 19. 211. 1.

Eius munera ſunt oblata Eccleſiæ recipere, Diaconis miniſtrare in altari, Sacræ Scripturæ lectiones recitare. to. 19. 211. 2.

Subdiaconi tenentur caſtitatem ſeruare. tomo 19. 211. 2.

*Ordo Diaconatus.*

Ordo Diaconatus iure Diuino eſt inſtitutus. to. 19. 208. 1.

Eius figura fuit in Eleaſar, & Athamar Filijs Aaronis. to. 19. 208. 1.

Ordinis Diaconatus munera. tom. 19. 208. 2.

Ætas eorum, qui initiandi ſunt ordi Diaconatus, debet eſſe adulta, quia in lege veteri debuerunt tabernaculum ferre, & in noua lege debent portare vaſa Domini. to. 19. 209. 2.

Debuerunt deferre vaſa aurea, quia debent inſignibus pollere virtutibus. tomo 19. 209. 2.

Eorum Officia. to. 19. 209. 2.

Tenentur Templo aſſiſtere, & miniſtrare, nec non caſtitatem ſeruare. to. 19. 210. 1.

Ordo Diaconatus confertur ab Epiſcopo per manuum impoſitionem more Apoſtolorum. to. 19. 210. 1.

Tenentur Euangelium cantare in Eccleſia in loco eminentiori, vt oſtendant legem Chriſti Domini ab alto originem habuiſſe. to. 19. 210. 1; & ſeq.

Debent in canendo Euangelio ſigno Crucis Codicem, & ſeipſos in fronte, & pectore conſignare, ad indicandum, quòd Euangelium continet Chriſti Domini noſtri Crucifixi doctrinam, quam in mente, & in corde debent ſemper habere Diaconi. to. 19. 210. 2.

In fine Euangelij debent Sacrum Librum oſculari, quia Euangelium pacem attulit mundo, & reconciliat. to. 19. 210. 2.

Diaconi etiam oculi Epiſcopi appellantur. to. 19. 211. 1.

Notoriè fornicantes, & Simoniam exercentes ingreſſu Eccleſiæ priuantur. tomo 19. 211. 1.

*Ordo Præsbiteratus.*

Ordo Præsbiteratus eſt ſummum omnium honorum Eccleſiæ. to. 19. 58. 1.

Ordo Sacerdotalis fuit à Chriſto Domino in Eccleſia ſancta inſtitutus. to. 20. 582. 2; & ſeq.

Ordo Sacerdotalis, ſeu melius Pontificalis incepit poſt Chriſtum Dominum noſtrum à Petro Apoſtolorum Principe. tomo 13. 318. 2.

Ordinis perfectio eſt in Sacerdote, in alijs verò per participationem. to. 13. 348. 1.

Ordo Sacerdotalis triplex magnus, maior, maximus. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 2. 2; & ſeq.

Ordinis Sacerdotalis poteſtas non amittitur per peccatum mortale. to. 18. 223. 1. & ſeq.

Ordinis Sacerdotalis inſtitutio eſt de iure Diuino. to. 19. 207. 1; & ſeq.

Poſt ordinis Sacerdotalis ſuſceptionem prohibitum fuit habitare cum propria vxore. to. 5. 714. 1; & ſeq.

Ordinis Sacerdotalis dignitas excedit omnes dignitates ſæculares. to. 18. 212. 1; & ſeq.

Ordinis Præsbiteratus, & Epiſcopatus diſcrimen quale ſit? to. 14. 356. 2.

Ordo Præsbiteratus non eſt idem, ac Epiſcopatus. to. 8. 284. 1.

Præsbiter idem eſt, ac ſenior. to. 14. 187. 1.

*Ordo Epiſcopalis.*

Ordo Epiſcoporum primus, & ſublimiſſimus dignitate ordinis, in qua Papa alios Epiſcopos non excellit. to. 13. 363. 1.

Ordo Epiſcopatus, per conſecrationem à Deo confertur, iuriſdictio autem in foro externo ab hærede, vel ſucceſſore D. Petri. to. 3. 924. 2.

Ordinandi Epiſcopos ius ſpectat ad Romanum Pontificem, licèt vſus Ordinationis conceſſus fuerit Metropolitis. to. 11. 219. 101.

Ordo Epiſcoporum quadruplex. to. 3. 109. 2.

Ordines Epiſcoporum quot ſint? tomo 2. ex B. Ægidio. 25. 1.

Ordini, & caracteri nequit renunciare Epiſcopus. to. 2. ex Alexandro à ſancto Elpidio. 35. 13; & ſeq.

Ordines conferre ſolus Epiſcopus poteſt. tomo 3. 551. 2.

Ordinem Epiſcopalem à Papa inſtrumentaliter tantùm recipiunt Epiſcopi, à Deo autem tamquam à cauſa principali. tom. 3. 924. 2.

Ordo Epiſcoporum ſemper fuit diſtinctus ab ordine præsbiterorum. to. 18. 17. 2.

Ordo Epiſcoporum deſcriptus à S. Anacleto. to. 18. 17. 2.

In poteſtate Ordinis Epiſcopi ſunt æquales Papæ, in poteſtate autem iuriſdictionis ſunt minores Archiepiſcopis, & Archiepiſcopi ſunt minores Primatibus, & Primates Patriarchis, Patriarchæ autem ſunt minores Papa. to. 15. 227. 34.

Ordo Epiſcopalis diuiditur in Patriarchalem, Primatialem, Archiepiſcopalem, & Metropolitanum. to. 19. 195. 1; & ſeq.

Ordo Epiſcoporum confert poteſtatem à Deo collatam, ſed iuriſdictionem habet tantùm Papa D. Petri ſucceſſore. to. 3. 924. 1.

Ordo Epiſcopatus caracterem nouum non imprimit. to. 2. ex B. Ægidio. 21. 1.

Ordo Epiſcopalis tantùm perfectionem caracteris Sacerdotalis imprimit. tom. 2. ex B. Ægidio. 21. 2; & 23. 2.

Ordo Epiſcopatus quomodò ſit? tomo 2. ex B. Ægidio. 25. 1.

Ordo Epiſcopatus eſt idem in tota Hierarchia Epiſcoporum. to. 2. ex B. Ægidio. 26. 1.

Ordo Epiſcopatus in initio Eccleſiæ viguit. to. 2. ex Pighio 2. 1; & ſeq.

Epiſcopatus eſt vetus ordo; vbi quæ eius ſint munera. to. 4. 375. 10; & ſeq.

Ordo Epiſcopatus eſt Sacerdotio ſuperior. to. 14. 185. 2.

Ordo ſacer eſt Epiſcopatus, à Deo fuit inſtitutus, & immediatè à Deo confertur. to. 3. 923. 2.

Ordo Epiſcopatus in Eccleſiæ primordio cepit, & ſignificabat auctoritatem perſonæ conſtitutæ in ſpiritualibus ſuper præſbiteros, clericos, & laicos. tom. 4. 378. 2.

*Ordo Eccleſiæ.*

Ordo Eccleſiarum. tom. 2. ex Pighio. 2. 2. & ſeq.

Ordines ſemper habuit diſtinctos Eccleſia Epiſcoporum, Præsbiterorum, & Diaconorum. to. 18. 17. 2.

Ordo Eccleſiæ eſt ſecundùm prælationem, & ſubiectionem. to. 13. 284. 2.

Ordo Eccleſiæ conſiſtit in hoc, quòd præſbiteri vnius Ciuitatis referantur ad vnum Epiſcopum; Epiſcopi vnius prouinciæ ad vnum Archiepiſcopum Metropolitanum; Metropolita verò ad vnum Patriarcham; & Patriarchæ ad vnum Summum Pontificem Romanum, qui eſt caput totius Eccleſiæ. to. 11. 237. 132.

Ordines Eccleſiæ fuerunt neceſſarij, quia vnus nequit illius regimini ſufficere. to. 19. 110. 2.

Ordo præcedentiæ Eccleſiarum quomodò ſit? to. 14. 456. 1.

Ordo Eccleſiæ varijs rationibus demonſtratur. to. 13. 283. 1; & ſeq.

Ordo Eccleſiarum ab Apoſtolis fuit inſtitutus. to. 1. 41. 1.

Ordo Eccleſiæ fuit à Deo inſtitutus. tom. 1. 41. 1.

Ordines Eccleſiæ, gradus, & officia ſunt ad modum ordinis Hierarchiæ Cœleſtis. to. 18. 171. 1.

Ordo Eccleſiarum inſtitutus à Chriſto Domino exigit, vt ſint Paſtores, ſiue Epiſcopi, Doctores, Apoſtoli, &c., ſine quibus grex conſeruari non poteſt. to. 20. 471. 1. *Vid. Eccleſiæ Ordo.*

*Ordo Equitum.*

Ordinis Equitum S. Ioannis Hieroſolymitani, Templariorum, Theutonicorum, & S. Iacobi Hiſpaniarum inſtitutio. to. 20. 28. 1.

Ordo Equitum Templariorum à Philippo Pulchro Galliarū Rege iuſtis de cauſis fuit extinctus. to. 20. 28. 1.

Ordo Templariorum à Clemente V. extinctus fuit. to. 9. 760. 2.

*Ordo Religioſorum.*

Ordines Religioſorum Militares quando inſtituti? to. 2. ex Adolpho. 33. 2.

Ordines Religionum noui ante Diui Thomæ Aquinatis tempora reſtrictè, & grauiter admittebantur. to. 16. 301. 1.

*Ordo S. Benedicti.*

Ordo Benedictinus vnde originem habuerit? to. 10. 66. 2.

Quot fratres, ſeu Monachos habuerit? to. 10. 67. 2.

Quot Sanctos, Pontifices, Epiſcopos, & Doctores habuerit? to. 10. 67. 2.

Einſdem ordinis D. Benedicti dignitas. to. 10. 68. 1.

Quomodò, & vnde Caſſinenſis dicatur? to. 10. 63. 2.

*Ordo S. P. Auguſtini.*

Ordinis Eremitarum S. Auguſtini Chronicon compoſuit, & Romæ edidit apud Antonium Bladum 1550. Onuphrius Panuinius, & eſt diuerſum ab illo, quod edidit item Romæ 1585. Illuſt. Ioſeph Pamphilus itidem Auguſtinianus Epiſcopus Signinus, licèt in contrarium ſentiant Oldoinus, in Atheneo Liguſtico, & Roſſotus de Scriptoribus Pedemontij. to. 17. 535. in Synopſi.

*Ordo S. P. Dominici.*

Ordinis PP. Prædicatorum S. P. Dominici laudes. to. 10. 70. 1.

Ordo PP. Prædicatorum S. P. Dominici habet præcedentiam ſupra ordinem PP. Minorum. to. 18. 114. 3.

Ordo PP. Prædicatorum fuit confirmatus à Romano Pontifice. to. 8. 335. 1.

Ordini PP. Prędicatorum S. P. Dominici conceſſum fuit ab Honorio III. Magiſterium Sacri Apoſtolici Palatij cum officio interpretandi Sacras Scripturas &c. to. 1. 319. 2.

*Ordo S. Franciſci.*

Ordo S. Franciſci eſt firmamentum Romani Pontificatus. to. 10. 69. 1.

Fuit inſtitutus à S. Franciſco. to. 10. 69. 1.

*Ordo Fraticellorum.*

Ordo Fraticellorum confirmatus à Cœleſtino V, à Ioanne XXII. tanquam ordo hæreticorum extinctus fuit. to. 9. 760. 1.

Ordo Fraticellorum à Cęleſtino V. approbatus reuocatus fuit à Bonifacio VIII. to. 3. 606.

*Ordo Humiliatorum.*

Ordo Humiliatorum à B. Pio V. extinctus fuit. to. 9. 760. 1.

Ordinum aliorum extinctionum exempla. tomo 3. 606. 2.

*Ordo Scholarum Piarum.*

Ordo Scholarum piarum priùs à Paulo V; & Clemente VIII. confirmatus per Vrbanum VIII. non fuit abolitus quoad ſubſtantiam, ſed tantùm mutatus fuit quantùm ad priuilegia. to. 9. 760. 1.

Ordines approbati, & poſtea extincti à Sede Apoſtolica. to. 10. 500. 2.

*Ordines Mendicantium.*

Ordines Mendicantium tempore Beati Innocentij III. Summi Pontificis habuerunt originem. to. 4. 112. 2.

Ordo Mendicantium duplex eſt. to. 3. 318. 1.

Ordo Monaſticus eſt de iure Diuino, quia fundatus fuit Concilijs Euangelicis. to. 18. 93. 2.

*Oriens.*

Oriens vetus Cathedram Petri ſummè laudat, & Damaſum Pontificem in ea ſedentem alijs prefere. to. 13. 265. 2.

Orientis diſſenſio à Catholica Eccleſia oſtenditur. to. 15. 593. 19; & ſeq.

Orientis Imperium multa, & grauiſſima paſſus fuit ob peruerſitatem Leonis Iſaurici Pontificiam indignationem contemnentis. to. 1. 530. 1.

In Oriente geſta ab anno Chriſti 500. vſque ad

ad 800. probant Catholicos orientales toto eo tempore Romanum Pontificem tanquam ſupremum Eccleſiæ caput agnouiſſe contra Anonymum. to.16. 92. 1; & ſeq.
Orientis Imperij euerſio. to.20. 29. 1.
Orientis Imperij translatio quando contigerit? to.3. 68. 1.
Orientis Imperium translatum fuit iuſtis de cauſis ad Germanos. to.3. 31. 1; & ſeq.
Orientale Romanum Imperium fuit translatum à Græcis in Francos per Leonem III. to.7. 365. 1; & ſeq; & 452. 1;& ſeq;& 499. 2; & ſeq; & to.11. 328. 7.
Imperij orientis translatio à Græcis ad Germanos facta fuit auctoritate Romani Pontificis. to.11. 336. 12; & 550. 10.
Ab oriente in occidentem Imperium fuit translatum anno Domini 800; & Carolo Magno collatum fuit. to. 1. 504. 2; & tomo 3. 853. 1.

*Orientalis.*

Orientalium Epiſcoporum epiſtola ad Agapetum Papam notatu digna pro ſumma Romani Pontificis excellentia.to.2.ex Pighio. 107. 1;
Orientalium Epiſcoporum recurſus ad Sedem Apoſtolicam. to.1. 87. 2.
Orientales tunc orthodoxi habiti fuerunt, cùm Romanus Pontifex eos in communionem Eccleſiæ recepit. to.1. 403. 2.
Orientales Epiſcopi in cauſa Leonis Armeni ſceuiſſimi Imperatoris Legatos ad Paſchalem I. mittentes, præclaros ſuperioritatis, & Primatus titulos Paſchali, & eius Cathedræ tribuerunt. to.1. 543. 1.
Orientalium ſententia circa deriuationem nominis Papa à Baba, idêſt Auus, ſtatuitur, tanquam veroſimilior. to.1. ex Ecchellenſi. 16. 1.
Orientales Scriptores de Primatu Petri quid ſenſerint? to.1. ex Ecchellenſi. 44. 1.
Orientalium teſtimonia de D. Petri ad Vrbem Romam acceſſu. to. 1. ex Ecchellenſi. 49. 1; & ſeq.
Orientalis Eccleſiæ Patres nonnulli Petrum Romæ fuiſſe teſtati ſunt. tom.1. ex Ecchellenſi. 51. 1; & ſeq.
Orientalium nonnulla alia teſtimonia circa Papæ Primatum proponuntur. to.1. ex Ecchellenſi. 53. 1; & ſeq.
Orientales Eccleſiæ etiam Patriarchales ſemper fuerunt ſubiectæ Eccleſiæ Romanæ. tomo 6. 208. 2.
Semper conſuluerunt in magnis, & arduis negotijs Eccleſiam Romanam. to. 6. 419. 1.
Orientales Epiſcopi prouocarunt ad Papam contra acta Conciliorum Generalium. tomo 6. 408. 1.
Orientalis Eccleſia quomodò ſcribebat ad Epiſcopos occidentis? to.6. 361. 1.
Clerus inferior orientalis ſemper ad Sedem Romanam appellauit. to. 6. 154. 2. 10.
Orientalis Eccleſia olim pependit ab ore occidentis. to.6. 436. 1.
Perperam fingitur vixiſſe iuxta canones Africanos. to.6. 436. 1.
Orientalium epiſtola Synodica ad Damaſum Pontificem. to. 6. 199. 1.
Flauiano orientali Epiſcopo conceſſit Romana Eccleſia tantùm circa vitæ ſuæ finem communionem cum ipſa. to.6. 199. 1.
Orientalium iudicia dogmatica, & canonica ſemper fuerunt per appellationem deuoluta ad Sedem Apoſtolicam, & per ipſam reprobata, vel definita. to.6. 213. 1; & ſeq.
Orientales reſtiterunt Papæ Victori circa celebrationem Paſchæ luna quartadecima. to.15. 387. 1.
Orientales Eccleſiæ ſemper nouerunt Eccleſiam Romanam tamquam omnium matrem. to.18. 91. 2.
Orientalis Eccleſia, & Græca ſemper nouerunt primatum Romani Pontificis. to.10. 297. 1.
Orientalis, & occidentalis Eccleſiæ obedientia erga Pontificem Romanum. tomo 20. 327. 2; & ſeq.
Orientalis Eccleſia complectitur omnes Africæ Eccleſias. to.20. 329. 1.
Orientales Eccleſię etiam Patriarchales ſemper fuerunt Papæ ſubiectæ. to.6. 204. 1.
Orientalis Eccleſia numquam ſcripſit ad Epiſcopum Carthaginenſem, aut ad alios Epiſcopos occidentis prætermiſſo Romano Pontifice. to.6. 361. 1.
Orientales occidentalibus negotijs non immiſcebantur, vt videre eſt in Concilio Aquileienſi. to.4. 310. 4.
Oriẽtalium Epiſcoporum Anteſignanus ſemper fuit Romanus Pontifex. to.6. 672. 1.
Orientis Epiſcopi è ſuis ſedibus expulſi per literas Pontificum in ſuas ſedes fuerunt reſtituti. to.13. 197. 2.
Orientalis Epiſcopi, qui recurſum habuerunt ad Pontificem Romanum. to.5. 44. 1; & ſeq.
Orientalis Epiſcopi vocati ad Concilium à S. Damaſo Papa quare non interfuerint? to.10. 326. 2.
Orientales Epiſcopos poſt Stephani Papę definitionem mutaſſe ſententiam de rebaptiſmo docent S. P. Auguſtinus, & S. Hieronymus. to.11. 57. 58; & ſeq.
Totius orientis Epiſcopi fuerunt à S. Petro inſtituti. to.11. 216. 93.
Orientales Epiſcopi, qui ſibi primam Sedem adſcribere auſi ſunt. to.3. 8. 2.
Orientalium Epiſcoporum ad Conſtantinum Imperatorem literæ de prærogatiuis Eccleſiæ. to.1. 107. 1.
Orientalium Epiſcoporum recurſus ad Sedem Apoſtolicam. to.1. 87. 2.
Orientales Epiſcopi expulerunt aliquos Epiſcopos contra ſtatuta Concilij Nicæni; & Iulio Papę acerbè ſcripſerunt. to.13. 298. 2.
Orientales Epiſcopi appellantes ad Papam. to.15. 593. 2.
Orientales Epiſcopi ſemper confirmati fuerunt à Romano Pontifice. to.20. 103. 1.
Orientales Epiſcopi in hæreſim Inciderunt. to.3. 9. 1.
Orientalium Epiſcoporum caput ſingulare fuit Patriarcha Antiochenus. to.6. 673. 2.
Orientales Epiſcopi plures fuerunt contra Paulinum, cuius ordinationem impugnauerunt ex omni latere, & fauerunt Meletio. to.6. 656. 1.
Orientalis Eccleſiæ ſententias eſſe inappellabiles prætendit factio Euſebiana. tomo 6. 587. 2.

*Origenes.*

Origenis ſententia de obiurgatione Chriſti facta Petro exponitur. to.2. ex Pighio. 15. 2.

Origenis, & Tertulliani ad Papam recurſus qualis fuerit? to.1. 241. 1.
Origenis de Baptiſmo paruulorum ſententia quæ fuerit? to.1. 209. 1.
Origenis errores circa ſacram Scripturam in omnibus ab ipſo figuratè acceptam. to. 1. 246. 2.
Nrigenes Romam venit purgaturus ſe coram Papa. to.1. 269. 1.
Origenes coram Papa Fabiano ſe purgauit. to.1. 361. 1.
Origenes ſe purgauit ob nimiam ſcriptionem librorum. to.6. 83.
Origenis epiſtola ad Fabianum Pontificem. to.8. 516. 1.
Origenis libri ſimiles ſunt prato ſpinis, & floribus referto. to.14. 399. 1.
Origenis aduentus Romam ſub Fabiano Pōtifice? to.15. 57. 447.
Origenis defenſores quales fuerint? tom. 15. 709. 62; & ſeq.
Origenes à quo damnatus fuerit? to.3. 502. 2.
Origenis teſtimonium, quòd Apoſtoli vſi fuerint excommunicationis cenſura. to. 9. 690. 1.
Origenis hæreſis damnata fuit ab Anaſtaſio Papa. to.8. 526. 2; & to.6. 863. 5.
Origenis hæreſis docentis reuolutionem in corpora. to.15. 710. 2.
Fuit damnata in II. Synodo Conſtantinopolitana. to.20. 537. 1.

*Origeniſtæ.*

Origeniſtæ negant ſuam eſſe Periarcon verſionem. to. 1. 356. 1.
A Siricio Papa in communionem recipiuntur. to.1. 356. 1.
Origeniſtæ de cauernis exeunt. to.1. 356. 1.
Ab Anaſtaſio apoſtolico enſe truncantur. tomo 1. 356. 1; & 297. 2.
Contra Origeniſtas Anaſtaſius Papa ſententiam Concilij confirmat. tom. 1. 84. 2; & 113. 1.
Origeniſtarum hæreſis qualis fierit? tomo 6. 863. 5.

*Originale.*

Originalis peccati fidem noluit Zoſymus Papa computari inter quæſtiones eccleſiaſticas. to.6. 355. 1.
Originale peccatum fuit cauſa primaria, & principalis mortis Chriſti Domini noſtri. to.1. 19. 2.

*Origo.*

Origo omnis hæreſis quæ ſit? to. 3. 816. 2.
Origo controuerſiæ celebrationis Paſchatis, & ipſius à Victore Papa definitio. tomo 1. 140. 2.

*Orthodoxi.*

Orthodoxi omnes Romano Præſuli ſemper paruerunt. to.4. 676. 39.
Orthodoxæ fidei veritas fidelium ſanctitate confirmatur. to.4. 276. 2.

*Os.*

Os iuſti quomodò intelligatur? to.9. 128. 2.

*Oſculum.*

Per oſculum manuum, & pedum mos adorandi viguit etiam inter Gentiles, & à Perſis illum tranſtulit ad Romanos Diocletianus Cæſar, qui poſt triumphum de Perſis reportatum voluit pedes ſibi oſculari. to.4. 337. 3; & ſeq.
Oſculatio pedum fuit introducta in principio naſcentis Eccleſiæ. to.4. 337. 3; & ſeq.

*Oſius Cordubenſis.*

Oſius Cordubenſis pro iudicio eccleſiaſtico Imperatori reſtitit. to.1. 136. 2.
Oſius Cordubenſis monuit Conſtantium Imperatorem, vt diſceret, non vt præciperet eccleſiaſticis. to.1. 246. 2.
Oſij Cordubenſis pro libertate eccleſiaſtica zelus. to.1. 343. 1.
Oſius Cordubenſis fuit legatus Syluestri Papæ in Concilio Nicæno. to.5. 37. 1.
Oſius fuit in Concilio Sardicenſi. to.12. 65. 2.
Oſius Cordubenſis Anteſignanus Nicęnę Synodi tradidit formulam fidei. to.11. 4. 3.
Oſius Cordubenſis ſuaſit Conſtantino Imperatori, vt mitigaret ſententiam mortis latam in Donatiſtas. to.11. 85. 144.
Oſius Epiſcopus Cordubenſis Romani Pontificis Legatus, Victor, & Vincentius Romani Pręsbiteri Cardinales Arium in Synodo Nicæna damnarunt. to.4. 220. 1.
Oſius Cordubenſis Epiſcopus cur primus ſubſcripſerit in Concilio Nicęno, ſi non pręfuit? to.11. 727. 14.
Oſius Cordubæ celebrauit Synodum, in qua fuit recepta Synodus Sardicenſis. tomo 6. 132. 2.
Cur in Synodo Sardicenſi dixerit. *S. Petri memoriam honoremus*? to.6. 178. 2.
Oſio timiditatem adſcribere impijſſimum eſt. to.6. 183. 1.
In Synodo Mediolanenſi generosè locutus fuit Papæ Liberio. to.6. 179. 1; & ſeq.
Non potuit in Concilio Sardicenſi referre aliquod contrarium Concilio Nicęno. tomo 6. 130. 2.
Ad Imperatorem Conſtantium expoſuit, quid Synodus Sardicenſis ſenſerit de Imperialibus delegationibus cauſarum epiſcopalium. to.6. 181. 1.
Fuit præſens Synodo Sardicenſi, & Afris fuit multùm familiaris. to.6. 361. 2.
Illius epiſtola ad Sanctum Athanaſium Epiſcopum. to.20. 500. 1.
Præſedit Concilio Nicęno, & Sardicenſi, vt Papæ Legatus. to.8. 852. 1; & ſeq.

*Oſroena Synodus.*

Oſroena Synodus de celebratione Paſchæ ſub Victore Papa. to. 15. 382. 1; & ſeq.

*Oſuuius Rex.*

Oſuuius Rex Angliæ timens, ne D. Petrus Cęli fores ipſi reſeraret, ſe S. Romanę Eccleſiæ ſubdidit. to.10. 49. 2.

*Otho primus Imperator.*

Othonis primi Imperatoris Priuilegia Romani Pontificis culmini obnoxia commentitia contra Anonymum probantur. to.16. 127. 1; & ſeq.
Otho Magnus Regni, & Imperij anno 26. vnctione Apoſtolica decoratus fuit. tomo 1. 515. 2.
Othonis Magni in Regem Germanię electio, & vnctio. to.6. 753. 4.
Otho primus habuit à Leone VIII. facultatem eligendi Reges Italiæ, ſeu Romanorum, qui ad Imperium promouendi erant. tom. 9. 821. 2.
A Ioanne XII; vt volunt aliqui, ſeu à Leone Septimo Corona ferrea, & argentea coronatus fuit. to.9. 822. 1.
Otho Magnus Imperator Rauennam cum terris

terris adiacentibus, & alia Ioanni XIII. Papæ, & ſucceſſoribus in Concilio Rauennæ donauit. to.4. 371. 1.
Eiuſdem Othonis iudicium damnatur. to.1. 129. 2.
Otho Dux Saxoniæ erga Eccleſiam deuotus pugnauit cum Berengario Tyranno, & ipſum expulit ab Italia, & congregatis Cardinalibus coegit Ioannem Papam incorrigibilem violenter intruſum per laicam poteſtatem renunciare, & electus eſt Leo VIII. to.6. 560. 2; ſeq.
Otho Rex Saxonum totius Italiæ ſubiugator aſſentiente Eccleſia. to.3. 68. 1.
A Leone, & toto Clero, & Populo Romano Imperator conſtituitur. to.3. 68. 1.
Otho I. Imperator quomodò afflixerit Eccleſiam? to. 1. 20. 1.
Othonis Imperatoris inſtitutio per quot generationes eius proceſſerit? to.3. 68. 2.
Othonis Regis Saxoniæ vocationis cauſa in ſubſidium Eccleſiæ. to.3. 68. 2.
Othonis I. pſeudoconcilium indictum pro creatione Leonis Neophyti, periuri, ſchiſmatici. to.1. 20. 1.
Othone ſe abſentante ab Vrbe Romani in contemptum Eccleſię fecerunt alium Papã, quem Benedictum vocauerunt, Papam verò Leonem eiecerunt à Sede. to.3. 68. 1.
Otho audiens depoſitionem Leonis Romam rediens ipſam obſedit, quouſque Benedictus ei traditus fuit, quem miſit in exilium in Saxoniam, ibique vitã finiuit; & ob hanc cauſam Imperator cõſtitutus eſt. to.3. 68. 1.

*Otho II.*

Otho II. filius Othonis Magni ex ipſius mandato Romam ſolemniter adijt pro accipienda Imperiali Infula à Romano Pontifice. to.1. 515. 2.
Otho II. vocatus fuit Romam à Ioanne XI; vt eum à perſecutione Romanorum, & ab exilio liberaret. to.3. 68. 1; & ſeq.
Othonis iuramentum de fidelitate Pontifici per Procuratorem factum. to. 3. 68. 2.
Idem Imperator coronatur à Benedicto VII. to.3. 68. 2.

*Otho III.*

Otho III. extirpator totius ſtirpis Creſcentij Eccleſiæ inimici. to.3. 68. 2.
Othone III. inſtante in locum Ioannis XII. mortui eligitur in Papam eius conſanguineus nomine Brinnus vocatus poſtea Gregorius V. to.3. 68. 2.
Otho à Gregorio coronatus redijt in Germaniam. to.3. 68. 2; & to. 1. 516. 1.
Otho audiens à Creſcentio depoſitum Gregorium Romam redijt cum exercitu magno, ac ſuperato Creſcentio Pontificem reſtituit in Sedem, ac rebus Imperij ordinatis ſecum ducens plures Nobiles Romanos in Saxoniam reuerſus eſt. tomo 3. 68. 2; & to.5. 752. 2.
Othonis tempore videtur à Gregorio V. fuiſſe inſtitutos ſeptem Imperij Electores. tomo 3. 68. 2.
Otho III. veneno Romæ ab vxore Creſcentij adamata extinctus fuit, & ſic Othonis I. ſtirps interijt; ita Deo vlciſcente iniurias, quibus Sedem Apoſtolicam pro voluntate amouendo, & ſubrogando Pontifices affecerat. to.1. 20. 1.

*Otho IV.*

Othonis IV. Imperatoris electio. to. 7. 352. 1; & ſeq.
Otho ſupradictus Imperio priuatus fuit. tomo 7. 457. 2.
Otho IV. depoſitus ab Imperio quare, & quando? to.3. 69. 2.
Otho IV. Imperator occidentis à Ioanne XXII. Imperio priuatus fuit: alij ſcribunt ab Innocentio III. to.9. 671. 1.
Otho IV. Imperator occidentis ab Innocentio III. priuatus fuit Imperio. to.9. 816.
Otho Imperator ab Innocentio III. fuit depoſitus. to.2. ex Adolpho. 120. 1.

*Otho Friſingenſis.*

Othonis Friſingenſis in morte profeſſio iuxta normam Sacroſanctæ Romanæ Eccleſiæ. to.1. 160. 2.
Othonis Friſingenſis hiſtoria de Sancto Gregorio VII. to.18. 401. 1; & ſeq.

*Otium.*

Otioſitas eſt mater nugarũ, nouerca virtutum. to.4. 18. 2.
Otium eſſe fugiendum docet ſcriptura. to.14. 474. 1; & ſeq.

*Oues.*

Oues ſignificant omnes Chriſtianos. tom. 5. 651. 2.
Oues Chriſti quænam ſint? to.3. 43. 2.
Ouium ab agnis differentia. to.3. 145. 2.
Oues Petro commiſſę quomodò? to.3. 344. 2.
Oues in Pſal.8. ſunt figurę Chriſtianorum. to.4. 83. 1.
Oues, & agni quid ſignificent apud Chriſtum Dominum? to.4. 756. 82.
Oues Chriſti ſunt prædeſtinati, & fideles omnes. to.4. 800. 14.
Ouium nomine ſignificantur Apoſtoli, & Epiſcopi, agnorum autem ſignificantur ſimplices fideles. to.15. 260. 26.
Idem aſſeritur in to.8. 15. 1.
Omnes oues Petro fuerunt vniuerſaliter commiſſæ. tomo 2. ex Pighio. 39. 1; & ſeq; & to.16. 479. 2; & ſeq.
*Paſce oues meas*: Petro ſoli, non omnibus Apoſtolis dictum fuit. tomo 16. 479. 2; & to.19. 506. 2.
Oues omnium Eccleſiarum Apoſtolo Petro commiſſæ fuerunt. to.16. 483. 2; & 484. 1; & ſeq.
Ouium Paſtoratus totius Eccleſiæ quando fuerit Petro commiſſum? to. 16. 371. 1; & 373. 1.
*Paſce oues meas*: his verbis Petro fuit collatum Paſtoris officium. to.16. 375. 2.
*Paſce oues meas*: cur ſemel tantùm Petro dictum fuerit, & bis paſce agnos meos? to.3. 445. 1.
Ouium omnium Eccleſiæ curam ſolus Petrus Apoſtolus geſſit. to.1. 475. 1; & ſeq.
Ouium, & agnorum Paſtor fuit Petrus conſtitutus, idest omnium fidelium. tomo 4. 756. 9.
*Paſce oues meas*: quid his verbis collatum fuerit Petro? to.9. 149. 16.
Oues paſcendi Petro, & Apoſtolis collatum fuit munus, ſed inęqualiter. to.13. 295. 2.
Oues paſcendi in ſpe, non autem in actuali poſſeſſione, accepit Petrus ante Chriſti Domini mortem. to.13. 317. 2.

Oues paſcendi munus quid importet? to. 13. 295. 2; & to.3. 804. 1.
Ouis, & Paſtor Eccleſiæ quomodò Petrus ſimul, & ſemel fuerit? to.3. 807. 2.
Ouium, & Agnorum nomine ei tradita fuit Eccleſia vniuerſalis regenda. to.12. 18. 2; & 19. 2.
Omnes oues, idèſt Sacerdotes, & Epiſcopi, qui ſunt maiores in Eccleſia, & generant alios in fide; & omnes agni, idèſt minores, & ſimplices Chriſtiani, Petro traditi ſunt paſcendi. to.8. 815. 1; & to. 12. 19. 2.
*Paſce oues meas*: hæc verba dicta fuerunt Petro ad commendandam Eccleſiæ vnitatem teſte S. P. Auguſtino. to.17. 115.
Oues paſcendæ traditæ fuerunt Petro, nedum Iſraelitæ, quæ iam erant ad fidem conuerſæ, & erant Chriſti Domini oues; ſed etiam Gentiles, qui erant oues ad Chriſti ouile per ipſum adducendæ. tom. 17. 117. 1; & ſeq.
Oues paſcendi in Eccleſia Petrus munus accepit, quo ſignificata fuit plenaria in Eccleſiam poteſtas. to.8. 383. 2; & ſeq.
Oues Chriſti Domini quomodò paſcere debebat Petrus? to.19. 352. 2; & ſeq.
Ouium non ſuarum, ſed Chriſti Domini eſſe Petrum, concludit Chriſtum Dominum eſſe paſtorem principalem. to. 19. 503. 1.
Oues paſcendæ Petro traditæ ſunt, non Lupi, non Leones, aut Vrſi. to.19. 549. 1.

*Ouile.*

Ouili Eccleſia comparatur, & ideo debet habere vnum Paſtorem, qui illi præſideat. to.18. 34. 1.
Sub ouilis, & ouium parabola Eccleſia cur Petro fuerit commiſſa? to.16.339.2; & ſeq.
Ouile Chriſti vſque in finem mundi duraturum eſt. to.13. 124. 2.
Ouile vnum ab vno regitur Paſtore. tomo 4. 144. 2.

*Oza.*

Oza percuſſus à Domino, quia Arcam tetigit, cuius figura ſit? to.9. 168. 180.

*Ozias.*

Ozias Rex è templo expulſus ab Azaria Pontifice, quia lepra fuerat percuſſus. tom. 6. 771. 5.
Ozias Rex lepra percuſſus. to.11. 317. 1.
Ozias Rex immiſcens ſe rebus Eccleſiaſticis fuit lepra percuſſus. to. 7. 313. 2; & ſeq; & 317. 2.
Ozias adoleuit incenſum ſuper altare thimiamatis, Azaria Summo Pontifice, & octoginta Sacerdotibus reſiſtentibus. tomo 7. 451. 1.
Ozias Rex à Deo fuit percuſſus, quia munus Sacerdotale vſurpare præſumpſit. tom.18. 266. 2; & 451. 1.
Ozias fuit depoſitus à Summo Sacerdote. to.18. 686. 1.
Ozias Rex fuit lepra à Domino percuſſus, quia ſe rebus Eccleſiaſticis voluit ingerere. to.20. 498. 2.

# P

## PACTA.

Pacta ſeruabo: quomodò ſit intelligendum? to.9. 346. 247.
Pactum à iure communi remotum ſeruandum non eſt. to.9. 347. 249.
Pacta reſcinduntur, vbi ſubeſt cauſa. tomo 9. 346. 248.
Factum fraudandi cauſa factum, eſt iniquum, aut ſuperuacuum. to.9. 347. 249.

*Pagani.*

Pagani quamuis excommunicari, vel abſolui non poſſint; attamen poteſtate clauium ad fidem poſſunt admitti. to.4. 83. 2.
Pagani ſunt oues Chriſti adducendæ, non adductæ ad ouile. to.6. 64. 2; & ſeq.
Paganos, & barbaras nationes Papa punire poteſt, cùm agunt contra legem naturalem in manifeſtis, ſecundùm B. Auguſtinum de Ancona, quia vnuſquiſque poteſt puniri pro tranſgreſſione legis, quam recipit, & profitetur. to.4. 83. 2.

*Paleſtina.*

Paleſtina non eſt ſubiecta Epiſcopo Alexandrino. to.6. 99. 2.

*Paleſtinum Concilium.*

Palæſtina Synodus de celebratione Paſchæ ſub Victore. to.15. 382. 1; & ſeq.
Paleſtinum Concilium fuit celebratum à Theophilo Cæſarienſi Paleſtinæ Metropolitano. to.1. 78. 2.

*Palladius.*

Palladius Epiſcopus Arianus recuſat iudicari in Concilio Aquileienſi, quia non erant præſentes Epiſcopi orientales. to.4. 310. 4.
Quid ipſi ſubterfugienti reſponderit D. Ambroſius? to.4. 310. 4.

*Pallium.*

Pallium ſunt humerales faſciæ ſemper geſtatæ ſupra ſacras caſulas. to.6. 266. 2.
Pallia antiqua qualia, & quomodò fuerint? to.6. 266. 2.
Pallij ablatione patriarchæ, & Metropolitæ degradantur. to.6. 264. 1.
Pallij acceptioni apponitur profeſſio Romanæ obedientiæ. to.6. 272. 2; & ſeq.
Pallij antiquitas eſt à principio naſcentis Eccleſiæ. to.6. 279. 2.
Pallij vſus extra ſacrificium nunquam fuit auditus. to.6. 255. 2.
Pallij Archiepiſcopalis vetuſtas. to.6. 253. 1.
Pallij Græcorum Auctor fuit S. Petrus. to. 6. 87. 1; & ſeq.
Pallij ſignificatio. to.6. 256. 1.
Pallium permitti Anaſtaſio cur S. Gregorius Magnus poſtulauerit à Mauritio Imperatore? to.6. 262.2.
Eo vti non licet in litanijs, nec extra Eccleſiam, ſed ſolùm in Miſſæ ſacrificio. to. 6. 267. 1; & to.14. 175. 2.
Cur inſigniatur crucibus? to.6. 282. 2.
Pallium ab Anthymo hæretico fuit reſtitutum Imperatori. to.6. 260. 1.
Pallium à S. Gregorio non ſolùm Metropolitis, ſed etiam quibuſdam Epiſcopis fuit tranſmiſſum. to.6. 265. 1.
Pallium Eccleſia Alexandrina, Hieroſolymitana, & Conſtantinopolitana non acceperunt

runt ab Eccleſia Romana. tomo 6. 272. 2.
Pallium an Patriarchæ autocephali acceperint ab Eccleſia Romana? to.6. 274. 2.
A Gregorio IX. fuit miſſum Armenijs. to. 6. 275; & ſeq.
Pallium furati ſunt tres Diaconi S. Io. Chryſoſtomi. to.6. 276. 1.
Tranſmiſſum fuit Leandro à S. Gregorio inconſulto Mauritio. to.6. 262. 1.
Pallium Synodi Matiſconenſis non fuit diuerſum à pallio Romano. to.6. 267. 1.
Pallium in Gallia fuit pluribus conceſſum. to.6. 268. 2.
Pallium Epiſcopale an fuerit ſignificatum per lorum, & clamydem in donatione Conſtantini? to.6. 258. 2.
Eſt ſignum confirmationis à Papa petendæ. to.6. 263. 2.
Eſt lanea faſcia, quæ fuit Neſtorio detracta in degradatione. to.6. 283. 2.
Eſt veſtis paſtoricia. to.6. 284.1.
Pallium apud Græcos fuit pellis ouina. to.6. 284. 2.
Pallium à patriarchis Græcorum olim non fuit tranſmiſſum ad ſuos Metropolitas. to.6. 270. 2.
Pallium Græcum, & Latinum in quo conueniant, & differant? to.6. 256. 2.
Pallium in Africa ſolus Carthaginenſis Archiepiſcopus geſtare conſueuit; & an ſemper ab Apoſtolica Sede illud acceperit? to.6. 279. 1.
Pallium Metropolitis, & Epiſcopis à Papa fuit tranſmiſſum ex antiqua conſuetudine. to.6. 264. 2.
Pallium non fuit veſtis, quam calcauit Anaſtaſius Syncellus, vel finxit Accœmetenſis monachus. to.6. 267. 1.
Pallium olim accipiebatur de altari à conſecrato, non à conſecrante. to.6. 276. 1.
Pallium olim non erat indumentum integrum. to.6. 256. 2.
Pallium quando inſtitutum fuerit? tomo 14. 371. 1.
Pallium ſolummodò à Romano Pontifice fuit conceſſum. to.14. 174. 2.
Pallium quibuſdam Galliæ Metropolitis fuit conceſſum. to.6. 266. 1.
In Hybernia non fuit vſque ad Eugenium III. to.6. 266. 1.
Tribui nequit ab Imperatoribus. to.6.263.2.
Pallium quo tempore nulli dabatur abſenti à Sede Romana? to.6. 277. 2.
Pallium Romanum, & Gallicum nunquam fuit diuerſum. to.6. 266. 2.
An ſit donum Imperiale? to.6. 275. 1.
Pallio S. Marci vtebantur Epiſcopi Alexandrini. to.6. 275. 1.
Pallium non fuit tranſmiſſum Metropolitis à Græcorum Patriarcha. to.6. 270. 2.
Pallium à quo tempore patriarchæ Latini, & Metropolitæ acceperint ab Vrbe Roma? to.6. 277. 1.
Non petebatur ſimul cum confirmatione. tomo 6. 275. 1.
Pallij ſignificatio, ſeu de vſu, & conceſſione Pallij. to.1. 412. 2.
Pallium fuit conceſſum Epiſcopo Hoſtienſi, quia conſecrat Romanum Pontificem. to.1. 412. 2.
Pallium non fuit traditum ab Imperatore Epiſcopo Rauennati. to.1. 413. 2; & ſeq.
Pallij traditionis formula, & iuramentum præſtandum à recipientibus. to. 1. 414. 2.
Pallium patriarcharum quid ſignificet? to.13. 736. 1.
Archiepiſcopi poſt tres menſes conſecrationis non mittentes ad Sedem Apoſtolicam pro Pallio priuantur. to.12. 589. 1.
An poſſint vti Pallio Archiepiſcopi extra ſuas Parochias? to.18. 113. 6.
Sanctus Bonifacius Germaniæ Apoſtolus ad Lipſinas Concilio congregato, decreuerat, vt pro tribus Metropolitanis Germaniæ Epiſcopis à Romano Pontifice pallia peterentur. to.1. 413. 2.
Ioannes V. Pontifex Romanus ante octingentos annos librum ſcripſit de pallij dignitate. to.14. 371. 1; & 175. 1.
Quàm antiquus fuerit Pallij vſus in Eccleſia Catholica, apparet ex pluribus teſtimonijs, & precipuè Beatiſſimi Gregorij Magni ſcribentis ad Vigilium Epiſcopum Arelatenſem, ad Brunichildem Francorum Reginam, & ad alios. to.14. 175. 1; & ſeq.

*Palludamentum.*

Palludamentum antiquitus erat ex lana. to.6. 258. 2.

*Panis.*

Panis à Chriſto Domino poſt reſurrectionem benedictus in Emaus non fuit Euchariſtia, ſed figura Euchariſtiæ. to.4. 8. 1.
Panis azymus eſt figura puritatis. to.5. 592. 1.
An in ſolo pane confici poſſit Euchariſtia? to.3. 13. 2.
Beatus Gregorius magnus hom. 23. in Euang. Luc. 24. ſentire videtur ad literam, vel Chriſtum in Emaus comediſſe, vel corpus eius ſub ſpecie panis manducatum fuiſſe. to.4. 6. 1; & ſeq.
Panis fractio in Emaus non fuiſſe figuram Euchariſtiæ ſex rationibus clarè adductis confutatur. to.4. 6. 1; & ſeq.
Panis, & vinum Melchiſedech fuit figura Euchariſtiæ. to.19. 53. 2.

*Panormitanus.*

Panormitanorum rebellio, & crudelitas. to.1. 484. 2; & ſeq.
Panormitanæ Ciuitati, & Ciuibus, nonnulliſque Caſtris illarum partium, quæ contra Regem Siciliæ rebellarunt, Martinus IV. Summus Pontifex parcit, ſeu contra ipſos mitiùs, & demiſſo rigore agit. to.1.485.2.

*Papæ nomen.*

Papæ nominis origo, & notiones. tom. 1. ex Ecchellenſi. 12. 2.
Papæ nomen à quo idiomate deriuetur? to.1. ex Ecchellenſi. 18. 1; & ſeq.
Deriuatur à *Baba*. tom. 1. ex Ecchellenſi. 16. 1; & ſeq.
Componitur ex *Ab*, & *Aba*. to.1. ex Ecchellenſi. 22. 1.
Cur à Pappo originem non ſumpſerit? to. 1. ex Ecchellenſi. 14. 1; & ſeq.
Papę nominis origo traditur ab Eutychio. tomo 1. ex Ecchellenſi. 15. 2.
Papa, ſeu Baba Auus interpretatur. to. 1. ex Ecchellenſi. 15. 2.
Papæ nomen à Papæ interiectione adminiſtrationem ſignificante quare fuerit dictum? to.16. 405. 1.
Papæ nomen quid ex Theophilo Raynaudo ſigni-

ſignificet? to.1. ex Ecchellenſi. 11. 1.
Papæ nominis, & notiones refelluntur. to.1. ex Ecchellenſi. 14. 1; & ſeq.
Papæ nomen decem modis à diuerſis accipitur, & ab vnoquoque ipſorum ſecundùm proprij ſenſus abundantiam. to. 1. ex Ecchellenſi. 12. 1; & ſeq.
Papæ nomen S. Athanaſio, & alijs Patribus fuit tributum. to. 1. ex Ecchellenſi. 12. 1.
Papæ, cui tribuitur nomen Patris Patrum, non ſolùm ipſi, ſed etiam pluribus Epiſcopis datum fuit. to.1. ex Ecchellenſi. 11.1; & ſeq.
Papæ nomen olim omnibus Epiſcopis fuit commune, nunc ſoli Pontifici conuenit. to.1. ex Ecchellenſi. 21. 1; & ſeq; & to.11. 539. 8; & to.14. 187. 2.
Papæ nomen à Sede Alexandrina ad Romanam translatum fuit à Gabriele Klachi Maronita. to.1. ex Ecchellenſi. 22. 1.
Papæ nomen habuerunt Epiſcopi vſque ad annum 900. to.1. ex Ecchellenſi. 22. 2.
Ex modeſtia recuſauit titulum Epiſcopi vniuerſalis. to.19. 355. 2.
Nullus ex Epiſcopis poteſt modo inſigniri. to.1. ex Ecchellenſi. 22. 2.
Papa rectè appellatur ſanctiſſimus. tomo 20. 304. 1; & ſeq.
Papæ nomen ex canone Concilij Nicæni ſoli Pōtifici tribuitur. to.1. ex Ecchellenſi. 25.1.
Papæ nomen licèt aliquibus Epiſcopis traditum fuerit, antonomaſticè tamen eſt ſolius Pontificis. to.1. ex Ecchellenſi. 25.1; & ſeq.
Papæ nomen quantæ exiſtimationis apud Ethnicos? to.5. 48. 2.
Papa cur nomen mutet in aſſumptione? to.16. 405. 2.
Papæ nomen ſolus Romanus Pontifex retinuit. to.13. 280. 1.
Significat quid excelſum, ſacroſanctum, & Diuinum. to.11. 539. 9.
Papæ nomen ſanctiſſimi antiquitus tribuebatur. to.14. 187. 2; & to.20. 306. 7.
Papæ nomine quis intelligatur? to.8. 311. 1; & ſeq.
Papæ nomen ſignificat Patrem. to.5. 660. 1; & ſeq.
Papa vnde dicatur? tom. 6. 29. 2; & 56. 2; & to.19. 363. 1.
Papæ nomen quid ſignificet apud Latinos? to.6. 485. 1.
Papæ nomen ſemper perſeuerauit in Eccleſia Romana. to.6. 485. 2.
An fuerit conceſſum alijs Epiſcopis? tomo 6. 486. 1; & ſeq.
Papæ nomen in omnibus Eccleſijs recitandi antiquiſſima conſuetudo. to. 6. 474. 2; & ſeq.
Nullo modo ei conuenit nomen Antichriſti. to.3. 852.
Papæ nomina, quæ ſolent tribui. to. 4. 595. 19; & ſeq.
Papa quomodò interpretetur? to.3. 137. 2; & ſeq.
Papæ ethimologia quænam ſit? to. 4. 496. 6; & to.19. 20. 1.
Papa quare ſic nominetur? to.4. 496. 6, & ſeq.
Papæ nomen quare in miſſæ celebratione proferatur? to.4. 211. 2.
Papa, qui nomen Epiſcopi vniuerſalis aſſumpſerit? to.11. 430. 2.
Licèt vocetur Romanus Pontifex, attamen idem ſonat, ac Pontifex vniuerſalis Eccleſiæ. to.9. 393. 11.
Papæ nomen antiquiſſimum eſt in Eccleſia. to.19. 20. 1.
Papæ nomen in miſſa ſemper ab omnibus eſt recitandum. to.4. 511. 78.
Papa in aſſumptione cepit nomen mutare anno 400. exemplo Chriſti, qui nomen Petro mutauit, cùm eum ad Papatum aſſumpſit; & ad oſtendendum, quòd Papa debet totus immutari in vitæ ſanctitate; & quia aliqui aſſumebantur, qui habebant nomina Romano Pontifici indecentia. tomo 4. 103. 1; & ſeq.
Papæ nomina quindecim fuerunt tributa. to.18. 586. 1.
Papa non ſibi vſurpauit, ſed ei fuit impoſitum nomen beatiſſimi. to.20. 307. 2.
Papæ vocabulum vnde ſuam originem traxerit? to.20. 309. 2.
Non fuit inuentum, aut collatum à Cæſare. to.20. 309. 2; & ſeq.
A ſanctiſſimis viris fuit ei tributum. tom.20. 311. 5; & 306. 7.

*Papæ tituli.*

Papæ varij tituli. to.5. 111. 3; & 132. 37; & ſeq; & 659. 2; & to.4. 496. 7; & ſeq; & tomo 17. 455. 1; & ſeq.
Papæ tituli à Principibus, Regibus, & Imperatoribus dati. to.10. 415. 1; & 92. 1; & ſeq.
Papæ titulus antiquitus communis erat omnibus Epiſcopis. to.6. 102. 2.
Papa licet noluerit aſſumere titulum vniuerſalis Epiſcopi, ab alijs tamen fuit ei attributus. to.6. 443. 2.
Solus habet titulum Epiſcopi vniuerſalis. tomo 8. 316. 2.
Quare noluerit vti titulo: *Vniuerſalis*? to.13. 499. 1; & 301. 2.
Papæ antiquiſſimi tituli. to.14. 326. 2; & ſeq.
Papa, vt effugeret ſuperbiæ, & inuidiæ titulum, & præſeferret magnum humilitatis ſpecimen, ſubſcripſit ſe ſeruum ſeruorum Dei. to.6. 443. 1; & to.15. 289. 1; & to.18. 385. 2.
Sanctiſſimi, & beatiſſimi titulum ratione dignitatis iure ſibi aſſumit. to. 15. 290. 2.
Ex modeſtia noluit titulum Epiſcopi vniuerſalis. to.19. 355. 2.
Papa licèt ſit Patriarcha occidentis, non tamen vtitur titulo. to.4. 352. 1.
A maioribus quibus titulis, & encomijs fuerit commendatus? to.16. 405. 1.
Papa ſeſſor equi tuſi. to.3. 57. 2.
Papæ epitheta. to.11. 563. 1; & ſeq; & to.15. 159. 1; & to.20. 307. 5.
Papa multifariè denominatur. to.1. 40. 2.
Papa trifariam ſumitur, vel vt paſtor, vel vt ſacerdos; velut vt ſummus ſacerdos. to. 6. 76. 2.
Papa dicitur ſponſus Eccleſiæ. to. 5. 111. 4; & to.14. 95. 1; & to.19. 600. 2; & ſeq; & tomo 19. 24. 1; & ſeq.
Aliquo modo dicendus eſt ſponſus Eccleſiæ vniuerſalis. to.13. 113. 2; & ſeq.
Qua ratione dicatur ſponſus Eccleſiæ? tom.9. 236. 7; & ſeq.
Quare non dicatur Rex? to.13. 288. 2.
Papa dicitur Eccleſiæ Romanæ, & Eccleſiæ vniuerſalis Pontifex. to.9. 598. 258; & ſeq.

Papa dicitur Epiſcopus vniuerſalis. tomo 5. 112. 4.
Item ordinarius ordinariorum. to.5. 112. 4.
Item ordinarius omnium Chriſtianorum. to. 9. 329. 130.
Item Paſtor vniuerſalis. to. 5. 24. 2; & ſeq.
Item Doctor, & magiſter nedum ſingulorum, ſed etiam vniuerſorum. to. 13. 229. 2.
Item ſummus inter miniſtros. to.4. 58. 1.
Item Paſtor, & Pater vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 4. 728. 1.
Item Archiepiſcopus orbis. to. 4. 114. 2.
Item hæres Apoſtolorum. to.4. 148. 2.
Item Rex, & eius regimen eſt regale, non politicum. to.13. 409. 2.
Item cuſtos fidei, non auctor. to.3. 834. 1.
Item Monarcha inuictiſſimus, quia Eccleſia nullis vnquam machinis expugnabitur. to.15. 372. 2.
Item defenſor Chriſtianorum. to.1. 569. 1.
Item Pater Epiſcoporum. to.17. 454. 1.
Papa non eſt paſſus ſe aliquando appellari vniuerſalem. to.4. 498. 26.
In epiſtola Synodica Athanaſij ad Felicem vocatur Princeps, & Doctor, & caput omnis orthodoxę doctrinæ, & immaculatæ fidei. to.8. 427. 2.
A D. Maximo vocatur Sol æterni luminis. to.1. 431. 1.
Papa quomodò dicitur Summus Pontifex? tomo 9. 199. 36.
Et quomodò dicatur Paranimphus Eccleſiæ? to.7. 795. 1; & to.19. 38. 2.
Papa fuit nuncupatus mundi mens, Eccleſiæ cor, & Dei imago. to.2. ex Turrecrem. 42. 1; & ſeq.
Quomodò ſit Eccleſiæ ſeruus? to.10. 555. 2.
In quo ſenſu intelligitur Seruus ſeruorum Dei? to.2. ex Adolpho. 37. 1.
Solet ſe appellare ſeruum ſeruorum Dei, non Dominum. to.4. 498. 29.
Papa à Concilio Nicæno I. vocatur primus, & maximus Epiſcoporum, Petro ſimilis, auctoritate par omnium patriarcharum, dominatum, & principatum tenens, & qui huic decreto repugnauerit, excommunicatur. to.12. 64. 1.
Dicitur quaſi Pater pauperum. to.4. 57. 2.
Rectè dicitur Summus Pontifex. to.14. 326. 1.
Quare dicatur Apoſtolicus? to.3. 3. 2.
Et admirabilis? to.4. 495. 1.
Papa eſt ordinator in vniuerſali Eccleſia. tomo 4. 92. 1.
Papa in quo ſenſu ſit Apoſtolus? tom.4. 771. 27.
Papa fons Sacerdotij, aſſimilatus Aaroni. tomo 1. 406. 1.
A Petro habet, quod ſit princeps ſacerdotum. to.1. 406. 1.
Papa eſt æternæ vitæ conciſtorij clauiger, & oſtiarius. to.7. 738. 1.
Papa eſt Eccleſiæ Præſul. to. 4. 688. 14.
Papa quare dicatur filius, & ſubditus Eccleſiæ catholicæ? to. 4. 498. 24.
Quomodò ſit filius Eccleſiæ? to.8. 934. 1.
Papa eſt Summus Pontifex, paſtor, caput, & rector totius Eccleſię catholicę. to.12.45.1.
Vbi plurimis SS. PP. teſtimonia afferuntur. to.12.45.1.
Papa quomodò ſit membrum Eccleſiæ? tomo 11. 462. 4.
Papa eſt catholicæ Eccleſię monarcha. tom.1. 1; & 4.
Item Eccleſiæ Romanæ Primas. to. 1. 41. 1.
Item Eccleſiæ curator. to.1. 435. 1.
Item fundamentum Eccleſiæ. to.7. 763. 1.
Papa iure Diuino, & humano eſt primus rector omnium Eccleſiarum. to.3. 150. 1.
Papa eſt perpetuus totius orbis paſtor. to.4. 775. 24.
Item ſeruator Romani Imperij. to. 1. 503. 1.
Item vnctor Regum. to. 1. 508. 1; & 514. 1; & ſeq.
Item iudex, & arbiter orbis. to.1. 518. 1.
Item eccleſiaſticæ libertatis aſſertor. tom. 1. 537. 2.
Item orbis chriſtianorum Pacarius. tomo 1. 567. 1.
Item iudex ſcelerum. to.1. 525. 2; & tom.19. 39. 2.
Item cuſtos Chriſti. to.3. 855. 2.
Item regula vniuerſalis primæ veritatis. tomo 8. 777. 1.
Item cardo communionis catholicæ. to. 15. 586. 1; & ſeq.
Item Monarcha totius hierarchiæ chriſtianæ. to. 11. 71; & ſeq; & to. 19. 236. 2; & ſeq; & 241. 2; & 243. 2; & ſeq.
Item Hierarcha ſupremus dignitate, & iuriſdictione. to.19. 231. 2; & ſeq.
Item patriarcha totius occidentis, tomo 11. 211. 74; & ſeq; & to.4. 310.
Item in Eccleſia eſt paſtor, rector, & diſpenſator, quem Dominus conſtituit ſuper totam familiam ſuam. to.11. 536. 2.
Item Apoſtolici depoſiti ſeruator. to.1.174.2.
Item dictator doctrinæ catholicę. to.1.204.1.
Item interpres ſacræ Scripturæ. to.1. 235. 2.
Item primus poſſeſſor, cuſtos, & cognitor Scripturæ. to.1. 243. 1.
Item conditor dogmatum. to.1. 249. 2.
Item Doctor orbis. to.1. 253. 2.
Item librorum cenſor. to.1. 360. 1.
Item princeps paſtorum. to.1. 421. 2.
Item vertex Religionis. to.1. 469. 1.
Item patrimonij Apoſtolici poſſeſſor, & pater familias. to.1. 477. 1.
Item Eccleſiæ Romanæ, & Vrbis Antiſtes cum cura ſpirituali, & temporali. tom. 1. 472. 1.
Item regula credendorum. to.13. 441. 2.
Item ſacerdos, Rex, & Propheta. to.1. ex Echellenſi. 56. 1.
Item Soli comparatur. to.4. 435. 4.
Item oraculum, ad quod totus orbis debet confugere. to.2. ex Turrecrem. 44. 2.
Item Dominus omnium bonorum Eccleſiæ. to.7. 769. 1.
Item Legiſlator. to.1. 431. 2.
Item Chriſtianorum Imperij culmen. tomo 11. 490. 1; & 503. 1.
Item prima regula viſibilis veritatis. tomo 9. 801. 2.
Item Pontifex vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 9. 632. 1.
Papa quomodò poſſit dici pater ſuæ matris, ſcilicet ſuæ Eccleſiæ? to.13. 406. 2.
Papa ſicut dicitur Dominus, ſcilicet rector, & gubernator Eccleſiæ; ita debet dici Dominus rerum Eccleſiæ. to.13. 408. 2.
Quomodò eſt frater noſter, & ſimul princeps, & caput vniuerſalis Eccleſiæ? to.13. 425. 1.

Papa ſacerdos dicitur, & Rex. tom.9. 594. 346.
Papam rectorem eſſe vniuerſalis Eccleſiæ teſtatus fuit D. Ambroſius. to. 2. ex Alano. 39. 1.
Papam eſſe baptizatum, & maſculum an ſit de fide? to.3. 353. 2.
Papa dupliciter poteſt conſiderari. to.3.391. 1; & to.9.802. 1.
Papæ quinam fuerint legitimè recepti ab Vrbano VI. vſque ad Martinum V? tomo 13. 31. 2.
Papæ, qui fuerunt à D. Petro vſque ad Irenæi tempus. to. 13. 264. 2.
Pontifex vnus ſummus in lege veteri fuit inſtitutus à Moyſe poſt egreſſionem ab Ægypto, & durauit vſque ad Chriſtum. tom.5. 647. 2.
Papa tempore Antichriſti ſeruabit fidem. tomo 12. 564. 1.
Papæ triginta tres martyres fuerunt. tomo 1. 276. 1.
Papæ pietas, & doctrina. tom. 14. 108. 1.
Papa qualis eſſe debeat? to. 9. 547. 133; & to.4. 58. 2.
Papæ requiſita. to.10. 203. 1.
Papæ cathalogus vſque ad Anaſtaſium ex S.P. Auguſtino. to.12. 43. 2.
Papam ſepeliendi modus. to.4. 215. 1.
Papa in canone Concilij Nicæni comparatus cum Patriarcha Alexandrino quomodò intelligatur? to.4. 311.5.
Papa non eſt membra Eccleſiæ. to. 9. 802. 2.
Papa figuratus fuit per montem Syon. to. 7. 757. 2.
Cur vocet fratres Epiſcopos? to. 7. 750. 1.
Papa eſt Pater omnium, & ab omnibus debet ſubueniri. to. 7. 761. 1.
Papa eſt lapis angularis vicem Chriſti ſubſtinens in terris, reprobatus ab Hæreticis. to. 18. 68. 1; & 69. 2.
Papa eſt fundamentum Eccleſiæ non partiale, aut dimidiatum, ſed integrum, & totale. to. 18. 71. 1; & ſeq.
Papa Imperator eſt, & Sacerdos. tom. 2. ex Adolpho. 47. 2.
Repræſentat totam Eccleſiam. tom. 20. 307. 4.
Papa tria dicit, ſcilicet perſonam, quæ eſt Papa, & hæc eſt à patre ſuo; & Papatum, qui eſt à Deo; & coniunctionem Papatus cum tali perſona, quæ eſt ab homine. to. 19.473. 1; & ſeq; & 518. 1; & ſeq.
Papa eſt regula fidei animata. to. 20. 379. 2.
Eius matrimonium cum Eccleſia à Domino ratificatur, & in conſecratione conſummatur. to. 19. 24. 1.
Eſt Chriſti Domini miniſter, non Eccleſiæ. to. 19. 24. 1.
Eſt paranimphus Eccleſiæ. to. 19. 24. 2.
Item filius, Paſtor, & Sponſus Eccleſiæ. to. 19.25. 1.
Fuit figuratus in Moyſe. to. 19. 27. 1; & ſequen.
Eius figura habetur Exodi 19. to. 19.221. 1.
Item eſt Paſtor, & Cuſtos omnium fidelium ratione dignitatis, ſanctitatis, ætatis, doctrinæ, & generoſitatis. to. 19.37. 1; & ſequen.
Papæ proprietates mirabiles ex D.Bernardo. to. 19. 38. 1.
Papa eſt paſtor plebium, & magiſter inſipientium. to. 1. 19. 39. 1; & ſeq.
Item oculus Eccleſiæ. to. 19. 39. 2.
Item metus, & terror malorum. to. 19. 40. 1.
Item moderator legum. to. 19. 40. 1.
Item diſpenſator canonum. to. 19. 40. 2.
Item Orbis lumen. to. 19. 40. 2.
Item Deus Pharaonis, quia Reges malos debet terrere. to. 19. 40. 2.
Papæ typus, & figura fuit Moyſes. tomo 3. 245. 1.
Quibus titulis S. Bernardus appellauerit Romanum Pontificem? to. 1. ex Tannero 19. 120; & ex to. 2. ex Pighio 143. 1. & ſeq.

*Papæ abſolutio.*

Papa an poſſit ſeipſum abſoluere à iuramento? to. 9. 314. 1; & 317. 29; & 318. 30; & 326. 102; & ſeq.
Papa ſpiritualem habet iuriſdictionem ferendi cenſuras, & ab illis abſoluendi. to. 4. 649. 1.
Papa an poſſit ſe abſoluere à iuramento, & voto in conclaui, ſiue extra facto? tomo 5. 118. 17.
Papa quomodò poſſit abſoluere excommunicatos defunctos? to. 5. 182. 239.
Ipſi reſeruantur ferè innumeri caſus. tom.5. 182. 241.
Solus ſolo actu interiori poteſt relaxare interdictum, ſecus dicendum de cæteris Prælatis. to. 5. 186. 261.
Papa ex rationabili cauſa poteſt abſoluere laicum ab obligatione alteri præſtita. to.5. 620. 13.
Papa ſolùm verbo poteſt abſoluere. tomo 6. 30. 5.
Papa poteſt abſoluere ſubditos ab obedientia Principum iniquorum. to. 6. 648. 2.
Papa ab apoſtaſia abſoluit. to. 1. 393. 1; & ſequen.
Ab hæreſi abſolutionem ſibi reſeruat. to. 1. 393. 1; & ſeq.
Papa exprobratus à Tertulliano eò, quòd peccata grauiora dimitteret. to. 1. 390. 1; & ſequen.
Dimittens peccata grauiora in fratrem poteſt etiam commiſſa in Deum remittere. to. 1. 390. 2.
Papa poteſt abſoluere ſubditos à iuramento fidelitatis in cauſa hæreſis Principis. to. 2. ex Adolpho. 7. 1.
Papa poteſt abſoluere ſubditos à iuramento fidelitatis. to. 2. ex Pighio. 199. 2; & ſequen.
Papa à iuramento obligatorio non abſoluit in præiudicium tertij, niſi hoc vrgens expoſtulet cauſa. to. 4. 519. 135.
Papa proprio iuramento obligatur, nec poteſt ſeipſum abſoluere. to. 4. 519. 136.
Papæ reſeruata cum generali mandato non tranſeunt, niſi ſpecialiter exprimantur. to. 4. 519. 137.
Papæ quæ ſint, quæ reſeruantur? to. 3. 621. 1.
Grauiores caſus reſeruatos fuiſſe antiquitus oſtenditur. to. 5. 107. 1.
Papa ſolus poteſt abſoluere ſubditos à iuramento Regi præſtito. to. 7. 431; & 482. 2.
Papæ caſuum reſeruatio. to. 12. 551. 8.

Pa-

Papam non poſſe degradare Reges, & Principes, & ſubditos abſoluere à iuramento fidelitatis defenditur à S. Thoma. tom. 9. 819. 2.
Papa electus licèt eſſet Diaconus, tamen auctoritatem delegare poteſt abſoluendi à peccatis. to. 4. 848. 1.
Papa habet poteſtatem abſoluendi excommunicatos à quolibet Epiſcopo. to. 11. 38. 21.
Papa, quando ſoluit iuramentum, declarat promiſſionem factam eſſe illicitam. to. 18. 433. 1.
De plenitudine poteſtatis poteſt abſoluere ab obligatione contracta. to. 19. 372. 13.
Papa ſi excommunicatum ſciens, & volens ſalutauerit, eo ipſo talis eſt abſolutus. to. 4. 512. 87.

*Papæ appellatio.*

Papa habet ius appellationis ita, vt ad ipſum ex toto Orbe poſſit appellari. to. 16. 525. 1; & ſeq; & to. 2. ex Alano. 21. 2.
Papam appellarunt Baſilides Legionenſis Epiſcopus, & Athanaſius. to. 5. 45. 2.
Papæ cõuenit ius appellationis. to. 10. 563. 2.
Papæ Epiſcoporum cauſæ ſunt deferendæ. to. 2. ex Alano. 14. 2.
Papam appellarunt Epiſcopi ab Ariana Synodo expulſi. to. 2. ex Alano. 19. 2.
Papa ſemper habuit ius ferendi iudicium in cauſis maioribus ad ipſum relatis. to. 11. 229. 123.
Papæ deferendas eſſe cauſas grauiores Epiſcoporum confitentur etiam Ethnici. tom. 15. 156. 1; & ſeq; & 188. 2; & ſeq.
Item ex canoniſtis. to. 15. 156. 2; & ſeq.
Papa poteſt deſtinare Vicarium, vt audiat cauſas grauiores Epiſcoporum. tomo 15. 189. 1.
Papæ delata fuit cauſa Ignatij Patriarchæ Conſtantinopolitani examinata in VIII. Synodo. to. 15. 246. 21; & ſeq.
Papæ aliquando ſupplicatum fuit, nunquam tamen ab ipſo ad Concilium generale appellatum. to. 15. 517. 26; & ſeq.
Ad ipſum fit recurſus in cauſis grauioribus fidei. to. 10. 22. 2.
Papæ, qui ſcripſerunt vnumquemque poſſe ad Eccleſiam Romanã recurrere. to. 5. 43. 2.
Ad ipſum poteſt fieri appellatio ab omni Principe. to. 5. 619. 6.
Papæ ſemper relatæ ſunt controuerſiæ fidei, & ad ipſum ſemper fuit facta appellatio. to. 12. 590. 2; & ſeq.
Papa ſemper habuit Legatos, & Vicarios, quibus ſuas vices commiſit in cauſis grauioribus ſibi reſeruatis. to. 12. 592. 1.
Papæ ad Sedem appellatio. to. 12. 70. 1.
Papam in diſputationem vocare, & ab eo appellare non licet. to. 6. 23. 77.
Papam in foro exteriori poteſt vnuſquiſque appellare. to. 6. 52. 2.
Papa poteſt quaslibet cauſas Romam euocare. to. 7. 285. 1; & ſeq.
Quomodò ſtatuerit cauſas Regni Galliarum eſſe iudicandas? to. 7. 289. 2; & ſeq.
Cauſas Epiſcoporum Galliæ ad ſe poteſt euocare. to. 7. 290. 2; & ſeq.
Papæ Cathedram Apoſtolicam appellauit Theodoretus. to. 15. 628. 37.
Papæ non eſt deferenda omnis cauſa. tom. 2. ex Adolpho. 85. 2.
Papa verus neceſſariò in Eccleſia eſt admittendus, cui referuntur omnes cauſæ vltimò terminandæ. tom. 2. ex Turrecrem. 37. 1.
Papa tribunal eſt tribunal Chriſti; vnde ſicut non licet appellare à Chriſti tribunali, ita non licet à Papa appellare. to. 7. 756. 1.
Papæ recurſum in grauioribus cauſis docuerunt SS. PP. communiter. to. 8. 389. 1; & ſeq.
Idem docent Imperatorum teſtimonia. to. 8. 390. 2.
Idem tradunt Doctores. to. 8. 391. 1.
Colligitur etiam ex Eccleſiæ vnitate. tomo 8. 391. 2.
Idem habetur ex inſtitutione perfectæ Reipublicæ. to. 8. 391. 2.
Idem deducitur ex ratione capitis Eccleſiæ. to. 8. 392. 1,
Item ex negatione aliorum iudicum. tom. 8. 392. 1.
Item ex hæreticorum ſententia. to. 8. 392. 2.
Papæ debent referri cauſæ maiores. tomo 11. 545. 2.
Ab eius ſententia appellantes ad futurum Concilium excommunicationem incurrunt. to. 3. 585. 1.
Ab ipſo non informato ad ipſum melius informandum poteſt prouocari. to. 3. 586. 1.
Papæ poteſtas in definiendis controuerſijs appellantium ex Concilijs ad ipſum. to. 8. 386. 1.
Papæ ſententiam poſtulauit Baſilius Magnus. to. 17. 197. 1.
A Papa nullum poſſe dari recurſum definitum fuit in Concilio Lateranenſi ſub Alexandro III. to. 18. 11. 2.
Papa ſemper habuit ius appellationis Epiſcoporum. to. 20. 97. 1; & ſeq.
Item in omnibus cauſis grauioribus. tom. 20. 97. 1.
Ad ipſum relatę fuerunt ſemper maiores cauſæ. to. 19. 593. 2.
Ad ipſum licet appellare. to. 19. 594. 2; & ſeq.
Ab ipſo nunquam licuit appellare. tomo 19. 596. 1; & ſeq; & 276. 2.
Papa habet ius appellationis etiam à Concilio. to. 19. 277. 1; & ſeq.
Papa exemplo Chriſti Domini, Pauli, & Sanctorum Patrum poteſt citare Romam fideles. to. 20. 372. 2.
Ab eius ſententia nemo poteſt appellare. tomo 19. 21. 2.
A Paſtore ad oues, ſiue ad gregem non licet appellare; ita multò minùs à Papa ad Concilium. to. 7. 755. 2.
An Eccleſia à Papa ad vniuerſale Concilium appellare poſſit? to. 7. 754. 2.
Concilium abſque ſanctæ Sedis auctoritate vllum Epiſcopum, qui ad ipſam appellauerit, damnare poteſt. to. 19. 595. 1.
Quàm malè ſentiat Maimburg docens appellationem à Summo Paſtore ad Parlamentum eſſe faciendam? to. 6. 811. 1.

*Papæ auctoritas.*

Papæ auctoritatis rationes diuerſæ. to. 3. 47. 2; & 48; & 49; & 50. 1.
Papæ auctoritas PP. Orientalium, occidentalium, & meridionalium teſtimonijs fuit aſſerta. to. 16. 58. 2; & ſeq.
Papa non ab hominibus, ſed à Deo accepit aucto-

auctoritatem Pontificiam. to.1. ex Tanne-ro. 24. 157; & to.9. 191. 2.
Papæ auctoritas quanta ſit? tom.2. ex Turre-crem. 59. 2; & ſeq.
Papæ auctoritatis latitudo, & profunditas. to.2. ex Turrecrem. 60. 2; & ſeq.
Papæ auctoritas in primitiua Eccleſia quæ fuerit? to.2. ex Pighio. 99. 2; & ſeq.
Papę in Eccleſia Chriſtiana auctoritas quan-tùm ſit efficax? to.2. ex Pighio. 109. 1; & ſeq; & 110. 1; & ſeq.
Papæ auctoritas quanti fuerit habita tempo-ribus Siricij, & Zoſymi? to. 2. ex Pighio. 119.1.
Ei fuit à Chriſto collata pleniſſima auctori-tas. to.2. ex Pighio. 65. 1; & ſeq.
Ipſius auctoritas pluribus teſtimonijs mon-ſtratur. to.16. 69. 1.
Papæ auctoritatis origo,& progreſſus. tom.2. ex Pighio. 159. 2.
Papa à Chriſto,non ab Imperatoribus ſuam auctoritatem ſupra alios accepit. tomo 2. ex Pighio. 167. 1.
Eſt eiuſdem auctoritatis, ac Petrus. tomo 2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 2; & to. 3. 632. 1.
Papę, vt ſummo Præſidi in eccleſiaſtica hie-rarchia, quæ auctoritas competat? tom. 2. ex Pighio. 61. 2; & ſeq.
Papa eſt maior homine, minor eſt Angelis, quia eſt mortalis homo, maior tamen au-ctoritate. to.4. 57. 2.
Eſt maior Angelis in quatuor. to. 4. 78. 2; & ſeq.
Papæ auctoritas in totam Eccleſiam vniuer-ſalem oſtenditur. tom. 16. 69.1; & ſeq; & 92. 1; & ſeq.
Papæ auctoritas non euertitur ex commenti-tijs priuilegijs Caroli Magni,& Othonis I. Imperatoris. to.16. 127. 1; & ſeq.
Papæ auctoritate antiquus canon Africanus de appellationibus fuit editus. to.16.242. 1; & ſeq.
Papa maiorem habet auctoritatem in defi-niendo, quàm tota Eccleſia. to.4. 645.1.
Papæ auctoritas dupliciter poteſt ad Conci-lium comparari. to.3. 391. 1.
Papæ auctoritas requiritur, etiam ſi Conci-lium congregetur ad corrigendos eiuſdem Papæ exceſſus. to.9. 14. 38.
Papæ auctoritas in ijs, quæ à priuatis perſo-nis, aut iudicibus, vel etiam à Concilio arguuntur, ſemper excepta intelligitur. to-mo 4. 511. 72.
Papa quomodò vtatur auctoritate à Chriſto habita? to.13. 33. 2.
Papa, vt legitimè vtatur ſua auctoritate, de-bet niti argumentis, vel teſtimonijs, ex quibus veritas determinanda poſſit colligi. to.13. 41. 1.
Papa legitimus eſt caput Eccleſiæ catholicæ, & habet in illa ſupremam auctoritatem. to.13. 580. 1.
Papæ auctoritas in omnibus cauſis eccleſia-ſticis etiam quoad primam inſtantiam in-telligitur ex poteſtate ligandi, & abſoluen-di à Chriſto Domino accepta. tomo 7. 292. 1.
Papæ, & Concilij auctoritas eadem eſt. to-mo 15. 496. 1; & ſeq; & 499. 12.
An habuerit auctoritatem à Concilio? tom.9. 191.1.
Papæ auctoritas in ſubſcribendis Concilijs. to.15. 546. 14.
Papæ auctoritas in definiendis fidei contro-uerſijs. to.15. 604. 2.
Papæ auctoritas pluribus SS. PP. teſtimonijs comprobatur. to.15. 617. 18; & ſeq.
Papæ auctoritatem qui negauerint? to.25. 204. 2; & ſeq.
Papæ duplex auctoritas eſt de iure Diuino. to.10. 161. 2.
Papæ negare auctoritatem canonizandi ſan-ctos eſt hæreſis to.10. 188. 2.
Papæ auctoritas quantùm valeat in aſſeruan-do ſuo primatu? to.12. 427. 2.
Papę auctoritas,& iudiciaria poteſtas etiã ſu-per Epiſcopos. to.2. ex Pighio. 107. 1; & ſeq.
Papæ auctoritas ſuprema, & iudiciaria po-teſtas contra Marſilium de Padua defendi-tur. to. 2. ex Pighio. 171. 2; & ſeq.
Papa habet auctoritatem condendi dogma-ta ad fidem pertinentia. to.1. 492. 2.
Papæ auctoritatem minuere non eſt hæreticis viam ad conuerſionem aperire; ſed potiùs eſt eis anſam inſoleſcendi tribuere, & ca-tholicis perturbationem inferre. tomo 11. 309. 1; & ſeq.
Papæ auctoritatis, quæ Petri ſucceſſioni ni-titur, manat de iure Diuino iuxta S.P. Au-guſtini doctrinam. to.17. 352. 2.
Eius auctoritas etiam extra Concilia. tom. 17. 470. 1; & ſeq.
Papæ ſolius auctoritas dat vigorem ſacris canonibus. to.6. 514. 2.
Papæ auctoritas maior auctoritate Conci-liorum. to.6. 789. 2.
Papæ auctoritate ſemper fuit facta omnium Epiſcoporum inſtitutio. to.14. 174. 2.
Papæ auctoritatem reuocans in dubium ſa-crilegus eſt. to.5. 114. 9.
Eius auctoritas in cognoſcendis ſæcularium negotijs quæ ſit? to.5. 113. 6.
Item in reuocandis legibus ciuilibus contra-rijs legibus Dei. to.5. 112. 5.
Papa ſemper geſſit curam totius orbis, & au-ctoritatem Apoſtolicam ſemper exercuit in omni ſæculo per totum orbem. tom.11. 287. 1; & ſeq.
Papa per legitimam ſucceſſionem non tyran-nicè, aut per iniuſtam vſurpationem,habet Petri auctoritatem. to.12. 592. 2.
Papæ auctoritas ſuper Romanum Imperium. to.12. 456. 2.
Papa per amentiam, vel ſpontaneam renun-ciationem, vel hæreſim auctoritatem Pon-tificiam poteſt amittere. to. 13. 73; & ſeq.
Papa in auctoritate, & adminiſtratione eſt maior omnibus ſanctis excepto D. Petro. to.4. 496. 5.
Papa quando aſſeritur aliquod efficere aucto-ritate SS. Petri, & Pauli, *ly Pauli* intelligi-tur, vt coperatoris Petri. to.4. 140. 1.
Papa quando facit cum aliquibus Prælatis iuxta diſcretionem ſecundùm temporis diſpoſitionem, auctoritate totius Eccleſiæ dicitur factum. to.13. 499. 1.
Papa in ordine ſacerdotis eſt omnibus par, in auctoritate autem eſt ſuperior. to.1. 380.2.
Papæ auctoritatem negans pertinaciter eſt hæreticus. to.12. 313. 2.
Papa non habet maiorem auctoritatem, quàm habuerit Moyſes. to.7. 230. 2.

Papæ

Papæ auctoritas à nullo poteſt arctari, aut tolli. to.19. 260. 1; & ſeq.
Papæ, & Concilij auctotiras eadem eſt. tomo 19. 271. 2; & 278. 2.
Eius auctoritas eſt de iure Diuino. tom. 19. 257. 2; & ſeq.
Papa & ſi fortè re ipſa inualidè electus, ratione tituli concurrenre communi errore, in ſuis definitionibus habec infallibilem auctoritatem. to.1. ex Tannero. 25. 160.
Papa ornatur magnirudine auctoritatis, quia cunctos ipſe iudicaturus, à nemine eſt iudicandus, niſi deprehendatut à fide deuius. to.4. 8. 1.
Papa propter crimen hæreſis non eſt Papa, ideo quamuis concilium generale celebrari non poſſit, niſi eius auctoritate, vt B. Auguſtinus Triũphus de Ancona diſt.17. ſcribit, in tali caſu eius auctoritas non requiritur, ſed ſufficiet auctoritas Collegij Cardinalium, & aliorum Epiſcoporum, & Doctorum. to.4. 78. 2.
Nullum Oecumenicum Concilium indictum, aut conuocatum fuit ſine aſſenſu, & auctoritate Summi Pontificis, à quo in actu, qui merè eccleſiaſticus, eſt tota, ac principalis ſumenda eſt denominatio. tomo 4. 419. 1.
Summi Pontificis auctoritas in Concilijs, quibus ipſe perſonaliter præeſt, an ſumma ſit, an limitata? to.4. 423. 1.
Summi Pontificis auctoritatem numquam fuiſſe veram ſchiſmatis cauſam, ſed tantùm ſimulatam, oſtenditur exemplo Gręci ſchiſmatis. to.6. 733. 2; & ſeq.

*Papæ calumniæ.*

Papæ calumniæ irrogatæ ab hæreticis. to.16. 138. 2; & ſeq; & 450. 1; & ſeq; & 451. 1; & ſeq; & 452. 1; & ſeq.
Papæ calumniæ à Magdeburgenſibus irrogatę. to.2. ex Alano. 20. 2.
Papæ calumniæ à Vigorio hæretico irrogatæ. to.3. 477. 2; & ſeq.
Papa mendax dictus à Martino circa donationem Conſtantini. to.3. 297. 2.
Papa eſt Rex mirabilis per Martinum, non Deus, non homo, ſed forſan Diabolus. tomo 3. 300. 1.
Quare per Martinum dictus eſt Antichriſtus? to.3. 302; & 304. 1.
Item quare hæreticus, & Sathan? to.3. 304. 1.
Papa per Martinum non poteſt damnare, quod non eſt hæreticum, licèt offenſiuum. to.3. 303. 2.
Papam non eſſe Antichriſtum, quamuis imprimat characterem in confirmatione, & in adoratione. to.16. 450. 1; & ſeq; & 451. 1; & ſeq; & 452. 2; & ſeq; & 442. 2; & 444. & ſeq.
Papa mendaciter à Caluino calumniatur. tomo 16. 432. 1; & ſeq; & 433. 1; & ſeq; & 436. 1; & ſeq.
Papam calumniantes hæretici contradictionibus innumeris implicantur. to.16. 438. 1.
Papa non extollit ſe ſupra Deum, nec rogat Chriſtum contra hæreticos, ſed tantùm, vt conuertantur ad veram fidem. tomo 16. 446. 1; & ſeq.
Papam multa prodigia verè, & non mendaciter feciſſe oſtenditur. to.16. 448. 2.
Nunquam defecit à vera fide. tom. 16. 444. 2; & ſeq.
Papæ, & hæretici dialogiſmus. tomo 2. ex Adolpho. 130. 1.
Papę auſus fuit ſe parem facere Iacobus Rex Britanniæ. to. 2. ex Adolpho. 128. 2.
Papę auſus fuit ſe comparare Epiſcopus Conſtantinopolitanus. tom.2. ex Alano. 13. 1; & ſeq.
Papa non corrupit, vel mutauit canones Nicænos. to. 2. ex Alano. 26. 1.
Eſt hæreticis malè viſus, quia illos damnat, & punit. to.15. 291. 1.
Papæ à conuicijs Lutheranorum liberantur. to.13. 275. 2.
Ab iniurijs hæreticorum vindicantur. tom.3. 598. 1.
Papa excommunicatus à Photianiſtis, & Dioſcoritis. to.3. 654. 2.
Papa eſt pro Chriſto, non contra Chriſtum. to.3. 852. 2.
De ipſo non poteſt verificari bellum Antichriſti. to. 3. 855. 2.
Papæ errores falsò attributi ab Hæreticis, & falſitates deteguntur. to.12. 229; & ſeq.
Papæ alij accuſati ab Hæreticis. to. 12. 233. 1; & ſeq; & 236. 1; & 240. 2; & 243. 1.
Papæ perſecutores acerbiſſima morte puniti. to.12. 107. 2.
Papa odio habitus ab hæreticis, ſchiſmaticis, alijſque peruerſis hominibus ex teſtimonio SS. Pontificum, & Conciliorum primitiuæ Eccleſiæ. to.12. 108. 1.
Papa ab Hæreticis dictus Antichriſtus. to.1. ex Tannero. 27. 177.
Sed refutatur eorum opinio. to.1. ex Tannero. 27. 177.
Papæ quæ obijciant Nouatores? to. 4. 510. 64.
Papæ detractores in hęreſim incidunt. tom.9. 348. 263.
Papæ crimina ab Hæreticis obiecta expurgantur. tom.18. 637. 2; & ſeq; & to. 2. ex Pighio. 175. 2.
Papæ hoſtes ſunt Eccleſiæ inimici. to.4. 738. 52.
Papæ contemptus fuit ſemper hæreſum ſeminatium. to.12. 416. 1; & tom.2. ex Alano. 38. 1.
Papam reijcientes Chriſtum reijciunt. to.18. 221. 2.
Papæ crimina ab Hæreticis, vt plurimùm, fuerunt conficta. to.19. 441. 2.
Eorum calumniæ, & blaſphemiæ in Romanum Pontificem, & Eccleſiam Romanam antiquiſſimæ, quæ à modernis hæreticis, & ſchiſmaticis exuſcitantur. to.12. 110. 1; & ſeq.
Item aſſerunt Papam eſſe incapacem dominij temporalis. to. 12. 124. 1.
Eorum facilitas ad calumniandos Summos Pontifices. to.20. 335. 6; & ſeq.
Ad deſtruendum primatum Pontificis dicunt Papam diuitem, D. Petrum pauperem, aliter viuit Papa, aliter vixit D. Petrus. tomo 13. 192. 2; & ſeq.
Iniquè aſſerunt Papam eſſe blaſphemum, adeoque Antichriſtum. tom.16. 451. 1; & ſeq.
*Vid. Hæretici.*
Mornæi calumniæ, & conultia in Romanum Pon-

Digitized by Google

Pontificem . to.1. ex Tannero . 30. 191.
Calumniæ Moutaniſtarum in Romanum Pontificem . to.8. 53. 1.
Vt Papæ primatum impugnent hæretici, Canones Concilij Mileuitani de appellationibus, quædam acta, & epiſtolas afferunt. to.16. 231. 1; & ſeq.
Calumniæ, & mendacia hæreticorum in Pontificem, & Cardinales. to. 16. 437. 2; & ſeq.
Hæreticorum quinque ſententiæ calumniantes, & aſſerentes Summum Pontificem eſſe Antichriſtum exponunrur, & peruerſi auctores earum quinam fuerint? to.1. ex Tannero . 27. 177; & ſeq.
Reſponſiones ad has calumnias contra Summum Pontificem expreſsè apparent . to. 1. ex Tannero . 28; & ſeq; 182; & ſeq.
Calumniæ Ioannis Launoi in Summi Pontificis auctoritatem deteguntur, & diluuntur. to.6. 624. 1; & ſeq.
Errores, & calumniæ Paſchaſij Queſnelli aduerſùs Summi Paſtoris auctoritatem narrantur, & exploduntur . to.6. 124. cap.12; & ſeq.

*Papa Eccleſiæ Caput.*

Papa quomodò ſit caput Eccleſiæ ? to.9. 612. 306; & to.7. 773. 2.
Papa eſt caput viſibile Eccleſiæ; Chriſtus verò caput inuiſibile . to.7. 138. 1.
Papa ſolus eſt caput Eccleſiæ . to.6. 24. 82.
Papa eſt caput vniuerſalis Eccleſiæ . tom. 11. 431. 1.
Papa conſideratur, vt caput Eccleſiæ, & vt Doctor priuatus . tom. 11. 466. 1; & to. 8. 312. 1.
Papa eſt caput Eccleſię, à quo iuriſdictio manat in alios . to.11. 521. 1; & ſeq.
Papa eſt filius, membrum, & caput Eccleſiæ. to.10. 569. 2; & 157. 1.
Papa eſt caput miniſteriale reſpectu Chriſti . to.4. 741. 71.
Papam non habens pro capite non habet Chriſtum . to.9. 141. 30; & to.3. 33. 2.
Papa eſt caput Eccleſiæ, ſicut vir mulieris . to.9. 236.7.
Papa tripliciter dicitur caput . to.9. 480. 7.
Papa eſt caput totius vniuerſalis Eccleſię collectiuè, & diuiſiuè ſumptæ . to.10. 551. 1.
Papa eſt caput viſibile . to.4. 632. 1; & ſeq.
Eſt omnium Eccleſiarum caput, & autiſtes . to.4. 640.2.
Papam eſſe caput Eccleſiæ tripliciter intelligitur. to.4. 94. 2.
Papa non eſt primarium caput Eccleſiæ, quia eſt Vicarius Chriſti . to.4. 113. 2.
Papam eſſe caput vniuerſalis Eccleſiæ negare eſt hæreticum . to.9. 512. 2.
Papa eſt verum caput Eccleſiæ, & legitimus Petri ſucceſſor . to.3. 595. 1.
Papam eſſe caput Eccleſiæ, & Chriſti Vicarium eſt obiectum fidei . to. 15. 88. 201; & ſeq.
Papam eſſe caput totius Eccleſiæ colligitur ex illis verbis: *Vt fiat vnum ouile, & vnus paſtor*; quæ verba de Eccleſia militante eſſe intelligenda monſtratur . to.7. 137. 2.
Papa eſt caput Synodorum generalium . tomo 15. 454. 14.
Pontificem eſſe caput Eccleſiæ eſt dogma catholicum . to.10. 31. 2.
Papam eſſe caput totius Eccleſiæ, & Epiſcopos, qui ſunt capita Eccleſiarum ſuarum particularium, eſſe membra reſpectu Eccleſiæ vniuerſalis, optimè conſonat . tomo 5. 37. 2.
Papa hæreticus definit eſſe membrum, & caput Eccleſiæ . to.5. 659. 2.
Papam hunc numero eſſe caput viſibile Eccleſiæ; ſicuti hanc numero Eccleſiam eſſe Chriſti ſponſam, eſt immediatè de fide . to.12. 601. 1.
Papa, vtpote S. Petri ordinarius ſucceſſor, eſt caput viſibile, & rector totius Eccleſiæ, vt fatentur omnes Sancti Patres Aſiani, & Græci, ſeu totius Orientis . to.12. 54. 1; & ſeq.
Papa, vtpote ordinarius ſucceſſor S. Petri, eſt caput viſibile, paſtor, & rector ſupremus hierarchiæ viſibilis vniuerſæ catholicæ Eccleſiæ, quia ſic crediderunt, & docuerunt Epiſcopi, & Sancti Patres Latini, ſeu totius occidentis . to.12. 56. 2.
Papa, quia eſt Chriſti Vicarius in terris, & ordinarius Petri ſucceſſor, iure Diuino eſt caput viſibile, & ſupremus Eccleſiæ paſtor, & rector ex teſtimonio SS. Pontificum, qui primis quinque ſæculis floruerunt, ex Patribus Latinis, & Græcis, ex Concilijs prouincialibus, & generalibus, & ex Imperatoribus Chriſtianis Orientis, & Occidentis. to.12. 71. 1; & to.20. 375. 1; & ſeq.
Papa eſt caput Eccleſiæ, quatenus Chriſti Vicarius; Chriſtus verò eſt caput Eccleſiæ, quatenus ſummus ſacerdos manens in æternum . to.14. 221. 2; & ſeq.
Papa de iure Diuino eſt caput, & Petri ſucceſſor . to.1. ex Tannero . 23. 150.
Papa vocatur caput Eccleſiæ in Concilio Chalcedonenſi; ſponſus Eccleſiæ, & rector vniuerſalis in Lugdunenſi; & in Florentino caput totius Eccleſiæ. to. 1. ex Tannero . 49. 309.
Papa iure Diuino eſt in terris ſupremum caput Eccleſiæ . to.2. ex Adolpho . 48. 1.
Quomodò ſit caput Eccleſiæ tantùm miniſteriale, & minùs præcipuum ? to. 3. 460. 2; & 464. 1.
An ſit caput eſſentiale Eccleſiæ ? to. 10. 462. 1; & ſeq.
Papa, & Chriſtus quomodò ſint duo capita eſſentialia vnius corporis myſtici ? tomo 3. 463. 1.
Papa rectè vocatur caput primarium Eccleſiæ, ſi Eccleſia conſideretur, vt corpus viſibile . to.3. 464. 1.
Papa quando ſit, & quando non ſit Chriſti inſtrumentum ? to.3. 464. 2.
Papa quoties dicitur caput vniuerſalis Eccleſiæ, diſtributiuè dicitur . to.3. 572. 1.
Papa eſt caput omnium Collegiorum . tom.9. 12. 25.
Papam non eſſe caput, & ducem Eccleſiæ repugnat . to.4. 243. 1.
Papa mortuo Eccleſiam dici ſine capite hæreſim ſonat . to.9. 199. 33.
Papa eſt caput Eccleſiæ, & politicæ mundanæ dirigens omnes homines in Deum. to.7. 744. 1.
Quomodò non ſe debeat ingerere in cauſis ſæcularium . to 7. 744. 1.
Papam eſſe caput Eccleſiæ vniuerſalis docuit

Concilium Epheſinum, & Chalcedonenſe. to.18. 64. 2.

Papa eſt caput totius Eccleſiæ militantis. to.18. 105. 16.

Papa eſt caput Eccleſiæ Vicarium, & miniſteriale ipſius Chriſti. to.18. 475. 2.

Papa eſt caput miniſteriale Eccleſiæ. to. 18. 124. 4.

Papa licèt ſit frater noſter conformitate naturæ, eſt tamen caput, & Princeps vniuerſalis Eccleſiæ. to.9. 439. 121.

Papa repræſentat Chriſtum, vt eſt caput Eccleſiæ viſibilis. to.6. 72. 2.

Papa non eſt miniſter Eccleſiæ, ſed caput. to.18. 3. 2; & ſeq.

Papa fuit vocatus caput Epiſcoporum in Concilio Chalcedonenſi. to.18. 12. 1.

Papam eſſe caput Eccleſiæ, ex quibus ſcripturis deducatur? to.20. 374. 2; & ſeq.

Phoca non contulit Papæ dignitatem capitis. to.20. 377. 2.

Papa eſt caput Eccleſiæ; & Papæ caput eſt Chriſtus Dominus. to.19. 84. 2.

Papa vnus tantùm ad tempus eſſe debet. tomo 19. 44. 1; & ſeq.

Papa habet rationem capitis quoad influxum externum; non quoad influxum internum. to.19. 84. 2; & ſeq.

Papa eſt caput Eccleſiæ virtute Chriſti Domini; & Chriſtus Dominus propria virtute. to.19. 237. 1.

Papa præſidet ſingulis Eccleſijs nedum diſtributiuè, ſed etiam collectiuè; quia caput præſidet omnibus membris nedum diſtributiuè, ſed etiam collectiuè. to.20. 538. 1. & ſeq.

Non eſt caput principale, ſed Vicarium Eccleſiæ. to.20. 476. 2; & ſeq.

Papam ſolum toti Eccleſiæ præſidere non eſt impoſſibile. to.20. 481. 1; & ſeq.

*Papæ cenſura.*

Papæ cenſuræ quilibet ſubijcitur. to. 1. 446. 1; & 526. 2.

Papa cenſuris compeſcit fideles, vt à peccatis grauioribus abſtineant, eas ſibi reſeruando. to.5. 195. 1.

Papæ cenſura eſt directa à Spiritu ſancto. tomo 1. 402. 2; & ſeq.

Papæ cenſuræ latæ aduerſùs Reges, & Imperatores. to.12. 452. 2.

Cenſura lata per inferiorem approbata à Papa dicitur Papalis quoad abſolutionem. to.9. 163. 10.

Inquiſitores quando incurrant excommunicationem Papalem? to.5. 218. 13.

Papæ cenſura quomodò poſſit abſolui per Bullam Cruciatæ? to.7. 221. 26.

Papæ cenſuræ reſeruatæ in extrauagantibus. to.5. 223. 1; & ſeq.

Eius prima cenſura reſeruata. to.5. 195. 2.

Cenſuras Bullæ Cœnæ ſolus Papa poteſt abſoluere. to.5. 408. 344.

Papæ cenſuræ contentæ in Bulla Cœnæ Domini, & caſus in ea reſeruati à quo inceperint? to.5. 233. 1; & ſeq.

Papæ cenſuras in Bulla Cœnæ Domini non publicantes, vel illius publicationem impedientes quas pœnas incurrant? tomo 5. 419. 361; & ſeq.

Qui teneantur eas publicare? to. 5. 419. 358. & ſeq.

Cenſura lata per inferiorem; approbata à Papa, dicitur Papalis quoad abſolutionem. to.9. 163. 10.

*Papæ certitudo.*

Papam hunc numero eſſe verum Papam eſt de fide. to.8. 704. 1; & ſeq; & 706. 1; & ſequen.

Papam eſſe hunc hominem numero an ſit de fide? to.5. 141. 61.

Papa, quam certitudinem habeat ſe eſſe verum Papam? tom. 3. 351. 2; & 352. 1; & ſequen.

Papa hic numero an ſit habendus, tanquam verus Pontifex, ſi eius electio eſt incerta? to.3. 353. 1.

Papam nedum viuentem, ſed etiam omnes prædeceſſores negans eſſe veros Pontifices eſſet hæreticus, & ſchiſmaticus. tomo 10. 278. 1.

Papa hic numero eſt verus Papa, & verus Petri ſucceſſor. to.9. 728. 2.

Papam hunc numero eſſe verum Papam, Chriſti Vicarium, & caput vniuerſalis Eccleſiæ eſt obiectum fidei. tom. 15. 89. 207; & ſeq.

Papam hunc numero eſſe verum Papam, quomodò à Deo ſit reuelatum? to.15. 89. 211; & 90. 220; & ſeq.

Papam canonicè electum non eſſe verum, & legitimum Papam eſt hæreſis. tom.15. 93. 230.

Papam hunc numero eſſe verum Chriſti Vicarium eſt de fide ſaltem ſecundariò. tom. 8. 777. 2.

Papam hunc numero eſſe verum, & legitimum reuelatum à Chriſto Domino quando reuelauit Petro eſſe caput Eccleſiæ; quia tunc reuelauit ſucceſſorem legitimum Petri eſſe verum Pontificem. tom.12. 602. 1.

Papam hunc numero eſſe caput viſibile Eccleſiæ eſt immediatè de fide. tom. 12. 601. 1.

Papa vnus in Eccleſia eſſe debet. to. 2. ex Aluarez. 4. 1; & to.12. 417. 2.

Papam hunc numero hominem eſſe Papam legitimum in Concilio Conſtantienſi eſſe dogma fidei definitum fuit. tom. 11. 502. 17.

Papa acceptatus ab Eccleſia eſt verus Papa. tom. 14. 33. 2.

Ab Eccleſia acceptatum negans eſſe verum Papam eſſet ſchiſmaticus, & hæreticus. tom. 14. 39. 2.

Eſt propter Eccleſiam, non Eccleſia propter Papam. tom. 14. 51. 1.

Papam eſſe in Eccleſia eſt de fide. tomo 8. 240. 2.

Papam hunc numero eſſe verum Pontificem non redditur de fide quoad nos per ſolam Cardinalium electionem. to.10. 275. 2.

Redditur de fide ſolùm per auctoritatem, & conſenſum ſolius vniuerſalis Eccleſiæ. tom.10. 276. 1.

Papam hunc numero legitimum eſſe verum Pontificem eſt dogma fidei. to.10. 171. 1; & tom.20. 379. 1; & ſeq.

Papam eſſe Eccleſiæ vniuerſalis Paſtorem probatur. tom.9. 803. 2.

Papa hic numero eſt verus Papa, & Petri ſucceſſor. tom.9. 728. 2.

Papa Innocentius XII. nunc regnans eſt de fide, quòd ſit verus Papa. tomo 9. 729. 1.
Papa hic numero eſt propoſitio de fide Diuina, & quoad ſe, & quoad nos, quòd ſit Pontifex Romanus. to. 9. 773. 1.
Papa hic numero credendus eſt verus Papa, non expectata alia definitione. tomo 9. 777. 2.
Papa vnus tantùm Eccleſiæ Militanti à Deo fuit collatus. tom. 9. 363. 64.
Papa debet eſſe vnus. tom. 13. 274. 1; & tomo 12. 417. 2; & ſeq.
Vnde colligatur, quòd ſit vnus Pontifex? tom. 13. 32. 1.
Papa vnus eſt, quia vnus eſt Deus, vna fides, vnum baptiſma. to. 7. 775. 2.
Papam ab Eccleſia acceptatum negare eſt hæreticum. tom. 8. 319. 1.
Papa non poteſt eſſe, niſi Romanus Epiſcopus. tom. 3. 5. 1.
An Papa Canonicè electus, qui pro tempore fuerit eius proprio nomine expreſſo, ſit ſucceſſor B. Petri habens ſupremam auctoritatem in Eccleſia Dei? tomo 15. 99. 109.
Cardinales, dum eligunt Pontificem, deſignant perſonam, cui Chriſtus Dominus ex vi ſui promiſſi confert poteſtatem. to. 15. 89. 112.

*Papa claues.*

Papa ſolus habet claues ſcientiæ. tomo 7. 10. 2.
Papa habet duplicem clauem, ſcilicet ſcientiæ, & iuriſdictionis. tom. 7. 11. 1; & ſequen.
Papa immediatè claues accepit à Chriſto, non à Petro. tom. 12. 130. 2.
Papa, cùm eligitur non affert ſecum claues, neque accepit à Papa defuncto, ſed immediatè à Chriſto. tom. 14. 62. 1.
Papa ſolus habet claues excellenter, & vniuerſaliter; alij verò Epiſcopi habent participatiuè ab ipſo Pontifice. tomo 8. 249. 2.
Papa habet vſum clauium in tota Eccleſia. tom. 8. 231. 1.
Habet claues Regni Cœlorum; & ideo poteſt illud aliquibus claudere, & alijs aperire. tom. 10. 190. 2.
Papa licèt non poſſit per clauem iuriſdictionis auferre ab Epiſcopis clauem ordinis, poteſt tamen ſuſpendere exercitium, & ſubtrahere materiam, ne illa vtantur. to. 9. 151. 24; & ſequen.
Poteſt concedere Sacerdoti ſimplici, quòd vtatur poteſtate clauium tantùm in foro interiori, non exteriori. tomo 4. 97. 1.
Papa habet clauem gazophylacij Eccleſiæ, & theſauri Cæleſtis, in quo reconduntur Sacramenta &c. to. 18. 171. 1.
Papa accepit claues à Chriſto Domino, & in manu eius moriens relinquit. tom. 19. 577. 2.
Ante clauem poteſtatis debet præmittere clauem ſcientiæ. tom. 19. 41. 2.
Claues Eccleſiæ pertinent ad ſolum Papam. tom. 1. 241. 1.
Claues Eccleſiæ extra Eccleſiam eſſe non poſſunt. tom. 9. 366. 54.

*Papæ conſecratio, & coronatio.*

Papa conſecratur, vt Sacerdos, & coronatur, vt Rex; ideo habet poteſtatem Sacerdotalem, & Regalem. tom. 7. 742. 1.
Papa in capite debet liniri chriſmate, cùm conſecratur. tomo 2. ex Turrecremenſi. 46. 2.
Papa tanquam Chriſtiani Orbis intelligentia myſterioſè chriſmate delinitur, & fore vtitur mitra, & corona. to. 2. ex Turrecrem. 46. 1; & ſequen.
Eius coronatio. tomo 2. ex Turrecrem. 47. 1.
Papæ corona aurea cur triplex ſit? to. 2. ex Turrecrem. 47. 2; & ſequen.
Papæ electi conſecratio, & inthronizatio quomodò, & à quo facienda ſit? tom. 4. 491. 116.
Papæ conſecratio in Epiſcopum, benedictio, & coronatio non ſunt idem. tom. 4. 491. 117.
Papa, antequam coronetur, eſt legitimus Papa. tom. 4. 492. 118.
Ante coronationem non tractat, quæ in regimine Eccleſiæ videntur ardua. tom. 4. 492. 120.
Papa quare triplici corona coronetur? to. 3. 616. 1.
Papæ conſecratio antiquitus fiebat per inſeſſionem in Cathedra Diui Petri. tom. 7. 36. 2.
Papa inungitur in capite, cùm conſecratur; quia eſt caput Eccleſiæ; Imperator verò, quia eſt membrum, inungitur in armo, vel in humero. to. 19. 21. 1.
Papæ conſecratio quomodò fiat? to. 19. 217. 1; & ſequen; & 220. 2; & ſequen.
Debet fieri in Eccleſia Lateranenſi. tom. 19. 217. 2.
A Cardinali Hoſtienſi conſecratur. tom. 19. 221. 1.
Conſecrationis forma eſt: *Ego te inungo in Epiſcopum Vrbis, & Orbis.* tomo 19. 221. 1.
Papa inungitur in ſignum inueſtituræ, qua conſtituitur Vicarius viſibilis Chriſti Domini, qui dicitur vnctus. tomo 19. 221. 1.
Eſt inungendus in capite; quia eſt caput Eccleſiæ. tom. 19. 222. 1.
Eius conſecrationis virtutes mirabiles. to. 19. 222. 2.
In die Coronationis Papæ, quo conditionis humanæ memor ſit, ante illum ſtupæ in ſummitate arundinis comburuntur. to. 4. 497. 23.

*Papæ depoſitio.*

Papa à nullo poteſt deponi. tom. 19. 274. 1. & ſequen.
Papa hæreticus poteſt deponi; ſed nullum Papam poſſe eſſe hæreticum eſt piè credendum. to. 2. ex Adolpho. 94. 1.
Papa hæreticus, & contumax in hæreſi poſt duas monitiones eſt deponendus. tom. 9. 797. 1.
Papa non eſt deponendus niſi propter hæreſim. tom. 9. 797. 1.
Ex quibus cauſis poſſit deponi? to. 9. 400. 1. & tom. 20. 451. 1; & ſequen; & 453. 1; & ſequen.

Papa notorius hæreticus de hæreſi damnata, & monitus non curans deſiſtere non indiget depoſitione, ſed tantùm declaratione. tom.9. 400. 2.

Papa omnino inutilis ad Pontificatum regendum an ſit deponendus? to. 9. 406. 66.

Papa accuſatus de apoſtaſia, & conuictus; an poſſit deponi? to.9. 419. 5.

Accuſatus, & conuictus, quòd ſit mulier, deponitur per Concilium. to.9. 420. 6.

In fatuè electo, dicitur fatua electio. to. 9. 420.7.

Papa ſi vendat Epiſcopatus, & monitus non deſiſtat, an poſſit deponi per Concilium? to.9. 423. 1; & ſequen.

Papa non ſolùm delinquens, ſed etiam negligens in docendo, quæ ad ſalutem pertinent, debet deponi. to.9. 424. 9.

Ex quibus delictis debeat deponi? tomo 9. 430. 62.

Papa etiam de lege naturæ ob delictum notorium, de quo eſt incorrigibilis, debet deponi. tom.9. 429. 52.

Papa propter ſimoniam non eſt deponendus. tom.7. 771. 2; & ſequen.

Papa acclamatus ab omnibus de hæreſi ante ſententiam eſt depoſitus, quia acclamatio populi ſententiam non requirit. to.9. 366. 56.

Papa accuſatus de hæreſi, & Papatu ſpoliatus ante ſententiam eſt reſtituendus. to.9. 366. 55.

Quandò poſſit accuſari de hæreſi, & ſimonia? tom.9. 370. 1.

Papa an propter inſufficientiam, & inhabilitatem poſſit deponi, & alius ſuffici in locum ipſius? tom.9. 383. 6.

Quomodò inſufficiens dicatur? tomo 9. 383.7.

Papa ob hæreſim poteſt priuari. tomo 12. 432.2.

Papa in caſu hæreſis eſt à Deo depoſitus. tom.18. 41. 1; & ſequen.

Per hæreſim occultam non deſinit eſſe Papa. tom.18. 42. 2.

Quamuis pœniteat, non recuperat ſuam dignitatem. tom.18. 43. 1.

Papa an poſſit pro quocunque crimine deponi? tom.18. 118.1; & ſequen.

Papa malus non eſt deponendus; ſed recurrendum eſt Chriſto, non Concilio. tom.18. 176. 1.

Papam incidentem in hæreſim deponi ab ipſomet Deo colligitur ex illis verbis Luc. 12. *Si Seruus ille malè ſe geſſerit, & ceperit percutere Seruos, & Ancillas &c. Veniet Dominus in die, qua non ſperat, eumque ſeueriſſimè puniet.* to.18. 426. 1.

Papa captiuo vnicum Eccleſiæ remedium eſt oratio ſine intermiſſione, vt legitur de Petro. tom.8. 938. 1.

Nequit à Concilio deponi. tom.19. 610. 1; & ſequen.

Papa hæreticus notorius, non occultus poteſt deponi. tom.19. 276. 1.

In quibus caſibus poſſit deponi à Concilio. tom.20. 451. 1; & ſeq; & 453. 1; & ſequen.

In nullo alio caſu verus Papa poteſt deponi. tom.20. 458. 1; & ſequen.

Papæ depoſitio non eſt à Concilio, ſed ab ipſomet Papa, qui decretum, vel Canonem depoſitionis ſanciuit. to.19.4. 2; & 11. 2.

Papa ob nullum crimen eſt deponendus, ſi vult corrigi. tom.3. 27. 1.

Papa lapſus in hæreſim, ſi paratus ſit corrigi, nequit deponi. tom.9. 281. 61.

Papa non poteſt dare auctoritatem ipſum deponendi. tom.3. 36. 2.

Papam ratione naturali dictante debere deponi quomodò ſit intelligendum? to. 9. 448. 169; & ſequen.

Non reſignat Pontificatum, niſi ex aliqua cauſa intrinſeca. tom.9. 449. 177.

Papam poſſe reſtitui, & poſſe deponi non ſunt idem. tom.9. 451. 192.

Papa non poteſt tradere poteſtatem deponendi ſe ipſum alicui. to.3. 82. 1.

Papæ depoſitio iuxta decretum Concilij Conſtantienſis. tom.10. 552. 2; & ſeq.

In caſu hæreſis ſolùm poteſt deponi. tom.10. 554. 1; & to.8. 936. 1; & tom.7. 23. 1; & tom.5. 121. 21.

Papæ depoſitio quomodò ſit facienda? to.1. 280.1.

Papa non poteſt priuari Papatu pro quocunque crimine notorio. tom.4. 77.2.

Papa, quando generatur ſcandalũ in vniuerſali Eccleſia, an poſſit deponi? to.9.445.139.

Papam poſſe cogi pro ſcandalo ſedando cedere Papatui quomodò intelligendum? tom.9. 445.151.

Papa deponi non debet, ſi ſit remedium ſine depoſitione. tom.9. 438. 113.

Papa in hæreſim lapſus, ſi eſt paratus corrigi, non poteſt deponi. tom.8. 935. 1.

Papæ depoſiti extra caſum hæreſis. tom. 5. 121. 21.

Papa incidens in amentiam iure Diuino cenſetur priuatus. tom.5. 122. 21.

Papa ob ſolam hæreſim deponitur, & ſe habet, vt mortuus. tom.5. 620. 10.

Papa niſi incidat in perpetuam amentiam nequit deponi, nam perpetua amentia morti comparatur; ſi tamen Eccleſiam non poſſet gubernare, teneretur renunciare. tom.12. 607. 1.

Papa dubius poteſt ab Eccleſia deponi. tomo 12. 607. 2.

Papa poteſt Papatum deponere. tomo 12. 603.1.

Papa in caſu hæreſis deponitur à Deo præſumpto hominum iudicio, ac ſententia. tom.12. 603. 2.

Papam hæreticum non deponit Eccleſia, ſed Chriſtus Dominus. to.12. 605. 1.

Papa hæreticus, ſed emendatus nequit deponi. tom.12. 605. 1.

Papa hæreticus incorrigibilis poſt ſententiam declaratoriam deſinit eſſe Papa. tom. 12. 604. 1.

Papa innocens, ſi probaretur, & conuinceretur, vt hæreticus, teneretur renunciare. tom.12. 605. 2.

Papa exteriùs tantùm hæreticus, & vi coactus hæreſi ſubſcribere, vel idololatrare pœnitens, nequit deponi, vel condemnari. tom.12. 606. 1.

Papa extra caſum hæreſis, etiam ſi ſit iniquiſſimus, & ſcandalum afferat Eccleſiæ, nequit deponi. tom.12. 606. 1.

Papa hæreticus non eſt depoſitus, ſed deponendus. to. 14. 55. 2.
Papa ſi incideret in hæreſim occultam, à papatu non caderet. to. 8. 430. 2.
Papa in hæreſim lapſus non amittit pontificatum, antequam ab Eccleſia deponatur. to. 8. 314. 2.
Papa deponendus non eſt etiam imminente neceſſitate reformationis Eccleſiæ, & Concilio volente reformare. to. 13. 603. 1.
Papa per hæreſim notoriam ipſo iure cadit à papatu, & fit omnibus fidelibus minor. to. 13. 433. 2.
Papæ duo contendentes ſi ambo eſſent in poſſeſſione papatus, quid faciendum eſſet? to. 13. 484. 1.
Papa in caſu hæreſis à Concilio generali priuari poteſt. to. 5. ex Tannero. 26. 173.
Papa poteſt ſe ipſum deponere, etiam ſi nullus abſolui poſſit à voto, niſi à ſuo ſuperiore. to. 2. ex B. Ægidio. 39. 1; & ſeq.
Papa ſe deponere nequit, niſi renunciet. tomo 2. ex B. Ægidio. 60. 2.
Papa non habet iudicem in terris, licèt in caſu hæreſis poſſit deponi. to. 2. ex Adolpho. 76. 2; & ſeq; & 79. 2.
Papa in hæreſim lapſus nequit deponi, niſi notoria ſit eius hæreſis, & niſi ſit pertinax. to. 10. 259. 2.
Papæ depoſitio eſt declaranda à Concilio generali, non à Cardinalibus. to. 10. 461. 1.
Papa deponendus non ſubditur Concilio generali, vt eſt Papa, ſed tantùm, vt perſona priuata. to. 10. 461. 2.
Papa hæreticus debet deponi; vt tamen amittat dignitatem, & iuriſdictionem, quam habet in totam Eccleſiam, debet ſententia depoſitionis præcedere. tomo 10. 199. 1; & ſeq.
Papæ depoſitio fit ab Eccleſia tamquam à Chriſti Domini inſtrumento. tomo 10. 200. 1.
Papa lapſus in hæreſim, ſi velit corrigi, nequit deponi. to. 10. 201. 2.
Papa nequit deponi propter Simoniam, vel tyrannidem, vel aliud crimen, ſed propter ſolam infidelitatem. to. 10. 202. 2.
Papæ qui fuerunt in Concilijs depoſiti. tomo 10. 204. 1.
Papa captiuus nequit deponi. to. 10. 204. 2.
Papa hæreticus poteſt deponi; à fide tamen non deuians non habet iudicem. tom. 2. ex Adolpho. 88. 2.
Papa vxoratus, ſi vxor nollet ſeruare continentiam, an debeat deponi? tom. 9. 28. 125.
Papa ſi ante electionem erat hæreticus, vel poſt electionem factus ſit, & ſit pertinax, an debeat deponi? to. 9. 28. 129; & ſeq.
Papa ſi nullo modo monitus eſt, vt ſe emendet, non poteſt dici negligens, nec hæreticus; nec incorrigibilis, nec poteſt deponi; ſecùs verò ſi fuiſſet requiſitus, & hæreticus, & negligens eſſet. to. 9. 38. 179.
Papa furioſus an ſit deponendus, vel ei dandus coadiutor, & per quem? tomo 9. 86. 46.
Papa hæreticus poteſt deponi à Concilio, à quo tamen nequit eligi eius ſucceſſor. tomo 10. 173. 1.
Papa non ſolùm propter realem hæreſim, ſed etiam propter euidentem hæreſis præſumptionem eſt deponendus. to. 4. 810. 52.
Papæ depoſitio ſolùm iudicio Diuino eſt reſeruata. tomo 2. ex B. Ægidio. 39. 2; & ſeq.
Papa depoſitus propter hæreſim ſtatim deſinit eſſe non ſolùm Caput, ſed etiam membrum Eccleſiæ. to. 5. 659. 2.
Depoſitio Papæ Marcellini non fuit depoſitio propriè, ſed renunciatio, quia nemo poteſt ſemetipſum deponere. tomo 9. 404. 33.
Se ipſum depoſuit Marcellinus, & renunciauit, & contra ſe ipſum tulit ſententiam. to. 2. ex B. Ægidio. 60. 2.
Spontè Marcellinus papatum dimiſit, non coactè depoſuit. to. 18. 56. 2.
A nemine fuit iudicatus, ſed ad ipſum fuit remiſſa ſententia. to. 9. 367. 62.
Illius ſententia in ſe ipſum, & illius executio. to. 9. 402. 20.
Fuit reſtitutus, & ideo retinuit papatum. to. 9. 403. 17.
*Vid. Marcellinus.*
Ioannes XI. fuit diſſolutus, ob quod fuit coactus renunciare papatui. to. 3. 68. 1.
In Caſtro S. Angeli primò fuit incluſus, ac deinde in exilium miſſus. to. 3. 68. 2.
In Concilio Conſtantienſi Ioannes XXIII. fuit de Simonia, & inceſtu accuſatus, ac poſtea ab eodem Concilio depoſitus. to. 3. 534. 2; & 573. 1.
Renunciauit papatui in dicto Concilio Conſtantienſi, & an fuerit verus, & legitimus Pontifex? to. 10. 281. 1; tom. 13. 605. 2; to. 10. 485. 15 & to. 18. 658. 2.
Papam poſſe renunciare papatui rationibus, & auctoritatibus demonſtratur. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 36. 2; & ſeq; & 38. 2; & ſeq.
Papam renunciando papatui obligari ad requirendum conſenſum Cardinalium quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 257. 12.
Papa ſi accuſaretur de hæreſi, & eſſet paratus corrigi, poſſet Imperatori, quamuis laico, permittere, vt caperet informationem. to. 9. 258. 23.
Papa exauctorato per Concilium congregatum contra Papam propter hæreſim eius notoriam, ad quos ſpectaret electio noui Pontificis? to. 9. 248. 2; & ſeq.
Papa retinendo Vicariatum Chriſti Domini non poteſt à ſe abdicare poteſtatem Vicariatus. to. 9. 257. 6.
Papa ex nullo crimine præter hæreſim manifeſtam poteſt eſſe ipſo iure à papatu ſuſpenſus, vel depoſitus. to. 9. 280. 57.
Papa etiam hæreticus manifeſtus, ſi paratus ſit corrigi, & ſuum fateatur errorem, non eſt deponendus. to. 9. 281. 61.
Papæ hæretico notorio an ſit ſubtrahenda obedientia, ac ſi eſſet depoſitus? tomo 9. 282. 65; & ſeq.
In caſu depoſitionis Papæ electio an pertineat ad Concilium, vel ad Cardinales? to. 5. 137. 53.

*Papæ dignitas.*

Papæ dignitas ſpiritualis, & temporalis. tomo 2. ex Aluarez, 19. 2; & ſeq.
Papa in ſignum duplicis dignitatis habet

mitram in ſignum Sacerdotij, & coronam in ſignum dignitatis Regalis. tomo 2. ex Turrecremenſi. 47. 2.

Papæ excellentia in dignitate, & eius dignitatis encomia. tom. 2. ex Turrecremenſi. 41. 1; & ſeq.

Papæ dignitas per ordinem ad cęteras dignitates ſe habet, ſicut Sol per ordinem ad alios Planetas. to. 16. 405. 11.

Electus ad dignitatem Papalem debet mutare nomen, quia efficitur noua, & altior creatura. to. 16. 405. 10; & ſeq.

Papæ dignitas quanti fuerit habita à SS. Patribus Eccleſiæ primitiuæ? to. 16. 215. 2; & ſeq.

Papæ dignitas, & ſtatus commendatur. tomo 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 34. 1; & ſeq.

Papæ dignitas à nulla dignitate poteſt ęquari. to. 10. 109. 2.

Papæ dignitas ſancta eſt, quamuis perſona habens dignitatem Papalem ſancta non ſit. to. 15. 373. 1.

Papæ dignitas in quanta veneratione fuerit etiam ipſiſmet Regibus, Principibus, & Imperatoribus primis Eccleſiæ temporibus vſque ad noſtra tempora? tom. 15. 285. 1; & ſeq.

Papa eſt maior dignitate ipſomet Imperatore. to. 4. 88. 1; & 498. 25.

Papa in dignitatis apice excellit omnes, & eſt præſtantior etiam viris ſanctis, & iuſtis. to. 4. 771. 31.

Papæ dignitas, excellentia, & ſtatus deſcriptus. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 34. 1; & ſeq.

Papa duas habet dignitates ſimul coniunctas; alteram Patriarchatus totius Occidentis, circa quam fuit controuerſia in Concilio Nicæno; & aliam Summi Pontificatus in totam Eccleſiam, circa quam nullis vnquam temporibus fuit controuerſia. to. 11. 586. 2.

Papæ dignitas adeò excellens eſt, & ſublimis, vt non poſſit ſubijci alicui creaturæ, & ideo nec ipſe Papa poteſt ſe alteri, tamquam inferiorem ſubmittere. tom. 4. 524. 186.

Papæ dignitas tanta eſt, vt in terris non habeat, nec habere poſſit ſuperiorem. tomo 4. 512. 91.

Papæ dignitas dicitur ſumma, & ſuprema; quia eſt ſuper omnes, & quaſcumque alias dignitates. to. 4. 495. 6.

Papæ dignitas comparatur dignitati Imperatoris, ſicut ſuperior ad inferiorem. to. 1. 491. 1; & ſeq.

Papam eſſe maiorem Eccleſia, & Eccleſiam Papa maiorem quomodò ſit intelligendum? to. 9. 575; & 576. 197.

Quamuis ſit membrum Eccleſiæ; attamen dicitur maior Eccleſia. tomo 9. 576. 199.

Nedum eſt maior in Eccleſia, ſed etiam maior eſt ipſa Eccleſia. tomo 9. 576. 200.

Papa vltra papatum, ſeu pontificatum totius Orbis tribus alijs dignitatibus inſignitur. to. 3. 457. 1.

Eius dignitas ſuperat dignitatem Regalem. to. 2. ex Turrecremenſi. 46. 1.

Eius duplex dignitas. to. 2. ex Turrecremenſi. 47. 1.

Papa dignitate eſt maior Imperatore. to. 4. 88. 2.

Papa quantò maior, & excellſior, tantò humilior omnibus creaturis. to. 4. 497. 21.

Papa aut ſanctus eſt, aut præſumitur. to. 3. 37. 1.

Papam ſumma pietate, reuerentia, ſubiectione, & deuotione Imperatores Catholici fuerint proſecuti? to. 12. 443. 1.

Papæ potentia in bella, & militiam Chriſtianam. to. 11. 450. 1.

Papæ pedes oſculari antiqua eſt conſuetudo. to. 12. 414. 2.

Papæ pedibus cur oſcula debeantur? to. 16. 405. 2; & to. 6. 467. 1; & ſeq.

Papæ pedes an oſculari debeant Epiſcopi? to. 6. 468. 2; & ſeq.

Papa perfectior eſt, quàm Moyſes in ratione officij, quia figura imperfectior eſt figurato. to. 13. 151. 1.

Summus Pontifex dicitur Papa, quia eſt ſupremus, & ſuper omnes dignitates. to. 4. 496. 6.

Summi Paſtoris dignitas, ſeu tituli encomiaſtici, à quibus Papa vniuerſaliter decoratur. to. 4. 496; & 497. num. 9. vſque ad 20.

Papa in terris nullum habet ſuperiorem; vnde Summi Pontificis, & Chriſti vnum dicitur eſſe tribunal, & conſiſtorium. tom. 4. 512. 91; & 92.

Quænam ſint dignitates, quibus præter Summum Pontificatum totius Orbis, Papa fuit à Chriſto Domino decoratus? tomo 3. 457. 1.

Papæ præeminentia dignitatis à quo originem ſumpſerit? to. 5. 30. 1; & ſeq.

Pontificalis dignitatis encomia, & epiteta. to. 137. 2.

Papalis dignitas à Deo, non ab Eccleſia fuit D. Petro, & eius ſucceſſoribus collata. to. 9. 516. 79.

Papalis dignitas tanta eſt, quòd Iuſtinus Imperator humiliauerit ſe in terram, & beatiſſimum Ioannem Papam adorauerit. to. 10. 93. 2.

Profeſſus fuit imperatoriam dignitatem eſſe Pontificia inferiorem. to. 10. 93. 2.

Item Carolus Magnus Romam adueniens, & ad D. Petri templum ſe conferens, vbi conſpexit ante valuas Adrianum ſe præſtolantem, illicò equo deſcendens humi procubuit, Summum Pontificem adorauit. tomo 10. 93. 2.

Item Fridericus I. ab Alexandro III. excommunicatus, & poſtea reſipiſcens eundem Pontificem Venetijs commorantem conuenit, clamide depoſita humi abiectus ſumma cum reuerentia ad pedum oſcula acceſſit. to. 10. 94. 1.

Perſimili veneratione Ludouicus Pius Sergio II. ipſum in eodem loco expectanti oſcula pedi dedit illius dignitatem honorans. to. 10. 93. 2.

Idem honoris genus exhibuere Carolus Siciliæ, & Carolus Martellus Hungariæ Reges Cęleſtino aſello inſidenti, & equum reſpuenti, dum Aquilam ingrederetur nimio humilitatis ſtudio. to. 10. 93. 2.

Papa

Papæ dignitatem accepit à Chriſto Domino. to. 13. 325. 1.
Papæ dignitas ſumma. to. 6. 8. 15.
Papæ dignitatem non minuerunt excellentiæ Regalis dominationis. to. 12. 461. 1.
Papæ dignitati omnes Principes ſe, ſuoſque faſces debent ſubmittere. to. 2. ex Turrecremenſi. 47. 2; & ſeq.
Papa quantò maior, tantò humilior oſtenditur. to. 5. 133. 41.
Papa antefertur Imperatori, & Regibus tamquam caput. to. 4. 498. 25.
Papa quantæ exiſtimationis olim fuerit apud Grecos? to. 3. 730. 2.
Solus fuit vocatus à Chriſto Domino in plenitudinem poteſtatis. to. 9. 239. 8.
Eius poteſtati omnes ſubiecti fuerunt à Chriſto Domino, qui non excepit Reges, & Principes. to. 7. 273. 2.
Papa à Deo conſtitutus eſt ſuper Reges, ſicut Moyſes ſupra Pharaonem; & Hieremias ſuper Reges, & Regna Iudæorum. tom. 6. 76. 2; & ſeq.
Papa eſt ſupremus Hierarcha dignitate, & iuriſdictione. to. 19. 231. 2; & ſeq.
Papa quamuis homo ſit, & mortalis attamen ratione dignitatis eſt ſuper omnes homines, & aliquid commune cum Deo habere dignoſcitur. to. 4. 511. 74.
Papæ dignitas præcedit quamcumque aliam temporalem dignitatem. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 16. 1; & ſeq.

*Papæ diſpenſatio.*

Papa iniuſtè diſpenſans peccat. tomo 3. 89. 2.
Non poteſt diſpenſare in iure Diuino. tomo 3. 13. 1.
Poteſt tamen diſpenſare in iure humano ſine cauſa, & quomodò in iure Diuino? to. 3. 15. 1.
Papa quænam poſſit diſpenſare? to. 3. 86. 2; & ſeq.
Papa poteſt diſpenſare in iure ſcripto, non autem in iure naturali, & Diuino. to. 5. 557. 49.
Sine cauſa poteſt diſpenſare in ijs, quæ ſunt de iure Eccleſiaſtico, non tamen, quæ ſunt de iure naturali. to. 5. 637. 2.
Et ſi non poſſit diſpenſare ius naturale, poteſt eiuſdem materiam mutare, tom. 12. 478. 2.
Nequit diſpenſare in lege Diuina, & naturali. to. 11. 505. 1; & ſeq.
Neque poteſt diſpenſare iure quæſito, aut derogare pactis, & priuilegijs, quæ in pactum tranſeunt. to. 11. 507. 4.
Poteſt tamen diſpenſare in iure naturali permiſſiuo, votis iuramentis, & canonibus Apoſtolorum. to. 11. 508. 5.
Iuſtis de cauſis poteſt diſpenſare in omni lege canonica. to. 11. 511. 1; & ſeq.
An poſſit abuti ſua poteſtate in diſpenſatione legum ſpectantium ad mores? to. 10. 563. 1; & ſeq.
Papa quomodò poſſit diſpenſare in aliquibus rebus, quæ in D. Pauli epiſtolis continentur? to. 11. 529. 4.
Secundùm temporum varietatem poteſt iura humana ſine reprehenſione diſpenſare. tomo 11. 529. 6.
Diſpenſans ſine cauſa in legibus poſitiuis, validè diſpenſat; peccat tamen venialiter, ſi non ſit ſcandalum. to. 4. 523. 183.
Diſpenſatus à Papa quomodò poſſit ſuccedere in Eccleſiam ſui patris? to. 5. 188. 271. & ſeq.
Papa diſpenſans ad ordines ſacros, vel ad dignitates Eccleſiaſticas, vel ad Epiſcopatum ad quid cenſeatur diſpenſare? tom. 5. 187. 267; & ſeq.
Papa poteſt diſpenſare in omnibus ſtatutis factis per regulares, & Eccleſiæ Prælatos. to. 4. 99. 2.
In quinquaginta caſibus ſolus diſpenſat. tomo 4. 99. 2.
An poſſit diſpenſare in omnibus præceptis moralibus legis naturæ, & Diuinæ? to. 3. 619. 1; & ſeq.
Ad hoc, vt diſpenſatio Papæ ſit valida, quæ cauſæ requirantur? to. 5. 638. 1.
Papæ diſpenſatio in legibus Diuinis non admittitur. to. 4. 516. 119; & ſeq.
Papa contra ordinationem Apoſtolicam validè diſpenſat, dummodò non lædat fidem. to. 4. 517. 125.
Contra ius poſitiuum ex cauſa indiſtinctè diſpenſat. to. 4. 517. 128.
Papa non debet diſpenſare propter bonum particulare, aut interreſſe priuatum alicuius perſonæ particularis, ſed ſolùm propter bonum commune Eccleſiæ, vel communitatis. to. 9. 101. 32.
Papa, in quibus caſibus diſpenſet? tomo 4. 518. 130; & 7. 781. 1.
Papa diſpenſans ſine cauſa ſuper voto non eſt tutus apud Deum. to. 9. 317. 30.
Poteſt diſpenſare contra præſcriptionem. to. 9. 351. 278.
Non diſpenſat contra ſtatutum generalem Eccleſiæ, licèt non ſit de ijs, quæ fidem concernunt, vel de ijs, ex quibus decoloretur ſtatus Eccleſiæ. to. 9. 355. 7.
Papam poſſe diſpenſare etiam contra Apoſtolum quomodò ſit intelligendum? to. 9. 360. 11.
Non poſſe diſpenſare contra vniuerſalem ſtatutum Eccleſiæ quomodò ſit intelligendum? to. 9. 360. 11.
Diſpenſare poteſt in omnibus, quæ non ſunt contra fidem, & quando eius diſpenſatio non foueat, & nutriat peccatum. tom. 9. 360. 11.
Diſpenſare contra legem canonicam indiſtinctè, non tamen ſine cauſa; quia tunc alios exonerando ſe ipſum oneraret. to. 9. 360. 12.
Diſpenſatus à Papa ad omnes ordines eſt diſpenſatus ad minores tantùm, niſi addatur particula expreſſa etiam ad ſacros. to. 5. 187. 265; & ſeq.
Papa, in quibus præceptis moralibus poſſit diſpenſare? to. 9. 17. 19.
Papæ diſpenſatio quandonam ſit ſubreptitia? to. 5. 638. 2.
Papam non poſſe diſpenſare contra quatuor Euangelia quomodò ſit intelligendum? to. 9. 169. 1.
Papa diſpenſauit, & diſpenſat contra ſtatuta Concilij. to. 9. 475. 37.
Debet expreſsè nominare ſe diſpenſare in Concilio Tridentino. to. 5. 155. 134.
Nequit tamen diſpenſare contra ſtatutum vni-

vniuerſalis Eccleſiæ , to. 9. 323. 76; & tomo 6. 7. 8.
Et quomodò non poſſit diſponere contra ſtatutum Concilij generalis ? to.3. 17.1.
Et quare non diſpenſet contra quatuor Concilia principalia ? tom.3. 14. 2; & tom.9. 202. 48.
Papa in quibus legibus Conciliorum poſſit diſpenſare ? to.10. 562. 1.
Papa non ſemper diſpenſare cenſetur, quando videtur tolerare. to.11. 553. 3.
Papa diſpenſat contra Canonem Concilij Nicæni. tom.3. 706. 2.
Papa diſpenſauit electionem Anatolij factam contra Concilia. tom.3. 716. 2.
Item diſpenſauit decreta Concilij generalis ſupra Tharaſium Epiſcopum Conſtantinopolitanum. tom.3. 836. 1.
Item poteſt tollere Conſtitutiones Conciliares non diſponentes de fide. tom.4. 517. 129.
Papa contrà ſtatuta Concilij diſpenſat cum difficultate, & ſolùm in cauſa graui. to.9. 172. 30.
Papa diſpenſat in quatuor Concilijs, & contra mentem. to.9. 367. 59.
Papa diſpenſans ad beneficium ad quid teneatur diſpenſare ? to.5. 189. 278. 2; & ſequen.
Papæ conſcientiæ diſpenſatio eſt relinquenda. tom.18. 177. 2.
An diſpenſans ſuper aliquam legem conciliarem inuiolabiliter neceſſariam Eccleſiæ poſſit errare, & peccare ? tom. 3. 181. 2; & ſequen.
Tenetur diſpenſare ſuper legem Eccleſiaſticam, quando cognoſcit ob ſeueritatem illius obſeruantiam periclitari. tomo 3 583.1.
Eius poteſtas nequit limitari à Concilijs, vt non poſſit in aliqua illius lege diſpenſare. tom.3. 579. 2.
Etiam illa decreta Conciliorum habentia clauſulam *irritantem diſpenſationem etiam Papalem poteſt diſpenſare*, tomo 3. 580. 2.
Habet poteſtatem diſpenſandi ſuper leges cuiuſcumque Concilij. to.3. 578. 2.
Quamuis peccaret diſpenſando ſuper aliquam legem; attamen diſpenſatio eſſet valida. tom.3. 583. 1.
Papa ſolus ſine Cardinalium Conſilio, an poſſit diſpenſare contra Conſtitutionem Conciliarem, vel contra proprium iuramentum ? tom.9. 320. 56.
Papæ diſpenſatio ſine cauſa non facit diſpenſatum tutum quoad Deum. tomo 9. 356. 22.
Papa nequit diſpenſare, quòd quis ſaluetur abſque confeſſione Sacramentali, poteſt tamen differre tempus confeſſionis annualis. tom.9. 317. 34.
Non poteſt diſpenſare contra ſtatuta generalia in rebus concernentibus vniuerſalem ſtatum Eccleſiæ, tom.4. 113.2.
In quibus canonibus poſſit diſpenſare ? tomo 13. 553. 1.
Papam non diſpenſare contra ea, quæ vniuerſalem Eccleſiam concernunt, non arguit Concilium eſſe ſupra Papam, tomo 3. 574. 192.
Papa an poſſit diſpenſare in omnibus, quæ ſunt iuriſdictionis. to.3. 620. 2.
Diſpenſatus à Papa ad Sacerdotium, quæ beneficia poſſit retinere ? tom.5. 188. 279; & 280;& ſequen.
Papa eſt diſpenſator ſupremus à Chriſto Domino ſuper totam Eccleſiam conſtitutus. tom.13. 600. 2.
Papa in quibus gradibus matrimonij poſſit diſpenſare ? tom.5. 170. 192.
Nequit diſpenſare in impedimentis dirimentibus iure naturali, to.5. 172. 200.
Diſpenſans humana matrimonij impedimenta non fouet libidines, malaſue nuptias. tom.12. 564. 2.
Non diſpenſat in gradibus conſanguinitatis prohibitis lege Diuina. tom. 4. 519. 135.
An poſſit diſpenſare in gradibus conſanguinitatis non ſolùm pro nunc, ſed prout ex tunc. tom.3. 620. 2.
Papa ex cauſa poteſt diſpenſare in Sponſalibus etiam iuratis, ſecùs dicendum de Epiſcopo. tom.5. 181. 237.
Ex cauſa poteſt diſpenſare matrimonium fidelis cum infideli. tom.5. 175. 211.
De iure Diuino poteſt habiles ad matrimonium inhabiles reddere. tomo 5. 161. 157.
An poſſit diſſoluere matrimonium ratum, non conſummatum ? tom. 5. 162. 165; & 174. 209.
Nequit diſſoluere matrimonium conſummatum. to.5. 163. 168; & 174. 209.
Poteſt irritare matrimonium fidelis cum hæretica. tom.5. 174. 208.
Papa in quibus non poſſit diſpenſare ? tomo 3. 86; & ſequen.
Nequit ſtatuere infidelibus impedimenta matrimonij. tom.5. 174. 211.
Papam diſpenſare in radice matrimonij quid ſignificet ? tom.5. 176.217.
Diſpenſatus à Papa ad beneficium incertum poteſt aliud, & aliud primo dimiſſo fine nona diſpenſatione obtinere. tom.5. 188. 274.
In his, quæ ſolo iure humano prohibentur, an ſine iuſta cauſa ſola voluntas Papæ ſufficiat ? tom.9. 99. 22.
Papa poteſt legitimare diſpenſando in radice matrimonij in locis ſibi non ſubditis. tom.5. 176.219.
Nequit diſpenſare in radice matrimonij initi ex defectu conſenſus. tom. 5. 177. 222.
Diſpenſatio facta à Papa, & commiſſa ordinario cum clauſula: *Si res ita ſe habeat*: an expiret mortuo Pontifice ? tom. 5. 186. 259.
Neque in pluralitate vxorum. to.5. 176.221; & ſequen.
An poſſit approbare leges ſæculares repudia concedentes ? tom.5. 178. 228.
Non poteſt ſtatuere, ne error perſonæ diſſoluat matrimonium, neque inter infideles valet matrimonium cum errore perſonæ. to.5. 178. 232.
Ex iuſta cauſa poteſt decernere, vt error qualitatis dirimat matrimonium. tom.5. 179. 232.
Nequit licitè, & validè diſpenſare in matrimo-

trimonio rato, niſi ob iuſtam cauſam. tom.5. 632.1.
Papæ diſpenſantes matrimonia rata, & non conſummata qui fuerint? tomo 5. 635. 1.
Papa in proprio voto poteſt diſpenſare. tomo 4. 519. 133.
Papa quomodò diſpenſet in voto? tomo 5. 627.2.
Diſpenſatio inordinata facta ab vno Papa poteſt reuocari per illius ſucceſſorem. tomo 9. 354.3.
Quomodò talis reuocatio fieri debeat? to.9. 356. 15.
Papa an poſſit diſpenſare in voto ſolemni caſtitatis perpetuæ, & religionis? tom. 5. 164. 173; & ſequen.
An propriè diſpenſet cum Clericis, & Religioſis, vt ducant vxores? to.5. 166. 181; & ſequen.
Poteſt diſpenſare in voto ſolemni caſtitatis. to.5. 576. 135; & 634. 2.
Diſpenſatio Papæ ipſo facto eſt nulla, ſi diſpenſatus cauſam falſam allegauit. to. 9. 354.3.
Nequit diſpenſare cum Monacho, vt contrahat matrimonium ad tempus. tom. 5. 576. 136.
Soli Papæ eſt reſeruata diſpenſatio in votis, & iuramentis. tom.6. 770. 6.
Papæ diſpenſatio etiam ſine cauſa eſt valida. tom.11. 560.12.
Diſpenſatio facta à Papa ſine iuſta cauſa in iure Diuino ipſo facto eſt irrita, & nulla; ſecus verò diſpenſatio facta in iure humano. tom.3. 15. 2.
Papa diſpenſare poteſt cum Monacho. to.3. 86. 2.
Nequit diſpenſare, vt cum Monachatu componatur proprietas. to.5. 577. 138.
Diſpenſatio ſuper irregularitatē propter homicidium non exprimendo, an occiſus fuerit Sacerdos, an ſit valida? tomo 5. 185. 258.
Papa diſpenſat ſuper bigamiam, iuramentum, & votum. tom.9. 516. 77.
Papa nequit diſpenſare cum bigamo. to.11. 529.6.
An poſſit diſpenſare in bigamia. to.3.620.2; & tom.4. 517. 126.
Poteſt diſpenſare cum Neophyto, vt promoueatur ad Epiſcopatum. tom. 4. 517. 127.
Papa poteſt diſpenſare in iuramento. to. 7. 781.2.
Papa diſpenſare poteſt contra vota eſſentialia Religionis. tom.4. 519.131.
Papa poteſt diſpenſare in homicidio iuſto. tom.5. 185. 256.
Papa poteſt diſpenſare in omni irregularitate proueniente ex homicidio. tom.5. 184. 252: & ſequen.
Papa poteſt diſpenſare pluralitatem dignitatum. tom.5. 552. 25; & ſequen.
Papa ſolus poteſt diſpenſare, vt quis extra tempus poſſit ordinari. to.4. 521.163.
Papa vtitur poteſtate diſpenſandi illegitimos in ditionibus Principum ſæcularium. tom.6. 71. 1; & ſequen.
Papa nequit diſpenſare, vt in vna tantùm ſpecie conſecretur. tom.5. 627. 1.
Papa non diſpenſauit contra Apoſtolos. tomo 20. 74. 2.
An poſſit diſpenſare in iure naturali, & Diuino? tom.19. 373. 16.
Diſpenſatus à Papa ad contrahendum cum Berta nequit contrahere cum eius Sorore. tom.5. 180.235; & ſequen.
Diſpenſatus à Papa ad omnes ordines, & ad beneficium Eccleſiaſticum etiam curatum non proinde eſt habilitatus ad Prælaturam, & ad dignitatem, ad quam per electionem proceditur. tomo 5. 189. 279.

*Papæ Donationes factæ.*

Donationes factas Eccleſiæ quinam Imperatores confirmauerint? tom. 10. 98. 2; & ſequen.
Nequit Imperator reuocare donationem factam Eccleſiæ per ſuos Prædeceſſores. tomo 3. 30.2.
Donando feudum Eccleſiæ Imperator, non facit Papam feudatarium. tom.13.420.2.
Magnis donationibus Imperatores Eccleſiam locupletauerunt. tom.13. 278. 1.
Imperatores Chriſtiani, qui Eccleſiam, ditauerunt. tom.4. 47. 1.
Donationes Imperatorum, Regum, & Principum, & confirmationes donationum ſuorum Regnorum factæ Romanæ, & Apoſtolicæ Sedi. to.1. 480.2; & ſeq.
Mentio honorifica donationis Comitiſſę Mathildis, in qua ſplendet luculenter donatricis liberalitas magnam Italiæ partem donantis. to.10. 101. 1; & ſequen.
Argumenta contra Conſtantini donationem ſoluuntur, & præcipuè illud, quòd hiſtorici illius temporis ſimilis donationis non meminere. tom.10. 102. 1; & ſequen.
Papæ donatio facta à Conſtantino. tom. 6. 58. 1.
Papa nequit amittere ius acquiſitum ex Donatione Conſtantini. to.10. 104. 2.
Papæ fuit ab Imperatoribus Vrbs Romæ donata. tom.1. 474. 1.
Papæ, quæ dedit Carolus Magnus? to.2. ex Pighio. 203. 2; & ſequen.
Papæ eſt Imperium Occidentis ex dono Conſtantini. tom.3. 50.1.
Papæ reſtitutio facta eorum, quæ Conſtantinus donauerat. tom.5. 815. 2.
Magnificentia erga Sedem Apoſtolicam primùm in Conſtantini donationibus eluxit, tum in Carolo Magno. to.10. 96. 1. & ſequen.
Aliorum Principum, & Regum donationes Apoſtolicæ Sedi factæ enumerantur ex Archiuio Vaticano deſumptæ. to.10.97. 1.2. & ſequen.
Donatio Sancti Henrici Imperatoris, & Comitiſſæ Mathildis exponitur. to.10. 100.1. & ſequen.

*Papæ electio.*

Papæ electio in quo conſiſtat? to.12. 420. 2; & 474.1.
Papæ electio, & Sedes. tom.1. 9.
Papæ electio, & creatio quid ſit? tom. 10. 166.1; & ſequen.
Papæ electio eſt duplex, ſeu dupliciter fit tom.10. 269. 1.
Papæ electionis forma, & an ſemper fuerit eadem? tom.5. 139. 36.

Quomodò ſit legitima, & canonica? to. 8, 777. 2.
Papa electus ſtatim mutat nomen, & ſtatum vitæ. tom.4. 491. 114.
Quis fuit primus, qui cepit mutare nomen? tom.4. 491. 115.
Modus electionis Papæ triplex aſſignatus à Gregorio XV. ſcilicet per inſpirationem, per compromiſſum, & per ſcrutinium. tom.10. 261. 1.
Papæ electioni ſpeciali modo aſſiſtit Deus, tom.1. 22. 1.
Papæ electio nequit in examen, & iudicium vocari. tom.7. 772. 2.
Papæ electio in Baſilica S. Petri ad Vincula. tom.4. 227. 2.
Papæ electio quomodò antiquitus à populo pendebat? to.2. ex Pighio. 178. 1.
Papæ electio à quibus primitus fiebat, & quomodò nunc fiat? to.2. ex Aluarez. 9. 1.
Papæ electio quo tempore deuoluta ſit ad Cardinales? tom.10. 264. 2.
Papæ electio in Concilio Conſtantienſi. tomo 10. 264. 1.
Papæ electio in terra interdicta non tenet, tom.7. 772. 1.
Papæ electio poteſt fieri per compromiſſum; & tunc idem poteſt ſe ipſum nominare. tom.10. 171. 1.
Papæ electio non ſpectat ad Concilium generale. tom.9. 763. 2.
Papæ electio quomodò olim ad Clerum, & populum ſpectauerit? tom. 1. 20. 1; & tom.10. 167. 1.
Quomodò ſpectet ad Canonicos Baſilicæ Lateranenſis? tom.9. 764. 1.
Papæ electio non fuit à Chriſto Domino ipſimet reſeruata. tom.10. 258. 1.
Papæ electio vacante Sede poteſt regulari à Concilio generali, vel tempore ſchiſmatis. tom.10. 262. 2.
Papæ electio ſchiſmatica dupliciter poteſt contingere. to.10. 287. 2.
Papæ electionis requiſita, & conditiones. tom.10. 269. 2; & ſequen.
Papæ electio ritè facta dupliciter poteſt intelligi. tom.10. 277. 2.
Papæ electio nequit fieri per nominationem. tom.10. 166. 2.
Papæ electio, vt ſit valida, non pendet à confirmatione. tom.10. 166. 2.
Papæ electio fuit ab hominibus per deſignationem perſonæ, & à Chriſto immediatè per collationem poteſtatis. to.12. 597. 1.
Papæ electio eſt à Chriſto, & à Spiritu Sancto. tom.7. 255. 2.
Nequit fieri per ſortem. to.10. 167. 2.
Fit à ſolis Cardinalibus. tom.20. 434. 2; & ſeq; & to.19. 99. 1; & ſeq; & 103. 1.
Papæ electio hominibus fuit à Deo conceſſa. tom.3. 358. 1.
Ex facultate ipſius Papæ modò redacta eſt ad Cardinales. tom.3. 358. 2.
Papæ electio in primitiua Eccleſia fiebat à Senatu Eccleſiaſtico. tom. 4. 322. 6; & tom.1. 349. 2.
Papæ electio à Nicolao II. ad ſolos Cardinales fuit tranſlata. to.17. 320. 2.
Electio Romani Pontificis eſt firmamentum eiuſdem primatus. to.10. 70. 2.
Electionem Romani Pontificis præcedunt Diuina iudicia. tomo 10. 70. 2.
Electio Pontificis Romani conceſſa fuit Romanis. to.5. 52. 1.
Modus electionis Pontificis præſcriptus in Concilio generali Lugdunenſi ſub Gregorio X. to.12. 68. 2.
Aliquando electio accipitur pro conſecratione. to.11. 550. 11.
Pontificis electores an poſſint errare? tom.8. 240. 1.
Papæ electio quando pertineat ad Imperatorem? to.9. 12. 22.
Papæ electione commiſſa vni ex Cardinalibus, an ille poſſit ſeipſum eligere? to.9. 27. 121.
Papæ electionem debere fieri à duobus partibus Cardinalium præſentium quomodò ſit intelligendum? to.9. 45. 224; & ſeq.
Papæ electio ſimoniaca an ſit irrita? tomo 9. 106. 67.
Papæ electio ſimoniaca eſt quædam venalitas voti, & iuſtitiæ, & eſt de prohibitis. to.9. 104. 12.
Papæ electio tria requirit, quæ ſunt de eius ſubſtantia, & alia plura ad bene eſſe. to. 9. 104. 60.
Papæ electio facta per impreſſionem an ſit valida? to.9. 115. 117.
Electio ſpontè facta à Cardinalibus, ſi poſtea in coronatione ſuperueniat metus, non inficitur. to.9. 117. 132.
Papæ electio per impreſſionem, & adhuc durante metu, ſi Cardinales electum receperint, coronauerint, & ei, vt Papæ obedierint, an per hoc purgetur à vitio impreſſionis? to.9. 128. 160.
In electione Papæ admittitur variatio per acceſſum. to.9. 27. 119.
Electio Papæ per impreſſionem quæ fuerit? to.9. 118. 138.
Electio Papæ non variatur ex eo, quòd ad illam admiſſus fuerit inhabilis. to.9. 418. 3.
Electio Papæ ſimoniaca ſtrictè, & propriè loquendo hæreſis eſt. to.9. 104. 53.
Electio Papæ per impreſſionem an per receptionem, inſtallationem, coronationem, & obedientiam liberam purgetur à vitio impreſſionis? to.9. 124. 161.
Papæ electione canonica facta, ſi electus per impreſſionem ſe intrudit, an ex tali intruſione perdiderit ius, quod per electionem acquiſiuerat? to.9. 125. 170.
Electo hæretico, vel alio per impreſſionem à Cardinalibus ductis ignorantia iuris, an poſt aliquod tempus in ſe reuerſi, vel meliùs conſulti poſſint ab illius obedientia recedere, & alium eligere? to.9. 125. 171.
Papa electus à duabus partibus eſt verus Papa, licèt abſentes proteſtati ſint, ne ſine illis celebretur electio. to.9. 142. 19.
Papæ electio an attendenda ſit penes numerum perſonarum, vel penes auctoritatem. to.9. 222. 46.
Papæ electoribus mortuis auctoritas eligendi reſidet in congregatione fidelium. tom. 9. 226. 7.
Electio mala Cardinalibus imputatur. to. 9. 353. 289.
Papæ electio facta per alios, quàm per Cardinales eſt nulla ex defectu poteſtatis. tomo 9. 397. 9.
Papæ electio per Cardinales facienda non eſt

de iure Diuino, ſed poſitiuo. tom.9. 412. 20.

Modus electionis faciendæ, quando plures contendunt de Papatu. to.9. 418. 1.

An electio vxorati in Papam retractetur; vel vxor priuetur iure petendi debitum? to.9. 447. 162.

Pontificis electores ſunt ſoli Cardinales de iure Eccleſiaſtico; quia Nicolaus II. ad ipſos ſolos remiſit electionem Papæ; cùm Cardinales ſint principalior pars cleri Romani. to.9. 768. 2; & 769. 1.

Papæ electio vſque ad Alexandrum III. facta fuit à Cardinalibus, Clero, & populo præſente; poſtmodùm ſeruata ſemper fuit formula, quæ nunc in vſu eſt. to.9. 769. 1.

Papæ electio eſt à Cardinalibus tantùm de iure Eccleſiaſtico; quia Summi Pontifices aliquando mutarunt electores. to.9. 769. 1.

Papæ elector debet eſſe Cardinalis, rationis compos, diaconus ad minùs, præſens intra conclaue, & à labe ſimoniæ immunis. to.9. 769. 2.

Papæ electio quomodò competat Eccleſiæ? to.9. 770. 2.

Non conuenit Epiſcopis; quia Apoſtoli non elegerunt Petrum. to.9. 770. 2.

Neque conuenit Concilio; quanuis Concilium poſſit Papam deponere in caſu hæreſis. to.9. 770. 2.

Papæ electores non debent eſſe ſuperiores, vel æquales Papæ; quia poteſtas Papalis non habetur ab electoribus, ſed à Deo. to.9. 771. 2.

Papæ electio quando poſſit vitiari? tomo 9. 772. 1.

Papæ electio canonica quando ſit euidens Eccleſiæ? to.3. 353. 1.

Electio Fabiani, S. Gregorij Magni, & aliorum Pontificum miraculoſa. to.1. 21. 2.

Papa antiquitus non eligebat ſibi ſucceſſorem, ſed eligendum poſt eius mortem ſolùm proponebat. to.4. t8. 1.

Papæ electio facienda eſt à duabus partibus Cardinalium. to.4. t80; & ſeq.

Papæ electio ab Epiſcopis, clero, & populo. to.4. t86. 2.

Papæ electores tantùm deſignant perſonam, cui Chriſtus Dominus confert immediatè dignitatem, & poteſtatem. to.4. 480. 27.

Papæ electioni poſt tempora S.Syluestri cletus Romanus,& populus præſentiam exhibuit. to.4. 480. 50.

Papæ electioni Imperator Romanus cœpit ſe interponere. to.4. 480. 51.

Papæ electio ſpectat ad Cardinales. tomo 4. 480. 51.

Papæ electio ſpectat ad Cardinales, etiamſi Eccleſia vacet tempore Concilij. tomo 4. 481. 57.

Electus in Papam quanuis non ſit Cardinalis, eſt verus Papa. to. 4. 481. 58; & 484. 77.

Papæ electionis modus à quibus conſtitutionibus præſcribatur? to.4. 481. 59.

Papæ electio legitimè facta infra tempus decem dierum, etiamſi abſentibus multis Cardinalibus valet. to.4. 482. 61.

Papæ electio, ad quos ſpectet mortuis omnibus Cardinalibus? to.4. 484. 76.

Papæ electio, quando Papa propter hæreſim eſt depoſitus à Concilio, ſpectetne ad Concilium, vel ad Cardinales? to.4. 484. 76.

Papæ electionis forma ſeruanda de iure communi. to.4. 486. 84.

Papæ electionis triplex modus; ſcilicet ſcrutinium, acceſſus, ſeu communis inſpiratio, & compromiſſum. to.4. 486. 85.

Papæ electionis alia forma per adorationem. to.4. 489. 102.

Papæ electionis forma nouiſſimè aſſignata à Gregorio XV. to.4. 489. 102.

Electi in Papam ſuffragium non numeratur ſiue per ſcrutinium, ſiue per acceſſum, ſiue per vtrunque fiat electio. to.4. 489. 104.

Papæ electio à Cardinalibus intra, non extra conclaue exiſtentibus quomodò facienda; & quomodò ad eos ſcrutatores ſint mittendi? to.4. 490. 1.

Electum non canonicè in Papam recipientes quas pœnas incurrant? to.4. 491. 110.

Electus, vel aſſumptus ſimoniacè in Papam, nullam habet poteſtatem adminiſtrandi ſpiritualia, & temporalia. to. 4. 491. 111.

Papæ electio ritè facta nullam confirmationem requirit. to.4. 491. 112.

Papæ electionem non poſſe cadere in virum incapacem piè credendum eſt.to.13. 31. 1.

Papæ electio, quando non eſt canonica, non ſemper refunditur in Pontificem. tom. 13. 254. 2.

Papæ electio multis conſtitutionibus commiſſa eſt Cardinalibus. to.t. 276. 1.

Electus in Papam eligitur in regulam fidei. to.3. 601. 2.

Papæ electio differt ab electione Principis ſæcularis; quòd Cardinales non conferunt Papæ poteſtatem, quam recipit tantùm à Deo; Princeps verò illam recipit ab electoribus. to.18. 4. 1.

Papæ electio tantùm importat deſignationem perſonæ, quæ fit à ſolis Cardinalibus; & collationem poteſtatis, quæ fit à ſolo Deo. to.18. 52. 2.

Papæ electio antiquitus expectabat populi, & Cleri conſenſum tanquam teſtimonium illius vitæ, & morum. to.18. 52. 2.

Electio Felicis Papæ quomodò fuerit facta? to.18. 53. 1.

Nullus ad Papatum aſcendit, niſi per electionem. to.20. 429. 1.

Summus Pontifex in veteri lege, quia lex vetus erat carnalis, ſuccedebat per carnis conjunctionem. to.20. 429. 2.

Papa ex vi electionis non habet à Cardinalibus, ſed à Chriſto Domino poteſtatem. to.20. 436. 2; & ſeq.

Papæ, & Cardinalium inſtitutio eſt de iure Diuino. to.19. 4. 2.

Papæ electio ſpectat ad Cardinales, non ad Concilium; ne Eccleſia maneret orbata Paſtore, quouſque Epiſcopi totius Orbis conuocarentur ad Papæ electionem. to.19. 10. 1.

Papæ electionem non debere fieri ab Epiſcopis probatur ex eo, quòd D. Petrus fuit electus, antequam inſtituerentur Epiſcopi, non tamen antequam inſtituerentur Apoſtoli, qui erant Chriſti Cardinales. to.19. 10. 2.

Papæ in electione nomen mutatur; quia nouæ perſonæ induit iura. to.19. 16. 1.

Item quia Petro mutatum fuit nomen. to. 19. 16. 1.
Papam debere nomen mutare à Chriſti Domini inſtitutione originem ſumpſit. to. 19. 16. 2.
Papæ electio ex canone Stephani III. remiſſa fuit ad Cardinales. to. 19. 16. 2; & ſeq.
Eligendus in Papam debet eſſe ex numero Cardinalium. to. 19. 44. 1.
Papæ poſt electionem nequit opponi inobſeruantia canonis de electione. tomo 19. 45. 1.
Eius electioni nequit opponi, niſi hæreſis. to. 19. 45. 1.
Papæ electio quomodò facienda? to. 19. 98. 1; & ſeq.
Papa defuncto remanet facultas in Eccleſia alium eligendi; & ſic remanet Papæ poteſtas perpetuò in Eccleſia. to. 19. 131. 1.
Papæ electio deficiente Eccleſiæ ſenatu ſpectat ad Clerum. to. 19. 139. 1.
Papæ electio nunquam fuit à Concilijs. tomo 19. 148. 1; & ſeq.
Papa eligi poteſt etiam ex iis, qui non ſunt Cardinales. to. 19. 152. 2.
In caſu depoſitionis Papę electio an pertineat ad Concilium, vel ad Cardinales? tom. 5. 137. 53.
Papæ electio non eget confirmatione Imperatoris, & Exarcharum, vt impiè blaſphemarunt hæretici. to. 5. 50. 2; & ſeq.
Ius confirmandi Papæ electionem ſibi arrogauit Otho I. Imperator. to. 5. 76. 1.
An Papa eligi debeat ex numero Cardinalium? to. 5. 136. 51.
An Cardinalis elector poſſit ſe ipſum eligere? to. 5. 136. 51.
An poſſit eligi laicus, vel vxoratus in Papam? to. 5. 138. 54.
An S. Clemens Papa verè fuerit electus à Sancto Petro? tom. 1. 47. 2; & to. 5. 593. 2; & tom. 9. 579. 206; & ſeq; & 767. 1; & ſeq; & to. 20. 62. 2.
An fuerit electus de communi Eccleſiæ conſenſu? to. 9. 579. 206.
Poſt renunciationem iterum fuit electus ab Eccleſia Romana. to. 4. 461. 39.
Verè fuit electus à Petro, antequam moreretur. to. 19. 148. 1.
Papæ Clementis V. electio. to. 10. 162. 1; & to. 11. 131. 1.
Papæ Clementis VII. electio tempore ſchiſmatis. to. 11. 131. 1.
Papa Alexander II. fuit electus à Clero Romano, non ab Imperatore. to. 1. 21. 1.
Papa Alexander III. fuit electus à maiori parte Cardinalium, & ſtatim poſt electionem fuit acceptatus reluctante Friderico Imperatore, & quibuſdam Cardinalibus ei aduerſis. to. 1. 15. 2.
Papa Alexander V. fuit electus in Concilio Piſano, & Bononiæ è viuis deceſſit. to. 9. 10. 11.
Anaſtaſius Papa electus fuit anno 398. to. 3. 783. 2.
Papa Benedictus II. obtinuit à Conſtantino Pogonato, vt qui eſſet electus Papa, ſtatim conſecraretur, non expectata approbatione, aut confirmatione ipſius Imperatoris. to. 4. 323. 8.
Papa Benedictus IX. fuit electus puer duodecim annorum per vim Alberici eius Patris Comitis Tuſculani. to. 10. 376. 2; & ſeq.
Papa Benedictus XIII. poſt electionem iuramento ſe adſtrinxit deponendi Pontificatum toties, quoties id publicæ Eccleſiæ paci expediret. to. 6. 820. 2.
Papa Benedictus Antipapa electus fuit à populo Romano tempore Leonis IX. tom. 3. 68. 1.
Papa Bonifacius I. fuit electus in Feſto SS. Innocentium poſt biduum à morte Zoſymi Papæ; & eius electio valida, & legitima ab Honorio fuit declarata. to. 6. 338. 1.
Papa Bonifacius I. collecta Synodo adhuc viuens elegit ſibi ſucceſſorem Vigilium Diaconum; & poſteà cognita illegitimatione electionis congregata noua Synodo illam caſſauit, & decretum electionis combuſſit. tom. 9. 765. 2; & tom. 4. 50. 2; & 182. 2; & to. 20. 429. 1.
Papa Bonifacius IX. fuit electus iuuenilis quidem ætatis, ſed fuit conſtantiæ pluſquam virilis. to. 7. 811. 2.
Papæ electio quando, & quomodò fuerit in libertatem remiſſa? to. 1. 19. 2.
Variæ electiones Papæ diuerſis temporibus factæ. to. 1. 20. 2.
Papæ electionem faciendam eſſe à ſolis Cardinalibus ſtatutum fuit in Concilio Romano. to. 1. 21. 1.
Diuerſæ electiones Papæ miraculosè factæ. to. 1. 21. 2.
Multi Papæ ex diuerſis Religionibus electi magna meruerunt encomia. to. 1. 470. 2; & ſeq.
Papæ electio quando, & à quo reducta fuerit ad Cardinales? to. 4. 323. 10.
Papæ electio fit à clero, & populo acclamante, non eligente. to. 4. 322. 1.
Papæ electio poteſt etiam cadere in laicum. to. 4. 485. 78.
Papæ electio facta à Cardinalibus ex duplici capite poteſt eſſe vitioſa, & nulla. to. 10. 269. 2.
Papæ electio, à qua Eccleſia acceptetur, vt legitima? to. 3. 602. 1.
Papæ electio expectabat conſenſum populi tanquam teſtimonium vitæ, & morum illius, qui eligebatur, & poſtea etiam conſenſum Imperatoris. tom. 12. 598. 1; & ſeq; & to. 10. 264. 2.
An exigat conſenſum Imperatoris? tomo 5. 748. 1.
Papæ electio Imperatoris conſenſum expectabat; & quomodò hoc ius fuerit in Imperatorem translatum? tom. 17. 320. 1; & ſeq.
Papam eligendi ius ob rationabiles cauſas à Leone fuit translatum in Othonem Imperatorem. to. 17. 320. 2.
Papæ confirmatio quomodò, & quando facta fuerit ab Imperatore? to. 10. 166. 2.
Papam eligendi ius fuit conceſſum Carolo Magno ab Adriano, quod tamen non fuit ab ipſo acceptatum. to. 10. 167. 2.
Papæ electionis nihil fuit conceſſum ab Eccleſia Principibus ſæcularibus. to. 4. 50. 1; & ſeq.
Papa Adrianus II. ſtatuit, vt Pontificis electio fiat nullius ſæcularis expectato conſenſu. to. 12. 598. 2.

Papæ

Papæ electio quoad modum præſcribenda eſt à Sede Apoſtolica, & ea vacante ab omnibus Epiſcopis. to. 12. 598. 2.
Papalis electionis modus non fuit præſcriptus à Chriſto, ſed Eccleſiæ commiſſus. to. 12. 598. 1.
Papæ electio fuit vſurpata. to. 1. 20. 1.
Papæ electio quomodò differat ab electione Epiſcopi? to. 12. 134. 2.
Papæ electio non dependet ab Imperatore. to. 4. 51. 1.
Papæ electioni quare ſe intromiſerint Imperatores? to. 4. 322. 6.
Papæ electioni quomodò ſe intromiſerint Imperatores? to. 10. 258. 1.
Papæ electio non ſpectat ad laicos. to. 2. ex Pighio. 178. 2.
Papæ electio quando incipiat? to. 16. 173. 1.
Papa, antequam conſtet de eius acceptatione, dicitur nominatus. to. 9. 87. 49.
Papæ electi conſecratio, intronizatio quomodò, & à quo facienda ſit? to. 4. 491. 116.
Papa recenter electus, antequam coronetur, eſt legitimus Papa. to. 4. 492. 118.
A die electionis recipit Papatum, & adminiſtrationem. to. 4. 492. 119.
Papa electus quare in ſede perforata collocetur? to. 4. 496. 22.
Papa quot annos natus eſſe debeat? tomo 4. 486. 83.
Debet coronari Pontifex Eccleſiæ Lateranenſis. to. 10. 267. 2.
Papam eligendi ius in primitiua Eccleſia fuit apud Clerum Romanum, præſertim apud principaliores Clericos, qui Cardinales dicebantur. to. 10. 264. 1.
Nullo modo poteſt eligi à Principe ſæculari. to. 10. 764. 2.
Quomodò ſit eligendus ab Eccleſia? tom. 13. 276. 1.
Papa vocatur à Deo mentaliter per vota eligentium. to. 7. 748. 2.
Papam eligendi nullũ ius reſidet apud Principes, & magiſtratus ſeculares. to. 10. 258. 1.
Papę electio non eget confirmatione Imperatorum, & Exarchorum, vt impiè blaſphemauit Molinæus. to. 5. 50. 2; & ſeq.
Papæ electio in caſu depoſitionis competit Concilio, non Cardinalibus. to. 5. 137. 53.
An poſſit eligi laicus, vel vxoratus? tomo 5. 138. 54.
Nequit deuolui ad laicos. to. 12. 600. 1.
Papa an poſſit eligi extra numerum Cardinalium? to. 12. 600. 2.
Papæ electionem veram, & legitimam negans eſſet hæreticus. to. 12. 602. 2.
Papa electus, quanuis non ſit vir probus, eſt verus Papa. to. 12. 597. 2.
Papa electus accipit claues à Chriſto, non ab Eccleſia. to. 7. 187. 2.
Papæ electionem impugnans eſt excommunicatus. to. 4. 48. 2.
Papæ electioni ritè factę an poſſit opponi exceptio hæreſis, vel potiùs debeat de hæreſi Papa accuſari? to 9. 27. 118.
Papæ ſi opponatur poſt electionem ad illum ammouendum, quid faciendum? tomo 9. 30. 136; & ſeq.
Papæ nequit opponi, quòd ſit ſimoniacè electus; Cardinalibus autem poteſt opponi. to. 9. 114. 110.
Papę electioni an poſſit opponi? tomo 10. 167. 2.
Papæ ritè electo an poſſit opponi exceptio hæreſis, ſimoniæ, vel alterius criminis? tomo 5. 140. 37.
An poſſit opponi, quòd ſe ipſum elegerit? tomo 5. 141. 58.
Electio ſimoniaca ipſo facto eſt nulla. tom. 5. 619. 2.
Papæ electio facta viuente Prædeceſſore eſt nulla ipſo facto. tom. 10. 169. 1.
Papa electus licèt eſſet Diaconus; tamen auctoritatem delegare poteſt abſoluendi à peccatis. to. 4. 848. 1.
Papa dum eligitur, confirmatur, ſtatimque plenam habet adminiſtrationem, tomo 4. 491. 112.
Papam ritè electum eſſe verum Pontificem, & caput totius Eccleſiæ eſt dogma fidei. tomo 10. 271. 2.
Papam eſſe canonicè electum, eſt materia determinabilis ſecundùm fidem, & Eccleſiam. to. 3. 602. 2.
Papam canonicè electum non eſſe verum Papam eſt hæreſis. tom. 15. 95. 230; & to. 8. 237. 2; & ſeq; & to. 10. 278. 1.
Papa canonicè electus meritis B. Petri efficitur ſanctus. to. 6. 641. 2; & 28. 98.
Papa quare Cardinales inſtituerit, vt eligerent Papam? to. 13. 324. 2.
Papa eligitur, vt regula fidei animata. to. 3. 602. 1.
Papa intruſus, vel inualidè electus. tomo 11. 446. 7.
Papa cùm eligitur, non affert ſecum claues, neque eas accepit à Papa defuncto, ſed immediatè à Chriſto. to. 14. 62. 1.
Papam à Cardinalibus eligi debere ſtatutum eſt à Nicolao II. to. 1. 17.
Papa electus ſolummodò, ſi non ſit ſacerdos; neque Epiſcopus, non poteſt ea, quæ ſunt ordinis. tomo 2. ex B. Ægidio. 26. 2; & ſeq.
Papam ritè electum eſſe verum Pontificem eſt propoſitio à Deo reuelata. tomo 10. 274. 2; & ſeq.
Papę electo obligantur omnes fideles ſtatim præſtare obedientiam. to. 10. 276. 1.
A quibus eligi debeat, ſi omnes Cardinales ſint mortui? to. 10. 204. 2; & 172. 2.
Papa primò electus, ſi ſpoliaretur Papatu non ſeruato iuris ordine, debet per Concilium reſtitui. to. 9. 23. 94.
Papa potens reſtitui, an debeat probare ſe legitimè eſſe electum ab habentibus auctoritatem eligendi? to. 9. 25. 109; & ſeq.
Papa ſi ante electionem erat hæreticus, vel poſt electionem factus ſit, & ſit pertinax, an debeat deponi? to. 9. 28. 129; & ſeq.
Papa electus à nemine confirmatur. to. 4. 511. 75.
Non electus à Cardinalibus eſt apoſtaticus, ſi intronizetur. to. 4. 221. 2.
Papa electo à duobus partibus, & recepto, ſi tempore electionis non conſtitit notoriè de aliquo crimine, ipſo iure titulum inficientem, ad quem ſpectet congregare Concilium? to. 9. 31. 143.
Papæ defuncto Cardinales abſentes ſtatim ſunt monendi, & per decem dies ſunt expectandi à morte Pontificis. to. 4. 482. 60.
Si moriatur extra Romam, an in illa Ciuita-

uitare eligendus ſit eius ſucceſſor? tom. 4. 490. 109.
Eo viuente nullo modo poteſt tractari de ſucceſſore. to.4. 480. 48.
Non ſolùm iure canonico, ſed etiam Dinino prohibetur. to.4. 479. 44.
Papa mandat electionem fieri concorditer: an vno contradicente ſatisfiat mandato? to.9. 220. 41.
Papa tantumodò electus, & non conſecratus an poſſit congregare Concilium? to. 9. 57. 289.
Papa ſimoniacè electo, an ſit congregandum Concilium? to.9. 104. 48.
Papæ electionem faciendam eſſe à ſolis Cardinalibus fuit ſtatutum in Concilio Romano. to.1. 21. 1.
Papæ electores quas conditiones reſpicere debeant in perſona eligenda? to.7.783.2; & ſeq.
Papa theologus cæteris paribus eſt eligendus. to.7. 787. 1; & ſeq.
Papa nequit eligi, niſi ſit ſacris ordinibus, vel dignitate Cardinalitia inſignitus. tomo 10. 265. 2.
Debet eſſe Clericus, & ſacris ordinibus initiatus, non tamen neceſſe eſt eſſe Cardinalem. to.10. 266.1.
Eligitur, qui legitimè deſignatur, etiam ſi non ſit vir probus. to.10. 266. 1.
Canonicè electus non indiget confirmari. tomo 10. 266. 2.
Si non ſit Epiſcopus, debet conſecrari à Cardinali Oſtienſi, qui propter hoc habet vſum pallij. to. 10. 267. 1.
Si non ſit ſacerdos, quomodò reciperet poteſtatem iuriſdictionis à Chriſto Domino? to. 10. 267. 1.
Papæ electio an debeat fieri ex numero Cardinalium, & an idem poſſit eligere ſe ipſum? to. 5. 136. 51.
Papa an poſſit eligi à duobus Cardinalibus tantùm? to.5. 138. 55.
Papam poſſet vnus tantùm elector eligere, ſi vnus tantùm remaneret elector. to.3. 26. 1.
Nullo remanente electore poſſet eligere Clerus Romanus. to.3. 26. 1.
Papa quomodò eſſet eligendus, ſi omnes Cardinales perijſſent? to.13. 276. 1; & to. 10. 263.2.
Duæ partes debent conueniri in electione Pontificis ad hoc, vt ſit Petri ſucceſſor. to.13. 324. 2.
Canonicè eligitur, ſi duæ partes Cardinalium concurrant. to.2. ex B. Ægidio. 58.1.
Per ſimoniam electus non eſt verus Papa. tomo 7. 773. 2.
Papæ votum connumeratur in numero duarum partium, & quomodò? to. 9. 27. 119.
Papa hic numero an ſit habendus, tanquam verus Pontifex, ſi eius electio eſt incerta? to.3. 353. 1.
Papa recenter electus, antequam coronetur, eſt legitimus Papa. to.4. 492. 118.
Antequam coronetur, non tractat, quæ in regimine Eccleſiæ ardua videntur. tom. 4. 492. 120.
Papę electores in conclaui debent Deum rogare, vt ordinet, quem ipſe elegerit. tomo 18. 189. 2.
Papa incidens in amentiam perpetuam cenſetur mortuus à medicis, & ideo alter eligi poteſt. to.10. 204. 2.
Papa inſane electo, diceretur fatua electio. to.9. 420. 7.
Papæ receptio ex libera Cardinalium obedientia habet vim confirmationis. tomo 9. 106.69.
Papa per aſſumptionem ad Papatum ſanctificatur; nec poteſt inquiri de eo, quod fecit ante aſſumptionem. to.9. 326. 103.
An electio de vxorato retractetur, vel vxor priuetur iure petendi debitum? to. 9. 447. 163.
Papa violenter, & manifeſtè intruſus poteſt cogi ad renunciandum à Cardinalibus. tomo 6. 561. 1.
Papa non conſtante legitima eius electione ius ſuum reſignare debet. to. 1. ex Tanneto. 27. 176.
Papæ electionis decretum à Clero, & Romano Senatu ſubſcriptum ante conſecrationem ipſius Pontificis nunquam fuit mutatum. to.4. 47. 1.
Papam ordinandi priuilegium fuit ab Adriano Papa conceſſum Carolo Magno; & à Leone Othoni I. to. 2. ex Pighio. 172. 2.
Papam confirmandi ius ſibi arrogare præſumpſit Otho I. to.5. 76. 1.
Papa exiſtens quaſi in poſſeſſione Papatus exercet iuriſdictionalia, alio ſecùm contendente de papatu. to.9. 10. 13.
Papa ritè electus ſuccedit Petro in poteſtate, & Eccleſiæ primatu, etiamſi non imitetur Chriſtum Dominum, & Petrum in moribus. to. 20. 302. 1; & ſeq.
Papæ electio à Cardinalibus facta eſt legitima. to.20. 312. 1; & ſeq.
Papæ electio non eſt ambigua, ſed certa. tomo 20. 314. 2; & ſeq.
Papa malus aliquando eligitur à Chriſto Domino in vindictam malorum. tom. 20. 315. 10.
Papa, cui tota Eccleſia ſe ſubijcit, eſſe ritè electum eſt dogma fidei. to.20. 383. 1.
Papæ acceptatio eſt virtualiter, vel æquiualenter electio, & definitio, quòd ſit verus Papa. to.20. 384. 1.
Papam ritè electũ negare eſſe verum Papam, eſt recedere à fide, quam tenet Eccleſia. to.20. 385. 2.
Papa duplex eſſe non poteſt. to.20. 430. 1.
Eligere plus, quàm vnum Papam eſt contra articulum fidei contentum in Symbolo: *Vnam ſanctam Eccleſiam Catholicam*. tomo 16. 365. 2.
Electiones variæ ſignis Diuinis manifeſtatæ. to.10. 70. 2.
Electio S. Martini I. Papæ contigit anno Domini. 649. to. 3. 738. 2.
Electio Martini V. in Concilio Conſtantienſi. to.7. 613. 2.
Non fuit facta à Concilio, quod tantùm deputauit electores. to.9. 763. 2.
Fuit facta anno Domini 1417. die 8. Nouembris. to.9. 310. 2.
Papæ Marcelli II. electio quomodò contigerit? to.10. 72. 1.
Papæ Leonis Magni electio. tom.3. 692. 2; & 705. 2; & 778. 1; & 768; & 784. 1.
Papæ Leonis IV. electio quo anno facta fuerit? to.3. 790. 1.

Papæ

Papæ Leonis VIII. electio deſcribitur, tom.6. 560. 2; & ſeq.

Papa Leo IX. electus renunciauit, & iterum fuit electus. to.1. 20. 2.

Papæ Nicolai I. electio quando facta fuerit? to.3. 731.

Papæ electio à Nicolao II. translata fuit ad Cardinales. to.4. 323. 10; & to.1. 21. 1.

Electio Petri facta fuit à Chriſto Domino conſentientibus Apoſtolis ad hoc, vt hic modus eligendi ſeruaretur continuò in Eccleſia. tom.19. 82. 2; & ſeq; & 102. 2; & 500. 1; & ſeq; & 570. 2; & 571. 2; & to.20. 57. 2.

Papæ Pelagij II. electio qualis fuerit? to. 3. 784.2.

Papa Pius II; antequam eligeretur Papa, retractauit ſententiam, quam docuerat iuuenis. to.6. 847. 4; & to. 2. ex Alano. 49. 2; & to.3. 563. 2.

Papæ Pij V. electio quomodò facta fuerit? to.10. 71. 1.

Papæ Simplicij electio facta fuit anno 467. to.3. 694. 2; & 706. 2; & 771. 2.

Papæ Sotheris electio fuit anno Domini 175. to.3. 792. 2.

Papæ Stephani I. electio facta fuit anno 257. to.3. 766. 2.

Papæ Vigilij electio priùs illegitima, & poſtea canonica. to.10. 469. 2; & tom.4. 811. 60; & to.17. 431. 2.

*Papæ ſucceſſoris electio.*

Papa an queat ſibi ſubſtituere coadiutorem cum futura ſucceſſione? to.20. 428. 2; & ſeq.

Papa poteſt ſtatuere modum eligendi ſuum ſucceſſorem. to.5. 137. 52; & to.10. 160.2.

Papa poteſt mutare modum, & præſcribere nouam formam electionis ſui ſucceſſoris. to.12. 599. 1.

An poſſit nominare ſucceſſorem? to.12. 599. 1; & to. 10. 188. 1.

Papa nullus poſt Petrum elegit ſibi ſucceſſorem. to.12. 598. 1.

Papa cum Cardinalibus poteſt condere conſtitutionem circa modum eligendi Papam; nequit tamen ſucceſſorem eligere. tom.9. 247. 3.

Papa poteſt architetonicè, & regulatiuè præſcribere electionem Pontificis ſui ſucceſſoris præſcribendo Cardinalibus modum, quo debet fieri. to.10. 168. 1.

Papa non poteſt præcipere, vt ſucceſſor ſorte eligatur. to. 10. 262. 1.

Papa poteſt dare licentiam ſibi eligendi ſucceſſorem. to. 9. 247. 4.

Papa per Concilium depoſito, ad quem ſpectabit electio ſucceſſoris? to.9. 248. 5.

Simul cum Concilio poteſt imponere legem ſucceſſori. to.9. 343. 225.

Papæ non licet eligere ſucceſſorem. to.1. 18. 1; & tom.9. 765. 1; & 766.2; & 228. 24; & tom.4. 321. 3; & to.3. 359. 1; & 361. 1; & to.20. 428. 1.

Papæ ſucceſſio ex ſtirpe qnate non admittatur? to.4. 320. 2; & 321.2.

Papæ an liceat eligere ſibi ſucceſſorem exemplo D.Petri, qui ſibi elegit Clementem? to.4. 478. 39; & ſeq.

Papa quare non poſſit ſibi eligere ſucceſſorem? to.9. 471. 5.

Papa poteſt modificare electionem Pontificis, ſed non tollere electores. to.9. 768.1; & ſeq.

Papa non propagatur ſucceſſione carnali. t.9. 763. 2.

Papa non poteſt alteri concedere facultatem in ipſius locum ſucceſſorem eligendi. to.9. 770. 1.

Papa poteſt habere coadiutorem ſucceſſorem. to.10. 259.2.

In vrgentiſſima neceſſitate Eccleſię poteſt nominare ſibi ſucceſſorem. to.10. 260.1.

Papæ ſucceſſio fit per electionem. to.4. 321.4.

Papa poteſt tractare cum Cardinalibus de electione Pontificis, non autem eligere. to.9. 190. 2.

An poſſit ſtatuere, quòd ſibi, & alijs Pontificibus liceat eligere ſucceſſorem? tom.9. 190. 3.

Papa licèt non poſſit ſibi eligere ſucceſſorem, poteſt tamen ſtatuere de illius electione. to.9. 411. 13.

Papa mortuo in alia Ciuitate, in qua non erat reſidentia, Cardinales ibi debent conuenire pro noua electione. tom.9. 418.1.

Papa defuncto an Cardinales in iuriſdictione ſuccedant? to.9. 228.26; & 253.1.

Papæ non fuit à Chriſto conceſſa poteſtas nominandi ſucceſſorem. to.10. 259. 1.

Papa an poſſit obligare ſuum ſucceſſorem? to.10. 187. 2.

Papa mortuo manet in Eccleſia poteſtas, quia poteſt nouum eligere. to.7. 795. 2.

Papa an poſſit nominare ſucceſſorem, cui omnes teneantur obedire? to.3. 15. 1.

*Papæ elogia, & excellentia.*

Papæ elogia. to.1. 569. 2.

Papæ elogia, & excellentia. to.2. ex Turrecrem.41. 1; & ſeq.

Papæ excellentia. to.1.40. 2.

Papæ elogia allata à S. Epiphanio. tom.17. 29. 2.

Item ex S. Bernardo. to. 17. 163. 2; & to.19 20. 2.

*Papæ Epiſcopatus.*

Papa ſolus eſt Epiſcopus Epiſcoporum. to.12. 62. 1.

Iure Diuino eſt Epiſcopus totius vniuerſalis Eccleſiæ. to. 8. 312. 1; & to. 6. 440. 1.

Eſt primus omnium Epiſcoporum. to.4. 94.1.

Papa eſt Paſtor, & Epiſcopus totius vniuerſalis Eccleſiæ. to.11. 432. 3.

Simul eſt Archiepiſcopus, & Patriarcha vniuerſalis. to.1. 80.2.

Eſt ouium Paſtor, & Paſtorum Epiſcopus. to.2. ex Turrecrem.31.1.

Item eſt Princeps Vrbis, vt Paſtor, & vt Epiſcopus; Orbis verò tantùm, vt Paſtor. to.3. 569. 1.

Item eſt Epiſcopus Vrbis, & Orbis. tom.3. 595. 2.

Item dicitur Epiſcopus vniuerſalis; non quia ſolus ſit Epiſcopus in omni Eccleſia; ſed quia eſt ſuper omnes Epiſcopos. tom.14. 30. 2.

Papa rectè dicitur Epiſcopus Eccleſiæ vniuerſalis. to.14. 195. 1.

Quomodò Coepiſcopus omnium Epiſcoporum dicatur? to.14. 197.1; & ſeq.

Ante Concilium Nicęnum vocabatur Epiſcopus Epiſcoporum. to.10. 42. 2.


Item

Item à Concilio Chalcedonenſi fuit appellatus vniuerſalis Epiſcopus. to.2.ex Turrecrem. 37. 2; & ſeq.

Papam ſuccedere Petro in Epiſcopatu, & Eccleſiæ primatu docuerunt vnanimiter PP. Latini, & Græci, tom. 11. 281. 1; & ſeq.

Papa eſt æqualis Epiſcopis ſecundùm humilitatem, non ſecundùm officij poteſtatem, teſte S. Gregorio. to.15. 572. 31.

Papæ Epiſcopatus Vrbis, & Orbis eſt vnus, & idem omnino inſeparabilis. to.10. 162. 2.

Papæ, & Epiſcopi diſcrimen. to.20. 203. 2; & 2. ex Adolpho 39. 1; & to.15. 159. 1.

Papa non minùs eſt Epiſcopus Eccleſiæ catholicæ, quàm quilibet Epiſcopus ſuæ particularis Eccleſiæ. to.3. 571. 2.

Nunquam amiſit Epiſcopatum Romanum. to.18.623.2; & ſeq.

Papæ,& Epiſcopi particularis Eccleſiæ comparatio. to.10. 557. 2.

Papa rectè vocatur Epiſcopus vniuerſalis Eccleſiæ. to.19.587. 2. & ſeq.

Papa eſt primus, & maximus inter omnes Epiſcopos. to.19. 564.1.

*Papæ gladius.*

Papa an habeat vtrumque gladium? tom. 5. 190. 280;& ſeq; & to.11. 377. 4; & to. 3. 60. 1.

Papa poteſt vti gladio temporali in locis ſuæ ditionis. to.5. 134. 44.

Papæ conuenit vtriuſque gladij deciſio. to.5. 194.304.

Poteſt vti gladio poteſt materiali. to.5. 194. 305. & to.2. ex Adolpho 81. 1;& ſeq.

Gladio ſpirituali poteſt punire Reges inobedientes,interdicere ingreſſu Eccleſiæ, ſeparare à communione fidelium, & illis cælum claudere. to.7. 277. 1.

Licèt habeat duos gladios idèſt auctoritatē ſpiritualem, & temporalem, iuriſdictionē tamen habet in ſpiritualibus ſemper, in temporalibus aliquo modo. to. 13. 468. 1.

Papa licèt habeat vtriuſque gladij poteſtatem, debet tamen abſtinere ab exercitio gladij temporalis. to.9. 617. 10.

Papa nequit propria manu, quatenus Papa, gladium materialem aſſumere, licèt hoc poſſit, quatenus Princeps temporalis; ſed poteſt gladio ſpirituali cogere Reges, vt aſſumant, vel recondant gladium temporalem. to.18. 419. 1; & ſeq.

*Papæ infallibilitas.*

Papæ infallibilitas à ſacris canonibus aſſeritur. to.11. 471. 1; & ſeq.

Item oſtenditur ex Conciliis Niceno, Alexandrino; & Carthaginenſi. to.11. 474. 1; & ſeq.

Item ex Epheſino,Chalcedonenſi, Conſtantinopolitano, V; & VI. Synodo, Concilio Romano ſub Nicolao II, Concilio Lugdunenſi I; & II; & ex Concilio Lateranenſi vltimo. to.11.475;& ſeq.

Item ex SS.Irenæo, Cypriano, Ambroſio, & S.P.Auguſtino demonſtratur. to.11. 478. 1; & ſeq.

Item ex S.Hieronymo, Cyrillo, Theodoreto, Ioanne Patriarcha, Tertulliano, Flauiano, Fulgentio, Agapeto, Gregorio Magno, Sophronio, Theodoro Studita, & Ignatio Patriarcha. to.11. 480. 4; & ſeq.

Item ex SS.Leone IX; Gelaſio, Cyrillo, Anſelmo Cantuarienſi, Ruperto Tuitenſi, Bernardino, Bernardo, Thoma Aquinate, Staniſlao, & Oſio. to.11. 481. 5.

Item ex omnibus ferè totius Orbis Doctoribus. to.11.481.6.

Item ex praxi Eccleſiæ nunquam interrupta. to.11. 484. 1.

Item ex multis hæreſibus damnatis à Papa extra Concilium. to.11. 486. 5.

Item ex eo, quòd non acquieſcens definitioni Pontificis cenſeatur ſchiſmaticus.to.11. 484. 2.

Item ex neceſſitate iudicij controuerſiarum, & Conciliorum certitudine. to.11.487.1; & ſeq.

Item ex confirmatione Conciliorum, & ex ordine Diuinæ Prouidentiæ. to.11. 488. 3;& ſeq.

Item ex experientia, ex Eccleſiæ infallibilitate, & ex abſurdis innumeris, quæ ſequerentur, ſi in Eccleſia non daretur vnus Iudex infallibilis,qui fidei controuerſias continuò repullulantes non decideret. to.11. 489. 5; & ſeq.

Papæ infallibilitatem negantes, quas cenſuras SS.Patrum, & Doctorum incurrant? to.11. 490. 1; & ſeq.

Papæ infallibilitas non infert inutilitatem Conciliorum. to.11. 492. 2.

Papæ infallibilitatē probat contentio SS.Cypriani, & Agrippini cum S.Stephano Papa. to.11. 493. 4.

Papa eandem infallibilitatem habet, quam habuit Petrus,cuius eſt ſucceſſor legitimus in poteſtate. to.8. 316.1.

Papa in decidendis quæſtionibus fidei eſt omninò infallibilis. to.8. 407. 2; & ſeq.

Papæ infallibilitas habetur ex illis verbis: *Rogaui pro te Petre, vt non deficiat fides tua*. to.8. 409. 1.

Papæ infallibilitas arguitur ex SS.PP. & DD. to.8.418.2; & ſeq.

Item ex vnitate Eccleſiæ demonſtratur. to.8. 420. 2.

Item ex Magiſterio, & doctrina, quæ traditur à Papa pro toto Orbe. to.8. 421. 2.

Item ex officio Paſtoris, qui debet paſcere gregem verbo, & veritate. to.8. 422. 1; & ſeq.

Item ex cathedra magiſtrali, cui Deus alligauit veritatem, quam præcepit audiendā ab omnibus. to.8. 423. 1.

Item ex abſurdis; nihil enim certi daretur in Eccleſia. to.8. 423. 2.

Item ex confeſſione Lutheri, & aliorum Hæreticorum. to.8. 424. 1; & ſeq.

Papa an habeat infallibilitatem, etiam extra Concilium? to.7. 531. 2.

Papæ infallibilitas colligitur ex tota hiſtoria Eccleſiaſtica. to.7. 656. 1.

Item ex eo, quòd S.Cyprianus non reſtiterit S.Stephano teſte S.P.Auguſtino. to.7. 656. 2.

Item ex difficultate conuocandi Concilia generalia. to.7. 657. 2.

Papæ infallibilitas probatur ex damnatione tot hæreſum extra Concilia. tom.7. 655. 2.

Papæ

Papæ infallibilitas cur requirat Concilia? to.7. 658. 2; & ſeq.

Papa eſt infallibilis, nedum in decidendis fidei controuerſijs, ſed etiam in decretis morum. to.7. 674. 1.& ſeq; & to.3.492.

Papæ infallibilitas colligitur ex eo, quòd Eccleſiæ fuit ſemper neceſſaria regula viſibilis fidei. to.7. 675. 1; & ſeq.

Item ex ſacris canonibus,& Generalibus Concilijs. to.7. 676. 2; & ſeq.

Papæ infallibilitas traditur à Concilijs Generalibus, & à Concilijs Prouincialibus Eccleſiæ Gallicanæ. to.7. 691.1; & ſeq.

Item oſtenditur ex conſenſu omnium nationum. to.7. 692. 2.

Item ex Concilijs Nicęno, Alexandrino, Carthaginenſi, Epheſino, & alijs. to.7. 694. 1;& ſeq.

Item ex fidei diuinæ principijs. to.7. 696. 1; & ſeq.

Item ex decreto Gratiani. to.7. 2; & ſeq.

Item confirmatur ex vnanimi SS.Patrum conſenſu, & Eccleſiæ praxi. to. 7. 699. 1; & ſeq.

Item ex vniuerſitate Pariſienſi. tom.7. 701.1; & ſeq.

Papæ infallibilitas oſtenditur ex generali Eccleſiæ conſenſu. to.7. 709. 2; & ſeq.

Item confirmatur ex conſuetudine Eccleſiæ. to.7.712.1; & ſeq.

Papa eſt infallibilis in quæſtionibus, non tamen per hoc excluditur Conciliorum neceſſitas. to.15. 660.91; & ſeq.

Papa non recipit ab Eccleſia infallibitatem, ſed illam confert Eccleſiæ. to.15. 663. 98; & ſeq.

Papam eſſe infallibilem docuerũt SS.Patres. to.10.318.1; & ſeq; & 326.2; & ſeq; & 338. 2; & ſeq;& 349.2; & ſeq;& 358. 1; & ſeq;& 368. 2; & ſeq; & 375. 2; & ſeq;& 380.1; & ſeq; & 390.2; & ſeq; & 419.1; & ſeq;& 224. 1; & ſeq;& 435.2; & ſeq; & 442. 2; & ſeq; & to.15. 27.135; & ſeq.

Papæ infallibilitas reddit ſecuros de fide. to.19. 308. 2.

Papæ infallibilitas probatur ex facto Simonis Magi ſæculo primo ab annis Domini.t.10. 312. 1.

Item ſæculo ſecundo ex epiſtola prima Aniceti ad omnes Eccleſias. to.10. 312. 1.

Item ex epiſtola Euariſti ad Eccleſiam Gallicanam. to.10. 313. 2.

Item ex Alexandri I. epiſtola prima. to. 10. 313. 2.

Item ex Eleutherij epiſtola capite primo. to.10. 313. 2.

Item ex damnatione Cerdonis, Marcionis, & Valentini. to.10. 314. 1.

Item ex damnatione Theodori hæreſiarchæ facta à Victore Pontifice in eodem ſæculo. to.10. 314. 1.

Item ex recurſu Polycarpi ad Anicetum. t.10. 314. 2.

Papæ infallibilitas probatur ex epiſtola prima Zephyrini Papæ, & Callixti epiſtola I; & ex Synodo S.Cornelij Papæ, & Synodo Chartaginenſi; ex epiſtola 42. S.Cypriani; & ex alia Synodo Romana contra Nouatianum tertio ſæculo. to.10. 315. 1; & ſeq.

Item ex Sixto Secundo epiſtola ſecunda ad Gratum. to.10. 316. 1.

Item ex Fęlice Papa Martyre epiſtola prima ad Paternum; & epiſtola tertia ad Benignum, vbi ius appellandi ad Romanum Pontificem declarat. to.10. 317. 2.

Item ex S.Caio Papa epiſtola ad Fælicem. to.10. 318. 1.

Item ex SS.PP; qui floruerunt tertio ſæculo. tomo 10. 315. 1; & ſeq; & 316. 1; & ſeq; & 317. 1; & ſeq; & 318. 1; & ſeq; & 319. 1; & ſeq; & 320. 1.

Item ex quarto ſæculo epiſt. 1. S.Marcelli Papæ, epiſtola Melchiadis ad Epiſcopos Hiſpaniæ, epiſtola Marci ad Athanaſium, & Iulij Primi epiſtola 1; & 2. ad Epiſcopos Orientales. to.10.320.1; & ſeq; & 321.1. & ſeq. vſque ad 328. 2.

Item ex Concilio Romano ſub Sylueſtro. to.10. 321. 2.

Papæ infallibilitas declarata fuit in Synodo Alexandrina ab Epiſcopis Ægyptijs coacta contra Arianos, & tranſmiſſa ad Fęlicem Papam. to.10. 324.2.

Item ex Athanaſij in eadem Synodo Alexandrina, & trium aliorum Conciliorum Africæ in epiſtola ad Damaſum. tom.10. 325. 1.

Item ex Secunda Synodo Conſtantinopolitana aduersùs Macedonium. tomo 10.325. 1.

Papæ infallibilitas probatur ex PP; qui floruerunt quarto ſæculo. to.10. 326.2. vſq; ad 328. 2.

Item probatur ex quinto ſęculo ex varijs epiſtolis Innocentij I; Zozimi I; Bonifacij I; Celeſtini I;Sixti III;Leonis Magni, Hilarij, Simplicij epiſt. ad Zenonem Imperatorem, Fælicis III;& Gelaſij. to.10. 329. 1; & ſeq. vſque ad 345. 1.

Item ex Concilijs Toletano I; Carthaginenſi III; Mileuitano, Epheſino I; & Chalcedonenſi,&Synodo Romana. to.10. 325. 2; & ſeq.

Item ex SS.Patribus, qui eodem ſæculo floruerunt, ſcilicet ex S.Ioanne Chriſoſtomo, ex S.P.Auguſtino, S.Cyrillo Alexandrino; MaximianoEpiſcopo Conſtatinopolitano, ex Turribio Aſturicenſi, Flauiano Epiſcopo Conſtantinopolitano; ex tribus Epiſcopis Galliæ Ceretio, Salonio, Verano, atque ex alijs quadraginta quatuor Epiſcopis Galliarum; ex Theodoreto, & ex literis Valentiniani Imperatoris, & Marciani, S.Proſperi, Vincentij Lyrinenſis, Aſcanij Tarraconenſis Epiſcopi, S.Cæſarij Arelatenſis, Anaſtaſij Hieroſolymitani Patriarchæ, & Epiſcoporum Dardaniæ. tom.10. 338. 2; & ſeq; & 340. 1; & ſeq; & 341. 1;& ſeq;& 342. 1; & ſeq; & 343.1; & ſeq;& 344. 1; & ſeq;

Item ſexto ſæculo ex Symmaco Papa, Hormiſda, Bonifacio II; Ioanne II; Agapeto, Vigilio, Pelagio II. to.10. 345. 1; & ſeq. vſque ad 352.2.

Item ex Synodo Romana ſub Symmaco, Concilio Carthaginen. ep. ad Io. Papam, ex Concilio IV. Aurelianen; ex Synodo Mopſueſtena, ex Concilio II. Turonenſi, ex Concilio Braccarenſi, ex Concilio Lugdunenſi I. to. 10. 348. 2; & ſeq.

Item ex PP; qui eodem ſæculo floruerunt, ſancto Fulgentio Epiſcopo Ruſpenſi, Enno-

dio Epiſcopo Ticinenſi, & alijs, quàm plurimis, to. 10, 349. 2; & ſeq.

Item ſeptimo ſæculo ex S. Gregorio Magno vbi arrogantia Ioannis Epiſcopi Conſtantinopolitani prætendentis titulum Epiſcopi vniuerſalis latè deſcribitur, to. 10, 352. 2; & ſeq. vſque ad 359, 2.

Item ex Honorio I. Eugenio IV; Martino, Vitaliano, Agathone, & Leone II. tom. 10, 354. 2; & ſeq.

Item ex Synodo Inſulæ Cypri, ex tribus Concilijs Africanis, ex VI. Synodo. to. 10. 356. 2; & ſeq.

Item ex PP; qui eodem ſæculo floruerunt, S. Leandro, Eulogio Patriarcha Alexandrino, Ioanne Epiſcopo Rauennatenſi, S. Iſidoro Hiſpalenſi, Anaſtaſio Diſcipulo S. Maximi, Sergio Epiſcopo Conſtantinopolitano, Sophronio Hieroſolymitano Epiſcopo, Beda, & alijs. to. 10. 358; & ſeq. vſque ad 359. 2.

Item octano ſæculo ex Ioanne VII; Gregorio II; Zacharia, Stephano III; Adriano I; Ioanne VIII. to. 10. 360; & ſeq. vſque ad 363, 1,

Item ex Synodo Auguſtana, & altera Synodo Germanica, & ex VII, Synodo. tomo 10. 361. 2; & ſeq.

Item ex S. Bonifacio Archiepiſcopo Moguntino, Carolo Magno. tom. 10. 362; & ſequent.

Item ſæculo nono ex Leone III; Gregorio IV; Nicolao I; Adriano II; Ioanne VIII; Martino, Stephano. to. 10. 363. 1; & ſeq. vſque ad 373. 2.

Item ex Synodo Turonenſi, Sueſſionenſi, Conſtantinopolitana, & alijs. to. 10. 366. 2; & ſeq.

Item ex PP; qui in hoc ſæculo fluoruerunt, S. Nicephoro Epiſcopo Conſtantinopolitano, S. Theodoro Studita, qui pugnauit contra Iconoclaſtas, & alijs. tomo 10. 368. 2; & ſeq.

Item ex ſæculo decimo ex Agapeto II; Ioanne XII, Ioanne XIII; & Ioanne XV; & Gregorio V. tomo 10. 373. 2; & ſeq. vſque ad 376. 2.

Item ex Heruæo Rhemenſi Archiepiſcopo, ex Brunone Archiepiſcopo Colonienſi, ex Hugone Francorum Rege, ex S. Stephano Vngariæ Rege. to. 10. 375. 2; & ſeq.

Item ſæculo vndecimo ex Benedicto IX; Leone IX; Victore II; Stephano X; Nicolao II; Alexandro II; & Vrbano II. to. 10. 376. 2; & ſeq. vſque ad 384. 2.

Item ex Fulberto Carnotenſi Epiſtola ad Ioannem IX; ex Bernone Augen; & Durando Epiſcopo Leodien; ex S. Odilone Abbate Cluniacen; ex S. Petro Damiano, ex Petro Patriarcha Antiocheno, ex Lanfranco Archiepiſcopo Cantuarien. contra Berengarium, ex Clero, & populo Florentino epiſtola ad Alexandrum II; ex Saxone Grammatico; & alijs. to. 10. 380. 1; & ſeq.

Item ſæculo duodecimo ex Paſchali II; Calixto II; Innocentio II; Eugenio III; Adriano IV; Alexandro III; & Cœleſtino III. to. 10. 384. 2; & ſeq. vſque ad 394. 1.

Item in Concilio Generali Romano I; & ex altero Concilio Romano, & ex Concilio Viennenſi, & ex Concilio Lateranenſi, ex Concilio Anglicano ſub Alexandro III. to; 10. 388. 1; & ſeq.

Et ex SS. PP. Vgone Victorino, S. Bernardo, Petro Bleſenſe, Vgone Etheriano, ex Ioanne Saresberienſi Anglo, ex Rainaldo Cancellario, ex Rege Scotiæ, & alijs. to. 10. 390. 2; & ſeq.

Et ſæculo decimotertio ex Innocentio III; Gregorio IX; Alexandro IV; Vrbano IV; Clemente IV; Gregorio X; & Bonifacio VIII. to. 10. 394. 1; & ſeq. vſque ad 421. 2.

Ex S. Thoma, S. Bonauentura, Alberto Magno, Henrico Cardinali Oſtienſi, Vincentio Bellouacenſi Epiſcopo, Riccardo de Mediauilla, B. Ægidio Romano ex nobili Columnienſi familia ordinis S. P. Auguſtini, Henrico Gandauenſi, Andronico Imperatore Græcorum. to. 10. 419. 1; & ſequen.

Papæ infallibilitas probatur ex decimoquarto ſæculo ex Clemente IV; Ioanne XXII; Benedicto XII; Clemente VI; Innocentio IV; Vrbano V; & Bonifacio IX. tomo 10. 421. 2; & ſeq. vſque ad 424.

Et ex Philippo Galliarum Rege, & ex Hiabalaba Orientalium Epiſcopo, & ex Henrico VII. Imperatore, & ex Michaele Catharo, & ex Ludouico Bauaro, & ex Ioanne Paleologo, & ex Carolo IV. Imperatore, & ex Nicephoro Calliſto, & ex Nicephoro Græcoras, & ex Rainero Piſano, & ex beato Auguſtino Triumpho ordinis S. P. Auguſtini, & alijs quàm plurimis, qui omnes ſcripſerunt de infallibilitate Romani Pontificis. to. 10. 424. 1; & ſeq. vſque ad 429. 2.

Et ſæculo decimo quinto ex Martino V; ex Nicolao V; ex Pio II; qui dicebatur Æneas Syluius, ex Eugenio IV. to. 10. 429. 1; & ſeq. vſque ad 431.. 2.

Et ex B. Laurentio Iuſtiniano, & ex S. Ioanne de Capiſtrano, & Ioanne de Turrecremata, & Gennadio Scolario Patriarcha Conſtantinopolitano libro de primatu Papæ, & ex Nicolao Cardinali Cuſano ep. ad Boemos, & alijs. to. 10. 435. 2; & ſeq.

Et ex literis Ludouici Regis Franciæ abrogantis pragmaticam ſanctionem. to. 10. 437. 2,

Et ex Ioanne Franciſco Pico Mirandulano, Cypriano Benerto, Thoma Valdenſi Carmelita, & S. Antonino. tomo 10. 438. 2; & ſeq.

Et decimoſexto ſæculo ex Iulio II; Leone X; Paulo. III; Gregorio XIII; Sixto V. to. 10. 438. 2; & ſeq. vſque ad 445. 1.

Item ex Patribus Concilij Tridentini. to. 10. 441. 2; & ſeq.

Et ex Caietano, Dominico Iacobatio Auditore ſacræ Rotæ, ex Franciſco Ferrarienſi ordinis Prædicatorum Generali, ex Sylueſtro Prieras Magiſtro ſacri Palatij, ex Ioanne Echio, Ioanne Roffenſi, Ioanne Fabro Epiſcopo Viennenſi, Ioanne Cochlæo in opuſc. contr. Lutheranos, Franciſco Victoria, Martino Nauarro, Alphonſo Aluarez, Bartolomæo Fumo ordinis Prædicatorum, Stanislao Hoſio, Alexandro à Turre, & alijs. to. 10. 442. 1; & ſeq. vſque ad 444. 2, & ſeq.

Et

Digitized by Google

Et decimoſeptimo ſæculo ex Clemente VIII; Innocentio X; & Alexandro VII; & ex Literis Epiſcoporum Galliæ ad Innocentium X. to. 10. 445. 1; & ſeq. vſque ad 450. 1; & ſeq.
Papæ infallibilitas demonſtratur. to. 6. 849. 1; & ſeq.
Papæ infallibilitas ex Summorum Pontificum aſſertis comprobatur. to. 7. 725. 2; & ſeq.
Eſt eodem modo infallibilis in condendis decretis ad totam Eccleſiam ſpectantibus, quàm in illis, quæ pertinent ſolùm ad aliquam Eccleſiam particularem. tomo 3. 493. 1.
Papa eſt interpres infallibilis ſacræ Scripturæ; & probatur auctoritate SS. PP. Auguſtini, Hieronymi, & aliorum. to. 10. 41. 1; & ſeq.
An ſit infallibilis in decernendis rebus ſpectantibus ad mores? to. 10. 298. 2.
Papæ infallibilitas etiam ex infallibilitate Eccleſiæ firmatur; quia Papam ſemper recognouit, & confeſſa eſt illius infallibilitatem. to. 6. 702. 1.
Papæ infallibilitas ampliùs demonſtratur. to. 6. 881. 1.
Papa ſolus eſt proponens infallibiliter fidei dogmata. to. 15. 110. 142.
Papam eſſe infallibilem in rebus fidei an ſit de fide? to. 5. 124. 25.
Papæ infallibilitas ex perſeuerantia, & vnitate fidei in eadem Eccleſia demonſtratur. to. 12. 181. 1.
Papa eſt iudex infallibilis controuerſiarum fidei. to. 12. 197. 1; & 221. 2; & ſequen; & 225.
Papę atteſtantes infallibilitatem in decernendis controuerſijs fidei. tomo. 12. 199. 1; & ſeq.
Papa, quà talis, in quæſtionibus de facto non eſt infallibilis. tomo 1. ex Tannero. 37. 240.
Papę infallibilitas nòn dependet in definiendo à Concilio generali. to. 1. ex Tannero. 39. 248; & ſeq.
Papæ definitio, licèt requiratur præuia conſultatio, tamen eſt abſolutè infallibilis. to. 1. ex Tannero. 40. 255; & ſeq.
Papa eſt infallibilis in canonizatione Sanctorum. tom. 1. ex Tannero. 45. 287; & ſeq; & to. 10. 493. 1; & 494. 2; & 188. 1.
Papa etiam ſeorſim à Concilijs habet infallibilitatem. to. 10. 539. 2; & 540. 1; & ſeq; & 541. 1; & ſeq.
Papa eſt regula fidei infallibilis. to. 10. 271. 2; & ſeq.
Papa an priuilegium infallibilitatis in decernendis rebus fidei, & morum habeat à Chriſto? to. 3. 465. 1; & 468. 1; & 469. 1.
In definiendis fidei controuerſijs eſt infallibilis. to. 16. 320. 2; & ſeq; & 323. 1; & ſequen.
Papæ infallibilitas probatur ex Concilijs generalibus, quæ ſemper tenuerunt in Romano Pontifice eſſe fidei firmitatem, & infallibilitatem. to. 15. 26. 131; & ſeq.
Item ex decretalibus ſummorum Pontificum. to. 15. 30. 164; & ſeq.
Papæ infallibilitas in canonizatione Sanctorum innititur formaliter motioni Spiritus Sancti; & tantùm materialiter, & inſtrumentariè teſtimonijs humanis. tomo 7. 714. 2.
Papæ infallibilitas probatur ex teſtimonijs ſummorum Pontificum. to. 7. 715. 1; & ſequen.
Papæ infallibilitas in orationem Chriſti reducitur. to. 7. 733. 2.
Papa habet auctoritatem infallibilem ad diſcernenda ea, quæ ſpectant ad ſacram Scripturam. to. 9. 732. 1; & ſeq.
Papæ ſoli promiſit Deus infallibilitatem, quia ſolus Papa eſt caput; & ſolùm caput membra habet regere, & gubernare. to. 9. 728. 1.
Papæ infallibilitas à Tarraconenſibus Patribus fuit admiſſa. to. 2. ex Turrecrem. 38. 2.
Papa in condendis legibus de fide in omni materia eſt infallibilis. to. 9. 761. 2; & ſequen.
Papa vt Supremus Iudex eſt infallibilis in ijs, quæ ſpectant fidem. to. 4. 500. 38, & to. 1. 106. 1.
Papa infallibile iudicium in rebus fidei declarandis non poteſt alteri delegare. to. 4. 646. 1.
Licèt habeat infallibile iudicium in definiendis rebus fidei, tamen antequam definiat, debet præſupponere conſultationem Theologorum, & aliorum Doctorum. to. 4. 647. 2; & ſeq.
Papæ ſolius priuilegium eſt omnimoda infallibilitas in rebus fidei. to. 16. 527. 2; & ſequen.
Papæ iudicium in canonizatione Sanctorum eſt infallibile. to. 8. 632. 2; & ſeq; & 640. 1; & ſeq.
Ipſi ſoli reſeruatur canonizatio Sanctorum. to. 8. 628. 2.
Papæ iudicium in cultu latriæ eſt infallibile. to. 8. 670. 1. & 671. 2.
Ipſi collata eſt à Deo regula infallibilis fidei. to. 10. 22. 2.
Papæ iudicium infallibile. tom. 5. 667. 2; & ſeq.
Papæ infallibilitas in approbatione alicuius Religionis. to. 1. ex Tannero. 44. 283.
Papa etiam ſeorſim à Concilijs habet infallibilitatem. to. 10. 539. 2.
Papa, qui non eſt verus Papa ob aliquem defectum occultum, receptus tamen ab Eccleſia, vt verus Papa, an poſſit infallibiliter definire? to. 3. 486. 2.
Papa non eſſet verus Paſtor, niſi eſſet Doctor infallibilis. to. 3. 858. 2.
Damnans hæreſim efficit, vt illa damnatio ſit obiectum fidei. to. 15. 104. 238; & ſequen.
Papa an poſſit dici norma, & regula fidei? to. 12. 228. 1.
Quod ſemel approbauit, an poſſit reprobare? to. 6. 7. 9.
Papæ infallibilitas probatur ex S. Thoma Aquinate, & alijs. to. 18. 24. 2.
Item ex S. Ioanne Chryſoſtomo, Theophylacto, Felice I; S. Leone, Agathone. to. 18. 25. 1; & ſeq.
Papa eſt infallibilis, quia in ipſo eſt auctoritas Petri, quæ fuit reddita infallibilis ex Chriſti oratione. to. 18. 57. 2.
Eius infallibilitas definita fuit in Concilio

Viennenſi, & Florentino. to. 18. 57. 2; & ſeq.
Solus habet infallibilitatem, quam Concilio communicat. to. 20. 389. 2.
Papæ, non Concilio collatam fuiſſe infallibilitatem SS. Patres communiter arguunt, quòd Chriſtus Dominus pro ſola Petri fide orauit, ne deficeret; non autem pro fide omnium fidelium. to. 20. 538. 2.
Papæ infallibilitatem in definiendo non haberi à Concilijs, ſed è contra ex teſtimonijs ſacræ Scripturæ, SS. Pontificum, ſanctorum Patrum, & Conciliorum oſtenditur. to. 1. ex Tannero. 34. 248; & ſeq.
Papæ conceſſum fuit infallibilitatis priuilegium. tom. 1. ex Tannero. 40. 255; & ſeq.
Papæ infallibilitas à varijs obiectis defenditur. tom. 1. ex Tannero. 24. 270; & ſequent.
Papæ competit infallibilitas abſque conſilio Cardinalium. to. 9. 719. 2.
Aliter competit Papæ, aliter Eccleſiæ, & aliter Concilio. to. 9. 784. 2.
Papæ infallibilitas circa Diuinas Scripturas. to. 9. 734. 1.
Papæ infallibilitas, à quibus Doctoribus Pariſienſibus impugnata fuerit? tom. 3. 483. 2.
Papæ competit infallibilitas ſolùm, vt loquitur ex cathedra. to. 6. 661. 2.
Ei tamen non competit infallibilitas, vt eſt Doctor priuatus. to. 15. 50. 401.
Ei Competit infallibitas etiam ante approbationem, vel acceptationem Eccleſiæ. to. 7. 655. 1; & ſeq.
Papa habet eandem infallibilitatem, quàm habuit D. Petrus. to. 8. 407. 2; & ſeq.
Papæ infallibilitas eſt effectus orationis Chriſti Domini. to. 8. 409. 1.
Etiam extra Concilia ei competit infallibilitas. to. 7. 531. 2.
Papæ competit infallibilitas etiam in declarando cultu latriæ. tom. 8. 670. 1; & ſequent.
Papæ competit infallibilitas propter aſſiſtentiam, & promiſſionem Chriſti Domini. to. 12. 77. 2.
Concilia generalia ſemper crediderunt infallibilitatem eſſe in ſolo Romano Pontifice. to. 15. 26. 131; & ſeq.
Papa nequit eſſe membrum putridum, quia Chriſtus Dominus orauit, ne eius fides vnquam deficeret; & exauditus eſt pro ſua reuerentia; ideo Papa nequit in fide deficere. to. 18. 36. 1.
Poteſt peccare, ſed non docere falſam doctrinam. to. 18. 36. 1.
Papa quamuis aliquando peccauerit, numquam tamen faſum docuit, nec potuit docere definiens ex cathedra. to. 4. 634; & ſequen.
In quibus definitionibus non poſſit errare? to. 4. 813. 73.
Non repugnat errare in ijs, quæ ad fidem non ſpectant. to. 4. 814. 76.
Nunquam mutauit fidei definitiones ſemel traditas. to. 10. 17. 2.
Papa definiens aliquam quæſtionem declarat eam eſſe de fide. to. 9. 761. 2.
Papæ mali mores non pugnant cum eius doctrinæ infallibilitate. tom. 2. 551. 2; & ſeq.
Papæ conuenit infallibilitas in decernendis fidei controuerſijs, quatenus eſt D. Petri ſucceſſor legitimus. to. 15. 280. 1.
Papa ſolus non habet minorem infallibilitatem in definiendis fidei controuerſijs, quàm habeat Papa ſimul cum Concilio. to. 9. 790. 2; & 799. 1; & ſeq.
Papa communicat infallibilitatem Concilio. to. 7. 551. 2.
Papa in tantùm tribuit infallibilitatem Concilijs, in quantùm per os Papæ loquitur Spiritus ſanctus. to. 6. 787. 1.
Quælibet decreta confirmata à Papa ſunt infallibilis veritatis. to. 10. 536. 2; & to. 15. 539. 1; & to. 20. 389. 2.
Papa ſolus eſt regula infallibilis fidei Diuinæ. to. 8. 324. 2.
Papa ſolus poteſt quibuſcumque decretis tribuere fidei firmitatem. to. 15. 29. 124; & ſequen.

*Papa ex Cathedra nequit errare.*

Papam poſſe errare in definiendo ſine Concilio tenent aliqui communiter reprobati. to. 4. 500. 39.
Papa in decretis morum ſpectantium ad ſtatum totius Eccleſiæ errare nequit. tom. 4. 501. 40; & to. 15. 698. 91; & tom. 10. 190. 2.
An poſſit errare in decretis, quæ reſpiciunt certas perſonas, vel certas Eccleſias? to. 4. 501. 41.
Nequit errare in Canonizatione Sanctorum. to. 4. 501. 42; & ſeq; & tom. 10. 152. 1; & to. 13. 137. 1. & to. 8. 662. 1; & ſeq; & to. 5. 124. 25; & to. 9. 740. 2; & to. 18. 58. 1; & to. 20. 410. 1; & ſeq.
Papa nequit errare in approbandis, & confirmandis Religionibus. to. 4. 501. 45; & ſeq; & to. 10. 152. 1; & to. 3. 605. 2; & 608. 1; & to. 8. 261; & 335. 1; & ſeq; & 10. 189. 1; & tom. 18. 58. 1; & tom. 20. 425. 2; & ſeq.
Papa, vt priuata perſona errare poteſt. to. 4. 503. 47; & 504. 50; & ſeq; & 50. 2; & to. 12. 81. 1; & to. 1. ex Tannero. 37. 237; & to. 20. 395. 2; & ſeq.
Papam nõ permittit Deus errare in definitione eorum, quæ ad fidem pertinent. to. 9. 176. 19.
Papa, vt priuata perſona errare poteſt, non autem Concilium. to. 9. 481. 9.
Papa in quo genere rerum non poſſit errare? to. 3. 349. 2.
Papam errare non poſſe in Canonizatione Sanctorum, an ſit propoſitio de fide? to. 3. 351. 1.
Et quomodò ſe habeat in Canonizatione Sanctorum, & approbatione Religionum? to. 3. 350. 1; & ſeq.
Papa nequit errare in rebus fidei, neque in promulganda lege erronea. tom. 10. 152. 1.
Nequit errare in rebus fidei, ſiue in Concilio generali, ſiue extra Concilium. to. 10. 306. 1; & ſeq; & to. 19. 37. 1.
Papam poſſe errare quomodò ſit intelligendum? to. 9. 605. 283.
Papa ſi erraret ad quod Tribunal eſſet recurrendum? to. 3. 399. 1.

Papa definiens ex Cathedra non poteſt errare. to.4. 633. 2; & 465. 3; & to.9. 718. 2; & 720; & ſeq.
Papa quamuis in ſcribendo, vel loquendo, vt perſona priuata poſſit errare, non tamen vt perſona publica ſcribens, vel loquens in Petri Cathedra conſidens. to. 16. 297. 2; & to.7. 235. 1.
Papa poteſt errare in quæſtionibus facti, adeoque ſemel iudicata poſſunt iterum iudicari. to.3. 588. 2.
Papa an errare poſſit in condendis legibus, ſeu præceptis ad mores pro tota Eccleſia ſpectantibus? to.3. 605. 1.
Papa etiam ſi errare poſſet docendo extra Concilium, non tamen Concilium eſt ſupra Papam. to.3. 840. 2.
Papa nequit errare in quæſtionibus facti à Deo reuelati, vel connexi cum aliquo reuelato. to.7. 713. 2; & ſeq.
Papa nequit errare in decretis morum, & Eccleſiaſticæ diſciplinæ. tom. 8. 604. 2; & ſeq.
Neque in approbatione Religionis, vel in definitione modi viuendi. tom. 8. 606. 2; & to.10. 500. 1; & to.9. 759. 1.
An poſſit errare in Beatificatione? to.8. 666. 1; & to.9. 744. 1.
Papa nequit errare in fide. tom.14. 481. 1; & tom.11. 551. 6; & tom.2. ex Adolpho. 54. 1.
Papa nunquam errauit definiendo aliquid fidei contrarium. to.15. 662. 95.
Papam non poſſe errare in fide probatur auctoritate, & ratione. tom. 10. 36. 2; & ſeq.
Deinde oſtenditur ex conſuetudine, & recurſu. to.10. 37. 2.
Papa nequit errare in rebus fidei, vel regulis morum, quas tradit pro tota vniuerſali Eccleſia. tom.5. 124. 25; & tom. 19. 237. 2.
Poteſt tamen errare in circunſtantijs. tom.5. 124. 25.
Papa ob promiſſionem à Chriſto factam Petro, legitimiſque eius ſucceſſoribus errare nequit in fide; neque Eccleſiam errorem docere; ſed alios tenetur in fide confirmare; ideo ad illum tanquam ad infallibilem Eccleſiæ iudicem omnes Eccleſiæ debent deferre grauiores controuerſias dubias in fide certò, & finaliter determinandas; & ſemper fuerunt relatæ, & ſine ipſo Concilia generalia legitimè celebrari, nec confirmari poſſunt ex teſtimonio Summorum Pontificum primitiuæ Eccleſiæ, Patrum, Conciliorum, & Imperatorum Catholicorum. to.12. 82. 2.
Papa errare poteſt in quæſtionibus facti, non autem in omnibus. to.11. 502. 16.
Papa nequit errare in approbatione conſtitutionum alicuius Religionis. to. 8. 335. 1; & ſeq.
Papa nunquam errauit. to.8. 417. 1; & to. 9. 207. 99.
Papa, vt perſona priuata, moraliter loquendo nequit deficere à fide ex ſuaui Dei prouidentia. to.8. 463. 1; & ſeq; & tom.9. 176. 20.
Papa ſi non adhiberet diligentiam petendo à ſapientibus conſilium in rebus fidei, an poſſet errare? tomo 8. 488. 1.
Papa, vt perſona priuata, & doctor particularis, poteſt errare, non autem vt Paſtor vniuerſalis Eccleſiæ. to.8. 256. 2.
Papam, vt caput Eccleſiæ, poſſe errare in rebus fidei eſt hæreſis manifeſta. to. 8. 257. 1.
Papa nequit errare in proponendis legibus, vel toti Eccleſiæ, vel tantùm alicui Regno, aut Ciuitati. to.8. 260.1; & ſeq.
Nequit errare, vt Papa. tom. 19. 281. 2; & ſeq.
Papa, vt doctor priuatus, nequit errare. to.8. 313.1.
Papa nequit errare in publico fidei iudicio. to.8. 316.1.
Papa nequit errare in ferendis legibus quoad mores pro tota Eccleſia. tom. 8. 330. 1; & ſeq; & to.1. ex Tannero. 44. 280; & to.18. 635. 1.
Papa quantùm ad mores perſonæ priuatę poteſt errare. to.8. 331. 1.
Papam, aut Concilium poſſe errare in Canonizatione Sanctorum hęreſim ſapit. to. 8. 334.1.
Papa poteſt opinari, non errare in ijs, quæ fidei ſunt. to.13. 455. 1.
Papa licèt poſſit errare in ijs, quæ ſunt fidei, eius tamen ſententia, quam in iudicio profert ex Cathedra, nequit eſſe falſa. to. 13. 455. 2.
Papa in re dubia ad fidem ſpectante cum Concilio generali definiens nequit errare. to.1. ex Tannero. 38. 242; & ſeq.
Papam errare poſſe in rebus de facto in caſu particulari exemplo Vriæ Sacerdotis comprobatur. tom. 1. ex Tannero. 44.281; & ſeq.
Papa per imprudentiam non circa ſubſtantiam rerum, ſed tantùm circa circunſtantias errare poteſt. to. 1. ex Tannero. 44. 282.
Papam errare non poſſe eſt de fide. to. 1. ex Tannero. 44. 281.
Papa an in doctrina morum poſſit errare? to.4. 497. 2; & ſeq.
An poſſit errare in decretis ſpectantibus ad aliquam particularem Eccleſiam? tom.10. 499. 1; & 191. 1.
An poſſit errare circa circunſtantias præcepti? to.10. 499. 1.
Papa nequit errare in extinctione alicuius Religionis à ſuo prædeceſſore confirmatæ. to.10. 189. 2.
Extinguendo aliquam Religionem non reprobat regulam, & perſonas. to. 10. 189. 2.
Duplex habere poteſt motiuum extinguendi Religiones. to.10. 190. 1.
Papa poteſt errare, vt talis perſona, non vt caput Eccleſiæ. to.10. 191. 1.
Papa etiam ſimul cum Concilio generali poteſt errare in quęſtionibus facti particularis ex hominum teſtimonijs, & relatione pendentibus. to.3. 367. 2.
Papa non poteſt errare in pręceptis, & rebus moralibus, quas approbat. to.4. 468. 4; & ſeq.
Papa in rebus fidei nequit errare, ſed tantùm poteſt errare, vt perſona priuata. tom.10. 186. 1. & to.9. 726. 2; & ſeq.

Papa quomodò non poſſit errare? tom. 2. ex Turrecremenſi. 42. 2.

Nullus in definiendis fidei controuerſijs hactenus errauit. to. 2. ex Turrecremenſi. 43. 2.

Papam poſſe errare in condendis legibus pro Eccleſia vniuerſali hęreſim ſapit. to. 9. 761; & 762.

Poteſt errare quantùm ad circunſtantias legis. to. 9. 760. 2.

Papa proponendo res fidei errare non poteſt; quia Deus illi Eccleſiam committens ſe obligauit ad impediendum, ne erret. to. 9. 727. 2.

Licèt poſſit in hęreſim perſonalem incidere, nequit eam tamen proponere, vt credendam Eccleſiæ. to. 15. 111. 153; & ſeq.

In approbandis Religionibus à Spiritu Sancto dirigitur. to. 15. 356. 1.

Papa non poteſt errare in confirmandis decretis Conciliorum in materia de fide. to. 9. 729; & 730. 1.

Papa nequit errare in regulis morum; alioquin fideles non haberent regulam certam, qua poſſent ſaluari, tom. 18. 58. 1; & ſequent.

Papam poſſe errare in approbatione Religionum eſt temerarium, & ſapit hęreſim. to. 18. 58. 1.

Papa in rebus fidei non loquitur iuxta ſuam voluntatem, ſed vt oraculum Spiritus Sancti. to. 20. 74. 1.

Papa, vt perſona particularis, poteſt errare; non vt habet aſſiſtentiam Spiritus Sancti. to. 19. 464. 2.

Papa, vt caput Eccleſiæ, nequit errare in rebus ſpectantibus ad fidem, religionem, & mores. to. 20. 388. 1, & ſeq.

Papam poſſe errare in ferendis legibus toti Eccleſiæ communibus hęreſis eſt. tom. 20. 421. 1; & ſeq.

An poſſit errare in legibus priuatis? tom. 20. 425. 1; & ſeq.

Poteſtas non errandi non pendet à Concilijs, nec eſt in illis, quia plura Concilia etiam generalia in rebus fidei errauerunt, ſed eſt in ſolo Romano Pontifice, qui definiens ex Cathedra nunquam errauit. to. 10. 37. 2; & ſeq.

Poteſtatem non errandi in definiendis controuerſijs circa fidem exortis eſſe ſolùm in Papa colligitur ex eo, quòd Papa plures Conciliorū errores correxit; Concilia verò nullum vnquam Papæ definientis ex Cathedra correxerunt errorem. to. 10. 38. 2; & ſeq.

Errores, qui ab hæreticis tribuuntur diuerſis Romanis Pontificibus, ſunt omnino ficti; & ſi tanquam veri admitterentur, non eſſent prolati ex Cathedra, tanquam ex publica auctoritate, ſed tanquam ex perſona priuata. to. 10. 38. 2; & ſeq.

Papa nequit errare in approbatione alicuius Religionis, quia illam proponit toti Eccleſiæ ſequendam; & illa, quæ toti Eccleſiæ proponit, nequeunt ab ipſo, vt à perſona priuata, proponi, ſed neceſſariò proponuntur, vt à perſona publica, ſecundùm quod ſolùm habet reſpicere totam Eccleſiam. to. 20. 26. 1; & ſeq.

Nec etiam in Beatificatione alicuius toti Eccleſiæ propoſita Papa poteſt propter eandem rationem errare. tom. 20. 426. 1; & ſeq.

Quamuis Papa poſſit errare in rebus, quæ factum concernunt, vt contigit in Stephano irritante facta Formoſi, quam irritationem ſuſtulit Theodorus Secundus Stephani ſucceſſor; attamen in ijs, quæ ſunt iuris, nequit errare. to. 20. 424. 2; & ſeq.


*Papa definiens ex Cathedra.*


Papa quomodò cenſeatur loqui ex Cathedra? to. 7. 662. 2; & ſeq; & to. 8. 426. 1.

Papa ſolùm, vt caput Eccleſiæ, ſeu vt loquens ex Cathedra, eſt infallibilis. tom. 7. 661. 2.

Papæ loquentis ex Cathedra iudicium eſſe omnino irrefragabile manifeſtè colligitur ex Scripturis. to. 7. 666. 1; & ſeq.

Papam loqui ex Cathedra ſumptum eſt ex S. P. Auguſtino, to. 7. 720. 1.

Papę decreta in materia fidei debent eſſe pronunciata ex Cathedra, vt obligent ad credendum. to. 15. 49. 394; & ſeq.

Papa, vt doctor priuatus, non obligat ad credendum. to. 15. 50. 401.

Papam loqui ex cathedra eſt vti magiſterio à Petro ſibi relicto. tomo 15. 54. 420; & ſequen.

Papæ definitio non requirit acceptationem fidelium. to. 15. 59. 468; & ſeq.

Papa, qui eſt Petri ſucceſſor, docens ex cathedra, & definiens aliquid in Eccleſia vniuerſali nequit errare propter promiſſionem, & aſſiſtentiam Chriſti, ex teſtimonio SS. Pontificum, & Martyrum, PP; & Conciliorum prouincialium, & generalium, ac Imperatorum Catholicorum. tom. 12. 77. 2.

Papam docere ex cathedra quid ſit? to. 11. 467. 2; & ſeq.

Papa docens ex cathedra, quamuis extra Concilium, eſt infallibilis. to. 11. 467. 1; & ſequen.

Papa loquens ex cathedra eſt infallibilis iudex controuerſiarum. to. 14. 10. 1; & ſequen.

Papa ex cathedra poteſt definire aliquod obſeruandum in tota Eccleſia. to. 1. ex Tannero. 41. 260; & ſeq.

Papa definiens ex cathedra nihil contra fidem, aut mores poteſt decernere. to. 10. 465. 2; & 468. 1.

Definiens ex cathedra ſemper eſt audiendus; & ei ſemper eſt obediendum, ſiue poſſit, ſiue non poſſit errare. tom. 3. 468. 1; & ſeq.

Quomodò nobis conſtet Papam definire ex cathedra? to. 3. 487. 1; & ſeq.

Ad hoc, vt definiat ex cathedra duo requirit, quorum vnum ſine alio non ſufficit. to. 3. 487. 2.

Papa definiens ex cathedra nequit errare in rebus fidei. tom. 9. 718. 2; & 720; & ſequent.

Definiens ex cathedra debet diligentiſſimum examen Theologorum præmittere. to. 9. 720; & ſeq.

Papam poſſe ex cathedra errare eſt complexum omnino impoſſibile. to. 9. 720.

Papa, vt definiens ex cathedra, non diſtingui-


Digitized by Google

guitur à Sede Apoſtolica, vel Romana Eccleſia. to. 9. 719. 1.
Papa licèt poſſit peccare mortaliter, nequit tamen errare definiens ex cathedra in rebus fidei. to. 9. 721. 2; & to. 20. 84. 1.
Papa an eodèm modo ſit liber in definiendo ex cathedra, ſicut eſt liber in peccando mortaliter. to. 9. 721. 2; & ſeq.
Papæ loquenti ex cathedra in omnibus Deus aſſiſtit. to. 2. ex Pighio 66. 1.
Papa loquens ex cathedra nequit errare. to. 7. 817. 2; & ſeq.
Papæ iudicium de cathedra an queat definire aliquid eredrndum? to. 18. 620. 1.
Nullo modo poteſt errare. to. 18. 629. 2; & 630. 2; & ſeq.
Quomodò nobis conſtet Papam definire ex cathedra? to. 3. 487. 1. & ſeq.
Papa quando doceat, vt Pontifex ex cathedra? to. 3. 349. 2.
Papa nequit hæreſim promulgare de Sede. to. 12. 216. 1.
Circa doctrinã morum tripliciter ſe habere poteſt. to. 1. ex Tannero. 44. 278.
Papæ poteſtas definiendi ex cathedra in quo conſiſtat? to. 8. 380. 2.
Papa in rebus fidei non loquitur iuxta ſuam voluntatem, ſed vt oraculum Spiritus ſancti. to. 20. 74. 1.
Papa ſolus habet ex cathedra definire res fidei. to. 6. 11. 28.
Papa quoties in definiendis quæſtionibus fidei vtitur auctoritate infallibili, eius ſententia ab ipſo prolata debet recipi ab omnibus Diuino præcepto tanquam doctrina de fide. to. 13. 136. 1; & ſeq.
Papa toties vtitur auctoritate infallibili, quoties in controuerſia fidei alterutram ſententiam ita determinat, vt velit obligare ad eam recipiendam totam Eccleſiam. to. 13. 136. 2; & ſeq.
Duobus modis poteſt aliquid aſſerere. to. 13. 136. 2; & 34. 1.
Papa, quod definit, an ab omnibus ex Diuino præcepto ſit recipiendum? to. 13. 33. 2; & ſeq.
Papa quoties in definiendis rebus fidei vtitur auctoritate habita à Chriſto Domino, eius ſententia eſt de fide tenenda. tom. 13 34. 1.
An debeat conſulere omnes, vel aliquas tantùm regulas infallibiles? to. 13. 41. 1; & ſequen.
An determinatè debeat vti opere, & ſtudio aliquorum in inquiſitione veritatis fidei. to. 13. 41. 2.
Papam nullam nouam fidei veritatem poſſe definire in Eccleſia intelligi debet de veritate dogmatum. to. 13. 139. 1.
Papa ſiue adhibeat ſtudium, ſiue non, ſemper infallibiliter definit. to. 13. 141. 2.
Papa debet niti in definitione fidei concordi ſententię Doctorum. to. 13. 171. 2.
Papam niti conſenſui fidelium in definiendis rebus fidei expedit. to. 13. 172. 2.
Papa definiendo, quem modum debeat tenere? to. 13. 173. 1.
Papæ multi damnarunt errores multorum hæreticorum. to. 13. 174. 1.
Papa nunquam defecit, vel deficiet à fide catholica. to. 13. 276. 1; & ſeq.
Papa vniuerſa decernit ſacro aprobante Concilio. to. 13. 579. 2.
Papa vtens auctoritate vniuerſalis capitis Eccleſiæ in definiendis rebus ad fidem, Religionem, & mores pertinentibus, errare non poteſt. to. 3. 604. 1.
Papa an teneatur conſulere Doctores, quando extra Concilia definit aliquod ſpectans ad fidem, vel mores vniuerſalis Eccleſiæ? to. 3. 605. 1.
An poſſit decidere cõtra ſtatutum aliquod in cauſa fidei ſine Concilio? tom. 3. 621. 2; & ſequen.
Papæ ante Nicænum Synodum referebantur omnes hæreſes damnandæ. to. 15. 428. 2; & ſeq.
Papæ relatæ ſemper fuerunt cauſæ dubiæ, & implicatiores, vt definirentur. tomo 15. 432. 38.
Papa conuocat Concilium, vt oſtendat ſuam definitionem, quæ eſt certa ſecundùm ſe, ſit etiam certa quoad nos. to. 7. 664. 2; & ſeq.
Papa verſatus in ſcripturis, & Theologia inſtructus ſi ſe ſolo abſque aliorum conſilio definiat, illud decretum eſt obiectum fidei obligans ad credendum. tom. 15. 46. 375; & ſeq.
Vt licitè definiat, tenetur adhibere conſiliarios doctos. to. 15. 47. 383; & ſeq; & to. 3. 476. 1; & 474. 2.
Papæ definitio includens aliquid facti v. g. nomen auctoris eſt obiectum fidei. to. 15. 94. 236; & ſeq.
Papæ definitio alicuius propoſitionis in ſenſu alicuius hæretici v. g. Neſtorij eſt obiectum fidei. to. 15. 98. 256.
Papa poteſt in vno ſenſu definire, & in alio ſenſu damnare propoſitionem æquiuocam ad ſenſum catholicum, vt hæreticum. tomo 15. 100. 266.
Papa non cenſetur definire in ſenſu Auctoris, quando ſenſus Auctoris eſt dubius. to. 15. 101. 275; & ſeq.
Neceſſariò debet damnare hæreſes. tomo 8. 581. 1; & ſeq.
Quænam debeant attendi in damnandis hæreſibus? to. 8. 587. 1; & ſeq.
Hæreſes manifeſtas, quæ tangunt myſteria fidei ſtatim debet damnare. to. 8. 592. 1; & ſeq.
In damnandis hæreſibus debet attendere congruentias temporum, & perſonarum. to. 8. 594. 1; & ſeq.
Papa quænam poſſit definire? to. 8. 598. 2; & ſeq.
Quibus vijs, & modis procedere debeat ad definiendum? to. 8. 599. 2; & ſeq.
Papa ſolus poteſt proponere, & definire cauſas tractandas in Concilijs generalibus. to. 8. 857. 2; & ſeq.
Papa fidem prædefiniuit ante Synodos Oecumenicas. to. 15. 502. 1, & ſeq.
Papa poteſt proferre definitiones de fide etiam extra Concilium. to. 15. 679. 116; & ſeq.
In controuerſijs fidei debet vti aliorum conſilio. to. 5. 686. 2; & to. 15. 45, 369; & ſeq.
Semper habuit curam controuerſiarum fidelium, & fidei propagationis. tom. 12. 591. 2; & ſeq.

Papæ

Digitized by Google

Papæ modns examinandi, & definiendi controuerſias. to.12. 202. 1; & ſeq.

Papa, antequam definiat, præmietie conſultationes, quæ cootrouertuntur, ſalua tamen fidei vnitate, & integritate, to.11. 309. 2; & ſeq; & 8. 320. 2.

Papa in definiendis quæſtionibus fidei debet adhibere conſilia. to.11. 493. 3.

Papæ conſtitutiones oon ſemper ſpectant ad fidem. to.11. 501. 15.

Papa in definitione controuerſiarum fidei non expectat nouas reuelationes, ſed ex inſpectione depoſiti Spiritu ſancto aſſiſtente, illnſtrante, & dirigente definit, & decernit. to.8. 1021. 1; & ſeq.

An io deciſione controuerſiarnm fidei prophetiæ dono illuſtretur? to.8. 1024. 2.

Papa definiendo nunquam errauit. tomn 14. 64. 1.

Per ſe, vel per alios examinat cauſas fidei. co.8. 403. 1.

Ad ipſum deferendæ ſunt omnes controuerſię fidei. to.8. 382. 1.

Cur in definiendo debeat præmittere conſultationem? to.8. 430. 1.

Papa debet præmittere conſultationes ante definitionem in controuerſijs ſpectantibus ad fidem. to.8. 487. 1.

Papa ante definitionem debet contronerſiæ ſtatum agnoſcere. to.8. 490. 2.

Papæ illuſtratio, & motio fit à Spiritu ſancto etiam extrinſecè. to.8. 490. 2; & ſeq.

Papa mouetur intrinſecè tam ex parte intellectus, quàm ex parte voluntatis. to. 8. 494. 1.

Papa immediatè mouetnr ad definiendum ex cathedra à Deo. to.8. 494. 1.

Papæ fides habet modum ſpecialem in ipſius intellectu. to.8. 494. 2.

Papa qnodnam cenſeatur damnare, vt hæreticnm? to.8. 495. 1; & ſeq.

Papa an poſſit definire quæſtiones ſpectantes ad ſcientias naturales Theologorum controuerſias? to.8. 496. 2; & ſeq.

Papa in definiendis controuerſijs fidei non vtitur viſionibus, & miraculis. to.8.576.1.

Neque facie nouos articulos fidei, ſed tantùm facie, quòd aliqua propoſitio, quæ antea non erat, ſit de fide credenda. ro.8. 577. 1.

Ao poſſit definire aliquam veritatem theologicam, vt probabilem cognitam ab Eccleſia, & aliquas veritates naturales non reuelatas in ſcripturis? to.8. 578. 1; & ſeq.

An de plenitudine poteſtatis poſſie definire ex reuelationibus particularibus, & miraculis? to.8. 579. 2; & ſeq.

Papa habet definire cootrouerſias fidei. to.1. 74. 1.

Papæ reſcripto fuit fioita Pelagiaoorum cauſa. to.1. 85. 1.

Papæ data eſt à Deo puritas diſceroendi. tomo 1. 93. 1.

Papa defiuit cauſas finitimorum Epiſcoporum. co. 1. 94. 1.

Papa pro tempore exiſtens nunqnam ſententiam de fide prolatam mutauit. tomo 1. 123. 2.

Papa habet defioire difficiliora. to.1. 424. 1.

Papæ omnia fidei dogmata fuernnt à Græcis remiſſa, & ſubiecta. to.15. 650. 78.

Formnlam, & profeſſionem fidei definitam à Papa Græci amplexi ſune. tomo 15. 653. 81.

Papa, quæ debeat ſeruare, vt res fidei definiat? ro.10. 450. 2.

Quomodò cenſendus ſit definire ex cathedra? to.10. 457. 2.

Papa ſine Cardinalibns poteſt quaſcnmque res fidei definire. to.10. 191. 2.

Quomodò poſſie ſe ſolo definire? tom.3. 476. 1.

Papa, qui non eſt verus Papa ob aliquem defectum occultum, receptus tamen ab Eccleſia, vt verus Papa, an poſſit infallibiliter definire? to.3. 486. 2.

Papa poteſt decidere quæſtionem fidei in Concilio generali ortam. to. 7. 782. 2; & ſeq.

Papa nequit definire in materia fidei, & morum aliquid repugnans cum fide. tomo 7. 816. 1; & ſeq.

Papa quot modis poſſit definire io Scriptura? to.9. 732. 1.

Papa habet aſſiſtentiam Spiritus ſancti oon noo ſolùm in definitionibus fidei; ſed etiam in ijs, quæ ſpectant ad gubernationem Eccleſiæ. tom.9. 745. 1; & to.5. 126. 30.

Papa licèt non ſit de fide, quòd ſit verus Papa, nunquam tamen cadet error in Eccleſiam ex eius definitione, qnia ounquam falſum definiet. to.9. 729. 1.

Nunquam receſſit ab eo, quòd declarauit credendum de fide. to.4. 647. 2.

Papa an in definitionibus fidei, religionis, & morum aliquando errauerit? to. 4. 806; & ſeq.

Definiens res ſpectantes ad fidem non definit aliquid nonum. to.10. 297. 2.

In rebus fidei poteſt procedere, vel vt Pontifex, vel vt perſona priuata. ro. 10. 294. 1.

Proponens res fidei, quomodò differat à concionatore? to.10. 296. 1.

Nequit ſubdelegare poteſtatem definiendi res fidei. to.8. 325. 2.

Papa magna cum ſollicitudine ſemper curauit controuerſias fidei definire. to.8. 1027. 1; & ſeq.

In definitionibns ſemper maturè proceſſit introſpiciendo in depoſito ſacram Scripturam, traditiones, Concilia, & Sauctorum Patrum doctrinam. to. 8. 1035. 2; & ſeq.

Papæ definientis, & miniſtri prædicantis diſcrimen. to. 14. 32. 1; & to.10. 273. 1.

Papa congregando Concilia, & hæreſes damnando ſemper definiuit, quid ſit oobis credendum; quod eſt magnum argumentum puritatis fidei Eccleſiæ Romanæ. tomo 15. 324. 2.

Vt paſtor Eccleſiæ nequit doctrinam falſam fidelibus tradere. to.8. 151. 1.

Papæ proponenti etiam in præſentia Concilij nemo poteſt contradicere. to.9. 187. 29.

Papam poſſe addere ſuper ea, quæ ſunt fidei, dupliciter poteſt intelligi. to.9. 177. 30.

Quidquid facit, dicitur fieri à Sede Apoſtolica. to.9. 171. 8.

Papa ſi eſſet incapax, quid fieri debeat, ſi decernendum eſſet aliquid de fide? tomo 13. 32. 1.

Papa nouis morbis hæreſum creſcentibus, noua debet canonum, & definitionum adhibere remedia. to.14. 595. 2.
Ad eum pertinet determinare res fidei. to.19. 565. 1.

*Papa iudex.*

Papa eſt iudex controuerſiarum fidei. tom.4. 787. 55; & ſeq; & 791. 98; & 792. 102; & 783; & ſeq; & to.1. 243. 2.
Semper habuit ius ferendi iudicium in cauſis maioribus ad ipſum relatis. tom. 11. 229. 123.
Papa eſt ſupremus iudex controuerſiarum fidei decidendarum. to. 8. 393. 1; & ſeq; & to.5. 663. 2.
Eſt prima cauſa iudex omnium cauſarum. to.8. 393. 1; & ſeq.
Papæ deferendas eſſe omnes cauſas Epiſcoporum, etiam capitales ex antiquorum Pontificum, & Sanctorum Patrum teſtimonijs oſtenditur. tomo 15. 149. 1; & ſeq.
Item ex Concilijs, & ſacris canonibus. to.15. 154. 1; & ſeq.
Papa in Eccleſia ſemper agnitus eſt iudex quæſtionum de fide. to.13. 26. 2.
Eſt indeficiens. to. 1. 572. 1.
Papæ deficientia aſſeritur à Beza Caluiniſta. to.1. 572. 1.
Papam eſſe ſupremum iudicem controuerſiarum fidei, & morum dupliciter poteſt intelligi. to.3. 827. 1.
Papa quomodò ſit iudex ſacræ Scripturæ? to.8. 833. 2.
Hic litigantibus doctoribus ſuper ſenſum alicuius Scripturæ decernens, quis ſit eius ſenſus legitimus, non fuit iudicium ſupra Scripturam, ſed ſupra doctores litigantes. to.3. 833. 2.
Papa etiam extra Concilium generale eſt infallibilis iudex controuerſiarum fidei, & morum. to.3. 858. 1.
Papa, vt Petri ſucceſſor, & iudex controuerſiarum ſemper agnitus fuit à Concilijs generalibus. to.15. 280. 1.
Papa poteſt quoſcunque ſuo iudicio ſubijcere. to.3. 181. 2.
Papa eſt iudex Epiſcoporum. to. 13. 198. 2; & to.1. 444. 1; & to.4. 199; & ſeq.
Papa ſolus iudicat de priuilegijs ſedis Apoſtolicæ. to.4. 503. 48.
Papa eſt iudex totius Eccleſiæ. to.13. 345. 1; & to.2. ex Aluarez. 3. 1.
Papa eſt immediatus prælatus, & iudex omnium fidelium. to.13. 370. 1.
Papa eſt iudex quorumcumque ſcelerum. tomo 1. 525. 2.
Papa duo habet, quòd ſit Epiſcopus Romæ; & quòd ſit Epiſcoporum iudex. tomo 14. 482. 2.
Papa eſt iudex omnium Patriarcharum. tomo 14. 492. 1.
Papa poteſt iudicare de temporalibus, quando expedit animarum ſaluti. tom.5. 675. 1.
Item poteſt iudicare ſuas proprias cauſas. to.6. 30. 4.
Papa iudicat ſecundùm ſuam conſcientiam. to.6. 30. 6.
Papa eſt iudex ſupremus totius Hierarchiæ Eccleſiaſticæ. to.11. 6. 1.
Eſſe Hierarcham totius Eccleſiæ Chriſtianæ colligitur ex ſacris Scripturis, & vnanimi conſenſu Sanctorum Patrum. tom. 11. 15. 1.
Papa eſt hæreticorum iudex. tom.1. 287. 1.
Papæ datum eſt iudicare de iuramento licito, vel illicito. tomo 1. 393. 1; & ſeq.
Papa eſt ſupremus iudex, & ad ipſum vltima prouocatio. to.1. 450. 1.
Papa eſt iudex ordinarius omnium appellationum in toto Orbe. tomo 10. 403. 2.
Papa poteſt eſſe iudex in cauſa propria. to.9. 14. 35.
Papa iudicando ſeruat ordinem iuris. tom.4. 515. 117.
Papæ ſpiritus iudicij à Chriſto Domino fuit traditus. to.1. 287. 2.
Papa eſt iudex cœli, & in iudicio terreno eſt ſupremus. to.1. 403. 2; & ſeq.
Papæ iudicia de varijs Epiſcopis. to. 1. 446. 1; & ſeq.
Papæ conuenit poteſtas iudicandi inter ſanguinem, & ſanguinem, & inter cauſam, & cauſam, quæ Summo Pontifici in lege veteri competebat. tomo 7. 459. 1.
Iudex Sacræ Scripturæ, quomodò ſit ſolus Papa? to.8. 833. 2.
Eſſe Iudicem controuerſiarum fidei conuenit Papæ, vt eſt Diui Petri ſucceſſor. tomo 15. 280. 1.
Iudex controuerſiarum in Eccleſia inſurgentium nequit eſſe Sacra Scriptura, ſed neceſſariò Iudex viuus eſt admittendus. tomo 4. 439. 1.
Supremus Iudex cauſarum fidei fuit in lege veteri, & à fortiori debet eſſe in lege Euangelica. tom. 4. 794. 115; & ſequen.
Primus Iudex omnium cauſarum fidei eſt ſolus Papa. to.5. 668. 2; & to.8. 393; & ſequen.
Quomodò ſit intelligendum eſſe Iudicem ſupremum controuerſiarum fidei, & morum? tom.3. 827. 1.
Quilibet homo nequit eſſe Iudex controuerſiarum fidei, ſed eſt ſolus Romanus Pontifex. tom.9. 209. 1; & ſequen; & 710; & ſequen.
Papæ iudicium ſoli Deo ſubiacere poteſt. tom.15. 61. 482.
Papæ Iudicium in rebus fidei eſt infallibile, etiam antecedenter ad conſenſum totius Eccleſiæ. to.7. 655. 1. & ſeq.
Papæ iudicio deferenda eſt diſcordia de electione Imperatoris. to.1. 525. 1.
Papæ iudicium à iudicio Diui Petri ſeparari non poteſt. tom.8. 416. 1.
Papæ iudicio eſt ſtandum, etiamſi totus Orbis iudicaret oppoſitum. tom. 9. 14. 36. & 201. 45.
Papæ iudicium cæleſte arbitrium nuncupatur. tom.4. 512. 62.
Iudicium factum per Papam, & Patres totius Eccleſiæ, in quo differat à iudicio facto per Papam ſimul cum paucis? tom.13. 594. 2.
*Vid. Iudex, & Iudicium.*

Papa eſt ſupremus Paſtor, & Epiſcopus Epiſcoporum, quia ad ipſum omnes controuerſiæ fidei definiendæ deferuntur. tomo 15. 293. 2.
Papæ aſſerentes infallibilitatem in decernendis controuerſijs fidei. tom. 12. 199. 1; & ſequen.
Papæ aſſiſtit prouidentia Diuina. tom. 18. 306.1.
Papæ omnes maiores Eccleſiaſticæ cauſæ ſunt referendæ. tom. 4. 190. 2; & ſequen.
Quænam ſint referendæ? tom.4. 193; & ſequen.
Omnes iudicat, & à nemine iudicatur. to.4. 195; & ſequen.
Papa an poſſit committere Laico cauſam fidei? tom.9. 177. 34.
In ipſo reſidet ſumma auctoritas in decidendis fidei controuerſijs. tom. 13. 108. 1.
In controuerſijs fidei vtitur Doctorum Conſilio. tom. 15. 45. 369; & ſeq.
Ad ipſum deferuntur controuerſiæ fidei. tomo 10. 251. 1.
Papæ ſemper relatæ ſunt controuerſiæ fidei, & ad ipſum ſemper fuit facta appellatio. tom.12. 590. 2; & ſequen.
Papa eſt ad quem in cauſis fidei prouocari debetur. tom.1. 138. 1.
Ad ipſum ex toto Orbe Synodicæ conſultationes mittuntur. tom. 1. 145. 1; & ſequen.
Papa debet requirere Concilium Epiſcoporum, quando quæſtio fidei priùs non fuerit per Eccleſiam, vel per ſe determinatam. to.13. 484. 2.
Papa ſolo contradicente Patribus vniuerſis in Concilio definientibus de fide, iudicio potiùs Synodi, quàm ſolius Papæ ſtandum eſt. tom.13. 596. 2.
Papæ definitioni in omni foro eſt ſtandum. tom.18. 128. 9.
Papæ deferendæ ſunt cauſæ fidei iudicandæ. tom.18. 127. 7.
Papa eſt ſummus Iudex in diſcutiendis rebus fidei, & morum. tomo 18. 627. 1.
Papa ſi aliquando non eſt Theologus, Theologos tamen celebres adhibet. tomo 3. 861.2.
In dubijs eſt conſulendus à Synodis Epiſcopalibus. tom.15. 662. 94.
Poteſt approbare, vel reprobare nouas opiniones. tom.5. 136. 50.
Quid poſſit iudicare tempore ſchiſmatis? tom.12. 593. 8.
Ad ipſum attinet determinatio rerum fidei. tomo 2. ex Aluarez. 14. 2; & ſequen.
Papa priùs definiuit, & damnauit quemcunque hæreſim, antequam definiretur, aut damnaretur à Concilio. tomo 20. 94. 2.
Papa habet poteſtatem determinandi fidei veritates, & damnandi omnes hæreſes. tom.20. 336. 1; & 337.3.
Papa habet poteſtatem determinandi quæſtiones fidei & ordinandi Symbolum, & congregandi Concilia. tomo. 19. 469. 2.
Ad ipſum pertinet ordinare Symbolum fidei. to.19. 566. 1; & ſequen.
Papa eſt regula fidei animata. tomo. 20. 379.2.
Papa ſe habet, vt organum, & inſtrumentum, non vt ratio formalis definitionis infallibilis. tom.20. 382. 1.
Papa habet auctoritatem definiendi infallibiliter, quinam ſint libri canonici. to.20. 397.2.
Item determinandi quænam ſint veræ, & legitimæ translationes, & correctiones Sacrarum Scripturarum. to. 20. 400. 1; & ſequen.
Papa poteſtatem habet etiam ſine Concilio fidei dogmata definiendi. tom.20. 534. 1; & ſequen.
Papæ iudicium eſt inſeparabile à iudicio Sancti Petri, & etiam vtrumque eſt rectè fidei fundamentum, & infallibile. tom.8. 416.1.
Papæ iudicium eſt ſuperius iudicio Concilij generalis, cum ab eo moueatur tanquam à capite. tomo 8. 916. 1; & ſequen.
Papa in cauſis fidei fert iudicium; Concilium verò generale habet ſolùm munus reuiſionis. tom.15. 665. 108.
Poteſt iudicare omnes fideles quoſcunque gradus, & conditiones. tomo 8. 351. 1.
Papa quamuis poſſit, non debet tamen prætermittere ordinem iudiciarium in ferrendo iudicio. tom.7. 271. 2.
Papæ iudicium circa varias appellationes ad ipſum factas. tom.1. ex Tannero. 22. 141.
Papæ iudicium eſt vltimum, & ab ipſo nequit appellari ad Concilium. tom. 2. ex Pighio. 113. 2; & ſequen.
Papæ iudicium in cauſa damnationis Petri Antiocheni, quantùm fuerit habitum? to. 2. ex Pighio. 120.2; & ſequen.
Papæ iudicium in canonizatione Sanctorum dirigitur à Spiritu Sancto. to.1. 403.2; & ſequen.
Papæ ſoli in rebus publicis iudicium conuenit; in occultis verò poteſt dubium referri. tom.1. 444. 2.
Papæ iudicia de varijs Epiſcopis. to.1.446.1; & ſequen; & 474. 5.

*Papa à nemine iudicatur, nec accuſatur.*

Papa à nemine iudicatur. tom.15. 582. 18; & to.4. 195; & ſeq; & 510. 67; & 317.6.& to.5. 133. 43; & 659. 1; & to.1. 123. 2; & tom.1. ex Tannero. 44.282; & tom.2. ex Adolpho. 38.2; & tom.7. 789. 2; & ſeq; & tom.9. 435.76; & ſeq; & tom.18. 16; & ſequen.
An queat ſe ſubijcere iudicio Concilij, vel Imperatoris quando agitur de titulo Papatus? to.9. 256. 14.
Subijcitur legi naturæ, & tenetur eam ſeruare. tom.9. 357. 8.
Poteſt ſe alteri ſubmittere in foro pœnitentiali, tomo 9. 261. 39; & tomo 6. 25. 87.
Non autem in foro ſæculari; neque in foro Eccleſiaſtico quando tractatur de perſona Papali iudicanda. to.9. 261.42.

Papa

Papa nequit ſe ſubmittere alterius iudicio ſi agatur de titulo Papatus inter duo. com. 9. 263. 55; & to. 19. 270. 1;| & ſeq.

Papa, quæ poſſit ſubijcere alterius iudicio? tom. 9. 263. 57; & ſeq.

Nequit conſtiruere alium iudicem omnium ſibi æqualem. to. 9. 336. 18n.

Papa nequit Clericos, nec ſe ipſum ſubijcere Laicis. to. 9. 340. 205.

Papam iudicari in terris nemo poteſt. to. 3. 27. 1.

Papa iudicat omnem cauſam, ideo à nemine iudicatur. tom. 3. 29. 2.

Papa etiam iniuſtè aliquem aggrauans, non habet iudicem ſupra ſe. com. 3. 36. 2.

Papa iudicem, & ſuperiorem in terris non habet. tom. 3. 14. 1; & to. 5. 620. 9.

Quomodò eſt iudicandus? to. 3. 14. 1.

Papæ facta ſolùm à Deo iudicantur. tom. 9. 434. 86.

Papam à nemine iudicari, & non habere ſupra ſe ſuperiorem iura hoc probantia. tom. 9. 435. 94.

Eſſe ſubiectum legi Euangelicæ, ſicut quemlibet alium quomodò eſt intelligendum? tom. 9. 435. 91.

Papa à nemine poteſt accuſari, vel iudicari, niſi de hæreſi, & niſi ſubmittat ſe voluntariè alicui. tom. 3. 82. 1.

Papa eſt ſupra Concilium, & à nemine iudicari poteſt inuitus. tom. 10. 551. 2.

An poſſit ſe ſubijcere ſententiæ Concilij? tom. 10. 551. 2.

Papa non præiudicat auctoritati committendo iudicium ſupra ſe ipſum alicui inferiori, neque recipiendo correctionem fraternam. com. 10. 573. 2.

Papa quando correctioni ſubijci poteſt? tomo 3. 414. 1.

An propter aliquod crimen, quàm hæreſis poſſit à Concilio generali iudicari? to. 3. 402. 1.

Poteſt iudicari de hæreſi ſtrictè ſumpta. com. 4. 113. 2; & to. 13. 603. 1.

Item à concilio etiam in cauſa ſchiſmatis. tom. 4. 114. 2.

Non haber iudicem, niſi in cauſa hæreſis. to. 2. ex Adolpho. 107. 2.

Papa nullo modo poteſt ſubiacere Concilio, aut ab illo iudicari. to. 6. 874. 8.

Nullus hominis iudicio ſubiacet in terris. com. 13. 227. 2.

Papam deuium à fide ad ſolum Concilium ſpectat iudicare. to. 13. 424. 2.

Papa non ſubditur præcepto denunciationis: *Dic Eccleſiæ*. to. 13. 425. 1.

Papa licèt alias appellationes iudicet, ipſe tamen neminem appellat, & à nemine iudicatur. to. 1. ex Ecchellenſi. 29. 1.

Papam ſubijcere Principibus ſæcularibus idem eſt, quàm Chriſtum Regem Regum illum ſubditum conſtituere. tom. 3. 850. 2.

Papa poteſt increpari à Patriarchis, non iudicari. tom. 14. 495. 2.

Neque ſubeſt legibus Epiſcoporum. tom. 14. 496. 1; & 502. 1.

Papam ritè electum à nullo poſſe iudicari conſtantiſſimè docuit Eccleſia Gallicana. com. 15. 583. 20.

Papa ſolùm in cauſa hæreſis publicè profeſſæ poteſt à Concilio iudicari. com. 15. 583. 21.

Tenetur tamen voluntaria expurgatione euertere ſuſpiciones, & calumnias ſibi impoſitas. to. 15. 583. 22.

Extra caſum hæreſis, an poſſit ſe ſubijcere iudicio alieno? tom. 5. 194. 303.

Papa nequit committere Concilio, vel alicui homini iudicium ſupra ſe coactiuum, ſed tantùm diſcretiuum. to. 5. 698. 2.

Papa an poſſit ſe ſubmittere aliorum iudicio? tom. 6. 8. 13.

Papa de nullo crimine præter hæreſim poteſt accuſari. tom. 6. 16. 44.

An poſt mortem poſſit accuſari de hæreſi? tom. 6. 24. 79.

Papam à nemine poſſe iudicari definitum fuit in Concilio Nicæno, Sinueſſano, Romano, & Lateranenſi. tom. 11. 435. 1; & tom. 6. 551. 1; & ſequen.

Item colligitur ex S. Anacleto, S. Iulio, Sancto Bonifacio, S. Symmaco, S. Nicolao, S. Cyrillo, S. Cypriano, S. Athanaſio, & ex Patribus totius Africæ, Concilio Sardicenſi, Chalcedonenſi, Nicæni II; ex Sancto Iſidoro, B. Auguſtino Triumpho; Sancto Ioanne de Capiſtrano, S. Bernardo, S. Antonino, S. Bonauentura, S. Bernardino Senenſi, & Eccleſia Gallicana. to. 11. 435; & 436. 2.

Papa hæreticus, & dubius poteſt iudicari, & deponi à Concilio. to. 11. 445. 1; & ſequen.

Papa à ſolo Deo iudicatur. to. 1. 124. 2; & 125. 1; & to. 9. 12. 26; & 16. 55; & to. 8. 936. 1.

Papa niſi deuiet à fide à ſolo Deo eſt iudicandus. to. 13. 432. 2.

Papa non poteſt ſe ſubmittere alteri, aut ſuam poteſtatem concedere, aut aliquis tamquam iudex eius poſſit vti claue exterioris iudicij. to. 13. 36. 2.

Papa à nullo iudicari poteſt, niſi ſit in hæreſim lapſus. to. 2. ex B. Ægidio. 20. 2.

Papa à nemine iudicatur quomodò intelligendum ſit? to. 9. 199. 36.

Papa in ijs, quæ ſunt fidei, & approbata ſubijcitur iudicio Concilij. tom. 9. 204. 67.

Non ſubiacet reprehenſioni, niſi in caſu hæreſis quomodò ſit intelligendum? tomo 9. 110. 88; & ſeq.

Papa non poteſt iudicari à Concilijs ſine accuſatione. to. 9. 113. 103.

Licèt à nullo poſſit accuſari de hæreſi, poteſt tamen clam moneri ſi mortaliter peccat. to. 9. 110. 88.

Papa an poſſit accuſari de Simonia? tom. 9. 103. 47; & ſeq.

Quomodò ſe ſubmittat inferioribus? tom. 9. 155. 50.

Papa an poſſit accuſari de apoſtaſia? tom. 9. 396. 1.

An poſſit accuſari de defectibus conſurgentibus ex iure poſitiuo? to. 9. 398. 1.

Papa poteſt iudicari à Concilio in caſu hæreſis. to. 9. 407. 30.

Papa non poſſe iudicari à Concilio quomodò ſit intelligendum ? tom. 9. 407. 22; & 405. 42.

Papa lapſus in hæreſim nondum damnatam, & eſt in papatu, an poſſit judicari per Concilium ? to. 9. 406. 46.

Papam poſſe iudicari de hæreſi quomodò eſt intelligendum ? to. 9. 406. 47.

Papa propter ſchiſma lato modo an judicetur à Concilio ? to. 9. 407. 62.

Papa licèt reuerenter poſſit moneri, à nemine tamen poteſt iudicari. to. 7. 738. 2.

Papa nequit iudicari, nec arctari ab Imperatore, nec ab omni clero, nec ab omni populo; nec accuſari, nec damnari, niſi pro hæreſi. to. 9. 360. 6.

Papa an poſſit accuſari nedum de hæreſi, ſed etiam de Simonia ? to. 9. 370. 1.

Modus, quo poſſit accuſari de hæreſi. to. 9. 370. 7.

Eius cauſa in Concilio ſolùm diſcuti poteſt. to. 9. 370. 8.

Nequit iudicialiter accuſari in Concilio, ſed tantùm extraiudicialiter. to. 9. 371. 10.

Nec de Simonia, nec de quouis alio crimine poteſt accuſari. tom. 9. 372. 14; & ſeq; & 373. 26; & ſeq; & 380. 22.

Papa in tribus caſibus ſe poteſt ſubmittere, quamuis non habeat ſuperiorem. tom. 9. 374. 30; & ſeq.

Nequit conueniri, niſi ab ipſo priùs venia, & licentia impetretur. to. 9. 375. 76.

An de hæreſi, quæ non eſt directè contra articulos fidei poſſit accuſari; & an Concilium ſit iudex, & quomodò ? to. 9. 376. 41.

Poteſt accuſari in Concilio, ſed non damnari à Concilio. to. 9. 376. 41.

An poſſit ſe ſubijcere iuriſdictioni Concilij ? to. 9. 371. 9.

Papam accuſare quantùm ſit periculoſum ? to. 9. 378. 10.

Nequit accuſari de hæreſi extra Concilium. to. 9. 379. 17.

An poſſit accuſari de ſchiſmate. to. 9. 387. 1; & ſeq; & 388. 13; & ſeq.

Papa dubius, & creatus in ſchiſmate poteſt à Concilio generali iudicari. to. 7. 526. 1; & ſeq.

Papa accuſari poteſt in Concilio de crimine ſcandoloſo cum debito moderamine. to. 3. 570. 1.

Papa à nemine poteſt reprobari, niſi à recta fide exorbitet. to. 6. 641. 2.

Papa nequit ſe alterius iuriſdictionis ſubijcere. to. 10. 205. 1.

Papa poteſt concedere licentiam ſuis ſubditis, vt accuſetur in Synodis. tom. 6. 641. 2.

Nequit ſpontè ſe ſubmittere iudicandum à Concilio. to. 19. 613. 2; & ſeq.

Papa à nullo poteſt iudicari, aut deponi, niſi per hæreſim deſinat eſſe caput. to. 19. 370. 4.

Poteſt ſe ſubmittere, vt perſona priuata ſuo confeſſori, ab eo iudicari, & ſententiam ligari. to. 19. 370. 4.

Omnes iudicat, & à nemine iudicatur. to. 19. 21. 2.

Papam legitimum poſſe iudicari à Concilio etiam in cauſa ad fidem ſpectante per viam appellationis nulli reperitur ſcriptum. tomo 9. 466. 85.

Quamuis Papa hæreticus notorius poſſit iudicari, quia Papa hæreticus non eſt ampliùs Papa; attamen Papæ poteſtas à nemine poteſt iudicari. to. 9. 155. 51.

Papa hæreticus quomodò ſit iudicandus ? to. 9. 158. 2.

Papæ crimen quomodò poſſit iudicari ? to. 9. 158. 2.

Papa dubius, vel creatus in ſchiſmate an poſſit iudicari ? to. 7. 526. 1.

Quamuis Papa dubius, vel hæreticus, aut creatus in ſchiſmate poſſit iudicari; nequit tamen damnari. tom. 9. 371. 9; & 544. 128.

Papa etiam hæreticus publicus, & notorius nequit iudicari, quia tunc ſuo proprio iudicio eſſet iudicatus, & condemnatus. to. 9. 573. 187.

Quando eſſent duo de papatu contendentes, & nullus eorum vellet alteri cedere, tunc poſſent iudicari. to. 18. 106. 2.

Quando duo de papatu contendunt, & vnus illorum eſt verus, ac legitimus Papa, tunc iſte nequit iudicari. to. 18. 116. 1.

Papa ſolùm in ſeptem caſibus expreſſis à iure poteſt iudicari. to. 9. 70. 10; & ſeq.

Extra caſum hæreſis notoriæ nequit ab aliquo iudicari. to. 13. 600. 77.

Papa poteſt quidem fraternè corrigi, quando notoriæ delinquit, vel quando excandalizat Eccleſiam; non tamen poteſt iudicari. to. 10 574. 1.

Forma iudicandi, pronunciandi ſententiam, & condemnandi Papam ſchiſmaticum, vel notoriè lapſum in hęreſim deſumenda eſt ex facto Marcellini Papę in Sinueſſano Concilio. to. 9. 402. 20; & ſeq.

Papa à ſolo Deo poteſt iudicari. to. 15. 582. 17; & ſeq; & to. 5. 134. 43.

Quia verenda Patris debemus potiùs velare, quam nudare ad exemplum filiorum Noe, ideo Papam malum debemus admonere, vt ipſe iudicet ſemetipſum. tom. 15. 582. 18.

Papa ſolius Dei iudicio poteſt ſubiacere, ſicut Moyſes nullius hominis iudicium, ſed ſolius Dei expectatus fuit. to. 15. 582. 18; & ſeq.

Iudicium, quod habet Deus ſupra Papam, à nullo homine debet, aut poteſt vſurpari. to. 15. 583. 19.

Papam non poſſe à quoquam homine iudicari eſt prętogatiua à Chriſto Domino Petro collata, quando ei tradidit claues Regni Cœlorum, quę prętogatiua tranſit in illius ſucceſſores. to. 5. 133. 43.

Papa ſolus poteſt eſſe iudex ſui ipſius. to. 5. 133. 43.

Quæ Concilia ſtatuerint Papam à nemine poſſe iudicari ſiue ab Imperatoribus, ſiue à Regibus, ſiue à Clero, ſiue à populo ? to. 5. 133. 43.

Papæ poteſtas, quia ſpiritualis, & ſuprema eſt, à nulla alia poteſtate poteſt iudicari. to. 5. 134. 43.

Papa à nemine poteſt iudicari, quia eius poteſtas à nullo homine, ſed à ſolo à Deo dependet. to. 7. 790. 1.

Papa poteſt quidem ex charitate admoneri,

non

non tamen ex auctoritate corrigi. tom. 7. 790. 2.

Papa à nullo homine nec diſtributiuè, nec collectiuè ſumpto poteſt iudicari. tom. 9. 434. 89; & ſeq.

Papa à ſolo Dei iudicio immediato poteſt iudicari, quod iudicium nulli homini competit; non autem poteſt iudicari à iudicio Dei mediato, quod competit creaturis, quibus illud fuit à Deo communicatum. 435. 91.

Verba Chriſti Domini: *Dic Eccleſiæ*: nequeunt ad Papam referri; quia Eccleſia non eſt ſupra Papam, ſed Papa ſuper Eccleſiam. to. 9. 435. 93.

Papa nequit ab Eccleſia iudicari propter hæreſim adhuc non damnatam ab Eccleſia, ſed ſolùm propter veram hæreſim ab Eccleſia damnatam. to. 9. 437. 107.

Papa nequit accuſari, niſi ad Dei tribunal, & ab illo tantùm poteſt iudicari. tom. 9. 441. 129; & ſeq.

Iudicare de Papæ factis quantùm ſit reprehenſibile? to. 9. 444. 146; & ſeq.

*Papæ iuramentum.*

Papa iurans in Conclaui ſe dimiſſurum papatum, non obligatur renunciare. to. 5. 119. 19.

Papa iurans ſe dimiſſurum papatum ſi ſuperueniat iuſta cauſa poteſt licitè renunciare. to. 5. 119. 20.

Papa iuramento obligatus ad renunciandum nequit ab Eccleſia cogi ad ſeruandum iuramentum, quia poteſt ſe ipſum à iuramento abſoluere. to. 12. 607. 2.

Papa ſi tenebatur etiam iuramento congregare Concilium, & non congregauit, ſi poſtea illud indicat, an cenſeatur ſe abſoluiſſe, & ſecum diſpenſaſſe? tom. 9. 275. 27.

Semper præſumitur habere iuſtam cauſam. to. 9. 275. 29.

Papa licèt non poſſit tollere vim iuramenti, quando aliquid ex eo alteri quæritur, poteſt tamen illud prorogare. tom. 9. 275. 35.

Papa, qui aliquid in Conclaui ſub iuramento promiſſit, ſi non obſeruet, an efficiatur periurus. to. 9. 314. 1.

An poſſit ſeipſum abſoluere à iuramento? tomo 9. 314. 2; & ſeq; & 317. 29; & 318. 30; & 326. 102; & ſeq.

Et an poſſit compelli ad obſeruandum iuramentum? to. 9. 314. 2; & ſeq; & 325. 101; & 326. 102.

Contraueniens iuramento, vel voto magis peccat, quàm alij. to. 9. 316. 20.

Papa, & Imperator ligantur ſuo contractu; quia licèt Deus illis leges ſubiecerit; non tamen illis ſubiecit contractus, & conuentiones, quæ ſunt de iure naturali, quod eſt potentius iure poſitiuo. tomo 9. 316. 21.

Papa an teneatur obſeruare conſtitutionem: *Omnis vtriuſque ſexus*. tom. 9. 317. 31; & ſeq.

Papa non adſtringitur ad obſeruantiam capitulorum factorum in Conclaui, etiam ſi fuerint iurata poſt eius aſſumptionem. tomo 9. 331. 140; & ſeq.

Papa iurans ſe renunciaturum papatum ad libitum Cardinalium non tenetur iuramentum ſeruare. to. 9. 331. 149.

Papa ſi non obſeruat iuramentum, præſumendum eſt, quòd id faciat ex rationabili cauſa. to. 9. 338. 196.

Papa iurans obſeruare ea, quæ non tendunt in diminutionem ſuæ poteſtatis tenetur ex decentia illa ſeruare; illa verò quæ tendunt ad ſeruandam ſuam Pontificalem dignitatem tenetur ſeruare ex neceſſitate. to. 9. 339. 202.

Papa prætextu alicuius iuramenti præſtiti ſuper re honeſta, vel licita ante aſſumptionem ad papatum, vel ſtatim poſt, non ligatur. tomo 9. 340. 204; & 341. 212; & ſeq.

An peccet contraueniendo iuramento? to. 5. 118. 17.

An poſſit ſe abſoluere à iuramento, & voto in Conclaui, ſiue extra facto? to. 5. 118. 17.

Papæ iurat fidelitatem, & obedientiam omnis poteſtas. to. 5. 619. 7.

Papæ iurare debent obedientiam, & fidelitatem Imperator, & alij Principes, & quale ſit hoc iuſiurandum? to. 5. 814. 2.

Quomodò poſſit tollere iuramenta, & vota? to. 14. 320. 2; & ſeq.

Papa iure exigit iuramentum ab Epiſcopis, & Archiepiſcopis. to. 14. 370. 2; & ſeq.

Papa iurans ſe renunciaturum papatui tempore magni ſchiſmatis non eſt cogendus. to. 10. 204. 2.

Papa tenetur ſeruare iuramentum, vbi adeſt cauſa maioris boni. to. 9. 350. 270.

Cum conſilio Cardinalium promittens aliquid ſe facturum an exemplo Bonifacij Octaui teneatur illud obſeruare? tom. 9. 351. 277.

Quamuis ſit ſolutus legibus, tamen legibus debere viuere quomodò ſit intelligendum? to. 9. 352. 283.

Vtente plenitudine poteſtatis contra iuramentum, & votum mortaliter peccare, quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 352. 293.

Papa nequit contrauenire contractui. to. 19. 372. 12.

Quando iuramentum diſpenſari poſſit à Papa? to. 9. 334. 167; & 335. 168.

In omni iuramento ſemper intelligitur excepta papalis auctoritas. to. 9. 335. 174; & ſeq.

Imperator præſtat iuramentum Pontificè Maximo, non tamquam temporali Monarchæ, ſed tamquam Eccleſiæ Chriſtianæ capiti ſummo. to. 5. 814. 1.

Sententiam de forma iureiurando præſtando Pontifici Maximo per Imperatorem etiam defendit copiosè vir doctiſſimus, & ſummè Catholicus Lupoldus Epiſcopus olim Bambergenſis. to. 5. 816. 1.

Papa ſi promiſerit renunciare papatui ad tollendum ſchiſma, tunc enim cum id tendat in fauorem Eccleſiæ vniuerſalis obligabitur iuramento. to. 5. 119. 19.

Iuramento facto in Conclaui à Cardinali poteſt Papa factus contrauenire, & diſpenſare. to. 5. 118. 17.

Si Papa iurauerit tenere Concilium intra biennium, & ſimilia, teneri ex quadam condecen-

Digitized by Google

tentia id præſtare, non autem de neceſſitate. to. 5. 118. 17.
Si Papa iuret ſe non creturum Cardinales, non tenetur ſtare iuramento, quia eſſet directè contra eius poteſtatem, & eſt auctoritate, & vtilitate publicum, immò & neceſſarium, & inſeparabile ab eius poteſtate. to. 5. 119. 20.
Si Romano Pontifici ſubſunt Archiepiſcopi, ſubſunt Epiſcopi, ſicut verè ſubijciuntur, ſolitum illis iuramentum iuſtè exigitur. to. 14. 371. 2; & ſeq.

*Papæ Legati.*

Papæ Legati auctoritas quæ ſit? tom. 4. 216. 2; & ſeq.
Papæ Legati in Concilijs orationibus vti debent. to. 18. 342. 2.
Papæ Legatus præeſt omnibus Epiſcopis in Concilijs, & eos poteſt deponere. tom. 6. 446. 2; & ſeq.
Papæ Legati in Concilio Epheſino. tom. 1. 76. 2.
Papæ Legati in Concilio Nicæno, qui fuerint? to. 6. 450. 2.
Papæ Legati quandò conferant Concilio generali auctoritatem infallibilem? tom. 13. 167. 1.
Papæ Legati in aliquibus Concilijs ex conniuentia Papæ non præſederunt. tom. 6. 453. 1.
PapæLegati duplici modo ad Concilium generale mittuntur. to. 3. 558. 1.
Papæ Legati ſemper habuerunt primum locum in Concilijs. to. 14. 27. 2.
Papæ Legati Concilij Sardicenſis quifuerint? to. 3. 630. 1.
Papæ Legati præſiderunt in Synodo Nicæna. to. 5. 35. 1.
Papæ Legati facientes, quæ commiſſa ſunt eis à Papa errare nequeunt. to. 3. 888. 2.
Papæ Legati aliquando habent inſtructionem Papæ, vt in Concilio IV. to. 18. 6. 7.
Et aliquando ſine inſtructione, vt in Tridentino. to. 18. 5. 1; & 27. 1.
In Concilijs generalibus præſident, primi nominantur, primi ſubſcribunt. tomo 13. 226. 1.
Papæ Legati in Concilijs ſubſcripſerunt ante Patriarchas. to. 19. 393. 2; & ſeq.
Papæ Legati non ſeruantes eius mandata excommunicantur, & deponuntur. to. 3. 724. 1.
Papæ Legatus præeſt omnibus Epiſcopis in Concilijs, & eos poteſt deponere. to. 6. 446. 2; & ſeq.
Papæ Legati poteſtas in diſpenſando quanta ſit? to. 3. 93. 2; & ſeq.
Eorum iuriſdictio quanta ſit? tom. 3. 90. 2; & ſeq.
Habent poteſtatem concedendi indulgentias, & eas reuocare. to. 3. 93. 1.
Sine ſpeciali inſtructione Papæ non repreſentant Papam, vt caput Eccleſiæ in Concilio. to. 3. 389. 2.

*Papæ Legati à Latere.*

Papæ Legati à Latere, origo, tituli, & officia. to. 6. 348. 1.
Papæ Legatus à Latere eſt ordinarius, & Vicarius Papæ. tomo 13. 363. 2; & tom. 9. 603. 1.
Papæ Legatus mandatum Papæ interpretatur. to. 3. 91. 2.
An poſſit congregare Concilium? to. 9. 57. 290; & 58. 293.
Eius iuriſdictio non expirat mortuo Papa. to. 9. 228. 25.
Non poteſt ſe ſubijcere iudicio alicuius infra Papam, niſi in iudicio animæ. to. 9. 259. 27.

*Papa leges, & decreta.*

Papæ diuerſæ leges, & decreta. to. 1. 433. 2; & ſeq.
Papa ſæpè edidit decreta quoad fidem, & quoad mores etiam in Concilijs particularibus. to. 15. 32. 185; & ſeq.
Papa iuſtè, & legitimè imponit decimas. to. 7. 761. 1.
Papa condit leges pro tota Eccleſia. to. 12. 606. 1.
Papæ in ijs, quæ ſunt iuris poſitiui, nequit dici: Cur ita facis? to. 9. 16. 56.
Papæ non poteſt dici: cur ita facis? Quomodò ſit intelligendum? to. 9. 427. 33.
Papæ depoſitiones non alligantur hominum conſenſui, immò nec Concilij generalis. to. 9. 258. 14; & ſeq.
Papa an adſtringatur iure poſitiuo? tom. 9. 278. 50.
An poſſit ardua facere ſine Cardinalium conſenſu? tom. 9. 319. 48; & 323 81; & 327. 117; & ſeq; & to. 9. 8. 5; & ſeq; & 480. 6.
Papa licèt ſit ſupra ius poſitiuum, non tamen eſt ſupra ius naturale, vel ius gentium. to. 9. 321. 67.
Papa ligatur ſua promiſſione, & maximè quando fuit geminata. to. 9. 321. 69.
Papæ, quæ licita ſint? to. 9. 324. 84.
Quid poſſit facere ſine Cardinalium conſilio? to. 9. 324. 85.
Papa non dicitur tollere ius tertij, cùm ad tempus tollit. to. 9. 325. 97.
Solus poteſt legem generalem condere ſine Cardinalibus. to. 9. 328. 120.
Non tenetur petere conſiliū à Cardinalibus. to. 9. 328. 122.
Papa nequit aliquem priuilegiare contra ſe ipſum. to. 9. 331. 142.
Papam quoad ea, quæ ſunt iuris poſitiui, poſſe facere, quod facta habeantur pro inſertis, quomodò ſit intelligendum? to. 9. 332. 145.
Papa ſimul cum Concilio poteſt imponere legem ſucceſſori. to. 9. 343. 225.
Papa poteſt deſtruere ad libitum totum ius canonicum, & aliud condere. tomo 3. 17. 2.
Licèt non ligetur pœnis canonum, ligatur tamen rationis dictamine. to. 9. 443. 137; & ſeq.
Papa, ſiue Princeps non poteſt tollere ea, quæ ſunt iuris naturalis. tom. 9. 457. 20.
Papa non poteſt facere Conſtitutionem, quòd non accuſetur de hæreſi. to. 9. 472. 15.
Papa non poteſt facere conſtitutionem, per quam tollatur præceptum decimarum. to. 9. 501. 1; & ſeq.
Nequit ſtatum Eccleſiaſticum nec in totum, nec in partem mutare. to. 3. 431. 2.
Papa non poteſt ſine iuſta cauſa ſtatuere ea, perquæ ſtatus vniuerſalis Eccleſiæ mutaretur. to. 4. 525. 194.

An poſſit ſtatuere contra Concilium? tom. 4. 525. 195.
Papa ſi quæ fecit contra ius poſitiuum, etiam ſine rationabili cauſa valida ſunt. tom. 4. 522. t76.
Papa ſecundùm leges, & canones ſe velle viuere profitetur. to. 4. 523. t80.
Solus poteſt expedire ardua ſine Cardinalibus. to. 4. 523. 181.
Papa non poteſt ſe ipſum, nec ſucceſſores ligare legibus poſitiuis. to. 4. 523. 182.
Diſpenſans ſine cauſa in legibus poſitiuis, validè diſpenſat, peccat tamen venialiter, ſi non ſit ſcandalum? to. 4. 523. 183.
Non tenetur vi præcepti humani ad ſemel in anno confitendum. to. 4. 524. 187.
Numquam præſumitur vti plenitudine poteſtatis, ſed potiùs legibus ordinata. to. 4. 524. 188.
Papa priuilegio exemptionis Clericorum à poteſtate ſęculari in totum, & generaliter derogare non poteſt. to. 4. 524. 190.
Papa non poteſt facere legem, per quam clerici iudicentur à iudice ſæculari, benè tamen in caſu particulari. to. 4. 524. t91.
Papa non conſentiente nullum decretum pro tota Eccleſia condi poteſt. to. t6. 526. 2; & ſeq.
Papa pro temporis neceſſitate poteſt condere nouas leges, congregare nouas plebes, diuidere, & vnire Epiſcopatus. tom. 6. 456. 2.
Papa non ligatur ſuis legibus à ſe factis, nec à Concilijs. to. t3. 345. 2.
Papam teneri obedire ſtatutis Concilij vniuerſalis dupliciter poteſt intelligi. to. 13. 540. 2.
Papa nec ligatur, nec ſubijcitur neceſſariò legibus, & ſtatutis vniuerſalis Concilij. to. 13. 549. 1; & ſeq.
Papa ſua ſolùm libertate nequit legem ciuilem annullare, ſi non conducat ad finem ſupernaturalem. to. 3. 616. 2.
Papa habet ius præcipiendi, & condendi leges. to. 3. 841. 2.
In condendis legibus poteſt obligare fideles in conſcientia, & tranſgreſſores iudicialiter punire. to. 3. 843. 1.
Poteſt ferre leges circa obſeruantiam feſtorum obligantes totam vniuerſalem Eccleſiam. to. 8. 671. 1.
Quomodò decreuerit feſtum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis? tomo 8. 672. 1; & ſeq.
Papæ concedentes, & interdicentes inueſtituram Principibus. to. 5. 84. 2.
Papa poteſt reuocare leges ciuiles contrarias legi Dei. to. 5. t t2. 5.
Poteſt cognoſcere de negotijs ſæcularibus quoties ſpectant ad Eccleſiæ tranquillitatem, & quæ eſt finis ſupernaturalis. to. 5. 1t3. 6.
Item poteſt condere leges conducentes ad animarum ſalutem, & illam impedientes. to. 5. 113. 7.
Papæ leges non dependent ab acceptatione, & approbatione ſubditorum. to. 5. 113. 7.
Papa non cenſetur auferre priuilegia, niſi de illis fiat expreſſa mentio. tom. 5. t t3. 8.
Papa eſt ſupra canones. tomo 5. t14. t2.
Nequit abrogare, vel mutare canones, qui ſunt iuris Diuini, vel ex toto, vel ex parte. to. 5. t15. t3.
Poteſt tamen interpretari, & declarare nullam eſſe obligationem legis in aliquo euentu, quo impeditur bonum Eccleſiæ. to. 5. 116. t4.
An peccet non obſeruando conſtitutionem; *omnis vtriuſque ſexus*? to. 5. 116. t5.
An poſſit remittere pœnitentiam ſibi à Sacerdote impoſitam? to. 5. 118. 16.
Nequit facere, quòd cedit in detrimentum vniuerſalis Eccleſiæ, à quo denigratur eius ſtatus. to. 5. t20. 21.
Non ligatur iuri communi. tomo 5. 122. 22.
Contraueniendo iuri communi peccat. to. 5. 123. 23.
Nequit ex toto, vel ex parte abrogare, quæ ſunt iuris Diuini, & mutare articulos fidei, aut noua Sacramenta inſtituere. tomo 5. 123. 24.
A quo habeat poteſtatem condendi leges? to. 5. 192. 290.
Papa quid poſſit efficere? to. 5. t91. 288.
Papa, quas leges poſſit condere? tom 18. 667. 2; & ſeq.
Papæ leges pauciores ſunt, quàm in lege Moſayca. to. t8. 670. t.
Papa eſt ſupra ius, & contraueniendo legibus, & diſpenſando contra ius poſitiuum non peccat. to. 9. 356. 16.
Concedens aliquam gratiam, etiam ſi motiatur, illa gratia non reuocatur. to. 4. 511. 81.
Nequit condere aliquam legem ligantem poteſtatem ſui ſucceſſoris, ne ſuper illam poſſit diſpenſare. to. 3. 583. 1; & ſeq.
Nec condere ſtatutum, quo ipſemet ligatur, & eius poteſtas diminuatur. tom. 9. 338. 190.
Nequit concedere Regaliam in præiudicium ſuorum ſucceſſorum. to. 9. 338. t93.
Papa habet vim coactiuam condendi leges obligantes in conſcientia ſub peccato mortali. to. 10. 190. t.
Papa tenetur ſeruare ius conſurgens ex lege, ſaltem ex condecentia; non tamen ſubditur pœnis illius legis. to. 9. 318. 36.
An poſſit tollere contractus ciuiles? tom. 9. 325. 98.
An poſſit validare contractum? tom. 9. 325. 99.
Papa in condendis legibus pro vniuerſali Eccleſia, non facit rem de fide, ſed declarat eſſe de fide. to. 9. 76t. 2.
Papam non poſſe res arduas abſque Concilij, vel Cardinalium conſilio; intelligendum eſt ex decentia, non ex neceſſitate. to. 9. 347. 251; & 348. 259.
Ex neceſſitate debet habere aſſiſtentes, non tamen tenetur ſequi eorum conſilia, ſicut nec Petrus obligatus fuit ſequi conſilia Apoſtolorum. to. 9. 347. 259.
Papa ex cauſa ſuperueniente poteſt procedere contra ſuam promiſſionem maximè in ijs, quæ pertinent ad eius poteſtatem. tom. 9. 348. 256.
Papa ſæpè edidit decreta quoad fidem, & mores etiam in Concilijs particularibus. tom. 15. 32. t85; & ſequen.

Papæ decretum præferendum Epiſcoporum voto. tom.19. 43. 1.
Papæ ſtatuta à fidelibus ſunt obſeruanda, tom.19. 104. 1.
Papa eſt ſummus Hierarcha conditor legum obligantium omnes ſub pœna æternæ damnationis. tomo 19. 254. 2; & ſequen.
Papæ Epiſtolæ decretales ſiue contentæ, ſiue non contentę in Canone ſunt venerabiliter ſuſcipiendæ. tom.19. 256. 1; & ſequen.
Papa non condit leges, niſi congruas doctrinis Euangelicis, & Apoſtolicis. to.20. 468.2.
Papæ leges pauciores ſunt, quàm in lege Moſayca. tom.18. 670. 1.
Pontificiarum legum, & ciuilium materia. tom.12. 449.2.
Pontificia, & Imperatoria lex quomodò contrarientur? tom.9. 678. 2.
Papa an poſſit ſine Concilio reuocare decretum factum à Papa ſimul cum Concilio? to. 9. 473. 17.
Papæ decreta ab omnibus Chriſti fidelibus ſunt reuerenter ſuſcipienda. tom.13. 444. 1.
Papæ qui decreuerunt recurſum ad Apoſtolicam Sedem in grauioribus cauſis.to.8. 383. 2; & ſequen.
De ſua poteſtate plura, & varia decreta fuerunt. tom.3. 957. 1; & ſequen.
Papæ qui decreuerunt ſuſceptores ſuorum filiorum in baptiſmo non debere recipi in coniugio. tom.1. 119. 1.
Item qui decreuerunt omnium Prælatorum poteſtatem à Romano Pontifice pendere. tom.13. 358. 1.
Papa poteſt in omnibus Eccleſijs conſecrare, vel iubere, vt conſecrentur Epiſcopi. to.6. 651.1; & ſequen.
Papa poteſt tollere ſtatuta Concilij, quando præiudicant animarum ſaluti, & ſtatui vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 5. 114. 11.
Et etiam pertinentia ad mores. tom.5. 620. 12.
Item poteſt emendare ſtatuta Concilij. to. 6. 28.99.
Papa an poſſit ſubmittere cauſas Eccleſiaſticas Principi Laico? to.5. 192 291.
An poſſit abrogare Canonem: *Si quis*? to.5. 192. 293.
An poſſit tollere leges humanas? to.5. 192. 294.
An poſſit tollere priuilegium Canonis: *Si quis*? tom.5. 193. 295.
Nequit facere ſtatutum generale, ne feſta celebrentur. tom.5. 193. 296.
Nequit ſtatuere ne Clerici in Sacris recitent Diuinum Officium. tomo 5. 193. 297.
An poſſit ſtatuere ne communicantes cum excommunicatis incurrant excommunicationem? tom.5. 193. 301.
Nequit ſtatuere ne ipſe accuſetur de hæreſi. tom.5. 194. 302.
An habeat dominium in rebus, & beneficijs Eccleſiaſticis? to.5. 546.1.
An teneatur compenſare ſi adimat beneficium ſine cauſa? tom.5. 548. 6.
Poteſt derogare iuri patronatus ex cauſis vrgentiſſimis. to.5. 548.7; & ſeq.
An aliquando poſſit conferre beneficia iuris patronatus Laici? to.5. 549. 13.
Quomodò poſſit conferre beneficia vacantia? tom.5. 550. 17; & ſequen.
Poteſt obligari ex promiſſione, & contractu. tom.5. 551. 21.
Nequit prouidere de beneficio electiuo in præiudicium eligentium. tomo 5. 551. 22.
Papæ prouiſio facta eadem die, qua facta fuit ab Epiſcopo, an debeat præferri? tom.5. 551. 23; & ſequen.
An poſſit concedere plura beneficia ſine cauſa, & cauſæ ob quas poteſt concedere? tom.5. 555. 40; & ſequen.
Papa poteſt diſpenſare de rebus Eccleſiæ pro ſuo arbitrio. tom.5. 571. 117.
Poteſt ex cauſa alienare bona Eccleſiæ, & quomodò? tom.5. 571. 118; & ſeq.
Poteſt inſtituere maioratum, & quomodò? tom.5. 572. 125.
Solus poteſt approbare Religiones. tom. 5. 575. 129.
Duplici nomine vocatur Regularium ſuperior. tom.5. 575. 129.
Quando poſſit præcipere Religioſis, vt eant in terras infidelium ad prædicandam fidem? tom.5. 575. 132.
Poteſt concedere Religioſis, vt faciant teſtamentum. tom.5. 579. 145.
Papa quid agat promouens Monachum ad Epiſcopatum? tom.5. 581. 162; & ſequen.
Poteſt concedere licentiam Religioſo tranſeundi ad aliam Religionem. tom.5. 582. 164.
An poſſit irritare vota Religioſis? tom. 5. 585. 177.
Papa nequit abrogare leges, niſi in illis ſit periculum animæ. to.5. 619. 3.
Papa habet vim coactiuam condendi leges. tom.5. 669. 2.
Papæ facta excuſantur, etiamſi iniuſta videantur. tom.6. 23. 78.
Papa an poſſit ligare ſe ipſum? tom. 6. 26. 92.
Papa non ligatur legibus poſitiuis. tom. 6. 27.94.
Papæ ſtatuta ſolus Deus corrigit. tomo 6. 30. 5.
Eius decreta ſunt ab omnibus inconcuſsè tenenda. tom.9. 365. 48.
Papa ſolus poteſt licentiam concedere celebrandi Diuina Officia in Eccleſia interdicta. tom.6. 29. 3.
Communicans cum excommunicato, non incurrit excommunicationem. tomo 6. 30. 7.
Neque committit ſimoniam conferens beneficia. tom.6. 30. 6.
Papa, vt Papa poteſt condere leges, & immutare leges ciuiles. tomo 6. 78. 1.
Papa obſtringitur ſuis legibus, & ſuorum prædeceſſorum quoad vim directiuam. tom.11. 536. 2.
Nequit præcipere aliquod, quod eſt contra legem Dei. tom.8. 427. 1.
Papa cum tota Eccleſia nequit condere nouum

nouum articulum fidei, aut nouum Sacramentum inſtituere .to.8. 312.1.

Papæ leges non obligant, niſi promulgentur. to.1. ex Tannero. 41.263.

Papæ mandata, veluti Dei mandata accipienda ſunt. tomo 1. ex Tannero. 44. 279.

Papa, quem vice Dei habemus in his, quæ contra Deum non ſunt, eſt audiendus. tom.1. ex Tannero. 44. 280.

Papa nequit condere legem, ne Papa hæreticus deponatur, vel accuſetur. tom. to. 205.2.

Papæ decretis præſtanda eſt reuerentia, & obedientia. tom.3. 454.1.

Papa nequit præcipere Clericis, vt toto ſuæ vitæ tempore implicent ſe negotijs ſæcularibus. tom.3. 506. 1.

Papa quomodò dicatur omnia iura in ſcrinio ſui pectoris habere? to.4. 514. 104; & tom.9. 377. 1.

Papa ſicut deſiderat facta ſua à ſucceſſoribus ſeruari, ita; & ipſe debet ſeruare facta anteceſſorum. tom.4. 514. 105.

Papa nouis Conſtitutionibus à ſe datis, ſtatuta, vel conſuetudines tollere non intendit, niſi exprimat. to.4. 514. 106.

Papa non intendit derogare Conſtitutionibus, & iuri alterius. to.4. 515. 100.

Papa non præſumitur velle præiudicare iuri tertij. tom.4. 515. 104.

In iudicando ſeruat ordinem iuris. tom.4. 515. 117.

Papam iura omnia continere, & eſſe ſupra ius quomodò ſit intelligendum? to.4. 515. 118.

Papæ diſpenſatio in legibus Diuinis non admittitur. tom.4. 516. 119.

Papa poteſt declarare, ſeu interpretari in aliquo caſu particulari, deficere obligationem iuris Diuini, ſi ſubſiſtit cauſa. tom.4. 516. 121.

Papæ decretis, & decretalibus vnuſquiſque fidelis obedire debet. to.4. 207. 2; & ſequen.

Papa an poſſit tollere contra omnes Clericos Canonem: *Si quis ſuadente &c.*? to.9. 176. 23; & 427. 39.

Papa contra vniuerſale Statutum Eccleſiæ nihil poteſt ſtatuere. to.9. 198. 23; & ſequen.

An poſſit tollere priuilegium Canonis, & fori, & deponere Epiſcopum, & Clericos ſubijcere foro ſæculari? to.9. 198. 31; & ſequen.

An poſſit facere nouum articulum fidei? tomo 9. 70. 14; & to.3. 80.1.

Papa non poteſt id, per quod denigratur ſtatus Eccleſiæ. to.9. 102. 40.

Papam non ligari iure poſitiuo, quomodò ſit intelligendum? to.9. 113. 108.

Papa non poteſt mutare ſtatuta Patres in ijs, quæ ſunt iuris Diuini, & naturalis; poteſt tamen in ijs, quæ ſunt iuris poſitiui. to.9. 804.2.

Papa poteſt ligare, & ſoluere quæ vult, & ideo vni præcipere, & non alteri. tom.7. 17.2.

De plenitudine poteſtatis poteſt tollere leges Ciuiles, & alias condere. to.19. 373. 14.

Papa poteſt abſque Concilio fidei dogmata definire. tom. 20. 534. 1; & ſequen.

Papa nequit præcipere, ne quis ducat vxorem. to.18. 127. 6.

Papa habet poteſtatem condendi leges obligantes in conſcientia, & iden habet iuriſdictionem coactiuam. tom.18. 660. 1; & ſeq; & 661. 2; & ſeq.

Solus poteſt interpretari traditiones Apoſtolicas, & leges Eccleſiaſticas condere. to.17. 470. 2.

Non habet tamen poteſtatem condendi nouos articulos fidei, ſed tantùm explicandi quinam ſint articuli fidei, & quænam ad articulos fidei ſpectent. tomo 17. 15. 2.

Habet poteſtatem coactiuam legis, etiam quoad mores. tom.5. 34.1.

In quibus præceptis poſſit diſpenſare? to. 9. 17.19.

Abſque vlla Synodo generali, vel particulari habet ius condendi leges. tomo 3. 495.1.

Non accepit poteſtatem ferendi leges ab edicto Imperiali. to.3. 957.1.

Nequit facere, quòd Laicus conſecret, vel ordinet. to.5. 158. 145.

Vltra duos ordines inſtitutos à Deo, ſcilicet Epiſcoporum, & Parochorum poteſt inſtituere ordinem prædicatorum, qui prædicent, & confeſſiones audiant. to. 4. 98. 1.

Poteſt concedere, vt Latini in partibus Græcis vtantur forma propria Latinorum, & è contra. tom.5. 159. 156.

Poteſt conferre ſimplici Sacerdoti poteſtatem conſecrandi Epiſcopum. tom.5. 159. 154; & ſequen.

Papa poteſt facere exemptionem, quam vult. tom.4. 93. 1.

Ad ipſum ſpectat declarare ambiguitates, quæ circa decreta Conciliorum oriuntur. tom.19. 616. 2; & ſequen.

Et diſpenſare ſuper decreta Conciliorum. to.19. 517. 1; & ſequen.

Et illa abolere, & reuocare. to. 19. 517. 2; & ſequen.

Et decreta Conciliorum ad ipſum ſpectat confirmare. to.19. 614. 2; & ſeq.

Et damnare Concilia perperam celebrata. tom.19. 616. 1.

An poſſit ſtatuere contra Concilia? tom. 4. 525. 195.

An poſſit tollere conſtitutiones conciliares. tom.9. 477. 55.

*Papæ Maieſtas.*

Papæ Maieſtas ſumma. to.6. 8.15.

Papæ Maieſtatem non minuerunt excellentiæ Regalis dominationis. tom. 12. 461. 1.

Neque acta Regum Iudæorum. to. 12. 467. 2.

Neque dicta Conciliorum, aut Sanctorum Patrum. to.12. 468. 2; & 470. 2.

Nec acta Imperatorum, aut Regum. to. 12. 472.2.

Papæ Maieſtati omnes Principes ſe, ſuaſque faſces debent ſubmittere. to.2. ex Turrecrem. 47.2; & ſequen.

Papæ inſignia Imperialia. to.6. 463. 2; & ſequen.

Fuerunt mitra,ſeu phr ygium,regium lorum, clammys, & tunica coccinea. to.6.464.1; & ſequen.
Papæ magnitudo eſt à Chriſto inſtituta. to.14.510.2.
Papa honoratus à Regibus Barbaris, Alarico, Genſerico, Attila, Totila, tom. 15. 277.1.
Papæ pompa non dedecet, tom. 10. 282.2.
Papa quantò maior, tantò humilior oſtenditur. to.5. 133. 41.
Papa vti poteſt Imperialibus inſignibus.to.4. 213.1.
Antefertur Imperatori, & Regibus tanquam caput. tom.4. 498. 25.
Papa, & ſi homo ſit, & mortalis ratione tamen officij poteſtatis aliquid ſupra homines, & commune cum Deo habere dignoſcitur. tom.4. 511. 79.
Quantæ exiſtimationis olim fuerit apud Græcos. tom.3. 730. 2.

*Papa malus, & inhabilis.*

Papa etiam malo debetur honor, & reuerentia. to.7. 758. 2.
Papa, vt homo peccare poteſt. to.3.32. 2; & to.13. 202. 2; & ſeq.
Papam peccantem grauiùs puniendum eſſe quomodò eſt intelligendum? to.9. 436.96.
Papa non dicitur malus,quia abutitur pontificali auctoritate. to.9.433. 83.
Papa licèt ſit caput Eccleſiæ, propter eius malos mores non ſit membrum putridum. to.9. 450. 186.
Papæ vitia cathedræ Apoſtolicæ puritatem,& ſanctitatem non macularunt. to.10.282.2.
Papa quid faciendum quando eſt ita malus, vt ſuis moribus noceat Eccleſiæ?to.4.78.1.
Quando peccet mortaliter in acceptione perſonarum? to.4. 91. 1.
Papa peccat ſi dat Prælaturam petenti,& procuranti. to.4. 91. 2.
Papa ſi conferat beneficia motus precibus Regum, & Principum contingit tripliciter ibi eſſe vitium. to.4. 91. 2.
Papa ſi ſuæ, & fraternæ correctionis negligens deprehendatur, nullus hominum eius culpas redarguere præſumat. to.4.499. 37.
Papa licèt,vt perſona priuata poſſit peccare, tamen nullus poteſt ipſum redarguere. tomo 4. 117. 2.
Papæ etiam mali iudicium eſt vtile. tom. 16. 302.1.
Papa quamuis peccet, non deſinit tamen eſſe Papa. to.16.376. 1.
Papam eſſe peccatorem nefas eſt dicere. tomo 13. 201. 1.
Papa nequit non rectè ſentire. to.13. 205. 2.
Papa quando, & quomodò fraternè ſit corrigendus? to.13. 590. 1.
Papæ prauitas cedit in damnationem innumerabilium peccatorum. to.6. 24. 80.
Papa palàm criminoſus poteſt corrigi fraternè. to.11. 447. 1; & ſeq.
Papa malè operans poteſt admoneri, & ſi perſiſtat relinquendus eſt Deo. to.7. 527.2.
Papa licèt poſſit peccare, vt homo, non tamen, vt ſubditur directioni Spiritus Sancti. to.8. 429. 1.
Papa extra munus cathedræ, vt homo poteſt peccare, & malè operari ex odio, & inuidia. to.3. 886. 1.
Papa malus non præiudicat Eccleſiæ. tom. 1. 247.2.
Papa an committat ſimoniam vendendo beneficia? to.9. 97. 8.
Papa non laqueatur crimine ſimoniæ quoad pęnā iuris poſitiui.to.9. 100.22; & 102.45.
Non incidit in ſimoniam etiam in prohibitis. to.9. 102. 41, & ſeq.
Vendendo Pontificatum magis laqueatur crimine ſimoniaco, quàm alio caſu. to.9. 102. 42; & 103. 46.
Papæ etiam malo eſt obediendum, quia eius poteſtas eſt à Deo, & eſt tolerandus, quia etiam toleratur à Deo, to.4. 252. 1.
Papa ſi eſſet ſcandaloſus, & incorrigibilis recurrendum eſſetad Deum. to.9. 802. 2.
Papa poteſt reuerenter admoneri. to.7. 762; & 760. 2.
Quia Petrus reprehenſus fuit à Paulo.tom.7. 760.2.
Papa nequit facere ea, quibus decoloretur ſtatus Eccleſiæ. to.9. 345. 242; & ſeq.
Papæ culpas nemo poteſt redarguere, ſed debet Deum pro illo rogare. to.9. 360. 6.
Papa, qui ab errore ſe corrigit, & paret Eccleſiæ mandatis an debeat retinere Papatum? to.9. 377. 1.
Papa pro crimine notorio, in quo eſt incorrigibilis, & totam ſcandalizat Eccleſiam, an poſſit puniri, tanquam hæreticus? tomo 9. 380. 25.
Quamuis ab homine puniri non poſſit, nequit tamen euitare Diuinam vltionem. tomo 9. 367. 63.
Papa quomodò dicatur ſcandalizare Eccleſiam, vt poſſit in Concilio accuſari? to.9. 385. 1; & 386. 9.
Quamuis ſit caput Eccleſiæ, poteſt tamen fieri ſchiſmaticus, & quomodò? tom.9. 388. 15; & 389. 17.
Quomodò poſſit ſe ſeparare à corpore Eccleſiæ, & à collegio ſacerdotum? to.9.389.16.
In quantùm eſt caput Eccleſiæ, poteſt eſſe à ſe diuiſus, ſed quantùm homo à ſe ipſo diuidi nequit. to.9. 389. 19.
Papa ſi errat eius errores reſeruantur Deo corrigendi. to.9. 578. 203.
Quantumuis membrum putridum per mores, non poteſt totum corpus inficere.tomo 13. 433. 2.
Papam nouam hæreſim prædicantem, nullus damnare poteſt. to. 13. 433. 2.
Papa quamuis ſit incorrigibilis, non tamen eſt corruptibilis eius cathedra. to.9.662.2.
Papa non tenetur neceſſariò ſe pugrare de aliqua infamia. to.3. 36. 1.
Papæ quando eſt hæreſi infectus, nequit fieri monitio publica. to.9. 36. 166.
Papæ non indicitur purgatio, ſicut in inferioribus ratione ſcandali. to.9. 450.180.
Papæ ſcandalizanti Eccleſiam prouidetur reſiſtendo abſque quod deponatur. tomo 9. 450. 133.
Papa hæreticus an debeat ab Eccleſia acceptari? to.10. 277. 2.
Si alicuius criminis nota macularetur, poſſet ne conſtituere iudices ad ſuam innocentiam tuendam? to.3. 399. 2.
An ſtatim, ac ſit hæreticus, remaneat ipſo iure ſua poteſtate priuatus? to.3. 401. 2.
An propter aliud crimen, quàm hæreſis poſſit

à Concilio generali iudicari? to. 3. 402. 8.
Quando cotrectioni ſubijci poteſt? tomo 3. 414. 1.
Papa eſt impollutus, & ab hæreticorum peſte immunis. to. 1. 351. 1.
Papa ſi eſſet vehementer diffamatus, tunc quid agendum eſſet? to. 13. 482. 2.
Si eſſet notoriè hæreticus, quid faciendum eſſet? to. 13. 483. 2.
Papa ob amentiam, & ſpontaneam renunciationem, & apoſtaſiam poteſt deperdere auctoritatem Pontificiam. to. 1. ex Tannero. 26. 171; & ſeq.
Papa hæretico ſedes dicitur quaſi vacare. to. 9. 370. 4.
Papa quando tractatur de magno totius orbis periculo ſi non vult vti rationibus poteſt armis compeſci. to. 9. 383. 5.
Papa incorrigibili an ſit pro eo Deus orandus? to. 9. 383. 1.
Papa quomodò ſit incorrigibilis? to. 9. 386. 8.
Papa incorrigibili debet fieri denunciatio. tomo 9. 70. 9.
Papa ſi ſit incorrigibilis, & perſiſtit in crimine, dicendo illud non eſſe crimen, quod tamen eſt damnatum ab Eccleſia, tunc non punitur illo crimine, ſed de aſſertione, & hæreſi. to. 9. 441. 30.
Papa licèt ſit incorrigibilis, & criminoſus, non tamen prædicet, vel aſſerat aliquid contra fidem, non eſt deponendus. to. 9. 444. 142.
Papa ſi ſit incorrigibilis in facto hęreſis, quid faciendum ſit? to. 9. 153. 45.
Papæ ſolius, etiam ſi ſit hæreticus, eſt congregare Concilium, ſi velit. to. 9. 37. 178.
Papam etiam incorrigibilem non habere ſuperiorem quomodò ſit accipiendum? to. 9. 611. 302.
Papa hæretico exiſtente Concilium per Cardinales congregari debet. to. 4. 78. 2.
Papa an poſſit eſſe hæreticus? to. 4. 809. 42; & to. 2. ex Adolpho. 79. 2; & to. 10. 186. 1; & to. 18. 565. 2.
Papa incidens in hæreſim, ſtatim deſinit eſſe Papa. to. 4. 503. 48.
Papa ſi eſſet hæreticus an poſſit reprehendi, & ab ipſo appellare, ſi vellet hæretica ſtatuta condere? to. 5. 117; & ſeq.
Papa priuatim labi in hęreſim reputatur poſſibile. to. 13. 137. 1; & 139. 2.
Papa ſchiſmatico an ſit ſubtrahenda obedientia? to. 9. 282. 65; & ſeq.
Accuſatus de hæreſi poſſet committere Imperatori quamuis laico, vt caperet informationem. to. 9. 258. 23.
Poteſt laico committere cauſam ſpiritualem, tanquam executori. to. 9. 261. 41.
Papam eſſe incorrigibilem dupliciter poteſt intelligi. to. 13. 432. 2.
Papa poteſt incidere in hæreſim, vt particularis Doctor, ſed non vt Doctor ex cathedra. to. 3. 860. 1.
Papa nequit in hæreſim labi. to. 7. 199. 1.
Papa in hæreſim lapſus deſinit eſſe Papa; quia deſinit eſſe membrum Chriſti. to. 7. 199. 2.
Papam, vt eſt priuata perſona, non poſſe eſſe hæreticum piè credendum eſt. to. 5. 127. 32.
Papam non poſſe eſſe hæreticum probabile eſt. to. 5. 669. 2.
Papæ hæretici occulti decreta non ſunt irrita. to. 12. 603. 2.
Papam declarare hæreticum ſpectat ad omnes Epiſcopos Eccleſiæ. to. 12. 604. 2.
Papa in hæreſim lapſus omni dignitate exuitur. to. 6. 24. 79.
Papæ nunquam inciderunt in hæreſim. to. 8. 337. 1; & ſeq.
Papa vt priuata perſona, an poſſit eſſe hæreticus priuatim? to. 1. ex Tannero. 37. 237; & to. 4. 468. 5.
Papam neque, vt eſt perſona priuata, poſſe in hæreſim labi probabile eſt. to. 10. 458. 1; & to. 18. 57. 1; & to. 18. 635. 2.
Papa hæreticus an ſit excommunicatus? tomo 10. 204. 2.
Papa hæreticus titulum Papatus amittit. tomo 9. 39. 187.
Papa euadens fatuus, vel furioſus, vel ſi capiatur ab hoſtibus, an Cardinales poſſint interim deputare Vicarium? to. 9. 44. 218.
Papa adhuc nullus fuit hæreticus. to. 4. 468. 5.
Papa ſi fiat hæreticus poteſt à Concilio generali declarari hæreticus. to. 4. 468. 5.
Papa ſi ſit inutilis ex aliquo accidente, vel captus ab hoſtibus, quis ſuccedat in iuriſdictione? to. 9. 76. 1; & 92. 77; & 81. 28; & 83. 37; & 88. 52; & 76. 2; & 77. 7; & 78. 9; & 79. 15.
Papa ſi ſit prorſus inutilis, an dicatur Papatus vacare? to. 9. 83. 38.
In quo caſu poſſit deputare ſibi Vicarium? tomo 9. 84. 40.
Papa inutilis quomodò poſſit admoneri? tomo 9. 87. 46.
Papa furioſo ſine ſpe recuperandi ſanitatem, ad quem ſpectabit congregare Concilium? to. 9. 89. 53.
Papa effecto prorsùs inutili, vel ita deformi ita, vt illius pręſentia generaret ſcandalum, quid agendum? to. 9. 95. 2.
Papa hæreticus non eſt Papa, ſed priuata perſona. to. 9. 155. 51; & to. 7. 778. 1.
Nulli eſt ſuſpectus, niſi cauſa ſit propria. tomo 9. 159. 2; & 160. 10.
Papa niſi ſit hæreticus, in terris ſuperiorem non habet. to. 2. ex Aluarez. 4. 2.
Papa an poſſit eſſe præſcitus? to. 16. 261. 1.
Papa mala vita non præiudicat ipſius poteſtati, aut Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 93. 2.
Papa hæreticus eſt ſicut homo mortuus. tomo 7. 779. 1.
Papa in caſu hæreſis, an deſinat eſſe Papa? tomo 9. 793. 1; & to. 18. 40. 2.
Papa hæreticus occultus non eſt de iure Diuino priuatus Papatu. to. 9. 793. 2.
Papa obſtinatus in hæreſi habet poteſtatem ſuperiorem ſe. to. 9. 794. 2.
Papa hæreticus, & incorrigibilis, an volens redire ad gremium Eccleſiæ, ſit audiendus, & an recuperabit ſtatum ſuum? to. 9. 400. 6.
Poteſt eſſe iudex in cauſa propria, etiam contra ſe ipſum. to. 9. 402. 21.
Papa exiſtens Papa nullo caſu reperitur poſſe damnari. to. 9. 404. 32.
Papę non eſt obediendum, ſi præcipiat aliquod intolerabile, per quod ſcandalizetur ſtatus Eccleſiæ. to. 9. 428. 43.
Papa ſi ſit hæreticus, & non poſſit deponi; quia Eccleſia non iudicat de occultis, poteſt tamen accuſari. to. 9. 429. 52.
Alienans res Eccleſiæ, non præſumitur fa-

cere cum cauſa, licèt in Principe cauſa præſumatur. to.9. 434. 85.
Papa ſolùm propter hæreſim ſtrictè ſumptam poteſt iudicari. to.7. 771. 1.
Papæ nequit adimi poteſtas, niſi ob hæreſim proprijſſimè ſumptam. to. 7. 777. 2.
Papam dubium accuſantes non ſunt credendi. to. 7. 778. 2.
Papæ illegitimi plures fuerunt. to.9. 356. 18.
Papæ præcipienti aliquid illicitum poteſt reſiſti. to.9. 383. 7.
Papa hæreticus inferior eſt quolibet catholico, & à ſynodo vniuerſali damnari poteſt. tomo 3. 37. 1.
Papa quando eſt Papa non tenetur à ſe reuocare vllam cauſam tanquam ſuſpectus. tomo 3. 37. 1.
Papę ſimoniaco, & ſcandaloſo obediendum eſt. to.3. 14. 1.
Papa ex nullo crimine, excepta hæreſi, dicitur ſupenſus ipſo iure à Papatu. tomo 9. 280. 57.
Papa peccaret, ſi Concilium vrgente neceſſitate non congregaret. to.18. 35. 2.
Papa nequit eſſe membrum putridum,& ideo abſcindendum, quia Chriſtus orauit, ne eius fides nunquam deficeret, & exauditus eſt pro ſua reuerentia; ideo Papa nequit in fide deficere. to. 18. 36. 1.
Papam hæreticum eſſe poteſt intelligi, vel occultè, vel publicè. to.18. 39. 1.
Papæ, qui fuerunt hæreſis accuſati. tom. 18. 43. 1.
Papa etiam malus validè confert ſacramenta. to. 18. 65. 1; & 66. 1; & ſeq.
Papam, qui errauit, pęnituiſſe erroris, maius miraculum fuit, quàm ſi non erraſſet; Epiſcopi enim aliarum Eccleſiarum lapſi in errores in illis mortui ſunt. to.18. 86. 2.
Papa in errorem lapſo Eccleſia Romana nunquam conſenſit, ſicut conſenſerunt aliæ Eccleſiæ erroribus ſuorum Epiſcoporum. to.18. 86. 2.
Papa poſt mortem nequit damnari de hæreſi. to.18. 118. 7.
An accuſatus de crimine teneatur ſe purgare? to.18. 118. 7.
Papa reputatur hæreticus, cuius crimina notoria ſcandalizant Eccleſiam. to.18. 118. 9.
Papa propter hæreſim nequit eſſe caput Eccleſiæ. to.18. 119. 13.
Papa accuſatus an debeat ſtare concilij iudicio? to.18. 122. 23.
Papæ defuncto magis eſt deferendum, quia nequit ſe defendere. to.18. 119. 11.
Papæ Eccleſiam turbanti reſiſtendum eſt monitionibus, ieiunijs, & lacrymis. tom.18. 123. 1.
Papæ delicta ſolius Dei iudicio ſunt reſeruata. to.18. 125. 9.
Papa hæreticus à Concilio poteſt abijci, niſi reſipiſcat. to.18. 177. 1.
Papa hæreticus definit eſſe Papa, ſicut definit eſſe Chriſtianus; non enim poteſt eſſe Papa, niſi ſit Chriſtianus. to.18. 567. 2.
Papa ſi obedire renuerit declarationibus de fide ab vniuerſa Synodo per aperta ſacræ Scripturæ, aut ſanctorum Prælatorum teſtimonia vnanimiter factis, velut hæreticus Concilio ſubditur. to.13. 599. 1.
Papa ſi determinat contra illa, quæ in Concilijs circa fidem determinata ſunt, poteſt accuſari tanquam hæreticus. tomo 9. 204. 68.
Papa poteſt peccare, ſed non docere falſam doctrinam. to.18. 36. 1.
Licèt ſit peruerſus in perſona, eſt tamen beatiſſimus ex officio. to.20. 307. 6; & ſeq.
Eius beatitudo eſt tantùm in ſpe, non in re. tom. 20. 307. 8.
Papa malus aliquando eligitur à Chriſto Domino in vindictam malorum. tomo 20. 31. 10.
Papam malum non habere poteſtatem fuit hæreſis Maximianiſtarum, quam ſecuti ſunt Waldenſes, & Wiccleffiſtæ. tom. 20. 334. 5.
Item eum ſecuti ſunt Pelagiani. to.20. 335. 6.
Papa carens charitate non deſinit eſſe Papa. to. 19. 578. 1; & ſeq.
Papæ malo ſolùm orationis remedium eſt adhibendum. to. 19. 524. 1; & ſeq.
Papa an propter alia crimina præter hæreſim ſubijciatur poteſtati Concilij? tom. 19. 482. 2; & ſeq; & 485. 2; & ſeq; & 487. 2; & ſeq; & 691. 2.
Papa hæreticus poſt ſecundam monitionem manens contumax eſt deponendus. to. 19. 480. 2; & 522. 1; & ſeq.
Papa hæreticus an deſinat eſſe Papa. tom. 19. 478. 2; & ſeq.
Papa hæreticus habet ſuperiorem Eccleſiam vniuerſalem. to.19. 474. 2; & ſeq.
Papa hæreticus non eſt Papa, quia incidendo in hæreſim amittit fidem. to.19. 473. 2; & ſeq.
Papa dubius, vel ſchiſmaticus tenetur obedire Conciliorum decretis; non autem Papa legitimus. to. 19. 458. 1; & ſeq.
Papa quanuis in moribus à via recta deflectat; attamen non eſt deſerendus; quia nunquam deflexit, aut deflectet à doctrina. to. 19. 438 1; & ſeq.
Papæ aliqui reſiſterunt; ſicut Petro reſtitit Paulus. to. 19. 363. 2.
Papa deficiens in fide fit minimus omnium fidelium. to.19. 4. 2; & 11. 2.
Papa malus non eſt deponendus exemplo Dauidis, qui ob adulterium, & homicidium, non fuit depoſitus, ſed tantùm per Nathan correptus. to.19. 12. 1.
Papæ amenti à Cardinalibus dandus eſt coadiutor. to.19. 15. 1.
Papa hæreticus non deponitur à Concilio propria auctoritate, ſed auctoritate Papę, qui condidit canonem, quo ſtatuitur Papam hæreticum eſſe deponendum. tom.19. 15. 2.
Ob quodlibet crimen mortale non amittit poteſtatem, excepta hæreſi. to. 19. 100. 2.
Papæ mali mores non pugnant cum veritate doctrinæ. to. 20. 551. 2.

*Papæ munera.*

Papæ munera, quæ ſint? to.10. 160. 2.
Papæ munera ſunt prædicare Euangelium, remittere, & retinere peccata, adminiſtrare ſacramenta, leges condere, habere ſollicitudinem auertendi malos, & promouendi bonos, & fideles ad pietatem, ac ſalutem ducendi. to.18. 66. 1.
Papæ munus maximum eſt confirmare Epiſcopos in fide. to.18. 147. 2.

Papæ

Papæ munera ſunt, vt ſit Paſtor, & Patrr. to.18. 319. t.

Papæ munera, vt gregem tucatur, & ſeruet. to.t8. 319. 2.

Item vt bonos magis perficiat. ro.t8. 320. r.

Papa debet ad exemplum Chriſti peccata ſui gregis in ſe ipſum ſuſcipere, & pro illis deprecari. to.18. 341. 1.

Cùm habeat curam de omnibus, debet primò attendere ad ea, quæ ſunt in ſe, & ſecundariò ad ea, quæ ſunt ſub ſe. to.4. 58. 59; & 60; & ſeq.

Papa licèt ſit paſtor gregis debet potius animo, quàm imperio dominari. to. 4. 498. 31.

Papa ſolus poteſt vngere Imperatores, & Reges. ro.6. 49. 2.

Benedicit, vngit, & confirmat Imperatores, & Reges. to.6. 49. 2.

Papa Gregorius inſtituit Electores Imperatoris. ro.6. 49. 2.

Papa conceſſit Imperatori nomen Auguſti. to.6. 50. 2.

Papæ munus eſt vniuerſam potentiam Regum Chriſtianorum dirigere ad finem ſpiritualem. to.12. 446. 2.

Papa paſcendo per alios veri paſtoris officium adimplet. to.14. 278; & 276. 1; & ſeq.

Anglis ex vi ſui muneris miſit prædicatores. to.1. 256. 2.

Ad varias prouincias varios prędicatores miſit. to.1. 257. 1; & ſeq; & 258. 1; & ſeq.

Papa nequit impediri à Principibus in miſſione Euangelica. to. 2. ex Adolpho. 54. 2; & 75. 1.

Papæ data fuit poteſtas ritè paſcendi, & gubernandi Eccleſiam. to.10. 37. 2.

Papa habet duo munera, ſcilicet munus regendi ſuam Eccleſiam particularem, & Eccleſiam vniuerſalem. ro.10. 215. 2.

Papa curare debet, vt ſalus vniuerſalis Eccleſiæ ſemper ſalua ſit. to.9. 36. 167.

Papa confirmat Epiſcoporum electiones. tomo 4. 211. 2.

Papa, & Epiſcopus ſe habent ad Eccleſiam; ſicut vir ad vxorem. to.4. 478. 41.

Papa neceſſarius eſt vniuerſæ Eccleſiæ hierarchiæ regimini. ro. 2. ex Turrecrem. 34. 1; & 35. 2; & ſeq.

Papa, vt rector vniuerſæ Chriſtianæ familiæ, debet regere totam Eccleſiam. to.2. ex Pighio. 174. 2.

Papæ ſtudium, & vigilantia præcipuam in curandis Eccleſiæ neceſſitaribus. to.1. 443. 1; & ſeq.

Papæ pietatis, & munificentiæ monumenta Romæ relicta. to.1. 477. 1; & ſeq.

Eius geſta pro tuenda immunitate Eccleſiaſtica. to.1. 557. 1.

Papa quantùm laborauerit pro conciliandą pace inter Chriſtianos. ro.2. 567. 1; & ſeq.

Papa debet eſſe medius inter Deum, & homines. ro.7. 788. 2.

Papa eſt vnicus paſtor omnium Chriſtianorum. to.7. 794. 2.

Papa an debeat potiùs cedere Papatui, quàm pati, quòd populus remaneat ſciſſus, & diuiſus? to.9. 413. 29.

Papa ad defenſionem Eccleſiæ poteſt armą ſumere, & bellum mouere. to.7. 744. 2.

Summoperè debet cauere, ne vtatur plenitudine poteſtatis ſine magna rationabili cauſa. ro.9. 352. 292.

Papa, & Epiſcopus debent magis quærere, & diligere ſalutem ouium ſibi creditarum, quàm propriam perſonalem præſidentiam. to.9. 362. 24.

Debet ſe opponere hoſtibus Romam inuadentibus exemplo S. Leonis, qui populum congregauit contra Saracenos. to.9. 395. 22; & ſeq.

Iuſtè mouit bellum Saracenis. to.3. 45. 2.

Papa vacante Imperio Imperatori, ſuccedit. ro.3. 50. 1.

Papa dedit ius eligentibus Imperatorem. tomo 3. 52. 2.

Papa approbat ius Imperatoris conſecrat, vngit, & dat Diadema. to.3. 53. 1.

Quare det executionem iuriſdictionis Imperatoribus, & Regibus? to.3. 53. 1.

Papæ officium potiùs in iure, quàm in facto conſiſtit. ro.3. 55. 2.

Papa debet eſſentialiter ducere populum Chriſtianum ad vitam virtuoſam. tomo 3. 62. t.

Solus aperit, & claudit portas politicæ Chriſtianæ in terris. to.3. 62. 1.

Quare regat ſpiritualia immediatiùs, quàm temporalia? ro.3. 62. 2.

Solus poteſt mutare votum terræ Sanctę. ro.3. 82. 2.

Papa quare ſoluit tributum Imperatori. to.9. 605. 28t.

Papæ ſchiſmatici tempore quomodò ſe gerere debeant fideles? to.10. 288. 1.

Papæ ſucceſſio nunquam fuit interrupta per ſchiſmata. ro.10. 287. 2.

Papa reſpectu Eccleſiæ ſe habet, ſicut vir reſpectu vxoris. ro.10. 169. 2; & 170. 2.

Papæ applicatur dictum pſalmi 8. *Minuiſti eum &c*; & *Conſtituiſti eum &c*. to.4. 57. 2; & ſeq.

Papa abſtinere debet ab auaritia, & à muneribus. to.4. 59. t.

Vt benè agat non debet eſſe ſeuerus, ſed grauis. to.4. 60. 1.

Non eſt Dominus Epiſcoporum, ſed vnus ex illis. to.4. 58. 2.

Papa habet interpretationem ſermonum. tomo 4. 789. 74.

Papa ſolus erigit Eccleſiam, & conſtituit Cathedralem. to.4. 520. 139.

Papa debet præ cæteris eſſe ſanctior. tomo 4. 499. 35.

Papæ conuenit ordinare ſtudia, & vniuerſitates. to.4. 98. 1.

Papa ſolus habet mutare, vnirę, & diuidere ſedes Epiſcopales. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 39. 2; & ſeq.

Papa eſt verus Petri ſucceſſor, & paſtor vniuerſalis Eccleſiæ, cui totus Orbis gubernandus fuit commiſſus. to. 16. 520. 2; & ſeq.

Papa ſemper procurauit pacem, & concordiam inter Principes Chriſtianos. to. 15. 288. 1.

Papa varios Imperatores confirmauit, & coronauit. to.1, 516. 1; & ſeq.

Habet ius confirmandi Imperatores, & coronandi. to.1. 510. 1.

Papæ diligentia erga omnes Eccleſias. to. 3. 738. 2.

Papa correxit Epiſcopos Hieroſolymitanos. to.3. 736. 1.
Item redarguit Monachos Paleſtinos. tom.3. 737. 2.
Non ſcribit ad Patriarchas, niſi priùs ab illis ſynodicam ſuſceperit. to.3. 732. 1.
Papa coronare debet, & confirmare Imperatorem; ideo eſt exemptus à iuriſdictione Imperatoris, etiam in ciuili politia. to.7. 20. 1; & ſeq.
Habet munus interpretandi, & declarandi veritates à Chriſto manifeſtatas. to.7. 209. 1.
Papæ preces porrectæ Imperatori, & Regibus Franciæ, vt defenderetur. to.5. 65. 2.
Papa debet eſſe irreprehenſibilis, & fidelis. to.5. 134. 47; & ſeq.
Habet adminiſtrationem ſupremam omnium Eccleſiarum. to.5. 183. 250.
Solus poteſt dare curatorem Eccleſiæ cathedrali. to.5. 183. 248.
Et ſolus poteſt erigere Eccleſias in Cathedrales, & Epiſcopales, & Metropolitanas. to.5. 183. 246; & ſeq.
Papa non debet ſe habere, vt Dominus, ſed vt Chriſti miniſter. to.18. 65. 2.
Papæ iugum etiam graue eſt ferendum. to.18. 103. 7.
Papæ theſaurus pauperibus eſt elargiendus. to.18. 124. 3.
Papa eſt loco paſtoris, & Eccleſia loco ouium. to.18. 128. 11.
Papa, qui eſt Chriſti Vicarius debet Chriſtum imitari; qui ſic mundum dilexit, vt quanuis eſſet Petri æqualis, attamen ſe humiliauit, vt hominem ſaluaret; ita Papa quanuis ſit omnium maximus, debet tamen omnibus ſe humiliare; vt illos ducat ad ſalutem, & ideo debet fieri paruulus, vt paruulus natus eſt Chriſtus. to.18. 153. 2.
Papa, qui eſt Chriſti Vicarius Chriſtum debet imitari. to.18. 158. 1; & ſeq.
Debet eſſe fortis in amando Chriſtum, vt mors, quia debet eſſe paratus mori pro illo. to.18. 160. 2.
Papa debet Chriſtum imitari in titulo paruuli. to.18. 153. 1; & ſeq.
Item debet imitari in titulo filij. to.18. 154. 2; & ſeq.
Item in titulo admirabilis, & magni conſilij Angeli. to.18. 156. 1; & ſeq.
Item in titulo fortis, patris futuri ſæculi, & principis pacis. to.18. 158. 2; & ſeq.
Pacem peccatorum cum Deo debet principaliter procurare. to.18. 163. 1.
Papa debet ſedere, ſicut Chriſtus in ſolio Dauid, idèſt ſuper populum ſpiritualiter viuentium per fidem. to.18. 165. 2: & ſeq.
Papa non debet auſterè gubernare ſuum gregem. to.18. 166. 2; & ſeq.
Sed tantùm ſuperbos, & contumaces. to.18. 167. 2; & ſeq.
Papa fretus Diuina gratia totum mundum regit. to.18. 170. 1; & ſeq.
Quibus gratijs à Deo adiuuetur? to. 18. 172. 2; & ſeq.
Papa debet tueri, & obſeruare decreta Conciliorum à ſe confirmata ad Chriſti exemplum. to.18. 177. 1; & ſeq.
Papa diſpenſare debet ex ſua conſcientia. to.18. 177. 2.
Papa curam rerum temporalium habens deſcendit de cruce Chriſti. to. 18. 184. 2; & ſeq.
Papa quàm grauiter peccet ſubmittendo ſuam poteſtatem Regibus. tom.18. 183. 1; & ſeq.
Paſcendi genus duplex eſt, idèſt abſoluere, & condemnare. to.18. 316. 1.
Paſtoris munus conſiſtit in ligando, & ſoluendo. to.18. 317. 2.
Papa habet triplex paſtoris officium; primum arcendi lupos, & ideo Reges infideles deponendi; ſecundum recludendi arietes, qui agnos percutiunt; & tertium paſcendi oues. to.18. 430. 1.
Papæ virtutes deſignatæ fuerunt ornamentis veſtium Aaronis. to.18. 472. 1.
Papa debet habere aliquos ex Clericis miniſterio cubiculi Pontificalis, vt habeat in ſecreto teſtimonium vitæ ſuæ. to.4. 215. 2.
Papa an in denunciatione teneatur præmittere monitionem? to.9. 570. 84.
Papa non debet contrariare Concilij ſententiæ quando ſuus legatus declarauit ſententiam. to.4. 647. 2.
Papa tenetur habiles promouere ad Cardinalatum. to.9. 355. 10.
Quomodò debeat inſtituta Patrum vſque ad ſanguinem tueri? to. 9. 171. 24; & ſeq; & 168. 2.
Non ita facilè debet abrogare conſtitutionem Concilij generalis. to.5. 145. 82.
Papa peccaret, ſi Concilium vrgente neceſſitate non congregaret. to.18. 35. 2.
In cauſa graui tenetur congregare Concilium. to.11. 445. 5.
In depoſitione Regis, Imperatoris, vel Cardinalis tenetur congregare Concilium. tomo 9. 250. 1; & ſeq.
Papa tenetur per ſe, vel per ſuos legatos præſidere Concilijs. to.8. 851. 1; & ſeq.
Papa ſicut olim cum cleri concilio, ita nunc cum Cardinalibus res Eccleſiæ diſponit. to.11. 228. 121.
Papa tenetur conſentire ſententiæ Concilij generalis legitimè congregati, & legitimè procedentis. to.3. 560. 2.
Papa tenetur mittere prædicatores ad infideles, qui illos inſtruant in fide. to. 10. 174. 2.
Et illis mandare, quòd admittant prædicatores in ſuis iuriſdictionibus. to.3. 46. 1.
Et eos inuitare, vt veniant ad Eccleſiam, non tamen cogere. to.19. 36. 2.
Papa applicat per modum ſuffragij preces fidelium defunctis. to.18. 608. 2.
Papa verè abſoluit à peccatis. to.19. 318. 1; & ſeq.
Remittens pœnas de iniunctis pœnitentijs, quid intelligat? to.19. 322. 2.
Papa ſolus Religiones nouas creat, approbat, & confirmat. to.4. 92. 2.
Ei ſoli reſeruatur poteſtas approbandi Religiones. to.5. 126. 29; & 575. 129.
Quomodò ſe habeat in approbatione Religionum? to.3. 350. 1; & ſeq.
Ratione poteſtatis, ordinis, & iuriſdictionis ſolus poteſt creare Cardinales. to. 9. 349. 266.
Creans Cardinales abſque aliqua cauſa legitima, per quorum creationem non honoretur Eccleſia an mortaliter peccet, & tales Car-

Cardinales an ſint veri, & legitimi? to. 9. 354. 1; & ſeq.
Nequit vti ſua poteſtate in Eccleſiæ pernitiem. to. 9. 355. 10.
Habet ordinare ſymbolum fidei, & interpretari ſacram Scripturam, & dubia circa ius naturale, & Diuinum declarare. tomo 13. 443. 1.
Et explicare quinam ſint articuli fidei; & quænam ad articulos fidei ſpectent. to. 17. 15. 2.
Habet interpretari traditiones Apoſtolicas, & leges Eccleſiaſticas condere. tomo 17. 470. 2.
Ipſius eſt declarare libros canonicos, & capitula. to. 6. 520. 1; & ſeq.
Item habet interpretari vtrumque ius Diuinum, & naturale. to. 3. 431. 2.
Papa eſt paſtor plebium, & magiſter inſipientium. to. 19. 39. 1; & ſeq.
Papa ſemper curam geſſit ſpecialem omnium Prælatorum Eccleſiæ. to. 4. 776. 28.
Eius cura ſpecialis fuit in ſubueniendo Eccleſiæ neceſſitatibus. to. 1. 448. 1; & ſeq.
Semper laborauit pro pace inter Chriſtianos vel ſeruanda, vel reſtituenda. to. 1. 569. 2.
Papa, vt D. Petri ſucceſſor inſtitutus fuit Paſtor paſtorum. to. 3. 905. 1.
Papæ, vt D. Petri ſucceſſori fuit collatum paſtoris officium illis verbis: *Paſce oues meas.* to. 16. 375. 2.
Item fuit conſtitutus paſtor agnorum, & ouium; idest omnium fidelium. tomo 4. 756. 9.
Munus paſcendi oues quid importet? to. 13. 295. 2; & to. 3. 804. 1.
Quomodò gregem ſibi commiſſum à luporum inuaſione defendere debet? to. 1. 572. 1.
Debet diligenter exercere ſuum officium. to. 1. 568. 1.
Papa ſuccedit D. Petro in gubernatione totius Eccleſiæ. to. 3. 3. 2.
Papa iura patriarchalia exercuit per totum Occidentem. to. 11. 215. 90.
Papæ officium præcipuum duplex eſt. to. 8. 409. 2.
Papa in Concilio gerit Chriſti Domini vices. to. 18. 315. 2.
Papa ſolus habet declarare Concilium generale legitimum eſſe. to. 4. 722. 57; & ſeq.
Papæ ſoli ſpectat deputare locum Concilij. to. 10. 522. 1.
Solus habet præſcribere ordinem controuerſiarum tractandarum in Concilio. to. 10. 523. 2.
Item ſolus habet reprobare Concilium. to. 12. 614. 2.
Papa ſolus habet canonizare Sanctos; quia eſt cauſa pertinens ad Eccleſiam vniuerſalem. to. 9. 737. 2; & ſeq.
Ad ipſum ſpectat interpretatio canonum. to. 2. ex Aluarez. 2. 2; & to. 14. 391; & ſeq.
Papæ tanquam D. Petri ſucceſſori collatum fuit à Chriſto Domino munus veri, & proprij paſtoris. to. 4. 788. 60.
Papa tanquam D. Petri ſucceſſor habet munus defendendi gregem ſibi à Chriſto Domino commiſſum. to. 1. 572. 1.
Papa ſolus poteſt eligere, priuare, & deponere Cardinales. to. 4. 521. 165.
Solus eligit Cardinales; quia ſolus eſt ſupremus Princeps Chriſtianæ Reipublicæ. to. 4. 345. 11; & to. 17. 329. 2; & ſeq.
Item habet reprobare, & irritare concilia prouincialia. to. 15. 6. 10.
Item ſolus habet iudicare, & condemnare Epiſcopos. to. 4. 520. 143.
Et eis habet concedere coadiutores. tomo 4. 520. 145.
Ad Papam ſolùm ſpectat electio Epiſcoporum. to. 20. 589. 1; & ſeq.
Item habet ordinare, & conſecrare Epiſcopos. to. 8. 348. 1.
Item habet mutare Epiſcopos. to. 4. 595. 1.
Item ſolus habet diuidere Epiſcopatus. to. 4. 520. 140.
Et plures in vnum vnire. to. 4. 520. 147.
Item duos Epiſcopatus in vnum vnire. to. 4. 521. 153.
Ad ſolum Papam ſpectat Epiſcoporum prouiſio. to. 18. 129. 13.
Item habet coronare Imperatorem. tomo 1. 510. 1.
Papa hæreditauit à D. Petro munus amplianđi, & tuendi Eccleſiam. tom. 1. 436. 1; & ſeq.
Item munus irrigandi nouella fidei germina. to. 1. 503. 2.
Item munus confirmandi fratres in fide. to. 2. ex Pighio. 83. 1; & ſeq.
Item munus paſcendi oues, ſanandi, præſidendi, & regendi. to. 16. 480. 2.
Item munus conuertendi ad fidem incredulos, & conſeruandi fideles in fide. to. 20. 47. 2.
Item munus ducendi fideles ad vitam æternam. to. 18. 149. 1; & ſeq.

*Papæ obedientia præſtanda.*

Papæ eſt obediendum in omnibus, quæ non ſunt contra fidem. to. 3. 14. 1.
Papæ obediendum pluſquam Concilio, & toti Eccleſiæ oppoſitum determinanti. tom. 3. 18. 1.
Papæ quomodò non eſt obediendum? tom. 3. 17. 1; & 18. 1.
Papæ, vel ſuperiori præcipienti aliquod, quod ſit peccatum an ſit obediendum? to. 9. 206. 85; & ſeq.
In quibus Papæ ab omnibus ſit obediendum? to. 3. 28. 1.
Papæ omnes Reges debent obedire. to. 4. 90. 1.
Papæ tenentur parere omnes fideles, & Eccleſiarum Prælati, & omnes Principes ſæculares. to. 4. 511. 73.
Papæ obediendum magis, quàm alteri poteſtati inferiori. to. 4. 95. 2.
Papæ non obedire eſt crimen maximum. to. 2. ex Adolpho. 128. 1; & ſeq.
Papæ inobedientes pro Athæis, & hæreticis ſemper habiti fuerunt. to. 6. 856. 3.
Papæ ab ipſo exordio Eccleſiæ naſcentis obedientia, & reuerentia ab omnibus totius Orbis Epiſcopis ſemper fuit præſtita. tomo 15. 187. 2.
Papæ quomodò obtemperandum ſit, ſi concedat priuilegium in præiudicium Sanctæ Inquiſitionis? to. 13. 279. 2.
Papæ ab omnibus Chriſtianis eſt obediendum. tom. 13. 338. 1; & tom. 19. 588. 2; & ſeq.
Eſt de iure Diuino. tom. 13. 338. 2; & ſeq; & to. 19. 104. 2.

Papæ

Papæ non obtemperare in rebus fidei neſas eſt. to.1. 491. 1.
Papæ potiùs obediendum, quàm proprio Epiſcopo. to.5. 742. 2.
Papæ maiorem debet obedientiam Imperator, quàm Reges, & Principes. to.5. 814.1.
Papæ debitam fidem, & obedientiam non præſtantes mortaliter peccant, & grauiſſimas pœnas merentur ex teſtimonio Romanorum Pontificum, qui primis ſex ſæculis floruerunt, SS. PP. Conciliorum, & Imperatorum Catholicorum. to.12. 103. 1.
Papæ facienti contra Eccleſiæ vniuerſalis ſtatutum obediendum non eſt, ſed reſiſtendum. to.13. 603. 2.
Non tamen ob id à Concilio eſt iudicandus. to.13. 603. 2.
Papæ neceſſariò tenentur omnes obedire. to.1. 69. 1.
Papæ inobedientes debent puniri. tomo 7. 759. 1; & ſeq.
Papæ nequit ſubtrahi obedientia ſine Concilio. to.9. 360. 7.
Papæ obediendum eſt etiam in dubijs, dummodò conſcientia ſit ſalua. to.9. 360. 8.
Papæ non eſt obediendum in ijs, in quibus inſurgit peccatum ex lege Diuina, ſed ſolùm in ijs, in quibus inſurgit peccatum ex lege humana ciuili, vel canonica; quia tunc cenſetur in illis diſpenſare. tomo 9. 360. 10.
Papæ etiam hæretico eſt obediendum, donec hæreticus fuerit declaratus. to. 9. 360. 13.
Papæ eſt obediendum non obſtante, quòd per quemcumque iudicem ei ſubtracta ſit obedientia. to.9. 361. 15.
Papæ contra Deum non eſt obediendum. tomo 9. 362. 24.
Papæ obedientia nequit ſubtrahi quouis adminiculo iuris. to.9. 367. 64.
Papæ quomodò poteſt ſubtrahi obedientia remiſſiuè? to.9. 368. 70; & 72.
Papæ non eſt obediendum, quando præcipit aliqua, ex quibus ventura ſunt ſcandala, & mala in Eccleſiam. to.9. 381. 28.
Papæ non obedientes peccant mortaliter. tomo 18. 127. 5.
Si Papæ eſſet reſiſtendum, quomodò debet fieri? to.3. 583. 2.
Quomodò non ſit ei obediendum, ſed reſiſtendum? to.3. 584. 2.
In perſonam ipſius conſpirantes, & conſpirationi conſentientes abominabiles etiam inter Ethnicos. to.12. 103. 1.
Papæ ſubeſſe omnibus hominibus eſt neceſſarium neceſſitate ſalutis ex S. Dionyſio. tomo 2. ex Pighio. 194. 2; & tom. 19. 565. 2.
Papæ debetur totius orbis obedientia. to.20. 330. 1; & ſeq.
Credere omnes fideles eſſe Papæ ſubiectos eſt de neceſſitate ſalutis. to.19. 589. 2.
Papæ ſemper præſtita fuit obedientia ab Epiſcopis, Principibus, & Concilijs. to. 19. 591. 2; & ſeq.
Papæ legibus non eſſe obediendum ſub pœna damnationis æternæ eſt propoſitio hæretica. to.19. 255. 1; & ſeq.
Papa etiam malo obedientia nunquam eſt deneganda. to.19. 12. 1.
Qui ſacris Papæ canonibus obedire neſcit, nec ſacris miniſtrare altaribus dignus eſt. to.19. 255. 1.
Credens non eſſe obediendum Papæ ſtatutis, & præceptis credit contra illa Euangelij verba: *Quodcumque ligaueris ſuper terram, erit ligatum & in Cælo, &c.* to. 19. 256. 1.
Papæ obedientia debetur ab omnibus fidelibus ob prærogatiuam, quæ à Chriſto Domino fuit Petro collata. to.19. 591. 1.
Qui à Papæ obedientia ſe ſubtrahunt, non differunt à Donatiſtis, ab Arianis, & alijs hæreticis. to.19. 591. 1.
Eccleſiæ Græcorum Papæ ſemper obedientiam præſtarunt. to.20. 332. 2.
Eccleſia Occidentalis Papæ ſemper fuit obediens. to.20. 327. 1; & ſeq.
Eccleſiæ ſchiſmata orta ſunt ex eo, quòd Papæ exiſtenti ad tempus non obtemperatur teſte S. Cypriano. to.18. 82. 2.
Quando duo de Papatu contendunt, & vnus illorum eſt verus Papa, ab hoc nequit ſubtrahi obedientia ſine comminatione. to. 9. 368. 72.

*Papæ obligationes.*

Papæ obligationes quot ſint in ſpecie, & vnde colligantur? to. 5. 110. 1.
Papæ obligationes ex Concilijs collectæ. to.5. 111. 3.
Papa tenetur iura Eccleſiæ tueri. to.5. 112. 5.
Item tenetur diſſoluere ſtatuta contra Eccleſiaſticam libertatem, & occupatores ſuæ iuriſdictionis arguere, & oportunis remedijs coercere. to.5. 112. 5.
Item tenetur conſeruare ſtatuta ſuorum Prædeceſſorum. to.5. 113. 8.
Item obligatur contractui à ſe ipſo cum alijs inito. to.5. 119. 18.
Papa ex mandato Chriſti Domini debet dilatare per fidem eius Regnum. tomo 20. 345. 3.
Papæ obligationes ſunt illæ eædem, quas habuit D. Petrus, à quo tranſeunt in omnes illius ſucceſſores. to.5. 111. 2.
Papæ obligatio circa nouella fidei germina, quæ ſit? to.1. 476. 1.
Obligatur præcipuè procurare pacem peccantium cum Deo. to.18. 163. 1.
*Vid. Petri munera.*

*Papæ ornamenta, & indumenta.*

Papæ ornatus. to.2. ex Turrecrem. 44. 2; & ſeq.
Papa quo colóre veſtium vtatur toto anni tempore? to.4. 492. 121; & 122.
Papa ſolus in miſſarum ſolemnijs, & vbique vtitur pallio. to.4. 116. 1; & 511. 76.
Papa quare non vtatur baculo, ſicut Epiſcopi? to.13. 535. 1; & to. 9. 800. 2; & to. 18. 113. 6.
Papa ſuper cæteros lineis, & candidis veſtibus ſemper, & vbique vtitur. to. 4. 512. 90.
Papa crucem vbique terrarum ante ſe defert. to.4. 511. 77.
Papæ, quæ adoratio debeatur? to.4. 337. 2; & ſeq.
Papæ calceis quare crux ſit affixa? tomo 4. 338. 6.
Papæ indumenta fuerunt figurata in veſtibus Sacerdotalibus Aaronis. to. 2. ex Turrecr. 45. 1.
Papæ indumentorum qualitates, & myſteria. to.2. ex Turrecrem. 45. 2.

Cur

Cur purpureis, & candidis veſtibus induatur? to.2. ex Turrecrem. 53. 1; & ſeq.
Cur vtatur calceis, & ſandalibus aurea cruce inſignitis? to.2. ex Turrecrem. 55. 1; & ſeq.
Cur ante ſe crucem mittat? tom.2. ex Turrecrem. 55. 1; & ſeq.
Papæ pluuiale quid ſignificet? to.2. ex Turrecrem. 59. 2; & ſeq.
Papæ pompa non repugnat Chriſto Domino. to.20. 346. 4.

*Papa ſolemniter celebrans.*

Papam ad Altare conſecrare,& Hoſtiam frangere, & ad Sedem communicare quid repræſentet? to.4. 8. 2.
Papam in ſolemni communione ſiniſtro è ſolij latere conſecratæ hoſtiæ allatæ ſibi partem, ſanguinis verò è latere dextro aſſumere ſignificat ſanguinem, & aquam è Chriſti dextro latere fluxiſſe. tomo 4. 12. 1.
Quare ad ſolium communicans alteram hoſtiæ medietatem manducandam,& ſanguinis partem bibendam præbet Diacono, & Subdiacono? to.4. 13. 2.
Papa quare arundine ſanguinem è Calice hauriat? to.4.18.2; & 3. 2.
Cur rem ſacram faciens ad Altare conſecret, & ad ſolium commuuicet? tom. 4. 5.2; & ſeq.
Papa conſecrat ad Altare, & è regione Altaris in ſolio percipit Euchariſtiæ Sacramentum. to.4. 3. 1.
Papam conſecrare ad Altare, & frangere hoſtiam, & poſtea communionem ſumere in ſolio ſignificat Miſſæ ſacrificium fuiſſe inſtitutum à Chriſto in vltima Cœna ſuper triclinium. to.4. 8. 2; & ſeq.

*Papæ poteſtas.*

Papæ poteſtas vnde originem ſumpſerit? to.2. ex Adolpho. 82.1.
Papæ poteſtas eſt ampliſſima. tom. 13. 277. 2; & to. 3. 750. 2.
Se extendit ad cognoſcenda omnia peccata. to.13. 463. 1.
Eſt ſuperior omni alia poteſtate eccleſiaſtica. to.13. 332. 1.
In duobus caſibus ampliatur. to.13. 532. 1; & ſeq.
Eſt fundamentum Eccleſiæ. to. 13. 332. 1; & ſeq.
Eſt inabdicabilis. to.11. 520. 1.
Habet ſuos terminos, idèſt legem diuinam, & Eccleſiæ vtilitatem. to.11. 316. 4.
Non poteſt conferri ab homine. to. 13. 327. 2.
Non deſtruit, ſed dirigit, & corrigit poteſtates ſeculares. to. 6. 59. 2.
Comparatur Soli; & Cæſaris poteſtas Lunæ; quia ſicut Luna habet lumen à Sole; ita Imperator habet poteſtatem à Papa. to.6. 51. 1.
Papæ poteſtas ſignificatur per illa duo verba: *Ecce duo gladij hic*. to.6. 52. 2.
Papæ poteſtas iuri Diuino non præſcriptioni innititur. to.5. 62. 1.
Papæ plena poteſtas multiplex. to. 4. 318; & 319.1.
Papæ poteſtas S. Thomæ Aquinatis, & aliorum Theologorum ſententia confirmatur. to.15. 644. 71; & ſeq.
Quantæ exiſtimationis etiam apud Ethnicos. to.5. 48. 2.
Papæ poteſtatem teſtantur plura Concilia. to.12. 188. 1.
Eſt omnium poteſtatum prima, & ſuprema. to.6. 49. 1.
Papæ poteſtas ad quæ extenditur? tom. 11. 535.1.
Papæ poteſtas dicitur dignitas. tom.11. 541. 10.
Papæ poteſtatis plurima argumenta. to. 11. 550. 1.
Papæ poteſtatem nunquam impugnare tentauerunt Epiſcopi Catholici. to. 11. 553.4.
Papæ poteſtas eſt ſublimior poteſtate Regum. to.7. 338.2.
Cunctis Mundi Principibus præcellit, nec temporibus, aut locis limitatur. tom.15. 373.2.
Papæ poteſtas à nullo poteſt reſtringi. to.15. 372.2.
A nullo homine poteſt coarctari. to. 7. 272. 2; & to.19. 94. 1.
Papæ poteſtatem reuocare in dubium ſacrilegum eſt. to.5. 114. 9.
Papæ omnia licere quomodò ſit intelligendum? to.5. 114. 10.
Papa omnia vniuerſaliſſimè poteſt. tom. 3. 14. 2.
Eius poteſtas à nullo poteſt diminui. tom.9. 337. 151.
Papæ poteſtas, & auctoritas iuriſdictionis eſt maior tota vniuerſali Eccleſia. tom.13. 398. 2.
Papæ poteſtas iuxtà Theologos, Canoniſtas, & Hereticos. tom. 2. ex Adolpho. 46. 1; & ſeq.
Papæ poteſtas à Rogero Anglo impiè diminuta. to.2. ex Adolpho. 39. 1; & ſeq.
Papæ poteſtas ſine numero, pondere, & menſura. to.3. 166. 2.
Papæ poteſtas eſt virtualiter tota Eccleſia. to.9. 802. 2.
A nullo poteſt reſtringi, vel ampliari. tom.7. 764. 2; & 768. 1.
Papæ poteſtas ſumma ex varijs decretis colligitur. to.4. 213; & ſeq.
Papæ ſingularis poteſtas à Græcis, & Armenis in Florentina Synodo cognita fuit. tomo 2. ex Alano. 12. 2.
Papæ poteſtas perfectior, quàm fuerat poteſtas Moyſis, quia figura imperfectior eſt figurato. to.13. 351. 1.
Papa deſignatur, non autem recipit poteſtatem pontificiam ab Electoribus. tom. 10. 256. 1.
Papa poteſt vti benè, vel malè ſua poteſtate. to.13. 182. 1.
Papæ poteſtas immediatè eſt à Chriſto. to.12. 134. 1; & to.5. 671. 2; & to.3. 32. 2; & to. 18. 66. 1; & to.9. 149. 15; & ſeq; & to. 19. 248. 1; & ſeq.
Papa habet poteſtatem à Chriſto mediante electione Eccleſiæ. to.5. 619. 5.
Papæ poteſtas eſt à Deo ſingulariùs, quàm aliæ poteſtates. to.4. 66.2.
Papæ poteſtas vniuerſalis eſt à Chriſto inſtituta. to.4. 67. 1; & ſeq.
Papæ poteſtatem eſſe à Deo ſolo eſt de fide tenendum. to. 1. ex Tannero. 25. 160; & ſeq.

Papæ poteſtas diuinitùs eſt inſtituta. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 48. 2.

Papæ teſtati ſunt poteſtatem acceptam à Chriſto Domino in vniuerſam Eccleſiam non ex ſuperbia, aut præſumptione, ſed ex veritate. to. 12. 56. 1.

Papa non habet poteſtatem à Concilio ſed immediatè à Deo. tom. 9. 152. 29; & 437. 109; & to. 18. 3. 1; & 4. 1; & ſeq.

Papa habuit poteſtatem à Deo, cùm Sacerdotium ſummum fuit translatum ab Aaron in Chriſtum, & à Chriſto in Petrum. to. 18. 101.

Papæ poteſtas ſingularis fuit approbata à Græcis, & Armenis in Concilio Florentino. to. 2. ex Alano. 12. 2.

Papæ poteſtas à Deo immediatè, non ab Imperatoribus, vel Regibus confertur. to. 16. 405. 2; & ſeq.

Papa quod facit, facit Deus. to. 3. 52. 2.

Poteſt dicere, & facere quidquid ei placet dummodò contra fidem non veniat. to. 9. 516. 77.

Non præſumitur facere aliud, quàm Chriſtus, & Petrus. to. 3. 37. 1.

Papa licèt eligatur à Cardinalibus, ab illis tamen non recipit poteſtatem, ſed à Deo. to. 9. 574. 193.

Papæ poteſtas à D. Bernardo explicata. to. 9. 365. 48.

Papa mediante ſucceſſione Petri poteſtatem conſequitur. to. 10. 162. 1.

Papa volens omnia per ſe ipſum agere, non vteretur poteſtate in ædificationem Corporis Chriſti. to. 13. 241. 2.

Papam poſſe efficere quidquid in ſalutem eſt neceſſarium, quomodò ſit intelligendum? to. 2. ex Adolpho. 73. 1.

Papæ poteſtas non ſe extendit ad ea, quæ ſunt de iure diuino, & naturali. tom. 4. 66. 1.

Papa quædam exercet de ordinaria poteſtate, quædam ex reſeruatis, quædam ex deuolutione iuris ad eum, quædam ex plenitudine poteſtatis. to. 4. 513. 100.

Papæ poteſtas depoſitiua non eſt in Cardinalibus, licèt ſit electiua. tom. 9. 797. 1; & to. 1. ex Tannero. 24. 158.

Papa eſt maior Angelis, & Sanctis quantùm ad poteſtatem. to. 3. 14. 1.

Vacante Imperio vtitur poteſtate Imperatoris. to. 6. 48. 2.

Papæ poteſtas tantùm præſtat Imperatoriæ poteſtati, quantùm Sol præſtat Lunæ. to. 18. 189. 1.

Papæ poteſtati non præiudicant mali mores. to. 18. 220. 1; & ſeq.

Papa abutens poteſtate illam non amittit. to. 18. 223. 1; & 279. 1.

Papæ poteſtas, quæ illi à Deo eſt collata nequit reſtringi, aut limitari; ſicut poteſtas Patris, aut ſecularis. tom. 18. 383. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas tantùm ſe extendit, quantùm ſe extendit Chriſti Vicariatus, ſeu Chriſti poteſtas. to. 18. 54. 2.

Papa aliquando conceſſit vſum poteſtatis ſibi à Patribus præſcribi. tom. 18. 95. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas ſimilis eſt poteſtati, quam habet Paſtor in gregem; Medicus in ægrotum; Imperator, & Dux in exercitum; Gubernator nauis in remiges; & Paterfamilias in domum. to. 18. 178. 1.

Papa mortuo poteſtas clauium remanet in manu Chriſti Domini. tom. 18. 484. 2; & to. 9. 252. 3; & ſeq.

Papæ poteſtas nequit limitari à Concilio. to. 18. 3. 2.

Papa defuncto poteſtas papalis non dicitur extincta, ſed vacare, ſeu carere adminiſtratione iuris, vel facti. tom. 9. 253. 5; & ſequent.

Papa defuncto poteſtas papalis remanet in Eccleſia habitualiter, & in potentia. to. 9. 254. 7.

Papæ poteſtas vacante Sede non eſt in Eccleſia quoad omnia; quanuis in Eccleſia ſit poteſtas eligendi Papam. to. 11. 462. 6; & ſeq.

Papa mortuo Eccleſia dicitur vacare. to. 18. 128. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas in Sampſone fuit figurata. to. 9. 273. 17.

Papa non vtitur baculo, ſicut alij Epiſcopi; quia non habet coarctatam poteſtatem deſignatam per baculi curuitatem. to. 9. 328. 119.

Papa nequit renunciare ſuæ poteſtati, neque alium ſibi ſuperiorem, vel ſibi parem conſtituere. to. 9. 330. 137.

Nequit aliquem à ſua poteſtate eximere. to. 9. 332. 144.

Nec poteſt ſuam poteſtatem à ſe abdicare illam alicui Prẹlato concedendo. to. 9. 338. 191.

Papæ potentia, in quo differat à potentia Chriſti. tom. 3. 164. 2; & 165. 1; & ſeq; & 166. 1.

Papa nequit abuti ſua poteſtate. to. 10. 562. 1.

Papa nunquam cecidit à poteſtate ſummi Paſtoris Eccleſiæ. to. 10. 280. 2.

An habeat ſuam poteſtatem à Chriſto Domino, vel ab Eccleſia? to. 3. 461. 1.

Papæ poteſtas eſt ſuperior omnibus Regnis, & Imperio. to. 9. 594. 247.

Non eſſe poteſtatem in Papa, ſicut poteſtas Regalis eſt in Rege, quomodò ſit intelligendum? to. 9. 594. 247.

Papæ poteſtas eſt ſicut poteſtas ſpiritus ſupra carnem. to. 18. 683. 1.

Papa ſolus eſt verus hæres poteſtatis omnium Apoſtolorum. to. 3. 924. 1.

Papa in poteſtate eſt virtualiter tota Eccleſia. to. 13. 406. 2.

Papæ poteſtas eſt poteſtas Chriſti, cuius eſt Vicarius. to. 7. 740. 2.

Papæ poteſtas eſt poteſtas Patris, ſed Patris, qui eſt in Cœlis, & ideò ſuperior eſt ad omnem poteſtatem terrenam. tom. 18. 414. 1.

Papę ſucceſſor eſt paris poteſtatis cum Prædeceſſore. to. 18. 119. 10.

Papæ poteſtas poteſt armis defendere ſuos ſubditos. to. 7. 424. 1; & ſeq; & 428. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas, eſt ſingulariter, & per excellentiam à Deo collata. tom. 4. 61. 2; & ſequent.

Papæ poteſtas eſt à Chriſto Domino non à Cæſare. to. 20. 296. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas fuit agnita,& declarata à Phoca Imperatore; non autem ab eo fuit ei collata. to.20. 298. 5.

Papa ſolus inter homines habet à Deo immediatè ſuam poteſtatem. tom.19. 262. 1; & ſeq.

Non accepit ſuam poteſtatem ab Eccleſia. to.19. 463. 1; & ſeq.

Poteſtas Papalis, & Regalis diſcriminantur; quòd illa eſt à Deo immediatè, hæc mediantibus hominibus. to.19. 599.1.

Poteſtas Orbis maior eſt poteſtate Vrbis præſcindendo à Papæ poteſtate. tom.19.600. 1.

Papæ, & Eccleſiæ poteſtas vna, & eadem eſt. to.19. 504. 1.

Papa habet poteſtatem Aaronis, & Moyſis principatum teſte D.Bernardo; ideò habet poteſtatem omnium temporalium. to. 19. 383. 1.

Papa habet poteſtatem paſtoralem, non monarchicam, omnium rerum etiam temporalium. to.19. 383. 2.

Eo ſecluſo non eſt Papatus in Eccleſia ſuppletiuè. to.19. 463. 1; & ſeq.

Papa habet eandem poteſtatem, quam Chriſtus Dominus contulit Petro. to. 19. 564. 2; & 6. 1.

A Papa deſcendit omnis poteſtas, quæ eſt in Eccleſia. to.20. 441. 2.

Eius poteſtas eſt ſingularis, & incomparabilis; quia eſt omnium maxima. to. 19. 249. 2; & ſeq; & 251. 2.

Papa eſt origo omnis poteſtatis, quæ competit omnibus Prelatis. tom.19. 245.2, & ſeq.

Papa defuncto remanet poteſtas in Epiſcopis. to.19. 126. 2.

Papæ poteſtas maior eſt, & ſublimior, quia prouenit à Deo immediatè. to. 19. 105. 1.

Papæ poteſtas à nemine tolli poteſt; quia eſt inſtituta de iure diuino. to.19. 41.1.

Papę poteſtas ſe habet ad poteſtatem Epiſcoporum, ſicut poteſtas Regis ad poteſtatem ſui iudicij. to.19. 180. 2.

Papæ conuenit poteſtas, quatenus eſt D.Petri ſucceſſor. to.10. 248. 1.

Mortuo Papa perſeuerare illius poteſtatem in Eccleſia quomodò ſit intelligendum? to.9. 228. 22; & ſeq; & 234.74.

Papæ poteſtas magis propriè ſignificatur nomine clauium, quàm nomine gladij, quia ei data fuit poteſtas in ædificationem, non in deſtructionem. to. 17. 401. 2.

Secluſa Papæ poteſtate nulla poteſtas legitima eſt in Eccleſia. to. 19. 466. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas, & poteſtas Eccleſiæ vna, & eadem eſt. to. 19. 504. 1.

Papæ poteſtas à nemine poteſt præſcribi. to. 9. 348. 260.

Papæ poteſtas vacante Sede non eſt in Eccleſia quoad omnia, & ſingula, quanuis in Eccleſia ſit poteſtas eligendi Papam. to.11. 462. 6; & ſeq.

Papę poteſtas tradita fuit Petro ſolummodò, & eius ſucceſſoribus, non autem toti multitudini Eccleſiæ; vt blaſphemant hæretici. to. 8. 293. 10.

Papæ poteſtas nulli poteſtati ſubijci poteſt. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.

In Papa eſt poteſtas Chriſti Domini inſtrumentaliter, principaliter autem eſt in Chriſto Domino. to. 2. ex Adolpho. 79. 2.

Papæ poteſtas nititur auctoritati Chriſti Domini. to. 8. 292. 6.

Papæ poteſtas eſt poteſtas Vicarij ipſius Chriſti Domini. to. 10. 245. 1.

Papæ poteſtas non eſt eadem, ac poteſtas aliorum Prælatorum. to. 13. 367. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas eſt perfectior, & dignior poteſtate, quam habuerunt ſummi Pontifices in veteri teſtamento. to. 13. 351. 1.

Papæ poteſtas à Chriſto Domino in vno tantùm, non in pluribus paſtoribus fuit inſtituta. to. 2. ex Pighio. 163. 1.

Sicut poteſtas in veteri lege non erat penes totam communitatem tantùm in ſummo Pontifice; ita in lege Euangelica poteſtas Eccleſiaſtica non eſt in omnibus Chriſtifidelibus, ſed in ſolo Romano Pontifice. to. 3. 174. 2.

Papæ poteſtas etiam extra Romani imperij confinia fuit extenſa. to. 17. 517. 1.

Papæ fuiſſe à ſolo Deo collatam poteſtatem eſt de fide tenendum. tomo 1. ex Tanuero. 25. 160; & ſeq.

Papa exiſtens pro tempore ſuam poteſtatem à Chriſto Domino acceptam ſemper inuictè defendit. to. 8. 402. 1.

Papa in quibus caſibus poſſit ſuam poteſtatem amittere? to. 1. ex Tannero. 26. 171; & ſeq.

Papa, ſeu Romanus Pontifex nunquam ſuam poteſtatem à Chriſto Domino acceptam amiſit, quidquid blaſphement hæretici. to. 1. ex Tanuero. 272; & ſeq.

Papæ omnia licent præter peccatum, vbi an intelligatur de peccato ſolùm contra legem Diuinam, vel etiam contra legem poſitiuam? to. 9. 356. 14.

Papæ poteſtas licèt non poſſit diminui, an ſaltem poſſit coarctari? tomo 9. 337. 181.

Poteſtas non eſt in Papa, ſicut in Rege, quomodò ſit intelligendum? to. 9. 594. 247.

Papæ poteſtas excellentiſſima oſtenditur. to. 3. 77. 2.

Papæ poteſtas ad quæ ſe extendat? to. 3. 80. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas à ſolo Deo poteſt reſtringi, & dilatari. to. 13. 332. 1; & ſeq.

Papæ fuit tradita poteſtas paſcendi, ligandi, & ſoluendi, non Imperatori. to. 11. 4. 3.

Papæ poteſtas, & poteſtas data alijs Prælatis non eſt eadem. to. 13. 367. 2; & ſeq.

Papa de iure Diuino habet poteſtatem iuriſdictionis; Epiſcopi verò de iure humano. to. 11. 540. 5.

Papæ poteſtas à Rogero Anglo impiè diminuta. to. 2. ex Adolpho. 39. 1; & ſeq.

Poteſtas papalis non ſubijcitur poteſtati Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.

Eſt ſolummodò vna. to. 2. ex beato Ægidio. 27. 1; & ſeq.

Eſt à Deo, concurrente tamen humano conſenſu. to. 2. ex beato Ægidio. 11. 1; & ſequen.

Illius diſcrimen à poteſtate politica. to. 2. ex Adolpho. 4. 2.

Papæ data eſt poteſtas ad ædificationem, non



Digitized by Google

ad deſtructionem, quomodò ſit intelligendum? to. 9. 350. 268.
Papa non habuit poteſtatem à Conſtantino. to. 19. 94. 2.
Neque recipit poteſtatem à Petro, ſed à Chriſto Domino. to. 19. 93. 2.
Papæ poteſtas nequit reſtringi ab Eccleſia. to. 19. 94. 1.
Papæ canonicè electo ſtatim competit poteſtatis plenitudo. to. 19. 94. 1.

*Papæ poteſtas ſpiritualis, & temporalis.*

Papa habet vtranque poteſtatem. to. 19. 31. 2; & ſeq.
Papa triplicem habet poteſtatem. tom. 2. ex Adolpho. 103. 1.
Eius duplex poteſtas. to. 5. 89. 1; & 95. 1; & ſeq; & to. 4. 513. 101.
Papa habet poteſtatem temporalem, & ſpiritualem. to. 6. 48. 1; & ſeq; & to. 3. 616. 2; & to. 7. 19. 2; & to. 10. 173. 2.
Temporalis ſemper eſt coniuncta ſpirituali. to. 4. 32. 1.
Habet duplicem poteſtatem vnam per totum Orbem; ſecundam tantùm in ſtatu ditionis Romanæ. to. 3. 616. 2.
Poteſtas abſoluta, & ordinaria, quæ ſit? to. 4. 513. 103.
Papam habere poteſtatem vindicatiuam ex Scriptura concluditur. to. 1. 525. 2.
Item habet ſimul Regalem poteſtatem. to. 6. 43. 1.
Simul habuit poteſtatem Eccleſiaſticam, & Regalem. to. 5. 677. 1, & ſeq.
An inſtituerit Regiam poteſtatem. tomo 3. 173. 2.
Papæ poteſtas, & Regia quomodò non debeant comiſceri? to. 7. 312. 1.
Quomodò differat à poteſtate Regali? to. 19. 35. 2; & ſeq; & 127. 1.

*Poteſtas ſpiritualis.*

Papæ poteſtas ſpiritualis, ad quæ extenditur? to. 10. 174. 1.
Poteſtas ſpiritualis non eſt diſtincta à poteſtate temporali indirecta. to. 10. 186. 1.
Papa in terris habet vtramque poteſtatem. to. 3. 52. 2.
Negare vtramque poteſtatem eſt ferè hæreſis. to. 3. 52. 2.
Papa de iure Diuino habet vtramque poteſtatem Spiritualem ſcilicet, & temporalem to. 4. 462. 6; & ſeq.
Item habet poteſtatem ſpiritualem directè in totum Orbem, temporalem verò tantùm indirectè. to. 10. 176. 2.
Item habet poteſtatem ſpiritualem, & ciuilem, & etiam temporalem per totum Orbem in ordine ad finem ſpiritualem. to. 9. 668. 1; & ſeq.
Papæ poteſtatis, & poteſtatis Regalis diſcrimen. to. 19. 127. 1.
Papa ſuæ poteſtati ſpirituali ſubijcit omnem poteſtatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.
Plenam habet poteſtatem in ſpiritualibus. to. 2. ex Alex. à ſancto Elpidio. 19. 2; & ſequen.
Papæ poteſtas quæ ſe extendit ad ſpiritualia, & temporalia probatur ex S. Bernardo, & alijs. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 17. 2; & ſeq.
Papæ poteſtas ſpiritualis virtualiter extenditur ad poteſtatem temporalem. tom. 2. ex Adolpho. 4. 2.
Papa quatenus Petri ſucceſſor habet poteſtatem in Reges, qui eius poteſtati ſpirituali ſubduntur. to. 15. 378. 1.
Papa eſt ſummus in ſpiritualibus, & temporalibus. to. 3. 46. 2.
Papa participat quodammodò Diuinitatem Chriſti quoad ſpiritualia, & humanitatem quoad temporalia. to. 3. 47. 2.
Papæ poteſtas ſpiritualis eſt ampliſſima in omnes Principes orthodoxos in ordine ad finem ſupernaturalem, licèt non habeat iuriſdictionem ciuilem in eorum Regna. to. 13. 277. 2.
Papa non eſt Dominus totius Orbis Chriſtiani, licèt habeat poteſtatem ſpiritualem in totum Orbem. tomo 18. 679. 1; & ſequen.
Papa habet duplicem poteſtatem alteram ſupremi Iudicis; aliam legislatoris. to. 20. 444. 2.

*Papæ poteſtas temporalis.*

Papa habet poteſtatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 4. 2; & tomo 4. 324. 2; & ſeq; & 326. 1; & ſeq.
An iure humano habeat poteſtatem temporalem? to. 3. 175. 2.
Ex conceſſione Conſtantini habet poteſtatem temporalem. to. 3. 159. 2. & tom. 4. 661.
Papa plenam habet poteſtatem in temporalibus. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 19. 2; & ſequen.
Habet poteſtatem temporalem eminenter, ſeù eminentiori modo, ac ſit in Principibus ſæcularibus, quia habet poteſtatem in ipſas poteſtates ſæcularium. to. 6. 52. 1.
Papa habet poteſtatem directam in temporalia. to. 6. 54. 1.
Papæ poteſtas extenditur ad totum Orbem. to. 6. 54. 1.
Papa habet poteſtatem temporalem totius Orbis, quam non exercet, quia cæleſtibus occupatus, terrena debet deſpicere. to. 6. 56. 1.
Papa habet poteſtatem potentialiter non actualiter in totum Orbem. tomo 6. 58. 2.
In toto Orbe habet poteſtatem in temporalibus in ordine ad finem ſupernaturalem. to. 4. 649. 1.
Papa iure ſui principatus habet iuriſdictionem in toto Orbe Chriſtiano in temporalibus. to. 13. 459. 1.
Iure ſui papatus habet poteſtatem, & iuriſdictionem aliquo modo in temporalibus. to. 13. 462. 1.
Habet poteſtatem temporalem, quia iure ſui papatus poteſt ſupplere negligentiam ſæcularium in faciendo iuſtitiam ſubditis, & alijs de cauſis. to. 13. 465. 1; & 466. 2.
Non habet poteſtatem temporalem directam in omnes Catholicos, niſi in quibuſdam caſibus. to. 10. 178. 2.
Habet poteſtatem iuriſdictionis etiam in temporalibus, quatenus ordinantur ad finem ſpiritualem. to. 11. 549. 1; & ſeq.
Papa iure Diuino habet poteſtatem temporalem directè in Vniuerſum. to. 2. ex Adolpho. 46. 1; & ſeq.
Papam habere adiectam poteſtatem temporalem,

lem, ſignificatum fuit illis Chriſti verbis: vt primum quærerent Regnum Dei, & poſtea hæc omnia illis adijcientur. tom. 18. 186. 2.
Papam habere poteſtatem temporalem ad nutum, quid ſit? to. 18. 418. 1; & ſeq.
Papæ poteſtas eſt coactiua; quia poteſt pœnas infligere. to. 19. 34. 2.
Papa in poteſtate temporali ſucceſſit Conſtantino, ſicut in poteſtate ſpirituali ſucceſſit Petro. to. 18. 416. 1.
Papæ poteſtas non eſt temporalis, ſed ſuper poteſtatem temporalem. to. 18. 430. 1.
Papa habet poteſtatem temporalem in habitu; & eius exercitium fuit per Eccleſiam translatum in Imperatorem. tom. 9. 237. 17; & ſeq.
Papa non vtitur temporalibus, niſi in partibus Italiæ, non quia caret auctoritate, ſed propter pacem. to. 4. 90. 1.
Papæ ab Imperatore temporalium adminiſtratio conceditur. to. 4. 89. 2.
Papa non habet dominium temporale in totum Orbem, niſi immediatè. to 10. 109. 1.
Eſt Dominus temporalium, & ſpiritualium. to. 10. 137. 1.
Papa habet dominium vniuerſale figuratum in mari in quod intrauit Petrus ſolus in apparitione Domini. tom. 4. 58. 2; & ſequen.
Papæ dominium temporale tempore creuit. to. 15. 269. 2.
Papa dominium temporale accepit ab hominibus, poteſtatem autem ſpiritualem à Deo. to. 15. 270. 1.
Papa quomodò ſit Dominus totius Orbis? to. 6. 41. 2.
Papæ poteſtas in temporalia colligitur ex eo, quòd Apoſtolus ait: *Neſcitis quia Angelos iudicabimus, quantò magis ſecularia?* tom. 18. 383. 1; & ſeq.
Papa poteſt eſſe Princeps politicus ſi Regna illi donantur, vel ſi ab aliqua natione eligeretur in Regem. to. 3. 850. 1.
Eius imperium ex Chriſti inſtitutione cœpit. to. 5. 9. 1.
Papam habere ſimul poteſtatem politicam non repugnat verbo Dei. tom. 18. 689. 1; & ſeq.

*Papa poteſtas iuriſdictionis.*

Papæ iuriſdictio eſt à Deo. to. 9. 793. 1; & ſeq.
Papa ſolus habet iuriſdictionem vniuerſalem, & ſummam, & tenet locum Dei in terris; & eius facta ſolùm dicuntur facta à Deo. to. 9. 123; 124; & 125.
Papa gerit vices Dei in terris ſuper Angelos bonos, & malos, & eſt illis maior iuriſdictione, Sacramentorum adminiſtratione, cognitione, & præmio. to. 9. 328. 125; & ſeq.
Papa temporalem iuriſdictionem per Principes mundi, & Rectores ſuos in ſuis terris exercere debet. to. 3. 29. 2.
Non recipit iuriſdictionem à Romana Sede, ſed à Deo. to. 3. 35. 2.
Papa non habet à ſe reijcere ſuam iuriſdictionem. to. 3. 37. 1.
Non poteſt ſe ſua iuriſdictione priuare. to. 3. 248. 2.
Poteſt laicis delegare iuriſdictionem ſpiritualem, non tamen in ijs, quæ ſunt annexa ordinibus Eccleſiaſticis. to. 5. 135. 49; & ſeq.
Papæ iuriſdictio diſtinguitur à dominio; quia dominium importat exercitiũ actualis poteſtatis; vnde quanuis Papa habeat iuriſdictionem, non tamen habet dominium totius Orbis. to. 6. 65. 2.
Papa tantam habet iuriſdictionem temporalem in toto Orbe Chriſtiano, quantam Eccleſiæ neceſſitas exigit. tom. 13. 459. 1; & ſeq.
Papa ex eo, quòd habeat iuriſdictionem in totam Eccleſiam, non eſt abſolutè, & ſimpliciter dicendus Dominus totius Orbis. to. 13. 459. 1.
Nec vſurpare poteſt nomen Regis, & Imperatoris in temporalibus. to. 13. 460. 1.
Poteſtas iuriſdictionis Papæ à Chriſto fuit inſtituta. to. 5. 181. 238.
Poteſtas iuriſdictionis non contrariatur perfectioni Apoſtolicæ. tomo 9. 673. 1; & ſequen.
Nec ab eo dependent Principatus, & iuriſdictiones ſeculares. to. 13. 460. 1.
Papa iure papatus non ita iuriſdictionem in temporalibus habet, quòd de feudis Principis ſæcularis directè ſe intromittere, aut iudicare regulariter valeat. tomo 13. 460. 2.
Papa non habet ita iuriſdictionem in temporalibus, vt ipſe diſponere poſſit ad ſuum arbitrium de bonis Eccleſiaſticis. tom. 13. 460. 2.
Nec ità in temporalibus, ſicut in ſpiritualibus. to. 13. 461. 2.
Papæ principatus ſpiritualis, & temporalis; ideo ſpiritualem, & temporalem habet iuriſdictionem in totumOrbem Chriſtianum. to. 2. ex Aluarez. 19. 2; & ſeq.
Eius principatus, & poteſtas. to. 2. ex Aluarez. 16. 2; & ſeq.
Papa nequit vti iuriſdictione plenaria in temporalibus, ſicut vtitur in ſpiritualibus. to. 9. 679. 2; & ſeq.
Papa non habet iuriſdictionem in temporalibus ità, vt dignitates ſæculares ab ipſo dependeant, ſicut ſpirituales. to. 9. 679. 2; & ſeq.
Papam eſſe Principem ſpiritualem, & temporalem ſimul non repugnat. to. 9. 681. 1.
Papa optimo iure temporalem principatum. quem vocant Patrimonium S. Petri poſſidet. to. 9. 681. 1.
Papa ſolus habet iuriſdictionem vniuerſalem. to. 9. 328. 123.
Non poteſt ſe iuriſdictioni alterius ſubdere. to. 4. 524. 186.
Papa habet poteſtatem iuriſdictionis coactiuam cum quadam tamen moderatione. to. 20. 299. 2.
Eius poteſtas iuriſdictionis à quo ſit? to. 19. 368. 1.
Poteſtas iuriſdictionis in Papa eſt de iure Diuino; in Epiſcopis verò de iure humano. to. 11. 541. 7.
A Papa ſolùm poteſtas iuriſdictionis deriuatur in alios Eccleſiæ Prælatos. to. 11. 541. 1; & ſeq; & 544. 1; & ſeq; & 545. 2.

*Papæ plenitudo poteſtatis.*

Papa habet plenitudiuem poteſtatis. to.8. 364. 1; & to,1n. 173. 2; & to. 4. 96. 2; & to.18. 105. 17; & to.9. 652. 1; & to.19. 41. t.

Papæ fuit data plenitndo poteſtatis, non Eccleſiæ. to.7. 793. 2; & ſeq.

Papæ competere plenitudo poteſtatis debet ex ttiplici genere. to.9. 82n. 1.

Papa habet plenitudinem poteſtatis, cui omnes poteſtates terrenæ ſubijciuntur, & à nulla alia poteſtate dependet, adeoqne eſt ſimplicitet independens. to.6. 79. 2.

Ex co, quòd habeat plenitudinem poteſtatis; nequit ſubijci Concilio Generali. tom.7. 514. 2; & ſeq.

Papa habet tantùm eam plenitudiuem poteſtatis, quam ei reliquit Chriſtus, vt homo. to. 18. 433. 2.

Habet plenirudinem potsſtatis acceptam à ſolo Chriſtn Domino, & ideo independentem à qnolibet homine. tn.9. 656. 1; & ſeq.

Non debet vti plenitudine poteſtatis maximè contra ſtatutum vniuerſalis Eccleſiæ ſine magna cauſa, & omnibus manifeſta. to.9. 330. 134.

Papa ſolus vocatus fuit à Deo in plenitudinem poteſtatis; cæteri autem Epiſcopi ſolùm in partem ſollicitudinis. to.9. 236. 8.

Papæ poteſtatis plenitudo, quæ ſit? to.13. 344. 1; & to.9. 337. 187.

Huiuſmodi poteſtas aliter eſt in Papa, alitet in Eccleſia, & quomodò? tomo 9. 347. 254.

Plenitudo poteſtatis eſt in ſolo Papa ſine Catdinalibns. to.9. 248. 263.

Papæ fuit data plenitudo pnteſtatis in petſona D.Petri. to.9. 349. 264.

Non poteſt eſſe in multitudine, ſed in vno Papa. to.9. 349. 264.

An contingenter ſit in Papa ex eo, quòd ſit ab eo ſeparabilis? to.9. 6n6. 284.

Potcſtatis plenitudinis non nncet ptęſcriptio. to.9. 351. 278.

Poteſtatis plenitudo, quæ eſt in Papa non eſt ſicntl illa, quæ eſt in Chriſto, ſed miniſterialiter. to.9. 652. 1.

Nequit vti poteſtatis plenitudine in euerſionem iutis Diuini. to.19. 41. 2.

Poteſtatis plenitndo qnæ eſt in Papa, in quo conſiſtat? to.13. 344. 1.

Plenitudo poteſtatis in Papa ex ſacris canonibus demonſtratur. tom.2. cx Aluarea. 3. 1.

Plenitndn poteſtatis eſt in Papa ſubiectiuè, in Eccleſia obiectiuè, & in Concilio generali reptæſentatiuè. to.9. 552. 144.

An ſit verum poteſtatem plenitudinis eſſe in Eccleſia ptincipaliter, & in Papa exercitium? to.9. 555. 149; & ſeq.

Pnteſtatis plenirudn dupliciter poteſt ſumi intenſiuè, & extenſiuè. to. 2. cx Pighio. 29. 1.

Papa ſolus habet plenitudinem poteſtatis in Eccleſia vniuerſali. to. 9. 653. 1; & ſeq; & to.13. 344. 1; & 346. 2.

Plenitudn poteſtatis eſt tanrùm in ſupremo Eccleſiæ capite, qni eſt Papa. to. 10. 550. 2; & ſeq.

Papa bonus, & malus habent eandem poteſtatis plenitudinem. to.7. 747. 2; & ſeq.

Plenitudo poteſtatis, quæ eſt in Papa, ſemper intelligitur cum claue diſcretionis. to.9. 325. 95.

Papa aliter habet plenitndinem poteſtatis, & aliter habet vniuerſalis Eccleſia. to.9. 347. 254.

Quomodò Summus Pontifex habeat exercitinm plenitudinis poteſtatis? tom.9. 555. 149; & ſcq.

Papa habet plenitndinem poteſtatis, cui omnes aliæ poteſtates ſubijciuntur, adeoque omnes aliæ poteſtates ab ipſa dependent, & ipſa verè, & proptiè eſt independens] ſimpliciter; ſui iutis ac mancipij omnino. to.6. 79. 2.

Qunmodò Papa dicatur habere plenitudinem poteſtatis remiſſiuè? tomo 9. 236. 9.

Plenitudo pnteſtatis Papæ ampliùs explicatur. tom. 9. 337. 187; & tomo 13. 344. 1.

Plenitudo poteſtatis conſidetata abſolntè eſt à Deo, ſed in hoc, vel illo bomine eſt pee cooperationem humanam. tomo 9. 256. 2.

Plenitndo poteſtatis, prout includit poteſtatem ordinis, nequit eſſe in tota Eccleſia vninetſali, ideſt in omni homine Chriſtiano. to.13. 380. 1.

*Papæ poteſtas ſuper Eccleſiam.*

Papæ, tanquam Petri ſucceſſori eſt collata à Chriſto Dnmino poteſtas regendi, & paſcendi totam Eccleſiam. tomo 12. 579. 1.

Papæ collatam fuiſſe in Petro poteſtatem in totam Eccleſiam nemo vnqnam dubitauit. to.15. 350. 1.

Papæ poteſtas continnat in Eccleſia poteſtatem D. Petro collatam. tomo 13. 367. 2.

Papæ vt Pètri ſucceſſori, conceſſa fuit poteſtas ligandi, & ſoluendi à cenſuris, ſtatutis, & præceptis totam Eccleſiam. tom. 4. 465. 1.

Papæ poteſtas paſtoralis in vniuerſam Eccleſiam eſt duratuta vſque ad ſæcnli conſummationem in ſuis ſucceſſoribus. to.16. 380. 2; & ſeq.

Papa ſuccedit Petro in Principatu totius Eccleſiæ, in amplitudine poteſtatis in totam Eccleſiam, & in prætogatiua dignitatis. to.9. 646. 1; & ſeq.

Solus Papa habet poteſtatem regendi totam Eccleſiam. to. 2. ex Adolpho. 62. 2; & tomo 3. 345 2; & to. 1. 7; & tom. 7. 198. 2.

Papæ, tamquam Petri ſucceſſoti, tradita eſt clauinm indefinita poteſtas. to.7. 446. 1; & ſeq.

Papæ cnmmiſſam fuiſſe poteſtatem in totam Eccleſiam militantem eſt præcipuum fidei dogma. to.3. 758. 1. & ſeq.

Papæ poteſtas ſingularis in totam Eccleſiam à Chriſto Domino fuit conceſſa. to.2. ex Pighio. 32. 2.

Papa habet poteſtatem in totam Eccleſiam ex iute hæreditariæ ſucceſſionis, qua in locum Petri ſubſtitnitur. to.2. ex Pighin. 42. 1; & ſeq.

Pote-

Digitized by Google

Poteſtas in totam Eccleſiam tradita Petro neceſſariò perſeuerare debet in Papa, tanquam in eius ſucceſſore. to.8. 344. 2.
Papa habet poteſtatem Epiſcopalem Vrbis, & Orbis traditam Petro. to.10. 161. 2.
Quæ, qualis, & quanta ſit Papæ poteſtas circa nouella Eccleſiæ germina? to. 1. 476. 1.
Papam habere pontificalem poteſtatem in totam Eccleſiam ex teſtimonijs SS. Patrum oſtenditur. to. 19. 558. 1; & ſeq.
Item demonſtratur ex concilijs. to. 19. 559. 2; & ſeq.
Item ex vnitate Eccleſiæ militantis, quæ ad ſimilitudinem Eccleſiæ triumphantis ab vno tantùm debet vtiliter regi. to. 20. 59. 2; & ſeq.
Poteſtas in totam Eccleſiam tradita Petro in omni Papa legitimo illius ſucceſſore debet perpetuò durare. to. 20. 58. 1; & ſeq.
Papæ poteſtas in totam Eccleſiam poteſt ſtare ſimul cum vitæ prauitate, & malis moribus. to. 6. 693. 2.
Papæ poteſtas in totam Eccleſiam quomodò differat à poteſtate politica? to. 2. ex Adolpho. 4. 2; & to. 7. 491. 2; & to. 5. 89. 2; & to. 10. 141. 2.
Papæ poteſtas in totam Eccleſiam extenditur nedum ad forum externum, ſed etiam ad forum internum. to. 3. 852. 2; & tom. 11. 534. 1; & ſeq.
Papa ex iure Diuino habet poteſtatem in totam Eccleſiam. to. 8. 247. 1; & ſeq; & to. 11. 20. 1; & ſeq.
Papam habere poteſtatem ſupremam in Eccleſia probatur ex Damaſo, Innocentio, & Concilio Africano. to. 14. 131. 2; & ſeq.
Item ex Liberio, Felice, Vigilio, Ioanne Pelagio, & Gregorio. to. 14. 133. 2; & ſeq.
Item ex Agathone, Leone, Adriano, Nicolao, Stephano, Leone IX; & ex S. Matre Eccleſia. to. 14. 134. 2; & ſeq.
Item ex Nicolao, Paſchali, Bonifacio, & Conſtantino Imperatore. to. 14. 136. 1; & ſeq.
Item ex Iuſtiniano, Valentiniano, Martiano, Phoca, & Carolo Magno. to. 14. 137. 2.
Item oſtenditur ex Concilio Nicæno. to. 14. 138. 1; & ſeq.
Item ex Concilio Chalcedonenſi, Conſtantinopolitano, VI. Synodo, & Concilio Epheſino. to. 14. 139. 1; & ſeq.
Item ex Concilio Sardicenſi. to. 14. 140. 2.
Item ex Concilijs Romanis, Syluestri, Marcelli, Symmachi, & Hormiſdę. to. 14. 141. 2.
Item ex Concilio Lateranenſi, Lugdunenſi, & Conſtantienſi. to. 14. 142. 1; & ſeq.
Item ex Concilio Florentino, & Romano, to. 14. 143. 2; & ſeq.
Item ex orationibus Eccleſiæ pro Petro, & ex precibus in conſecratione, & coronatione Papæ. to. 14. 145. 1.
Item ex actionibus D. Petri, quibus primatum exercuit. to. 14. 145. 1; & ſeq.
Item ex conformitate Eccleſiæ militantis cum triumphante. to. 14. 146. 2; & ſeq.
Item ex ſimilitudine, quam habet Eccleſia cum Synagoga. to. 14. 147. 2; & ſeq.
Item ex excellentia regiminis monarchici. tomo 14. 148. 2.
Item ex vnitate Eccleſiæ. to. 14. 148. 2.
Papa poteſt vti poteſtate clauis in qualibet Eccleſia. to. 4. 96. 2.
Papam habere poteſtatem in totam Eccleſiã, & eſſe ſuperiorem omnibus Eccleſiæ paſtoribus eſt de fide. to. 8. 242. 2.
Papæ poteſtas ſuper vniuerſam Eccleſiam olim manifeſta erat vbique. to. 3. 875. 1.
Papa ſolus habet plenitudinem poteſtatis in Eccleſia vniuerſali. to. 9. 653. 1; & ſeq; & to. 13. 344. 1; & 346. 2.
Principatum tenet in tota Eccleſia. to. 7. 16. 2; & ſeq.
Papæ iuriſdictio in tota Eccleſia eſt de iure Diuino à Chriſto Domino inſtituta, & ab eo accepta immediatè. to. 5. 181. 238.
Papa habet ſupremam poteſtatem, & principatum in Eccleſia. to. 9. 545. 131.
Eius poteſtas in Hierarchia Eccleſiaſtica eſt vniuerſalis, & efficaciùs operatur; poteſtas verò Prælatorum inferiorum eſt particularis, & minùs efficaciter agit. tom. 9. 663. 2.
Papam habere ſupremam poteſtatem ſuper totam Eccleſiam, & ideo ſupra Concilium generale, quod repræſentat Eccleſiam, definitum fuit in Concilio Conſtantienſi, dum fuit vnitum cum Papa retractante, quod definierat ſeſſione 4; dum erat ſine Papa. to. 18. 11. 1.
Papam habere ſupremam poteſtatem in Dei Eccleſiam eſt ex traditione Apoſtolorum. to. 18. 13. 1.
Item ex geſtis Eccleſiaſticis præcipuè orientalium Eccleſiarum colligitur. to. 6. 51. 1.
Papa, vt Petri ſucceſſor, & Chriſti Vicarius, primus, & maximus omnium Epiſcoporum, & habet poteſtatis plenitudinem in totam Eccleſiam. to. 18. 67. 2.
Papa habet poteſtatem coactiuam in tota Eccleſia; quia poteſt compellere Epiſcopos, & Principes ſeculares ad obediendum ſuis legibus. tom. 12. 590. 1.
Nequit obligare totam Eccleſiam ad aliquam rem deſtructiuam Eccleſiæ, tom. 13. 138. 2.
Papa ſolus plùs poteſt, quàm tota Eccleſia in ijs, quæ non ſunt contra fidem, tom. 3. 32. 2.
Papę poteſtas dupliciter poteſt referri ad omnes Eccleſias. to. 3. 391. 2.
Papa ſolus omnimodam exercet iuriſdictionem in Eccleſiam: alij verò ſolùm dependenter à Papa. to. 2. ex Aluarez. 5. 1.
Papa ita ſe habet in tota Eccleſia; ſicut Epiſcopus inferior in ſua. to. 18. 121. 19.
Papa eſt propter Eccleſiam, non Eccleſia propter Papam. to. 18. 523. 1.
Deſtruens Eccleſiam poteſt coerceri. to. 11. 445. 4.
Papa non recipit poteſtatem ab Eccleſia. tomo 19. 463. 1; & ſeq.
Quomodò ſtuduerit reuocare Eccleſiam Gręcam ad vnionem cum Eccleſia Latina? tomo 20. 331. 4.
Papæ poteſtas ſupra omnes Græciæ Eccleſias. to. 20. 332. 5.
Papa nedum eſt ſuperior omnibus Eccleſijs particularibus, ſed etiam Concilijs generalibus. to. 19. 597. 2; & ſeq.
Item habet prælationem vniuerſalem in totam Eccleſiam. to. 19. 564. 1.
Papa non ſubeſt Eccleſiæ vniuerſali, ſed preeſt. to. 19. 455. 1.

Papa habet ſupremam poteſtatem in Eccleſia Dei; quia Eccleſiæ regimen eſt monarchicum; & contrarium aſſerere eſt error Ioannis Huſs. to.19. 446. 2; & 447. 1.
Papæ poteſtas quomodò ſe habeat ad poteſtatem Prælatorum, & Epiſcoporum? tomo 13. 369. 2.
Papam non poſſe auferre à Prælatis inferioribus poteſtatem eis datam, & alijs conferre, quomodò ſit intelligendum? tomo 13. 369. 1.
Papa non eſt cauſa Prælatorum poteſtatis ratione perſonæ, ſed ratione Sedis Papalis, quæ nunquam deficit. to.13. 369. 2.
Papa poteſt facere in toto mundo quidquid facere poſſunt inferiores Prælati. tomo.13. 370. 1; & ſeq.
Ab ipſo dependet poteſtas omnium Prælatorum Eccleſiæ. to.13. 358. 1.
Semper habuit poteſtatem fundandi nouos Epiſcopatus.to.12. 592.1. 1.407. 1; & ſeq.
Habet poteſtatem in omnes Epiſcopos. to.12. 589. 1.
Papæ poteſtas communicat Epiſcopis poteſtatem iuriſdictionis. to. 8. 884. 2.
Papa habet poteſtatem traditam Diuinitùs in omnes Epiſcopos . to.14. 488. 1.
Exercuit ſuam poteſtatem in Dioſcorum, & Theodoretum. to.14. 492. 2.
Papa duos Epiſcopatus in vnum vnire, & vnum in duos diuidere poteſt. to.13. 241. 1; & to.11. 550. 2.
Habet poteſtatem confirmandi electionem Epiſcoporum, & concedendi pallium Archiepiſcopis. to.12. 589. 1.
Papa habet poteſtatem mutandi Epiſcopos.tomo 4. 191. 1.
Transfundit poteſtatem in Epiſcopos . to.11. 536.2.
Papa tribuit poteſtatem iuriſdictionis Epiſcopis; nequit tamen facere, quòd in Eccleſia nullus ſit Epiſcopus. to.11. 538. 7.
Papa, vel Epiſcopus an poſſint ſibi remittere pænitentiam iniunctam à Sacerdote? tomò 9. 314. 10.
Papa nequit remittere ſine cauſa obligationem Deo quæſitam cum iuramento . to. 9. 317. 35.
Papa ſolus poteſt mutare, vnire, & diuidere ſedes Epiſcopales . to. 2. ex Alex à S. Elpidio. 39. 2; & ſeq.
Nequit efficere, vt Epiſcopi non ſint in Eccleſia, neque eorum functionem impedire . to.8. 891. 2.
Poteſt tamen iuriſdictionem eis limitare . tomo 8. 891. 2.
Papa poteſt cogere aliquem præcepto ad ſuſcipiendum Epiſcopatum. to.4. 96. 1.
Papa poteſt nouos Epiſcopatus erigere in terris infidelium. to. 11. 550. 2.
Conſtituit Epiſcopos, Metropolitanos,& Patriarchas. to.4. 190.
Amplificat, & reſtringit iuriſdictionem Epiſcoporum, & Eccleſiaſticorum. to. 9. 150. 20.
Papa legitimè transfert Epiſcopum de vna ad aliam Eccleſiam . to.1. 412. 1.
Papam habere poteſtatem amouendi quoſcunque Epiſcopos, quomodò ſit intelligendum? to. 9. 662. 1.
Eius poteſtas ad poteſtatem Epiſcoporum comparatur, ſicut poteſtas Regis ad iudices. to.9. 662. 1.
Cur nō poſſit pro ſuo libito Epiſcopos etiam ſine cauſa deponere? to.9. 662. 1.
Papa habet poteſtatem iudicandi de omnibus patriarchis ſiue in Concilio generali, ſiue extra Concilium. to.15. 562. 1; & ſeq.
Papæ poteſtas in totam Eccleſiam probatur exemplo Moyſis. to.19. 28. 2.
Poteſtas Papæ in totam Eccleſiam oſtenditur ex clauibus traditis Petro, & eius ſucceſſoribus, quibus poteſt Papa aperire, & claudere Cælum cuilibet.to.7.324.1; & ſeq.
Papæ poteſtati tota Eccleſia ſubijcitur . tomo 13. 401. 1.
In ſolo Papa, qui eſt D. Petri ſucceſſor, permanet poteſtas in Eccleſiam. to.10. 248.1.
Papa, non Concilium, habet ſupremam poteſtatem in totam Eccleſiam. to.11. 438.1; & ſeq.
Poteſtatem in totam Eccleſiam nullus alius Epiſcopus præter Papam poteſt habere . to.8. 245. 2.
Poteſtas in totam Eccleſiam non conuenit immediatè,& primariò ipſi Eccleſiæ,& miniſterialiter Papæ ; ſed primariò fuit à Chriſto Domino Papæ collata, & alijs Eccleſię primatibus communicatur à Papa tanquam miniſtris ſibi ſubordinatis. to. 8. 291. 5.
Poteſtas in totam Eccleſiam tradita fuit Petro, & eius legitimis ſucceſſoribus, qui ſunt Papæ exiſtentes pro tempore. tom. 8. 293. 10.
In Papa ſolummodò eſt poteſtas in totam Eccleſiam, & mediante Papa eſt in Eccleſia. to.8. 295. 1; & ſeq.
Poteſtas in totam Eccleſiam principaliter eſt in Chriſto Domino, inſtrumentaliter autem, & miniſterialiter eſt in Papa. tomo 2. ex Adolpho. 79. 2.
Poteſtas in totam Eccleſiam eſt in Chriſto Domino, tanquam in Principe ſupremo; in Papa verò eſt, tanquam in eius Vicario. to.10. 245. 1.
Poteſtas in omnem Eccleſiam fuit in Petro, & à D.Petro inchoata trāſit in Papam exiſtentem pro tempore ; à quo deriuatur in Eccleſiam . to.9. 657. 1.
Poteſtas in totam Eccleſiam eſt in ſolo Papa, non autem reperitur in cætu ſeniorum, Eccleſiæ collectiuè, ſicut in veteri lege poteſtas Eccleſiaſtica fuit in ſolo Moyſe, à quo deriuabatur in cætum ſeniorum. to.9. 683.2.
Si Papę collata non fuiſſet ſumma poteſtas in totam Eccleſiam, multa ſequerentur abſurda. to.9. 210. 132.
A Papa ſolo, tanquam à Petri ſucceſſore legitimo deſcendit poteſtas in omnes Eccleſiæ Prelatos . to.9. 229. 35.
Papæ poteſtas, & poteſtas aliorum Prælatorum Eccleſiæ non eſt eadem. to.13. 367.2; & ſeq.
Papæ poteſtati ſubijciuntur omnes poteſtates Eccleſiaſticæ, tanquam inferiores ſuperiori . to.13. 374. 1; & ſeq.
Papa, qui eſt præſes totius Hierarchię Eccleaaſticæ, habet ſummam poteſtatem iudiciariam, auctoritatem, & iuriſdictionem ſupremam. to.2. ex Pighio . 67. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas in totam Eccleſiam fuit figurata in Moyſe, qui habuit poteſtatem ſupremam in totam Synagogam. to.2. ex Pighio. 146. 2; & ſeq.

*Papa poteſtas in Reges, & Principes.*

Papæ poteſtas in Reges ex ſcripturis probatur. to.7. 304. 1; & ſeq.

Item ex ſubordinatione poteſtatis temporalis poteſtati Eccleſiaſticæ.to.7. 305. 2; & ſeq.

Item ex vniuerſalitate papali, & particularitate poteſtatis Regiæ. to.7. 306. 2.

Item ex ſupernaturalitate, & ſpiritualitate, quæ competit poteſtati Papæ, & naturalitate temporali, quæ competit poteſtati Regum. to.7. 308. 1; & ſeq.

Item ex duplici Chriſti tegno ſpirituali, & temporali. to.7. 309. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas in Reges oſtenditur ex poteſtate, quam habet Papa corrigendi omnes Eccleſiæ filios. to.7. 344. 1; & ſeq.

Item ex poteſtate ſoluendi iuramentum ſubiectionis. to.7. 346. 2.

Item ex depoſitione Childerici, & Imperatorum. to.7. 347. 2; & ſeq.

Item ex tranſlatione Imperij in Carolum Magnum. to.7. 348. 1; & ſeq.

Item ex confirmatione ſucceſſorum Caroli Magni, & ex tranſlatione ad Saxones. tomo 7. 351. 1; & ſeq.

Item ex conceſſione facta electoribus eligendi Imperatorem. to.7. 355. 1; & ſeq.

Item ex electione Ferdinandi I. to. 7. 355. 2; & ſeq.

Item ex Clemente V. in Concilio Vienneñſi. to. 7. 357. 2; & ſeq.

Item ex inſtitutione Collegij Electoralis. tomo 7. 358. 2; & ſeq.

Item ex tranſlatione Imperij à Græcis in Francos. to.7. 364. 2; & ſeq.

Item ex iure eligendi Imperatorem aliquibus Germaniæ principibus à Papa conceſſo. to.7. 369. 2; & ſeq.

Item oſtenditur ex SS. Patrum teſtimonijs. to.7. 373. 2; & ſeq.

Item ex doctrinis Catholicorum Doctorum. to. 7. 375. 1; & ſeq.

Item ex ſubiectione omnis Chriſtiani ad Papam. to.7. 372. 1; & ſeq.

Item ex Concilijs generalibus. to.7. 376. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas in Reges probatur ex hiſtoria Eginhardi,Sigiſberti,Othonis Friſingenſis, & Abbatis Vſpergenſis, & obiecta diluuntur. to.7. 390. 1; & ſeq.

Idem demõſtratur exẽplis.to.7.390.1;&396.2.

Item ex vnanimi conſenſu Eccleſiæ D.D; & Theologorum. to.7. 403. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas in Reges non præiudicat, ſed fauet libertati Eccleſiaſticæ. to.7. 411. 1; & ſeq.

Item ex auctoritate Theologorum. to.7. 417. 2; & ſeq.

Item ex ratione naturali, quæ oſtendit in omnibus rerum generibus deueniendum eſſe ad vnum. to.7. 421. 1; & ſeq.

Papę poteſtas in Reges oſtenditur ex eo,quòd Papa habet nedum munus paſcendi, & tegendi Chriſtianos, ſed etiam illos defendendi à Regibus iniuſtis, & tyrannis. tomo 7. 424. 1.

Papã habere poteſtatem indirectam in Reges probatur ex S. Gregorio Magno,& S.Thoma. to.11. 364; & to. 18. 682. 1; & ſeq.

Item confirmatur ex S. Bonauentura.tom.11. 365; & ſeq.

Item ex S. Bernardo, & ex Clero Gallicano. to.11. 367.

Item ex B. Ægidio Romano lib. de poteſtate Eccleſiæ, ex B. Auguſtino Triumpho, ex Alexandro Alenſe, ex Henrico Gandauenſi, ex Alphonſo de Caſtro, ex Ioanne Baccone, ex S. Raymundo, ex S. Cypriano, ex Dominico Soto, ex Bartholo *l. ſi Imperialis*; ex Baldo in proemio *ff. veteris*, ex Durando, & alijs. to.11. 369.

Item ex Roſenſi, ex Stanislao Hoſio, & ex Thoma Waldenſi. to.11. 370.

Papæ poteſtas in Reges colligitur ex iure definitionis, quo Papa tenetur expellere à terris Catholicorum omnes turbantes catholicam religionem. to.11. 371. 2.

Item ex fine regiminis temporalis, prout ſubordinatur fini regiminis ſpiritualis. tomo 11. 371. 3.

Item ex obligatione proponendi præcepta diuina præceptis humanis. to.11. 372. 4.

Item ex iuramento, quo Reges, & principes ſe obſtringunt Eccleſiæ. to.11. 372. 5.

Item ex poteſtate, qua Pontifex poteſt interpretari leges Diuinas. to.11. 373. 6.

Item ex aduocatione, qua Principes Chriſtiani funguntur Eccleſiæ. to.11. 374. 8.

Item ex inſtinctu rerum omnium naturalium expellentium omne id, quod eſt ſibi contrarium. to.11. 375. 9.

Papæ poteſtatem in Reges negantes, quas cenſuras incurrant? to.11. 381. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas indirecta in Reges, & Principes quomodò ſit intelligenda? to.6. 495. 2; & ſeq; & to.11. 364.

Huiuſmodi poteſtas publico bono non aduerſatur, ſed illud promouet. to.6. 765. 1; & ſeq.

Papa neceſſariò debet habere aliquam poteſtatem in Principes. to.11. 314. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas in Imperatores,Reges,& Principes, & in eorum Imperia, Regna,& principatus. to.5. 808. 1; & to.6.741. 1;& ſeq.

Papæ poteſtas in principes limitatur ad aliquos caſus tantùm. to.11. 380.

Papa habet poteſtatem iudicandi Reges, Imperatores, & Epiſcopos. to.8. 347.1;& ſeq.

Papa habet poteſtatem indirectam in Reges, & in cauſas temporales Regum; aliter ei Chriſtus non conceſſiſſet tantam poteſtatem,quanta neceſſaria eſt ad Eccleſiæ regimen; quia non poſſet omnes exceſſus Regum, & abuſus regalis poteſtatis punire. to.7. 272. 2.

Papę poteſtati omnes ſubiecti fuerunt à Chriſto, qui non excepit Reges, & Principes. to.7. 273. 2.

Item ſubduntur omnes Chriſtiani;& ideo Reges, & eorum regna, quos, & quæ poteſt ſoluere, & ligare iuxta eorum delicta.to.7. 274. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas in Reges reducitur in fidei principium: *Quodcunque ſolueris ſuper terram, &c.* to.7. 386. 2.

Papæ poteſtas etiam coactiua: quomodò extendatur etiam ad Reges, & principes? tomo 2. ex Pighio. 131. 1.



Digitized by Google

Papæ potrſtatem in Reges argumenta oppugnantia euerruntur. to.7. 329,2; & ſeqnen; & 370. 1; & ſequen.

Papæ poteſtas in Reges quæſtio Pariſijs fuſè agitara inrer Clerum, & ſæculares. tom.7. 332.2; & ſequen.

Papæ poteſtatem in Reges eſſa de Iure Diuino ex ſacris Canooibus deducitur, tom.7. 335,2; & ſequen.

Papam habere poteſtatem in Reges, qui negaret, quam cenſuram incurreret? to. 7, 436.1; & ſequen.

Papa habar poteſtatem in Reges, nedum quia inſigniuntur caractere in baptiſmate, ſed quia etiam in incoronatione ei iurant obedientiam. tom.7. 493. 1; & ſeq.

Papa habet poteſtatem io temporalia Regum, quatenus ordinantur ad ſpiritualia, tom.7. 495. 1; & ſeq; & to.2. ex Adolpho. 97. 2.

Eius poreſtas non deſtruit poteſtatem Imperarorum, & Regum, tomo 15. 271. 1.

Papam habere poteſtatem in Regum temporalia confeſſus fuit Conſtantinus Magnus in Epiſtola ad vniuerſalem Eccleſiam. rom. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 28. 1; & ſequen.

Papæ poteſtas extenditur ad Reges, & Principes, & eorum ſubditos. ro.16. 136. 1; & ſequen.

Papa an habeat directam poteſtatem in Reges? to.6. 75. 2; & 51. 1; & tom.18. 680. 2.

An habeat dominium temporale in Reges, & Imperatores totins Mundi? to.10. 109.

Item habet poteſtatem ampliſſimam ſuper omnes Principes. tom. 9. 668. 1; & ſequen.

Papæ poteſtas indirectè includit vim directiuam temporalium. tom.12. 447.2.

Papæ poteſtas in temporalia Regum ab Aduerſariorum calumnijs vindicatur. ro.2.ex Pighio. 101.2; & ſeq.

Papæ ſubijciuntur omnes Principes, quia habet in toto terrarum Orbe poteſtatem ſpiritualem, & temporalem, licèt hanc non exerceat, niſi in terris ſubiectis. to.9. 365. 50; & ſequen.

Papa quæ poſſit in Reges, & Principes? tom.3. 616. 2.

Papa non eſt ſimul Pontifex, & Cæſar; ſed eſt Pontifex habens poteſtatem etiam in Imperatores, & Reges. to.15. 350. 2; & ſequen.

Iudiciaria poteſtas in Reges, & Principes à Chriſto donata. rom.1. 518.2.

Papæ poteſtas eſt ſupra Reges, & Ptincipes. rom.9. 808; & 809.

Papa habet poteſtatem in temporalibus ſupra Imperatorem, & Principes. tomo 4. 20. 2.

Papæ poteſtas erga Principes. to.2.ex Adolpho. 103.2;& ſequen.

Papæ ſubijciuntur omnes Reges, & Principes nedum, vt homines, ſed etiam, vt Reges, & Principes. ro.10. 179.2.

Eius poteſtas quomodò extendatur ad Reges, & Principes Catholicos? tom. 10. 179.2.

Papa haber poteſtatem ampliſſimam ſuper omnes Ptincipes, tom. 9. 658. 1; & ſequen.

Papam non habere iure Diuino poteſtatem imperandi Priocipibus hæreticum eſt. to. 2.ex Adolpho. 54.1.

Papæ poteſtas in Reges, & Principes, qui declinant à fide. to.11. 270. 1.

Papa an ſit ſupra Reges etiam in temporalibus? tom.9. 820. 1; & ſeq.

Papæ poteſtas præeminet poteſtati ſæculari. tom.9. 665. 2; & ſeq.

Papa non habee poteſtatem temporalem directam in temporalia Regum. to.18. 680. 2.

Papa habet poteſtatem indirectam io temporalia Regum. tom. 18. 682. 1; & ſequen.

Papæ poteſtas apud nullum magis, quàm apud Reges debet valere. rom. 18. 179. 1.

Eius poteſtas magis reformat Eccleſiam exercendo ſuam poteſtatem apud Reges, dummodò Ipſi Reges illam libenter recipiant, quàm reformeot ipſa Cooeilia. to.18. 129. 2; & ſequen.

Papæ poteſtas extenditur ad temporalia Regum; & hoc crrtum eſt apud omnes, quanuis ſit controuerſum quomodò extendatur an directè, vel indirectè. tom.18. 380. 1; & ſequen.

Papæ poteſtas in temporalia Regum non eſt temporalis, ſed ſuperior poteſtate temporali. tom.18. 405. 1.

Papa magnam habet poteſtatem ſuper Imperatorem. tom. 18. 135. 7.

Viuente Imperatore an poſſit exire in actum iuriſdictionis temporalis? tom. 18. 130. 15.

Ab ipſo omnis iuriſdictio ſingularis, & auctoritas Imperialis dependee. tomo 2. ex Pighio, 192,1; & ſequen; & 196.2; & ſequen.

Papa nunqnam Imperatoris iura ſibi vſurpauit. tom.15. 289. 1.

Papæ Iuriſdictiones in Imperatores, & Principes. tom.5. 676. 1; & ſequen.

Papa à Deo conſtitutus eſt ſuper Reges; ſicut Moyſes ſupra Pharaonem, & Hieremia ſuper Reges, & Regna Iudæorum. tom.6. 76. 2; & ſequen.

Exemplo Moyſis debee habere Indices terrenis negotijs applicatos. tomo 6. 63. 1.

Papa poteſt imperare Regibus etiam in temporalibus. tomo 2. ex Adolpho. 45. 1.

Et etiam Principibus, tom.2. ex Adolpho. 68.1.

Papæ ios in Principes multis exemplis Imperatorum, & Regum aſſeritur. tom.2. ex Pighio. 192; & ſequeo.

Papa an poſſit punire Principes Catholicos in hæreſim lapſos? tom.4. 459; & ſequen.

Poteſt dirigere Principes temporales ad vitam ſpiritualem, etiam in temporalibus. tom.4. 460. 2.

Ex antiquiſſima conſuetudine poteſt Principes hæreticos pœnis Eccleſiaſticis punire. tom.4. 461.4.

Princi-

Principes hæreticos etiam pœnis temporalibus poteſt punire, Principatu priuare, eorumque ſubditos à iuramento liberare. tom.4. 461. 5.
Papæ poteſtas in temporalia Regum quomodò ſit intelligenda? to.4. 465.7.
Papæ ſubduntur omnes Principes. tom.4. 459.1; & ſequen.
Poteſt reuocare leges à Principibus ſæcularibus latas bonis moribus contrarias. to.4. 461.3.
Papa quid poſſit in Imperatorem? tom.19. 371. 10.
Item quid poſſit in Reges, & Principes? tom.19. 372. 11.
Papa nequit iuri Cæſareo ſubmittere iura Pontificia. tom.19. 21. 1.
Ex eo, quòd Papa habeat poteſtatem deponendi Reges, & Principes, non tamen ſequitur, quòd habeat poteſtatem illos occidendi, vt malè inferunt hæretici. tom.2. ex Adolpho. 105. 1.
Papa de iure Diuino eſt ſuper Reges, & Principes, & habet omnia iura in ſcrinio ſuæ poteſtatis. tom.19. 21. 1.
Papæ poteſtati poteſtas Regum, & Principum ita ſubordinatur, ſicut lumen naturale ſubordinatur lumini ſupernaturali. to.7. 443.2.
Regum, & Principum poteſtas continetur in poteſtate Papæ, ſicut inferior in ſuperiori. tom.3. 153.2; & tom.10. 142. 2; & 178.1.
Papæ poteſtati ſe ſubiecerunt Reges, & Regna. tom.7. 274. 1.
Papæ poteſtas extenditur etiam ad temporalia Regum, & Principum. to. 7. 466. 2; & 468. 1; & ſequen.
Poteſtati Papæ ſubijcitur cuiuſque Regis poteſtas. tom.7. 316. 2.
Papæ poteſtas in Reges, & Principes probatur ex eo, quòd clauibus à Chriſto Domino Petro traditis, & Papæ ſucceſſiuè commiſſis poteſt Reges, & Principes è Cœlis excludere. tom.7. 324.1; & ſeq.
Item ex illis verbis: *Si Eccleſiam non audierit, ſit tibi tanquam Ethnicus, & Publicanus*; inter quos reijciuntur etiam Reges Papæ inobedientes. tom.7. 325. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd cauſæ temporales remittantur ad Papam. tom.7. 326.1.
Item ex eo, quòd temporalia reducantur ad ſpiritualia, ſicut inferius ad ſuperius. tomo 7. 326. 2.
Item oſtenditur ex varijs ſacri Canonibus. tom.7. 327. 2; & ſequen.
Item ex Carolo Magno Imperatore, & ex eius ſucceſſoribus referentibus dignitatem Imperialem ad Papam. tom.7. 328.1; & ſequen.
Papæ poteſtatem extendi ad temporalia Regum, & Principum certum eſt apud omnes Catholicos; dubium autem ſolummodò eſt, an directè, vel indirectè extendatur? tom.18. 380. 1; & ſequen.
Poteſtas Papæ, & poteſtas Regum, ac Principum ſunt diuerſi generis; ideo non ſe habent, ſicut duæ manus, quarum vna alteri non ſubordinatur; ſed vt caro, quæ ſubordinatur ſpiritui. tom.18. 411. 1; & 415.1.
Papæ poteſtas non turbat, ſed ordinat poteſtatem Regum, & Principum. tom. 11. 376.2.
Papæ poteſtas non præiudicat poteſtati Reipublicæ. tom.11. 378. 7.
Papæ poteſtas eſt ſupra Reges, quia poteſtas ſpiritualis virtualiter extenditur ad poteſtatem temporalem. tom.2. ex Adolpho. 29.1.
Papæ poteſtas quomodò, & quando poteſtatem ciuilem ſibi ſubijciat? tom. 2. ex Adolpho. 60.1; & ſeq; & 43.2; & to.5. 87.1; & ſequen; & tom.3. 391. 2; & tom.16. 165. 2.
Papæ poteſtas præcedit temporalem dignitate, tempore, & cauſalitate. tomo 2. ex Alexandro à Sancto Elpidio. 16. 1; & ſequen.
Papæ poteſtas in Reges, & Principes colligitur ex illis verbis Apoſtoli: *Neſcitis, quia Angelos iudicabimus, quantò magis ſæcularia?* tom.7. 458. 2.
Papæ poteſtas continet ſub ſe poteſtatem ſæcularem, ſicut clauis claudit gladium intra domum. tom.17. 402. 1.
*Vid. poteſtas Eccleſiaſtica.*
*Papa poteſtas deponendi Reges.*
Papa iure Diuino habet poteſtatem deponendi Principes. to.2. ex Adolpho. 54.2; & 75. 1.
Papa habet poteſtatem deponendi, & eligendi Reges. tom.18. 64. 2.
Papa iuſtis de cauſis poteſt de temporalibus iudicare. & Principes deponere. tom.18. 380. 1; & ſequen.
Papa poteſt deponere Reges. to.2. ex Adolpho. 7.2; & ſequen.
Papa cur primis Eccleſiæ temporibus non depoſuerit Imperatores gentiles, & hæreticos? tom.18. 390. 2; & ſequen.
Papa non depoſuit Conſtantium hæreticum, & Iulianum Apoſtatam, quia non potuit illos coercere. tom.18. 391. 2; & ſequen.
Neque depoſuit Valentinianum iuniorem Arianum, quia erat ſpes illum reducendi ad fidem, vtpotè à Matre ſeductum. to.18. 393.2; & ſequen.
Papa nequit Regnum auferre, niſi poſt admonitionem, & ſpatium pœnitendi Rex incorrigibilis exiſtat. to.18. 405.2.
Papa quos Reges depoſuerit? tomo 18. 405. 2.
Papa auferens Regnum alicui non eſt maior Deo, qui illud ei dedit, quia facit iuſſu Dei, tanquam Dei Vicarius; vnde dicitur Deus illud auferre per ſuum Vicarium. tom.18. 389. 1.
Papa poteſt diſponere de rebus temporalibus per ordinem ad finem ſpiritualem ſupernaturalem. to.18. 389. 1; & ſeq.
Papa debet iudicare, an Rex ſit hæreticus; & ideo an ſit à ſubditis Catholicis, qui nolunt ipſum tollerare, deponendus? to.18. 420.1.
Non deiecit Reges hæreticos quando ei ſufficientes vires non ſuppetebant. tom. 18. 420.2.
Papa debet deponere Regem auertentem populum à fide, quando autem non præiudicat fidei poteſt eum tollerare; ſicut

Deus tolerauit populum ſubiacere Nabucodonoſor Regi Babylonis, quia populum relinquebat in fide; at quia Antiochus conabatur eum auertere, præcepit, vt eum non haberent pro Rege, ſed contra eum pugnarent. tom.18. 437. 1.

Papa poteſt Regem deponere, ne ampliùs populum regat, ſicut Paſtor poteſt arietem furioſum repellere à grege, ne ipſum ampliùs ducat. to.18. 448. 2.

Verè depoſuit Childericum. tom. 18. 455. 2.

Papa in depoſitione Regis, Imperatoris, vel Cardinalis, an teneatur congregare Concilium? tom.9. 250. 1; & ſequen.

Papa ſolus poteſt deponere Imperatorem, & Reges, & quoſcunque Principes; & ſi aliquando interuenit Concilium ad talem depoſitionem, hoc eſt tantùm de honeſtate, non de neceſſitate. tom. 9. 327. 118.

Papa poteſt priuare Imperatores Imperio, & Reges Regno. tom.3. 30. 1.

Papa quomodò poſſit Reges inſtituere? tom.10. 142. 1.

Papa poteſt deponere Imperatorem ſine Concilio. tom. 6. 30. 4; & 487. 1; & ſequen.

Papa quomodò ſe habeat ad temporale dominium, & quomodò exemerit Reges è Regno, & tranſtulerit Imperium? to. 14. 88. 1; & ſequen.

Tranſtulit Imperium in Carolum Magnum. tom.7. 452. 1; & 499. 2.

Papa quare non depoſuerit aliquos Reges fideles inuadentes bona Eccleſiæ? tom. 7. 484. 1; & ſequen.

Papa habet auctoritatem deponendi Reges. tom.10. 179. 1.

Papa depoſuit Fridericum I; & Fridericum II. tom.7. 509. 2.

Papa, ob quas cauſas poteſt Reges priuare, & alios inſtituere? tom.11. 549.7.

A Græcis in Germanos tranſtulit Imperium. tom.11. 550. 10; & to.13. 466. 1.

Papa plures Reges Regno ſpoliauit. tom.12. 472.2.

Eius ſeueritas in coercendis libidinibus Regum Chriſtianorum. tomo 12. 564. 2.

Papa poteſt deponere Principem hæreticum. tom.2. ex Adolpho. 91.2.

Quando, & quomodò poſſit deponere Reges? to.2. ex Adolpho. 87.2.

Licèt non confirmet omnem Regem, poteſt tamen omnem Regem deponere. tomo 13. 464. 1.

Afferuntur cauſæ, ob quas Papa poteſt Reges deponere. tom.13. 464. 1.

Papa Imperatorem confirmat, vngit, coronat, approbat, reprobat, & deponit. tom.3. 31. 1.

Quare ad Principes Laicos ſcripſerit de rebus ſacris? to.3. 946.1.

Licèt ſemper habuerit eandem poteſtatem, non tamen ſemper ea vſus fuit. tomo 3. 954.2.

Papa habet poteſtatem temporalem deponendi, & puniendi Principes temporales propter hæreſim, & propter alia crimina, quæ ſunt in detrimentum Eccleſiæ. to.20.89.2; & ſequen.

De facto depoſuit Principes Chriſtianos. tom.20. 90. 2.

Papa non habet poteſtatem temporalem iudicandi cauſas Principum ſæcularium, neque illos deponendi. to.20. 89. 1.

Imperatores depoſiti per Papæ ſententiam. tom.6. 487. 1; & ſeq; & 741. 1; & ſeq; & tom.19. 22. 2; & ſequen.

Imperatores à Papa damnati, & ex auctorati. to.13. 277. 2; & tom.4. 456. 2; & tom.10. 180.1.

*Vid. Imperatores puniti.*

*Papæ poteſtas excommunicandi Reges, & Principes.*

Papa poteſt Principes Chriſtianos excommunicare, principatu priuare, eorumque ſubditos ab obedientia abſoluere. to. 18. 369. 1; & ſeq; & 371. 1; & ſeq; & 372. 1; & ſeq; vſque ad 375.1; & ſeq; & to.4. 206; & ſequen.

Iuſta ex cauſa poteſt Imperatorem excommunicare, deponere, & priuare. tom. 4. 89. 1.

Solus poteſt excommunicare Reges, Principes, & Epiſcopos fidei infenſos, ſi contumaces perſiſtant, deponere. to.16. 528. 1; & ſequen.

Papa poteſt compellere Reges, & Principes Chriſtianos ſub excommunicatione, vt deponant arma, & ad veram pacem redeant. tom.3. 615. 2.

Papa ſicut poteſt alijs bellum indicere, ſic ei poteſt bellum indici ex cauſis tamen legitimis. tom.9. 361.19.

Papa poteſt non ſolum Principes ſæculares excommunicare, ſed etiam, ipſis in contumacia perſiſtentibus, ſubditos eorum abſoluere à iuramento fidelitatis. to.13.464.2; & tom.4. 206; & ſequen.

Papa quos Reges, & Imperatores excommunicauerit, & Imperio, ac Regno priuauerit? tom.10. 180. 1.

*Papæ poteſtas eligendi Imperatorem.*

Papa poteſt eligere Imperatorem. tom.4. 86. 2.

Papa quomodò poſſit prouidere de Imperatore? tom.4. 87. 2.

Papa habet ius examinandi electionem Imperatoris, vngendi, conſecrandi, & coronandi; & ſi Electores fuerint pares in votis, poſt admonitionem, & expectationem poteſt alteri parti fauere. tomo 7. 359. 2; & ſequen; & tom.19. 167. 2.

Papa habet ius confirmandi Regem Romanorum, & ſtatuendi normam electionis Imperatoris, & deſtinandi electores. to.7. 460. 1; & ſequen.

Papa conceſſit ius eligendi Imperatorem Electoribus. tom.7. 503. 1.

Papa tranſtulit Imperium Romanum à Græcis ad Germanos, & contulit certis Principibus ius eligendi Imperatorem. to. 13. 466.1.

Papa habet ius eligendi, confirmandi, deponendi, & auctorandi Imperatores, & Reges. tom.19. 20. 1.

Papa examinat Imperatoris electionem, vngit, & coronat. tom.19. 167.2.

Vacan.

Vacante Imperio iura Imperij exercuit. tomo 19. 169. 1.
Papa tranſtulit in Germanos ius eligendi Imperatorem. to.7. 367.2: & ſequen.
Papa elegit Imperatorem CarolumMagnum. to.2. ex Pighio. 189.1; & ſeq.
Imperator electus triplex iuramentum debet Papæ præſtare. to.2. ex Pighio. 189. 1; & ſequen.
Solus Papa poteſt vngere, & coronare Imperatorem. tom.19. 167. 2.
Imperatoris electio ab Electoribus immediatè facta dicitur mediatè facta ab Eccleſia, idêſt à Papæ poteſtate, qui eſt caput Eccleſiæ. tom.3. 57. 2.
Formula electionis Imperatoris à Papa præſcripta. tom.3. 67. 2; & ſequen.
Imperatoris electio à Papa fuit variata. tomo 1. 506. 1; & ſequen.

*Papæ poteſtas in Infideles.*

Papa quomodò habeat poteſtatem in Infideles? tom.6. 64. 2.
Semper exercuit in hæreticos ſegregando ab Eccleſia Catholica, & eos recipiendo ad pœnitentiam. tom.12. 590. 1.
Papa nunquam fuit cauſa ſchiſmatis. tom.6. 732.2.
Papa non habet poteſtatem ſupra Paganos, quia ei non ſunt temporaliter ſubiecti. tomo 10. 174. 2.
Nequit Paganos, & hæreticos cogere inuitos ad fidem. tom.10. 174. 2; & tom.4. 84.1.
Tenetur tamen mittere prædicatores, qui illos inſtruant in fide. to.10. 174.2.
Nequit illos compellere, & cogere, vt audiant conciones. tom.10. 175. 1.
Papa quam poteſtatem habeat ſuper Hebræos? tom.4. 83. 1.
Etiam ſuper Iudæos, eoſque poteſt punire pœnis temporalibus. to.4. 84. 1.
Papa nequit infideles compellere ad fidem. tom.6. 65. 1.
Papa quomodò infidelium filios debeat inſtruere? tom.3. 337. 1.
Papa in quatuor habet poteſtatem puniendi hæreticos, & ſchiſmaticos. tomo 4. 85. 1.
Papa poteſt punire Paganos, & alios huiuſmodi cùm agant contra legem naturalem in manifeſtis. tom.4. 83. 2.
Papa habet poteſtatem etiam in infideles, qui aliquando fidem ſuſceperunt. tom.18. 385.2.
Papæ poteſtas extenditur ad omnes, qui poſſunt Catholicam Fidem euertere; & ideo etiam ſupra hæreticos. to.18. 414.2.
Papæ iuriſdictio ſupra infideles. tomo 3. 45. 2.
Papa punit Iudæos. tom.3. 45. 1.
Papa poteſt priuare infideles iuriſdictione, & dominio, magna tamen ex cauſa. to.3. 45. 2.
Papa poteſt mandare infidelibus, quòd admittant prædicatores in ſuis iuriſdictionibus. tom.3. 46. 1.
Papa ſolus poteſt cum hæreticis, & infidelibus pugnare. tom.3. 46.1.
Papæ poteſtas quomodò extendatur etiam ad infideles? tom.9. 512.2.
Papa non habet dominium in infideles, neque habet dominium directè in totum Orbem Chriſtianum, ſed tantùm indirectè, neque in aliquam prouinciam de iure Diuino. tom.5. 673. 1; & ſequen.
Papa non habet poteſtatem in Reges infideles. tom.7. 483. 2.
Papa cur non ſit Dominus totius Orbis, & non habeat poteſtatem etiam in infideles? tom.9. 666. 1.
Nequit Paganos ſpoliare ſuis bonis. to. 19. 371.6.
Quam poteſtatem habeat in Iudæos? to. 19. 371.8.
Papa nequit cogere, ſed tantùm inuitare infideles ad Eccleſiam. tom.19. 36. 2; & tom.3. 337. 1.
Nequit auferre à Paganis dominia. tom.19. 243.1.
Infideles Papæ poteſtati, quæ eſt in Eccleſia, non ſunt ſubiecti, quia ſunt extra Eccleſiam. tom.12. 377.2.
Infideles poſſunt à Papa iuriſdictione priuari. tom.3. 45.2.
Item poſſunt ob ſua delicta puniri. tom. 3. 46. 1.
Infideles Eccleſiæ dominium recognoſcentes debent à Papa tolerari. to. 3. 46. 2.

*Papæ poteſtas in hæreticos.*

Papa omnes hæreſim mediatè damnauit. to. 1. ex Tannero. 22. 140.
Papa pluribus hæreticis literas canonicas negauit. to. 1. 402. 1; & ſeq.
Papæ ſolius eſt damnare hæreſes, & Orthodoxam fidem præſcribere. to. 2. ex Pighio. 74. 2.
Papa etiam extra Concilia præcipuè in primitiua Eccleſiæ hæreſes multas damnauit. to. 3. 474. 1; & ſeq.
Papa ſolus habet poteſtatem iudicandi, & damnandi hæreſes formaliter. tomo 8. 518. 2.
Papa ſolus habet poteſtatem damnandi libros hæreticos. to. 8. 523. 1; & ſeq.
Non tamen habet poteſtatem ſcribendi libros canonicos. to. 10. 166. 1.
Papæ quos hæreticos damnauerint etiam extra concilia? to. 6. 861. 5; & ſeq.
Papa damnauit Sabellium, Neſtorium, Eunomium, Arium, & Macedonium. to. 14. 415. 2.
Papa poteſt hæreticos punire excommunicatione, depoſitione, ſpoliatione, & militari perſecutione. to.19. 371. 9.

*Papæ poteſtas in Epiſcopos.*

Papa an poſſit omnes Epiſcopos deponere vel vnum tantùm etiam ſine cauſa remiſſiuè? to. 9. 253. 1; & ſeq.
An poſſit priuare aliquem Epiſcopatu, & illum alteri concedere. to. 9. 339. 200.
Quanuis aliquando conceſſerit Synodis prouincialibus Epiſcoporum iudicia, & depoſitiones; attamen ſemper ſibi reſeruauit ius deponendi Metropolitas. tomo 11. 231. 126.
Papa in ſuis Vicarijs, & prçſertim in Illyrico ſibi ſemper reſeruauit ius iudicandi Epiſcopos. to. 11. 232. 129.
Papa deponit Patriarcham Antiochenum. to. 3. 709. 1.
Papa ſæpe Epiſcopos Conſtantinopolitanos de-

depoſuit, & excommunicauit . tomo 3. 712. 1.
Minatur excommunicationem Ioanni Epiſcopo Conſtantinopolitano . to. 3. 731. 2.
Papa plures Epiſcopos depoſuit . tom. 12. 590. 1.
Papa ſolus ſine Concilio poteſt Epiſcopos deponere . tomo 6. 445. 1; & ſeq; & 642. 2.
Papa poteſt etiam abſentes deponere . to. 6. 455. 1.
Neceſſitate cogente poteſt transferre Epiſcopum de vna ad aliam Eccleſiam . tom. 6. 500. 1.
Item poteſt mutare Sedes, & ſtatus Epiſcoporum . to. 8. 348. 2.
Papa volens deponere ſimul omnes Epiſcopos, aut agere contra ſtatutum vniuerſalis Eccleſiæ, ſuſtinendus non eſt . tomo 13. 603. 2.
Papa an poſſit deponere Epiſcopos ſine cauſa? to. 9. 198. 25.
Papa eſt diſpenſator fidelis, qui communicat Epiſcopis facultatem ſuper eorum Eccleſiam . to. 19. 182. 2.
Papa defert iuramentum Epiſcopis, non Cardinalibus; quia Cardinales efficiunt vnum corpus cum Papa; & idem nequit ſibi ipſi iuramentum deferre . tom. 19. 4. 2.
Papa ſolus poteſt confirmare Epiſcopos . to. 8. 348. 2; & 19. 596. 2; & ſeq.
Confirmat diuerſos Epiſcopos poſitis aliquibus conditionibus præcipue de profeſſione fidei . to. 1. 416. 1.
Item confirmat Patriarcham Eccleſiæ Alexandrinæ . to. 3. 695. 2.
Papa ſemper confirmauit electionem Patriarchæ Alexandrini, & Conſtantinopolitani . to. 6. 417. 2; & 277. 1.
Papa poteſt damnare Patriarcham etiam extra Concilium generale . to. 6. 194. 1. & ſeq.
Ei ſubduntur omnes Patriarchæ . to. 6. 95. 2; & ſeq; & to. 19. 565. 2.
Papa poteſt eximere à poteſtate Epiſcoporum, non à ſe ipſo . to. 5. 182. 244.
Papa poteſt damnare Patriarcham etiam extra Concilium generale . tom. 6. 194. 1.
Semper miſit Epiſcopos ad regendas Ciuitates maiores . to. 17. 515. 1.
Papa præeſt Epiſcopis, Archiepiſcopis, & Primatibus . to. 18. 17. 2.
Quos Epiſcopos depoſuerit etiam repugnantibus Imperatoribus? to. 18. 22. 1.
Papa, qui immediatè Diuo Petro ſucceſſit, quam poteſtatem habuerit ſuper Apoſtolos adhuc viuentes? to. 10. 165. 2.
Papa ſemper confirmauit Epiſcopos Orientales . to. 20. 103. 1; & ſeq.
Papa habet poteſtatem reſtituendi Epiſcopos damnatos à Concilijs generalibus . to. 19. 598. 1; & ſeq.
Papa eſt ſuperior poteſtate iuriſdictionis omnibus Epiſcopis, par autem poteſtate ordinis . to. 19. 392. 1; & ſeq.
Exemplo Moyſis poteſt Epiſcopos inſtituere . to. 19. 178. 1; & ſeq.

*Papæ poteſtas conſecrandi Epiſcopos.*

Papa poteſt in omnibus Eccleſijs conſecrare, vel iubere, vt conſecrentur Epiſcopi . to. 6. 651. 1; & ſeq.
Papa poteſt vbique conſecrare Epiſcopos, etiam in alienis Patriarchatibus . tom. 6. 655. 1; & ſeq.
Papę pręceptum de non conſecrandis Epiſcopis illegitimè promotis. to. 6. 659. 2; & ſeq.
Papa conſecrauit per ſe, vel per alios omnes Illyrici Epiſcopos . to. 6. 662. 2; & ſeq.
Papa poteſtate conſecrandi Epiſcopos vſus eſt in Gallia . to. 6. 667. 2.
Papa ob nimiam diſtantiam conceſſit Epiſcopis, vt poſſent conſecrari in ſuis Regionibus extra Romam . to. 6. 674. 2.
Papa diſpenſauit Epiſcoporum Africanorum conſecrationem ob nimiam diſtantiam, vt poſſet fieri ab Epiſcopo Carthaginenſi . to. 6. 675. 2.
Epiſcoporum conſecratio fuit variata ex tacita, vel expreſſa Papæ diſpenſatione . tomo 11. 553. 2.
Abſque Papæ decreto conſecratio cuiuslibet Epiſcopi ipſo facto nulla, & irrita eſt . to. 19. 219. 2.
Papa ſolus poteſt concedere conſecrationem, & dignitatem Epiſcopalem Epiſcopis . to. 17. 141. 1.
Papa nequit diſconſecrare Epiſcopum iam conſecratum . to. 9. 603. 1.
An poſſit aliquem conſecrare abſque eo, quòd ei aſſignet aliquam Eccleſiam? to. 10. 198. 2.
*Vid. Epiſcoporum conſecrationem.*

*Papæ poteſtas ordinandi Epiſcopos.*

Papa quos Epiſcopos ab immemorabili ordinauerit? to. 14. 364. 1.
Papa ordinauit, & reſtituit Epiſcopos Alexandrinum, Hieroſolymitanum, & alios . to. 14. 440. 1.
Item Epiſcopos in India . to. 14. 441. 2.
Comiſit alijs ordinationes Patriarcharum . to. 3. 824. 2.
Papa ordinauit Patriarcham Conſtantinopolitanum . to. 14. 489. 2.
Papa ius ordinarium exercuit in omnes Epiſcopos totius Occidentis . tomo 11. 216. 93.
Papa eſt ordinator totius cleri . to. 19. 38. 2; & ſeq.
Ius etiam habet in ordinationibus Patriarcharum . to. 11. 216. 95.
Papa ordinauit cunctos Epiſcopos in regionibus vrbicarijs . to. 11. 217. 96.
An ante Syricium Papam hoc quoque obſeruatum fuerit in Illyrico? to. 11. 217. 96. & ſeq.
Papa habet ius ordinandi omnes Epiſcopos, licèt vſum conceſſerit Metropolitis in Gallia . to. 11. 219. 101.
An ſolo verbo poſſit conſecrare aliquem Sacerdotem? to. 9. 100. 29.
Papa poteſt ordinare Clericum cuinſcumque Eccleſiæ . to. 6. 503. 1.

*Papæ poteſtas concedendi indulgentias.*

Papa ſolus poteſt concedere toto Orbi indulgentias plenarias . to. 8. 246. 1; & 350. 2; & to. 19. 371. 6.
Papa quomodò indulgentias concedat nomine Apoſtolorum Petri, & Pauli? to. 4. 614. 124.
Papa iuſtè dat indulgentias euntibus ad de-

ſen-

ſendendam, & occupandam terram Sanctam. to. 3. 45. 2.
Papa poteſt concedere indulgentias pro viuis, & defunctis. to. 15. 351. 2.
Poteſt concedere indulgentias defunctis per modum ſuffragij. to. 5. 182. 240.
Papa poteſt omnes animas à Purgatorio liberare. to. 5. 620. 11.
Papæ in Purgatorij animas poteſtas. to. 2. ex Turrecremenſi. 62. 1; & ſeq; & tomo 4. 81. 2.
Papa Cœli ianitor poteſtatem dimittendi pœnas peccatorum accepit à Chriſto, to. 1. 398. 1.

*Papæ ſuperioritas ad Concilium.*

Papa eſt ſuperior Concilio generali. to. 11. 389. 1; & ſeq; & to. 9. 473. 201 & tom. 3. 835. 2; & to. 20. 119. 1; & ſeq; & to. 19. 271. 2; & ſeq.
Papæ ſuperioritas ad Concilium definita fuit in Synodo Roma ſub Sylueſtro. tom. 11. 398. 2.
Idem fuit ſtatutum à Patribus in Concilio Nicæno. to. 11. 399. 3.
Idem fuit decretum in Concilio Conſtantinopolitano I. to. 11. 400. 4.
Idem priùs fuerat determinatum in Concilio Epheſino. to. 11. 401. 5.
Idem fuit ſtatutum in Concilio Chalcedonenſi. to. 11. 402. 6.
Idem fuit confirmatum in Concilio Conſtantinopolitano II. to. 11. 403. 7.
Idem inſuper in Concilio Conſtantinopolitano III. to. 11. 406. 8.
Præterea in II. Synodo generali Nicæna. to. 11. 408. 9.
In VIII. Synodo generali idem fuit ſtatutum. to. 11. 409. 10.
Idem decreuit Concilium Lateranenſe. to. 11. 413. 11.
Idem confirmauit generale Concilium Lugdunenſe. to. 11. 413. 12.
Idem confeſſum fuit Concilium Conſtantienſe. to. 11. 414. 13.
Idem ſtatuit Concilium Florentinum ſub Eugenio IV. to. 11. 414. 13.
Idem confirmauit Concilium Lateranenſe ſub Leone X. to. 18. 10. 2.
Item Concilium Lateranenſe ſub Iulio II. tomo 11. 415. 15.
Papam eſſe ſuperiorem Concilio quid importet? to. 11. 417. 1.
Papa eſt ſupra Concilium in auctoritate iuriſdictionis. to. 3. 14. 1.
Papa eſt ſupra Concilium, & à nemine iudicari poteſt inuitus. to. 10. 551. 2.
Papa legitimus eſt ſupra Concilium, etiam legitimè congregatum. to. 10. 553. 2. & ſeq.
Papa eſt ſupra Concilium. tom. 3. 390. 2; & ſeq; & 834. 2, & tom. 6. 516. 1; & tom. 10. 206. 1; & tom. 5. 696. 2; & ſeq; & 832; & to. 18. 3. 2; & ſeq; & to. 1. 460. 1.
Eſt ſupra Concilium, & ſupra Eccleſiam, vt caput ſupra corpus. to. 4. 729. 34.
Papa eſt ſupra Concilium in ijs, quæ ſunt iuris poſitiui. to. 4. 113. 2.
Papam eſſe ſupra Concilium multis argumentis oſtenditur. tom. 9. 510. vſque ad 516; & 543 vſque ad 546; & 547. 133.
Papam eſſe ſupra Concilium ex Hæreticorum verbis conuincitur. to. 1. ex Ecchellenſi. 27. 1; & ſeq.
Papa habet ſupremam auctoritatem, & poteſtatem ſupra Concilium. to. 3. 836. 1.
Papa etiam ſi errare poſſet docendo extra Concilium, non tamen Concilium eſſet ſupra Papam. to. 3. 840. 2.
Papa ex Gallorum ſententia eſt ſuperior Concilio exceptis ijs, qui ſequuntur Gerſonem. to. 15. 674. 110.
Papæ prælationem ſupra Concilium omnes fatentur exceptis nonnullis Pariſienſibus. to. 5. 70. 2.
Papa eſt maior Concilio generali. tom. 6. 23. 76.
Papam eſſe ſupra Concilium acephalum ex ſacris literis demonſtratur. to. 7. 539. 2; & ſeq.
Papæ ſuperioritas ad Concilium demonſtratur ex illis verbis: *Super hanc petram ædificabo &c.* to. 7. 553. 2.
Item ex illis verbis: *Tibi dabo claues Regni Cælorum.* to. 7. 555. 2.
Item ex Concilijs generalibus. tom. 7. 557. 2; & ſeq.
Item ex correctione fraterna à Chriſto præcepta. to. 7. 561. 1, & ſeq.
Item ex præſidentia Papæ per ſe, vel per ſuos Legatos in Concilijs. tomo 7. 564. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Concilium ſeparatum à Papa nullam habet infallibilitatem. to. 7. 566. 2; & ſeq.
Item ex confirmatione decretorum ipſius Concilij. to. 7. 569. 2.
Item ex appellatione à Concilio ad Papam. tom. 7. 571. 2, & ſeq; & 577. 2; & ſeq; & 578. 2; & ſeq.
Papa habet poteſtatem ſupra omnia Concilia generalia, prouincialia, & nationalia. to. 9. 264. 1.
Papæ poteſtas eſt ſupra poteſtatem Concilij generalis, & totius Eccleſiæ. tom. 8. 264. 2.
Papa ex eo, quòd habeat plenitudinem poteſtatis nequit ſubijci Concilio generali. to. 7. 514. 2; & ſeq.
Papæ poteſtas in Concilia talis eſt, vt ſi à Papa non ſint inſtituta, & confirmata, ſint nulla, & illegitima. to. 12. 184. 2.
Papam ſubijci Concilio ſoli dixerunt Hæretici. to. 16. 282. 1; & to. 11. 389. 1.
Nullo modo poteſt ſe ſubijcere Concilio, aut ab illo iudicari. to. 6. 874. 8.
An poſſit voluntariè ſe ipſum ſubmittere. to. 7. 538. 2.
Papæ poteſtas nunquam magis emicat, quàm in Concilijs generalibus; quod probatur ex eo, quòd Chriſtus prædicens Petro Eccleſiæ turbationes futuras per hæreſes zizaniorum nomine ſignificatas, cùm Sathan expetere debebat Eccleſiam, ſicut triticum, ei dixit: *Tu autem conuerſus confirma fratres tuos*; quia Papa ſolus, qui eſt Petri ſucceſſor, debet confirmare Epiſcopos, & fideles hæſitantes in fide. tomo 18. 173. 2; & ſeq.
Papa nequit ſemetipſum Concilij iudicio ſubijcere, ſed debet ſe ipſum ſibi, & ſuo iudicio ſubmittere. to. 18. 341. 1.
Papa ſolus poteſt explicare verum ſenſum Con-

Conciliorum, poſtquam ſunt diſſoluta. to. 18. 11. 1.
Papæ poteſtas in Concilia teſtimonio plurium Conciliorum probatur. to. 1. 82. 2.
Papa ad Concilium ſeptem modis poteſt comparari. to. 20. 119. 2; & ſeq.
Simul cum Concilio non eſt maioris auctoritatis, quàm ſit ſolus Papa. tom. 19. 454. 1.
Papa eſt ſupra Concilium conſideratum ſine Papa. to. 19. 453. 2; & 455 1; & ſeq.
Papa eſt ſupra Concilium; quia Papæ auctoritas eſt cauſa omnis auctoritatis, to. 19. 288. 1.
Papæ ſubiici Concilium generale euidenter monſtratur ex eo, quòd damnati in Concilijs reſtituti fuerunt in ſuas Sedes Epiſcopales per ipſum Papam. to. 4. 188; & ſeq; & 438. 7; & ſeq.
Papa legitimè electus non poteſt non eſſe ſupra quodlibet Concilium etiam generale. to. 9. 798. 1; & ſeq; & to. 19. 4. 2; & to. 20. 445. 2; & ſeq.
Papa iure iuriſdictionis eſt ſuperius quolibet Concilio generali. to. 9. 173. 2; & to. 20. 439. 1; & ſeq.
Papam eſſe Concilio generali inferiorem eſt ſententia turpis, noua, & ſcandaloſa. to. 13. 836. 2.
Papā ſibi ſubijcere Concilium generale quid importet? to. 11. 417. 1.
Papam eſſe ſupra Concilium generale multorum Conciliorum generalium teſtimonijs luculenter oſtenditur. tom. 11. 398. 2; & ſeq.
Papa ſecundùm nullam rationem poteſt eſſe infra Concilium generale. tom. 7. 532. 2; & ſeq.
Papæ poteſtati ſubijcitur quodlibet Concilium generale. to. 5. 696. 2; & 832. & tomo 7. 23. 76; & tom. 10. 206. 1; & to. 5. 143. 88; & ſeq; & tom. 8. 264. 1; & ſeq; & to. 11. 389. 1; & ſeq.
Papa ex eo, quòd conferat robur Concilio generali, ſe oſtendit eſſe illo ſuperiorem. to. 9. 509; & ſeq.
Papam eſſe Concilio generali inferiorem, eique ſubiici eſt propoſitio in fide periculoſa. tom. 3. 561. 2; & 562. 2; & ſeq; & 564; & ſeq; & 565. 2.
Papa dupliciter eſt ſupra Concilium generale. to. 3. 561. 2.
Papam non eſſe ſupra Concilium generale, qui docuerint? tom. 1. ex Tannero. 48. 309; & ſeq.
Papæ omnia Concilia generalia ſemper fuerunt ſubiecta. to. 17. 466. 16.
Papam eſſe ſuper omnia Concilia colligitur ex eo, quòd Concilia omnia etiam generalia confirmentur à Papa. to. 9. 480. 5; & 510. 72.
Papæ poteſtas eſt ſuper omne Concilium generale. to. 19. 4. 2; & 288. 2; & 451. 2; & ſeq; & tom. 20. 439. 1; & ſeq; & 445. 2; & ſeq; & 537. 2; & ſeq.
Aſſerere Concilium generale eſſe ſupra Papam eſt inducere duplex caput in Eccleſiam, quia eſt ponere caput ſupra caput. to. 19. 9. 1; & ſeq.
Papæ inſtructiones, ſeu definitiones ſunt regulatiuæ definitionum omnium Conciliorum generalium. tom. 8. 859. 1; & ſeq; & 916. 1; & ſeq.
Papa eſt ſupra Concilium generale, quia Concilium generale poteſt errare, & Papa nequit errare; poteſtas autem, quæ poteſt errare, ſubijcitur, & regulatur à poteſtate, quæ nequit errare. to. 18. 25. 2.
Papa eſt ſuperior Concilio, quia eſt caput Concilij. to. 1. 71. 1; & ſeq.
Papa iure Diuino eſt ſuperior Concilio, & omnibus Prælatis Eccleſiaſticis. tomo 1. 69. 2.
Papam eſſe ſupra Cocilium an ſit de fide tenendum? to. 3. 564. 1.
Negare Papam eſſe ſupra Concilium an ſit erroneum, vel temerarium? to. 3. 564. 2.
Papa eſt ſupra Concilium quia illud confirmat. to. 9. 166.
Papam non diſpenſare contra ea, quæ vniuerſalem Eccleſiam concernunt, non arguit Concilium eſſe ſupra Papam. tom. 3. 574. 192.
Papam eſſe ſupra Concilium oſtenditur ex ipſis Concilijs. to. 18. 55. 1.
Papa quomodò ſubijciatur Concilio? to. 18. 116. 1; & ſeq.
Papa eſt ſupra Concilia generalia, quæ ab ipſo auctoritatem, & iuriſdictionem recipiunt. to. 3. 27. 2.
Papa tribuit firmitatem Concilijs. to. 7. 763. 2; & ſeq.
Papam eſſe ſupra Concilium quinam docuerint? to. 3. 547. 134; & ſeq.
Papæ multa ſpecialiter ſunt reſeruata, quæ non poteſt Concilium ſine Papa. tom. 9. 546. 132.
Papæ poteſtas ſupra Concilia probatur ex S. Iræneo, Athanaſio, Baſilio, Epiphanio, Ioanne Chriſoſtomo, Cyrillo, Cypriano. to. 18. 27. 2; & ſeq.
Item ex Optato Mileuitano, S. Ambroſio, ſancto Hieronymo, S. P. Auguſtino, Proſpero, Leone, Theodoreto, & Gregorio. to. 18. 29. 2; & ſeq.
Item ex Theophylacto, Maximo, Hugone Etheriano, & Bernardo. to. 18. 31. 2.
Negantes Papam eſſe ſupra Concilium poſt definitionem Concilij Lateranenſis ſub Leone X. ſunt hæretici. to. 18. 11. 1.
Papam eſſe ſupra Concilium habetur ex Concilio Nicæno. to. 18. 13. 2.
Nequit ſeipſum Concilio ſubijcere. to. 18. 17. 1; & ſeq.
Papam eſſe ſuperiorem Concilio generali arguitur etiam ex eo, quòd Concilium nequeat cognoſcere de caſibus Papæ reſeruatis. to. 18. 9; & ſeq.
Papa eſt auctor omnium Conciliorum, ideo eſt illis ſuperior. to. 1. 72. 1.
Papa eſt ſupra Concilia, quia poteſt iudicare Concilia. to. 1. 72. 2.
Item quia deficiente auctoritate Papæ Concilium non eſt ratum. to. 1. 72. 2.
Papa, quas partes habeat in Concilio? to. 1. 34. 1; & ſeq.
Papa eſt Præſes Conciliorum. to. 1. 75. 1; & to. 4. 728. 1.
Papa præſedit multis Concilijs generalibus. to. 1. 76. 1.
In Epheſino Concilio, & in alijs præfuerunt Papæ Legati. to. 1. 76. 2.

Papa eſt confirmator Conciliorum. tom. 1. 83. 1; & ſeq.
Eſt præfinitor Concilij. to. 1. 77. 2.
Item quia eſt moderator Conciliorum. to. 1. 92. 1.
Item quia eſt Iudex omnium Conciliorum. to. 1. 95. 1.
Item quia eſt caput, iudex, Pater & Princeps Concilij. to. 3. 835. 2.
Item quia eſt caput viſibile Concilij, ſine quo Concilium dicitur acephalum. to. 7. 10. 2; & to. 18. 4. 1.
Item quia eſt caput, mens, & vox Eccleſiæ ſiue in Concilio, ſiue extra Concilium. to. 15. 519. 31.
Papa vt cuſtos ſynodorum generalium, & vindex habet poteſtatem confirmandi, & irritandi quaſcumque ſynodos. to. 15. 452. 1 t.
Papæ ſolius confirmatio tribuit Concilijs certam, & infallibilem fidem. tom. 16. 286. 1; & ſeq.
Papæ auctoritate deficiente Concilia nihil firmitatis poſſunt habere. tom. 16. 291. 1; & ſeq.
Papæ auctoritate fulcitur Concilium illud, cui per ſe, vel per ſuos Legatos præſidet Papa. to. 16. 290. 2.
Papæ auctoritas dupliciter poteſt ad Concilium comparari. to. 3. 391. 1.
Papæ ſubſcriptio in actis antiquorum Conciliorum. to. 9. 165. 23.
Papa quare inquirat ſubſcriptiones Patrum in Concilijs? to. 9. 596. 255.
Papa habet venerari Concilium in ijs, quæ cernunt fidem, & ſalutem animarum. to. 9. 479. 4.
Papa ſicut olim cum Cleri Concilio, ita nunc cum Cardinalibus res Eccleſiæ diſponit. to. 11. 228. 121.
Papa caſſat Concilium Conſtantinopolitanum. to. 3. 730. 2.
Papæ conſenſus requirendus eſt à Concilijs ex traditione S. Petri. to. 14. 503. 2.
Papa non ſumit à Concilijs auctoritatem, ſed è contra. to. 10. 37. 2.
Papa vel ſumitur ſecundum ſe, vel prout coniunctus cum Concilio. to. 12. 226. 1; & ſeq.
Papa deſiderans recipi Concilium à quibuſdam terris, non ideo petit ab ipſis conſenſum, vt det validitatem Cōcilio. to. 3. 557. 2.
Papa tenetur conſentire ſententiæ Concilij generalis legitimè congregati, & legitimè procedentis. to. 3. 560. 2.
Papa ſimul cum Concilio eſt ſe ipſo maior extenſiuè, non intenſiuè. tomo 3. 562. 1; & ſeq.
Papa non tenetur, nec cogi poteſt ad Concilium accedere. to. 4. 511. 79.
Papa an poſſit facere Concilium Oecumenicum cum Prælatis vnius Prouinciæ? to. 9. 142. 17.
Papa an debeat præferri Concilio in ſubſcribendo? to. 9. 165. 22.
Papa gerit vicem Chriſti in Concilijs, quia licet Chriſtus ſit ſpecialiter præſens, non eſt tamen præſens viſibiliter. tomo 18. 1; & ſeq.
Papa ſolus habet eandem auctoritatem, quam habet Concilium etiam Papæ auctoritate congregatum; quia auctoritas Concilij eſt auctoritas Papæ. tom. 4. 645; & ſeq.
Papam eſſe ſupra Concilium deducitur ex eo, quòd Concilium generale legitimè congregatum nequit exercere ea, quæ Papæ ſunt reſeruata. to. 9. 235. 3.
Item ex eo, quòd nequeat tollere iuriſdictionem circa ea, quæ ſunt effectus poteſtatis ſupremæ ipſius Papæ. to. 9. 495. 39; & ſeq.
Item ex eo, quòd Concilium generale nullam penitùs habeat auctoritatem iudicandi verum, & legitimum Papam etiam in cauſa fidei per viam appellationis. to. 9. 466. 85.
Item ex eo, quòd Concilium etiam generaliſſimum nequeat Papæ legem imponere. to. 9. 273. 16; & to. 5. 142. 67; & tom. 6. 24. 82; & 28. 101; & to. 19. 4. 2.
Item ex eo, quòd Concilium nequit Papæ auctoritatem euertere. tomo 6. 405. 2; & ſeq.
Item ex eo, quòd nullum penitùs habeat, vel habere poſſit ius ſupra Papam. tom. 7. 537. 2.
Item ex eo, quòd nequit derogare auctoritati, vel legi ipſius Papæ. to. 5. 142. 65; & ſeq; & to. 10. 207. 1.
Item ex eo, quòd nec habeat, nec habere poſſit vllam prorsùs poteſtatem ſupra verum, & legitimum Papam. to. 9. 799. 1; & 801; & ſeq.
Item ex eo, quòd nequeat abrogare Papæ conſtitutionem. to. 9. 173. 1.
Item ex eo, quòd nec etiam volente, & conſentiente ipſomet Papa illius voluntatem, & poteſtatem poſſit reſtringere, quia illius poteſtas à ſolo Deo eſt. tom. 9. 174. 8; & 192. 9.
Item ex eo, quòd Concilium non poſſit omnia, quæ poteſt Papa. tomo 9. 229. 28; & ſeq.
Item ex eo, quòd nequeat irritare Papæ decreta. to. 7. 761. 2.
Item ex eo, quòd auctoritas Conciliorum generalium ſit minor auctoritate ipſius Papæ. to. 7. 790. 1.
Item ex eo, quòd Concilium nequeat condere legem irritantem legem Papæ; ſed è contra poſſit Papa condere legem irritantem legem Concilij; quia leges inferiorum poſſunt à ſuperioribus tolli, abrogari, & immutari, non è contra. tomo 9. 807. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Concilium nequeat quidquam ſtatuere contra Papam. tom. 13. 550. 2.
Item ex eo, quòd Concilia generalia non conferant Papæ auctoritatem definiendi res fidei; quia Papa poteſt illas definire etiam extra Concilia. to. 1. ex Tannero. 39. 248; & ſeq.
Item ex eo, quòd Concilium nequeat condere decretum obligans Papam. to. 5. 153. 122; & to. to. 210. 1.
Item quia ſecluſo Papa Concilium non habet poteſtatem regulariuam poteſtatis Papæ, nec conditricem, aut interpretatiuam legum, aut collatiuam dignitatum papatu inferiorum. to. 19. 467. 2.
Item ex eo, quòd Concilium habeat poteſta-

 tem

Digitized by Google

tem à Papa, & ſine Papa nequeat legitimè congregari, to. 9. 800. 2.
Item ex eo, quòd Papa limitet, & amplier auctoritatem Concilio. tomo 9. 148. 12.
Item ex eo, quòd à ſolo Papa recipiat ſuam auctoritatem. tom. 5. 142. 63; & tom. 9. 148. 12; & 164. 15; & ſeq; & to. 4. 435. 4; & ſeq; & to. 7. 738. 2; & 791. 1; & to. 10. 207. 1.
Item ex eo, quòd Concilij ſententia ſit appellabilis ad Papam, tomo 9. 343. 227.
Item ex eo, quòd Concilij ſententia, quando à ſententia Papæ diſcordat, eſt relinquenda, & ſententiæ Papæ ſit adhærendum. tom. 5. 127. 1; & tom. 9. 212. 137; & 145.
Item ex eo, quòd Concilium nihil penitùs poſſit ſine Papæ auctoritate ſtatuere, to. 9. 165. 19; & to. 5. 142. 64.
*Vid. Concilia acephala.*

*Papæ præſidentia in Concilio.*

Papæ vel mediatè, vel immediatè contingit præſidere iure Diuino in Concilijs generalibus. to. 3. 874. 1.
Papa ſi non præſit Concilio, ſufficit, vt eius auctoritate ſit congregatum, & poteſt quoſcumque vult ei præſidentes deputare. to. 9. 59. 299.
Si eſſet præſens Concilio non teneretur ſequi ſententiam Epiſcoporum, quia iſti ſunt conſultores. to. 9. 224. 59; & ſeq.
Per ſe, vel per ſuos Legatos ſedet, vt iudex in Concilijs. to. 3. 835. 2.
Eius Legati præſederunt in Synodo Nicæna. to. 5. 35. 1.
Papa ſolus poteſt præeſſe Concilio. to. 18. 105. 4.
Papa præſedit Concilijs generalibus, in quibus ſummam exercuit poteſtatem confirmando, caſſando, excipiendo, & relaxando eorum decreta. tomo 17. 468. 2; & ſeq.
Papa in Concilio præſens poteſt minorem partem præferre maiori. tomo 9. 224. 16.
Papa debet præſidere, & confirmare Concilia, vt auertat errores. tom. 11. 434. 8.
Cur per ſe non interfuerit, ſed tantùm per ſuos Legatos Concilijs Orientalibus? to. 5. 690. 1; & ſeq.
Papam per ſe, vel per ſuos Legatos præſidiſſe Concilijs generalibus eſt mos antiquiſſimus. to. 3. 553. 1.
Papa ſolus in Concilijs generalibus, vel per ſe, vel per ſuos Legatos non ſolùm honorariè, ſed auctoritatiuè poteſt præeſſe, to. 3. 553. 1; & ſeq.
Ille ſolus qui habet plenitudinem poteſtatis, vt Papa, poteſt Concilio generali præſidere. to. 8. 851. 1; & ſeq.
Concilium generale eſt illud, cui præſidet Papa, qui eſt Epiſcopus totius Eccleſiæ. to. 19. 397. 1.
Papæ ſoli eſt ius præſidendi in Concilijs generalibus. to. 3. 377. 1.
Quare perſonaliter non præſideat in Concilijs generalibus? to. 3. 377. 2.
Præſidere vnde dicatur, & quid propriè importet præſidere Concilio? tom. 8. 851. 1; & ſeq.
Perſonaliter in Concilio exiſtente, Synodus non vtitur nomine conſtituentis. tom. 13. 579. 1.
Præſedit per ſuos Legatos Concilio Epheſino. to. 3. 836. 2.
Debet per ſe, vel per ſuos Legatos præſidere Concilijs. to. 8. 851. 1; & ſeq.
Papa habet ius præſidendi Synodis Oecumenicis per ſe, vel per ſuos Legatos, ſeu apocriſarios. to. 15. 473. 1; & ſeq.
Papa in Concilio gerit partes Chriſti, idèſt Paſtoris ſedentis in medio ouium diſſipatarum. to. 18. 316. 1.
Papa ſolus habet poteſtatem præſidendi Concilijs, ſicut Chriſtus Dominus præſedit Apoſtolis; & Petrus omnibus Concilijs ab ipſo celebratis. to. 20. 110. 2.
Solus habet poteſtatem præſidendi ad definiendum in Concilijs. tomo 20. 110. 2.
Papa ſemper præſedit Concilio generali. to. 4. 420. 1; & ſeq.
Papa quomodò præſideat Concilio generali, & quomodò Imperator? to. 4. 428. 2; & to. 5. 151. 112.
Cur multoties noluerit intereſſe Concilijs generalibus, quamuis ipſe ſolus à iure ſit Præſes? to. 4. 725. 1; & ſeq.
Papam eſſe Præſidem Conciliorum generalium eſt de fide. to. 4. 726. 9; & ſeq.
Papa ſolus, vel eius Legatus eſt Præſes Concilij generalis. to. 8. 851. 1; & ſeq; & to. 5. 689. 2; & to. 1. 77. 1; & ſeq.
Papa tripliciter præſidere poteſt Concilio. to. 10. 521. 2.
Papa quomodò præſideat Concilio, & quas partes in illo habeat Imperator? tomo 1. 44. 1.
Papam ſemper præfuiſſe Concilio ex ipſis Concilijs deducitur. to. 18. 312. 1.
Præſidens Concilij generalis III. fuit S. Cyrillus. to. 8. 853. 11.
Legati Concilij an poſſint eſſe laici? to. 10. 530. 2.
Præſidentis auctoritas generalis denominat etiam Concilium generale. to. 13. 476. 1.

*Papæ poteſtas congregandi Concilia.*

Papa ſolus poteſt conuocare Concilia. to. 2. ex Alano. 25. 2; & to. 18. 106. 1; & to. 20. 107. 2; & ſeq.
Papa ſolus, etiam ſi ſit hæreticus habet congregare Concilium, ſi vult. tom. 9. 37. 178.
Papa negligente congregare Concilium, & vrgente neceſſitate, Eccleſia dicitur ſpectat quaſi vacare. tom. 9. 38. 182.
Papa vero, & indubitato viuente, ad quæ ſit neceſſaria congregatio Concilij? to. 9. 238. 22.
Papa ſi tenebatur etiam iuramento congregare Concilium, & non congregauit, ſi poſtea illud indicat, an cenſeatur ſe abſoluiſſe, & ſecum diſpenſaſſe? tom. 9. 275. 27.
Papa hæretico exiſtente Concilium per Cardinales congregari debet. tomo 4. 78. 2.
Eius auctoritas in congregandis Concilijs. tom. 2. ex Alano. 9. 1; & ſequen.

Papam congregare Concilium generalem in fidei, & mornm controuerſijs decidendis congruum eſt. tom.3. 859. 2.

Papam ſemper congregaſſe Concilia oſtenditur. tom.15. 356. 2; & tom.7. 522. 1; & ſeqnen.

Papa ſolus habet poteſtatem conoocandi, confirmandi, & præſideudi Concilijs. tomo 18. 55. 2.

Papa ſedata tyrannide frequenter conuocabat Synodos, quæ dicebantur conciſtorium, ſeu Sedes Apoſtolica. tom.11. 222. 108.

In Synodis Italicis ſupremum ius ſemper habuit, eique ſoli ſuffragium deciſiuum competit. tom.11. 222. 109.

Ad ipſum ſemper ſpectaruntSynodi Occidentales. tom.11. 223. 110.

Papa eſt ſupremus Paſtor, & Epiſcoporum Epiſcopus, quia ad ipſum omnes fidei controuerſiæ definiendæ deferuntur; & haber poteſtatem congregandi, & confirmandi Concilia generalia. tomo 15. 293.2.

Papa habet auctoritatem congregandi, diſſoluendi, & traosferendi Concilia. tomo 10. 207.1; & to.1. ex Tannero.45.287; & ſequen.

Papam Concilium congregare debere, quomodò intelligendum ? tom. 9. 8. 5; & ſequen.

Habet hoc ſpeciale, vt habeat auctoritatem in facto proprio. tom. 9. 16. 54; & 56; & 58.

Papa electo à duobus partibus, & recepto ſi tempore electionis non conſtirit notoriè de aliquo crimine, ipſo iure titulum inficiente, ad quem ſpectet congregare Concilium ? tom.9. 31. 143.

Papa ſi inſtanre neceſſitate noller congregare Coocilium, an poſſir cogi ? to.9.35. 164. & 37. 173.

Nolens congregare Concilium, nec congregato auctoritatem præſtare, cogendus eſt. tom.9. 42. 204.

Nolens auctoritatem præſtare Concilio eſſet ſuſpectus de hæreſi. to.9. 42. 206.

Auctoritatem præbens Concilio, non dicitur exercere auctoritatem in facto proprio. tom.9. 42. 207.

Papa verus debet congregare Concilium, etiamſi alius ſir in poſſeſſione. tom.9. 46. 235.

Papa, & Cardinales ſi diſcordent de loco, & modo congregandi Concilium,ad quem ſpectet loci, & modi deſignatio ? tom. 9. 56. 281; & ſequen.

Papa in cauſa fidei an ſemper teneatur congregare Concilium ? tom.9. 175. 15.

Papa tantummodò electus, & non conſecratus,an poſſit congregare Concilium ? to.9. 57. 289.

Papa furioſo ſine ſpe recuperandi ſanitatem, ad quem ſpecter congregare Concilium ? tom. 9. 89. 53.

Papa ſimoniacè electo, an ſit congregandum Concilium ? to.9. 104. 48.

Papa ex eo, quòd teneat primam Sedem, ſolus habet auctoritatem congregandi Concilia. tom.2. ex Aluarez. 15. 2; & ſequen.

Papa inconſulto Concilia nequeunt conuocari, nec Epiſcopi damnari ex Concilio Nicæno. tom.2. ex Pighio. 74.2; & ſequen.

Papa, qui requiſitus à Cardinalibus in vrgente neceſſitate Eccleſiæ, nollet congregare Concilium, eſſet ſuſpectus de hæreſi. tom.9. 792. 1.

Papa ſi eſſet captiuus apud Infideles, aut mortuus, aut mente captus, aut renunclaſſet, nullus poteſt congregare Concilium. tom.9. 792. 2.

Papa ſine cauſa diſcedente Roma, & aliò trahente Sedem, & eius abſentia generaret ſcandalum, an ſit cauſa congregandi Concilium, ſi vocatus non redeat ? tom.9. 395. 24.

Papa conuocat Concilium, vt Paſtor, & vt caput Eccleſiæ vniuerſalis, & Paſtor ſpiritualis omnium fidelium. tom.9. 791. 2.

Papa carnaliter ductus promouendo plures inhabiles, & omnino inutiles Eccleſiæ ad Cardinalatum, an præberet iuſtam cauſam congregandi Concilium ? rom.9. 357. 21.

An in depoſitione Regis, Imperatoris, vel Cardinalis teneatur congregare Concilium ? tom.9. 250. 1; & ſequen.

Papam nemo poteſt cogere, vel terminum ei præfigere ad conuocandum Concilium. tom.9. 368. 70.

Papa nolenre congregare Concilium in caſu neceſſitatis, ad quos ſpectet ? tom. 9. 384. 10.

Etiam congregato Concilio poteſt creare Cardinales. to.9. 172; & 173.

Papa conuocando Concilium non incorporat illi totam plenitudinem poteſtatis, ſed tanta quanta exigitur. tom. 13. 530.2.

Papa conuocat Concilium, vt oſtendat ſuam definitionem, quæ eſt certa ſecundùm ſe, eſſe etiam certam quoad nos. to.7. 664.2; & ſequen.

In cauſa graui tenetur congregare Concilium. tom.11. 445. 5.

Papa an poſſit vocare ad Concilia, quos velit ? tom.18. 111. 11.

Papa requiſitus ad celebrandum Concilium, an teneatur annuere ? tom.3. 376. 1.

Papa non neceſſe habet congregare Concilia generalia ad determinandum in rebus fidei. tom.4. 98. 2.

Papa quomodò debeat congregare Concilia ? tom.10. 452. 2.

Papa an facta in Conclaui promiſſione Cardinalibus de conuocando infra biennium Concilio, elapſo tali tempore, an poſſit à Cardinalibus citari, vel poſſint ipſi Cardinales Concilium congregare ? to.9. 269. 1; & 274. 24.

Papam ſolùm habere poteſtatem congregandi Concilium generale definitum fuit in Concilio Florentino. tom. 6. 620. 1.

Papa poteſt vocare ad Concilium habentes tantùm voces conſultiuas. tomo 13. 491.2.

Vocans ad Concilium Prælatos minores po-

teſt ipſos honorare voce definitiua. tomo 13. 491. 2.
Papæ conuenit poteſtas conuocandi Concilia. tom. 5. 687. 1; & tom. 14. 506. 2.
An in aliquo caſu poſſit alteri conuenire? tom. 5. 687. 2.
Papa ſolus habet poteſtatem auctoritatiuè conuocandi Concilia; Imperatoribus autem, & Regibus competit ſolùm auctoritas miniſterialis. to. 8. 794. 1; & ſequen; & to. 15. 413. 1; & ſequen.
Eius poteſtas quantùm fulgeat in Synodis? tom. 3. 835. 2.
Papæ poteſtas extenditur ad conuocanda, approbanda, & confirmanda Concilia, & iudicandas cauſas Epiſcoporum, & ad reſtituendos Epiſcopos exauthoratos &c. tom. 15. 228. 34.
Papa habet poteſtatem conuocandi Concilia de iure Diuino. tom. 15. 410. 2; & ſeq; & tom. 17. 467. 1; & ſequen.
Papa peccaret, ſi Concilium vrgente neceſſitate non congregaret. to. 18. 35. 2.
Papa inuitari poteſt ab Imperatoribus ad Concilia. tom. 1. 73. 2.
Papa requirit conſenſum Principum ſæcularium ad congregandum Concilium, vt illud defendant. to. 18. 4. 2; & ſeq.
Poteſtas congregandi Concilium non amittitur à Papa vitijs irretito. to. 10. 519. 1; & ſequen.
Ad forum Eccleſiaſticum ſpectat conuocare Concilia, non Imperatori. tom. 11. 4. 3.
Papa ſolus habet poteſtatem congregandi Concilia generalia, licèt de facto aliqui Imperatores ea congregauerint. tom. 15. 408. 1; & ſequen.
In Imperatore ſolùm erat poteſtas executoria, & miniſterialis. tom. 15. 413. 1.
An poſſit congregari Concilium per Papæ commiſſarios? tom. 9. 127. 177.
Papæ eſt reſeruata congregatio Concilij in ſignum ſingularis priuilegij, & vniuerſalis præeminentiæ. to. 9. 59. 297.
*Vid. Concilij congregatio.*

*Papæ poteſtas transferendi, & diſſoluendi Concilium.*

Papa poteſt transferre Concilium congregatum ex cauſa, quam ſolus Papa poteſt ſine Concilio expedire. tom. 9. 474. 28.
Non poteſt Concilium transferre, quando eſt congregatum propter cauſam, quæ non dependet ab ipſo, nec ipſe ſolus poteſt expedire, & diſſoluere ante finitam cauſam. tom. 9. 475. 43.
Papa poteſt transferre, vel diſſoluere Concilium ſi ſit congregatum ad extirpandam hæreſim. tom. 9. 476. 44.
Si iudicat in Concilio non eſſe Patres ita doctos, vt poſſint contra perfidiam hæreticorum diſputare, poteſt diſſoluere, & differre Concilium in aliud tempus, etiam Patribus reſiſtentibus. tom. 9. 476. 48.
Papa an poſſit diſſoluere, & transferre Concilium quando ex diſſolutione, & translatione diſcoloretur ſtatus Eccleſiæ? tom. 9. 477. 58; & ſequen.
Finita cauſa, per quam congregatum eſt Concilium, poteſt illud diſſoluere. tomo 9. 478. 62.
Papa poteſt transferre Concilium congregatum de loco ad locum iuſta de cauſa. tomo 13. 571. 2.
Aſſignantur iſtæ cauſæ. to. 13. 571. 2.
Papa ſolus poteſt transferre, prorogare, & diſſoluere Concilium. tom. 8. 833. 1; & tom. 19. 267. 2; & 268. 1.
An poſſit ſuo arbitrio Concilium diſſoluere? tom. 9. 56. 284; & 470. 1; & to. 18. 125. 10; & 127. 4.
Papa ſolus poteſt Concilium generale diſſoluere, etiam antequam reſoluat controuerſias, propter quas fuit coactum. to. 8. 830. 1; & ſequen.
Papæ ſolius eſt omnia conciliabula diſſoluere, & abrogare abſque illorum conſenſu. tom. 8. 833. 1; & 911. 2.
Papa nequit diſſoluere Concilium congregatum in cauſa Papatus, cùm Papa eſt dubius, vel ſuſpectus de hæreſi. tom. 8. 839. 2.
Concilium diſſolutum nequit determinare id, quod ſibi commiſſum fuerat determinandum. to. 9. 254. 1; & ſeq.
Diſſoluere, & abrogare Concilia non eſt in poteſtate ipſius Concilij. tom. 8. 837. 2; & ſequen.

*Papæ poteſtas circa Decreta, & Statuta Conciliorum.*

Papa poteſt tollere ſtatuta Concilij generalis. tom. 3. 14. 1; & to. 9. 168. 1; & ſequen; & tom. 19. 373. 15.
Papa ſequitur ſtatuta Concilij. to. 9. 480. 5; & 495. 40.
Nec ea poteſt immutare. to. 9. 480. 7.
Papa non tenetur decretis Concilij generalis. to. 5. 153. 122; & to. 9. 102. 37; & 808. 2; & tom. 7. 765. 1; & ſequen.
Niſi ſint iuris Diuini, vel naturalis. tom. 5. 153. 123.
Poteſt tamen reuocare conſtitutiones ſuorum Prædeceſſorum. to. 5. 155. 131.
Non ita facile debet abrogare conſtitutionem Concilij generalis. tomo 5. 145. 82.
Neque tenetur vi coactiua ſtare decretis Conciliorum generalium. to. 3. 399. 2.
Nec ſe ſubijcere iudicio Concilij etiam generalis. tom. 3. 399. 1.
Papa non ligatur Conciliorum decretis. tomo 4. 720. 42; & ſeq; & 98. 2; & tom. 19. 273. 1; & ſequen.
An ligetur ſuis iuribus? tomo 15. 670. 108.
Papa poteſt tollere ſtatuta Concilij, quando præiudicant animarum ſaluti, & ſtatui vniuerſalis Eccleſiæ. to. 5. 114. 11.
Et etiam pertinentia ad mores. tom. 5. 620. 12.
Papa poteſt emendare Conciliorum ſtatuta. tom. 6. 28. 99.
Papa nequit conſtringi legibus moralibus, & in Concilio generali latis. tom. 7. 535. 1.
Tenetur Concilijs confirmatis, & in Eccleſia receptis parere. to. 8. 869. 1.
Papa poteſt derogare ſtatutis quorumcumque Conciliorum. to. 10. 207. 1.

Papa

Papa quibus ſtatutis poſſit derogare ? to.16. 417. 12; & to.3. 14. 2.
Papa quomodò debet inſtituta Patrum vſq; ad ſanguinem tueri ? to.9. 171. 24; & ſeq. & 168. 2.
Papa multipliciter procedit tollendo conſtitutiones Concilij. to.9. 168. 5.
An poſſit tollere ſtatuta Concilij in ijs, quæ pertinent ad articulos fidei ? to.9.169. 10; & ſeq.
An poſſit reſtituere, quæ Concilium damnauit ? to.9. 168. 13; & 207. 85.
An poſſit tollere ſtatuta Concilij in ijs, quæ quamuis ſint de iure poſitiuo, non ſunt tamen articuli fidei ? to.9. 170.17; & ſeq.
Tollit, & damnat Concilia. to. 9. 169. 8.
An ſine Concilio poſſit terminare quæſtionem fidei ? to.9. 175. 17.
Quando tollit ſtatuta Concilij, vel contra illa diſpenſat, an ad hoc ſufficiant clauſulæ generales ? to.9. 179. 1.
Procedendo per vias conſtitutionum, vel legis per clauſulas generales tollit ſtatuta Concilij. to.9. 179. 5;& ſeq.
Si ſacro approbante Concilio reuocet omnes conceſſiones, & extenſiones à Predeceſſore factas cum clauſula, quòd non intendat alijs concedere, niſi ſub certa forma, ſi concedat ſine illa forma, an dicatur facere contra conſtitutiones Concilij ? to.9. 183. 24.
Papa poteſt abſoluere, quos Concilia generalia damnarunt. to.9. 800. 2.
Papa non ligatur conſtitutione conciliari etiam centies repetita. to.9. 343. 223; & 348. 255.
An, & quæ decreta Conciliorum poſſint à Papa diſpenſari, & tolli ? to.9. 169.
Papæ ſolius eſt interpretari ſtatuta Conciliorum generalium. to.6. 14. 37.
Papa ſecundùm temporum circumſtantias emendat, & mutat ſtatuta Conciliorum generalium. to.6. 28.99.
Papa quando poſſit tollere ſtatuta Conciliorum ? to.5. 114.11.
Papa quomodo debeat abrogare decreta Conciliorum ? to.5. 154. 127.
Si Concilium ei contradicat, Papæ ſententiæ ſtandum eſt. to.9. 343.224.
Papa ſimul cum Concilio poteſt imponere legem ſucceſſori. to.9. 343.225.
Si nouam, & duram ederet legem, ablata lege Conciliorum, ei obediendum eſt. to.3. 14. 2.
Papa Concilia non rite celebrata ſine alienius conſenſu, caſſat, damnat, & reſtituit ea, quæ Concilia damnarunt. to. 9. 473. 23.
An poſſit tollere conſtitutiones conciliares ? to.9. 477. 55.
Papa poteſt mutare ſtatuta SS.PP. in Concilijs, aut ſuper eis diſpenſare in ijs, quæ ſunt de iure Diuino. to.4. 99. 1.
Papa poteſt tollere omnia Conciliorum ſtatuta etiam in ſacris canonibus contenta. to.18. 126. 3.
Nequit tamen tollere ſtatuta Concilij contra ſalutem vniuerſalis Eccleſiæ ? tom.9.322. 76.
An poſſit ſtatuere contra Concilium ? tom.4. 525. 195.
Papæ decreta an egeant confirmari à Concilio ? to.9. 602. 270.
Papæ poteſtate ſalua, & Concilij generalis cauſæ poſſunt terminari in Concilijs prouincialibus. to. 7. 283. 1. & ſeq.
Papa quomodò ligetur decretis Conciliorũ ? to. 20. 122. 2.
Ad ipſum ſpectat declarare ambiguitates, quæ circa decreta Conciliorum oriuntur. to.19. 616. 2; & ſeq.
Papa diſpenſare poteſt ſuper decreta, & Statuta Conciliorum. tom.19. 517. 1; & ſeq.
Et illa poteſt abolere, & reuocare. tom.19. 517. 2. & ſeq.
Et decreta Conciliorum ad ipſum ſpectat confirmare. to.19.614.2; & ſeq.
Et damnare Concilia perperam celebrata. to.19. 616. 1.
Papæ decreta habent maiorem certitudinem, quàm decreta Conciliorum ? to.3. 577. 1; & ſeq.
Papa poteſt mutare decreta Conciliorum, quę ſunt de iure humano, non quę ſunt de iure Diuino. to.19. 273. 1; & ſeq.
Papæ nequit lex imponi à Concilio. to. 19. 4. 2.
Papa poteſt irritare legem conditam à Concilio; quia leges inferiorum poſſunt à Superioribus abrogari, & immutari. to.9. 807. 1; & ſeq.
Papa ſolus debet præſcribere, & definire cauſas tractandas, & definiendas in Concilijs generalibus. tom. 4. 856. 2; & ſeq.
Decreta Concilij à Papa confirmati; & dictati à Spiritu Sancto, an pertineant ad ſacram ſcripturam ? to.16. 293. 1.
*Vid. Concilij ſtatuta.*

*Papæ poteſtas confirmandi Concilia.*

Papa ſolus habet poteſtatem confirmandi Concilia. to.8.860.2; & ſeq; & to.5. 145. 82; & to. 20.93. 1; & ſeq; & to.4. 186; & ſeq; & tom.3. 556. 2; & tom.9. 473. 20; & to. 6. 615. 1; & to. 10. 208. 1; & 523. 2; & to.1.831 & ſeq; & to.3. 555. 2; & tom.15. 228. 24; & 293. 2; & to.12. 615. 1.
Papę poteſtatem confirmandi Synodos à Petro accepit. to.15.456. 18.
Item habet poteſtatem confirmandi Synodos prouinciales. to.15. 468.1; & ſeq.
Item ei conuenit confirmare ſententias Synodorum. to.4. 98. 2.
Papæ relata fuerunt à S.P. Auguſtino acta Cõcilij Chalcedonenſis, & Mileuitani contra Pelagium, & Celeſtium, vt confirmarentur. to. 15. 282. 2.
Concilia approbata, & confirmata à Summis Pontificibus ſunt decem & octo, quæ ab omnibus catholicis ſunt recepta, tamquam Oecumenica; à Gręcis verò recipiuntur ſolùm prima ſeptem; à Lutheranis prima ſex; ab Euthychianis tantùm prima tria; à Neſtorianis verò tantùm prima duo; & à Trinitarijs nullum recipitur. to.9. 779.2.
Numerus Conciliorum approbatorum. to.9. 779.2; & ſeq.
Alia plura approbata à Gratiano relata. to.5. 39; 1; & ſeq.

Huc-

Hucuſque celebrata, & approbata quæ ſint? to. 10.209. 2.
Item alia approbata, & confirmata à Romano Pontifice. to.13. 166. 1; & ſeq; & to.5. 682. 2; & to.9. 779; &ſeq; & tom.10. 576. 1.
Papa confirmat Concilia, vt ab omnibus obſeruentur. to.9.212. 148.
Poteſtatem confirmandi Concilium ſibi non abrogauit Conſtantinus Magnus. to. 16. 174. 1.
Quomodò confirmata fuerint ab Imperatoribus? to.9.12.19.
Aliqua Concilia non fuerunt confirmata à Papa; quia ex illius ſpeciali præſcripto, & conſenſu edita ſunt. to. 4. 721. 56.
*Vid. Concilij confirmatio.*

*Papæ poteſtas in theſaurum Eccleſiæ.*

Papa poteſt de theſauro Eccleſiæ ſatisfactionis Chriſti & SS. concedere ſuffragium defunctis. to. 18. 65. 1.
Papa applicat per modum ſuffragij preces fidelium defunctis. to.18.608.2.
An poſſit iuſta de cauſa ad infernum damnare? to.4. 92. 1.
Poteſt per indulgentias pęnas peccatorum remittere. to.19. 291. 2; & ſeq; & 296. 1; & ſeq; & 22. 1; & ſeq.
Quas pęnas poſſit remittere? to.19. 297. 1; & ſeq.
Verè abſoluit à peccatis. tom.19. 318.1; & ſeq.
Remittēs pænas de iniunctis pęnitentijs quid intelligat? to.19. 322. 2.
Per Papam theſaurus Eccleſię eſt diſpenſabilis, & eſt ſufficiens ad pænas omnes vnius, vel plurium diluendas. to. 19. 325. 2.
Satisfactiones Chriſti Domini, & Sanctorum ſunt in poteſtate Papæ, & iſte theſaurus per ipſum eſt diſpenſabilis. tom.19.327. 1.

*Papæ poteſtas in Religiones, & ordines.*

Papa ſolus Religiones nouas creat, approbat, & confirmat. to.4.92. 2.
Papa confirmans aliquam Religionem, non intelligitur confirmare conſtitutiones à à Prælatis eiuſdem Religionis poſtea faciendas. to.8. 261.2; & 336. 2.
Papæ reſeruatur poteſtas approbandi Religiones. to.5. 126. 29; & 575. 129.
Papa ſicut habet poteſtatem approbandi Ordines Regulares, ita extinguendi. tom.9. 760. 1.
Papa ſolus habet poteſtatem confirmandi Religiones, quæ tamen antiquitùs confirmabantur ab Epiſcopis. to.10.190 1.
An poſſit errare in approbatione alicuius Religionis? to.3. 605. 2.
Papa poteſt deſtruere Religionem ritè approbatam quacunque ex cauſa. tom. 3. 606. 2.
Papa quare poſſit deſtruere Religionem; non autem reuocare canonizationem alicuius Sancti? to.3. 607.1.
Papa quomodò ſe habeat in approbatione Religionum? to.3. 350.1. & ſeq.
Religiones, & Ordines nouos inſtituit, & deſtruit. to.9. 367.59.
Extinguendo aliquam religionem non reprobat regulam, & perſonas. tomo 10. 189. 2.
Duplex habere poteſt motiuum extinguendi Religiones. to.10. 190. 1.
Nequit tamen errare in extinctione alicuius Religionis à ſuo prædeceſſore confirmatæ. to.10. 189.2.
In approbandis Religionibus à Spiritu Sancto dirigitur. to.15. 356. 1.
Poteſtas remota recipiendi Nouitios eſt ab approbatione Religionis, proxima verò à Pontifice. to.3. 608. 1.
Papa errare non poteſt in approbandis Religionibus, in quibus euangelica præcepta, & Concilia tamquam via perfectionis, & ſchola ſalubriter continentur. to.3. 606. 1.
Sicut ſolus Papa poteſt nouum Ordinem, ſeù Religionem approbare, ſeu confirmare, ità Ordinem, vel Religionem approbatam infirmare, vel ſupprimere poteſt. to.3.607. 1.
Quando Religio aliqua à Sancta Sede extinguitur, formaliter non extinguitur approbatio, nec immediatè, & reduplicatiuè illa Regula, vt approbata, ſed ſolùm extinguitur Ordo ille in concreto, quatenus malè à Religioſis practicatur, & obſeruatur. to.3. 607. 2.
Pontifex errare non poteſt in approbatione alicuius Religionis, & oppoſitum dicere, ad minùs eſt temerarium, ſcandaloſum, & errori proximum. to.3. 609. 2.
Papa validè, & licitè poteſt extinguere aliquam Religionem propter perſonas minùs idoneas, & prorſus inutiles Eccleſiæ Dei. to.3. 609. 1.

*Papæ poteſtas Canonizandi.*

Papa ſolus poteſt canonizare. to.5. 183. 245; & to.20. 106.1; & ſeq.
Nequit committere poteſtatem canonizandi Sanctos ſuo Legato de Latere. to. 5. 125. 29.
Nequit errare in canonizatione Sanctorum. to.5. 125. 29; & to.20. 410.1; & ſeq.
Papa ſolus poteſt canonizare, & beatificare Sanctos. to.10.188. 1;
Non poſſe errare in canonizatione Sanctorum an ſit propoſitio de fide. to.3. 351.1.
Papa canonizationem SS. proponit Eccleſiæ de fide credendam. to.10. 188. 1.
Papæ iudicium in canonizatione Sanctorum dirigitur à Spiritu ſancto. to. 1. 403.2; & ſeq.
Papæ poteſtas in canonizatione Sanctorum. to.8. 620. 1; & ſeq; & 627. 2.
Papa habet poteſtatem canonizandi Sanctos, & hoc negare eſt hæreticum. tomo 8.333. 2.
Papa habet poteſtatem concedendi locum, titulum, & gradum SS. in Eccleſia militantanti. to.8.668. 2.
Semper habuit poteſtatem canonizandi Sanctos per totam Eccleſiam. tom.20. 411.1.
In canonizatione Sanctorum nititur inſpirationi Spiritus Sancti. tom. 20. 414. 1; & ſeq.
Canonizare propriè nihil aliud eſt, quàm aliquem per Summum Pontificem catalogo Sanctorum adſcribere, vt pro Sancto colatur. to.3. 610. 1.
Papa errare non poteſt in canonizatione, ſeu in cultu publico Sanctorum, licèt ipſorum cano-

canonizatio pendeat ex probationibus miraculorum, & ex multis alijs, quę in facto conſiſtunt. to.3. 611. 2.

In materia canonizationis Sanctorum nihil poteſt Concilium vniuerſale, niſi interueniente Papę auctoritate. to.5.226. 1.

In canonizatione Sanctorum infallibile eſt Papę iudicium. to.8.640. 1; & ſeq.

Alexander III. ad ſolum Papam canonizationem Sanctorum ſpectare decrcuit. to.8. 625.2.

Quomodò ſe habeat in canonizatione Sanctorum? to.3. 350. 1; & ſeq;

*Papæ poteſtas creandi Cardinales.*

Papa ratione poteſtatis, ordinis, & iuriſdictionis ſolus poteſt creare Cardinales. to.9. 349. 266.

Papa creans Cardinales abſque aliqua cauſa legitima per quorum creationem non honoretur Eccleſia an mortaliter peccet; & tales Cardinales an ſint veri, & legitimi? to.9.354. 1; & ſeq.

Papa licèt non ligetur capitulis licitis, vel illicitis; attamen ſi promoueat indignum in dignitate requirente diſpenſationem committit rem indignam Eccleſia vniuerſali. to.9. 355. 6.

Tenetur habiles promouere ad Cardinalatum. to.9. 355.10.

Nequit vti ſua poteſtate in Eccleſię perniciem. to.9.355.10.

Eius poteſtas, & facultas. tomo 9. 356. 13.

Papa inter Cardinales connumeratur. to.4. 701. 76.

Papa nequit penitus extinguere dignitatem Cardinalatus. to.10. 193. 1.

Poteſt augere, & minuere numerum Cardinalium. to.10.193. 2.

Solus poteſt creare Cardinales. to. 10. 194. 1.

Papa, & Cardinales vnum corpus efficiunt per charitatem, to.19. 4. 1.

Papę, & Cardinalium inſtitutio eſt de iure Diuino. to. 19. 4. 2.

Papa eligit Cardinales ad exemplum D.Petri. to.19.148. 1; & ſeq.

A ſolo Papa eliguntur Cardinales, quia ſolus Papa eſt ſuperior Princeps Chriſtianæ Reipublicæ, to.4. 345. 11. & to.17.329.2; & ſeq.

Solus Papa poteſt eligere Cardinales, priuare, & deponere. to.4. 521. 165.

*Papæ poteſtas condendi leges, & interpretandi Scripturas.*

Papa habet poteſtatem condendi leges. to.7. 751. 2.

Non ſolùm quoad fidem, ſed etiam quoad mores. to.8.604. 2; & ſeq.

Papæ poteſtas in legibus ferendis pro tota Eccleſia eſt infallibilis. to.7. 439. 2.

Propter hoc poteſt corrigere leges ciuiles latas à Principibus, & Magiſtratibus ſæcularibus, qui poſſunt falli in illis ferendis. to.7.439.2; & ſeq.

Papa habet poteſtatem condendi nouas leges. to.15. 322. 1.

Papa habet poteſtatem ſententiandi quoad omnes caſus, & quoad omnes perſonas Eccleſiæ militantis. to. 4. 67. 1.

Papam non habere poteſtatem in decernendis quęſtionibus fidei hæreticum eſt. to.15. 650.81; & to.8. 255. 1.

Habet ordinare ſymbolum fidei, & interpretari ſacram ſcripturam, & dubia circa ius naturale, & Diuinum declarare. to. 13. 443.1.

Item habet plenariam poteſtatem circa poſitiua præcepta. to.4. 66. 2.

Papa habet poteſtatem coactiuam legis, etiã quoad mores. to. 5. 34. 1.

In quibus præceptis poſſit diſpenſare? to.9. 17.19.

Abſque vlla Synodo generali, vel particulari habet ius condendi leges. to.3. 495. 1.

Papa non accepit poteſtatem ferendi leges ab edicto imperiali. to.3. 957. 1.

Papa non habet poteſtatem condendi nouos articulos fidei; ſed tantùm explicandi, quinam ſint articuli fidei; & quęnam ad articulos fidei ſpectent? to.17. 15. 2.

Solus poteſt interpretari traditiones Apoſtolicas, & leges Eccleſiaſticas condere. to.17. 470. 2.

Papa ſolus habet poteſtatem explicandi, & declarandi articulos fidei. tom. 18. 65.2.

Papa habet poteſtatem condendi leges obligantes in conſcientia, & ideo habet iuriſdictionem coactiuam. to.18.660. 1; & ſeq; & 661. 2; & ſeq.

Colligitur ex illis verbis: *Quodcumque ligaueris ſuper terram &c; & Paſce oues meas; & ſicut miſit me Pater, ſic ego mitto vos*; Et ex ſententia prolata in Concilio Hieroſolymitano. to.18. 662. 1.

Papa poteſt abrogare leges Principum perniciosas Eccleſiæ. to.18.683. 2.

Papę poteſtas in leges, & ſtatuta Chriſtianorum. to. 12. 450. 1.

Papæ poteſtas extenditur ad declarandum, quinam ſint libri canonici in ſacra ſcriptura. to.10. 187. 1.

Papæ, & Sacræ Scripturæ diſcrimen. to. 10. 272. 2.

Papa poteſt in dicta Apoſtolorum in ea, quæ continentur in Sacra Scriptura; non autem in ea, quæ non continentur in ſcriptura. to.13. 556. 2.

Papæ ſolius eſt declare libros canonicos, & capitula. to. 6. 520. 1; & ſeq.

Papa poteſt ligare, et ſoluere, quæ vult, et ideo vni præcipere, & non alteri. to.7. 17. 2.

Papa habet poteſtatem ſupra canones. to. 10. 570.2.

Papa poteſt interpretari vtrunque ius Diuinum, et naturale. to.3. 431. 2.

De plenitudine poteſtatis poteſt tollere leges ciuiles, et alias condere. tomo 19. 373. 14.

Ipſe ſolus poteſt leges diuinas, et humanas interpretari, et in dubijs declarare. to.19. 279. 1; et ſeq.

Poteſt abſque Concilio fidei dogmata definire. to.20. 534. 1; et ſeq.

*Papæ poteſtas conferendi beneficia, & exemptiones.*

Papa eſt Dominus beneficiorum citra iniuſtitiam collatorum. to.9. 324. 90.

Papa auferens aliquod beneficium alicui de plenitudine poteſtatis, tenetur illum prouidere de æquiualente. to.9. 324. 91.

An

An poſſit ſine cauſa alienare bona Eccleſiæ? to.9. 339.198.
In beneficia Eccleſiaſtica plenam habet poteſtatem. to.5. 106. 1.
Huiuſmodi poteſtatem habet in bonis Eccleſiaſticis. to.5. 571. 116.
Poteſt facere exemptionem, quam vult. to.4. 93. 1.
Papa poteſt concedere alicui laico non ſoluere decimas, aut eas recipere, non tamen omnibus laicis in perpetuum. to. 13. 556. 2; & to.18. 127. 6.
Papa auferendo aliquod ab vna Eccleſia, aufert ſolùm adminiſtrationem. to. 3. 114. 2.
Legata ad pias cauſas poteſt conuertere ad alios vſus. to.5. 182. 242.
Papa poteſt conferre omnia beneficia totius Orbis, quanuis Epiſcopus non eſſet negligens. to.11. 551. 8.
Habet ius ad redditus Eccleſiæ. to. 3. 614. 2.
Papa poteſt ex æquo ſuo arbitrio diſponere de patrimonio Apoſtolico. to.1. 481. 2.
Papa poteſt exigere decimas à ſingulis fidelibus, & contradicentibus poteſt compellere per cenſuras Eccleſiaſticas. to. 13. 465. 2; & ſeq.
Papa poteſt locare, adminiſtrare, & pro libito ſuæ voluntatis omnia bona Eccleſiaſticorum diſponere. to.4. 513. 98.
Papa ſi confirmet officium manuale datum Monaco ex certa ſcientia, ille Monacus non poterit amoueri ad nutum Abbatis. to.9. 164. 15; & ſeq.
Papa non poteſt tollere priuilegium clericis, quòd non poſſint conueniri coram iudice laico. to.9. 471. 6.
Papa poteſt legitimare. to.6. 70. 1.
Nequit præcipere ne quis ducat vxorem. tomo 18. 127. 6.

*Papæ poteſtas circa ſacramenta.*

Papa nequit inſtituere, vel mutare ſacramenta. to.5. 157. 141; & ſeq.
Nequit cogere ſacerdotem ad reuelandam confeſſionem, to.5. 157. 142.
Nequit facere, quòd laicus conſecret, vel ordinet. to.5. 158. 145.
Papa poteſt conferre ſimplici ſacerdoti poteſtatem conferendi ordines minores. to. 5. 158. 145.
Papa ſolus poteſt concedere ſimplici ſacerdoti poteſtatem conficiendi ſacramentum confirmationis. to.5. 159. 149.
Non tamen conferendi ordinem præsbiteratus. to.5. 160. 151.
Papa an poſſit conferre poteſtatem conferendi Diaconatum, & Subdiaconatum? to.5. 160. 152; & ſeq.
Papa poteſt conferre ſimplici ſacerdoti poteſtatem conſecrandi Epiſcopum. to.5. 159. 154; & ſeq.
Papa poteſt concedere, vt Latini in partibus Græcis vtantur forma propria Latinorum, & è contra. to.5. 159. 156.
Papa non poteſt caracterem impreſſum in anima per degradationem tollere. tomo 4. 525. 192.
Papa poteſt concedere aliquibus prædicare, confeſſiones audire, & vti poteſtate clauium. to.4. 96. 2.
Vltra duos ordines inſtitutos à Deo ſcilicet Epiſcoporum, & patriarchalium, inſtituere poteſt ordinem talium prædicatorum. tom. 4. 98. 1.
Papa poteſt conferre ſimplici ſacerdoti poteſtatem conſecrandi criſma. to.5. 623. 1.

*Papæ poteſtas excommunicandi, & abſoluendi.*

Papa non poteſt ſtatuere, vt communicans cum excommunicato non incidat in excommunicationem. to.4. 525. 193.
Papa non poteſt excommunicari, aut alijs cenſuris ligari lege humana. tomo 4. 523. 184.
Papa cum excommunicato nulla etiam cauſa ſubſiſtente communicans in humanis, & Diuinis non incurrit pœnas iure præſcriptas. to.4. 524. 185.
Papa nequit excommunicari, niſi tota excommunicetur Eccleſia. to.15. 581. 16.
Papa ſi excommunicato communicet, non incidit in excommunicationem. to.4. 512. 86.
Papa ſi excommunicatum ſciens, & volens ſalutauerit, eo ipſo eſt abſolutus. tomo 4. 512. 87.
Papa an, & quomodò poſſit licitè abſque peccato communicare cum excommunicato? to.4. 512. 88.
Habet poteſtatem abſoluendi excommunicatos à quolibet Epiſcopo. to.11. 38. 21.
Item ſemper habuit poteſtatem excommunicandi ita, vt excommunicatus à Papa in toto Orbe pro excommunicato habitus ſit. to.20. 104. 1; & ſeq.
Item potuit excommunicare in quacumque diœceſi. to.20. 104. 2; & ſeq.
Item habuit poteſtatem reconciliandi excommunicatos à quocumque Epiſcopo in quacumque diœceſi. to.20. 104. 2; & ſeq.

*Papæ prærogatiuæ.*

Papæ Romani prærogatiuæ ex poteſtate clauium à Petro in illum deriuatæ. tomo 1. 391. 2.
Papæ Romani prærogatiuæ à VII. Synodo allatæ. to.2. ex Alano. 11. 1.
Papa non habet omnes Petri prærogatiuas. to.18. 529. 1.
Papæ, quæ priuilegia ſint reſeruata? to. 10. 176. 1.

*Papæ primatus.*

Papæ primatus probatur multipliciter. to.13. 192. 1.
Papæ primatum ſemper impetiuerunt hæretici, ſed nunquam illum potuerunt euertere. to.18. 85. 2; & ſeq.
Papæ primatus fuit in Eccleſia, antequam eſſet Conſtantinus. to.13. 331. 1.
Papæ primatus recognoſcitur ex Nicæna Synodo. to.1. 79. 2; & 80. 1.
Papæ primatus excellentiæ, & elogia. tom.1. 425. 2.
Papæ primatus ex Canone 37. Nicæni Concilij aſtruitur. to. 1. ex Ecchellenſi. 25. 2.
Papæ primatus fuit ex præcepto Apoſtolorum, adeoque ex præcepto Chriſti Domini. to.1. ex Ecchellenſi. 26. 1; & ſeq.
Papæ primatus ex Synodi Nicænæ canone probatur. to.1. ex Ecchellenſi. 26; & 27. 2; & ſeq.
Papa iuris poſſeſſionis continuatæ habet primatum Eccleſiæ. to.11. 24. 11.
Papæ primatus ex Canone ſexto Nicænæ Synodi

nodi impugnatus,& ex germano ſenſu propugnatus. tom.1. ex Ecchellenſi. 36. 1; & ſequen.
Papa non accepit primatum à Concilio Chalcedonenſi. to.14. 329. 1; & ſeq.
Papa non accepit primatum à Sanctis Patribus, & Imperatoribus, ſed à Chriſto. tomo 14. 478. 2; & ſeq.
Papę primatus teſtimonio Sanctorum Patrum probatur. to.14. 540. 1; & ſeq.
Papa primatum exercuit in totam Eccleſiam. to.7. 157. 2; & ſeq.
Papæ primatus colligitur ex Eccleſiæ Romanæ fundatione facta à D. Petro. tomo 17. 265. 2; & 440. 1; & ſeq.
Etiam cum magno rigore. tom. 7. 159. 2; & ſequen.
Item cum magna vehementia, & intrepiditate. to.7. 170. 1; & ſeq.
Papæ primatus ex indictione Concilij oſtenditur. to.7. 172. 2.
Papæ primatus colligitur ex eo, quòd Petrus Romæ mortuus fuerit extenſus in cruce; ſignificauit enim eius primatum extendendum eſſe ad Papam, qui illi in Eccleſia Romana ſuccedit. to.17. 444. 1; & ſeq.
Papæ primatum confeſſa eſt Eccleſia Græca, & Africana. to.7. 218. 1.
Papæ primatum agnouerunt Eccleſia Africana, Gallicana, Germana, Græca, & Orientalis. to.15. 296. 1; & ſeq.
Item illum confirmarunt Concilia Oecumenica. to.15. 297. 2.
Papæ ſoli debetur Petri primatus. to. 10. 47. 2; & ſeq.
Papæ primatus à Chriſto fuit inſtitutus; & eſt vna ex maximis dignitatibus. tom. 10. 2. 1.
Tribus maximis bonis à Theologis celebratis eſt annectendus, tanquam quartum maximum bonum. to.10. 2. 1.
Probatur ex verbis Chriſti, & ex Sanctis Patribus. to.10. 4. 2; & ſeq.
Oſtenditur etiam ex eiuſdem firmitate aduerſùs Tartareas poteſtates. to.10. 9. 2.
Inſuper demonſtratur ex Concilio Nicæno. to.10. 11. 2; & ſeq.
Item colligitur ex Concilio Conſtantinopolitano. to.10. 13. 2.
Item ex Patribus Concilij Epheſini. tom.10. 15. 1; & ſeq.
Idem declaratum fuit in Concilio Chalcedonenſi. to.10. 17. 1.
Idem colligitur ex perpetua traditione Eccleſiæ. to.10. 21. 1.
Item ex appellationibus ad Romanum Pontificem. to.10. 22. 2.
Ex neceſſitate vnius Iudicis in controuerſijs fidei. to.10. 24. 2.
Ex recurſis, & appellationibus factis ante Concilium Nicænum. to.10. 42. 2.
Ex D. Petri ſucceſſione in Vicariatu Chriſti. to.10. 44. 1.
Ex eo, quòd Concilia, & Epiſcopi poſſint errare. to.10. 46. 1.
Ex eo, quòd ſine illo tolleretur vnitas, & pulcritudo Eccleſiæ. to.10. 46. 2.
Item ex teſtimonijs Summorum Pontificum. to.10. 50. 1.
Item probatur ex teſtimonijs Cardinalium. to.10. 51. 2.
Item ex teſtimonijs Patriarcharum Orientalium. to.10. 53. 2.
Ex teſtimonijs Scholaſticorum, & aliorum Doctorum. to.10. 55. 2.
Inſuper ex impugnatione Sectariorum. to.10. 58. 1.
Item confirmatur ex manifeſta antitheſi. tomo 10. 63. 1.
Ex ordinum inſtitutione, & primum ex Benedictino. to.10. 66. 1.
Ex ordine Patrum Franciſcanorum, & aliorum. to.10. 69. 1.
Ex mira electione Romani Pontificis. to. 10. 70. 2; & ſeq.
Ex multitudine Sanctorum inſignium noſtri ſæculi. to.10. 86. 1.
Ex honore Papæ delato ab Imperatoribus, & Regibus. to.10. 92. 1.
Item ex reuerentia eidem Papæ exhibita. tomo 10. 93. 2.
Inſuper ex veneratione Regum Angliæ. tomo 10. 94. 1.
Ex munificentia Imperatorum, & Regum erga Romanam Eccleſiam. to.10. 96. 1.
Ex Diuinis fauoribus collatis Principibus Eccleſiæ Romanæ fauentibus. to.10.110.1.
Ex infœlici exitu Imperatorum, & Principum Papæ infeſtorum. to.10. 112. 1.
Ex epiſtolis Summorum Pontificum ad varios Principes. to.10. 117. 1.
Ex epiſtolis Principum ad Romanum Pontificem. to.10. 125. 2.
Papæ ſucceſſio in primatu eſt de iure Diuino. to.10. 252. 1.
Papa ſuccedit Petro in Eccleſiæ primatu, tanquam hæres legitimus de iure Diuino. tomo 16. 46. 1; & ſeq.
Papæ primatum etiam in initio Eccleſiæ naſcentis Sancti Patres confeſſi fuerunt ſimul cum tota Eccleſia. to.16. 46. 1; & ſeq.
Papæ primatus in Concilio Sardicenſi fuit declaratus. to.16. 56. 1; & ſeq.
Papæ primatus aſſertus fuit à Græcis in Concilio Florentino. to.16. 125. 1.
Papæ primatus plurimis argumentis oſtenditur. to.16. 107. 1; & ſeq; & 108. 1; & ſeq; & 117. 1; & ſeq.
Papæ primatus ab obiectis defenditur, & quantùm ab antiquis Patribus fuit reueritus oſtenditur. to.16.215.2; & ſeq; & 219. 2; & ſeq; & 231. 1; & ſeq.
Papæ primatum Eccleſia Africana nunquam negauit. to.16. 245. 2; & ſeq.
Papæ primatus ab Hæreticis impugnatus defenditur. tom.16. 529. 1; & ſeq; & 530. 1; & ſeq; & 532. 2; & 533. 1; & ſeq; & 535. 1; & ſeq.
Papa ſolus penes ſe habuit ſemper principatum Eccleſiæ. to. 2. ex Alano. 9. 2. & ſeq.
Papa ſemper habuiſſe primatum colligitur ex Concilio Nicæno. to. 2. ex Alano. 26. 1; & 27. 2; & ſeq.
Papa ſemper tenuit Eccleſiæ primatum ex confeſſione omnium Eccleſiarum. tom.11. 293. 1; & ſeq.
Papæ primatus agnouit Paleſtina, & Syria. to.11. 293. 1.
Item Pontus, Aſia, & Thracia. to.11. 295.1; & ſeq.
Item Illyricum cum tota Græcia. to.11. 298. 1; & ſeq.

Item Eccleſia Gallicana, tomo 11. 299. 1; & ſeq.
Item Eccleſia Hiſpaniarum. to. 11. 301. 1; & ſeq.
Item Eccleſiæ omnes totius Ægyptus. to. 11. 303. 1; & ſeq.
Tandem omnes Eccleſiæ per totum Orbem diſperſæ. to. 11. 305. 1; & ſeq.
Papæ primatus ex Eccleſiæ vnitate colligitur. to. 8. 181. 1.
Item ex virtutibus, quibus Eccleſia Romana ſemper reſplenduit. to. 8. 184. 1.
Item ex miraculis, quibus enituit ſemper Eccleſia. to. 8. 185. 1.
Item ex dono prophetiæ, quo fuit ſemper illuſtrata. to. 8. 187. 1.
Item ex reuerentia Imperatorum, Regum, & Principum erga ipſum Papam. to. 8. 194. 1.
Papæ non fuit collatus Eccleſiæ primatus ab Imperatoribus. to. 14. 203. 2.
Papa etiam non diligens, nec docens habet verum primatum. to. 14. 274. 2.
Papæ primatus primò fuit in Petro, à quo deſcendit in Romanos Pontifices. tomo 14. 387. 2.
Papa, & Concilium confirmarunt Petri primatum. to. 13. 123. 2; & ſeq.
Papæ primatus ex multis teſtimonijs Pontificum confirmatur. to. 13. 129. 1.
Papa primatum, & dignitatem immediatè habet à Chriſto. to. 13. 325. 1.
Papam habere primatum à Chriſto impugnatur ab aduerſarijs. to. 13. 327. 2; & ſeq.
Papa ſuccedit Petro nedum in Epiſcopatu Romano, ſed etiam in Eccleſiæ vniuerſalis primatu. to. 5. 658. 1; & to. 14. 26. 1.
Papæ primatus declaratus fuit à Concilio Chalcedonenſi in cauſa Euthychetis, & à Concilio Tridentino. tomo 15. 215. 27; & ſeq.
Papa habet primatum in vniuerſalem Eccleſiam, & eſt ſucceſſor D. Petri, & verus Chriſti Vicarius. to. 12. 68. 2; & 69. 1.
Papæ ſucceſſio in primatu ex SS. PP. Latinis, & Græcia oſtenditur. to. 2. ex Adolpho. 52. 2; & ſeq.
Papam Petro in primatu ſuccedere declarauit Concilium Nicænum. to. 12. 586. 1.
Papa habet duas dignitates; ſcilicet patriarchatum occidentis, de quo fuit controuerſia in Concilio Niceno; & primatum totius Eccleſiæ, de quo nulla vnquam fuit controuerſia. to. 12. 586. 2.
Papæ primatum docuerunt plurima Concilia. to. 12. 586. 2.
Papa Petro ſuccedit in primatu. to. 4. 303. 1.
Et quomodo? to. 4. 302. 6.
Papæ primatus ex ſcriptura, SS. PP; Concilijs, & ex pluribus Principibus probatur. to. 1. 68. 1.
Papæ primatus, & ſucceſſio. to. 2. ex Adolpho. 52. 2; & ſeq.
Papę primatus originem duxit à Chriſto Domino. to. 18. 540. 2.
Non fuit ei ab Apoſtolis collatus. to. 18. 541. 1.
Neque à Concilijs generalibus. tom. 18. 541. 2; & ſeq.
Neque ab ipſis Cardinalibus. to. 18. 542. 2; & ſeq.
Neque ab Imperatoribus, aut alijs principibus. to. 18. 543. 1; & ſeq.
Papæ primatus colligitur ex auctoritate, quā ſemper in Epiſcopos exercuit. to. 18. 545. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd depoſuerit octo Patriarchas, & plures alios Epiſcopos. tom. 18. 545. 2; & 546. 1; & ſeq.
Item ex legibus, diſpenſationibus, & cenſuris latis in totam Eccleſiam. to. 18. 548. 1; & ſeq.
Item ex Vicarijs in diuerſis partibus totius Orbis à Papa conſtitutis. to. 18. 549. 2.
Item ex iure appellationis. to. 18. 550. 1; & ſeq.
Tandem ex eo, quòd Papa à nemine poſſit iudicari. to. 18. 557. 2.
Demum ex teſtimonijs SS. PP. Græcorum, & Latinorum. to. 18. 504. 2; & ſeq.
Papa Diuino iure ſuccedit Petro in Eccleſiæ primatu. to. 8. 231. 1.
Papa hæreditario iure ſuccedit Petro in Eccleſiæ primatu. to. 11. 215. 90; & tom. 14. 55. 1.
Papa primatum ſuæ dignitatis, & amplitudinem immediatè habet à Chriſto Domino. to. 9. 651. 1; & ſeq.
Papa eſt ille, qui ſuccedit Petro in primatus auctoritatem. to. 13. 324. 1.
Papę primatus probatur ex Thoma Moro Angliæ, & Ioanne Roffenſi martyre. to. 18. 70. 2.
Item ex Concilijs. to. 18. 530. 1; & ſeq.
Item ex teſtimonijs SS. Pontificum. tomo 18. 532. 1; & ſeq.
Item ex PP. Græcis. to. 18. 535. 2; & ſeq.
Item ex PP. Latinorum teſtimonijs. tom. 18. 537. 1; & ſeq.
Papam ſuccedere Petro in primatu tradiderunt omnes SS. Patres. to. 20. 62. 1.
Papa non accepit à Phoca Eccleſiæ primatum. to. 20. 77. 2; & ſeq; & 377. 2.
Papæ primatus primis ſexcentis annis inconfeſſo ſemper fuit habitus. tom. 20. 124. 1; & ſeq.
Papæ principatus eſt ſtatutus de iure Diuino probatur ex Patribus Latinis. to. 19. 338. 2; & ſeq.
Item ex Patribus Græcis. to. 19. 342. 1; & ſeq.
Item ex Concilijs generalibus. to. 19. 343. 1; & ſeq.
Item ex DD; & rationibus Theologicis. tomo 19. 344. 2; & ſeq.
Papæ primatum confeſſi fuerunt etiam ipſimet hæretici ab Eccleſia rebelles. tomo 1. 40. 1; & ſeq.
Conſtantinus IV. non contulit Papæ primatum. to. 20. 378. 1.
De iure Diuino, non de iure humano Papæ conuenit Eccleſiæ primatus. tom. 3. 455. 1; & ſeq.
Papa, tanquam Summus Pontifex Eccleſiæ Romanæ, habet annexum totius Eccleſiæ primatum. to. 10. 252. 2.
Papæ primatus colligitur ex illis Chriſti verbis: *Alias oues habeo, quæ non ſunt ex hoc ouili, & illas oportet me adducere*: idēſt Gentiles, qui non ſunt ex populo Hebraico; & ſicut in lege veteri pro populo Hebraico Summus Pontifex fuit conſtitutus, qui primatum habuit in Synagoga Hieroſoly-

ſolymis, quæ ciuitas erat caput, & Metropolis Iudæorum; ita pro conſtituendo ouili ex Gentilibus, quorum multitudo longè ſuperabat multitudinem Iudæorum, conſtitui debuit Summus Pontifex Romæ, quæ erat caput Imperij Gentilium, qui Pontifex habet totius Eccleſiæ catholicæ primatum. to.7. 152. 2.

Papę comperit Eccleſiæ primatus ex priuilegio ipſi Petro à Chriſto Domino conceſſo, quòd ſcilicet in eius ſucceſſore ſit permanſiua eius poteſtas in Eccleſia vſque ad ſæculi conſummationem. to.3. 823. 1.

Papa ſolus habet Eccleſiæ primatum, quia ſoli Petro, cui Papa ſuccedit, traditus fuit, tanquam capiti totius Eccleſiæ, non alijs Apoſtolis, aut toti ipſius Eccleſiæ multitudini. to.15. 205. 1; & ſeq.

Papæ primatum negare eſt viam hæreſibus aperire, & ſchiſmata, rebelliones, ac diſcordias in Eccleſiam inuehere. to.4. 39.2.

Papæ primatus fuit cognitus etiam ab ipſis Paganis, & Gentilibus: to.17. 461. 2.

Papæ primatus manifeſtè deducitur ex eo, quòd Petro ſuccedat, qui fuit primus Apoſtolorum, & primatum habuit in totam Eccleſiam. to. 17. 440. 1; & ſeq.

Item ex eo, quòd Petrus Simonem Magum Apoſtatarum principem Romæ deiecerit, & extinxerit, quo facto fuit ſignificatum Romanum Pontificem omnes totius Orbis hæreticos ſemper fore deiecturum, & extincturum. to.17. 442. 2; & ſeq.

Item ex eo, quòd Papa Petro ſuccedat in principatu totius Eccleſiæ, in amplitudine poteſtatis, & in prærogatiua dignitatis. to.9. 646. 1; & ſeq.

Item ex eo, quòd Papa cum capite Infidelitatis, idèſt cum Imperatore totius Orbis debuit pugnare, & Eccleſiam defendere. to. 17. 445. 2.

Item ex eo, quòd Romani Pontifices conuerterunt ad fidem catholicam etiam ipſos Imperatores, quamuis tyrannos. tomo 17. 445.2.

Item ex eo, quòd Papæ cathedra docuit continuò, conuertit ad fidem, & baptizauit nouas gentes ex omnibus totius Orbis terrarum regionibus. to.17. 446. 1.

Item ex eo, quòd nullus alius Epiſcopus alterius Eccleſiæ perſecutiones continuas, & martyrium paſſus fuerit continuò, quàm Papa. to.17. 445. 2.

Item ex manifeſta Dei vindicta, qua Imperatores, qui Papæ primatum impugnare tentauerunt, puniuit; vt conſtat exemplo Mauritij Imperatoris, qui quia auſus fuerat illum impugnare in S. Gregorio Magno, à Phoca fuit imperio priuatus, eius filij, & vxor ante ipſius conſpectum interempti, & tandem ipſe occiſus. to.18. 89. 2.

*Vid. Eccleſia Romanæ primatus.*

*Papæ priuilegia.*

Papæ priuilegia ſunt, quòd vbique in miſſarum ſolemnijs pallio vtatur; quia vbique habet plenitudinem poteſtatis; quòd ſit ſupremum, & vnicum caput Eccleſiæ; quòd poſſit condere ſtatuta firma, & immobilia; quòd det Concilijs firmitatem, & robur; & quòd poſſit omnes iudicare, à nullo iudicari. tom. 4. 115. 2; & ſeq; & 211. 212; & ſeq.

Primatus priuilegium directè eſt perſonale, & indirectè locale. to.20. 378. 2.

Papæ priuilegia fuerunt à Chriſto Domino in D. Petro cathedræ Romanæ affixa. tomo 15. 129. 3; & ſeq.

Solius Papæ priuilegium eſt infallibilitas in decernendis fidei controuerſijs. tom.1. ex Tannero. 34.248; & ſeq; & to.16.527.2; & ſeq.

Item eſſe regulam infallibilem fidei diuinæ eſt ſolius Papæ priuilegium. to.8. 324.2.

Item priuilegium ipſi ſoli conceſſum eſt poſſe tribuere quibuſcumquè decretis fidei firmitatem. to.15. 29. 124; & ſeq.

Item ſolius Papæ priuilegium à Chriſto Domino Petro, eiuſque ſucceſſoribus conceſſum, quando ei tradidit claues Regni Cœlorum, eſt à nemine poſſe iudicari. tomo 5. 133. 43.

Papæ priuilegium ſingulare eſt, quòd omnibus totius Orbis terrarum Epiſcopis pręſideat. to.2. ex Aluarez. 2. 2; & 4. 1.

Papæ priuilegium hæreditaria ſucceſſione à D. Petro receptum eſt, quòd non poſſit in fide deficere, & quòd nullus eius ſucceſſor vſque ad ſæculi conſummationem docens, & definiens ex cathedra nequeat errare. tomo 18. 630. 1.

Papæ priuilegium particulare eſt, quòd eius poteſtas tranſeat in ſucceſſores. to.16.392. 2.

Papæ priuilegium eſt, quòd eius voluntas, aut poteſtas nequeat, nec etiam à Concilio generali reſtringi, aut diminui. to.9. 174.8; & 192. 9.

Item eius priuilegium eſt; quòd eius leges; & decreta nec à Concilijs poſſint irritari; ipſe autem poſſit irritari, abrogare, & immutare leges omnium Conciliorum. tom.9. 807. 1; & ſeq.

Item quòd nullus poſſit aliquid contra Papam decernere. to.13. 550. 2.

Item quòd Concilia debeant ad Papam omnia ſua decreta referre. to.9. 800. 1.

Item quòd à Papę ſententia ſub pęna excommunicationis nullus poſſit appellare. to.4. 585. 1; & 5. 268. 48.

Item quòd ad Papam ex omnibus Mundi partibus, & tribunalibus poſſit appellari. tomo 3. 652. 1.

*Vid. appellatio ad Papam.*

*Papæ renunciatio.*

Papa renuncians papatui quomodò teneatur conſenſu Cardinalium requirere? to. 9. 257. 12; & ſeq; & 258. 17; & ſeq.

Papæ non eſt renunciandum papatum propter hęreſim occultam. to.9.281.59; & ſeq.

Papa poteſt renunciare papatui in ſuiſmet manibus. to.9. 335. 179.

Papa an poſſit renunciare? to. 10. 170. 1; & to.15. 671. 108; & to.3. 530. 1; & tom.19. 169. 3.

Papæ renunciatio, apud quem ſit facienda? to.4. 525. 212; & 213.

Papam renunciare poſſe papatui, & ratione, & auctoritate monſtratur. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 35. 2; & ſeq; & 37. 2; & ſeq; & 38. 2; & ſeq.

Papa nequit renunciare, niſi ex iuſta cauſa, to.5. 119. 19.
Iurans ſe dimiſſurum papatum in conclaui, non obligatur renunciare. to.5. 119. 19.
Iurans ſe dimiſſurum papatum ſi ſuperueniat iuſta cauſa poteſt licitè renunciare. tom.5. 119.20.
Papæ, qui renunciarunt papatui. to.5.119.20.
Papa non poſſe renunciare probant aduerſarij. to.2. ex B. Ægidio. 4. 1; & ſeq.
Papa poteſt renunciare. tom.2. ex B. Ægidio. 19. 1; & ſeq; & to.4. 76. 2; & tom.10. 280. 1; & to.5. 619. 8; & to.11. 445.1; & ſeq; & to.9. 413. 30; & to.3. 530. 1.
Aſſumptam dignitatem poteſt deponere, tomo 2. ex B. Ægidio. 21. 1.
Poteſt deſinere eſſe Summus Pontifex. tom.2. ex B. Ægidio. 30. 2; & ſeq.
Cedens papatui dici poteſt Summus Pontifex. to.2. ex B. Ægidio. 32. 2.
Cedens papatui, poſt obitum poteſt ſepeliri aliquibus papalibus inſignibus. tom. 2. ex B. Ægidio. 32. 2.
Etiam ſi ſubiecerit ſe legi Diuinæ, & ſponſæ, renunciare poteſt. to.2. ex B. Ægidio. 35. 2; & ſeq.
Renunciare poteſt etiamſi papalis poteſtas ſit à Deo. to.2. ex B. Ægidio. 35. 2.
Etiam habito voto de cura gregis Dominici poteſt renunciare. to.2. ex B. Ægidio. 37. 2.
Renunciare poteſt etiamſi nullus poſſit ſe ipſum abſoluere. tomo 2. ex B. Ægidio, 38. 1.
Poteſt ſeipſum deponere, etiamſi nullus abſolui poſſit à voto, niſi à ſuo ſuperiore, to.2. ex B. Ægidio. 39. 1; & ſeq.
Renunciare poteſt quanuis dignitas eccleſiaſtica poſt legitimam confirmationem, niſi per ſuperiorem tolli nequeat, tomo 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & ſeq.
Se deponere nequit, niſi renunciet. tom.2. ex B. Ægidio. 60. 2.
Papa quicunque ſit ſi coram Collegio Cardinalium renunciet, benè renunciat. tom.2. ex B. Ægidio. 62. 1.
Papa qui renunciauit papatui, & poſtea pænituit, & negat ſe renunciaſſe, & Cardinales velint alium eligere, quiſnam debeat eſſe iudex? to.9. 57. 285; & ſeq.
Papa renuncians amittit poteſtatem iuriſdictionis, non poteſtatem ordinis. tomo 10. 170.2.
An poſſit cogi ad renunciandum? to. 9. 413. 31; & ſeq: & 360. 5.
In quo caſu cogatur cedere papatui pro vnitate Eccleſiæ? to.9. 416. 8.
An hoc poſſit facere per procuratorem? to. 9. 416. 1.
Licèt non recognoſcat Concilium pro ſuperiore, tamen eius procurator cedit coram Concilio. to.9. 417. 5.
Papa ſi poſt renunciationem, quando agitur de electione Papæ, dicat ſe non renunciaſſe, quid eſſet agendum? to.9. 417. 1.
Conſtituens procuratorem ad renunciandū, an poſſit adſtringi ad iurandum, & ad non reuocandum? to.9. 418. 1; & ſeq.
Papa habens vxorem an teneatur cedere papatui, vel reddere debitum vxori? tomo 9. 447. 162.
An electio de vxorato retractetur, vel vxor priuetur iure petendi debitum, tom.9. 447. 165.
Papa coniugatus nolente vxore ſeruare caſtitatem debet renunciare. to.7. 772. 1.
Papa quomodò poſſit renunciare papatui? tomo 2. ex B. Ægidio. 2. 1; & ſeq.
Papa verus etiam in caſu ſchiſmatis nequit cogi ad renunciandum. to. 19. 275. 1.
Papa nequit amittere papatum, niſi per mortem, renunciationem, vel hæreſim. to. 20. 451.2.
Si Papa conſtituat procuratorem ad renunciandum papatui, & deinde illum reuocet abſque eo, quòd procuratorem de tali reuocatione admoneat, & certificet; ſi procurator renunciet, illa renunciatio eſt inualida, & irrita. to.9. 417. 8.
Papæ renunciatio, vel eſt notoria, vel occulta. to.9. 417. 1.
Papam renunciare papatui nullo iure reperitur prohibitum. to.9. 416. 1.
Quid dicendum de renunciatione Papæ ſub conditione, quòd Antipapæ tunc exiſtentes ſimiliter cedant? to. 9. 417. 3; & ſeq.

*Papæ ſedes.*

Papæ ſedes ſola appellatur Apoſtolica? to.18. 330. 1; & ſeq.
Papa an poſſit ſedem ſuam aliò transferre? tomo 9. 393. 2; & 394. 15.
Papa cur Auenionem ſuam ſedem tranſtulerit? to.5. 669. 1.
Papa nequit ſuam ſedem mutare. to.3. 356. 1; & to. 4. 75. 1, & to. 18. 105. 14; & ſeq; & to.2. ex Aluarez. 9. 2.
Papa cogitur Romæ reſidere. to.3. 35. 2; & ſeq.
Papa ſi aliò transferat ſedem non derogat ſuę auctoritati. to.3. 15. 1.
Papæ ſedes eſt prima ſedes habens curam omnium aliarum ſedium Epiſcopalium. tomo 17. 456. 1; & ſeq.
Papæ ſedes eſt ſedes Petri, qui Chriſti Domini eſt verus ſucceſſor. to.14. 85. 2.
An poſſit papatum alteri Eccleſiæ connectere? to.3. 13. 2.
Si transferret ſedem ſine iuſta cauſa peccaret. to.3. 13. 2.
Papa etiamſi deſerat Sedem Romanam adhuc eſſet verus Papa, & ſucceſſor D. Petri. to.3. 16. 1.
Papæ ſedes ſemper fuit ſuper omnes alias ſedes Patriarchales. to.14. 388. 2; & ſeq.
Papa ſi ad aliam ſe transferat Eccleſiam, & alium priuatum Epiſcopum Romæ præficiat, mortuo ipſo quinam ſuccedere debeat? to.3. 16. 2.
Papæ ſedes, & totius orbis primatus idem ſunt, & ad conuertentiam dicuntur. to.17. 357.2.
Papa ſi abſque cauſa, & Eccleſiæ conſilio vellet ſedem mutare, eſſet potiùs in hoc reſiſtendum, quàm obediendum. to. 3. 17. 1.
Papa non poteſt mutare ſedem ſuam ſine ſpeciali reuelatione. to. 13. 329. 2.
Papæ ſedes nequit eſſe ſine Papa, quia ſponſa nequit eſſe ſine ſponſo. to.15. 295. 1; & ſeq.
Nec per hoc eſt minoris auctoritate, quàm Petrus. to.13. 329. 2.
Papæ habitantes in Gallia non mutauerunt ſedem. to.12. 596. 2.

Papa, & Sedes Apoſtolica idem ſunt. tom.9. 510. 71; & ſeq.
Papa nequit præſcindi à Sede Apoſtolica,nec Sedes Apoſtolica à Papa; non enim ſedes loquitur ſed Papa. to.8. 431. 1; & 315. 1.
Papæ ſedes nequit ab Eccleſia mutari, & aliò transferri. to.12. 420. 2.
Quibus modis ſuam ſedem tueatur? tom. 12. 422. 1; & ſeq.
Papæ ſedes eſt caput,& cardo totius Eccleſię. to.5. 745. 1.
Papæ ſedes ſeruat veram ſucceſſionem Apoſtolicam. to.8. 756. 2; & ſeq.
Papæ ſedis nomine intelligitur ſolus Papa ſine Cardinalium conſortio. to.9. 349. 265.
Sola habet ſollicitudinem omnium aliarum Eccleſiarum. to.6. 607. 1.
Papa mutando locum non amittit iuriſdictionem. to. 2. ex Turrecrem. 33. 1.
Papa propter incurſum hoſtium Romam inuadentibus poteſt relicta Roma ſe ad aliam ciuitatem transferre. to. 9. 394. 16.
Papæ conciſtorium eſt Chriſti tribunal, & parochia eſt totus orbis. to.16. 405. 1.
Papa,& Chriſtus faciunt vnum conciſtorium. to.9. 16. 55.
Papæ, & Chriſti vnum dicitur eſſe tribunal, & conciſtorium. to.4. 512. 95; & to.18.103. 7; & to.19. 20. 2; & 37. 2.
Papa ordinaria poteſtate non poteſt transferre Eccleſiam, aut Sedem Romanam. to. 4. 524. 189.
Papæ ſolium ex ſcripturis Diuinis oſtenditur. to. 20. 346. 5.
Papæ thronus excerptus fuit Apoc.4. tom.20. 560. 2.
Papa Auenioni ſedens non mutauit titulum; ſed locum, quem non debet, niſi ex graui cauſa mutare. to.20. 551. 2.
*Vid. Apoſtolica Sedes.*
*Papæ ſententia.*
Papæ ſententia ſemper præſumitur ratione fulcita. to.9. 209. 103.
Papæ ſententia præfertur etiam in eo, quod eſt contra ius politicum, quia Papa eſt ſupra ius politicum, & non ligatur legibus iuris poſitiui. tom. 9. 202. 55.
Papæ ſententia adhærens minori parti PP. Concilij ſemper prænalet. to.9. 224. 6.
Papę factum pręualet facto omnium Epiſcoporum. to.9. 201. 47.
Papæ an Concilij ſententia ſit ſequenda, quando Papa, & Concilium diſcordant? to.9. 191; & ſeq. vſque ad 207. 97.
Papa an contra aliquem poſſit procedere ſine citatione? to.9. 288. 98.
Papa licèt poſſit ferre ſententiam in abſentem, non tamen in non citatum, vel citatum ad locum non tutum. to.9. 287. 96.
Papæ verbis narratiuis volentis priuare aliquem iure ſuo, quem priuare non poteſt, an ſine culpa poſſit non credi? tomo 9. 290. 111; & 294. 135.
Papæ proceſſus nullo iuris ordine fabricatus tenet. to.9. 286. 69.
Papæ aſſertioni in pręiudicium alterius non eſt credendum, niſi in ijs, in quibus habet poteſtatem ſupremam. to.9. 290. 116.
Papa decernens aliquem ipſo iure priuatum aliquo beneficio, & illud alteri conferens eo, quòd ei conſtitit de crimine certo, non admittit probationem in contrarium. tomo 9. 290. 117.
Papa poteſt admittere recurſum ad ſe ipſum. to.9. 294. 136.
Papa alleganti aliquod impedimentum, ne aliquid fiat, eſt credendum. to.9. 277. 41.
Papa ſe intromittens alicui negotio, ita cenſetur illud ad ſe auocare, vt facta per alium ipſo iure ſint nulla. to.9. 277. 44; & to.5. 182. 243.
Papa nequit reuocare feudum à vaſſallo ſine illius culpa. to.9. 320. 61.
Cum Papa non eſt diſputandum de potentia, ſed tantùm de ſcientia eſt diſcurrendum. to.9. 330. 135.
Si Concilium ei contradicat, Papæ ſententiæ ſtandum eſt. to.9. 343. 224.
Non poteſt ſe intromittere in cauſa per Synodum delegata. to.9. 486. 19.
Papæ aſſertioni de his, quæ vidit ante Pontificatum ſtandum eſt. to.4. 526. 197.
Papæ dicenti fuiſſe à parte ſupplicatum ſtandum eſt. to.4. 526. 199.
Papa narrans beneficium vacare in curia per mortem Titij probat mortem, & mortis locum. to. 4. 526. 200.
Narrans Titium ſibi aliquid ſignificaſſe, probat Titium ſibi alloquutum fuiſſe. tom. 4. 526. 201.
Papę aſſerenti tale beneficium fuiſſe in manibus ſuis reſignatum, ſtandum eſt. tom.4. 526. 202.
Aſſerenti de facto prædeceſſoris creditur, & probat. to.4. 526. 203.
Papæ creditur aſſerenti, quando ſe fundat ſuper aſſerto, quod eſt facti proprij in ijs, quæ dependent à ſua libera poteſtate. to.4. 526. 204.
Papæ narratiua de facto proprio qualis ſit? to.4. 526. 205; & 206.
Papæ narratiuæ non ſtatur, quando eſt ad inſtantiam partis, & de facto alieno non ſecum geſto. to.4. 526. 207; & 208.
Papæ narratiuæ motu proprio factæ creditur. to.4. 527. 209.
Papæ aſſertioni in facto alieno vbicunque, ſtatur. to.4. 527. 210.
Papa non debet contrariare Concilij ſententiæ quando ſuus Legatus declarauit ſententiam. to.4. 647. 2.
Papa, quod approbat, vel reprobat, nos ſimiliter approbare, vel reprobare debemus. to.4. 510. 71.
In cauſis proprijs ius dicere poteſt. tomo 4. 510. 68.
Papæ ſententiæ potiùs, quàm Concilijs ſtandum eſt. tomo 4. 113. 1; & tomo 8. 942. 2; & ſeq.
Papæ ſententijs ſe opponentes, quas cenſuras incurrant? tom. 11. 437. 1; & ſequen.
Papæ ſententiæ in inueſtigatione veritatis magis eſt ſtandum, quàm ſententiæ Epiſcoporum. to.8. 947. 1; & ſeq.
Papæ credendum eſt etiamſi Concilium ab eius ſententia diſcordet. to.5. 126. 31; & ſequen.
Papæ ſententia in dubio præferenda eſt ſententiæ Concilij. tom.5. 127.31.
Papæ teſtimonio, quænam fides ſit adhibenda? tom.5. 128. 33.

Papæ loquenti diſpoſitiuè fides eſt adhibenda. tom.5. 129. 33.

Papa eſt intecpres voluntatis ſui Prædeceſſoris. tom.5. 129. 34.

Papæ an credendum quando alteri præiudicatur, vel quando nequit liberè diſponere, vel quando teportat commudum? tomo 5. 130. 35.

Papæ ſeutentia à nullo poteſt tetractari, & ipſe omnium ſententias poteſt retractare, com.6. 522. 2.

Papæ ſententia in tebus facti ſolùm ipſo Papa annuente poteſt mutari. tom.6. 523. 1; & ſequen.

Papa habet relationem conſultiuam in omnibus cauſis Eccleſiæ. tom.6. 606. 2.

Papę ſententia contra omnes Patres Concilij in materia fidei ſententiæ Concilij cedit. to.11. 446.6.

Papa poſt ſententiam latam à Concilio generali, vel prouinciali habet poteſtatem, vel determinandi eam per ſe, vel illam temittendi, iterum examinandam Epiſcopis illius Concilij, vel prouinciæ, tom.7. 289. 2.

Papæ ſeutentia prævalet ſententiæ maioris partis Concilij. to.10. 542. 2.

Papæ ſententia nedum eſt interlocutoria, ſed etiam definitiua. co.10. 547. 1.

Papæ ſententiæ firmitas non dependet à conſenſu Eccleſiæ vniuerſalis. to. 10. 547.2.

Licitum eſt ei in cauſa propria ius dicere, tom.16. 215. 2.

Papæ ſententia à nullo poteſt retractari, niſi ipſe tetractet. tom.4. 213. 2.

Papa ſi ad hoc vt haberee plures Epiſcopos, qui adhęrerent ſuę ſentenrię, nouos Epiſcopatus erexerit, an poſſit per Concilium excludi. tom.9. 214. 159.

Papa quare præcipiat ſententiam ſuam approbari à Concilio? to.7. 796. 1.

Papæ ſententiæ, & cenſuræ quomodò, & quando poſſine eſſe inualidæ? tomo 9. 362. 22.

Eius opinio prævalet opinioni totius Mundi præterquam in materia fidei. tomo 9. 367. 60.

Papa ferens ſententiam contra ſe ipſum dicitur ordinare, non iudicare. tomo 9. 380. 20.

Papæ voluntas an pro tatione ſufficiat? tomo 9. 385. 13.

Papa an in denunciatione teneatur præmittere monitionem? to.9. 570. 84.

Papæ ſententia à nemine poteſt iudicari. tom.18. 37. 1; & ſequen.

Papa nequit ſe ſubijcere ſententiæ coactiuæ Concilij generalis. tom. 18. 54. 1; & ſequen.

Papæ in teprobandis libris ſententia quanti fuerit exiſtimata. romo 1. 393. 1; & ſequen.

Papa in Principes infideles poteſt ferre ſententiam iuxta Sactam Scripruram. tom.2. ex Adolpho. 111. 1; & ſequen.

Papæ ſententia quibuſcunque alijs eſt præferenda. rom.9. 800.1.

Papæ ſententias executioni mandarunt Imperarores. com.19. 417. 2.

Papæ ſeotentia eſt maior ſententia Concilij generalis. tom.9. 471. 7.

Papæ ſententia an ſit poſtponenda ſententiæ generalis Concilij? tom.9. 203. 59.

Papæ ſententia ſemper eſt præferenda ſententiæ generalis Concilij. tom.5. 127. 31; & tom.10. 542. 1.

A Papæ ſententia dependee ſententia Concilij generalis, non autem è contra. tom. 4. 720. 47; & ſequen.

Omnis ſententia etiam Concilij generalis, quando contrariatur Papæ ſententiæ, eſt relinquenda. tom. 9. 212. 137; & 145.

Papæ ſententiæ ſtandum eſt, etiamſi totus Mundus ſentiret oppoſitum. to.9. 14. 36; & 201. 45.

Papæ ſententia eſt vltima, & ab ipſa nequie appellari etiam ad Concilium generale, co.2. ex Pighio. 113.2; & ſeq.

A Papæ ſententia appellare non teſpicit bonum commune. to.9. 466. 86.

Poſt Papæ ſententiam non datur locus diſcuſſioni, aut inquiſitioni. tom. 8. 943. 1.

Sententia Papæ in tebus fidei eſt omnino infallibilis. com.8. 943. 1.

Sententia Papæ etiam in decretis morum eſt executioni mandanda. tom. 8. 943. 2.

Senrentia Papæ in tebus fidei nuuquam fuie contra ius naturale, aut ius Diuinum; & in rebus ſpectantibus ad motes nunquam fuie in petniciem Eccleſiæ. tom. 8. 943. 2.

Si Concilium generale nollet tolli à Papa antiquos Canones ſpectantes ad motes, & Papa eos vellet abrogare, aut è contra, Papæ ſententiæ eſſet adhærendum, quia Papa eſt conditor canonum. tom.8. 944.1.

Solus Papa poteſt ferre ſententiam declaratoriam, an aliquod iudicium circa aliquam controuerſiam Eccleſiaſticam ſit verum. tom.8. 947. 1.

An ſententia Papæ coniuncta cum ſententia Concilij ſit maior, quàm ſententia ſolius Papæ? tom.8. 948. 2; & ſequen.

Sententia Papæ ſimul cum ſententia Concilij eſt perfectior tantùm extenſiuè, non intenſiuè. tom.8. 950. 1; & ſeq.

Sententia Papæ ſiue ſcriptis, ſiue verbis prolata eſt exequenda. tomo 5. 128. 33.

Sententiam Papæ tetractans in Sanctum Petrum tebellionis eleuat manus. tomo 6. 523.2.

Senrentiam Papæ latam pro Sancto Athanaſio, Factio Euſebiana retractans in rebellionem, & ſchiſma manifeſtum erupit. com.6. 523. 2.

Sententia Papæ Nicolai I. de Phocio Conſtantinopolitano Epiſcopo ſolùm ex conſenſu Adriani Papæ II. ab VIII. Synodo fuit tetractara. tom.6. 524. 1.

Sententia Papæ non niſi ex grauiſſimis cauſis ab eius ſucceſſoribus debet retractari, tom.6. 524. 1.

A Papæ ſententia appellantes excommunicationem Papalem incurrunt. tomo 6. 524.2.

Papæ ſententia contra Neſtorium Conſtantinopolim miſſa per Poſſidonium Alexandrinæ

drinæ

Digitized by Google

drioæ Eccleſiæ Diaconum. tom. 6. 525. 2.

A Melchiadis Papæ ſententia Donatiſtæ appellantes ſtatim ab Eccleſia Catholica expulſi fuerunt. tomo 6. 526. 2; & ſequen.

*Papa ſucceſſor D. Petri.*

Papam eſſe ſucceſſorem Diui Petri conuincitur ex antiquorum Conciliorum, Pontificum, & Patrum teſtimonio, & ex appellationibus, tomo 1. ex Tannero, 18. 106.

Papa ſuccedit D. Petro in gubernatione totius Eccleſiæ, non autem in Apoſtolatus dignitate. tom. 3. 3. 2.

Papa eſt ſucceſſor Diui Petri. to. 10. 251. 1; & to. 12. 419. 1; & to. 1. 7; & to. 19. 585. 2; & ſequen; & 238. 2.

Papa an ſit legitimus Petri ſucceſſor? to. 4. 772; & ſequen.

Papa ſuccedit D. Petro in ea perfectione poteſtatis, qua Petrus fuit à Chriſto ſublimatus. tom. 4. 96. 1.

Papa poteſt tantùm, quantùm D. Petrus, vt Papa. tom. 3. 14. 2.

Papa hic numero eſt verus Papa, & verus Petri ſucceſſor. tom. 9. 728. 2.

Papa ſolus, non Princeps, aut Rex temporalis in iuriſdictione ſuccedit Petro. tomo 16. 157. 2.

Papa pro tempore exiſtens eſt ſucceſſor Diui Petri. tom. 13. 22. 2; & ſeq; & 125. 2; & ſequen.

Papam eſſe ſucceſſorem Petri in principatu quid ſit? tom. 13. 22. 2; & ſequen.

Papa verus, & legitimus ſuccedit Petro in fidei firmitate, & rebus religionis componendis. tom. 16. 316. 1; & ſeq.

Papæ ſanctiſſimi, & antiquiſſimi proteſtati ſunt ſe eſſe ſucceſſores Diui Petri in cura vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 13. 128. 2.

Papa licèt ſit legitimus ſucceſſor Petri, omnium ſummus aliter tamen præeſt ſuæ Diœceſi, aliter alijs Diœceſibus. tom. 13. 240. 2.

Papæ ſucceſſio quomodò differat à ſucceſſione Magiſtratus. tom. 19. 97. 2; & ſequen.

Papa ſucceſſor Petri habet eandem auctoritatem. to. 13. 272. 1; & ſequen; & tom. 1. 72. 1.

Papa nunquam fuit dictus ſucceſſor Pauli, ſed Petri, tomo 1. ex Ecchellenſi, 26. 2.

Papa pro tempore exiſtens eſt legitimus Chriſti Vicarius, & Petri ſucceſſor, & eſt certum de fide, tom. 3, 597. 2; & tomo 14. 31. 1.

Papa eſt legitimus ſucceſſor Petri in regimine vniuerſalis Eccleſiæ, tom. 3. 817, 2.

Papa quatenus Petri ſucceſſor habet poteſtatem etiam in Reges, qui eius poteſtati ſpirituali ſubduntur. tomo 15. 378. 1.

Veritatis hæreditatem habet à Petro. to. 14. 482. 1.

Papa Petri ſucceſſor, & Epiſcopi Apoſtolorum. tom. 14. 580. 2; & ſequen.

Papa, non Antiochenus Epiſcopus, ſuccedit Petro. to. 5. 26. 1; & 658. 2; & tom. 2. ex Turrecrem. 32. 2.

Non habet æqualitatem cum Epiſcopis. tomo 12. 130. 2.

In quo differat ab alijs Epiſcopis? tom. 12. 135. 1.

Papa per legitimam ſucceſſionem non tyrannicè, aut per iniuſtam vſurpationem habet Petri auctoritatem. to. 12. 592. 2.

Papa eſt ordinarius, & legitimus Petri ſucceſſor in Epiſcopatu, & Paſtorali regimine. tom. 12. 40. 2.

Papa hæreditario iure ſuccedit Petro in primatu. tom. 11. 215. 90; & tom. 14. 55. 1.

Papa eſt ſucceſſor Diui Petri, non Vicarius Diui Petri, ſed Vicarius Chriſti. tom. 14. 418. 1.

Papam eſſe Petri ſucceſſorem probatur ex multis SS. Patribus. tom. 1. 426. 2.

Papa eſt, & ſemper fuit Petri ſucceſſor. to. 1. ex Tannero. 18. 106.

Papa ſuccedit Petro quoad iuriſdictionem, & Paulo quoad doctrinam. tom. 20. 372. 2.

Papa, Patriarchæ, Metropolitæ, Epiſcopi, & Parochi ſuccedunt Apoſtolis in poteſtate iuriſdictionis licèt inæqualiter. to. 20. 587. 1; & ſequen.

Papa quomodò dicatur ſucceſſor Apoſtolorum Petri, & Pauli, cùm Paulus non fuerit Romæ Epiſcopus? to. 4. 139. 1; & ſequen; & 588. 91.

Papa ſolus ſuccedit Apoſtolis in plenitudine poteſtatis, & iuriſdictionis. tom. 20. 588. 1; & ſequen.

Papam eſſe verum Petri ſucceſſorem docuit Sanctus Cyprianus. tom. 2. ex Turrecrem. 36. 2.

In quibus Petro ſuccedat? tom. 2. ex Turrecrem. 43. 1.

Papa eſt legitimus Petri ſucceſſor in principatu totius Eccleſiæ, in amplitudine poteſtatis, & in prærogatiua dignitatis. to. 9. 646. 1; & ſequen.

Papa eſt Petri ſucceſſor; Chriſti Vicarius, primus, & maximus omnium Epiſcoporum, & habet poteſtatis plenitudinem in totam Eccleſiam. to. 18. 67. 2.

Papam eſſe verum Diui Petri ſucceſſorem, & caput Eccleſiæ oſtenditur ex Sanctis Patribus Orientis, & Occidentis. to. 17. 7. 1; & ſequen.

Papa eſt verus Petri ſucceſſor in Eccleſiæ primatu. to. 18. 50. 1.

Papa ſuccedit Petro, non vt Apoſtolus, ſed vt Paſtor vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 18. 676. 2.

Papa ſuccedit Petro de iure Diuino. tom. 18. 523. 1; & ſequen.

Papa in Angliæ reformatione definitus fuit ſucceſſor Diui Petri, Princeps Apoſtolorum, Chriſti Vicarius, Paſtor omnium Chriſtianorum, & primatum habere in totam Eccleſiam. to. 18. 352. 2.

Papę promiſſa eſt Petri ſucceſſio, & poteſtas ijs verbis; *Et portæ inferi non præualebunt &c.* tom. 18. 319. 1.

Papa ſumitur, vel vt ſucceſſor Diui Petri, vel vt priuata perſona. tom. 9. 718. 2.

Papam

Papam ſuccedere Petro in primatu tradiderunt omnes Sancti Patres. tom. 20. 62. 8.

Papa ritè electus ſuccedit Petro in poteſtate, & Eccleſiæ primatu, etiam ſi non imitetur Chriſtum Dominum, & Petrum in moribus. to.20. 302.1;& ſeq.

Papa ſuccedit Petro in Pontificatu. tom.19. 553.1.

Papæ ſucceſſio præcisè ſumpta ſpecificè eſt de iure Diuino, quòd autem hæc perſona ſuccedat, eſt de iure humano. tom. 19. 554.1.

*Papæ ſuperioritas.*

Papæ ſuperioritas exemplo Regum Ethnicorum oſtenditur. to.3. 65.2.

Papa in terris ſuperiorem non habet. to.18. 120. 18; & to.8. 262. 1; & to.2. ex B.Ægidio. 17. 2; & tom.9. 604. 278; & tom.4. 512. 91; & to. 9. 370. 2; & 382. 32; & tomo 19. 269. 2.

Subeſſe Papæ eſt de neceſſitate ſalutis. tomo 9. 329. 131; & tom.4. 91. 1; & ſeq; & tom.19. 565. 2.

Papæ ſubeſſe omnem creaturam credendum eſt. tom.9. 462. 63.

Papa comparatur Cardinalibus, tanquam Cœlum terræ. to.9. 468.2.

Papa non eſt maior Eccleſia, ſed in Eccleſia. tom.9. 480. 7.

Eſt propter Eccleſiam, ſicut Paſtor eſt propter gregem. tom.9. 492. 26.

Papa mortuo valet dici in Eccleſia eſt dignitas Papalis. to.9. 497. 51.

Papa quomodò verè non habeat ſuperiorem? tom.9. 504. 60.

Papam non eſſe ſupra Imperatorem reprobatur. to.9. 504. 63; & 611. 305.

Papæ omnia ſunt ſubiecta. to.3. 57. 2; & tomo 4. 78. 1; & ſequen.

Papa ſuccedit Imperio non è contra. tom.3. 249.1.

Papa non ſolùm in Eccleſias particulares, ſed etiam in vniuerſalem Eccleſiam habet prælationem. tom.9. 613. 309. & to.4. 94. 1.

Papam eſſe maiorem Eccleſia vniuerſali, & perfectiorem quomodò ſit intelligendum? tom.9. 615. 313.

Papæ debent omnes Chriſtiani eſſe ſubiecti; & qui hoc negat, eſt hæreticus. tomo 9. 618. 14.

Papa eſt ſupremus Paſtor Eccleſiarum, Epiſcoporum, & Prælatorum, etiam prout in Concilio conueniunt. to.3. 396.

An ſit ſuper omnes Eccleſias? tom. 4. 772; & ſequen.

Papæ tenentur eſſe ſubditi Principes, & Reges, & omnes fideles. tomo 4. 95. 1.

Papa aliquo modo eſt proprius Sacerdos in qualibet Parochia. to.4. 96. 2.

Papa eſt immediatus Prælatus cuiuslibet fidelis. tom.4. 96. 2.

Papæ ſubduntur Principes ſæculares nedum in ſpiritualibus, ſed etiam in temporalibus indirectè. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 26. 1.

Papa eſt Pater Patrum, & nullus alius Prælatus ei in iuriſdictione coæquatur. to. 16. 405. 4.

Papa licèt pars Eccleſiæ, quomodò ſit maior tota Eccleſia? to.13. 264. 1; & ſequen.

Quomodò ſit perfectior toto reſiduo corpore Eccleſiæ? tom.13. 312. 2.

Diſtinguitur ab alijs membris Eccleſiæ. tomo 13. 402. 1.

Papa non eſt de foro Imperatoris, nec etiam ratione Papatus, quem tenet à ſolo Deo. tom.13. 420. 2.

Qua ratione habeat Imperium ſupra alios? tom.3. 824. 1.

Papa eſt maior omnibus nedum diſtributiuè, ſed etiam collectiuè ſumptis. to. 8. 912. 1; & ſequen.

Papa eſt ſuperior Patriarcha Conſtantinopolitano, vt caput membro, & radius irradiato, & vt cuſtos eſt ſuperior vinea. tom.14. 487. 2.

Papæ datum eſt, vt Occidentalibus præſit, non tamen ei negatum fuit in Concilio Niczno, vt Eccleſiæ Orientalis non ſit ei ſubiecta. tom.14. 491. 1.

Papa non eſt maior Epiſcopis poteſtate ordinis, ſed iuriſdictionis. to. 14. 498. 1.

Papa procedere poteſt contra Imperatores, & Reges in cauſis fidei. tom.5. 134. 44.

Papa eſt ſupra totam vniuerſalem Eccleſiam. tom.5. 698. 1.

Non eſt Monarca temporalis totius Eccleſiæ. tom.12. 383. 2.

Papa habet ſubiectos Reges in rebus ſacris. tom.12. 443. 1; & ſequen.

Iuſta de cauſa Chriſtianitatis poteſt Reges punire, regnaque etiam adimere. tom.12. 541. 1; & tom.6. 75. 2.

Iuſta de cauſa poteſt Chriſtianos eximere ab obedientia Principis Ethnici. tom.12. 456.2.

Papa iura Patriarchalia exercuit per totum Occidentem. tom.11. 215. 90.

Papa ſemper fuit ſuper Eccleſias Africæ, & Aſiæ. tom.14. 288. 2; & ſequen.

Papam ſubijci Imperatori hæreticum eſt. tom.8. 267. 1.

Papa eſt omnium ſupremus. tom. 1. 247. 1.

Papa, in quo ſenſu, & in quo caſu poteſt ſupra ſe ſuperiorem habere? tom. 9. 592. 238.

Papam eſſe propter Eccleſiam, & Paſtorem propter gregem quomodò ſit intelligendum? tom.9. 593. 240.

Papa, niſi ſit hæreticus, in terris ſuperiorem non habet. tomo 2. ex Aluarez. 4. 2.

Papæ de iure ſubijciuntur Imperatores. to.1. ex Adolpho. 35; & ſequen.

Papæ ſubijciuntur etiam cæleſtia, quia etiam Angelos iudicat. tomo 19. 22. 1.

Papæ, & Epiſcoporum diſcrimen. tom. 19. 116. 2; & ſequen.

Aſſerere Concilium eſſe Papa ſuperius an ſit propoſitio erronea, & temeraria? tom.3. 564.2.

Ita repugnat Concilium eſſe ſuperius Papa; ſicut repugnat omnia membra etiam ſimul eſſe ſupra caput. to.4. 729. 34.

Etiam

Etiam in ijs, quæ ſunt iuris poſitiui Concilium, non eſt ſuperius Papa, ſed inferius. tom.7. 113. 2.
Concilia atteſtantia Papæ ſuperioritatem ad totam Eccleſiam. tom.11. 398. 2. & ſequen.
Papam eſſe maiorem Eccleſia, & Eccleſiam Papa maiorem quomodò ſit intelligendum? tom.9. 575; & 576. 197.
Papa quanuis ſit membrum Eccleſiæ, attamen dicitur maior Eccleſia. tom.9. 576. 199.
Nedum eſt maior in Eccleſia, ſed etiam maior eſt ipſa Eccleſia. tomo 9. 576. 200.
Papa in terris nullum habet ſuperiorem; vnde Summi Pontificis, & Chriſti vnum dicitur eſſe tribunal, & conſiſtorium. to. 4. 512. 91; & 92.
Summus Pontifex dicitur Papa, quia eſt ſupremus, & ſuper omnes dignitates. tomo 4. 496. 6.
Papa eſt maior dignitate Imperatore. tomo 4. 88. 1; & ſequen; & 498. 25.
Papæ dignitas adeò excellens eſt, & ſublimis, vt non poſſit ſubijci alicui creaturæ; & ideo nec ipſe Papa poteſt ſe alteri, tanquam inferiorem ſubmittere. to. 4. 524. 186.
Papæ dignitas tanta eſt, vt in terris non habeat, nec habere poſſit ſuperiorem. to.4. 512. 91.
Eius poteſtati omnes ſubiecti fuerunt à Chriſto Domino, qui non excepit Reges, & Principes. tom.7. 273. 2.
Papa à Deo conſtitutus eſt ſuper Reges; ſicut Moyſes ſupra Pharaonem; & Hieremia ſuper Reges, & Regna Iudæorum. tom.6. 76. 2; & ſequen.
Papa quanuis homo ſit, & mortalis, attamen ratione dignitatis eſt ſuper omnes homines, & aliquid commune cum Deo habere dignoſcitur. tom. 4. 511. 74.
Papæ poteſtati Imperatores ſubijciuntur, etiam in temporalibus ex teſtimonio Sanctorum Patrum, & aliorum. to.4. 36. 27; & ſequen.
Imperatores exprobrati tanquam inferiores à Romanis Pontificibus. to.6. 778. 7; & ſequen.
Papa eſt maior homine, minor eſt Angelis; quia eſt mortalis homo, maior tamen auctoritate. tom.4. 57. 2.
Papa ex eo, quòd conferat robur Concilio generali ſe oſtendit eſſe illo ſuperiorem. tom.9. 509; & ſequen.
Papa eſt maior Angelis in quatuor. tom. 4. 73. 2; & ſequen.
Papa maiorem auctoritatem habet in definiendo, quàm tota Eccleſia. tomo 4. 645.1.
Papæ auctoritas maior auctoritate Conciliorum. tom. 6. 789. 2.
Papa, vtpote Diui Petri ordinarius ſucceſſor, eſt Rector ſupremus Hierarchiæ viſibilis vniuerſæ Catholicæ Eccleſiæ, quia ſic crediderunt, & docuerunt Epiſcopi, & SS. Patres Latini, ſeu totius Occidentis. tom.12. 56. 2.

*Papa Chriſti Domini Vicarius.*

Papa eſt Vicarius Chriſti in quantùm eſt homo. to.3. 31. 2.
Papa eſt Vicarius non ſolùm Chriſti, ſed etiam Dei. to.3. 32. 1.
Papa eſt verus Petri ſucceſſor, & Chriſti Vicarius, & Dei gerens vices in terris. to.9. 326. 109.
Papa eſt Vicarius generalis omnium hominum. to.3. 44. 1.
Papa quomodò dicatur Vicarius Petri, & quomodò intelligatur? to.9. 605. 282; & 516. 77.
Papa non eſt Vicarius Petri, ſed ſucceſſor. to.3. 3. 2.
Papa non eſt ſucceſſor, ſed Vicarius Chriſti. to. 3. 3. 2.
Quomodò ſit proximus, & immediatus Chriſti Vicarius? to. 10. 560. 2; & ſeq; & to.2. ex Adolpho. 80.1.
Papa eſt Vicarius Chriſti, non Eccleſiæ. to.10. 256. 1; & to.11. 461. 2.
Papa quatenus Chriſti Vicarius habet eandem auctoritatem, quàm habet Chriſtus, non tamen excellentiæ. tomo 9. 578. 204.
An poſſit dici Vicarius Petri, ſicut dicitur Chriſti Vicarius? to.3. 402. 2.
Quomodò dicatur Vicarius Apoſtolorum? to.4. 148.2.
Papa ſolus eſt Chriſti Vicarius, & verus Petri ſucceſſor. to.16. 381.1; & 395.1; & ſeq. & to.18. 222. 1; & ſeq.
Papa ritè electus eſt Chriſti Vicarius, & legitimus Petri ſucceſſor, habet in Eccleſia poteſtatem ſummam. to.13. 272. 1.
Papa eſt Chriſti Vicarius, non Petri. to. 15. 180. 2.
Papa eſt proximus, & immediatus Chriſti Vicarius. to.7. 580. 2.
Papa inungitur in ſignum inueſtituræ, qua conſtituitur Vicarius viſibilis Chriſti Domini, qui dicitur vnctus. tomo 19. 221. 1;
Repreſentat Chriſti Domini perſonam. to.8. 927.2.
Papa retinendo Vicariatum Chriſti Domini non poteſt à ſe abdicare poteſtatem Vicariatus. to.9. 257. 6.
Papa eſt Chriſti Domini Vicarius. tom.11. 430.1.
Papa eſt Chriſti Vicarius, non Antichriſti. to.1.27. 2.
Papa eſt Chriſti Domini Vicarius, & Præſul primæ ſedis. to.1. 32. 1.
Non ſedet in templo, vt Deus, ſed vt Vicarius Chriſti. to.3.855.2.
Papa retinendo Chriſti Vicariatum nequit à ſe abdicare poteſtatem. to.9. 257. 6.
Papam eſſe Chriſti Vicarium viſibilem, atque ſucceſſorem D.Petri. to.12.419. 1.
Papa gerit vices in terris non hominis, ſed Dei. to.6. 8. 14.
Papam pro tempore exiſtentem eſſe legitimum Petri ſucceſſorem, & verum Chriſti Vicarium eſt de fide. to.14. 31. 2.
Papam hunc numero exiſtentem eſſe uerum Chriſti Vicarium quomodò ſit reuelatũ? to.14. 33. 1.
Papam eſſe Chriſti Vicarium duobus modis poteſt intelligi. to.3. 573. 1.

Papa ſuccedit Petro in Chriſti Domini Vicariatu. to.10.44. 1; & ſeq.
Papa non eſt Petri Vicarius, ſed Petri ſucceſſor, & Chriſti Vicarius. tomo 9. 153. 40.
Papa Chriſti Vicarius Orbis, & Vrbis Pontifex. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15. 1;& ſeq.
Papa eſt Chriſti Vicarius in tota Eccleſia. to.17. 211. 1.
Eſt viſibilis Chriſti Monarchiæ Vicarius. to.17. 397.
Papam hunc numero eſſe verum Chriſti Vicarium eſt de fide. tomo 18. 60. 1; & ſeq.
Papa non eſt primarium caput Eccleſiæ quia eſt Vicarius Chriſti Domini. tom.4. 113. 2.
Papam eſſe Chriſti Domini Vicarium, & caput Eccleſiæ eſt obiectum fidei. to.15. 88. 201; & ſeq.
Papa eſt Chriſti Domini Vicarius, & miniſter; Antichriſtus autem ſe extollet ſupra Chriſtum Dominum. to. 20. 341. 1.
Papa quia eſt Chriſti Domini Vicarius in terris, iure Diuino eſt caput viſibile, & ſupremus Paſtor Eccleſiæ, & Rector ex teſtimonio SS. Pontificum, & aliorum SS.PP. to.12. 71. 1; & to.20. 375. 1; & ſeq.
Papa quatenus Chriſti Domini Vicarius eſt caput Eccleſiæ; Chriſtus verò eſt caput Eccleſiæ, quatenus ſummus Sacerdos manens in æternum. to. 14. 221. 2; & ſeq.
Papa eſt Vicarius Eccleſiæ, non caput principale. to.20. 476. 2; & ſeq.
Papam hunc numero eſſe verum Chriſti Domini Vicarium eſt de fide ſaltem ſecundariò. to.8.777.2.
Papa in Concilio gerit vices Chriſti Domini. to.18.315.2.
Papam, non Spiritum Sanctum eſſe Chriſti Domini Vicarium oſtenditur contra hæreticos. to.7.441; & ſeq.
Solùm Papam eſſe vnicum Chriſti Domini Vicarium totius vniuerſalis Eccleſiæ ex vnitate ipſius Eccleſiæ colligitur. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 13. 2;& ſeq.
Papa eſt Chriſti Domini Vicarius, & Epiſcopus nedum Vrbis, ſed etiam totius Orbis. to.2.ex Alexandro à S. Elpidio. 15. 6; & ſeq.
Papa, tanquam D.Petri ſucceſſor, conſtitutus fuit Chriſti Domini Vicarius, cùm Petrus claues accepit. to. 2. ex Turrecremenſi. 10.2; & ſeq.
Papa inſtitutus fuit Chriſti Domini Vicarius, vt omnibus Eccleſiæ prælatis poteſtatem iuriſdictionis conferret. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 11.5; & ſeq.
Papa fuit conſtitutus Chriſti Domini Vicarius, vt poteſtas Petro tradita continuetur in Eccleſia vſque ad diem iudicij. to.2.ex Alexandro à S.Elpidio. 14. 12; & ſeq.
Papa fuit conſtitutus Vicarius Chriſti Domini non ſolùm, vt regeret Eccleſiam mediantibus alijs Paſtoribus in partem ſollicitudinis aſſumptis, ſed etiam, vt illos gubernaret, & regeret immediatè per plenitudinem poteſtatis ab ipſo receptam. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 15. 3.
Chriſtus Dominus docuit Petrum, & quemlibet Papam illius ſucceſſorem, quomodò plenitudinem poteſtatis acceptam debeat exercere illis verbis: *Conuerte gladium tuum in vaginam*. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34.2.
Voluit, vt Petrus, & quilibet Papa eius ſucceſſor ſint petræ Vicariales fundamentales Eccleſiæ, quia illius vices ſuſtinere debent in terris, atque illius viſibilem præſentiam ſupplere. to.2. ex Aluarez. 11.1; & tom. 7. 641.2; & to.8. 224. 2; & to.12.4. 2; & 5.2; & 64. 2; & ſeq; & 580. 1.
Quanuis Petrum, & quemlibet Papam illius ſucceſſorem inſtituerit ſuos Vicarios in terris, attamen non inſtituit illos, vt eſſent caput principale,& primarium. to.19. 501. 1.
Papa in Petro conſtitutus fuit Chriſti Domini Vicarius, & quomodò illi ſucceſſerint Petrus. & Papa? to.4. 464.16; & ſeq.
Chriſtus Dominus inſtituit Petrum, & quemlibet Papam Petri ſucceſſorem ſui Vicarium, non autem ęqualem; quia Vicarius ſupponit præſidere eum, cuius eſt Vicarius; vnde cùm Chriſtus Dominus nunquam deſinat regere Eccleſiam, rectè dicitur inſtituiſſe Papam ſuum Vicarium. to.4.303. 1.
Quanuis declarauerit ſuum Vicarium, qui eius vices viſibiliter gerat in terris; attamen ei non contulit excellentiam ſuæ poteſtatis, ſed tantùm ſuæ poteſtatis plenitudinem. tom. 4. 330. 1; & ſeq.
Papæ tamquam Chriſti Domini Vicario tradita fuit à Chriſto Domino ſingularis poteſtas. to. 2.ex Pighio. 32. 2.
Papæ qualis, & quanta poteſtas tradita fuerit à Chriſto Domino, quando in Petro conſtitutus fuit illius Vicarius? to.1. 503. 2.
Primus, & immediatus Chriſti Domini Vicarius fuit Petrus, Papa verò eſt Vicarius mediatus, quia Petro ſuccedit. to.20.288. 2.
Petrus, & Papa Chriſti Domini Vicarij vniuerſales in terris fuerunt conſtituti. to. 20. 163.1; & ſeq.
Petrus, & Papa in Pontificatu, & Sacerdotio propriè non ſuccedunt Chriſto Domino; quia ſucceſſio fit per tranſlationem Sacerdotij, & Pontificatus; Chriſtus Dominus autem manet Sacerdos, & Pontifex in æternum; ideo ſolummodò eius Vicarij fuerunt conſtituti. to.17.16.1.
Papæ, tanquam Chriſti Domini Vicario, ſubijci debent omnes, qui Chriſti Domini fidem profitentur. to. 12. 380. 1.
Papa ſolus eſt Vicarius generalis, Epiſcopi verò ſunt Vicarij partiales, quia vocati ſunt in partem ſollicitudinis, cùm eorum diæceſis ſit limitata. to. 15. 225; & ſeq.
Chriſtus Dominus reliquit non ſolum Petrum, ſed etiam omnes D.Petri ſucceſſores ſuos Vicarios. to 17. 417. 2; & ſeq.
Ex vnitate Eccleſiæ Catholicæ arguitur, quòd Papa ſit vnicus illius Vicarius Chriſti Domini vices gerens in terris. to.2.ex Alexandro à S.Elpidio. 13. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus illis verbis ad Petrum: *Sequere me*: deſignauit nedum Petrum, ſed etiam Papam illius ſucceſſorem eſſe Chriſti Vica-

Vica-

Vicarium in Eccleſiæ Magiſterio. tom.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.1.
Papam conſtitutum fuiſſe à Chriſto Domino Vicarium vniuerſalem totius Eccleſiæ duobus modis poteſt intelligi. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.6; & ſeq.
Papam nedum ratione Vrbis, ſed etiam ratione Orbis eſſe Vicarium generalem quomodò ſit intelligendum? to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 16. 10.
Papa, tanquam Chriſti Domini Vicarius, habet plenum dominium in corpus myſticum totius Eccleſiæ Catholicæ. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 18.8; & ſeq.
Papæ, tanquam Chriſti Domini Vicario, ſubduntur omnes Reges, & Principes. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 18. 10.
Papa, vt Chriſti Domini Vicarius, habet vnam poteſtatem, quæ extenditur ad ſpiritualia, & temporalia. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 18. 11.
Quanuis etiam Apoſtoli Chriſti Domini Vicarij ab Eccleſia dicantur; attamen Papa ſolus eſt principalis, & vnicus Vicarius, qui Chriſti Domini vices principaliter gerit in terris. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 19. 5.
Papa, quatenus Chriſti Domini Vicarius, poteſt nobis participare bona de Eccleſiæ theſauro. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidió. 20.9; & ſeq.
Papa, vt Chriſti Domini Vicarius, non habet totam illam poteſtatem, quam habet Chriſtus Dominus, cuius eſt Vicarius. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 25. 21.
Papa, vt Vicarius Chriſti Domini non habet poteſtatem excellentiæ per quam poſſit gratiam conferre etiam extra ſacramenta. to.2. ex Ecchellenſi. 25.21.
Papa, vt generalis Chriſti Domini Vicarius, homines malos magis verbi gladio, quàm ferro aggredi debet. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34. 2.
Quanuis Chriſtus Dominus nequeat renunciare ſuo ſacerdotio, quod manet in æternum; attamen Papa, qui eſt Vicarius, poteſt renunciare Papatui, non autem charaćteri Sacerdotali. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 35.2; & 37.2. & ſeq.
Papa quomodò ſit cauſa immediata conferens poteſtatem mixtam alijs Prælatis, tanquam Chriſti Domini Vicarius; & quomodò idem Chriſtus Dominus etiam immediatè conferat. tom. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 10.2. & ſeq.
Quanuis Apoſtoli, & diſcipuli immediatè receperint à Chriſto Domino poteſtatem iuriſdićtionis, quia tunc idem Chriſtus Dominus erat viſibiliter præſens attamen nunc illam habent à Papa, qui eſt Vicarius. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio 9. 2. & ſeq.
Papæ, qui eſt Chriſti Domini Vicarius, & D.Petri ſucceſſor, ſacerdotium eſt maximum. tom.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 3. 2.
Papa eſt Vicarius Chriſti Domini, gerens vicem non puri hominis, ſed veri Dei in terris. to.9. 326. 109.
Papæ Vicariatus, quando Papa defungitur, non tranſit in Cardinalium Collegium. to.9. 326. 109; & 327. 113.
Papa, vt Vicarius Chriſti Domini ſolùm à Chriſto Domino poteſt iudicari, & deponi. to.2. ex Andolpho. 80. 1.
Papa eſt Chriſti Domini Vicarius abſolutè, & ſimpliciter, quia habet poteſtatem in ſpiritualibus, & temporalibus. tom. 2. ex Adolpho. 80.1.
Papa, quanuis ſit miniſter Chriſti Domini, & Eccleſiæ; attamen eſt Vicarius ſolius Chriſti Domini. to.11. 461. 2.
Papa, vt Chriſti Domini Vicarius non habet poteſtatem in eos, qui ſunt extra Eccleſiam. to. 11. 461. 2.
Qui non credit in Papam, vt eſt Chriſti Domini Vicarius, eſt extra Eccleſiam, extra quam ſalus eſſe non poteſt. tomo 9.578. 204.
Papa, vt Vicarius Chriſti Domini, ſubijcitur Spiritui Sanćto. tom.9. 578.205.
Papa in tantùm dicitur Vicarius Chriſti Domini in quantùm ab ipſo poteſtatem in totam Eccleſiam accepit. to.10. 560. 2.
Papa, quatenus Vicarius Chriſti Domini, nequit inſtituere alium Vicarium. tom. 9. 153. 41.
Papa in hæreſim labens deſinit eſſe Chriſti Domini Vicarius. to.9. 153. 42.
Papa quatenus Vicarius Chriſti Domini, ſolus habet ſupremam iuriſdićtionem ordinariam in totam Eccleſiam. tomo 9.153. 39.
Papa quanuis poſſit ſubmittere concilio ſuã propriam perſonam; attamen nequit ſubijcere poteſtatem Vicariatus. tom. 9. 256. 2.
Papa ſolus eſt verus Ieſu Chriſti Vicarius. to. 1. 162. 2.
Papa fuit conſtitutus capnt ſecundum, tanquam Vicarius Eccleſiæ, ne hæc laberetur in diuiſionem. to.1. 162. 2.
Papę Vicariatus non eſt munus perſonale ſoli Petro conceſſum, ſed eſt munus reale, quod tranſit ad ſucceſſores; ideo Petrus, antequam moreretur deſtinauit Clementem. to.1.32.1; & ſeq.
Papa Vicarius obiećtiuè dicitur Eccleſię, quia reſpicit Eccleſiam, tanquam obiećtum. to.3.573. 2.
Dei Filius formauit Papam Vicarium ad imaginem, & ſimilitudinem ſuam, ſicut Deus formauerat Adam. to.3. 31. 2.
Sine Papæ Vicariatu Regnum Mundi eſſe non poteſt. to.3. 32. 1.
Papa ſolùm impropriè dićtus fuit Petri Vicarius. to.3. 3. 2.
Papa, quia eſt Dei Vicarius poteſt punire omnes idololatras. to.3. 45. 1.
Item poteſt iudicare, & punire Iudæos, ſi peccent contra legem in moralibus, quę immutabilia perſeuerant. to.3. 45.1.
Papa aliter eſt Ieſu Chriſti Vicarius, & aliter dićtus fuit Petri Vicarius. to.3. 402. 2.
Papa dicitur Chriſti Domini Vicarius, quatenus eius vices gerit in terris. tom.3.403. 1.
Papam rite elećtum, & ab Eccleſia acceptatum eſſe legitimum Chriſti Domini Vicarium non ſolùm certitudine morali, cui poteſt falſum ſubeſſe, ſed etiam certitudine fidei Diuinæ eſt credendum. tomo 14.32. 1.

Vicariatus Papę ſucceſſio fuit ſimpliciter neceſſaria regimini, & conſeruationi ouilis Chriſtiani. to.16. 381. 4.

Papæ Vicariatus cur potiùs Romæ, quàm Hieroſolymis, aut alibi fuerit inſtitutus? to.16.383. 1; & ſeq.

Papa Beatiſſimus Chriſti Domini Vicarius à D. Ioanne Chriſoſtomo fuit appellatus. to. 16. 386.5.

Papæ Vicariatus translatus fuit Romam ex Ciuitate Antiochena. to.16. 385. 2. & ſeq.

Papæ, vtpotè Chriſti Domini Vicario, quanuis ſit malus, ab omnibus eſt obediendum. to. 18. 222. 2.

Papæ, tanquam Chriſti Domini Vicario, ex more, & conſuetudine antiqua nunquam interruptã obedientiam præſtitit Eccleſia. to.18.225. 8.

Papam eſſe Chriſti Domini Vicarium ſemper agnouit Britannia, quæ antiquitùs miſit ſuos ad ipſum Legatos. tom. 18. 228. 1.

Papam eſſe legitimum Chriſti Domini Vicarium eſt propoſitio de fide tuenda. to.18. 58. 2; & ſeq.

*Papatus.*

Papatus præeminentia, à quo ſuam ducat originem? to.5. 30.1; & ſeq.

Papatus, & Epiſcopatus inſtitutio eſt de iure Diuino, non humano. to.5. 558.50.

Papatus nunquam defecit in Eccleſia Romana. to.16. 138. 2; & ſeq.

Papatus eſt prior imperio naturali, & politico. to.4. 88. 1.

Papatus eſt de iure Diuino, quia à Chriſto fuit in Petro inſtitutus. to.4. 476. 21.

Quando poſſit fieri de Papatu tranſactio? t.4. 476. 23.

Papatus fuit annexus Eccleſiæ Romanæ. to.4. 774. 18; & ſeq; & 781. 58; & to.20.393.2. & ſeq.

Papatum eſſe annexum Eccleſiæ Romanæ nedum eſt de iure Diuino, ſed etiam habetur ex traditione Apoſtolica. to. 4. 781. 59.

Papatus calumniatus à Luthero. to.4. 314.2; & ſeq.

Papatu vacante Eccleſia non eſt ſine capite, ſed ſine adminiſtratore. to.9. 78. 10.

Papatus eſt quid indiuiſibile, ideo Papa nequit illum in partem alteri communicare. to. 9. 337. 189.

Papatus, perſona Papæ, & coniunctio Papatus cum tali perſona ſunt à diuerſis cauſis. to.9. 794. 8.

Papatus coniunctio cum tali perſona tribus modis deſtrui poteſt; ſcilicet, vel à Deo, vel ab Eccleſia, vel à ſe ipſo. tom.9. 795. 2.

Papatus coniunctio cum tali perſona quomodò fit à conſenſu electorum, & electi? to. 9. 796. 1.

Papatum eſſe Romæ an ſit de iure Diuino? to.3.12. 7; & to.20.1; & 21.2; & to.18.51. 2; & to.20. 393. 2; & ſeq.

Papatus, & Apoſtolatus diſcrimen. to.10. 257.2.

Papatus collatio diſtinguitur à deſignatione perſonæ aſſumendæ in Papam. to. 10. 256.1.

Papatus an poſſit eſſe extra Vrbem Romæ? to.3. 13.8; & ſeq.

Papatus Romæ, tamquam in loco aptiſſimo fuit conſtitutus. to. 20. 317. 2; & ſeq.

Papatum eſſe Romæ eſt perpetua Apoſtolorum, & Eccleſiæ traditio. to.3. 20. 1.

Papatus quamuis poſſet aliò transferri, attamen transferri non deberet. tom.3. 21. 2.

Papatus à D. Petro affixus fuit Sedi Romanę. to.18. 51. 1; & ſeq.

Quamuis Papa tranſtulerit Sedem Auenionẽ, attamen Papatus ſemper fuit Romæ, quia ſemper manſit Romanus Epiſcopus. to.18. 51. 2.

Non eſt in poteſtate Papæ Papatum ad aliam ſedem transferre. to.20. 393.2.

Papatum an liceat deſiderare? to.2. ex Aluarez. 16.2; & ſeq.

Electus ad Papatum nolens acceptare peccaret, ſi ſe putaret idoneum. to.2. ex Aluarez. 18. 10.

Papatus non ſolùm ſe extendit ad ſpiritualia, ſed etiam ad temporalia. to.2. ex Aluarez. 19.1. & ſeq.

Papatus ita eſt vnus, vt duplex Papa ſimul eſſe non poſſit. to.9.31. 149.

Vocatio legitima ad Papatum quænam ſit? to.1.9. & ſeq.

Papatus iura non ſpectant ad Imperatorem. to.1.19.2.

Papatus iura ſibi arrogauit Iulianus apoſtata. to.6.63. 2.

Papatus ita eſt ſtabilis, vt etiam tempore Antichriſti non ſit caſſurus. tom.10. 257. 2.

Papatus non fuit inſtitutus à Conſtantino Magno, aut à Conſtantio IV. Imperatore, ſed à Chriſto Domino in D. Petro. to.4. 436. 1.

*Vid. Pontificatus.*

*Paphnutius.*

Paphnutius in Concilio Niceno reſiſtit decreto nuptiarum pro conſtitutis in ordine ſacro. to.4. 419. 40.

Paphnutij hiſtoria de cælibatu ſuperſtitioſa. to.2. ex Alano. 58. 2.

*Papienſis Eccleſia.*

Papienſis Eccleſia non ſubditur Eccleſiæ Mediolanenſi. to.6. 679. 1.

Eius Epiſcopus conſecratus fuit à S. Ambroſio. to.6.679. 1.

Poſt mortem D. Ambroſij accepit pallium, & priuilegium plenæ exemptionis à quocumque Archiepiſcopo. tomo 6. 679. 1.

Ab Alexandro III. fuit priuata pallio, & Sanctæ Crucis Vexillo, quod redditum fuit Eccleſiæ Mediolanenſi; quia Eccleſia Papienſis ſectata fuerat ſchiſma Octauiani Antipapæ, & Friderici Imperatoris violentias. to.6. 679. 8.

*Papienſe Conciliabulum.*

Papienſe Conciliabulum conuocatum à Friderico I. Imperatore contra Alexandrum III. to.1. 15.2.

*Par.*

Par in parem non habet imperium. tom.4. 89. 2; & to.9. 168. 4; & 36.172; & 405.41; & to.14. 366. 2; & to.18. 25. 8.



Digitized by Google

*Parabola.*

Parabola de ſeruo bono, & fideli, cui appropri etur? to. 3. 198. 1.

Sub parabola ouilis, & ouium Eccleſia, cur D. Petro fuerit commiſſa? to. 16. 339. 2; & ſeq.

*Paradiſus.*

Paradiſus terreſtris an hodie conſeruetur? to. 12. 530. 1.

Eius amænitas fuit figura Cœleſtis beatitudinis? to. 8. 85. 2.

*Paranymphus.*

Paranymphus dicitur, qui aſſiſtit puellæ. to. 19. 38. 2.

Paranymphus Eccleſiæ dicitur etiam Papa. to. 19. 24. 2.

Paranymphi nomen vnde deriuetur? to. 13. 314. 2.

*Pariſienſis facultas.*

Pariſienſis Synodus nihil ſtatuit contra S. Petri primatum. to. 6. 157. 2.

Pariſienſis facultatis appellationes, & capituli Pariſienſis à Papa malè conſulto ad Papam meliùs conſulendum. tomo 15. 669. 105.

Pariſienſis facultas damnauit propoſitiones Marci Antonij de Dominis de poteſtate Eccleſiaſtica. to. 1. 375. 1; & ſeq; & to. 16. 529. 2.

Pariſienſem Accademiam appellaſſe à Bonifacio VIII. falſum eſt. to. 3. 587. 2. & ſeq.

Pariſienſis facultatis articuli. to. 9. 826. 2; & ſeq.

*Pariſienſis Conuentus.*

Pariſienſis Conuentus circa auctoritatem Eccleſiæ Gallicanæ. to. 6. 641. 1.

Pariſienſe conciliabulum damnatum fuit à Bonifacio VIII. to. 1. 104. 1.

*Parmenianus Donatiſta.*

Parmenianus Donatiſta fuit Hiſpanus. to. 6. 244. 2.

Fuit Princeps Donatiſtarum. to. 11. 202. 3; & ſeq.

*Parochus.*

Parochorum munera. tomo 18. 357. 1; & ſeq.

Parochi ſunt adiutores Epiſcoporum. to. 13. 364. 2.

Parochi, & Archidiaconi non habent ius in Concilijs. to. 4. 70. 3. 69.

*Participans.*

Participans cum excommunicato an incurrat excommunicationem? tom. 9. 33. 154.

*Paſchalis Papa.*

Paſchalis Papæ ad Anſelmum Cantuarienſem de libertate Eccleſiaſtica. to. 1. 560. 1; & ſeq.

Excommunicauit Henricum Germaniæ Regem. to. 1. 560. 1.

Paſchalis Papa inculpatus de fide. tomo 3. 536. 1.

Paſchalis II. epiſtola ad Poloniæ Archiepiſcopum renitentem præſtare iuramentum in receptione pallij. to. 1. 413. 2.

Paſchalis in Concilio Lateranenſi papatum depoſuit. to. 1. 130. 2.

Eiuſdem profeſſio fidei. to. 1. 130. 2.

Paſchalis II. priuilegium conceſſum Henrico IV. to. 4. 402.

Excuſatur, cur inueſtitutas conceſſerit. to. 15. 582. 18.

Paſchalis Papæ infœlix exitus. to. 1. 11.

Paſcalis II. tempore fuerunt quatuor Antipapæ. to. 1. 15.

Docuit beneficiorum collationes ad laicos non pertinere. to. 1. 419. 1.

Paſchalis II. proditoriè captus ab Henrico IV. Imperatore cum multis Cardinalibus, ei concedit priuilegium inueſtituræ Epiſcoporum. to. 10. 384. 2.

Paſchalis, Victor, Calixtus, & Innocentius Antipapæ fuerunt depoſiti à Concilio Lateranenſi III. to. 4. 112. 1.

*Paſcere.*

Paſcere ſignificat actionem propriam Paſtoris Eccleſiaſtici. to. 8. 361. 1.

Paſcere oues quid importet? to. 11. 395. 4. & to. 15. 259. 15; & to. 12. 169. 1; & ſeq; & to. 2. ex Turrecremenſi. 6. 1; & to. 18. 490; 1; & ſeq.

Paſcendi officium quid ſignificet? tom. 6. 699. 2.

Paſcere oues importat poteſtatem ſpiritualem, & temporalem. to. 6. 45. 1.

*Paſce oues meas*, ſed vt tuas; dictum Chriſti eſt accipiendum. to. 6. 64. 2.

Paſcere in Scriptura idem ſignificat, ac regere. tom. 16. 376. 2; & tom. 14. 273. 1; & ſeq.

Paſcere oues quomodò conueniat Petro, & Apoſtolis? to. 3. 444. 2; & ſeq.

Paſcere agnos cur bis à Chriſto fuerit, & paſcere oues tantùm ſemel? to. 3. 445. 1.

Paſcitur aliquando actiuè, aliquando paſſiuè ſumitur. to. 4. 6. 2.

Paſcendi munus ſignificat Eccleſiæ primatum to. 14. 277. 1; & ſeq.

Paſcere, & regere ſpectat ad Papam, qui debet famelicos paſcere, & malos corrigere. to. 14. 578. 1.

Paſcere oues Chriſti quid ſit? to. 3. 44. 1; & ſeq.

Paſcere tres actus principales importat; quorum primus eſt pabulum ouibus præbere, & ad paſcua ducere; ſecundus eſt oues infirmas ſanare, diſperſas colligere, errantes reducere, & à lupis defendere; tertius verò eſt præeſſe, regere, gubernare, iudicare, & diſcernere, & caſtigare. tom. 17. 113. 1;

*Paſce agnos meos*: Petro bis dictum fuit à Chriſto; quo ſignificatus fuit populus Hebraicus, & gentilis traditus Petro regendus. to. 18. 492. 1.

Paſcere eſt conferre nutrimentum, quo oues nutriuntur, augentur, & multiplicantur. to. 19. 546. 1.

*Paſce oues meas*: his verbis D. Petrus conſtitutus fuit Paſtor totius Eccleſiæ. tom. 14. 91. 2.

*Paſce oues meas*: D. Petro adminiſtratio totius Eccleſiæ fuit commiſſa. tom. 3. 444. 2.

*Paſce oues meas*: Petro ſoli, non omnibus dictum fuit. tom. 16. 479. 2; & to. 19. 546. 2.

*Paſce oues meas*: His verbis D. Petro fuit collatum Paſtoris officium. to. 16. 375. 2; & ſeq.

*Paſce oues meas*: Cur ſemel tantùm D. Petro dictum

dictum fuerit; & bis *paſce agnos meos*? to. 3. 445. 1.
*Paſce oues meas*; quid his verbis collatum fuerit D. Petro? to. 9. 149. 16.
Paſcendi oues Petro, & Apoſtolis collatum fuit munus, ſed inæqualiter. tomo 13. 295. 2.
Paſcendi oues in ſpe, non autem in actuali poſſeſſione, accepit D. Petrus ante Chriſti Domini mortem. to. 13. 317. 2.
Paſcendi oues munus quid importet? to. 13. 295. 2; & to. 3. 804. 1.
*Paſce oues meas*: hæc verba dicta fuerunt Diuo Petro ad commendendam Eccleſiæ vnitatem teſte S. P. Auguſtino. to. 17. 115. & ſeq.
Paſcendæ oues traditæ fuerunt D. Petro, nedum Iſraelitæ, quæ iam erant ad fidem conuerſæ, & erant Chriſti Domini oues; ſed etiam Gentiles, qui erant oues ad Chriſti ouile per ipſum adducendæ, tom. 17. 117. 1; & ſeq.
Paſcendi oues in Eccleſia D. Petrus munus accepit, quo ſignificata fuit plenaria in Eccleſiam poteſtas. to. 8. 383. 2; & ſeq.
Diuus Petrus quomodò paſcere debebat Chriſti Domini oues? to. 19. 352. 2; & ſeq.
Paſcendæ oues D. Petro traditæ ſunt, non Lupi, non Leones, aut Vrſi. to. 19. 549. 1.
*Paſce oues meas*: ſoli D. Petro, non omnibus dicta fuerunt ea verba. to. 12. 16. 1; & to. 14. 265. 1; & ſeq; & tom. 18. 489. 2.
Hæc verba ad litteram ſunt accipienda. to. 18. 487. 1.
*Paſce oues meas*: his verbis D. Petro tradita fuit poteſtas regendi totam Eccleſiam; & idem ſonat, ac: *Eſto loco mei Præpoſitus fratrum tuorum* teſte S. Ioanne Chriſoſtomo. to. 18. 239. 1.

*Paſcha*.

Paſcha ab Aſianis celebrabatur more Iudaico die quartadecima lunæ menſis Martij. tomo 11. 42. 29; & to. 1. 72. 2.
Paſchæ celebratio poſt Nicænam Synodum fuit prohibita ante quintadecimam diem lunæ menſis Martij. to. 11. 47. 40.
Paſchæ celebratio iuxta ritum S. Romanæ Eccleſiæ. to. 7. 236. 1.
Paſcha Euchariſtiam ſignificat. to. 4. 9. 2.
Paſcha celebrandum eſſe die Dominico ſtatuit Pius I. to. 10. 43. 1.
Paſcha quartadecima luna celebrandum eſſe fuit præceptum Hebræis. to. 15. 382. 1.
Paſchæ celebratio die quartadecima Martij more Iudaico tractata fuit in Concilio Aſiano ſub Victore Papa. to. 8. 788. 2; & to. 15. 5. 7; & to. 3. 899. 1.
Item in Concilio Hieroſolymitano ſub Victore Papa. to. 15. 382. 1; & ſeq.
Paſca celebrandum eſſe die Dominico; non autem more Iudaico luna quartadecima in quacumque die incidiſſet fuit determinatum in Concilio Nicæno. to. 11. 399. 3.
Circa Paſchæ celebrationem coactum fuit Concilium Paleſtinum. to. 15. 382. 1; & ſeq.
Item conuocatum fuit Concilium Ponticum. to. 15. 57; & 382. 1.
Item coactum fuit Concilium Corinthiacum. to. 15. 582. 1; & ſeq.
Item Concilium Epheſinum ſub Polycrate. to. 15. 382. 1; & ſeq.
Item determinauit Concilium Gallicanum. to. 15. 5. 7.
Item decreuit Concilium Lugdunenſe. to. 15. 382. 1.

*Paſſio*.

Paſſionis Dominicæ præludium. to. 3. 39. 2.
Paſſionis Chriſti Domini oratio. to. 1. 350. 1.
In paſſione Chriſti Domini quomodò Apoſtoli à fide defecerint? tom. 13. 563. 1; & 564. 2; & 565. 1.

*Paſtor*.

Paſtoris officium nedum eſt paſcere oues, ſed etiam ſeparare morbidas à ſanis, & arcere Lupos; ex quo colligitur poteſtas Papæ in eos Principes, qui declinant à fide. to. 11. 370. 1; & tom. 7. 422. 2; & ſeq; & to. 12. 170. 1; & to. 18. 490. 2.
Paſtoris nomen idem ſignificat, ac Caput. to. 15. 198. 28.
Paſtoris nomen idem ſignificat, ac gubernator, & Princeps. to. 16. 16. 2.
Paſtor Eccleſiæ qualis eſſe debeat? tom. 16. 340. 1; & ſeq.
Paſtoris officium principaliter importat præbere pabulum ouibus, oues morbidas ſanare, & præeſſe, ac regere. to. 19. 480. 2.
Paſtor ſupremus vnus tantùm vni Ouili poteſt congruere. to. 16. 362. 1.
Paſtoris vnitas magis neceſſaria fuit in ſpiritualibus, quàm in temporalibus. to. 16. 365. 1.
Paſtor Eccleſiæ illuminatus à Spiritu Sancto in his, quæ ad fidem pertinent, errare non poteſt. to. 16. 370. 1.
Paſtoris eſt paſcere. to. 16. 376. 1.
Paſtoratus collatio ex Euangelio colligitur. to. 16. 375. 2.
Paſtor ouilis Chriſti Domini. tom. 16. 381. 1.
Paſtores veri qui ſint? to. 2. ex Pighio. 23. 1.
Paſtoris officio adiungitur ſeruitus, & imperium. to. 1. 6.
Paſtores, & Doctores quare Eccleſiæ ſint dati? to. 4. 684. 88.
Paſtor abſolutè ſolus Summus Pontifex dicitur. to. 4. 762. 118; & ſeq.
Paſtor vnus neceſſarius eſt in Eccleſia militante. to. 3. 807. 1.
Paſtoratus eſt Eccleſiæ poteſtas. to. 3. 343. 1.
*Paſce oues meas*: His verbis D. Petro fuit collatum Paſtoris officium. to. 16. 375. 2. & ſeq.
Paſtorum ius eſt oues Chriſti docere, & cuſtodire. to. 3. 869. 2.
Paſtor eſt ſuo grege ſuperior. tom. 9. 545. 130.
Paſtor vnus eſt in Eccleſia, ad quem recurrunt omnes fideles. to. 9. 648. 2.
Paſtoris officium debet eſſe coæuum ouili. to. 3. 3. 1.
Paſtor quid ſignificet? to. 3. 3. 2.
Paſtor Eccleſiæ quomodò ſit Chriſtus, & Papa? to. 3. 3. 2.
Paſtores puniendos ſibi Chriſtus reſeruauit. to. 3. 294.
Paſtores Eccleſiæ ab Imperatoribus iuriſdictionem non obtinuerunt. to. 3. 953. 1.

Paſtores Eccleſiæ tres qualitates debent habere. to. 3. 958. 1.
Paſtores quanuis ex præcepto Chriſti debeant eſſe amantes; attamen ſi ſint mali, ſunt veri Paſtores. tom. 14. 171. 1; & ſeq; & 103. 2.
Paſtoribus etiam diſcolis eſt obediendum. to. 14. 278. 1.
Paſtores Eccleſiæ quare non vocentur Reges, cùm tamen regant? to. 3. 128. 2.
Paſtor qualis eſſe debeat? to. 14. 102. 2.
Paſtores in Lupos conuerſi. to. 10. 27. 21.
Paſtor eſt nomen regium. to. 2. ex Turrecremenſi. 6. 1.
Paſtoratus ſignificat principatum. tom. 17. 91. 1.
Paſtor bonus debet habere prudentiam, & fortitudinem. to. 18. 169. 1.
Paſtoris boni officium magis ex Dei zelo, quàm ex humano iudicio dependet. tomo 18. 163. 2.
Paſtor acerbus debet tolerari. to. 18. 168. 1.
Non debet auſterè, & violenter perturbare humiles. to. 18. 166. 2; & ſeq.
Solos ſuperbos, & contumaces debet auſterè gubernare. to. 18. 162. 2; & ſeq.
Paſtor mercenarius eſt, qui ambit oues, & diuitias, & hunc Deus regnare permittit propter noſtra peccata. to. 18. 155. 2.
Mercenarius non amat Chriſtum, ſed diuitias. to. 18. 155. 2.
Paſtor Eccleſiæ debet ſuper humeros ſuos portare gregem, qui eſt Chriſti principatus. to. 18. 154. 2.
Paſtoris Eccleſiæ officium eſt ſe oſtendere datum, vt filium, ad paſcendum gregem; non ſeruum mercenarium. to. 18. 154. 2; & 155. 1; & ſeq.
Eius officium eſt humiliare ſe, ſicut paruulum, quanuis ſit maximus, ad Chriſti Domini exemplum. to. 18. 153. 2; & ſeq.
Eius officium eſt ducere in Cœlum ad Chriſtum Regem eius populum ſuo ſanguine ſibi acquiſitum. to. 18. 151. 1; & ſeq.
Paſtor Eccleſiæ, qui poteſtate omnes Principes antecellit, eſt omnium miniſter, & ſeruus. to. 18. 150. 1; & ſeq.
Eſt potiùs miniſter miſericordiæ, quàm iuſtitiæ. to. 18. 150. 1.
Paſtoris Eccleſiæ officium eſt ordinatum ad vltimum hominis finem conſequendum. to. 18. 150. 1.
Officium Paſtoris in lege veteri, & officium Regum ducit ad vitæ naturalis temporalis fęlicitatem; officium verò Paſtoris Eccleſiæ ducit ad vitæ æternæ fęlicitatem. tomo 18. 149. 1; & ſeq.
Paſtoris nomen tributum fuit nedum Petro, ſed etiam Hebræis, & Principibus Gentilibus. to. 18. 148. 2.
Paſtoris officium duplex eſt; ſcilicet conuertendi incredulos ad fidem, & confirmandi, ſeu conſeruandi fideles in fide. to. 20. 47. 2.
Paſtoris officium non ceſſat poſt mortem Paſtoris, dummodò oues remaneant. to. 19. 551. 1.
Paſtores plures ſimul non habent plus auctoritatis, quàm ſeparatim. tom. 19. 499. 2.
Paſtor malus tradens bonam doctrinam eſt audiendus. to. 19. 353. 2.
Paſtores Eccleſiæ omnes dici poſſunt Eccleſię fundamenta. to. 4. 750. 50.
Paſtores Eccleſiæ non ſunt Conſiliarj Principum laicorum, neque ipſorum miniſtri delegati, qui nequeunt exercere iuriſdictionem Eccleſiaſticam. to. 3. 945. 2; & ſeq.
Paſtor Eccleſiæ, quas conditiones debeat habere? to. 16. 340. 1; & to. 19. 198. 2; & ſeq.
Debent ſanctitate, & doctrina fulgere. to. 1. 408. 2; & ſeq.
Paſtor vniuerſalis Eccleſiæ à Chriſto Domino Romanus Pontifex fuit in D. Petro inſtitutus. to. 13. 601. 1.
Sine Paſtore Eccleſia nequit ſubſiſtere. to. 3. 449. 2.
Formata ad modum ouilis neceſſariò debet habere vnum Paſtorem. tom. 18. 34. 1; & & ſeq.
Præter Romanum Pontificem habet alios paſtores, qui non ſunt ſolùm Vicarij. to. 4. 742. 78.
Paſtores ſoli Deo debere rationem reddere, quo ſenſu dixerit S. Cyprianus? tomo 3. 924. 2.
Paſtores debent diligenter ſuum gregem cuſtodire. to. 19. 198. 2.
Bona Eccleſiarum ſuarum non debent dilapidare, ſed ſuis pauperibus erogare. to. 19. 198. 2; & ſeq.
Non debent vagari, ſed in ſuis Eccleſijs reſidere. to. 19. 199. 1.
Debent iniuſtitiam fugere, & omnibus exemplum ſanctitatis præbere. to. 19. 199. 2; & ſeq.
Item debent eſſe doctrina præditi. tom. 19. 198. 1.
Tenentur deteſtari ſæuitiam, & auaritiam, & vitare mulierum conuerſationes, ne fidelibus ſcandalum porrigant. tomo 19. 199. 2.
Paſtoris officium, in quo conſiſtat? tom. 16. 339. 1; & ſeq.
Paſtores debent eſſe inſtructi in ijs, quæ pertinent ad eorum munus. to. 20. 573. 2. & ſeq.
Item eorum munus eſt coercere clericos, ne ruant in flagitia. to. 10. 198. 1.
Item habent munus propagandi Eccleſiam. to. 20. 573. 2.
Ex vi obligationis coniugij ſpiritualis magis adſtringuntur ſuæ Eccleſiæ, quàm vir ſuæ vxori ex vi coniugij carnalis. tom. 2. ex B. Ægidio. 18. 2;
Contrahunt cum ſua Eccleſia ſpirituale coniugium. to. 2. ex B. Ægidio. 23. 2; & 27. 1; & ſeq.
Quæ ſequi debeant, & quæ vitare? tom. 19. 197. 2; & ſeq.
Debent ritus Eccleſiæ ſeruare. to. 19. 199. 1.
Debent puniendos punire, & contumaces expellere. to. 19. 199. 1.
Item debent virtutem humilitatis erga Papam, & cæteros Principes oſtendere. to. 19. 198. 2.
Item poſſunt per ſe, vel per alios docere. to. 14. 106. 1; & ſeq.

Item continentiam, & caſtitatem debent ſeruare. to. 19. 191. 2.

Paſtores, & cuſtodes murorum Hieruſalem dicuntur Apoſtoli. to.16. 415. 11 & to.13. 392. 2.

Paſtores Paſtorum fuerunt Apoſtoli, non quidem, vt fuit Diuus Petrus. tomo 17. 111. 1.

Fuerunt tamen veri Paſtores. tom. 9. 889. 22.

Reſpectu ouium paſcendarum erant Paſtores. to. 17. 37. 1.

Quomodò fuerint Eccleſiæ Paſtores, & Chriſti Domini Vicarij? to.9. 655. 1.

*Patareni hæretici.*

Patarenorum perfidia, & infamia. tom. 1. 318. 2; & ſeq.

Trinitatem diuinarum perſonarum negarunt; & à Friderico Imperatore condemnati fuerunt. to. 1. 318. 2.

Patareni hæretici Trinitatem negarunt; vbi de eorum moribus. to.1. 319. 1.

*Pater Æternus.*

Patris Æterni apparitio in Monte Thabor fuit diuerſa ab ipſius apparitione in Iordane. to.8. 66. 2.

*Sancti Patres.*

Patres, qui recurrerunt ad Romanum Pontificem. to.10. 29. 2; & ſeq.

Sancti Patres primitiuæ Eccleſiæ ſtatuerunt Epiſcopos non debere ordinari, niſi in Eccleſijs maioribus. to.13. 260. 1.

Sancti Patres docentes Petri primatum. tomo 11. 17. 5; & ſeq.

Sancti Patres veteris teſtamenti cur non fuerint à Papa canonizati? to.4. 81. 1.

Sancti Patres, quamuis ſecundùm diuerſos ſenſus diuerſimodè loquantur, attamen in materia dogmatica ſemper conueniunt. to.4. 196; & ſeq.

Sancti Patres ſunt Spiritus ſancti organum, quod nobis propalat Scripturas. tomo 4. 683. 87.

Sancti Patres Conciliorum ſunt lucernæ ardentes. to.6. 5. 1.

Sanctorum Patrum doctrinis honor ab omnibus eſt exhibendus. to.15. 609. 16.

*Patres Conciliorum.*

Patres Conciliorum Africanorum ſemper conſuluerunt Sedem Apoſtolicam. to. 18. 92. 2; & ſeq.

Patribus in Concilio diuerſa ſentientibus quibus ſit adhærendum? tomo 9. 217. 21; & to.13. 570. 2; & ſeq.

Patres Conſtantienſis Concilij petierunt confirmationem ſuorum decretorum à Papa; quo eum ſupra Concilium nouerunt. to.13. 605. 1.

Patres Concilij cùm diſcordant à Papa, vel ab eius Legatis, cuius ſint auctoritatis? to.13. 569. 2.

Patres Concilij licèt ſint iudices, non tamen per ſe ſunt infallibiles. to.13. 167. 2.

Patres Concilij Sueſſani quantam reuerentiam in Marcellinum oſtenderint? to. 13. 227. 2.

Patres Africani ab Orientalibus laceſſiti ad Papam appellarunt. to.3. 764. 2; & ſeq.

Patres Græci accuſarunt Sedem Romanam, quia addidit Symbolo particulam *ex Filioque*. to.3. 678. 1.

Patres Concilij Arelatenſis petierunt acta confirmari à S. Sylueſtro Papa. tomo 10. 43. 2.

Patres Conciliorum habent votum nedum conſultiuum, ſed etiam definitiuum. to.1. ex Tannero. 49. 309.

Patres Concilij generalis quomodò inſpirentur à Spiritu ſancto? to.15. 15. 82.

Patres Conciliorum ſe habent reſpectu Papæ; ſicut ſe habent cauſæ ſecundæ per ordinem ad cauſam primam. to.8. 894. 2; & ſeq.

Recipiunt auctoritatem à Papa. to.8. 887. 2; & ſeq.

Patres Conciliorum Africanorum non admittebant, niſi viginti canones Concilij Nicæni, quibus ſummam reuerentiam, & obſeruantiam profitebantur. to.6. 126. 2; & ſeq.

Malè intellexerunt quintum canonem de appellationibus. to.6. 127. 1.

Patres Conciliorum Africanorum ſuis literis ſemper ſummum honorem detulerunt Romano Pontifici. to.1. 95. 1.

Patres Concilij Carthaginenſis an habuerint notitiam canonum Sardicenſium? to.2. ex Alano. 26. 2; & ſeq.

Patres Concilij Chalcedonenſis vocati fuerunt ſacræ Scripturæ vindices contra hæreticos. to.1. 234. 1.

Rogauerunt Imperatorem, vt Concilij approbationem peteret à Sede Apoſtolica. to. 1. 460. 1; & ſeq.

Patres Concilij IV. Romani congregati à Theodorico contra Symmacum noluerunt ingredi Concilium, niſi priùs Theodoricus eis oſtendiſſet literas Papæ Concilij conuocatorias. to.18. 4. 2.

Patrum numerus, qui Concilio Conſtantinopolitano III. aſſiderunt, eſt incertus. to.11. 406. 8.

Patres Concilij Dioſpolitani à Pelagio fuerunt decepti. to.15. 464. 1.

Patres Concilij Sardicenſis Iulij Papæ ſententiam pro S. Athanaſio acceptauerunt, & commendarunt. to.1. 454. 1.

*Pater familias.*

Pater familias vnum filium cæteris præponit. to.13. 291. 2.

Pater nimis ſeuerus cogitur filium emancipare. to.9. 36. 168.

Pater necator trium filiorum à Papa abſolutionem petijt. to.1. 393. 2.

Patri furioſo datur filius corrector. to.9. 85. 43.

Filium eſſe patris caſtigatorem lex erubeſcit. to.9. 85. 43.

Patrem qui affligit, & fugit matrem, ignominioſus eſt. to.6. 139. 2.

*Patheræ Epiſcopus.*

Patheræ Epiſcopus ſcripſit ad Iuſtinianum, qui Sylueſtrum de ſede expulerat, non eſſe in mundo duos Papas; ſicut in Regno non ſunt duo Reges. to.3. 571. 1.

*Patriarcha.*

Patriarcha eſt ſuperior Metropolita. to.1. ex Ecchellenſi. 24. 1.

Patriarcha poteſt Metropolitam mutare. to.1. ex Ecchellenſi. 24. 1.

Patriarcha pater communis fuit dictus. to.1. ex Ecchellenſi. 25. 2.

Patriarchæ appellantes ad Romanum Pontificem

ficem ex vi canonis Concilij Nicæni de appellationibus. to. 1. ex Ecchellenſi. 28. 2.
Patriarchæ munera. to.4. 311. 5.
Patriarchæ quadrupliciter comparari poſſunt eum Romano Pontifice. to.4. 312. 2.
Patriarchatus inſtitutus fuit à D.Petro,& pro quibus Vrbibus fuit deſtinatus. tomo 4. 347. 2; & ſeq.
Patriarchæ nomen vnde ortum ſit? tomo 4. 349. 2.
Patriarchæ munera, quæ fuerint? to.4.349.2.
Patriarcha ſignificat patrum principem.to.4. 349. 2.
Patriarcha eſt ſuperior primate. to.4. 349; & ſeq.
Patriarchæ Alexandrino cur datus fuerit locus poſt patriarcham Romanum? tomo 4. 352. 7.
Patriarchæ Antiocheno Oriens fuit ſubiectum. to.4. 353. 9; & ſeq.
Patriarchæ Romani ditio ſuit tota Occidentis regio. to. 4. 350. 4; & 351. 5.
Patriarchis additi ſuntConſtantinopolitanus, & Hieroſolymitanus. to.4. 354. 10.
Patriarchæ Conſtantinopolitani motiua. tomo 4. 354. 10; & ſeq.
Patriarchatus Hieroſolymitanus quare, & quando fuerit inſtitutus? tom.4. 360. 2; & ſeq.
Patriarcharum prærogatiuæ, & auctoritas quæ, & quanta fuerit? to.4. 363. 2.
Patriarcharus primis quingentis annis tres tantùm in Eccleſia fuerunr, ſcilicer Romanus, Alexandrinus, & Antiochenus. to.4. 763. 124.
Patriarcha Hieroſolymitanus titulo tantùm, non dignitate ſedem patriarchalem babuit ex decreto Concilij Nicæni. tomo 4. 763. 124.
Patriarchæ Conſtantinopolitani conatus contra Romanum Pontificem. to.4. 776. 30.
Patriarcha Hieroſolymitanus quomodò connumeratus ſit cum alijs? to.13. 735. 1; & ſequen.
Patriarcha Alexandrinus Cathedræ Romanę, ſicut ouis ſuo paſtori fuit ſubiectus. to.13. 688. 1; & ſeq.
Patriarcharum dignitas, & præcedentia, & locus. to.13. 736. 1.
Patriarcharum pallium quid ſignificet? to.13. 736. 1.
Patriarcha Hieroſolymitanus ſubditus eſt Eccleſiæ Romanæ. to.13. 736. 1.
Patriarcharum electio confirmari debet à Papa. to.3. 824. 2.
Patriarcharum ordinatio Archiepiſcopis fuit commiſſa. to.3. 824. 2.
Patriarcha cur fuerit neceſſarius? to.3. 910. 1.
Patriarcha idem ſonat, ac primas. tomo 3. 460. 1.
Patriarchæ, & Archiepiſcopi habent vſum pallij. to.10. 197. 1.
Patriarchæ tempore Concilij Nicæni erant ſolummodò tres. to.10. 27. 1; & ſeq.
Patriarchæ è paſtoribus in lupos conuerſi, & mutati. to.10. 27. 21.
Patriarchæ in Concilijs an debeant habere locum ſupra Cardinales præsbiteros? to.18. 114.
Patriarchæ Ægyptij quomodò Romanum Pontificem ſalutauerint? to. 1. 164. 2.
Patriarcha Alexandrinus aliquando fuit Papa appellatus. to. 1. ex Ecchellenſi. 10. 1; & 11. 2.
Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi poteſtatem iuriſdictionis accipiunt à Papa. to.12. 589. 1; & ſeq.
Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi diſcrimen eſt tantùm de iure bumano. to.10. 196. 2.
Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi diſcrimen. to.18. 172.
Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi non habent æqualem poteſtatem iuriſdictionis, ſed alij maiorem, alij minorem. tomo 20. 591. 2.
Patriarcharum, Archiepiſcoporum, Epiſcoporum, & præsbiterorum quænam ſit poteſtas iuriſdictionis? tomo 20. 592. 1; & ſeq.
Patriarchę, & Epiſcopi quomodò poſſint congregare Concilium? tom.5. 146. 88; & ſeq.
Patriarchę an neceſſariò vocandi ſint ad Concilium? to.3. 378. 1; & to.10. 534. 1.
Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, & Epiſcopi iure ordinario habent ſuffragium deciſiuum. to.10. 531. 1.
Patriarchæ Conſtantinopolitani primatus. to.5. 62. 5; & ſeq.
Patriarchatui, non autem primatui Romano præfixi fuerunt termini in Concilio Nicæno. to.14. 29. 2.
Patriarchalium ſedium diuiſio facta fuit ex voluntate D. Petri. to.14. 31. 1; & to. 11. 212. 75.
Patriarchæ Alexandrini electio. to.6. 275. 2.
Debet ſtatim ſuam conſecrationem referre ad Romanum Pontificem, & ab eo confirmationem petere. to.6. 417. 2.
Patriarcha Conſtantinopolitanus ſtatim, ac erat electus, debebat tranſmittere Synodicam ad Romanum Pontificem, & ab eo petere confirmationem. to.6. 277. 1.
Patriarcha poteſt à Papa damnari extra Concilium generale. to.6. 194. 1.
Eius promotio, & cognitio de exceſſibus priuatiuè ſpectat ad ſolùm Papam. tomo 6. 115. 1.
Patriarchæ ſubduntur canonibus Sardicenſibus. to.6. 95. 2.
Patriarchæ ſubduntur Sedi Romanæ. tom. 6. 95. 2.
Patriarchæ Græcorum olim non geſtabant mitram. to.6. 280. 2.
Ante acceptam confirmationem non poterant ſedere in throno, nec exercere præcipua ſuæ dignitatis officia. to.6. 188. 1.
Non tranſmiſerunt pallium ſuis Metropolitis. to.6. 270. 2.
Patriarchæ Latini, & Metropolitæ à quo tempore acceperunt pallium ab Vrbe Roma? to.6. 277. 1.
Patriarchæ nomen aſſumpſerunt Iocundus, & Cyrillus Epiſcopi Wandalorum. tomo 6. 231. 2.
Patriarchæ omnes non potuerunt petere ſimul confirmationem, & pallium. tomo 6. 275. 1.
Patriarchæ Orientis quibus ornamentis fuerint prohibiti diebus ieiuniorum, & in officijs defunctorum? to.6. 272. 1.



Digitized by Google

Patriarchæ Orientis habent locum, quem habent in Republica Prætoriorum Præfecti. to.6. 168. 2.
Patriarchæ ſolùm poſſunt Synodos in Ægypto celebrare. to.6. 216. 1.

*Patriarchatus.*

Patriarchatus eſt quarta dignitas Eccleſiæ. to.5. 533. 4.
Patriarchatus Romani amplitudo. tomo 11. 205. 60; & ſeq.
Patriarcharum nomen fuit vſurpatum poſt Concilium Nicænum. to.11. 209. 71.
Patriarchatui Romanæ Eccleſiæ ſemper fuit ſubiecta Eccleſia Anglicana. to. 3. 788. 1.
Patriarchatus Antiochenus hæreſi Neſtoriana, & Euſebiana fuit infectus. to.6.608.1.
Patriarchici iuris eſt ferre iudicium ad relationes cauſarum maiorum. tom. 11. 228. 122.
Patriarchatus Romanus iure Apoſtolico per totum Occidentem extenditur. to.11.234. 143.
Eius Patriarchatui ſemper fuerunt ſubiectæ omnes Galliarum Eccleſiæ. to.3. 773. 1.
Patriarchatuum diuiſio fuit cauſa ſchiſmatis. to.11. 235. 144.
Patriarchæ depoſiti, & reſtituti à Pontificibus Romanis; to.15. 562. 3.
Patriarchatus Romani antiqui limites deſignantur. to.16. 82. 1; & ſeq.
Patriarchatus Romanus nunquam fuit contractus ad centeſimum lapidem tantùm. to.16. 87. 2; & ſeq.
Ad Patriarchatum Eccleſiæ Romanæ ſemper ſpectauit Eccleſia Africana. tom.6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 2.
Patriarchalium ſedium numerus antiquus. to.16. 246. 2.
Patriarchatus Eccleſiæ quatuor. to.19.195.1.

*S. Patritius.*

S. Patritij miſſio ad prædicandam fidem in Hyberniam. to.1. 256. 2.

*Patrimonium.*

Patrimonium D. Petri quale ſit? tom. 5. 407. 342. & ſeq.
Patrimonium Eccleſiæ à S. Gregorio Magno fuit deſcriptum. to.1. 480. 1.
Patrimonialia bona Eccleſiæ decipientes à Deo prodigioſa vltione fuerunt puniti. tomo 1. 552. 1; & ſeq.
Patrimonium Eccleſiæ, & collectæ Papales ſunt ſpontaneæ, & debitæ. to.20. 354. 4.
Patrimonium Eccleſiæ auctum fuit à Comitiſſa Mathilde. to.10. 101. 1.

*Patroclus.*

Patroclus Arelatenſis Epiſcopus appellauit ad Zoſymum. to.6. 118. 2.
A Tribuno quodam occiditur. to. 6. 118. 2.
Eius cauſa cum Proculo. to.6. 118. 2.

*Patronus.*

Patronus Eccleſiæ poteſt agere contra Rectorem dilapidantem bona Eccleſiæ. to.9.22. 92.

*Paulianiſtæ.*

Paulianiſtæ negantes myſterium Trinitatis venientes ad fidem debent rebaptizari. to.3. 883. 1.
Aſſeruerunt Chriſtum Dominum eſſe purum hominem. to.3. 883. 1.

*S. Paulinus Nolanus.*

S. Paulinus Nolanus coegit Pelagium ad confitendum originale peccatum. to.6. 354.2.
Se ipſum vendidit, vt filium Viduæ cuiuſdam redimeret. to.9. 753. 2.
S. Paulini epiſtola ad Seuerum teſtatur Chriſtum communicaſſe D. Petro ſuum nomen *petræ*. to. 18. 7. 1.

*S. Paulinus Treuirenſis.*

S. Paulinus Treuirenſis Epiſcopus à Synodo Arelatenſi iniuſtè fuit depoſitus. tomo 6. 105. 2.
A Conſtantino Imperatore Ariano in Phrygiam fuit relegatus. to.6. 105. 2.
Defunctus ab Eccleſia Treuirenſi tanquam Chriſti Domini martyr in Galliam fuit reportatus. to.6. 106. 2.

*Paulinus Aquileienſis.*

Paulinus Aquileienſis Epiſcopus Fœlicem Vrgelitanum Epiſcopum, & Elipandum Toletanum aſſerentes Chriſtum Dominum eſſe filium Dei adoptiuum, non naturalem excommunicauit. to.1. 155. 2.
Reſeruauit tamen ſuam ſententiam Adriano I. Romano Pontifici, tanquam ſupremo totius Eccleſiæ capiti. to.1. 155. 2.

*Pauli acta.*

Paulus ſe ſolo Epiſcopos per diuerſa loca conſtituit. to.9. 496. 1.
Paulus prouocantes ad Gentilium Subſellia corripit. to.1. 504. 1.
Fuit acerrimus Eccleſiaſticæ libertatis vindex. to.1. 539. 2.
Cur circumciderit Thimotheum? to.3.863.1.
Paulus plures Eccleſias in Oriente erexit. to.12. 148. 2.
Paulus inſtituit Epiſcopos Titum, & Timotheum. to.14. 559. 1; & to.19. 91. 2.
Paulus labore manuum victum lucrabatur. to.19. 111. 1.
Accuſatus Hieroſolymis, quod diſceſſiſſet à Moyſe, expurgauit ſe. to.19. 13. 1.
Paulus cupiebat eſſe anathema, ſeu ſeparatus à Chriſto Domino pro fratribus ſuis, quando erat Chriſti Domini perſecutor. to.19. 315. 1.

*Pauli Apoſtolatus.*

Paulus quomodò per antonomaſiam ſit vocatus Apoſtolus? to.4. 763. 128.
Paulus non accepit Apoſtolatum à Petro. to.9. 519. 80.
Puli primatus in Apoſtolatu cum Petro non præiudicat eius primatui. tom. 13. 120. 2; & 298. 1.
Paulus in principio ſui Apoſtolatus immediatè accepit à Chriſto Domino auctoritatem prædicationis. to.13. 361. 2.
Paulus dicitur Apoſtolus præputij, quia ei principaliter fuit gentium cura demandata. to.4. 153. 1; & 611; & ſeq; & to. 2. ex Pighio. 39. 2; & ſeq.
Paulus vocatus fuit à Chriſto Domino, & Apoſtolus factus, non Epiſcopus ordinatus, ſed iuſſit ordinari per manuum impoſitionem miniſtrorum Eccleſiæ. to. 4. 129. 2.
Paulus quando à Chriſto fuerit electus Apoſtolus? to.4. 143. 2.

*Pauli apparitio.*

Pauli, & Petri apparitio manu inter ſe conſerta, mediorum inter omnes Romanos Epiſcopos. to.9. 641. 2.

*Pauli appellatio ad Cæſarem.*

Paulus quare ad Cæſarem appellauit? to. 13. 422. 1.

Paulus qualiter ad Cæſarem à Præſide appellauerit? to.3. 627. 1.

Appellauit ad Cæſarem, non vt ad Iudicem ſuum; ſed vt ad Iudicem eorum, eum qui perſequebantur. to.19. 34. 1.

*Pauli cenſuræ.*

Paulus excommunicauit Himenæum, & Alexandrum. to.9. 688. 2.

Paulus cur excommunicauit Corinthium incœſtuoſum? to.9. 686. 2; & to. 14. 341. 1.

Paulus quomodò excommunicauit Corinthium? to.9. 560. 167.

Vſus fuit virga poteſtatis vindicatiuæ. to. 1. 126.1.

Paulus tradidit Corinthium in interitum carnis. to.14. 141. 1.

Excœcauit Elymam Magum. to. 17. 414. 1.

Tradidit Sathanæ Corinthium incœſtuoſum. to.17.427. 1.

Pauli minæ in Corinthios. to.3. 843. 1.

*Pauli charitas.*

Paulus atulit eleemoſinas Eccleſię Antiochenæ Hieroſolymam ad ſubleuandam fratrum inopiam. to.17. 180. 1.

Paulus, quo anno collectas Eccleſiæ Antiochenæ Hieroſolymam detulerit? to.17.239. 1, & ſeq.

*Pauli clauis ſcientiæ.*

Paulus fuit princeps Eccleſiæ, quia habuit clauem ſcientiæ, ſeu magiſterium ſuper totam Eccleſiam; Petrus verò, quia habuit clauem potentiæ, ſiue poteſtatem iuriſdictionis in totam Eccleſiã.to.17.50.2;& ſeq.

Paulus habuit primatum ſcientiæ; Petrus verò primatum iuriſdictionis. to.17. 52. 1.

Paulus, & Petrus claues regni cœlorum diuerſimodè acceperunt. tomo 4. 152. 1; & 599. 151.

Paulus, & Petrus ambo claues receperunt, ſed Paulus ſcientiæ, & Petrus potentiæ. to.9. 549. 139; & to.4. 152. 1.

*Pauli conuerſio.*

Pauli conuerſionis tempus. to.14. 522. 1.

Pauli conuerſio, quo anno contigerit? to.17. 231. 1; & ſeq.

*Pauli, & Petri diſcrimina.*

Pauli, & Petri diſcrimen. to.4. 136. 1.

*Pauli doctrina.*

Paulus docendo omnem animam debere eſſe ſubiectam poteſtatibus ſæcularibus non abſtulit immunitatem Eccleſiaſticam. to.2. ex Pighio. 149. 2.

Paulus non docuit ſcripturam eſſe iudicem controuerſiarum, ſed eſſe teſtimonium veritatis; quam etiam ipſe iudicauit, & docuit. to.3. 834. 2.

Paulus ſtatum reſurrectionis ſabbatiſmum vocat. to.3. 599. 1.

Paulus hæreticos cauendos eſſe admonuit. to.1. 351. 2.

Paulus Chriſtianam Rempublicã comparauit corpori humano animato. to.1. 490. 1.

Docuit totam Aſiam, & totum Illyricum vſque Romam. to.6. 193. 1.

Paulus ſedit in cathedra D. Petri adhuc viuentis docendo, non iudicando, aut definiendo. to.4. 578. 36; & 580. 41.

Pauli verbum ad Philippenſ. 2. quomodò ſit intelligendum? tomo 3. 251. 1.

Paulus commiſit Epiſcopis, quæ fieri debent in Concilijs. to.3. 868. 1.

Pauli poteſtas in docendo excellentior fuit quam in Petro. to.4. 578. 36.

Paulus in epiſtolis ſuis deprecans humilibus verbis, & quaſi inferiorem ſe nobis conſtituens poſtulat à nobis pro nobis vnitatem docens nos eam ſeruare. to.16. 355. 10.

*Pauli effigies.*

Paulus pictus fuit ad dexteram D. Petri teſte S. Petro Damiano; quia fuit filius Beniamin, qui interpretatur filius dexteræ. to.4. 572. 5.

Vel quia antiquitùs iunior ambulans cum ſeniore à dextris incedens obſequij cauſa paululum præcedebat; vel quia fuit maior Petro in ſapientia, & doctrina, quia totam illuſtrauit Eccleſiam. to.4. 140. 2; & 496. 5; & to.9. 644. 1; & ſeq; & to.10.244. 2; & to. 3. 243. 2; & to. 12. 159; & to. 14. 21. 1; & to. 4. 306. 2; & to. 18. 508. 2; & ſequen.

In diplomatibus cur fuerit poſitus ad dexteram crucis, & Petrus ad ſiniſtram? to. 17. 219. 1.

In picturis fuit poſitus ad dexteram Petri; quia nonnulli putant læuam antiquitùs fuiſſe dextera nobiliorem; & Euſebius teſtatur ſe in Paleſtina vidiſſe pictum Conſtantinum iuuenem ad dexteram Auguſti Imperatoris. to.17. 219. 1.

Vel fuit pictus ad dexteram ob eximiam ſapientiam, & indicibiles labores; vel quia Paulus fuit à Deo deſtinatus prædicator gentium, & Petrus Iudæorum; & ideo ſicut gentes prælatæ fuerunt Iudæis, ita Paulus Petro. to.17. 219. 1; & ſeq.

Paulus quare pingatur cum barba nigra, & quot annorum fuerit? to.3. 822. 1.

Cur in diplomatibus dextrum, in numiſmatibus verò ſiniſtrum latus Petri obtineat? to.4. 764. 130.

*Pauli Epiſcopatus.*

Paulum, & Ioannem fuiſſe Romæ Epiſcopos, dum ibidem prædicarent, impiè finxit M. Antonius de Dominis. to. 17. 207. 2.

Paulus nullam ſedem fixam habuit, quia fuit occupatus omnium gentium prædicationi. to.17. 218. 1.

Paulus quomodò dictus fuerit Epiſcopus, & paſtor Romæ? to.4. 571. 19.

Paulus nullam cathedram ſpecialem habuit, fuit enim prædicator, & doctor gentium in toto Orbe. to.4. 575. 21.

Paulus fuit Romæ Petri coadiutor, ſicut fuerunt Linus, Cletus, & Clemens, & in hoc ſenſu potuit dici Romæ Epiſcopus. to. 4. 756. 22; & ſeq.

Paulus ſedit in cathedra D. Petri adhuc viuentis docendo, non iudicando, aut definiendo. to.4. 578. 36; & 580. 41.

Paulus non fuit pontifex, & caput totius Eccleſiæ. to.4. 119. 1.

Paulus non habuit Eccleſiæ primatum; quia Eccleſia nequit eſſe biceps. to. 3. 123; & ſequen.

Paulus Epiſcopatum accepit immediatè ab Apoſtolis; vel iuxta aliquos à Lucio, & Manahen Eccleſiæ miniſtris. to. 4. 129. 2; & 130.

Paulum nihil recepiſſe ab Apoſtolis, vt proteſtatur epiſt.2. ad Galat.cap.1. intelligendum eſt de doctrina, & Euangelio, non autem de Epiſcopatu. to.4. 130. 1.
Paulus fuit Epiſcopus Romanus Petri coadiutor. to.4. 132. 2; & ſeq.
Paulus Epiſcopus Romæ dicitur, quia fuit Petri coadiutor; quia Romæ exercuit Epiſcopalia. to.4. 152. 2.
Paulus fuit ordinatus Epiſcopus poſt nouem annos ab eius conuerſione. to.4. 533. 7.
Paulus quomodò appelletur Romæ Epiſcopus? to.9. 641. 2.
Paulus verè fuit Epiſcopus. to. 12. 149. 2.
Non habuit determinatam prouinciam, in qua Euangelium prædicaret. to.12. 150. 1.
An fuerit Epiſcopus alicuius Eccleſiæ determinatæ? to.12. 149. 2.
Non fuit Epiſcopus Eccleſiæ Romanæ. to.12. 150. 2.
Creatus fuit Epiſcopus à Petro. to.7. 34. 2.
Paulus non erat Epiſcopus cùm Petrus Antiochiæ ſedem habebat. to.14. 541; & ſeq.
Paulus Eccleſiæ Romanæ fundator, non Epiſcopus fuit. to.4. 305. 3; & 306.
Paulus cum Barnaba ordinatus fuit Epiſcopus ab Apoſtolis. to.19. 91. 2.
Paulus quando conſecratus fuerit? tomo 19. 172. 2.

*Pauli epiſtolæ.*

Paulus in epiſtola ad Romanos non ſalutauit Petrum, quia Petrus tunc fortè Romæ non erat. tomo 17. 221. 2; & 615. 1; & ſeq; & 621. 2.
Paulus ad Galat. 2. quare nominauerit priùs Iacobum, quàm Petrum? to. 9. 602. 269; & 294. 2.
Paulus Roma à Claudio expulſus ſcripſit ad Romanos ſuper quæſtionem iam priùs habitam inter ipſos, & Hebræos. to. 3. 821. 1.
Pauli ſcripta nedum non deſtruunt, ſed potiùs aſtruunt Petri primatum. to. 16. 511. 1; & ſeq.
Pauli epiſtolæ, ad quem finem fuerint ſcriptæ? to.4. 234. 1.
Paulus in ſuis epiſtolis neminem ſalutare conſueuit. to.14. 527. 1.
Pauli, & Senecæ epiſtolæ ſunt ſuppoſititiæ. to.14. 534. 1.
Pauli paſſionis liber à S. Lino compoſitus. to.7. 81. 1; & ſeq.
Eius epiſtolæ quibus in locis fuerint ſcriptæ? to.17. 615. 2; & ſeq.
Paulus ante Petrum in ſcribendo multoties ſe nominauit; quia in multis caſibus inferior poteſt ſe nominare ante maiorem. tomo 4. 602. 181; & ſeq, & to.9. 642. 2.
Eius epiſtolæ ad Senecam, an ſint veræ, & legitimæ. to.17. 625. 2.
Pauli epiſtolam ad Hebræos quis Papa repoſuerit inter libros canonicos? tom. 6. 521. 2.
Pauli epiſtola ad Romanos. to.3. 821. 2.
Pauli epiſtola 13. *Omnis*, inquit, *anima poteſtatibus ſublimioribus ſubdita ſit*, quomodò ſit intelligenda? to.9. 825. 2.

*Pauli epitheta.*

Paulus à D. Gregorio vocatur nationum caput, & Eccleſiæ princeps propter prædicationis miſterium. to.4.149.1.
Paulus ſub eadem ratione vocatur princeps Apoſtolorum à Nicolao I; & ab Adriano Coriphæus. to.4. 149. 1.
Ab Ambroſio os Chriſti fuit appellatus? tomo 17. 182. 2.
Paulus, & Petrus vocantur duo Eccleſiæ luminaria propter illuminationem prædicationis. to.4. 147. 2; & 149. 1; & 134. 1.
Paulus, & Petrus à Synodo VIII; & à Sanctis Patribus dicuntur duo Duces, & principalis, ac eximia Apoſtolorum ſummitas, ſed in diuerſo genere; ſcilicet Petrus in primatu; Paulus verò in prædicatione, laboribus, & doctrina. tomo 4. 153; & ſeq; & 591. 118; & ſeq; & 605. 181.
Paulus quandam cum Chriſto Domino ſimilitudinem tenet ex Petro Damiano. tom.4. 154. 1.
Paulus, & Petrus Eccleſiæ bracchia quomodò dicantur? to.4. 154. 2.
Pauli, & Petri encomia. tomo 4. 477. 33; & 131. 1; & 133. 2; & 134. 1.
Paulus, & Petrus quomodò à Sanctis Patribus dicti fuerint Eccleſiæ capita? to.4. 610. 103; & ſeq.
Paulus quomodò ab Eccleſia appelletur thronus duodecimus? to.4. 616. 136; & ſeq.
Paulum, & Petrum non eſſe Eccleſiæ principes eſt propoſitio in Inquiſitionis Tribunali damnata. to.9. 632. 1.
Paulus, & Petrus quomodò dicantur duo Eccleſiæ capita. to.9. 642. 1.
Paulus quomodò dicatur thronum duodecimum poſſidere? to.9. 645. 1.
Paulus quare dicat ſe Apoſtolum Gentium? to.4. 142. 1.
Paulus, & Petrus quomodò appellati ſint duo Romæ oculi, duo Eccleſiæ baſes, duo Duces &c? to.9. 648. 2.
Quomodò ſimul cum Petro vocetur princeps Apoſtolorum? to.12. 152. 1.
Paulus, & Petrus, ſicut, & alij Apoſtoli dicuntur Eccleſiæ fundamenta abſque præiudicio Petri primatus. to.4. 136. 2.
Paulus an virtutibus, & meritis ſit maior Petro, vel è contra, iuxta Serarium, incertum eſt. to.4. 131. 1.
Paulus, & Petrus Eccleſiæ Præfecti appellantur. to.4. 133. 2.
Paulus magnus veritatis præco, Gentium in fide magiſter, ſpectator paradiſi iuxta Naz. *orat.* 26. to.4. 133. 2.
Paulus, & Petrus à Clem. VI. *in Extrauag. Vnigenitus Dei* dicuntur glorioſi principes terræ, Chriſtiani populi per Euangelium genitores, gregis Dominici paſtores, fidei lucernæ, Eccleſiarum columnæ, &c. to.4. 134. 1.

*Pauli æqualitas cum Petro in doctrina.*

Paulus, & Petrus fuerunt Diuina electione, & adminiſtratione pares; nam licèt Petri auctoritas emineat, in Paulo tamen eminet ſapientia. to.13. 237. 2.
Paulus fuit æqualis Petro in laboribus pro Eccleſia plantanda toleratis. to.17. 181. 2.
Paulus, & Petrus fuerunt æquales in munere Apoſtolatus, non in primatu, in quo Petrus fuit Paulo ſuperior, & Paulus ſubditus Petro. tom.4. 127. 1; & ſeq; & 133. 1; & ſeq.

Pauli,

Pauli, & Petri æqualitas à D. Thoma explicatur. to.4. 126. 1.
Paulus, & Petrus quomodò fuerint diſpares, & pares? tom.4. 128. 1; & to.16. 35. 1; & to.3. 444. 1.
Paulus, & Petrus fuerunt æquales quoad clauim ſcientiæ, non quoad clauim potentiæ. to.4. 135. 2; & ſeq.
Paulus præcellit Petrum in doctrina, non verò in Apoſtolatu. to.4. 141. 1.
Paulus habuit ſcientiæ primatum, & in hoc Petro præfertur. to.4. 155. 1; & 595. 130; & ſeq.
Paulus an habuerit æqualem cum Petro poteſtatem? to.9. 637. 1; & 641; & ſeq.
Paulus, & Petrus quomodò dicantur conſortes eiuſdem gloriæ? to.9. 642. 1; & tom.4. 582. 56.
Paulus quomodò par Petro fuerit dictus? tomo 9. 121. 82.
Fuit conſors Petri in Apoſtolatu, zelo, ſanctitate, meritis, & martyrio. to.7. 67. 2.
Paulus non eſt Petro inferior in apoſtolatu, prædicatione laboribus, & ceteris huiuſmodi, bene autem in primatu. to.4. 153.1.
Paulus nihil doctrinæ, aut poteſtatis accepit à Petro. to.19. 251. 1; & 582. 1.
Paulus fuit maior Petro in Scientia, & Petrus Paulo in auctoritate. to.18. 508. 1; & ſeq.
Paulus in conuertendis Gentilibus eximia quadam gratia pollebat, Petrus verò in conuertendis Iudæis. to.17. 119. 2.
Paulus, & Petrus prædicauerunt vbique, atque Eccleſiam Romanam fundauerunt. tomo 4. 759. 104; & 149. 1; & 151. 1.
Pauli, & Petri controuerſia circa legalia. tomo 11. 257. 1.
*Pauli æqualitas cum Petro in iuriſdictione.*
Paulum fuiſſe caput Eccleſiæ ſimul cum Petro conſtituendo ſimul cum illo vnum caput eſt propoſitio damnata ab Innocentio X. to.4. 570. 2.
Pauli nomen non inuenitur in cathalogis Romanorum Pontificum. to. 17. 218. 1.
Paulus non fuit Pontifex, & caput totius Eccleſiæ. to.4. 119. 1.
Non habuit Eccleſiæ primatum; quia Eccleſia nequit eſſe biceps. to.4. 123; & ſeq.
Paulus, & Petrus fuerunt æquales in munere Apoſtolatus, non in primatu, in quo Petrus fuit Paulo ſuperior; & Paulus ſubditus Petro. to.4. 127. 1; & ſeq; & 133. 2; & ſeq; & 135. 2.
Paulus, & Petrus quomodò fuerint diſpares, & pares? to.4. 128. 1; & 143. 2; & to. 16. 35. 1; & to.3. 444. 1.
Paulum ſimul cum Petro conſtituiſſe vnum caput Eccleſiæ eſt purum figmentum. tomo 4. 131. 2.
Paulus æquatur Petro, vt Apoſtolo, non vt Papæ. to.4. 141. 1.
Paulus, & Petrus æquales fuerunt meritis, licèt gradu differentes. to.4. 143. 2.
Paulo multa tribuuntur, quæ dicuntur etiam de Petro, excepto Eccleſiæ primatu. to.4. 141. 3.
Paulus ex eo, quòd non habuerit primatum non præiudicauit Eccleſiæ, aut Petri poteſtati. to.4. 141. 2.
Paulus Petro coæquatur non ratione primatus, ſed ratione apoſtolatus, ratione tentationum, quæ illi acciderunt ex inſidijs Iudæorum, ratione electionis ad apoſtolatum, ratione laborum & martyrij. tom. 4. 143. 2; & ſeq.
Paulus habuit poteſtatem in vniuerſum Orbem, ſed extraordinariam tanquam delegatus, Petrus vero ordinariam tanquam caput, & ex officio. to.4. 131. 1; & ſeq.
Paulus, & alij Apoſtoli fuerunt æquales Petro in poteſtate ordinis, & apoſtolatus. to. 4. 146. 2; & 183. 7; & ſeq.
Paulo an, & quomodò à Chriſoſtomo tribuatur iuriſdictio, & regimen Vrbis? to.4. 149. 2; & 572.
Paulus, & Petrus eodem honore digni habiti ſunt, ſcilicet vocationis ad apoſtolatum, non ad primatum. to.4. 151. 2; & 586. 77; & ſeq.
Paulus in iuriſdictione non eſt par Petro. tomo 4. 155. 2.
Paulo, & Petro quomodò dicantur ſuccedere Romani Pontifices? tom. 4. 618. 145; & ſeq; & 139. 1.
Paulus non fuit Summus Pontifex; quia ſucceſſorem non habuit. to.4. 534. 10; & ſeq.
Quomodò dicantur conſortes eiuſdem gloriæ? to.9. 642. 1; & to.4. 582. 56.
Quomodò dicantur duo Eccleſiæ capita? to.9. 642. 1.
An habuerint æqualem poteſtatem, tomo 9. 637. 1; & 641; & ſeq.
Paulus quomodò par Petro fuerit dictus? tomo 9. 121. 82.
Pauli Pontificatum commentitium eſſe monſtratur ex eo, quòd nullum decretum fuerit circa circumciſionem; & ex eo, quòd miſſus fuerit ad Petrum, tanquam ad eum, à quo pendebat controuerſiæ deciſio. to.4. 535. 14; & ſeq; & 536. 21; & ſeq; & 537. 26.
Paulus non fuit conſors cathedræ ipſius Petri, ſeu primatus. to.12. 139. 1; & ſeq.
Quæſtiones fidei nunquam ſine Petro definiuit. to.6. 626. 1.
Paulo non fuit collatus Eccleſiæ primatus, quia non ſupra Paulum, ſed ſupra Petrum ædificata fuit Eccleſia. to. 7. 30. 1; & ſeq; & 651. 1; & ſeq.
Item quia in ſacra Scriptura nullibi reperitur; hinc SS. PP. qui ei primatum concedere videntur reducendi ſunt ad bonum ſenſum. to. 4. 131. 2; & ſeq.
Item quia non habemus traditionem, ſed ſolùm de primatu D. Petri. to.4. 132. 2.
Item quia Eccleſia in orationibus eorum ſolemnitatis, ſoli Petro eum tribuit. tom.4. 134. 1.
Paulus non fuit Summus Pontifex, ſed tantùm fuit ſummus Eccleſiæ Doctor. tom.4. 543. 60; & ſeq.
Paulus nullam vnquam auctoritatem, aut iuriſdictionem in Apoſtolos exercuit. tom.4. 551. 102; & ſeq.
Pauli, & Petri diuiſio de Iudæis, & gentilibus non fuit quoad iuriſdictionem, ſed quoad prædicationem. to.4. 142. 2.
Paulus fuit par Petro in executione, non in auctoritate regiminis. to.19. 450. 1.
Paulus, & Petrus dicuntur pares non in iuriſdictione, ſed in merito, & ſanctitate martyrij. to.4. 75. 2; & to.10. 243. 1.

Paulus, & Petrus quomodò dicti ſunt clauium Regni cæleſtis poteſtate præditi? tomo.9. 642. 2; & ſeq.
Paulus, & Petrus quomodò dicantur duo Eccleſiæ capita à S. Cyrillo? to.9. 642.
Quomodò appellati ſunt duo Romæ oculi, duo Eccleſiæ baſes, duo duces &c. tom. 9. 648.2.
Dicuntur duo duces, ſed diuerſimodè Paulus in prædicatione doctrina, & laboribus, Petrus verò in primatu, to. 4. 153; & ſeq; & 591. 118; & ſeq; & 605. 181.
Paulus, & Petrus qua de cauſa dicti fuerint à SS. Patribus Eccleſiæ capita. to.4. 610.103. & ſeq.

*Pauli miniſterium.*

Paulus recepit miſterium vniuerſale totius Eccleſiæ, non autem primatum. tom. 12. 146.1.
Paulus habuit ſedem communem cum Petro; vel quia illi communicatum fuit à Petro miniſterium ſuæ Eccleſiæ; vel quia mortuus eſt Romæ ſimul cum Petro.to.12.151. 2.
Pecuniam poſſedit. to.14.470.1.
Paulus magiſterium eccleſiaſticæ eruditionis, à Domino tanquam idoneus Doctor accepit. to.4. 134. 1.
Paulus in quo ſenſu dicatur fundaſſe Romanam Eccleſiam? to.4. 137. 2.
Paulus fuit par Petro in meritis, non autem in adminiſtatione. to.4. 143. 2.

*Pauli miſſio.*

Paulus an immediatè miſſus fuerit à Chriſto Domino, vel à Petro ad prædicandum? to.9. 521.82.
Chriſtus miſit Paulum ad prędicandum Gentibus Euangelium, & propterea dictus fuit Apoſtolus præputij. to. 16. 395. 24.
Paulus, & Petrus miſſi fuerunt ab alijs Apoſtolis in Samariam, non ex auctoritate, ſed ex conſilio. to. 3. 96. 1; & to.4. 76. 1.

*Paulus mors.*

Paulus Romæ ſecuri percuſſus interijt. to.17. 207.2.
Romæ fuit Deo adiuuante à Leonibus liberatus. to.17. 216. 1.
Eius mors fuit eadem die, & in eadem Ciuitate, in qua fuit mors Petri. to.4. 144. 1; & tomo. 17. 217. 1.
Paulum Romæ fuiſſe ſimul cùm Petro, & paſſum pro Chriſto Domino, ac mortuum fuiſſe totus orbis exceptis Caluiniſtis teſtatur. to.9. 451.1.
Pauli, & Petri martyrij deſcriptio. to.1.357. 2.
Paulus, & Petrus non fuerunt à Iudæis Hieroſolymis occiſi. to.14. 538. 1; & ſeq.
Paulus, & Petrus Romæ fuerunt occiſi, quanuis non conſtet, quo anno, & quo die. tomo 14. 548. 2.
Paulus, & Petrus occiſi ſunt Romæ vltimo Neronis anno. to.14. 522.1.
Paulum, & Petrum Romæ occiſos fuiſſe multorum teſtimonijs oſtenditur. to.15.183. 1; & ſeq.
Pauli, & Petri corpora extra Romam aſportare cogitantes tonitruis, & fulgoribus horrendis fuerunt perterrefacti. tomo 15. 183. 1.
Pauli, & Petri martyrium illuſtratum fuit luminibus apparentibus per plures noctes ad loca martyrij. to.18. 87. 2.
Paulus fuit æqualis Petro in martyrio, licèt non in dignitate. to. 4. 143. 2.

*Pauli mutatio nominis.*

Paulus quanuis fuerit ei nomen mutatum, non tamen habuit Eccleſiæ primatum. tomo 4. 151. 1.

*Pauli peregrinationes.*

Paulus quatuor vicibus profectus eſt Hieroſolymam. to.17. 231. 2.
Aſcendit Hierſolymam, vt videret Petrum. to.17. 180. 1; & 586. 1; & to.11. 31.1.
Cum Romam vinctus duceretur, tunc Petrus Romæ non erat. to.17. 623. 1.
Paulus quatuordicim annis poſt Chriſti paſſionem contulit ſe Hieroſolymam ad Petrum videndum. to.9. 521. 83.
Paulus quare iuerit Hieroſolymam videre Petrum? to.13. 120. 2.
Paulus, licèt Euangelium immediatè à Chriſto didiciſſet, attamen poſt annos quatuordecim aſcendit Hieroſolymam ad conferedum euangelium cum Petro, & alijs Apoſtolis. to.3. 593. 2.
Paulus Hieroſolymam aſcendit, vt conferret cum Petro interpretationem diuinarum ſcripturarum. to.1. 243. 1.
Paulus biennio fuit Romæ. to.7. 799.2.
Iterum Hieroſolymam aſcendit ob quæſtionem exortam de circuncisione. to.11.31.2.
Paulus quomodò Romam fuerit perductus? to.14. 531. 1.
Quo anno fuerit ductus Romam? tomo 14. 543. 1.
Eius duplex peregrinatio. to. 14. 543. 1.
Paulus aſcendit Hieroſolymam, vt conferret cum Petro Euangelium, quod debebat gentibus prædicare. to.7. 33.1.
Pauli peregrinationes variæ ad promulgandum Dei Euangelium. to.1. 252. 2.

*Pauli poteſtas in totam Eccleſiam.*

Pauli poteſtas nomine virgæ fuit ſignificata. to.17. 29. 1.
Paulum, & alios Apoſtolos fuiſſe totius orbis gubernatores quomodò ſit intelligendum? to.4. 573; & ſeq.
Paulum habuiſſe omnium Eccleſiarum gubernium excellentiùs, quàm alios Apoſtolos deducitur ex eo, quòd plus alijs laborauit. to.4. 574. 15.
Paulus, & alij Apoſtoli habuerunt poteſtatis plenitudinem in totum orbem, delegatam tamen, & extraordinariam; Petrus verò illam habuit ordinariam, vt caput. tomo 4. 131.1.
Paulus quomodò habuerit auctoritatem in omnes Eccleſias? to.4. 507. 186.
Paulus Nicopoli commorans dixit ſe habere ſollicitudinem omnium Eccleſiarum. to.4. 615. 132.
Paulus poterat fundare Eccleſias independēter à Petro quoad poteſtatem, non quoad iuriſdictionem, & exercitium. to. 4. 622. 273.
Paulus, & Petrus quomodò dicti ſint clauium Regni Cęleſtis poteſtate præditi? tomo 9. 642. 2; & ſeq.
Paulus habuit in Eccleſia Romana poteſtatem ſibi delegatam à Petro. to.12. 152. 2.
Paulus non habuit æqualem poteſtatem cum

Petro, ſed illi fuit ſubiectus. to.8. 21. 2; & to.4. 122. 1; & ſeq.

*Pauli poteſtas condendi leges.*

Paulus quomodò Romæ potuit condere leges? tom.4. 601. 180; & ſeq.

Paulus fuit legislator ratione Apoſtolatus. tomo 3.845.1.

*Pauli præcepta.*

Paulus quomodò præceperit militantem Eccleſiam non debere ſe in negotijs ſæcularium immiſcere? to. 9. 686. 2; & tom. 14. 341.1.

*Pauli prædicatio.*

Paulus in conuertendis gentibus eximia gratia pollebat; Petrus verò in conuertendis Hebræis. to.17. 119. 2.

Paulus fuit cupidus videndi Romam, vt Romanis gratiam prædicationis impertiretur. to.17. 214. 2.

Paulus prędicauit Romæ poſtquam ibidem prædicauerat Petrus. to.17. 217. 2.

Paulo quomodò commiſſum fuerit Euangelium præputij; & Petro Euangelium circumciſionis? to.17. 588. 1; & ſeq.

Paulus, & Petrus prædicatione, & doctrinà Eccleſiam Romanam fundauerunt. tom.4. 149. 1; & 151. 1.

Paulus fuit à Chriſto Domino immediatè cõſtitutus Doctor, & Apoſtolus Gentium in prædicatione, non in iuriſdictione. to.4. 142.1.

Pauli, & Petri diuiſio de Iudæis, & gentilibus non fuit quoad iuriſdictionem, ſed quoad prædicationem. to.4. 142. 1.

Paulo non fuit prohibitum prædicare Iudęis. to.4. 143. 1.

Paulus dicitur Apoſtolus præputij; quia ei principaliter fuit gentium cura demandata. to.4. 153. 1; & 611. 2; & ſeq; & tom.2. ex Pighio. 39. 2; & ſeq.

Paulo, & Petro eandem gratiam fuiſſe conceſſam intelligitur de gratia prædicationis, non primatus. to. 4. 152. 2; & ſeq.

Paulus non eſt Petro inferior in Apoſtolatu, prædicatione, laboribus, & cæteris huiuſmodi, ſed tantùm in primatu. to. 4. 153. 1.

Paulus Euangelium prædicabat etiam auctoritatę D. Petri. to. 4. 157. 1.

Paulus fundauit Eccleſiam Romanam, & Antiochenam prædicatione, & doctrina, non magiſterio poteſtatis. to. 4. 603. 174.

Paulus illis verbis ad Galat. 2. *Creditum eſt mihi Euangelium præputij, ſicut & Petro circumciſionis*; ſolùm munus prædicationis docet fuiſſe traditum, vt Petrus ſcilicet prædicaret Hebræis, & Paulus gentilibus, to. 4. 534. 8.

Prædicauit nedum gentilibus, ſed etiam Iudæis. to. 12. 149. 1.

Paulus fuit Petri coadiutor in doctrina, & prædicatione, non in primatu. to. 7. 67 1.

Pauli prædicatio Cornelio, & toti eius domui. to. 4. 142. 2.

Paulus cœleſti viſione ter admonitus ſe deſtinari ad prædicandum Gentibus Euangelium. to. 4. 142. 2; & ſeq.

Paulus immediatè à Chriſto Domino accepit auctoritatem prædicationis. tom. 13. 361. 2.

*Pauli prælatio.*

Paulus quia plùs omnibus laborauerit, non ſequitur, quòd omnibus fuerit prælatus. to. 4. 765. 134.

Licèt dicat ſe Apoſtolum Gentium, non ſequitur quod ſe præferat Petro, to. 4. 142. 1.

*Pauli reprehenſio.*

Paulum reprehendiſſe Petrum non arguit Paulum fuiſſe Petro ſuperiorem. to. 4. 75. 2; & 585. 68.

Paulus quomodò in faciem reſtiterit Petro? to. 4. 126. 1; & tom. 12. 148. 1; & 173. 2. & tomo 9. 213.158; & 589.234; & tomo 3. 810.1.

Paulus reprehendit Petrum, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.

Paulus, quo iure potuit Petrum ſibi ſuperiorem reprehendere? to. 4. 764. 131.

Paulus rationabiliter Petrum correxit, quia eius coerectio fuit in neceſſitate, & vtilitate Eccleſiæ fundata. to. 4. 764. 132; & ſequen.

Paulus reprehendit Petrum non ex officio dignitatis Eccleſiaſticæ, ſed ex vitæ, & conuerſationis ſanctitate, tom. 9. 364. 43; & 520. 81; & to. 14. 23. 1.

Paulus non reprehendit eum ex eo, quòd fuerit æqualis. to. 9. 644. 2.

Paulus reſtitit Petro, non tamen ab ipſo rebellauit. to. 9. 446. 117.

Paulus correxit Petrum, quia etiam minor poteſt maiorem corripere. to. 7. 25. 1.

Non reprehendit Petrum ſimulatè. tomo 7. 504. 2.

Paulus reſtitit Cephæ, ideſt Petro, & non alteri à Petro. to. 8. 357. 1.

Quomodò reprehenderit Petrum iuxta ſententiam S. Hieronymi? to. 2. ex Pighio. 38. 1; & ſeq.

An verè, vel tantùm ſimulatè Petrum reprehenderit? to. 10. 302. 2; & to. 19. 582. 2; & ſeq.

Paulus reſtitit Petro, quia ſuperior in doctrina, non in poteſtate. to. 19. 241. 1.

Eius reprehenſio fuit ex charitate. tomo 19. 583. 1.

*Pauli reuerentia erga Petrum.*

Paulus quantùm honoris detulerit Petro ex D.D. Hieronymo, & Auguſtino? to. 2. ex Pighio. 37. 2.

Quomodò ſalutauerit Petrum euntem ad martyrium iuxta relationem D. Dionyſij? to. 2. ex Turrecrem. 18. 1.

Paulus iuit ad Petrum ſubiectionis, & reuerentiæ cauſa. to. 19. 582. 1.

Paulus in Ieruſalem viſitauit Petrum. to. 1. 138. 1.

Paulus vt reuerentiam erga Petrum demonſtraret, ab eo diſſolutionem controuerſiæ, quæ orta erat Antiochiæ, & dexteras ſocietatis expetijt, to. 4. 142. 1.

*Pauli ſocietas cum Petro.*

Paulum Romæ fuiſſe ſimul cum Petro, & paſſum pro Chriſto Domino, ac mortuum fuiſſe totus Orbis exceptis Caluiniſtis teſtatur. to. 9. 451. 1.

Nunquam dignitatis Petri, ſed eius laborum

ſociom ſe tantùm vocauit. to. 1. ex Ecchelenſi . 26. 2.

Quomodò ſimul cum Petro Eccleſiam Apoſtolicam fundauerit? tomo 15. 292. 2; & 181. 1.

Paulus, & Petrus Romæ fundauerunt Eccleſiam teſte S. Irenæo auditore Polycarpi, qui fuit D. Ioannis Diſcipulus. tom. 15. 181. 1.

Pauli ſocieeas cum Petro in Vrbe Romæ. to. 12. 64. 1.

Paulos fuit Petri adiutor in fundanda Eccleſia Romana. to. 4. 154. 2; & 598; & ſeq.

Paulus fuit Petri collega quantùm ad dignitatem Epiſcopalem, non quantùm ad Eccleſiæ primatum. to. 4. 136. 2; & ſeq; & 582. 56.

Pauli primatu ablato, non infirmatur primatus Petri, nam primatus Petri oon eget ſocietate Pauli. to. 4. 141. 2.

Paulus ſolus à SS. PP. ijſdem laudibus cum Petro exornatus, & conſociatus triplici ex cauſa. to. 4. 143. 2; & ſeq.

Paulus, & Petrus quomodò dicantur conſortes eiuſdem gloriæ? to. 4. 582. 26; & to. 9. 642. 1.

Operam oauauit Petro in inſtitueoda Eccleſia Romana. to. 17. 218. 2.

Paulus, & Petrus noo habuerunt æqualem poteſtatem in Eccleſia. to. 11. 31. 1.

Non fuerunt vnum caput Eccleſiæ. tom. 20. 366. 2; & ſeq.

Paulum oon ſuiſſe conſortem Petri in pontificatu colligitue tum ex ſummis Pontificibus D. Petri ſucceſſoribus, qui nunquam aſſeruerunt Paulo, ſed tantùm Petro ſe ſucceſſiſſe; tùm ex Concilijs; tùm etiam ex ipſis Imperatoribus. to. 12. 139. 1; & ſequen.

Paulus. & Petrus Romæ ſimul iacuerunt Eccleſiæ fundamenta imperante Nerone. to. 18. 187. 1; & ſeq.

Non fuerunt ambo caput Eccleſiæ, qnia Eccleſia nequit eſſe biceps, nec eius corpus myſticum poteſt eſſe duplex. tomo 4. 123; & ſeq.

Paulus, & Petrus eodem honore digni habiti dicontur quoad vocationem ad Apoſtolatum non quoad primatum. to. 4. 151. 2; & 586. 77. & ſeq.

*Pauli ſubiectio ad Petrum.*

Paulum fuiſſe Petro ſubiectum contra Spalatenſem ex SS. Patribus oſtenditur. to. 17. 37. 2.

Paulum fuiſſe Peteo ſubiectum quantùm ad poteſtatem iuriſdictioois fuit certum apud Eccleſias. to. 4. 537. 29.

Paulos habuit omnia ſigna ſubiectionis Petro, quæ habueruot cæteri Apoſtoli, imò excellentiora. to. 4. 539. 34; & ſeq.

Paulum fuiſſe Petro ſubiectum colligitue ex eo, quòd in controuerſia orta circa circumciſionem Chriſtiani, gentiles, & Hæbræi noo acquieuerunt Pauli, ſed Petri determinationi; ex quo infertue Paulum non habuiſſe æqualem cum Peteo poteſtatem. to. 4. 129. 2.

Paulus excepto Apoſtolatu in omnibus fuit Petro inferior, & ſubditus. to. 4. 130. 2.

Paulus fuit Petro inferior. to. 4. 534. 13; & to. 20. 273. 2.

Paulus quamois æqualis fuerit Petro in Apoſtolato, fuit tamen illo inferior. to. 13. 17. 1.

Paulus quomodò fuerit maioe, minot, & æqualis Petro. to. 4. 141. 1.

Paulus approbationem Euangelij petijt à D. Petro, tomo. 13. 120. 2; & tomo 19. 149. 2.

Paulus quomodò nihil acceperit à Petro? to. 13. 120. 2.

Cur in faciem Petri reſtiterit? to. 3. 810. 1; & to. 4. 126. 1; & to. 12. 148; & 173. 2.

Iuit ad Petrum ſubiectioois cauſa. tom. 19. 582. 1.

Paulus eſt inferior Petro in primatu. tom. 4. 153. 1; & 132. 1; & ſeq.

Pauli reprehenſio non arguit Petrum fuiſſe Paulo ioferiorem. to. 4. 75. 2.

Paulus fuit ſubditus Petro in primatu. to. 4. 127. 1; & ſeq; & 133. 2; & ſeq; & tom. 16. 35. 1.

*Pauli tituli*

Pauli, & Petri tituli, qui fuerint? tomo 12. 151. 1; & ſeq.

Paulus, & Petrus dicuntue Principes Apoſtolorum; qnia cæteris Apoſtolis virtute fidei magis fuerunt repleti; vel quia plùs alijs merueruot, & laborauerunt. tom. 4. 135. 2; & ſeq.

Paulo, & Petro an, & quomodò conueniat titulus Principis Apoſtolorum? tom. 16. 485. 2; & ſeq; & to. 4. 135. 2; & ſeq.

Paulus, & Petrus dicuntur duo duces, ſed in diuerſo genere. to. 4. 153. & ſeq; & 591. 118; & ſeq; & 605. 181.

Paulus, & Petrus dicti ſunt Eccleſiæ Præfecti à S. Cyrillo. to. 4. 133. 2.

Paulus, & Petrus quomodò à S. Epiphanio vocati fuerioe Epiſcopi Romani, ſeu fuodatores Eccleſiæ Romauæ? to. 4. 132. 1; & ſeq; & 138. 2.

Paulus, & Petrus dicuntoe paſtores gregis Dominici, Lucernæ fidei, columnæ Eccleſiarum. to. 4. 134. 1.

Paulus, & Petrus quomodò dicti ſint clauium Regoi Cœleſtis poteſtate præditi? tomo 4. 134. 1; & ſeq.

Paulus dicitur Princeps Apoſtolorum propter eminentiam laboris. to. 4. 136. 1.

Paulus vocatur collega Petri à SS. Patribus, ſed per hoc non infertur primatus etiàm in Paulo; alioquin Epiſcopi eſſent pares ſummo Pontiſici. to. 4. 136. 2; & ſeq.

In quo ſenſu Paulus dicatur collega D. Petri? to. 4. 137. 1; & ſeq.

Paulus, & Petrus ab Epiphanio oon dicuntur propriè Epiſcopi Romani, ſed Epiſcopi apud Romam ex textu græco tranſlato. to. 4. 139. 1.

Paulus dicitur par Petro encomiaſticè, quo ſenſu D. Iacobus frater Domini dicitur à D. Clemente Epiſcopus omnium Eccleſiarum. to. 4. 141. 1.

Paulus quomodò per antomaſiam ſit vocatus Apoſtolus? to. 4. 763. 128.

Paulus quare dicatur Apoſtolus præputij? to. 4. 153. 1; & 611; & ſeq; & to. 2. ex Pigbio. 39. 2; & ſeq.

Paulus, & Petrus dicuntur Eccleſiæ fundamenta, non tameo per hoc infertur primatus in vtroque; alioquin conueoiret omnibus Apoſtolis, qui etiam dicuntur Ec-

clesiæ

cleſiæ fundamenta. to. 4. 136. 1; & ſeq.

Paulus ſolus ijſdem laudibus, & titulis cum Petro exornatur à SS. PP. ex triplici ratione. Primò propter præclaras circumſtantias ſuæ electionis ad Apoſtolatum. Secundò propter maiores labores in prędicatione Euangelij. Tertiò propter martyrium in eodem tempore, & loco cum Petro paſſum. to. 4. 143. 2; & ſeq.

*Paulus I. Papa.*

Paulus I. pſeudoſynodum contra ſacras imagines damnauit. to. 1. 311. 2.

Defenditur à calumnia Magdeburgenſium. to. 8. 455. 2.

Pauli I. Papæ epiſtola prima ad Pipinum rogat, vt Eccleſiam protegat, cogatque Deſiderium Longobardorum Regem adimplere promiſſa. to. 10. 120. 1.

Altera eiuſdem epiſtola ad Pipinum laudat eius amorem conſtantem in Eccleſiam. to 10. 120. 2.

*Paulus II.*

Paulus II. Gregorium Poloniæ Regem priuauit. to. 4. 34. 2.

A Paulo II. ad futurum Concilium tentans appellare Platina, in compedes, tetrumque carcerem coniectus fuit, Ipſo Paulo II. Pontifice mandante. to. 4. 510. 2.

*Paulus III.*

Paolus III. quanuis enixè rogatus, noluit eligere ſucceſſorem. to. 4. 478. 2.

Sub Paulo III. inchoatum fuit Concilium Tridentinum, & completum ſub Pio IV. to. 9. 779. 1.

Æthiopum Imperator ad Paulum III. legationem mittit, qua ipſum primatem agnoſcit. to. 1. 165. 2.

*Paulus V.*

Pauli V. vigilantia in ſeruando Eccleſiæ depoſito. to. 1. 191. 2.

Eiuſdem epiſtola ad Patriarcham Armeniæ. to. 1. 215. 1.

Pauli V; & Pij II. bullæ contra appellantes à Papa. to. 1. 133. 1; & ſeq.

Pauli V. elogia. to. 1. 132. 2.

Paulo V. Pontifice ferè totus Orbis ſe ſanctę Sedi ſubiecit. to. 1. 7. 1.

Paulus V. ab Adamo Archidiacono Babylonenſe Pater vniuerſalis omnium patriarcharum fuit appellatus. to. 1. 8. 1.

Eidem conſimiles tituli tributi fuerunt à legatis patriarchæ Armeniæ, Regis Conghi, & aliorum Principum. to. 1. 8. 1.

Paulus V. legatum patriarchæ Babylonici inſtruxit. to. 1. 88. 1; & ſeq.

Paulo V. ſcripta fuit epiſtola ſynodica Chaldæorum. to. 1. 91. 1.

Eiuſdem iudicium de Chaldæorum conuentu. to. 1. 91. 1.

Eiuſdem reſponſio ad Babylonios. tomo 1. 99. 1.

Miſit profeſſionem fidei ad patriarcham Babyloniæ. to. 1. 111. 2.

Eius diligentia in inquirendis antiquis codicibus. to. 1. 235. 2.

Eius iudicium contra Hæreticos. to. 1. 228. 1.

Paulus V. Babylonios tanquam Neſtorianiſmi ſuſpectos noluit in communionem recipere. to. 1. 351. 1; & ſeq.

Eiuſdem reſponſio ad Ruthenos de ritu Græcorum. to. 1. 387. 1.

Pauli V. elogia ab Elia patriarcha Babyloniæ compoſita. to. 1. 431. 1.

Eiuſdem reſcriptum in cauſa iuramenti Anglicani. to. 1. 392. 1; & ſeq.

Pauli V. bulla continens caſus ſibi, ſuiſque ſucceſſoribus reſeruatos. tomo 1. 394; & ſeq.

Pauli V. ſingularis beneficentia. to. 1. 400. 2; & ſeq.

Eiuſdem cura paſtoralis de diuerſis Eccleſijs. to. 1. 443. 2.

Eiuſdem diſcrepantia cum Republica Veneta. to. 6. 584. 2.

Eiuſdem Breue ad Anglos Catholicos circa iuramentum Sedi Apoſtolicæ præſtandum. to. 16. 142. 2; & ſeq.

Aliud Breue ad eoſdem Anglos. to. 16. 143. 2; & ſeq.

Pauli V. Pontificis Romani perbenigni, & humaniſſimi vultus maieſtatem quandam præſeferebat, & imperium. to. 15. 373. 1.

Paulus V. vocatus à Deo tamquam Aaron, & legitimè inſtitutus Pontifex oſtenditur. to. 15. 373. 1.

Paulus V. licet à pluribus Auctoribus vocatus fuerit Vice-Deus, Chriſtianæ Reipublicæ Monarcha &c; tamen numquam hoc ipſe aſſeruit in ſuis diplomatibus. to. 15. 372. 1; & ſeq.

In quo ſenſu ſic fuerit vocatus? tom. 15. 373. 2.

Pauli V. Pontificis maximi benignitas in aliquos Chaldęos oſtenſa fuit cauſa pręſtandę ſibi obedientiæ ab Elia Patriarcha Babylonis, & ſuis Chaldęis. tomo 4. 88. 1. & ſequen.

*Paulus Samoſatenus.*

Pauli Samoſateni recurſus à Synodo Antiochena ad poteſtatem ſæcularem. tomo 6. 152. 2.

Non debuit damnari Pontifice Romano inconſulto. to. 6. 168. 1.

Fuit damnatus à propria Synodo. to. 6. 110. 1; & to. 1. 290. 2.

Poſtquam fuit damnatus remanſit in proprio palatio, à quo fuit expulſus ab Aureliano Imperatore. to. 6. 188. 1.

Eius errores fuerunt Chriſtum Dominum eſſe purum hominem, non fuiſſe ante Beatiſſimam Virginem Mariam; ſolis bonis operibus meruiſſe nomen filij Dei, & eius ſanguinem in Euchariſtia eſſe incorruptibilem. to. 15. 235. 7.

Eius appellatio ad Aurelianum Imperatorem. to. 6. 588. 1.

Fuit depoſitus extra Synodum ob manifeſtam hæreſim etiam ſine Romani Pontificis conſenſu. to. 6. 448. 1.

Eiuſdem hæreſis. to. 1. 222. 2; & 290. 1.

*Paulus Cretenſis.*

Paulus Archiepiſcopus Cretæ quomodò ſe geſſerit in appellatione Epiſcopi Lappenſis ad Vitalianum Papam? to. 6. 222. 1.

Paulus patriarcha Conſtantinopolitanus Epiſcopatum dimiſit, & ad monaſterium acceſſit pœnitentiam facturus. to. 3. 641. 2.

Pauli Aquenſis Archiepiſcopi decretum Synodale de Eccleſiaſtica poteſtate. tom. 3. 409. 1.

*Paulus Epiſcopus.*
Pauli Epiſcopi appellatio ad Sedem Apoſtolicam. to. 6. 366. 1; & ſeq.
*Paulus Oroſius.*
Pauli Oroſij liber apologeticus. tom. 6. 353. 1.
*Paulus Venetus.*
Pauli Veneti apologia Italica de poteſtate Eccleſiaſtica. to. 2. ex Adolpho. 73. 1.
*Pauperes, paupertas.*
Pauperes de Lugduno docuerunt poſſeſſionem rerum temporalium à Domino fuiſſe inſtitutam. to. 19. 111. 1.
Paupertas duplex. to. 19. 111. 2; & ſeq.
Paupertati Euangelicæ non repugnat dominium rerum temporalium. to. 12. 125. 1.
Paupertas monaſtica non excludit dominium rerum in communi. to. 8. 476. 2.
Paupertatem abdicare dominium,& ius rerum quid ſit? to. 9. 679. 1.
Pauperem eſſe non eſt malum, ſed nolle pauperem eſſe malum eſt. to. 9. 751. 2.
Paupertas commendatur. to. 3. 240. 2.
Paupertatis Euangelicæ controuerſia inter Papam Ioannem, & Nicolaum. tom. 18. 657. 1; & ſeq.
Paupertatis munus à Domino inſtitutum. to. 19. 116. 1.
*Paupertas Chriſti Domini.*
Paupertas Chriſti Domini fuit mirabilis. to. 9. 678. 2.
Duas paupertates Chriſtus Dominus inſtituit congruentes diuerſis exercitijs Chriſtianæ perfectionis. to. 13. 457. 1.
Quomodò pro nobis factus fuerit egenus? to. 12. 308. 1; & ſeq.
Controuerſia de paupertate Chriſti Domini tempore Ioannis XXII. orta inter Doctores Catholicos, & inter Michaelem de Cæſena, Guillelmum Ocham, & Magiſtros Fraticellorum, qui fuerunt damnati à Summo Pontifice. to. 12. 303. 2.
Sententia Hermanni Itali inſignis hypocritæ auctoris hæreſis Fraticellorum aſſerentium Chriſtum Dominum, vt homo erat, & eius Apoſtolos nihil habuiſſe de proprio, nec etiam in communi cum alijs Diſcipulis à Bonifacio VIII. fuit damnata, qui corpus Hermanni apud Ferrariam ſepultum etiam poſt viginti annos iuſſit exhumari, & eius oſſa comburi. to. 12. 313. 2.
Eadem ſententia damnata fuit in Petro Ioanne, & Michaele de Cæſena. to. 12. 314. 1; & ſeq.
Chriſtus Dominus ſuo exemplo firmauit paupertatem habentem loculos, in quibus ſeruabantur ea, quæ ei offerebantur ad ſubleuandas ſuas, & ſuorum neceſſitates. to. 12. 317. 1.
Fuit ſimul pauper, & diues. to. 4. 815. 83.
Paupertas Chriſti Domini admiſit pecuniam ad ea, quæ ſunt vitæ neceſſaria. to. 19. 111. 1.
Aſſerere Chriſtum Dominum, & Apoſtolos nihil habuiſſe in communi, & in ea, quæ habuerunt, nullum ius habuiſſe definitum fuit eſſe erroneum, & hæreticum *inconſit*; quæ incipit: *Cùm internullos*. tom. 12. 315. 1.
*Paupertas Apoſtolorum.*
Apoſtolis cur à Chriſto Domino præceptum fuerit modò, vt irent cum pera, modò ſine pera? to. 20. 271. 12.
Aliquando eis permiſſæ, & aliquando non permiſſæ à Chriſto Domino fuerunt pecuniæ. to. 12. 82. 1.
Non caruerunt dominio rerum exteriorum in communi. 8. 474. 2; & ſeq.
An poſſeſſionem rerum habuerint? tomo 12. 305. 2.
Habebant ius percipiendi fructus ex bonis temporalibus laicorum. to. 18. 380. 2.
Fuit eis prohibitum dominari. to. 19. 111. 2. & ſeq.
Poſſederunt pecuniam per ordinem ad ea, quæ erant vitæ neceſſaria. tom. 19. 111. 2; & ſeq.
Quænam dominatio eis fuerit à Chriſto Domino prohibita? to. 14. 199. 1; & ſeq.
*Pax.*
Pacis laudes multæ. to. 16. 359. 14.
Pax quid ſignificauerit apud antiquos? to. 6. 190. 1.
Pacem vnitatis germanam ſępiùs Chriſtus Dominus in Euangelio commendauit. to. 16. 354. 5.
Pax roganda eſt iuxtà illud Pſal. 121. to. 16. 360. 14.
*Pax Eccleſiæ.*
Pax Eccleſiæ conſeruatur, dum viget religio. to. 2. ex Pighio. 134. 2.
Pax Eccleſiæ ſemper fuit quæſita; & propter eam tot Concilia fuerunt coacta. tom. 18. 140. 1.
Pax Eccleſiæ ab Arianis fuit valdè turbata. to. 15. 329. 1.
*Peccans, peccator.*
Peccans omnis eſt ignorans. tom. 4. 700. 46.
Peccatores conuerſos ad pœnitentiam Deus ad maximos euexit honores. tom. 4. 766. 142.
Peccator terræ nomine nuncupatur. tom. 3. 232. 2.
Peccatores dicuntur paleæ, quia leuiter cadunt vento cuiuslibet tentationis expoſiti. to. 16. 349. 6.
Peccantes etiam grauiter abſoluti fuerunt etiam in primitiua Eccleſia. tom. 6. 149. 1.
Peccatores, ſi fidem conſeruant, ſunt intra Eccleſiam. to. 16. 407. 1.
Peccatores publici per cenſuras Prelatorum repelluntur ab Eccleſia, quoad ſuffragia, non quoad fidem. to. 16. 350. 10.
Peccatores, cùm gratiam per peccatum amittunt, non amittunt fidem. to. 16. 351. 16.
Peccatores preſbiteri baptizant, & conſecrant: ſicut & Caiphas, qui erat Pontifex anni illius prophetauit. to. 16. 351. 16.
Peccator ſi fidem conſeruet, intra Eccleſiam eſt, qui per ſuffragia confidelium faciliùs poterit à peccatis reſurgere, quàm ſi extra Eccleſiam eſſet. to. 16. 407. 2.
Peccator catholicus licèt quoad gratiam, & charitatem ſit mortuus, & influxus gratioſos à capite non accipiat, tamen quoad fidem conſeruandam influxus recipit ad exemplum membri infirmi nondum à corpore abſciſſi. to. 16. 407. 3.
Peccatori ſi conuertatur ex toto corde ad Deum

Deum cum contritione cordis, oris confeſſione,& operis ſatisfactione, Deus pollicetur ſe non recordaturum iniquitatum eius. to.16. 335. 15.

Deus, vt conuertatur peccator emittit occultas inſpirationes, ſtat ad oſtium hominis pulſans, dat propriæ conſcientiæ teſtimonium ſignans lumen vultus ſui ſuper eum. to.16. 335. 16.

Peccator dum venit in profundum malorum contemnit. to.6. 14. 39.

Beſtialiter viuens, beſtialiter condemnatur. to.6. 10.23.

*Peccatum.*

Peccatum multipliciter ſumitur. to. 3. 307. 1.

Peccatum maximum quodnam ſit? tom. 3. 195. 2.

Peccata eſſe æqualia præter Stoicos dixerunt Magdeburgenſes. to.1. 274. 2.

Peccatum originale fuit cauſa primaria, & principalis mortis Chriſti Domini. to. 1. 119.2.

Peccata impediunt veritatis cognitionem. to.4. 810. 143.

Peccata plurima nomine fornicationis ſignificantur. to.3. 234; & 235; & 236.,

Peccata, ob quæ Epiſcopi, & Clerici antiquitùs degradabantur; & ob quæ ſolùm arcebantur ab altari. to.6. 232.1; & ſeq.

Peccata idololatriæ, mœchiæ, & homicidij antiquitùs fuerunt ſoli Chriſto Domino reſeruata vſque ad tempora Zephyrini Papæ. to.6. 232. 1; & ſeq.

Peccatum nullum eſt, à quo peccator non poſſit abſolui à Sacerdote habente poteſtatem. to.9. 684. 2.

Peccatum ſimpliciter irremiſſibile non datur, dummodò adſit vera pœnitentia. tom. 9. 684. 2.

Peccati definitio. to.9. 104. 59.

Peccatum nequit remitti, niſi per contritionem, vel per attritionem in Sacramento. to.4. 64. 1.

Peccata dicuntur remitti per fidem, quatenus fides excitat pœnitentes ad ſuſcipiendum pœnitentiæ Sacramentum. to.18. 632.

Peccatum eſt, dictum, concupitum, vel factum contra legem æternam. tom. 9. 104. 59.

Peccatum omne eſt deuiatio ab aliqua lege naturali, vel diuina, vel humana rectè impoſita. to.9. 104. 59.

Peccato priori perpetrato, & natura humana corrupta mirabile dictu eſt, quot remedia præparauit Deus homini, vt ab originali, & actualibus peccatis reſurgat. to.16.335. 15.

Propter peccata priuatæ perſonæ non deperditur publica poteſtas. to.16.397.8.

Peccatum paganitatis incurrit quiſquis aſſerens ſe Chriſtianum, Sedi Apoſtolicæ nollet obedire. to.11. 554. 7.

*Pecora.*

Pecora campi ſunt Paganorum figuræ. to.4. 83. 1.

*Pecunia.*

Pecunia non præſumitur data pro ordinis executione, ſed pro titulo beneficij. to.9. 98.15.

Pecunias extorquentes prętextu officij Inquiſitionis quomodò puniantur? to. 5. 219. 15.

Iuſpatronatus tanquam quid ſpirituale vendi non poteſt; tamen ſi venditur Villa, vel Caſtrum, tranſit etiam iuſpatronatus, & pecunia videtur data ſuper temporali, & non ſuper iurepatronatus, quod tamen tranſit acceſſoriè. to.9. 98. 16.

*Pedagium.*

Pedagia propriè quæ dicantur? tom.5. 282. 110.

Et quæ intelligantur ſub nomine pedagij? to.5. 282. 111.

Pedagia noua quinam poſſint imponere ſine licentia Papæ, aut Regis. tomo 5. 283. 112.

Pedagia noua poſſunt licitè imponi à Regibus, & Imperatoribus in ſuis Regnis. to.5. 283. 113.

Item Papa, & Concilium generale poſſunt imponere noua pedagia. to.5.285.114.

Duces, Marchiones, Comites, Barones, & Domini terrarum an poſſint in terris ſuis pedagia noua imponere? to.5.285.116.

Pedagia noua imponentes, quibus pœnis olim, & quibus hodie puniantur? tom. 5. 285. 117.

Pedagia de rebus cauſa negotiationis aſportatis licitè poſſunt imponi. tomo 5. 286. 119.

Secus de rebus, quas quis emit ad vſum vitæ, ac familiæ. to.5. 286. 119.

Pedagia licita à perſonis exigentes, an ligentur excommunicatione Bullæ Cœnæ? to.5. 286. 120.

Imponentes taxas, talleas, & alia ſimilia, an incurrant in hanc cenſuram? tom. 5. 287. 122.

An poteſtas dari poſſit ex conſuetudine præſcripta ad imponenda noua pedagia? to.5. 287. 123.

*Pedum Paſtorale.*

Pedum Paſtorale ſignificat ſollicitudinem gregis. to.18. 113. 1.

*Pelagius I. Papa.*

Pelagius Papa redarguit quoſdam Epiſcopos, quia reticebant eius nomen in Miſſarum ſolemnijs. tom. 2. ex Agobardo. 20. 12.

Caſſauit Concilium Conſtantinopolitanum. to.3. 700.1; & ſeq.

Cur titulum Epiſcopi vniuerſalis reſpuerit? to.14. 329.1; & ſeq.

Pelagij Papæ epiſtola vetans, ne aliquis patriarcharum audeat aſſumere titulum Epiſcopi vniuerſalis. to.17.366. 2.

Pelagij Papæ epiſtola ad Epiſcopos Galliæ, & Germaniæ appellantes. to.3.784.2.

Pelagij Papæ epiſtola redarguentis Ioannem Conſtantinopolitanum Epiſcopum de titulo Epiſcopi vniuerſalis. to.3. 731. 1; & ſeq.

Pelagij Papæ epiſtola prima ad Epiſcopos, qui conuenerant Conſtantinopolim pro cauſa S.Athanaſij. to. 18. 4.2.

*Pelagius II.*

Pelagij II.Papæ electio qualis fuerit? tom.3. 784. 2.

Pelagius II. Papa ſtatuit vt Metropolitani intra tres menſes à die ſuæ conſecrationis venirent Romam, ad præſtandum iura-

mentum, & accipiendum Pallium. to.11. 563. 3.

Pelagius II; & Gregorius Magnus Pontifices quare illud nomen, Epiſcopi vniuerſalis prætermiſerint, & ſe ſic vocari paſſi non ſint? to.11.563.5.

*Pelagius hæreſiarcha.*

Pelagij Hæreſiarchæ hæreſis quæ fuerit? to.6. 864. 5.

Pelagiana hæreſis damnata fuit ab Innocentio.I; & Zoſymo. to.8.516. 2; & to.1. 113. 2; & 200. 1.

Reſcripto Papæ fuit terminata. to.1. 85.1.

Pelagius, & Cęleſtius ab Africanis Epiſcopis damnati appellarunt ad Innocentium Papam. to.3.749.2.

Zoſymum Innocentij ſucceſſorem deceperunt. to.3. 749. 2.

A Sixto Cæleſtini ſucceſſore, examinata eorum doctrina, fuerunt damnati. to. 3.749. 2.

Pelagij diſputatio de gratia, & libero arbitrio, quo tempore contigerit? tom.6.332. 2.

Eius fraudulentus profeſſionis fidei libellus to.6. 355. 1; & to.3. 750. 2.

Fuit accuſatus ab Herote, & Lazaro. to.6. 119. 2.

Fuit delatus ad Apoſtolicam Sedem à S. P. Auguſtino. to.6. 161. 1.

Non fuit damnatus in Synodo Africana. to.6. 297.1.

Fefellit Patres Concilij Dioſpolitani. to.15. 464.1; & ſeq.

Eius epiſtola ad Zoſymum. to.3. 750.2.

Eius cauſa examinatur. to. 15. 621. 22; & ſeq.

Pelagij ſententia à pluribus Pontificibus Romanis fuit damnata. tom.15. 620. 22; & ſeq.

Pelagianæ hæreſis progreſſus, & geſta contra illam in Eccleſia. tom. 16. 233. 1; & ſeq.

Pelagij hæreſis negantis gratiam Chriſti Domini neceſſariam eſſe ad ſalutem. to.16. 233. 1; & ſeq.

Pelagius fefellit Paleſtinum iudicium, Romanam tamen Eccleſiam fallere vſquequaque non potuit, quia ibi erat notiſſimus. to.1. 114. 2.

Pelagij ſe Patrum veſtigijs inhęrere demonſtrantis profeſſio. to.1. 183. 2.

*Pelagiani.*

Pelagiani tres libros ediderunt continentes eorum errores ſub nomine Xiſti Papæ. t.1. 343. 1.

Pelagiani Epiſcopi in Picæno, & in Dalmatia fuerunt à S. Gelaſio Papa compreſſi. to.1. 148. 1.

Pelagianorum progreſſus, & exitus. tom.16. 240. 1; & ſeq.

Quibus fraudibus Eccleſiã deceperint? to.16. 239. 1; & ſeq.

Pelagiani, & Petrobruſiani, ſeu nouelli paruulorum inficiatores per totum Orbem fuerunt damnati, cùm tales ab Eccleſia Romana fuerunt declarati. tom. 15. 646. 74.

Pelagianiſtæ ab Innocentio, & Zoſimo Apoſtolicæ Sedis Præſulibus ſub diuerſis temporibus notati, atque à membris Eccleſiæ præciſi ſunt, & datis literis ad Orientis, & Occidentis Eccleſias, eos anathematizandos, & deuitandos cenſuerunt. tom.1. 114. 2.

*Pæna.*

Pæna quotuplex ſit? to.19.291.2; & ſeq.

Pęna mortis in veteri lege fuit ſtatuta nolenti acquieſcere ſententiæ definitiuæ Summi Pontificis. to.10. 308. 2.

Pęna damnationis triplex. to.15. 147. 1; & ſeq.

Pęnæ, quas contrahant violantes Bullam Cęnæ. to. 5. 420. 364.

Pænæ præſcriptæ appellantibus à Papa ad futurum Concilium. to.1. 133. 2.

Pænæ, quas incurrunt obtinentes ſecundum beneficium curatum, non dimiſſo primo quot ſint? to.5. 559. 57; & 58.

Pænæ, quas incurrunt, qui Papæ irrogant iniurias. to.4. 210. 2; & ſeq.

Pænam excommunicationis incurrunt Epiſcopi vocati ad Concilium, non venientes. to.6. 21.66.

Pæna maior non eſt in Eccleſia, quàm anathematizatio. to.9. 227. 12.

Pænæ contra eos, qui cum ſchiſmaticis participant. to.9.292. 146.

Pænæ eccleſiaſticæ. to.12. 455. 2.

Pæna commenſuratur delicto, & ex grauitate pænæ arguitur grauitas delicti. to.9. 433. 81.

Pæna ſolùm habet locum in caſibus expreſſis. to.5. 269.53.

*Pendente lite.*

Pendente lite, quis non poteſt priuari vſu iuris ſi ſine illius exercitio. to.9. 301. 167.

Pendente lite, non poteſt procedi ad electionem. to.9.301. 166.

Pendente iudicio ſuperioris Iudex debet ſuperſedere in cognitione cauſæ. to.9. 302. 168.

*Pænitentia Sacramentum.*

Pęnitentiæ Sacramentum fuit figuratum in confeſſione Aaronis. to.19. 56. 2.

Eius inſtitutio. to. 19. 62. 2.

Pęnitentiæ Sacramenti definitio. tom.19.53. 2.

Pænitentia an ſit dolor voluntatis? to.3.270. 2.

Pænitentiæ iteratio etiam de cauſis grauioribus fuit in vſu etiam tempore Marcionis. to.6. 149.1.

Pænitentia falſa quænam ſit? to.5. 712. 2.

Pænitentiæ, quatenus eſt Sacramentum, materia, & forma. to.18. 354. 1.

Quanta ſit eius virtus? to.19. 54. 1.

Habet virtutem dimittendi peccata. to.19. 316.1.

Eius partes ſunt oris confeſſio, cordis contritio, & operis ſatisfactio. tom. 19. 54. 1.

Pęnitentia fuit neceſſaria in veteri, & noua Lege. to.19. 54. 1.

Confeſſionis vocalis neceſſitas. tomo 19. 54. 2.

Fuit hoc Sacramentum à Domino inſtitutum. to. 19.54.2.

Confeſſionis auricularis, & contritionis neceſſitas. to.19. 55. 2.

Pęnitentia, quem timorem requirat? to.19. 56. 1.

Timor ſeruilis non eſt ſpernendus. tomo 19. 56. 1.
Satiſfactionis definitio. to. 19. 56. 1.

*Penſiones.*

Penſiones annuas conſtituere, in beneficijs, & illas transferre poteſt ſolus Papa. to. 4. 521. 169.

*Percutiens.*

Percutiens Romipetas deuotionis, & negotij cauſa ad Vrbem euntes, an incurrat excommunicationem? to. 5. 324. 219.
Percutiens peregrinum, quem eſſe talem ignorat, an incurrat excommunicationem? to. 5. 326. 221.
Percutientes Romipetas, & peregrinos, quando excuſentur ab excommunicatione? to. 5. 327. 222.
Percutiens Iudæum, vel alium infidelem, aut hæreticum venientem ad Vrbem, an excommunicetur? to. 5. 328. 223.
Vulnerans, mutilans, & interficiens Romipetas, quot excommunicationes contrahat; & quid ſi percutiat ſine vulnere? to. 5. 326. 220.
Verberantes Romipetas an incidant in excommunicationem? to. 5. 328. 224.
Offendentes Romipetas aliquo modo ex dictis, dum ſunt in Vrbe, an incidant in excommunicationem? tomo 5. 328. 226.
Verba: *dantes auxilium, conſilium, vel fauorem, malè tractantibus peregrinos*, quomodò intelligantur? to. 5. 329. 228.
Percutientes Epiſcopos quot cenſuris teneantur? to. 5. 333. 235.
Percutientes, & vulnerantes Cardinales, in quibus caſibus excuſentur à cenſura? to. 5. 335. 241.
Percutientes familiares clericos, vel ſæculares de familia Cardinalium, an incurrant in excommunicationem Bullæ Cœnæ. to. 5. 340. 244.
Percutientes ad Romanam Curiam recurrentes quando excommunicentur, oſtenditur. to. 5. 345. 251.
Percuſſio clerici modica, ſiue leuis facta, aliquando dicitur atrox ratione loci, vel perſonæ. to. 5. 208. 52.
Et quæ ſit percuſſio leuis, mediocris, & enormis? to. 5. 209. 53; & 70
Percutientem clericum quis poſſit abſoluere ab excommunicatione? to. 5. 209. 54; & ſeq.
Percutiens Clericum excommunicatum an incurrat excommunicationem? to. 9. 91. 68.
Percutiens Clericum, non ex odio, vel ex inimicitia, ſed per iocum non incurrit excommunicationem. tom. 5. 197. 10; & ſequen.
Item Clerici pueri impuberes ſe ſe inuicem percutientes excommunicationem non incurrunt. tom. 5. 198. 12.
Clericum detinens in carcere, vel in aliqua domo loco carceris incurrit excommunicationem. tom. 5. 198. 16.
Item Clericum expolians, vel ei ſurripiens pecuniam, ſiue per vim, ſiue per fraudem. tom. 5. 199. 17.
Clericus percutiens ſe ipſum an incurrat excommunicationem? tom. 5. 199. 20.
Percutiens Clericum etiam volentem, & conſentientem incurrit excommunicationem. tom. 5. 199. 21.
Percutiens Clericum à ſolo Papa poteſt abſolui. tom. 5. 209. 54.
Percuſſores Clericorum quando, & in quibus caſibus poſſint abſolui à proprijs Prælatis, & Epiſcopis? tom. 5. 209. 55; & ſequen.
Percuſſores Cardinalium, quibus pœnis ſubijciantur? tom. 10. 194. 1.
Interficiens Cardinalem non habentem pileum an incurrat excommunicationem Bullæ Cœnæ? tom. 5. 334. 237.
Cardinalis ſibimetipſi inferens manus, vel necem non incurrit excommunicationem in Bulla Cœnæ Domini. tom. 5. 332. 234.

*Perfectio.*

Perfectionis tres gradus. tomo 14. 319. 1.

*Perigenes.*

Perigenis Corinthij Epiſcopi appellatio. tomo 6. 214. 2.

*Peritia.*

Peritia in tribus caſibus conſiſtit, nempe in natura, doctrina, & vſu. tom. 9. 129. 9.

*Periurus.*

Periurus ſimpliciter eſt infamis. to. 9, 314. 2; & 4.
Periurus an ipſo iure beneficijs priuetur, vel debeat declarari? to. 9. 214. 6.
Periurij notæ. to. 9. 342. 217.
Periurium quando inducat infamiam? to. 9. 314. 4.
Periurus quando incurrat infamiam, & dicatur beſtia? to. 9. 342. 217.

*Perpetuum.*

Perpetuitas Eccleſiæ. to. 1. 7.
Perpetuum reputatur illud, quod ignoratur quanto tempore ſit duraturum. tom. 9. 78. 11.

*Petterius.*

Petterius Teſſalæ Prouinciæ Epiſcopus Romam appellauit. to. 6. 215. 1.
Interfuit Concilio Antiocheno. tom. 6. 215. 1.

*Perſecutio, perſecutor.*

Perſecutor eſt ille, qui cogit ad malum. to. 4. 44. 1.
Perſecutores Chriſtianorum quantùm durauerint? tom. 3. 9. 1.
Ex perſecutione Eccleſia fuit aucta. tom. 2. ex Adolpho. 76. 1.
Perſecutores Eccleſiæ imaginantur Chriſti Domini fidem eſſe eorum ſtatui perniciosam. tomo 2. ex Adolpho. 63. 1.
Perſecutores Eccleſiæ putant Catholicos ſibi eſſe pernicioſos, & omnia ſcelera illis attribuunt. tom. 2. ex Adolpho. 64. 1; & ſequen.
Perturbationes Eccleſiæ à bonis fidelibus ſunt exoptandæ, vt eorum conſtantia, & Dei potentia appareat, tomo 4. 241. 1.
Perſecutionibus Eccleſia fuit nutrita. tom. 3. 251. 1.
Perſecutiones Eccleſiæ quot fuerint? to. 13 488. 2.



Digitized by Google

Perſecutio grauiſſima, & nouiſſima Eccleſiæ fuit tempore Iuliani apoſtatæ. tomo 12. 488.2.
Perſecutiones Eccleſiæ ſub Arianis Principibus quales, & quantæ fuerint? to.1. 19.1; & ſequen.
Perſecutio Eccleſiæ ſub Traiano, & Marco Imperatoribus fuit crudeliſſima. to.2. ex Adolpho. 63.2.

*Perſona.*

Perſona Chriſti Domini eſt vna in duplici natura. to.3. 218. 2.
Perſonæ requiſitæ ad conſtituendum Concilium quænam ſint? to.3. 866. 2.
Perſona loquentis ſemper intelligitur excepta. tom.6. 19. 57.
Perſonæ,quæ Papæ ſubduntur.to.12.442.1.
Perſona minùs ſancta aliquando gubernio eſt minùs idonea. to.7. 785. 2.
Perſonæ duæ ſtatuuntur in quolibet Rege, & iudice, vna priuata, altera publica; & Cayphas licèt malus, vt priuata perſona, tamen prophetauit, vt publica perſona. tom.16. 397. 9.
Perſonæ principales, & acceſſoriæ, quæ continentur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 270. 54.
Perſonæ principales in Bulla Cœnæ Domini contentæ ſunt piratæ, & latrones; minùs principales ſunt fautores, receptores, & defenſores. tom.5. 274. 67.
Perſona loquentis non continetur in generali ſermone. tom.6. 26. 89.
Perſonæ principales, quæ non debent impediri in ſua iuriſdictione quæſint? tom. 5. 378. 290.
Perſonæ Eccleſiaſticæ, quo iure ſint exemptę à iuriſdictione Principum ſæcularium. tom.5. 368. 280.
Perſonæ Eccleſiaſticæ, ad quæ munera perſonalia,realia,& mixta obligari nequeant? tom.5. 389. 310.

*Pertinax,pertinacia.*

Pertinax eſt, qui coram Inquiſitore in ſuo errore perſiſtit. tom.9. 378. 11.
Pertinacia in delicto non caret ſcrupulo hæreticæ prauitatis. to.9. 126. 176.
Pertinacia plùs ad hæreſim, quàm error facit, & quis propriè pertinax dicatur? tomo 5. 246.18.
Pertinax in periurio videtur malè ſentire de fide. to.9. 315. 17.

*Pertinentia.*

Pertinentia ad ſtatum generalem Eccleſiæ, quæ ſint? tom.13. 557. 1.
Pertinentia ad ius Diuinum, quæ ſint? tomo 13. 12. 2.

*Petilianus.*

Petilianus Donatiſta aliquando Cyrthenſis, aliquando Conſtantinopolitanus Epiſcopus appellatur. to.6. 227. 2.
Petilianus reprehenſus à Sancto P. Auguſtino, quia cathedram Apoſtolicam vocauerat cathedram peſtilentiæ. to.15. 291.2.

*Petra.*

Petræ, à qua D.Petrus nomen accepit, adhęrere debemus. to.16. 421. 1.
Super eam ſtatuendi ſunt pedes noſtri. to.16. 422. 2.
In petra exaltari debemus ſuper inimicos noſtros. to.16. 422. 3.
Petra hæc debet eſſe refugium nobis, ſicut hærinacijs,qui extra petram inuenti, facilè capiuntur. to.16. 422. 4.
In petræ huius foraminibus, & in cauerna huius maceriæ recondi debemus, ſi nolumus decipi ab hæreticis. to.16. 422. 5.
Cum petra iſta acutiſſima circumcidenda ſunt ſuperflua, & præputia cogitationum noſtrarum. to.16. 422. 7.
Petram, & lapidem hunc ſuperponamus capiti noſtro, ſi volumus videre ſcalam Iacob, & Angelos deſcendentes, & aſcendentes in cœlum. to.16. 422. 9.
Petræ iſti ſanctiſſimæ adhærentes, comparabimur homini,qui ædificauit domum ſuam ſupra petram. to.16. 423. 12.
Petræ nomine fuit deſignatus D. Petrus. tomo 20. 40. 1; & ſeq.
Petræ nomen ſumi poteſt pro Chriſto Domino, qui eſt petra; & pro D. Petro, qui pariter dictus fuit petra. to.3. 2.2.
Petræ nomen hæbraicè,& chaldaicè idem eſt, ac petra,ſeu rupes. to.1.ex Ecchellenſi.41.2; & ſeq;& to.3.143.2;& to.4.748.36;& to. 7. 817.1.
Petræ nomine quomodò intelligi poſſit quilibet fidelis? to.18. 479. 1.
Petra prima, principalis, & maxima fundamentalis Eccleſiæ eſt Chriſtus Dominus; Petrus verò eſt petra minùs principalis, ſecundaria, vicaria, & purè miniſterialis? to.17. 68. 2.
A petra Petrus dictus fuit; non autem petra à Petro. to. 17. 70. 1; & to. 9. 140. 23; & to.13. 267. 2.
Petræ ſignificatio ſecundùm expoſitionem S. P. Auguſtini. to.17. 70. 1; & ſeq; & to. 9. 542. 1; & 513. 1; & to.14. 249. 2.
Petræ nomine quid Chriſtus Dominus ſignificare voluerit? to.14. 17. 1.
*Vid. Petri nomina.*

*Petronius.*

Petronius Cardinalis fruſtra arguitur. tom.6. 194.2.

*Petrus aduentus Romam.*

Petrus Romam venit priùs, quàm Paulus. to.12.18.1; & ſeq; & tom.18.441.2; & ſeq. & 524. 1.
Romæ Simonem Magum virtute Dæmonis in aerem ſublatum oratione deiecit. tom.17. 234.1; & ſeq;& 441.1.
Quo anno Romam venerit? to.8. 178. 2; & tom.12. 40. 1; & ſequen; & tom.14.519.2; & tom. 17. 612. 1; & ſequen; & tom.20. 283.5.
Petri aduentus Romam ex Sanctis Patribus oſtenditur. tom.17. 208. 1; & ſequen; & 438.2; & ſequen; & tom.18. 513. 1; & ſequen.
Item ex Epiſtolis plurium Imperatorum. tom.17. 212. 2; & ſequen.
Item ex plurium Orientalium relationibus. tomo 1. ex Ecchellenſi. 49. 1; & ſequen; & tom.2. ex Alano. 32. 1; & ſequen.
Petrum fuiſſe Romæ pluribus alijs argumentis probatur. to.2. ex Pighio. 47.1; & ſequen;& to.5.766.2;& to.6.438; & to. 10.7. 2;& 160.2;& to.11.274.1; & 276.7; & ſeq; & to.14.517.1;& ſeq;& to.19.151.1;& ſeq; & 26, 2.

Petrus

Petrus venit Romam iuſſu Domini, & ibi fixit ſuam ſedem. to.3.822. 2;& to.8. 172.2. & to.9.647.2;& to.14. 29. 1;& to.18. 51.1.
Petri aduentum Romam teſtantur cathedra, ſupra quam ſedit; aquarum fontes ab eo mirabiliter exciti; ſilices eius genibus emolliti; catenæ, & carceres vſque nunc extantes. to. 7. 69. 1.
Accedunt teſtimonia Metaphraſtes,& S.Apollinaris. to.7. 69. 2.
Idem teſtatur Synagoga Hebræorum Tranſtiberim, ad quam ſe contulit,quando Romam fuit ingreſſus. to.7. 70. 1.
Item cæmeteria, in quibus miniſtrauit baptiſmum. to.7. 71. 1.
Item ordinatio trium Patriarcharum. tom. 7. 71. 2.
Item ordinatio aliorum ſexaginta Epiſcoporum. to.7. 72. 2; & ſeq.
Petrus fuit Epiſcopus Romanus. tom.7. 154. 2; & ſeq.
Eum fuiſſe Romæ negare ſumma impudentia eſt. to.7. 799. 2.
Romæ cathedram Epiſcopalem conſtituit. to.6. 242. 2; & to.11. 278. 1; & ſeq; & tomo 15. 181. 2.
Simul cum Paulo fundaſſe Eccleſiam Romanam teſtatus fuit S. Irenæus auditor S. Polycarpi, qui fuit S. Ioannis Diſcipulus. to.15. 181. 1; & 292. 2.
Viginti quinque annis rexit Eccleſiam Romanam. to.15. 181. 2.
Romæ cruci fuit affixus. to.10. 160. 2; & tomo 17. 207. 2; & 438. 2; & ſeq.
Petrus, & Paulus Romæ fuerunt occiſi. to.15. 183. 1; & ſeq.
Qui conati fuerunt eorum corpora extra Romam aſportare, tonitruis, & horrendis fulgoribus perterrefacti fuerunt. tomo 15. 183. 1.
Petrum Romæ fuiſſe, Eccleſiam fundaſſe, & ſuo ſanguine conſecraſſe vetuſtiſſima Sanctorum Patrum Græcorum, & Latinorum monumenta teſtantur. to.17. 594.1;& ſeq.
Eius prima epiſtola ſcripta fuit Romæ. to.4. 780. 52; & to.12. 26.2; & to.14. 545. 1; & ſeq; & to. 17. 633. 1; & ſeq; & to. 18. 513. 2; & ſeq.
Cur potiùs Romæ, quàm alibi ſuam Sedem fixerit? to.2. ex Turrecrem. 32. 2; & to.1. 75. 2.
Suum ſucceſſorem reliquit Epiſcopum Romanum, non Antiochenum. tom.2. ex Turrecrem. 32. 2; & to.4. 303. 1; & ſeq.
Verè mortuus fuit Romæ. to.8. 173. 1; & tomo 14. 536. 2; & 517. 1; & to.17. 207. 2.
Quomodò à Paulo fuerit ſalutatus, dum pergeret ad martyrium? tom. 2. ex Turrecrem. 18. 1.
Lacrymis Chriſtianorum Romæ permoto, vt fugeret mortem ei à Nerone decretam nocte ab Vrbe exeunti apparuit Chriſtus, qui à Petro interrogatus: *Quo vadis?* Reſpondit: *Vado Romam iterum crucifigi*: quo reſponſo increpatus ſtatim reuerſus eſt ad ſubeundum martyrium. to. 3. 6.1; & 12. 2; & to.7. 78. 1; & tom.8. 173. 1; & tom.10. 254.1; & to.11. 275. 5; & to. 12. 35. 1; & to.14. 353. 2; & to. 15. 182. 2; & tom. 16. 379. 2; & to. 17. 442. 2; & 602. 1; to. 18. 331. 1; & to.20. 64. 2; & tom.19. 26. 1; & 30. 1; & 70. 2; & 154. 1; & ſeq.
Romæ moriens reliquit ſuo ſucceſſori Paſtoralem auctoritatem in totam Eccleſiam. to.10. 7. 2; & to. 16. 380. 2; & ſeq; & tomo 17. 644. 2; & ſeq.
Petri, & Pauli mors fuit Romæ eadem die. tomo 17. 627. 1; & ſeq.
Petrus non erat Romæ, cùm Paulus fuit vinctus Romam perductus. to.17. 623. 1.
Petrus Romam Babylonem vocauit. tom.10. 246. 2;& to. 11. 275. 5; & to. 12. 27. 1; & to.15. 378, 1; & tom. 17. 215. 1; & ſeq; & to.18. 513. 2; & to.19. 151. 2.
Poſtquam Romæ fixit ſedem, multas Orbis peregrinationes ſuſcepit, quo eum vocabat Eccleſiæ neceſſitas. to. 10. 246. 2.
Romæ Sedem tenuit viginti quatuor annis completis, & incepto vigeſimo quinto è viuis deceſſit. to.3. 13. 1; & to.10. 252. 1; & to.13. 237. 1; & to.14. 522. 1; & to. 29. 283. 4.
Habitauit extra Romam duodecim annis, poſtquam Romæ fixerat Sedem. to.3. 12.2.
An Romæ iure Diuino fixerit ſedem? tom. 3. 14. 2.
An elegerit Clementem ſucceſſorem? tom. 3. 15. 1; & 319. 1; & 518; 2; & 529. 2; & tomo 4. 321. 2; & ſeq; & to.19. 102. 1.
Miſſus fuit Romam, vt caput Eccleſiæ. to. 1. 46. 2.
Romæ prędicauit fidem ante alios Apoſtolos, mortuos ſuſcitauit, viginti quinque annis ſedem tenuit, & ſimul cum Paulo martyrium ſubijt. to. 1. 473. 1; & ſeq.
Ex eius aduentu ſumma Romæ felicitas eſt deriuata. to.1. 474. 1.
Cur potiùs Romæ, quàm Hieroſolymis, vel alibi ſedem fixerit? to. 16. 383. 1; & ſeq.
Romæ ſuam auctoritatem exercuit. tom.1. ex Ecchellenſi. 48. 1; & ſeq.
Poſtquam Romæ fuit Epiſcopus, nunquam mutauit Epiſcopatum. tomo 5. 657. 1; & tom.12. 37. 2; & ſeq.
Romæ habuit coadiutores Linum, Cletum, & Clementem. to.12. 154. 2.
Quo anno eius mors contigerit? to.12. 40.1.
Paſſus eſt Romæ, vbi ſedem fixit, & vbi domicilium eccleſiaſtici principatus collocauit. to. 12. 419. 2; & ſeq.
Simul cum Paulo prædicatione, & doctrina Eccleſiam Romanam fundauit. to. 4. 149. 1; & 151. 1.
Cur ſacræ literæ non teſtentur Petrum Romæ paſſum fuiſſe? to.4. 779. 50. 50.
Petrum Romæ ſediſſe eſt communiſſima ſententia. tomo 4. 780. 53; & to. 8. 173. 1; & ſeq; & to. 13. 237. 1.
Petrus, poſtquam Romæ fixit ſedem, non ſemper Romæ permanſit, ideo Linum, & Cletum ſibi coadiutores declarauit. tom. 3. 821. 2.
Romæ approbauit Euangelium à S. Marco conſcriptum. to.12. 27. 2.
Prædicauit Romæ Euangelium, antequam Paulus Romam veniret. tomo 12. 28. 1; & ſeq; & tom.14. 528. 1; & tom.17. 346.2; & 217. 2.
Diſputauit cum Simone Mago, & ipſum ex aere in terram deiectum extinxit. tom. 12. 31. 1; & ſeq; & to.17. 142. 2; & ſeq.
Petri diſputatio cum Simone Mago an contige-

tige-

tigerit die dominica, & ideo ieiunium Sabbati Romæ à D.Petro fuerit inſtitutum? tom. 12. 33. 1.

Petrus primis quinque annis nullibi ſedit; & vltimis viginti quinque annis Romæ ſedem habuit. to.3. 13. 1.

Ex præcepto Dei Romam venit, ſedem fixit, & crucem ſubijt. to.12. 33. 2; & ſeq.

Sub Nerone fuit crucifixus eadem die, qua Paulus fuit decollatus. to.12. 34. 1; & ſeq.

Petrum Romæ fuiſſe ſimul cum Paulo, fuiſſe Epiſcopum Romanum, ibique paſſum pro Chriſto totus Orbis teſtatur. to.3. 451. 1.

Odio habitus, & crudeliter inſectatus fuit à Simone Mago. to.12. 108. 1.

Vſque ad mortem tenuit Epiſcopatum Romanum. to.8. 176. 1.

Petri præſentia Romæ fuit maximè neceſſaria ad reprimendas Simonis Magi fraudulentias. to.14. 146. 1; & ſeq.

Petrus, & Paulus Romæ fuerunt occiſi, quamuis non conſtet de tempore, anno, menſe, & die. to.14. 548. 2.

Petrus excommunicauit Simonem Magum. to.8. 515. 2.

Venit Romam anno ſecundo Claudij, & quadrageſimo quarto à Chriſti Domini morte. to.7. 35. 1.

Manſit Romæ ſeptem annis, & poſtea expulſus fuit à Claudio. to.7. 35. 1.

Fuit expulſus ſimul cum alijs Iudæis. to. 7. 73. 2.

Iterum poſt quatuordecim annos venit Romam. to.7. 73. 2.

Eius paſſionis hiſtoria. to.7. 77. 1; & ſeq.

Illius concio in cruce ad populum. tomo 7. 79. 1.

Eius martyrij conſummatio. to.7. 80. 1.

Illius domicilium Romæ fuiſſe Sanctorum Patrum monumenta teſtantur. to.7. 87. 1; & ſeq.

Item aliorum DD; & hiſtoricorum teſtimonia. to.7. 88; & ſeq.

Solum Petrum fuiſſe Romæ Epiſcopum, non autem etiam Paulum an fuerit ſaltem implicitè definitum? to. 4. 566. 193.

Nedum venit Romam iuſſu Chriſti Domini, ſed etiam ex illius præcepto tranſtulit Romam ſuam cathedram, quam Antiochiæ fundauerat. tomo 10. 162. 1; & tomo 14. 57. 2.

Eius vita, & mors Romæ. to.3. 6. 2.

Antequam moreretur, non elegit Clementem, ſed tantùm declarauit, quid de illo ſentiret, & eum fore eligendum iudicauit. tomo 3. 329. 2.

Paſſus fuit ſub Nerone. to. 14. 520. 1.

Simul cum Paulo vltimo Neronis anno fuit occiſus. tomo 14. 522. 1; & tomo 17. 142. 2.

An verè fuerit Roma ſimul cum alijs Iudæis expulſus à Claudio? to. 14. 521. 1.

Quo anno Eccleſiam Romanam fundauerit? to. 17. 232. 2; & ſeq.

Antequam Romam veniret, ſex circiter annos domicilium ſtabile non habuit; poſtea fundauit Eccleſiam Antiochenam, & tandem Romam aduenit. to.12. 419. 2.

Petri confeſſio Romæ ab Anacleto fuit extructa, & exornata, quo confirmatur illius aduentus. to.1. 338. 2.

Petrum ſimul cum Paulo Romæ mortuum fuiſſe teſtantur eorum ſepulcra. tomo 18. 516. 2.

Idem teſtatur totius Orbis conſenſus exceptis paucis hæreticis Petri inimicis. to.18. 516. 2.

Idem probant teſtimonia PP. Græcorum, & Latinorum. to.18. 516. 2; & ſeq.

Petrum fuiſſe Epiſcopum Romæ vſque ad mortem teſtantur SS. Patres communiſſimè. to.18. 518. 2; & ſeq.

Petrum Romæ fuiſſe non improbat diſcordia circa tempus; ſicut non improbat Chriſtum mortuum fuiſſe diſcordia circa tempus, quo mortuus eſt. tomo 18. 522. 2; & ſeq.

Item non officit, quòd eius ſucceſſio diuerſimodè narretur. to.18. 521. 12.

Petrus manſit in Iudæa quinque annis; poſtea venit Antiochiam, vbi moratus eſt ſeptem annis; deinde venit Romam; & poſt ſeptem annos expulſus à Claudio redijt Hieroſolymam, vbi celebrauit concilium. to.18. 522. 2; & ſeq.

Redijt Romam regnante Nerone. tomo 18. 523. 1.

Cuius ætatis fuerit, quando Romam venit? to.18. 525. 2.

In epiſtola, quam ſcripſit Romæ, cur Romam Babylonem vocauerit? tom. 17. 215. 1; & ſeq.

Vocauit Romam Babylonem ob confuſionem idololatrarum. to.19. 151. 2.

Petrum fuiſſe Romæ teſtantur Euſebius Cæſarienſis, & iura Cæſarea. to. 19. 151. 2.

Credere Petrum fuiſſe Romæ neceſſarium eſt ad ſalutem. to.19. 231. 2.

Probatur ex epiſtola Romæ ſcripta, quam vocat Babylonem; & ex Hieronymo, Ambroſio, & Euſebio. to.19. 231. 2.

Petrus ad tempus ſedit Antiochiæ, ſed iuſſu Dei Romam migrauit. to. 20. 64. 2.

Fuit Romæ, & ibidem prædicauit ex teſtimonio D. Dionyſij, & Euſebij, Bedæ, D. Ambroſij, S. P. Auguſtini, & aliorum. to. 20. 282. 2; & ſeq.

Venit Romam anno quarto Claudij. to. 20. 283. 5.

Petrum Romæ fuiſſe, & Chriſti Domini fidem prædicaſſe habetur ex Martyrologio Ægyptio ſub die 29. menſis Hatur, quo die S. Clemens Papa martyrio fuit coronatus. to.1. ex Ecchellenſi. 49. 2.

Petrum, & Paulum Romæ occiſos fuiſſe teſtatus fuit Mashudus Mohammedanus hiſtoricus. to.1. ex Ecchellenſi. 49. 2.

Petrum in Vrbe Romæ moratum fuiſſe habetur etiam ex hiſtoria generali Conciliorum Arabicorum. to.1. Ecchellenſi. 49. 1.

S. Cyrillus Hieroſolymitanus homilia de obitu Virginis narrat Petrum Romam fuiſſe adductum Hieroſolyma, Paulum ex Cilicia, & Thomam ex Indijs, vt intereſſent morti eiuſdem Beatiſſimæ Virginis. to.1. ex Ecchellenſi. 49. 2.


*Petri amor in Chriſtum.*


Petrus ſummum amorem oſtendit in Chriſtum, cum ex impatientia fruendi illius præſentia, ſe proiecit in mare. tomo 18. 147. 2.

Petri amorem in Chriſtum debuiſſe ad Chri-




Digitized by Google

ſti gregem extendi colligitur ex illis Chriſti Domini verbis: *Paſce oues meas*. tomo 18. 147. 2.
Petri amor in Chriſtum Dominum omnem ſpeciem amoris incluſit. to.18. 152. 1.
Eius amor in Chriſtum Dominum fuit cauſa, cur fuerit electus paſtor totius Eccleſiæ. to.7. 150. 1.
Eius amor auctus fuit ex negatione Chriſti Domini. to.8. 221. 2.
Illius amor in Chriſtum Dominum fuit cauſa, cur ſuper alios Apoſtolos euectus fuerit. to.17. 150. 1.
Ob amoris magnitudinem mortem diſſuaſit Chriſto Domino in monte Thabor. tom.8. 36. 1; & ſeq; & 44. 2.
Cur à Domino ter fuerit interrogatus, an illum amaret? to. 8. 34. 2; & to. 16. 376. 16.
Sæpe rogauit Ioannem, vt Chriſtum Dominum interrogaret; quia ſciebat Ioannem diligi plus alijs Apoſtolis. to.17. 62. 1.
Petrus interrogatus fuit à Chriſto Domino ſolùm de dilectione, quæ ſola ſufficit ad paſcendum gregem. to.20. 48. 1.
Petri charitas exacta fuit à Chriſto Domino, vt conſtitueretur paſtor Eccleſiæ. tom. 19. 543. 2; & ſeq.
Petrus quare fuerit de amore erga Chriſtum Dominum examinatus priuſquam paſtura ouium Chriſti ſibi decerneretur? tomo 16. 340. 6.
Petrus licèt conſuluiſſet Chriſtum Dominum eo tempore dicens: *Domine ſi percutimus in gladio*; nullam tamen reſponſionem expectauit eius amor inflammatus. to.16. 373. 17.
Petrus tanquam dux illorum, qui Ieſu Chriſti partes agebant, eduxit gladium, & amputauit auriculam Malchi feruens amore Magiſtri, quem victum, & à ſuis derelictum aſpiciebat. to.16. 372. 16.

*Petri cathedra.*

Petri cathedra ob ſuam firmitatem dicitur fundamentum Eccleſiæ. to.17. 90. 1.
Petri cathedra nunquam fuit hæreſi infecta. to.14. 567. 2.
Petrus non decreuerat ex cathedra obſeruantiam legalium. to.7. 720. 1.
Sola illius cathedra habet annexam infallibilitatem. to. 15. 52. 415.
Sola eſt fidei regula, quam agnouerunt nedum Sancti Patres, ſed etiam hæretici. tom.15. 56. 445; & ſeq.
Sola eſt mater omnium aliarum ſedium Epiſcopalium. to.15. 51. 409.
Petri cathedræ fundatio, & tranſlatio. to. 4. 550. 100; & ſeq.
Sedens in Petri cathedra habet doctrinam infallibilem; ſicut illam habuerunt ſacerdotes ſummi veteris legis, qui ſederunt in cathedra Moyſis. to.4. 789. 68.
Petri cathedra fuit ab Ethnicis acerrimè impugnata. to.3. 899. 1.
Petri cathedræ primatus oſtenditur. to.2. ex Pighio. 41. 2; & ſeq.
Petri cathedra cur potiùs Romæ, quàm Hieroſolymis fuerit inſtituta? to.16. 383. 1; & ſeq.
Petri cathedra ab hæreticis fuit ſemper impugnata, quia fuerunt ſemper ab illa damnati. to.16. 389. 2; & ſeq; & to. 2. ex Pighio. 80. 1; & ſeq.
Petrus, & eius ſucceſſores, quanuis poſſint errare, vt perſonæ priuatæ, non tamen vt definientes ex cathedra. to.16. 394. 1.
Petrus priùs cathedram fundauit Antiochiæ, quam poſtea tranſtulit Romam. tom. 2. ex Aluarez. 14. 2; & to.16. 383. 1.
Petri cathedra nunquam hæreſes protulit. to.2. ex Pighio. 93. 2.
Ad illam appellarunt ſemper ab initio fidei naſcentis in cauſis grauioribus omnes Orbis Eccleſiæ. to. 2. ex Pighio. 98. 2.
Petri cathedræ vnitas. to. 2. ex Pighio. 102. 2; & to. 1. 3.
Petri cathedra appellata fuit à Concilijs Eccleſia Romana. to.3. 345. 2.
Petri cathedram inuaſerunt ſemper ſoli ſchiſmatici. to.1. 9. 2.
Petri cathedræ laudes, encomia, & prærogatiuæ. to. 1. 34; & ſeq.
Petrum habere Paulum ſuæ cathedræ conſortem non decuit ratione vnitatis, & perfecti regiminis. to.12. 143. 2; & ſeq.
Petri cathedram, quæ eſt Eccleſia Romana, eiuſque ſupremum Pontificem, vtpotè Chriſti in terris Vicarium, & S. Petri ſucceſſorem ordinarium tenentur audire omnes Chriſti fideles, eique fidem, reuerentiam, & obedientiam præſtare ex teſtimonijs Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum Orientis, & Occidentis, Conciliorum generalium, & prouincialium, ac Imperatorum Catholicorum, qui primis quingentis annis, & vltra floruerunt oſtenditur. to.12. 97. 1.
Petri cathedra habet de iure Diuino dominium omnium aliarum Eccleſiarum. to. 3. 357. 2.
Petri cathedra idem eſt, ac Petri iuriſdictio, ſeu poteſtas. to.17. 242. 2.
Nunquam errauit in fide. to.3. 863. 3.
Cur fuerit inſtituta? to.3. 654. 2.
Eius priuilegium à Chriſto Domino nobis fuit commendatum. to. 2. ex Pighio. 64. 66.
Eius propria, & ſingularis prærogatiua. to.2. ex Pighio 64. 1.
Eius vnitas ex vnitate Dei, Chriſti, & Eccleſiæ deducitur. to.1. 424. 2.
Petri Cathedra eſt tribunal Chriſti. tom.3. 927. 2.
Petri Cathedra duo ſignificat. tom. 3. 489. 1.
Habuit à Chriſto priuilegium infallibilitatis, & perſeuerantiæ in fide. to.13. 276 1.
Petri cathedra plenitudinem poteſtatis ſemper obtinuit. to.2. ex Aluarez. 3. 2.
Petri priuilegia fuerunt realia, idèſt annexa eius cathedræ; non perſonalia, idèſt annexa eius perſonæ. to.15. 229. 3; & ſeq.
Eius cathedræ ſubditur etiam Patriarcha Conſtantinopolitanus. to.3. 736. 2.
Petri cathedra eſt ſola Romana Eccleſia ex teſtimonio SS. Patrum. to. 20. 62.
Petrus Romam tranſtulit cathedram ſuam, vt vbi erat caput ſuperſtitionis, illic quieſceret caput ſanctitatis; & vbi gentilium Principes habitabant, ibi Eccleſiarum Principes morerentur. to.16. 384. 4.
Roma, quæ erat magiſtra erroris, per hanc

cathedram fieri debebat diſciplina veritatis, vt caput Orbis effecta latiùs præſideret religione Diuina, quàm dominatione terrena. to.16. 384.7.

Petri cathedra Antiochia, iubente Domino, Romam translata fuit teſte B.Marcello, & Anterio, vt ibi magis proficere poſſet. to. 16. 383.1.

*Petri Claues.*

Petro traditas fuiſſe claues à Chriſto, quibus conſtitutus fuit Eccleſiæ Caput, oſtenditur contra hæreticos. to.2.ex Alberto Pio. 1.1; & ſeq; & to.7.186. 1.

Petrus ex traditione clauium Princeps totius Orbis fuit conſtitutus. to.2. ex Turrecrem. 8.1; & ſeq.

Petrus habuit claues diuerſo modo, ac illas habuerint alij Apoſtoli.to.2.ex Turrecrem. 10.2; & ex Alano. 42. 2; & to. 12. 123. 2; & to.7. 140. 2; & to.13. 112. 2.

Ei fuerunt datæ claues ſolùm poſt Chriſti reſurrectionem. to.2. ex Aluarez. 7. 2.

Petro tanquam capiti, & alijs Apoſtolis, tanquam membris, poteſtas clauium fuit conceſſa. to.2. ex Aluarez. 7. 2; & ſeq; & to.18. 102. 3.

Petro, non Eccleſiæ, claues datæ fuerunt. to.10. 233. 1; & to.14.17.2; & to.18.482. 1.

Petri claues quid ſignificent? to.3. 215. 1.

Petrus, & Paulus ambo claues acceperunt; ſed Paulus accepit clauem ſcientiæ, & Petrus clauem potentiæ. to.9. 549.139.

Petrus an acceperit à Chriſto tantùm claues Regni Cælorum; vel ſimul etiam Regni terreni? to.9. 671. 2.

Petro ſimul cum clauibus pleniſſima poteſtas fuit collata. to.1.3;1;& ſeq. & 6. 2.

Petri claues eius dominium ſignificant. to.1. 44.1.

Ei fuit collata vtraque clauis ſcientiæ, & poteſtatis. to.1. 95. 2.

Petrus ius clauium habuit; Apoſtoli verò ſolùm vſum clauium habuerunt. to.1.388. 2.

Nomine clauium fuit ei commiſſa cura ducendi, & introducendi in Cęlum ad Chriſtum Dominum ſuum populum. tom. 18. 150. 1; & ſeq.

Petro ſoli claues datæ fuerunt ad oſtendendam eius ſuperioritatem inter Apoſtolos. to.1. 431. 2.

Ei fuerunt priùs promiſſæ, & poſtea collatæ claues à Chriſto Domino. to.10. 232. 2.

Non fuerunt ei traditæ claues, quando fuerunt ei promiſſæ; quia tunc viuebat Chriſtus Dominus, qui erat Summus Pontifex viſibilis;& vt poſt negationem diſceret peccantibus, & pęnitentibus parcere. to. 18. 1022.

Quando claues receperit? tom.9. 492. 28; & 480.7; & 506. 66.

Ei ſoli fuerunt traditæ claues Eccleſiæ. to.2. ex B. Ægidio. 33. 2; & tom. 18. 484. 2; & ſeq.

Petro, & Eccleſiæ quomodò collata fuerit clauium poteſtas? tom.9. 506. 66; & 508. 70.

Petrus non accepit claues per Eccleſiam, nec per auctoritatem SanctorumEccleſię.to. 13. 380. 1.

Cùm claues accepit, tunc ſignificabat Eccleſiam. to.3. 569. 2.

Cur ſoli Petro dictum fuerit: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*; non autem omnibus Apoſtolis? to.12.8. 2; & 11. 2.

Ei traditæ fuerunt claues pro ſe, & ſuis ſucceſſoribus, cæteris autem Apoſtolis fuerunt traditæ in quadam menſura inæquali, tanquam ſuis coadiutoribus. to.12. 13. 1; & ſeq.& 14.1; & to. 14. 260.1; & ſeq.

Habuit claues quoad ſupremum regimen, cæteri autem Apoſtoli illas habuerunt ſolùm quoad poteſtatem ligandi, & abſoluendi. to.20.46.1; & ſeq; & tom. 19. 126 1.

Petro ſoli dictum fuit: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: quia illa particula *Tibi* ad vnam tantùm reſtringit perſonam; ſicut i cùm fuit dictum Magdalenæ: *Remittuntur tibi peccata tua*: ipſi ſoli,non omnibus peccata fuerunt remiſſa. to. 12. 120.1.

Ei ſoli tanquam omnium Apoſtolorum capiti datæ claues fuerunt. to.12. 120.2.

Petrus ſolus dictus fuit ianitor Regni Cælorum, quia ipſe ſolus claues accepit. to.12. 121.1.

Claues per Petrum datæ fuerunt Eccleſiæ, quia datæ fuerunt Petro, qui eſt in Eccleſia, tanquam caput ipſius. to.6. 693.1;& ſeq; & to.9.637.1; & to.12.122.2; & to.17. 549.1.

Petri claues ſignificant ſcientiæ poteſtatem, per ordinem ad docendum ea, quæ ſpectant ad fidem; & poteſtatem potentiæ per ordinem ad regendam Eccleſiam. tom.7. 140. 2; & to.12. 126. 2.

Petrus, ſicut ſolus Chriſtum Dominum negauit; ita ſolus claues à Chriſto Domino accepit. to.6. 564. 1.

Quomodò poteſtate clauium vſus fuerit? to.1. 432.1.

Ei clauium poteſtas promiſſa fuit Matth. 18; & Io. vlt.fuit collata. to.11.536. 1.

Nomine clauium ſignificata fuit Eccleſiæ poteſtas. to.8. 342. 2.

Amplitudo poteſtatis ſignificata fuit per Regnum Cęlorum. to.8. 342.2; & ſeq.

Petro immediatè claues fuerunt collatæ.to.6. 562.1;& to.7. 18. 2; & to.11. 265.1;& ſeq. & to.19. 576. 1. & ſeq.

Quomodò ei datæ fuerint claues ad ſoluendum, & ligandum in Cœlis in plurali, non in ſingulari? tom. 14. 252. 2; & ſequen.

Quando accepit claues, iam erat Princeps, Apoſtolorum, & caput Eccleſiæ. tom.14. 260.1; & ſequen.

Cùm ei traditæ claues fuerunt, ei traditus fuit primatus in totam Eccleſiam. to. 14. 16. 2.

Quantùm ad clauem, quæ ſignificat poteſtatem ordinis, fuit æqualis alijs Apoſtolis, ſed quantùm ad poteſtatem, quæ ſignificat poteſtatem iuriſdictionis, fuit illis ſuperior. tom.7. 140. 7.

Petro promiſſa fuit Eccleſiæ ædificatio, collatio clauium, & indefectibilitas fidei. tom.7. 190. 1.

Ipſi, & eius ſucceſſoribus indefinita clauium poteſtas fuit collata. tom.7. 446. 1; & ſequen.

Ei

Ei ſoli, non alijs Apoſtolis clauium poteſtas indefinitè fuit collata. tom.7. 644. 2.

Ei traditæ fuerunt claues poſt Chriſti Domini Reſurrectionem, cùm illi dictum fuit; *Paſce oues meas*: quibus conſtitutus fuit Paſtor vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 4. 755. 76; & ſeq; & to.15. 169. 1; & ſequen.

Petrum accepiſſe claues ex perſona Eccleſiæ, vt ſcilicet Eccleſiæ vſui inſeruirent; non autem ita, vt communes eſſent omnibus exiſtentibus in Eccleſia, ex S.P. Auguſtino manifeſtè monſtratur. tom.17.36.1; & 42. 1; & ſequen.

Petrus fuit Princeps Apoſtolorum, quia habuit clauium poteſtatem; Paulus verò, quia habuit Magiſterium totius Eccleſiæ. tom. 17. 50. 2; & ſequen.

Petro quomodò fuerint datæ claues, vt Eccleſiæ figuram gerebat. tom. 20. 46. 2.

Petrus à Chriſto Domino accepit claues ſimul cum dignitate Capitis; & hoc modo claues non habuerunt alij Apoſtoli. tomo 17. 96. 1, & ſequen.

Fuit ſuperior alijs Apoſtolis in iure, & vſu clauium. tom. 17. 418. 1; & ſequen.

Accepit claues in ſymbolum poteſtatis Monarchiæ. tom.5. 28. 2; & tom. 3. 127. 2.

An claues traditæ Petro vltra ſcientiam, & poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis in foro externo, & interno ſignificauerint etiam poteſtatem Eccleſiaſticam, & politicam. tomo 12. 114. 2; & ſequen.

Significaſſe ſolam poteſtatem prædicandi Euangelium dixerunt hæretici. tomo 12. 117.1.

Claues datæ ſunt Petro, vt clauderet indignis, & dignis aperiret ianuam Cœlorum. tom. 12. 123. 2; & tom. 20. 44. 2.

Clauium poteſtas, quæ fuit in Petro, tranſit in ſucceſſores. tomo 12. 129. 1.

Claues fuerunt Petro collatæ propter eius confeſſionem. tomo 14. 234. 1; & ſequen.

Petro ſoli, non alijs Apoſtolis fuerunt collatæ claues Regni Cœlorum. to.13. 7. 2; & to.19. 534. 2; & ſequen.

Petro datæ fuerunt claues pro omnibus. tomo 13. 349. 2.

Quomodò ei datæ fuerunt claues pro omnibus? tom.13. 349. 2.

Accepit claues in ſignum dominij. to.10.6.2; & tom.1. 44. 1.

Petrus accepit claues nedum figuratiuè, ſed etiam fundamentaliter, & principaliter. tom.9.229.33; & 225.93; & 523.88; & 527. 95; & 517. 2.

Simul cum clauibus accepit plenitudinem poteſtatis. tom.1. 6. 2.

Quo ſenſu claues ſoli Petro, non alijs Apoſtolis, traditæ fuerint? tomo 17. 100.1.

Petro immediatè, & mediante Petro claues traditæ fuerunt Eccleſiæ, non è contra. to.6. 693. 1; & ſeq; & to.7. 186. 1; & to.14. 232.1.

Claues Petro collatæ ſignificarunt plùs, quàm poteſtatem ſoluendi, & ligandi. tom. 8. 355. 2.

Petrus ſolus habuit claues Pontificias totius Eccleſiæ. tom.4. 547. 86.

Petro an datæ fuerint claues, vt gerenti perſonam omnium Apoſtolorum? tomo 4. 751. 59; & ſequen.

Habuit priùs clauem ſcientiæ, quàm potentiæ. tom.4. 752. 64.

Fuerunt ei promiſſæ, & collatæ claues in plurali, non in ſingulari. tom. 4. 753. 65.

Petri claues quid fuerint? tom. 4. 753. 66; & ſequen.

In poteſtate clauium ſupereminuit alijs Apoſtolis. tom.4. 754. 74.

Quomodò Eccleſiam ſignificauerit, quando claues accepit? tom. 9. 485. 18; & 195. 13.

Cur ſingulariter ei dictum fuerit: *Tibi dabo claues &c.* tom.9. 517. 2.

Quare pingatur cum clauibus? tom.9. 535. 113.

Petro non tanquam piſcatori, ſed tanquam capiti Eccleſiæ promiſſæ fuerunt claues transfundendæ in eius legitimos ſucceſſores. tom.13. 274. 2.

Ei promiſſa fuit plenitudo poteſtatis Eccleſiæ nomine clauium. tomo 20. 44. 2.

Habuit claues excellentiori modo. tom. 19. 123.2.

Quomodò claues acceperit? tom. 13. 389. 2.

Accepit claues præ, & pro omnibus, non vt Procurator, ſed vt Rector. tom. 13. 596.1.

Vſus fuit vniuerſali clauium poteſtate. tomo 4. 758. 98.

Accepit claues pro omnibus diſtributiuè, & collectiuè. to.9. 460. 47.

Petrus, & Paulus quomodò dicti ſint præditi poteſtate clauium Regni Cæleſtis? tom.6. 642.2.

Petro data fuit duplex clauis, quia indiguit potentia, & ſcientia ad regendam Eccleſiam. tomo 17. 424. 1; & ſequen.

Petri dignitatem non minuit, quòd Chriſtus Dominus dederit claues etiam alijs Apoſtolis; ſicuti Moyſes dignitatem non minuit ex eo, quòd dederit eundem ſpiritum ſeptuaginta Senioribus; & ſpiritum prophetiæ alijs miniſtris. tom. 18. 234. 2.

Illi ſoli fuit promiſſa à Chriſto Domino clauium collatio. tom.7. 190. 1.

Poteſtas clauium à Chriſto Domino principaliter collata explicatur. tom. 9. 480. 7.

Clauium poteſtas data eſt Petro, & Eccleſiæ, ſed principaliter Eccleſiæ. tom. 9. 506. 66.

Vnde probetur? to.9. 508. 70.

Clauium poteſtas, quando data fuit Petro, & alijs Apoſtolis? tomo 13. 393. 1.

Petrus accepit claues ex perſona Eccleſiæ;



Digitized by Google

quia fuit caput Eccleſiæ. & illi traditæ ſunt claues, quæ ſunt in Eccleſia. to. 19. 459. 2.

Petri perſonæ, & non dono reuelationis, aut beatitudinis promiſſæ fuerunt claues Eccleſiæ. to. 19. 527. 1; & ſequen.

Petri perſonæ, non vt gerebat perſonam Eccleſiæ, claues fuerunt collatæ. tomo 19. 531. 1, & ſequen.

*Petrus Eccleſiæ caput.*

Petrus fuit caput vniuerſalis Eccleſiæ; alij autem Apoſtoli fuerunt capita plebium particularium. to. 13. 257. 1.

Fuit caput extrinſecè tantùm, non intrinſecè influens in membra. to. 13. 309. 1.

Fuit Caput Collegij Apoſtolici, non tyrannicum, aut dominatiuum, ſed paternum. to. 13. 252. 2.

Fuit Caput Eccleſiæ ſubordinatum, & miniſteriale, non principale, & abſolutum. to. 3. 816. 2; & to. 17. 6. 2; & ſeq.

Fuit Caput Eccleſiæ, ſed non eodem modo, quo Chriſtus Dominus. to. 17. 5. 1.

Conſtitutus fuit Caput Eccleſiæ illis verbis: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*. to. 2. ex Pighio. 13. 1.

Conſtitutus fuit Caput ad tollendas Eccleſiæ ſciſſiones, ſeruandamque vnitatem. to. 17. 122. 1; & ſeq.

Romam ad fidem conuertendo, quæ erat Orbis Caput, oſtendit ſe fuiſſe inſtitutum Caput totius Eccleſiæ. tom. 17. 440. 2; & ſeq.

Fuit Caput omnium Chriſtianorum; ſicut ſummus Sacerdos in lege veteri fuit caput omnium Hebræorum. to. 17. 452. 1.

Petrus à Chriſto Domino conſtitutus fuit Caput Apoſtolorum. to. 1. 45. 1; & ſeq.

Semper ſe geſſit, vt Caput Collegij Apoſtolici. to. 2. ex Pighio. 34. 2.

Petrus præ alijs tanquam caput, quod præ alijs inuigilare debebat, increpatus fuit à Chriſto, quando in horto inuenit omnes Diſcipulos dormientes. to. 16. 372. 14.

Tanquam Caput, & Dux eorum, qui Chriſtum ſequebantur, videns ipſum apprehenſum, & vinctum à Iudæis eduxit gladium, & ſeruo Principis ſacerdotum amputauit auriculam. to. 16. 372. 2.

Non fuit Caput Eccleſiæ viuente Chriſto Domino, quia eiuſdem corporis nequeunt eſſe ſimul duo capita. to. 6. 727. 2.

Tanquam Caput, & Dux Apoſtolorum defendit Apoſtolos à Iudæis die Pentecoſtes eos de ebrietate calumniantibus. tom. 16. 377. 2.

Vt Caput Eccleſiæ fuit primus omnium laceſſitus, & perſecutus. to. 4. 359. 105.

Dignitatem capitis accepit à Chriſto Domino ſimul cum poteſtate clauium. to. 17. 96. 1; & ſeq.

Conſtitutus caput in corpore Eccleſiæ debuit in alia membra influere. tomo 13. 596. 2.

Fuit verum Chriſti membrum, ſed caput Eccleſiæ. to. 17. 8. 1.

Fuiſſe membrum Eccleſiæ quomodò ſit intelligendum? to. 9. 532. 218; & 591. 236.

Caput Apoſtolorum fuit conſtitutus à Chriſto Domino. to. 4. 659; & ſeq; & tom. 6. 438. 1; & to. 13. 239. 2.

Petrus declaratus fuit caput viſibile Eccleſiæ illis verbis: *Tu es Petrus, &c.* to. 8. 142. 2; & to. 12. 2. 1.

Petrus fuit caput omnium Epiſcoporum. to. 1. 399. 2.

Fuit caput vniuerſale totius Eccleſiæ. to. 1. 78. 1.

Tanquam Caput conuocauit Apoſtolos ad eligendum Matthiam in locum Iudæ. to. 5. 31. 2.

Petrus ſolus fuit caput Eccleſiæ, quia plura capita confuſionem peperiſſent. tomo 12. 583. 2.

Quomodò fuerit inſtitutus Caput Eccleſiæ? to. 12. 204. 1; & ſeq.

Fuit Caput Apoſtolorum, & Eccleſiæ. to. 1. ex Tannero. 8. 46; & ſeq; & 10. 54; & ſeq; & 11. 59; & ſeq; & to. 2. ex Adolpho. 48. 2; & 50. 2.

Fuit Caput Eccleſiæ, & Apoſtoli corpus fuerunt. to. 9. 527. 94.

Petrus ſolus fuit à Chriſto Domino inſtitutus Caput totius Eccleſiæ. to. 5. 649. 1; & 767. 2; & to. 11. 239. 1; & ſeq.

Ipſe ſolus fuit Caput, & Pontifex. tomo 12. 138. 1; & to. 14. 421. 2.

Petrus eſt ſimul pars, & caput totius Eccleſiæ; ſicut Rex eſt pars, & caput totius Regni. to. 14. 66. 2.

Petrum conſtitutum fuiſſe caput Apoſtolorum teſtatus fuit D. Hieronymus. tom. 7. 648. 2; & to. 15. 264. 1.

Petrus eſt caput Eccleſiæ quoad directionem externam; ſicut Rex eſt caput Regni. to. 15. 201. 41.

Fuit conſtitutus caput Eccleſiæ à Chriſto Domino aſcenſuro ad Patrem, quod priùs in Moyſe fuerat figuratum. to. 2. ex Pighio. 23. 2.

A Chriſto Domino baſis, & caput ædificij eccleſiaſtici fuit inſtitutus, quia fuit illuminatus diuinitus ad cognoſcendam illius diuinitatem. to. 2. ex Pighio. 71. 2.

Pluribus de cauſis conſtitutus fuit caput totius Orbis terrarum. tom. 2. ex Turrecremenſi. 19. 2.

Petro, tanquam capiti, dictum fuit: *Si peccauerit in te frater tuus*. to. 16. 372. 2.

Conſtitutus fuit caput, & ſimul Paſtor totius Orbis terrarum. to. 10. 8. 1.

Fuit caput nedum omnium hominum, ſed etiam omnium Apoſtolorum. to. 3. 178. 2; & to. 10. 163. 1.

Non reliquit Antiochiæ auctoritatem capitis totius Eccleſiæ. to. 3. 347. 2.

Quomodò ſimul fuerit caput, & membrum Eccleſiæ? to. 3. 807. 2.

Petrum fuiſſe caput Apoſtolorum probatur ex verbis Chriſti Domini: *Paſce oues meas*; & ex eo, quòd defendit Apoſtolos ab irriſione Iudæorum; & ex eo, quòd puniuit Ananiam, & Saphiram, & Simonem Magum; & ex eo, quòd ſententiam tulit in Concilio Hieroſolymitano. to. 19. 233. 1; & ſeq.

Petrus vt caput Eccleſiæ fuit ſuper omnes Apoſtolos, vt fuerunt oues Chriſti Domini. to. 19. 449. 2.

Ex eo, quòd ſit Eccleſiæ miniſter, non deſinit eſſe caput; ſicut dicitur de Chriſto Domino. to. 19. 501. 1.

Pe-

Petri non eſſe Eccleſiam, ſed Chriſti Domini non arguit Petrum non eſſe caput Eccleſię; ſed ſolùm non eſſe caput principale, ſed tantùm Vicarium. to.19. 501.1.

Petrum fuiſſe conſtitutum caput totius Eccleſiæ colligitur ex mutatione nominis. to.20. 37. 2; & ſeq.

Petrus fuit ſummus dignitate capitis; Paulus verò dignitate ſcientiæ. to.20. 371.2.

Petrus non fuit caput principale; ideò fideles non dicuntur Petrini, ſed Chriſtiani. to.19. 84. 1.

Sicut fuit caput omnium Apoſtolorum; ita eius Eccleſia eſt caput omnium Eccleſiarum. to.19. 93. 1.

Petrus licèt pro omnibus reſponderit, tamen ei, vt capiti dictum fuit: *Tu es Petrus, &c.* to.16. 392. 12.

Petro impoſitum eſt nomen *Cephas*, quod interpretatur caput. to.16. 372. 13.

Petrus Princeps Apoſtolici ordinis ad arcem Romani deſtinatur Imperij, vt lux veritatis efficaciùs ſe ab ipſo capite per totum Mundum corpus effunderet. tom.16. 384. 9.

Petrus tanquam caput aliorum reſpondit Chriſto Domino Ioan.6. *Domine, ad quem ibimus, &c.* to.16. 372. 10.

*Petrus Eccleſiæ fundamentum.*

Petrus à Chriſto Domino conſtitutus fuit fundamentum totius Eccleſiæ. tom. 2. ex Pighio. 15.2; & to.10. 5.1.

Fuit fundamentum Eccleſiæ, ſed non eodem modo, quo eſt Chriſtus Dominus. tom.17. 5. 1.

Fuit Eccleſiæ fundamentum ſecundarium, Chriſtus autem primarium. tom. 18. 48. 2.

Fuit fundamentum minùs principale, ſecundarium, vicarium, & purè miniſteriale. to.17. 68.2; & 78. 2; & to. 8. 413. 1; & to. 12. 5. 2; & 163.2; & to.15.172.1; & to.19. 237.2.

Dictus fuit Eccleſiæ fundamentum, quia primus omnium Apoſtolorum iecit Eccleſiæ fundamenta inter gentes. to.17.89. 2.

Item quia propter ſuæ fidei indefectibilitatem habuit dotem immobilitatis, quæ conuenit fundamento. to.17. 89. 2.

Item propter prærogatiuam ei à Chriſto collatam confirmandi fratres ſuos; firmitas enim propria eſt fundamenti. to. 17. 90. 1.

Fuit conſtitutus fundamentum, & baſis ædificij Eccleſiaſtici, quia fuit illuminatus à Deo ad cognoſcendam Chriſti Domini diuinitatem. to.2. ex Pighio.71.2.

Chriſtus Dominus, & Petrus non ſunt duo, ſed vnum tantùm Eccleſiæ fundamentum. to.3. 3. 1.

Quomodò Petrus ſit fundamentum Eccleſiæ, & alij Apoſtoli etiam Eccleſiæ fundamenta dicantur? tom.3. 811. 1; & tom.14. 67. 2.

Petrus à SS. Clemente, & Ignatio dictus fuit Eccleſiæ fundamentum. to.4. 474.1.

Fuit Eccleſię fundamentum; quia ab ipſo prouenerunt omnes Eccleſiæ dignitates. to.19. 85. 2.

Petrum eſſe Eccleſiæ fundamentum quid propriè ſignificet? to.4. 168. 10.

Petrus primus omnium Apoſtolorum iecit Eccleſiæ fundamenta, dum die Pentecoſtes poſt acceptum Spiritum S. circiter tria millia hominum conuertit ad fidem, & baptizauit; ac Cornelium Centurionem cum ſuis ad Eccleſiam recepit. to.3. 302. 1.

Quomodò Petrus dici poſſit Eccleſiæ fundamentum, cùm non fuerit prior Eccleſia? to.13. 305. 2.

Petrus fuit fundamentum ſecundarium, minùs principale, & vicarium, ſeu ſubſtinens Chriſti Domini vices, qui eſt fundamentum primarium, principale, & perpetuum Eccleſiæ. tom.12. 4. 2; & 5. 2; & 65.2; & ſeq; & 580. 1; & to.2. ex Aluarez. 11. 1; & to.7. 641. 2; & to.8. 224. 2; & to.14.228. 2; & to.15. 172. 1.

Petrus dictus fuit Eccleſiæ fundamentum; ſicut Eccleſia dicitur domus Dei compoſita ex viuis lapidibus. to.14. 572. 2.

Fundamenti pronomen diuerſimodè conuenit Chriſto Domino, Petro, & Apoſtolis, qui etiam fundamenta duodecim dicti fuerunt. to. 14. 67. 2.

Petrus fuit fundamentum fundatum ſupra Chriſtum Dominum, qui eſt primum fundamentum fundans omnia fundamenta, ac propterea fundamentum fundamentorum appellatur. to.15. 172. 2.

Aliter Petrus, & aliter Apoſtoli fundamenta Eccleſiæ fuerunt. to.18. 481. 2.

Fuit vera petra fundamentalis, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia. to. 18. 478. 1.

Dictus fuit Eccleſiæ fundamentum, quia fuit prima petra, quæ debuit ſubſtinere onus aliorum lapidum viuorum. to. 18. 237. 1; & ſeq.

Non fuit fundamentum, ſicut Chriſtus Dominus; nam Chriſtus Dominus fuit immobile per naturam, quia non potuit à fide deficere; Petrus verò per gratiam ei à Chriſto Domino communicatam. to. 18. 6. 2.

Petrus ſolus fuit fundamentum quod matrem Eccleſiam fundauit. to. 1. 425. 1; & ſequen.

Illi ſoli fuit à Chriſto Domino promiſſa, tanquam fundamento, Eccleſiæ ædificatio. to. 7. 190. 1.

Cur à Chriſto Domino vocatus fuerit Eccleſiæ fundamentum? to. 2. ex Pighio. 16. 2.

Cur à D. Paulo vocatus fuerit fundamentum Eccleſiarum? to.3.2.2.

Quomodò dictus fuerit Eccleſiæ fundamentum? to.13.301; & ſeq.

Solum inter Apoſtolos fuiſſe Eccleſiæ fundamentum quomodò ſit intelligendum? tom. 14. 237. 1.

Petrus conſiderando ſolùm gregem eſt fundamentum Eccleſiæ. to. 19. 578. 1; & ſequen.

Petrus non ædificauit Eccleſiam, ſed Eccleſiam ædificatam à Chriſto Domino ſubſtinuit. to. 19. 530. 2; & ſeq.

Fuit conſtitutus fundamentum Eccleſiæ propter immobilitatem ſuæ fidei, propter primatum, & propter onus ſubſtinendi. to. 20. 40. 1; & ſeq.

Petrus, & Chriſtus Dominus non fuerunt duo fundamenta Eccleſiæ ſpecie diuerſa; ſed vnum vice alterius. to. 20. 42. 2.

Petrus fuit conſtitutus fundamentum Eccleſię

pro-

propter fidem; ſicut Abraam propter fidem conſtitutus eſt Pater multarum gentium. to. 20. 44. 1.

Non fuit Eccleſiæ fundamentum, antequam Chriſtum Dominum negaret, aliter periiſſet Eccleſia. to. 20. 373. 1.

*Petri electio, & ætas.*

Petrus quomodò inter Apoſtolos fuerit primus electus à Chriſto Domino? tom. 2. ex Alano. 38. 2.

Cur potiùs Petrus, quàm Ioannes, qui erat Virgo, & ſummè dilectus à Chriſto Domino, fuerit electus, vt eſſet Pontifex Eccleſiæ vniuerſalis? to. 9. 139. 121.

Petri triſtitia, cùm à Chriſto Domino electus fuit Pontifex Eccleſiæ vniuerſalis. tom. 8. 133. 2; & ſeq.

Petrus præ alijs fuit electus, vt eſſet Chriſti Vicarius, & Caput totius Eccleſiæ. to. 1. 27. 1.

Electus fuit ad prædicandum Euangelium Iudæis; ſicuti Paulus ad illud prædicandum gentilibus. to. 14. 534. 8.

Cur electus fuerit Chriſti Domini Vicarius? to. 3. 826. 2.

Quomodò in electione fuerit par, & æqualis cum Panlo? to. 13. 237. 2.

Fuit electus ex omnibus Apoſtolis, vt inter eos primatum haberet. to. 4. 475. 18; & tom. 17. 58. 1; & ſeq.

Electus Paſtor vniuerſalis Eccleſiæ ad quid teneretur? to. 13. 266. 2.

Quando fuit à Chriſto Domino electus, an fuerit ſenior ætate omnibus alijs Apoſtolis, ambiguum eſt. to. 16. 474. 1.

Fuit à Chriſto Domino electus. to. 19. 500. 1; & ſeq.

Electus fuit ab Apoſtolis quando non erant Epiſcopi, ſed ſolùm Petro aſſiſtentes. to. 19. 83. 1.

Non fuit primus omnium vocatus ad Apoſtolatum, nec fuit ſanguine alijs præclarior. to. 19. 117. 1.

Cùm electus fuit ad Apoſtolatum, non erat valdè ſenex. to. 3. 822. 2.

Fuit iunior, & natu minor Andrea. tom. 19. 124. 1.

Non fuit primus vocatus à Chriſto Domino, ſed ſecundus, vel tertius. to. 17. 52. 1; & 57. 2.

Ab Andrea fuit adductus ad Chriſtum Dominum. to. 17. 57. 1.

Eius amor in Chriſtum Dominum fuit cauſa, cur fuerit electus paſtor Eccleſiæ. tomo 7. 150. 1.

An fuerit ætate maior Andrea? to. 17. 55. 1.

Fuit à Chriſto Domino antequam in cœlum aſcenderet, declaratus ſui Vicarius. to. 19. 570. 2.

Antequam eſſet declaratus Summus Pontifex fuit iudicatus alijs habilior, & dignior eo, quòd ſe ſolus miſit in mare; quòd imperauit Diſcipulis, vt laxarent retia; quòd ſolnerit æquale tributum; & quòd aliorum nomine reſponderet. to. 19. 571. 2.

Petrus ex voluntate Apoſtolorum, quomodò à Chriſto Domino fuit caput inſtitutus? to. 20. 57. 2.

Electus fuit conſentientibus Apoſtolis, vt hanc electionis formam continuè Eccleſia ſeruaret. to. 19. 82. 2.

An fuerit ab Apoſtolis electus? to. 19. 105. 2.

*Petri encomia.*

Petri encomia varia. to. 4. 477. 33.

Eius dignitas vniuerſalis aſſerta à SS. Patribus. to. 4. 756. 86.

Os Apoſtolorum à Sanctis Patribus fuit nuncupatus. to. 4. 758. 97; & to. 3. 215. 2; & to. 11. 31. 1; & to. 17. 182. 2.

Abrahæ fuit comparatus. to. 1. 170. 1; & ſeq; & to. 17. 478. 2; & ſeq.

Eius varia encomia, & epitheta ex Sanctis Patribus collecta. to. 12. 409. 1.

Petrus fuit ſanctitate præſtans, paupertate eximius, humilitate maximus, & virtute ſupremus. to. 4. 474. 13.

Supremum Theologorum omnium faſtigium fuit appellatus à S. Dionyſio. tom. 4. 474. 14; & to. 7. 37. 2.

Eius encomia allata à D. Baſilio. to. 4. 750. 51.

Cur tam ſingulariter fuerit commendatus à Chriſto Domino? to. 4. 770. 26.

A Nilo *epiſtola ad Euſebium* vocatus fuit vertex, caput, & faſtigium Apoſtolorum. to. 18. 6. 1.

A S. Dionyſio vocatus fuit fidei petra, & Eccleſiæ magiſter. to. 18. 6. 2.

A S. Ioanne Chryſoſtomo fuit appellatus totius Orbis magiſter. to. 16. 378. 9.

S. P. Auguſtinus eum appellauit caput Eccleſiæ, & immobile fidei firmamentum. to. 16. 368. 9.

Sanctus Hieronymus autem caput Eccleſiæ, & principem Apoſtolorum. to. 16. 368. 9.

Origenes etiam eum appellat verticem Apoſtolorum. to. 16. 368. 9.

*Petri fides.*

Petro fuit conceſſa à Chriſto Domino infallibilitas fidei. to. 8. 147. 2; & ſeq.

Eius fides infallibilis reddita fuit oratione Chriſti Domini. tomo 18. 74. 1; & tom. 5. 18. 2.

Debuit habere fidem infallibilem, quia debuit confirmare omnes in fide; plures enim in fide hæſitantes ad eius cathedram debebant recurrere. to. 18. 74. 1.

Eius ſententia in Concilio Hieroſolymitano firmauit animos Hebræorum, & Gentilium hæſitantes in fide. to. 18. 174. 1; & ſeq.

Quia debuit omnes in fide firmare, ideo primus omnium prædicauit Euangelium, in quo fides continetur, ad quam confirmandam tot miracula edidit. to. 18. 74. 2.

Petrus habuit donum infallibilitatis fidei nedum in Concilio, ſed etiam extra Concilium. to. 15. 164. 2; & 165. 1.

Chriſtus Dominus orauit ſolùm pro Petri fide, ne vnquam deficeret; non autem orauit pro fide omnium Apoſtolorum æqualiter. to. 12. 14. 2; & 15. 2; & 167. 1.

Petri fidem redditam fuiſſe oratione Chriſti Domini indefectibilem ſignificatum fuit ei traditam fuiſſe poteſtatem infallibilem in iudicandis omnibus fidei controuerſijs. to. 6. 690. 2.

Eius fides poterat conſiderari vel per ordinem ad eumdem Petrum, vt erat perſona priuata; vel vt erat caput Eccleſiæ. tomo 8. 314. 1.

Eius fidei infallibilitas transfunditur in Romanos Pontifices eius ſucceſſores, ſimul

cum

Digitized by Google

cum dignitate Pontificia. to. 8. 414. 2; & to. 16. 312. 1; & ſeq.

Fidei infallibilitas colligitur etiam ex illis verbis: *Oues meæ vocem meam audiunt*; quia Deus loquitur per os Petri. qui eſt paſtor loquens ſenſibiliter ouibus. tom. 8. 415. 1; & ſeq.

In fidei infallibilitate de iure Diuino ſuccedit Petro ſolus Romanus Pontifex. to. 16. 316. 1; & ſeq; & 318. 1; & ſeq; & 319. 1; & ſequen.

Petrus in fide nunquam errauit. to. 10. 299. 2.

Ter negando Chriſtum Dominum grauiter peccauit contra externum, non contra internum actum fidei. to. 10. 100. 2.

Negando ſe noſſe Chriſtum fidem non amiſit, ſed tantùm in fide fuit tentatus. to. 1. 337. 1; & to. 3. 342. 1; & to. 5. 19. 1; & to. 10. 301. 12; & 186. 2.

Quo tempore Chriſti oratio Petro profuerit? to. 10. 301. 2.

Petrus adiutus à Diuina gratia nunquam potuit deficere. to. 1. 139. 1.

Petrum poſt confirmationem acceptam à Spiritu ſancto errare potuiſſe erroneum eſt. to. 11. 36. 18.

Petri fides quomodò ſimpliciter indefectibilis fuerit? to. 11. 395. 3.

Eius fidei indefectibilitas eſt argumentum primatus Eccleſiæ. to. 14. 110. 1; & ſeq.

Petri, eiuſque ſucceſſorum infallibilitas in rebus fidei ex Diuinis Scripturis apertè monſtratur. to. 7. 671. 1; & 672. 2; & 673. 2.

Petrus ex oratione Chriſti Domini duó priuilegia recepit: vnum perſonale; quòd ſcilicet eius voluntas nunquam in fide defecerit; alterum reale; quòd nempe hæc infallibilitas eſſet transfundenda in ſucceſſores; quia nunquam eius fides poterit deficere; & ſecundùm hoc munus infallibilitas eſt annexa Pontificatui. to. 7. 227. 2; & ſeq.

Petro ſoli à Chriſto Domino fuit promiſſa infallibilitas fidei. to. 7. 551. 1.

Petri fides eſt id, ſupra quod fundata fuit Eccleſia ita tamen, vt fundata ſit ſupra Petrum. tomo 15. 242. 14; & ſeq; & 244. 22; & ſeq.

An negando Chriſtum Dominum errauerit in fide? to. 3. 371. 2.

Quamuis negauerit Chriſtum Dominum; quia tamen poſt negationum fleuit amarè, ideò fidem retinuit. to. 9. 197. 18.

Petrus trinæ negationi reddidit trinam confeſſionem. to. 17. 120. 1; & ſeq.

Petro ſoli promiſſa fuit fidei indefectibilitas, & Eccleſiæ ædificatio. to. 7. 190. 1.

Ambulans ſuper aquas penè ſubmerſus non dubitauit de Chriſti Domini potentia, ſed tantùm non efferbuit in fide. to. 3. 491. 2.

Fideliſſimè ſeruauit depoſitum à Chriſto Domino ei commiſſum. to. 1. 174. 2; & ſeq.

Fuit fideliſſimus ſacrarum Scripturarum interpres, & cuſtos. to. 1. 232. 1.

Fertur dictaſſe Euangelium Matthæi, & Marci. to. 1. 207. 2.

Petri fides fuit ratio, cur Eccleſia ædificata fuerit ſupra Petrum. tomo 18. 480. 2; & 7. 1; & ſeq; & to. 15. 244. 22; & ſeq.

Petrus per fidem meruit, vt fieret caput Eccleſiæ; ſicut Abraham per fidem meruit, vt fieret Pater multarum gentium. tom. 18. 8. 1; & 484. 1.

Petrus ſolus habuit fidem immobilem, quia aliorum fidem debebat firmare; & poſt Chriſtum Dominum fuit primus qui fidem indefectibilem habuerit. tom. 18. 237. 1; & ſeq.

Petrus fratres ſuos confirmauit in fide, quando in Concilio Hieroſolymitano ſedauit quæſtionem à Sathana motam contra obſeruantiam legalium. tom. 18. 8. 2; & 147. 1.

Omnes alios Apoſtolos confirmare debuit in fide. to. 3. 804. 2; & to. 8. 411. 1.

Illi ſoli fuit promiſſa à Chriſto Domino indefectibilitas fidei. to. 7. 190. 1.

Approbauit Pauli Euangelium, & ipſum confirmauit in fide, & conſecrauit Apoſtolum gentium. to. 20. 273. 6.

Accepit fidei ſtabilitatem non vt perſona priuata, ſed vt Paſtor Eccleſiæ; & ideo poteſtas confirmandi in fide debuit tranſire in ſucceſſores. to. 20. 58. 2.

A Chriſto Domino accepit poteſtatem confirmandi in fide alios Apoſtolos. tom. 20. 47. 1.

Simulando legalia non peccauit in doctrina fidei. tom. 20. 373. 1.

Fuit auctor ceſſationis legalium. Actor. 15. to. 16. 378. 7.

Petrus ſolus in communi omnium Apoſtolorum periculo à Chriſto Domino in fide fuit confirmatus. to. 20. 47. 2.

*Petri lacrymæ.*

Petrus maiorem gratiam flendo acquiſiuit, quàm peccando perdiderat. to. 7. 149. 1.

Quia fleuit amarè, ideo fidem retinuit. to. 9. 197. 18.

Suum peccatum deflendo factus eſt fortior in fide. to. 13. 302. 2.

Suis lacrymis pænitus deleuit negationis delictum. to. 8. 224. 1; & ſeq.

Petri lacrymæ fuerunt amariſſimæ. tom. 16. 373. 19.

Petrus tam amarè fleuit propter negationem, vt eius faciem callos haberet, per quos lacrymæ decurrebant. to. 16. 373. 19.

Sic abundanter fleuit Petrus, vt non duobus tantùm, ſed mille, & amplius oculis lacrymas deduxiſſe videatur. to. 8. 225. 1.

Felici præſagio Petrus in mare ſe immiſit, quo denotaret ſe in lachrymarum pelagus immergendum, vbi ſubmerſa aquis culpa, purior exiret. to. 8. 227. 2.

Petrus lachrymis ſuis exemplum ſingularis pænitentiæ emulandum reliquit. tomo 8. 211. 2.

Petrus lachrymis, quas profudit delicti ſui grauitatem agnouit, & expiauit. tomo 8. 217. 2.

Petrus ſalubriùs ſibi diſplicuit quando fleuit, quàm ſibi placuit quando præſumpſit. tomo 8. 218. 2.

Petrus non aliunde pænitentiam ſuam, quàm à pudore, & lachrymis potuit auſpicari. to. 8. 225. 1.

*Petri miracula.*

Petri miracula varia. to. 12. 171. 1; & to. 3. 148. 2; & ſeq; & to. 19. 16. 1.

Petrus

Petrus ſolus ambulauit ſuper aquas, quæ populos ſignificabant. to.10. 583. 1.
Petro ſoli myſteriosè de Cœlo ſubmiſſus fuit diſcus plenus omnibus animalibus, quo ſignificata fuit vniuerſa Eccleſia, cuius plena poteſtas Petro iam fuerat collata. to.6. 564. 2.
Petrus claudum à natiuitate ſanauit. tom.8. 22. 1; & ſeq; & to. 14. 558. 2; & tom. 16. 577.2.
Sanum reddidit Æneam Lyddum paralyticum. to.8. 24. 2.
Thabitam mortuam exſuſcitauit. to.8. 26.1; & ſeq.
Sola eius vmbra ſanabat infirmos. to. 8. 28. 1; & to.14. 559. 1; & to. 16. 378. 1.
Solo ſuæ vocis ſono extinxit Ananiam, & eius vxorem Saphiram. tom.14. 358. 1; & 558. 2.
Petrus fuit primus, qui ante omnes Apoſtolos cœpit patrare miracula. to.3. 805. 2.
Miraculosè ab Angelo liberatus fuit è carcere. to.16. 379. 2.
Conſtat Apoſtolum Paulum ſummoperè admirandam habuiſſe Diui Petri beatitudinem, & præcipuè ei præ cæteris Apoſtolis ſemper adhæſiſſe, vt quantis Diuus Petrus miraculis, & virtutibus micaret. tom. 19. 81. 2.
Diui Petri opera mirabilia enumerantur explicitè. to.19. 81. 1.

*Petri mors.*

Petrus mortuus eſt Romæ. to. 17. 627. 1; & to.18. 51. 1; & ſeq.
Eius mortis deſcriptio. to.1. 357. 2.
Poſt Chriſti mortem vixit triginta quatuor annix partim Hieroſolymæ; partim Antiochiæ; & partim Romæ. to.4. 477. 35.
Petrus moriens viduam non dereliquit Eccleſiam. to.1. 9.
Eius martyrium ab Euſebio fuit narratum. to.1. 47. 1; & ſeq.
Quot annis vixerit? to.10. 429. 1; & ſeq.
Petri mors Eccleſiam firmauit. tomo 1. 7. 1.
Petri, & Pauli mors fuit eadem die, & in eodem loco. tom. 17. 627. 1; & ſequen.
Iuſſu Chriſti Domini mortem Romæ ſubijt. tom.17. 352. 1.
Eius mors fuit illuſtrata luminibus per aliquot noctes ad locum eius Martyrij apparentibus. tom.18. 87. 2.
Martyrio coronatus fuit Romæ cum Paulo anno poſt Aſcenſionem Domini trigeſimo octauo. tom.20. 288. 2.
Petrus ab illa principali petra, nempè à Chriſto, communionem, & virtutis, & nominis aſſumpſit. idèſt continuum deſiderium, vt ſibi moriendi pro Chriſto daretur conſtantia. tom.7. 149.2.

*Petri munus Apoſtolatus, ſeu prædicandi.*

Petro datum fuit munus prædicandi ad eos, qui erant ex Circunciſione ad ſimilitudinem Chriſti, qui primò miſſus fuit ad eos, qui ſunt ex Iſrael. tom.16. 395. 24; & tomo 18. 494. 2.
Aliquando fuit etiam vocatus Apoſtolus gentium. tom.2. ex Pighio. 40. 2.
Ei fuerunt à Chriſto Domino collata plura munera, quàm alijs Apoſtolis. to. 16.481. 1; & ſequen; & tom.7. 189. 2.
Petro ſoli præceptum fuit, vt gentes ad Eccleſiam admitteret; cùm linteum animalibus omnium generum plenum è Cœlo ei fuit demiſſum; eique dictum fuit: *Surge, & manduca*. tom.14. 559. 2; & tomo 16. 378. 1.
Verbum ſalutis primus omnium gentibus annunciauit. tom.1. 435. 1.
Petrus prædicauit Iudæis, & Gentibus. tomo 20. 56. 2.
Quomodò fuerit Apoſtolus Circunciſionis? tom.19. 582. 1; & ſequen.
Petrus fuit Apoſtolus Circunciſionis, quia ei præcipuè commiſſa fuit conuerſio, & cura Iudæorum. tom.2. ex Pighio. 39.2; & ſequen.
Tria munera principalia accèpit à Chriſto Domino; ſcilicet rationem capitis, Apoſtolatus, & Epiſcopatus. tom.4. 302. 6.
Petro, & alijs Apoſtolis quædam munera fuerunt conceſſa pertinentia ad communes, & maximas Eccleſiæ neceſſitates; quædam verò tanquam priuilegia perſonalia. tom.4. 476. 26.
Fuit primus prædicator Iudæorum, & Gentium. tom.4. 759. 101.
Habuit à Chriſto Domino aliqua munera tantùm pro ſua perſona; alia verò pro ſe, & pro ſuis ſucceſſoribus; ſicut Adam habuit aliqua dona à Deo tantùm pro ſe; alia verò etiam pro ſuis poſteris. tom.13. 323.1.
Solus decreuit prædicandum eſſe gentibus Euangelium. tom.3. 839. 1.
Vndè hauſerit ſuam doctrinam, cùm aliunde eſſet rudis piſcator? tom. 1. 174. 2.
Docendi munus primus omnium accepit, & illud incepit exercere. tom. 1. 254. 1.
Quoad munus Apoſtolicum fuit par alijs Apoſtolis. tom.12. 127. 1.
Ei ſoli cur reuelata fuerit à Patre Chriſti Diuinitas? tomo 14. 140. 1; & ſequen.
Petrus quomodò dictus fuerit Apoſtolus præputij, & Paulus circunciſionis? tom. 20. 373.1.
Miſſus fuit prius ad Iudæos, & poſtea ad Gentes. tomo 14. 268. 1; & ſequen.
In munere Apoſtolatus fuit æqualis alijs Apoſtolis. to.7. 192. 1; & ſeq; & to.17. 38. 1; & ſequen.
Petri ampliorem curam, quàm cæterorum Apoſtolorum, habuit Chriſtus Dominus, quàm explicuit illis verbis: *Sequere me*. tom.16. 376. 2.
Tranſtulit circunciſionem carnis in circunciſionem ſpiritus. tomo 17. 479. 2.
Quomodò ei commiſſum fuerit Euangelium circunciſionis? tomo 17. 588. 1; & ſequen.
Habuit ſpeciale mandatum à Chriſto Domino prædicandi Euangelium priùs Iudæis, & poſtea gentibus. tomo 18. 494. 1.



Digitized by Google

Poſt Chriſti Aſcenſionem in Cœlum primus omnium prædicauit, & miniſtrauit Iudæis baptiſmi, & pœnitentiæ Sacramentum. tom. 1. 338. 2.

Quanuis fixerit Sedem Antiochiæ, & poſtea Romæ; attamen ſemper ibat ad alias Ciuitates prædicans Regnum Dei, pabulum prædicationis Chriſti ouibus præbens, & alias oues adducens ad ouile ſibi collatum. tomo 3. 820. 2.

*Petri munus fundandi Eccleſiam.*

Petrus verè fundauit Eccleſiam Romanam, cuius fuit Epiſcopus. tomo 16. 515. 1; & ſequen; & 519. 2; & ſequen; & 520. 1; & ſequen.

Eius ſollicitudo pro Eccleſia fundanda poſt Chriſti Aſcenſionem in Cœlum. tomo 1. 435. 1.

Fundauit tres Eccleſias Patriarchales, Romanam ſcilicet, Antiochenam, & Alexandrinam. tom. 12. 162. 2.

Præter Eccleſias Patriarchales multas alias in Europa fundauit. tomo 12. 582. 2.

Petrus priùs fundauit Eccleſiam Hieroſolymitanam, quam reliquit Iacobo Apoſtolo; deinde Antiochenam, quam dedit Euodio; & tandem Romanam, quam ſibi vſque ad mortem retinuit. tom. 1. ex Tannero. 22. 143; & ſequen, & tomo 14. 57. 1.

Iuſſu Dei fundauit, & retinuit Eccleſiam Romanam; & ideo Romanus Pontifex de iure Diuino eſt Petri ſucceſſor in Eccleſiæ vniuerſalis regimine. tom. 14. 57. 2.

Quo anno Eccleſiam Antiochenam, & Romanam fundauerit? tom. 17. 232. 2; & ſequen.

Eius intentio in fundandis, & erigendis Eccleſijs. tom. 4. 30. 7.

Illius diligentia in Eccleſia fundanda. to. 1. 47. 1.

Priùs fundauit Sedem Antiochiæ, quam poſteà tranſtulit Romam. tomo 10. 162. 2.

Petrus decentiùs fuit Epiſcopus Romanus, quàm Hieroſolymitanus; quia ſic eius primatus magis fuit declaratus. tom. 19. 122. 2.

Ei ſoli commiſſa fuit Eccleſia his verbis: *Paſce oues meas, &c.* tomo 19. 546. 2.

*Petri munus in Concilijs.*

Petrus ex officio conuocauit Apoſtolorum Collegium ad eligendum in locum Iudæ Matthiam. tom. 10. 238. 2.

In Collegio Apoſtolico ſolus expreſsè fuit nominatus. tom. 10. 238. 1.

In Concilio locutus eſt priùs, quàm loquerentur alij Apoſtoli. tomo 4. 759. 107.

Ipſe ſolus præfuit, vt Iudex Concilio. tom. 1. 247. 2; & tom. 4. 763. 128.

In Concilio præſedit, vt Caput. tom. 4. 534. 13.

Eius præſentia, & ſtylus, quem in Concilijs ſeruabat. tom. 13. 504. 1.

Illius ſententia quæ fuerit? tom. 7. 542. 1; & tom. 15. 264. 2.

Petri ſententiã non confirmauit, ſed promulgauit D. Iacobus tamquam Epiſcopus in diœceſi. to. 8. 944. 2; & to. 14. 432. 1; & ſeq; & to. 19. 181. 1.

Fuit præſens omnibus Concilijs ſuo tempore inſtitutis. to. 7. 764. 1.

Ipſe ſolus connocauit Apoſtolos ad Concilia. to. 5. 15. 2; & to. 8. 787. 2.

Ex officio protulit ſententiam in Concilio Hieroſolymitano. to. 10. 239. 1.

Non congregauit concilium neceſſitate compulſus. to. 3. 860. 1.

In Concilio impleuit partes boni Paſtoris. to. 18. 321. 1.

Quomodò quæſtionem ortam circa obſeruantiam legalium ſedauerit? to. 18. 324. 1.

Petrus cur electionem ſeptem diaconorum commiſerit Apoſtolis? to. 19. 234. 1.

Petrus in medio Concilij ſurrexit, & conſtitit tanquam Princeps reliquorum, & caput, & iure ſuo propoſuit reliquis, quæ fieri oportebat. Igitur dum aſſeritur Apoſtolos congregaſſe Concilium, intelligendum eſt illud feciſſe iuxta ſententiam B. Petri Præſidis. to. 4. 688. 15.

*Petri munus paſcendi.*

Petrus fuit à Chriſto Domino inſtitutus Paſtor Paſtorum. to. 3. 905. 1.

Ei fuit à Chriſto Domino cõmiſſum officium Paſtoris ſecundùm tres rationes, ſcilicet paſcendi, ſanandi, & gubernandi Chriſti oues. to. 16. 480. 2.

Conſtitutus fuit Paſtor vniuerſalis Eccleſiæ. to. 4. 289.

Omnes oues ei fuerunt vniuerſaliter commiſſæ. to. 2. ex Pighio. 39. 1; & ſeq; & to. 16. 479. 2; & ſeq.

Illi ſoli, non omnibus Apoſtolis, dictum fuit: *Paſce oues meas.* to. 16. 479. 2; & to. 19. 546. 2.

Ei fuerunt commiſſæ oues omnium Eccleſiarum. to. 16. 483. 2; & 484. 1; & ſeq.

Quando ei fuerit promiſſus Paſtoratus totius Eccleſiæ? to. 16. 371. 1; & 373. 1.

Illi fuit collatum Paſtoris officium illis verbis: *Paſce oues meas.* to. 16. 375. 10.

Petri Paſtoratus ex ſolutione didrachmatis rectè colligitur. to. 16. 372. 8.

Cur ei dictum bis fuerit. *Paſce Agnos meos*; & ſemel tantùm: *Paſce oues meas*? tom. 3. 445. 1.

Ipſi, & eius ſucceſſoribus conceſſa fuit cura totius gregis Eccleſiæ. to. 1. 3. 2.

Solus omnium ouium Eccleſiæ curam geſſit. to. 1. 425. 1; & ſeq.

Fuit conſtitutus Paſtor agnorum, & ouium; idèſt omnium fidelium. to. 4. 756. 9.

Functus fuit officio Paſtoris coram omnibus alijs Apoſtolis. to. 4. 758. 94; & ſeq.

Ei ſoli munus proprij Paſtoris à Chriſto Domino fuit collatum. to. 4. 788. 60.

Quid ei collatum fuerit illis verbis: *Paſce oues meas*? to. 9. 149. 16.

Petro, & Apoſtolis collatum fuit munus paſcendi, ſed inęqualiter. to. 13. 295. 2.

Quo tempore acceperit munus paſcendi? tomo 13. 315. 1.

Ante Chriſti Domini mortem accepit munus paſcendi in ſpe; non autem in actuali poſſeſſione. to. 13. 317. 2.

Munus paſcendi oues quid importet? tom. 13. 295. 2; & to. 3. 804. 1.

Quomodò ipſe, & eius ſucceſſores gregem ſibi commiſſum à luporum inuaſione defenderint? to. 1. 572. 1.

Admonuit ſuos ſucceſſores, vt diligenter exercerent ſuum officium. to. 1. 568. 1.

Cur ei fuerit Eccleſia comiſſa ſub ouills, & ouium parabola? to. 16. 339. 2; & ſeq.

Fuit Paſtor etiam Apoſtolorum, & illos etiã paſcere debuit. to. 3. 8n4. 1; & 814. 1; & 825. 2.

Quomodò fuerit ſimul Paſtor, & ouis Eccleſiæ? to. 3. 807. 2.

Agnorum, & ouium nomine ei tradita fuit Eccleſia vniuerſalis regenda. to. 12. 18. 2; & 19. 2.

Ei ſoli, non omnibus, dicta fuerunt hæc verba: *Paſce oues meas*. to. 12. 16. 1; & to. 14. 265. 1; & ſeq; & to. 18. 489. 2.

Hæc verba ad literam ſunt accipienda. to. 18. 487. 1.

Ei tradiri foerunt omnes agni paſcendi, ideſt minores, ac ſimpliciores Chriſtiani; & omnes oues, ideſt Sacerdotes, & Epiſcopi qui ſunt maiores io Eccleſia, & generant alios in fide. to. 8, 415. 1; & tom. 12. 19. 2.

Petro ſoli data fuit cura paſtoralis totius gregis; alijs autem Apoſtolis datus fuit Spiritus Sanctus. to. 14. 232. 1.

Fuit Paſtor etiam Apoſtolorum. to. 17. 37. 1.

Ei dicta fuerunt ea verba: *Paſce oues meas*: ad commendandam Eccleſiæ vnitatem teſte S. P. Auguſtino. to. 17. 115.

Petro traditæ fuerunt oues paſcendæ, nedum Iſraelitæ, quæ iam erant ad fidem conuerſæ; & erant Chriſti Domini oues; ſed etiam Gentiles, qui erant oues ad Chriſti ouile per ipſum adducendæ. to. 17. 117. 1; & ſeq.

Eius officium principale, & primarium fuit paſcere gregem ſibi à Chriſto commiſſum. to. 17. 148. 1; & ſeq.

Petrus debuit, & potuit tripliciter oues paſcere. to. 13. 292. 2.

Accepit munus paſcendi oues Eccleſiæ, quo ſignificata fuit plenaria in Eccleſiam poteſtas. to. 8. 383. 2; & ſeq.

Illis verbis: *Paſce oues meas*: ei tradita fuit poteſtas regendi totam Eccleſiam; & idem ſonant, ac: *Eſto loco mei Præpoſitus fratrum tuorum* teſte S. Ioanne Chriſoſtomo. to. 18, 239. 1.

Ei commiſſum fuit munus gubernandi Chriſti Domini gregem; quia plùs alijs Apoſtolis amabat Chriſtum Dominum; & ideo plùs alijs laborauit pro eius grege, quem Chriſtus Dominus tantùm amauit, vt pro illo mortuus fuerit. to. 18. 239. 1; & ſeq.

Petrus quomodò deberet paſcere Chriſti Domini oues. to. 19. 352. 2; & ſeq.

Petrum eſſe Paſtorem ouium, non ſuarum, ſed Chriſti Domini, concludit eſſe Paſtorem Vicarium, & principalem. tom. 19. 503. 1.

Petro traditæ ſunt oues paſcendæ, non lupi, leones, aut vrſi. to. 19. 549. 1.

Petrus ſolus in præſentia aliorum Apoſtolorum iubetur paſcere oues. to. 20. 48. 1.

Petro traditum fuit munus paſcendi ſpiritualiter. to. 20. 49. 2.

Petro ſolo collatum fuit officium paſcendi oues; ideſt pabulum præbendi, ſanandi, defendendi, diſcernendi, malos corrigendi, & puniendi. to. 17. 114. 1.

Ex officio ſui Paſtoratus ſanans claudum non etiam pro Ioanne, ſed pro ſe ſolo reſpondit. to. 16. 377. 2.

Ei collatum fuit munus paſcendi oues. to. 10. 335. 1.

Illis verbis: *Paſce oues meas*: adminiſtratio totius Eccleſiæ ei fuit commiſſa. tom. 3. 444. 2.

Solùm poſt pœnitentiam officium Paſtoris recepit. to. 1. 6. 1

Cur de amore ergà Chriſtum Dominum fuerit interrogatus, antequam Eccleſiæ ouili præficeretur? to. 16. 340.

Ei traditæ fuerunt omnes, non aliquæ tantùm oues paſcendæ. to. 14. 266. 2; & ſeq.

Aliqua ei dicta fuerunt à Chriſto Domino, vt perſonæ priuatæ; & alia, vt Paſtori vniuerſalis Eccleſiæ. to. 8. 282. 1; & ſeq.

Illis verbis: *Paſce oues meas*: fuit conſtitutus Paſtor totius Eccleſiæ. tom. 14. 91. 2; & 93. 1.

Quomodò fuerit inſtitutus Paſtor, & Caput Eccleſiæ? to. 12. 204. 1; & ſeq.

Petrum conſtitutum fuiſſe vniuerſalem Paſtorem Eccleſiæ oſtenditur ex SS. PP. Auguſtino, Cypriano, Hieronymo, Maximo, Chryſoſtomo, & Theophilo. tom. 14. 93. 1; & ſeq.

Item ex SS. Gregorio, Ambroſio, & Leone, & alijs. to. 14. 94. 2; & ſeq.

*Petri munus piſcandi.*

Petrus ſolus poſt piſcium capturam fuit interrogatus à Chriſto Domino, an eum diligeret. to. 12. 17. 1.

Dum piſcaretur videns Dominum proiecit ſe in mare non metuens eius profunditatem. to. 16. 375. 1.

Diſcipuli ſequentes Petrum ad piſcandum euntem Chriſtum Dominum meruerunt videre. to. 16. 375. 1.

Petrus mittens ſe in mare ſignificauit ſe totius Eccleſiæ militantis gubernium ſuſcepturum fuiſſe. to. 2. 4. 1.

Solus miſit ſe in mare, quia non vnam nauim, ideſt vnam Eccleſiam, ſed ſæculum ipſum gubernandum debebat ſuſcipere. tom. 4. 888. 61; & to. 16. 372. 1; & to. 20. 52. 2.

E nauicula ſe proijciens in mare inſigne ſui amoris in Chriſtum argumentum oſtendit. to. 8. 31. 2.

Eius inceſſus ſuper aquas tripliciter fuit conſideratus. to. 8. 33. 1.

Illius timor, ne mergeretur qualis fuerit? to. 8. 34. 1; & ſeq.

Petri nauicula fluctuat, ſed non ſubmergitur, nec poteſt ſubmergi. to. 6. 9. 19.

Cur ſolus cum Domino ſuper aquas ambulauerit? to. 3. 446. 1; & ſeq; & to. 10. 238. 1.

Petri nauis ſignificauit Eccleſiam, quam Chriſtus Dominus Petro gubernandam conceſſit. to. 6. 691. 1.

Petri ambulatio ſuper aquas ſignificauit ſe ſuſcepturum fuiſſe poteſtatis plenitudinem in omnes gentes. to. 20. 52. 2.

Petri nauis non turbatur, ſed nauis, quæ Iudam habet. to. 19. 35. 2.
Ambulans ſuper aquas penè ſubmerſus non dubitauit de Chriſti Domini potentia. to. 3. 491. 2.
Petri piſcatio deſignauit eius primatum; quia rete plenum piſcibus, quod alij Apoſtoli trahere non valebant fuit tractum in terram ab ipſo Petro, & rete non eſt ſciſſum. to. 20. 49. 1.
Petri ambulatio ſuper aquas cum Chriſto Domino ſignificauit ſolùm Petrum ſimul cum Chriſto Domino debuiſſe calcare, & ſuperare omnes hæreſes. tom. 20. 52. 1; & ſeq.

*Petri munus Pontificis.*

Petrus quo tempore à Chriſto Domino conſecratus fuerit Pontifex? to. 13. 321. 1.
Simul cum alijs Apoſtolis fuit factus Sacerdos in Cœna; & vt Sacerdos illis maior non fuit. to. 13. 321. 1.
In illius pontificatus initio nulli Eccleſiæ particulari fuit addictus. to. 4. 777. 33; & to. 17. 350. 2.
Multos Epiſcopos, & Sacerdotes tamquam Pontifex vniuerſalis pluribus præpoſuit Eccleſijs. to. 1. 406. 2.
Dedit priùs Epiſcopos Sedibus Patriarchalibus Orientis, & poſtea Ciuitatibus Occidentis. to. 4. 46. 1.
Abſque clericorum conſenſu diuerſis in locis plures ordinauit Epiſcopos. tom. 3. 518. 2; & to. 19. 359. 1.
Accepit immediatè à Chriſto Domino dignitatem Epiſcopalem. to. 4. 129. 2; & 130. 2; & to. 9. 645. 2.
Ipſe ſolus à Chriſto Domino fuit ordinatus Epiſcopus. tom. 2. ex Aluarez. 11. 1; & to. 10. 239. 1; & to. 12. 132. 1; & 10. 13. 318. 1; & to. 19. 234. 2.
Quando fuerit ordinatus Epiſcopus? tom. 9. 540. 2.
Fuit ordinatus Epiſcopus poſt Chriſti Domini Reſurrectionem. to. 19. 234. 2.
Petrus fuit potiùs Cardinalium promulgator, quam inſtitutor. to. 19. 147. 1.
Romam veniens, cùm Apoſtoli erant diſperſi in omnem terram aliud Collegium Sacerdotum inſtituit, vt ſibi aſſiſteret, quod fuit Cardinalium Collegium. tomo 19. 147. 2.
Conſtituit Iacobum fratrem Domini Epiſcopum Hieroſolymitanum. to. 2. ex Pighio. 26. 2; & to. 20. 276. 4; & to. 19. 235. 2; & ſeq.
Quamuis alij præcurriſſent ad Chriſti Domini monumentum poſt illius Reſurrectionem; attamen ipſe, vt Summus Pontifex, ex officio primus omnium intrauit. tom. 16. 374. 1.
Ei ſoli in Scriptura aliquando attribuitur iter ad ſepulcrum. to. 16. 374. 2.
Tamquam Pontifex præcepit Hebræis conuerſis ad fidem, vt agerent pœnitentiam. to. 16. 377. 2.
Conſtituit Epiſcopos, & Primates in Ciuitatibus Ethnicorum, in quibus erant flamines, & archiflamines, ſeu ſacerdotes, & archiſacerdotes Gentilium. tom. 16. 402. 1.
In ſui Pontificatus munere habuit coadiutores omnes Apoſtolos. tom. 2. ex Aluarez. 5. 2.
Non debuit mittere ad prædicandum Apoſtolos, quia à Chriſto Domino miſſi iam fuerant. to. 16. 394. 2.
Multa fecit ſimul cum Apoſtolis, quæ ſolus ex ſua Pontificali poteſtate facere potuiſſet, vt ſuam humilitatem oſtenderet. to. 9. 577. 201.
Miſit Apoſtolos, quò eos vocabat Eccleſiæ neceſſitas. to. 1. 254. 2.
Plures etiam Doctores miſit ad plures Eccleſias. to. 1. 256. 1.
Eccleſiæ pacem, tamquam Pater vniuerſalis primus poſt Chriſtum Dominum procurauit. to. 1. 567. 2.
Clementem conſecrauit Epiſcopum; ordinauit Linum, & Cletum, quos ſuos coadiutores conſtituit. to. 4. 181. 2; & tom. 9. 190. 1; & to. 10. 259. 1; & to. 12. 154. 2; & 598. 1.
Quomodò elegerit D. Clementem? tom. 19. 99. 1.
Petrus inſtitutus fuit Pontifex à Chriſto Domino, & à Petro inſtituti ſunt alij Epiſcopi. to. 19. 107. 2.
Pontificatum Antiochiæ ſeptem annis exercuit; & diſcedens illi Eccleſiæ Euodium præfecit. to. 3. 702. 2; & to. 17. 598. 1.
Petro interueniente collatum fuit à Chriſto Domino munus Epiſcopale alijs Apoſtolis. to. 12. 217. 2.
Conſtituit plures Epiſcopos, & ſeptem alios Eccleſiæ miniſtros. to. 14. 559. 1.
Ipſe ordinauit Epiſcopos alios Apoſtolos. to. 14. 354. 2.
Accepit in propria perſona Pontificatum totius Eccleſiæ. to. 14. 57. 1.
Ordinauit, & conſecrauit Apoſtolos. to. 19. 27. 2.
Antequam eſſet Epiſcopus Romæ, iam erat Pontifex totius Eccleſiæ. to. 7. 198. 2.
Lino, & Cleto ſuis coadiutoribus non contulit poteſtatem in totam Eccleſiam. to. 7. 244. 2.
Septuaginta duobus Diſcipulis conceſſit poteſtatem; non autem illam conceſſit Apoſtolis, quia iam illam à Chriſto Domino habuerant. to. 12. 579. 1.
Petri verba ad Clementem. to. 9. 446. 155; & ſeq.
In Pontificatu non ſucceſſit Chriſto Domino, nec in Sacerdotio; quia Chriſtus Dominus manet Pontifex, & Sacerdos in æternum; ſucceſſio autem fit per translationem Sacerdotij, & Pontificatus; ideo fuit tantùm deſtinatus Chriſti Vicarius. tomo 17. 16. 1.
Petrus ſolùm ad tempus accepit Pontificatum, quia poſt mortem illum tranſmiſit in ſuum ſucceſſorem. to. 17. 19. 1.
Tamquam Pontifex approbauit, & laudauit omnes D. Pauli epiſtolas. tom. 17. 179. 1.
Ab eo Sacramentorum diſpenſatio originem duxit. to. 19. 134. 1.
Quomodò Pontificatum acceperit? tom. 19. 87. 2.
Immediatè accepit à Chriſto Domino munus Pontificale. to. 19. 89. 2.
Scripſit duas epiſtolas. to. 14. 430. 1.

Fuit poſt Chriſtum Dominum primus Pontifex. to. 15. 199. 34.
Multa ex humilitate, & pro Eccleſiæ pace, atque concordia permiſit, & tolerauit. to. 9. 213. 154.
Cur petierit à Chriſto Domino, quoties deberet peccata remittere? to. 11. 552. 9.
Conſtitutus fuit à Chriſto Domino Vicarius in terris. to. 20. 163. 1; & ſeq.
Fuit immediatus Chriſti Vicarius. tom. 20. 288. 2.
Poſt Chriſtum Dominum fuit magiſter vniuerſalis Eccleſiæ. to. 20. 277. 1; & ſeq.
Petro à Chriſto Domino quatuor fuerunt promiſſa, quibus exceptus fuit Pontificatus Eccleſiæ. to. 19. 543. 1; & ſeq.
Petro ſoli dictum fuit: *Paſce oues meas* &c; quibus verbis conſtitutus eſt Pontifex totius Eccleſiæ. to. 19. 148. 1; & ſeq.
Petrus Antiochiæ celebrauit primam miſſam, & ritum inſtituit. to. 19. 135. 1.
Primus omnium contulit ordinis Sacramentum. to. 19. 135. 1; & ſeq.
Primus adminiſtrauit Sacramentum pœnitentiæ. to. 19. 136. 1.
Item extremam Vnctionem. to. 19. 136. 2; & ſeq.
Item Sacramentum matrimonij. to. 19. 137. 2.

*Petri munus puniendi.*

Petrus protulit ſententiam mortis in Ananiam, & Saphyram, & in Simonem Magum. to. 1. 288. 1; & to. 10. 239. 1.
Hæreticos eiecit ab Eccleſia, & nos monuit, vt ſemper ab eorum verſutijs caueremus. to. 1. 360. 1.
Eius ſucceſſores Clemens Papiam, & Cerinthum, Euariſtus Berbotitas, qui inter cætera etiam communes vxores habebant, Eleutherus Tatianum, Victor Cataphrygas, & alios iudicarunt, & excommunicarunt. to. 1. 288. 1; & ſeq.

*Petri munus regendi Eccleſiam.*

Petro fuit ſpecialiter commiſſum à Chriſto Domino regimen totius Eccleſiæ. tomo 2. ex Aluarez. 8. 1.
Ei datum fuiſſe regimen totius Eccleſiæ declaratum fuit in Concilio Nicæno. to. 1. 8.
Cur fuerit à Chriſto Domino præfectus regimini totius Eccleſiæ? to. 4. 474. 1.
Quomodò vnus Petrus pro totius Eccleſiæ regimine ſuffecerit? to. 4. 757. 90.
Rexit priùs Eccleſiam Antiochenam, & poſteà Romanam. to. 4. 776. 32.
Septem annis Eccleſiam Antiochenam rexit. to. 9. 393. 11.
In regimine, & adminiſtratione Eccleſiæ vniuerſalis ſucceſſit Chriſto Domino immediatè. to. 9. 604. 277; & to. 13. 297. 2.
Quamuis ei commiſſum fuerit regimen, & principatus totius Eccleſiæ; attamen non fuit vocatus Epiſcopus vniuerſalis. to. 13. 243. 2.
Eius regimen, & cura circa nouella fidei germina quæ, qualis, & quanta fuerit? tom. 1. 476. 1.
Eius officium nedum fuit prędicare, ſed etiam regere Eccleſiam. to. 14. 269. 1; & ſeq.
Petrum eſſe petram, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia, nihil aliud ſignificauit, quàm ei traditum fuiſſe munus regendi totam Eccleſiam. tomo 18. 481. 1; & ſequen.
Munus regendi Eccleſiam, quod à Chriſto Petrus accepit fuit monarchicum. to. 10. 239. 2; & ſeq.
Item ſignificatum fuit ipſi poſt Chriſtum Dominum traditum fuiſſe munus regendi, & ſubſtinendi totam Eccleſiam, & habendi ſollicitudinem omnium Eccleſiarum. tomo 18. 233. 2; & 237. 1; & ſeq.
Petrus oſtendit à Chriſto Domino ſibi commiſſum fuiſſe munus regendi totam Eccleſiam illis verbis: *Sicut Deus elegit gentes per os meum audire verbum eius, & credere*. tomo 18. 148. 1.
Ei nomine clauium commiſſum fuit regimen, & cura ducendi ad Chriſtum Dominum ſuum populum in Cęlum. tomo 18. 150. 1; & ſeq.
Illi ſoli dixit Chriſtus Dominus: *Sequere me*: quia ipſe ſolus debebat Chriſto Domino ſuccedere in munere regendi totam Eccleſiam. to. 18. 75. 1.
Ita rexit Eccleſiam, & regimen ipſius ita firmauit, vt portæ inferi eam nunquam ſint expugnaturæ. to. 4. 807. 9.
Ita rexit Eccleſiam, vt illius libertatem, & immunitatem ſtatuerit. to. 1. 539. 1; & ſeq.
Pro bono Eccleſiæ regimine Antiochenam Sedem mutauit. to. 8. 173. 2.
Vt meliùs omnium regimini incumberet, omnium rerum ſuarum curam reliquit. to. 16. 372. 1.
Quomodò Eccleſiam rexerit in principio eius fundationis? to. 20. 271. 11.
Petro nomine ouium traditi fuerunt Eccleſiæ, & Epiſcopi, & paſtores regendi; nomine autem agnorum traditum fuit vulgus fidelium. to. 20. 48. 2.
Petrus ſtatuit Papæ electionem faciendam eſſe per Cardinales. to. 19. 102. 1.

*Petri munus repræſentandi Eccleſiam.*

Petrus repræſentauit Eccleſiam, non Eccleſia Petrum. to. 9. 394. 16.
Quomodò ipſe ſolus geſſerit perſonam Eccleſiæ? to. 4. 778. 41; & to. 8. 409. 2; & tomo 14. 52. 1; & to. 18. 482. 1; & ſeq.
Repræſentans Eccleſiam illius vnitatem ſignificauit. to. 9. 485. 18.
Quomodò Eccleſiam repræſentauerit? tom. 7. 187. 1.
Quomodò reſponderit Chriſto Domino pro omnibus? tom. 14. 239. 1; & ſeq; & to. 18. 229. 2; & 483. 1.
Eccleſiæ nomine illis verbis: *Dic Eccleſiæ*: ſignificatus fuit Petrus. to. 7. 549. 2.
Quomodò geſſerit perſonam Eccleſiæ? tom. 5. 18. 1; & to. 12. 13. 1; & to. 17. 549. 2.
Fuit Eccleſiæ typus. to. 2. ex Aluarez. 2. 2; & 13. 1.
Suſtinuit perſonam Eccleſiæ, ſicut princeps ſuſtinet perſonam Regni, Epiſcopus perſonam ſuæ Eccleſiæ, & Paterfamilias perſonam domus. to. 17. 41. 1.
Petrus non parabolicè, ſed hiſtoricè Eccleſiam repræſentauit. to. 18. 462. 1.

*Petri negatio, & confeſſio.*

Petrus, quatenus homo erat, negauit Chriſtum Dominum; ſed fratres ſuos confirmauit, quatenus erat caput Eccleſiæ. tomo 16. 330. 1.
Quia ter negauerat Chriſtum Dominum, ideo ter

ter fuit ab illo interrogatus, an illum diligeret? to.10. 8. 2.
Negando Chriſtum Dominum grauiter peccauit contra externum, non contra internum actum fidei. to. 10. 300. 2.
Negando ſe noſſe Chriſtum Dominum non amiſit fidem, ſed tantùm in fide fuit tentatus. to.10. 301. 1; & 186. 2.
Verè negauit Chriſtum Dominum. tomo 10. 301.1.
Eius fides in negatione non defecit. tomo 3. 342.1.
In trina negatione quomodò errauerit? to.3. 371. 2.
Ore, non corde Chriſtum negauit. to.12. 82. 1; & to.8. 215. 1.
Trina illius negatio maxima continet in ſe ipſa myſteria. to.8. 213. 2.
Quodnam peccatum fuerit? tomo 8. 217. 1; & ſeq.
Cur à Chriſto Domino fuerit permiſſa? to.8. 218. 2; & ſeq; & to.3. 315. 1.
Fuit cauſa maioris erga Chriſtum Dominum amoris. to.8. 221. 2.
Aliæ cauſæ eiuſdem negationis. to.8. 221.2.
Negationis delictum contritione ardentiſſima, & profuſiſſimis lachrymis deleuit. tomo 8. 224. 1; & ſeq.
An negauerit Chriſtum Dominum, poſtquam Chriſtus Dominus orauerat, ne eius fides deficeret? to.12. 168. 1.
Petri conuerſio ad Chriſtum Dominum, poſtquam illum negauerat. to.12. 168. 2.
Ante negationem fuit factus Pontifex, ſed ſolùm poſt negationem Eccleſiæ adminiſtrationem ſuſcepit. tom.4. 505. 52; & tomo 8. 152. 1; & to.9. 541. 124.
Petri negatio quomodò ſit intelligenda? tomo 6. 696. 1.
Negando Chriſtum Dominum decidit à ſtatu gratiæ, non è gradu Apoſtolatus. tom. 3. 898. 1; & to.17. 103. 1; & 116. 1; & ſeq.
Negatio non obfuit, quominùs præficeretur Eccleſiæ regimini. to.4. 766. 141.
In Eccleſię vertice collocandus cur fuerit permiſſum, vt caderet? to. 4. 766. 145; & ſeq.
Quanuis Chriſtum Dominum negauerit, quia tamen fleuit amarè, fidem retinuit. to.9. 197. 18.
Eius negatio in quo conſtiterit? to. 15. 113. 170; & ſeq.
Fuit tantùm peccatum infidelitatis externæ, non internæ. tomo 15. 114. 177; & ſeq; & to. 8. 215. 1; & ſeq.
Petri negatio fuit permiſſa, vt propriæ imbecillitatis conſcius redderetur. tomo 8. 218.1.
Vel vt lapſus in culpam ex S.P. Auguſtino ſuperbiam decuteret, & præſumtionis elationem. to.8. 218. 2.
Petrus lapſus eſt in negationem, quia Chriſtum ſequebatur ex curioſitate, vt videret finem. to.8. 219. 1.
Vel quia tentationis occaſionem non declinauit. to.8. 219. 2.
Aliæ cauſæ propter, quas permiſſa fuit Petri negatio. to.8. 221. 1; & ſeq.
Petrus ter tantùm Chriſtum negauit, & non ſepties vt aliqui falsò putant. tomo 8. 212. 2; & ſeq.
Petri tres negationes in domo Cayphæ factæ fuerunt, & non in domo Annæ. tomo 8. 213.1.
Petri negatio in domo Cayphæ fuit excuſabilis, quia facta in domo, vbi non erat veritas. to.8. 214. 2.
Petri negatio variè excuſatur à SS. PP. to. 8. 214. 2; & ſeq; vſque ad 217.
Petrus propter mortis formidinem Chriſtum Dominum negauit. to.8. 216. 1.
Vel potiùs, ne expelleretur è domo Cayphæ à miniſtris, & à Magiſtro ſepararetur iuxta D. Cyrill. to.8. 216. 1.
Petrus poſt negationem repentè reſipuit, & priſtinam recepit ſuo nomini congruẽtem fortitudinem. to.8. 216. 2.
Petrus negando Chriſtum iuxta Ambroſ. locutus eſt dę eius diuinitate, quam mens humana capere non poterat. tom.8. 216.2.
Reſpondens: *ò homo non ſum*, ſe ipſum potiùs viſus eſt negaſſe, quàm Chriſtum. tom. 8. 216.2.
Cognato Malchi, qui in horto illum ſe vidiſſe teſtabatur reſpondens: *o homo neſcio quid dicis*, non Chriſtum, ſed Iudæorum ſacrilegia ſe neſcire teſtatus eſt. to.8. 216. 2.
Petri negationis verba quanuis fuerint ambigua, & in vtrumque ſenſum bon[illegible] 1, & malum detorqueri poſſint, non ex induſtria tamen ea ſic protulit, quia reuera poſtea fleuit to.8. 217. 1.
Petrus, quanuis excuſabilis ſit, *verè* tamen ter Chriſtum negauit, aliàs non eſſet adimpletum Chriſti dictum: *Ter me negabis*. tomo 8. 217. 2.
Petrus dicendo: *Non noui hominem*, non negauit ſolam humanitatẽ Chriſti, ſed etiam diuinitatem. to.8. 217. 2.
Non fuit hæreſis interna, & ideo fidem non amiſit. to. 15. 114. 183; & ſeq; & tomo 8. 215. 1; & ſeq.
Petri negatio à Chriſto Domino fuit permiſſa, vt addiſceret peccantibus, & pęnitentibus parcere, & compati. to.18. 102.3; & to.8. 221. 1.
Eius charitas per negationem fuit ſopita, non autem extincta. to. 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & ſeq.
Poſt negationem factus eſt fidelior, & maiorem gratiam accepit, quàm amiſerat. to.9. 197. 18; & 448. 176.
Eius negatio non præiudicauit illius primatui; ſicut Moyſes factus eſt Rector Synagogæ, poſtquam Ægyptium percuſſerat. to.13. 267. 1.
Adhuc poſt negationem petra remanſit. tomo 14. 262. 1; & ſeq.
Petrus poſtquam improborum ſocietati ſe immiſcuit adeò à conſtantia decidit, vt ad mulierculæ vocem conſternatus negauerit Præceptorem. to. 8. 223. 1.
Petrus poſt negationem, quamdiù vixit, gallo canente vbertimo lachrymarum profluuio, in genua prouolutus veniam continuò poſtulabat. to.8. 221. 2.
Petrus in Chriſti negationem lapſus eſt, propter prauorum ſocietatem. to.8. 222. 2; & ſeq.
Eius trina negatio trina confeſſione fuit deleta. to.8. 212. 2.
Eius confeſſio de Chriſti Domini Diuinitate fuit ſingularis. to.2. ex Pighio. 13. 2.

Con-

Confeſſus fuit Chriſti Domini Diuinitatem, et eius confeſſioni omnes Apoſtoli conſenſeruor. to. 17. 88. 2.
Primus omnium confeſſus fuit Chriſti Domini Diuinitatem. ro.4. 759. 206.
Ex perſona propria, non ex perſona omnium Apoſtolorum confeſſus fuit Chriſti Diuinitatem. to.12. 7. 1.
Fuit conſtantiſſimus in confeſſione Diuinitatis Chriſti Domini. to.1. 174. 2.
Confitendo Chriſti Domini Diuinitatem quæ dona meruerit? to.2. ex Turrecrem. 9. 1.
Ob eximiam hanc confeſſionem ſolus à Chriſto Domino fuit vocatus beatus. to.1. 337. 1; & to.12. 7. 2.
Quomodò ex perſona omnium Apoſtolorum confeſſus fuerit Chriſti Domini Diuinitatem? to.12. 8.1; & 122. 1; & 580. 1.
Petrus trina confeſſione meruit totius Eccleſiæ primatum. to.5. 21. 2.
Petrus filium Dei viui confitendo confeſſus eſt filium naturalem. to.19. 528. 1; & ſeq.
Petri confeſſio in quo differat à confeſſione Nathanael, & aliorum Diſcipulorum. to.19. 573. 2; et ſeq.
Petrus quando fuit Domino contrarius Sathan fuit vocatus, quando confeſſus eſt eius diuinitatem fuit declaratus Caput Eccleſiæ. to.20. 317. 5.
Quia Chriſtum confeſſus eſt filium Dei, ideò eum Chriſtus Petrum, et petram, ſuper quam ædificanda erat Eccleſia appellauit. to.2. ex Turrecrem. 9. 1.
Quia primus fuit in Domini confeſſione, ideò primus eſt in Apoſtolica dignitate. to.18. 483. 2.

*Petri nomina, & appellationes.*

Petro cur priùs dictum fuerit ei nomen fore mutandum; & poſteà fuerit mutatum? to.4. 745. 19.
Cur ei ſoli nomen fuerit mutatum? to. 12. 582. 2; & to. 18. 8. 1.
Cur Petrus ſolus dictus fuerit Cephas? to. 10. 302. 1.
Nomen Cephas vnde ſuam originem duxerit? to. 10. 230. 2.
Cephas ſignificat petram, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia. to.10. 231. 2; & to.12. 580. 1.
Quid ſignificauerit hæc nominis mutatio? to.10. 237. 2.
Petræ nomen ſumi poteſt pro Chriſto Domino, qui eſt petra, & pro Petro, qui pariter dictus fuit petra. to.3. 2. 2.
Petro Chriſtus Dominus locutus fuit lingua Syriaca, quando ei dixit: *Tu vocaberis Cephas*. tom.4. 745. 20; & tom. 12. 579. 2.
Petri nomen magnis eſt plenum myſterijs. to.4. 474. 31; & ſeq; & 807. 7.
Petræ nomen Hebraicè, & Chaldaicè idem eſt, ac petra, ſeu rupes. to.1. ex Ecchellenſi. 41. 2; & ſeq; & to.3. 143. 2; & to. 4. 748. 36; & to. 7. 817. 1; & to. 13. 4. 2; & 109. 2; & 110. 2; & 372. 2; & 446. 1; & to. 14. 570. 1.
Petrus ex fragili Simone factus fuit firmiſſima petra. to.18. 146. 2.
Petro ſoli dictum fuit à Chriſto Domino: *Tu es Cephas*, ſeu petra; non autem hoc dictum fuit omni fideli; vt putauit Eraſmus; nec Chriſto Domino, vt voluit Caluinus; neque confeſſioni fidei factæ à Petro, vt dixit Lutherus. to.17. 65. 2.
Petræ nomine quomodò intelligi poſſit quilibet fidelis? to.18. 479. 1.
Petrus vocatus fuit Cephas, id eſt Caput Apoſtolorum. to.18. 128. 10.
Solus Petrus ſecundùm ſenſum literalem fuit ſignificatus nomine petræ; quanuis allegoricè ſignificari poſſit quilibet fidelis. to. 17. 67. 2.
Petra prima, principalis, & maxima fundamentalis Eccleſiæ eſt Chriſtus Dominus; verba autem Chriſti Domini dicta fuerunt ad ſolum Petrum, qui fuit petra omnino principalis, ſecondaria, vicaria, & purè miniſterialis. to.17. 68. 2.
Petrus meruit conſortium nominis Chriſti, quia meruit conſortium operis ſcilicet Eccleſiæ ædificandæ per fidei prædicationem. to.17. 86. 2.
Petrus à petra dictus fuit, non autem petra à Petro. to.17. 70. 1; & to.9. 490. 23; & to.13. 267. 2.
Petræ ſignificatio ſecundùm expoſitionem S.P. Auguſtini. to. 17. 70. 1; & ſeq; & to.9. 542. 1; & 513. 1; & to.14. 249. 2.
Petrus, qui eſt petra, ædificatus fuit ſupra Chriſtum Dominum, qui eſt petra primaria, & fundamentalis. to. 17. 70. 2.
Petrum eſſe fundamentum, ſupra quod ædificata fuit Eccleſia, quomodò ſit intelligendum? to.13. 301; & ſeq; & to. 17. 77. 1; & ſeq.
Petrus priùs vocabatur Simon, & poſtea cognomen ei fuit collatum. to.12. 404. 1; & to.13. 267. 2.
Petrus fuit petra vicaria, ſecundaria, & purè miniſterialis; & ideo fuit fundamentum vicarium, ſecundarium, & purè miniſteriale; Chriſtus Dominus autem eſt fundamentum primarium, & principale. to.8. 413. 1; & to. 12. 5. 2; & 165. 2; & to. 15. 172. 1; & to.18. 78. 2.
Chriſti Domini verba: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam:* nequeunt intelligi, niſi de Petri perſona, quatenus deſignatus fuit caput viſibile Eccleſiæ; non autem poſſunt intelligi de Chriſto Domino, aut de fide, & confeſſione Petri. to.12. 2. 1; & to.8. 142. 2.
Ei ſoli dicta fuerunt hæc verba, non autem etiam alijs Apoſtolis. to.14. 53. 2; et to.18. 479. 2; et to.2. ex Pighio. 6. 1; et ſeq.
Petrus ſolus dictus fuit ianitor Regni Cælorum. to.15. 250. 8; et ſeq.
Myſterium huius nominis Cephas. to. 2. ex Pighio. 6. 1.
Petri nomen à Chriſto Domino fuit impoſitum. to. 9. 487. 2.
Petrus quare fuerit à Chriſto Domino appellatus Simon Ioannis? to.9. 540. 1.
Cur fuerit vocatus Bariona? to. 13. 4. 1; et to.16. 371. 2.
Petrum eſſe petram, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia, quid ſignificet? to. 2; ex Pighio. 10. 2; et to.11. 392. 2; et to.15. 198. 31; et to.18. 48. 2.
Petræ nomine quid Chriſtus Dominus ſignificare voluerit? to.14. 17. 1; et to.18. 5. 2.
Petri nomen idem ſignificat, ac *agnoſcens*,

*diſ-*

*diſſoluens*, *& diſcalcians*, iuxta S. Hieronymum. to.14. 365. 1.
Petrum eſſe petram, ſopra qoam ædificata fuit Eccleſia, SS. Patrum ceſtimonijs oſtenditur. to.15. 170.2; et ſeq.
Petri nomine quid intelligatur? to.8; 341. 1; et 412.1.
Petrus vocatos ſnit Sathao, idèſt aduerſarius voluntatis Chriſti Domini. to.8. 36. 1; & ſeq; & 47. 1; & ſeq.
Cur Sathanæ nomine vocatus fuerit à Chriſto Domino? to.8. 39.1; & ſeq; & to.14.60.1; & 256. 2;& ſeq; & to.16. 391. 1; & ſeq.
Quare dictus fuerit petra? to.3. 445. 2; & to. 10.4. 2.
Petri ethimologia, vnde ſumatur? to.1. 42; & ſeq.
Petro omnia nomina ſuperioritatis, & eminentiæ ſuper alios Apoſtolos à SS. Patribos fuerunt collata. to.1. 46. 1.
Petri oomen ante nomioa omnium aliorum Apoſtolorum in Euangelijs eſt poſitum. tom.16. 372. 1.
Petri nomen in antiquis litetis ponebatur poſt oomeo Patris, & Filij, & Spiritus Saocti. to.10. 241. 2; & to. 17. 144. 2; & ſeq.
Petrus fundamentum omnium Eccleſiarum fuit à D. Paulo vocatus. to.3. 2.2.
Quare dictus fuerit Eccleſiæ fundamentum? to.13.301; & ſeq.
Cur fuerit dictus Cephas? tom.17.6.2;& ſeq.
Fnit prima petra, quæ debuit ſubſtinere oous aliorum lapidum, ex quibos componitur Eccleſia. to.18.237. 1; & ſeq.
Petrus non fuit petra, ſicut eſt Chriſtus Dominus; nam Chriſtus Dominus eſt petra immobilis per naturam, quia naturaliter non potuit deficere; Petrus verò eſt immobilis per gratiam ei à Chriſto Domioo communicaram. to.18. 6. 2.
Haboie nomen commune cumChriſto Domino. to.18. 8. 1.
Petrum eſſe petram, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia, nullus vnquam ex SS.Patribus negauie, quaouis aliqui dixerint petram, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia poſſe intelligi etiam de Chriſto Domino. to. 18. 81. 2.
Petrus fuit vera petra fundamentalis, ſupra quam verè ædificata fuit Eccleſia. to.18. 478. 1.
Dictus fuie Petrus, idèſt petra fundamentalis immobilis Eccleſiæ. to.18.130.1.
Vocatus fuit petra, ſopra qoam ædificata fuit Eccleſia, idèſt quæ ſubſtentat onus totius Eccleſiæ. to.18. 233.2.
Petrus eſt petra impoſita ſupra petram, quæ eſt Chriſtus Dominus. to.19. 380. 2.
Petrus eſt petra viſibilis ſemper in ſe, & in ſuis ſucceſſoribus. to.19.427.2.
Petrus vocatur Simon Ioannis, hoc eſt obediens gratiæ. to. 19. 545. 2.
Petrus fuit petra, ſupra quam ædificata eſt Eccleſia, noo è contra to.20. 280. 2.
Eſt princeps omnium Apoſtolorum. to. 20. 287; 4; & ſeq.
Petrus vocabulo Principis Apoſtolorum fuit inſignitus à D. Dionyſio, & alijs SS. Patribus. to.7. 56. 2;& ſeq; & to.17. 49.
Apoſtolorum Princiрes, & vertex Apoſtolici cętus fuie appellatus. to. 11. 31. 1.
Dictus fuit origo Sacerdotalis auctoritatis. Principatus Eccleſiaſtici,& Chriſtianæ vnitatis noo ſolùm in fieri, ſicut Adam in Mundi exordio, & Noe poſt diluuium, ſed etiam in permanere, & conſeruari. to.13. 265. 2.
Vocatus fuit initium Chriſtiani Sacerdotij. to.2. ex Pighio 26; & 17.1.
Appellatus fuit Monarcha, Hierarcha, & Princeps Oecumenicus totius Eccleſiæ. to.2. ex Turrecremen. 1; & ſeq; & tom.18. 398.
Item omnium Princeps, & Archimandrita, ex ſimilitudine primi Paſtoris. tom.2. ex Turrecremen.13. 2.
Item Epiſcopus Vrbis, & Orbis. to.10.161. 2.
Item totius Orbis Primas. tom.1. 43. 1; & ſeq.
Item Eccleſię primogenitus, & caput Apoſtolorum, Eccleſiæ Nauarcha, Rector vniuerſalis, Epiſcopus Epiſcoporum. to.1. 45. 1; & ſeq.
Solus fuit appellatus Eccleſię Catholicæ fons, & origo. to.17. 152.1; & ſeq.
Item Paſtoe vniuerſalis, imò Paſtor Paſtorum. to.7.56. 2;& ſeq; & to.17.111.2.
Petrus fuit deſignatus nomine petræ, ſupra quam ædificata fuit Eccleſia. to. 20. 40.1; & ſeq.
Petro traditom fuit Chriſti nomen; quia eios vices debuit ſubſtioere. to.14. 82.1.
Petrus quomodò fuerit vocatus beatus? to.19. 81.1; & ſeq.
Petrus Filij Dei confeſſor, Eccleſiæ fundamentum, cæleſtis Regni Ianitor, & in terreno iudicio Iudex cęli nuncupatur. to.18. 482. 2.& ſeq.
Petrus quando dictus fuit Sathan à Chriſto Domino, ly *Sathan* oon ſignificauit diabolum, ſed aduerſarium. to.18. 483. 1.
Petrus os Apoſtolorum à Chryſoſtomo appellatur. to.18. 483. 1.
A Coocilio Nicæno, & alijs SS.Patribus fuit appellatus Chriſti Domini Vicarius.to.12. 172.2.
Fnit vocatus primus Chriſti Domini Vicarius gerens ſollicitudinem omnium Eccleſiarũ. to.18.233. 2.
Item gereos Chriſti Domini perſonam.to.18. 148. 1.
Item gereos Chriſti Domini vices in generatione noui populi. to.18. 319. 2.
Petrus fuit vocatus maior Moyſe. tom.17. 429. 2.
Item primos Rex Eccleſiæ viſibilis. to. 2. ex Turrecrem. 5. 2.
Antonomaſticè appellatus fuit Princeps Apoſtolorum. to. 4. 763. 128.
Fuit veros Princeps Eccleſiæ. to. 5. 14. 2.
Vocatus fuit fidelis ſeruus, & prudeos, quem conſtitoit Dominus ſuper familiam ſuam. to. 17. 355. 2.
Appellatus fuit *Simon Bariona*, ideſt filius hominis fragilis, & miſeri. to.18. 230.1.
Quaoois fuerit toti Eccleſiæ pręfectus, non tamen habuit nomen Epiſcopi vniuerſalis. to.13. 243. 2.
Appellatus fuit *Bariona* hoc eſt filius columbæ, quaſi Filius Spiritus Sancti teste

Hie-

Hieronymo. tomo 16. 371. 3.

*Petri notæ, & prærogatiuæ.*

Petri duplex prærogatiua ex nominis mutatione colligitur. to.18.495. 2.

Secunda prerogatiua Petri eſt, quòd ab Euangeliſtis primo loco nominetur. to.18.496. 1; & ſeq.

Tertia eſt, quòd ſolus cum Chriſto Domino ſuper aquas ambulauit. to.18. 497. 1.

Quarta, quòd ei ſoli reuelata fuerit à Deo Chriſti Domini diuinitas. to.18. 497. 1.

Quinta, quòd ei tantùm promiſſa fuerit perpetua Eccleſiæ ſtabilitas. tom.18.497. 1.

Sexta, quòd ipſe ſolus ſoluerit æquale tributum pro ſe, & pro Chriſto Domino. to.18. 497. 1.

Septima eſt, quòd ante Chriſti mortem laxauit retia in capturam piſcium indifferenter ad dexteram, & ad ſiniſtram; quo fuit ſignificatum teſte S.P.Auguſtino, & bonos, & malos pertinere ad Eccleſiam militantem, quæ figurata fuit in illa prima piſcatione; rete autem penè rumpebatur, quia Eccleſia propter hæreſes, ſchiſmata, & ſcandala malorum penè frangi debebat; in ſecunda autem piſcatione, quæ ſignificat Eccleſiam triumphantem, mittitur rete ſolùm in dexteram partem, quia ſolos electos ad ſalutem, & vitam æternam Petrus debebat colligere. to.18. 498.1; & ſeq.

Octaua eſt, quòd Chriſtus Dominuſ pro fide Petri tantùm orauit, ne deficeret. to.18. 498. 2.

Nona eſt, quòd Chriſtus poſt reſurrectionem Petro priùs, quàm alijs Apoſtolis apparuerit. to.18. 498. 2.

Decima eſt, quòd ei priùs pedes lauerit, quàm alijs Diſcipulis. to. 18. 499. 1.

Vndecima eſt, quòd Chriſtus Dominus ſoli Petro mortem crucis prędixit; vt ſicut ei ſuum nomen donauerat, ita & in morte conſortem haberet. to.18. 499.1.

Duodecima eſt, quòd ſolus Petrus collegit Apoſtolos ad eligendum in locum Iudæ Matthiam. to. 18. 499. 1.

Tertiadecima eſt; quòd poſt acceptum Spiritum Sanctum Petrus primus omnium prædicauit Euangelium, & prima concione tria millia hominum conuertit. to.18.499. 1; & ſeq.

Quartadecima eſt, quòd Petrus in confirmationem fidei primum miraculum fecerit claudum ſanando. to.18. 499. 2.

Quintadecima eſt, quòd ſolus Petrus hypocriſim, & fraudem Ananiæ, & Saphiræ damnauit, & eos ſolius vocis ſono extinxit. to.18. 499.2.

Sextadecima eſt, quòd ſolus Petrus, tanquam Dux omnium quocumque pergebat, & circumcurſabat, & vbique primus omnium inueniebatur. to.18. 499. 2.

Decima ſeptima eſt, quòd Petrus, ſicut primus omnium Iudæis prędicauerat; ita primus omnium prædicauit Gentilibus. tomo 18.499. 2; & ſeq.

Decima octaua eſt, quòd pro Petro in carcere conſtituto ſine intermiſſione ab Eccleſia fiebat oratio. to. 18. 500. 1.

Decima nona eſt, quòd Petrus in Concilio Hieroſolymitano tulerit ſententiam, quam ſtatim ſecuti ſunt Iacobus, & omnes alij Apoſtoli. to.18. 500. 1.

Vigeſima eſt, quòd Paulus, poſt tres annos Hieroſolymam aſcenderit videre Petrum. tomo 18. 500.1.

Vigeſima prima eſt, quòd Chriſtus Dominus ſuis manibus Beatiſſimam Virginem Mariam, & ſolum Petrum baptizauerit teſte Euodio Petri ſucceſſore. to.18.500. 2.

Vigeſima ſecunda eſt, quòd ſolus Petrus à Chriſto Domino fuerit ordinatus Epiſcopus; ceteri autem Apoſtoli à Petro fuerint conſecrati. to.18. 500.2; & ſeq.

Vigeſima tertia eſt, quòd Petrus primum Heresiarcham, ac Principem omnium hæreticorum Simonem Magum damnauit, & damnatum extinxit. tomo 18. 501. 2; & ſeq.

Vigeſima quarta eſt, quòd Petrus Romæ potiùs, quàm in alijs ciuitatibus fixerit ſuam ſedem iuſſu Dei. to.18. 502. 1.

Vigeſima quinta eſt, quòd Chriſtus Dominus Petro Roma exeunti, vt mortem, quam ei Nero decreuerat, vitaret, apparuit. tomo 18. 502. 1.

Vigeſima ſexta eſt, quòd ſolæ illæ Eccleſiæ, quas Petrus fundauit, habitæ ſint, tanquam Patriarchales, & primæ. tom. 18. 502.2; & ſeq.

Vigeſima ſeptima eſt, quòd ſolius cathedræ S.Petri feſtum ab Eccleſia celebretur. to.18. 504. 1.

Vigeſima octaua eſt, quòd in literis antiquis formatis ab Eccleſia poſt nomen Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, ponebatur nomen Petri Apoſtolorum Principis teſte Attico Epiſcopo. to.18.504.1; & ſeq.

Petri duplex prærogatiua principalis, & primaria. to.8. 411. 2.

Eædem, & plures aliæ Petri notæ, & prærogatiuæ ei ſoli propriæ. to.4. 150.; & to.5. 652. 1; & ſeq; & to.8.141.1; & ſeq; & to.14. 556.1; & ſeq; & to.16.591.1; & ſeq; & to.17. 520. 2; & ſeq; & 123; & 419. 1; & ſeq; & to.18. 49. 1.

Petri notæ, & prærogatiuæ ſingulares, & ei propriæ quæ fuerint? to.4.744. 9; & ſeq.

Ideo fuit à Chriſto Domino prærogatiuis ſingularibus inſignitus, vt à cæteris Apoſtolis, tanquam ipſorum Princeps, diſtingueretur. to.4. 770. 24

Petri notæ, & prærogatiuæ ex pluribus Euangeliorum textibus eruuntur. tom. 13. 272. 2.

Eius prærogatiuæ Eccleſiæ primatum ei ſoli fuiſſe conceſſum euidenter oſtendunt. tomo 14. 556. 1; & ſeq.

Prærogatiuæ poſt Chriſti Domini aſcenſionem in Cęlum Petro conceſſæ demonſtrant Petri primatum ſuper omnes alios Apoſtolos. to.17. 420. 2; & ſeq.

Duodecim Petri prærogatiuę demonſtrantes illius primatum. to.4. 150; & ſeq.

Petrus tranſtulit in ſuos ſucceſſores prærogatiuam capitis, & Principis totius Eccleſiæ vniuerſalis; non autem tranſtulit omnes ſuas prærogatiuas perſonales. to.12.177. 2.

Vna ex prærogatiuis à Chriſto Domino Petro collatis eſt, quòd potuerit transferre ſuam poteſtatem in ſuos ſucceſſores, quòd

alijs

alijs Apoſtolis non fuit conceſſum. to. 16. 392. 2.

Cur ei ſoli apparuerit Chriſtus Dominus poſt reſurrectionem? to. 12. 583. 1.

Petri ſumma prærogatiua fuit ſummus eius amor in Chriſtum Dominum, quem oſtendit, cùm ex impatientia proiecit ſe in mare. to. 18. 147. 2.

Eius maxima prærogatiua fuit, quòd ſolus agnouerit ex Diuina reuelatione Chriſti Domini Diuinitatem, non ex miraculis, ſicuti illam nouerunt alij Apoſtoli, & Diſcipuli, inter quos Nathanael. tomo 18. 231. 1.

Petri ſolius prærogatiua fuit Chriſto Domino interroganti: *Quem dicunt homines eſſe Filium hominis*: reſpondere tacentibus alijs Apoſtolis. to. 18. 229. 2.

Magna quoque prærogatiua fuit, quòd viderit Chriſtum Dominum in omni illius apparitione. to. 7. 149. 2.

Petri prærogatiua fuit magna eius humilitas, quam oſtendit, cùm nolebat pedes à Chriſto Domino ſibi lauari. to. 8. 198. 1.

Petri thiara Pontificia, & eius dignitas ſignificata fuit per aurum optimum, ſeu lapidem, aut ſphærulam auream. tomo 20. 361. 2.

Petrus quæ dona, ſicut Adam acceperit, propria ſuæ perſonæ, & quæ transfundenda in ſucceſſores? to. 19. 101. 1.

*Petri parilitas, & imparilitas cum alijs Apoſtolis.*

Petri, & aliorum Apoſtolorum imparilitas. tom. 16. 28. 2; & 35. 1; & 40. 1; & tom. 19. 540. 1; & ſeq.

Petrus fuit omnium Apoſtolorum Princeps, & Archimandrita ex ſimilitudine paſtoris, præcipui. to. 2. ex Turrecremen. 13. 2.

Verba dicta Petro à Chriſto Domino: *Erit ſolutum & in cœlis*: in plurali, non in ſingulari indicant Petri ſuperioritatem ad alios Apoſtolos, quibus dictum fuit in ſingulari: *Et in cœlo*. to. 2. ex Turrecrem. 11.

Solum Petrum baptizatum fuiſſe à Chriſto Domino; alios verò Apoſtolos baptizatos fuiſſe à Petro declarauit eorum inęqualitatem. to. 10. 239. 1; & to. 17. 479. 1.

Petri, & aliorum Apoſtolorum diſcrimina, quibus eorum imparilitas demonſtratur. to. 10. 164. 2.

Petro priùs, quàm alijs Apoſtolis à Chriſto Domino pedes loti fuerunt, vt illius ſuper eos ſuperioritas oſtenderetur. to. 10. 238. 2.

Petri excellentia ſuper alios Apoſtolos in quo conſtiterit? to. 3. 38. 1; & to. 16. 378. 1; & to. 1. 3.

Petro promiſit Chriſtus Dominus omnem præeminentiam, ſcilicet Regni, & Sacerdotij. to. 3. 46. 1.

Petrus oſtendit ſuam ſuperioritatem ad alios Apoſtolos, cùm poſt acceptum Spiritum ſanctum primus omnium cepit prædicare Euangelium. to. 3. 805. 2.

Quare Petrus pingatur cum magna barba, vbi cuius ætatis fuerit? to. 3. 822. 2.

Habuit prælaturam in omnes alios Apoſtolos, & in omnes Eccleſiæ Antiſtites. to. 4. 547. 87.

Fuit interrogatus à fidelibus, tanquam omnium Apoſtolorum ſuperior, vt cauſam legalium aperiret, & exponeret. to. 4. 547. 87.

Illius præſtantiſſima, & ſublimiſſima dignitas demonſtratur. to. 1. 3.

Ordini ſacerdotali ipſe ſolus prębuit initium. to. 2. ex Aluarez. 3. 1; & 10. 2.

Ei ſpecialiter à Chriſto Domino fuit Eccleſia commiſſa. to. 2. ex Aluarez. 8. 1.

Illi ſolùm fuit collatus totius Eccleſiæ principatus, & Chriſti Domini Vicariatus. tomo 1. 3.

Eius amor in Chriſtum fuit cauſa illius præeminentiæ ſuper Apoſtolos. to. 1. 45. 2; & to. 17. 150. 1.

Petri ſuperioritas deriuatur in omnes illius ſucceſſores. to. 1. 46. 1; & ſeq.

Semper habuit epithera denotantia ſuperioritatem, & eminentiam ſuper alios Apoſtolos. to. 1. 46. 1.

A Petri ſententia nemo vnquam appellauit. to. 1. 133. 2.

Tanquam maior viſitatus fuit à Paulo in Hieruſalem. to. 1. 138. 1.

Qua ratione fuerit conſtitutus ſummus, & præcipuus Eccleſiæ Paſtor. to. 2. ex Turrecremen. 5. 2.

Cur poſt tertiam interrogationem Chriſti Domini fuerit conturbatus? to. 3. 145. 1; & ſeq.

Petri præeminentia ſuper alios Apoſtolos; & illius ſucceſſorum ſuper omnes Epiſcopos oſtenditur contra Marſilium de Padua. to. 2. ex Pighio. 160. 1; & ſeq.

Colligitur etiam ex eo, quòd in Apoſtolorum catalogo ſemper Petrus primo loco ponatur. to. 2. ex Pighio. 29. 1; & ſeq.

Petrus ab alijs Apoſtolis fuit miſſus in Samariam, non vt inferior, aut æqualis, ſed vt princeps collegij Apoſtolici; vt in negotiis magni momenti, in quo eſt neceſſaria principis præſentia, fieri ſolet. to. 2. ex Pighio. 36. 1.

Iuit in Samariam, non iuſſus, ſed rogatus ab alijs Apoſtolis. to. 7. 25. 1; & to. 17. 550. 2; & to. 18. 494. 2; & ſeq.

Quomodò præfectus fuerit cæteris Apoſtolis? to. 17. 104. 2; & ſeq.

Abundantiori gratia fuit vnus, idemque primus Apoſtolus iuxta S. P. Auguſtini doctrinam. to. 17. 105. 2.

Eminentiori modo fuit Chriſti Domini Vicarius, quàm fuerint cæteri Apoſtoli. to. 17. 441. 1; & ſeq.

Alij Apoſtoli fuerunt quidem paſtores, ſed Petrus fuit paſtor paſtorum. to. 17. 111. 1.

Petro à S. P. Auguſtino fuit comparatus Sanctus Cyprianus in excellentia martyrij, non autem in Apoſtolatus principatu. tomo 17. 112. 1.

Non fuit minor Moyſe, qui tamen habuit à Deo ſacerdotium Regale. to. 17. 429. 2.

Fuit ſuperior alijs Apoſtolis nedum honore, ſed etiam iuriſdictione. to. 17. 550. 2.

Petrus ſolus in ſignum ſingularis eminentiæ inter alios Apoſtolos proiecit ſe in mare, quia ipſe ſolus ſuſcepit mare, quod ſignificat ſæculum, gubernandum, cæteris Apoſtolis in nauicula ad Chriſtum Dominum venientibus, quia gubernando vnam particularem Eccleſiam ad aliam vitam erant tranſ-

tranſituri. tomo 4. 888. 61; & tomo 16. 372. 1.

Soluit æquale tributum pro ſe ipſo, & pro Chriſto Domioo, quia tanquam illius Vicarius cæteris Apoſtolis præferri debebat. to.6. 690. 2; & to.12. 582. 2; & to.14.112. 2; & 261. 2; & ſeq.

Petrus à Paulo, & alijs Apoſtolis fuit cognitus, vt ſuperior omnibus. to.14. 201. 1; & ſeq.

Solum inter Apoſtolos fuiſſe totius Eccleſiæ fuodameotum, quomodò ſit intelligendum? to.14. 237. 1.

Petrus intrando primus in monumentum, poſt Chriſti Domini reſurrectionem oſtendit ſuam prioritatem, & ſuperioritatem inter alios Apoſtolos. tomo 14. 242. 1; & to.16. 374. 1.

Petrum fuiſſe ſuperiorem alijs Apoſtolis manifeſtè conuincitur. tomo 14. 282. 1; & ſeq.

Petrus, Iacobus, & Ioannes fueruot à Chriſto Domioo magis hooorati, quàm alij omnes Apoſtoli. to.14. 336. 2.

Petrus nedum fuit ſuperior omnibus alijs Apoſtolis, ſed etiam tota Eccleſia. tom.7. 547. 2; & ſeq; & 650. 1.

Fuit cooſtitutus à Chriſto Domioo caput omnium Apoſtolorum teſte S. Hieronymo. to.7. 648. 2.

Item fuit declaratus princeps omoium Apoſtolorum. to.4. 659; & ſeq; & to.19.117.1.

Petri, & aliorum Apoſtolorum diſcrimen vnde colligatur. to.4. 756. 84.

Petri præemioentia eſt præeminentia ipſius Eccleſiæ. to.9. 485; & 486. 18; & ſeq.

Non ſemel oſteudit ſuam ſuperioritatem ſuper alios Apoſtolos. to.9. 520. 81.

Cur ante Chriſti Domini mortem fuerit præfectus alijs Apoſtolis; & ſolùm poſt eius reſurrectionem executionem ſuæ Pręfecturæ ceceperit? to.9. 549. 122.

Duplici gradu fuit ſuperior omnibus alijs Apoſtolis. to.13. 10. 1; & 114. 2.

Fuit origo cuiuſuis auctoritatis Sacerdotalis, & Eccleſiaſticæ. to.13. 265. 2.

In actis Apoſtolorum ſemper tribuitur à Sancto Luca plus eminentiæ ipſi Petro, quàm tribuatur alijs Apoſtolis. to.13. 272. 2.

Petrus in ſignum ſuæ prælationis ſuper omnes alios Apoſtolos ſemper pro illis, vel reſpondebat, vel ioterrogabat Chriſtum Domioum. to.13. 290. 2.

Non ſolùm fuit ſuper omnes Apoſtolos, ſed etiam ſuper omnes fideles exiſteotes intra totam Eccleſiam. to.13. 299. 2.

Cur in Diuiuis Scripturis noo ſemper primo loco fuerit poſitus io ſigoum ſuæ ſuperioritatis, & excelleotiæ ſuper alios Apoſtolos? to.9. 496. 41.

Petrus ſuperioritatem ad Apoſtolos oſtendit, quando præſentibus ipſis Apoſtolis protulit ſententiam excommunicatioois io Aoaniam, & Saphiram. to.14. 411. 1.

Qua ratione fuerit cęteris omnibus Apoſtolis ſuperior? to.12. 128. 1.

Petri excellentiæ. to. 12. 404. 1.

Ex mera voluntate Chriſti Domini habuit inter alios Apoſtolos Eccleſiæ principatum. to.12. 409. 2.

Petrus à Chriſto Domioo totius Hierarchiæ Eccleſiaſticæ Prioceps fuit conſtitutus. tomo. 2. ex Pighio. 3. 2.

Fuit maior, & æqualis alijs Apoſtolis ſecuodùm diuerſas conſiderationes. to. 3.248.2.

Oſtenditur Petrum fuiſſe ſuperiorem Iacobo Apoſtolo. to. 18. 507. 1; & ſeq.

Ex humilitate ſe ſubmiſit aliorum Apoſtolorum iudicio in Concilio Hieroſolymitaoo. to.18. 154. 4.

Petrum pari cooſortio cum alijs Apoſtolis hooorem, & poteſtatem habuiſſe quomodò ſit intelligendum? to.18. 103. 1.

Multa fecit ſimul cum Apoſtolis ex humilitate, quæ potuiſſet facere ſolus propter ſuperioritatem, quam ſuper illos habebat. tomo 9. 377. 201.

Petrus ante Chriſti Domini reſurrectionem ooo erat Primas Apoſtolorum; & tamen reſpoodit Chriſto Domioo interroganti etiam pro alijs Apoſtolis, quia debebat eſſe illis ſuperior. to.3. 811. 2.

A Chriſto Domino fuit Eccleſiæ vniuerſali, & cooſequenter etiam ipſis Apoſtolis præfectus. to.2. ex Pighio. 11. 1.

Fuit omoium Apoſtolorum Præſes. tomo 4. 550. 95; & ſeq.

Antepoſitus fuit omnibus alijs Apoſtolis. tomo 4. 550. 98.

Ptrus fuit primogenitus omnium Apoſtolorum, Eccleſię Nauarca, Rector vniuerſalis, & Epiſcopus Epiſcoporum. tom.1. 45.1; & ſeq.

Petrus, & Apoſtoli pari couſortio honoris, & poteſtatis. to.19. 196. 2.

Petrus, & Apoſtoli in poteſtate Apoſtolatus, idèſt in poteſtate gubernandi fideles, docendi, faciendi miracula, eijciendi Dęmones, & ſanandi ioſirmos fuerunt æquales. to.19. 448. 2; & ſeq.

Petri, & aliorum Apoſtolorum poteſtas fuit diuerſæ rationis. 1. Quia poteſtas Petri fuit ordinaria; poteſtas verò Apoſtolorum delegata. 2. Quia vnus Apoſtolus non habebat poteſtatem ſuper alios Apoſtolos; Petrus autem habuit poteſtatem ſuper omoes. 3. Quia poteſtas non debuit tranſire in ſucceſſores, ſicut poteſtas Petri. 4. Quia poteſtas Apoſtolorum fuit executiua; Petri verò pręceptiua. to. 19. 449. 2; & ſeq.

Petrum geſſiſſe perſonam omnium Apoſtolorum tripliciter poteſt iotelligi. to.19. 535. 2.

Petro, & alijs Apoſtolis inæqualis poteſtas fuit collata. to.19. 593. 2.

Petrus primo loco fuit nominatus. tomo. 20. 275. 2.

Sicut fuit primus auctoritate, ita fuit primus humilitate. to.20. 274. 8.

Petrus præ, & pro omnibus poteſtatem accepit. to.19. 7. 1.

*Petri, & Pauli comparatio.*

Petri, & Pauli comparatio quomodò, & in quibus ſit facienda? tomo 5. 656. 1; & ſeq.

Petrum non habuiſſe Paulum ſui Pontificatus conſortem colligitur tum ex Summis Pontificibus Petri ſucceſſoribus, qui nunquam aſſeruerunt Paulo, ſed tantùm Petro ſe ſucceſſiſſe; tum ex Concilijs; tum etiam ex ipſis Imperatoribus. tomo 12. 139. 1; & ſeq.

Pe-

Petrum habuiſſe Panlum ſuæ cathedræ Epiſcopalis conſortem non decuit ratione vnitatis, & perfecti regiminis ipſius Eccleſiæ .tom.12. 143.2; & ſeq.

Petri, & Pauli tituli qui fuerint? tnmo 12. 152.1.

Petrus, & Paulns non habuerunt æqualem poteſtatem iu Eccleſia. to. 11.31.1.

Petrus in conuertendis Iudæis eximia quadam gratia pollebat; Paulus verò in conuertendis Gentilibus. to.17.119.2.

Petrns, & Paulus ſupplicio affecti fuerunt anno tertiodecimo Nerouis Imperij.to.17.237.

Petri, & Panli mors ſecuta ſuit eadem die, & in eodem loco. tomo 17.627. t; & ſeq.

Petri, & Pauli martyrium illuſtratum fuit luminibns per plures noctes ad lnca martyrij apparentibus. to.18.87.2.

Petrus, & Paulus Romæ iecerunt Eccleſiæ fundamenra imperante Nerone. tnmo 18.187.1; & ſeq.

Petrus ſuit ſuperior Paulo. to. 20. 273.2.

Petrus maior fuit Paulo auctoritate, Paulus autem fuit Petro maior ſcientia. tom.18.508.1; & ſeq.

Petrum ſuiſſe Paulo ſuperſnrem certum ſemper fuit apud omnes Eccleſias. to.4.537.29.

Petrum ſuiſſe caput etiam reſpectu Pauli ex pluribus Concilijs, & SS. Patribus colligitur. to.4. 546.83.

Petrus fuit maior Paulo auctnritate, & poteſtate iuriſdictionis. to.4. 546.84.

Etiam reſpectu Panli habuit primatum. tnmo 4.547.85.

Petrum ſolnm abſque Pauli conſortio fuiſſe Pontificem Romanum, quannis à Concilijs non fuerit definitum explicitè, fuit tamen definitum implicitè. tomn 4. 566.193.

Petrum ſolnm excluſo Paulo fuiſſe capnt Eccleſiæ fuir definitum in conſtirut. *Licèt* contra Marſilium de Padua. to.4. 569.108; & ſeq.

Petro fuerunt collatæ duæ poteſtates, ſcilicet iuriſdictionis vniuerſalis in toram Eccleſiam, quæ illi ſoli fuit propria; & poteſtas docendi, qnæ fuit etiam in Paulo immò excellentiori modo. to.4. 578.36.

Petrus, & Paulus dicnntur pares nnn in iuriſdictione, ſed in merito, & ſanctitate martyrij. to.4.75.2; & to. 10.243.1.

Petrum fuiſſe à Paulo reprehenſum non arguit Petrum fuiſſe Panlo inferiorem. to.4.75.2.

Petrus, & Paulus miſſi fuerunt ab alijs Apoſtolis in Samariam, non ex auctoritate, ſed ex conſilio. tnmo 3. 916.1; & tomo 4.76.1.

Fuerunt miſſi in Samariam non iuſſi, ſed rogati ab alijs Apoſtolis. to.7.25.1; & tomo 17.550.2; & to. 18. 494.2; & ſeq.

Petrus, & Paulus non fuerunt ambo Caput Eccleſiæ, quia Eccleſia nequit eſſe biceps, nec eius corpus myſticum poteſt eſſe duplex. to.4. 123; & ſeq.

Fuernnt æquales in Apoſtolatu, non in primatu, in quo Petrus fuit Paulo ſuperior, & Paulus ſubditus Petro. to.4.127.1; & ſeq; & 133.2; & ſeq; & to. 16,35.1.

Quomodò fuerint pares, & diſpares? tom. 3. 444.1; & to.4.128.1; & to.9.364.42;

Quomodò Paulns in faciem reſtituerit Petro circa obſeruantiam legalium? tom.4.146.1.

*Vid. Petri reprehenſio.*

Petrum ſimul cum Panlo conſtituiſſe vnum Caput Eccleſiæ fuit merum hæreticorum figmentum. to.4. 131.1.

Fuerunt æquales quoad clauem ſcientiæ, non quoad clauem potentiæ. to.4.135.2; & ſeq.

Quomodò ambo vocentur Principes Apoſtolorum? to.4.135.2; & ſeq.

Petrus habuit Panlum collegam quantùm ad dignitatem Epiſcopalem, non quantùm ad Eccleſiæ primatum. tom.4.136.2; & ſeq.

Quomodò à S. Epiphanio ambo vocati fuerint Epiſcopi Romani, ſeu fundatores Eccleſiæ Romanæ? to.4.132.2; & ſeq.

Petrus in iuriſdictione fuit Panlo ſuperior. tn.4.155.2.

Petrus, & Paulus prædicatinne, & doctina Eccleſiam Romanam fundarunt. tom.4.149.1; & 151.1.

Petrus, vt Apoſtolus æquatur Paulo; non verò, vt Papa. to.4.141.1.

Petrus præcellitur à Panlo in doctrina, non autem in Apoſtolatu. to.4.141.1.

Petro multa tribuuntur, quæ dicuntur etiam de Paulo, excepto Eccleſiæ primatn.to.4.141.2.

Petri, & Pauli diuiſio de Iudæis, & Gentilibns ſuit quoad prædicationem, non quoad iuriſdictionem. to.4.142.2.

Petrus, & Paulus eodem honore digni habiti dicuntur quoad vocationem ad Apoſtolatum, non quoad primatum. to.14.151.2; & 586.77; & ſeq.

Petrus, & Paulus clanes Regni Cœlorum diuerſimodè acceperunt. tom.4.152.1; & 599.151.

Petro, & Pauln eandem gratiam fuiſſe conceſſam intelligendum eſt de gratia prædicationis, non primatus. to.4.152.2; & ſeq.

Petro non eſt Paulus inferior in Apoſtolatu, prædicatione, & laboribus, vigilijs, & ceteris huiuſmodi, ſed tantùm in primatu. to.4.153.1.

Petrns, & Paulns dicuntnr dno duces, & eximia, ac principalis Apoſtolorum ſummitas in diuerſo genere, ſcilicet Petrus in primatu; Paulus verò in prædicatione, doctrina, & laboribus. to.4.153; & ſeq; & 591.118; & ſeq; & 605.181.

Petrus, & Panlus Eccleſiæ bracchia quomodò dicantur? to.4.154.2;

Petri, & Pauli encomia. to.4.477.33.

Petrus qnare in antiqnis Imaginibus pictns ſuit ad ſiniſtram Pauli? to.3.243.2.

*Vid. Paulus.*

Petrus reprehenſionem Pauli humiliter ſuſcepit. to.4.499.33.

Petrus aliquando nominatus fuit poſt Paulnm. to.4.602.181; & ſeq.

Petrus, & Paulus quomodò à SS. Patribus dicti fuerint Eccleſiæ capita? to.4.610.103; & ſeq.

Petro, & Panlo quomodò dictum fuerit ſuccedere

cedere Romanos Pontifices? tom. 4. 618. 145; & ſeq.

Petrus reprehenditur à Paulo, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.

Petrus, & Paulus vbique prædicauerunt, & Eccleſiam conſtituerunt, tomo 4. 759. 104.

Petri, & Pauli nomina, quæ myſteria contineant? to. 4. 807. 8.

Petrus quare nominatus fuerit à Paulo, poſtquam nominauit Iacobum 2. *ad Galatas*? to. 9. 602. 269.

Petrus, & Paulus apparent manu inter ſe conſerta medij inter Romanos Epiſcopos. to. 9. 641. 2.

Petrus, & Palus quomodò dicantur duo Eccleſiæ capita à S. Cyrillo? to. 9. 642.

Petrus, & Paulus quomodò dicantur conſortes eiuſdem gloriæ? to. 4. 582. 26; & tomo 9. 645. 1.

Petrus, & Paulus quomodò dicti ſint clauium Regni Cœleſtis poteſtate præditi? tom. 9. 642. 2; & ſeq.

Quomodò appellati ſint duo Romæ oculi, duæ Eccleſiæ baſes, duo duces, &c? to. 9. 648. 2.

Petrus in adminiſtratione Paulum præceſſit. to. 9. 520. 81.

Petrus fuit Paulo ſuperior, quamuis in dignitate Apoſtolatus æqualis. to. 13. 17. 1; & ſeq.

Petrus fuit vocatus à Paulo fundamentum Eccleſiarum. to. 13. 111. 1.

Petrus, & Paulus fuerunt pares in electione, & in adminiſtratione; nam licèt in Petro magis emineret poteſtas; in Paulo tamen magis eminuit ſapientia. to. 13. 237. 2; & ſeq.

Petrus fuit reprehenſus à Paulo, quia ſuperior poteſt ab inferiori admoneri. tom. 5. 16. 1; & to. 7. 25. 1.

Petrus, & Paulus vltimo Neronis anno occiſi fuerunt. to. 14. 522. 1.

Non fuerunt occiſi Hieroſolymis. tom. 14. 538. 1; & ſeq.

Fuerunt Romæ occiſi, quamuis non conſtet de tempore. to. 14. 548. 2; & to. 15. 183. 1; & ſeq.

Petrus fuit Apoſtolus circumciſionis, quia fuit magis applicatus conuerſioni Iudæorum; & Paulus Apoſtolus præputij, quia fuit magis applicatus conuerſioni Gentilium. to. 14. 100. 2.

Quidam tentantes aſportare extra Romam corpora SS. Petri, & Pauli tonitruis, & horrendis fulgoribus fuerunt perterrefacti. to. 15. 183. 1.

Petri, & Pauli controuerſia circa legalia. to. 11. 257. 1.

Quomodò EccleſiamRomanam fundauerint? to. 15. 181. 1; & 292. 2.

Petrus tentatus fuit, ne de ſe præſumeret; & Paulus colaphizatus, ne ſe extolleret. to. 7. 748. 1.

Quomodò ambobus conueniat titulus Principis Apoſtolorum. to. 16. 485. 2.

Petro quantum honoris, & reuerentiæ detulerit Paulus ex teſtimonijs SS. Patrum Auguſtini, & Hieronymimi? to. 2. ex Pighio. 37. 2.

Cùm Petrus ſedit Antiochiæ, adhuc Paulus non erat Epiſcopus. to. 4. 541; & ſeq.

Petrus nihil contulit Paulo quantùm ad Apoſtolatum, quia hunc à Chriſto Domino receperat. to. 19. 121. 2.

Quomodò nihil Paulo contulerit? tom. 20. 56. 2.

Paulus fuit Petri coadiutor. to. 20. 372. 2; & ſeq.

Paulus, & Petrus, quòd Romæ fundauerint Eccleſiam, colligitur ex S. Irenæo auditore D. Polycarpi, qui Ioannis Euangeliſtæ diſcipulus fuit. to. 15. 181. 1.

Paulus operam nauauit Petro in inſtituenda Eccleſia Romana. to. 17. 218. 2.

Petrus, & Paulus non fuerunt vnum Caput Eccleſiæ. to. 10. 366. 2; & ſeq.

*Petri peregrinationes.*

Petrus, cùm iam eſſet Romæ, ex ſuo officio ſuſcepit multas peregrinationes in diuerſa Orbis prouincias, quò eum vocabat Eccleſiæ neceſſitas. to. 10. 246. 2.

Viſitauit omnia loca, quæ indigebant eius præſentia, tamquam Paſtor Orbis terrarum. to. 11. 758. 100.

Quo anno exierit ex Iudæa? to. 17. 238. 1; & ſeq.

Iuit in Samariam, non iuſſus, ſed rogatus ab alijs Apoſtolis. to. 7. 25. 1; & to. 17. 550. 2; & to. 18. 494. 2; & ſeq.

Eius præſentia in Samaria cur fuerit neceſſaria? tom. 14. 559. 2; & to. 15. 264. 2; & ſeq.

Eius peregrinationes. to. 17. 596. 2, & ſeq.

Petrus iuit in Samariam, quia Philippus non erat Epiſcopus, & ideo Sacramentum confirmationis conferre non poterat. to. 19. 171. 2.

Petri miſſio in Samariam fuit conſultoria, non auctoritatiua. to. 19. 357. 1.

Petrus Apoſtolus primo Neronis anno, vt ex Damaſo intelligitur Roma diſcedens totum Occidentem, & Africam docendo peragrauit; ad extremum nouiſſimis Neronis annis, eo in Chriſtianos tamquam publici incendij auctores deſæuiente, denuò Romam rediens, martyrio coronatus eſt. to. 17. 198. 1.

*Petri poteſtas.*

Petri poteſtas, & poteſtas aliorum Apoſtolorum quomodò eadem, & diuerſa fuerit? to. 3. 808. 2.

Petri poteſtas, & poteſtas Romani Pontificis eſt poteſtas ipſius Chriſti Domini. to. 3. 838. 2.

Petri ſupremam poteſtatem conceſſam fuiſſe omnibus Apoſtolis aſſerere eſt contra fidem. to. 3. 858. 2.

Petro an ſoli fuerit communicata poteſtas Monarchica? to. 1. 6. 7.

Petri poteſtas in puniendis Anania, & Saphira, & dirimendis controuerſijs fidei. to. 12. 352. 2; & ſeq.

Petrus habuit à Chriſto Domino poteſtatem ſupremam herilem ad gubernandam Eccleſiam militantem. to. 12. 404. 1.

Pluries exercuit ſuam poteſtatem. tom. 12. 171. 1.

Petro data eſt iuriſdictio ordinaria, vniuerſalis, & deriuanda in ſuos poſteros, ſecùs verò alijs Apoſtolis. to. 12. 412. 2.

Pe-

Petrus arripiens gladium contra Malchum, oſtendit potentiam in perſecutores Eccleſiæ à Chriſto Domino receptam. tom. 8. 199. 2.
Petrus fuit cæteris Apoſtolis in iuriſdictione ſuperior, quia illi ſoli data eſt poteſtas regendi, & paſcendi totam Eccleſiam, & eandem poteſtatem transferendi in ſucceſſores, quod alijs Apoſtolis non fuit conceſſum. to. 12. 579. 1.
Petri poteſtas eſt in Pontificibus Romanis eius ſucceſſoribus. to. 8. 287. 11; & 346; & ſeq.
Petro ſolùm collata eſt poteſtas ſuper totam Eccleſiam. to. 8. 339. 1.
Petro traditum eſt ſupremum, plenum, & vniuerſale Eccleſiæ regimen. to. 12. 13. 2.
Petro quando promiſſus fuit, & datus Pontificatus ſuper totam Eccleſiam? tom. 9. 540. 124.
Petri poteſtas hæreditario iure in ſola Eccleſia Romana aſſeruatur. to. 2. ex Pighio. 42. 1; & ſeq.
Petrus non habuit dominium herile, & ſupremum; ſed ſuaue, & humile, ac paternum, & ordinatum ad animarum ſalutem. to. 17. 27. 2.
Accepit à Chriſto Domino iura Cœleſtis, & terreſtris imperij. to. 14. 340. 2; & ſeq; & to. 3. 175. 1; & to. 19. 93. 1.
An habuerit poteſtatem conferendi Apoſtolatum? to. 14. 98. 1; & ſeq.
Quare ſolus non elegerit Matthiam? to. 13. 120. 2.
Accepit plenam, & vniuerſalem poteſtatem in Eccleſiam. tom. 12. 13. 2; & tom. 19. 497. 2.
Petro collatum fuit Monarchicum Eccleſiæ regimen illis verbis: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*; & illis: *Paſce oues meas*. to. 11. 319. 5; & ſeq.
Quare voluerit electionem Matthiæ ſorte fieri? to. 14. 558. 1.
Fuit auctor eligendi Matthiam in Apoſtolum. to. 2. ex Pighio. 35. 1.
Tamquam Præſes propoſuit Matthiæ electionem. to. 16. 377; 2.
An ei fuerit communicatum excellens Chriſti dominium. to. 4. 331.
Petri poteſtas genere morali diſtincta fuit à poteſtate aliorum Apoſtolorum, quia alia eſt ratio capitis, alia membrorum. to. 17. 121. 2.
Ei conceſſa fuit Chriſti Domini poteſtas illis verbis: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*. to. 18. 146. 1.
Illi ſoli collata fuit à Chriſto Domino poteſtas deciſiua in rebus fidei. to. 18. 48. 1; & ſeq.
Petrus Eccleſiæ Antiochenæ alligauit poteſtatem particularem regendi illam Eccleſiam; Eccleſiæ verò Romanæ vltra poteſtatem particularem alligauit etiam poteſtatem vniuerſalem regendi omnes Eccleſias. tomo. 17. 344. 2; & ſeq.
Petrus habuit vſum gladij ſolùm ore proferendo mortis ſententiam, vt præſtit in Ananiam, Saphiram, & Simonem Magum; non autem mortem inferendo; propterea dicitur Apoc. 1; quòd gladius de ore eius vtraque parte acutus exibat. to. 17. 433. 2.
Petri poteſtas Papalis fuit ſuperior poteſtate Regali; hæc enim ſolùm in corpus, Petrus autem etiam in animam habuit poteſtatem, quia potuit ſoluere, & retinere peccata. to. 17. 433. 2.
Petrus non priuauit Neronem imperio, quia non erat ex eius ouibus; erat enim extra Eccleſiam. to. 17. 434. 1.
Petro data fuit poteſtas ſine ambitu, faſtu, & tyrannide; ſed cum humilitate, charitate, & iuſtitia. to. 17. 576. 1; & ſeq.
Petrus habuit poteſtatem per ordinem ad animarum ſalutem, non autem per ordinem ad gubernium naturale. to. 17. 579; 1; & ſeq.
Petrus non vocatione, ſed poteſtate fuit Princeps Pontificum. to. 17. 147. 1; & ſeq.
Petrus habuit Sacerdotium Regale, quia habuit coniunctam poteſtatem ſpiritualem cum poteſtate Regali. to. 17. 429. 2.
Petro tradita fuit poteſtas faciendi de non peccato peccatum; & de peccato non peccatum; quia potuit ponere, & tollere aliquod præceptum Eccleſiaſticum. to. 18. 43. 2.
Ei tradita fuit poteſtas illis verbis: *Paſce oues meas*: quę ſignificant: *Eſto loco mei Præpoſitus fratrum tuorum*, teſte S. Ioanne Chriſoſtomo. to. 18. 239. 1.
Petro collata fuit poteſtas paſcendi, oues, idèſt regendi, & gubernandi totam Eccleſiam. to. 18. 73. 2; & ſeq.
Multa fecit cum alijs Apoſtolis, quæ ipſe ſolus facere potuiſſet, vt ſuam humilitatem oſtenderet. to. 9. 577. 201.
Item multa permiſit, & tolerauit nedum ex humilitate, ſed etiam propter pacem, & concordiam Eccleſiæ. to. 9. 213. 154.
Accuſatus coram Apoſtolis Eccleſiam repræſentantibus ſe purgauit exemplum ſuis ſucceſſoribus præbens. to. 9. 483. 15.
Petro duæ poteſtates fuerunt collatæ, ſcilicet iuriſdictionis vniuerſalis, quæ fuit illi ſoli propria, & poteſtas docendi, quæ fuit etiam in Paulo, immò & excellentior. to. 4. 578. 36.
Petri poteſtas in Eccleſia vſque ad finem eſt permanſura. to. 19. 127. 2.
Petrus habuit iura Cæleſtis, & terreſtris Imperij. to. 19. 358. 1; & 32. 1.
Petro duo gladij fuerunt collati, ſcilicet terrenum, & cæleſte Imperium. to. 19. 550. 2.
Ei data fuit auctoritas in ædificationem, non in deſtructionem. to. 19. 584. 1; & ſeq.
A Chriſto Domino immediatè accepit auctoritatem. to. 19. 580. 1; & ſeq.
Petrus accepit quadruplicem poteſtatem, ſcilicet iudiciariam in foro pœnitentiæ, & in foro Eccleſiæ; gubernatiuam Eccleſiæ; ſolutiua animarum exiſtentium in Purgatorio, & imperatiuam cunctis ſpectantibus ad Eccleſiam. to. 19. 544. 2.
Petri ſententia quoad obſeruationem legalium to. 20. 55. 1; & ſeq.
Petrus non dicitur primus Apoſtolorum priuatiuè vocationis, ſed auctoritatiuè prælationis to. 20. 268. 6.
Item non dicitur Apoſtolorum Princeps ſenectute, ſed poteſtate, to. 20. 268. 7.
Petrus accepit à Chriſto poteſtatem ſpiritualem,

lem, & temporalem. tom. 6. 45. 1.

Habuit poteſtatem ſupra omnes Apoſtolos. tom.11. 33. 6; & tom.8. 252. 2; & to. 14. 264. 1.

Petrus potuit increpari à Paulo, quia hoc eſt charitatis; non tamen potuit iudicari, quia hoc eſt poteſtatis. to. 14. 495. 2.

Petrus non potuit ligare ad peccandum, potuit tamen ſoluere à peccato, to.14. 583, 1.

Petri poteſtas ſignificatur nomine gladij. tomo 14. 312.2.

Petri auctoritate nulla maior fuit auctoritas. to. 14. 334. 2.

Petro ſoli non alijs Apoſtolis conceſſus fuit à Chriſto primatus, & ſuprema poteſtas in totam Eccleſiam, quando ei traditæ fuerunt claues. to.14. 16. 2.

Petrus quando exercuerit ſuam poteſtatem ſupra Apoſtolos? to.14. 5. 2.

Petri poteſtas non fuit cum ipſo extincta, ſed tranſijt in ſucceſſores. to.14. 25.2.

Petrus fuit æqualis alijs Apoſtolis quantùm ad clauem, quæ ſignificat poteſtatem ordinis; & fuit illis ſuperior quantùm ad clauem, quæ ſignificat poteſtatem iuriſdictionis. to.7. 140. 2.

Petro maior poteſtas quam Apoſtolis à Chriſto fuit conceſſa. to.7.428. 1.

Petro, & ſucceſſoribus tradita eſt clauium indefinita poteſtas. to.7.446. 1;& ſeq;& 644. 2.

Petro collata eſt poteſtas, etiam coactiuè loco, & tempore exercenda, tomo 7. 740. 2.

Petro, eiuſque ſucceſſoribus commiſſam fuiſſe poteſtatem in totam Eccleſiam nemo vnquam dubitauit. to.15. 350. 1.

Petro tradita eſt à Chriſto poteſtas ſupra Eccleſiam, non Eccleſiæ poteſtas ſupra Petrum. to.15. 664. 102.

Petrus habuit plenitudinem poteſtatis ordinariam tanquam caput in totam Eccleſiam; alij verò Apoſtoli delegatam, & extraordinariam. to.4. 131, 1.

Petrus alios Apoſtolos antecellit, quia accepit à Chriſto immediatè poteſtatem ordinariam in totam Eccleſiam relinquendam ſuis ſucceſſoribus; & quia accepit poteſtatem etiam in alios Apoſtolos, quæ alijs Apoſtolis non fuerunt conceſſa. to. 4.146. 2;& ſeq.

Petrus, & alij Apoſtoli habuerunt æqualem poteſtatem per ordinem ad totam Eccleſiam, ita tamen, vt Petrus aliorum fuerit caput. to.4.295. 4.

Petri poteſtas à Chriſto tradita fuit illimitata, poteſtas verò aliorum Apoſtolorum fuit limitata. to.4. 295. 4.

Petrus accepit poteſtatem ſolùm poſt Chriſti paſſionem, quia antequam Chriſtus pateretur, non erat Eccleſiæ caput. to. 4. 297. 6.

Poſt Chriſti Aſcenſionem in Cælum cepit in multis exercere poteſtatem Vicariatus ab eo receptam. to.4. 475. 17.

Petro, & Apoſtolis data fuit poteſtas, non ad eundem, ſed ad diuerſum finem. to.4 476. 20.

Petro quando fuerit tradita poteſtas clauiũ? to.4.755.77.

Petro tradita eſt poteſtas paſcendi, ideſt regendi, fouendi, & alendi totam Eccleſiam. to.4. 755. 79.& 81.

Ante reſurrectionem fuit promiſſa clauium poteſtas, non tradita. to.4.755. 76.

Petrus ſolus ex Apoſtolis immediatè accepit à Chriſto poteſtatem iuriſdictionis; alij verò acceperunt à Petro. to.9. 566. 177.

Petrus ſucceſſit Chriſto immediatè auctoritate, & poteſtate vniuerſalis Eccleſiæ. to.9. 604. 277.

Petrus ſolus habuit poteſtatem à Chriſto ſuper totam Eccleſiam to.9. 638. 2.

Petrus non arrogauit ſibi aliquam poteſtatem ſuper alios Apoſtolos. to.9. 522. 84.

Petro conceſſa fuit poteſtas ordinis ſimul, & iuriſdictionis, cæteris autem Apoſtolis conceſſa fuit ſolùm poteſtas ordinis. to.9. 535. 113.

Petro ſoli cur data fuerit à Chriſto Domino poteſtas ligandi, & abſoluendi? to.13.295. 1.

Petrus vtramque poteſtatem accepit à Chriſto. to.13.469. 2.

Petrus quomodò vſus fuerit poteſtate temporali? to.13.469. 2.

Petri hæreditas, & iuriſdictionis auctoritas, to.2. ex Pighio. 10.1; & ſeq.

Einſdem auctoritas iudiciaria. to.2. ex Pighio. 11.2.

Succeſſorum eius poteſtas iudiciaria ex Concilio Nicæno ſtatuitur. to. 2. ex Pighio. 12.1.

Petrus non habuit parem cum Chriſto poteſtatem. to. 17. 16.1.

Petri poteſtas fuit longè diuerſa à poteſtate ſæculi, quæ eſt cum faſtu, & ſuperbia, ſed fuit poteſtas officij, & pietatis. to.17.28. 1.

Petri miniſterium nihil detraxit eius poteſtati. to.17. 28. 2.

Petrus ſolus quamuis in dignitate Apoſtolatus fuerit par alijs Apoſtolis; attamen habuit poteſtatem ſuper alios Apoſtolos, & poteſtatem ſeruandi Eccleſiæ vnitatem. to.17. 23.1.

Petro fuit promiſſa à Chriſto in futuro poteſtas in totam Eccleſiam, non de præſenti illis verbis: *Tibi dabo claues*. tomo.17. 52. 2.

Illis verbis: *Paſce oues meas*; ei tradita fuit poteſtas ſuper totam Eccleſiam. tom.17. 113. 2; & ſeq.

Petri poteſtas durauit ſemper in ſucceſſoribus, durat, & ſemper durabit. to.17. 114. 2.

Petri poteſtas ſuper alios Apoſtolos fuit ad tollenda ſchiſmata, non quidem orta inter ipſos Apoſtolos, ſed in ſæculis futuris oritura inter eorum ſucceſſores. to.1. 114. 2.

Eius poteſtas, & ſuperioritas ex verbis Chriſti colligitur. to.2. ex Pighio. 8. 1; & 9. 1; & ſeq.

Petrus poſt Chriſti mortem plenitudinem ſuæ poteſtatis, & ſuum primatum exercuit in totam Eccleſiam. tom.16. 51. 2.

Petri poteſtas à Chriſto continuatur in eius ſucceſſoribus, & in hoc ſupereminet alijs Apoſtolis, quorum poteſtas ad ſucceſſores non tranſit. to.13. 367.2.

Petrus

Digitized by Google

Petrus babuit maiorem dignitatem, quia habuit poteſtatem ordinariam. cui ſuccedere debebant Pontifiees; Apoſtoli verò habuerunt poteſtatem, quaſi delegatam, & Petrus poterat directè Apoſtolis præcipere. to.12.583.2.

Petri poteſtas perſeuerat in Eccleſia in eius ſucceſſoribus. to.12.585.1.

Petro data eſt poteſtas in Eccleſiam, & propter Eeeleſiam. to.12.585.1.

Petri poteſtas durat in Romanis Pontificibus. to.12.585.2.

Petro ſoli de cęlo ſubmiſſus eſt diſcus plenus omnibus animalibus, quo ſignificabatur Eccleſia, cuius plena poteſtas tradita eſt Petro. to.6.564.2.

Petro præ cæteris Apoſtolis data eſt poteſtas in toram Eccleſiam. to.6.690.2.

Petri poteſtatem in ſucceſſores transfundi SS. PP. teſtimonijs oſtenditur. tomo 1.32.1; & ſeq.

Petro fuit collata poteſtas ampliſſima ligandi, & ſoluendi. to.1.44.2.

Petrus non exercuit poteſtatem iuriſdictionis viuente Chriſto Domino. tomo 3.923.2.

Petro eiuſque ſucceſſoribus fuit à Chriſto conceſſa ſingularis poteſtas. tom. 2. ex Pighio. 32.2.

Petro data fuit vniuerſalior poteſtas, quàm ſit illa, quæ data fuit congregarioni fidelium. to.2. ex Pighio. 33.1; & ſeq.

Petrus ſe accepiſſe maiorem poteſtatem, quàm cęteri Apoſtoli multis factis oſtenditur. to.2. ex Pighio. 33.2; & ſeq.

Petri modeſtia inter confratres non debet in eius poteſtatis iniuriam conuerti. tom. 2. ex Pighio. 34.2.

Petrus ſuam auctoritatem ſemper pro Eccleſiæ vtilitate exercuit. to.2. ex Pighio. 34.2.

Poſt Aſcenſionem Chriſti in Cœlum iudiciariam poteſtatem exercuit. to.1.338.2.

Fuit Apoſtolis par honore, & poteſtate, ſed primatu fuit dignior. to.1.422.1.

Eius, & ſucceſſorum poteſtas à Chriſto conceſſa, qualis, & quanta ſit? to.1.503.2.

Vindicatiua poteſtate vſus fuit in Simonem Magum; & ab hoc eius ſucceſſores vſum poteſtatis punitiuæ ſumpſerunt. to.1.526.1; & ſeq.

Non habuit poteſtatem ab Eeeleſia, ſed à Chriſto. to.2. ex Turrecrem. 10.2.

Petri poreſtas non fuit diminuta, etiamſi Chriſtus tradidiſſet alijs Apoſtolis auctoritatem vniuerſalem in Eccleſiam. tomo 2. ex Turrecrem. 14.1.

Petrus à Chriſto Eccleſiæ Paſtor vniuerſalis fuit inſtitutus cum poteſtate transferendi ſuam poteſtatem, & infallibillitatem in ſucceſſores. to.16.312.2; & 314.1.

Petro non, vt homini priuato, ſed vt publico Eccleſiæ Pręfecto fuerunt dicta Chriſti Domini verba concernentia Eccleſiæ poteſtatem. to.16.326.2.

Petro ſoli priuatiuè competit poteſtas monarchica. to.10.243.1.

Non habuit poteſtatem ab Apoſtolis; ſicut non fuit ab Apoſtolis electus. to.10.245.1.

Exercuit ſuam poteſtatem in Ananiam, & Simonem Magum. to.10.239.1.

Ei fuit data poteſtas non ſolum ſignificatiua, & figuraliter, ſed verè principaliter, & fundamentaliter. to.9.208.110; & ſeq.

Nedum in ſpiritualibus, ſed etiam in temporalibus ſuper totam Eccleſiam, & per totum Orbem fuit ei collata à Chriſto Domino vniuerſalis poteſtas. to.3.2.1.

Eius poteſtas fuit duplex, ſcilicet vt erat Epiſcopus Romanus, & vt erat Papa totius Eccleſiæ. to.3.16.1.

Petrus præter poteſtatem ligandi, & ſoluendi omnibus Apoſtolis communem habuit aliam poteſtatem ſibi tantum propriam. to.3.443.2.

Petro muratum eſt nomen, quo ſignificata eſt poteſtas illi à Chriſto tradita. tomo 6.690.2.

Petro quomodò conceſſa fuerit poteſtas in Eccleſia? to.6.691.2.

Ei tradita eſt poteſtas executoria, aliàs ei commiſſa Io: vlt. *Paſce oues meas.* tomo 6.692.1.

Petri ſucceſſor accepit poteſtatem à Chriſto, non ab Eccleſia. to.6.695.1.

Petrus quomodò ſit vſus clauium poteſtate? to.1.432.1.

Petrus accepit poteſtatem à Chriſto mediante actu fidei, ſeu confeſſionis, ſicut Abram accepit iuſtitiam. to.6.695.1.

Petrus, & Paulus non habuerunt æqualem poteſtatem in Eccleſia. to.11.31.1.

Petrus accepit poteſtatem plenariam, vt Apoſtolus, & vt Chriſti Vicarius illam accepit transfundendam in ſucceſſores. tomo 11.536.2.

Petri poteſtas ordinaria, & duratura eſt vſque ad conſummationem ſæculi. tomo 11.537.2.

Petrus à Filio ſuper omne, quod eſt Filij poteſtatem accepit. to.13.344.2.

Petrus ſolus habuit poteſtatem abſoluendi, & ligandi, & regimen monarchicum totius Eccleſiæ. to.4.548.88; & ſeq.

Petro duæ poteſtates fuerunt collatæ; ſcilicet iuriſdictionis vniuerſalis, quæ fuit illi ſoli propria, & poteſtas docendi, quæ fuit etiam in Paulo, imò & excellentior. to.4.578.36.

Petrus, & eius ſucceſſores habent plenitudinem poteſtatis à Chriſto; alij autem Prælati in partem ſollicitudinis vocati illam habent à Papa. to.4.74.2.

Petrus moriens reliquit ſuo ſucceſſori vſque ad ſæculi finem paſtoralem auctoritatem in vniuerſam Eccleſiam. to.16.380.2; & ſeq.

Petri poteſtas ipſo iure tranſijt in ſucceſſores, & hæc fuit prærogatiua ſoli Petro conceſſa, non alijs Apoſtolis. to.16.392.2.

Petrus ex eo, quòd nullum Apoſtolorum miſerit ad prædicandum, non arguitur, quòd fuerit maioris auctoritatis, quàm Papa eius ſucceſſor, qui mittit ad prædicandum Chriſti Euangelium. to.16.398.2.

Petrus ſolus poteſtatis plenitudinem habuit in Eccleſia. to.2. ex Aluarez. 3.1; & 12.2.

Petri ſedes plenitudinem poteſtatis ſemper obtinuit. to.2. ex Aluarez. 3.2.

Petro tanquam capiti, alijs Apoſtolis tanquam membris poteſtas clauium fuit conceſſa. to.2. ex Aluarez. 7.2; & 8.2.

Petri auctoritatem ſuper totam Eccleſiam


Patres

Patres Antiochenæ Synodi etiam inniti venerati ſuot. tom.2. ex Pighio. 104. 2; & ſeq.

Petri poteſtas ſuprema in Eccleſiam deſignata fuit per illud verbum *paſce*, voiuerſalitas autem illis vocibus *oues meas*. tomo 3. 444. 2.

Petrum accepiſſe ab Apoſtolis ſuam poteſtatem, intelligendum eſt de volnntate conſequente, & accepraote præcedentem Dei ordinationem. to.9. 364. 41.

Petri ſuprema poteſtas io aliquo particulari Prælato debuit permanere. to.9. 645. 1; & tomo 8. 344. 2.

Petro, & ſucceſſoribus conceſſa fuit poteſtas ligandi, & ſoluendi à ceoſuris, ſtatutis, & præceptis. to.4. 465. 1.

Petro ſimul cum clauibus pleniſſima poteſtas fuir collata. to.1. 3. & 6.

Poteſtatem ordinariam fuiſſe io ſolo Petro probatur ex ſeripturis, & ex traditione SS.Patrum. to.11. 261. 1; & ſeq.

An ſoli Petro fuerit communicata poteſtas monarchica? to.1. 6. 7.

Petrus accepit poteſtatem ſoluendi, & ligandi à Chriſto Domino, & en modo, quo accepit à Chriſto, tradidir D. Clementi. tomo 16. 52. 1.

Petro ſoli conceſſa fuit à Chriſto Domino poteſtas Papalis. to.9. 63 2; & ſeq.

Poteſtatis pleoitudo, per quę verba data fuerit Petro? to.9. 655. 2.

Plenitudo poteſtatis in quindecim oſtenditur. to.9. 652. 2; & 653. 1.

Petro ſoli data eſt poteſtaris plenitudo, non omnibus Apoſtolis collectiuè. to.9. 786. 1.

Petri poteſtas cooiuncta eſt cum perpetuo eius ſucceſſore; quia cootra illum portæ inferi nunquam poterunt præualere. tomo 7. 445. 2.

Poteſtas D. Petri duplex, & vt Romani Epiſcopi, & vt Papæ. to.3. 16. 1.

Petri magiſterium in totam Eccleſiam deſignatum fuit ex eo, quòd iuſſus fuit ſoluere didrachma. to. 20. 51. 1; & ſeq.

Petro, noo Eccleſiæ, data eſt auctoritas. tomo 19. 4. 2.

Ei fuit collata auctoritas totius Eccleſiæ. tomo 19. 10. 2.

Petro collata fuit poteſtas concedendi iodolgentias. to.19. 23. 1.

Petri poteſtas temporalis probatur ex eo, quòd in Eccleſiæ primordio vetitom fuit Chriſtianis deſerre cauſas ad iudices ſæculares. to.19. 32. 1.

Item ex ioſerioritate ad poteſtatem ſpiritualem. to.19. 32. 2.

Item ex eo, quòd poteſtas temporalis comparatur ad ſpiritualem, ſicut anima ad corpus. to.19. 33. 1.

Item quia finis illius ordinatur ad finem iſtius. to.19. 33. 1.

Petrus ex piſcarione factus eſt princeps Apoſtolorum, Regibus obſiſteos, eoſque ſanctificans, Regnis imperans, mundum legibus refrænans, Dœmones pedibus calcans, lubens virtutibus; Cœlum aperiens hominibus; cùm veller, claudeos; cùm ei placeret, dans Regnum immortale conuerſis, negans peruerſis; merita mundi cognoſcens, culpas, & crimina hominibos relaxans teſte S. P. Auguſtino. to. 19. 4. 1.

Petro, & Apoſtolis poteſtas ligandi, atque ſoluendi peccata, quæ ſoli Deo reſeruata erant, fuir collata, & opitulandi aoimabus Purgatorij. to.16. 345. 21.

Petro, & Apoſtolis, non Virgioi Matri fuit conceſſa poteſtas remittendi peccara, licèt ipſa dignior fuerit, & excellentior Apoſtolis voiuerſis. to. 16. 347. 11.

*Poteſtatis executio.*

Petrus præſentibus alijs Apoſtolis ſententiam tulit in Ananiam, Saphiram, & Simonem Magum. to.14. 411. 1; & to. 1. 288. 1; & to.20. 53. 1.

Petrus io Concilio Hieroſolymitaoo abrogauit legem Moſaycam. to.15. 50. 405.

Non exercuit ſuam poteſtatem viuente Chriſto Domioo. to.3. 923. 2.

Solus iudicauit Ananiam, & Saphiram, inſtituit Epiſcopum Hieroſolymitaoum Iacobum fratrem Domini, & alia exercuit poteſtatis officia. to.5. 31. 2; & tomo 12. 583. 1.

Petri, & Simonis Magi conflictus deſcriptus à S. Marcello pręsbytero Romano. tom. 7. 85. 2.

Amputans auriculam Malcho plura innuit myſteria. to.8. 201. 2.

Magnam animi iotrepiditatem in regendo Eccleſiam oſtendit. to.8. 201. 2.

Auricula à Chriſto Domino ſaoata lenitatem erga peccatores exercendam eſſe oſtendit. to.8. 208. 2.

Verba Chriſti Domini Petro dicta: *Mitte gladium in vaginam*, qoid ſigoificent? to.11. 562. 1; & to.7. 491. 1.

Morte puoiuit Aoaniam, & Saphiram propter mendacium. to. 4. 758. 99.

Quare Malcho auriculam præciderit? to. 13. 335. 1.

Amputans auriculam Malcho ao peccauit? to.8. 197. 2.

Petrus, & Vrbanus eius ſucceſſor multas controuerſias circa fidem deſioierunt. tom. 4. 795. 118.

Petri prædia vſurpantium, vel vſurpata non propalaotium pœnæ. to.5. 713. 1.

Petrus ſuam poteſtatem exercuit cùm Iudam proditorem Apoſtolatu, & Epiſcopatu excidiſſe, declarauit. to.20. 52. 2.

Item cùm propoſuit electionem Matthiæ. tomo 20. 52. 2; & ſeq.

Item cùm prædicauit Euaogelium Iudæis. to.20. 53. 1.

Item cùm protulit ſententiam in Concilio Hieroſolymitano, cæteris Apoſtolis tacentibus. to.20. 53. 2.

Item cùm claudum ſanauit. to.20. 53. 2.

Petrus Simonem Magom deiecit. to.19. 30. 1.

*Petri primatus.*

Petrus habuit primatum iuriſdictionis; Paulus verò primatum ſapientiæ. to.17. 52. 1.

Petri primatus non potuit conſiſtere in ętate, vocatione, & amoris feruore, ſed in adminiſtratione Eccleſiæ, & præcipue, vt tolleret ſchiſmata iuxta D. Hierooymum. to.17. 54. 2.

Petri primatus probatur ex mutatione oominis. to.17. 124. 1; & ſeq; & 419. 1; & 541. 2; & 546. 2.

Item ex conuerſione trium millium hominum. to.19. 119. 1; & ſeq.
Itsm ex eo, quòd primo loco nominetur Petrus ab Euangeliſtis. to.17. 124. 2; & 420. 2; & 547. 1; & to.14. 115. 2; & to. 8. 143. 2; & to.3. 445. 2; & 10.2. ex Pighio. 29. 1; & ſeq; & to. 19. 83. 2.
Item ex eo, quòd ſolus ſe miſit in mare. to.17. 125. 1; & 419. 2; & 548. 1; & to. 14. 116. 2; & to.19. 96. 1.
Item ex reuelatione Diuinitatis ſoli Petro à Deo facta. to.17. 125. 1; & 541. 2.
Item ex perpetua ſtabilitate illius Eccleſiæ. to.17. 125. 2.
Item ex ſolutione tributi. tom.17. 126. 1; & 419. 2; & 547. 1; & to. 7. 145. 1; & to. 8. 169. 2, & to.4. 532. 2; & to.19. 118. 1; & ſeq; & 117. 1; & ſeq.
Item ex naui Petri, & ex duplici ipſius piſcatione. to. 17. 127. 1; & 419. 2; & 547. 1; & to.8. 170. 1; & 10.19. 118. 1; & ſeq.
Item ex oratione Chriſti Domini: *Ego rogaui pro te Petre, vt non deficiat fides tua*. to.17. 127. 1; & 542. 1; & ſeq; & 547. 1; & to. 7. 145. 1; & to. 19. 118. 1; & ſeq; & 117. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Chriſtus reſurgens priùs apparuit Petro, quàm alijs Apoſtolis. tomo 17. 128. 2; & 420. 2; & to.8. 170. 2.
Item ex defenſione Apoſtolorum quando tanquam ebrij illudebantur. to. 19. 119. 1; & ſeq.
Item ex pedum lotione. to.17. 129. 1; & ſeq; & 420. 1; & 547. 2; & to.7. 145. 2; & to.8. 168. 2.
Item ex morte Crucis ei à Chriſto prædicta. to.17. 129. 2; & 548. 1.
Item ex reſuſcitatione Tabithæ. to. 19. 119. 1; & ſeq.
Item ex contentione de primatu orta inter Apoſtolos. to.17. 130. 1; & 419. 2; & 547. 1; & 10.2. ex Pighio. 20. 2; & 21; & 22. 1; & ſeq; & to.19. 118. 1; & ſeq.
Item ex correctione fraterna. to. 17. 130. 1; & 547. 1; & to.14. 117. 1.
Item ex introitu in ſepulcrum. to.19. 119. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Petrus ſolitus fuit ſemper Chriſtum interrogare, & ei reſpondere pro omnibus. to. 17. 130. 1; & ſeq; & 547. 1; & to.7. 145. 2.
Item ex eo, quòd Petrus petijt à Chriſto modum correctionis faciendæ. tom. 17. 131. 1.
Item ex eo, quòd ſolus Petrus exprobratus fuit à Chriſto, quando inuenit Diſcipulos dormientes. tomo 17. 131. 1; & 547. 2; & to.8. 171. 1.
Item ex eo, quòd Chriſtus iuſſerit, vt nominatim Petro annunciaretur eius reſurrectio. to.17. 131. 2; & 547. 2.
Item ex eo, quòd primus intrauerit Chriſti Domini monumentum. to.18. 238. 1.
Item ex electione Matthiæ in Apoſtolum. tomo 17. 131. 2; & ſeq; & 420. 2; & 581. 2; & ſeq; & to. 7. 142. 1; & tom.15. 173. 2; & ſeq; & to.8. 171. 2; & to.19. 119. 1; & ſeq.
Itsm ex eo, quòd poſt acceptum Spiritum ſanctum primus Petrus concionatus eſt audientibus reliquis Apoſtolis. to.17. 134. 2. & 420; & to.8. 171. 2.
Item ex percuſſione Ananiæ, & Saphiræ. tomo 17. 135. 1; & 421. 1; & 582. 2; & to.7. 142. 2; & to.15. 173. 2; & ſeq; & to.8. 171. 2; & to.19. 119. 1; & ſeq.
Item ex viſitatione Eccleſiarum tam longis itineribus facta. to.17. 135. 2.
Item ex oratione Eccleſiæ facta pro Petro in carcere detento. tom. 17. 136. 2; & 10.16. 379. 2; & to.8. 172. 1.
Item ex eo, quòd primus locutus fuit in Concilio Hieroſolymitano. tom. 17. 137. 1; & to.7. 141. 1.
Item ex eo, quòd Paulus venerit ad ipſum ad conferendum cum ipſo Euangelium. to.17. 137. 2.
Item ex eo, quòd Chriſtus ſuis manibus Petrum baptizauit. to. 17. 141. 1; & tom. 8. 172. 1.
Itsm ex eo, quòd ſolus Petrus à Chriſto fuit ordinatus Epiſcopus. to.17. 141. 2; & to.8. 172. 2.
Item ex eo, quòd Simonem Magum deiecit. to.17. 142. 2; & 421. 1; & 10.8. 172. 2.
Item ex eo, quòd iuſſu Dei Sedem ſuam Romæ collocauit. tomo 17. 144. 1; & tom.8. 172. 2.
Item ex eo, quòd ei Roma exeunti Chriſtus apparuerit. to. 17. 144. 1; & ſeq; & to. 8. 173. 1.
Item ex illis verbis: *Paſce oues meas*. to. 17. 542. 1; & 548. 1; & to.15. 257. 9; & ſeq; & to.11. 270. 1; & ſeq; & 10.17. 110. 1, & ſeq; & to.20. 27. 4; & to.19. 117. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd ſolus Petrus fundauit Eccleſias Patriarchales. to.17. 144. 2.
Item ex eo, quòd Eccleſia celebret feſtum eius Cathedræ. tomo 17. 144. 2; & tomo 8. 173. 1.
Item ex eo, quòd in antiquis literis poſt nomen Patris, & Filij, & Spiritus ſancti ponebatur etiam nomen Petri. to.17. 144. 2; & ſeq.
Item ex SS. PP. to. 17. 551. 2; & ſeq; & 554. 2; & ſeq; & 561; & ſeq; & 570. 1; & to. 15. 173. 2; & ſeq; & to.16. 7. 2; & ſeq; & 8. 2; & 10. 2; & 12. 1; & 15. 2; & 16. 1; & 18. 2; & 20. 2; & 26. 1.
Petri primatus colligitur ex actis Apoſtolorum cùm claudum ſanauit, cùm Thabitam reſuſcitauit. to.14. 426. 1; & ſeq.
Petri primatus probatur ex ſententia Petri in Concilio Hieroſolymitano circa obſeruantiam legalium; quam ſententiam Iacobus confirmauit, & publicauit in ſua Sede. tomo 14. 560. 1; & tom. 15. 173. 2; & ſeq; & to.8. 172. 1.
Item ex aduentu Pauli Hieroſolymam, vt Petrum videret, tanquam primum Apoſtolorum, teſte D. Ambroſio. to. 14. 560. 1; & to.8. 172. 1.
Item ex eo, quòd Petro dictum eſt: *Duc in altum*; ideſt in profundum diſputationum. to.14. 117. 1.
Item ex SS. Dionyſio, & Cypriano. tomo 14. 119. 1; & ſeq.
Item oſtenditur ex S. Athanaſio. to.14. 120. 2; & ſeq.
Item ex S. Euſebio, & S.P. Auguſtino. to.14. 122. 1; & ſeq.
Item ex DD. Hieronymo, & Ambroſio. to.14. 124. 1; & ſeq.

Item demonſtratur ex D. Gregorio . tom.14. 123. 1; & ſeq.
Item ex DD. Cyrillo, Chryſoſtomo, & Leone. to.14. 126. 2; & ſeq.
Item ex Maximo, Beda, Bernardo, Anſelmo, Lactantio, Paulino, & S. Franciſco . to.14. 127. 2; & ſeq.
Item ex S. Clemente, Anacleto, Sixto, & Iulio . to.14. 129. 1; & ſeq.
Item ex SS. Martyribus Sixto, Amieo, Eleutherio, Zephyrino, Antherio, Fabiano, Sixto II; Marcello, & Melchiade . tom.14. 130. 2; & ſeq.
Petri primatus ex verbis Chriſti: *Super hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*, colligitur. to.14. 42. 1; & to. 7. 143. 2; & to. 11. 261. 3; & ſeq.
Item quia ſuper Petrum ędificata fuit Eccleſia iuxta S. Cyprianum, & Hieronymum . tomo 14. 43. 1; & ſeq.
Item iuxta Origenem, S.P. Auguſtinum, Ambroſium, Hilarium, Chryſoſtomum, & alios . to.14. 44. 1; & ſeq.
Item iuxta S. Leonem, Gregorium, Maximum, Ignatium, Synodum VIII; & Chalcedonenſem . to. 14. 45. 1; & ſeq.
Item ex SS. Anacleto, Marcello, Pio, Gelaſio, Symmaco, Nicolao, Leone IX; Germano, & Alexandro II. to.14. 47. 1; & ſeq.
Petri primatus probatur ex SS. Cypriano, Auguſtino, Maximo, Hieronyino, Chryſoſtomo, & Theophilato, tomo 14. 93. 1; & ſeq.
Item ex SS. Gregorio, Ambroſio, & Leone . to.14. 94. 2; & ſeq.
Item ex Alcuino, Beda, Bernardo, Concilio Ilyldérenſi, Martino, & Innocentio . to.14. 95. 2.
Petri primatus in Romana Sede Apoſtolica SS. PP; & aliorum literis, & teſtimonijs conuincitur . to.7. 99. 1; & ſeq.
Petri primatus oſtenditur ex eo, quòd ſicut Chriſtus, qui eſt caput Eccleſiæ dictus eſt lapis angularis; ita Petrus dictus eſt petra, quia vice Chriſti fuit poſitus . to.7. 139. 1.
Petrus oſtendit ſuum primatum in Eccleſia, dum in Concilio Hieroſolymitano primus locutus fuit, etiam in aliena Diœceſi, ſcilicet in Eccleſia D. Iacobi Apoſtoli . tomo 7. 141. 1.
Item ex eo, quòd poſt aduentum Spiritus ſancti dum videret populum tumultuantem, quoniam putabat Apoſtolos muſto plenos, Petrus habuit concionem; poſtquam populo interroganti Apoſtolos; quid deberet facere . non Apoſtoli, ſed Petrus reſpondit: *Pœnitentiam agite, & baptizamini &c.* to. 7. 142. 1.
Item ex eo, quòd dum ageretur, an Chriſtus ſit Meſſias, ſolus Petrus reſpondit . tom.7. 142. 1.
Item ex eo, quòd ſolus Petrus ad Iudæos interrogantes, reſpondit . to.7. 142. 2.
Item ex eo, quòd ſententiam in Simonem Magum protulerit . to.7. 143. 1.
Item ex ſanatione claudi . tomo 7. 143. 1; & to.15. 173. 2; & ſeq. & to.8. 171. 2.
Item ex traditione clauium in vtilitatem Eccleſiæ . to.7. 144. 1.
Petri primatus probatur ex eo, quòd Petrus in enumeratione Apoſtolorum ponatur primus, quamuis non fuerit primò factus. to.7. 145. 1.
Item ex eo, quòd ei ſoli nomen fuit mutatum, nam ſicut Abram fuit mutatum nomen in Abraam, quia fuit conſtitutus Pater multarum Gentium; ita Petro, quia fuit conſtitutus Paſtor omnium . to. 7. 145. 1; & to.15. 169. 2.
Item ex eo, quòd Chriſti Eccleſia iuxta Iſaiam eſt permanſura in æternum . to. 7. 145. 2.
Petri primatus fusè oſtenditur ex SS. Ambroſio, & Auguſtino . to.7. 149. 1; & ſeq.
Petri primatus probatur ex antiquis Patribus. to.7. 648. 1.
Item ex Concilijs . to.15. 177. 1; & ſeq.
Item ex Imperatoribus . to.15. 177. 2.
Item ex SS. DD. to. 15. 178. 1; & ſeq.
Petri primatus oſtenditur ex Concilio Sardicenſi . to. 15. 233. 16; & ſeq.
Item ex damnatione Neſtorij. to.15. 233. 17; & ſeq.
Item ex cauſa Flauiani tempore S. Damaſi . to.15. 235. 29.
Item ex cauſa Iuuenalis Patriarchæ Hieroſolymitani . to.15. 236. 30.
Petri primatus SS. PP. teſtimonijs, & aliorum Doctorum oſtenditur . to. 15. 638. 59; & ſeq; & tomo 4. 661. 2; & 662. 2; & 663; & 745. 17; & ſeq.
Petri prærogatiuæ probant ipſi ſolùm, non verò etiam Paulo collatum fuiſſe Eccleſiæ primatum . to.7. 31. 1; & ſeq.
Petri primatus ex teſtimonijs Sanctorum Patrum, Conciliorum, Doctorum, & aliorum ab exordio Eccleſiæ naſcentis, vſque ad noſtra tempora oſtenditur . to. 7. 37. 1; & ſeq; & to. 2. ex Pighio . 13. 1; & ſeq; & to.1. 47; & ſeq.
Petri primatum vniuerſa docet Euangelica hiſtoria, & præcipuè ex ſolutione didrachmatis . to.2. ex Pighio . 20. 2, & ſeq.
Petri primatus probatur ex traditione, ex Concilijs, ex Bullis, ex SS. PP; Imperatoribus, & alijs . to.4. 159. 2.
Petri primatum Patrum Græcorum præclariſſimis teſtimonijs oſtenditur . tomo 1. 426. 1.
Petri primatus ex SS. PP; & Concilijs manifeſtè deducitur . to.4. 759. 110.
Petri primatus ex auctoritate monſtratur . to.9. 523. 89.
Petri primatum Euangelia teſtantur. tom.13. 15. 1; & 117. 1: & 272. 2; & tom. 16. 7. 2; & ſeq.
Petri primatum eius geſta conuincunt. to.13. 15. 2; & 119. 2; & 246. 2.
Petri primatum etiam ratio ipſa demonſtrat. to.13. 18. 2; & ſeq; & 122; & ſeq.
Petri primatus nedum ratione naturali, ſed etiam conſuetudine oſtenditur, & antiquitate . to.3. 820. 2.
Petri primatus Orientalium teſtimonijs conuincitnr. to.1. ex Ecchellenſi . 44. 1; & ſeq; & to.2. ex Alano . 21. 1; & 41. 1; & 42. vſque ad 46.
Petri primatus probatur ex Terrulliano, Origene, Cypriano, Stephano Papa, Hilario, Baſilio, Epiphanio, Gregorio Nazianzeno, Paciano, Cyrillo Alexandrino, & Ioanne Chryſoſtomo . to.11. 261. 3; & ſeq.

Item

Digitized by Google

Item ex S. Hieronymo, Ambroſio, Auguſtino, & Gregorio, ex Concilio Epheſino, & Chalcedonenſe. to.11. 263. 7.

Petri primatus colligitur ex eo, quòd Chriſtus myſterium Trinitatis, & Incarnationis Petro priùs, quàm alijs oſtendit. tomo 8. 169. 2.

Item ex tranſitu Petri per omnes. to.8. 171. 2.

Item ex viſione lintei è cœlo demiſſi, & ſerpentibus pleni. tom.8. 172. 1; & tom.19. 96. 1; & 118. 1.

Petri primatus à tota Eccleſia primitiua fuit cognitus. to.8. 286. 9.

Non negatur à Iuriſtis. to.14. 229. 1; & ſeq.

Fuit cognitus ab ipſiſmet Apoſtolis. to. 16. 508. 1; & ſeq.

Non negatur, ſed aſſeritur à Paulo in ſuis ſcriptis. to.16. 511. 1; & ſeq.

Petrum geſſiſſe perſonam Eccleſiæ propter Apoſtolatus ſui primatum, docet S. P. Auguſtinus. to.12. 17. 2; & ſeq.

Petrus etiam reſpectu Pauli habuit primatum. to.4. 547. 85.

Petrus non affixit ſuum primatum Sedi Antiochenæ, quia illam dimiſit, & Romæ ſuam Sedem perpetuam fixit. to.4. 303. 1; & ſeq.

Petri primatum teſtati ſunt Patres Græci, & Latini. to.18. 504. 2; & ſeq.

A Chriſto Domino primatum obtinuit, cùm ei fuit dictum: *confirma fratres tuos*: ex teſtimonio S. Ioannis Chryſoſtomi. tom. 18. 102. 5.

Petri primatus non fuit mundanus, aut ſæcularis, ſed Eccleſiaſticus. to.20. 56. 1.

Petri primatus ex ſcripturis oſtenditur. tomo 20. 268. 8.

Petri primatus non tantùm ordine, ſed dignitate fuit ſuper Apoſtolos, & ſuper totam Eccleſiam. to.14. 356. 1; & ſeq.

Petro collatus eſt primatus Eccleſiæ quando ei ſoli dictum eſt: *Paſce agnos meos; paſce oues meas*. to.14. 18. 1.

Petro fuit conceſſus primatus honoris, & poteſtatis. to. 14. 76. 2.

Petro ſoli, non autem ſimul & Paulo collatus eſt Eccleſiæ primatus; quia ſupra Petrum, & non ſupra Paulum ædificauit Chriſtus Eccleſiam. to. 7. 30. 1; & ſeq; & 651. 1; & ſeq.

Petri primatus tranſijt in ſucceſſores. tom. 7. 641. 2.

Petro dictum eſt: *Paſce oues meas*; vt eius primatus inter Apoſtolos, & vnitas Eccleſiæ monſtraretur. to.15. 209. 6; & to.1. 338. 2.

Petri primatus cum ſui ſucceſſoribus ſupra Eccleſiam militantem, eſt præcipuum fidei dogma. to.3. 758. 1; & ſeq.

Petro non fuit collatus primatus ab Apoſtolis. to. 16. 43. 1; & ſeq.

Petri primatus non conſiſtit in prioritate ætatis, vel ordine vocationis, vel in amoris feruore, & proprijs virtutibus, ſed in poteſtate iuriſdictionis. to. 16. 474. 1; & 475. 1; & 478. 2; & ſeq.

Petrus verè exercuit ſuum primatum. to. 16. 508. 2; & ſeq.

Petro in primatu quis ſucceſſerit? tomo 3. 450. 2.

Petro primatus illis verbis: *Tu es Petrus* &c. fuit collatus. tom 1. ex Ecchellenſi. 40. 1.

Petrus publico miraculo ſuum primatum oſtendit, tomo 1. ex Tannero. 13. 73; & ſeq.

Petrus poſt Chriſti mortem plenitudinem ſuæ poteſtatis, & ſuum primatum exercuit in totam Eccleſiam. to. 16. 51. 2.

Petrus trina confeſſione meruit primatum Eccleſiæ. to.5. 21. 2.

Petrus iuſſu Chriſti coniunxit cum Epiſcopatu Romano primatum Eccleſiæ. to. 12. 595. 1; & ſeq; & to.13. 130. 2.

Petro collatus eſt primatus ſuper Apoſtolos, & ſupra totam Eccleſiam. to. 12. 20. 2; & 24. 2. & 25. 1; & ſeq.

Petrus habuit aliqua, quæ non conueniebant Apoſtolis, vt Eccleſiæ primatus, & habuit aliqua alijs Apoſtolis communia, vt Apoſtolatus. to. 12. 117. 2.

Petri primatus durabit ad omne tempus Eccleſiæ. to.12. 415. 2; & ſeq.

Petro ſoli mutatur nomen, quia ſoli confertur Eccleſiæ primatus. to.8. 141. 2; & tomo 17. 53. 1.

Petrus ſolus ambulabat ſuper aquas ſimul cum Chriſto, quia ſoli Petro conceſſus fuit primatus Gentium, quæ aquarum nomine ſignificantur. tomo 8. 169. 1; & tomo 14. 18. 2.

Petrus prælatus fuit Ioanni in Eccleſiæ primatu, non ſolùm quia erat ſenior ætate, ſed etiam propter cauſas Deo notas. to.17. 55. 2.

Ex omnibus Apoſtolis fuit electus, vt ſolus inter eos primatum haberet. to. 17. 58. 1; & ſeq; & to.4. 475. 18.

Petrus, in primatu Apoſtolis excellenti gratia præeminet iuxta S.P. Auguſtinum. tomo 17. 158. 1.

Petro fuit collatus primatus, vt Eccleſiæ vnitas ſaluaretur. to.17. 537. 1.

Petri amor erga Chriſtum fuit ratio cur ei primatus fuit collatus; to.17. 150. 1.

Petro non fuit interdictus primatus à Chriſto; to.14. 200. 1.

Petro ſoli collatus fuit à Chriſto Eccleſiæ primatus. to.4. 120; & ſeq; & to. 11. 261. 1; & ſeq; & to.13. 113. 2.

Petrus vnicè habuit Eccleſiæ primatum, quia Eccleſia eſt vna; & ideo vnum tantùm debuit habere paſtorem. to.4. 123; & ſeq.

Petro ſoli, & eius ſucceſſoribus à Concilijs attributus fuit primatus Eccleſiæ. tomo 4. 133. 1.

Petrus, & Paulus non fuerunt æquales in primatu. tomo 4. 127. 1; & ſeq; & 133. 2; & ſeq; & tomo 16. 35. 1.

Petrus, & alij Apoſtoli dicuntur Eccleſiæ fundamenta abſque vllo prorſus præiudicio primatus D. Petri. tom. 4. 136. 2.

Petrus habuit Paulum collegam, quoad dignitatem Epiſcopalem, non quoad Eccleſiæ primatum. to. 4. 136. 2; & ſeq; & 582. 56.

Petro multa tribuuntur, quę dicuntur etiam de Paulo, excepto Eccleſiæ primatu. to.4. 141. 3.

Petrus ex eo, quòd ſolus habuerit primatum non fuit infirmior, & inefficacior in diſpenſando, & gubernando. to.4. 141. 2.

Petrus ſolus inter Apoſtolos habuit Eccleſiæ

primatum ex D. Hieronymi teſtimonio. to.4. 143. 2.
Petrus, & Paulus eodem honore digni habiti dicuntur quoad vocationem ad Apoſtolatum, non quoad primatum. tomo 4. 151. 2.
Petro, & Paulo eădem gratiam fuiſſe conceſſam intelligendum eſt de gratia prædicationis, non primatus. to.4. 152. 2; & ſeq.
Petro Paulus inferior in primatu. tomo 4. 153. 1.
Petrus, & Paulus dicuntur duo Duces in diuerſo genere; Petrus in primatu, Paulus verò in prædicatione, doctrina, & laboribus. to. 4. 153; & ſeq; & 591. 118; & ſeq; & 605. 181.
Petro primatus fuit collatus intuitu Eccleſiæ vniuerſalis. to.4. 769. 15.
Petro primatus fuit collatus pro ſe, & pro omnibus ſucceſſoribus. tom.4. 769 16; & ſeq.
Petri primatus inſtitutus fuit ad formam Maioratus. to.4. 770. 25.
Petri primatus non fuit priuatus, & perſonalis, ſed publicus, & perpetuus, idèſt pro illo, & ſucceſſoribus traditus. tom.4. 768; & ſeq.
Petrus ſolus geſſit perſonam Eccleſiæ, in qua primatus fuit erectus. to.4. 778. 41.
Petro in primatus auctoritate debuit, & debet aliquis ſuccedere vſque ad ſæculi conſummationem. to.13. 322. 2.
Petrus à Chriſto ſolo accepit primatum vniuerſalis Eccleſiæ, non autem etiam ab Apoſtolis. tomo 3. 802. 1; & 803. 2; & 806. 2; & ſeq.
PP. Orthodoxi probant Eccleſiæ primatum Petro fuiſſe conceſſum, tomo 14. 561; & ſeq.
Petri prærogatiuæ poſt Aſcenſionem conceſſæ probant eius primatum ſuper Apoſtolos. to.17. 420. 2; & ſeq.
Petri prærogatiuæ duodecim indicantes eius primatum. to.4. 150.
Ei ſoli à Chriſto Domino conceſſus fuit primatus totius Eccleſiæ. tomo 18. 43. 1; & ſeq.
Petri primatus probatur ex illis verbis: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*. to.18. 229. 1; & ſeq.
Primatus alius fuit prædicationis, qui Paulo fuit collatus, & in ipſo finiuit; alter iuriſdictionis, qui Petro fuit collatus, & tranſit in ſucceſſores. to.20. 31. 1.
Petrus fuit primus Apoſtolorum dignitate, non vocatione, aut ætate. to.19. 231. 1.
Fuit primus auctoritate, & iuriſdictione. tomo 19. 232. 1; & ſeq.
Eius primatus probatur ex teſtimonijs SS. Patrum. tom.19. 572. 2; & ſeq.
Petri primatus ad totum orbem extenditur. to.19. 95. 2.

*Petri prærogatiuæ.*

Petri prærogatiuæ. 1. Petri ſoli mutatum eſt nomen. 2. Vbique primo loco nominatur. 3. Tanquam caput aliorum nominatur. 4. Solus ſuper aquas ambulauit. 5. Ei ſoli myſteria Diuinitatis, & Trinitatis fuerunt reuelata. 6. Solus à Chriſto vocatur beatus. 7. Solus cathedram accepit. 8. Soluit æquale didrachma pro ſe, & pro Chriſto. 9. Quòd in duobus piſcationis miraculis Eccleſiam ei traditam fuiſſe ſignificauerit. 10. Quòd eius fides oratione Chriſti indefectibilis reddita fuerit. 11. Quòd Chriſtus ei priùs pedes lauerit. 12. Quòd Chriſtus ei priùs apparuerit, quàm cęteris Apoſtolis. 13. Quòd Chriſtus ei ſoli mortem crucis prædixerit. 14. Quòd maiorem in Chriſtum amorem oſtenderit. 15. Quòd ei ſoli conſignatæ fuerint oues paſcendæ. 16. Quòd ipſe ſolus Apoſtolos conuocauerit ad eligendum Matthiam in locum Iudę. 17. Quòd primus omnium poſt aduentum Spiritus Sācti ceperit concionari. 18. Quòd primus omnium miraculum fecerit claudum ſanando. 19. Quòd eius vmbra infirmos ſanauerit. 20. Quod omnes Chriſtianos baptiſmo luſtrauerit. 21. Quòd primus omnium doctrinam, & ſacramenta communicauerit. 22. Quòd tota Eccleſia orauerit pro eo in carcere detento. 23. Quòd in Concilio Hieroſolymitano ſententiam tulerit. 24. Quòd ad eum videndum Paulus profectus fuerit. 25. Quòd ſolus à Chriſto fuerit baptizatus. 26. Quòd ſolus fuerit in Epiſcopum ordinatus. 27. Quòd Simonem Magum deiecerit. 28. Quòd Romam, quæ erat caput orbis Chriſti iuſſione, venerit. 29. Quòd ei Roma exeunti Chriſtus apparuerit. 30. Quòd ipſius cathedræ feſtum agatur. 31. Quòd Romanam Sedem Patriarchalem pro ſe retinuerit, Alexandrinam pro Marco, & Antiochenam pro Euodio inſtituerit. tomo 7. 31; & ſeq.
Aliæ Petri prærogatiuæ. to.5. 652. 1; & ſeq; & to.8. 141. 1; & to. 14. 556. 1; & ſeq; & to.16. 491. 1; & ſeq; & to.4. 150; & to.17. 420. 2; & ſeq; & 123; & 419. 1; & ſeq; & to.18. 496. 1; & ſeq; & 49. 1.
Petri prærogatiuæ ſingulares, & propriæ, quę fuerint? to.4. 744. 9; & ſeq.
Petrus fuit à Chriſto prærogatiuis ſingularibus inſignitus, vt à cæteris Apoſtolis diſtingueretur. to.4. 770. 24.
Petri prærogatiuæ ex multis Euangeliorum textibus erutæ, eius primatum euidendentiſſimè probant, eique à Chriſto Domino fuiſſe collatum. tomo 13. 272. 3.
Petri prærogatiuæ probant Eccleſiæ primatum ei fuiſſe conceſſum. tomo 14. 556. 1; & ſeq.
Petrus tranſtulit in ſucceſſores prętogatiuam capitis, & principis Eccleſiæ. tomò 12. 177. 2.
Petri poteſtas ipſo iure tranſit in ſucceſſores; & hæc fuit prętogatiua ſoli Petro conceſſa, non alijs Apoſtolis. to.16. 392. 2.
Petri duplex prærogatiua colligitur ex mutatione nominis. to.18. 495. 2.
Petri ſumma prærogatiua eſt ſummus eius amor in Chriſtum, quem oſtendit, cùm ex impatientia proiecit ſe in mare. tomo 18. 147. 2.
Petri maxima prærogatiua eſt, quòd ſolus agnouerit Chriſti Domini Diuinitatem ex diuina reuelatione, non ex miraculis, ſicut illam nouerunt alij Apoſtoli, & Diſcipuli. to.18. 231. 1.

Petrus ſolus Chriſto interrogāti: *Quem dicunt homines eſſe filium hominis?* reſpondit tacentibus alijs Apoſtolis. to.18. 229. 2.

*Petri priuilegia.*

Petri priuilegia triginta quinque. *Vid. Petri prærogatiuæ*; & *Petri primatus*; quibus additur trigeſima quinta. Quòd in literis formatis, quas ſolent in Eccleſia vſurpare nomine B. Petri ponatur in quarto loco, hoc modo: P. Y. A. P. idèſt: Patir, Yos, Agion, (ſupple Pneuma) Petros. tom. 15. 262. 3; & ſeq; & to. 3. 143. 2; & 144. 1; & ſeq.

Petri priuilegia non fuerunt perſonalia, idèſt annexa perſonæ, ſed realia, ideſt annexa eius cathedræ. to.15. 229. 3; & ſeq.

Petri priuilegium non pertinuit ad alios Apoſtolos. to.4. 754. 69; & ſeq.

Petrus ſingulariter reſpondit Chriſto; ideo Chriſtus ſingulariter ei contulit priuilegium. to.4. 754. 71.

Petri duplex priuilegium. to.8. 411. 2.

Petri priuilegia ſingularia ex Diuinis Scripturis, & ex interpretatione huius nominis *Cephas* colliguntur. tomo 2. ex Turrecrem. 7. 1.

Petri tria priuilegia tribus Filij Dei prærogatiuis correſpondentia. to.2. ex Turrecrem. 14. 2; & ſeq.

Petri priuilegia à SS.PP. fusè expoſita. to.2. ex Turrecrem. 14. 2; & ſeq.

Petri vnum inter alia priuilegium eſt, quòd eius Pontificatus continua ſucceſſione ſeruetur in fide. to.2. ex Turrecrem. 36. 2.

Petri priuilegium, quo alijs præfuit Apoſtolis, tranſijt in ſucceſſores, qui alijs præſunt Epiſcopis. to. 2. ex Aluarez. 2. 2; & 4. 1.

Petrus ab oratione Chriſti duo habuit priuilegia, ſcilicet, quòd tentatus à Diabolo non poſſit in fide deficere; & quòd nullus eius ſucceſſor poſſit errare ex cathedra. tomo 18. 630. 1.

Petri dignitates, & prærogatiuæ poſt Domini Reſurrectionem. to.19. 572. 1; & ſeq.

*Petri reprehenſio.*

Petrus fuit reprehenſus, quia ad Cornelium gentilem acceſſerat, & cum eo comederat, quod tunc erat Hebræis prohibitum, qui non poterant intrare ad gentes habentes præputium. to.17. 118. 2; & ſeq.

Fuit reprehenſus à Paulo, quia cùm eſſet Iudæus, cogebat gentes iudaizare. tom.17. 119. 2; & 171. 2; & ſeq;

Patienter tulit correctionem. to. 17.173. 2.

An peccauerit ſaltem venialiter? to.17. 174. 1; & to.6. 892. 2. & to.8. 5.1; & to.1. 124. 1; & ſeq; & to. 14. 174. 1; & to.15. 116. 201; & ſeq.

Quomodò ei Paulus in faciem reſtiterit? to.17. 178. 1; & ſeq; & to.6. 698. 1; & to.3. 810. 1. & to.4. 126. 1.

Eius ſimulationis finis. tomo 17. 178. 1; & ſeq.

Quo anno fuerit à Paulo obiurgatus? to.17. 614. 2.

Non indignatus fuit, ſed laudauit Pauli rereprehenſionem; vt oſtenderet ſuam humilitatem iuxta S.Gregorium. to. 17. 59. 1; & to.4. 499. 33.

Petrus an dignus fuerit Pauli reprehenſione? to.4. 499. 33.

Verè, non ſimulatè fuit reprehenſus à Paulo; nec propter hoc æqualitas inter Petrum, & Paulum colligi poteſt. to. 11. 34. 9; & ſeq; & to.15. 115.190; & to. 10. 302. 2; & 164. 2; & 186. 2.

Petrus obſeruando legalia non errauit in fide. to. 11. 35. 12.

Potuit Paulo increpari, quia hoc eſt ex charitatis officio; non tamen potuit iudicari; quia hoc eſt effectus poteſtatis. to.14. 495. 2.

Petri reprehenſio deſcribitur. to.12. 584. 1; & to.6.892. 2; & to.11.33.7; & to. 14. 432. 1; & ſeq; & 23. 1; & to.17. 171. 2; & ſeq; & to.15. 264. 2.

Fuit correctus à Paulo, quia maior etiam à minori corrigi poteſt to.7. 25.1.

Quanuis verè non peccauerit ſimulando carnes non comedere; attamen rectè fuit à Paulo reprehenſus. to. 8. 5.1

Petri, & Pauli controuerſia de obſeruantia legalium. to.8.3.1; & ſeq; & to.11. 257.7; & to.12. 172. 1.

Petri patientia in audienda Pauli reprehenſione exemplum præbuit ſucceſſoribus audiendi patienter monitiones Virorum doctorum. to.7. 206. 1.

Quomodò fuerit à Paulo reprehenſus iuxta ſententiam S.Hieronymi? to.2. ex Pighio. 38.1; & ſeq.

Petrus ſolus potuit legalia diſſoluere. to.1. 124.1; & ſeq.

Fuit reprehenſus à Paulo, ſed non circa fidem. to.1. 337. 1.

Petrus reprehenſus à Paulo, ſi peccauit, potiùs in modo, quàm in facto peccauit. to. 9. 503. 56.

Ab impoſtura circa eſum carnium defenditur. to.1.105. 2.

Petrum fuiſſe à Paulo reprehenſum non arguit Petrum fuiſſe Paulo inferiorem. to.4. 75. 2.

Petrus fuit reprehenſus à Paulo, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to.4. 604. 1.

Petrus potuit licitè obſeruare, & præcipere, vt obſeruarentur legalia; quia tempus concedi debebat ad ſepeliendam cum aliquo honore ſynagogam, vtpotè à Deo inſtitutam; quæ non debebat ſtatim prohiberi, ſicut idolatria, quæ debebat ſubitò eijci. to. 4.644.2.

Petrus, quanuis fuerit reprehenſus à Paulo, non tamen à Petro appellabatur ad Paulum, quia hoc non obſtante Paulus Petro ſemper fuit inferior. to.9.466. 81.

Eius reprehenſio multipliciter exponitur. to.9. 520. 81; & to.10.244. 1.

Petri reprehenſio fuit diſpenſatoria. to.13. 247.2.

Petrus ſolus definiuit controuerſiam de non circumcidendis gentilibus venientibus ad fidem. to.11. 397. 5; & to.13. 443.1.

Non fuit iuridicè, ſed fraternè à Paulo correptus. to. 1. ex Tannero. 17. 105.

Fuit redargutus à Paulo, quia ſuperior ab inferiori poteſt moneri. to.5.16. 1.

Petrus ſolus fuit auctor ceſſationis legalium. to.16.378.1.

Petrus reprehenſus fuit à Paulo ex correctione fraterna. to.18. 559. 2.

Pe-

Petrus non errauit cogendo gentes iudaizare. to.18.637. 2.

Petri reprehenſio non diminuit eius poteſtatem. to.18. 251. 1;& ſeq.

Eius reprehenſio facta fuit ex charitate. tomo 18.49.2; & to.20.374. 7.

Petrus reprehenſus in Concilio Apoſtolorum circa obſeruantiam legalium cur non fuerit à Papatu depoſitus? to.18. 122. 4.

Petrus fuit reprehenſus à Paulo, quia cuilibet priuato licet in rebus ad fidem ſpectantibus ſuperiori ſuo reſiſtere. tom.19. 121. 1; & ſeq.

Accuſatus ex humilitate ſe purgauit. to.20. 55. 1.

Fuit à Paulo reprehenſus, quia licèt eſſet maior voluit fieri ſicut minor. tomo 20. 57. 1.

*Petri ſedes.*

Petri ſedes ſemper habuit ius confirmandi ſynodos generales. to.15. 446.3; & ſeq; & 450. 9.

Semper fuit conſulta in controuerſijs circa fidem exortis. to.15. 612; & ſeq.

Petrus cur Romæ ſuam ſedem fixerit, non Hieroſolymis? to.19.317. 2; & 320. 7.

Tres ſedes erexit. to.20. 346. 6.

*Petri ſignificatio.*

Petrus ſignificauit vitam actiuam, Ioannes contemplatiuam. to.8. 32.2; & to.17. 62. 2;& 69. 2.

Petrus myſticè ſignificat Eccleſiæ vnitatem. to.19. 533. 2.

Figurauit Eccleſiam, ſcilicet firmos, & infirmos, ex quibus Eccleſia componitur. to.20. 268. 5.

*Petri ſucceſſores.*

Petri Vicarius, & Petri ſucceſſor differunt inter ſe, quia Vicarius fuit viuente Petro; & ſucceſſor ſolùm poſt mortem Petri. to.4. 303. 1.

Petrus nedum fuit Chriſti Vicarius, ſed etiam ſucceſſor. to. 4. 474. 16; ſeq.

Petri ſucceſſorum ius ex actis ipſius Petri euidenter conſtat. tom. 4. 779. 48.

Petro ſoli, & eius ſucceſſoribus munus proprij Paſtoris à Chriſto fuit collatum. to.4. 788. 60.

Petri ſucceſſores ſunt adeundi, quoties inſurgit aliqua hęreſis. tomo 4. 807. 11; & ſeq.

Petrus, & eius ſucceſſores vnum tribunal conſtituunt cum Chriſto Domino. to.9.209.120.

Petrus, & eius ſucceſſores omnibus alijs Pręlatis etiam ſimul ſumptis præſtant, & antecellunt. to.13. 596. 2.

Petrus, & eius ſucceſſores potuerunt abrogare Apoſtolorum ſtatuta. to.4.573. 9.

Petro, & Paulo quomodò dicantur ſuccedere Romani Pontifices? tomo 4. 618. 145. & ſeq.

Petrus, & eius ſucceſſores habent plenitudinem poteſtatis à Chriſto. to.4. 74.2.

Petro ſoli, & eius ſucceſſoribus à Concilijs attributus fuit primatus Eccleſiæ. tom.4. 133.2.

Petrus, & eius ſucceſſores quomodò gregem ſibi commiſſum defenderint? tom.1. 572. 1.

Petrus moriens reliquit ſuo ſucceſſori vſque ad ſęculi finem paſtoralem auctoritatem in vniuerſam Eccleſiam. to. 16. 380. 2; & ſeq.

Petri ſucceſſores, qui fuere circiter ducenti, nec Petri nomen, nec æqualem gubernij diuturnitatem, quam habuit Petrus, habuerunt. to.16. 387.1.

Petri poteſtas ipſo iure tranſit in ſucceſſores. to.16. 392. 2.

Petri ſucceſſorem eſſe Romanum Pontificem oſtenditur. to.2. ex Turrecrem. 36. 2.

Petri ſucceſſores per electionē non per carnis coniunctionem debent aſſumi. to.2. ex Aluarez. 6. 1.

Petri ſucceſſores nequeunt deficere in confirmando fratres in fide ex vi orationis Chriſti, quæ etiam ad illos extenditur. to. 2. ex Pighio 83. 1; & ſeq.

Petri ſucceſſio legitima futura eſt vſque ad mundi finem. tò. 9. 645. 2; & 646. 1; & to.1. ex Tannero. 13.77.

Petri ſucceſſor in Principatu totius Eccleſiæ, in amplitudine poteſtatis, & in prerogatiua dignitatis eſt Pontifex Romanus. to.9. 646.1;& ſeq.

Petri ſucceſſio dupliciter conſiderata. to.9. 647. 2.

Petro, & ſucceſſoribus conceſſa fuit poteſtas ligandi à cenſuris, ſtatutis, & præceptis. to.4.465. 1.

Petri ſucceſſores hæreditario iure eandem poteſtatem recipiunt. to.1. 7.

Petri poteſtatem in ſucceſſores transfundi SS.PP. teſtimonijs oſtenditur. to.1.32.1;& ſeq.

Petri ſucceſſores ſunt interpretes ſacræ ſcripturæ. to.1. 243. 1.

Petrus habuit ſucceſſorem, quem non habuerunt Apoſtoli. to.1. 338. 1.

Petri ſucceſſores nedum ab ipſo hæreditauerunt poteſtatem, ſed etiam curam in amplianda, & tuenda Eccleſia. to. 1.436. 1; & ſeq.

Eius, & ſucceſſorum poteſtas à Chriſto conceſſa, qualis, & quanta ſit? to. 1. 503. 2;

Vindicatiua poteſtate vſus fuit in Simonem Magum; & ob hoc eius ſucceſſores vſum poteſtatis punitiuæ ſumpſerunt. to.1.526. 1; & ſeq.

Petro, & alijs Pontificibus ſucceſſorum crimina ab Hæreticis obiecta. to.7.437.1; & ſeq.

Petri poteſtas non fuit cum ipſo extincta, ſed tranſijt in ſucceſſores. to.14. 25. 2; & 12. 584.2; & to.3. 344.2; & 345. 1.

Petrus debuit habere ſucceſſorem in Eccleſia. to.7.192.1; & ſeq.

Petri ſucceſſor in regimine totius Eccleſiæ eſt ſolus Romanus Pontifex. to.7. 198. 2; & to.2.ex Adolpho. 62.2; & tom.3.345.2; & to.1.7.

Petrus in ſe ipſo quomodò pręfigurauit Pontifices ſuos ſucceſſores? to.7. 203. 2.

Petro, & ſucceſſoribus tradita eſt clauium indefinita poteſtas. to.7. 446. 1; & ſeq.

Petri, & eius ſucceſſorum infallibilitas probatur ex ſcripturis. to.7. 671. 1; & ſeq; & 672. 2; & ſeq. & 673. 2.

Petrus, eiuſque ſucceſſores quomodò repræſentent totam Eccleſiam? to.7. 545. 2; & ſeq.

Petri primatus tranſijt in ſucceſſores. tom.7. 611.2.



Digitized by Google

Petro eiuſque ſucceſſoribus commiſſam fuiſſe poteſtatem in totam Eccleſiam, nemo vnquam dubitauit. to.15. 350. 1.
Petri primatus cum ſuis ſucceſſoribus ſupra Eccleſiam militantem, eſt præcipuum fidei dogma. to.3. 758. 1; & ſeq.
Petrus tranſtulit in ſucceſſores prærogatiuam capitis; & Principis Eccleſiæ. to.12. 177. 2.
Petro pro ſe, & pro ſuis ſucceſſoribus traditæ ſunt claues plenariæ. to.12.13.1; & 14. 1.
Petri poteſtas à Chriſto conſtituitur in eius ſucceſſoribus, & in hoc ſupereminet alijs Apoſtolis, quorum poteſtas ad ſucceſſores non tranſit. to.13. 367. 2.
Petri ſucceſſor accipit poteſtatem à Chriſto, non ab Eccleſia. to.6. 695. 1.
Petro, eiuſque ſucceſſoribus fuit à Chriſto conceſſa ſingularis poteſtas. to. 2. ex Pighio. 32. 2.
Petri ſucceſſor cur non vocetur Epiſcopus Antiochenus, vel Hieroſolymitanus, cùm etiam illic ſederit Petrus. to.2. ex Pighio. 41. 2.
Petri poteſtas hæreditariæ ſucceſſionis iure in ſola Eccleſia Romana aſſeruatur. to.2. ex Pighio. 42.1; & ſeq.
Petro an ſucceſſerit Linus, vel Clemens I. to.2. 282. 1; & ſeq.
Petri poteſtas eſt in Pontificibus Romanis eius ſucceſſoribus. to.8. 287.11.
Petri poteſtas neceſſariò debet perſeuerare in ſucceſſore. to.8. 344. 2.
Petrus an deſignauerit Pontificem ſibi ſucceſſorem? to.10. 169. 2.
Petri dignitas poſt eius mortem alteri ſucceſſori erat neceſſariò conferenda. to.3. 3. 1; & 4. 1.
Petri nomen cur aliquando conceſſum non fuerit ſucceſſoribus Petri? to.3. 826. 1.
Petro debuit aliquis ſuccedere, vt firma eſſet Chriſti promiſſio, quòd nunquam eius fides eſſet defectura. to.17. 437. 1; & ſeq.
Petri ſucceſſor immediatus quis fuerit? to.8. 17. 8. 2.
Petro non ſuccedunt Principes ſæculares in iuriſdictione à Chriſto Domino accepta; ſed ſoli Romani Pontifices. tom. 16. 157. 2.
Petri poteſtas deriuata in eius ſucceſſores. to.1. 46. 1.
Petrus fuit Epiſcopus Orbis, & Vrbis, & in vtroque ei ſuccedit Romanus Pontifex. to.10. 161. 2.
Petrus ſolus habuit ſucceſſorem in plenitudine poteſtatis. to. 17. 348. 2; & 344. 2; & ſeq.
An ſibi Clementem ſucceſſorem ſubrogauerit? tom.17. 443. 1; & tom. 20. 431. 1; & ſeq.
Petri ſucceſſores impleuerunt, quæ Chriſtus Petro promiſit. to.18. 331. 2.
Petri ſucceſſoribus promiſſa fuit poteſtas illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduerſùs eam*. to.18. 319. 1.
Petri, & eius ſucceſſorum cura circa nouella fidei germina quæ, qualis, & quanta fuerit? to.1. 476. 1.
Eius ſucceſſor pro tempore cur non vocetur Epiſcopus Antiochenus, cùm etiam illic ſederit Petrus? to.2. ex Pighio. 41. 2.
Si mortuus fuiſſet, antequam Romanam Sedem fundaſſet, electio ſucceſſoris ad Apoſtolos ſpectaſſet. to.13. 324. 2.
Petri obligationes tranſeunt ad illius ſucceſſores. to.5. 111. 2.
Petro ſuccedens in Epiſcopatu, in quo mortuus fuit, ſuccedit quoque in papatu. to.20. 374. 2.
Petrus elegit Clementem in ſuum ſucceſſorem. to.19. 148. 1.
Sed Clemens poſtquam fuit electus, renunciauit. to.19. 150. 1; & to.4. 76. 2; & 321. 2; & to.5. 32. 2; & to.9. 212. 143.
Clemens manſit Papa duodecim annos, & poſteà renunciauit. to.19. 150. 2.
Neceſſariò debuit habere ſucceſſorem. to.19. 238. 1.
Petro in Eccleſia Antiochena immediatè ſucceſſit Euodius, non Ignatius. to. 19. 359. 1.
Habuit de iure diuino ſucceſſorem. tom.19. 549. 2; & ſeq.
Petrum, & Romanos Pontifices illius ſucceſſores habere Eccleſiæ Pontificatum ex ſanctorum Patrum teſtimonijs oſtenditur. to.19. 558. 1; & ſeq.
Item ex teſtimonijs Conciliorum. tom. 19. 559. 2; & ſeq.
Petri auctoritas tranſit in ſucceſſores. to.19. 584. 1; & ſeq.
Cur Petrus; & non alij Apoſtoli ſucceſſorem habuerit? to.19. 585. 1.
Tanquam Paſtor Eccleſiæ ſucceſſorem habuit perpetuum. to.20. 58. 1; & ſeq.
Petri ſucceſſio probatur exemplo ſynagogæ, & ex ſimilitudine exercitus. tom. 20. 59. 1.
Item ex ſimilitudine Eccleſiæ triumphantis, & ex vnitate Eccleſiæ, quæ nequit eſſe vna, niſi ab vno viſibiliter gubernetur. tom.20. 59. 2; & ſeq.
Petri ſucceſſio neceſſaria fuit ad conſeruandam Eccleſiam. to.19. 98. 1; & ſeq.
Petrus quæ dona, ſicut Adam acceperit, propria ſuæ perſonæ, & quæ transfundenda in ſucceſſores? to.19. 101. 1.
Petrus ſucceſſit Chriſto Domino in ſpiritualibus, & temporalibus. to.19. 42. 1.

*Petrus in Monte Thabor.*

Petrus in Monte Thabor aſſerens; *Domine bonum eſt nos hic eſſe*: quid ſignificare voluerit? to.8. 49. 1; & ſeq.
Neſciebat quid diceret; quia dictante Spiritu Sancto futuram gloriam, quam non cognoſcebat, prædicebat. to.8. 60. 2.
Ob amoris magnitudinem mortem Chriſto Domino diſſuadebat. tom.8. 36. 1; & ſeq; & 44. 2.
Cur ei dixerit Chriſtus Dominus: *Vade poſt me*? to.8. 42. 1.
Eius obedientia à Chriſto Domino fuit remunerata. to.8. 42. 1; & ſeq.
Ita ſubtraxerat animum à rebus terrenis, vt nullo modo amor Mundi in ipſum iactare potuerit. to.8. 65. 2.
In Monte Thabor à Spiritu Sancto fuit inſtructus, & mundatus. tom. 8. 65. 2; & ſeq.
Cur in terram cum ſocijs ceciderit? to.8. 67. 2; & ſeq.

An

An illic viderit clarè diuinam eſſentiam? to.8. 68. 2.
Eius ignorantia in Monte ſignificauit neminem in die Iudicij, qui per illam transfigurationem fuit figuratus, poſſe ſcire, an electus, vel reprobus debeat exiſtere. tom. 8. 86. 2; & ſeq.
An ignorauerit ſuæ vocationis rationem; to.8. 92. 2.
Illius de vitanda morte conſilium Chriſto Domino datum. to.8. 104. 1; & ſeq.
Volebat in Monte Thabor conſtitui tria tabernacula, vt mortem Chriſti Domini auerteret. to.8. 106. 2; & ſeq.
Ignorans nitebatur impedire fructus paſſionis Dominicæ. to.8. 109. 1; & ſeq.
Cur tria tabernacula poſtulauerit? to. 8. 119. 2; & ſeq.
Præmium popoſcit, antequam prælium ſubiret. to.8. 137. 2.
Petrus apud Thabor ſapientiſſimus, & perfectiſſimus clarè oſtenditur. to.8. 61. 1.
Æternæ gloriæ magnitudo ignorantem reddidit Petrum; eademque ab ignorantia excuſat, & protegit. to.8. 80. 1.

*Petri theſaurus.*

Petri theſaurus à Gothis Romam vaſtantibus fuit ereptus, & poſteà reſtitutus. to. 1. 547. 2.

*Petri vindiciæ ab Hæreticorum calumnijs.*

Petri errores ſomniati ab hæreticis. tom. 8. 410. 1; & to.11. 495. 6.
Petro tribuitur duplex error ab aliquibus proteſtantibus, ſcilicet negatio Chriſti Domini, & obſeruantia legalium. to.8. 437. 1; & to.15. 113. 167.
Petri, & aliorum Pontificum eius ſucceſſorum crimina ab hæreticis obiecta diluuntur. to.8. 437. 1; & ſeq.
Petri innocentia à calumnijs Nili Theſſalonicenſis, & Magdeburgenſium vindicatur. to.10. 264. 1.
Quindecim crimina Petro obiecta à Magdeburgenſibus euertuntur. to. 18. 510. 1; & ſeq.
Solidè confutantur hæreticorum calumniæ, quibus probare nituntur Diuum Petrum non fuiſſe Romæ. tom. 2. ex Pighio. 90. 1.
Probare nituntur hæretici D. Petri dignitatem, auctoritatemque parem eſſe cum dignitate, & auctoritate cæterorum Apoſtolorum. to.2. ex Pighio. 50. 1. & ſeq.
*Tibi dabo claues.* Dicunt hæretici hæc verba Chriſti Domini dicta fuiſſe Petro in perſona omnium Apoſtolorum. to.12. 119. 1; & ſeq.
Dixerunt hæretici Petrum accepiſſe à Chriſto Domino ſolùm poteſtatem prædicandi Euangelium: atque adeò non fuiſſe in poteſtate ſuperiorem alijs Apoſtolis. to. 12. 581. 1.
D. Petrum Romæ fuiſſe quinam hæretici negent? to.10. 246. 1.
Error hæreticorum dicentium Petro per collationem clauium nihil plùs, quàm alijs Apoſtolis fuiſſe collatum. tom.10. 7. 1; & ſeq.

*Petrus Abailardus.*

Petri Abailardi, & Arnaldi de Brixia hæreſis. tomo 1. 191. 1; & tomo 10. 385. 2.

*Petrus Alexandrinus.*

Petrus Alexandrinus Patriarcha prouocauit ad Sedem Apoſtolicam. tom.6. 414. 2; & to.16. 60. 1; & ſeq.
Petrus Alexandrinus Patriarcha inthronizauit S.Gregorium Nazianzenum. to.6. 196. 2.

*Petrus Altini.*

Petrus Altini Epiſcopus fuit miſſus à Theodorico contra Symmacum Papam. to. 1. 126.2.
Fuit damnatus, quia iudicium Papæ ſibi auſus eſt arrogare. to.1. 126. 2.

*Petrus Antiochenus.*

Petrus Antiochenus Epiſcopus duas recepit à Felice Papa epiſtolas circa errorem de crucifixione Trinitatis. to.1. 223. 2.
A Felice Papa tanquam hæreticus damnatur, & Epiſcopatu priuatur. tom. 1. 305. 2; & to.2. ex Pighio. 120. 1.
Petri Antiocheni Epiſcopi legatio ad Papam de rebus fidei grauiſſimis. to.1. 158. 2.

*Petrus Aragoniæ Rex.*

Petrus Aragoniæ Rex, & Fridericus III. excommunicantur à Papa. tom.1. 466. 1; & 484. 1; & ſeq.
Petrus Aragoniæ Rex ſuum Regnum Sedi Apoſtolicæ declarauit vectigal. tom. 10. 98. 1.
Petrus Aragoniæ Rex, quia Siciliam, quæ ad D. Petri patrimonium ſpectabat, vſurpauerat, à Martino IV. fuit excommunicatus. to.4. 46. 1.

*Petrus Cnafæus.*

Petrus Cnafæus Trinitatem crucifixam ſomniauit. to.1. 181. 1.
Petri Cnafæi hæreſis. to.6. 870. 8.
Fuit in Synodo Romana damnata à Felice III. to.6. 870. 8.

*Petrus, & Iacobus de Columna.*

Petrus, & Iacobus de Columna an potuerint intra Conclaue admitti ad electionem Papæ? to.9. 299. 155.
Et an fuerint per Benedictum XI. recepti ad Cardinalatum? to.9. 299. 156.

*Petrus de Corbaria.*

Petrus de Corbaria Antipapa Piſis abiurauit hæreſim Fraticellorum. to.12. 319. 2.
Per vim à Bauaro electus Papa. tom. 3. 54. 1.
Ductus pœnitentia recipitur à Ioanne XXII. to.10. 422. 2.

*Petrus Crabbus.*

Petrus Crabbus à Magdeburgenſibus vindicatur. to.2. ex Alano. 12. 2.

*S. Petrus Damianus.*

S.Petrus Damianus contra Simoniacos, & Nicolaitas. to.1. 159. 1.
Eiuſdem de Regno, & Sacerdotio. to.9. 826. 2; & ſeq.

*Petrus Fullo.*

Petrus Fullo Patriarcha Antiochenus damnatur. to.6. 110. 1.

*Petrus Ioannis.*

Petri Ioannis hæreſis aſſerentis Chriſtum Dominum adhuc viuentem fuiſſe lancea percuſſum, & animam rationalem non fuiſſe formam corporis; & nullas virtutes ſupernaturales infundi in Baptiſmo. to.6. 878. 8.

Fuit

Fuit damnata in Concilio Viennenſi. tom. 6. 878.8.

*Petrus Leonis.*

Petrus Leonis Antipapa eiectus fuit à Concilio Rhemenſi.. to. 4. 112. 1.

*Petrus de Luna.*

Petrus de Luna tanquam Pſeudopontifex fuit expulſus ex Gallia. to.3. 507. 2.

In Concilio Piſano declaratus fuit Schiſmaticus. to.6. 818. 5.

Decretum, & ſententia eiuſdem Concilij lata contra Petrum de Luna, & contra Angelum Corarium contendentes de Papatu. to.6. 818.3.

*Petrus de Luxemburgo.*

Petrus de Luxemburgo illuſtris ſanctitate vitæ, & miraculis. to.3. 422. 2.

*Petrus Maronita.*

Petrus Patriarcha Maronita conſulit Leonem X. de fidei dogmatibus. tom. 1. 165. 1.

*Petrus Martyr hæreticus.*

Petri Martyris hæretici ſententia contra votum continentiæ. to.9. 758. 2.

Eiuſdem mendacium in Stephanum Papam. to.2. ex Alano. 38. 1.

*Petrus Mogus.*

Petrus Mogus Patriarcha Alexandrinus priùs damnatus, poſteà fuit abſolutus ab Acacio Patriarcha Conſtantinopolitano. tom. 6. 193. 1; & ſeq; & 101. 2.

Eius euectio in Sedem Alexandrinam, & eius hæreſis. to.6. 737. 6.

Quid molitus fuerit contra Ioannem Alexandrinum? to.6. 417. 1; & ſeq.

*Petrus Oſmanni.*

Petri Oſmanni hæreſis aſſerentis confeſſionem non eſſe Sacramentum; & fuiſſe per legem humanam, non per ius diuinum inductam. to.6. 878. 8.

Fuit damnata à Sixto V. Romano Pontifice. to.6. 878.8.

*Petrus Oxonienſis.*

Petri Oxonienſis palinodia. to.1. 165. 1.

*Petrus de Palude.*

Petri de Palude ſententia circa Papæ accuſationem. to.9. 20. 82.

*Petrus Sebaſtes Epiſcopus.*

Petrus Sebaſtes Epiſcopus ſcripſit contra quoſdam de Chriſti Domini in carne aduentu. tom. 1. ex Ecchellenſi. 47. 1; & ſeq.

*Petrus, & Theodorus.*

Petri, & Theodori præsbiterorum ſeditio. to.1. 11. 1.

*Pharao.*

Pharao animaduerſus à Deo propter Saram Abrahæ vxorem. to.8. 55. 2.

Pharaonis nomen fuit commune omnibus Regibus Ægypti ante Alexandrum. to. 3. 219. 1.

*Phaſellus.*

Phaſellus Siculus impius Architectus Monarchiæ Siculæ. to.1; 463. 2.

*Phænolion.*

Phænolion apud Græcos aliud magnum, aliud paruum. to.6.253.2.

Diuiditur in præsbiterale, & Epiſcopale, ſeu polyſthaurion, idèſt pluribus crucibus inſignitum. to.6. 253. 2.

Eſt idem, quod noſtra caſula, ſeu planeta; to.6. 259. 1; & 282. 1.

Apud Græcos erat ex lana. to.6.259. 1.

Non eſt ornamentum proprium ſolis Patriarchis. to.6. 271. 2.

*Philadelphienſis.*

Philadelphienſis mendacia contra Romanum Pontificem. to.3. 883. 2.

Redarguit Papam, quia ſupra pedes gerit cruces ſignatas. to.3. 921. 2.

*Philippus præsbiter.*

Philippus præsbiter ſubſcripſit in Concilio Epheſino. to.3. 550.

*S. Philippus Nerius.*

S. Philippi Nerij vita. to.10. 88.2.

*Philippus I. Imperator.*

Philippus I. Imperator primus amplexus fidem Chriſtianam ob plura delicta à Fabiano Papa in diebus paſchalibus ab ingreſſu Eccleſiæ fuit prohibitus. tom.9. 670. 2; & to.12. 473. 1; & 588. 1.

Egit pœnitentiam. to. 12. 588. 1; & tom. 1. 391. 2; & to.1. 518.2.

*Philippus Rex Galliarum.*

Philippus Rex Galliarum ab Vrbano II. excommunicatus ob nuptias inceſtuoſas. to.1. 523. 2; & to.18. 375. 2.

*Philippus Pulcher.*

Philippi Pulchri legatio ad Clementem V. to.6. 758. 18.

Philippus Pulcher prohibuit, ne Epiſcopi Galliæ vocati à Papa ad Concilium exirent è Regno. to.6. 682. 2.

Eius conuicia in Bonifacium VIII. tomo 6. 782. 2.

Fuiſſe à Bonifacio VIII. degradatum legitur in Supplemento Abbatis Vſpergenſis. to.6. 493. 1.

Appellauit à Papa, ſed non ad futurum Concilium. to.3. 587. 2; & to.15. 667. 104.

*Philippus Mornæus.*

Philippi Mornæi conuicia in Paulum V. Pontificem. to.1. ex Tannero. 30. 191.

Philippus Mornæus Caluiniſta confeſſus fuit prima quatuor Concilia generalia. to.11. 3. 2.

Docuit Eccleſiam Romanam poſſe à fide deficere, imò iam defeciſſe. tomo 8. 434. 2.

Damnauit feſtum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis. to.8. 672. 1.

Dixit miracula, quæ in Eccleſia patrantur, eſſe dæmonum illuſiones, præſtigia, fictiones, & mendacia Papiſtarum. to.8. 725.1; & ſeq.

Voluit Imperatori non Papæ competere poteſtatem congregandi Concilia. to.8. 786. 1.

Eius blaſphemia contra Euchariſtiæ Sacramentum. to.15. 289. 2.

Illius conuicia, & blaſphemiæ in Eccleſiam Romanam. to.15. 362.2; & ſeq.

Diabolus non plùs blaſphemauit, quàm per os Philippi Mornæi. to.15. 379. 2.

Philippus Mornæus caput beſtiæ Apoc. 15. deſcriptæ. to.15. 27. 2.

Eius epiſtola ad Regem Britanniæ. to.15.27. 1; & 278. 2; & to.1. 535.2.

Scripſit librum inſcriptum: *Myſterium iniquitatis*, ſeu *hiſtoria Papatus*. tom. 15. 280. 1.

*Philippicus Imperator.*

Philippicus Munnthelita Conſtantino Papæ ira fuit infenſus, vt illius nomen à Miſſarum ſolemnijs oblitterauerit. tom. 1. 529. 2.

*Philippopolitanus.*

Philippopolitani conuentus epiſtola ſcripta fuit ab Arianis, non à Catholicis; quia Catholici primo loco poſuiſſent Romanum Epiſcopum, teſte S.P.Auguſtino. to.6. 245. 1.

Philippopolitanum Conciliabulum celebratum ab Euſebianis, qui ſe à Concilio Sardicenſi ſubtraxerant. to.6. 360. 1; & ſeq.

Philippopolitani Conuentus epiſtola continebat Euſebianam impietatem. to.6. 360. 1.

Euertit Eccleſiæ primatum, & conſtituit tres Patriarchas pares in poteſtate. to. 8. 128. 1.

Continebat S.Athanaſij,& Iulij Papæ damnationem. to.6. 360. 1.

Fuit Conciliabulum Arianorum. to. 6. 360. 2.

In Philippopolitano Conuenticulo Gaudentius fuit degradatus. to.6. 361. 2.

*Philo Hebræus.*

Philo Hebræus de Monachorum inſtituto. to.1. 469.2.

Cùm Romæ legatione fungeretur, locutus fuit cum D. Petro. to.4. 660. 1; & to. 14. 553. 1; & ſeq.

Eius liber de motibus Therapeutarum. to. 9. 749. 1.

Philo Hebræus diſertiſſimus obijt Romæ ſub Caio Caligula dum ibidem Legati munus exercebat. to.4. 660. 1.

*Phocas Imperator.*

Phocas Imperator extinxit ſchiſma inter Eccleſiam Romanam, & Conſtantinopolitanam ortum circa primatum. tom.14. 172 1.

Non contulit Eccleſiæ Romanæ primatum, ſed illum in ea ſemper fuiſſe teſtatus eſt. to.4. 780. 56.

Statuit, ne Epiſcopus Conſtantinopolitanus Oecumenicus vocaretur. to. 4. 781. 57. & ſeq.

Phocas Imperator rogante Papa Bonifacio ſtatuit Sedem Romanæ, & Apoſtolicæ Eccleſiæ primam eſſe,cùm priùs Conſtantinopolitana ſe primam omnium ſcriberet.to.4. 780. 56.

*Photius.*

Photius Michaelis Imperatoris Secretarius ambijt Sedem Ignatij. to.8. 100. 1.

Primus inter Afros impugnauit Romanas appellationes. to.6. 295. 2.

Excommunicare Nicolaum I. temerè præſumpſit. to.15. 581. 8.

Fuit damnatus à Nicolao, & Adriano. to. 8. 100.1.

Fuit auctor duorum librorum contra acta ſynodica. to.8. 101. 1.

Ab Adriano fuit anathemate percuſſus. to.1. 101. 2.

Eius iudicium contra Nicolaum Papam non fuit receptum. to.1. 127.1.

Eius libri fuerunt publicè combuſti. tom. 1. 127.1.

Photius excommunicatione tincta Sanguine Chriſti fuit percuſſus à Patribus VIII. Synodi. to.1. 128. 1.

Fuit damnatus ob prouocationem ad Concilium. to.1. 135. 1.

A toto Concilio Conſtantinopolitano contra ipſum exclamante fuit obiurgatus.to.1. 315.1.

Eius acta impia, & tyrannica. to.1. 157. 1.

Eius calumniæ in Latinos. to.1. 347.1.

Eius peſtilentiſſima dogmata non infecerunt Eccleſiam Romanam. to.1. 360. 1.

Illius audacia. to.6.733. 2.

Schiſmatis cauſa. to.6. 733.2.

Photius,& eius ſucceſſores confeſſi ſunt Papæ infallibilitatem. to.6. 638. 2; & ſeq.

Photius Synodo congregata damnauit Ignatium, ſed timore Romani Pontificis percuſſus ad Nicolaum Papam miſit Nuncios, vt acta confirmaret, à quo tamen fuerunt expulſi. to. 3.678. 1.

Corrupit plura acta VIII. Synodi. tom. 16. 222.2.

Eius fraudes. to.16. 224. 2.

Photij inſtitutio in Epiſcopatum loco Ignatij Patriarchæ non fuit à Papa tolerata. to.19. 9. 2.

Magicis artibus fuit addictus. to.6. 733. 1.

Photianorum hæreſis damnantium Syrmienſem, & Nicænam fidem. to.1. 145. 1.

Photius excommunicatus fuit à Concilio Conſtantinopolitano IV;quia auſus fuerat excommunicare Nicolaum Papam. to.15. 581. 16; & to.13. 485. 2, & tom. 11. 411. 10.

*Phrygium.*

Phrygium à S.Cœleſtino datum S. Cyrillo quid fuerit? to.6. 280. 2.

Phrygium candidi nitoris ſplendidam Reſurrectionem Dominicam deſignans vertici Summi Pontificis impoſitum fuit. tom. 6. 464. 2; & to.10. 93. 2.

*Pictauienſis.*

Pictauienſis Ciuitatis libri omnium Bibliothecarum fuerunt igni traditi. to. 1. 330. 2.

Apud Pictauos exuſſerunt Caluiniſtæ primùm libros manu S. Hilarij Epiſcopi exaratos, deinde ſacrum eius corpus. tom.1. 330.2.

*Picus Mirandulanus.*

Picus Mirandulanus de pluribus erroribus accuſatus. to.4. 656. 2.

Nobiliſſimus princeps nominatur, & iniuſtè accuſatus oſtenditur. to.4. 556. 2.

*Pilatus.*

Pilatus agnouit in Chriſto poteſtatem temporalem. to.6. 128. 1; & 47. 1.

Iudicauit Chriſtum, vt perſonam priuatam. to.13. 421. 2.

Cognitio quam habuit Pilatus de Chriſto à nullo certè alio principio ortum habuit, quam à fama,aut ab aliquibus geſtis ipſius. to.6. 47. 1.

*Pipinus.*

Pipinus auxiliatus fuit Stephano Papæ, & ipſum cum ſummo honore recepit. tom.6. 747. 4.

Exarchatum, & Pentapolim donauit Stephano III. to.10. 97. 1.

Ob reuerentiam in Romanum Pontificem plures obtinuit victorias. to.10.111.1.

Ra-

Digitized by Google

Rauennam, totamque Pentapolim ſanctis Apoſtolis Petro, & Paulo tradidit. tom.9. 681. 1.
Eius electio in Regem Francorum. tom. 11. 357. 1.
Pipini benedictio ob Eccleſiam ab oppreſſione liberatam. to.1. 556. 1.
Auctoritate Stephani Papæ depoſito Childerico fuit Rex conſtitutus. tom.2. ex Adolpho. 121. 2.
Arma ſuppeditauit Gregorio III; & multas Prouincias Eccleſiæ donauit. tom.1. 499. 2.
Coegit Aiſtulphum Longobardorum Regem reſtituere Eccleſiæ Rauennæ Exarchatum, & alias Ciuitates eidem Eccleſiæ Romanæ donauit. to.4. 334. 5.
Villam Aniſiacum Laudunenſis Epiſcopi volens apud ſe retinere noctu à S. Rhemigio reprehenditur, & flagellatur in ſomnijs. to.1. 556. 1.

*Pirata.*

Piratæ Dionidis reſponſio ad Alexandrum Magnum. to. 3. 44. 1.
Piratæ, & Latrones ſunt perſonæ principales, quæ continentur in tertia excommunicatione Bullæ Cœnæ. to. 5. 234. 67.
Piratæ diſcurrentes per mare Eccleſiaſticum incurrere ſolùm excommunicationem probabilius eſt. to.5.274.68.
Piratæ diſcurrentes per mare incurrunt cenſuram non ſecuta actione deprædandi ſecundùm aliquos; ſed negant alij melius. to.5.274.69;& 70.
Piratæ, vel corſarij deprædantes in fluminibus non ligantur hoc canone. to. 5. 275. 72.
Nauigantes ob negotiationem, ſi ſurripiant aliquid in ſua,vel aliena naui,non ligantur hac excommunicatione. to. 5. 275. 73.
Piratæ fideles nauigantes in nauibus infidelium contra Chriſtianos quomodò incidant in cenſuram Bullæ Cœnæ. to. 5. 275. 76; & ſeq.
Piratæ deprædantes ex naui infidelium bona infidelium, vel hæreticorum, non autem fidelium, non excommunicantur. to.5.275. 75.
Pirata Chriſtianus alium piratam in mari Pontificio deprędando incidit in canonem Bullæ cœnæ. to.5. 276.70.
Piratarum receptores, fautores, defenſores incidunt in cenſuram Bullæ cœnæ. to. 5. 276. 79.
Pirata, qui ex officio ſemel, & qui non ex officio pluries deprædatus eſt, incidit in cenſuram Bullæ cœnæ. tomo 5. 277. 81; & 82.

*Piſanum Concilium.*

Piſanum Concilium dedit originem controuerſiæ; an Concilium ſit ſupra Papam? to. 18. 2. 1.
Auxit, non ſedauit ſchiſma, quia auxit numerum Pontificum. to.6.815.2.
Non fuit conuocatum à Papa. to. 3. 546. 2.
Fuit congregatum à Cardinalibus. tomo 9. 18. 70.
Fuit in factiones diuiſum. to.9.18.70.
Eius acta. to. 6. 815. 2; & tom. 7. 599. 1; & ſeq.
Depoſuit Gregorium XII. to. 3. 173. 2.
Declarauit ſchiſmaticum Petrum de Luna. to. 6. 818. 5.
Eius decretum, & ſententia lata contra Petrum de Luna, & contra Angelum Corarium contendentes de Papatu. to. 6. 818. 5.
An reſoluerit, vel ſolùm mouerit quæſtionem de ſuperioritate Concilij ad Papam? tom. 11. 154. 2. & ſeq.
Quæ, & qualis fuerit illius auctoritas? to. 6. 815. 2.
Fuit damnatum à Leone, & à Iulio II. tomo. 8. 911. 2.
Piſanum Concilium nedum inquiſiuit, an Concilium ſit ſupra Papam tempore ſchiſmatis, ſed etiam an Papa fautor ſchiſmatis verè, & propriè hæreticus cenſendus ſit? to. 11. 156. 2.
Piſanum Concilium an fuerit conciliabulum? to. 9. 16. 95.
Piſani Concilij tempore non fuit ſedatum ſchiſma. to. 9. 9. 11.
Eius iudiciũ de lapſu Papæ fouentis Eccleſiæ diſcordias ab omni Eccleſiaſtica dignitate repudiatum fuit à viris doctiſſimis plurium vniuerſitatum. to. 11. 156. 2.

*Piſces.*

Piſces maris figuræ ſunt animatum purgantium. to. 4. 81. 2.

*Pius I. Papa.*

Pius I. in decreto de celebratione Paſchæ oſtendit vniuerſalem Eccleſiæ Romanæ auctoritatem. to. 2. ex Pighio. 96. 2.
Eiuſdem conſtitutio innouata fuit per Iulium II. contra appellantes à Papa ad Concilium. to.9.462;& 463. 2.
Prohibuit celebrari Paſcha iuxta ritum Hebræorum. to.1.94.1.
Statuit Paſcha celebrandum eſſe die Dominico. to.10.43.1.

*Pius II.*

Pij II. decretum de cultu ſanguinis Domini. to. 1. 153. 1.
Eius ſententia circa auctoritatem ſummi Põtificis. to. 6. 846. 4.
Antequam eligeretur Pontifex, retractauit ſententiam, quam adhuc iuuenis ſcripſerat. to. 6. 847. 4; & to. 2. ex Alano. 49. 2; & to. 3. 564. 2.
Eius conſtitutio contra Venetos. tomo 10. 438. 2.
Pij II; & Pauli V. Bullæ contra appellantes à Papa. to. 1. 133. 1; & ſeq.

*Pius IV.*

Pius IV. Concilium Tridentinum confirmauit. to. 1. 87. 2.
Eius conſtitutio contra libros Hæreticorum. to. 1. 371. 2.
Loquens cum Cardinalibus in Conciſtorio, an poſſit Papa ſibi eligere adiutorem cum futura ſucceſſione, omittendum iudicauit. to. 9. 765. 2.
Poſt obitum Pauli IV. columba ſe viſendam præbuit in Aula, vbi erant congregati Cardinales, & ſuper caput Cardinalis Medicei conſtitit, qui Pontifex creatus Pius IV. appellatus eſt. to.10.71.1.

*Pius V.*

B. Pij V. egregia geſta à Sixto V. in illius ſarcophago appoſita. to.1.471.2;& ſeq.
Eius electio, & laudes. to.10.71.1; & 70.1.

Eius mots violen ta tentata à ſamiliaribus.to. 10. 75. 1.

Eius prophetia de victoria nauali contra Turcas. to.1. ex Ecchelleuſi. 56.2.

Miſit legatum ad Regem Neapolitanum. to. 1. 565. 1.

Eliſabetam Angliæ Reginam, tamquam ſchiſmaticam, & hæreticam Regno depoſuit. to.9.816.1.

Coſmo Mediceo titulum Magni Ducis conceſſit. to.4.35.2.

In victoria ad Echinadas Inſulas per Pium V. relata opera, & precibus radius diuinæ protectionis eluxit. to. 10. 75. 2.

*Placitum.*

Placitum vnius interdum reuocat placitum plurium. to.4.719.

*Plagæ.*

Plagæ Ægyptiorum. to.8.15.1.

*Plantatio.*

Plantatio fidei duplex. to.3.334.1.

Plantatio fidei in Indijs pluribus miraculis fuit illustrata. to.3.334.2.

*Platina.*

Platinæ error circa Bonifacium VIII. redarguitur. to. 4. 510. 65; & to. 2. ex B. Ægydio. 56.1;& ſeq.

*Plato.*

Plato quomodò ſuos auditores alliceret. to. 2. ex B. Ægydio. 2. 1.

*Plebs.*

Plebs Chriſtiana nequit ſibi Principem infidelem præficere, eique ſe voluntariè ſubijcere. to.12.377. 2.

Plebs Chriſtiana nullam habuit vnquam vim in Concilia. to.3. 863. 1.

Plebs electioni Paſtorum non concurrit, niſi præbendo teſtimonium vitæ, ac morum ipſius eligendi. to.3. 961. 2; & 515. 1.

Plebis imperium eſt fons malitię. to.1. 5.

Numquam dedit ſuffragium in electione Papæ. to.3. 358.1.

*Plenitudo.*

Plenitudo poteſtatis, quid ſit? tom.9. 337. 187.

Plenitudo ſcientię fuit à Chriſto Domino Eccleſiæ promiſſa. to.9. 612. 1.

Plenitudo poteſtatis intelligitur cum claue diſcretionis. to.9. 325. 95.

Modus, quo plenitudo poteſtatis eſt in Eccleſia vniuerſali, eſt tanquam in obiecto. to. 13.375. 1.

Plenitudo poteſtatis poteſt conferri à principali ſuo Locumtenenti. to. 13. 288. 1.

Plenitudo poteſtatis conſiderata abſolutè eſt à Deo, ſed in hoc, vel illo homine eſt per cooperationem humanam. to.9. 256.2.

Plenitudo poteſtatis prout includit poteſtatem ordinis, nequit eſſe in tota Eccleſia vniuerſali, idèſt in omni homine Chriſtiano. to.13. 380.1.

Plenitudo poteſtatis Papę explicatur. to. 9. 337. 187; & to.13. 344. 1.

*Vid. Papæ plenitudo poteſtatis.*

*Polichronius.*

Polichronius Patriarcha Hieroſolymitanus fuit depoſitus à Sixto III. to. 18. 22. 1.

*Politia.*

Politię tres ſpecies; ſcilicet monarchia, quę eſt vnius; ariſtocratia, quæ eſt optimatum Ciuitatis, vel Regni; & democratia, quę eſt etiam plebeiorum. to.4. 177. 2.

Politiæ ſpeciebus opponuntur tyrannis, factio, & ſeditio. to.4. 277. 2.

Eius neceſſitas ad mundi conſeruationem. to.4. 277. 1.

Politia Monarchica eſt perfectior, quàm ariſtocratica, & democratica. to.4. 278. 3.

Politię Chriſtianæ eſt vnus finis ſolummodò. to.3. 63. 1.

Politię ſpecies eſt eadē reſpectu principalis, & reſpectu Vicarij instituti ab eodem principali cum plenitudine poteſtatis. to.13. 288. 1.

Politia Eccleſię, quòd ſit popularis confutatur. to.4. 178. 4;& 5.

Politia Eccleſiaſtica temporali politię comparatur. to. 16. 68. 1.

*Polycarpus.*

S.Polycarpi recurſus ad Anicetum Papā pro celebratione Paſchę; to. 10.314.2;& to.15. 62. 488;& to. 5.33. 1.& to.14. 434. 1.

Eius controuerſia cum Papa Aniceto de celebrādo Paſchate more Iudaico luna quattadecima menſis Martij.to.15.62.487;& ſeq.

S.Polycarpus fuit Diſcipulus S.Ioannis Euangeliſtæ. to.9. 748.2.

S.Polycarpi controuerſia de celebratione Paſchæ fuit poſteà terminata à Papa Victore. to.16. 553. 1.

Eius mors quando ſecuta fuerit? to.9. 748.2.

*Polycrates.*

Polycratis epiſtola ad Vigilium Papam de celebratione Paſchę. to. 8. 399. 1.

Eius controuerſia cum Victore Papa. to.11. 42.28; & ſeq.

At vbi Polycrates Aſię conſuetudinem neceſſariò obſeruandam prędicabat, & tanquam pręceptum Diuinum id exigebat, reſtitit vniuerſa Eccleſia. to.11.43.31.

D. Hyeronimum non approbaſſe Polycratis Iudicium ſtatuitur contra Launoium, & oſtenditur Polycratis ſententiam vbique fuiſſe reiectam, vt & Victor Aſianos duxerit excommunicandos. to.11. 44.34.

Fuit excommunicatus ſimul cum Aſianis à Victore Papa. to.11.46.38.

Polycrates opponebat Victori: *Deo magis obedire oportet, quàm hominibus.* tom.11. 46. 38.

Immeritò Sedi Apoſtolicę opponitur factum Polycratis, qui ſummet factum erubuit, vt nihil auctoritati Pontificiæ officiat. to.11. 47. 41.

*Pompa.*

Pompa ſacra multùm confert ad pietatem Religionis. to. 10. 279. 1.

Pompa Eccleſię in ſuo ſummo Paſtore in exordio non fuit neceſſaria. to.2. ex Pighio. 202. 1.

Pompa eſt neceſſaria Eccleſiæ; debet enim aſſimilari Eccleſię triumphanti, ad cuius ſimilitudinem fuit exemplata; & ideò debet eſſe ornata. to. 17.318. 2.

Debet tamen Cardinalium eſſe modeſta, & religioſa, non vana, & ſęcularis. to.17. 318. 1.

Pompa Cardinalium non habuit ortum à Romanæ Vrbis ſplendore, nec à Diaconorum Eccleſiæ Romanæ petulantia, & inſolentia; ſed ab inſtitutione Summorum Pontificum. to.4. 344. 1; & ſeq.

Pom-

Digitized by Google

Pompa Cardinalium, & faſtus intolerabilis exprobratus à MarcoAntonio de Dominis Spalatenſis. to.17.326. 1; & ſeq.
Pompa Papę non repugnat Chriſto Domino. to.20. 346.4.
*Pomponius Lætus.*
Pomponius Lętus de Romano Pontifice.to.1. 165.1.
Vocat Romanum Pontificem, Caput Catholicæ fidei,Epiſcopum Romanum &c. to. 1. 165. 1.
*Pontianus Papa.*
Pontianus Papa non errauit in fide. to. 15. 139. 360.
Redargutus fuit à Centuriatoribus. to.8.439. 2.
*Pontica Synodus.*
Pontica Synodus de celebratione Paſchæ. tomo 15.382. 1; & ſeq; & 5.7.
Fuit celebrata ſub Palma Epiſcopo. to. 1. 78.2.
*Pontificis veteris Teſtamenti auctoritas.*
Pontifex veteris Teſtamenti fuit ſimul figura Chriſti Domini, & Romani Pontificis. to.14. 369. 2; & ſeq.
Pontificum Romanorum figura relata Deuteronomij 17.explicatur. tom.10.26.2.
Pontificum Romanorum figura fuit ſacerdos antiquæ legis. to. 10. 45.1; & ſeq.
Eius auctoritas, quę, qualis, & quanta fuerit? to.5. 89.1.
Diſtinguebatur à Sacerdotibus, & leuitis. to.14. 408.1.
Semper præſedit omnibus Synagogis per totum Orbem diffuſis. to.17. 199.1.
Fuit Monarcha viſibilis. to.17. 398.
Fuit maior, & ſuperior Rege Iudęorum.to.7. 435.2; & to.12. 466.1.
Ei tenebantur Hębrei obedire ſub pæna capitis. to.16.547. 1.
Alexandri Magni in eum reuerentia. to.1. 25. 1.
*Pontificum veteris Legis catalogus.*
Pontificum Synagogę catalogus ab Aaron vſque ad Caipham. to.14. 148. 1;& ſeq.
Euangelici Sacerdotij Deus multò maiorem curam habet, quam Pontificum Synagogæ. to.14. 148.2.
*Pontificum veteris Legis cauſa.*
Pontifici veteris legis iuſſu Dei deferebantur cauſę maiores. to.15. 148. 2; & ſeq.
Cauſæ ad ipſum adductæ erant duplicis generis. to.8.504. 2.
Fuit ſupremus Iudex controuerſiarum legis. to.8. 375. 2.
Ad ipſum ſolùm deferebantur controuerſiæ grauiores. to.12. 80.2.
*Pomtificis legis veteris infallibilitas.*
Pontificis in lege veteri iudicium fuit omnino infallibile, & irreformabile. to.7.670. 2.
Fuit infallibilis in ferendis iudicijs, ad religionem ſpectantibus. to.8.408. 2; & 503. 1; & ſeq.
Infallibilitatis priuilegium ei fuit conceſſum Diuinitùs. to.10. 307. 1.
Qui Pontifices veteris legis arguantur erroris? to.10. 309. 2.
Solus Pontifex maximus in veteri lege geſtabat ad pectus Oraculū, & rationale Vrim, & Thummim,cum inſcriptione,iudicium, & veritas. to.7. 671. 1.
*Pontificis Legis veteris ornamenta.*
Pontificis in lege veteri inſignia, & ornamenta. to.1. 25. 1; tom.12. 198. 1; & tom.14. 407. 2.
Ex pręſcripto Dei habebat *Vrim,& Thummim*; ideſt doctrinam, ſeu ſcientiam, & plenitudinem iudicij. to.17. 498.1.
Pontifices veteris legis geſtabant quędam indumenta Sacerdotibus communia. to.14. 407.2.
*Pontificis Legis veteris inſtitutio.*
Pontificem in lege veteri quomodò Deus creauerit? to.12. 371.1.
Eius inſtitutio non fuit ſolùm ad vitam Moyſis, ſed ad ſynagogę durationem. to. 16. 363. 12.
Fuit inſtitutus, vt hęreſes proſcribendo ſcripturam rectè interpretaretur. to. 16. 369. 26.
Ad ſolutionem rerum difficilium, & ambiguarum in lege veteri erat neceſſaria Summi Sacerdotis auctoritas. to.16. 369. 14.
*Pontificum veteris legis officia, & dignitates.*
Pontificum veteris legis officia; & dignitates, quæ fuerint? to.1. 24.2.
Illorum officium præcipuum duplex. to.8. 409.2.
Quanta fuerit eius dignitas, & maieſtas apparet ex reuerentia ſumma ipſi ab Alexandro Magno exhibita. to.1. 25. 1.
*Pontificum veteris legis poteſtas.*
Pontificum veteris legis poteſtas quę,& quanta fuerit? to.17.199. 1; & ſeq.
Simul cum poteſtate ſpirituali habuerunt etiam poteſtatem temporalem. to.15. 287. 1.
Depoſuerunt Reges, & alios elegerunt.to.11. 317. 1; & ſeq.
Quos Reges depoſuerint? to. 11. 317. 1; & ſeq; & to.6.50. 2.
Pontificum veteris legis poteſtas fuit imperfectior poteſtate noui teſtamenti. to.13. 351. 1.
Habebat poteſtatem ferendi ſententiam in Concilio. to.7. 546.2.
Legis veteris Pontificis auctoritas, & poteſtas quanta fuerit? to.1. 25. 1;& ſeq.
*Pontificum veteris legis prærogatiuæ.*
Pontificum veteris legis pręrogatiua pręcipua, & principalis quænam fuerit? to.7. 550. 1.
Eorum Prærogatiuæ, & qualitates ſpecificè enumerantur. to. 1. 25.1. & ſeq.
*Pontificum veteris legis ſucceſſio.*
Pontificatus in veteri lege non fuit reſtrictus ad ſolam vitam Moyſis, Aaronis, & Eleazari. to.16.380.2.
Pontifex in lege veteri fuit vnus tantùm, & eo mortuo alter ſuccedebat. to.16. 362.1.
Pontificum veteris teſtamenti nunquam fuit interrupta ſucceſſio. to. 8. 754. 2; ſeq.
Non fuerunt plures Summi Pontifices ſimul, ſed ſucceſſiuè. to.9. 631.1.
Pontificum Synagogę continuata ſucceſſio fuit figura ſucceſſionis Romanorum Pontificum. to.12. 179. 2.
*Pontificis ethimologia.*
Pontifex cur à *ponte faciendo* dictus fuerit? to.2.ex Turrecremen.55. 2.

*Pontificum Romanorum acta.*

Pontificum Romanornm geſta pro tuenda immunitate Eccleſiaſtica. to.1.557.1.

Eorum geſta in Orienre. to.16. 51;& ſeq.

Pontificum Romanorum antiquorum acta per ordinem ad cnltum, & adorationem Sanctorum. to.1. 476. 1.

Eorum geſta, & decreta vniuerſalis Eccleſiæ curam probantia. to.2.ex Pighio.94;& ſeq.

Pontifices Romani antiqui cur ab Epiſcopis in eorum conſeccatione iuramentum non exegerint? to.14. 372.2: & ſeq.

Pontifices Romani omnem hæreſim mediatè, vel immediatè ſemper damnarunt.to.1. ex Tannero. 22. 140.

Pontifices Romani qui varios hæreticorum libros damnarunt, & igne comburendos iuſſerunt. to.1. 362. 2.

Ee qui damnauerunt hæreticos etiam extra concilia to.15. 431. 37; & to.3. 474. 1; & ſeq.

Et qui damnatis hæreſibus Eccleſiæ contumelias vindicarunt. to.1. 381. 1.

Pontifices Romani ante Victorem permiſerunt Paſchæ celebrationem iuxra ritum Iudaicum; quia lex vetus debuit honorari, & eius ritus paulatim ſepeliri. to.7. 240. 1; & ſeq.

*Pontificis Romani auctoritas.*

Pontifices Romani in Eccleſię primordijs vſi ſunr principalis auctoritaris priuilegio. to.2. ex Pighio. 64. 2: & ſeq.

Ei fuerunt ſemper reſeruatæ cauſæ omnium Epiſcoporum. to.17. 471. 1.

Romani Ponrificis auctoriratem fuiſſe ante Concilium Nicęnum oſtenditur. tom.10. 42. 2.

A Romano Pontifice deriuatur auctoricas Conciliorum generalium. to.13. 509.2; & 511; & ſeq.

Auctoritas Romani Pootificis io temporalibus quænam ſit? to.13. 468. 1.

*Pontifices Romani, qui Auenione ſederunt.*

Pontifices Romani ſeptem tenuerunt Sedem Auenione. to.10. 254. 2.

Hæc translatio Sedis Ponrificis Romaoi fuit cauſa ſchiſmaris. to.9. 10. 11.

*Pontificum Romanorum cathalogus.*

Pontifices Romani à S. Perro vſque ad Anaſtaſium triginta, & octo numerantur. tomo 18. 87. 1; & to.17. 213. 2.

S.P. Auguſtinus in cathalogo Pontificum Romanorum à S. Petro vſque ad Anaſtaſium non ponit Felicem, ſed Damaſum. to. 18. 87.2.

Pontificum Romanorum cathalogus poſt S.Gregorium Magnum.to.14.280. 1; & ſeq.

Pontificum Romanorum omnium cathalogus. to. 14. 151. 1; & ſeq.

*Pontificum Romanorum conſtantia.*

Pontificum Romanorum continuò ſuccedenrium inuicta conſtantia pro ſeruanda veteri fide. to.1. 191. 2.

Eorum inuicta conſtantia reſplenduit in eo, quòd videntes morrem ſui Prædeceſſoris ſtatim ſuccedebant, & morti obuios ſe ſe offerebant. to. 18. 87. 2; & ſeq.

Quàm inuicta conſtantia Romani Pontifices defenderint ſemel ſuſceptæ religionis integritatem? rom. 1. 176; & 177; & 178; & ſeq.

*Pontificum Romanorum decreta, & definitiones.*

Pontificum Romanorum decreta diuerſa. tomo 1. 433. 2; & ſeq; & to. 4. 211; & 215; & 213; & 105. 2; & ſeq.

Pontifices Romani, qui fidei controuerſias definierunt. to.4. 795, 119; & ſeq.

Pontifices Romanos aliquid ſentire, non eſt idem, ac illud definire. to.4. 815. 81.

Pontificum Romanorum decreta antiquiſſima. to.14. 385. 1; & ſeq.

Eorum decretales à Lutheri erroribus vindicatæ. to. 14. 289. 1; & ſeq.

Pontificum Romanorum decreta ſtatuentia recurſum ad Apoſtolicam Sedem iu grauioribus cauſis. to.8. 383. 2; & ſeq.

De ſua poteſtate abſoluta plura, & varia decreta fecerunt. to.3.957.1; & ſeq.

Ponrifices Romani, qui decreuerunt ſuſceprores ſuorum filiorum in baptiſmo non debere recipi io coniugio. to.1. 119. 1.

Item qui decreuerunt omnium Prælatorum poteſtatem à Pontifice Romano pendere. to. 13. 358. 1.

Pontifices Romani raròirrirarunt decreta facta à maiori parre concilij. to.4. 725.50.

Habent tamen poteſtatem irrirandi, & diſpenſandi Conciliorum decreta. to.4. 721. 52.

Pontifices Romani, qui in Concilijs prouincialibus ſtatuerunt, & definierunt fidei controuerſias, & condiderunt morum decreta. to.15. 32. 2; & ſeq.

Sæpe ſine Epiſcoporum conſilio propoſuerunt credenda, & obſeruanda fidei, & morum decreta. to.15. 37. 263; & ſeq.

Suis epiſtolis, quibus ſubſcribebant omnes per Orbem Epiſcopi, definiernnt fidei quęſtiones. to.15. 537. 1.

Pontifices Romani qui fuerunt conſulti circa illam propoſitionem: *Vnus ex Trinitate paſſus eſt.* to.15. 612. 2.

Nunquam nouos fidei articulos, & noua dogmata condiderunt, ſed tantùm ea decreta, quę in ſacro depoſito illis conſignato continentur, publicarunt. to. 8. 1012. 1; & ſeq.

Nunquam ſuas opiniones priuatas decreuerunt contra ſacrum depoſitum illis ab eorum Prædeceſſoribus conſignatum. tom.8. 1016. 1; & ſeq.

Variæ ſanctiones, & leges latæ. to. 1. 432. 1.

Decretum factum à Papa ſimul cum Concilio an poſſit à Papa ſine Concilio reuocari? to.9. 473. 17.

Pontificum Romanorum decreta ab omnibus Chriſti fidelibus ſunt reuerenter accipienda. to.13. 444. 1.

Omnia ſunt iudicanda iuxta decreta Pontificum Romanorum. to.4. 803. 161.

Decreta Pontificum Romanorum an ſint maioris certitudinis, quam Conciliorum generalium decreta. to.3. 176. 1.

*Pontificum Romanorum depoſitio.*

Pontifices Romani contendentes de Papatu debent deponi. to. 10. 288. 2.

Pontifices Romani in Concilio Conſtantienſi depoſiti. to.10. 288. 2.

Pontificis dubij depoſitio ſpectat ad ſolùm Concilium generale. to.10. 289. 2.

Ob renunciationem ſpontaneam, vel amentiam



Digitized by Google

tiam, vel hæreſim poſſunt auctoritatem Pontificiam amittere, & deponi. tomo 1. ex Tannero. 13. 73; & ſeq.
Pontificum Romanorum depoſitio ſoli Dei iudicio eſt reſeruata. to. 1. ex B. Ægidio. 39. 2; & ſeq.
Quinam propter ſcandala fuerint ab Imperatoribus depoſiti? to. 9. 445. 148.
Alij depoſiti ob aliud crimen præter hæreſim. to. 9. 431. 66.
Alij à Concilijs iudicati. tom. 11. 458. 2; & ſeq.
Tres Pontifices Romani, ſeu melius Pſeudopontifices depoſiti fuerunt in Concilio Conſtantienſi, & electus in Summum Paſtorem Eccleſiæ vniuerſalis Martinus V. ex nobili Columnenſium familia. to. 1. 16. 2; & to. 9. 937. 1; & to. 3. 348. 2.
Deponere Pontificem Romanum an aliquando Imperatoribus licuerit? tom. 3. 14. 1.
Ioannes XXIII. propter varia ſcelera, & crimina, quibus Eccleſiæ dignitas maximè imminuebatur fuit à Concilio Conſtantienſi depoſitus. to. 3. 573. 1.

*Pontificum Romanorum dignitas.*

Pontificum Romanorum dignitas eſt ſuperior dignitate Regali. tom. 2. ex Turrecremenſi. 46. 1.
Eorum dignitas quæ ſit? tomo 2. ex Pighio. 143. 1; & ſeq.
Pontificum Romanorum dignitas ſancta eſt; quanuis homo, qui illam gerit, malus ſit. to. 15. 373. 1.
Eorum dignitas duratura eſt vſque ad ſæculi conſummationem. to. 9. 651. 2.
Pontificiæ dignitatis encomia. to. 3. 137. 2; & to. 9. 652. 2.
Pontificiæ dignitatis laudes ex D. Bernardo. to. 9. 652. 2; & to. 3. 137. 2.
Pontificis Romani dignitas à Principibus, & populis cognita in ſumma veneratione ſemper habita fuit. to. 15. 269. 2.

*Pontificum Romanorum dogmata.*

Pontifices Romani, qui contraria inter ſe docuerunt. to. 9. 627. 1.
Hildebrandinum dogma, ſeu dogmata Romanæ Eccleſiæ vocant hæretici, quod nos profiteamur Romani Pontificis omnipotentiam in deponendis Regibus, & Regnis, conferendis ad Eccleſię vtilitatem, & ſuum beneplacitum, ſed hæc eſſe mera ſomnia, & vanas impoſturas oſtenditur. to. 15. 271. 2.

*Pontificibus Romanis donationes factæ.*

Pontifici Romano Vrbs Romæ ab Imperatoribus fuit donata. to. 1. 474. 5.
Quomodò dominium acceperit? to. 17. 476. 1; & ſeq.
Dominium temporale adeptus fuit Summus Pontifex liberalitate Principum Chriſtianorum, vt Conſtantini Magni, Pipini, Caroli Magni, Ludouici Pij, & aliorum. to. 15. 269. 2.
Propè mortem Mathildes Comitiſſa ex teſtamento legauit, & donauit Romanæ Eccleſiæ, quidquid à Piſia amne, & à S. Quirico agri Seneuſis vſque ad Ceperanum inter Apenninum, & mare interiacet. tomo 2. ex Pighio. 204. 1.
Si reliqua Imperia à paruis initijs acceſſione nouorum regnorum, aut prouinciarum in maiorem molem, ac maius faſtigium creuerunt; non mirum eſt, ſi Pontificis temporale dominium non latè patuerit initio. to. 15. 269. 2.

*Romani Pontificis electio.*

Pontificis Romani electio quando, & quomodò fuerit in libertatem remiſſa? tom. 1. 19. 2.
Variæ electiones Romanorum Pontificum diuerſis temporibus factæ. to. 1. 20. 2.
Eorum electionem faciendam eſſe à ſolis Cardinalibus fuit ſtatutum in Concilio Romano. to. 1. 21. 1.
Electiones plures Romanorum Pontificum miraculoſæ. to. 1. 21. 2.
Pontifices varij ex diuerſis Religionibus electi magna meruerunt encomia. to. 1. 470. 2; & ſeq.
Pontifices Romanos plures eligere eſt contra articulum fidei contentum in ſymbolo: *Vnam ſanctam Eccleſiam catholicam.* to. 16. 365. 2.
Pontificem quomodò Deus nunc creet, & quomodò illum creauerit in veteri lege? to. 12. 371. 1.
Pontifices Romani, quorum electio ſignis Diuinis fuit manifeſtata. to. 10. 70. 2.
An liceat Pontifici Romano eligere ſibi ſucceſſorem exemplo D. Petri, qui ſibi Clementem elegit? to. 4. 478. 39; & ſeq.
Pontifices electi qui non erant Cardinales. to. 9. 485. 128; & ſeq.
Pontificis electio non vitiatur ex eo, quòd admiſſus fuerit inhabilis. to. 9. 418. 3.

*Pontificis Romani elogia.*

Ponticum Romanorum elogia diuerſa. to. 1. 574. 1; & ſeq.
Eorum laudes, & præeminentiæ, & epitheta. to. 1. 107. 2.
Diuerſa Pontificum Romanorum elogia. tomo 7. 2; & ſeq.
Multiplicia elogia Summi Romani Pontificis ex Sacra Scriptura, Sanctis Patribus, Eccleſiaſticis Doctoribus, & Scriptoribus eximijs deprompta. to. 1. 47. vſq; ad 68.

*Pontificum Romanorum Epiſtolæ.*

Pontificum Romanorum ſecundi ſæculi epiſtolæ decretales an ſint legitimæ, vel apocryphæ? to. 10. 312. 2.
Pontificum Romanorum primitiuæ Eccleſiæ epiſtolæ non ſuppoſitiæ, vt voluerunt Centuriatores, ſed ſolùm alteratæ fuerunt. tomo 8. 385. 2.
Pontificum Romanorum, qui primis ſæculis floruerunt, epiſtolas vocantes in dubium falſitatis arguuntur. to. 12. 53. 1.
Pontificum Romanorum literæ quomodò antiquitus formabantur? to. 17. 457. 2.
Epiſtolæ plurimorum Romanorum Pontificum ad Epiſcopos, & Eccleſias omnium gentium. to. 17. 483. 2.

*Pontificum Romanorum errores ab hæreticis confícti.*

Pontifices Romani ab erroribus, quos illis impoſuerunt hæretici, vindicantur? to. 8. 466. 1; & to. 7. 723. 2; & ſeq.
Pontifices Romani, qui fuerunt accuſati ab hæreticis. to. 6. 647. 1; & to. 7. 199. 2; & ſeq; & to. 8. 152. 2; & ſeq; & 313. 2; & to. 15. 355; & ſeq.
Pontificum Romanorum qui cenſentur erraſ-ſe,

ſe, mens explicatur. tom. 12. 81. 1; & ſeq; & to.10. 464. 1; & ſeq.

An poſſit Pontifici maximo opponi hæreſis, vt ab electione repellatur, vel poſtquam eſt electus. to.9. 297. 148; & 298. 149.

*Pontificum Romanorum fidelitas.*

Pontfices Romani ſemper cuſtodierunt fideliter ſacrum fidei depoſitum. to. 8. 982. 2; & ſeq.

Nunquam illud violauerunt. tom. 8. 958. 1; & ſeq.

*Pontificum Romanorum indumenta.*

Pontificum Romanorum indumenta veſtibus Aaronis fuerunt ſignificata. to. 2. ex Turrecremenſi. 45. 1.

Pontificalium indumentorum qualitates, & myſteria quæ ſint? to.2. ex Turrecremenſi. 45. 1.

Semper lineis, & candidis veſtibus vtitur. tomo 4. 512. 90.

Vtitur calceis, & ſandalibus aurea Cruce inſignitis. to. 2. ex Turrecremenſi. 55. 1; & ſeq.

*Pontificis Romani infallibilitas.*

Pontifices Romani, quanuis aliquando peccauerint, nunquam tamen falſum docuerunt ex cathedra. to.4. 634; & ſeq.

In quibus definitionibus non poſſint errare? to.4. 813. 73.

Non repugnat eos in ijs errare, quæ ad fidem non pertinent. to.4. 814. 76.

Nunquam mutauerunt fidei definitiones ſemel traditas. to.10. 17.2.

Vt aliquod dogma tanquam hæreticum habeatur, non eſt neceſſaria Concilij generalis celebratio, ſed ſufficit Summi Pontificis condemnatio, vnà cum acceptione totius Eccleſiæ per Orbem diffuſæ. tom. 15. 428.2.

*Pontificis Romani iudicia.*

Pontificum Romanorum diuerſa iudicia de diuerſis hæreſibus, & hæreticis. to.1. 327. 2; & 317. 2.

Spiritus iudicij eis fuit traditus à Chriſto Domino. to.1. 287. 2.

Pontificum Romanorum iudicia diuerſa de diuerſis Epiſcopis. tom. 1. 446. 1; & ſeq; & 448. 1; & ſeq.

Iudicium Eccleſiaſticum in rebus publicis ad Romanum Pontificem, in ocultis verò ad quoſcunque auctoritatem habentes eſt deferendum. to.1. 444. 1.

Iudicia diuerſa plurium Pontificum. tom. 1. ex Tannero. 22. 141.

*Pontificis Romani iuriſdictio.*

Pontifices, qui exercuerunt actus iuriſdictionis ante Concilium Nicænum. to.10 42.2.

Pontifices, qui exercuerunt actum iuriſdictionis in Regno Siciliæ. to. 1. 463. 2; & ſeq.

A Romano Pontifice in omnes Eccleſiæ Prælatos tranſmittitur iuriſdictio ſpiritualis. to.2. ex Aluarez.3. 2; & to. 13. 581; & ſeq.

Iuriſdictio clauium, Romano Pontifice viuente, an ſit penes ipſum Pontificem, vel penes Concilium? to.9. 149. 14; & 150.151.21. *Vid. iuriſdictio.*

*Pontificis Romani ius appellandi.*

Pontifices Romani, ad quos appellauerunt Imperatores, Reges, & hæretici. tom. 1. 162; & 163; & 164.

Ad illos ſemper appellarunt Epiſcopi. to.17. 473. 1.

Habuerunt ſemper ius appellandi ad ipſos etiam ex Concilijs. to.8. 386. 1; & 389. 1; & ſeq.

Qui appellauerint ad Romanum Pontificem. to.17. 471. 1; & to.20. 97. 2; & ſeq.

Appellationes Epiſcoporum ad Romanum Pontificem ſunt deferendæ. to. 11. 546. 4; & ſeq.

*Pontificis Romani mali mores.*

Pontificis Romani, & cuiuslibet ſacerdotis mali mores ſunt reprobandi; ſed non ob hoc fidei catholicæ, aut Eccleſiæ eſt derogandum. to.4. 252. 1.

Pontifici malo eſt obediendum, & eſt tolerandus, quia toleratur à Deo. to.4. 252. 1.

Pontificis Romani auctoritati, & ſanctitati non detrahunt peccata Curiæ Romanæ. to.16. 398. 1; & ſeq.

Pontificum aliquorum mors Diuinitus aliquando fuit accelerata. to.3. 533. 3.

*Pontificum Romanorum martyria, & perſecutiones.*

Pontifices Romani Imperatorum tyrannide oppreſſi, atque perempti. to.10. 114.

Pontificum Romanorum perſecutiones ſemper fuerunt fatales Principibus perſequentibus. to.11. 349. 2.

Exitus infœlices Imperatorum, & aliorum Summis Pontificibus infeſtorum. tom.10. 112. 1.

A Nerone vſque ad Conſtantinum Auguſtum dira perſecutio Imperatorum vigintiſeptem Sanctiſſimos Pontifices Romanos de medio ſuſtulit, & cœlo reddidit. tom. 10. 113. 2.

*Pontificis Romani officia, & ſtudia.*

Pontifices Romani ſemper curam geſſerunt ſpecialem omnium Prælatorum Eccleſiæ. to.4. 776. 28.

Eorum cura ſpecialis fuit in ſubueniendo Eccleſiæ neceſſitatibus. to.1. 448. 1; & ſeq.

Pontificis Romani, qui pro ſtabilienda Eccleſiæ pace Conſtantinopolim perexerunt, & patrarunt miracula. to.1. 440. 2.

Pontifices Romani quàm plures optimè, & ſanctè munus ſuum geſſerunt. to. 12. 441. 1; & 544. 1.

Semper laborarunt pro pace inter Chriſtianos vel ſeruanda, vel reſtituenda. to.1. 569. 2.

Eorum ſolertia, & diligentia pro extirpando Lutheraniſmo naſcente. to.1. 327. 2.

Illorum ſtudium pro electione Epiſcoporum, & ſacerdotum. to.1. 411. 1.

Miſerunt Legatos extra ordinem in alias prouincias. to.17. 474. 1.

Alia eorum officia. to. 2. ex Pighio. 143. 1; & ſeq.

Pontificis Romani officia ex D. Bernardo. to.1. 538. 1.

*Pontificum Romanorum poteſtas.*

Pontifices Romani, qui ſuam poteſtatem à Chriſto Domino acceptam defenderunt inuictè. to.8. 402. 1.

Multa, & varia poteſtate abſoluta ſtatuerunt. to.3. 957. 1; & ſeq.

Habuerunt ſemper poteſtatem approbandi, & reprobandi doctrinas ſibi oblatas, to.1. 263.1.

Hæreticorum contumelias illatas Eccleſiæ ſtrenuè vindicarunt. to.1. 381. 1.

Eos habere poteſtatem etiam vindicatiuam in contumaces ex Diuinis ſcripturis oſtenditur. to.1. 525. 2.

Eorum poteſtatem eſſe à ſolo Deo collatam eſt de fide tenendum. to.1. ex Tannero. 25. 160; & ſeq.

Habent etiam poteſtatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 4. 2.

Eorum poteſtas ſpiritualis ad temporalia etiam virtualiter extenditur. to.2. ex Adolpho. 29. 1; & ſeq.

Omnium Romanorum Pontificum eſt vna, eademque poteſtas. to.7. 746. 1.

Et boni, & mali habent eandem poteſtatis plenitudinem. to.7. 747. 2; & ſeq.

Romanorum Pontificum poteſtatem, & Eccleſiæ primatum confeſſi ſunt etiam hæretici. to.17. 462. 1.

Eorum poteſtas etiam extra Imperij Romani confinia fuit extenſa. to.17. 517. 1.

Pontifices Romani nullo iure prohibentur temporali dominio, & poteſtate. tom. 12. 385. 2.

Romani Pontificis primatus non eſt honoris tantùm, ſed poteſtatis, & iuriſdictionis à Chriſto Domino collatæ. to.10. 13. 1.

Temporalis poteſtas ad ſpiritualem relata, quam etiam ipſe Chriſtus Dominus in ſe aſſumpſit, quatenus Eccleſiæ neceſſaria Romano Pontifici Vicario ſuo conceſſa eſt. to. 10. 143. 1.

*Pontificis Romani poteſtas in fidei controuerſias.*

Pontifices Romani habuerunt ſemper poteſtatem definiendi controuerſias recurrentium ad ipſos etiam ex Concilijs. tomo 8. 386. 1; & 389. 1; & ſeq.

Item condendi dogmata ad fidem pertinentia. to.1. 492. 2.

Pontifici Romano ſemper plurimùm detulerunt Sacra Concilia, & omnes Patres, & in controuerſijs fidei ſupremum illum iudicem agnouerunt. to.15. 269. 1.

*Pontificis Romani poteſtas in Epiſcopos.*

Pontifices Romani priorum duorum ſæculorum quot Epiſcopos, præsbiteros, & diaconos ordinauerint? to.14. 412. 1.

Sæpiſſimè Eccleſijs cathedralibus præfecerunt Epiſcopos. to.17. 473. 2.

Suas vices pluries delegarunt Epiſcopis. tomo 17. 473. 2.

Diuerſos Epiſcopos à Regibus, & Principibus poſtulatos diuerſis præfecerunt Eccleſijs. to.1. 418. 1; & ſeq.

Legitimi tranſtulerunt Epiſcopos de vna ad aliam Eccleſiam. to.1. 412. 1.

Habuerunt ſemper auctoritatem deponendi, & puniendi Epiſcopos, & illis veniam impertiendi. to.17. 472. 1; & ſeq.

Qui Epiſcopi apud Romanos Pontifices ſe purgauerint? to.17. 472. 1.

Qui Epiſcopi apud ipſos fuerint accuſati, & qui ab ipſis fuerint accerſiti? tom.17. 471. 2; & ſeq.

Cauſæ grauiores criminales contra Epiſcopos, etiam hæreſis, quæ depoſitione, aut priuatione dignæ ſunt, à ſolo Romano Pontifice poſſunt cognoſci, & iuxta decretum Concilij Tridentini terminari. to. 7. 291. 1; & ſeq.

*Pontificis Romani poteſtas concedendi indulgentias.*

Pontifices Romani quomodò concedant indulgentias nomine Apoſtolorum Petri, & Pauli? to.4. 614. 124.

*Pontificis Romani prærogatiuæ.*

Pontificum Romanorum nouem prærogatiuę à D. Petro in eos deriuatæ. to.1. 391. 2.

*Pontificis Romani ſanctitas, & pietas.*

Pontifices Romani ſunt ſanctitate prædìti. to.4. 212. 1.

Pontificum Romanorum ſanctitas, pietas, religio, & munificentia. tom. 1. 475. 1; & ſeq; & 477. 1; & ſeq.

Ab Eleutherio vſque ad Cornelium fuerunt immaculati à communione cum Etherodoxis. to.1. 354. 1.

Eorum pietas, & doctrina. to.14. 108. 1; & ſeq.

Eorum integritas, innocentia, & miracula. to.12. 546. 1.

Nullum fuiſſe hæreſi maculatum teſtatur S. P. Auguſtinus. to.1. 202. 4.

*Pontificis Romani ſucceſſio.*

Pontificum Romanorum continuata ſucceſſio colligitur ex eo, quòd oues nequeunt eſſe ſine Paſtore. to.7. 741. 2.

Pontificum Romanorum ſucceſſio nunquam interrupta euidenter demonſtrat ſolùm in Eccleſia Romana eſſe verum Chriſti Domini Vicarium, & Chriſti Domini Regnum. to.12. 354. 1.

Pontificum Romanorum ſucceſſio. to.7. 800. 1; & ſeq; & to.8. 754. 2.

Pontificibus Romanis D. Petri ſucceſſoribus non fuerunt dicta omnia verba, quæ ipſimet Petro dicta fuerunt à Chriſto Domino. to.14. 60. 2; & ſeq.

Pontificum Romanorum ſucceſſio nullum vnquam continuit hæreticum. to.1. 202. 4.

Pontificum Romanornm ſucceſſio continuauit ſemper firmitatem in ſeruanda fide primitus accepta. to.1. 191. 2.

Pontifices Romani quare ſe nominent ſucceſſores Apoſtolorum Petri, & Pauli? to.4. 139. 1; & ſeq; & 588. 91.

Eorum ſucceſſio quomodò à D. Petto proceſſerit? to.4. 478. 37.

Pontificibus Romanis an liceat ſibi ſucceſſorem eligere exemplo D. Petri, qui ſibi Clementem elegit? to.4. 478. 39; & ſeq.

Pontifices antiqui non ordinabant ſucceſſores, ſed eligendos poſt eorum mortem ſolùm proponebant. to.4. 18. 1.

Pontificum Romanorum nnnquam interrupta ſucceſſio plurimorum Sanctornm Patrum teſtimonijs oſtenditur. to.1. 31. 1; & 32. 2.

Pontifex Romanus non ſuccedit ex carnis coniunctione. to.1. 17. 2.

Pontifices Romani ſuccedunt D. Petro, nedum in plenitudine poteſtatis, ſed etiam in fidei firmitate, & ſtabilitate. tomo 17. 349. 2.

Pontifices Romanos D. Petro ſuccedere ex traditione ipſiuſmet Petri declararunt concilia. to.17. 351. 1.

Eorum ſucceſſio à Lino vſque ad Bonifacium Octauum nunquam fuit interrupta. to. 1. 338. vſque ad 351.

Ex ſucceſſione Romanorum Pontificum ſacra Concilia, & omnes Patres contra fidei

perduelles argumentati ſunt, eamque demonſtrarunt eſſe veram Eccleſiam, cui Petri ſucceſſores ſemper præfuiſſent. tom.15. 169. 1.

Pontificum Romanorum vita cur modò breuior ſit, quàm fuerit antiquis temporibus? to.4. 477. 36.

*Pontificis Romani ſuperioritas.*

Pontificibus Romanis de iure, & de facto ſubijciuntur, tanquam inferiores Imperatores, & Reges. to. 1. ex Adolpho. 35; & ſeq.

Pontifices Romani, qui creauerunt Imperatores, & Reges. tom.11. 550. 8; & tom. 6. 50. 2.

Pontifices Romani, qui depoſuerunt Imperatores, & Reges. to.9. 860. 1.

Summus Pontifex quando, & quibus ex cauſis in particulari poſſit poteſtatem in Magiſtratus, & Principes ſæculares exercere. to.11. 380. 1.

*Pontificum Romanorum varia teſtimonia.*

Pontificum Romanorum teſtimonia circa translationem poteſtatis D. Petri in ſucceſſores ſunt magnæ auctoritatis propter eorum martyrium, & ſanctitatem. to. 12. 585. 2.

Nequeunt eſſe ſuſpecta, quia fuerunt ſanctiſſimi martyres, quibus repugnat dignitates ſibi falsò, & ambitiosè arrogare. tom. 14. 26. 2.

Pontificum Romanorum teſtimonia de ipſorum indefectibilitate in rebus fidei. to. 1. 573. 8.

Pontifices Romani, qui fuerunt immediatè poſt Petrum, Romani Pontificis teſtantur primatum. to.10. 50. 1.

Pontifices Romani veritatem Eccleſiæ Romanæ atteſtantes. to.10. 218. 2; & 70. 2.

Pontifices Romani fidem Eccleſiæ Romanæ incorruptam atteſtantes. to.10. 70. 2.

Teſtimonia plurimorum Sanctorum Pontificum Romanorum in propriæ auctoritatis defenſionem, nempè S. Anacleti, S. Iulij, S. Symmachi, S. Nicolai, S. Gelaſij, ac S. Damaſi exponuntur. toom 11.435. 1. 2; & ſeq.

Quorumdam Sanctorum Pontificum teſtimonia de ſua propria auctoritate, & poteſtate. to.11. 472. 1. 2; & ſeq.

*Pontificum Romanorum tituli.*

Pontificum Romanorum tituli varij. tom.1. 430. 2.

Controuerſia circa titulum Epiſcopi vniuerſalis Eccleſiæ. to.1. 430. 2.

Pontifices Romani, qui ſuſceperunt titulum vniuerſalis Epiſcopi, & ſuis literis ſe ſic ſubſcripſerunt. to.1. 430. 2; & to.2. ex Pighio. 168. 1; & ſeq.

Pontifices Romani, qui titulum Epiſcopi vniuerſalis recuſarunt. to.17. 363. 2; & ſeq.

Pontifex Romanus quomodò titulum Paſtoris Eccleſiæ vniuerſalis aſſumat? to.4. 170. 1; & ſeq.

Pontificum Romanorum laudes, præeminentiæ, & tituli. to.1. 107. 2.

Alij tituli. to.1. 430. 2.

Epiſcopus vniuerſalis nullus poteſt nominari præter Romanum Pontificem. tom.4. 776. 31; & 777. 36.

Pontifex Romanus à Concilio Nicæno I. vocatur primus, & maximus Epiſcoporum, Petro ſimilis, & auctoritate par, omnium Patriarcharum dominatum, & principatum tenens, & qui huic decreto repugnauerit excommunicatur. to.12. 64. 2.

Epiteta, ſeù tituli ab Eminentiſſimis S. R. E. Cardinalibus Baronio, & Bellarmino Summo Pontifici tributa. to.10. 52. 2; & 53. 1.

*Pontificum Romanorum variæ ſeries.*

Pontificum Romanorum ſeries à S. Petro vſque ad Anaſtaſium allata à S. P. Auguſtino. to.18. 87. 1.

Eorum ſeries à Lino vſque ad Bonifacium VIII. to.1. 338. vſque ad 351.

Omnium Pontificum Romanorum, qui fuerunt veri Pontifices, numerus, & ſeries. to.9. 648. 2; & to.10. à 283. vſque ad 287.

Pontificum Romanorum, Imperatorum, & conſulum, qui fuerunt poſt Petrum vſque ad Alexandrum I. to.17. 609; & ſeq.

Pontificum Romanorum ſex priorum, qui Eccleſiam gubernarunt, ordo. to.17.606. 2; & ſeq.

Series ab Honorio IV. vſque ad Eugenium IV. to.4. 102. 2.

Altera ſeries integra omnium Pontificum vſque ad Clementem IX. to.10. à 283. vſque ad 287.

Alia ſeries diſtincta per ſæcula. to.8. 781; & ſeq.

Altera vſque ad Anaſtaſium iuxta Optatum Mileuitanum. to.14. 14. 1.

*Pontificatus Romani inſtitutio.*

Pontificatus Eccleſiæ vniuerſalis inſtitutio. to.4. 771. 27.

Pontificatus Romanus fuit inſtitutus à Diuo Petro, non verò à Conſtantino Magno, aut à Conſtantino IV. Imperatore. to. 14. 436. 1.

Pontificatus Eccleſiæ vniuerſalis fuit à Chriſto Domino D. Petro collatus. to. 9. 116; & ſeq.

*Pontificatus Romani iura.*

Pontificatus iura non ſpectant ad Imperatorem. to.1. 19. 2.

Pontificatus iura ſibi vindicauit Iulianus Imperator. to.6. 63. 2.

Pontificatus totius Orbis quo iure ſit annexus Epiſcopatui Romano? to.3. 354. 1.

Quando fuerit à Chriſto Domino D. Petro collatus? to.9. 116; & ſeq.

Pontificatus totius Orbis, & Epiſcopatus Romanus non ſunt duo, ſed vnus solummodò Pontificatus. to.10. 295. 1.

Pontificatus Romanus an iure Diuino ſit ita firmus, & ſtabilis, vt nec etiam tempore Antichriſti ſit caſurus? to.10. 257. 2.

*Pontificatus Romani vnitas.*

Pontificatus Orbis ita eſt vnus, vt Summi Pontifices duo ſimul eſſe nequeant. to. 9. 32. 149.

Ideo Epiſcopo Eccleſiæ Africanæ fuit prohibitum, ne vocaretur Summus Pontifex, vel ſummus Sacerdos, aut Princeps Sacerdotum. to.12. 64. 1.

*Pontificatus vocatio, & votum.*

Vocatio ad Pontificatum legitima quænam ſit? to.1. 9.

An liceat Pontificatum deſiderare? to. 2. ex Aluarez. 16. 2.



Digitized by Google

*Pontifices Romani electi in ſchiſmate.*
Pontifices Romani tres fuerunt electi in Concilio Piſano. to.1. 131. 2; & 132. 1; & ſeq; & to.3. 348. 2; & to.9. 9. 11; & ſeq.
Pontifices Romani electi iu ſchiſmate orto ex translatione Sedis Apoſtolicæ ex ciuitate Auenionenſi Romam. to.11. 131. 1; & ſeq.
Pontifices Romani à Marchionibus Tuſciæ violenter in Pontificatum intruſi, & poſtea detruſi. to.1. 20. 1.
Pontificum Romanorum ſchiſmata. tom. 10. 283.
Pontifices Romani electi in ſchiſmate. to.14. 14. 1.
*Pontificum Romanorum vindiciæ.*
Pontifices Romani ab hæreticis hæreſis nota accuſati. to. 2. ex Pighio. 86. 1; & ſeq; & 91. 1.
Romanus Pontifex Innocentius III. vindicatur à calumnia ab hæreticis ei inflicta. tomo 12. 243.
Mendaciter fuit reprehenſus à Magdeburgenſibus. to.8. 459. 1.
Pontifices ab hæreticis blaſphemijs, & calumnijs affecti. to.1. 24. 1.
*Populus.*
Populo Chriſtiano ſunt ſimpliciter neceſſarij Paſtores. to.2. ex Adolpho. 106. 1.
Populi Chriſtiani ſanctitas deſcendit ex capite. to.2. ex Aluarez. 6. 1.
Populi conſenſus poteſt eligere ſuperiorem in temporalibus, non in ſpiritualibus. tomo 13. 330. 1.
Populus duræ ceruicis ſeueriùs eſt corrigendus. to.4. 60. 1.
Populus nunquam dedit ſuffragium in electione Papæ. to.3. 358. 1.
Populi Romani conditiones. to.3. 71. 2.

*Porphyrius.*
Porphyrius voluit Paulum reprehendendo Petrum erraſſe. to.11. 33. 7.
Porphyrius reijeitur ab Origene, Euſebio Emiſſeno, Chryſoſtomo, & Hieronymo, quòd reprehenſio non fuit vera, ſed ſimulata dumtaxat, vt pluribus exponit Chryſoſtomus. to.11. 34. 8; & ſeq.
*Portæ inferi.*
Portæ inferi quid ſignificent? to.3. 206. 1; & ſeq; & to.13. 195. 1.
Portæ inferi ſunt vitia, & peccata. tomo 3. 206. 1.
Vel hæreticorum doctrinæ, per quas homines ducuntur ad tartara. to.3. 206. 1.
Vel dæmones, & nequitiæ ſpirituales, quibus contrariantur portæ iuſtitiæ. tomo 3. 206. 1.
Portæ inferi ſunt tormenta, & blandimenta perſecutorum, & praua infidelium opera, & inepta colloquia. to.3. 206. 1.
Portæ inferi non præualebunt aduersùs Eccleſiam; qua fundata eſt ſupra petram fidei. to.3. 206. 1.
Portæ inferi ſunt portæ infidelitatis. to. 19. 4. 2.
*Poſſeſſio.*
Poſſeſſio nedum iuris, ſed etiam facti plurimum operatur. to. 3. 26. 2.
Poſſeſſio ſequeſtratur, quando timetur de ſcandalo. to.9. 49. 247.
Poſſeſſio iuſtum titulum, & bonam fidem requirit. to.11. 21. 4.
Poſſidentis conditio potior eſt, quando duo de eadem re contendunt. to.9. 49. 244.
Poſſeſſionem colorare ex titulo eſt magis de ſtylo, quàm de curia. to.9. 25. 110.
Agenti poſſeſſorio recuperandæ poſſeſſionis, an obſtet exceptio non canonicæ inſtitutionis, vt teneatur iuſtificare poſſeſſionem ex titulo? to.9. 25. 109.
Proprietas abſorbet cauſam poſſeſſionis. to.9. 35. 158.
Spoliatus non dicitur ille, de cuius iniuſta poſſeſſione conſtat. to.9. 35. 161.
Præſentationis quaſi poſſeſſio non tollitur per non vſum præſentandi. to.9. 62. 10.
Duo in ſolidum eandem rem poſſidere non poſſunt. to.9. 235. 6.
*S. Poſsidius.*
S. Poſſidius refert ſententiam ſui Magiſtri Auguſtini de paruulis ſine baptiſmo decedentibus. to.1. 114. 2.
Strenuè pugnauit contra hæreſim Pelagianam. to.1. 356. 2.
*Poſtulatio Concilij.*
Magna ingruente neceſſitate Eccleſiæ, Concilium, nedum per Cardinales, ſed etiam per minimum de vniuerſitate poteſt à Papa poſtulari. to.9. 8. 7.
A Papa debent poſtulari Concilia cum omni humilitate, & reuerentia. to.9. 22. 89; & ſequen.
*Poſtulatio Epiſcoporum.*
Poſtulari Epiſcopos ab Vrbe Romæ non eſt ex Diuino præcepto. to.13. 260. 2.
Antiquitus Epiſcopos poſtulatos à populo, & electus à Clero potuiſſe ab Epiſcopis comprouincialibus auctoritate Metropolitani interueniente ordinari, & confirmari conceſſum fuit iuxta canones Nicænos. to.13. 260. 2.
*Potentia.*
Potentia, quæ non impletur, non eſt fruſtra, vt potentia ambulatiua in puero moriente, antequam ambulet. to.6. 61. 2.
Potentia creandi eſt incommunicabilis creaturæ. to.3. 121. 2.
Potentia, & diuitiæ; ſicut humilitas, & paupertas, non augent, vel minuunt Epiſcoporum poteſtatem. to.13. 250. 2.
Potentia regalis communicatur. to.3. 123. 2.
Potentia faciendi miracula communicatur. to.3. 123. 2.
*Potentia Chriſti Domini.*
Potentiæ Chriſti Domini, & eius Vicarij diſcrimen. to.3. 165. 1.
Potentia Chriſti Domini eſt multiplex. to. 3. 117. 2.
De potentia Chriſti Domini nemo poteſt dignè loqui. to.3. 117. 2.
Secundùm duplicem naturam ei conuenit duplex potentia; vna quidem Diuina, ſecundùm quod eſt Dei Filius; altera humana, ſecundùm quod eſt filius hominis. to.3. 117. 2; & ſeq.
Eius potentia quantùm ad corpus, & quantùm ad animam. to.3. 118. 1.
Per potentiam humanam quantùm ad animam influit in omnes creaturas rationales ſuæ gratiæ dona. to.3. 118. 2.

*Potentia Eccleſiæ.*

Potentia Eccleſiæ quanta ſit? to. 3. *166.* 1; & ſeq.

Potentia gubernatiua, quæ à Chriſto Domino communicata eſt Eccleſiæ dicitur eſſe in Summo Pontifice. to.3. *166.* 1.

Tanta potentia communicata fuit Eccleſiæ, quanta opportuna erat ad ſalutem fidelium. to.3. *166.* 1.

*Potentia Epiſcoporum.*

Potentia Epiſcoporum quantùm ad miniſtrationem, & iuriſdictionem eſt à Papa, & ab Eccleſia. to.3. *109.* 2.

Potentia Epiſcoporum quæ, & quanta ſit? to.3. *109.* 2; & ſeq; & *115.* 1.

*Potentius.*

Potentius Leonis Papæ Legatus cum eius epiſtola ad res Africæ vice ſua iudicandas. to.3. *761.* 2.

*Poteſtas.*

Poteſtatem omnem eſſe à Deo oſtenditur ex eo, quòd Papa poteſt renunciare. to.2. ex B. Ægidio. 8. 1; & ſeq.

Poteſtas Eccleſiaſtica, & omnis alia à Deo eſt. to.2. ex B. Ægidio. 5. 1; & ſeq.

Poteſtas eſt à Deo, abuſus autem à creatura. to.7. 748. 1; & to.4. *61.* 2; & ſeq.

Poteſtas non eſt niſi à Deo. tom.15. 207. 25; & to.13. 184. 2; & ſeq; & to.*9.* 365. 49.

Poteſtatis ratio, obiectum, exercitium, & modus. to.15. 208. 3.

Poteſtas, & miniſterium, in quo differunt? to.15. 203. 8.

Poteſtas eſt à Deo inſtituta in ædificationem, non in deſtructionem. to.15. 271. 1.

Poteſtatem omnem eſſe à Deo quomodò ſit intelligendum? to. *9.* 191. 4; & to. 3. 180. 2.

Poteſtas, quæ eſt à Deo, eſt ab ipſo ordinata, & qui ei reſiſtit ordinationi Dei reſiſtit. to.4. 252. 1.

Poteſtatem, quibus modis Deus immediatè concedat? to.12. *367.* 2.

Poteſtas omnis à Deo eſt, & per conſequens ad Eccleſiam ſpectat. to.3. 291. 2.

Poteſtas omnis à Deo eſt, ſed non eodem modo. to.3. 174. 2.

Poteſtas ſuper bona, & eius vſus eſt anceps ex Philoſopho. to.2. ex B. Ægidio. 6. 1.

Poteſtas non poteſt committi alicui communitati, cuius melior pars non eſt illius caput. to.3. *436.* 2.

Poteſtatem, qui dicit ſe habere ſuper alios, debet oſtendere. to.*9.* 492. 28.

Poteſtatis præſcriptio contra Papam nihil operatur. to.*9.* 348. 260.

Poteſtas minor à maiori iudicatur. tomo *6.* 51. 1.

Poteſtas non poteſt eſſe eodem tempore penès gubernatorem, & gubernatum. tom.*9.* 236. 11.

Poteſtas qualis fuerit prior, & qualis dignior? to.3. 133. 2; & 134. 2.

Poteſtas publica propter peccata priuatę perſonæ non perditur. to.16. *397.* 2.

Poteſtas quæ non poteſt perpetuari in vno, conſueuit nominari poteſtas communitatis. to.13. 392. 1.

Poteſtas, quæ poteſt ligare, & vnire, poteſt tollere, & ſeparare. to.8. 833.1.

Poteſtas inferior, & ſuperior dupliciter poſſunt ſe habere. to.13. 341. 2; & ſeq.

Poteſtates plures in Mundo ſimpliciter independentes dari non poſſunt. to. 3. *949.* 1; & to.*6.* 34. 1.

*Poteſtas quotuplex ſit.*

Poteſtas in genere eſt temporalis, & ſpiritualis; hæc alia ordinis alia iuriſdictionis; hæc pariter duplex. to.3. 841. 1.

Poteſtas ordinaria, & delegata quare ſic nominatæ? to.3. *893.* 1.

Poteſtas vna abſoluta, alia reſpectiua, & quæ ſint? to.3. 431. 1; & ſeq.

Poteſtas triplex eſt, & quæ ſint? to.4. 70.1; & to.7. 748. 2; & to.8. 364.1.

Poteſtatis Eccleſiaſticæ, & ſęcularis originis differentia. to.4. *266.* 7; & ſeq.

Poteſtas duplex à Deo inſtituta. to. 10. 141. 2.

Poteſtas ciuilis quotuplex ſit? tom. 12. *368.* 1.

Poteſtas legitima Magiſtratuum, quos contineat? to.12. 375. 2.

Poteſtas merè ciuilis, in quo ſit? to. 12. *366.* 2.

Poteſtas immediata, vel poteſt eſſe immediatione virtutis, vel ſuppoſiti. tom. 13. 358. 2.

Poteſtatis tres gradus. to.15. 203. *9.*

Poteſtas alia herilis, alia paterna, alia maritalis, alia Magiſtri in Diſcipulos. tom. 18. 382. 2.

Poteſtatis, & auctoritatis diſcrimen, & vſus vtriuſque. to.18. *94.* 2; & ſeq.

Poteſtas alia ordinaria, quæ non expirat per mortem concedentis, alia delegata, quæ expirat. to.19. 127. 1.

Poteſtas alia Monarchica, alia Paſtoralis. to.19. 383. 1.

Poteſtas Eccleſiaſtica quotuplex ſit? to. 2. ex Adolpho. 43. 1.

Poteſtas abſoluendi duplex eſt. tom.13. 433. 2.

Poteſtas ciuilis à Deo inſtituta dupliciter conſeruatur ab hominibus. tom. 13. 358. 2.

Poteſtas plena multiplex eſt. tom. 4. 318; & 319.1.

Poteſtas Papalis, & Regalis diſcriminantur, quòd illa eſt à Deo immediatè, hęc mediantibus hominibus. to.19. *599.* 1.

Poteſtas papalis duplex. to.5. *89.* 1; & *92.* 1; & ſeq; & to.4. 513. 101.

Poteſtas abſoluta, & ordinaria quæ ſit? to.4. 513. 103.

Papa habet duplicem poteſtatem alteram ſupremi Iudicis aliam legislatoris. tom.20. 444.2.

*Poteſtas ciuilis quotuplex ſit?*

Poteſtas ciuilis alia eſt independens, alia dependens. to.*6.* 34. 1.

Plures poteſtates ſimpliciter independentes dari nequeunt. to.*6.* 34. 1.

Poteſtas ciuilis alia eſt moralis, alia militaris. to.12. 448. 2.

Poteſtas Commiſſarij quid ſit? tom.13.370. 1.

*Poteſtas Ariſtocratica.*

Poteſtas Ariſtocratica non eſt immediatè à Deo, ſed ab hominibus. to.12. 370. 1.

Poteſtati Ariſtocraticæ opponitur oligarchia. to.18. 457. 1.

Pote-

*Poteſtas Democratica.*

Poteſtas ciuilis Democratica eſt naturalior cæteris poteſtatibus ciuilibus. to.12.369.2.

Poteſtati Democraticæ opponitur ſeditio. to.18. 457. 1.

*Poteſtas Monarchica.*

Poteſtas Monarchica perfectior eſt qualibet alia poteſtate. to.18. 457.1; & ſeq; & 458 1; & ſeq.

Poteſtas Monarchica eſt de iure naturæ, & eſt perfectiſſima. to.14. 19. 1; & 243.1.

Eſt præſtantiſſima, & nobiliſſima. to.7. 136. 2.

Poteſtas Monarchica reducitur ad vnitatem. to.17. 192. 1; & ſeq.

Poteſtati Monarchicæ opponitur tyrannis. to.18. 457. 1.

Poteſtas ſimpliciter Monarchica excellentiſſimo modo competit Deo. tomo 18. 462. 1.

*Poteſtas Chriſti Domini.*

Poteſtas Chriſti Domini eſt poteſtas excellentiæ. to.10. 174. 1.

Poteſtas Regia, & Sacerdotalis eſt in Chriſto Domino. to.11. 377. 5.

Poteſtas Eccleſiæ reſidet in Chriſto Domino, tanquam in Principe ſupremo, in Papa verò, vt in eius Vicario. tomo 10. 245. 1.

Poteſtas Regalis in Chriſto Domino non fuit ſuperflua, & fuit aliquando cum vſu. to.9. 679.1.

Poteſtas, & ius Regium in Chriſto Domino expediebat ad perſuadendum contemptum diuitiarum, & gloriæ temporalis. tom. 9. 679.1.

Poteſtas temporalis, & ſpiritualis fuit in Chriſto Domino. to.6. 46. 1.

Poteſtas gubernatiua Chriſti Domini quare fuerit communicata? tom. 3. 122. 2; & 123. 1.

Poteſtas excellentiæ, quam habuit Chriſtus Dominus in Sacramentis conſiſtit in quatuor: Primum, quòd ſit Sacramentorum inſtitutor; Secundum, quòd effectum Sacramentorum potuit ſine Sacramento producere; Tertium, quòd meritum paſſionis eius operatur in Baptiſmo, & alijs Sacramentis; Quartum, quòd ad inuocationem nominis eius Sacramenta conferuntur. to.4. 466. 140.

Poteſtatem excellentiæ quantùm ad quartum effectum noluit conferre miniſtris, ne ſchiſma in Eccleſia fieret, dum tot putarentur Baptiſmata, quot Baptiſtæ. tom.4. 466. 140.

Poteſtas coactiua Chriſti Domini probatur ex eiectione vendentium, & ementium de Templo. to.12. 293. 1; & ſeq; & tom. 19. 34. 1.

Excellentia poteſtatis Chriſti Domini in quo conſiſtat? to.17. 412. 1; & ſeq.

Poteſtas Chriſti Domini colligitur ex miniſterio Angelorum, & ex imperio, quod exercuit in dæmones, & elementa. to. 12. 291. 2; & ſeq.

Item ex abſolutione mulieris adulteræ, & ex præparatione Paſchæ apud quendam Hieroſolymitanum. to.12. 294. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus cur noluerit poteſtatem temporalem exercere? to.6. 60. 1; & 61.1; & to.7. 183. 2; & ſeq; & to. 10. 139. 2; & to.20. 91.2.

Noluit exercere ſuam poteſtatem ad noſtræ humilitatis exemplum. to.7. 743. 2.

Poteſtatem ſuę excellentię non tradidit Petro. to.4. 330. 2; & ſeq.

Poteſtatem vicariam neceſſarium iudicauit relinquere Eccleſiæ Præſidi. to.4. 473. 11; & ſeq.

Eminentiſſimo modo habuit omnem poteſtatem. to.7. 743. 2.

Quomodò vſus fuerit poteſtate, & iuriſdictione temporali? to.13. 469. 2.

A Patre accepit poteſtatem ſuper omnes creaturas. to.3. 889. 1.

Habuit poteſtatem Regalem, & Sacerdotalem quia fuit ex Tribu Sacerdotali, & Regali. to.17. 429. 2.

Item habuit poteſtatem nedum in vitam aliorum, ſed etiam in propriam. to. 17. 408. 1.

Item habuit in terris omnem poteſtatem deponendi, & inſtituendi Reges, & Principes, qua tamen noluit vti. tom. 18. 428. 2.

Vt homo non aſſumpſit poteſtatem temporalem, habuit tamen poteſtatem altiorem, quæ eſt poteſtas ſpiritualis, qua poteſt Imperatores, Reges, & Principes deijcere, & inſtituere. to.18. 682. 1; & ſeq.

Item habet duplicem poteſtatem, ſcilicet in animam, & in corpus. to.6. 55. 1.

Item exercuit plures actus poteſtatis iudiciariæ, & iuriſdictionis Regalis. to.12. 291.1; & ſeq; & to.6. 46. 2; & ſeq.

Item habuit iuriſdictionem in Iudæos, & Gentiles, quamuis priùs omnium miſſus fuerit ad oues domus Iſrael, quæ perierant. to.20. 344. 1.

Quomodò dederit omnem ſuam poteſtatem Diſcipulis? to.13. 542. 2.

Sicut ſuam poteſtatem remittendi peccata commiſit Apoſtolis, quando dixit: *Quorum remiſeritis peccata, remittuntur eis*; ita ſuam poteſtatem gubernandi Eccleſiam commiſit ſoli Petro, quando dixit: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*. to.19. 426. 1; & ſeq.

Non dedit omnibus hominibus poteſtatem ſoluendi, et ligandi, ſed ſolis Apoſtolis, et Diſcipulis, ac eorum Succeſſoribus. tomo 19. 499. 1.

Eius miniſterium nihil detraxit eius poteſtati. to.17. 28. 2.

Accepit à Patre omnem poteſtatem in Cœlo, et in terra. to.7. 740. 2; et 742. 2; et ſeq; et to.11. 377. 5.

*Poteſtas Apoſtolorum.*

Poteſtas Apoſtolorum quæ fuerit? to.15.210. 9; et ſeq.

Poteſtas Apoſtolorum per totum Orbem fuit delegata. to.7. 554.2.

Poteſtas Apoſtolorum fuit docere, decernere, præcipere, leges ferre, et conſtituere Sedes Epiſcopales. to.15. 210. 9; et ſeq.

Quia eorum poteſtas fuit delegata, fuit cum ſubordinatione ad ipſum Petrum. tom. 4. 301. 5; et 74. 1; et ſeq; et 539. 53; et ſeq.

Poteſtas Apoſtolorum fuit in totam Eccleſiam, ſed non ſuper omnes alios Apoſtolos. to.8. 252. 2.

Eo-

Eorum poteſtas, quia fuit delegata non tranſiuit in ſucceſſores; ſicut poteſtas Petri, quia eſt ordinaria tranſit in ſucceſſores. to.7. 649. 2.

Non acceperunt poteſtatem iuriſdictionis immediatè à Chriſto Domino, ſed à Petro. to.13. 583. 22; et 584. 23; et ſeq.

Poteſtas Apoſtolorum fuit pleniſſima quantùm ad munus Apoſtolicum prædicandi Euangelium, et ſoluendi peccata, ſed non quantùm ad iuriſdictionem, et regimen Eccleſiæ. to.4. 142. 2.

Poteſtas iuriſdictionis Apoſtolorum. to. 15. 206. 19; et ſeq.

Poteſtas collata Apoſtolis fuit ad tempus; poteſtas verò collata Petro fuit tranſmittenda in poſteros; vnde in Petro fuit poteſtas ordinaria, et in alijs Apoſtolis delegata. to.11. 255. 11 et ſeq.

Poteſtas clauium quomodò fuerit data Petro, et Apoſtolis, et quomodò ſit explicanda? to.7. 190. 2; et to.9. 656. 1.

Poteſtas clauium non fuit conceſſa alijs Apoſtolis, ſed ſoli Petro. tom. 15. 254. 28; & ſeq.

Non æqualiter acceperunt poteſtatem clauium. to.19. 123. 1; et ſeq; et tom.9. 656. 1.

Poteſtas Apoſtolorum dempta legatione Apoſtolatus eſt ſimpliciter Epiſcopalis. to.3. 823.1.

Poteſtas ſeptuplex fuit conceſſa Apoſtolis. to.4. 70.1; et ſeq; et to.9. 246. 38.

Poteſtas an fuerit data, vel promiſſa Petro, et Apoſtolis per illa verba Matth.16; et 18? to.9. 535. 114; et 540. 124.

Poteſtas data Apoſtolis circa octo conſiſtebat. to.9. 531. 105.

Habuerunt poteſtatem faciendi miracula, vt patet Matth.10; et Luc.9. tom.9. 531. 105; et ſeq.

Poteſtas data Apoſtolis conſiſtebat circa officium prædicandi. to.9. 531. 106.

Item receperunt poteſtatem immediatè à Chriſto Domino quoad poteſtatem metendi temporalia ab illis, quibus ſpiritualia ſeminarent. to.9. 532. 107.

Item receperunt immediatè à Chriſto Domino poteſtatem baptizandi ante Paſſionem. to.9. 532. 108.

Item à Chriſto Domino immediatè receperunt poteſtatem ſacerdotalem conficiendi Corpus, et Sanguinem Chriſti in die Cœnę Domini. to.9. 532. 109.

Item habuerunt poteſtatem ligandi, et ſoluendi in foro conſcientiæ ſimul, et ſemel, et æqualiter. to.9. 532. 110.

Poteſtas data Apoſtolis fuit poteſtas Pontificalis. to.9. 533. 111.

Eis data fuit poteſtas iuriſdictionis contentioſæ, adminiſtrationis, et gubernij. to.9. 533. 112.

Poteſtatis diſcretio inter Apoſtolos. tom. 3. 178. 2.

Poteſtas prædicandi, ligandi, et ſoluendi fuit æqualis in Apoſtolis, tamen in hoc non conſiſtit primatus. to.5. 15. 2.

Poteſtates duæ intelliguntur per duos gladios Apoſtolorum. to.13. 335. 1.

Quæ ſint? to.13. 335. 1.

Poteſtas data Petro fuit etiam data alijs Apoſtolis, illi tanquam Soli, iſtis tanquam Stellis. to.13. 360. 2.

Poteſtas ligandi, et ſoluendi tranſiuit in Apoſtolos, quomodò eſt intelligendum? to.9. 583. 222.

Poteſtas curandi ægrotos tradita fuit Apoſtolis. to.14. 255. 2.

Poteſtas data à Chriſto Domino Apoſtolis eſt poteſtas ordinem conſequens. tom. 9. 685. 1.

Poteſtas faciendi miracula, quibus fuerit communicata? to. 3. 124. 1.

Poteſtatis plenitudo non eſe data collectiuè omnibus Apoſtolis, ſed tantùm Petro. to.9. 786.1.

Poteſtas iuriſdictionis in Apoſtolis fuit data à Chriſto Domino per illa verba: *Quæcumque ligaueritis ſuper terram, &c.* tom.9. 787.1.

Poteſtas Apoſtolorum vnà cum illis interijt. to.17. 114. 2.

Poteſtas perſonalis Apoſtolorum non fuit transferenda in ſucceſſores. tom. 11. 536. 1.

Poteſtatē gladij ſolùm in partem ſollicitudinis habuerunt; ſicut Prætores, & Magiſtratus habent gladium, non tamen cum illa plenitudine, quæ eſt in Rege, vel Principe. to.20. 50. 1.

Poteſtas Apoſtolorum fuit etiam coactiua. to.19. 35. 1; & ſeq.

Quomodò terrena non iudicauerint? to. 19. 34. 2; & ſeq.

Ante Chriſti Domini Paſſionem nullum actum iuriſdictionis exercuerunt. to. 13. 360. 1.

Poteſtas Apoſtolorum fuit maior poteſtate Epiſcopali. to.17. 159.1; & ſeq.

Poteſtas ordinis Apoſtolorum, & Diſcipulorum non fuit eadem. to.3. 248. 2.

Poteſtas ordinis immediatè à Chriſto Domino eis fuit collata. to.3. 924. 2; & tom.9. 243. 27.

Poteſtatis Apoſtolorum, & Petri quinque diſcrimina. to.19. 449. 2; & ſeq.

Qualiter parem cum Petro poteſtatem acceperint? tom. 9. 489. 22; & 530. 105; & ſeq.

Fuiſſe pares in poteſtate intelligendum eſt de poteſtate ordinis, non iuriſdictionis. to.4. 75. 2; & 479. 25.

*Poteſtas clauium.*

Poteſtas clauium quid ſit? tom.12. 126. 1; & to.20. 46 1.

Poteſtas clauium alia eſt vniuerſalis, & indefinita; alia verò particularis, limitata, & definita. to.7. 644. 2; & tom. 14. 254. 2; & ſeq.

Poteſtas clauium quomodò transfundatur in ſucceſſores? to.12. 129. 1; & tom. 13. 274. 2; & to.7. 644. 2.

Poteſtas clauium eſt ſpiritualis, & non importat eſſentialiter, nec excludit poteſtatem politicam. to.12.124.2; & ſeq.

Poteſtas clauium quinque poteſtates includit, ſcilicet poteſtatem ordinis in foro interno, iuriſdictionis in foro externo, definitionis cauſarum fidei, & auctoritatis, tum fauorabilis, tum punitiuæ. to.12 125.2.

Poteſtas clauium nec ſubiectiuè, nec formaliter, nec radicaliter poteſt eſſe in Eccleſia

vni-

Digitized by Google

vniuerſali, vel in vniuerſitate clericorum. to.13. 380. 1.
Poteſtates quinque clauium reducuntur ad duas, ſcilicet ſcientiam ad docendum, & potentiam ad regendum. to.12.125.2.
Poteſtas clauium, quæ fuit in Petro, tranſit in Romanum Pontificem. to.12.129.1.
Poteſtas clauium eſt iuris diuini. tom. 11. 535. 1.
Poteſtas clauium extenditur ad omnia peccata. to.8. 232. 2.
Poteſtas clauium quomodò explicanda? to.17. 190. 2.
Poteſtas ſumma clauium in Scriptura ſacra deſignatur. to.13. 8. 1.
Poteſtate clauium quomodò D. Petrus ſit vſus? to.1. 432. 1.
Poteſtas clauium eſt hæreditas Diui Petri ex S. Ambroſio. to.17. 69. 1.
Poteſtas clauium Eccleſiæ vltra poteſtatem ligandi, & abſoluendi important ſupremum primatum in Eccleſia;& in hoc ſenſu claues traditæ ſunt ſoli Petro, non alijs Apoſtolis. to.17. 100. 1.
Poteſtas clauis eſt perfectior, & ideò continet ſub ſe poteſtatem gladij. to.17. 402. 1.
Poteſtatem clauium reſtringere ad ius euangelizandi,& baptizandi impium eſt. to.13. 957. 1.
Poteſtas clauium plura munera continet præter remittere, & retinere peccata; vt condere leges eccleſiaſticas per ordinem ad ſalutem animarum, damnare hæreſes, definire controuerſias, ordinate miniſtros. to.18. 65.1.
Poteſtas clauium non conſiſtit in ſola prædicatione Euangelij, vt aſſerunt Proteſtantes. to.18. 65.1.
Poteſtas clauium eſt in Eccleſia, quia eſt in Petro, qui eſt Eccleſia. to.18. 65. 1.
Poteſtas clauium quæ munera, & officia importet? to.18. 66. 1.
Poteſtas vniuerſalis clauium fuit in Petro, & eſt in eius ſucceſſoribus; alij autem Epiſcopi habent poteſtatem clauium particularem, & limitatam. to.18. 66. 2.
Poteſtas clauium fuit collata Eccleſiæ militanti. to.18. 103. 8.
Poteſtas clauium mortuo Papa remanet in manu Chriſti Domini. to.18. 484. 1.
Poteſtas clauium Petro fuit priùs promiſſa, & poſteà collata, & quando? to. 18. 484. 2.
Poteſtas clauium non fuit data Eccleſiæ,idèſt non fuit data omnibus in Eccleſia exiſtentibus, ſed tantùm aliquibus, nempe Prælatis. to.19. 250. 2; & ſeq.
Poteſtas clauium quomodò transfundatur in ſucceſſores? to.12. 129. 1; & to. 13. 274. 2; & to.7. 644.2.
Poteſtas ſuprema clauium Symbolo in ſacra Scriptura ſignificatur. to.16. 16. 1.

*Poteſtas Eccleſiaſtica.*

Poteſtas Eccleſiaſtica eſt duplex. tom. 2. ex Adolpho. 43. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica quæ, & quotuplex ſit? to.3. 424.1.
Poteſtas Eccleſiaſtica duplex eſt, ſcilicet ordinis, & iuriſdictionis; & hæc diuiditur in poteſtatem iuriſdictionis in foro externo, & poteſtatem iuriſdictionis in foro externo. tom. 3. 852. 2; & tom. 11. 534. 1; & ſeq.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ diuiſio, & ſubdiuiſio. to.2. ex Adolpho. 43. 1.
Poteſtas in Eccleſia duplex, ordinis, & iuriſdictionis; prima eſt limitata verbis ad cauſandum ſuum effectum, ſecunda non. to.9. 657. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica alia eſt ordinis, quæ conſecrationi connectitur, alia iuriſdictionis. to.15. 227. 32.
Poteſtas Eccleſiaſtica triplex eſt, ſcilicet ordinis, iuriſdictionis in foro externo, & iuriſdictionis in foro interno. tom. 18. 673. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica, & ciuilis diſtinguuntur. to.10. 137. 2.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ, & Principis ſæcularis diſcrimen. to.13. 169. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica, & politica ſe inuicem iuuant, & ſubordinantur. to. 4. 275. 1; & ſeq.
Item ſi ſint in diuerſo ſubiecto ſunt diſparatę, nec inuicem ſubordinatę. tom. 4. 276; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiaſtica, & ſecularis differunt pluſquam genere. to.4. 279. 2.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ,& politicę diſcrimen. to.7. 491.2.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ, & Regalis diſcrimen. to. 10. 250. 2; & 550. 1.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ, & ciuilis diſcrimen habetur ex illis Chriſti Domini verbis: *Reges gentium dominatur eorum; vos autem non ſic*. to.18. 204. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica quomodò à Ciuili, & Regia diſtinguatur? to. 3. 425. 2; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiaſtica, quomodo à politica differat. to.2. ex Adolpho. 79. 1.
Eccleſiaſtici, & politici regiminis non eſt eadem ratio, ſed diuerſa. to. 18. 477. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica eſt à Chriſto Domino. to.10. 241.2.
Poteſtas Eccleſiæ in Concilio, & in Eccleſia non moritur in hoc, vel illo Papa. tom.9. 456. 24.
Poteſtati Eccleſiaſticæ ſe ſubiecerunt Reges, & Regna. to.7. 274.1.
Poteſtas Eccleſiaſtica non eſt in Regibus, aliter tolleretur Eccleſiæ vnitas. to. 7. 25. 2; & ſeq.
Poteſtati Eccleſiaſticæ ſubijcitur poteſtas Regalis. to.7. 316. 2.
Oſtenditur ex caractere baptiſmali, quo Reges declarantur oues ſubditæ Paſtori totius Eccleſiæ. to.7. 323.2.
Item ex clauibus Regni Cælorum traditis D.Petro, & eius ſucceſſoribus, quibus poſſunt excludere Reges è Cęlis to.7. 324. 1; & ſeq.
Item ex illis verbis: Si Eccleſiam non audierit, ſit tibi tanquam Ethnicus, & Publicanus, inter quos reijciuntur Reges inobedientes Papæ. to.7. 325.1; & ſeq.
Item ex eo, quòd cauſę temporales remittantur ad iudices Eccleſiaſticos. to. 7. 326. 1.
Item ex varijs canonibus. tom.7. 327. 2; & ſeq.
Item ex Carolo Magno, & ex eius ſucceſſoribus referentibus dignitatem Imperialem

ad

ad ſummum Pontificem. to. 7. 328. 1; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiaſtica iuriſdictionis externæ to. 12. 387. 2.
Poteſtas dimittendi Epiſcopos poſt diſſolutum Concilium eſt in Papa. to. 8. 841. 1; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiæ non turbat, ſed ordinat poteſtatem temporalem. tomo 11. 376. 3.
Poteſtas Eccleſię ſuprema eſt in Romano Pōtifice, non in Concilio. tom. 11. 438. 1; & ſeq.
Poteſtatem in totam Eccleſiam nullus alius Epiſcopus pręter Romanum Pontificem poteſt habere. to. 8. 245. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica non conuenit Eccleſiæ immediatè, & primariò, ac ſolùm miniſterialiter Summo Pontifici, ſed è contra. to. 8. 291. 5.
Poteſtas Eccleſiæ nititur auctoritati Chriſti Domini. to. 8. 292. 6.
Poteſtas Eccleſiaſtica tradita fuit D. Petro, & eius ſucceſſoribus, non autem multitudo fidelium. tom. 8. 293. 10; & tom. 12. 390. 2.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ origo, & conditio. to. 8. 294. 11; & to. 4. 266. 6.
Poteſtas Eccleſiaſtica reſidet in Summo Pontifice, & mediante ipſo in Eccleſia. to. 8. 295. 1; & ſeq.
Poteſtas remota recipiendi nouitios eſt ab approbatione Religionis; proxima verò à Summo Pontifice Romano. tom. 3. 608. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica per totum Orbem extenditur. to. 3. 616. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica non poteſt eſſe in fæmina. to. 3. 616. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica non eſt in toto corpore Eccleſiæ, ſed principaliter in Chriſto Domino, inſtrumentaliter in Papa. to. 2. ex Adolpho. 79. 2.
Poteſtas Papalis non eſt in Eccleſia quoad omnia vacante ſede; quanuis in Eccleſia ſit poteſtas eligendi Papam. to. 11. 462. 6; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis, quæ neceſſariò dependet à ſigno viſibili, eſt in Eccleſia à Chriſto Domino inſtituta. tom. 8. 364. 1; & 363. 2.
Poteſtas prædicandi Chriſti Domini euangelium conuenit Sacerdoti, vel diacono. tomo 18. 65. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica quando, & quomodò poteſtatem ciuilem ſibi ſubijciat? to. 2. ex Adolpho. 60. 1; & ſeq; & 43. 2; & to. 3. 391. 2; & tom. 5. 87. 1; & ſeq. & tom. 16. 161. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica, & omnis alia poteſtas à Deo eſt. tomo 2. ex B. Ægidio. 5. 1; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiæ non conuenit communitati, vt volunt hęretici. to. 3. 439. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica an ſit Monarchica? to. 3. 428. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica methaphoricè clauis eſt dicta. to. 3. 426. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica eſt ſuprema. tom. 10. 137. 1.
Poteſtas Eccleſiæ reſidet in Chriſto Domino, tanquam in Principe ſupremo, in Papa verò, vt in eius Vicario; to. 10. 245. 1.
Poteſtas Eccleſiæ in principio fuit Monarchica, non ariſtocratica. tomo 10. 248. 2.
Poteſtas ſuper Epiſcopos quęnam ſit? to. 10. 196. 2.
Poteſtas Eccleſiæ in temporalia ab aduerſariorum calumnijs vindicatur. tom. 2. ex Pighio. 201. 2; & ſeq.
Poteſtas ordinandi Sedem Apoſtolicam, & iura inueſtiturarum Eccleſiarum, & collationes beneficiorum Eccleſiaſticorum an ſæcularibus de iure conueniat? tom. 2. ex Pighio. 177. 1; & ſeq.
Poteſtas omnis Eccleſię in Petro, & à Petro incohatur, & in totam Eccleſiam deriuatur, & quinque modis diuerſis eſt in Eccleſia, & in Papa to. 9. 657. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica non dependet à poteſtate temporali. to. 9. 667. 2.
Poteſtas Eccleſiæ non eſt penes conſenſum ſeniorum, qui ſunt in Eccleſia, ſed in vno ſolo Papa reſidet. to. 9. 683. 3.
Poteſtas Eccleſię poteſt ſtare etiam cum prauitate vitæ, vt in Caipha. tomo 6. 693. 2.
Poteſtas congregandi concilia ſpectat ad forum Eccleſiaſticum. to. 11. 4. 3.
Poteſtas coactiua, & coercitiua Eccleſiæ eſt illa, quę fuit tradita D. Petro. tom. 11. 5. 4.
Poteſtatem conceſſam fuiſſe Eccleſiæ quomodò ſit intelligendum? to. 9. 210. 120.
Poteſtas tota exiſtente Papa catholico non eſt in Eccleſia. to. 9. 210. 130.
Poteſtas ſumma ſi non fuiſſet data D. Petro, ſed Eccleſiæ vniuerſali, quæ abſurda ſequerentur? to. 9. 210. 132.
Poteſtas, quæ eſt in Eccleſia eſt deſcenſiuè in Prælatis Eccleſiæ à Petro. tomo 9. 229. 35.
Poteſtas clauium Eccleſiæ vniuerſalis, quæ, & qualis data fuerit? to. 9. 548. 135.
Poteſtas Eccleſiaſtica excedit temporalem. to. 12. 442. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica indirectè includit vim directiuam temporalium. tomo 12. 447. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica quare paruipendatur? to. 3. 251. 1.
Poteſtas pręsbiterorum, & Papę non eſt ęqualis. to. 3. 181. 1; & ſeq.
Poteſtas eſt Eccleſiæ Catholicæ conueniens. to. 3. 157. 1.
Poteſtas ſpiritualis Eccleſiæ eſt prior terrena in tribus. to. 3. 56. 1.
Poteſtas Eccleſiæ præeminet ſæculari multis de cauſis. to. 4. 275. 5; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiaſtica nequit abſolui, & ligari à poteſtate ſęculari. to. 5. 143. 49.
Poteſtates omnes Eccleſiaſticæ ſubijciuntur poteſtati Papæ to. 13. 374. 1; & ſeq.
Poteſtas data Papæ, & alijs Pręlatis non eſt eadem. to. 13. 367. 2; & ſeq.
Poteſtatem Eccleſiæ ſe regendi, & gubernandi eſſe poteſtatem clauium, eſt falſum. tomo 13. 397; 1; & ſeq.
Poteſtas principatus Eccleſiæ ſemper manet in Eccleſia, etiam mortuo Papa. to. 13. 398. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica ſi eſſet in pluribus, plura in-

ra inueheret repugnantia. to.11.553. 1;& 554.
Poteſtas Eccleſię etiam in Principes ſæculares conuincitur ex illis verbis Apoſtoli: *Neſcitis, quia Angelos iudicabimus, quantò magis ſæcularia?* to.7.458.2.
Poteſtatem Eccleſiaſticam, & laicalem amitti per quodcumque peccatum mortale fuit hæreſis Waldenſium. tom.15.270. 2.
Poteſtas definiendi, ex cathedra, in quo conſiſtat? tom.8. 380. 2.
Poteſtas coactiua Eccleſiæ quibus fundamentis probetur? tom.4.272.1; & ſeq; & 273. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica ſtabilitur. to.2.ex Pighio. 127.1.
Poteſtas Eccleſiaſtica coactiua etiam ad Reges, & Priucipes extenditur. to. 2. ex Pighio. 131.1.
Auctoritas Eccleſiaſtica cur langueat? to. 2. ex Pighio 134. 1.
Auctoritas Eccleſiaſtica quomodò ad Regnum Chriſti Domini pertineat? to. 2.ex Pighio 135. 2; & ſeq.
Poteſtas Eccleſiaſtica, & immunitas à laicali ſubiectione demonſtratur. to. 2. ex Pighio 153. 1;& ſeq; & 162.2.
Poteſtas Eccleſiaſtica in Moyſe fuit figurata. to.2: ex Pighio 146 2; & ſeq.
Etiam apud Gentiles fuit venerata to. 2. ex Pighio. 150. 2; & ſeq.
Inſtituta fuit à Chriſto Domino in vno Paſtore. to. 2. ex Pighio. 163.1.
Poteſtas Eccleſiaſtica dicitur clauis per ſimilitudinem. to.4.63.2.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ dignitas, & neceſſitas. to.5.763; & ſeq.
Eccleſiaſticæ domui data eſt poteſtas ligandi, & ſoluendi. tomo 2. ex Pighio. 31. 2.
Poteſtas Eccleſiaſticæ Hierarchiæ qualis ſit? to.2.ex Pighio. 57.1; & ſeq.
Paſtoralis auctoritas Eccleſiaſticæ Hierarchiæ ex verbis Chriſti Domini colligitur to.2.ex Pighio 67.1; & ſeq.
Auctoritas Eccleſiaſtica fuit à Marſilio Patauino impugnata. to.2.ex Pighio. 122. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica non auertitur per hoc, quòd ſit poteſtate ciuili poſterior. to. 2. ex Pighio. 128. 1.
Poteſtas ligandi, & ſoluendi diſtinguitur à poteſtate clauium. to. 5.17. 1.
Poteſtas Eccleſiaſtica in foro externo. to.12. 386.2; & ſeq.
Poteſtatem Eccleſiaſticam in foro externo negant hæretici. to.12. 387. 2.
Poteſtas iuriſdictionis Eccleſiaſticæ ſiue in foro conſcientiæ, ſiue in exteriori iudicio, non eſt data toti Eccleſiæ, neque diſiunctiuè, neque collectiuè. tomo 13.380. 2.
Poteſtas Eccleſiaſtica ſeparata à Papa, non habet poteſtatem iuriſdictionis.to.10.571. 1;& ſeq.
Poteſtas iuriſdictionis temporalis poteſt cōpetere Eccleſiæ. to.5.776. 1.
Poteſtas Eccleſiæ, in quo reperiatur? tom.4. 265. 3.
Poteſtas Eccleſiæ nequit ſtatuere matrimonium abſque conſenſu mutuo vtriuſque contrahentis. tomo 5. 628. 1.
Poteſtati Eccleſiæ tenentur omnes catholici ſe ſubmittere, & fidelitatem promittere. to.2. ex Adolpho. 83. 2.
Quomodò Eccleſia habeat poteſtatem diſponendi de meritis Sanctorum per indulgentias? to.9.699. 2.
Item habet poteſtatem diſpenſandi ſupra canones pænitentiales. to.9.692.2;et 693. 1.
Item in votis ſimplicibus. to.9.701. 1.
Non reſidet apud omnes, qui ſunt in Eccleſia. to.9. 717. 2.
Item habet poteſtatem publicandi bona laicorum. to. 3.31.1.
Item habet poteſtatem cauſaliter ordinandi iudicia ciuilia. tomo 2. ex Adolpho.54. 1.
Item habet poteſtatem vtendi gladio materiali, quo poteſt Hæreticis pœnam mortis infligere, quanuis exequi ipſam non deceat. to.2. ex Adolpho. 101. 1.
Item habet poteſtatem canonizandi Sanctos. to.8.260.1.
Poteſtas ſibi eligendi hominem, qui ſit regula infallibilis fidei fuit Eccleſiæ conceſſa à Chriſto Domino. to.3. 601. 2.
Item habet poteſtatem acceptandi hunc hominem in Papam,quæ acceptatio redditur de fide. to.3. 603.1; & ſeq; & to.9. 801. 2.
Item habet poteſtatem decidendi controuerſias fidei, & morum. to.3.831. 2.
Non tamen habet poteſtatem condendi nouos articulos fidei. tom.3. 632. 1; & 827. 2.
Primis trecentis annis cur Eccleſia nunquam vſa fuerit poteſtate celebrandi concilia generalia? to.3. 859.1; & 866. 1.
Olim exercens poteſtatem eligendi Paſtores ſolebat totum populum conuocare. to.3. 961.1.
Eccleſiam non amittere poteſtatem ſuæ iuriſdictionis per mortem Summi Pontificis, quomodò ſit intelligendum? tomo.9. 228. 22; & 234. 74.

*Poteſtas Epiſcopalis.*

Poteſtas Epiſcopalis quæ, et quanta ſit? to.3. 109. 2; et ſeq; et to.4. 383.8.
Poteſtas Epiſcopalis eſt multiplex. to.3.115. 1.
Poteſtas Epiſcopalis duplex. tomo 10. 197. 2.
Eius excellentia, et amplitudo ex conſideratione duplicis Corporis Chriſti Domini veri, & myſtici deſumitur. to. 4. 384. 9; & ſeq.
An huiuſmodi poteſtas immediatè ſit à Deo vel à Papa? to.9. 657. 2.
Poteſtas Epiſcopalis per ordinem ad Papæ poteſtatem ſe habet, ſicut poteſtas iudicium per ordinem ad poteſtatem Regis. to.19.180. 2.
Iuriſdictio Epiſcopalis quæ ſit? to.19.184.1; & ſeq.
Poteſtas Epiſcopalis duplex, ſcilicet fori interioris, & exterioris. to.4. 386. 11. & ſeq.
Vnde proceſſerit iuriſdictio Epiſcopalis? tomo 4. 387.12; & ſeq.
Poteſtatem iuriſdictionis Epiſcopi immediatè re-

tè recipiunt à Papa . to.5. 19.2; & 672. 1; & to.12. 134. 1; & ſeq; & to.11.538.7; & to.19. 180.1; & to.4.70.1.

Poteſtas iuriſdictionis Epiſcopalis non eſt immediatè à Chriſto Domino . tom. 2. ex Alex.à S. Elpidio . 8. 2; & ſeq.

Poteſtas Epiſcopalis eſt poteſtas ordinaria, & ideo mortuo Papa non deperditur . to. 19. 127. 2; & 184. 1.

Poteſtas Epiſcopalis poteſt à Papa dilatari, vel minui . to.19. 180.1.

*Poteſtas Imperialis.*

Poteſtas eligendi Imperatorem deriuauit à Summo Pontifice . to.6. 46.1.

Poteſtas temporalis Imperatorum, & Principum eſt illis in miniſterium à Deo data mediante Papa . to.4. 7.1; & ſeq.

Poteſtatem Imperatoris non ſpectare ad Eccleſiam fuit hæreſis Lutheri . tom.3. 291. 2.

Poteſtas Imperialis an ſubijciatur poteſtati Papæ ? to.12. 327. 1.

Poteſtas congregandi Concilia in Imperatore erat executoria,& miniſterialiter.to.15. 413. 1; & ſeq.

Poteſtas imperialis, & Regia eſt à Deo mediante hominum conſenſu . tom.18. 384. 1.

Poteſtas Imperialis ſubeſt poteſtati Papæ in conſtitutione, abrogatione, & moderatione . to.6.50. 2.

Poteſtas Imperialis non extenditur ad iudicandum Papam, vel Clerum . tom.3. 33. 2.

Poteſtati Imperiali quinam ſint ſubiecti? to.5. 816.1.

Poteſtatem Imperialem Imperator ſumit de manu Papæ . to.19. 21. 1.

Imperator poteſtatē recipit à populo . to.18. 131. 4.

Non habet poteſtatem ſe immiſcendi in rebus Eccleſiaſticis . to.17.203.2.

Item nullam poteſtatem habet eligendi, aut inueſtiendi Epiſcopos, niſi ex conceſſione, & priuilegio Romani Pontificis . tom.5. 77.2.

An habeat aliquam poteſtatem in bona Clericorum ? to.18.133. 1.

Conſuetudo oſculandi pedes Imperatori in ſignum ſupremæ illius poteſtatis . tom. 6. 469. 2; & ſeq.

Poteſtas Imperialis ſignificatur per enſem, quem recipit de altari, & Euangelium de manu Papæ, ideo ſuam poteſtatem debet exercere in defenſionem Eccleſiæ . tom.9. 617. 9.

Poteſtas Imperatoris ante Chriſti Domini fidem fuit tyrannica, & vſurpata; ab Eccleſia autem poſt fidem acceptam fuit ei conceſſum exercitium gladij temporalis . to.9. 617. 9.

Poteſtas Imperialis an ſit ſuprema in totum Orbem ? to.10.181. 1.

*Poteſtas iudiciaria.*

Poteſtatem iudiciariam debet comitari poteſtas vindicatiua, vt conſtat ex Moyſe.to.1. 525.2.

Poteſtas iudiciaria Eccleſię militanti fuit collata . to.9. 500. 55.

Poteſtas iudiciaria Eccleſiaſticorum eſt.to.3. 219.2.

Poteſtas iudiciaria data fuit Diſcipulis . to.9. 500.55.

Poteſtas iudiciarla inter ſanguinem, & ſanguinem; inter cauſam,& cauſam, quæ in lege veteri competebat Summo ſacerdoti, competit Papæ . to.7.459. 1; & to. 1.523. 2.

Poteſtas iudiciaria, auctoritas, & ſumma iuriſdictio Præſidis Eccleſiæ conſenſu roboratur . tomo 2. ex Pighio . 71. 2; & ſeq.

Poteſtas iudiciarla in Reges, & Principes à Chriſto Domino fuit Papæ donata . to.1. 518. 2.

Solus Papa habet poteſtatem iudicandi hæreſes formaliter . to.8.518. 2.

Poteſtati iudiciariæ neceſſaria eſt poteſtas vindicatiua malorum . to.1.525. 2.

Poteſtas iudiciaria probatur, ex 1. *Cor.* 6. *Neſcitis quoniam Angelos iudicabitis? Quantò magis ſecularia?* to.1. 534. 1.

Item ex Innocentio III. in epiſtola ad Philippum Galliarum Regem,atque Ingebergam ab eo repudiatam Reginam . tom.1. 524. 1.

Poteſtatem iudiciariam ad Summum Pontificem pertinere Henricus Rex Angliæ confeſſus eſt . to.1.523. 2.

Quomodò Romani Pontifices poteſtatem iudiciariam in Imperatores, Reges, & principes Chriſtianos exercuerint? tom.1.525. 1.

Poteſtate hac vſi ſunt D. Petrus, & D.Paulus . to. 1.526. 1.

*Poteſtas iuriſdictionis.*

Poteſtas iuriſdictionis Eccleſiæ fuit à Chriſto inſtituta . to.11.540. 1;& ſeq.

Poteſtas iuriſdictionis in Papa reperitur de Iure Diuino; in Epiſcopis de iure humano . to.11. 541.7.

Poteſtas iuriſdictionis quomodò à Papa deriuetur in Epiſcopos? to. 11. 541.1; & ſeq; & 544. 1; & ſeq; & 545.2.

Poteſtas iuriſdictionis à Papa in omnes Prælatos eſt tranſmiſſa . to.2. ex Aluarez.3.2; & to. 13. 581; & ſeq.

Poteſtas iuriſdictionis datur ſolùm per commiſſionem . to.13.433. 2.

Hæc deperditur à ſolis ſchiſmaticis, non autem ſacramentalis.to.13. 433. 2.

Poteſtas iuriſdictionis auſertur à ſchiſmaticis, & hæreticis . to.11. 141. 8.

Poteſtas iuriſdictionis ſoli Petro à Chriſto data fuit . to.2. ex Aluarez . 3. 2; & ſeq.

Poteſtas iuriſdictionis circa temporalia an contrarietur perfectioni Apoſtolicæ ? to.9. 673.1;& ſeq.

Poteſtas iuriſdictionis, & ordinis neceſſaria eſt ad abſoluendum à peccatis. to. 8.230. 2.

Poteſtas abſoluendi duplex eſt . to.13. 433. 2.

Poteſtas determinandi res fidei ad iuriſdictionem propriè non ſpectat . tomo 3. 427. 2.

Poteſtas diſpenſandi in legibus neceſſariò debet eſſe in qualibet Republica . to.13.552. 1; & ſeq.

Poteſtas iuriſdictionis extenditur ad varios actus, & qui ſint ? tomo 3. 426. 2; & ſeq.

Poteſtatem iuriſdictionis in Epiſcopis non eſſe immediatè à Chriſto oſtenditur. to. 2. ex Alex. à. S. Elpidio. 8. 2; & ſeq.
Poteſtatem iuriſdictionis in Epiſcopis, & Curatis immediatè eſſe à Chriſto, aliqui conantur probare. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 7. 1; & ſeq.
Poteſtas iuriſdictionis fuit in Apoſtolis, & Diſcpulis immediatè data à Chriſto. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 6. 1.
Poteſtatem iuriſdictionis eſſe in Summo Pontifice immediatè à Chriſto oſtenditur rationibus. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 5. 2.
Poteſtas duplex iuriſdictionis, & ordinis. tomo 2. ex Alex. à S. Elpidio. 4. 1; & ſeq.
Poteſtas ligandi, & abſoluendi, & remittendi peccata diſcrimen. to. 2. ex Pighio. 69. 1.
Poteſtatis ligandi, & abſoluendi à D. Petro fuit tradita D. Clementi eò modo, quo Petro data fuit à Chriſto Domino. to. 16. 52. 1.
Poteſtas iuriſdictionis interpretatur poteſtas dicendi ius, ſiue ſtatuendo, & hoc dupliciter. to. 4. 65. 2.
Poteſtas iuriſdictionis eſt, qua Præſidens alicui Reipublicæ poteſt dicere ius ſtatuendo, vel ſententiando cum obligatione ſubditorum ad habendum illud, quod dicitur pro iuſto. to. 4. 70. 1.
Poteſtas iuriſdictionis plenæ ſpiritualium, & temporalium eſt immediatè à Deo in Papa. to. 4. 70. 1.
Poteſtas puniendi, & indulgendi arguit poteſtatem cognoſcendi, tanquam quoddam præambulum. to. 9. 500. 1.
Poteſtas remittendi culpam, & pœnam, per quæ verba fuit à Chriſto Domino data Petro? to. 9. 700. 1.
Simplex Sacerdos tantùm cum poteſtate iuriſdictionis poteſt abſoluere. to. 9. 685. 1.
Poteſtas reſeruandi ſibi aliquos caſus datur à Papa. to. 9. 684. 2.
Poteſtas, qua quis abſoluitur, vel ligatur in anima in foro fori non debet dependere ab illis, qui eadem poteſtate ligantur, atque ſoluuntur. to. 9. 192. 8.
Quid de poteſtate fori exterioris, & quid de poteſtate clauium fori iuriſdictionis inferioris. to. 9. 559. 156; & 157.
Poteſtas iuriſdictionis in foro interno, quæ ſit? to. 12. 387. 1.
Poteſtas iuriſdictionis duplex pro duplici foro. to. 4. 268. 4; & 5.
Poteſtas iuriſdictionis neceſſaria eſt poteſtati ordinis, vt hæc poſſit prodire in actum. to. 4. 269. 5.
Poteſtas iuriſdictionis fori exterioris dicitur neceſſaria, & coactiua. to. 4. 269. 6.
Poteſtas iuriſdictionis in foro vnde proceſſerit? to. 4. 387. 12; & ſeq.
Poteſtas ligandi, & ſoluendi importat poteſtatem condendi leges ſtatuendi pœnas, iudicandi, puniendi, & abſoluendi. to. 17. 426. 2; & ſeq.
Poteſtas iuriſdictionis facit diſtinctionem accidentalem, & ſubeſt Papæ, vel Eccleſię. to. 13. 261. 1; & ſeq.
Poteſtas iuriſdictionis omnium Prælatorum Eccleſiæ immediatè deriuatur à Papa. tomo 13. 354; & 357; & 358; & 360.
Poteſtas iuriſdictionis deriuatur in omni principatu à Monarcha, ſeu Principe. tomo 13. 350. 1.
Poteſtas duplex requiritur ad abſolutionem peccatorum. to. 13. 360. 1.
Poteſtas prædicandi eſt diſtincta à poteſtate iuriſdictionis, & ab alijs, quæ in Euangelio leguntur. to. 13. 361. 1.
Poteſtas iuriſdictionis Eccleſiaſticæ ſiue in foro conſcientiæ, ſiue in exteriori iudicio non eſt data toti Eccleſiæ, neque diſiunctiuè, neque collectiuè. to. 13. 380. 2.
Poteſtas iuriſdictionis Papæ in tota Eccleſia eſt de iure Diuino à Chriſto Domino inſtituta, & ab eo accepta immediatè. to. 5. 181. 238.

*Poteſtas Metropolitica.*

Poteſtas Metropolitica apud Afros non erat affixa determinatæ ſedi, ſed ſucceſſiuè de Epiſcopo ad Epiſcopum conſecratione ſeniorem totius prouinciæ tranſibat. tom. 6. 230. 2.
An hoc viguerit in omnibus ſex Africæ prouincijs? to. 6. 232. 1.
Viguit proculdubio in Prouincia Cæſarienſi. to. 6. 232. 1.
Res exploratiſſima eſt non viguiſſe in prouincia Proconſulari. to. 6. 232. 1.
Poteſtas Metropolitica extenditur ad confirmationem Epiſcoporum. to. 6. 237. 1.

*Poteſtas mixta.*

Poteſtas mixta eſt immediatè à Chriſto Domino, & quomodò ſit à ſuis Vicarijs oſtenditur? to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 15. 1; & ſeq.

*Poteſtas ordinis.*

Poteſtas ordinis eſt immediatè à Chriſto. tomo 2. ex Alex. à S. Elipidio. 5. 1; & to. 10. 165. 1.
Poteſtas ordinis, quia eſt à Deo eſt immobilis, poteſtas iuriſdictionis, quia eſt de iure humano eſt mobilis. to. 11. 541. 7.
Poteſtas ordinis, & iuriſdictionis neceſſaria eſt ad abſoluendum à peccatis. to. 8. 230. 2.
Poteſtas ordinis, & iuriſdictionis, quæ ſit in Petro, quando, & per quæ verba fuerit data. to. 9. 536. 115.
Poteſtas ordinis, quomodò ſit data Eccleſiæ? to. 9. 558. 155.
Quas vires habeat? to. 12. 386. 2.
Eius diſcrimina. to. 12. 391. 2.
Poteſtas ordinis apud hæreticos Angliæ. tomo 12. 398. 2.
Poteſtatis ordinis obiectũ eſt corpus Chriſti Domini verum, & reale; & iuriſdictionis myſticum. to. 4. 268. 1.
Poteſtas ordinis nullum dicit imperium, & poteſt ſtare ſine poteſtate iuriſdictionis. to. 4. 268. 1.
Poteſtatis ordinis origo, ratio, officium, & finis. to. 4. 268. 2.
Poteſtatis ordinis definitio tradita à S. Hieronymo. to. 4. 268. 3.
Poteſtas ordinis, quæ ſit? to. 13. 379. 2.
Quando datur? to. 13. 379. 2.
Poteſtatis Eccleſiaſticæ plenitudo, vt includit poteſtatem ordinis non poteſt eſſe in Eccleſia vniuerſali iuxta ſenſum aduerſariorũ. tomo 13. 380. 1.
Poteſtas ordinis æqualis in Papa, & Epiſcopis, non tamen iuriſdictionis. to. 15. 227. 33.

Poteſtas ordinis æqualis eſt in Papa, & in omnibus Epiſcopis, poteſtas verò iuriſdictionis pleniſſimè eſt in ſolo Papa, quia ipſi ſoli traditæ ſunt claues. to. 7. 749. 1.

Poteſtas ordinis æqualiter eſt in Papa; Epiſcopis, & Sacerdotibus, ſicut & perfectio caracteris; poteſtas verò iuriſdictionis eſt inæqualiter. to. 7. 750. t.

Poteſtas ordinis conſecrationi connectitur, non autem poteſtas iuriſdictionis. to. 15. 227. 32.

*Poteſtas Papalis.*

Poteſtas papalis ſignificatur per illa duo verba: *Ecce duo gladij hic.* to. 6. 52. 2.

Huiuſmodi poteſtas eſt ſublimior poteſtate Regum. to. 7. 338. 2.

Eſt perfectior poteſtate Moyſis; quia figura imperfectior eſt figurato. to. 13. 351. 1.

Eſt à Deo ſingulariùs, quàm aliæ poteſtates. to. 4. 66. 2.

Diuinitùs eſt inſtituta. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 48. 2.

Tantùm præſtat Imperatoriæ poteſtati, quantùm ſol præſtat lunæ. tom. 18. 189. 1.

Poteſtas papalis eſt poteſtas Chriſti Domini. to. 7. 740. 2.

Poteſtas papalis, & regalis diſcriminantur; quia illa eſt à Deo immediatè, hæc mediantibus hominibus. to. 19. 599. 1.

Poteſtas papalis, & Eccleſiæ vna, & eadem eſt. to. 19. 504. 1.

Poteſtas papalis eſt ſingularis, & incomparabilis; quia eſt omnium maxima. to. 19. 249. 2; & ſeq; & 251. 2.

Poteſtas papalis non ſubijcitur poteſtati Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.

Eſt ſolummodo vna. tomo 2. ex B. Ægidio. 27. 1; & ſeq.

Eſt à Deo, concurrente tamen humano conſenſu. to. 2. ex B. Ægidio. 11. 1; & ſeq.

Illius diſcrimen à poteſtate politica. tom. 2. ex Adolpho. 4. 2.

Nequit reſtringi ab Eccleſia. to. 19. 94. 1.

Quæ, qualis, & quanta ſit poteſtas papalis circa nouella Eccleſiæ germina, tomo 1. 476. 1.

In Sampſone fuit figurata. to. 9. 273. 17.

Eſt ſuperior omnibus Regnis, & Imperio. to. 9. 594. 247.

Habet ſuos terminos, idèſt legem diuinam, & Eccleſiæ vtilitatem. to. 11. 316. 4.

Non poteſt conferri ab homine. to. 13. 327. 2.

Cunctis mundi principibus præcellit, nec temporibus, aut locis limitatur. tomo 15. 373. 2.

Eſt omnium poteſtatum prima, & ſuprema. to. 6. 49. 1.

Quomodò differat à poteſtate Regali. to. 19. 35. 2; & ſeq; & 127. 1.

Poteſtas papalis, & regia quomodò non debeant commiſceri? to. 7. 352. 2.

Non eſt eadem, ac poteſtas aliorum Prælatorum. to. 13. 367. 2; & ſeq.

Eſt perfectior, & dignior poteſtate, quam habuerunt Summi Pontifices in veteri teſtamento. to. 13. 351. 1.

Etiam extra Romani imperij confinia fuit extenſa. to. 17. 517. 1.

Poteſtas non eſt in Papa, ſicut in Rege, quomodò ſit intelligendum? tomo 9. 594. 247.

Secluſa Papæ poteſtate nulla poteſtas legitima eſt in Eccleſia. to. 19. 466. 2; & ſeq.

Poteſtas Papalis non ſubijcitur poteſtati Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.

Poteſtas Papalis non eſt in Eccleſia quoad omnia vacante ſede, quanuis in Eccleſia ſit poteſtas eligendi Papam. tom. 11. 462. 6; & ſeq.

Poteſtas pontificia, & ciuilis habet diuerſam originem. to. 2. ex Alano. 48. 2.

Poteſtas papalis dupliciter poteſt referri ad omnes Eccleſias. to. 3. 391. 2.

Poteſtas papalis differt à politica. tom. 2. ex Adolpho. 4. 2.

*Vid. Papæ poteſtas.*

*Poteſtas eligendi Papam.*

Poteſtas electiua Papæ eſt in Eccleſia vacante ſede; non tamen poteſtas regulatiua, & architetonica. to. 10. 168. 2.

Poteſtas eligendi Papam fuit ſoli Eccleſiæ à Chriſto Domino commiſſa. to. 10. 263. 1.

Poteſtas eligendi Pontificem non eſt in Concilio generali. to. 10. 263. 1.

Poteſtas deſignandi, & eligendi perſonam, cui conferenda eſt poteſtas pontificia à Chriſto Domino data eſt hominibus. tomo 12. 597. 2.

Poteſtas electiua Papæ quomodò competat Eccleſiæ. to. 9. 770. 2.

Non couenit Epiſcopis; quia Apoſtoli non elegerunt Petrum. to. 9. 770. 2.

Neque conuenit Concilio, quanuis Concilium poſſit Papam deponere in caſu hæreſis. to. 9. 770. 2.

Poteſtas electiua Papæ ſpectat ad Cardinales. to. 4. 480. 51; & 481. 57.

Poteſtas electiua Papæ perpetuò manet in Eccleſia. to. 19. 131. 1.

Poteſtas electiua Papæ non ſpectat ad laicos. to. 2. ex Pighio. 178. 2.

In primitiua Eccleſia fuit apud Clerum Romanum, præſertim apud principaliores Clericos, qui Cardinales dicebantur. tomo 10. 264. 1.

Nullo modo poteſt ſpectare ad principes ſæculares. to. 10. 764. 2.

Neque ad magiſtratus ſæculares. to. 10. 258. 1.

Deficiente Eccleſiæ ſenatu, ſpectat ad Clerum. to. 19. 139. 1.

In caſu depoſitionis Papæ an pertineat ad Concilium, vel ad Cardinales? tom. 5. 137. 53.

Poteſtas electiua Papæ ſpectat ad Cardinales, non ad Concilium; ne Eccleſia maneret orbata Paſtore, quouſque Epiſcopi totius Orbis conuocarentur ad Papæ electionem. to. 19. 10. 1.

Poteſtatem electiuam Papæ non eſſe in Epiſcopis probatur ex eo, quòd D. Petrus fuit electus, antequam inſtituerentur Epiſcopi, non tamen antequam inſtituerentur Apoſtoli, qui erant Chriſti Domini Cardinales. to. 19. 10. 2.

Poteſtas electiua Papæ fuit conceſſa Romanis. to. 5. 52. 1.

Ex facultate ipſius Papæ modò redacta eſt ad ſolos Cardinales. to. 3. 358. 2.

Quomodò ſpectet ad Canonicos Baſilicæ Lateranenſis? to. 9. 764. 1.

*Vid. Papæ electio.*

*Poteſtatis plenitudo.*

Poteſtatis plenitudo quid ſit? to.9. 337.187.

Poteſtatis plenitudo eſt tantùm in ſupremo capite, qui eſt Papa. to.10. 550. 2; & ſeq.

Quomodò Summus Pontifex habet exercitium plenitudinis poteſtatis? tom.9. 555. 149; & ſeq.

Solus Papa fuit vocatus à Deo in plenitudinem poteſtatis; cęteri autem Epiſcopi ſolùm in partem ſollicitudinis. tom. 9. 236. 8.

Papa bonus, & malus habeat eandem poteſtatis plenitudinem. to.7. 742; & ſeq.

Habet tantùm eam plenitudinem poteſtatis, quam ei reliquit Chriſtus Dominus, vt homo. to.18. 236. 8.

Poteſtatis plenitudo, quæ eſt in Papa, in quo conſiſtat? to.13. 344. 1.

Poteſtatis pleditudo intelligitur cum claue diſcretionis. to.9. 325. 95.

Poteſtatis Eccleſiaſticæ plenitudo, vt includit poteſtatem ordinis, non poteſt eſſe in Eccleſia vniuerſali, idêſt in omni homine Chriſtiano. to.13. 380. 1.

Poteſtatis plenitudo in Papa ex ſacris canonibus demonſtratur. tomo 2. ex Aluarez. 3. 1.

Poteſtatis plenitudo ſumi poteſt intenſiuè, & extenſiuè. to.2. ex Pighio. 29. 1.

Poteſtati plenitudinis non nocet præſcriptio. to.9. 350. 268.

Poteſtatis plenitudo, quæ eſt in Papa, non eſt ſicuti illa, quæ eſt in Chriſto Domino, ſed miniſterialiter. to.9. 652. 1.

Poteſtatis plenitudo in quindecim oſtenditur. to.9. 652. 2.

Poteſtatis plenitudo abſolutè conſiderata eſt à Deo, ſed in hoc, vel in illo eſt per cooperationem humanam. tomo 9. 256. 3.

Poteſtatis plenitudinē non poſſe ſubijci, quomodò eſt intelligendum? to. 9. 256. 4.

Aliter eſt in Papa, aliter in Eccleſia, & quomodò? to.9. 347. 254.

Poteſtatis plenitudo intelligitur de poteſtate iuriſdictionis, quæ reſidet in ſolo Papa. to.9. 552. 144.

Poteſtatis plenitudo eſt in Papa ſubiectiuè, in Eccleſia obiectiuè, & in Concilio generali repræſentatiuè. to. 9. 552. 144.

Poteſtatis plenitudinem eſſe in Eccleſia principaliter, & in Papa exercitium, an ſit verum? to.9. 555. 149; & ſeq.

Poteſtatis plenitudo vnde ſumatur? tomo 3. 179.1.

Poteſtatis plenitudinem manere ſemper debere in Eccleſia dupliciter poteſt intelligi. to.13. 397. 2.

Poteſtatis Eccleſiaſticæ plenitudo dupliciter poteſt accipi. to.13. 397. 2.

Poteſtatis plenitudinem Chriſtus Dominus contulit D. Petro. to. 16. 12. 1; & ſeq.

Poteſtatis plenitudo fuit data Papæ non Eccleſiæ. to.7. 793. 2; & ſeq.

Poteſtatis plenitudo competit Papæ ex triplici genere. to.9. 820. 1.

Poteſtatis plenitudinem habet Papa, cui omnes poteſtates ſubijciuntur, & à nulla alia poteſtate dependet, adeoque eſt ſimpliciter independens. tomo 6. 79. 2.

Ex eo, quòd habet plenitudinem poteſtatis nequit ſubijci Concilio generali. tomo 7. 514. 2; & ſeq.

Quomodo dicatur habere plenitudinem poteſtatis remiſſiuè? to.9. 236. 9.

Poteſtatis plenitudo Papæ quæ ſit? to.13. 344. 1; & to.9. 337. 187.

Poteſtatis plenitudo aliter eſt in Papa, aliter in Eccleſia. to.9. 347. 254.

Poteſtatis plenitudo eſt in ſolo Papa ſine Cardibus. to.9. 248. 263.

Poteſtatis plenitudo fuit data Papæ in perſona D. Petri. to.9. 349. 264.

Poteſtatis plenitudo non poteſt eſſe in multitudine, ſed in vno Papa. tomo 9. 349. 264.

An contingenter ſit in Papa ex eo, quòd ſit ab eo ſeparabilis. to. 9. 606. 284.

*Poteſtas politica.*

Poteſtas politica quamuis diſtinguatur à poteſtate Eccleſiaſtica; attamen illi ſubditur; quia gladius eſt ſub gladio; & materiale eſt ſub ſpirituali, cùm inferius ſit ſub ſuperiori. tomo 18. 378. 1; & ſeq; & 684. 1.

Poteſtatem politicam ſubijci Eccleſiæ, vel poteſt intelligi, vt politica deriuatur ab eccleſiaſtica, cui ſubordinatur, velut poteſtas Vicarij ab Epiſcopo; & tunc poteſtas ſubordinata includitur in ſubordinatione; vel quia finis vnius ſubordinatur ad finem alterius, & vna ab alia dirigitur. to. 18. 379. 1; & ſeq.

Poteſtas policica differt à poteſtate Papali. to.2. ex Adolpho. 4. 2.

Poteſtatis politicæ, & eccleſiaſticæ diſcrimen. to.7. 491. 2.

*Poteſtas Regalis.*

Poteſtas regalis, à quo ducat originem? tomo 12. 371. 2.

Poteſtas regalis poteſtate Pontificia eſt longè inferior. to.6. 45. 1.

Poteſtas regalis, & eccleſiaſticæ diſcrimen. tomo 10. 250. 2; & 178. 1; & tom.7. 471. 1; & 401. 1.

Poteſtas regalis eſt à Deo, ſed cum ſubordinatione ad Papam. to.6. 69. 1.

Poteſtas regalis multis modis à Deo datur. to.12. 375. 1.

Non eſt immediatè à Deo. to. 12. 370. 1.

Poteſtas regalis diuerſis modis comparatur. to.12. 371. 2.

Poteſtatis regalis diuerſi gradus. tomo 12. 371. 2.

Poteſtati regali quando Chriſtiani parere non teneantur. to. 12. 378. 1; & ſeq.

Poteſtas regalis, & ſpiritualis in lege veteri fuerunt coniunctæ. to.6. 43. 1.

Poteſtatis regiæ, ſpiritualis, & ſæcularis differentia, & conuenientia. tomo 3. 150. 1.

Poteſtas regia, & Papalis, quibus modis dicantur eſſe in Papa. tom.3. 164. 2; & 165; & 166. 1.

Poteſtas regalis an ſit neceſſaria Eccleſiæ? tomo 3. 168. 1; & 169; & 170; & 180.

Poteſtatis temporalis regiæ gradus. tomo 3. 178. 2.

Poteſtatis regalis, & ſacerdotalis diſcrimen. to.3. 129. 1.

Eius initium. tomo 3. 133. 1.

Poteſtas regia quanuis immediatè ſit à Deo, attameo ſubijcitur poteſtati Papæ; ſicut corpus quanuis ſit à Deo, ſubijcitur tamen animæ. to.11. 376. 1.

Poteſtas regalis eſt ſubdita eccleſiaſticæ ex Iuſtitutione Chriſti Domini. to. 3. 617. 2.

Poteſtas regalis quomodò diſtinguatur à poteſtate eccleſiaſtica, & ciuili? tomo 3. 425; & ſeq.

Poteſtas regalis per ſacerdotalem ordinata. to.3. 42. 2.

Poteſtas regalis detruditur in Paganiſmum; ſi non ſubijciatur poteſtati Papæ. tomo 7. 310. 1; & ſeq.

Poteſtatem regalem ſubijci poteſtati Papæ probatur ex illis verbis: *Reddite, quæ ſunt Cæſaris Cæſari* &c. to. 7. 310. 2.

Poteſtas regia eſt de iure Diuino, & de iure Dinino ſubicitur poteſtati Papæ. tom. 7. 311. 1; & ſeq.

Poteſtas regalis quomodò ſit à Deo? tom. 7. 477. 1; & ſeq.

Poteſtas regalis, ptont malè operatur contra Deum, & contra leges Diuinas, non eſt à Deo. to.7. 478. 2.

Poteſtas regalis perfectiori modo eſt in Papa, quàm in Regibus; quia Papa poteſt Reges corrigere. to.7. 743.1.

Poteſtatem regalem ſubijci poteſtati Papæ colligitur ex caractere baptiſmali, quo Reges declarantur oues ſubditæ paſtori totius Eccleſiæ. to.7. 323. 2.

Item ex clauibus regni cęlorum traditis Petro, & eius ſucceſſoribus, quibus poſſunt Reges excludere à Regno Cœlorum. to.7. 324. 1; & ſeq.

Item ex illis verbis: *Si Eccleſiā non audierit; ſit tibi tanquam Ethnicus, & Publicanus*; quibus etiam Reges Papæ inobedientes reijciuntur ab Eccleſia. to.7. 526. 2; & ſeq.

Item ex eo, quòd cauſæ temporales remittantur ad iudices eccleſiaſticos. to. 7. 526.1.

Item ex eo, quòd temporalia reducantur ad ſpiritualia, tanquam inferius ad ſuperius. to.7. 326. 2.

Item ex varijs canonibus ſacris. tom.7. 327. 2; & ſeq.

Item ex Carolo Magno, & eius ſucceſſoribus referentibus dignitatem Imperialem ad Summum Pontificem. tomo 7. 328. 1; & ſeq.

Poteſtas regalis eſt à Deo cum ſubiectione ad Papam. to.7. 378. 1; & ſeq.

Poteſtas regalis quanquis ſit à Deo, eſt tamen translata in Regem à communitate. to.7. 382. 2.

Poteſtas regalis eſt de iure Dinino. tomo 7. 442.1.

Poteſtas Regis poteſt in innaſorem ſui Regni; ſic poteſtas Papæ poteſt in inuaſorem ſuæ fidei. to.7. 444. 2; & ſeq.

Poteſtatis regalis, & ſacerdoralis munera quomodò fuerint diſtincta in lege veteri? to.8. 380.1.

Poteſtas regia, & imperialis eſt à Deo mediantehominum conſenſu. to.18. 384. 1.

Poteſtatem regalem eſſe à Deo, quomodò ſit intelligendum? to.18. 406. 2.

Poteſtatis regalis, & ſpiritualis diſcrimen. tomo 10. 178. 1; & to.7. 471. 1; & 491. 1.

*Poteſtas Sacerdotalis.*

Poteſtas ſacerdotalis, & epiſcopalis differunt à poteſtate ſuprema totius Eccleſiæ. to.7. 17. 5.

Poteſtates ſacerdotales duæ ad inuicem ſubordinatæ. to.5. 491. 1; & ſeq.

Poteſtas regalis per ſacerdotalem ordinata. to.3. 42. 2.

Sacerdotalis, & regalis poteſtas quomodò fuerint diſiunctæ in lege veteri? tomo 8. 380.1.

Poteſtatis ſacerdotalis, & regalis diſcrimen. to.3. 129. 1.

Poteſtas ſacerdotalis, & ciuilis fuit coniuncta. to.6. 79. 1.

Poteſtas ſacerdotalis, & regalis an eidem competat perſonæ? to.3. 124. 2; & 126.2.

Poteſtas ſacerdotalis quomodò communicetur? to. 3. 123. 2.

Poteſtas ſacerdotalis, & Epiſcopalis quomodò differant à poteſtate totius Eccleſiæ? to.7. 17. 5.

*Poteſtas ſpiritualis, temporalis, & ciuilis.*

Poteſtas alia ſpiritualis, alia temporalis. tomo 6. 34. 2.

Poteſtatis ſpiritualis, & temporalis coniunctio. to.7. 423. 1.

Poteſtas ciuilis debet concordare cum poteſtate ſpirituali; ſicut caro cum ſpiritu. tomo 18. 408. 2.

Poteſtas temporalis coniuncta cum ſpirituali à principio mundi non implicat, quòd ſtent ſimul. to.4. 324. 1.

Poteſtatē ſpiritualem, & temporalē in eodem ſubiecto incompoſſibilem eſſe, fuit error Caluini. tom.4. 324. 2.

Poteſtas ſpiritualis præceſſit temporalem, quia Abel obtulit ſacrificium, cùm non erat poteſtas temporalis. to.19. 33. 2.

Poteſtas ſpiritualis, & temporalis, an poſſint in vna perſona reperiri? to. 9. 672. 5.

Poteſtatis ſpiritualis, & regalis diſcrimen. to.7. 471. 1; & 491. 1; & to. 10. 178. 1; & 250.1.

Poteſtas ſpiritualis, & ſecularis ſunt diuerſi generis; ideo non ſe habent, ſicut duæ manus, quæ non ſubordinantur; ſed ve caro, quæ ſubordinatur ſpiritui. tom. 18. 411. 1; & 415. 1.

Poteſtas temporalis eſt inferior poteſtate ſpirituali ratione amplitudinis; quia ſpiritualis extenditur etiam ad cæleſtia; & ratione fortitudinis, & ſtabilitatis, & ratione rectitudinis, & cognitionis; quia hæc collata eſt à Deo, & vtitur lumine ſupernaturali. to.19. 32. 2.

Poteſtas temporalis ſe habet reſpectu ſpiritualis, ſicut corpus reſpectu animæ. to. 19. 33.1.

Poteſtatis temporalis finis qui ſit? tomo 19. 33. 1.

Poteſtas temporalis eſt ſub diſciplina, & magiſterio poteſtatis ſpiritualis. tom. 19. 45. 2.

Eius inferioritas probatur ex eo, quòd maior eſt, qui benedicit, quàm qui benedicitur. to.19. 33. 5.

Poteſtas in genere eſt temporalis, & ſpiritualis; hæc alia ordinis; hæc pariter duplex. to.3. 841. 1.

Poteſtas duplex ordinis, & iuriſdictionis. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 4. 1; & ſeq; & to.9. 245. 35; & to.3. 174. 1; & ſeq; & tomo 8. 364. 1.
Poteſtas ſpiritualis habet duplicem poteſtatem, & gladium. to.3. 171. 2.
Poteſtas ligandi, & ſoluendi diſtinguitur à poteſtate clauium. to.5. 17. 1.
Poteſtas remittendi peccata diſtinguitur à poteſtate prædicandi Euangelium. to. 20. 47. 1.
Poteſtas ſpiritualis extenditur etiam ad temporalia. to.7. 466. 2; & 463. 1; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis habet vſum gladij, ſed non materialis. tom.7. 472. 2.
Poteſtatis ſpiritualis, & temporalis controuerſia Pariſijs excitata. tom. 7. 342. 1; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis, quæ neceſſariò dependet à ſigno viſibili, eſt in Eccleſia à Chriſto Domino inſtituta. tom. 8. 364. 1; & 363. 2.
Poteſtatem ſpiritualem ſe extendere ad temporalia Regum eſt certum apud Catholicos; dubium ſolummodò eſt, an extendatur directè, vel indirectè? to. 18. 380. 1, & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis virtualiter extenditur ad poteſtatem temporalem. to.2. ex Adolpho. 29. 1; & 4. 2.
Poteſtas ſpiritualis primariò in Papa reſidens, dignitate, tempore, & cauſalitate, temporalem præcedit. tom. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 16. 1; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis magis congruit Eccleſiaſticis, quàm Sæcularibus. to. 10. 138. 2.
Poteſtas ſpiritualis eſt præſtantior ciuili. to.10. 138. 2.
Poteſtas temporalis ſubijcitur ſpirituali, tanquam inferior ſuperiori. to.10. 178. 1; & 142. 2; & to.3. 179. 1; & 153. 2.
Poteſtas ſpiritualis, in quibus præmineat poteſtati ſæculari? to.9. 665. 2; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis ſublimiori modo exercet poteſtatem politicam. to.17. 430. 1.
Poteſtas ſpiritualis, & regalis in lege veteri fuerunt coniunctæ. to.6. 43. 1.
Poteſtatis ſpiritualis, regiæ, & ſæcularis differentia, & conuenientia. to.3. 150. 1.
Spiritualis eſt ſuperior, & dignior temporali. to.3. 150. 1; & 151. 2; & 154. 1; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis multipliciter cauſat poteſtatem temporalem. to.3. 151. 2; & 152. 2; & ſeq.
Poteſtas ciuilis non turbatur, ſed ordinatur à poteſtate Eccleſiaſtica. to.11. 376. 3.
Poteſtati ciuili Reipublicæ non præiudicatur à poteſtate Eccleſiaſtica. tom.11. 378. 7; & ſeq.
Poteſtas temporalis dependet à poteſtate ſpirituali. to.2. ex Adolpho. 29. 1; & ſeq; & to.3. 432. 2.
Poteſtas Reipublicæ ordinatur ad bonum commune. to.8. 291. 5.
Poteſtas ciuilis eſt inferior poteſtate Eccleſiaſtica. to.3. 615. 2; & tom. 10. 138. 2; & to.3. 150. 1; & ſeq.
Poteſtas ciuilis non gaudet amplitudine ita, vt extendatur ad totum Orbem terrarum. to.3. 616. 2.
Poteſtas occidendi Principes non ſequitur ex poteſtate eos deponendi. tom.2. ex Adolpho. 105. 1.
Poteſtas ciuilis quando, & quomodò poteſtati Eccleſiaſticæ ſubijciatur? tom. 2. ex Adolpho. 60. 1; & ſeq; & 43. 2; & tom.16. 165. 2; & to. 10. 178. 1; & to.3. 181. 1; & ſeq; & to.5. 87. 1; & ſeq.
Poteſtas ſæcularis coercet, quos nequit coercere poteſtas ſpiritualis. to. 9. 425. 19.
Poteſtas ſæcularis in quibus ſubijciatur poteſtati Eccleſiaſticæ. to.9. 665. 2; & ſeq.
Poteſtas temporalis non dependet à Papa, ſicut aliæ poteſtates ſpirituales inferiores. to.9. 667. 2; & ſeq.
Non omnes poteſtates ciuiles ſunt ſubiectæ poteſtati temporali ipſius Papæ. to.9. 667. 2; & ſeq.
Poteſtatis ciuilis auctoritas, & honeſtas. to.12. 365. 2; & 366. 2.
Poteſtas temporalis exceditur ab Eccleſiaſtica. to.12. 442. 1.
Poteſtas Iudicis integra duo requirit. to. 3. 391. 2.
Poteſtas temporalis à quo fuerit inſtituta? to.3. 152. 1.
Poteſtas temporalis multipliciter cauſatur à poteſtate ſpirituali. to. 3. 151. 2; & 152. 2; & ſeq.
Poteſtas temporalis, vt ſit perfecta, duplici indiget formatione. to.3. 152. 1.
Poteſtas temporalis an ſit Eccleſiæ neceſſaria. to.3. 168. 1; & 169; & 170; & 180.
Poteſtas temporalis ordinatur ad ſpiritualem, tanquam ad cauſam efficientem, & finalem. to.3. 175. 1; & 181.
Poteſtas temporalis nequit abſoluere, vel ligare poteſtatem ſpiritualem. tom. 5. 135. 49.
Poteſtas temporalis non eſt ita Deo coniuncta, ſicut ſpiritualis. to.13. 335. 1.
Poteſtas quilibet temporalis ſubordinata eſt poteſtati Papæ, ac propterea eſt ſolùm in miniſterium. to.7. 749. 2.
Subordinatur poteſtati ſpirituali, ſicut lumen naturale ſubordinatur ſupernaturali. to.7. 443. 2.
Poteſtatem ciuilem laicalem amitti per quodlibet peccatum mortale fuit hæreſis Waldenſium. to.15. 270. 2.
Poteſtas prætoria à Tiberio vni tantùm fuit conceſſa, ſed à Conſtantino fuit in quatuor diuiſa; conſtituit enim Prætorem Orientis, Prætorem Illyrici, Prætorem Italiæ, & Prætorem Galliarum. tom. 4. 369. 4.
Poteſtas ſæcularis ſignificatur nomine gladij, quia occupatur in occidendo reos; poteſtas verò ſpiritualis ſignificatur nomine clauis, quia eſt in ædificationem, non in deſtructionem. to.17. 401. 2.
Poteſtas temporalis, in quibus caſibus poſſit à poteſtate ſpirituali deponi? to. 10. 142. 2.
Poteſtas regiminis non eſt principaliter, ſed miniſterialiter à Chriſto Domino intenta. to.13. 364. 1.
Poteſtatem ciuilem quis negauerit? to. 12. 365. 1.
Poteſtas ſpiritualis an ſit cauſa efficiens, & finalis poteſtatis temporalis? tom.3. 175. 1; & 181.

Poteſtatem ſpiritualem habentes an poſſint poſſidere temporalia? to.3. 177. 2.

Poteſtaa ſpiritualis eſt coniunctior Deo, quàm ſæcularis. to.13.335. 1.

Poteſtas ſpiritualis continet ſub ſe ſæcularem; ſicut clauis claudit gladium intra domnm. to.17.402. 1.

Poteſtas ſpiritualis non expirat hoc, vel illo Papa decedente: to.9. 456. 24.

Poteſtatis ſpiritnalis origo. tom.17. 493. 1; & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis noui Teſtamenti, eſt perfectior poteſtate veteris Teſtameoti. to.13. 351. 1.

Poteſtas ſpiritualis antiquior eſt poteſtate ſæcularj. to.17. 402. 1.

Poteſtatis ſpiritualis, & ciuilis diſcrimen. to.5. 89. 2.

Poteſtatis ſpiritualis, & ciuilis finis diuerſus. to.10. 141. 2.

Poteſtatia ſpiritualis, & temporalis diſcrimen. to.6. 777. 7; & to.12. 391. 1.

Poteſtas ſpiritnalis, & ſæcularis, in quo conueniant? to.3. 151. 1.

Poteſtatis vtrinſque dinerſitas. tom. 3. 134. 2.

Poteſtas ſpiritualis, in qno differat à poteſtate tyrannica? to.5. 16. 2.

Poteſtas ſæcnlaris inſtituta pro auxilio poteſtatis ſpiritualis. to.4. 691. 33.

Poteſtas ſpiritualis non eſt diſtincta à poteſtate temporali indirecta. to.10. 186. 1.

Negare vtranqne eſt ferè hæreſis. tom.3. 52. 2.

Poteſtas quæ ſe extendit ad ſpiritualia, & temporalia probatur ex S. Bernardo, & alijs. tom.2. ex Alex. à S.Elpidio. 17. 2; & ſeq.

Poteſlas ſpiritnalis Papæ eſt ampliſſima in omnes Principes Orthodoxos in ordine ad finem ſupernaturalem, licèt non habeat iuriſdictionem ciuilem in eorum Regna. to.13. 277. 2.

Poteſtatem temporalem totius Orbis habet Papa, quam non exercet, quia cæleſtibus occupatus, terrena debet deſpicere. to. 6. 56. 1.

Potentialiter, non actnaliter habet poteſtatem in totum Orbem. to.6. 58. 2.

In toto Orbe habet poteſtatem in temporalibus in ordine ad finem ſupernaturalem. to.4. 649. 1.

Habet poteſtatem temporalem, qnia iure ſui papatus poteſt ſupplere negligentiam ſæcularium in ſaciendo iuſtitiam ſubditis, & alijs de cauſis. tom. 13. 465. 1; & 466. 2.

Non habet poteſtatem temporalem directam in omnes Catholicos, niſi in quibuſdam caſibus. to. 10. 178. 2.

Habere poteſtatem temporalem, & ſpiritualem ſimul non repugnat. to.9. 681. 1.

Poteſtas paſtoralis in vniuerſam Eccleſiam eſt duratura vſqne ad ſæculi conſummationem in ſuis ſucceſſoribus. to.16. 380. 2; & ſeq.

Poteſtas conferendi caracterem fuit per Apoſtolos reſtituta, & conceſſa ſolis Epiſcopis. to.9. 101. 35.

*Poteſtas ſuprema.*

Poteſtas ſuprema quæ ſit? to. 12. 381. 2.

Poteſlas ſumma an ligetur ſacris canonibus? to.3. 949.1.

Poteſtas ſumma poteſt exercere mnnera poteſtatis inferioris. to.17. 506. 1; & ſeq.

Poteſtas, quæ poteſt errare, non eſt ſuprema, quia ab alia, quæ nequit ſalli, debet regulari. to.18. 25. 2.

Poteſtas ſuprema in Eccleſia vniuerſali triplici modo habetur ex Gerſonio. to. 3. 567. 1.

Poteſtas ſuprema in Eccleſia ſemper manet. to.9. 498. 51.

Poteſtas ſuprema an poſſit eſſe ſine Papa? to.9. 605. 284.

Poteſtas Eccleſiaſtica eſt ſuprema. tom. 10. 137.1.

Poteſtas ſuprema immediatè à Deo tribuitur. to.12. 375. 1.

Poteſtas ſuprema io Principatu Regali, ſiue Monarchico in ſolo Principe locatur. to. 13. 347. 2.

Poteſtas ſumma Papæ ex varijs decretis colligitur. to.4. 213; & ſeq.

Poteſtatem ſupremam habet Papa in Eccleſia Dei; quia Eccleſiæ regimen eſt Monarchicum, & contrarium aſſerere eſt error Ioannis Huſs. to.19. 446. 2, & 447.1.

Si Papæ collata non fuiſſet ſumma poteſtas in totam Eccleſiam, multa ſequerentur abſurda. to.9. 210. 132.

*Poteſtas Synagogæ.*

Poteſtas ſpiritualis Synagogæ fuit Monarchica. to.10. 249. 2.

Poteſtas omnis in Synagoga deriuatur à ſummo Præſidente. to.13. 351. 1.

Poteſtas ſacerdotalis in lege veteri erat ſubdita Regali. to.3. 617. 1; & ſeq.

Poteſtatem ciuilem Hebræorum Reipublicæ iure diuino ſacerdotio fuiſſe ſubiectam, & ab ipſo ſemper debuiſſe pendere demonſtratur. to.16. 154.2; & ſeq.

Poteſtas ſuprema in cauſis ſpiritualibus in lege veteri fuit ſolùm apud Principes ſacerdotum, non populi. tom.16. 154. 1; & ſeq.

Poteſtas iudiciaria iudicandi inter ſanguinem, & ſanguinem; inter cauſam, & cauſam; quæ in lege veteri competebat ſummo Sacerdoti, competit Papæ. to. 7. 459. 1.

Sicut poteſtas in lege veteri non erat penes totam communitatem, ſed tantùm in ſummo Pontifice; ita in lege Euangelica poteſtas Eccleſiaſtica non eſt in omnibus Chriſtifidelibus, ſed in ſolo Romano Pontifice, to.3. 174. 2.

*Poteſtas Apoſtolorum.*

Poteſtas iuriſdictioois Apoſtolorum. *Vid. pag.*23. *col.*1.

Poteſtas Apoſtolorum coogregandi Concilia. *Vid. pag.*24. 1.

Poteſtas Apoſtolorum congregandi Eccleſias, & ordinandi Epiſcopos, confirmandi Religiones, & canonizandi Sanctos. *Vid. pag.*24. 1.

*Poteſtas Cardinalium.*

Poteſtas Cardinalium vacante Sede. *Vid. pag.*68. 1.

Poteſtas Cardinalinm viuente Papa. *Vid. pag.*69. 2.

*Poteſtas Concilij.*

Poteſtas, & auctoritas Concilij in Papam dubium

bium de hæreſi. *Vid. pag.*105. 1.
Poteſtas Concilij in Papam legitimum. *Vid. pag.*105. 2.
Poteſtas Concilij à quo ſit? *Vid. pag.*106. 2.
Poteſtas, & auctoritas Concilij, quæ, & qualis? *Vid. pag.*107. 1.
Poteſtas Concilij Conſtantienſis. *Vid. pag.* 128. 1.

*Poteſtas Eccleſiæ.*

Poteſtas Eccleſiæ. *Vid. pag.*175. 2.

*Poteſtas Epiſcoporum.*

Poteſtas Epiſcoporum. *Vid. pag.*215. 2.
Poteſtas Epiſcoporum condendi leges, & conſtitutiones. *Vid. pag.*216. 2.
Poteſtas Epiſcoporum in Concilijs. *Vid. pag.* 216. 2.
Poteſtas Epiſcoporum eligendi ſibi ſucceſſorem. *Vid. pag.*217. 2.
Poteſtas Epiſcoporum diſpenſandi. *Vid. pag.* 217. 2.
Poteſtas Epiſcoporum concedendi indulgentias. *Vid. pag.*218. 1.
Poteſtas Epiſcoporum excommunicandi. *Vid. pag.*218. 1.
Poteſtas Epiſcoporum in criminalibus. *Vid. pag.*218. 1.
Poteſtas Epiſcoporum conferendi Sacramentum Confirmationis. *Vid. pag.*218. 2.
Poteſtas Epiſcoporum politica. *Vid. pag.*218. 2.

*Poteſtas Imperatorum.*

Poteſtas, & ius Imperatorum. *Vid. pag.*281. 2.

*Poteſtas Papæ.*

Poteſtas ſpiritualis Papæ. *Vid. pag.*412. 1.
Poteſtas temporalis Papæ. *Vid. pag.*412. 2.
Poteſtas iuriſdictionis Papæ. *Vid. pag.* 413. 1.
Poteſtas Papæ ſuper Eccleſiam. *Vid. pag.*414. 2.
Poteſtas Papæ in Reges, & Principes. *Vid. pag.*417. 1.
Poteſtas Papæ deponendi Reges. *Vid. pag.* 419. 2.
Poteſtas Papæ excommunicandi Reges, & Principes. *Vid. pag.*420. 2.
Poteſtas Papæ eligendi Imperatorem. *Vid. pag.*420. 2.
Poteſtas Papæ in Infideles. *Vid. pag.*421. 1.
Poteſtas Papæ in Hæreticos. *Vid. pag.* 421. 2.
Poteſtas Papæ in Epiſcopos. *Vid. pag.* 421. 2.
Poteſtas Papæ ordinandi Epiſcopos. *Vid. pag.*422. 2.
Poteſtas Papæ concedendi indulgentias. *Vid. pag.*422. 2.
Poteſtas, & ſuperioritas Papæ ſupra Concilium. *Vid. pag.*425. 1.
Poteſtas Papæ congregandi Concilia. *Vid. pag.*426. 2.
Poteſtas Papæ transferendi, & diſſoluendi Concilium. *Vid. pag.*428. 1.
Poteſtas Papæ circa decreta, & ſtatuta Conciliorum. *Vid. pag.*428. 2.
Poteſtas Papæ confirmandi Concilia. *Vid. pag.*429. 2.
Poteſtas Papæ in theſaurum Eccleſiæ. *Vid. pag.*430. 1.
Poteſtas Papæ in Religiones, & Ordines. *Vid. pag.*430. 1.
Poteſtas Papæ canonizandi. *Vid. pag.* 430. 2.
Poteſtas Papæ creandi Cardinales. *Vid. pag.* 431. 1.
Poteſtas Papæ condendi leges, & interpretandi Scripturas. *Vid. pag.*431. 1.
Poteſtas Papæ conferendi beneficia, & exemptiones. *Vid. pag.*431. 2.
Poteſtas Papæ circa Sacramenta. *Vid. pag.* 432. 1.
Poteſtas Papæ excommunicandi, & abſoluendi. *Vid. pag.*432. 2.

*Poteſtas D. Pauli.*

Poteſtas D. Pauli in totam Eccleſiam. *Vid. pag.*454. 2.
Poteſtas D. Pauli condendi leges. *Vid. pag.* 455. 1.

*Poteſtas D. Petri.*

Poteſtas D. Petri. *Vid. pag.*484. 2.

*Pouellus.*

Pouelli Oxonienſis mendacia contra Papam de diſpenſatione matrimonij. to. 16. 436. 2.
Item quòd Papa poſſit diſpenſare contra vetus, & nouum Teſtamentum. tom. 16. 436. 4.
Item quòd Papa poteſt diſpenſare ſuper vſuris, cùm ſint prohibitæ iure Diuino. to. 16. 436. 4.
Item Papam ſibi vendicare nomen, & poteſtatem Dei. to. 16. 436. 5.
Item, quòd Papa poſſit aliquid facere ex nihilo, idèſt, creare, quod ſoli Deo conuenit. to. 16. 436. 6.
Item, quòd Papa poſſit Sacramenta à Chriſto Domino inſtituta mutare. to. 16. 437. 7.
Item Papam iactare, quòd maior ſit Eccleſię, quàm Scripturæ auctoritas. tom. 16. 437. 8.
Item dicit, grauius peccatum cenſeri apud Pontificios, comedere carnes à Papa prohibitas, quàm tranſgredi quoduis Dei pręceptum. to. 16. 437. 9.

*Practica.*

Practica habita in Concilio Baſileenſi in multis exorbitauit. to. 13. 531. 1.
Practica, & geſta illius Congregationis plurima ſcandala in Dei Eccleſia pepererunt. to. 13. 531. 1.

*Praxeas.*

Praxeas Apoſtata Monarchicorum, & Patropaſſianorum Anteſignanus. to. 1. 110. 1.
Praxeæ, & Tertulliani error de rebaptizandis hæreticis. to. 1. 110. 1.

*Præcedentia Cardinalium.*

Cardinales Diaconi cur præcedant Epiſcopis? to. 3. 839. 1.
Ob plures rationes præferuntur Epiſcopis. to. 4. 342. 7.
In Concilijs ſubſcripſerunt, antequam ſubſcriberent Epiſcopi; & ſi aliquando ſeruatum non fuit, reuerentiæ eſt tribuendum. to. 4. 343. 9.
Cardinalis Hoſtienſis, quia conſecrat Papam, & vngit Imperatorem, habet ex priuilegio ſecundum locum in Concilijs immediatè poſt Papam. to. 18. 113. 1.
Cardinales præsbiteri in Concilijs an ſint præferendi Patriarchis? tom. 18. 114. 2.
Eorum differentia ab Epiſcopis. tom. 4. 705. 84.

Cardinales à S. Petro Damiano antepoſiti fuerunt etiam Patriarchis. to. 17. 309. 1.

*Præcedentia Epiſcoporum.*

Præcedentia Epiſcoporum ſumitur ſecundùm antiquitatem promotionis. to. 18. 114. 5.

Epiſcopi in Concilijs ſedere debent poſt Archiepiſcopos. to. 18. 114. 3.

Epiſcopus ſubiectus Patriarchæ debet præcedere Epiſcopum ſubiectum Primati. to. 18. 114. 4.

Si autem ſint ſub eodem Patriarcha, ille debet præcedere, qui à digniori fuit promotus. to. 18. 114. 4.

*Præceptum.*

Præceptum Matthæi 10. de non portando auro, & argento non pertinet eſſentialiter ad perfectionem ſpiritualem. to. 13. 487. 1; & ſeq.

Præcepta, quæ rei ſubſtantiam non variant, pro loco, & tempore poſſunt variari. to. 7. 222. 1.

Præceptum primum Decalogi explicatur. to. 2. ex Adolpho. 88. 2; & ſeq.

Præceptorum Chriſtianorum regulæ cur ſint vniuerſales? to. 3. 208. 1.

Præcepta moralia Diuini iuris portionem eſſe quomodò intelligendum? to. 11. 526. 5.

Euangelica lex perfectionis præcepta nobis tradidit. to. 11. 527. 6.

Præcepta ceremonialia abolita ſunt per Chriſti Domini aduentum, & eius paſſionem; to. 11. 527. 5.

Præceptum habendi Papam eſt affirmatiuum. to. 3. 450. 1.

Præcepta moralia, & iudicialia, quæ remanſerint integra in lege Euangelica; & in quibus Papa poſſit diſpenſare? to. 9. 171. 19.

Præceptum Papæ de non conſecrandis Epiſcopis? to. 6. 659. 2; & ſeq.

Præceptum quantumcumque durum, ſi non ſit contra fidem catholicam, debet ſeruari. to. 9. 20. 83.

Præcepta Apoſtolorum dummodò non ſint contra articulos fidei poſſunt à Papa diſpenſari. to. 16. 417. 13.

Præcepta à conſilijs, licèt omnia dicantur per verba imperatiui modi in ſacra Scriptura, fuerunt per cathedram D. Petri diſtincta; & hoc erat vtile ſcire, quia præcepto non obedire peccatum eſt; conſilio autem ſi vti nolueris, minus boni adipiſceris. to. 16. 414. 14.

Pręcepta legalia, & ceremonialia veteris teſtamenti, tanquam figura, & vmbra, adueniente luce, & veritate, ceſſarunt. to. 16. 413. 4.

Præcipientibus Imperatore, Rege, & Papa contraria, cui ſit obediendum in his, quæ ad peccatum ſpectant? to. 5. 132. 40.

In quibus præceptis moralibus Papa poſſit diſpenſare? to. 9. 171. 19.

*Præceptum Chriſti Domini.*

Quando Chriſtus Dominus præcepit abſcindi membra propter ſcandalum, non præcepit abſcindi caput. to. 9. 450. 185.

Pro temporis varietate, & circumſtantijs Chriſtus Dominus mutauit vel conſilia, vel præcepta, vel promiſſa. to. 17. 432. 2.

Multa præcepit Chriſtus Dominus, quæ ſcripta non ſunt. to. 16. 419. 1.

Quare Chriſtus Dominus præceperit Apoſtolis, vt nollent vocari Rabbi, ſed fratres? to. 9. 484. 15.

Non prohibuit nomen Magiſtri, ſed ſolùm prohibuit arrogantiam, & ſupercilium Phariſæorum, qui legis magiſterium ſuperbè affectabant. to. 17. 168. 2; & ſeq.

Prohibuit Paſtoribus Eccleſiæ faſtum, & ſuperbiam. to. 17. 168. 2.

Præcepit Apoſtolis, vt ſibi emerent gladios, qui ſignificant poteſtatem. to. 17. 407. 1; & ſeq; & 431. 1; & ſeq.

Dum viueret, iuſſit Apoſtolos ire ſine pera, & virga; ſed ad Cœlum aſcenſurus eis præcepit, vt ſibi emerent gladios. tom. 17. 431. 1.

Non prohibuit Petro vſum gladij materialis, ſed tantùm præcepit, vt illum in vaginam conuerteret. to. 17. 432. 1; & ſeq.

Ob duplicem rationem præcepit, vt à Phariſæis caueamus. to. 9. 484. 15.

Cur non præceperit fidelibus, vt Petro obedirent, ſed Petro, vt fidelibus adminiſtraret? to. 4. 757. 92.

Præceptum Chriſti Domini de non dimittenda vxore quomodò obſeruetur ab illis, qui carnaliter non coniunguntur? tomo 2. ex Alano. 56. 1.

Eius conſilia non obligant neceſſariò, ſicut obligant præcepta. to. 12. 380. 1.

Prohibuit Apoſtolis principatum tyrannicum, non Eccleſiaſticum. to. 19. 234. 1.

Conſilia Chriſti Domini relinquunt rem faciendam ſub libera voluntate hominis. tomo 12. 380. 1.

*Preces.*

Preces Chriſtianorum valorem habent ex eo, quòd orationis Chriſti Domini virtuti innituntur. to. 18. 340. 2.

Preces ſeruorum Dei niti ſemper debent miſericordiæ Chriſti Domini. to. 18. 342. 2.

Orationi debet ſemper correſpondere cor. to. 18. 343. 1; & ſeq.

Danielis oratio ad ſalutem populi fuit directa. to. 18. 343. 1.

Preces dicendæ per Pontificem in Concilio. to. 9. 131. 9.

Preces Eccleſiæ pro defunctis. to. 19. 314. 1.

Preces Eccleſiæ pro infidelibus. to. 9. 689. 1.

Eccleſia cur orauerit pro Petro in carcere conſtituto, non pro Stephano, aut Iacobo? to. 3. 805. 2; & to. 12. 171. 2.

Quomodò Eccleſia in precibus Papæ præferatur? to. 10. 216. 2.

Oratio Chriſti Domini oppoſita Dæmonis malignitati. to. 4. 807. 5.

Orandus eſt Deus pro Papa imperfecto, vt eum emendet, non vt eum tollat. tomo 9. 440. 127; & 128.

Precibus, & lacrymis Pontifices rogarunt Imperatores, vt illos adiuuarent in Concilijs congregandis propter Eccleſiæ neceſſitates. to. 4. 690. 1; & ſeq; & to. 5. 150. 107; & to. 6. 511. 1.

Quæ preces in initio Concilij debent cantari? to. 9. 130; & ſeq.

*Prædeſtinatio.*

Prædeſtinationis controuerſia. to. 15. 604. 1; & ſeq.

Prædeſtinatorum, & reproborum ſigna. to. 4. 237. 2.

Præ-

Prædeſtinati, & fideles ſunt oues Chriſti Domini. to.4. 800. 145.
Prædeſtinatos ſolos eſſe membra Eccleſiæ dixit Lutherus. to.10. 156. 2.

*Prædeſtinatiani.*

Prædeſtinatiani hæretici an fuerint, qui fatalem impingerent prædeſtinationem? to.15. 553. 11.
Abſurditates dogmatum, quæ Prædeſtinatianis tribui ſolent, S. P. Auguſtinus, & poſt eum S. Proſper, ac S. Fulgentius, ſolidè confutarunt. to.15. 553. 3.

*Prædicatio.*

Prædicationis munus ſolis Sacerdotibus eſt proprium. to.1. 256. 2.
Prædicationis munus ſolis Eccleſiaſticis fuit demandatum. to.2. ex Adolpho. 62. 1.
Prædicatio Euangelica non eſt pernicioſa, ſed ſummè vtilis Reipublicæ. tomo 2. ex Adolpho. 64. 1.
Prædicatio qualis eſſe debeat? to.3. 252. 2; & ſeq.
Quas conditiones requirat? tom. 2. ex Adolpho. 65. 1.
Prædicationis munus nemo poteſt exercere, niſi ab Eccleſia probetur, & mittatur, tomo 20. 548. 2; & 549. 2.
Prædicatio D. Pauli Cornelio, & toti eius domui. to.4. 142. 2.
*Vid. Pauli prædicatio.*

*Prædicatores.*

Prædicatores Catholici non ſunt ſeditioſi. to. 2. ex Adolpho. 66. 1.
Prædicandi facultas D. Paulo conceſſa. to.4. 151. 1.
Prædicatori fidem proponenti quomodò populi teneantur credere? to.9. 715. 1.
Prædicatores an habeant aliquam infallibilitatem? to.9. 714. 2; & 715. 1.
Prædicatores plures miſſi fuerunt ab Eccleſia Romana ad Gallicanas Eccleſias. tomo 1. 519. 1.
Prædicantes miracula falſa, & prophetias falſas audientes, & detrahentes in concionibus de Prælatis ſcandaloſè ſunt excommunicati. to.5. 233. 46.
Petrus fuit electus ad prædicandum Euangelium Iudæis; ſicut Paulus ad illud prædicandum Gentilibus. to.14. 534. 8.
Euangelij primam prædicationem ſecuta ſunt ſigna, vt prædicatores crederentur à Deo miſſi. to.4. 631. 1.

*Prælatus, Prælatio, & Prælatura.*

Prælatus ab Eccleſia toleratus iuriſdictionem veraciter exercet. to.3. 28. 2.
Prælati contemnentes venire ad Concilium, dummodò ſint admoniti, & non impediti, multipliciter ſunt puniendi. to.13. 500. 2; & ſeq.
Antequam tamen puniantur, ſunt admonendi, vt contumaces. to.13. 502. 2.
Prælati maiores, qui regulariter habent à Papa poteſtatem iuriſdictionis; an deficiente Papa habeant poteſtatem Apoſtolorum? to.13. 531. 2; & ſeq.
Prælati inferiores an poſſint inſtituere maioratum, vel primogenium? to. 5. 573. 126; & ſeq.
Prælatos Eccleſiæ maximè decet humilitas. to.14. 290. 1; & ſeq.
Prælati Eccleſiæ quam poteſtatem habeant? tomo 1. ex Tannero. 6. 32; & ſequen.
Prælati quando Eccleſiæ ſtatus periclitatur; debent ſe ipſos exponere pro Domo Dei tuenda. to.9. 57. 288.
Prælati ſunt poſiti, tanquam ſignum. to. 9. 425. 17; & 427. 33.
Prælatus, quidquid acquirit, pro ſua Eccleſia acquirit. to.9. 404. 34.
Prælatus qui iurauit non contrauenire contractui, ratione damni poteſt petere reſtitutionem in integrum. to.9. 341. 211.
Prælatus cogi poteſt ad ceſſionem Prælaturæ, vel beneficij propter ſcandalum, vel ſcandali periculum. to.18. 117. 4.
Prælati habentes facultatem ad teſtandum de bonis Eccleſiæ, non poſſunt ex teſtamento inſtituere primogenium. to.5. 573. 127.
An Prælatus Monachus poſſit de bonis ſuis teſtari? to.5. 572. 2.
Prælatos, poſtquam in pauperes partem de fructibus ſui Epiſcopatus erogant, ex reſiduo benè poſſe conſanguineis aliquid largiri, moderatè tamen, ſecundùm eorum dignitatem. to.5. 574. 128.
Prælati poſſunt erigere, vel fundare Eccleſiam, vel Xenodochium, & pro iure patronatus. to.5. 574. 128; & ſeq.
Si Prælatus regularis, & Papa contraria, licita tamen, præcipiant, ſemper Pontificis præcepto potiùs quàm Prælati parendum eſt. tomo 5. 575. 130.
Prælatorum inferiorum poteſtas in ſuos ſubditos regulares deriuatur à Summo Pontifice. to.5. 575. 130.
An Prælati Ordinum poſſint præcipere ſuis Religioſis, vt pergant ad Indos, ſeu hæreticos? to.5. 575. 132.
Prælati an poſſint obligare ad ea, quæ ſunt ſuper regulam Regularium? to.5. 576. 133.
Prælatus quare peccabit mortaliter, ſi deneget licentiam ſuo Religioſo tranſeundi ad ſtrictiorem Religionem ſine legitima cauſa? to.5. 583. 170.
Quid dicendum de Prælato conuentuali, à quo ſubditus petit licentiam tranſeundi de Religione æquali, ad aliam æqualem? tomo 5. 583. 171.
Prælati nomine in hoc caſu intelligi Prælatum immediatum ipſius monaſterij. to. 5. 583. 171.
Prælati an poſſint inſtituere aliquod opus pium extra Diœceſim ſuam, illudque adminiſtrandum conſanguineis tradere? tom.5. 574. 128.
Prælati Religionum an poſſint concedere indulgentias in ſibi ſubditos? to. 5. 429. 12.
Prælatum Eccleſiæ particularis habere claues ſupra totam Eccleſiam, & eſſe Chriſti Vicarium præter Romanum Pontificem, hæreſis eſt. to.8. 244. 2.
Prælati inferiores, an habeant plenum dominium in bonis Eccleſiaſticis. to. 5. 547. 2; & 3.
In Prælatis requiritur prudentia de agendis, & ſapientia de Diuinis. to.3. 631.
Prælati, & Curati prædicationis pabulo, & oratione paſcere debent. tom.3. 254. 2; & 258. 2.
Prælati, & Sacerdotes officia publica exercentes in peccato mortali, an peccent? to.3. 251. 2.

Prælati debent potius vita, quàm verbo corrigere. to.3. 252. 2.
Prælatorum cura triplex. to.3. 253. 1.
Prælatorum actiones facilè à ſubditis imitantur. to.3. 240. 1.
Prælatis Eccleſiæ conuenit Sacerdotalis, & Regalis poteſtas. to.3. 131. 2.
Prælati Eccleſiæ poſſunt poſſidere bona temporalia. to.3. 177. 2.
Prælati aliqui cur non poſſint prædicare? tomo 3. 254. 2.
Prælati quomodò debeant prædicare? to. 3. 255. 1.
Prælati curam debent habere imbuendi virtutibus ſubditos. to.3. 256. 1.
Prælatio fuiſſet in ſtatu innocentiæ ſi duraſſet. to.3. 68. 2.
Prælatio quinque modis poteſt haberi. to.3. 248. 2; & ſeq.
Prælati debent animabus calicem paſſionis bibendum exhibere. to.3. 257. 2.
Prælati negligentes ſunt arguendi. to.3. 262. 1; & ſeq.
Prælatorum ordo ſedendi in Concilio vniuerſali. to.13. 507. 1; & ſeq.
Prælati figura eſt rector nauis. to.3. 262. 2.
Prælatis ſemper eſt obediendum. to.3. 263. 1.
Prælatura importat imperium, & onus iuuandi inferiores. to.3. 294. 1.
Prælati dupliciter poſſunt conſiderari. to. 3. 439. 1.
Ab illis poteſt ad Papam appellari. tomo 3. 439. 1.
Prælatus debet conſtanter tueri ſuam dignitatem, & ſuum officium exercere. to. 13. 245. 2.
Prælatus poteſt percutere Clericos per ſe, vel per alios, non tamen per laicum. tomo 5. 197. 8.
Prælatus, quas qualitates debeat habere? tomo 1. 408. 2; & ſeq.
Prælati quomodò accipiant poteſtatem iuriſdictionis à Papa? to.13. 361. 2.
Prælati vltra Papam, ſunt Eccleſiæ neceſſarij. to.13. 373. 2.
Prælatus eſt lex, & regula ſubditorum. to.2. ex B. Ægidio. 43. 1.
Prælati Eccleſiæ quomodò ſint vocandi? to.2. ex Adolpho. 109. 1.
Prælati inferiores indigent confirmari à Papa. to.13. 353. 4.
Prælati à ſubditis ſunt corripiendi, non tamen eſt ei pœna infligenda. to. 13. 425. 2; & to.9. 440. 127.
Prælatura, qua Domini dominantur ſeruis fuit à Chriſto Apoſtolis interdicta; non verò, qua Eccleſiæ Prælati, tanquam Patres filijs præſunt. to.7. 214. 1.
Prælati vocandi ad Concilium generale. tomo 13. 491. 1; & 496. 1.
Prælati vocandi ad Concilium generale, quas dotes debeant habere? to.13. 499. 2.
Prælatorum numerus, qui requiratur ad conſtituendum Concilium? to.9. 139. 1.
Prælationes Eccleſiæ non fundantur in charitate, ſanctitate, & fide interiori, quia etiam diſcolis eſt obediendum. to.14. 55. 1; & ſeq.
Prælati Eccleſiæ quæ ſequi debeant, & quæ vitare? to.19. 197. 2; & ſeq.
Debent cauſas clericorum cognoſcere. to.19. 191. 1.
Debent gregem cuſtodire. to.19. 198. 2.
Debent puniendos punire, & contumaces expellere. to.19. 199. 1.
Tenentur deteſtari ſæuitiam, & auaritiam, & vitare mulierum conuerſationes, ne laicis ſcandalum porrigant. to.19. 199. 2.
Debent bona Eccleſiæ ſeruare, non autem illa dilapidare. to.19. 198. 2; & ſeq.
Prælatus contrahit cum ſua Eccleſia ſpirituale coniugium. to. 2. ex B. Ægidio. 23. 2; & 27. 1; & ſeq.
Prælati non debent vagari, ſed in ſua Diœceſi reſidere. to.19. 199. 1.
Non debent perturbare ordinem politicum, quanuis non ſubijciantur legibus Regum, & Principum. to.18. 412. 1.
Poſſunt per ſe, vel per alios docere. tom. 14. 106. 1; & ſeq.
Debent eſſe inſtructi in his, quæ pertinent ad eorum officium. to.20. 573. 1.

*Prælatus malus.*

Prælatus hæreticus, quandiù eſt occultus facit actus validos. to.9. 404. 34.
Prælatus hæreticus eſt vitandus, & ab eo in quinque caſibus poſſunt eorum ſubditi recedere. to.9. 279. 13; & ſeq.
Prælatus Eccleſiæ vendens præbendas, vel alia officia Eccleſiaſtica ab officio ſuſpenditur. to.5. 712. 2.
Quanuis malus, habet claues. to. 14. 263. 1.
Receptans furem contra ſuam conſtitutionem incidit in excommunicationem, ligatur enim ſuis conſtitutionibus. to.9. 318. 41.
Prælatus vſurarius, homicida, falſarius deponitur. to.9. 427. 37.
Prælati vagi, & in ſuis Eccleſijs non reſidentes ſunt deponendi; & ad nouam electionem eſt deueniendum. to.19. 199. 1.
An à Deo ſint iudicandi, ſicut Papa? to. 9. 411. 196.
Obtinentes Eccleſiam per poteſtates ſæculares debent deponi, & excommunicari, & omnes, qui cum illis communicant. to.4. 46. 2; & 48. 2.
Eorum malitia non præiudicat eorum poteſtati. to.18. 220. 1.
Prælatorum incontinentium pœnæ. tom. 19. 192. 1.
Negligentes coercere clericos delinquentes, vel permittentes illos labi in facinora pretio, vel precibus corrupti perpetua ſuſpenſione, aut depoſitione ſunt puniendi. to.19. 198. 1.
Prælatorum conſiliarij munera recipientes refundunt culpam in Prælatos. to.4. 109. 2.
Aduerſantur Diuinæ inſtitutioni, ſi clericos grauari permittant. to.19. 198. 1.
Non cuſtodientes, & conſeruantes bona Eccleſiarum, & illa dilapidantes ſpiritualium adminiſtratione priuantur. to. 19. 198. 2; & ſeq.
Omittentes elargiri eleemoſinas pauperibus nomen Prælati non merentur. to. 19. 199. 1.

*Præludium.*

Præludium quid ſit? to.3. 319. 1.

*Prærogatiua Eccleſiæ.*

Prærogatiuæ Eccleſiæ quot, & quæ ſint? tomo 13. 81; & ſeq; & to.3. 39. 2; & 138. 1; & tom.4. 674; & ſeq; & 260. 8; & tom. 10. 148.

148. 1; & to.12. 567. 1; & to.16. 454. 2.
Ab hæreticis impugnatæ ſemper fuerunt. tomo 16. 270. 1; & ſeq; & to.13. 88. 2.
Eccleſia aliqua concedenda eſt, quæ habeat omnes ſponſæ Chriſti Domini prærogatiuas, & proprietates. to.16. 454. 2.
Prærogatiua Eccleſiæ eſt, quòd ipſa ſola poſſit ſaluare, & extra illam ſalus eſſe non poſſit. to.3. 33. 2.
Inſuper, quòd ipſa ſolùm ſit ſancta. tomo 3. 209. 1.
Item, quòd ſit ſponſa Papæ ſucceſſoris D. Petri. to.3. 35. 2.
Habet proprietatem vineæ, cuius palmitibus areſcentibus, & reſecatis ſemper noui palmites fœcundiores ſuccedunt. to. 16. 344. 14.
Eccleſia habet à Deo eas prærogatiuas, quæ eius conſeruationi ſunt neceſſariæ. to. 12. 567. 1.
Prærogatiuæ Eccleſiæ Romanæ quænam ſint? to.9. 286. 88.
Veræ prærogatiuæ quæ ſint? to. 13. 94. 1; & ſeq; & to.4. 683. 86.
Nota certiſſima Eccleſiæ eſt antiquitas, ſeu quòd ſit doctrinæ vetuſtate firmata. to.15. 282. 1.
Prærogatiua Eccleſiæ eſt, quòd ſit vna. to.19. 423. 2; & ſeq.
Item, quòd ſit Apoſtolica. to. 19. 428. 1; & ſeq.
Item, quòd per continuam ſucceſſionem conſeruetur teſte Sancto Cypriano. tomo 20. 474. 1.

*Prærogatiuæ Papæ, & Pontificum.*

Prærogatiua præcipua Pontificum veteris legis quænam fuerit? to.7. 550. 1.
Prærogatiuæ Papæ ex poteſtate clauium à D. Petro in illum deriuatæ. to.13. 192. 1.
Prærogatiuæ Papæ Romani à VII. Synodo allatæ. to.2. ex Alano. 11. 1.
Papa non habet omnes D. Petri prærogatiuas. to.18. 529. 1.
Quæ priuilegia ſint reſeruata Papæ? tom.10. 176. 1.
Prærogatiuæ Pontificum, & qualitates ſpecificę enumerantur. to.1. 25. 1; & ſeq.

*Prærogatiuæ D. Petri.*

Prærogatiuæ ſingulares, & propriæ Petri, quæ fuerint? to.4. 744. 9; & ſeq.
Prærogatiuæ Petri poſt Aſcenſionem conceſſæ. to.17. 420. 2; & ſeq.
Prærogatiuæ duodecim indicantes Petri primatum. to.4. 150.
*Vid. Petri prærogatiuæ.*

*Præsbiteratus.*

Præsbiteratus non eſt idem, ac Epiſcopatus. to.8. 284. 1; & to.14. 356. 2.
Præsbiteratus ordo eſt ſummum omnium bonorum Eccleſiæ. to.19. 58. 1.
Fuit à Chriſto Domino in Eccleſia ſancta inſtitutus. to.20. 582. 2; & ſeq.
Præsbiteratus ordo triplex, magnus, maior, maximus. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 2.2; & ſeq.
Eius inſtitutio eſt de iure Diuino. to.19. 207. 1; & ſeq.
Eius dignitas excedit omnes dignitates ſeculares. to.18. 212. 1; & ſeq.
Præsbiteratus ordinis, & Epiſcopatus diſcrimen quale ſit? to.14. 356. 2.

*Præsbiter.*

Præsbiter nomen apud Græcos eſt æquiuocum. to.13. 242. 2.
Præsbiter idem eſt, ac ſenior. to.14. 187. 1; & to.19. 202. 1.
Præsbiteri antiquæ Eccleſiæ fuerunt Epiſcopi. to.8. 284. 1.
Præsbiter, & Epiſcopus differunt, ſicut vir, & puer. to.2. ex B. Ægidio. 22. 2.
Præsbiteri, & Epiſcopi nullum diſcrimen eſſe dixerunt Ariani. to. 13. 261. 2; & tom.14. 187. 1.
Præsbiteris, & Epiſcopis nomen antiquitus fuit commune. to.14. 187. 1; & 190. 1; & to.19. 171. 1; & ſeq.
Præsbiteri in iuriſdictione ſunt minores Epiſcopis. to.3. 551. 2.
Præsbiteri, & Epiſcopi non ſunt pares in poteſtate. to.5. 646. 2; & to.11. 521. 2.
Præsbiteri, Epiſcopi, & Diaconi diſcrimen. to.14. 410. 2.
Præsbiteri quantùm ad corpus reale Chriſti Domini ſunt pares Epiſcopis. to.19. 5. 1.
Præsbiteri etiam in primitiua Eccleſia differebant ab Epiſcopis. to. 19. 171. 1; & ſeq.
Præsbiteri in quo differant ab Epiſcopis? tomo 19. 177. 2; & ſeq.
Præsbiteros, & Epiſcopos eſſe pares docuerunt Arius, Caluinus, Lutherus, & Melanchton. to.20. 574. 1.
Præsbiter ob aliquod delictum ſuum Epiſcopum deſpiciens omni honore ſacerdotali debet priuari. to.13. 206. 2.
Præsbiterorum, & Epiſcoporum diſtinctio non fuit tanta in principio Eccleſiæ quanta nunc eſt. to.13. 330. 1.
Præsbiteri quare Epiſcopis, Epiſcopi Metropolitis, & Metropolitæ Patriarchæ ſubijciantur? to.3. 910. 1.
Præsbiteri particulares non habent ius, vt vocentur ad Concilia. tom.4. 703. 69; & 704. 73.
Præsbiteri nomine primus omnium in noua lege appellatus fuit S. Matthias Apoſtolus. to.19. 203. 2; & 202. 1.
Præsbiteri conſecratio fit ieiuniorum tempore, vt fidelium meritis eorum conſecratio tranſeat in ſalutem animarum. to.19. 202.2.
Eius forma, & materia. to.19. 202.2.
Præsbiteri officium eſt de iure diuino. tomo 19. 203. 2.
Præsbiterum inter, & Eccleſiam contrahitur matrimonium ſpirituale. to. 19. 203. 2.
Præsbiteri ſunt ſacerdotes nouæ legis à græca dictione dicti ſeniores. to. 19. 202.1.
Iuſſu Domini in antiqua lege inſtitutos fuiſſe in coadiutores Moyſi ad populi regimen, refert Archidiaconus. to.19. 202. 1.
Præsbiteros qui inhonorauerit, Deum inhonorat. to.19.202.2.
Præsbiteris etiam malis eſt obediendum. to.4. 251.2.
Præsbiteri mali dederunt occaſionem Lutheraniſmi. to.4. 251.2.
Præsbiteris, quæ concedantur in ordinatione ſua? to.5.137. 13.
In quatuor caſibus poſſunt abſoluere etiamſi ſint ſimplices. to.5. 137. 14.
Ex officio datum eſt eis offerre, Euchariſtiam diſpenſare, infirmos vngere, & munus

nus

nus prædicandi exercere; Diaconis autem, & ſubdiaconis minimè. to.5.138.15.
Preſbiteris incontinentia prohibetor in Concilio Nicæno, & à SS.Patribus. to.5. 714. 1; & ſeq; & 734. 1; & ſeq.
Præsbiteris poſt ordinationem prohibitum fuit habitare cum propria vxore. to.5. 734. 1; & ſeq.
Præsbiteri incontinentes officio priuantur. to.5. 740.1.
Præsbiteris calumniatoribus, quæ pæna debeatur? to.14. 384. 2.
Præsbiter in articulo mortis, quæ ſacramenta poſſit miniſtrare? to.14. 466.1;& ſeq.
Præsbiteri etiam mali in ſummo honore ſunt habendi. to.7.14.2.
Eorum munus eſt ſemper cum Deo agere, & Diuina tractare. to.18. 210. 2.
Eorum dignitas ſuperat dignitatem Regalem. to.18.212.1;& ſeq.
Et excellit alias dignitates ſæculares. to. 18. 206.2; & ſeq.
Præsbiter peccans non amittit poteſtatem ordinis. to.18. 283.1.
Præsbiteri non ſolùm debet docere, ſed etiam verum Corpus, & Sanguinem Chriſti Domini conficere. to.20. 583. 2: & ſeq.
Item baptizare, extremæ vnctionis, & marrimonij ſacramenta fidelibus miniſtrare. to.20. 584. 1; & ſeq.
Item à peccatis abſoluere. to.20. 584.1.
Item hymnos, & pſalmos canere in Eccleſia, preces pro populo fundere, & peccantes corrigere. to.20.584.2.
Præsbiteri in munere tantum ſacerdotali, ſcilicet Eucharistiam conficiendi, baptizandi, & ſacramenta miniſtrandi ſuccedunt Apoſtolis. to.20.585. 1; & ſeq.
Præsbiterorum ordo ſemper fuit diſtinctus ab ordine Epiſcoporum. to.18. 17.2.
Præsbiteros in 72. Diſcipulorum, Epiſcopos in Apoſtolorum locum ſucceſſiſſe omnes fatentur. to.11.521. 1;& ſeq.
Presbiter ſolemniter degradatus licèt grauiſſimè peccet, & ideò grauiſſimè etiam puniendus ſit, ſi Eccleſiæ intentionem habeat, conficit Euchariſtiæ Sacramentum. to.11. 535. 8.
Præsbiteri ſi nimium ab Epiſcopo opprimantur poſſunt ſuperiorem adire. to.11. 552. 1.
Præsbiteros, & Epiſcopos non differre fuit hæreſis Lutheri. to.14.405.1.

*Præsbiterium.*

Præsbiterium quid ſignificet? tomo 3. 319. 1.
Præsbiterium eſt nomen dignitatis, & honoris. to.19. 202. 1.

*Præſcriptio.*

Præſcriptionis, & vſurpations diſcrimen. to.11.20. 1; & ſeq.
Præſcriptio nulla valet contra Papæ obedientiam. to.16. 366. 30.

*Præſentatio.*

Præſentationis quaſi poſſeſſio non tollitur per non vſum præſentandi. to.9.62.10.

*Præſentia Chriſti Domini.*

Præſentia Chriſti Domini in Euchariſtia erit vſque ad ſæculi conſummationem. to.17. 42; & ſeq; & 7.2.
Præſentia Chriſti Domini in terris non derelinquit præſentiam in Cælis, quam habebit ad dexteram Patris vſque ad aduentum eius in terras in die iudicij. to.14. 550.1; & ſeq.
Præſentiæ Chriſti Domini ex illis verbis: *Ego vobiſcum ſum vſque ad conſummationem ſæculi*. to. 18. 145. 1.
Quomodò eadem verba de ſua præſentia vſque ad finem ſæculi ſint intelligenda? to. 9. 364. 44.
Tribus modis eſt in nobis ſcilicet per iuſtitiæ æquitatem, per doctrinæ veritatem, & per vitæ ſanctitatem. to.4. 91. 1.
Exiſtens in Cœlis adhuc manet, & manebit ſemper præſens Eccleſiæ militanti. tomo 16.466.1.
Nunquam ſubtrahet præſentiam ſuę Eccleſiæ. to.13. 135.1.
Eſt præſens omnibus fidelibus vſque ad ſæculi conſummationem, & per ſe ipſum, & per ſuum Vicarium. to.20. 354. 1.
Eius præſentia per ſuum Vicarium fuit Eccleſiæ neceſſaria. to.20.355. 2.
Manet viſibilis in ſuis membris Eccleſiæ viſibilis. to.17.416. 2; & ſeq.

*Præſidere.*

Præſidere quid ſit? to.8.851.1; & ſeq.
Præſidere multitudini congregatę tribus modis eſſe poteſt. to.3. 552. 5.
Præſidentia triplex; alia auctoritatiua, & definitiua; alia honoraria, & atteſtatiua; alia ſimpliciter directiua. to. 8.852. 5.

*Præſidens.*

Præſidentes Tridentini Concilij loco Romani Pontificis enumerantur. to.1. 77. 2.
Quomodò cum ſumma Præſidentis auctoritate ſtet Concilij libertas? to.4.423.1.
Præſidentia tres effectus operatur. tom. 4. 422.1.
Quomodò Papa præſideat Concilio generali, & quomodò Imperator? to.4. 428. 1; & to.5. 151.112.
Præſidem Conciliorum generalium eſſe Summum Pontificem eſt de fide. to.4. 726. 9; & ſeq.
Quare vnus Præſes debeat tanquam caput præſidere Concilijs generalibus? to.3. 552. 2.
Quare Papa præſideat per ſuos Legatos Concilijs generalibus? to.3. 553.1; & ſeq.
Præſes Concilij generalis eſt ſolus Papa, vel eius legatus. to.8. 851. 1; & ſeq; & to.5. 689. 2; & to.1.77. 12.
Præſidere Concilijs ſpectat ad ſolum Papam vel per ſe, vel per alios. to.12.614.2; & to.8. 851.1; & to.13. 502. 1; et ſeq.
Papa tripliciter præſidere poteſt concilio. tomo 10. 521. 2.
Præſidentes vice Papæ in Concilijs, quæ munera debeant adimplere? to.18.312.1.
Præſidens Concilij generalis III. fuit S.Cyrillus. to.8.853.11.
Præſidentis auctoritas generalis denominat etiam Concilium generale. tomo 13.476. 1.
Ille ſolus, qui habet plenitudinem poteſtatis, vt Papa præſidere poteſt Concilio generali. to.8. 851.2; et ſeq.
Cur multoties Papa noluerit intereſſe Concilijs generalibus, quamuis ipſe ſolus à iure

ſit

ſit Præſes? tomo 4. 725. 1; & ſequen.
Sicut Chriſtus Dominus præſedit Apoſtolis, & Petrus omnibus Concilijs ab ipſo celebratis, ſic ſolus Papa habet poteſtatem præſidendi Concilijs. to.20. 110. 2.
Præſidentes in Concilio loco Papæ in actu aliquo gerendo, debent ſimul concorditer conuenire, aliter omnis contradictio totum inficit. to.9. 144. 36.

*Præſumptio.*

Præſumptio tollitur præſumptione fortiori. to.9. 126. 174.

*Præterita.*

Præterita ex ſequentibus arguuntur.to.9.292. 127.

*Prætor.*

Prætor quid ſignificet? to. 3. 493. 1.
Prętor tutorem ſeipſum dare non poteſt. tomo 9. 302. 168.
Prætor vnus tantùm à Tiberio fuit iuſtitutus, ſed poſtea quadruplex à Conſtãtino. to.4. 369.4.
Prætorio Præfectus arma ſimul, ac iura tractabat. to.4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Orientis præerat Ægypto, Lybiæ, Pentapoli, Cypro, Aſię, Cappadociæ, Ciliciæ, Armeniæ, Syriæ, Traciæ, Myſiæ, & reliquis Orientis regionibus. to.4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Illyrici præerat Illyrico, Daciæ, Triballi, Pannoniæ, Miſiæ ſuperiori, Macedoniæ, Theſſaliæ, Græciæ, Peloponeſo, Cretæ, & adiacentibus vndequaque Inſulis. to.4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Italiæ præerat Italiæ, Siciliæ, Africæ, & inſulis circumpoſitis. tomo 4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Galliarum præerat Galliæ Hiſpaniæ, Britanniæ,& Inſulis circumſtantibus. to.4. 369. 4.
Præfectus Auguſtalis erat Vicarius Ægypti. to.4. 369. 4.

*Primas.*

Primas in Africa vocabatur ſenex. tomo 6. 230.1.
A Donatiſtis appellabatur Princeps. tom. 6. 230.2.
Item dictus fuit primæ ſedis Epiſcopus.to.6. 233.2.
Item Metropolitanus. to.6. 231. 2.
Primaris Africani electio. to.6. 233. 2.
Primatem proprium an habuerint ſex Africæ Prouinciæ. to.6. 232. 2.
Primates Africani mortem, & electionem ſuorum Epiſcoporum referre debebant ad Carthaginenſem Epiſcopum, & hic ad Papam. to.6. 248. 2.
Primatis Carthaginenſis auctoritas fuit conſecratio omnium per Africam Epiſcoporum. ro. 6. 248. 2.
Primatum ordo ſedendi. to.6. 238. 1.
Primates Cantuarienſis, & Toletanus. to. 6. 235.2.
Primates Galliarum ſunt iniores Africanis, & antiquiores à Carolo Magno. tomo 6. 236.2.
Primates prouinciarum an potuerint diuidere Epiſcopatus, & nouos erigere? tom. 6. 251.1.
Primates prouinciarum, quibus dignitatibus fuerint inſigniti? to.6. 238. 1.
Primates prouinciarum Africæ potuerunt conſecrare ſuos comprouinciales, & conſecrationem delegare. to.6. 246. 1.
Primatum ſucceſſio ſecundum ætatem. to.6. 233. 2.
Primates à Græcis dicti Exarchæ, quę vox præſidentiam,& principatum ſignificat.tomo 4. 367. 1.
Primatis vox multipliciter ſignificat. tom.4. 367.1.
Primatis dignitas in Eccleſia eſt ordo Epiſcoporum, & à Concilio Chalcedonenſi vocatur Exarchas Diæceſis. to.4. 368.1.
Primas de quo poſſit dici? to. 13. 243.
Primates inſtituti ſunt, vt faciliùs Patriarchis Metropolitani vnirentur. to.4. 368.3.
Primates Dięceſi prout ex pluribus prouincijs conſtat, præſunt. to.4. 368. 3.
Primates Occidentis, & eorum occaſio de diuiſione prouinciarum Eccleſiaſticarum, & primatis in ſingulis inſtitutio. tomo 4. 369.4.& ſeq.
De Primatum officio, & auctoritate ſingillatim. to.4. 371. 5; & ſeq.
Primatis nomen quid ſignificet? to.3. 459. 2.
Primatis nomen quomodò Papæ, & quomodò alijs concedatur. to. 3.459. 2.
Primas apud Afros an eguerit præuio examine, & confirmatione Archiepiſcopi Chartaginenſis? to.6. 236. 2.

*Primatus Anglicanus.*

Primatus Anglicanus Patrum teſtimonijs refellitur. to. 16. 158. 2; & ſeq; & 160. 1; & ſeq; & 163. 2; & ſeq; & 166. 2; & 168. 2; & ſeq; & 170. 1; & ſeq; & 177. 2; & 178; & 179. 2; & ſeq; & 182. 1; & ſeq; & 207. 1; & ſeq; vſque ad 215; & to. 18. 264. 1.

*Primatus Eccleſiæ Romanæ.*

Primatus Eccleſiæ Romanæ colligitur ex fundatione Diui Petri, ex SS. Patribus, ex Conciliorum decretis, & Imperatorum ſtatutis. to-17. 265. 2.
Primatus Eccleſiæ Romanæ fuit notus etiam ipſis Paganis. to. 17. 461. 2.
Manifeſtè deducitur ex eò, quòd Petrus, qui fuit primus Apoſtolorum, illam firmiter fundauit. to.17. 440. 1; & ſeq.
Deinde etiam ex eo, quòd D. Petrus iuſſu Chriſti Domini Romam venerit ad Eccleſiam fundandam. to.17. 441. 2; & ſeq.
Primatus Eccleſiæ Romanæ probatur ex eo, quòd D. Petrus Romæ Simonem Magum deiecerit; quo facto ſignificauit Eccleſiam Romanam omnes Orbis hæreticos fore ſemper deiecturam. to. 17. 442. 1; & ſeq.
Præterea ex eo, quòd Chriſtus Dominus Diuo Petro Roma exeunti, vt mortem euaderet ſuaſu fidelium, præcepit, vt Romam rediret mortem ſubiturus. to. 17. 442. 2; & ſeq.
Vlteriùs ex eo, quòd Romæ mortuus eſt non ſolùm D. Petrus, qui fuit caput circumciſionis, ſed etiam D. Paulus, qui fuit caput gentium; quo fuit ſignificatum in Romana Cathedra fuiſſe relictã poteſtatem, & fuiſſe conſtitutam iudicem omnium ſiue habentium præputium, ſiue præputio carentium. to.17. 443. 2.
Perinde ex eo, quòd Romæ, D. Petrus extenſus in cruce mortuus eſt, ſignificauit eius primatum extendendum eſſe ad ſucceſſores,

res, qui ſunt Romani Pontifices; D. Paulus autem minutus in capite ſignificauit truncatam fuiſſe cum ipſo eius poteſtatem. to.17.444. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ quid ſignificet? to.13. 108. 2.

Item deducitur ex eo, quòd Romanus Pōtifex cum capite infidelitatis, idèſt cum Imperatore totius Orbis debuit pugnare. tom.17. 445. 2;

Item ex eo, quòd nulla alia Eccleſia tot habuit Epiſcopos Martyres ſicut Eccleſia Romana. to.17.445. 2.

Item ex eo, quòd Romani Pontifices conuerterunt ad fidem etiam ipſos Imperatores. to. 17. 445. 2.

Item ex eo, quòd Eccleſia Alexandrina à Diuo Marco Euangeliſta illuc miſſo à D. Petro fundata ſecundum locum habuit poſt Eccleſiam Romanam; & poſt Alexandrinam fuit Eccleſia Antiochena. to. 17. 446. 2; & ſeq.

Præterea ex eo maximè, quòd Roma continuò docuit, & ſemper baptizauit nouas gentes. to.17. 446. 1.

Deinde etiam ex inſtitutione Eccleſiarum Italiæ, Siciliæ, Sardiniæ, quæ ab Eccleſia Romana fuerunt erectæ. to.17.447. 2.

Item ex eo, quòd Eccleſiæ Galliarum, & Hiſpaniarum ab Eccleſia Romana fuerint inſtitutæ. to.17. 448. 1.

Denique ex inſtitutione, & conſeruatione in fide Britannorum. to.17. 448. 2.

Primatus Eccleſiæ Romanæ probatur ex S. Irenæo, & alijs SS. Patribus. tomo 18. 77. 2; & ſeq.

Inſuper oſtenditur ex S. Cypriano. tomo 18. 79. 2; & ſeq.

Item ex SS. Cornelio, & Lucio. to. 18. 79. 2; & ſeq.

Item ex S. Athanaſio, ex Epiſcopis Ægypti, & ex Concilio Nicæno. to.18. 83. 1; & ſeq.

Præterea ex SS. Ambroſio, Auguſtino, Ioanne Chryſoſtomo, & Thephilacto. tom. 18. 84. 1; & ſeq.

Demum ex Concilio Conſtantinopolitano ſub Damaſo, & Theodoſio; & ex Concilijs Epheſino, & Chalcedonenſi. tom. 18. 84. 2; & ſeq.

Primatum Eccleſiæ Romanæ nunquam potuerunt hæretici deſtruere. to.18. 85. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ ſtatuendus fuit propter tria; ſcilicet propter congreganda Concilia; ſi enim non eſſet vnus, qui poſſet cogere ad Concilium; nunquam venirent; & propter fidei vnitatem, quæ à pluribus diuerſa ſentientibus deſcerperetur; & propter grauiores cauſas Epiſcoporum, quæ nunquam dirimi poſſent, ſi non eſſet eorum ſuperior. tomo 18. 85. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ mirabili Dei iudicio affixus fuit, vt oſtenderetur Eccleſiæ primatum ab Hebræis tranſiuiſſe ad Gentes, quarum ſedes præcipua erat Romæ; & vt idololatria, quæ maximè Romæ regnabat per ipſum proſterneretur; & vt fidei potentia appareret, quæ in viliſſimis Piſcatoribus humiliauit, & deiecit potentiſſimos Imperatores. to.18. 88. 2.

Primatus Eccleſiæ Romanæ colligitur ex punitione Imperatorum, & aliorum, qui illum impugnare tentauerunt; quorum exemplum fuit Mauritius, qui quia auſus fuerat illum impugnare in S. Gregorio Magno, vidit ſibi Imperium eripi à Phoca, ſuos filios, & vxorem interimi, à quo tandem, & ipſe fuit occiſus. to. 18. 89. 2.

Primatum Eccleſiæ Romanæ ad Reges, & Principes ſæculares transferre ex illis verbis: *Regem honorificate*; eſt idem, ac Neronem conſtituere caput Eccleſiæ. tomo 18. 199. 1.

Primatus Eccleſiæ Romanæ ex epiſtola Hieronymi ad Damaſum apertè colligitur. to.18. 247. 1.

Primatum Eccleſiæ Romanæ nouerunt Angli, Gothi, & Longobardi. tom.7. 807. 2.

Quomodò primatum obtinuerit? to. 2. ex Pighio. 203. 2; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ oſtenditur. to.7. 152. 1; ſeq.

Eccleſia Romana non eſt prima ordine fundationis, ſed iure primatus. to. 14. 57. 1.

Primatum Eccleſiæ Romanæ agnouerunt ſemper Epiſcopi Orientales, & Occidentales. to.15. 327. 2; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ iure Diuino ei fuit annexus. tomo 6. 439. 2; & tom. 19. 25. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ ex S. Cypriani teſtimonio oſtenditur. to. 2. ex Alano. 45. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ, & ad eandem recurſus. to.2. ex Pighio. 77. 1; & ſeq.

Primatum totius Eccleſiæ eſſe affixum, & annexum Eccleſiæ Romanæ eſt de iure Diuino. to.6. 439. 2.

Fuit decens Eccleſiam Romanam habere primatum. to.1. ex Ecchellenſi. 27. 1.

Primatui Eccleſiæ Romanæ non officiunt Ezechiæ geſta in confractione ſerpentis ænei. to.16. 164. 1.

Primatum Eccleſiæ Romanæ etiam ipſimet hæretici confeſſi ſunt. tomo 1. 40. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ fuit in ſolo Petro, non in alijs Apoſtolis. to. 10. 230. 1; & to.1. 43. 2.

Primatui Eccleſiæ Romanæ non officiunt Ezechiæ, Ioſeph, & aliorum Regum antiquæ legis exempla. to.16. 184. 1; & ſeq.

Primatus Eccleſiæ Romanæ duplex. tomo 4. 607. 186.

Primatus Eccleſiæ Romanæ de iure Diuino conuenit Romano Pontifici. tomo 3. 455. 1; & ſeq.

Neceſſariò eſt annexus cum Summo Pontificatu. to.10. 252. 2.

Primatus Eccleſiæ Romanæ neceſſitas. to. 3. 315. 1.

Primatus Eccleſiæ Romanæ ex illis Verbis Chriſti Domini colligitur: *Alias oues habeo, quæ non ſunt ex hoc ouili*: idèſt Gentiles, qui non erant ex populo Hæbraico; & ſicut pro populo Hebraico in lege veteri conſtitutus fuit Summus Pontifex Hieroſolymis, quæ Ciuitas erat caput Iudæorum; ita pro conſtituendo ouili etiam ex Gentilibus, quorum multitudo ſuperabat Iudæos, conſtitui debuit Summus Pontifex

ſex Romæ, quæ erat caput Gentilium. tomo 7. 152. 2.
Primatus Eccleſiæ Romanæ arguitur etiam ex conſeoſu communi totius vniuerſalis Eccleſiæ, quæ ſemper agnouit Eccleſiam Romanam, tanquam Matrem omnium Eccleſiarum. to.7. 153. 1; & ſeq.
Primatus Eccleſiæ Romanæ ex comparatione ad res naturales; & ad Angelicos ordines probatur. to.7. 15. 2; & ſeq.
Primatus Eccleſiæ Romanæ ex abſurdis, quæ ſequerentur, ſi non daretur, oſteuditur. to.13. 277. 1.
Ab obiectis Hæreticorum defenditur. to.13. 301.1.
Primatum Eccleſiæ Romanæ Scripturæ, & SS. Patres apertè docuerunt. to.13. 196.1; & ſeq; & to.15. 430. 34; & ſeq.
Item in omnibus ſynodis celebratis poſt Concilium Nicænum fuit declaratus. to.4. 667. 2; & ſeq.
Item ab omnibus Patribus Africanis fuit cognitus. to.13. 24. 1.
Primatus Eccleſiæ Romanę Petro illis verbis collatus: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*: extenditur ad totius Eccleſiæ gubernium. to. 13. 111. 1; & ſeq; & 169. 1; & to. 14. 229. 1.
Primatus Eccleſiæ Romanæ eſt priuilegium, quòd per ſucceſſionem ad Petri ſucceſſores vſque ad ſęculi conſummationem pertranſit. to.3. 823. 1.
Primatus Eccleſiæ Romanæ fuit declaratus à Concilio Chalcedonenſi in cauſa Eutychetis, & à Tridentino. to.15. 218. 27.
Item ab Imperatore Iuſtiniano in epiſtola ad Ioannem Pontificem, tom.15. 218. 30.
Primatus Eccleſiæ Romanæ fuit à Chriſto Domino inſtitutus, & Petro ſoli conceſſus. to.5. 595. 1.
Primatus Eccleſiæ Romanæ fuit in Petro, non in alijs membris Eccleſiæ; & eſt in Eccleſia, quia fuit in Petro, qui erat in Eccleſia, & tranſit ad eius ſucceſſores, qui ſunt in Eccleſia, & ſunt caput Eccleſiæ. to.12. 205. 1.
Primatus Eccleſiæ Romanæ de iure Diuino, non humano, eſt coniunctus cum eadem Eccleſia Romana. to.14. 18. 2.
Primatum Eccleſiæ Romanæ negare eſt aperire viam hæreſibus, ſchiſmatibus, rebellionibus, & diſcordijs. to.14. 39. 2.
Primatus Eccleſiæ Romanæ non confertur, nec conferri poteſt à populo. to.18. 215. 2; & ſeq.
Primatum Eccleſiæ Romanæ omnium fidelium Eccleſiæ ſemper nouerunt. to.13. 214. 2.
Primatum Eccleſia Romana habet, quia qui extra illam eſt, prophanus eſt. to.18. 246. 1.
Eccleſia Romana ab ipſo Saluatore primatum obtinuit. to.19. 41. 1.
Ex Diuina inſtitutione primatum habuit. tomo 19. 70. 2.
Cur potiùs, quàm alia Eccleſia, primatum habuerit? to.19. 71. 1.
Primatum tenet Eccleſia Romana ſuper omnes Eccleſias. to.20. 193. 1; & ſeq.
Ita ei coniunctus eſt primatus Eccleſiæ, vt ab illa ſeparari non poſſit. to.9. 610. 1.
Etiam ipſi hæretici coacti ſunt conſiteri Eccleſiam Romanam habere primatum. tom.13. 40. 1; & ſeq.
Non ab hominibus primatum ſuper omnes alias Eccleſias obtinuit, ſed à Chriſto Domino. to.2. ex Pighio. 2. 2.
Illius primatum ſemper agnouit Eccleſia Gallicana. to.15. 296. 1.
Ipſam ſolam habere Eccleſiæ primatum confeſſæ fuerunt omnes Orientales Eccleſiæ. to.15. 297. 2.
Illius primatum nouerunt, & declararunt concilia generalia, & prouincialia. tom.15. 225. 27; & ſeq; & 297. 2.
Antequam eſſet Conſtantinus habuit primatum ſuper alias Eccleſias. to.13. 331. 1.
Primatus Eccleſiæ Romanæ eſt maxima, & ſuprema dignitas inter alias dignitates. to.10. 3. 1.
Primatum Eccleſiæ Romanæ nouerunt SS. Patres etiam naſcentis Eccleſiæ. to.16. 46. 1; & ſeq.
Illius primatum Græci cum alijs Patribus confeſſi fuerunt in Concilio Florentino. tomo.16. 125. 1.
Fuit ſemper ab hæreticis, & ſchiſmaticis impugnatus, & nunquam deiectus. to.16. 529. 1; & ſeq, & 530. 1; & ſeq; & 532. 2; & ſeq; & 533. 1; & ſeq; & 535. 1; & ſeq.
Primatus Eccleſiæ Romanæ euidenter ex illius vnitate colligitur. to.8. 181. 1.
Item ex virtutibus, quibus Eccleſia Romana ſemper enituit. to.8. 184. 1.
Item ex miraculis, quæ in illa omni tempore fuerunt patrata. to.8. 185. 1.
Item ex dono prophetiæ, quo fuit condecorata. to.8. 187. 1.
Item ex veneratione, quam illi exhibuerunt ſemper Imperatores, Reges, & Principes. to.8. 194. 1.
Item ex eo, quòd depoſuerit octo Patriarchas primarios, & plures alios Primates, & Epiſcopos. to.18. 545. 2; & 546. 1; & ſeq.
Item ex Vicarijs in diuerſis Orbis partibus conſtitutis. to.18. 549. 2.

*Primatus Papæ.*

Primatus Papæ multipliciter probatur. to.13. 192.1.
Primatum Papæ ſemper impetiuerunt hæretici, ſed nunquam illum potuerunt euertere. to.18. 85. 2; & ſeq.
Recognoſcitur ex Nicęna Synodo. tom.1.79. 2; & 80. 1; & to. 1. ex Ecchellenſi. 25. 2; & 26; & 27. 2; & ſeq.
Item ex canone ſexto Nicænæ Synodi ex germano ſenſu propugnatus. to. 1. ex Ecchellenſi. 36. 1; & ſeq.
Originem non habuit à Concilio Chalcedonenſi. to.14. 329. 1; & ſeq.
Neque à SS. Patribus, & Imperatoribus, ſed à Chriſto Domino. to.14. 478. 2; & ſeq.
Primatus Papæ colligitur ex Eccleſiæ Romanæ fundatione facta à D. Petro. tomo 17. 265. 2; & 440. 1; & ſeq.
Etiam cum magno rigore, vehementia, & intrepiditate. to. 7. 159. 2; & 440; & ſeq.
Item quia Papa eum exercuit in totam Eccleſiam ab exordio naſcentis fidei. to. 7. 157. 2; & ſeq; & 159. 1; & ſeq.
Item oſtenditur ex epiſtola D. Clementis ad Iacobum fratrem Domini. to.7. 157. 2.
Item ex verbis S. Anacleti Diſcipuli, & ſucceſſo-

ceſſoris D. Petri, quibus omnes ſacerdotes, & etiam ſæculares cauſas difficiliores ad ſanctæ Sedis apicem quaſi ad caput referre iubet. to. 7. 157. 2; & ſeq.
Item ex epiſtola S. Euariſti ad Africanos Epiſcopos, & ad Epiſcopos Ægyptiorum. to. 7. 158. 1.
Item ex verbis Felicis Papæ, & Martyris ad Benignum Epiſcopum. to. 7. 158. 2
Item ex epiſtola Victoris Papæ ad Theophilum Alexandrinum, & vniuerſam eius Eccleſiam. to. 7. 158. 2.
Item ex epiſtola B. Marcelli Papæ, & Martyris ad Epiſcopos Antiochiæ. to. 7. 158. 2; & ſeq.
Item ex B. Melchiade ad Marinum, Benedictum Leontium, & cæteros Hiſpaniarum Epiſcopos. to. 7. 159. 1.
Item ex auctoritate Legati Romani Pontificis ad regiones Orientales. to. 7. 159. 1.
Item ex recurſu Attici Metropolitani Epyri cum ſuis ſuffraganeis Epiſcopis ad Leonem Papam contra Anaſtaſium eius Legatum querelam exponentis. to. 7. 159. 2; & ſeq.
Item ex obedientia Leoni Papæ à remotis partibus exhibita. to. 7. 160. 2.
Item ex epiſtola Iulij Papæ ad Epiſcopos Orientales; & reſtitutione Athanaſij Alexandrini Epiſcopi, Pauli Conſtantinopolitani, Marcelli Ancyrani, & Aſclepij Gazæ in ſuas ſedes per eundem Iulium factæ. to. 7. 161. 1; & ſeq.
Item ex literis, quas ad Agapetum Papam, tanquam totius Eccleſiæ caput, ſupplices miſerunt Orientis Orthodoxi Epiſcopi, Præsbiteri, & Clerici contra Anthemium Trapezuntinum Epiſcopum, qui Seueri, & Petri Eutychianorum partes Iuſtiniani Imperatoris, & Theodoræ Auguſtæ fauori innixus proſequebatur. to. 7. 163. 1; & ſeq.
Primatus Papæ ex indictione Concilij oſtenditur. to. 7. 172. 2.
Primatus Papæ colligitur ex eo, quòd Diuus Petrus Romæ mortuus fuerit extenſus in cruce; ſignificauit enim eius primatum extendendum eſſe ad Papam, qui illi in Eccleſia Romana ſuccedit. to. 17. 444. 1; & ſeq.
Primatum Papæ confeſſa eſt Eccleſia Græca, & Africana. to. 7. 218. 1.
Item agnouerunt Eccleſia Africana, Gallicana, Germana, Græca, & Orientalis. tom. 15. 296. 1; & ſeq.
Item illum confirmarunt Concilia Oecumenica. to. 15. 297. 2.
Probatur ex verbis Chriſti Domini, & ex ſanctis Patribus. to. 10. 4. 2; & ſeq.
Oſtenditur etiam ex eiuſdem firmitate aduerſùs Tartareas poteſtates. to. 10. 9. 2.
Inſuper colligitur ex Concilio Conſtantinopolitano. to. 10. 13. 2.
Item demonſtratur ex Patribus Concilij Epheſini. to. 10. 15. 1; & ſeq.
Item declaratum fuit in Concilio Chalcedonenſi. to. 10. 17. 1.
Item colligitur ex perpetua traditione Eccleſiæ. to. 10. 21. 1.
Item ex appellationibus ad Romanum Pontificem. to. 10. 22. 2.
Ex neceſſitate vnius iudicis in controuerſijs fidei. to. 10. 24. 2.
Ex recurſu, & appellationibus factis ante Concilium Nicænum. to. 10. 42. 2.
Ex D. Petri ſucceſſione in Vicariatu Chriſti Domini. to. 10. 44. 1.
Ex eo, quòd Concilia, & Epiſcopi poſſint errare. to. 10. 46. 1.
Ex eo, quòd ſine illo tolleretur vnitas, & pulcritudo Eccleſiæ. to. 10. 46. 2.
Item ex teſtimonijs ſummorum Pontificum. to. 10. 50. 1.
Item probatur ex teſtimonijs Cardinalium. to. 10. 51. 2.
Item ex teſtimonijs Patriarcharum Orientalium. to. 10. 53. 2.
Ex teſtimonijs Scholaſticorum, & aliorum Doctorum. to. 10. 55. 2.
Inſuper ex impugnatione Sectariorum. to. 10. 58. 1.
Ex Ordinum inſtitutione, & primum ex Benedectino. to. 10. 66. 1.
Ex ordine Fratrum Franciſcanorum, & aliorum. to. 10. 69. 1.
Ex mira electione Romani Pontificis. to. 10. 70. 2; & ſeq.
Ex multitudine Sanctorum inſignium noſtri ſæculi. to. 10. 86. 1.
Ex honore Papæ delato ab Imperatoribus, & Regibus. to. 10. 92. 1.
Item confirmatur ex manifeſta antitheſi. to. 10. 63. 1.
Item ex veneratione Regum Angliæ. to. 10. 94. 1.
Item ex munificentia Imperatorum, & Regum erga Romanam Eccleſiam. to. 10. 96. 1.
Item ex Diuinis fauoribus collatis Principibus Eccleſiæ Romanæ fauentibus. tom. 10. 110. 1.
Item ex infælici exitu Imperatorum, & Principum Papæ infeſtorum. to. 10. 112. 1.
Item ex epiſtolis ſummorum Pontificum ad varios Principes. to. 10. 117. 1.
Item ex epiſtolis Principum ad Romanum Pontificem. to. 10. 125. 2.
Primatus Papæ probatur ex facto D. Ioannis Chryſoſtomi, Paulini, Euagrij, qui ab Epiſcopis Orientalibus in Synodo damnati, ab Innocentio Papa fuerunt abſoluti. tom. 7. 164. 2; & ſeq.
Item ex præeminentia auctoritatis, quam Simplicius Papa demonſtrauit in Oriente ſufficiendo Primotheum in locum Proterij ab hæreticis trucidati. to. 7. 165. 1; & ſeq.
Item ex damnatione Acatij per Felicem II. to. 7. 165. 2; & ſeq.
Item ex epiſtola Damaſi de D. Petri, & ſucceſſorum auctoritate ad Stephanum Archidiaconum, & ad Concilium Mauritaniæ, alioſque Epiſcopos Africanos. to. 7. 169. 1; & ſeq.
Item ex epiſtola Iuſtini Imperatoris ad Hormiſdam Papam. to. 7. 168. 1.
Item ex epiſtola Gelaſij Papæ ad Dardanides Epiſcopos. to. 7. 169. 2.
Item ex epiſtola Innocentij ad Victricium Epiſcopum Rothomagenſem. to. 7. 169. 2.
Item ex S. P. Auguſtino ad Innocentium Papam nomine Concilij Mileuitani ſcribente, & ex reſponſione eiuſdem Innocentij ad Epiſcopos Concilij. to. 7. 169. 2; & ſeq.
Item ex actis Damaſi Papæ, qui Sabellianos, & Ma-

& Macedonianos perſecutus fuit,& anathematizauit. to. 7. 170. 1.
Primatus Papę in Concilio Sardicenſi fuit declaratus. to. 16. 56. 1; & ſeq.
Plurimis argumentis oſtenditur. to. 16. 107. 1; & ſeq; & 108. 1; & ſeq; & 117. 1; & ſequen.
Primatus Papæ ab obiectis defenditur, & quantùm ab antiquis Patribus fuit reueritus oſtenditur. to. 16. 215. 2;& ſeq; & 219. 2; & ſeq; & 231. 1; & ſeq.
Primatum Papæ Eccleſia Africana nunquam negauit. to. 16. 245. 2; & ſeq.
Solus Papa penes ſe habuit ſemper principatum Eccleſiæ. to. 2; ex Alano. 9. 2; & ſequen.
Primatus Papæ agnouit Paleſtina, & Syria. to. 11. 293. 1; & ſeq.
Item Pontus, Aſia, & Thracia. to. 11. 295. 1; & ſeq.
Item Illyricum cum tota Græcia. to. 11. 298. 1; & ſeq.
Item Eccleſia Gallicana. tom. 21. 299. 1; & ſeq.
Item Eccleſia Hiſpaniarum. to. 11. 301. 1; & ſeq.
Item omnes Eccleſiæ per totum Orbem diſperſæ. to. 11. 305. 1; & ſeq.
Primatus Papæ primò fuit in Petro, à quo deſcendit in Romanos Pontifices. to. 14. 387. 2.
Primatus Papæ ex multis teſtimonijs ſummorum Pontificum. to. 13. 129. 1.
Primatus Papæ, & ſucceſſio. to. 2. ex Adolpho. 52. 2; & ſeq.
Primatus Papæ originem duxit à Chriſto Domino. to. 18. 540. 2.
Non fuit ei ab Apoſtolis collatus. tomo 18. 541. 1.
Neque à Concilijs generalibus. to. 18. 541. 1.
Neque ab ipſis Cardinalibus. to. 18. 542. 2; & ſeq.
Papæ primatus colligitur ex legibus, diſpenſationibus, & cenſuris latis in totam Eccleſiam. to. 18. 548. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Papa à nemine poſſit iudicari. to. 18. 557. 2.
Item probatur ex Thoma Moro Angliæ, & Ioanne Roffenſi martyre. to. 18. 70. 2.
Primatus Papæ primis ſexcentis annis inconfeſsò ſemper fuit habitus. tom. 20. 124. 1; & ſeq.
Papam ſuccedere Petro in primatu tradiderunt omnes ſancti Patres. tomo 20. 62. 1.
Non accepit à Phoca Eccleſiæ primatum. to. 20. 77. 2; & ſeq; & 377. 2.
Primatum Papæ confeſſi fuerunt etiam ipſimet hæretici ab Eccleſia rebelles. tomo 1. 40. 1; & ſeq.
Primatus Papæ probatur ex DD;& rationibus Theologicis. to. 19. 344. 2; & ſeq.
Item ex epiſtola Innocentij Papæ ad Diuum Hieronymum. to. 7. 170. 2.
Item ex damnatione Petri Antiocheni Epiſcopi. to. 7. 170. 2; & ſeq.
Item ex excommunicatione Stephani Papæ contra rebaptizantes hæreticos, vel rebaptizandos eſſe aſſerentes. to. 7. 171. 2.
Item ex excommunicatione lata à Cornelio Papa contra Feliciſſimum hæreticum Nouatianum. to. 7. 171. 1; & ſeq.
Item ex epiſtola Innocentij Papæ ad Concilium Mileuitanum contra Pelagium,& Cæleſtium. to. 7. 171. 2.
Item ex indictione Concilij in Oriente iuſſu Innocentij Papę ad cognoſcendam cauſam Ioannis Chryſoſtomi. to. 7. 172. 2; & ſequen.
Item ex epiſtola Iuſtiniani Imperatoris ad Ioannem II. Papam ſuper excommunicatione lata à Leone Papa contra Dioſcorum Epiſcopum Alexandrinum. to. 7. 172. 2.

*Primatus D. Petri.*

Primatus Diui Petri probatur ex teſtimonijs SS. Patrum. to. 19. 572. 2; & ſeq.
Primatus D. Petri ad totum Orbem extenditur. to. 19. 95. 2.
Probatur ex illis verbis: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam.* to. 18. 229. 1; & ſeq.
Ei ſoli à Chriſto Domino conceſſus fuit primatus totius Eccleſiæ. to. 18. 48. 1; & ſequen.
Primatus Petri non fuit priuatus, & perſonalis, ſed publicus, & perpetuus, idêſt pro illo, & ſucceſſoribus traditus. to. 4. 768; & ſeq.
Primatus Petri inſtitutus fuit ad formam maioratus. to. 4. 770. 25.
Primatus fuit collatus Petro intuitu Eccleſiæ vniuerſalis. to. 4. 769. 16; & ſeq.
Primatus Petri non conſiſtit in prioritate ætatis, vel ordine vocationis, vel in amoris feruore, & proprijs virtutibus, ſed in poteſtate iuriſdictionis. to. 16. 474. 1; & 475. 1; & 478. 2; & ſeq.
Primatus Petri cum ſuis ſucceſſoribus ſupra Eccleſiam militantem, eſt præcipuum fidei dogma. to. 3. 758. 1; & ſeq.
Primatus Eccleſiæ ſoli Petro, non autem ſimul, & Paulo collatus eſt; quia ſupra Petrum,& non ſupra Paulum ædificauit Chriſtus Eccleſiam. to. 7. 30. 1. & ſeq. & 651. 1; & ſeq.
Primatus Petri tranſijt in ſucceſſores. to. 7. 641. 2.
Primatus Eccleſiæ collatus eſt Petro quando ei ſoli dictum eſt: *Paſce agnos meos; paſce oues meas.* to. 14. 18. 1.
Primatus Petri non fuit mundanus, aut ſæcularis, ſed Eccleſiaſticus. to. 20. 56. 1.
A Chriſto Domino primatum obtinuit, cùm ei fuit dictum: *Confirma fratres tuos*; ex teſtimonio S. Ioannis Chryſoſtomi. to. 18. 102. 5.
Primatum Petri teſtati ſunt Patres Græci, & Latini. to. 18. 104. 2. & ſeq.
Fuit cognitus ab ipſiſmet Apoſtolis. tom. 16. 508. 1; & ſeq.
Non negatur, ſed aſſeritur à D. Paulo in ſuis ſcriptis. to. 16. 511. 1; & ſeq.
Primatus Petri probatur ex Tertulliano, Origene, Cypriano, Stephano Papa, Hilario, Baſilio, Epiphanio, Gregorio Nazianzeno, Paciano, Cyrillo Alexandrino, & Ioanne Chryſoſtomo. to. 11. 261. 2; & ſeq.
Item ex Hieronymo, Ambroſio, Auguſtino, & Gregorio, ex Concilio Epheſino,& Chalcedonenſe. to. 11. 263. 7.
Item colligitur ex eo, quòd Chriſtus Dominus

nus myſterium Trinitatis, & Incarnationis Petro priùs, quàm alijs oſtendit, tomo 8. 169. 2.
Item ex tranſitu Petri per omnes. to. 8. 171. 2.
Item oſtenditur nedum ratione naturali, ſed etiam conſuetudine, & antiquitate. to. 3. 820. 2.
Item probatur ex traditione, ex Concilijs, ex Bullis, ex SS. PP; Imperatoribus, & alijs. to. 4. 159. 2.
Item demonſtratur teſtimonijs præclariſſimis Patrum Græcorum. to. 1. 426. 1.
Idem docet vniuerſa Euangelica hiſtoria, & præcipuè ex ſolutione didrachmatis. to. 2. ex Pighio. 13. 1; & ſeq; & to. 1. 47; & ſequen.
Idem teſtantur Euangelia. tom. 13. 15. 1; & 117. 1; & 272. 2; & to. 16. 7. 2; & ſeq.
Idem ratio ipſa demonſtrat. tom. 13. 18. 2; & ſeq; & 122; & ſeq.
Primatus Petri ex teſtimonijs SS. Patrum, Conciliorum Doctorum, & aliorum ab exordio Eccleſiæ naſcentis, vſque ad noſtra tempora oſtenditur. to. 7. 37. 1; & ſeq; & to. 2. ex Pighio, 13. 1; & ſeq; & to. 1. 47; & ſeq.
Primatus Petri colligitur ex Actis Apoſtolorum, cùm claudum ſanauit, cùm Thabitam reſuſcitauit. to. 14. 426. 1; & ſeq.
Item ex aduentu Pauli Hieroſolymam, vt Petrum videret, tanquam primum Apoſtolorum, teſte D. Ambroſio. to. 14. 560. 1; & to. 8. 172. 1.
Primatus Petri probatur ex ſententia Petri in Concilio Hieroſolymitano circa obſeruationem legalium; quam ſententiam Iacobus confirmauit, & publicauit in ſua ſede. to. 14. 560. 1; & to. 15. 173. 2; & ſeq; & to. 8. 172. 1.
Item ex eo, quòd ſolus Petrus fundauit Eccleſias Patriarchales. to. 17. 144. 2.
Item ex oratione Eccleſiæ facta pro Petro in carcere detento. to. 17. 136. 2; & to. 16. 379. 2; & to. 8. 172. 1.
Item ex viſitatione Eccleſiarum tam longis itineribus facta. to. 17. 135. 2.
Item ex conuerſione trium millium hominum. to. 19. 119. 1; & ſeq.
Item ex defenſione Apoſtolorum, quando tanquam ebrij illudebantur. to. 19. 119. 1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Petrus ſolitus fuit ſemper Chriſtum Dominum interrogare, & ei reſpondere præ omnibus. tom. 17. 130. 1; & ſeq; & 547. 1; & to. 7. 145. 2.
Item ex eo, quòd poſt acceptum Spiritum ſanctum primus Petrus concionatus eſt audientibus reliquis Apoſtolis. to. 17. 134. 2; & 420; & to. 8. 171. 2.
Item ex eo, quòd Chriſtus Dominus reſurgens priùs apparuit Petro, quàm alijs Apoſtolis. to. 17. 128. 2; & 420. 2; & to. 8. 170. 2.
Primatus Petri probatur ex epiſtola S. Anacleti Papæ, & martyris ad Epiſcopos per Italiam. to. 12. 8. 2.
Item ex Tertulliano, Origene, & S. Cypriano. to. 12. 8. 2.
Item ſentiunt, & teſtantur Patres veteris, & primitiuæ Eccleſiæ. to. 12. 18. 2.
Primatus Petro fuit collatus à Chriſto Domino ſuper omnes alios Apoſtolos, ſic teſtantur Orthodoxi Patres primitiuæ Eccleſiæ tam Græci, quàm Latini. to. 12. 20. 2.
Primatus Petri probatur ex varijs in Matthæum locis. to. 12. 3. 1.
Item oſtenditur ex Epiphanio Salaminæ Cypri Epiſcopo, ex S. P. Auguſtino, ex Maximo Taurinenſi Epiſcopo, ex Paulino Nolano Epiſcopo, ex Cyrillo Alexandrino Epiſcopo, ex Theodoreto Cypri Epiſcopo, ex Leone Magno, ex Andrea Epiſcopo Cretę, ex Gregorio Magno, & ex vniuerſa Eccleſia catholica in Concilio generali Chalcedonenſi, quod fuit vnum ex celeberrimis. to. 12. 3. 2; & ſeq.
Viginti ſex tum Orientis, tum Occidentis celeberrimi Patres, qui in primitiua Eccleſia diuerſis temporibus, & locis floruerunt, & præfuerunt conſtanter, & apertè teſtantur Primatum Petri. tomo 12. 20. 2; & ſeq.
Item probatur ex eo, quòd Petro dictum eſt: *Duc in altum*; idèſt in profundum diſputationum. to. 14. 117. 1.
Primatus Petro fuit collatus, vt Eccleſiæ vnitas ſaluaretur. to. 17. 150. 1.
*Vid. Petri primatus.*

*Primicerius.*

Primicerius dicitur primus in qualibet arte, & anteſignanus. to. 5. 541. 22.
Primicerius cantor, ſeu præcentor dicitur. to. 5. 541. 22.
Primicerij officium quale ſit in Cathedrali? to. 5. 541. 22.

*Primitiua Eccleſia.*

Primitiua Eccleſia docuit Deum non eſſe auctorem peccati. 2. Deum non prædeſtinare quenquam ad mortem, niſi propter peccata. 3. Corpus, & ſanguinem Chriſti Domini eſſe verè in Euchariſtia. 4. Baptiſmum eſſe infantibus neceſſarium ad ſalutem. 5. Peccatum originale tolli per baptiſmum. 6. Fidem ſine operibus, & obſeruatione mandatorum non ſufficere ad ſalutem. 7. Opera iuſtorum eſſe apud Deum meritoria. 8. Legem Dei non eſſe impoſſibilem. 9. Fidem, & ſanctitatem ſimel habitam amitti poſſe; nec eſſe propriam electorum. 10. Deum per internam gratiam omnes vocare ad fidem, etiam reprobos, & quærere illorum ſalutem, quantùm in ſe eſt; quibus veritatibus euertuntur hæreticorum mendacia. to. 16. 461. 1; & ſeq; & 462. 1; & ſeq.
Primitiua Eccleſia debuit erudiri præſentia, vel ſcripto Apoſtolorum. to. 13. 157. 1.
Primitiuæ Eccleſiæ mos referendi ad Papam fidei controuerſias. to. 1. 503. 2.
Primitiuæ Eccleſiæ non fuit opus rerum externarum ſplendore in ſuo ſummo Paſtore. to. 2. ex Pighio. 202. 1.
Primitiuæ Eccleſiæ mos eligendi meliorem in Pontificem. to. 1. 21. 1.
Primitiuæ Eccleſiæ Patres ſtatuerunt Epiſcopos non debere ordinari, niſi in Eccleſijs maioribus. to. 13. 260. 1.

*Primoſus.*

Primoſi Thiganenſis apud Cæſarienſes Mauros Epiſcopi Romana appellatio. tom. 6. 316. 2.

Primoſus à ſuo populo accuſatus apud ſuæ prouinciæ Synodum.to.6.316.2.

*Princeps Eccleſiaſticus.*

Principes Eccleſiæ non iure ſanguinis eliguntur. to. 4. 742. 75.
Princeps Eccleſiaſticus leges Eccleſiaſticas abſque Concilijs prouincialibus, & generalibus ſancire poteſt, & fideles ad earum obſeruantiam pœnis adigere. to. 3. 432. 2.
Princeps ſpiritualis poteſt infligere etiam pœnas temporales. to. 2. ex Adolpho. 44. 1; & ſeq.
Principes Eccleſiaſtici an, & quomodo ſæcularibus ſubijciantur? to. 2. ex Adolpho. 40. 1.
Princeps vnus ſupremus dandus in ſpiritualibus, quia principatuum multitudo mala eſt. to. 16. 365. 6.

*Princeps ſæcularis, & ſpiritualis.*

Principes Chriſtiani ſunt oues Chriſti Domini Petro ſubiectæ. to. 3. 848. 1; & ſeq.
Principes ſeculares fideles ſunt filij ſummi Pontificis. to. 3. 848. 2.
Principes temporales nullum ius habent in Concilio. to. 3. 866. 2.
Principes, & Reſpublicas grauiter nonnunquã conqueri, ſe à Pontificibus graues iniurias pati, nullunque ad has depellendas efficacius remedium eſſe præter prouocationem ad Concilium generale. to. 3. 586. 2.
Ex Principum multitudine varias ſeditiones, confuſiones, & ſcandala proueniſſe oſtenditur. to. 16. 365. 5; & ſeq.
Princeps non poteſt tollere ea, quæ ſunt iuris naturalis. to. 9. 457. 20.
Principum, & Regum donationes, & confirmationes donationum ſuorum Regnorum factæ Romanæ, & Apoſtolicæ Sedi. to. 1. 480. 2; & ſeq.
Aliorum Principum, & Regum donationes Apoſtolicæ Sedi factæ enumerantur ex Archiuio Vaticano deſumptæ. to. 10. 97. 1; & ſeq.
Principis ſæcularis electio differt ab electione Papæ; quòd Cardinales non conferunt Papæ poteſtatem, quam recipit tantùm à Deo; Princeps verò illam recipit ab Electoribus. to. 18. 4. 1.
Principes ſeculares, & omnes fideles tenentur parere Papæ. to. 4. 511. 73.
Principes nedum, vt homines, ſed etiam vt Principes ſubijciuntur Papæ. to. 10. 179. 2.
Principes catholici in hæreſim lapſi an poſſint puniri à Papa? to. 4. 459.; & ſeq.
Principum poteſtas continetur in poteſtate Papæ, ſicut inferior in ſuperiori. to. 3. 153. 2; & to. 10. 142. 2; & 178. 1.
Principum, & Papæ poteſtas ſunt diuerſi generis; ideò non ſe habent, ſicut duæ manus, quarum vna alteri non ſubordinatur; ſed vt caro, quæ ſubordinatur ſpiritui. tom. 18. 411. 1; & 415. 1.
Principes poſſunt à Papa deponi. tom. 2. ex Adolpho. 54. 2; & 75. 1.
Princeps mittens ad Turcas remiges Chriſtianos, vt ibi remigent contra Chriſtianos inimicos eiuſdem Principis, an incurrat excommunicationem Bullæ Cœnæ? to. 5. 306. 183.
Princeps Chriſtianus nolens defendere alium Principem Chriſtianum à Turcis, cùm poſſit, an incidat in excommunicationem Bullæ Cœnæ? to. 5. 307. 184.
Princeps gladium portat etiam ad vindictam malorum in ipſum inſurgentium. tomo 8. 398. 2.
Princeps tollendo exceptionem dilatoriam non dicitur tollere ius. to. 9. 275. 31.
Princeps poteſt tollere etiam ſine cauſa ea, quæ ſunt inducta iure ciuili. tom. 9. 275. 33.
Princeps ſæcularis quia habet poteſtatem circa res naturales nequit eſſe iudex controuerſiarum fidei. to. 14. 9. 2.
Princeps quomodò ſolutus ſit legibus? to. 13. 606. 12.
Princeps, vt ſuperior dicit ſubditos habere ſocios. to. 13. 296. 1.
Princeps ſacerdotum in ſynagoga Iudæorum morte dignum reputabat eum, qui ſibi non obediebat. to. 13. 273. 8.
Principibus hebræis non fuit immediatè delegata à Deo poteſtas. tom. 16. 194. 1; & ſeq.
Principes ſæculares non habent ſupremum ius conuocandi Concilia. to. 16. 175. 2.
Principes ſæculares non debent ſe immiſcere negotijs ſacerdotum. to. 16. 166. 2.
Principes ſæculares ſunt ſubiecti poteſtati Eccleſiæ. to. 16. 165. 2; & ſeq.
Principes laici nullum ius habent in rebus ſacris. to. 16. 157. 1. & ſeq.
Principi legitimo ſubditi iure Diuino tenentur præſtare iuramentum fidelitatis. to. 16. 147. 2.
Principum quis fuerit primus, qui cogitare cepit de inueſtituris Eccleſiæ? to. 16. 133. 2.
Principum ſæcularium leges ſubiacent Papæ poteſtati. to.3.849.2.
Principes habent dominium omnium, quæ ſunt ſubditorum. to. 4. 330. 1.
Princeps exercitui præficiendus. to. 16. 367. 5.
Princeps vnus inter Angelicos Spiritus. tom. 16. 365. 14.
Princeps Supremus in ſpiritualibus vnus dãdus eſt. to. 16. 365. 8; & ſeq.
Principum genera ſunt duo, iuxta duplex in homine regimine. to. 2. ex Turrecrem. 34. 2; & ſeq.
Principes monentur, vt ſe, ſuaſque faſces Pontificiæ maieſtati ſubmittant. tom. 2. ex Turrecrem. 47. 2; & ſeq.
Principi eſt neceſſaria charitas eo, quòd miniſter ſit ſeruorum Dei. tom. 2. & Pighio. 146. 1.
Principum ſæcularium coactiuæ poteſtati ſubiectos eſſe Eccleſiaſticos oſtendere conatur Marſilius. to. 2. ex Pighio. 148. 2; & ſeq.
Principum Chriſtianorum zelus pro Chriſti nominis gloria qualis eſſe debeat? tom. 2. ex Pighio. 155. 1.
Principis aſſenſus qua ratione requiri conſueuit in electione Papæ? to. 2. ex Pighio. 177. 1; & ſeq.
Principes ſæculares correctioni, & Eccleſiaſticæ poteſtati, ſunt ſubiecti. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 22. 1; & ſeq.
Principes ſæculares etiam in temporalibus

Papæ ſunt ſubiecti. to. 2. ex Alex. à ſancto Elpidio. 26. 13 & ſeq.
Princeps ſæcularis non debet electioni Epiſcopi ſe immiſcere. to. 4. 51. 2.
Principes poſſunt dici Vicarij Dei implicitè, ſolus Papa explicitè. to. 4. 68. 1.
Principes ſæculi nunquam intra Eccleſiam adeptæ poteſtatis culmina tenent, vt per eandem poteſtatem diſciplinam Eccleſiaſticam muniant. to. 4. 68. 1.
Principes rationem reddituri ſunt pro Eccleſia, quam pro Chriſto tuendam ſuſcipiunt. to. 4. 68. 1.
Princeps Pater eſt veluti patriæ, ciuiumque cuſtos vitæ, fortunarumque eorum. to. 3. 434. 1.
Principes poteſtatem habent ad defendendum, non ad inuadendum iura Eccleſiæ. to. 4. 68. 1.
Principis mens vel voluntas talis præſumitur, qualis de iure eſſe oportet. to. 4. 514. 107.
Princeps quod de iure eſt cogitaſſe præſumitur. to. 4. 514. 108.
Princeps ſemper iuſtitia plenus præſumitur. to. 4. 514. 108.
Princeps poteſt priuilegium ſuum gratioſum reuocare ſine cauſa pro libito voluntatis ſuę to. 4. 515. 116.
Princeps ſolutus eſt legibus quoad vim coactiuam, non directiuam. to. 4. 522. 179; & to. 13. 606. 12.
Princeps Supremus donec non declaratur legitimè excidiſſe à Principatu, ſemper eſt, ſupremus iudex. to. 4. 729. 33.
Princeps Monarchicus patremfamilias imitari debet. to. 3. 454. 1.
Principes ſæculares in quo caſu poſſunt apponere manus ad Concilium congregandum? to. 9. 32. 149.
Princeps quòd in cauſa propria ſibi ius dicat, limitatio. to. 9. 118. 139.
Principes impedientes congregare Concilium, qua pęna teneantur. tomo 9. 137. 4.
Princeps remittendo pœnam, in dubio non videtur remittere pœnam parti debitam. to. 9. 305. 3.
Item non cenſetur tollere ius tertij. tomo 9. 305. 3.
Princeps non cenſetur velle tollere ius tertij, & ſi auferat, dicitur denegata iuſtitia, & ablatum ius de facto, non de iure. to. 9. 305. 7.
Princeps licèt non poſſit tollere ius tertij, & tamen auferat, & bona fuerint alienata titulo oneroſo, poteſt ille cui auferuntur, habere regreſſum contra fiſcum. to. 9. 305. 8; & 307. 21.
Princeps ratione pacis poteſt auferre bona vnius, & dare alteri, & donare res priuatorum, & remittere iniurias, & damna illata priuatis. to. 9. 306. 11.
Princeps ratione publicæ vtilitatis ſi aliquem reſtituat, poteſt reſtituere etiam ad bona in alium translata, quando aliter pax haberi nequeat. to. 9. 306. 11.
Princeps nequit tollere ea, quæ habent ſubſiſtentiam à iure naturali. tom. 9. 316. 26; & 320. 58.
Princeps licèt ſit ſolutus legibus, non tamen eſt ſolutus dictamine rationis. to. 9. 321. 65.
Principis verbum debet eſſe firmius, quàm aliorum. to. 9. 320. 60.
Princeps an obligetur ſubdito ex contractu ciuiliter, & naturaliter, vel tantùm naturaliter. to. 9. 320. 62.
Princeps an vtatur iure communi vel proprio? to. 9. 320. 62.
Princeps licèt ſit legibus ſolutus, tamen profitetur ſe legibus viuere ſiue ab eo, ſiue ab alio conditis. to. 9. 324. 89.
Princeps an poſſit legitimare proprium filium? to. 9. 335. 173.
Princeps ratione nouæ cauſæ poteſt infringere contractum à ſe geſtum. to. 9. 346. 246.
Principes an poſſint præfigere terminum Papæ, vel duobus contendentibus de Papatu, intra, quod congregent Concilium? to. 9. 359. 1.
Princeps etiam non recognoſcens ſuperiorem ligatur iure gentium. to. 9. 361. 16.
Item non poteſt in totum tollere iuſtitiam ſubditi. to. 9. 361. 17.
Principes terreni quomodò poſſint dici Vicarij Dei? to. 4. 68. 1.
Princeps ſolùm Deum habet vltorem. to. 9. 363. 31.
Principis quælibet lex, & ordinatio præſumitur iuſta, & ex cauſa rationabili facta. to. 9. 363. 29.
Princeps, qui ſuperiorem non habet, ſolutus eſt ab omni lege quoad vim coactiuam, non directiuam. to. 9. 366. 53.
Princeps ſæcularis, quo caſu poſſit violentiam gladij Papæ repellere per gladium ſuum? to. 9. 444. 147.
Et non poſſit dici agere contra Papam. to. 9. 444. 147.
Princeps aliquid faciens etiam in præiudicium tertij in dubio pręſumitur facere cum cauſa. to. 9. 475. 41.
Princeps licèt non præſumatur velle tollere ius tertij, tollit tamen friuolas exceptiones, & concedit dilationem. tom. 9. 476. 49. & ſeq.
Princeps quando concedit duo priuilegia, ſecundum intelligitur ſaluo primo, & ſaluo iure alterius. to. 9. 535. 113.
Princeps regens politiam Chriſtianam eſt vnus. to. 3. 61. 1.
Principatus particulares ſunt plures in politia Chriſtiana. to. 3. 63. 1.
Princeps primus poſt diluuium fuit Nemroth de genere Cham. to. 3. 70. 1.
Principes Chriſtiani quando dicendi fœlices? to. 3. 197. 1.
Principes ſubduntur Imperatori *ex Ignatio*. to. 3. 290. 2.
Princeps prœmium expectare debet à Deo, miniſter expectat à Domino ſuo. tomo 3. 197. 1.
Principes ſæculares habent poteſtatem in corpora, Eccleſiaſtici autem in animam. tomo 14. 291. 2.
Principes ob quam cauſam deponi poſſint? to. 2. ex Adolpho. 31. 2.
Principes catholici armantur prædicante S. Dominico. to. 2. ex Adolpho. 33. 2.
Princeps ſæcularis nihil omnino poteſt ſupra Epiſcopos. to. 2. ex Adolpho. 45. 1; & ſeq; & 117. 2.
Principum depoſitio decreta in Concilio Latera-

tera-

teranenſi, & Lugdunenſi. tom.2. ex Adolpho. 55. 2.
Principis ſæcularis poteſtas. to. 2. ex Adolpho. 59. 1; & ſeq.
Princeps politicus ſupremus non habet ſuperiorem eiuſdem ordinis. to.2. ex Adolpho. 61. 2.
Principum officium in Eccleſia quale ſit? tomo 2. ex Adolpho. 62. 2.
Princeps ſæcularis amoueri poteſt, quia ſuprema poteſtas eſt in Republica. to. 2. ex Adolpho. 79. 2.
Principes electores qui ſint? to.2. ex Adolpho. 120. 1.
Principes an poſſint à ſubditis deponi? to. 2. ex Adolpho. 122. 1.
Principes deponi poſſe contra Rogerium, à Pontificibus probatur. to. 2. ex Adolpho. 122. 1; & ſeq.
Principes à ſubditis deponi poſſe docet Rogerius. to. 2. ex Adolpho. 127. 2.
Princeps non ſubditur ſuis legibus quòad vim coactiuam. to.7. 765. 1.
Principis laici ſuprema poteſtas inabdicabilis eſt. to.11. 520. 1.
Principes quoad vim directiuam non quoad coactiuam ſubduntur legibus. to. 11. 524 2.
Principes non ligant funibus, ſed legibus. to.3. 842. 1.
Princeps, quæ debeat nutrire, & fouere in ſubditis? to.13. 285. 1.
Princeps ſpiritualis poteſt laicos punire pęna temporali. to.2. ex Adolpho. 85. 2.
Principes Chriſtiani Papæ, & Concilijs ſunt ſubiecti. to.2. ex Adolpho. 100. 1; & ſeq.
Princeps laicus contra Eccleſiaſticum gladio vti non poteſt. to.3. 932. 1.
Principibus vim, & iniuſtitiam facientibus an ſit reſiſtendum? to.3. 932. 2.
Principes non poſſunt condere leges ſacras. to.3. 926; & ſeq.
Principibus ſi collata fuiſſet poteſtas Eccleſiaſtica, non haberetur vnitas fidei, & religionis. to.3. 953. 1.
Principes ſunt rerum ſacrarum tutores. to.3. 953. 2.
Principi, vel plebi iure Diuino non ineſt ius eligendi Epiſcopos. to.3. 956. 2.
Principi laico nequit competere imperium circa res ſacras. to.3. 926; & ſeq.
Princeps habet gladium gubernatiuum, & defenſiuum. to.7. 424. 1.
Principes qui obtulerunt bona Eccleſiæ. to.5. 775. 2.
Principibus diſcolis obediendum eſt ſemper ſalua religione. to.11. 376. 2.
Principes ſæculares habent iuriſdictiones in ſchiſmaticos, & hæreticos. to.9. 40. 195.
Principum ordinationes, vt maneant poſt mortem ipſorum, vim ſtatuti, & legis habere debent. to.3. 13. 1.
Principum amor in ſubditos. to.3. 198. 1.
Principes temporales inter ſe habent continua diffidia; ideo neceſſaria fuit in Papa ſuper illos poteſtas; aliter Regna ſtatim perirent. to.11. 316. 4.
Principes ſæculares nullus ius habent in Concilio, quod eſt Tribunal Spiritus ſancti, in quo tractantur ſolæ cauſæ ſpirituales. tomo 18. 4. 2.
Princeps ſæcularis an poſſit compellere Cardinales ad ingrediendum Conclaue? to.18. 107. 7.

*Princeps hæreticus, & infidelis.*

Principes infideles non ſunt Papæ ſubiecti. to.3. 849. 1.
Principes infideles aliquando puniri poſſunt à Papa. to.3. 849. 1.
Principes hæretici pœnis Eccleſiaſticis poſſunt à Papa ex antiqua conſuetudine puniri. tom.4. 461. 4; & tom. 2. ex Adolpho. 108. 1.
Principes hæreticos etiam pœnis temporalibus Papa poteſt punire, principatu priuare, eorumque ſubditos à iuramento liberare. to.4. 461. 5.
Princeps infidelis eſt omninò deponendus; an autem ſi inuentus fuerit infidelis, ſit deponendus? to.2. ex Adolpho. 83. 1.
Princeps natus infidelis tentans trahere fideles in ſuam ſectam eſt deponendus. to. 2. ex Adolpho. 83. 1; & ſeq.
Princeps infidelis, quæ pericula fidei pernicioſa ſecum trahat? tomo 2. ex Adolpho. 87. 1.
Principes nedum hæretici, poſtquam abiurauerint; ſed etiam catholici iuramentum fidelitatis debent præſtare. to. 2. ex Adolpho. 96. 1; & ſeq.
Principibus infidelibus eſt obediendum. to.2. ex Adolpho. 91. 2; & 108. 1.
Principem infidelem exauctorari poſſe probant SS. Patrum exempla, & Summorum Pontificum ſententia. to. 2. ex Adolpho. 117. 1; & ſeq.
Princeps hæreticus ſimilis eſt lupo. to. 2. ex Adolpho. 103. 2; & ſeq.
Princeps hæreticus nedum excommunicandus, ſed etiam deponendus eſt contra Rogerium. to. 2. ex Adolpho. 108. 1; & ſeq.
Principes ſceleſtos deponi poſſe à pluribus aſſeritur. to.2. ex Adolpho. 66. 2; & ſeq.
Princeps hæreticus non poteſt à quouis occidi. to.2. ex Adolpho. 108. 1.

*Principatus Eccleſiaſticus.*

Principatus Eccleſiaſticus multo tempore præceſſit Imperatores catholicos etiam in iuriſdictione coactiua. to.13. 335. 1.
Principatus Eccleſiaſticus qualiter fuerit inſtitutus? to.9. 544. 129.
Principatus Eccleſiæ fuit à Chriſto Domino ſoli Petro collatus. to.1. 3. 1.
Eius dominium non eſt tyrannicum, & ſeruorum; ſed Regale, paternum, & paſtorale. to.19. 67. 2.
Ab eius dominio dependent omnes Reges, & Principes. to.19. 68. 2.
Eius dominium conſiſtit in definiendis quæſtionibus aliarum Eccleſiarum, tuendis iuribus, reſoluendis dubijs &c. to. 19. 68. 2.
Principatus Eccleſiæ eſt monarchicus, ſiue Regalis, vnde Eccleſia Regnum Cœlorum dicitur. to.9. 544. 129.
Principatus Eccleſiæ ſic inſtitutus eſt, vt vnus in eo ſuperior poteſtate præſideat. tom. 9. 544. 129.
Eius dominium probat facultas condendi leges. to.19. 69. 1.
Principatus eſt vnus totius Eccleſiæ. tomo 3. 64. 2.

Prin-

Principatus ciuilis non diſtinguitur ab Eccleſiaſtico . to.3. 60. 1; & ſeq.
Principatus politiæ chriſtianæ eſt vnus, & vnus Princeps, & hic eſt Papa . to.3. 61.1; & ſeq.
Principatus, ſeu clauis *ſuper humerum eius*, idèſt Chriſti, crucem ſignificat, quam Chriſtus Dominus portauit humeris . to.9.610. 299.

*Principatus Monarchicus.*

Principatus monarchicus eſt inter omnes alios ſublimior . to.1. 4. 1.
Principatus monarchicus eſt contra Deorum pluralitatem . to.1. 4. 1.

*Principatus Romanus .*

Principatus Romanus quare ſpecialiter à Deo ſit prouiſus? to.3. 71; & ſeq.
Quomodò Romani Principatum meruerint? to.3. 71. 2.

*Principatus terrenus .*

Principatus terrenus habet comitem ſuperbiam, faſtum, & ſæculi typhum; principatus autem Eccleſiæ habet annexam pietatem, ſanctitatem, & humilitatem. to.17. 167. 1; & ſeq.
Principatus eſt quoddam totum poteſtatiuum. to.13. 347. 2.
In Rege eſt ſecundùm completam rationem perfectionis; in alijs autem per participationem. to.13. 347. 2.
Principatus perfectus debet habere iuriſdictionem coactiuam . to.13. 335. 2.
Principatus natus eſt cum homine . tomo 4. 325. 1.
Principatus ille videtur omnibus alijs præſtantior, & nobilior, quo inter ſubditos charitas, & pax, ac concordia nutritur, & conſeruatur . to.9. 544. 129.

*Priora .*

Priora ſæpe emendantur à poſterioribus.to.9. 216. 14.

*Priſcillianus .*

Priſcillianus adhuc laicus ſeduxit Inſtantium, & Saluienum Hiſpaniarum Epiſcopos . tomo 6. 106. 2.
Eius damnatio . to.6. 106. 2.

*Priſcillianiſtæ .*

Priſcillianiſtæ non fuerunt admiſſi ad gratiam reconciliationis . to.6. 120. 2.
Priſcillianiſtarum hæreſis in Concilio Braccharenſi fuit damnata à S. Leone . to. 15. 625. 32; & to.8. 517. 1.
Fuit reiecta à S. Damaſo , & S. Ambroſio . to.6. 107. 1.
S. Leo Papa mandauit Epiſcopis Hiſpaniæ conuocari Concilium contra Priſcillianiſtas . to.1. 303.
Contra Priſcillianiſtas S. Leo ſcripſit , & Turibio Aſturicenſi reſpondit.to.1. 356.2.

*Priuatus Epiſcopus .*

Priuatus Lambaſitanus Epiſcopus ob hæreſim ab Epiſcopatu depoſitus . to.6. 576. 2.
Priuatus Lambaſitanus Epiſcopus Romam appellauit . to.6. 299. 1.

*Priuilegium .*

Priuilegij vera definitio aſſignatur . tomo 20. 322. 9.
Priuilegia ſingulorum nequeunt facere priuilegium commune. to.9. 59. 270.
Priuilegia à duobus Imperatoribus electis eodem tempore , & adminiſtrantibus idem Imperium conceſſa diuerſis perſonis non valent; ſecus ſi ab ipſis conceſſa fuerint eidem perſonæ . to.9. 303. 175.
Priuilegium quod quis à ſolo Deo poteſt iudicari, quomodò ſit intelligendum? to. 9. 448. 165.
Priuilegium conceſſum ſubdito tranſiens in vim contractus nòn poteſt reuocari . to. 9. 322. 74.
Priuilegium diſpenſandi cum nato ex adulterio non intelligitur cum nato ex duplici adulterio . to.9. 322. 77.
Priuilegia conceſſa , ne poſſint excommunicari à Sede Apoſtolica an ſint valida? to.5. 413. 347.
Priuilegia aliquando ex cauſa iuſta poſſunt à Principe reuocari . to.5. 413. 347.
Priuilegia deferendi merces ad infideles extra tempus belli concedi poſſunt à Sede Apoſtolica . to.5. 309. 186.
Quid ſibi velit particula: *Non obſtantibus quibuſcumque priuilegijs* ? to.5. 309. 187.
Priuilegia ſunt leges priuatorum, ſeu quaſi priuatæ leges . to.20. 321. 2.
Priuilegia Romanæ Sedis defenduntur.to.20. 321.2.
Priuilegia quibus de cauſis aliquando perſonæ inclytæ concedantur? to.20. 321.3.
Quòd neceſſe ſit concedi priuilegia,& qua ratione; quorum conceſſio communi legi non derogat, ſed magis fauorem præſtat . to.20. 323. 11.
Quid de priuilegijs ſenſerit Wicleff? to. 20. 323.2.
Quid de priuilegijs catholicè ſentiendum ſit, Sanctorum teſtimonijs declaratur . to. 20. 323.3.
Odio habuerunt gratis priuilegia ſummorum Pontificum duo hominum genera . to.2. 323. 1.

*Priuilegia Cardinalium .*

Cardinales quæ priuilegia habeant in Eccleſijs ſuorum titulorum? to.10. 194.1.
Eorum priuilegium circa editionem teſtamenti . to.10. 194. 1.
Habent priuilegium, quòd ſi reus mortis tangat eorum veſtem ſtatim à morte liberatur . to.10. 194. 1.
Alia priuilegia Cardinalium . to.4. 346. 1.
Cardinales Diaconi accuſati, niſi viginti ſex teſtibus conuincantur, nequeunt damnari. to.4. 225.1.
Cardinales præsbiteri non niſi quatuor, & quadraginta teſtibus, & Diaconi quatuor, & viginti conuicti poſſunt damnari . to. 1. 408. 1.
Soli Cardinales habuerunt priuilegium à Stephano III. in Concilio Romano, vt Pontifices eligi poſſint. to.17. 310. 2.
Ex priuilegio non comprehenduntur in regulis generalibus etiam Pontificis continentibus cenſuras, niſi de ipſis fiat ſpecialis mentio . to.10. 194. 2.
Eo ipſo , quòd quis Cardinalis creatur , abſoluitur à patria poteſtate . to.10. 194. 2.

*Priuilegia Clericorum .*

Clericus coniugatus bigamus an gaudeat priuilegio canonis? to.5. 200. 25.
In quibus caſibus priuentur priuilegio canonis? to.5. 201. 26.
Clerici in minoribus conſtituti, qui dimiſſo habi-

habitu, & tonſura negotijs ſæcularibus ſe applicant, ſi ter ab Epiſcopo moniti non deſiſtant, priuantur priuilegio canonis. to.5. 201. 27.
Item priuantur priuilegio clericali,ſi per annum artem aliquam infamem exercuerint. to.5. 201. 28.
Vxor Clerici coniugati an gaudeat priuilegio mariti? to.5. 200. 24.
Clericus hæreticus, vel graſſator an gaudeat priuilegio canonis? to.5. 207. 47; & ſeq.
Item an ſuſpenſus, irregularis, degradatus gaudeant eodem priuilegio? tom.5. 107. 49.
Clerici coniugati incedentis in habitu, & tonſura eius filij an gaudeant priuilegio canonis? to.5. 200. 24.
Clerici ſunt exempti à poteſtate Principis politici. to.2.ex Adolpho. 70.2.

*Priuilegia Eccleſiæ.*

Priuilegia tria maxima habet Eccleſia; primum eſt, quòd ſit fœcunda; alterum, quòd ſemper Virgo; tertium, quòd ex latere Sponſi progenita. to.16. 455. 6.
Priuilegia Eccleſiæ alia ſunt à Deo, alia à Papa, alia à Cæſare. to.19.375.5.
Priuilegium Eccleſiæ vniuerſali à Deo conceſſum eſt dignitas, vel prærogatiua illi conceſſa in perſona D. Petri; quod priuilegium Eccleſiæ eſt etiam Papæ conceſſum,& eſt multiplex, ſed tantùm quinque enumerantur. to.19. 375. 5; & to.4. 115. 2.
Priuilegium Eccleſiæ eſt, quòd cuſtodiatur per Angelos, qui ſunt adminiſtratorij ſpiritus in miniſterium miſſi. tom. 16. 347. 9.
Aliud priuilegium eſt,quòd nec falli, nec fallere poſſit. to.16. 348.13; & ſeq.
Inſuper quòd ſit duratura vſque ad ſæculi conſummationem. to.16. 348. 13.
Priuilegium Romanæ Eccleſiæ negans eſt hæreticus. to.14. 344. 1; & to.4. 115. 1.
Quid ſit priuilegium Eccleſiæ Romanæ? to.4. 115. 2.
Priuilegia Eccleſiæ Romanæ à Chriſto Domino tradita quæ ſint? tom. 4. 115. 2; & ſeq.
Priuilegium Eccleſiæ Romanæ primum eſt primatus ſuper vniuerſas Orbis Eccleſias, quod Chriſtus Dominus dedit. to.9. 638. 2.
Secundum priuilegium conceſſum Petro, & per ipſum Romanæ Eccleſiæ, fuit eſſe Magiſtrum totius Orbis, & vniuerſorum Chriſti fidelium, quod conceſſum fuit à Chriſto Domino. to.9. 639. 1.
Tertium priuilegium eſt poteſtas clauium ligandi, atque ſoluendi, quod ſoli Petro fuit conceſſum. to.9. 639. 2.
Quartum priuilegium tributum D. Petro à Chriſto Domino, tamquam capiti Eccleſiæ, fuit indefectibilitas fidei. tom.9.640. 1; & ſeq.
Quintum denique priuilegium Eccleſiæ in perſona D. Petri conceſſum eſt iudiciaria totius Orbis poteſtas, quam Chriſtus Dominus D.Petro tradidit. to.9. 640. 1.

*Priuilegia Papæ.*

Priuilegia Papæ ſunt, quòd vbique in Miſſarum ſolemnijs pallio vtatur; quia vbique habet plenitudinem poteſtatis; quòd ſit ſupremum, & vnicum caput Eccleſiæ; quòd poſſit concedere ſtatuta firma, & immobilia; quòd det Concilijs firmitatem, & robur; quòd poſſit omnes iudicare, & à nullo iudicari. to.4. 115. 2;& ſeq; & 211; & 212; & ſeq.
Priuilegium primatus directè eſt perſonale, & indirectè locale. to.20. 378. 2.
Priuilegia Papæ fuerunt à Chriſto Domino in D.Petro Cathedræ Romanæ affixa. to. 15. 129.3; & ſeq.
Priuilegium ſolius Papæ eſt infallibilitas in decernendis fidei controuerſijs. tom.1. ex Tannero. 34. 248; & ſeq; & to. 16. 527. 2; & ſeq.
Item eſſe regulam infallibilem fidei diuinæ eſt ſolius Papæ priuilegium. to.8.324.2.
Item priuilegium ipſi ſoli conceſſum eſt poſſe tribuere quibuſcumque decretis fidei firmitatem. to.15. 29. 124; & ſeq.
Item ſolius Papæ priuilegium à Chriſto Domino Petro, eiuſque ſucceſſoribus conceſſum eſt,quòd ei tradidit claues Regni Cœlorum, & à nemine poſſe iudicari. to. 5. 133. 43.
Priuilegium Papæ ſingulare eſt, quòd omnibus totius Orbis terrarum Epiſcopis præſideat. to.2. ex Aluarez. 2.2; & 4.1.
Priuilegium Papæ hæreditaria ſucceſſione à D.Petro receptum eſt, quòd non poſſit in fide deficere, & quòd nullus eius ſucceſſor vſque ad ſæculi conſummationem docens, & definiens ex Cathedra queat errare. to.18. 630. 1.
Priuilegium Papæ particulare eſt, quòd eius poteſtas tranſeat in ſucceſſores. tom. 16. 392. 2.
Priuilegium Papæ eſt, quòd eius voluntas, aut poteſtas nequeat, nec etiam à Concilio generali reſtringi, aut diminui. tom.9. 174. 8; & 192. 9.
Item eius priuilegium eſt, quòd eius leges, & decreta nec à Concilijs poſſint irritari;ipſe autem poſſit irritare, abrogare, & immutare leges omnium Conciliorum. to.9.807. 1; & ſeq.
Item quòd nullus poſſit aliquid contra Papam decernere. to.13. 550. 2.
Item quòd Concilia debeant ad Papam omnia ſua decreta referre. to.9. 800. 1.
Item quòd à Papę ſententia ſub pęna excommunicationis nullus poſſit appellare. to.4. 585. 1; & to.5. 268. 48.
Item quòd ad Papam ex omnibusMundi partibus, & tribunalibus poſſit appellari.to.3. 652. 1.
An Papa priuilegium infallibilitatis in decernendis rebus fidei, & morum habeat à Chriſto Domino? to.3. 465. 1; & 468.1; & 469.1.
Priuilegium infallibilitatis ſoli Pontifici Romano à Chriſto Domino fuit conceſſum. to.9. 712. 1; & to. 1. ex Tannero. 40. 255; & ſeq.
*Vid. Papæ infallibilitas.*

*Priuilegia D. Petri.*

Priuilegia D. Petri triginta quinque. to. 15. 262. 3; & 4; & tom. 3. 143. 2; & 144. 1; & ſeq.
Priuilegia D. Petri non fuerunt perſonalia, idēſt annexa perſonæ, ſed realia, idēſt anne-

nexa eius Cathedræ. tom. 15. 229. 3; & ſeq.
Priuilegium D. Petri non pertinuit ad alios Apoſtolos. to.4. 754. 69; & 71.
Petrus ſingulariter reſpondit Chriſto Domino; ideò Chriſtus Dominus ſingularirer ei contulir priuilegium. to.4. 754. 71.
Priuilegium D. Petri duplex. to.8. 411. 2.
Priuilegia ſingularia D. Petri ex diuinis Scripturis, & ex interpretatione huius nominis *Cephas* colliguntur. to. 2. ex Turrecre. 6. 2.
Priuilegia tria D. Petri tribus Filij Dei prærogatiuis correſpondentia. to.2. ex Turrecrem. 14. 2; & ſeq.
Priuilegia D. Petri à SS. Patribus fusè expoſita. to.2. ex Turrecrem. 14. 2; & ſeq.
Priuilegium præcipuum D. Petri eſt, vt ipſe ſolus ſpeciatim dicatur in Eccleſia habere ſucceſſorem; quoniam Catholica Eccleſia, quæ ſine Rrctore eſſe non poteſt, ei præcipuè commiſſa eſt. to.2. ex Turrecremenſi. 36. 2.
Priuilegium D. Petri, quo alijs præfuit Apoſtolis, tranſijt in ſucceſſores, qui alijs præſunt Epiſcopis. to. 2. ex Turrecrem. 2. 2. 4. 14.
Duo priuilegia ab oratione Chriſti Domini D. Petrus habuit, ſcilicet quòd tentatus à Diabolo non poſſit in fide deficere; & quòd nullus eius ſucceſſor poſſit errare ex cathedra. to.18. 630. 1.
*Vid. Petri prærogatiua.*

*Probatio.*

Probatio in præiudicium partis nequit recipi, niſi parte citata. to.9. 270. 6.

*Proceſſio.*

Proceſſiones Eccleſiæ cur fuerint inſtitutæ? tom.5. 476. 12.
Earum antiquitas, & vſus multiplex. tom. 5. 475. 9.
Proceſſiones quando primò inceperint? to.5. 475. 10.
Proceſſionem inſtituit præeunte ſigno crucis S. Porphyrius. to.5. 475. 10.
Proceſſio ſolemnis celebrata fuit à Gothis teſte Oroſio. to.5. 475. 10.
Quis inſtituerit proceſſiones, & litanias Rogationum ad aliquas Eccleſias? tom. 5. 475. 11.
An qui non interſunt proceſſionibus, poſſint conſequi Iubileum? to.5. 476. 13.
Proceſſiones regulariter nemo poteſt indicere, niſi Ordinarius ſit. to.5. 476. 13.

*Proceſſus.*

Proceſſus factus à Papa de plenitudine poteſtatis; & ex certa ſcientia non valet contra non citatum etiam ſubditum. tom. 9. 291. 123.
Proceſſus Papæ nullo iuris ordine ſeruato fabricatus tenet. to.9. 286. 89.
Et in eo requiritur citatio ad ſententiam. tomo 9. 286. 89.
Appellatio, quòd locus non ſit tutus ad conueniendum, vel ad comparendum, reddit proceſſum poſtea factum nullum. tom. 9. 278. 49.

*S. Proclus.*

S. Proculus Diaconus S. Ioannis Chriſoſtomi ſe oppoſuit conſecrationi Baſſiani. tomo 6. 113. 1; & ſeq.

*Proculus.*

Proculi degradatio facta à Zoſymo Papa. tomo 6. 117. & ſeq.
Proculus conqueſtus fuit de Zoſymi iudicio, & à Bonifacio plenam gratiam fuit conſecutus. to.6. 218. 2.
Proculi cauſa narratur. to.6. 117. 2; & ſeq.

*Proditor.*

Proditor propriè quis dicatur? to.9. 283. 75.
Proditor veritatis quis dicatur? to.6. 5. 2.
Proditor Iudas à Chriſto Domino iudicatus fuit. to.1. 287. 2.
*Vides Iudas.*

*Profeſſio fidei.*

Profeſſio obedientiæ præſtita ab Epiſcopis in conſecratione ſuis Metropolitis eſt antiquiſſima. to.6. 272. 2; & ſeq.
Profeſſio Catholicæ fidei de poteſtate Sedis Apoſtolicæ extracta ex ſacra Scriptura, & ex SS. Patribus, atque Concilijs Oecumenicis priorum quinque ſæculorum. to.11. 6. 2; & ſeq.
Profeſſio fidei Ioſephi Patriarchæ Conſtantinopolitani in extremo vitæ. to.1. 163. 2.
Profeſſio fidei Patriarchæ Muzal. to.1. 166. 1.
Profeſſio fidei Eliæ Patriarchæ Babylonis. tomo 1. 167 1; & ſeq.
Patres Concilij quam fidem debeant profiteri? to. 18. 313. 1.
Profeſſio fidei ab Agathone Papa in VI. Oecumenico Concilio præſcripta. to.1. 99. 2.
Profeſſio fidei Antiſtitum ſynodi ad normam Eccleſiæ Romanæ. to.1. 91. 2.
Eorum ſubſcriptio. to. 1. 91. 2.
Profeſſio fidei Babylonia Patriarchę miſſa. to.1. 110. 2; & ſeq.
Profeſſio fidei Patrum VIII. Synodi circa decreta Pontificum. to.1. 82. 1.

*Prohibitio.*

Prohibitionem legis eſſe potentiorem, quàm ſimplicem prohibitionem quomodò ſit intelligendum? to.9. 346. 247.
Prohibitio de non promouendo illegitimo, vel minori eſt de iure poſitiuo. to. 9. 356. 16.
Prohibitio de celebrando Paſchate more Iudaico. to.1. 94. 1.

*Promiſſio.*

Promiſſio certa finis importat executionem mediorum. to.4. 805. 173.
Promiſſio iurata quando ſit admittenda? tomo 9. 270. 6.
Promiſſio facta ob reuerentiam non tenet; præſumitur enim mens concuſſa ob magnam reuerentiam. to.9. 333. 158.
Promiſſiones non debent ſic accipi, quòd falſum contineant. to. 9. 335. 176.

*Promiſſio Chriſti Domini.*

Promiſſio Chriſti Domini de Eccleſię victoria ſupra inferi portas. tom. 2. ex Pighio. 70. 2.
Promiſſio Chriſti Domini tam certa eſt, quàm ſit certa donatio. to.16. 343. 9.
Promiſſiones Chriſti Domini in dubium reuocare impium, & hæreticum eſt; nec eſt inquirendum, an promiſſum impleuerit, ſed firmiter credendum eſt promittenti. tomo 13. 236. 1.
Quibus verbis D. Petro Eccleſiæ primatum promiſerit? to. 2. ex Alano. 21. 1.

Quæ

Quæ præmia fidelibus promiſerit? tomo 16. 342. 9.
Quomodò impleuerit promiſſionem factam D. Petro de clauium collatione? tom. 13. 117. 2.
Promiſit D. Petro, quòd eius fides non ſit defectura; & promiſit fidei firmitatem per ordinem ad confirmandos fratres ſuos. tomo 9. 727. 1.
Promiſit Eccleſiam nunquam expugnandam fore, quanuis ſit impugnanda. to. 3. 624. 1.
Promiſſiones à Deo factæ D. Petro ſpectantes ad officium Paſtoris tranſeunt ad ſucceſſores. to. 8. 358. 2.
A Deo duo fuerunt promiſſa Eccleſiæ. to. 13. 145. 2.
Eccleſiæ Catholicæ fuerunt à Deo promiſſæ benedictiones ſpirituales; Synagogæ verò carnales. to. 18. 335. 1.
Item fuerunt Eccleſiæ promiſſa bona temporalia, facultates, & diuitiæ. to. 19. 110. 2.

*Propagatio Eccleſiæ.*

Mediantibus Epiſcopis Eccleſia fuit propagata; & illis mediantibus conſeruatur. tomo 20. 472. 1; & ſeq.
Sola ſucceſſione Romani Pontificis, & Epiſcoporum poteſt conſeruari. to. 20. 469. 1; & ſeq.
Sine Epiſcopis propagari non poteſt; quia filij ſine parentibus naſci non poſſunt. tomo 20. 573. 2.

*Propheta.*

Propheta non eſt idem, ac Iudex controuerſiarum. to. 3. 832. 1.
Prophetæ nomen non ſignificat auctoritatem perpetuam. to. 3. 3. 2.
Prophetarum priuilegium. to. 20. 321. 6.
Prophetarum priuilegio potitus eſt Ioannes Euangeliſta, cùm ſuper pectus Domini in cœna recubuit. to. 20. 321. 7.

*Prophetia.*

Prophetia non eſt fidei annexa. to. 4. 785. 26; & 803. 150.
Prophetia eſt donum præcognoſcendi, atque præuidendi futura. to. 4. 785. 25.
Prophetiæ cùm implentur, redduntur manifeſtæ. to. 12. 554. 1.
Prophetiæ quoad circumſtantias ſunt obſcuræ, quoad rem prædictam ſunt claræ. tomo 12. 528. 1; & ſeq.
Prophetia Ioannis Euangeliſtæ Apoc. 13. de Antichriſto ſub nomine beſtiæ de mari aſcendentis. to. 3. 598. 1.
Prophetiæ dono fuit decoratus S. Ioannes Euangeliſta. to. 3. 897. 1.
Prophetiæ de Chriſto Domino venturo à ſapientibus populi Dei fuerunt intellectæ ſaltem quoad ſubſtantiam articuli de Meſſia venturo, & de inſigni Propheta futuro. tomo 12. 528. 1.
Prophetia Apoc. de duobus teſtibus, ſcilicet Enoch, & Elia eſt clara. to. 12. 528. 2.

*Proiectus.*

Proiectus, & Arcadius Epiſcopi, & Philippus præsbiter à Cæleſtino Pontifice fuerunt deputati ad iudicandam controuerſiam inter Ioannem Antiochenum, & S. Cyrillum Alexandrinum. to. 6. 454. 1.

*Proponens.*

Proponens res fidei infallibilis eſt ſolus Papa. to. 3. 338. 1; & ſeq.
Proponentes proximè fidem, vt ſunt prædicatores, & parochi an habeant aliquam infallibilitatem? to. 9. 714. 2; & ſeq.

*Proportio.*

Proportio Sacerdotis veteris teſtamenti cum Chriſti Domini Vicario eſt omnino vana, & inanis. to. 3. 850. 2.

*Propoſitio.*

Propoſitio: *Vnus de Trinitate fuit paſſus*: tribus modis poteſt intelligi. to. 15. 615. 9.
Propoſitio vera in vno ſenſu, & in alio falſa an poſſit damnari? to. 15. 708. 58.
Propoſitio vniuerſaliter probata aliquando particulariter explicatur. to. 8. 360. 2.
Propoſitio, vt ſit damnabilis, ſufficit, quòd eius falſitas Papæ innoteſcat etiam ſine miraculis. to. 8. 492. 1; & ſeq.

*Propoſitio de fide.*

Propoſitio de fide quæ ſit? to. 3. 327. 2; & tomo 10. 270. 2.
Propoſitio ſufficienter obligans ad credendum aliquod fuiſſe à Deo reuelatum an poſſit dari? to. 3. 328. 2.
Propoſitio mediata rei reuelatæ quæ ſit? tomo 3. 329. 2.
Propoſitio immediata facta ab ipſomet Deo non eſt ſimpliciter neceſſaria. to. 3. 331. 2.
Propoſitio rerum credendarum de fide quid ſit? to. 3. 332. 1.
Propoſitio de fide ſemper habet annexa credibilitatis motiua. to. 3. 334. 1.
Propoſitio de fide tres conditiones requirit. to. 3. 336. 1.
Propoſitio de fide eſt duplex. to. 10. 172. 1.
Propoſitio alia eſt reuelata in genere, alia in indiuiduo. to. 10. 274. 2.
Propoſitio à Papa definita pertinet ad fidem, non ad ius Diuinum. to. 3. 19. 2.
Papa hic numerò, eſt propoſitio de fide Diuina & quoad ſe, & quoad nos, quòd ſit Pontifex Romanus. to. 9. 773. 1.
Propoſitio de fide eſt Papam hunc numero eſſe verum Papam. tomo 8. 704. 1; & ſeq; & 766. 1; & ſeq.
Negans Papam nedum viuentem, ſed etiam omnes prædeceſſores eſſe veros Pontifices eſt hæreticus, & ſchiſmaticus. to. 10. 278. 1.
Quomodò à Deo ſit reuelatum Papam hunc numerò eſſe verum Papam? to. 15. 89. 211; & 90. 220; & ſeq.
De fide eſt ſaltem ſecundariò Papam hunc numerò eſſe verum Chriſti Domini Vicarium. to. 8. 777. 2.
Eſt immediatè de fide Papam hunc numerò eſſe caput viſibile Eccleſiæ. to. 12. 601. 1.
Non redditur de fide quoad nos per ſolam Cardinalium electionem Papam hunc numerò eſſe verum Pontificem. to. 10. 275. 2.
Redditur de fide ſolùm per auctoritatem, & conſenſum ſolius vniuerſalis Eccleſiæ. tomo 10. 276. 1.
Item eſt dogma fidei Papam hunc numerò legitimum eſſe verum Pontificem. tom. 10. 171. 1; & to. 20. 279. 1; & ſeq.
Item de fide eſt Papā Innocentium XII. nunc fęliciter regnantem, quòd ſit verus Papa. to. 9. 729. 1.
Eſt hæreticum negare Papam ab Eccleſia acceptatum. to. 8. 319. 1.
Propoſitiones aliquæ in materia fidei declaratæ ab Innocentio X. to. 10. 31. 2.

*Propoſitiones Ianſenij.*

Propoſitiones Ianſenij ab Innocentio X. damnatæ. to.10. 30. 1; & ſeq.

*Propoſitiones Marci Antonij de Dominis.*

Propoſitiones variæ ex libris Marci Antonij de Dominis à Facultate Pariſienſi damnatæ. to.1. 375; & ſeq; & to.11. 254.

Rex Galliæ librum continentem propoſitiotem Marci Antonij de Dominis flammis addixit. to.1. 378. 2.

*Propoſitiones Pariſienſes.*

Propoſitiones quinque Pariſienſes reiectæ. to.6. 811.1.

Propoſitiones Conuentus Pariſienſis de Eccleſiaſtica poteſtate. to.11. 308. 2.

Propoſitiones Pariſienſes Caluiniſtis aduerſantur. to.11. 310. 1.

*Proprietas.*

Proprietas abſorbet cauſam poſſeſſionis to.9. 35. 158.

Proprietario præfertur quaſi poſſeſſor. to. 9. 47. 237.

Proprietatis abdicatio, & cuſtodia caſtitatis an ſint de eſſentia Monachatus? to. 3. 89. 1.

Proprietas, vel dominium an competat Clericis? to.3. 773. 1.

Antiquitùs irrita erat Ordinum Eccleſiaſticorum collatio ſine aliquo titulo, vel patrimonio, vel aliqua prouiſione ſufficienti ad vitam ſuſtentandam. to.5. 774. 2.

*Proprietates Eccleſiæ.*

Proprietates Eccleſiæ quot, & quæ ſint? tom. 13. 81; & ſeq; & to.3. 39. 2; & 138. 1; & to.4. 674; & ſeq; & 260. 8; & to.16. 454. 2; & to.10. 148. 1; & to.12. 567. 1.

Proprietates Eccleſiæ ex Symbolo fidei oriuntur. to.4. 257. 1.

Proprietates Eccleſiæ ab hæreticis impugnatæ ſemper fuerunt. to. 16. 270. 1; & ſeq; & to.13. 88. 2.

Proprietas Eccleſiæ ex vocabulo *Ouilis* deriuata. to.16. 341. 1; & ſeq.

Concedenda eſt aliqua Eccleſia, quæ habeat omnes Sponſæ Chriſti Domini proprietates, & prærogatiuas. to.16. 454. 2.

Eius proprietas eſt, quòd ipſa ſola poſſit ſaluare, & extra illam ſalus eſſe non poſſit. to.3. 33. 2.

Inſuper quòd ipſa ſolùm ſit ſancta. tom. 3. 209.1.

Item quòd ſit ſponſa Papæ ſucceſſoris D.Petri. to.3. 35. 2.

Habet proprietatem vineæ, cuius palmitibus veteribus areſcentibus, & reſecatis ſemper noui palmites fæcundiores ſuccedunt. to. 16. 344. 14.

Proprietates, ſeu notæ Eccleſiæ aliæ ſunt tranſitoriæ, aliæ permanentes. to. 4. 260. 8.

Proprietates extrinſecę Eccleſię viſibilis ſunt confeſſio aduerſariorum; infelix eorum exitus, qui infenſi Eccleſiæ illam oppugnarunt; & fælicitas eorum, qui Eccleſiam promouerunt. to.4. 260. 8.

Proprietates ſeptem Eccleſiæ. Prima Viſibilitas. 2. Duratio. 3. Vnitas in fide, & doctrina. 4. Sanctitas in ijs, quæ ſunt ad Deum, ad nos, & proximos. 5. Vniuerſalitas, quia omnia ambit tempora, vtpotè exorta ab initio Mundi, & vſque ad finem duratura. 6. Quòd ſit auctoritate, & prædicatione Apoſtolica ſtabilita, & fundata. 7. Quòd falli non poſſit. to. 4. 674. vſque ad 679.

Proprietates aliæ Eccleſiæ dici poſſunt: Vnio membrorum Eccleſiæ inter ſe, & cum capite ſuo viſibili, eius doctrinæ efficacia, quæ ſequitur ad Sanctitatem, miraculorum gloria, lumen propheticum; & nunquam interrupta ſucceſſio Pontificum in Romana Eccleſia continuata ſerie à Petro deducta vſque ad hæc tempora. to.4. 260. 8.

*Prorogatio.*

Prorogare non eſt idem, ac immutare. to. 9. 474.29.

Prorogari non dicitur aliquod poſt finitum tempus, ſed cum adhuc tempus durat. to.9. 65. 21.

*S. Proſper.*

S. Proſper detulit ad Sedem Apoſtolicam blaſphemias contra S. P. Auguſtinum eructatas. to.6. 134. 2; & ſeq.

An fuerit à ſecretis S. Leonis? tom. 6. 134. 2.

An fuerit Epiſcopus, vel Monachus, vel laicus? to.6. 135.1.

S. Proſperi de Romanæ Sedis dignitate ſententia. to.2. ex Alano. 9.2.

Eiuſdem Elogium de S.Leone. to.1. 179.2; & 302. 1.

Docuit Sanctiones Apoſtolicas eſſe venerandas, ac ſi factæ fuiſſent à D. Petro. tom.1. 433.1.

Fuit ſtudioſiſſimus doctrinæ S. P. Auguſtini. to.15. 607. 11.

*Protherius.*

Protherius fuit trucidatùs à populo, & Clero in ipſomet Baptiſterio feria quinta Hebdomadæ Sanctæ à Dioſcori aſſeclis. to. 6. 114. 1; & ſeq.

*Proteſtantes.*

Proteſtantium opinio circa modum concordandi hæreticos cum Eccleſia. tom.8. 549. 2; & ſeq.

Proteſtantium, & Catholicorum concordia quomodò ſtabilienda? tom. 8. 553. 1; & ſeq.

Proteſtantium ſententia circa Articulos fidei. to.8. 555. 2; & ſeq.

Eorum audacia. to.6. 738. 8.

Fatentur Symbolum Nicænum, Conſtantinopolitanum, & Chalcedonenſe. tom. 11. 3. 2.

Item Concilium Epheſinum, Conſtantinopolitanum, & Chalcedonenſe. to.11.3.2.

Receperunt Synodum Nicænam, Antiochenam, & Sardicenſem. tom. 11. 7. 1; & ſeq.

Proteſtantium calumniæ in Romanum Pontificem. to.12. 480. 1; & ſeq.

Proteſtantium hæreſis aſſerentium æqualem poteſtatem eſſe in Epiſcopis, & in Sacerdotibus. tom.11. 6. 6; & tom.8. 546. 1; & ſeq.

Eorum errores. to.16. 4. 1.

An poſſit ſubſiſtere concordia inter Catholicos, & Proteſtantes? to.8. 553.1.

Proteſtantes communiter calumniantur Orthodoxos, & eos traducunt tanquam corruptores verbi Dei. to.8. 569. 1.

*Prouidentia Diuina.*
Prouidentia Dei erga Eccleſiam relucet in Sanctis. to.10. 86. 1.
Vnum ſtatuit Eccleſiæ vniuerſalis Paſtorem? to.3. 64. 2.
Prouidentiæ Diuinæ ordo quomodò reluceat in ordine Eccleſiæ? to.13. 434. 2.
Prouidentia Chriſti Domini circa Hierarchiam Eccleſiæ. to. 2. ex Pighio. 67. 1.
Chriſtus Dominus magis debuit prouidere Eccleſiæ de Summo Pontifice, quàm Moyſes prouiderit Synagogæ. to.16. 362. 1.
Eò diligentiùs prouidit Eccleſiæ ſuæ neceſſitatibus, quàm in veteri lege prouiderit Synagogæ; quia ei charior, & ab illo magis dilecta fuit Eccleſia, quàm Synagoga. to.2. ex Pighio. 67. 1.

*Prouincia.*
Prouincia à S. Cypriano accepta fuit pro diœceſi. to.6. 234. 2.

*Prouinciæ Africæ.*
Prouinciarum Africæ diuiſio. to. 14. 390. 2.

*Prouinciæ Suburbicariæ.*
Prouinciæ Suburbicariæ Romæ quæ fuerint? to.11. 205. 60; & ſeq.

*Prouinciale Concilium.*
Prouinciali Synodo non conuenit poteſtas degradandi Epiſcopos. to.6. 167. 2.
Prouinciale Concilium eſt duplex; aliud repentinum, ſeu indictitium; aliud ſtatum, ſeu ordinarium. to.4. 445. 1.
Repentinum quid fuerit, & de quibus tractare debuerit? to.4. 445. 2; & ſeq.
*Vid. Concilium Prouinciale.*

*Prouiſus.*
Prouiſus à Papa, & prouiſus ab Ordinario ſub eodem die, eodemque momento, ſi capiant poſſeſſionem, præferendus eſt prouiſus à Papa. to.4. 512. 85.
Prouiſus à Papa eſt præferendus in concurſu data in omnibus paritate. to.4. 512. 84.
Electus à Papa cæteris paribus eſt præferendus. to.4. 512. 84.

*Pſeudoapoſtoli.*
Pſeudoapoſtoli ſunt vagi, aſtuti, mendaces, & arrogantes. to.4. 238. 2; & ſeq.
Pſeudoapoſtoli omni tempore eſſe debuerunt in Eccleſia Dei; ideo Chriſtus Dominus ſedulò nos, diligenterque præmonuit, vt ab hoc hominum genere caueremus. to. 4. 239. 1.

*Pſeudopropheta.*
Pſeudoprophetarum falſa doctrina quomodò cognoſcatur? to.4. 798. 134.
Pſeudoprophetas, & pſeudochriſtianos Dominus appellat turbulentos homines, commentitiorum dogmatum auctores, & prauarum diſciplinarum magiſtros. tomo 4. 239.1.

*Ptolomæus.*
Ptolomæus Philadelphius Rex Ægypti per ſeptuaginta Interpretes tranſtulit Alexandriæ Bibliam ex Hebraico in Græcum. tomo 3. 686. 1.
Ptolomæi nomen poſt Alexandrum fuit commune omnibus Regibus Ægypti. tomo 3. 219.1.

*Publica vtilitas.*
Publica vtilitas non eſt præferenda vtilitati priuatæ. to. 9. 134. 9.
Publica vtilitas eſt, quòd aliquis conuertatur ad fidem Catholicam. to.9. 139. 10.
Publicam vtilitatem minùs, quàm priuatam intendens non amat Chriſtum Dominum. to.9. 139. 10.
Publicæ vtilitatis gratia reſcinditur ſine omnium conſenſu, quod ab omnibus fuerat ordinatum. to.9. 474. 33.

*Publicatio Bullæ Cœnæ.*
Publicatio Bullæ Cœnæ debet fieri ab Epiſcopis, & Prælatis in ſuis Eccleſijs, non tamen in omnibus. to.5. 419. 359.
De tempore, quo eſt facienda hæc publicatio ab Epiſcopis, & Prælatis. tomo 5. 419. 360.
Quale peccatum ſit, ſi Epiſcopi, & Prælati negligant ſine cauſa publicare ſolemniter Bullam Cœnæ? to.5. 419. 361.
Principes impedientes publicare hanc Bullam Cœnæ an teneantur ſub mortali, & quid de Prælatis? to.5. 419. 362.
Epiſcopi, & reliqui curam animarum habentes an teneantur pœnes ſe habere hanc Bullam Cœnæ? to.5. 419. 363.
Quæ forma ſeruanda ſit in publicatione Bullæ Cœnæ oſtenditur illis verbis: *Vt verò præſentes noſtri proceſſus*. to.5. 419. 356.
Qualis ſit finis huius Bullæ Cœnæ? to.5. 419. 357.
Onus publicandi Bullam Cœnæ imponitur omnibus Epiſcopis, non tamen titularibus, nec Parochis, & ſimplicibus Rectoribus animarum curam habentibus. to. 5. 419. 358.

*Pugna.*
Pugnandi modus contra Antichriſtum. to.3. 240. 2.
Arma, quibus pugnare debemus, ſunt orationes, & lacrimæ. to. 3. 241. 2.

*Pulcheria.*
Pulcheria ſoror Theodoſij nupſit Martiano Senatori clariſſimo. to.3. 637. 2.

*Puncta.*
Puncta Cardinalium in Cœlo ſunt duo ambo immobilia; quorum vnum eſt Auſtrum; alterum verò ad Septentrionem. tomo 4. 340. 4.

*Pupillus.*
Pupilli habent dominium, non vſum proprietatis. to.10. 184. 1.

*Purgatorium.*
Purgatorium cum S. P. Auguſtino confeſſa eſt Eccleſia Africana. to.7. 218. 2; & ſeq.
Item Eccleſia Græca, & Orientalis. tomo 7. 219. 1.
Item S. Dionyſius Areopagita S. Pauli Diſcipulus. to.7. 219. 1.
Apertè colligitur ex epiſtola 2. ad Corinth. to.9. 697. 1.
Purgatorij animæ an aliquando mereri poſſint? to.4. 81. 2.
Purgatorium poſſe à Papa euacuari quomodò ſit intelligendum? to.4. 82. 2.
Eius hiſtoria oſtenditur. to.3. 318. 1; & 323. 2; & to.19. 301. 2; & ſeq.
Purgatorium non admittit, niſi amorem filialem. to.19. 311. 1.
In purgatorio quomodò remittantur venialia? to.19. 311. 1.
Purgatorij pœnæ quæ ſint? to.19. 305. 2.
Purgatorij animæ figurantur à S. Antonino in piſcibus maris. to.4. 81. 2.

Pur-

Purgatorij animæ poſſunt à Papa ſubueniri per indulgentias. to.4. 81. 2.

An Papa poſſit per communicationem indulgentiæ totum purgatorium expoliare? to.4. 81. 2; & ſeq.

Item an Papa per communicationem indulgentiæ poſſit contritos, & confeſſos ſic à tota pœna, & culpa abſoluere; & quod non tranſeant per ignem purgatorij? to.4. 82. 2.

*Puritani.*

Puritanorum Angliæ hæreſis. to.12. 399. 2.

Omnem Dominationem ſpernunt. tomo 15. 270. 2.

Eorum ſententia circa Epiſcopatum, & præſbiteratum. to.8. 284. 1.

Puritanorum hæreſis circa poteſtatem politicam, & Eccleſiaſticam. to.15. 270. 2.

*Purpura.*

Purpura Cardinalium eſt Regij decoris inſigne. to.4. 346. 1.

Purpuræ vſus à Conſtantino fuit conceſſus. to.17. 336. 2; & ſeq; & to.4. 346. 1.

Edictum de conceſſione purpuræ Cardinalibus à Conſtantino an ſit fictitium? tom. 4. 346. 1.

Purpura quinam viri ſanctitate inſignes vſi fuerint? to.4. 346. 2.

Purpura propria eſt Summi Pontificis; quia iam tradita fuit à Deo Summo Sacerdoti antiquæ legis. to;4. 346. 2.

Purpuræ vſum conceſſit Cardinalibus Summus Pontifex ſucceſſiuè, & quaſi per gradus, prout dignitas tanta per varios inceſſit progreſſus. to.4. 346. 2.

Purpura Clericis fuit interdicta in Concilio, Narbonenſi; ſed à Conſtantino Cardinalibus fuit conceſſa. to.4. 346. 1; & ſeq.

Purpura ad iactantiam pertinet mundialem, non ad Religioſorum dignitatem. tom. 4. 346. 1.

Purpura Regem, non Sacerdotem facit teſte D. Ambroſio. to.4. 346. 1.

*Pyrrhus.*

Pyrrhus Conſtantinopolitanus ex ſua ſede fuit expulſus ab Honorio. to.1. 121. 2.

Pyrrhus Monothelita damnatus Carthagine ductus fuit Romam ad Papam. tomo 11. 204. 2.

*Pyſtus.*

Pyſtus eſt vnus ex Arij congerronibus, qui vna cum ipſo, & alijs iſtius impietatis auctoribus ſubſcripſit infami contra S. Alexandrum Alexandriæ Patriarcham epiſtolæ. to.6. 139. 1.

*Pythia.*

Pythiæ, & Damonis amicitia. to. 3. 198. 1.


# Q

## QVADRAGESIMA.


Qvadrageſimam vnam ſingulis annis congruo tempore à nobis ieiunandam Apoſtoli tradiderunt teſte Diuo Hieronymo epiſt.ad Marcellam. to. 1. 210. 1.

Ieiunium Quadrageſimale ex inſtitutione Diuina, & Apoſtolica traditione continuò ſeruata Teleſphorus Papa publico decreto ſtatuit ab Eccleſia vniuerſali eſſe perpetuò obſeruandum. to. 10. 42. 2.

Idem Teleſphorus non inſtituit ieiunium Quadrageſimale, vt perperam blaterarunt hæretici, ſed iam inſtitutum mandauit ſeruari. to. 1. 210. 1.

Ieiunium quadrageſimale obſeruandum eſt ad exemplum Chriſti Domini, qui in deſerto ieiunauit quadraginta diebus, & quadraginta noctibus. to. 14. 398. 1.

Cùm poſt tempora Apoſtolorum ieiunium quadrageſimale ſeruaretur à paucis, ſanctus Leo Magnus Pontifex ab omnibus ſtatuit eſſe ſeruandum. to. 1. 210. 1.

Refellitur Magdeburgenſium hæreſis centur. 2. cap.10. exprobrantium Teleſphorum Papam, quia præceperit clericis ieiunare ante Paſcha, & aſſerentium eſſe contra Diuum Paulum docentem: *Nemo vos iudicet in cibo, & in potu*; qui textus ſecundùm verum ſenſum explicatur. tomo 12. 230. 1.

*Qualitas.*

Qualitas certa vbi dat iuriſdictionem non habenti; ſi de dicta qualitate dubitatur, ipſe debet cognoſcere de ea, an ſit vera, vel non, ſummariè, vt poſſit poſteà ad deciſionem cauſæ procedere. to.9. 158. 3.

*Qualitates Cardinalium.*

Qualitates Cardinalium recenſitæ à S. Bernardo. to. 17. 314. 1; & 327. 1, & 328. 1.

Quas qualitates, & dotes debeant Cardinales habere præ cæteris? to.4. 345. 12; & to.19. 145. 1; & ſeq.

Qua ſapientia, prudentia, & ſcientia Cardinales præditi eſſe debeant? tom. 4. 345. 12; & to. 19. 145. 1; & ſeq.

De iure ordinario ætas Cardinalium debet eſſe triginta annorum. to. 10. 194. 1.

Debent ſumma fulgere prudentia, & ſcientia. to. 19. 156. 1.

*Vid. Cardinales.*

*Qualitates Clericorum.*

Clerici debent fulgere virtutibus, ſicut ſtellæ in perpetuas æternitates. to. 4. 104. 2.

Ad Eccleſiæ miniſterium eligendi ſunt clerici talibus qualitatibus ornati, vt poſſint dignè Eccleſiæ Sacramenta tractare, & miniſtrare. to. 4. 90. 2.

Clericus eſſe debet purus animo, benignus eloquio, manſuetus obſequio, iuſtus in conſiſtorio, caſtus in thalamo, deuotus in choro, ſeuerus in occulto, & honeſtus in publico. to. 4. 105. 1.

Clericorum duplex genus debuit inſtitui. to. 3. 70. 1.

Clerici quomodò ſint ciues Reipublicæ, & politicæ? to.2. ex Adolpho. 70. 1.

Quamuis clerici ſint exempti à poteſtate Principis ſæcularis, attamen ex vi rationis, non ex vi legis, debent illius leges ſeruare, quæ non præiudicant immunitati Eccleſiaſticæ. to. 2. ex Adolpho. 71. 1.

Clericorum vita debet eſſe perfectior, quàm vita laicorum. to. 5. 774. 1.

*Vid. Clerici.*

*Qualitates Eccleſiæ Catholicæ.*

Eccleſiæ Catholicæ qualitates propriæ quæ ſint?

ſint? to. 13. 81; & ſeq; & to. 3. 39. 2; & to. 4. 674. & 260. 8. & ſeq; & to. 16. 454. 2; & to. 3. 138. 1; & to. 10. 148. 1; & to. 12. 567. 1.
Eccleſiæ qualitates ex Symbolo fidei deſumuntur. to. 4. 257. 1.
Eccleſia Catholica habere debet qualitatem ouilis. to. 16. 341. 1; & ſeq.
Debet habere omnes qualitates Sponſæ Chriſti Domini. to. 16. 454. 2.
Debet eſſe ſancta ita, quòd extra illam ſanctitas eſſe non poſſit. to. 3. 209. 1.
Debet habere qualitatem Matris, quæ baptiſmate parit filios. to. 19. 115. 1.
Debet eſſe ſine ruga, & ſine macula. to. 10. 46. 2.
Debet eſſe terribilis, vt caſtrorum acies ordinata. to. 4. 734. 27; & to. 16. 411. 1.
Debet eſſe immaculata, quia abſtergit peccatorum maculas. to. 4. 238. 1.
Debuit eſſe per totum Orbem diffuſa, quia nullam excipit perſonam. to. 19. 71. 1; & ſeq.
Semper fuit infallibilis in ijs, quæ ſpectant ad fidem, & cultum Dei. ro. 1. ex Tannero. 46. 291; & to. 2. ex Adolpho. 96. 1; & to. 4. 232. 2; & ſeq; & to. 16. 347. 1; & ſeq.
Item ſemper fuit, & erit indefectibilis. to. 16. 267. 1; & ſeq; & to. 2. ex Aluarez. 4. 2; & ſeq; & to. 3. 84. 2; & to. 3. 33. 1; & to. 4. 252.
Inter alias Eccleſiæ qualitates eſt, quòd ſit vera. to. 4. 241. 2.
Item quòd continuis illuſtretur miraculis. to. 10. 76. 2; & 151. 1; & 216. 2.
Item quòd ſit viſibilis, non inuiſibilis. to. 4. 260. 1.
Inſuper quòd ſit vna ex coniunctione cum ſuo Capite Chriſto Domino; ſicut Solis radij ſunt vnum ex coniunctione cum ſuo principio teſte S. Cypriano. to. 18. 31. 2.
Eccleſiæ Catholicæ vnitas qualis ſit? to. 16. 356. 1.
Item debet eſſe vniuerſalis. to. 6. 444. 1; & to. 17. 245. 1.
*Vid Eccleſia.*

*Qualitates Eccleſiæ Romanæ.*

Quænam ſint Eccleſiæ Romanæ qualitates? to. 19. 44. 1.
Vna ex præcipuis Eccleſiæ Romanæ qualitatibus eſt firmitas. to. 8. 746. 2.
Item quòd ſit in doctrina immutabilis. to. 8. 756. 1.
Item quòd ſit ſacroſancta, ſeu mater Eccleſiarum ſanctarum. to. 14. 347. 1; & ſeq.
Item quòd habeat ſollicitudinem omnium aliarum Eccleſiarum. to. 6. 607. 1; & to. 11. 250. 1; & ſeq.
Item quòd ſola inter alias Eccleſias ſit Apoſtolica. to. 8. 315. 1.
Item quòd eius puritas inter tot hæreſum ſordes ſemper intacta ſit conſeruata. to. 15. 301. 1.
Item quòd eius doctrina à nullo vnquam fuerit reprobata. to. 15. 324. 1.
Item quòd eius excellentia fuerit ſuper omnes Eccleſias. to. 3. 374. 1.
Item quòd ſola in fide nunquam defecerit. to. 16. 383. 1; & 454. 1.
Eccleſiæ Romanæ qualitates, & excellentiæ. tom. 2. ex Turrecrem. 42. 1; & ſequen.
Eius excellentia eſt, quòd ſola tribuat ius ſacris canonibus abſque eo, quòd illis alliget ſuam poteſtatem. to. 13. 549. 2.
Illius qualitas eſt, quòd in puniendis reis, & exercendis iudicijs ſit mitis, & pia. tom. 13. 760. 1; & ſeq.
Item ſola inter omnes Eccleſias catholica dicitur. to. 2. ex Turrecrem. 36. 1; & 60. 1; & ro. 17. 246. 1; & ſeq; & to. 7. 799. 2; & to. 4. 677. 47.
Item quòd ſecundùm diuerſas conſiderationes ſit vniuerſalis, & particularis. to. 17. 247. 1; & ſeq.
Item quòd ſit origo totius dignitatis ſacerdotalis. to. 17. 452. 2; & to. 15. 293. 1; & ſeq.
Item quòd ſit faſtigium ſacerdotij, ſedes Diui Petri, vinculum fidei, honor collegij Apoſtolici, & gluten concordię Chriſtianæ. to. 17. 452. 2.
Item quòd ſola habeat notas veræ Eccleſiæ. to. 15. 555. 16.
Soli Eccleſiæ Romanæ congruunt qualitates, quæ de Eccleſia in Scripturis leguntur. to. 17. 483. 2; & ſeq.
Illius ſtabilitas, & perpetuitas eſt ſimpliciter immobilis. to. 1. 189. 2.
Aliæ eiuſdem qualitates eximiæ. to. 9. 286. 88; & 511. 76; & to. 1. 107. 2; & ſeq; & to. 12. 567. 1.
Semper egregijs effulſit virtutibus. to. 8. 184. 1; & ſeq.
Item ſupra totius naturæ vires continuis reſplenduit miraculis. to. 8. 181. 1; & to. 15. 314. 2.
Eius firmitas in fide eſt argumentum ineluctabile infallibilitatis. to. 9. 720. 2.
Illius fortitudo contra Ethnicorum, hæreticorum, & ſchiſmaticorum conatus. to. 20. 10. 2. & 11. 2; & 12. 2; & ſeq.
*Vid. Eccleſia Romana.*

*Qualitas Eliæ, & Enoch.*

Qualitas ſpiritualis corporis Enoch, & Eliæ probabiliter non eſt illa, quæ à Chriſto Domino Beatis in patria fuit promiſſa. to. 3. 39. 1.
Qualitas ſpiritualis corporis, qua Enoch, & Elias per tam longam ætatem ſenectute non marcuerunt, fuiſſet communis omnibus hominibus, ſi non peccaſſent; per illam enim commutati fuiſſent in vitam ſpiritalem. to. 3. 38. 2.
Inter qualitatem ſpiritualem corporis, quæ conueniſſet hominibus, ſi non peccaſſent; & qualitatem ſpiritualem, quæ de facto conuenit Enoch, & Eliæ, diſcrimen eſt, quòd illa fuiſſet ſine morte ſubſequente; iſta verò licèt longo tempore vitam conſeruet; attamen mortem, quam omnes in Adam incurrimus, vitare non poteſt. to. 3. 38. 2.

*Qualitates Epiſcoporum.*

Quas qualitates habere debeant Epiſcopi? to. 17. 543. 2.
Qualitates requiſitæ ad hoc, vt quis ad Epiſcopatum promoueatur? to. 2. ex Aluarez 16. 2.
Qualitates Epiſcoporum à D. Paulo enumeratæ. to. 4. 405. 2; & ſeq; & to. 10. 197. 2.

Epiſcopotum conſecratio tria requiſita neceſſariò importat; ſcilicet electionem, ordinationem, & miſſionem, ſeu exhibitionem. to. 3. 956. 1.
Triginta annorum ætas requiritur ad hoc, vt quis ordinetur Epiſcopus, to. 10. 197. 2; & to. 4. 405. 2.
Item requiritur, vt ſit ita doctus, & literatus, vt nedum ſciat, ſed etiam alios poſſit edocere; propter quod Tridentinũ ſtatuit, vt ſit Doctor, vel ſaltem licentiatus, to. 10. 197. 2; & to. 4. 405. 2.
Item requiritur, quòd ſit honeſtis moribus præditus, fama candida, corpore integro, & multis alijs qualitatibus, quæ talem decent dignitatem. to. 10. 197. 2.
Qui ad Epiſcopatum eligeret aliquem non habentem has qualitates, peccaret mortaliter, & tunc eſſet priuatus poteſtate eligendi, ac per triennium ſuſpenſus à beneficijs. to. 10. 197. 2.
Inſuper eligendus ad Epiſcopatum debet eſſe ſaltem ſubdiaconus. to. 10. 197. 2.
Item debet eſſe ſumma animi humilitate ornatus. to. 19. 198. 2.
Præterea debet vitæ innocentia, & ſanctitate fulgere. to. 19. 198. 2.
Inſuper doctrina præditus eſſe debet. to. 19. 198. 1.
Omnes virtutes in Epiſcopo, tanquam in ſpeculo, debent relucere, vt ſubditi ad illarum ſplendorem alliciantur. to. 19. 197. 2.
Summam vigilantiam ſuper gregem à Deo ſibi commiſſum debent habere. tom. 19. 200. 1; & ſeq.
Qualis debeat eſſe Epiſcopus, qui ad tantæ dignitatis faſtigium debet attolli, egregiè docet S. Dionyſius Areopagita. tomo 4. 404. 1.
Sicut homo eſt miraculum naturæ; ita Epiſcopus debet eſſe miraculum gratiæ teſte D. Ambroſio. to. 4. 404. 1.
Epiſcopus debet eſſe in ſtatu perfectionis; quia omnes virtutes, quæ ſunt in inferioribus, in Epiſcopo, qui eſt in gradu ſuperiori, debent eſſe collectæ. tom. 4. 404. 1.
Epiſcopus ex Apoſtolo debet eſſe irreprehenſibilis, quia debet habere in ſe omne genus virtutis; qui enim alios regendos ſuſcipit, debet tanta virtutis gloria excellere, vt ad inſtar Solis cæteros veluti ſtellarum igniculos ſuo obſcuret fulgore. tom. 4. 405. 2.
Epiſcopus debet ſe ipſum præbere exemplum bonorum operum in doctrina, integritate, & grauitate; quia omnibus ad imitandum debet proponi. to. 4. 405. 2.
Item debet eſſe de legitimo matrimonio natus, quia Deus abominatus fuit ſemper illegitimam ſobolem, quam ab Eccleſia ſua ſemper excluſit. to. 4. 405. 2.
Item debet eſſe ex parentibus catholicis procreatus. to. 4. 405. 2.
Eligendus eſt, qui Chriſtum Dominum diligat, non qui Eccleſiam deglubat. to. 17. 543. 2.
Item qui nouerit benigniùs miſereri, quàm ſeueriùs punire. to. 17. 543. 2.
Item qui paſcat Chriſti agnos verbo, exemplo, moribus, & doctrina. tomo 17. 544. 1.
*Vid. Epiſcopi.*

*Quantitas.*

Quantitatem continuam non diſtingui à ſubſtantia docuit Lutherus, vt Euchariſtiæ Sacramentum euerteret. to. 3. 281. 1.

*Quartadecimani.*

Quartadecimanorum hæreſis circa Paſchæ celebrationem. to. 1. 72. 2.
A Papa Victore fuit damnata. tom. 1. 72. 2; & to. 8. 515. 2; & 788. 2.
Inſuper fuit damnata in Concilio Nicæno. to. 15. 384. 9; & ſeq.
Quartadecimani aſſerebant ſe celebrare Paſcha iuxta traditionem S. Ioannis Euangeliſtæ luna decima quarta menſis Martij ex præſcripto Moyſaicæ legis, in quancunque diem incidiſſet etiam extra Dominicam; Romani verò, & omnes Occidentales ex traditione à D. Petro accepta feſtum Paſchatis aut Luna decima quarta Martij, ſi in illam incidiſſet dies Dominica, vel poſt illam die Dominica immediatè ſequenti, qua Chriſtus Dominus reſurrexit, celebrabant. to. 6. 893. 1; & ſeq.
Quartadecimanorum morem Synagogæ iam exauctoratæ nimis deferentium tolerarunt Summi Pontifices Anicetus, Pius, Hyginius, Theleſphorus, & Sixtus. At Victor I. eorum ſucceſſor Romæ coacta Synodo Quartadecimanos damnauit. to. 6. 893. 2; & to. 10. 452. 2.
Quartadecimani aſſerebant Paſcha more Iudaico eſſe de neceſſitate præcepti celebrandum, & Occidentales erroris damnabant celebrantes illud die dominica poſt lunam quartamdecimam; quo Iudaiſmum ſimul cum Montaniſtis Romæ videbantur inducere. to. 6. 893. 3.
S. Irenæus, quanuis ſimul cum Victore Papa ſentiret Paſcha celebrandum eſſe die Dominica; attamen repetitis literis egit, vt Victor excommunicationem latam ſuſpenderet ad euitandum ſchiſma Orientis. to. 6. 893. 3.
Polycrates Epheſiuus Epiſcopus, & alij Epiſcopi Aſiæ fuerunt anathemate percuſſi; ſed Irenæi opera reuocata fuit cenſura, & Aſianis eorum ritus fuit permiſſus ea tamen conditione, vt deinceps abſtinerent Romanam conſuetudinem damnare. to. 6. 893. 3.
Cæterùm quia proceſſu temporis huic Aſianorum conſuetudini Iudaiſmus obreperat, à Patribus Concilij Nicęni ſolemniter fuit damnata. to. 6. 893. 3.
Pro Quartadecimanorum ſententia pugnabant traditiones S. Ioannis Euangeliſtæ, Philippi Diaconi, Polycarpi, Traſeæ, Sagaris, aliorumque Epiſcoporum, & Martyrum; ſententia tamen Victoris præualuit, quia fidei cuſtodia ſoli Petro, cui ſoli traditæ fuerunt claues, eiuſque ſucceſſoribus fuit commiſſa; non Ioanni, aut Philippo, vel Polycarpo, aut quibuſuis alijs. to. 6. 894. 3.
Quartadecimanorum ſententia duo continebat; ſcilicet Paſcha eſſe celebrandum more Iudaico; & Occidentalium ſententiam eſſe contra fidem, & hoc ſecundum damnatum fuit à Papa Victore; propter quod

cùm

cùm Polycrates, & alij Epiſcopi Aſiani reſipuiſſent, cenſura à Victore fuit ſuſpenſa, & conſuetudo eorum eis fuit permiſſa vſquedum fuit damnata à Concilio Nicæno. to. 6. 894. 3.

Polycrates, & alij Epiſcopi Aſiani ab initio controuerſiæ reſtiterunt quidem Papæ Victori, ſed poſtea veritate conuicti ceſſerunt. to. 6. 894. 3.

Quartadecimanorum hiſtoria, nempe à quibus Summis Pontificibus fuerint Quartadecimani tolerati, & quando condemnati, fuſiùs narratur. to. 6. 893. 2. & tom. 14. 433. 1; & ſeq; & 19. 364. 1.

Poſt Nicænam Synodum Quartadecimani inter hæreticos numerati ſunt ab illis omnibus, qui de hæreſibus ſcripſere. to. 15. 384. 10; & ſeq.

In Epheſina Synodo referuntur ſubſcriptiones quamplurium à contumacia Quartadecimanorum reſipiſcentium, & priſtinam eiurantium inſaniam. to. 15. 385. 2.

Quartadecimanorum reliquiæ à D. Ioanne Chryſoſtomo fuerunt diſſipatæ. tomo 15. 388. 1.

*Quæcumque ligaueritis.*

*Quæcumque alligaueritis*. Hæc verba quomodò intelligantur? to. 9. 130. 104; & 167. 177.

*Quodcumque ligaueris*: Per hæc verba dicta D. Petro quid fuerit denotatum? to. 9. 1. 9; & 152. 27.

Denotatum fuit Petro fuiſſe collatum ſupremum Principatum. to. 3. 932. 1.

Expediuntur hæc verba. tomo 9. 165. 172. Etiam ex mente Durandi. to. 9. 166. 173.

Opinio Roberti Holkot circa ſupradicta verba. to. 9. 173. 175. e 176.

An per iſta verba Chriſtus Dominus ſolam poteſtatem dimittendi peccata intellexerit? to. 9. 167. 177.

*Quercus.*

Concilij ad Quercum diſſertatio hiſtorica. to. 15. 477. 1. & ſeq.

Depoſuit S. Ioannem Chryſoſtomum. to. 15. 457. 1; & ſeq; & to. 6. 540. 1.

Ab illo appellauit S. Ioannes Chryſoſtomus, & fuit reſtitutus. to. 15. 457. 1; & ſeq.

*Querſtis.*

Querſtis in Monte Samariæ interpretatur cuſtos Domini, idêſt Prælati deputati cuſtodes. to. 3. 254. 1.

*Queſnellus Paſchaſius.*

Exponuntur ſenſa Paſchaſij Queſnelli circa appellationes antiquas Eccleſiæ Gallicanæ ad Apoſtolicam Sedem. to. 6. 84. 1; & ſeq.

Paſchaſius Queſnellus ad Romanas appellationes è Gallia proſcribendas adducit alia exempla. to. 6. 104. 2; & ſeq.

Plurimi lapſus, & errores Queſnelli exponuntur, & refelluntur. to. 6. 117. 2; & ſeq.

Diſcutiuntur alia per Paſchaſium Queſnellum adducta exempla. tomo 6. 121. 2; & ſeq.

Sancti Leonis circa Chelidonium acta à pluribus calumnijs Paſchaſij Queſnelli purgantur. to. 6. à 137; vſque ad 152.

Suam doctrinam hauſit Queſnellus ex turbido fonte Illuſtriſſ. D. Petri de Marcha Pariſienſis Archiepiſcopi, ex quo omnes moderni Symmyſtæ biberunt. to. 6. 152. 1. 2; & ſeq.

Queſnellus cenſuit Sardicenſes canones fuiſſe in Gallia ignotos vſque ad ſecundam Regum Dynaſtiam. to. 6. 202. 2; & ſeq.

Oſtenditur hallucinatio Queſnelli clamantis Africanam Eccleſiam nunquam appellaſſe ad Apoſtolicam Sedem. tom. 6. 225. 1; & ſeq.

Quædam aſſerta Queſnelli diſcutiuntur. to. 6. 382. 1. 2; & ſeq.

Alia aſſerta eiuſdem Queſnelli contra quemdam eximiæ eruditionis virum diſcutiuntur. to. 6. 395. 2; & ſeq.

Alia eiuſdem Queſnelli aſſerta contra Romanas appellationes exploduntur. tomo 6. à pag. 399. vſque ad 436.

*Quæſtio.*

Quæſtio de circumciſione cur delata non fuerit ad ſolum Petrum? to. 3. 809. 1.

Quæſtio inter Petrum, & Paulum circa obſeruantiam legalium. to. 8. 3. 1; & ſeq; & to. 11. 54. 56.

Quæſtio de celebrando Paſchate quomodò orta fuerit? to. 8. 399. 1.

In quæſtione, quam habuit S. Cyprianus cum S. Stephano Papa, putabat ſe obſequium præſtare Deo, ſed non fuit Cypriani quæſtio ſecundùm ſcientiam, imò potiùs ex zelo indiſcreto. to. 8. 400. 1; & to. 7. 678. 2; & to. 18. 44. 1; & to. 11. 54. 56.

Quæſtio de anabaptiſmo hæreticorum quando diſſipata fuerit? to. 8. 516. 1.

Quæſtionum fidei quatuor genera. tomo 8. 564. 2.

Quæſtiones fidei aliæ ſunt quoad nos, aliæ ſecundùm ſe, aliæ nec ſecundùm ſe, nec quoad nos. to. 8. 598. 2.

Quæſtiones Conciliorum ad Papam ſunt deferendæ. to. 8. 839. 1.

Quæſtio Firmiliani de rebaptizandis hæreticis. to. 11. 54. 56.

Quæſtio fidei, quam Pontifex determinat, cuiuſmodi ſit? to. 13. 37. 2.

Quæſtio fidei duplex, & quænam ſit? to. 13. 140. 1.

Quæſtio fidei eſt cũ hæreticis, non autem cum catholicis; ideo non inſtituitur, vt de re per ſe dubia diſceptetur, ſed vt re alioqui certa diligenter rurſus diſcuſſa, & argumentis contrarijs confutatis illuſtriori quadam methodo, & auctoritate, veritas ipſa fidei commendetur fidelibus, & hæreſis contraria damnetur. to. 13. 140. 1.

Quæſtio omnis de fide referenda eſt ad Summum Pontificem. to. 13. 277. 1.

Quæſtiones dubiæ de fide, quæ ad Pontificem referendæ ſunt, etiam inferiores Prælati in Concilijs tantùm Prouincialibus interdum poterunt eas definire. to. 13. 279. 2.

Quando inferiores Prælati quæſtiones fidei in Concilijs Prouincialibus poſſint reſoluere? to. 13. 279. 2.

Quæſtio de poteſtate Papæ in Reges Pariſijs fusè agitata inter Clerum, & ſæculares. to. 7. 332. 2; & ſeq.

Quæſtio circa depoſitionem Pontificis. to. 7. 618. 2; & ſeq.

Quæſtiones facti ſunt in duplici genere; alia enim ſunt facta, quæ ſunt à Deo reuelata in Scripturis, vel ſunt connexa cum reue-

latis; alia verò, quæ nec ſunt reuelata, nec ſunt cum reuelatis connexa. to. 7. 713. 2.
Quæſtio circa hypoſtaſis nomen inter Græcos, & Latinos, to.7. 721. 2; & 730. 2.
Quæſtiones profundiores, nec contemnendæ ſunt, nec prorſus aſſerendæ. tom.15. 608. 12.
Quæſtionum facti, & iuris diſcrimen, to. 15. 64. 1; & ſeq.
Quæſtio facti alia eſt de reuelatis, alia de rebus naturalibus. to.15. 65. 13.
Quæſtiones facti circa res reuelatas plures afferuntur. to.15. 65. 13.
Quæſtio facti nulla accedente reuelatione Diuina nequit fieri obiectum fidei. tomo 15. 66. 25.
Quæſtio facti reuelati vel in genere, vel in ſpecie, vel implicitè, vel explicitè poteſt eſſe obiectum fidei Diuinæ. to. 15. 66. 27.
Quæſtio facti in genere tantùm, & implicitè reuelati non eſt obiectum fidei Diuinæ. to.15. 67. 34.
Quæſtio *Vnus de Trinitate crucifixus eſt.* to.15. 99. 265; & 612. 1; & ſeq.
Quæſtio de viſione Dei ante corporum reſurrectionem. to.15. 135. 331; & ſeq.
Quæſtio Victoris Papæ cum Polycrate circa Paſchæ celebrationem. tomo 15. 382. 1; & ſeq.
Quæſtio de Baptiſmo collato ab hæreticis. to.15. 389. 1; & ſeq.
Quæſtio de gratia definita fuit in Concilio Arauſicano II. to.15. 605. 5.
Quæſtio circa tria capitula Synodi V. to. 15. 700. 48; & ſeq; & 696. 38; & ſeq.
Quæſtio, an Concilium ſit ſupra Papam ortum habuit in Concilio Piſano, quia nullum aliud remedium tollendi ſchiſma ſupererat, quàm Papam deponere. to.18. 2. 1; & 54. 1.
Eadem quæſtio repetita fuit in Concilio Conſtantienſi, quia Ioannes XXIII. occultè diſceſſerat, & Concilium acephalum remanſerat. to. 18. 2. 1; & ſeq.
Eadem quæſtio fuit diſputata in Baſileenſi Concilio, cùm Eugenius IV. iuſtis de cauſis illud diſſoluit. to.18. 22; & 54. 1.
Quæſtio, quòd Papa ſit ſupra Concilium definita fuit in Concilio Lateranenſi ſub Leone X. to.18. 10. 2.
Quæſtio circa paupertatem Euangelicam, idèſt an aliter ſenſerit Ioannes XXII; aliter Nicolaus IV. to.18. 657. 1; & ſeq.
Quæſtio de Conceptione immaculata Beatæ Virginis Mariæ quando fuerit determinata per Concilium Baſileenſe? to. 19. 325. 1.
Quæſtio de proceſſione Spiritus ſancti à Patre, & Filio quando inceperit? tomo 20. 26. 1.
Quæſtio de Matrimonij diſſolutione, nempè an aliter definierit Cœleſtinus III; aliter Innocentius III; & Alexander III. tom.18. 44. 1; & ſeq.

*Queſtus.*

Queſtibus Græcorum de particula *ex Filioque* in Symbolo appoſita occurritur. tomo 3. 687. 2.

*Quiniſextum Concilium.*

Quiniſexti Concilij deſcriptio. to. 6. 873. 8.
Sine Romani Pontificis conſenſu fuit celebratum. to. 14. 499. 1; & ſeq.
Non fuit verum Concilium, ſed Concilium ſimulatum, ideoque erratica ſynodus à Beda fuit vocatum. to. 17. 291. 1.
Ex eius canonibus aliqui fuerunt ab Eccleſia recepti, non vt approbati à Concilio, ſed quia continent veritatem. to. 14. 501. 1; & ſeq.
Canon octuageſimusſecundus de cultu Sacrarum Imaginum fuit inſertus canonibus ſeptimæ Synodi. to.14. 501. 2.
Dictum fuit concilium Quiniſextum, quia canones in quinta, & ſexta Synodo omnino ſuppleuit. to.6. 873. 1; & ſeq.
Imperator Iuſtinianus à Sergio Pontifice, & Ioanne eius ſucceſſore confirmationem expetiuit, ſed nunquam potuit ipſam obtinere. to.6. 873. 2.

*Quinta Synodus.*

Quinta Synodus, nempe ſecunda Conſtantinopolitana, à Vigilio Papa authoritate Pontificia indicta eſt, ſed Iuſtiniani opera, ſtudio, ac fauore congregata, res rota fuſiſſimè, & fideliſſimè in notis ad ipſum Concilium deſcribitur. to.3. 545. 2.
Fuit celebrata ſub Menna Patriarcha Conſtantinopolitano. to.3. 730. 2; & ſeq.
*Vid. Concilium Conſtantinopolitanum II.*

*Quidquid.*

Quidquid excuſat à mora, excuſat à periurio. to.9. 255. 30.

*Quilibet.*

Quilibet tenetur ſcire, quod ad eius officium ſpectar, nec illum excuſat ignorantia. to.9. 282. 70.

*Qui poteſt.*

Quj poteſt maius, multò magis poteſt & minus. to.9. 458. 26.

*Quodvult Deus.*

QuodvultDeus, & Deogratias, dum Carthaginenſis Eccleſiæ adhuc erant Diaconi, erant viri doctiſſimi, & familiariſſimè vniti cum S.P. N. Auguſtino. tom.6. 364. 2.
QuodvultDeus fuit ſucceſſor Capreoli in Epiſcopatu Carthaginenſi. tomo 6. 364. 2.
QuodvultDeus Epiſcopus Carthaginenſis, vna cum Clero à Geinſerico Rege Ariano in nauibus fractis, abſque remigijs, & velis impoſitus, præter ſpem Neapolim appulit, ibique in exilio poſitus confeſſor occubuit. to. 6. 364. 2.
Vnus ex Socijs S. QuodvultDei creditur fuiſſe Sanctus Gelaſius Papa. tom. 6. 364. 2.
Gaudioſus Abituenſis Epiſcopus Vuandalis Africam deuaſtantibus, cum Sancto QuodvultDeo, & cæteris Præſulibus fugijt, & in Ciuitate Partenope Monaſterium condidit. Et iſta ſunt prima Auguſtiniani Ordinis extra Africam exordia. to.6. 364. 2.

# R


RACHEL.

Rachel fuit figura Eccleſiæ contemplatiuæ. to.3.231.1.

*Ramirus Monachus.*

Ramirus Monachus, & Sacerdos ex ſtirpe Regum Aragoniæ diſpenſatur, vt vxorem ducat ad Succeſſorem Regni procurandum. to.9.707.2.

Hanc Hiſtoriam apocripham eſſe quis teſtetur? to.9.708.1.

*Raphael.*

Raphael Angelus manducare, & bibere videbatur, ſed re vera manducare, & bibere non valebat. to.4.7.2.

*Rapta.*

Raptam cum raptore non poſſe contrahere matrimonium, quomodò procedat? to.9.177.22.

*Raptor.*

Raptor quomodò poſſit raptam ducere in vxorem? to.4.719.42.& ſeq.

Raptorem poſt peractam pænitentiam poſſe matrimonio copulari cum rapta patet ex Concilio Melden.contra Aquiſgran. to.9.217.20.

Raptores bonorum Chriſtianornm naufragantium excommunicantur in Bullæ Cœnæ. to.5.277.84.

Raptores rapientes bona infidelium naufragantium an incurrant cenſuram? to.5.277.88.

Ra ptores excuſati ab hac cenſura. to.5.277.88; & tom. 13.125.2.

*Ratio.*

Ratio SucceſſorisPetri explicatur.t.13.125.2

Ratio,quę primis principijs non nititur, nō valet. to.3.280.2.

Ratio Conciliorum quid ſit? to. 13. 164. 1.

Ratio Sponſæ non arguit auctoritatem iuriſdictionis, aut poteſtatem principatus. to.13.410.2.

Rationes debiles telis aranearum comparatæ, & cur? to.2. ex B.Ægidio. 2. 1.

Rationes habent duplicem virtutem. to.3.280.2.

*Raymundus hæreticus.*

Raymundus hereticus vult Papam eſſe D.Petri Vicarium. to.3. 3. 2.

*Rebelles.*

Qui adhæret, vel fauet ſcienter Rebellibus Papæ, & Eccleſiæ, impugnator eſt Papæ, & Eccleſiæ. to.3.58.2.

Rebelles qui ſint? to.9. 283.72.

Rebellis huius nominis ethimologia. to.9.283.76.

*Recaredus Rex.*

Recaredi Regis in Concilio III. Toletano oratio. to.15. 485. 33.

Recaredus Hiſpaniarum Rex ſubſcribitAnathematiſmis Pelagij contra hæreticos. to.1. 308. 2.

*Recedentes.*

Recedentes à Romana Sede per inobedientiam, recedunt à Petro, & à Chriſto Domino. to.3.823.1.

*Receptio;*

Receptio in electo à duabus partibus parum operatur, quia ſtatim poſt electionem concordem à duabus partibus poteſt adminiſtrari. to.9. 106.71.

*Receſſus.*

Receſſus ab immundo quomodò ſit intelligendus? to.3. 227. 1.

*Reconciliatio.*

Reconciliationis extremæ Viaticum quibus fuerit negatum? to.6.111.2.

*Rectitudo.*

Rectitudo legis vnde accipiatur? tomo 13.558.1.

*Rector.*

Rectoris, & Domini diſcrimen quodnam ſit? to.6.776. 6.

Rectores Mundi poſt Noe quinam fuerint? to.3.79.1.

Rectores alicuius principatus quomodò habeant poteſtatem? to. 13.362.2.

*Recurſus.*

Recurſus ad Romanum Pontificem probat illius primatum. to.10. 22. 1.

Recurſum ad Romanum Pontificem probant SS. Patres. to.10.22.1; & ſeq.

Recurſus fit ad Superiorem. tomo 10.22.1; & ſeq.

Recurſus varij ad Sedem Apoſtolicam. tomo 10. 22. 2.

Recurſus Epiſcoporum Galliæ ad Summum Pontificem Innocentium X. to. 10. 29.2.

Recurſus varij Pelagianorum,& aliorum ad Romanum Pontificem. to.10.41.1;& ſeq.

Recurſus ad Romanum Pontificem anteCōcilium Nicęnum. to.10. 42.2.

Qualis ſemper fuerit recurſus ad Sedē Apoſtolicam in rebus fidei controuerſijs, & alijs arduis Eccleſiæ negotijs? to.1.139.2.& ſeq.

Recurſus multorum ad Summum Pontificem. to.1.160.1.

*Vide Appellatio.*

*Recuſatio Concilij.*

Recuſantes Concilium generale excommunicationem incurrunt. to.5.692.2.

Repugnare Concilio debitè celebrato magna ſtultitia eſt. to.1. 270.2.

Recuſans Concilium etiam ante confirmationem eſſet ſuſpectus de hæreſi. tom.8.326.2.

Licèt recuſari non poſſit Concilium, poſſunt tamen recuſari aliqui ſuſpecti, doneo cauſa tractatur. to.9.161.14.

Non poteſt recuſari Concilium ex eo, quòd poſſit errare. to.9. 161.14.

In quibus caſibus non poſſit recuſari Concilium generale etiam ſine Papa congregatum? to.9. 160. 12. & ſeq.

An poſſit recuſari Concilium generale, vt ſuſpectum. to.9.159. 1.& to.5. 152. 117. & ſeq; & to. 19.9. 1.

Non poteſt recuſari Concilium, cui præſidet Papa; illud tamen, cui non præſidet, poteſt recuſari. to.4. 722. 59.

Nequit recuſari Concilium iudiciariè procedens, vel allegari ſuſpectum. to. 18. 115. 2.

*Redarguere.*

Redarguere verbum denotat accuſationem. to.9. 26.112.

*Reddite.*

Reddite, quę ſunt Cæſaris, Cæſari, quo ſenſu fuerint hæc verba à Chriſto Domino prolata? to.9. 672. 2.

*Redimere penſionem.*

Redimere penſionem non eſt aliquod ius ſpirituale emere, ſed oneris temporalis debitum extinguere. to.3. 413. 2.

*Regalis poteſtas.*

Regalis poteſtas eſt minor poteſtate Sacerdotali. to.18. 203. 1. & ſeq.

Regalis, & ſpiritualis poteſtatis diſcrimen oſtenditur. to.10. 178. 1.

Regalis poteſtas duplex eſt ſpiritualis, & temporalis. to.3.126.1. & ſeq.

Regalis poteſtatis munera quænam ſint? to.3. 130.1;& ſeq.

Regalis poteſtas eſt minor poteſtate Papæ. to.6. 776. 6.

Regia poteſtas eſt iuris Diuini. to. 7. 448. 2.

Regalis poteſtas quando ſuũ habuerit principium? to.20. 495. 2.

Eſt poſterior poteſtate Eccleſiaſtica, to.20. 495. 2.

Regia poteſtas quãdo ceperit apud Iudęos? to.20. 495. 2.

Regalis poteſtas fuit per Sacerdotalẽ ordinata, Sacerdotalis enim prior eſt, quàm Regalis poteſtas. to. 3. 42, 2.& ſeq.

*Vid. poteſtas Regalis.*

*Regale Sacerdotium.*

Chriſtus Dominus Regalis Sacerdotij eſt Primas. to.1.44.1.

Regale Sacerdotium Chriſti Domini probatur ex oblationibus Magorum, ſeu ex thure, quo ſignificatur Sacerdos, & ex auro, quo Rex figuratur, to.19. 31.2; & 167. 1.

Regale Eccleſiæ Sacerdotium dignius eſt Sacerdotio Moyſis. to.1. 444. 1.

*Regimen.*

Regimen eſt id, quod politiam, ſeu gubernandi formam vocamus. to.8. 296. 1.

Finis veri regiminis debet eſſe pax, & vnitas ſubditorum. to.13. 284. 2.

*Regiminis ſpecies.*

Regimen triplex eſt ſcilicet monarchicum; quando vnus tantũ eſt Princeps, & caput; Ariſtocraticum, quando Optimates regunt Rempublicam; & Democraticum, quando Populus regit, & dominatur. to.3. 802.2; & to.5.642.1;& to.8.235.2.& 296. & ſeq; & to.10. 157.1;& ſeq.

Quamuis tantùm tres ſint regiminis ſpecies, poſſunt tamen inter ſe ita permiſceri, vt quatuor ſpecies regiminis producantur. to.5. 642. 2; & to. 18. 457.1.

Regiminis ſpecies ſunt Monarchia, cui opponitur tyrannis; Ariſtocratia, cui opponitur Oligarchia; & Democratia, cui opponitur ſeditio. to.18. 457. 1.

*Regimen Ariſtocraticum.*

Ariſtocratia eſt regimen Optimatum, cui opponitur Oligarchia, idèſt factio paucorum. to.5. 642. 2; & to.18. 457.1.

Regimen Ariſtocraticum non eſt bonum, nec firmum; quia eſt plurium Optimatum, qui ſunt pares inter ſe; propter quod diſſenſiones oriuntur faciliter. to.3. 802. 1.

Regimen Ariſtocraticum non eſt immediatè à Deo, ſed ab hominibus. to.12.370. 1.

Regiminis Ariſtocratici imperfectiones quęnam ſint? to.20. 508. 2.

Regimen Ariſtocraticum, hocèſt plurium ſapientum eſt naturale in tantùm, vt ferè concurrat cum regimine Monarchico. to.9.195.3.

Regimen Ariſtocraticum tunc incipit corrumpi, & deſinit eſſe rectum, cùm ſapientes ex ſucceſſu temporis ex continua adminiſtratione Reipublicę diuites effecti, voluptatibus, & ſolatijs vacantes peruertunt ſæpe iudicium, & pauperes opprimunt. to.9. 195. 3.

Regimen Ariſtocraticum quomodò definiatur? to.1.424.2;& to.3. 593. 2.

Per populi factionem facillimè euertitur. to.4. 284.1.

Regimen Ariſtocraticum inductum ab Hæreticis in Eccleſiam pugnat cum principijs fidei. to.16. 45.1; & ſeq; & tom.1. 4.1.

Regimen Ariſtocraticum dupliciter accipi ſolet. to.15.197. 14.

Eſt imperfectius regimine Monarchico, & perfectius regimine Democratico. to.20. 484.2.

Regimen Ariſtocraticum fuit valde propugnatum ab Euſebianis. to.6. 128.1.

*Vid. Regimen Eccleſiaſticum.*

*Regimen Democraticum.*

Regimen Democraticum in quo formaliter conſiſtat? to.3. 593. 2.

Regiminis Democratici ſpecies in quo ſit conſtituenda? to.8.335.2;& 296.2;& ſeq. & to.5. 642. 1; & ſeq.

Regimen democraticum caret ordine ad vnum. to.5.643. 2.

Regimen Democraticum eſt illud, quo Populus regit, & dominatur. to.3. 802.2; & to.5.642. 1; & to.8. 235. 2; & 296. 1; & ſeq; & to.10. 157.1; & ſeq.

Regimini Democratico opponitur ſeditio, & tumultus. to.18. 467. 1.

Regimen Democraticum in ſtatu naturę corruptæ eſt peſſimum inter omnia alia regimina. to.5. 647.2; & to.17. 202. 1; & to.20.484. 2; & 362.1.

Regimen Democraticum eſſe inter alia regimina deterrimum euidenter monſtratur. to.20. 484. 2.

Regimen Democraticum ferè ſemper in tumultum, & ſeditionem degenerat. to.20. 485. 1.

Regiminis Democratici imperfectiones afferuntur. to.20. 508. 2.

Regimen Democraticum eſt naturalius regiminibus ciuilibus. to.12. 369. 2.

Regimen Democraticum excellitur ab Ariſtocratico, & Monarchico. to.9. 602.264; & to.20. 362. 1.

Regimen Democraticum repugnat regimini Eccleſiæ. to.5.643.2.

*Vid. regimen Eccleſiaſticum.*

*Regimen Eccleſiaſticum.*

Regimen Eccléſiaſticum eſt optimè ordinatum, quia fuit inſtitutum, & diſpoſitum per eum, per quem Reges regnant, & Legum conditores iuſta decernunt imperia.

ria . tomo 13. 284. 2.
Regimen Eccleſiaſticum non eſt ad modum regiminis Ariſtocratici. to.13. 407. 2.
Regimen eſſe in Eccleſia neceſſariò eſt aſſerendum: quia Eccleſia eſt cætus hominum, qui ordinatè viuere debent; quod eſſe non poteſt abſque regimine. to. 3. 803. 1.
Regimen Eccleſiaſticum, vt à Deo fuit ſtatutum, eſt Monarchicum, temperatum tamen cum regimine Ariſtocratico, & Democratico. to.3.803.1.
Regimen Eccleſiaſticum non eſt purè Democraticum, vel Ariſtocraticum. to.3.803. 1;& to.4. 278.4;& ſeq; & 737.47; & 284. 2; & 280. 2; & 282; & 286; & ſeq; & 279. 6;& 286.1;& to.17.122.1;& ſeq; & 191. 2; & ſeq; & to.18.464.1; & ſeq.
Regimen Eccleſiaſticum eſſe Monarchicum Ariſtocratico, & Democratico admixtum oſtenditur. to.3. 803. 1.
Regimen Eccleſiaſticum à Chriſto Domino inſtitutum eſſe Monarchicum monſtratur. to.3.803.1; & ſeq.
Regimen totius Eccleſiæ, ſeu Principatus Eccleſiaſticus collatus fuit à Chriſto Domino ſoli Petro, non autem ſimul omnibus alijs Apoſtolis. to.3. 803.2.
Regimen Eccleſiaſticum eſſe Monarchicum tam in nouo, quàm in veteri teſtamento à Deo inſtitutum euidenter monſtratur. to.5. 644. 2; & ſeq.
Regimen Eccleſiaſticum neceſſariò debet eſſe Monarchicum. to.5.645. 1.
Regimen Eccleſiaſticũ nequit eſſe penes populum. to.5. 645.1.
Neque penes Reges, aut Principes ſæculares. to.5.646. 2; & to.18. 466.1; & to.20. 495. 1; & ſeq.
Neque poteſt eſſe præcipuè penes Epiſcopos. to.5. 646.2.
Voluit Deus, quòd regimen Eccleſiaſticum eſſet Monarchicum, idèſt regimen vniusRegis, qui eſt Chriſtus Dominus, cuius vices gerit in terris Summus Pontifex. to.8. 235.2; & ſeq.
Regiminis Eccleſiaſtici, & politici diuerſitas. to.18. 477.1; & to.20. 61. 2.
Regimen Eccleſiaſticum eſt optimè ordinatum, quia ab optimo Principe fuit inſtitutum. to. 3. 139. 2.
Regimen aliquod neceſſariò in Eccleſia eſt admittendum; aliter Eccleſia diſgregatio potiùs, quàm congregatio eſſet dicenda; potiùs latrocinium, quàm Regnum; & potiùs confuſio Babylonica, quàm recta quædam ordinatio. to.3.428. 2.
Aſſerere Eccleſiaſticum regimen non eſſe Monarchicum, & poſſe habere multiplex caput eſt euidenter hæreticum. to.3. 429. 2.
Regimen Eccleſiaſticum à Chriſto Domino quoad formam,& quoad modum fuit inſtitutum. to.10. 558.2; & ſeq.
Regimen Eccleſiaſticum à Chriſto Domino inſtitutum nunquam fuit mutatum, nec vnquam potuit mutari. to.3.218. 1;
Regimen Eccleſiaſticum eſt de iure Diuino & eſt ſuperius regimine ſæculari, quia illud benedicit, vngit, & conſecrat. tomo 18. 466. 2.
Eccleſia comparatur aciei caſtrorum ordinatæ, in qua regimen ad obtinendam victoriam prorſus eſt neceſſarium. to. 3. 428. 2.
Regimen Eccleſiaſticum non fuit extinctum ſimul cum Petro, ſed tranſit in ſucceſſores. to.17. 400. 2.
Regimen Eccleſiaſticum fuit primò translatum in Petrum. to.19. 10.2.
Regimen Eccleſiæ Monarchicum an ſit abſolutum dicendum? to. 3.431. 1.
Regimen Eccleſiaſticum perperam ſumptum fuit à Richerio, & Vigorio. to.3. 438. 2.
Regimen Eccleſiaſticum nec etiam à Papa poteſt immutari, quia fuit inſtitutum à Chriſto Domino. to.4. 63. 2.
Eccleſiæ cura meliùs ſaluatur per regimen vnius, quàm multorum. tom. 4. 642. 2; & to.18. 470. 2; & ſeq.
Regimen Eccleſiaſticum ſemper fuit, eſt, & erit Imperiale. to.4. 742. 79.
Ex principijs fidei repugnat Eccleſiaſticum regimen eſſe Ariſtocraticum. to.16. 41.1; & ſeq.
Regimen Eccleſiaſticum eſſe Monarchicum negauit mordicus factio Euſebiana in Philippopolitano Conuentu, quæ Ariſtocratiam conata fuit in Eccleſiam inducere. to.6. 128. 1.
Regimen Democraticum repugnat Eccleſiæ, quia ei repugnat Paſtor ignorans; ideo repugnat Vulgus eam regere, cui propria eſt ignorantia. to.20. 485. 2; & ſeq.
Regimen Eccleſiaſticum eſſe Monarchicum prædixit Ezechiel Propheta illis verbis capit.37. *Rex erit omnibus imperans*. tom.20. 560. 2.
Regimen Eccleſiaſticum eſſe Monarchicum eſt doctrina omnium ſanctorum Patrum. to.20. 538. 1.
Regimen Eccleſiaſticum ſpectat ad ſolos ſacerdotes. to.18. 202. 1.
Regimen Eccleſiaſticum eſt ſupernaturale; non naturale. to.18. 467. 1; & ſeq.
Cum regimine Eccleſiaſtico non repugnat eſſe ſimul regimen temporale. to. 10. 107. 2.
Regimen Eccleſiaſticum non deſtruitur per regimen temporale, ſed adiuuatur, vt conſeruetur, & defendatur ab hoſtibus fidei. to.10. 107. 2.
Regimen Eccleſiaſticum ſimul, & temporale plures ſummi Pontifices plurimis inſignes miraculis exercuere. to.10. 107. 2.
Regimen Eccleſiaſticum in quo reſideret, ſi Papa eſſet captiuus, vel eſſet inhabilis? tomo 3. 371. 2.
Regimen Eccleſiaſticum neceſſariò debet eſſe Monarchicum, quia eſt perfectiſſimum. to.14. 19. 1; & to.9. 544. 129; & tom. 13. 285. 2; & 583. 1; & to.15. 280.1;& to.18. 470. 1; & ſeq; & to.3. 461. 1; & to.4. 245. 1; & ſeq; & to.5. 11. 2; & 645. 1; & ſeq; & to.6. 606. 2; & to.8. 301.1; & ſeq;& to.10. 240. 1; & 248. 1; & to.12. 409. 2.
Regimen Eccleſiaſticum rectiùs exercetur ex eo, quòd ſit ſolùm in ſummo Pontifice, quàm ſi eſſet in Concilio. to.11.460.1.
Regimen Eccleſiaſticum aliud eſt per internum gratiæ influxum,quod in ſolo Chriſto Domino reſidet; aliud per influxum externum,

num, quod eſt etiam in eius Vicario. tomo 15. 222. 14.

Regimen Eccleſiaſticum aliud viſibile, aliud inuiſibile. to.20. 490. 2.

Regimen Eccleſiaſticum quomodò permiſceatur cum alijs ſpeciebus regiminis? to.3. 303.1.

Exercitium regiminis Eccleſiaſtici vel ſit per inſpirationem, vel per propoſitionem veritatis credendæ. to.15. 194. 7.

Regimen Eccleſiaſticum viſibile colligitur ex præſentia viſibili, qua Chriſtus Dominus viuens in terris rexit Eccleſiam. tom. 20. 361. 1.

*Regimen mixtum.*

Regimen Monarchicum mixtum Ariſtocratiæ vtilius eſt, quàm ſimplex Monarchia; quia vnus homo non ſufficit ad regimen, ſed neceſſariò requirit plures Principes ſubordinatos. to.18. 461. 2; & ſeq; & to.3. 430. 1; & ſeq.

Species regiminis poſſunt ita inter ſe permiſceri, vt reſultent quatuor ſpecies regiminis mixti. tom. 5. 642. 2; & tom.18. 457. 1.

Regimen temperatum, & mixtum ex omnibus tribus ſpeciebus regiminis propter naturæ humanæ corruptionem vtilius eſt, quàm ſimplex Monarchia. to.5. 645. 1.

Regimen mixtum cum conſilio Optimatum melius eſt, quàm ſimplex Monarchia, & principatus vnius (loquendo in creatis.) to.9. 319. 49; & ſeq.

Regimen optimum multitudinis quodnam ſit? to.9. 543. 127.

Regimen mixtum ex Monarchia, & Ariſtocratia competit Eccleſiæ. tom. 3. 803. 1.

*Regimen Monarchicum.*

Regimen perfectum eſt Monarchicum, ſiue ſub vno capite, quidquid in contrarium latret Caluinus. tom. 10. 157. 1; & ſeq; & to.8. 235. 2; & to.14. 19. 1.

Optimum regimen multitudinis eſt, quòd regatur per vnum; adeòque optimum regimen eſt ſolùm Monarchicum. to.13. 284. 2.

Illud regimen plus amatur, cuius multi ſucceſſiuè participes eſſe poſſunt; tunc enim diligentiùs, & maiori dilectione tenetur, & conſeruatur; vt eſt regimen Monarchicum. to.3. 802. 2.

Regimen Monarchicum eſſe perfectiſſimum eſt de iure naturæ. to.14. 243. 1; & to.18. 258. 1; & ſeq; & 457. 2.

Regimen Monarchicum eſſe nobiliſſimum, & præſtantiſſimum colligitur ex fine regiminis, qui eſt pax publica, quæ in vnitate conſiſtit; & ex conformitate Eccleſiæ militantis cum triumphante. to.7. 136. 2.

Regimen optimum Monarchicum cuiuſuis Communitatis ſecundùm omnem diſciplinam moralem, & ciuilem, politicam, & eccleſiaſticam pariter, & naturalem eſt ab vno Principe ſolo gubernari. to. 7. 794. 1.

Regimen perfectum reducitur ad vnitatem, & ideo eſt Monarchicum; quod colligitur etiam ex rebus naturalibus, vt apibus, gruibus &c. to.17. 192.1; & ſeq.

Regimen Monarchicum eſſe perfectius quocumque alio regimine probatur ex vnanimi conſenſu omnium Scriptorum Gentilium, & Catholicorum. tom. 18. 458. 1; & ſeq.

Item ex eo, quòd Deus voluerit omnes homines ab vno homine generari. tom.18. 459. 1.

Item ex eo, quòd in qualibet domo ſit vnus tantùm Paterfamilias. to.18. 459. 1.

Item ex eo, quòd Deus voluerit populum Hebraicum ab vno Duce ſolummodò regi. to.18. 459. 2.

Item ex ordine, qui neceſſariò refertur ad vnum. to.18. 460. 1.

Item ex coniunctione Ciuium, quæ nequit eſſe, niſi in vno. to.18. 460. 1.

Item ex duratione regiminis, videmus enim Regna magis durare, quàm Reſpublicas. to.18. 460. 1.

Regimen Monarchicum ſimplex conuenit Deo, & Chriſto Domino; ideo eſt perfectiſſimum. to.18. 462.1.

Regimen Monarchicum excellit Ariſtocraticum, & Democraticum. to.9. 602. 264; & to.20. 362. 1.

Regimen plurium eſt minùs perfectum, quàm regimen vnius. to.9. 207. 98.

Vnitas regiminis ex varijs Sacræ Scripturæ, & etiam Gentilium teſtimonijs oſtenditur. to.1. 5. 2.

Regimen vnius optimum eſſe pluribus rationibus demonſtratur. to.3. 139. 2.

Regimen Monarchicum quid ſit, & in quo conſiſtat? to.19. 229. 1.

Regimen Monarchicum eſt optima ſpecies gubernij ab ipſomet Deo inſtituta. to. 5. 643. 1.

Regimen Monarchicum importat ordinem, coniunctionem Ciuium, potentiam, ſtabilitatem, & ſuauitatem gubernij. tom. 5. 643. 1; & ſeq.

Regimen Monarchicum viguit etiam in lege naturæ, & in lege ſcripta. tom. 17. 197. 2.

Regimen Monarchicum habet omnem rationem omnis boni regiminis. tom. 4. 742. 77.

Regimen Monarchicum veteris legis vnde colligatur in Scriptura? to.3. 429. 1.

Regimen Monarchicum per ſe, & formaliter eſt perfectius quocunque alio regimine; per accidens tamen ab alijs ſpeciebus regiminis poteſt ſuperari. to.4. 277. 2.

Regimen Monarchicum fuit approbatum, & laudatum etiam ab ipſis Gentilibus, vt fuerunt Homerus, Iſocrates, Seneca, Lucanus, Plutarchus, Iuſtinus, & alij. to.4.739; & ſeq.

Regimen Monarchicum fuit approbatum ab ipſomet Deo. to.4. 739. 60.

Fuit commendatum à ſanctis Patribus Athanaſio, Chriſoſtomo, Cypriano, Hieronymo, & D. Thoma. to.4. 739; & ſeq.

Regimen Monarchicum ſemper viguit ab Orbe condito. to.4. 740. 62.

Regimen Monarchicum eſſe cæteris præſtantius ex nominis ethimologia, rationibus, ſimilitudinibus, & auctoritatibus demonſtratur. to.2. ex Turrecrem. 2. 2; & ſeq.

Regimen Monarchicum eſt magis aptum ad conſeruandum bonum Communitatis,
quàm

quàm Ariſtocraticum, vel Democraticum. to.18. 33.2.

Inſuper eſt optimum ad regendum populum. to.7. 794. 1; & to.18.48. 1.

Regimen Monarchicum eſt ſuauius inter omnia alia regimina. to.3. 248. 2; & ſeq. *Vid. Monarchia.*

*Regimen oligarchicum.*

Regimen oligarchicum eſt factio paucorum prævalentium in communitate. to.5.642. 2; & 10.18. 457. 1.

Regimen oligarchicum opponitur regimini Ariſtocratico. tom. 5. 642. 2; & tom. 18. 457.1.

*Regimen ciuile, ſæculare, ſeu temporale.*

Regimen temporale ex natura ſua ſubijcitur ſpirituali. tom.7. 192. 1; & ſeq; & to.18. 466.2.

Regiminis temporalis, & ſpiritualis diſcrimen. to.9. 630. 2; & to. 7. 471. 1; & 491. 1; & to.10. 178. 1; & 250. 1.

Regimen ſæculare non pugnat cum regimine ſpirituali, quidquid dicat Lutherus. to. 3. 298. 1.

Regimen temporale non impedit regimen ſpirituale. to.10. 107. 2.

Neque officit regimini ſpirituali, imò ei valde prodeſt per ordinem ad illud conſeruandum, & conſeruandum à quibuſcumque hoſtibus fidei. to.10. 107. 2.

Regimen temporale, & ſpirituale ſimul exercuerunt plures Pontifices eximiæ ſanctitatis, vt Leo III; & IV; Leo IX; Gregorius VII; Adrianus I; Innocentius III, & alij. to.10. 107. 2.

Regiminis temporalis, & ſpiritualis coniunctio. to.7. 427. 1.

Regimen temporale debet concordare cum regimine ſpirituali, ſicut caro cum ſpiritu. to.18. 408. 2.

Regimen temporale, & ſpirituale eſſe in eodem ſubiecto incompoſſibilia eſt error Caluini. to.4. 324. 2.

Regimen ſpirituale præceſſit temporale, quia Abel obtulit ſacrificium, antequam eſſet regimen temporale. to. 19. 33. 2.

Regimen ſæculare, & ſpirituale ſunt diuerſi generis, & ideo illud huic ſubordinatur; ac propterea non ſe habet, ſicut duæ manus, quæ non ſubordinantur; ſed ſicut caro, quæ ſubordinatur ſpiritui. to. 18. 411. 1; & 415. 1.

Regimen temporale eſt inferius regimine ſpirituali ratione amplitudinis, quia ſpirituale extenditur etiam ad cæleſtia, temporale verò ſolùm ad terrena; & ratione fortitudinis, ac ſtabilitatis; nec non ratione rectitudinis, & cognitionis; quia ſpirituale collatum eſt à Deo, & vtitur lumine ſupernaturali. to.19. 32. 2.

Regimen temporale eſt ſub diſciplina, & magiſterio regiminis ſpiritualis. tom.19. 42. 2.

Regimen temporale ſubiacere regimini ſpirituali directè, vel indirectè certum eſt apud Catholicos. to.18. 380. 1;& ſeq.

Regimen temporale ſubijcitur ſpirituali tanquam inferius ſuperiori. tom.3. 153. 2; & 179. 1; & to.10. 142. 2, & 118. 1.

Regimen temporale in quibus ſubijciatur regimini ſpirituali? tom.9. 665. 2; & ſeq; & to.3. 150. 1; & 151. 2; & 154. 1; & ſeq.

Regimen ſæculare, & ſpirituale in quibus differant, & in quibus conueniant? tom.3. 150. 1.

Regimen temporale non turbatur, ſed ordinatur à regimine ſpirituali. to.11. 376. 3.

Regimen temporale non extenditur ad totum Orbem, ſicut extenditur regimen ſpirituale. to.3. 616. 2.

Regimen temporale pœnis corporalibus coercet eos, quos nequit coercere regimen ſpirituale. to.9. 425. 19.

Regiminis ciuilis auctoritas, & honeſtas quæ ſit? to.12. 365. 2; & 366. 2.

Regimen temporale à quo fuerit inſtitutum? to.3. 152. 1.

Regimen temporale multipliciter cauſatur à regimine ſpirituali. to. 3. 151. 2; & 152. 2; & ſeq.

Vt regimen temporale ſit perfectum, duplici indiget formatione, & ordinatione. to.3. 152. 1; & ſeq.

Regimen temporale fuit ſimpliciter neceſſarium Eccleſiæ regimini. tom. 3. 168. 1; & 169; & 170; & 180.

Regimen temporale ordinatur ad regimen ſpirituale, vt ad cauſam efficientem, & finalem. to.3. 175.1;& 181.

Regimen temporale non eſt ita Deo coniunctum, ſicut Deo coniungitur regimen ſpirituale. to. 13. 335. 1.

Regimen temporale ſubordinatur regimini ſpirituali, ſicut lumen naturale ſubordinatur lumini ſupernaturali. to.7.443.2.

Regimen temporale amitti per quodlibet peccatum mortale fuit hæreſis Waldenſium. to.15. 270. 2.

Regimen temporale ſignificatur nomine gladij, quia occupatur in occidendis reis; regimen autem ſpirituale ſignificatur nomine clauis, quia eſt ſolummodò in ædificationem, non autem in deſtructionem. tomo 17. 401. 2.

Regimen temporale in quibus caſibus poſſit à regimine ſpirituali deponi, & caſſari? to.10. 142. 2.

Regimen temporale non eſt principaliter; ſed tantùm miniſterialiter à Chriſto Domino inſtitutum. to.13. 364. 1.

Regimen temporale à quibus fuerit negatum? to.12. 365. 1.

Regiminis temporalis, & ſpiritualis eſt finis directus. to.10. 141. 2.

Regimen temporale indirectum non differt à regimine ſpirituali, ſed cum illo identificatur. to.10. 186. 1.

Regimen temporale totius Orbis eſt in ſolo Papa, qui illud non exercet, quia cæleſtibus occupatus terrena debet deſpicere; & animarum ſaluti principaliter intentus, quæ ſunt corporis, nequit curare. tom. 6. 56. 1.

Regimen temporale eſt à Deo, ſed cum ſubordinatione ad regimen ſpirituale. to. 6. 69. 1.

Regiminis temporalis plura, & diuerſa ſunt munera, officia, & gradus. tom.3. 178. 2.

Regimen temporale decidit in Paganiſmum, ſi regimini ſpirituali non ſubijciatur. to.7. 310. 1; & ſeq.

Re-

Regimen temporale; prout operatur contra Deum, & contra leges diuinas, non eſt à Deo. to.7. 478. 2.

Regimen temporale ſubijci regimini ſpirituali colligitur ex caractere baptiſmali, quo Reges, & Principes declarantur ſubditi Paſtori vniuerſalis Eccleſiæ. to.7.323. 2.

Item ex eo, quòd cauſæ temporales vltimò remittantur ad Iudices ſpirituales. to. 7. 526. 1.

Regimen temporale, quanuis ſit à Deo, eſt tamen à communitate translatum. tom.7. 382.2.

Ideo regimen temporale eſt tantùm à Deo mediante hominum conſenſu. to.18. 384. 1.

Regimen temporale præceditur à regimine ſpirituali dignitate, tempore, & cauſalitate. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 16. 1; & ſeq.

Regimen temporale inferiori modo exercet ſua munera, quàm regimen ſpirituale. to. 17.430. 1.

Regimen temporale, & regimen ſpirituale in veteri lege fuerunt ſimul coniuncta. to. 6 43. 1.

Regimen temporale non deſtruitur, ſed perficitur à regimine ſpirituali. to.11.378.7; & ſeq.

Regimen temporale dependet à ſpirituali, ſicut inferius à ſuperiori. to.2.ex Adolpho. 29.1; & ſeq; & to.4.32. 2.

Regimen temporale ſubordinatur regimini ſpirituali;& ideo eſt ſolùm in miniſterium. to.7.749. 2.

Regimen temporale eſt poſterius origine, quàm regimen ſpirituale. tom. 17. 402. 1.

Negare regimen temporale, vel ſpirituale hæreſim ſapit. to.3. 52. 2; & ſeq.

Regimen temporale ordinatum fuit ad bonum commune totius Reipublicæ. tom. 8. 291.5.

Regimen temporale à principio Mundi fuit coniunctum cum regimine ſpirituali. to.4. 324.1.

Ad regimen temporale virtualiter extenditur regimen ſpirituale. to.2. ex Adolpho. 4.2; & 29. 1.

Regiminis temporalis, & ſpiritualis controuerſia Pariſijs excitata. tom. 7. 342. 1; & ſeq.

Regimen temporale multipliciter cauſatur à regimine ſpirituali. to.3. 151.2; & 152.2; & ſeq.

Regimen temporale in Principe ſæculari non extenditur ad totum Orbem terrarum. tomo 3. 616. 2.

*Regimen tyrannicum.*

Regimen tyrannicum opponitur regimini Monarchico; ſicut regimen oligarchicum opponitur regimini Ariſtocratico; & regimen ſeditioſum opponitur regimini Democratico. to.18.457. 1.

Regimen tyrannicum violentiam, & coactionem ſecum importat. to.5. 16. 2; & ſeq.

Regimen tyrannicum nequit eſſe diuturnum, quia *nullum violentum durabile*. to. 3. 198. 2.

Regimen tyrannicum permiſſum eſt à Deo ad coercendam hominum inordinatorum malitiam. to.3. 70. 2.

Regimen tyrannicum definit eſſe regimen, & incipit eſſe iniquitas, & oppreſſio populi. to.7. 315. 1; & ſeq.

Regiminis tyrannici primus Auctor, & inuentor fuit Nemroth. to.3. 218. 1.

Regimen aliud eſt omnino tyrannicum, quod vi occupatur, & ſubditi iugo ſeruili opprimuntur; aliud partim tyrannicum, quia ſubiectis tanquam mancipijs dominatur; partim non tyrannicum, quia neque vi, neque generis ſucceſſione, ſed electione occupatur. to.2. ex Turrecrem. 4.1.

Regimen tyrannicum nequit cadere in Papam, quia nequit excedere dies Petri. to.9. 353. 291.

*Vid. tyrannis.*

*Regina.*

Nomen Reginæ poteſt attribui alicui dupliciter. to.13. 409. 1.

Nomen Reginæ conuenit Eccleſiæ ratione virtuoſi regiminis, quo ipſa bene ſe regit. to.13. 409. 1.

Eſſe Reginam legimus attribui animæ rationali deuotæ. to.13. 409. 1.

Poteſt Eccleſiæ attribui nomen Reginæ ratione prælationis, aut principatus. tom. 13. 409.2.

Etſi Beatiſſima Virgo Maria non modò hominum, ſed etiam Angelorum Regina ſit, claues tamen Regni Cœlorum non ſunt ei datæ, ſed Apoſtolis. to.13. 409. 2.

Anglicani Proteſtantes tam Reginas, quàm Reges ſuos ſuprema Eccleſiæ Anglicanæ capita proximè ſecundùm Chriſtum in omnibus Eccleſiaſticis rebus,& cauſis conſtituunt. to.17. 526. 2; & ſeq.

Regina Angliæ Eliſabeta Pontificalem docendi, & euangelizandi actum non minore poteſtate, quàm Moyſes, vel Chriſtus ipſe vmquam fecerat, in Anglia exercebat. tomo 17. 529. 1.

Eccleſia dicitur Sponſa, Regina, & Domina gentium. to.9. 493. 30.

*Reginaldus Polus.*

Reginaldi Poli increpatio aduerſus Henricum VIII. Angliæ Regem, quod tot Viros ſanctos necauerit. to.18. 192. 1; & ſeq.

Epiſtola Reginaldi Poli Cardinalis ad Iulium Cardinalem. to.18. 141; & ſeq.

*Vid. Cardinalis Polus.*

*Reginaldus Rex.*

Reginaldus Rex Inſulæ Stronæ in Hibernico mari coram Legato Pontificio Regnum ſuum Apoſtolicæ Sedi donat. tom.10. 98. 2.

Eius epiſtola ad Honorium III; in qua offert ipſi Regnum ſuum, & duodecim marchas argenti ſingulis annis promittit. tom. 10. 130.1.

*Regnum.*

Regni origo in Teſtamento veteri non ex mente Dei, ſed ex Populorum petitione. to.16. 176. 1; & ſeq.

Regna per vim occupata poſſunt decurſu temporis legitimè teneri. tom. 10. 104. 2.

Regnum vnum duos Reges non capit. to. 4. 144.2.

Ab vno Paſtore regitur. to.4. 144. 2.

Regnum

Regnum dupliciter accipitur, quandoque pro populo illius, qui regnat, quandoque pro ipſa Regia poteſtate. to.13.469. 1.
Regnum, quod non habet viam facilem deſtruendi ſeditiones, & rebelliones, eſt mancum, malum, & vitioſum. tom. 3. 819. 1.
Regna Orbis clariſſima maiori ex parte contra æquitatem occupata fuere. to.12. 372. 1.
Regna Orbis præcipua, quæ Monarchiæ dicta fuerunt, figurauit Daniel quatuor beſtijs. to.12. 568. 1.
Regna remota iuſtitia non ſunt Regna, ſed latrocinia. tom. 6. 41. 1; & tom. 19. 169. 1.
Regnum temporale dandum eſt pro Regno cæleſti. to.6. 67. 1.
Regni ſucceſſio dependet ex humanis conſtitutionibus. to.7. 444. 2.
Regnum eſſe ſplendidam ſeruitutem dixit Antigonus Demetrio filio ſuo. tom. 17. 26. 1.
Poſt obitum Salomonis diuiſum eſt Regnum, & duæ Tribus ſolummodò Roboam adhæſerunt, ceteræ verò ſecutæ ſunt Hieroboam, qui habuit etiam Regiam Sedem, Templum, & Sacerdotium. to.1.494. 1.
Quod accidit in veteri Teſtamento, contigit quoque in nouo, nam diuiſum eſt Regnum, & Sacerdotium tempore Innocentij Papæ, & Regis Lotharij. tom. 1.494. 1.
Regnum terrenum dupliciter intelligi poteſt. to.3. 175. 2.
Regnum terrenum defectibile, & inquietum. to.3. 76. 2.
Regnum iuſtum apud quos reperiatur? to. 3. 177. 2.
Regna ordinata ſunt à Dei prouidentia, ſed non eodem modo. to.3. 176. 1.
Regnum aſſequendi duplex eſt via. to.3.176. 2.
Regni diſtinctio quadrimembris aſſignatur. to.3. 176. 2.
Regni terrarum princeps eſt Diabolus. to.3. 189. 1.
Decem ſunt conditiones præcipuę, quæ Regnum efficiunt glorioſum. to.3. 190. 2; & 199. 2; & ſeq.
Tyranni dominium regno, vel Ciuitati peſſimum eſt. to.3. 192. 1.
Regnum iuſtum expedit, vt ſit vnius tantùm, quòd ſi in iniuſtitiam declinet, regnum, expedit magis, vt ſit multorum. to.3. 192. 1.
Ab Abel vſque ad diluuium fuerunt completi mille quingenti quinquaginta ſex anni, in quibus nullus homo habuit dominium ſupra homines, & ſic tunc nullum regnum erat in Mundo. to.3. 218. 1.
Regnum hominum incepit poſt diluuium à Nemroth, qui fuit addictus ſeruituti, interfectot hominum, & oppreſſor. tom. 3. 218.1.
Regni temporalis ſordida initia exponuntur. to.3. 218.2.

*Regnum Dei, & Chriſti Domini.*

Regnum Dei multiplex eſſe demonſtratur. to.3. 187. 2.
Regnum Dei, & Mundi diſcrimen quodnam ſit? to.3. 189. 2.
Regnum Dei opponitur regno Mundi. to.3. 188.2.
Regnum Dei quadruplex eſt. to.3. 190. 2; & ſeq.
Regnum Chriſti Domini quomodò non ſit de hoc Mundo? to.13. 469. 1; & to. 17. 408. 2; & ſeq. & to.12. 305. 1; & to.6.775. 5; & to.7. 309. 2; & 312. 2; & to.3. 51. 1.
Omnia Regna Mundi dedit Chriſtus Dominus Petro ſuo Vicario. to.3. 76. 1.
Regem ſe eſſe non negauit Chriſtus Dominus, ſed tantùm dixit eius regnum non eſſe de hoc Mundo, quia illius regnum eſt æternum. to.17. 76. 2; & 410. 1.
Regnum Chriſti Domini, ſeu Principatus eſt vniuerſum hominum genus in Chriſtum credentium. to.18. 155. 1.
Regnum competit Chriſto Domino, vt eſt filius Dei, & vt eſt filius Dauid. to.12. 297. 1; & ſeq.
Regnum Chriſti Domini colligitur ex illis verbis. *Hoſanna filio Dauid, Rex Iſrael*, iuxta ſanctorum Patrum expoſitionem. to.12. 301. 1; & ſeq.
Regnum habuit Chriſtus Dominus ſpirituale & temporale ſimul. to. 12. 310. 1; & to.6. 46. 1; & to.4. 328. 4.
Regnum Chriſti Domini quotuplex ſit? to.3. 190. 1; & ſeq.
Eius regnum opponitur regno huius Mundi. to.3. 188.2.
Regnum Chriſti Domini negauit Arnoldus de Brixia, propter quod factum eſt ſchiſma tempore Innocentij II. to.12. 312. 2.
Eius regnum temporale qui Catholici videantur negare? to.12. 331. 1; & ſeq.
Eius regnum aliqui tranſtulerunt ad Mundi finem, cùm veniet iudicare viuos, & mortuos. to.12. 334. 2.
Illius regnum temporale impugnantes euertuntur. to.12. 335. 1; & ſeq.
Illius Regnum temporale negantes quam cenſuram incurrant? tom. 12. 340. 1; & ſeq.
Eius regnum eſt æternum. tom.12. 341. 2; & to.1.59. 1.
Quomodò Chriſtus Dominus ſit regnaturus in æternum? to.12. 342. 1; & ſeq.
Eius regnum in Eccleſia eſt maximè admirabile. to.12. 350. 2.
Illius regnum eſſe Romanam Eccleſiam demonſtratur ex ſucceſſione numquam interrupta Romanorum Pontificum. to.12.354. 1.
Eius regnum in Papa, tanquam in Principe, & in Clero Romano tanquam in Senatu reſplendet. to.12. 354. 2.
Regnum Chriſti Domini extenditur ad Sedes Epiſcopales, & Archiepiſcopales tanquam ad tribunalia ſubiecta. to.12. 355. 2.
Regnum Chriſti Domini extenditur etiam ad poteſtates ſæculares, prout ſubiectas Romano Pontifici. tom. 12. 356. 2; & ſequent.
Non abſtulit regna Chriſtus Dominus, ſed venit vocare Reges ad Regna Cœlorum. to.6. 67. 2; & ſeq.
Regnum Chriſti Domini non eſt de hoc Mundo, idèſt non eſt acceptum ab hominibus,

ſed à Deo Patre; eſt tamen In hoc Mundo. propter eà Chriſtus non negauit Pilato ſe Regem eſſe, ſed tantùm eius regnum non eſſe de hoc Mundo. to.7. 183. 2; & ſeq; & 309. 2; & 312. 2; & 463. 1; & ſeq; & 743. 1; & to.13. 469. 1; & to.19. 228. 1.

Eius regnum ab initio fuit puſillum, & humile ad inſtar grani ſynapis. to.7. 273.1.

Regnum Chriſti Domini ſubiecturum eſt ſibi omnia regna Mundi. to.7.273,2; & to.20. 24. 1; & ſeq.

Quare noluerit Chriſtus Dominus in hac vita exercitium regni ſuſcipere? tom.9. 678. 1.

Exemplum Chriſti Domini aſſerentis regnum ſuum non eſſe de hoc Mundo, & regnum oblatom recuſantis noo præiudicat Eccleſiæ auctoritati. to.2. ex Pighio. 135. 2; & ſeq.

Regnom Chriſti eſt Eccleſia catholica. to.2. ex Pighio. 136.1.

Regnum Chriſti Domini componitur tantùm ex voluntarijs liberè venientibus ad Eccleſiam catholicam. to. 2. ex Pighio. 149. 1.

Chriſti Domini Corona, & Regnum. to.2. ex Turrecrem. 48. 1.

Chriſtus Dominus cootempſit Mundi Regnum. to.3.51. 1.

Regnum Chriſti Domini ex edicto Auguſti colligitur. to.1.503. 1.

Regnum Chriſti Domini eſt Eccleſia militans. to.19. 227.2.& ſeq.

Eius Regni, & Regnorum Mundi diſcrimina. to.19.228.1.& ſeq.

Regnum Chriſti eſt Imperium Monarchicum. to.19.229.1.

Regnum Chriſti non eſt de hoc mundo, ſed io hoc Mundo, quia poteſtatem noo accepit ab hominibus, ſed in Cœlo. tomo 20. 5.2.

Regnum Chriſti Domini non eſt de hoc Mundo, idèſt ad ſimilitudinem Regoorum, ſeu Regnantium in hoc Mundo, nempè cum ſuperbia, & faſtu. to.20. 499. 1.

Regni Chriſti Domini dilatatio. to.20.8. 2.

Regnum Muodi contempſit. to.3. 51. 1.

Regnum Chriſti Domini non eſſe de hoc Mundo quomodò intelligendum? tom.5. 779.2.

Regnum Mundi Chriſtus Dominus contempſit. to.3.51. 1.

Regnum Chriſti Domini perpetuum, & pacificum. to.3. 51. 1; & 76. 1.

*Regnum Eccleſiæ.*

Regnum Eccleſiæ non eſt de hoc mundo. tomo 17.491. 2.

Regnum Eccleſiæ eſt omni Regno excellentios. to.19. 413. 1.

Regnum Eccleſiæ eſt Regnum fidei. to. 19. 366. 2.

Regnum Eccleſiæ diſtioguitur in partem hominum peregrioantium in terra, & partem Regnantium in Cælis to.3. 188.1.

Regnum Eccleſiæ quomodò Saoctum dicatur? to.3. 209. 1.

Regnum noo aote Eccleſiam, ſed in Eccleſia eſt fundatum. to. 1.176.1; & ſeq.

Regnum Eccleſię dicitur Monarchicum à *Monos*, quod eſt voum. & *Archos*, quod eſt Princeps. to.13. 285. 2.

Regnum eſt Eccleſiæ figura. tomo 18. 226. 2.

Regnum Eccleſiæ diſtioguitur in his, qui peregrioantur in Terris, & dicitur Eccleſia Militans; & in his, qui regnaot in Cœlis, & dicitur Triumphans. to.3. 188.1.

Eccleſia dicitur Regnum magis propriè, quàm Domus, vel Ciuitas. to. 3. 190. 1. & ſeq.

Regnum Eccleſiæ qoomodò Sanctum ſit, oſtēditur. to.3. 209.1.& ſeqq.

*Regnum Angliæ.*

Regnum Anglię cum ſuis Ioſulis fuit conuerſum ad fidem anno Domini 183. à Lucio tunc eius Rege miſſis Legatis ad Eleutherium Papam, vt mitteret ad eos Sacrameotorum miniſtros. to.3. 787. 2.

Iterum ſub Gregorio Magno fuit ad fidem conuerſum. to.10.68.2.

*Vid. Anglia.*

*Regnum Chaldæorum, & Aſſyriorum.*

Regnum Chaldęorum, & Aſſyriorom profecit io Monarchiam per oppreſſiones, violentias, & inuaſiones aliorum. to.3. 218. 2.

*Regnum Danorum.*

Regnum Danorum pertinet ad Apoſtolicam Sedem. to.10. 99.2.

*Regnum Dauid.*

Regnum Dauid promiſſum, noo eſt carnale, ſed ſpirituale. to.4.733. 21; & ſeq.

Regnum Dauid quomodò firmandum per Chriſtum Domioum? to.4. 733.20.

*Regnum Galliarum.*

Galliarum Regno molta prioilegia fueruot conceſſa à Leone X. in Concilio Lateranenſi. to. 18. 12; & ſeq.

*Vid. Gallia.*

*Regnum Germaniæ.*

Regnū Germaoiæ magna Europæ eſt portio, cùm plurima Regna, Prouincias, Inſulaſq; comprehendat. to.3. 782. 2.

*Vid. Germania.*

*Regnum Hiſpaniæ.*

Regnum Hiſpaniæ ſpectat ad Sedem Apoſtolicam. to.10.99.2; & 120. 2.

Regoa Hiſpaniæ quot ſint, & vnde denominationem ſumpſeriut? to.3, 765. 1.

*Vid. Hiſpania.*

*Regnum Hungarię.*

Regoum Huugariæ ad Apoſtolicam Sedem ſpectat. to.10. 125. 2.

*Regnum Iudæorum.*

Regnum Iudæorum durauit vſque ad Chriſtum Domioum. to. 12. 299.1.

*Regnum Longobardorum.*

Regnum Loogobardorum durauit annis ducentis, & à Carolo Magoo Imperatore fuit deletum. to.6.747. 6.

*Regnum Perſarum.*

Regoum Perſarum ampliſſimum fuit. to.18. 476. 2.

*Regnum Portugalliæ.*

Regnum Portugalliæ donatū fuit Sedi Apoſtolicæ, cui cenſum annualem ſoluebat. tomo 10.122.2.

*Regnum Romanorum.*

Regoum Romanorum à Latruoculis congregatis incepit, vt eius hiſtoria narrat. to.3. 218.2.

Romanorum Regnum duraturum eſt vſque

ad

Digitized by Google

ad Antichriſtum. to.3. 357. 1.

*Regnum Ruſſiæ.*

Ruſſiæ Regnum ad Apoſtolicam Sedem pertinebat. to.10.99. 2.

*Regnum Scytharum.*

Regnum Scytharum antiquiſſimum eſt, nec ab vllo deſtrui potuit. to.18. 461.1.

*Regnum Siciliæ.*

Regnum Siciliæ eſt Regnum Eccleſiæ. to.3. 29.2.

*Vid. Sicilia Regnum.*

*Regna Syrorum, Ptolomæorum.*

Sordida principia habuerunt, ac etiam ex initijs ſordidis profecerunt Regna Ptolomæorum, Syrorum, & Ægyptiorum. to.3. 318.2.

*Regula.*

Regula: *Quod omnes tangit, ob omnibus debet approbari*, explicatur. to.4. 198.33.

Regula adhibenda ad confutandas hæreticorum cauillationes. to. 13. 125. 1.

Regulæ quatuor aſſignantur ad cognoſcendas veras Traditiones Apoſtolicas. to.13. 163. 2.

Quæ ſint? to.13. 163.2; & ſeq.

Regulas cognoſcendi Traditiones eſſe quatuor, quomodò ſit intelligendum? to. 13. 164.1.

Regulę, quibus bona voluntas dirigitur, aſſignantur. to.13. 182.1; & ſeq.

Regulæ iuris Diuini non ſunt mathematicę, ſed applicantur pro loco, tempore, & cauſa, & perſona. to.13. 262.1.

Regula, *qui poteſt ligare, poteſt etiam ſoluere*, quando fallat? to.3. 261. 1. & ſeq.

Regula agendi non ſufficit ad rectè agendum in moralibus, quando oritur controuerſia. to.3. 368.1.

Regula S. Franciſci, & B. Birgittæ de Regno Suetiæ fuerunt à Deo reuelatæ. to.3.299. 2.

*Regula Fidei.*

Regulæ fidei nihil addi poteſt, vel detrahi. to. 8. 955. 1.

Regula Fidei adæquata, ſeu crityrion quid ſit? to.8. 956. 1.

Regula Fidei eſt Scriptura Diuina. to.14.10. 1; & ſeq.

Regula Fidei infallibilis eſt Romanus Pontifex, & cur? to.10.24. 2

Regulæ fidei quænam, & quales ſint? to.10. 212.2.

Regula fidei non poteſt eſſe ſpiritus priuatus. to.9.711.2.

Regula fidei viua infallibilis an poſſit dari, & quæ ſit? to.9. 711. 2.

Regula fidei à quo accipiat infallibilitatem? to.9. 711. 2.

Regula fidei non poteſt eſse Rex, vt volunt hæretici Anglicani. to.9.713.2.

Regula fidei eſt Scriptura, traditio Apoſtolica. & Eccleſiaſtica. to.12.195.2.

Regula fidei ab Eccleſia tradita. to.1. 238, 1.

Regulæ infallibiles ad dirimendas controuerſias fidei, multæ ſunt, & quæ? to.13. 41. 1.

Regulæ inſtitutæ ad regulandos humanos actus, non potuerunt dari omnino immutabiles, & quare? to.3. 620.1.

Regula fidei eſt veluti Idea, ad quam reſpiciens Iudex iudicium ſuum dirigit, & format. to.12.164.1.

Regula fidei, & Iudex differunt. to.12.164. 1.

*Regulares.*

Regulares, vt tranſeant ad Regulam laxiorem, ſolus Papa permittit. tomo 4. 521. 166.

Regularium vitæ annexa eſt caſtitas, & paupertas. to.5. 578. 139. & ſeq.

Regulares an cogi poſſint ad interueniendum Concilijs Diœceſanis. to. 3. 381. 2.

*Relatio.*

Relatio Alexandri Patriarchę Alexandrini ad Syluestrum Papam. to.6. 176. 2.

Relatio, aut prouocatio fit ad Superiorem. to.6.171. 1.

Relatio iuxta Synodum Sardicenſem ad Romanam Eccleſiam. to.6. 139.1.

Relationes Epiſcopales ad Metropolitam, vel ad Papam. to.6.162. 2. & ſeq.

*Religatio.*

Religatio eſt iterata ligatio. tomo 9. 746. 2.

*Religio.*

Religionis munus nedum eſt ſacrificij oblatio, ſed etiam Sacerdotum initiatio. tomo 16. 5. 2.

Religio opponitur ſuperſtitioni. tom.4. 92. 2.

Religio Chriſtiana vocatur congregatio Populi fidelis Romani cum ſuo Paſtore. tomo 13. 454. 1.

Religionem Deo placitam, ſanum Dei cultum, viam, ac media pro æterna fælicitate aſſequenda, doctrinam eſſe non naturæ viribus acquiſitam, ſed à Deo reuelatam, nemo mentis compos ambigit. to.3.926. 1.

Religio Romana aderat in Anglia Maria regnante, Eliſabetha autem imperante Euangelica vigebat Religio. to.3. 946. 2.

Religio firmiſſima eſt fundamentum Regnorum. to.5.91.1.

Religio primò, & principaliter latriam ſignificat. to.9.746. 2.

Religio res nec dubitabilis, nec diſputabilis eſt ex Tertulliano. to.1. 241. 2.

Religio eſt virtus, quæ cuidam Superiori naturæ, quam diuinam vocant, cultum, ceremoniamque affert. to. 19. 46. 1.

Religio teſte D. P. Auguſtino dicitur à reeligendo, quia Deum reeligere debemus, quem amiſeramus: ſeu dicitur Religio, quia nos religat vni Omnipotenti Deo. to.19. 46. 1.

Religio appellata eſt eo, quòd per eam vni Omnipotenti Deo animas noſtras religemus ad cultum Diuinum vinculo ſeruiendi. to.19. 46. 1.

Maxima eſt ratio, quæ pro Religione facit. to. 19. 46. 1.

*Religio Regularium.*

Religiones approbatæ, deinde extinctæ ab Eccleſia. to.10.500.2.

Qua de cauſa aliquæ Religiones priùs fuerint approbatæ à Romana Eccleſia, poſteà exploſæ. to.13.36. 2. & ſeq.

Religionem approbare quid ſit? tom.3. 607. 2.

Religionis ſtatus quid ſit? to.3.608.1.

Hic non reprobatur per extinctionem Religionis, ſed declaratur malus actus illius. to.3. 608.2.

Religionis approbationis diſcrimen, & Eccleſię Catholicę. to.3. 608,2.

Religionum approbatio cadit ſupra moralitatem in abſtracto, Canonizatio autem ſupra eamdem in concreto. to.3. 608. 2.

Religio propter quas circumſtantias poſſit inutilis reddi Eccleſiæ? to.3. 609, 1.

Religionum multitudo, quando eſt infructuoſa, & inutilis Eccleſiæ, non debet admitti. to.8. 608. 2.

Religio conſtans votis ſimplicibus eſt admitteuda. to.8. 609. 2.

Religionem Monaſticam à Deo inſpiratam eſſe, ab Apoſtolis fundatam, & à SS. Patribus excultam oſtenditur antiquorum Patrum teſtimonijs. to.15. 352. 2.

Religiones à Concilijs Generalibus approbatæ. to. 15. 356. 1.

Religionum multiplicitas nimia quomodò in Concilio Lugdunenſi ſub Gregorio X. fuerit prohibita? to.20.427. 1. & ſeq.

Religiones quamuis differant habitu, & regula, attamen in eadem fide, & doctrinæ regula conueniunt. to.15. 354. 2.

Religionis ſtatus debet eſſe Euangelio conformis. to.8. 607. 1.

Religiones Mendicantium ab hæreticis Vualdenſibus infamatæ. to.9. 745. 1.

E Religionibus tam Monachorum, quàm cæterorum neminem poſſe ſaluari error Ioannis Vuicleff fuit. to.9. 745.2.

Religionum tria vota non tenere, quia non poteſt homo ſe obligare ad agendum vltra id, quod nobis Dominus præcepit; opinio fuit fuit Caluini, & Lutheri. to. 9. 745. 2.

Religio eſt ſtatus hominum ad perfectionem Chriſtianam tendentium per paupertatis, continentiæ, & obedientiæ vota. tom.9. 746.1.

Religio dicitur à religando iuxta D.Thomã, & D.P.Auguſtinum. to.9. 746.2.

Religionum multipliciras non eſt ſuperflua, quia vnitas addita numero non facit numerum ſuperfluum. to.9. 759. 2.

Religiones nouas approbare Papæ non prohibetur per Concilium Lateranenſe, ſed tantùm prohibentur illę inuentiones nouarum Religionum independenter à Sede Apoſtolica. to.9. 760. 1.

Nec etiam prohibetur per Lugdunenſe Concilium. to.9.760. 1.

Religionis vertex eſt Romanus Pontifex, & quomodò? to.1. 469.1.

Religio Apoſtolicam viuendi rationem ſignificat, quæ contemptu ſui, & rerum abdicatione, & voluptatis etiam licitę continetur. to.1. 469. 1.

Religionum initia à Diuo Petro Apoſtolorum Principe, & Sancto Marco eius diſcipulo proceſſiſſe oſtenduntur. to.1.469. 1.

Hanc viuendi rationem Athanaſius in Occidentem intulit. to.1. 470. 2.

Religiones diuerſæ à varijs Summis Pontificibus approbatæ, & multis priuilegijs auctæ enumerantur. to.1. 470.2.

In approbatione Religionum an Summi Pontificis auctoritas ſit infallibilis? to.1. ex Tannero 44.282.

In Concilio Conſtantienſi fuerunt damnati Wicleff. & Ioannes Huſſ, qui inſtituta Religionum à Diabolo eſſe introducta dicebant. to.1. ex Tannero. 45. 284.

Piæ iudicantur Religiones omnes Apoſtolicæ Sedis auctoritate confirmatæ in Concilio Lateranenſi ſub Innocentio III. to.1. ex Tannero. 45.284.

A Concilio Tridentino quoque *Seſſ.*25. *Can.* 16. Ex regularibus, vocatur Pium Inſtitutum, quod Apoſtolica Sedes approbauit. to.1. ex Tannero. 45. 284.

Aliquæ Religiones, alioquin ex ſe, & pro eo tempore, quo approbatæ fuerunt, Eccleſiæ vtiles, ſucceſſu temporis, vel ob malitiam inhabitantium poſſunt inutiles fieri, ac proinde etiam abrogari. to.1. ex Tannero. 45. 286.

*Religio S. Auguſtini, ſeu Eremitarum.*

Religionem Monachorum D.P. Auguſtinum inſtituiſſe patet expreſsè lib.3. contra Petilianum Donatiſtam cap.40. deinceps, inquit, perexit ore maledico in vituperationem Monaſteriorum, & Monachorum, arguens etiam me, quòd hoc genus vitæ à me fuerit inſtitutum. to.15. 353. 2.

Religio Eremitarum à D. P. Auguſtino Magno Eccleſiæ Doctore fuit inſtituta, & de ipſa habetur in illo magno Concilio Lateranenſi Ordinem Eremitarum D. Auguſtini, & Carmelitarum in antiquo ſuo ſtatu manere volumus. to.15.354.1.

Religionis Auguſtinianæ primum Monaſterium in Italia. to.6.364.2.

*Vid. Ordo S. Auguſtini.*

*Religio S. Benedicti.*

Religio Benedictinà vnde originem habuerit? to. 10.66.2.

Quot Fratres, ſeu Monachos habuerit? to.10. 67. 2.

Quot Sanctos, Pontifices, Epiſcopos, & Doctores habuerit. to.10. 67. 2.

Eiuſdem Religionis D. Bcuedicti dignitas. to.10 68.1.

Quomodò, & vnde Caſſinenſis dicatur? tomo 10.68.2.

Quot Imperatores Orientales, & Occidentales Religionis Benedictinę? tom.10. 68. 1.

Quam fuerit frugifera exteris nationibus Religio Benedictina, Verbũ Dei enunciando, oſtenditur. to.10. 68. 2.

*Religio Carmelitarum.*

Religio Carmelitarum ab Elia, & Eliſęo, & filijs Prophetarum ſuam primam originem duxit. to.15. 354.1.

De ipſa habetur mentio in magno Lateranẽſi Concilio. to.15. 354. 1.

S. Tereſia Carmelitani inſtituti ad priſtinum rigorem reductrix fuit, cui viri, ac mulieres ſpectatiſſimæ adeò multæ ſe addixere, vt Orbis plures prouincias, & numero, & gloria doctrinæ, ac pietatis repleuerint. to.10. 90. 2.

*Religio Clericorum Regularium.*

Clericorum Regularium miniſtrantium infirmos inſtitutor fuit Venerabilis Camillus de Lelijs. to.10. 89.1.

Præclara geſta eiuſdem Venerabilis enarran-


ran-

cantur. tomo 10. 89. 1. 2; & ſeq.

E præclara Religione Clericorum Regularium S. Pauli fuit B. Saulus. tom.10. 90. 1.

Religionis Clericorum Regularium Theatinorum inſtitutor B. Caietanus, & Clericorum Regularium Congregationis Somaſchæ B.Hieronymus Emilianus. to.10. 90. 1.

*Religio S.P. Dominici, ſeu Prædicatorum.*

Religionis S.P. Dominici, ſeu Patrum Prædicatorum laudes. to.10. 70. 1.

Religio PP.Prædicatorum S.P.Dominici habet præcedentiam ſupra Religionem PP. Minorum. to.18. 114. 3.

Religio Patrum Prædicatorum fuit confirmata à Romano Pontifice. tom.8. 335. 1.

Religionum S. P. Dominici, ac S.Franciſci ortus miraculis illuſtratus. tom.7. 811.1.

Religioni PP. Prædicatorum S.P.Dominici conceſſum fuit ab Honorio III. Magiſterium S.Palatij Apoſtolici cum officio interpretandi Sacras Scripturas.to. 1. 319.2.

*Vid. Dominicani Patres.*

*Religio S.Franciſci.*

Religio S.Franciſci ab ipſo fuit inſtituta. tomo 10. 69.1;& to.15.354. 1.

Religio S.Franciſci eſt firmamentum Romani Pontificatus. to.10. 69. 1.

Suæ Religioni S.Franciſcus impoſuit pro teſtamento obedientiam, & reuerentiam Summo Pontifici. to. 10. 69. 2.

Hæc Religio habuit viros ſcientia, probitate, & rerum experientia præcellentes. tomo 10.69. 2.

*Vid. Franciſcani Patres.*

*Religio Humiliatorum.*

Religio Humiliatorum à B.Pio.V. extincta fuit. to.9. 760.1.

Religionum aliarum extinctionum exempla. to.3. 606. 2.

*Religio Societatis Ieſu.*

Religio Societatis Ieſu Diuini Numinis Prouidentia ortum habuit inter maiores aduerſitates, & calamitates S. Romanæ Eccleſiæ. to. 10. 70. 1.

Religionis Societatis Ieſu inſtitutor fuit Sanctus Ignatius. to. 10. 90.1.

Eiuſdem Religionis tres Beati nominantur. to. 10. 90. 2.

Eiuſdem Religionis S. Franciſci Xauerij præclara opera enarrantur. to.10.76; 77.78. ſeq.

*Religio Scholarum Piarum.*

Religio Scholarum priùs à Paulo V; & Clemente VIII. confirmata, per Vrbanum VIII. non fuit abolita quoad ſubſtantiam, ſed tantùm mutata fuit quoad priuilegia. to.9. 760. 1.

*Religiones Mendicantium.*

Religiones Mendicantium quatuor ſunt præcipuæ à Sanctiſſimis Patribus inſtitutæ. to.15. 354. 1.

Quantùm ſint vtiles Eccleſiæ Dei, oſtenditur, to. 15. 354. 1.

Harum Religionum inſtitutio maximè conſentanea eſt inſtituto Apoſtolico, & primitiuæ Eccleſiæ. to.15. 354.1.

Religio mendicantium duplex eſt. to.3.318. 1.

Religiones Mendicantium tempore B.Innocentij III. habuerunt originem. to.4. 112. 2.

*Religiones Militares.*

Religiones Militares, quando inſtitutæ fuerint? to.3.ex Adolpho. 33. 2.

Religionum Equitum S.Ioannis Hieroſolymitani, Templariorum, Theutonicorum, & S.Iacobi Hiſpaniarum inſtitutio. to.20. 28.

Religio Equitum Templariorum inſtante Philippo Pulchro Galliarum Rege iuſtis de cauſis fuit extincta. to.20.28.1.

Religio Templariorum à Clemente V. extincta fuit. to.9. 760. 2.

*Religioſus.*

Religioſi nomen vnde dictum fuerit? tom.5. 204. 38.& ſeq.

Religioſi nomen an conueniat Eremitis? to.5. 204.40.

Religioſi nomen an conueniat Tertiarijs Sancti Franciſci? to. 5.204. 41.

Religioſi nomen an comprehendat etiam Equites? to.5.205. 43.

Religioſus ſtatus laudatus à SS. Patribus. tomo 10.66. 1.

Religioſi dicuntur, qui totam vitam ſuam diuino cultui dedicant, & mundanis ſe ſubtrahentes per profeſſionem, & habitus proteſtationem, vel diuinæ contemplationi, vel animarum inſtructioni, vel alicui fructuoſo operi exteriori ad eorum perfectionis exercitationem, & Eccleſiæ promotionem inſiſtunt. to.4.92. 2.& ſeq.

Religioſorum aliqua Collegia eximere à iuriſdictione Epiſcoporum valde incongruũ fuit, quia ordinario ſubditorum ſub Prælato eſt facta in commodum, & vtilitatem ſubditorum quantùm ad tria. primò quantùm ad delinquentium correctionem; ſecundò quantùm ad bonorum promotionem; tertiò quantùm ad locorum, & Eccleſiarum gubernationem. tomo 4. 93. 2.

Religioſorum Ordines, & inſtituta ſolus Papa approbare poteſt. to.4. 521. 166.

Religioſi, qui ſe Principum conſortio, & ſæcularis, atque negotijs ſæcularibus nimium immiſcent, grauium malorum ſæpiſſimè ſolent eſſe cauſa. to.4.656. 2. & ſeq.

Religioſi in cap. *Si quis ſuadente*, ſignificantur nomine Monachi. to.5. 204.37.

Religioſi militares an ſint veri Religioſi? tomo.5. 206.44.

Religioſi Nouitij Religionis approbatæ gaudent priuilegio canonis. to.5.205.42.

Religioſi Militares etiamſi profeſſi non ſint, an gaudeant priuilegio canonis, & fori? to.5.206. 44.

Religioſi priuilegio an gaudeant, qui ſe offerunt Monaſterio, vel Eccleſiæ ſæculari? to.5. 206. 45. & ſeq.

Religioſi ex priuilegio Papæ poſſunt condere teſtamentum. to.5. 579. 145.

Religioſorum Ordines, & inſtituta ſolus Papa approbare poteſt. to.4. 521.168.

Religioſi an poſſint conferre beneficia ſæcularia? to.5.581.157; & ſeq.

Religioſi tranſitus ad aliam Religionem. tomo.5.582.164.& ſeq.

Religioſa ſunt, quæ Religioſis adhærent. t.18. 134.5.

Religioſi mutant nomen, quia induunt nouam vitam, to.19.16.1.

Religioſis, & Clericis quare, & quando fuerit prohibitum ſe ingerere in negotijs ſæcularibus? to.9. 672.2.

Religioſus vnde dicatur conſecratus? to.9. 702.2.

Religioſus per quid conſtituatur? to.8. 703. 1.

Religioſus per vota ſolemnia in quo differat à Religioſo per vota ſimplicia. to.9.703. 1.

Religioſus Societatis Ieſu quare diſpenſari poſſit à Papa, vt vxorem ducat, non verò Religioſus alterius Religionis? to. 9. 703. 2.

Religioſi Societatis Ieſu per vota ſimplicia an ſint verè Religioſi? to.9. 704. 1.

Religioſorum ſtatus continens tria vota eſſentialia eſt bonus, & ſecurior ad acquirendam perfectionem Chriſtianam. to. 9. 746. 1; & ſeq.

Religioſos, ſeu Monachos fuiſſe etiam tempore Apoſtolorum patet ex epiſtola S. Dionyſij Areopagitæ ad Deophilum Monachum in libro de *Eccleſ.Hierarch.* to.9.747; & 748. 2.

Religioſorum vita vnde initium ſumpſerit? to.1. 469. 2.

In Religioſis ſacrandis, quæ ceremoniæ in primitiua Eccleſia adhibitæ fuerint? to.1. 469.2.

*Religioſi Cardinales.*

Religioſi Cardinales non abſoluuntur à voto paupertatis, to.10. 194. 2.

Poſſunt tamen bona temporalia adminiſtrare. to.10. 194.2.

Tenentur portare habitum Religionis, quem ſi deponant, non incurrunt excommunicationem. to.10. 194. 2.

*Religioſi Epiſcopi.*

Religioſus Epiſcopus ad quid teneatur? to. 10. 198. 1.

Religioſus Epiſcopus an poſſit teſtari? to. 5. 580, 153.

Si transferatur de vna ad aliam Eccleſiam, non poteſt de iuris rigore ornamenta, paramenta, & argentaria, necnon libros, & reliqua pretioſa de redditibus prioris Eccleſiæ comparata ſecum deferre, ſed debet illa relinquere Epiſcopo in priori Eccleſia ei ſuccedente,quod obligat omnes Epiſcopos etiam non Monachos. tomo 5. 580. 154.

*Reliquia.*

Reliquiæ in conſecrandis Altaribus ſemper fuerunt neceſſariæ. to.6. 242. 2.

S. Optatus Mileuitanus affirmat ſuo tempore Romæ fuiſſe Altaria, & in ipſis fuiſſe reconditas ſanctorum Apoſtolorum Reliquias, & ad ipſas oblatum Miſſæ ſacrificium. to. 6. 242. 2.

*Releuare.*

Releuare non poteſt quis iniuriam ab aliquo factam, niſi habeat iuriſdictionem. to. 4. 116. 2.

*Remedium.*

Remedia ſex contra Papam ſcandalizantem ſuis prauis moribus Eccleſiam. to.13.439. 1.

Supradicta remedia exponuntur ſingillatim, & diſtinctè, to.13. 439. 440; & 441.

*S. Remigius.*

S. Remigius cum Eccleſia Lugdunenſi amplexus eſt doctrinam S.P.Auguſtini de gratia. to. 15. 608. 13; & ſeq.

S. Remigij Teſtamentum de Regibus Franciæ pro Eccleſiæ immunitate. to.1. 550. 2; & ſeq.

S. Remigius cum ſua Eccleſia quantum venerationis impenderit definitionibus Sedis Apoſtolicæ? to.15. 610. 1.

S. Remigius quid ſenſerit de auctoritate ſanctorum Patrum inter ſe diuerſa ſentientium? to.15. 610. 1.

*Renunciatio.*

Renunciatio debet fieri in manu Superioris. to.10. 170. 2.

Renunciatio licèt regulariter non valeat, niſi admittatur per Superiorem, valet tamen renunciatio Papæ, & ipſemet illam admittit, quia non habet alium Superiorem. to.9. 275. 34.

Renunciatio huiuſmodi valet etiam in quolibet alio non habente Superiorem. tom.9. 275. 35.

Renunciatio aut eſt notoria, aut non. to. 9. 417.2.

Renunciandi plures formæ. tom.9. 419. 1. 2; & 3.

Renunciatio conditionalis an poſſit reuocari, antequam purificetur conditio? to.9. 419. 3.

Renunciare beneficio multis laboribus acquiſito quis non præſumitur. tom.9. 449. 177.

Renunciatio ſi ſit doloſè,& callidè procurata ſemper inualida cenſetur. to.2. ex B. Ægidio. 56. 1.

Renunciare non cogitur quis rei, in qua credit ſe ius habere; & quomodò intelligendum? to.9. 412.25.

*Renunciatio, & reſtitutio Epiſcoporum.*

Renunciationem Epiſcopi ſolus Papa poteſt recipere. to.4. 520. 142.

Reſtituere Epiſcopum ſolus Papa poteſt. to.4. 520. 144.

Reſtituere Epiſcopum degradatum poteſt ſolus Papa. to.4. 520. 254.

*Vid. degradatio Epiſcoporum.*

*Renunciatio Papæ.*

Renuncians Papatui Papa quomodò teneatur conſenſum Cardinalium requirere? to. 9. 257. 12; & ſeq; & 258.18;& ſeq.

Renunciandum non eſt Papatui propter hæreſim occultam. to.9. 281. 59;& ſeq.

Renunciare Papatui poteſt Papa in ſuiſmet manibus. to.9. 335. 179.

An Papa poſſit renunciare? to.10. 170. 1; & to.15. 671. 108; & to.3. 530. 1;& tom.19. 169.3.

Renunciatio Papæ apud quem ſit facienda? to.4. 525. 212; & 213.

Renunciare Papatui poſſe Papam, & ratione, & auctoritate monſtratur. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 35. 2; & ſeq; & 37. 2; & ſeq; & 38. 2; & ſeq.

Renunciare nequit Papa, niſi iuſta cauſa. to.5. 119. 19.

Iurans ſe dimiſſurum Papatum, in Conclaui non obligatur renunciare. to.5. 119. 19.

Iurans ſe dimiſſurum Papatum, ſi ſuperueniat iuſta

iuſta cauſa poteſt renunciare. to. 5. 119. 20.
Papæ, qui renunciarunt Papatui. to. 5. 119. 20.
Renunciare non poſſe Papa, probant aduerſarij. to. 2. ex B. Ægidio. 4. 1; & ſeq.
Renunciare poteſt Papa. to. 2. ex B. Ægidio. 19. 1; & ſeq; & to. 4. 76. 2; & to. 10. 280. 1; & to. 5. 619. 8; & to. 11. 445. 1; & ſeq; & to. 9. 413. 30; & to. 3. 530. 1.
Aſſumptam dignitatem poteſt deponere. to. 2. ex B. Ægidio. 21. 1.
Deſinere poteſt eſſe ſummus Pontifex. to. 2. ex B. Ægidio. 30. 2; & ſeq.
Cedens Papatui dici poteſt ſummus Pontifex. to. 2. ex B. Ægidio. 32. 2.
Cedens Papatui poſt obitum poteſt ſepeliri cum aliquibus Papalibus inſignibus. to. 2. ex B. Ægidio. 32. 2.
Etiamſi ſe ſubiecerit legi diuinæ, & Sponſæ, renunciare poteſt. to. 2. ex B. Ægidio. 35. 2; & ſeq.
Renunciare poteſt, etiamſi papalis poteſtas ſit à Deo. to. 2. ex B. Ægidio. 35. 2.
Etiam habito voto de cura Gregis Dominici poteſt renunciare. to. 2. ex B. Ægidio. 37. 2.
Renunciare poteſt etiamſi nullus poſſit ſe ipſum abſoluere. tom. 2. ex B. Ægidio. 38. 1.
Se ipſum deponere poteſt, etiamſi nullus abſolui poſſit à voto, niſi à ſuo Superiore. to. 2. ex B. Ægidio. 39. 1; & ſeq.
Renunciare poteſt, quamuis dignitas eccleſiaſtica poſt legitimam confirmationem, niſi per Superiorem, tolli nequeat. to. 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & ſeq.
Se deponere nequit, niſi renunciet. tom. 2. ex B. Ægidio. 60. 2.
Papa, quicumque ſit, ſi coram Collegio Cardinalium renunciet, benè renunciat. to. 2. ex B. Ægidio. 62. 1.
Papa, qui renunciauit Papatui, & poſtea pœnituit, & negat ſe renunciaſſe, & Cardinales velint alium eligere, quiſnam debeat eſſe iudex? to. 9. 57. 285; & ſeq.
Renuncians Papa amittit poteſtatem iuriſdictionis, non poteſtatem ordinis. to. 10. 170. 2.
An poſſit cogi ad renunciandum? to. 9. 413. 31; & ſeq; & 360. 5.
In quo caſu cogatur cedere Papatui pro vnitate Eccleſiæ? to. 9. 416. 1.
An hoc poſſit facere per Procuratorem? to. 9. 416. 1.
Licèt non recognoſcat Concilium pro Superiore, tamen eius Procurator cedit coram Concilio. to. 9. 417. 5.
Si poſt renunciationem Papa, quando agitur de electione Papæ, dicat ſe non renunciaſſe, quid ſit agendum? to. 9. 417. 1.
Conſtituens Procuratorem ad renunciandum an poſſit adſtringi ad iurandum, & ad non reuocandum? to. 9. 418. 1; & ſeq.
Papa habens vxorem an teneatur cedere Papatui, vel reddere debitum vxori? tom. 9. 447. 162.
An electio de vxoratu retractetur, vel vxor priuetur iure petendi debitum? to. 9. 447. 165.
Papa coniugatus nolente vxore ſeruare caſtitatem debet renunciare. to. 7. 772. 1.
Quomodò poſſit Papa renunciare Papatui? to. 2. ex B. Ægidio. 2. 1; & ſeq.
Verus Papa etiam in caſu ſchiſmatis nequit cogi ad renunciandum. to. 19. 275. 1.
Nequit Papa amittere Papatum, niſi per mortem, renunciationem, vel hæreſim. to. 20. 451. 2.
Si conſtituat Papa Procuratorem ad renunciandum Papatui, & deinde illum reuocet abſque eo, quòd Procuratorem de tali reuocatione admoneat, & certificet, ſi Procurator renunciet, illa renunciatio eſt inualida, & irrita. to. 9. 417. 1.
Renunciatio Papæ vel eſt notoria, vel occulta. to. 9. 417. 1.
Renunciare Papatui Papam nullo iure reperitur prohibitum. to. 9. 416. 1.
Quid dicendum de renunciatione Papæ ſub conditione, quod Antipapæ tunc exiſtentes ſimiliter cedant? tom. 9. 417. 3; & ſeq.
Renunciationes beneficiorum ad fauorem alterius, vel cum reſeruatione fructuum ſolus Papa ex cauſa admittere poteſt. to. 4. 522. 170.
Renunciatio Papæ per hoc præcisè valida, quia Superiorem non habet, in cuius manu teneatur cedere iuri ſuo. to. 2. ex Beato Ægidio. 18. 1.
Renunciationis exemplum in Clemente ante Cœleſtinum habetur. to. 2. ex B. Ægidio. 60. 2.

*Reparatus Archiepiſcopus.*

Reparatus Primas Carthaginenſis poſt electos ex Africa Wandalos ad S. Agapetum Pontificem ſolemniter legauit Caium, & Petrum Epiſcopos, ac Liberatum ſuum Archidiaconum, nouo Pontifici gratulaturus adeptam dignitatem, & ſupplicaturus primatiali Cathedræ antiqua priuilegia. to. 6. 256. 1.
Reparatus Archiepiſcopus Carthaginenſis ad reſtaurandam Eccleſiæ Africanæ diſciplinam coegit ducentorum, ac ſeptemdecim Epiſcoporum Synodum, & ex ipſa Romam legauit Caium, ac Petrum Epiſcopos, & Liberatum Eccleſiæ ſuæ Archidiaconum ad Ioannem II. Pontificem ad tria requirenda; & quænam fuerint? to. 6. 365. 2.

*Reprehenſio.*

Reprehenſio duplex, & quæ? tomo 3. 295. 1.
Reprehenſionis Pauli in D. Petrum modus qualis fuerit. to. 3. 295. 1.
Reprehendiſſe Paulum D. Petrum, non arguit Paulum fuiſſe Petro ſuperiorem. to. 4. 75. 2; & 585. 68.
Quomodò Paulus in faciem reſtiterit Petro? tom. 4. 126. 1; & to. 12. 148. 1; & 173. 2; & tom. 9. 213. 158; & 589. 234; & tom. 3. 810. 1.
Reprehendit Paulus Petrum, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.
Quo iure Paulus potuit Petrum ſibi ſuperiorem reprehendere? to. 4. 764. 131.
Rationabiliter Paulus correxit Petrum, quia eius correctio fuit in neceſſitate, & vtilitate Eccleſiæ fundata. to. 4. 764. 132; & ſeq.

Re-

Reprehendit Paulus Petrum, non ex officio dignitatis Eccleſiaſticæ, ſed ex vitæ, & conuerſationis ſanctitate. to. 9. 364. 43; & 520. 81; & to. 14. 23. 1.
Non reprehendit Petrum Paulus ex eo, quòd fuerit æqualis. to. 9. 644. 2.
Reſtitit Petro, non tamen ab ipſo rebellauit. to. 9. 446. 117.
Correxit Petrum, quia etiam minor poteſt maiorem corripere. to. 7. 25. 1.
Non reprehendit Petrum ſimulatè. tomo 7. 204. 2.
Reſtitit Cephæ, idèſt Petro, & non alteri à Petro. to. 8. 357. 1.
Quomodò reprehenderit Petrum iuxta ſententiam S. Hieronymi? tom. 2. ex Pighio. 38. 1; & ſeq.
An verè, vel tantùm ſimulatè Petrum reprehenderit. to. 10. 302. 2; & to. 19. 582. 2; & ſeq.
Reſtitit Petro, quia ſuperior in doctrina, non in poteſtate. to. 19. 241. 1.
Eius reprehenſio fuit ex charitate. tom. 19. 583. 1.
Reprehenſio maioris poteſt fieri à minore. to. 18. 251. 2.

*Repræſentare.*

Repræſentare, ſeu figurare perſonam alterius multipliciter dicitur. to. 13. 387. 1.
Repræſentationis decem modi enumerantur, & exponuntur. tom. 13. 387. 388; & ſeq.
Repræſentauit Eccleſiam Petrus, non Eccleſia Petrum. to. 9. 394. 16.
Repræſentans Eccleſiam illius vnitatem ſignificauit. to. 9. 485. 18.
Quomodò Eccleſiam repræſentauerit? to. 7. 187. 1.
Suſtinuit perſonam Eccleſiæ, ſicut Princeps ſuſtinet perſonam regni, Epiſcopus perſonam ſuæ Eccleſiæ, & Paterfamilias perſonam domus. to. 17. 41. 1.
Petrus non parabolicè, ſed hiſtoricè Eccleſiam repræſentauit. to. 18. 462. 1.
*Vid. Petri munus repræſentandi Eccleſiam.*

*Reprobus.*

Reproborum proprietates quęnam ſint? to. 4. 41. 1.
Reprobi diuitias, quas deuorauerunt, in Inferno euoment. to. 4. 41. 2.

*Reprobatio Concilij.*

Reprobare Concilia ſpectat ad ſolum Romanum Pontificem. to. 12. 614. 2.
Concilia partim reprobata, partim approbata. to. 9. 779. 2; & ſeq; & to. 10. 576. 1.
Reprobata Concilia per Papam. to. 9. 169. 8; & to. 5. 682. 2.
Generalium Conciliorum à Papa reprobatorum ſeries. to. 10. 576. 1.
Reprobata Concilia omnino, tamquam ſathanæ conuenticula, ſunt octo. to. 9. 780. 1; & ſeq.
Conciliorum ex parte approbatorum, & ex parte reprobatorum Cathalogus. tom. 10. 576. 1.

*Res.*

Res denominatur à nobiliori. tomo 9. 164. 12.
Res Eccleſiaſticæ non poſſunt ordinari ſine aſſenſu Pontificis. to. 13. 196. 1.
In rebus factis quilibet de reo in ſua Diœceſi poteſt eſſe certior Papa. to. 3. 861. 1.
Res definiendæ ſunt duplicis generis, aliæ enim ſunt credendæ, quibus ſolùm aſſentiri debet intellectus, aliæ verò, quæ præter aſſenſum intellectus, ordinem ad actus exteriores includunt. to. 3. 487. 1.

*Reſcriptum.*

Reſcripta Principis interpretantur vt nemini iniuſtitiam faciant, quia præſumitur eius intentionem eſſe ſemper, vt ius alterius ſit ſaluum. to. 4. 515. 111.
Reſcripta Motu proprio conceſſa nihil operantur in præiudicium Tertij. to. 4. 515. 112.
Reſcriptum in cauſa Chelidonij. to. 6. 598. 1; & ſeq.
Reſcriptum in certis caſibus non valet, non facta mentione iuris, contra quod imperatur. to. 9. 180. 12.

*Reſeruatio.*

Reſeruationes tres in Eccleſia fieri ſolent. to. 9. 685. 2.
Reſeruatio quid, & quotuplex ſit? to. 5. 564. 79.
Reſeruationi Principis, nec Ciuitas, nec inferior poteſt manus apponere. to. 9. 234. 80.
Reſeruata Principi nec conſuetudine acquiri poſſunt. to. 9. 234. 80.
Reſeruata Papę non veniunt in generali mandato conceſſa Legato de Latere. to. 9. 57. 291.
Quæ ſunt reſeruata Principi, & non conſueta demandari, de his ſtricta interpretatio eſt facienda. to. 9. 58. 293.
Quæ ſunt reſeruata Principi, ſi diu concedantur Legatis per Principem, videntur illa trauſire ſine ſpeciali conceſſione. to. 9. 58. 294.
In generali conceſſione facta Legato veniunt illa, quæ de facili conſueuerunt demandari, quantumcumque ſpecialiter reſeruata Papæ. to. 9. 58. 295.
*Vid. Canonizatio.*

*Reſidentia Epiſcoporum.*

Reſidentia Epiſcoporum eſt de iure diuino; reſidentiæ tamen modus eſt de iure humano, & ideo variabilis. to. 11. 532. 13; & ſeq.
Reſidentia Epiſcoporum qualis eſſe debeat? to. 18. 355. 1; & ſeq.

*Reſiſtentia.*

Ex reſiſtentia non denotatur maioritas niſi de facto, ex reſiſtentia autem facti quis non dicitur maior de iure, imò potiùs innuitur contrarium, quia reſiſtentia propriè eſt inferioris contra ſuperiorem. to. 9. 212. 144.

*Reſponſio.*

Reſponſa Pontificum communiter recipiuntur. to. 10. 29. 1.
Reſponſio viuæ vocis exhibita ad Oratores Baſileenſes in Florentina Synodo. tom. 13. 575. 1.
Reſponſio, quod non probatur lege, non valet. to. 9. 445. 145.

*Reſpublica.*

Reſpublicæ ordine Monarchico optimè conſtitutæ. to. 13. 122. 2.
Omnis Reſpublica neceſſariò habuit prætorium deciſiuum. to. 3. 871. 1.

Reſpu-

Reſpublica Hebræa, ſeu Synagoga hoc prætorium habuit. to.3. 871. 1.
Reſpublica alia ciuilis, alia Eccleſiaſtica in regnis Catholicorum. to.3.929. 1.
Reſpublica Romana quantùm durauerit? tomo 18.461. 1.
Reſpublica Venetorum eſt admixta Monarchiæ. to.18. 461. 1.
Reipublicæ Chriſtianæ vnitas. to.2. ex Adolpho. 41. 2.
Rempublicam vnam conſtituunt poteſtas politica, & ſpiritualis. tom. 2. ex Adolpho. 41. 2.
Reſpublica poteſt violentias Eccleſiaſticas retundere, & hoc quomodò intelligatur. to.2. ex Adolpho. 44.1.
Reſpublica optimè conſtituta eſt, quæ ab vno Principe adminiſtratur. tom.2. ex Alano. 43. 2.
In veteri Iudæorum Republica à Deo inſtituta vnus Pontifex cæteris Sacerdotibus præerat, cui non paruiſſe capitale fuit. to.2. ex Alano. 43.2.
Reipublicæ apud Romanos præficiebantur, qui poſſent eidem Reipublicæ proficere. to.3. 72. 1.
Non præficiebantur Reipublicæ auaritiam ſectantes. to.3. 72. 2.
Erga Rempublicam patebat iuſtitia Romanorum, quòd nec ſibi parcebant ob ſalutem Reipublicæ, vtilitatem enim Reipublicæ vitæ propriæ etiam præponebant. tom. 3. 72. 2.
Reipublicæ prodeſſe cupientibus duo præcepta aſſignantur. to.3. 73. 1.
Reſpublica Chriſtianorum conſtat ex Clericis, & Laicis. to.2. ex Adolpho. 109. 2.
Reipublicæ Romanæ leges debent à populo acceptari, & approbari. to.18. 10. 1.

*Reſtitutio.*

Reſtitutio non datur, vbi ex illa nutritur peccatum. to.9. 35. 163.
Reſtitutio datur etiam contra ſententiam Papæ. to.9. 456. 14.

*Reſtituere.*

Reſtituere qui poteſt iudicialiter, poteſt etiam etiam eijcere iuxta illam regulam, contrariorum eadem eſt ratio. to.9. 26. 110.
Fallit hæc regula in pluribus caſibus. tom. 9. 26. 110.
Reſtitutus nunquam recuperat fructus perceptos ab alio. to.9. 306. 17.
Hæc opinio eſt communis, licèt diſtingui poſſit, an reſtituatur per viam gratiæ, an per viam iuſtitiæ. to. 9. 306. 17; & ſeq; & 19.
Reſtituto per viam iuſtitiæ pinguiùs ſuccurritur à iure. to.9. 307. 18; & 20.

*Rete.*

Rete deſignat veritatis inquiſitionem. to. 9. 364. 39.

*Reuelatio.*

Reuelatio Diuina ſufficit ad credenda ea ſola, quæ expreſsè proponuntur, non quæ virtualiter, & implicitè. to.14. 11. 1.
Reuelatio eſt alicuius rei, non omnis. to.14. 331. 2.
Reuelatio alia immediata, alia mediata. Primo modo Deus reuelauit Prophetis, & alijs Scriptoribus Canonicis. Alijs autem per illos. to.15. 75. 117.
Reuelat Deus quædam explicitè, quædam implicitè. Primò modo accidit, quando rem cum determinatis circumſtantijs indiuidualibus manifeſtat, v.g. quòd Cœlum, terra &c. creata ſint: Secundo modo, quando manifeſtat aliquod virtualiter incluſum in alio reuelato expreſsè, & hoc dupliciter accidere poteſt, & quomodò? tom.15. 75. 117.
Reuelatio implicita ſufficit ad hoc, vt aliquod fiat obiectum fidei. to. 15. 80. 150.
Reuelandi modus duplex eſt, alter quidem ab ipſo Deo per ſe, & immediatè reuelante, alter per Angelos, vel homines. to. 3. 329. 1.
Reuelatio Diuina quando ſufficiat abſque alia regula ad credendum? to.9. 711. 2.

*Reuerentia.*

Quæ promittuntur ob reuerentiam, non tenent, præſumitur enim mens concuſſa ob magnam reuerentiam. to.9. 334. 158.

*Reuerentia Imperatorum erga Eccleſiam.*

Catholicus Imperator eſt filius obſequens Eccleſiæ. to.1.444. 1.
Reuerentiam Eccleſiæ exhibentes Imperatores victorias maximas de ſuis hoſtibus reportarunt, & ſummis fœlicitatibus à Deo fuerunt cumulati. to. 1. 494. 2; & 495. 1; & ſeq.
Reuerenter fauentibus Imperatoribus Eccleſiæ Diuini fauores à Sanctis Patribus promiſſi. to.1. 502. 1; & ſeq.
Reuerentiam, & ſubiectionem paſtoribus Eccleſiæ Imperatores varij exhibuerunt. to.3. 848. 2.
Reuerentes, & obedientes fuerunt Eccleſiæ Romanæ Imperatores à Iouiniano vſque ad Carolum Magnum. to.9. 820. 1.
Reuerentia eximia Imperatoris erga Epiſcopos. to.4. 778. 46.

*Reuocatio.*

Reuocatio Procuratoris quando valeat? to.9. 417. 4.

*Reuocare.*

Reuocare eſt legem totaliter abrogare quoad omnem perſonam, locum, & tempus. tomo 13. 556. 1.
Reuocare alios ab errore non curans ſe ipſum errare demonſtrat. tomo 9. 442. 136.

*Reus.*

Reus nequit per ſententiam damnari, niſi audiatur. to.7. 278. 1; & ſeq.
Reus inter fideles à fidelibus iudicandus eſt: primùm moneri debet non adhibitis teſtibus: ſecundò coram teſtibus: tertiò denunciandus eſt Eccleſiæ, vt iudicetur. to.3. 959. 2.
Quid nomine Eccleſiæ intelligatur ex S. Cypriano? to.3. 960. 1.

*Rex.*

Rex intra Eccleſiam, non ſupra Eccleſiam eſt ex D. Ambroſio. to.16. 162. 1.
Regibus etiam titulus Chriſti ab vnctione dictus conuenit. to.16. 195. 2.
Regum tituli in Teſtamento veteri quinam ſint, & an bene conueniant omnibus Regibus? to.16. 192. 193. 194; & ſeq.
Reges varij, qui honorauerunt Summum Pontificem. to.10. 92. 1; & ſeq.
Submiſſionibus venerati ſunt. to.16. 93. 2.

Reges depoſiti ex auctoritate Papæ quinam fuerint? to.10. 179. 1.
Reges an habeant dominium in bonis ſubditorum? to.10. 183. 2.
Primus Regum Tyrannicorum fuit Caim, qui primus ciuitatem, in qua regnauit, ſibi condidit, vocans eam nomine filij ſui Enoch. to.4. 39. 1; & ſeq.
Poſt diluuium iſtud dominium tyrannicum reuocatum fuit à Nemroth, iſte enim fuit primus huiuſmodi Regum. to.4. 39. 2.
Primi autem Reges, qui iuſto titulo regnarunt, fuerunt Saul, & Dauid vncti à Samuele Sacerdote de mandato Dei. tomo 4. 39. 2.
Reges ſeruiunt Deo in timore, quando ea, quæ contra iuſſa Dei ſunt, religioſa auctoritate prohibent, & plectunt. tomo 4. 43. 2.
Reges Eccleſiam oppugnantes qui ſint? tomo 13. 207. 2.
Rex vnde dicatur, & an poſſit dici de Romano Pontifice? to.13. 288.
Regum hiſtoria de Saule, & Dauid, per Saulem iuxta Gratianum intelliguntur Prælati, per Dauid ſubditi. to.13. 416.
Reges in Concilijs nihil debent decernere, ſed omnia ad iudicium Concilij remittere. to.9. 12. 20.
Rex poteſt determinare in vita ſua, quis debeat eſſe Rex poſt mortem ſuam. tomo 9. 238.4.
Reges, & Principes Chriſtiani, & omnes fideles tenentur eſſe ſubiecti Romano Pontifici. to.9. 329. 129.
Rex non poteſt alienare res Regni ſine vera cauſa. to.9. 339. 198.
Regis cor in manu Dei eſt. to.9. 444. 146.
Regis cor poteſt Deus, quò vult inclinare. tomo 9. 444. 147.
Rex à communitate electus, & inſtitutus, ſi fuerit in tyrannum conuerſus, poterit deſtitui, & refrenari eius poteſtas, poſtquam tyrannicè abutitur poteſtate Regia. to. 9. 496. 48.
Regem confirmare electionem Papæ quomodò intelligendum? to.9. 577. 195.
Rex habet ſuperiorem. to.9. 604. 278.
Rex quare accipiat poteſtatem cum ſolemnitate, inferiores verò per ſimplicem commiſſionem. to.9. 662. 1.
Regum primogeniti omnes tempore legis naturæ erant ſimul Reges, & Sacerdotes. tomo 13. 470. 2.
Rex à Deo tantùm puniendus eſt de ſuis exceſſibus. to.13. 606. 2.
Regem omne malum iudicare poſſe quomodò ſit verum? to.3. 927. 2.
Reges quomodò quædam egerint circa ſacra in Scripturis ſanctis? to.3. 928. 1.
Reges, & Optimates præeſſe functionibus Religionis, ſed miniſtros Religionis cæteros homines eſſe debere docet Grotius. to. 3. 932. 1.
Contra ipſum tamen variè arguitur. tomo 3. 932. 2.
Reges multi confeſſi ſunt Sacrorum iudicia apud ſe non eſſe. to.3. 946. 2.
Reges, & Principes, qui obſequium præſtarunt Pontifici Romano. to.5. 89. 2; & ſeq.
Reges depoſiti iuſſu Romani Pontificis. to.5. 94. 1; & ſeq; & to.6. 741. 1; & ſeq; & to.18. 405. 2.
Reges, & Principes venientes ad Eccleſiam debent ei ſubijcere ſua Regna. to.5. 676. 1.
Regibus nulla data eſt poteſtas ſpiritualis. to.12. 392. 1; & ſeq.
Regum poteſtas non minuitur, ſed ampliatur ex fidei profeſſione. to.12. 477. 2.
Regem creare infidelem non licet Chriſtianis. to.12. 377. 1.
Rex ſi iuſtam ſuam poteſtatem in tyrannidem verteret, illa in manifeſtam Ciuitatis perniciem abutendo, poteſt populus naturali poteſtate ad ſe defendendum vti. Extra tamen hos caſus numquam poteſt populus contra Regem. to.12. 373. 1.
Regum tituli quanti, & quinam ſint? to. 12. 458. 2; & ſeq.
Regis nomen in Eccleſijs quando cœperit inſeri precibus fidelium? to. 6. 476. 2.
Regum, & Principum nomina inter preces Eccleſiæ recitare eſt inſtitutum Apoſtolicum. to.6. 477. 1.
Reges depoſiti, & euecti à Summis Pontificibus. to.11. 550. 8.
Regibus competit tantùm poteſtas miniſterialis conuocandi Concilia. to. 8. 794. 1; & ſeq.
Regis Vicarius tyrannicè gubernans à communitate poteſt deponi, quia Regis poteſtas à communitate manauit. to.8. 937.1.
Reges non habent poteſtatem Eccleſiaſticam. to.7. 25. 2; & ſeq.
Reges, & Principes Chriſtiani ſua regna ſubiecerunt poteſtati Eccleſiaſticæ. to.7.274.1.
Rex Catholicus à Catholicis eſt eligendus. to.7. 426. 2.
Rex hæreticus à Papa poteſt deponi. tomo 7. 427. 1.
Regum iuramentum præſtitum de defenſione ſubditorum. to.7. 431. 1.
Reges debent eſſe aduocati, & defenſores Eccleſiæ. to.7. 431. 2.
Rex poteſt in inuaſorem ſui Regni arma mouere. to.7. 444. 2.
Reges à Papa excommunicati. to. 7. 450. 2.
Reges an poſſint deponi? to.7. 479. 1; & ſeq.
Reges obligantur defendere Eccleſiam, nedum ratione characteris baptiſmalis, ſed etiam ratione obedientiæ Pontifici Romano iuratæ. to.7. 493. 1; & ſeq.
Reges ſunt cuſtodes, executores, & defenſores, non auctores legum Synodalium. to.15. 487. 38.
Regis legitimi, & tyrannici diſcrimen quale ſit? to.17. 27. 2.
Reges ſæculares non debent ſe immiſcere rebus Eccleſiaſticis. to.17. 203. 2.
Reges ſunt fidei vindices, pietatis aſſertores, religionis defenſores, ſed ius, & imperium in res ſacras non habent. to.17. 204. 1.
Rex antiquitus idem ſignificauit, ac Paſtor. to.17. 398.
Reges priuati in lege veteri iuſſu Dei per ſummos Sacerdotes. to.17. 406. 2.
Reges, ſi non ſubijcerentur Papæ, Chriſto non ſubijcerentur. to.17. 407. 1.
Reges Iſrael, quos deiecit, & vnxit Elias. tomo 17. 414. 1.
Reges à Deo habent ſuam poteſtatem ciuilem. to.17. 489. 1; & ſeq.

Vo-

Vocantur Reges gentium, quia conſenſus populorum ad eorum eleuationem concurrit. to.17. 489. 2; & ſeq.
Rex Chriſtianus ſemper debet audire Eccleſiæ miniſtros, vt ſciat, quomodò Eccleſiam debeat regere. to.17. 494. 1.
Regum poteſtas in Eccleſia ab hæreticis eis collata Antichriſtiana eſt. to.17. 500.1; & ſeq.
Reges, quamuis vncti, ſunt tamen puri laici. to.18. 11 1. 10.
Rex eſt maior ſuo Concilio. to.18. 124. 5.
Reges quinam ſint, & cur Dominum non recognoſcant Imperatorem? to.18. 132. 7.
Regis officium eſt per ordinem ad ſuſtentandam vitam naturalem. tomo 18. 149. 1; & ſeq.
Reges ſunt potiùs miniſtri iuſtitiæ, quàm miſericordiæ. to.18. 150. 1.
Reges facilius poſſunt deuiare, quia nullus audet eos arguere. to.18. 179. 1.
Reges nulla in re magis lætari debent, quàm cùm vident maximè fulgere poteſtatem Pontificiam, quæ Imperatoriæ tantùm præſtat, quantùm Sol Lunæ, & dies nocti. to.18. 189. 1.
Reges etiam Ethnici ſunt honorandi à ſubditis. to.18. 198. 1.
Regi eſt obediendum in his, quæ ſpectant ad vitam naturalem, non in his, quæ ſpectant ad ſtatum ſupernaturalem, & ſpiritualem, in quo non habent poteſtatem. to.18. 198. 1; & ſeq.
Rex quantùm ſit honorandus? to.18. 198. 2; & ſeq.
Regiæ dignitatis altitudo. tomo 18. 200. 1; & ſeq.
Regiæ dignitatis origo fuit temporibus Samuelis. to.18. 208. 1.
Regis munus ſolùm extenditur ad Reipublicæ vtilitatem miniſtrandam. to.18. 283. 1.
Regibus quænam munera Sacerdotum poſſint competere? to.18. 339. 2.
Reges Chriſtiani poſſunt à Papa excommunicari, regno priuari, & eorum ſubditi ab obedientia abſolui. to. 18. 369. 1; & ſeq; & 371. 1; & ſeq; & 372. 1; & ſeq; & 373. 2; & ſeq; & 374. 1; & ſeq; & 375. 1; & ſeq.
Reges ſolius Dei examini ſubiacent in rebus naturalibus, quæ non euertunt fidem catholicam. to.18. 395. 1.
Rex hæreticus ab Eccleſia eſt vitandus, ideo ſubditi ab illius obedientia ſunt eximendi. to.18. 395. 2.
Reges ſæculares dicuntur ſupremi, quia non habent ſupra ſe Principem ſæcularem. tomo 18. 404. 2.
Rex nequit deponi, niſi poſt admonitionem, & poſt ſpatium pœnitentiæ ei conceſſum incorrigibilis exiſtat, & pertinax. to. 18. 405. 2.
Reges, ſi ſpiritualibus non officiant, nequeunt iudicari. to.18. 411. 1.
Reges per baptiſmum ſubmittunt ſe, & ſua regna Eccleſiæ Paſtoribus, non tamen illorum dominium amittunt. to.18. 413. 1; & 428. 1.
Rex infidelis nequit à catholicis eligi. to.18. 420. 2.
Rex infidelis poteſt licitè repudiari à populo fideli, ſicut coniux infidelis poteſt repudiari à marito fideli. tomo 18. 426. 2.
Reges venientes ad fidem tenentur pollicere ſe fidem defenſuros. to.18. 429. 1.
Regi de iure Diuino debetur obedientia à ſubditis, dum tamen ſit legitimus Rex. to.18. 431. 1.
Regibus etiam diſcolis, quando non auertunt à fide, vt erat Cæſar, eſt obediendum. to.18. 438. 2.
Reges ab initio iniuſtè intruſi, poſtea conſentiente populo iuſtè regnarunt. tomo 18. 451. 2.
Reges, & Imperatores electi, & electi ab Eccleſia Romana. to.20. 16. 1; & ſeq.
Regum, & Imperatorum obſequia erga Romanos Pontifices. to.20. 20. 1; & ſeq.
Regum conſecratio quomodò differat à conſecratione Epiſcopi? to.19. 217. 1.
Regum conſecratio quomodò fiat? tomo 19. 218. 1; & ſeq.
Regi obediendum eſt in his, quæ ſpectant ad munus Regium. to.19. 589. 2.
Reges, & Principes à Pontifice Romano depoſiti. to.20. 90. 2.
Reges ſunt laici, & nonniſi inter laicos ſunt annumerandi. to.20. 496. 2.
Non debent ſe immiſcere cauſis Eccleſiaſticis. to.20. 497. 1.
Reges in quo ſenſu dicantur Vicarij Dei? to.9. 713. 2.
Reges, & Imperatores à Regali, & Imperiali faſtigio propter imperandi ignauiam depulſi à Romanis Pontificibus. to.9. 671. 1.
Reges, & Imperatores an poſſint priuari à Papa? to.3. 30. 1.
Reges poſſunt priuari regno à Papa propter Apoſtaſiam à fide. to.9. 818. 1.
Reges propter alia, licèt excommunicentur, non tamen priuantur regno, niſi per ſolam apoſtaſiam, quia apoſtaſia totaliter ſeparat hominem à fide. to.9. 819. 1.
Natura omnibus animantibus Regem fixit. to.1. 4. 1.
Regum vnctor Pontifex Romanus. tomo 1. 508. 1.
Regum vnctio à lege veteri in Eccleſiam deriuata ab ipſorum nemine contempta. to.1. 509. 2.
Regum inaugurationes, & iuramenta ab ipſis, & à ſubditis præſtanda. to.1. 509. 2.
Reges, & Principes diuerſi à Summis Pontificibus iudicati. to. 1. 522. 2; & ſeq.
Regibus gladius vindictæ ſubordinatus poteſtati iudiciariæ Pontificum à Deo datur. to.1. 526. 1.
Rex Chriſtianus Romanæ Eccleſiæ aduocatus, & defenſor eſſe debet. to.1. 538. 1.
Reges, & Principes non habent facultatem fidei controuerſias decidendi, & hoc ex Scriptura, vſu, & ratione. to. 1. ex Tannero. 3. 13; & ſeq.
Eadem propoſitio comprobatur auctoritate SS. Patrum. tomo 1. ex Tannero. 4. 21; & ſeq.
Reges non docent fidei dogmata, vtpotè aliorum doctrinæ ſubiecti. to. 1. ex Tannero. 4. 20.
Regum munus quale ſit? to. 2. ex Adolpho. 32. 2.
Reges plurimi iureiurando Eccleſiam ſe defenſuros ſpoponderunt. to.2. ex Adolpho. 63. 1.



Digitized by Google

Reges an ſint, & quomodò Chriſti Vicarij? to.2. ex Adolpho. 80. 1.
Reges hæretici varij ab Eccleſia tolerati. to. 2. ex Adolpho. 87. 2.
Rex, ne deſtruatur Religio, ſi ſit infidelis, deponi poteſt contra Rogerium. tomo 2. ex Adolpho. 95. 2; & ſeq.
Reges, & Principes in coronatione ſolent iuramentum fidelitatis emittere. tomo 2. ex Adolpho. 99. 1.
Regum hæreticorum pœnæ ex Bellarmino. tò. 2. ex Adolpho. 99. 2.
Reges iudicari à Pontificibus poſſe confirmat Bellarminus pluribus exemplis Scripturæ, & Patrum. tom. 2. ex Adolpho. 111. 1; & ſeq.
Reges deponantur à Pontificibus quando, & quomodò? to. 2. ex Adolpho. 120. 1; & ſeq; & 7. 2; & ſeq.
Reges deponi poſſe pluribus clariſſimis rationibus contra Gregorium Anglum demonſtratur. tomo 2. ex Adolpho. 121; & ſequen.
Reges, qui fiunt Chriſtiani, non priuantur regnis iuſtè poſſeſſis. to. 12. 380. 1.
Rex excommunicatus, niſi determinato tempore abſolutionem petierit, regno eo ipſo priuari intelligitur. tomo 2. ex Pighio. 132. 1.
Reges, & Imperatores ſubijciuntur nedum Papæ, ſed etiam alijs Epiſcopis, imò ſimplici Sacerdoti, qui ipſos ſoluit, ligat, & iudicat. to. 3. 47. 2.
Regum genus triplex eſt. to. 3. 52. 1.
Regere virtuosè populum à ſolo Deo eſt. to. 3. 62. 2.
Reges in ſignum virtuoſi regiminis vnguntur, & benedicuntur per Pontifices. to. 3. 63. 1.
In Regibus requiritur prudentia in agendis. to. 3. 63. 1.
Regis inunctio facta in brachio quare? to. 3. 160. 1.
Rex malus non eſt verè Rex. to. 3. 160. 2.
Regiæ virtutes præcipuè quæ ſint? to. 3. 160. 2.
Regibus neceſſaria ad bene agendum. to. 3. 160. 2; & 161. 1.
In Regis auctoritate quid obſeruandum? to. 3. 161. 2.
Rex debet eſſe ſtudioſus ſacrarum literarum. to. 3. 161. 2.
Rex qualiter debeat ſe habere ad ſubditos. to. 3. 162. 1.
Regis iuſtitia quæ ſit? to. 3. 162. 2. & 163. 1.
Regis ornamenta quæ ſint, & quid deſignent? to. 3. 163. 2.
Rege ſub vno viuere expediens eſt. t. 3. 193. 2.
Regi in tyrannidem declinanti qualiter obuiandum? to. 3. 193. 2.
Regia dignitas redditur odioſa, & quare? to. 3. 193. 1.
Regium nomen Romanis fuit odioſum. to. 3. 193. 1.
Regis boni recompenſatio. to. 3. 194. 2.
Regum munus beatitudo, & quomodò? to. 3. 197. 1; & 2.
Regis præmium gloria, & honor, & quomodò? to. 3. 196. 2. & ſeq.
Rex iuſtus figuratus in parabola ſerui boni. to. 3. 197. 1.
Regis officium quale debeat eſſe? to. 3. 199. 1.
Regum officium principale. to. 3. 199. 1.
Regum inſignia quare accipiantur de manu conſecrantis? to. 3. 219. 2.
Reges non habent ius necis, & vitæ in ſubditos, qualem iure ſcripto Domini habent in ſeruos. to. 3. 434. 1; & ſeq.
Reges an poſſint leges ponere, & præſcribere pro diſciplina Eccleſiæ, ſicut poſſunt edere ad conſeruationem Religionis, & Eccleſiæ? to. 3. 498. 1; & ſeq.
Reges, & Imperatores, qui Ordinem Benedictinum ſunt ingreſſi. to. 10. 68. 1.
Reges, & Principes munifici erga Sedem Apoſtolicam. to. 10. 97. 1. & ſeq.
Reges veteris legis quare potuerint ſtatuere de rebus eiuſdem legis, non tamen Reges nouæ legis de rebus Eccleſiæ, & nouæ legis? to. 3. 501. 1.
Reges, non autem Miniſtri Eccleſiæ, quare à populo poſſint eligi? to. 3. 515. 2.
Reges, & Imperatores ad Pontificatum aliquos euexiſſe quomodò ſit intelligendum? to. 3. 520. 1.
Reges quare ſanciuerint, quòd ad ſuperiores Iudices ſolùm in rebus grauiſſimis recurratur? to. 3. 586. 1.
A Rege ad aliud tribunal non appellatur, & quare? to. 3. 586. 1.
Reges quando poſſint non obedire Pontifici? to. 3. 586. 2.
Regibus non competit facultas examinandi Canones. to. 6. 166. 2.


*Regis Primatus.*


Regis Primatus diuerſis inanibus fundamentis aſtruere conantur aduerſarij Angli in nouo Teſtamento. to. 16. 201; & ſeq.
Quàm labiles ſint rationes aduerſariorum pro aſſerendo Regis Primatu, expreſsè oſtēditur. to. 16. 291; & ſeq.
Regis Primatum tria præcipua argumenta ex illis verbis *Reges gentium &c. Regnum meum &c. Reddite, quæ ſunt Cæſaris Cæſari*, non probare oſtenditur. to. 16. 202. 2; & ſeq.
Regum Primatui Concilia non fauent. to. 16. 205. 1; & ſeq.
Regis Primatum non bene probari ex Concilio Arelatenſi contra Anonymum oſtenditur. to. 16. 209. 2; & ſeq.
Pluribus alijs rationibus in fauorem primatus Regis, & contra Primatum Papæ occurritur. to. 16. 210. 211. vſque ad 230.


*Rex Chriſtus Dominus.*


Rex temporalis fuit Chriſtus Dominus. to. 3. 52. 1.
Rex fuit conſtitutus Chriſtus Dominus in temporalibus, & ſpiritualibus. to. 3. 172. 1.
Cùm eſſet Rex Chriſtus Dominus, quare fugijt, ne fieret Rex? to. 13. 469. 1.
Non negauit Chriſtus Dominus ſe Regem eſſe, ſed tantùm dixit eius Regnum non eſſe de hoc Mundo, quia illius Regnum eſt æternum. to. 17. 410. 1; & 76. 2.
Dignitatem Regalem omnium Creaturarum habuit Chriſtus Dominus, ſed noluit adminiſtrationem actualem ſuſcipere. to. 4. 473. 9; & 330. 2; & ſeq; & 473. 8; & tom. 12. 258. 2; & ſeq; & 260. 1; & ſeq; & 269. 1; & ſeq;

ſeq; & 271.2; & 272.1; & ſeq; & 276. 2; & 278. 1; & ſeq; & 279. 1; & ſeq; & 280. 1. & ſeq; & 281.1; & ſeq;& 282.2;& ſeq;& 283. 2;& ſeq; & 285.2;& ſeq; & 286.2; & ſeq;& 287.1;& ſeq.

Quanuis Rex temporalis fuerit Chriſtus Dominus,non tamen regnauit carnaliter, ſed ſpiritualiter, licèt ſimul dominium temporale, & ſpirituale habuerit. to.12.311. 2.

Regem fuiſſeChriſtum Dominum primi omnium negarunt Cerinthiani, deinde plures, qui à nobis exierunt vſque ad Caluinum, & Lutherum. to.12. 312. 2.

Quanuis Rex fuerit Chriſtus Dominus, tamen nihil innouauit circa Monarchias tẽporales, ſed eas permiſit, vt poſt Euangelij prædicationem in melius inſtituerentur. to.12.339. 1;& ſeq.

Quomodò regnaturus ſit Chriſtus Dominus in æternum? to.12. 342.1; & ſeq.

An fuerit Rex temporalis Chriſtus Dominus vt homo? to. 12.385.1.& to.6.54.2.

Rex, Propheta, & Sacerdos fuit ſimul Chriſtus Dominus. to.6. 47. 1.

Regali poteſtate noluit vti Chriſtus Dominus. to.6. 61. 1.

Quomodò fuerit Rex? to.6. 71. 2. & ſeq.

Regiam habuit poteſtatem, & Sacerdotalem. to.11. 377. 5.

Sceptrum Regale habuit Chriſtus Dominus cœleſtium, terreſtrium,& infernorum.to.7. 738.1.

Noluit Rex fieri per homines Chriſtus Dominus. to.7. 743.2.

Quomodò fuerit Rex Iudæorum? to.10.140. 1.

Non ſpoliauit Reges ſuis Regnis. tom. 10. 177.1.

An fuerit ſpecialiter Rex Iudæorum? to.10. 184.2.

Quomodò fuerit Rex temporalis totius Orbis terrarum? to.10. 182. 1; & ſeq.

Non fuiſſe Regem, aut Principem Chriſtum Dominum, ſed ſubditum Regibus, & Principibus fuit error Lutheri, & aliorum hæreticorum. to.9.674. 1; & ſeq.

Illis verbis.*Quis me conſtituit Iudicem inter vos?* negauit tantùm ſe habere dominij exercitium, non autem negauit ſe habere ius Regium. to.9. 678. 1.

Non fuiſſe Regem, nec ſubditum Chriſtum Dominum, ſed neutrum aliqui ſenſerunt. to.9. 674.2.

Rex Iſraelis non fuit Chriſtus Dominus ex tacito Iudæorum conſenſu, aut ex electione, aut ex aliquo iure humano, ſed per naturam fuit Rex totius Orbis. to.9.675. 1;& ſeq.

Ex duplici Titulo habuit Chriſtus Dominus ius Regium. to.9.678.1.

*Rex primus iuſtus.*

Primus Rex iuſtus, qui in ſcriptura Diuina reperiatur, fuit Melchiſedech. tomo 3.41. 1.

Melchiſedech Rex fuit typus Domini Saluatoris, primò quia fuit Rex iuſtitiæ, ſecundò quia fuit Rex Salem, quod interpretatur Rex pacis, qui titulus proprijſſimus eſt Domini Saluatoris. to.3. 41. 1.

Melchiſedech Rex Salem fuit Rex, & Sacerdos ſine patre, ſine matre, & ſine genealogia, & quot modis ſimilis Filio Dei? to.3. 121. 1.

Primus Rex Catholicus Sacerdos fuit Melchiſedech, qui creditur idem fuiſſe,ac Sem, qui fuit primogenitus Noe, ſuperuixit autem Melchiſedech Abrahæ 35.annis. to.3. 219.1.

Poſt Melchiſedech fuit Iob Rex,& Sacerdos, & quòd fuerit Rex,patet Iob 29. *Cùmque ſederem tanquam Rex.* tom. 3.219.1.

Poſt Saul primum Regem fuerunt Reges ferè per 472.annos, ex quibus tres boni; nam præter Dauid, Ezechiam, & Ioſiam, omnes Reges peccatum commiſerunt, ſcilicet vel quia fuerunt idololatræ, vel fautores idololatrorum. to.3. 219.1.

*Rex peruerſorum primus.*

Sathan eſt Rex ſuper omnes filios ſuperbiæ, quia in eis per malitiam regnat,ſicutChriſtus in iuſtis per gratiam. to.3.189.1.

Diabolus eſt Rex omnium, qui in aquis ſunt, vbi ſcilicet voluptas luxuriæ. to.3. 189. 1.

Iſte Rex dormit in locis humentibus, idèſt in labijs detractorum, in ventribus guloſorum, & in pudendis luxurioſorum.to.3. 189.1.

Hic eſt ille Rex, de quo *Apoc.9. Et habebant ſuper ſe Regem Angelum abyſſi*, cui nomen Hebraicè Laabadon, Grecè autem Apollion, & Latinè habens nomen exterminans. to. 3. 189. 1.

Diabolus eſt Rex ſuper malos homines, & malos Angelos. to.3. 189.1.

*Rex Agrippa.*

Rex Agrippa ſcribens ad Claudium Imperatorem teſtatur, quanti ſit Pontificatus. to.13. 273.1.

*Reges Angliæ Catholici.*

Anglia meruit habere Reges Sedi Apoſtolicæ addictiſſimos to. 10. 93.1.

Series Anglorum Regum venerantium, & obſequentium plurimùm Romano Pontifici. to. 10.94. 1; & ſeq.

Reges Angliæ, qui Regno depoſito ſanctè vixerunt. to.10.94. 2;& ſeq.

Reges antiqui Britannorum agnouerunt ſemper Eccleſiæ primatum. to.17. 509. 1; & ſeq.

*Reges Angliæ hæretici.*

Rex Angliæ ſibi arrogans primatũ ſupra Sacerdotes ſimilis eſt Lucifero,qui auſus fuit exaltare ſolium ſuum ſuper aſtra Cæli, quæ Sacerdotibus in Scripturis comparantur. to.18. 213.2.

Rex Angliæ eſt caput Eccleſiæ Sathanæ. tomo. 18.264. 1.

*Vid.Iacobus Rex Angliæ.*

*Rex Aſſyriorum.*

Succeſſores Regum Aſſyriorum in tantùm excreuerunt ſuperbia contra Deum, & eius Populum, vt eſſent auſi dicere. Quis eſt ex omnibus Dijs terrarum, qui eruerit terram ſuam de manu mea? to.3. 219. 1.

*Rex Babylon.*

Nemroth ſecundùm Ioſephum noua Regni cupiditate tyrannidem exercuit, & fuit auctor ędificandæ Turris,quæ tangeret Cęlum; fuit autem principium Regni eius Babylon, & Arach, & Archat, & Chalanne

ne in terra Sennaar. De terra illa egreſſus eſt Aſſur, & ędificauit Niniuem, & Chale, & ita Regna Mundi inceperunt à Babylonia, & Niniue. to.3. 218. 1.
Regia Ciuitas Nemrorb fuit Babylon, quæ à confuſione labiorum, & linguarum nomen accepit. to.7. 210.2.
*Vid. Babylon.*

*Reges Caldæorum.*

Reges Caldęorum eleuauerunt cor ſuum contra Deum in ſuperbia, ſicut inter alios patuit in Nabucodonoſor. to. 3. 219. 1.

*Reges Chananæorum.*

Reges gentium, & Chananęorum, qui fuerunt poſt Nemroth. to.3. 41. 1.

*Rex Dauid.*

Dauidi an Deus, vel populus Regnum immediatè contulerit? to.12. 373. 2.
Non depoſuit Saulem à poteſtate Regali, quia Saul fuit Rex à Deo conſtitutus. tomo.19. 11. 2.
*Vid. Dauid.*

*Reges Ægypti.*

Pharao fuit nomen omnium Regum Ægypti ante Alexandrum. to.3. 219.1.
Poſt mortem Alexandri Ægyptus cepit habere Reges Ptolomęos. to.3. 219. 1.

*Rex Galliæ.*

Rex Francorum à Zacharia Pontifice depoſitus, & quare? to.13. 464.1.
Pipinus Pater Caroli Magni Imperatoris ipſi ſubſtituitur. to.13. 464. 1.
Quomodò irrelligatur, quòd antiquitus Rex Franciæ confirmabat electionem Romani Pontificis? to.9. 480. 5.
Reges Galliæ quomodò eligant Epiſcopos, & à quo habeant priuilegium ſimilis electionis faciendæ? to.3. 519. 2.
Galliarum Reges à varijs Pontificibus Romanis iudicati fuerunt. tom.1. 519. 2; & ſeq.
Galliarum Reges ob reuerentiam in Sedem Apoſtolicam fuerunt à Deo pluribus fęlicitatibus cumulati. to.1. 499. 2; & ſeq.
Galliarum Reges emittunt iuramentum fidelitatis erga Romanam Eccleſiam in manu Archiepiſcopi Rhemenſis. tom.20.24. 2.
Galliarum Reges à Pipino vſque ad noſtra tempora fuerunt ſemper reuerenter ſubiecti poteſtati Eccleſiaſticæ. to.7. 274. 1.
Quorumdam Regum Franciæ ſumma reuerentia exteriùs exhibita aliquibus Summis Pontificibus. to.10. 93. 2.
Rex Galliarum Philippus ab Vrbano II. excommunicatus fuit ob nuptias inceſtuoſas. to.1.523.2; & to. 18. 375. 2.
*Vid. Philippus Pulcher.*

*Rex Gothorum.*

Regi Gothorum priuilegium conceſſum à Concilio Toletano IV. to.20. 321.4.

*Rex Hiſpaniarum.*

Inter Hiſpaniarum, & Galliarum Reges pacem ſtabiliuit Summus Pontifex Clemens VIII. to.1. 569. 2.
Noſtro ſeculo Paulus V. Romanus Pontifex Sabaudiæ Ducem Regi Hiſpaniarum reconciliauit. to.1. 569. 2.

*Rex Hungariæ.*

Rex Hungariæ S. Stephanus à Summo Pontifice inſignia Regalia vna cum benedictione recepit. tomo 1. 517. 2.
Stephanus I. Hungariæ Dux à Syluestro II. Pontifice Maximo Regia Corona, & Cruce per legatum inſignitus Regnum Hungariæ Sedi Apoſtolicæ donauit. to.10. 97. 5.

*Reges Iſrael.*

Reges Iſrael per quot annos fuerint? tom.3. 219.1.
Reges Iſrael omnes peruerſi fuerunt exceptis tribus. to.3. 219. 1.
Reges Iſrael poſt Saul ſemper fuerunt vncti. to.3 42. 1.
Regum Iſraelis inunctio facta à Sacerdotibus. to. 19. 189.2.

*Reges Iudæorum.*

Reges Iudæorum iuſſu Dei priuati, & interfecti. to.18. 383.2.

*Rex Portugalliæ.*

Alphonſus Dux Portugallię Regnũ obtulit, & vectigal fecit Romanę Eccleſię, ab Alexandro III. Pontifice Rex eſt appellatus, & duas auri Marcas ſingulis annis perſoluit. to.10. 98.1.
Litteræ Innocentij III. Summi Pontificis ad Sancium Regem Portugalliæ quid continuerint? to.10. 122; & 123.

*Reges Romanorum.*

Regum Romanorum Cathalogus. tom.14. 153. 1; & 154.1.
Reges Italiæ, ſeu Romanorum, Otho Primus à Leone VII. Papa habuit facultatem eligendi, qui poſteà ad Romanum Imperium erat promouendi. tom. 9. 821. 2.
Corona ferrea, & argentea coronabantur, ſicuti à Ioanne XII; ſeu à Leone Septimo fuit coronatus ſupradictus Otho. tom.9. 822. 1.
Rex Romanorum Eccleſiæ aduocatus, defenſor, imò firmamentum ipſius, & fortitudo debet eſſe. Inſuper libertatem Eccleſiæ curare tenetur; quæ ſunt Dei. Deo reddere; Romanum Pontificem fouere, & defendere. to.1.538.1.
Romanorum Rex Guilelmus ad Innocentium Quartum Pontificem Maximum diploma miſit, in quo donationes Sedi Apoſtolicæ à Superioribus Imperatoribus factas confirmauit. tom.10.99.1.
Idem fecerunt Rodulphus, & Albertus Romanorum Reges. to.10. 99. 1.

*Rhemenſe Concilium.*

Rhemenſe Concilium celebratum in cauſa Gilberti Porretani Pictauienſis Epiſcopi. to.15. 6. 13; & 642. 65; & ſeq.
Ei interfuit S. Bernardus, qui ſcripſit quatuor fidei capitula. to.15. 642. 65.
Aliud Rhemenſe Concilium ſub Innocentio Secundo Papa, in quo fuit eiectus Petrus Leonis Antipapa. to.4. 112.1.
In eo etiam plurimùm laborauit S.Bernardus, qui ſchiſma tunc vigens extinxit. to. 18. 4. 2.

*S. Ricardus Angliæ Rex.*

S. Ricardus Angliæ Rex obijt Lucæ in Hetruria. to.10. 95. 1.

*Ricardus.*

Ricardus ſcripſit epiſtolam ad Innoc.III. petens confirmationem nepotis electi in Regem Alemaniæ. to.10. 126. 2.

Riche-

*Richerius Edmundus.*

Richerius auctor libri Anonymi de Eccleſiaſtica, & politica poteſtate. tomo 3. 409. 2.

Richerius, & Vigorius affirmant nihil poſſe Pontificem etiam in condemnatione hęreſeon ſine conſilio Optimatum, & probant exemplo multorum Pontificum. to.3.439. 2.

Richerij, & Vigorij opinio an Eccleſię ſit gubernium Monarchicum? tom. 3. 443. 2.

Richerij quædam differentia inter duo,& quæ ſit? to.3. 481. 1; & ſeq.

Richerij argumenta contra infallibilitatem ſummi Pontificis proponuntur, & diluuntur. to.3. 475; & ſeq.

Richerij doctrina ſpuria de poteſtate Eccleſiaſtica. to.8. 290. 1; & ſeq.

Illius errores. to. 8. 290. 1; & ſeq; & 295. 1; & ſeq;& 301.1; & ſeq.

Cenſura illius librorum lata à facultate Pariſienſi. to.15. 650. 76.

Illius falſitas circa ſententiam Dioſcori. tomo 11. 8. 5.

Richerius,eiuſque diſcipulus Simon Vigorius docuerunt non eſſe neceſſarium eſſe in Eccleſia vnum ſupremum Paſtorem, ſed ſufficere quoddam Concilium Ariſtocraticum ex Epiſcopis conſtitutum. tomo 10. 247. 2.

Illius publica retractatio eorum, quæ ſcripſerat contra Eccleſiam Romanam, & contra illius poteſtatem. to.10. 305. 1.

*Rigaltius.*

Rigaltij doctrina circa poteſtatem Papæ in Epiſcopos Galliæ. to.6. 98. 2.

*Ritus.*

Ritum celebrandi Concilia obſeruare conſuetum in primitiua Eccleſia non tenemur nunc obſeruare quoad omnia. to.13.495. 2.

Hoc quare ſic faciendum? to.13. 495.2.

Ritus obſeruandus in inſtitutione Sacramentorum. to.1. 210. 1.

Ritus, & cæremoniæ Eccleſiæ à quo originem ſumpſerint? to.7. 240. 1; & ſeq.

*Vid. Canonizationis Ritus. Vid. Miſſæ Ritus.*

Ritus in adminiſtratione Sacramentorum ex Innocentio ſummo Pontifice quis fuerit? to.1. 210.1.

Ritus Gothorum in Hiſpania miraculosè aboliti. to.1. 386. 2.

*Vid. Eccleſiæ Ritus.*

*Ritè.*

Ritè factum idem eſt, ac ſolemniter factum. to.19. 106. 2; & ſeq.

*Rixoſi.*

Rixoſum Socium iura compellunt ad diſſoluendam ſocietatem. to.9. 133. 5.

Propter rixas, & contentiones alimenta præſtanda aliàs in domo præſtari poſſunt extra domum. to.9. 133. 5.

Aliæ rixoſorum pœnæ exponuntur. to.9.133. 5.

*Robertus Rex Galliæ.*

Robertus Rex Galliæ contrahens illicitum matrimonium cum ſua Commatre Berta punitus fuit à Gregorio Quinto. tom. 1. 531.2.

*Rochetum.*

Rocheto Epiſcopi Græci non vtuntur. to.6. 254.1.

*Rodoaldus.*

Rodoaldus violator iuris Eccleſiæ excommunicatur. to.1. 104. 1.

Rodoaldus Portuenſis Epiſcopus Sedis Apoſtolicæ Legatus qua de cauſa à Romano Pontifice fuerit excommunicatus? to. 1. 104.1.

*Roffenſis Ioannes Cardinalis.*

Roffenſis Cardinalis martyrio teſtatus fuit Papæ Primatum. to.18.70. 2.

Illius continentia, & fortitudo in ſubeunda morte pro Eccleſiæ defenſione. to. 18.71. 2; & ſeq;

Illius martyrium quantùm fuerit crudele? tom.18. 264. 2; & ſeq.

Illius ſanctitas, doctrina, & prudentia.to.18 277.1.

Fuit declaratus Cardinalis in carcere, antequam moreretur. to.18. 293. 2.

*Rogerius Rex Siciliæ.*

Rogerius Siciliæ Rex ſe feudatarium fecit Romanæ Eccleſiæ. to.10. 98. 1.

Quid Rogerio Siciliæ Regi perorauerit Diuus Bernardus, & qua de cauſa? to. 1. 14. 2.

*Rogerius Anglus hæreticus.*

Rogerij Widdringtoni Angli argumenta in Apologia Bellarmini Cardinalis contenta exponuntur, examinantur, & diluuntur. to.2. ex Adolpho. 29. 1; & ſeq.

Rogerij Angli de poteſtate Papæ in animabus ſaluandis commenta. to. 2. ex Adolpho. 73.2; & ſeq.

Idem Ioannem Pariſienſem in ſuam ſententiam trahere conatus fuit. to. 2. ex Adolpho. 73.2; & ſeq.

Rogerius de non puniendis Principibus à Papa in ſuā ſententiam trahere conatus eſt aliquos Auctores, inter quos Æneas Siluius. to.2. ex Adolpho. 75. 1. 2; & ſeq.

Rogerius Anglus ait amiſſionem regni ob crimen hæreſis eſſe pœnam extraordinariam, neque per legem diuinam, aut humanam Principibus conſtitutam. tom. 2. ex Adolpho. 100.1.

Quàm falſa ſit eius opinio, pluribus rationibus oſtenditur. to.2. ex Adolpho. 100. 1; & ſeq.

Rogerij Angli obiecta circa depoſitiones Principum per Pontifices vlteriùs examinantur, & eluduntur. tom.2. ex Adolpho. 122. 2; & ſeq.

Rogerius inſtruit ſubditos Regum, quomodò ſe gerere debeant in cauſa depoſitionis Principum ſuorum. tom. 2. ex Adolpho. 126.1.

Rogerij Widdringtoni Angli doctrina erronea pluribus rationibus expreſsè oſtenditur. to.2. ex Adolpho. 126. 2; & ſeq.

*Roma ethnica.*

Roma Vrbs per excellentiam dicta fuit. to.4. 312. 2; & 313. 1.

Orbis Suburbicarius dictus fuit, hocèſt Romanæ Vrbi ſubiectus, quæ prima, & principalis eſt huius vocis *Suburbicariæ* acceptio, cùm enim Roma per excellentiam fuerit dicta, nullaque tunc eſſet vrbs, aut regio ab Romano Imperio diuiſa, ideo Or-

Orbis Suburbicarios dicebatur, to.4. 313. 1.

An Petrus in Epiſtola ſua illis verbis. *Salutat vos Eccleſia, quæ eſt in Babylone*; Romam ſignificauerit? to.15. 378. 1; & to.7. 210. 2; & ſeq; & tom. 14. 545. 1; & ſeq; & to.17. 632. 2; & ſeq; & to.18.514.1; & ſeq; & to.6. 438. 1.

Roma gentilis, & ethnica dicta fuit Babylon, quia erat Caput Imperij, & perſequebatur Populum Chriſtianum diriſſimè; ſicut vera Babylon Nabuchodonoſor Regem habuit, qui perſecutus fuit Populum Dei; non autem Babylon dicta fuit Eccleſia Romana. to. 18. 514. 1; & ſeq; & 587. 1; & to.12. 499. 2.

An Roma fuerit ſignificata Babylonis nomine in Apocalypſi? to. 17. 267. 1; & ſeq; & to.7. 211. 1; & ſeq? & to.15.378.1; & ſeq; & to.12. 498; & ſeq.

Roma, & Babylon eodem tempore elapſo ob earum fundatione, ſed inæqualiter fuerunt à Deo punitæ; nam Babylon poſt annos 1164. ab eius principio fuit capta, & Imperator occiſus, ac deſtructum Imperium; Roma verò poſt annos 1164. ab eius fundatione fuit quidem à Gothis vaſtata, ſed Imperator eius Honorius remanſit incolumis, & cum ipſo remanſit Imperium. tomo 18. 582. 1.

Roma nominata fuit Babylon à D. Petro, vt teſtantur S. Hieronymus, & Venerabilis Beda, propter cultum Idololatriæ. to. 13. 325. 1; & to.20. 375. 1.

De Roma loquitur Ioannes Apoc. 17. *Et vidi mulierem ebriam de ſanguine Sanctorum, & de ſanguine Martyrum Ieſu*; ſed de Roma idololatra, quæ trecentis annis Chriſti fidem extinguere tentauit, innumerabiles Chriſtianos occidens, non verò de Roma Chriſtiana. to.3. 856. 1.

Romæ Romuli conditoris ſui eſt nomen impoſitum. to.19. 70.1.

Romæ antiquæ munificentia domeſtica quænam fuerit? to.20. 32. 2.

Roma condita duos fratres habere non potuit, & ſic fratricidio fuit dedicata. to.16. 365. 10.

De Roma ethnica, & ſuperba dicta ſunt verba Scripturæ, quæ gloriabatur, quòd ſederet, vt Regina, idèſt quia multis regnis, & prouincijs imperabat, & vidua non erat, quia Imperatori, & ſupremo Domino gentium nupta erat. to.12. 566. 2.

Romam Babylonem vocauit Tertullianus, id quoque fecit D.P.Auguſtinus; S.Hieronymus purpuratam Meretricem nuncupauit, Paulus Oroſius dixit Romam per omnia Babyloni reſpondere, ſed omnes de Roma ethnica, & ſuperſtitioſa loquuti ſunt. tomo 17. 266. 2; & 439. 1; & to. 18. 85. 2; & 91. 2.

Romæ, & Babylonis diſcrimina plurima afferuntur. to.17. 267. 268; & ſeq.

Roma qualis fuerit ante D. Petri prædicationem? to.17. 351. 2; & ſeq.

Romanæ Vrbis fundamenta iecit Romulus, deinde Numa alter conditor eſt habitus, cùm vim, & ferociam illius populi metu legum ciuilium, & quaſi vinculis coercuit. Hoc quidem eò maius, & firmius fundamentum extitit, quò magis ſine muto legibus ſtantibus Ciuitas ſtare potuit, quæ ſine legibus nullo modo potuit. tom. 18. 187. 1; & ſeq.

Roma ethnica, non Chriſtiana, deſignata fuit per Mulierem ſedentem ſuper beſtiam, & Babylonem. to.20. 73. 2; & to.18. 513. 2; & ſeq.

Romæ poteſtatis exordia à ſcelerum magnitudine. to.1. 475. 1; & 2.

Roma ob ſcelerum multitudinem Babylonis titulo fuit vocata. to.1. 476. 1.

Roma primùm fuit quadrata in ſignum ſuæ ſtabilis, & perpetuæ permanſionis. to.2. ex Turrecrem. 28. 1.

Chriſtiani, qui Roma fuerunt expulſi à Claudio Imperatore. to.17. 613. 1; & ſeq.

Romæ gens inclita, & præclara. tom. 2. ex Turrecrem. 28. 2.

*Roma Chriſtiana.*

Roma Bozra, ſeu Valentia vocata fuit, quòd veriſſima ſignificatione, in ouili Eccleſiæ Romanæ, quæ *Bozra* Hebræis, Iſraelem vniuerſum, ſcilicet cœtum credentium, & reliquias, quæ perierant domus Iſrael, velut gregem populorum congregare, reducere, ponereque Paſtor voluerit ſupremos ſub vno Petro Paſtore. to. 1. 6. 1; & to. 3. 11. 1.

Romanam Vrbem Principem Orbis delegit Petrus, vt lux veritatis, quæ in omnium gentium reuelabatur ſalutem, efficaciùs ſe ab ipſo capite per totum Mundi corpus diffunderet. to.1. 75. 2; & ſeq.

Quid nomen Romæ apud diuerſos ſignificet? to.1. 472. 2.

Romanæ Vrbis laudes eximiæ, & ſingulares. to.1. 472. 2.

Roma olim regali Chriſti Sacerdotio deſignata; ipſius enim nomen ſublimitatem ſonat; vnde de ipſa verificatur, quòd Ciuitatem ſublimem humiliabit. to. 1. 473. 1.

Roma omnium gentium erroribus ſeruiens libertati Euangelicę donata fuit à D.Petro, qui primus in ea Euangelium prædicauit. to.1. 473. 2.

Romæ D. Petrus contra Simonis Magi præſtigia defunctum reuocauit ad vitam. to.1. 473. 2.

Ibidem 25. annis Cathedram tenuit. tom. 1. 473. 2.

Ibidem paſſus eſt cum D.Paulo. tom.1. 473. 2.

Romæ verus ſplendor à Diuis Petro, & Paulo. to.1. 474. 1.

Roma, quod armis non præſidet, religione tenet. to.1. 474. 1.

Roma ab Imperatoribus ſummis Pontificibus fuit commiſſa. to.1. 474. 2.

Romæ nihil auguſtius eſt. to.2. ex Alexandro à Turrecrem. 27. 1.

Romæ maieſtas elegantiſſimè recenſetur. to.2. ex Turrecrem. 27. 1; & ſeq.

Romæ vocabulum apud nonnullas exteras nationes æternitatem ſignificat. tom.2. ex Turrecrem. 28. 2.

Roma ab Iſaiæ oraculo dicta fuit ſublimis. to.2. ex Turrecrem. 28. 2.

Romam, atque Italiam humiliauit Rex Meſſias, cùm ſublimitas Romani Imperij Cœlum

Digitized by Google

lum penè tangens iugo Chriſtianæ fidei humiliter collum ſubmiſit. to.2. ex Turrecrem. 28. 2.
Roma quia Chriſtiani nominis caput futura erat, ideo antiquum Capitolij nomen Cephalon extitit. tom. 2. ex Turrecrem. 29. 1.
Romæ fœlix, & fortunatus fuit dies, quando Chriſtiani nauigij gubernator in illam ſanctiſſimum intulit pedem. to. 2. ex Turrecrem. 29. 1.
Quando Romam ingreſſus ſit Petrus? to. 2. ex Turrecrem. 29. 1.
Romæ concertationem habuit Petrus cum Simone Mago. tom. 2. ex Turrecrem. 29. 1.
Romam Petrus acceſſit ſingulari Sancti Spiritus impulſu. tom. 2. ex Turrecrem. 29. 2.
Romæ vt firmaretur Apoſtolica Sedes, triplici de cauſa voluit Deus. to.2. ex Turrecrem. 29. 2.
Roma facta eſt inſignior Petri præſentia, quàm alijs rebus omnibus pace, belloque geſtis. to.2. ex Turrecrem. 30. 1.
Romæ tanquam ad commune omnium gentium domicilium acceſſit Petrus, & martyrij ſui trophæis Romam conſecrauit. to.2. ex Turrecrem. 32. 1.
Romæ potiùs, quàm Hieroſolymis Sedem conſtituit Petrus, vt Iudæorum prorſus confunderetur arrogantia, quæ mirum in modum in lege gloriabatur, & Sacerdotio. to.2. ex Turrecrem. 32. 1.
Recenſentur Auctores, qui affirmant D. Petrum Romę conquieuiſſe, vitamque finijſſe. to.2. ex Turrecrem. 32.1; & to.3. 6. 2.
Roma hæbraicè eſt ſublimitas, vel tonitruus. to.3. 10. 2.
Romæ nomen ſacrum, & ineffabile. tom. 3. 11. 2.
Roma in ſpiritualibus, ſicut in temporalibus apicem omnium Vrbium obtinuit. to. 3. 11. 2.
Romæ eſſe Papatum eſt de iure Diuino, & probatur ex ſucceſſione Romanorum Pontificum vſque nunc. to.3. 7. 1.
Cur velint Hæretici Hieruſalem, non Romam eſſe Caput Eccleſiæ? to.3. 8. 2.
Deus ſpecialem curam gerit Romanæ Vrbis? to.3. 18. 1.
Romæ eſſe Papatum traditio eſt, ſed non diuina, ideo à Papa delebilis, & diſpenſabilis. to.3. 20. 1.
Roma non poteſt priuari ſummo Pontificatu etiam propter ſchiſma. to.3. 356. 1.
Romam tranſlata fuit Cathedra de Antiochia iubente Domino teſte B. Marcello. to.16. 383. 1.
Romam venit B. Petrus pugnaturus aduersùs communem humani generis perniciem. to.16. 383. 3.
Romam tranſtulit Cathedram ſuam D. Petrus, vt vbi erat caput ſuperſtitionis, illic quieſceret caput ſanctitatis, & vbi Gentilium Principes habitabant, ibi Eccleſiarum Principes morarentur. to.16.383.4.
Chriſtus ſicut Orientis Regionem ſua paſſione illuſtrauit, ita Occidentis plagam, idèſt Romam, ſanguine Apoſtolico illuminauit. to.16. 384. 5.
Romam iuſſus eſt Petrus transferre Cathedram, quia per omnes Eccleſias diſcurrere prolixum erat, ideo ex omnibus maximam, antiquiſſimam, & ab omnibus cognitam elegit Deus. to. 16. 384. 6; & tom.4. 476. 31.
Roma, quæ erat magiſtra errroris, per Cathedram D. Petri fieri debebat diſcipula veritatis. to.16. 384. 7.
Roma ignorabat ſuæ prouectionis auctorem, & ideo omnibus penè gentium ſeruiebat erroribus. to.16. 384. 8.
Ad arcem Romani Imperij deſtinatus fuit Petrus, vt lux veritatis efficaciùs ſe ab ipſo capite per totum Mundi corpus effunderet. to.16. 384. 9.
Deus voluit, vt Roma eſſet caput Orbis terrarum, proinde colenda eſt nulla alia percepta ratione. to.16. 385. 13.
Romæ, pluſquam alibi, ad Martyrum ſepulcra, & Eccleſias concurrebatur, & in Romanis erat maior deuotio, & ſimplicitas ad credendum teſte D. Hieronymo. to. 16. 387. 11.
Roma licèt fuerit ſæpiùs obſeſſa, non tamen in totum diruta, tutelari enim numine Magni Dei ſeruata eſt, tamquam terrarum, gentiumque Dea. to.16. 387. 12.
Romæ nomen eſt, quod apud Græcos ſignificat fortitudinem, apud Hebræos ſublimitatem. to.16. 388. 13; & to.19. 70. 1.
Roma effuſione ſanguinis D. Petri facta eſt altera Hieruſalem. to.16. 388. 14.
Roma ſola fidem ſemper ſeruauit, cùm omnes Mundi Prouinciæ, in quibus Apoſtoli prædicarunt, à fide defecerint. rom. 16. 388. 16.
Roma decorata fuit multis Romanis Pontificibus pro Chriſto martyrio interemptis. to.16. 388. 16.
Plurimorum Sanctorum exempla, paſſiones, virtutes, & exhortationes Vrbem Romam, & omnes eius habitatores ſpiritualiter ędificarunt. to.16. 388. 16.
Multa inſignia prodigia, & miracula in fidei confirmationem operatus eſt Romæ Deus noſter, vt verè dicere poſſimus, non eſt aliud hìc, niſi Domus Dei, & porta Cœli. to.16. 388. 16.
Romæ fuit Petrus, & ibi tenuit Cathedram ſuam. to.16. 396. 1.
Poſt Chriſti Aſcenſionem Roma effecta eſt caput omnium Eccleſiarum. tom. 16. 399. 20.
Romæ Sedes Apoſtolica ex neceſſitate diuini præcepti reſidere debet, & non poteſt contra Domini iuſſum aliò transferri, niſi propter rebellionem populi, & incurſum hoſtium. to.4. 476. 32.
Roma multis laudibus digna ob illuſtre ſanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli martyrium, & has inſignes Eccleſiæ columnas. to.4. 477. 36.
Romæ Epiſcopus ſummus Pontifex nominatur. to.4. 497. 11.
Romæ D. Petrum paſſum fuiſſe cur ſacræ literæ non prodiderint? to.4. 779. 50.
Romæ D. Petrus ſuam conſcripſit epiſtolam. to.4. 780. 52.
Romæ D. Petrum ſediſſe omnium eſt vna mens. to.4. 780. 53.

Roma per Martytium Principum Apoſtolorum glorioſa effecta eſt ita vt fuerie vocara gens ſancta , populus electus , Ciuitas Sacerdotalis , & Regia , & per ſacram B.Petri Sedem caput Orbis electa . tom. 9. 286. 88.

Romam an certum ſit Antichtiſti tempore eſſe euertendam ? to.9. 650. 1.

Dato, quòd Roma ſit euertenda, an Primatus Eccleſiæ ſepararetur ab Epiſcopatu Romano ? to.9. 650. 2.

Roma eſt Vrbs Diuino electa munere , fons pietatis , domicilium Sanctorum , fidei columen , Sedes Chriſtiani , & Eccleſiaſtici Imperij,aſylum religionis, virtutum magiſtra , probitatis conſetuatrix, orthodoxæ doctrinæ Catholicæ, & denique omnis boni ampliſſimum cornucopię . to. 9. 650. 1.

Roma non habuit ſeptem formas regiminis ab hæreticis inuentas , vt clatè exponitur . to.12. 489. 2.

Falſum eſt,quod dicunt hæretici de regimine Sanctorum Pontificum à Syluestro vſque ad Bonifacium III. Eo enim tempore non fuit Roma meretrix fornicatia per idoloeum cultum , nec habebat in ſe populum plenum abominatione, ſed doctrina , fide , & ſanctitate . to.12. 490. 1.

Non de Roma ſacra , ſed de Roma ethnica poteſt dici omnium pro Chriſto interſectoeum ſanguinem Romæ inueniri , quia omnium martyria Roma ſuo exemplo apptobauit , & omnibus tyrannis exemplum , & animum præbuit ad perſequendos Chriſtianos . to.12. 542. 1.

Romanæ Ciuicatis prima obſeſſio ab Alatico facta eſt anno Domini 410; & licèt tali tempore Ciuitas læthale vulnus acceperit, non tamen funditus eſt euerſa . to.12.496. 2; & to.8. 167. 2; & to.15. 277. 1.

Poſt annos quadragiutaquinque Genſericus Rex Wandalorum Vrbem obſedit , & incendere , & demoliri incepit , & ita Romæ iam à prioti plaga cutatæ, nouam intulit . to.12. 497. 1; & to.15. 277. 1.

Iam Vrbe inſtaurata poſt viginti ferè annos, Iecrum illam obſedit , & occupauit Odoacer Rex Erulorum anno 476. Ciuitas tamen non fuit incenſa, & deſtructa , ſed tantùm occupata . to.12. 497. 1.

Anno Domini 547; & 550. Totila Gothorum Rex Romam vexauit , & occupauit, & ex parte diripuit , & diruit . to.12. 497. 2.

Romanæ Vrbis euerſio ante diem Iudicij . to.12. 499. 2.

Roma ſub Antichtiſto an ſit peruertenda ? to.12. 563. 2.

Romæ ante Nicænam Synodum iudicia.to.6. 139. 2.

Romanæ prouincię amplitudo quanta fuerit? to.6. 162. 1.

Romana Vrbs habebat tunc vltra quadraginta Baſilicas, adeoque totidem Cardinales Presbyteros ; habebat quatuordecim Diaconias , ideoque & tot Cardinales Diaconos . to.6. 243. 1.

Roma ſemper habuie viros doctiſſimos , ex quorum iudicio ſæpe fidei veritatem didicimus . to.14. 289. 2.

Roma digniores homines continuò habuit , in qua virtutes Diuinæ , & humanæ magis floruerunt . tomo 7. 20. 2; & ſeq.

Romę conuerſio facilem reddidit aliarum Ciuitatum , & Prouinciarum conuerſionem . to.17.259. 1.

Alma Vrbs pollet inſigni hominum ſtudio, ac virtute, illuſtribus virorum geſtis illuſtrioribus , ac inſignioribus. Chriſtiana religione exornatur . to.19. 70. 1.

Romæ antiquæ Epiſcopus primus eſt , & maximus Epiſcoporum ſecundùm Scripturas , & ſecundùm Canonum ſtatuta . to. 19. 70. 2.

Romæ Eccleſia Lateranenſis relata ad Eccleſias etiam materiales eſt caput omnium Eccleſiarum totius Orbis . to.19. 70. 2.

Qua de cauſa Romã prope apparuerit Chriſtus D. Petro , & ei dixerit . *Vado Romam iterum crucifigi* ? to. 19. 70. 2; & 26. 1.

Romana Vrbs ad Summum Pontificem pleno iure pertinet . to.19. 26. 1; & ſeq.

In Vrbe Roma Euangelij ſui clauibus D. Petrus Apoſtolorum princeps ianuam regni cœleſtis aperuit . to.19. 26. 2.

De reſidentia Diui Petri Romæ quid ſenſerit Lateranenſe Concilium ? to.19. 26. 2.

Romæ plurima , ampla , & opulenta Collegia habentur, in quibus de publico adoleſcentes bonis literis erudiuntur . to.20. 33. 1.

*Vid. Ceduulla Rex Angliæ.*

Romæ aliquæ domus publicæ adſunt , in quibus impuberes puellæ, patreque orbatæ , ac pauperes diſcrimeo caſtitatis adeuntes educantur,& honeſtis moribus imbuuntur. to.20. 33. 1.

Romæ duæ ædes ſunt , in quibus aluntur , & inſtituuntur pueri,& puellæ inopes . to. 20. 33. 1.

Ibidem quatuordecim humaniorum literarum Scholæ , & duo ampliſſima Gymnaſia, alterum, quod Sapientia vocatur . alterum Societatis Ieſu à Gregorio XIII. fundatum . to.20. 33. 1.

Ibidem plurima hoſpitalia ad Peregrinos excipiendos enumerantur . to.20. 33. 1.

Ibidem Templa magnificentiſſima eſſe oſtenditur , inter quæ admirabile D. Petri Pantheon . to.20. 33. 2; & ſeq.

Romanæ Vrbis opera magnifica omnibus antiquę Romę monimentis anteponenda ſunt. to.20. 34. 1.

Romanæ Vrbis , & Eccleſiæ Senatus , eiuſque inſtitutio , numerus, & præclariſſimæ qualitates oſtenduntur . to.20. 34. 2; & ſeq.

Romæ D. Ioannes Apoſtolus fuit miſſus in feruentis olei dolium . to.20. 375. 1.

Roma dicitur Ciuitas coelecta eo , quòd Diuus Petrus ſibi eam elegerit in ſucceſſionem ſui Papatus . to.20. 375. 1.

*Roma à D. Petro , & Paulo decorata .*

Romam venit priùs Petrus , quàm Paulus . to.12. 18. 1; & ſeq; & to.18. 441. 2; & ſeq; & 524. 1.

Quo annò Romam venerit ? to. 8. 178. 2; & to.12.40.1; & ſeq; & to.14.519.2; & to.17. 612. 1; & ſeq; & to.20. 283. 5.

Romæ Simonem Magum virtute Dœmonis in aerem ſublatum oratione deiecit. tomo 17. 234. 1; & ſeq; & 441. 1.

Romæ fuiſſe Petrum pluribus argumentis probatur . to.2. ex Pighio. 47. 1; & ſeq; & to.5. 766. 2, & to.6. 438; & to. 10. 7. 2; & 160.

Digitized by Google

160. 2; & to.11. 274. 1; & 276. 7; & ſeq; & to.14. 517. 1; & ſeq; & to.19. 151. 1; & ſeq; & 26. 2.

Romam fuiſſe Petrum teſtantur Cathedra, ſupra quam ſedit, aquarum fontes ab eo mirabiliter exciti, ſilices eius genibus emolliti, catenæ, & carceres vſque nunc extantes. to.7. 69. 1.

Romæ Cathedram Epiſcopalem conſtituit D. Petrus. to. 6. 242. 2; & to. 11. 278. 1; & ſeq; & to.15. 181. 2.

Romæ Eccleſiam fundaſſe Petrum ſimul cum Paulo teſtatus fuit S. Irenęus auditor S. Polycarpi, qui fuit S. Ioannis diſcipulus. to.15. 181. 1; & 292. 2.

Romæ D. Petrus cruci fuit affixus. tomo 10. 160. 2; & tomo 17. 207. 2; & 438. 2, & ſeq.

Romæ fuerunt occiſi Petrus, & Paulus. to.15. 185. 1; & ſeq.

Qui conari fuerunt eorum corpora extra Romam aſportare, tonitruis, & horrendis fulguribus perterrefacti fuerunt. to. 15. 183. 1.

Romæ Petrum fuiſſe, Eccleſiam fundaſſe, & ſuo ſanguine conſecraſſe vetuſtiſſima Sanctorum Patrum Græcorum, & Latinorum monumenta teſtantur. to. 17. 594. 1; & ſeq.

Romæ fuit ſcripta eius prima epiſtola. to. 4. 780. 52, & to. 12. 26. 2; & to. 14. 545. 1; & ſeq; & to.17. 633. 1; & ſeq; & to.18. 513. 2; & ſeq.

Romæ cur potiùs, quàm alibi ſuam Sedem fixerit? to. 2. ex Turrecrem. 32. 2; & to. 1. 75. 2.

Romæ verè mortuus fuit. to.8. 173. 1; & to.14. 536. 2; & 517. 1; & to.17. 207. 2.

Romæ moriens reliquit ſuo ſucceſſori Paſtoralem auctoritatem in totam Eccleſiam. to.10. 7. 2; & to.16. 380. 2; & ſeq; & to.17. 644. 2; & ſeq.

Romæ eadem die fuit Petri, & Pauli mors. to.17. 627. 1; & ſeq.

Romæ non erat Petrus, cùm Paulus fuit vinctus Romam perductus. to.17. 623. 1.

Romæ poſtquam fixit Sedem, multas Orbis peregrinationes ſuſcepit, quò eum vocabat Eccleſiæ neceſſitas. to.10. 246. 2.

Romæ ſedem tenuit vigintiquatuor annis completis, & incepto vigeſimoquinto è viuis deceſſit. to. 3. 13. 1; & to. 10. 252. 1; & to.13. 237. 1; & to.14. 522. 1; & to.20. 283. 4.

Poſtquam Romæ fixerat Sedem, habitauit extra Romam duodecim annis. to.3. 22. 2.

An Romæ iure Diuino Apoſtolicam fixerit ſedem? to.3. 14. 2.

Miſſus fuit Romam vt caput Eccleſiæ. to. 1. 46. 2.

Romæ prædicauit fidem ante omnes Apoſtolos, mortuos ſuſcitauit, vigintiquinque annis ſedem tenuit, & ſimul cum Paulo martyrium ſubijt. to.1. 473. 1; & ſeq.

Romæ ſumma fęlicitas eſt deriuata ex aduentu Petri. to.1. 474. 1.

Romæ cur potiùs, quàm Hieroſolymis, aut alibi ſedem fixerit? to.16. 383. 1; & ſeq.

Romæ ſuam auctoritatem exercuit. to. 1. ex Ecchellenſi. 48. 1; & ſeq.

Poſtquam Romæ fuit Epiſcopus, numquam mutauit Epiſcopatum. to.5. 657. 1; & tomo 12. 37. 2; & ſeq.

Romæ habuit coadiutores Linum, Cletum, & Clementem. to.12. 154. 2.

Romæ Petrum sediſſe eſt communiſſima ſententia. to.4. 780. 53; & to.8. 173. 1; & ſeq; & to.13. 237. 1.

Romæ approbauit Euangelium à S. Marco conſcriptum. to.12. 27. 2.

Romæ Euangelium prædicauit, antequam Paulus Romam veniret. tom. 12. 28. 1; & ſeq; & tomo 14. 528. 1; & to.17. 346. 2; & 217. 2.

Primis quinque annis Petrus nullibi ſedit, & vltimis vigintiquinque annis Romæ ſedem habuit. to.3. 13. 1.

Romam venit Petrus ex præcepto Dei, ſedem fixit, & crucem ſubijt. to.12. 33. 2; & ſeq.

Romæ Petrum fuiſſe ſimul cum Paulo, fuiſſe Epiſcopum Romanum, ibique paſſum pro Chriſto totus Orbis teſtatur. to. 3. 451. 1.

Romanum Epiſcopatum tenuit vſque ad mortem. to.8. 176. 1.

Romæ Petri præſentia fuit maximè neceſſaria ad reprimendas Simonis Magi fraudulentias. to.14. 146. 1; & ſeq.

Romæ Petrus, & Paulus fuerunt occiſi, quamuis non conſtet de tempore, anno, menſe, & die. to.14. 548. 2.

Romam venit anno ſecundo Claudij, & quadrageſimoquarto à Chriſti Domini morte. to.7. 35. 1.

Romæ ſeptem annis manſit, & poſteà expulſus fuit à Claudio. to.7. 35. 1.

Romam iterum poſt quatuordecim annos venit. to.7. 73. 2.

Romæ illius domicilium fuiſſe Sanctorum Patrum monumenta teſtantur. to.7. 87. 1; & ſeq.

Romæ ſolum Petrum fuiſſe Epiſcopum, non autem etiam Paulum an fuerit ſaltem implicitè definitum? to.4. 566. 193.

Romam nedum venit iuſſu Chriſti Domini, ſed etiam ex illius præcepto tranſtulit Romam ſuam Cathedram, quam Antiochiæ fundauerat. to.10. 162. 1; & to. 14. 57. 2.

Romæ eius vita, & mors. to.3. 6. 2.

An verè fuerit Roma ſimul cum alijs Iudæis expulſus à Claudio? to.14. 521. 1.

Antequam Romam veniret, ſex circiter annos domicilium ſtabile non habuit; poſteà fundauit Eccleſiam Antiochenam, & tandem Romam aduenit. to.12. 419. 2.

Romæ Petri confeſſio ab Anacleto fuit extructa, & exornata, quo confirmatur illius aduentus. to. 1. 338. 2,

Romæ Petrum ſimul cum Paulo mortuum fuiſſe teſtantur eorum ſepulcra. tomo 18. 516. 2.

Romæ Petrum fuiſſe Epiſcopum vſque ad mortem teſtantur SS. Patres communiſſimè. to.18. 518. 2; & ſeq.

Romæ Petrum fuiſſe non improbat diſcordia circa tempus, ſicut non improbat Chriſtum mortuum fuiſſe diſcordia circa tempus, quo mortuus eſt. to.18. 522. 2; & ſeq.

Item non officit, quòd eius ſucceſſio diuerſimodè narretur. to.18. 521. 12.

Manſit Petrus in Iudęa quinque annis; poſteà venit Antiochiam, vbi moratus eſt ſeptem annis; deinde venit Romam, & poſt ſeptem

annos expulſus à Claudio redijt Hieroſo-lymam, vbi celebrauit Concilium. to. 18. 522. 2; & ſeq.
Redijt Romam regnante Nerone. tomo 18. 523. 1.
Cuius ætatis fuerit, quando Romam venit? to.18. 525. 2.
In epiſtola, quam ſcripſit Romæ, cur Romam Babylonem vocauerit? to.17. 215. 1; & ſeq.
Romam vocauit Babylonem ob confuſionem idololatrarum. to.19. 151. 2.
Romæ Petrum fuiſſe teſtantur Euſebius Cæſarienſis, & iura Cæſarea. to.19. 151. 2.
Credere Romæ Petrum fuiſſe neceſſarium eſt ad ſalutem. to.19. 231. 2.
Ex epiſtola Romæ ſcripta probatur ipſum Romæ fuiſſe, quia vocat eam Babylonem ex Hieronymo, Ambroſio, & Euſebio. to.19. 231. 2.
Fuit Romæ, & ibidem prædicauit ex teſtimonio D. Dionyſij, & Euſebij, Bedæ, S.P. Auguſtini, & aliorum. to.20. 282. 2; & ſeq.
*Vid. Pauli mors.*
*Vid. Petri aduentus Romam.*

*Romani.*

Romani poſt varios modos regiminum inuenerunt rebus dictantibus eſſe neceſſarium Reipublicæ per vnum conſuli. to.16. 366. 22.
Romani Pontifices, & alij Martyres plus Romæ, quàm alibi pro nomine Chriſti occiſi fuerunt; & reliquiæ corporum aliunde translatorum Cathedram hanc in morte, ſicut in vita venerantur. to.16. 388. 16.
Romana res, populus, & Territorium dicuntur propria Petri, & Pauli, quia Petro, & Paulo donata fuerunt à Conſtantino. to.4. 593. 120.
Romani, ſi admitterent Papam ſchiſmaticum, an deberent priuari priuilegijs, & immunitatibus? to.9. 392. 1.
Romani Sylueſtrum quemdam ſurrogarunt Benedicto IX. to.1. 11. 2.
Romani Ethnici, & antiqui, cur Imperatores ſuos Pontifices Summos inaugurarent? to.2. ex Adolpho. 58. 1.
Eſt traditio Hebræorum, vt teſtatur D. Hieronymus, quoties in Scriptura de Idumęis agitur, de Romanis eſſe ſermonem. to. 3. 11. 1.
Romani in contemptum Eccleſiæ fecerunt alium Papam, quem Benedictum vocauerunt, Papam verò Leonem IX. eiecerunt à Sede, quod audiens Otho Imperator Romam rediens cum exercitu magno ipſam obſedit, quouſque Benedictus Papa à Romanis traditus eſt, quem miſit in Saxoniam. to.3. 68. 1.
Romani quibus virtutibus Imperium mundi meruerint? to.3. 71. 2; & ſeq.
Romani non præficiebant dignitatibus, niſi eos, qui poſſent Reipublicæ proficere. to.3. 72. 2.
Sectantes auaritiam apud Romanos non pręficiebantur Reipublicæ. to.3. 72. 2.
Romanorum iuſtitia patebat erga Rempublicam in tantùm, quòd nec ſibi parcebant ob Reipublicæ ſalutem. to.3. 72. 2.
Apud antiquos Romanos Pater non parcebat Filio pro ſalute, & libertate Reipublicæ. to.3. 73. 1.
Romanorum iuſtitia quanta fuerit? tomo 3. 74. 1.
Romanorum liberalitas oſtenditur. tomo 3. 75. 1.
Romani morum beneuolentia amicitiam conſeruabant. to.3. 75. 1.
Romanorum, & Græcorum mos fuit cadauera inhumata per aliquod tempus relinquere. to.11. 26. 2.
Romanorum Monarchia quando inceperit? to.3: 218. 2.
Romani, quamdiu non regnauit inter eos ambitio, profecerunt; quando ambitio dominandi ſucceſſit inter eos, habuerunt bella ciuilia. to.3. 218. 2.

*Romanæ Appellationes.*

Romanæ appellationes variæ. to. 6. 96. 1.
Romanis appellationibus non contrariatur lex Gratiani poſteà innouata, & extenſa ab Imperatoribus Arcadio, & Honorio. to.6. 169. 2.
Hincmarus Rhemenſis primus prætendit per Gratiani legem euerti damnatorum Epiſcoporum Romanas appellationes. to. 6. 170. 2.
Romanis appellationibus nulla Synodus, nullus Pontifex poteſt derogare. to.6. 305. 2.
Romanæ appellationi Cæleſtij Hæreſiarchæ nullus Afrorum Epiſcoporum contradixit. to.6. 332. 1.
Romanas appellationes ex Afrorum primus impugnauit Photius. to.6. 295. 2.
Romanę appellationes confirmatę fuerunt per Theodoſium II; & Valentinianum III. to.6. 88. 2.
Romanæ appellationes non fundantur principaliter in canonibus Sardicenſibus. to. 6. 130. 1.
Fundantur in traditione Euangelica à Iulio I. allegata. to.6. 130. 1.
Romanæ appellationes per Illyricum liberrimè ambulauerunt. to.6. 201. 6.
Romanę appellationes non ſolùm ſuburbicarijs Prouincijs olim licuerunt. to.6. 323. 2.
Romanæ appellationes ſunt ſuprema Eccleſię Romanæ dignitas; & de ipſa dixit Chriſtus ad Petrum: *Confirma fratres tuos*. tomo 6. 89. 1, & 208. 2.
Fieri poſſunt immediatè ad Papam ſine Concilio generali iuxta S. Ambroſium, Theodoretum Cyrenſem, Euſebium Dorylenſem. to.6. 141. 1.
Appellatio ad Romanam Sedem non requirit, vt Iudices ſimul conſideant, & iudicent. to.6. 142. 1.
Romanæ appellationi Eutychetis Theodoſius Imperator iuſſit adſcribi effectum ſuſpenſiuum. to.6. 374. 1.
Romanæ appellationis retractatorium iudicium non eſt reuocandum in eadem, vel vicina prouincia. to.6. 154. 1.
Romanarum appellationum è Gallia formam cepit immutare inuecta per Barbaros Reges calamitas. to.6. 116. 1.
Antiquam formam reduxit Carolus Magnus. to.6. 116. 1.
Romanarum appellationum regula iuxta S. Gelaſium: Ad D. Petri Apoſtoli Sedem de qualibet mundi parte canones appellari voluerunt, ab illa autem nemo eſt appellare permiſſus. Item alia regula. Cuncta

per

per mundum nouit Eccleſia,quoniam quorumlibet ſententijs ligata Pontificum Sedes D. Petri Apoſtoli habet ius reſoluendi. to.6. 120. 1; & ſeq.
Romana appellatio Conſtantinopolitanorum Clericorum ad S. Cœleſtinum contra Neſtorium . to.6. 387. 1.
Romana appellatio licita Africanis Epiſcopis, non Clero inferiori. to.6. 303. 2.
Romana appellatio Athanaſij fuit Orientalium teſtimonijs S. Gelaſij firmata . to. 6. 418. 1; & ſeq.
Romana appellatio fuit ſemper permiſſa Clericis etiam inferioribus . to.6. 154. 2.
Romana appellatio Feliciſſimi, atque Vincentij diaconorum Eccleſiæ Lamigenſis. to.6.368. 2.
Romana appellatio ſolita fieri non ſolùm aduersùs latam, ſed ferendam ſententiam . to.6. 215. 1.
Flauiani appellatio aduersùs generalem totius Eccleſiæ Synodum eſt eximium Romanæ appellationis exemplum . to. 6. 381. 2; & 407. 1.
Ad Romanam Eccleſiam appellans nullus fuit damnatus . to.6. 569. 1; & ſeq.
Romana appellatio Sancti Athanaſij denuò examinatur . to.6. 586. 2.
Ad Romanam Sedem appellatio Ebbonis.tomo 6. 147. 1.
Romanæ appellationes non fuerunt ſublatæ à S.Cypriano . to.18.552. 1.
Semper fuit licitum appellare ad Sedem Apoſtolicam . to.19.594.2; & ſeq.
*Vid. Appellationes Romanæ* .

*Romani Canones* .

Concilij Romani Canones ſub Silueſtro I. de prima Sede non iudicanda . to.1. 125. 2. & ſeq.
Romani Concilij Canon ſub Stephano III. Papa circa electionem Romani Pontificis. to.17. 310.2.

*Romana Cathedra* .

Romana Cathedra radix cunctarum Eccleſiarum ex S.Cypriano . to.16.13.2.
Romanę Cathedrę ſummitas à tota Eccleſia à morte Chriſti vſque ad annum eius quingenteſimum, & pręſertim tempore Leonis Papæ recognita fuit . tomo 16. 51. 1; & ſeq.
Romana Cathedra cauillationibus Hęreticorum imperita defenditur rationibus ex Scriptura deductis . to.16.389.2; & ſeq.
Item ex Sac.Scripturæ auctoritate, SS. Patribus, & præcipuè D.P.Auguſtino, Hieronymo, & Bernardo . to.16. 389.2;& ſeq.
Romanæ Cathedræ regula, & modus in exercendis iudicijs,& reis puniendis mitis ſemper, & pius . to.3.760. 1; & 2.
Si autem aliquando eius Legati ſeueritatem tenuerint in iudicando, arguendi erunt, non Romana Cathedra corrigenda . to.3. 760.2.
Romana Cathedra quid ſignificet? to. 6.628. 1;& ſeq.
Romana Cathedra apponens Symbolo *exfilioque* cur Græcos ad aſſentiendum non induxerit ? to.3. 674. 2.
Romana Petri Cathedra habet de iure Diuino dominium omnium Eccleſiarum.to.3. 757.2.
Numquam errauit in fide . to.3.863.3.
Cathedræ principatus à S. P. Auguſtino in Sede Romana fuit cognitus . to. 1. 97. 2.
Cathedra, & Eccleſia Romana an ſit æquè infallibilis, ac Papa ? to.3. 488; & ſeq,
Romana Cathedra duo ſignificat . to.3.489. 1.
Romana Cathedra non differt à SummoPontifice . to.3. 489. 2.
Habuit priuilegia infallibilitatis, & perſeuerantiæ in fide . to.13.276. 20.
Quandiu adhæret Summo Pontifici, eſt infallibilis . to.3.490.1;& ſeq.
Romana Cathedra graſſante Decij Imperatotoris perſecutione à Fabiani Papæ morte vno anno, & ampliùs vacauit . to.3.489. 2.
Cathedram Petri, quæ eſt Romana, eiuſque ſupremum Pontificem, vt potè Chriſti in terris Vicarium, & S.Petri ſucceſſorem ordinarium, tenentur audire omnes Chriſtifideles, eique fidem, reuerentiam, & obedientiam præſtare ex teſtimonijs Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum Orientis, & Occidentis, Conciliorum generalium, & prouincialium, & Imperatorum Catholicorum, qui primis quingentis annis,& vltra floruerunt,oſtenditur. to. 12.97.1.
*Vid. Petri Cathedra* .

*Romanus Clerus* .

Romanus Clerus,ſi nullus eſſetCardinalis,Papam eligeret . to.3.26.1.
Conſuluit S.Cyprianum circa modum recipiendi hæreticos ad Eccleſiam . to. 2. ex Alano. 39.2.
Romanus Clerus quomodò rexerit Eccleſiam orbatam Pontifice per vnum integrum annum tempore Decij?to.3. 462.1.
Romanus Clerus in approbanda ſententia S.Cypriani contra libellaticos Chriſtianos, & prouinciales Epiſcopos congregando propriè non exercuit actum iuriſdictionis, ſed potiùs actum Conſultoris, & Doctoris . to.3. 462.1;
Eius Epiſtola ad Honorium . to.1.10. 11.
Alia ad Clerum Carthaginenſem . to.3.741. 1.
Romani Præsbyteri cur poſt Euangelium Symbolum Nicænum non dicerent ? to. 3. 680. 2.
Romanus Clerus quantùm abhorruerit à cōmunione cum hæreticis ? to. 1.355. 2.

*Romanum Concilium* .

Romanum Concilium in cauſa Cæciliani contra Donatiſtas ſub Melchiade Papa . to.11.74. 125.
Romanum Concilium celebratum ſub Melchiade non fuit Oecumenicum . tom. 4. 111. 4.
Romanum Concilium ſub Syluestro decretum edidit de prima Sede à nomine iudicanda . to.1.428. 2;& 125.2.
Romanum Concilium ſub Syluestro an fuerit ſuppoſititium,& quænam fuerint eius acta? to.11. 95. 341;& ſeq.
Romanum Concilium ſub Syluestro approbauit Concilium Nicęnum præſente Conſtantino Magno . to.18. 181.2.
Romana Concilia indicta à Silueſtro, Damaſo, Innocentio I; Leone, Marciano, Agathone,

thone, Gregorio II; Stephano III; Gregorio III; Adriano, & alijs. to. 14. 172; & ſeq.

Romanum Concilium ſub Liberio contra Arianos. to.5.40.1;& ſeq.

Romanum Concilium ſub Gelaſio declarauit primatum Eccleſię Romanæ.to.1.117.1; & ſeq; & 307. 2.

Romanum Concilium ſub Gelaſio definiuit, quinam Libri Sacræ Scripturæ ſint Canonici. to.1. 234.2.

Romanum Concilium ſub Gelaſio conuocatum contra Euphemium. to.1.357.2.

Romanum Concilium ſub Gelaſio de reprimenda Epiſcoporũ Conſtantinopolitanorum arrogantia, & de ordine Sedium Patriarchalium. to.1.416. 2,& ſeq.

Romanum Concilium ſub Damaſo damnauit hæreſes Sabellij, Arij, Apollinaris, Eunomij, Photini, eiſque fidei profeſſionem præſcripſit. to.15. 9. 31.

Romanum Concilium ſub Cornelio pro temperamento Concilij Conſtantinopolitani. to.1. 354. 2.

Romani Concilij acta contra hæreſim Neſtorij fuerunt commixta cum actis Concilij Epheſini. to.11. 10.2.

Romanum Concilium ſub Damaſo in cauſa Maximi Conſtantinopolitani. to.6.196;& ſeq.

Romanum Concilium coactum contra hæreſim Nouatiani. to.11. 50. 48.

Romanum Concilium celebratum ſub Vrbano II; in quo fuit decretum, vt horæ Officij Beatiſſimæ Virginis Mariæ recitentur in Choro. to.4. 112. 1.

Romanum Concilium ſub Felice III. contra errores Orientalium. to.1.148.1.

Romanum Concilium de non impediendo recurſu ad Apoſtolicam Sedem. to.1.159. 1.

Romanum Concilium ſub Stephano VI. irritauie acta Formoſi. to.9. 784.1.

Romanum Concilium ſub Cornelio contra Nouatum. to.1. 76. 2.

Romanum Concilium ſub Stephano III. ſtatuie, vt ſolus Cardinalis ſiue Epiſcopus, ſiue Præsbiter, ſiue Diaconus eligatur in Papam. to.17. 310. 2.

Romanum Concilium ſub Gregorio VII. cõuocatum contra Simoniacos. to.5. 727; & ſeq; & 712. 2; & 755. 2; & to.4. 112. 1; & to.10.377. 1.

Romanum Concilium celebratum in cauſa Acacij. to.6. 193.2.

Romanum Concilium congregatum contra conciliabulum Metenſe. to.1. 104. 2.

Romanum Concilium ſub Gregorio Papa VII; in quo Henricum IV. excommunicauit. to.1.12.2.

Romanum Concilium ſub Nicolao II. declarauit electionem Papæ ad ſolos Cardinales tanquam ad potiores Cleri Romani ſpectare. to.1.21.1.

Romanum Concilium ſub Nicolao II; in quo Berengarius ſuam hæreſim circa Sacramentum Euchariſtiæ, in quo dicebat Chriſtum eſſe tantùm, vt in ſigno, abiurauit. tom.4.112. 1; & to.3.886.1;& tom.1. 349. 2.

Romanum Concilium ſub Gregorio IX. ab Imperatore fuit per vim impeditum. to.4. 112.2.

Romanum Concilium ſub Stephano IV. pro reſtituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Eccleſiaſticæ. to.1. 185. 2.

Aliud ſub eodem damnauie vtrumque Conſtantinum, & omnes Hagiomachos. to.1. 312. 1.

Romanum Concilium celebratum ſub Agathone, & relatum quarta actione VI. Synodi. to.12.586.2.

Romanum Concilium ſub Hilario Papa declarauit in Papa eſſe poteſtatem condendi leges obligantes totam Eccleſiam. to.12. 589. 2.

Romanum Conciliũ ſub Gelaſio proteſtatum fuit Eccleſiam Romanam accepiſſe primatum in omnem Eccleſiam à Chriſto Domino. to.1. 106. 2.

*Romanum Conſiſtorium.*

Romani Conſiſtorij prima mentio facta fuie à Theodoſio Ecchinienſis Eccleſiæ Epiſcopo, cùm Bonifacio Pontifici Romano obtulit literas Epiphanij in Conſiſtorio. t.6. 217. 2.

*Vid. Conciſtorium.*

*Romana Curia.*

Romanæ Curiæ Officialium imperfectiones nil detrahere Pontificatui patet ex SS. Patribus, Scriptura, & Concilijs. tom.16. 398.1;& ſeq;

Romana Curia quid ſit? to.5.567.97.

*Romana Eccleſia.*

Romanæ Eccleſiæ vis, & auctoritas ex Concilijs Nicœno, Conſtantinopolitano V; Viennenſi, Calcedonenſi, alijſque aſſeritur. to.16. 319.1;& ſeq.

Romana Eccleſia quare dicatur caput, & mater omnium Eccleſiarum? to.13.307.1; & to.1. 77.

Romanæ Eccleſiæ priuilegia quinque: Primum eſt primatus ſuper omnes Orbis Eccleſias. Secundum eſt eſſe Magiſtram totius Orbis, & omnium Eccleſiarum. Tertium clauium poteſtas ligandi, atque ſoluendi. Quartum fidei indefectibilitas. Quintum poteſtas iudiciaria totius Orbis. to.4. 552. 112;& ſeq.

Romana Eccleſia quatuor modis accipi poteſt. to.9. 498. 52.

Romanæ Eccleſiæ iudicium in cauſa Maximi, & Patrocli, ac Hilarij. to.6. 121. 2; & 122. 2.

Romanę Eccleſiæ Legati in Concilio Epheſino. to.6.411. 2.

Romana Eccleſia grauata à Iuſtiniano Imperatore. to. 1.19. 1.

Romanæ Eccleſiæ auctoritas quanta tempore Teleſphori, Higinij, Aniceti, & Eleutherij Pontificum? Catholicum nomen hæretici non aliunde, quàm ex ea ſe deriuare fatentur. to.1.352. 2.

Romanæ Eccleſiæ conſuetudo in abſoluendis Schiſmaticis, Hæreticis, & Apoſtatis. to.1. 394. 1.

Romanã Eccleſiã fontem eſſe Sacerdotij per diuerſa acta demonſtratur. to.1. 420. 2.

Romana Eccleſia quomodò ſupra cæteras? to.3.18.1.

Romanæ Eccleſiæ dignitas in quo conſiſtat? to.3. 21. 2.

Roma-

Romana Eccleſia ſola ſemper habet ſupremum Iudicem controuerſiarum fidei.to.7. 3.1.
Romana Eccleſia eſt fundamentum aliarum Eccleſiarum. ro. 7. 147. 2.
Romana Eccleſia omni pręfertur Eccleſiæ. to.6.25. 87.
Romana Eccleſia in ſignum ſpecialis Dominij aliquos caſus ſibi reſeruat. to.6.26. 91.
Romana Eccleſia corrigit decreta omnium Conciliorum. to.6.28. 90.
Romanæ Eccleſiæ iudicium eſſe immobile, & inappellabile teſtatur S.P.Auguſtinus.to.6. 527. 1; & ſeq;
Romanæ Eccleſiæ debent referri cauſæ maiores.to.6. 605. 2.
Romana Eccleſia habet ſollicitudinem omnium Eccleſiarum. to.6. 607. 1.
Romana Eccleſia non differt à Sede Apoſtolica. to.8. 318. 1.
Romanæ Eccleſiæ decreta ab omnibus ſunt obſeruanda. to. 14.68. 2; & 71. 1.
Romanæ Eccleſiæ decreta ex cathedra ſunt obiectum fidei. to.15. 15. 122.
Romana Eccleſia nequit eſſe ſine Papa, quia ſponſa nequit eſſe ſine ſponſo. to.15.295. 1; & ſeq.
Romanæ Eccleſiæ puritas fuit ſemper ſeruata inter tot hæreſes. to.15. 301.1.
Romana Eccleſia excommunicando hæreticos ſemper tradidit Sathanæ. to.15.301. 1.
Romanæ Eccleſiæ doctrina à nullo vnquam Concilio fuit reprobata. to.15. 324.1.
Romana Eccleſia ſemper ſeruauit veram fidem. to.15. 326.1; & ſeq.
Romana Eccleſia quomodò ſit ſupra cęteras Eccleſias? to.3.18. 1.
Romanæ Eccleſiæ Præfectus toti Orbi præficitur. ro.3.20.2.
Romanæ Eccleſiæ, & Vrbis quomodò Deus habeat ſpecialem prouidentiam? to.3. 21. 2.
Romanæ Eccleſiæ dignitas in quo conſiſtat? to.3. 21.2.
Romanæ Eccleſiæ auctoritas ex verbis Iuſtiniani Imperatoris colligitur. tom.3. 274. 1.
Romanæ Eccleſię excellentia ſuper omnes Eccleſias. to.3.274. 1.
Romana Eccleſia ſola inter alias Eccleſias fidem ſeruauit ita, vt in illa nunquam fuerit error. to.16. 383. 1.
Romana Eccleſia cæteras antecellit, & Monarchiam obtinet, tanquam potior cęteris. to.13.194. 2.& ſeq.
Romana Eccleſia à ſolo Chriſto fundata omnes dignitates fundauit. to.13. 352. 1.
Romana Eccleſia quare dicatur mater, & mulier? to.13. 407. 1.
Romana Eccleſia tribuit ius, & auctoritatem Sacris Canonibus, ſed eis illam non alligauit. to.13. 549.2.
Romana Eccleſia in exercendis iudicijs, & reis puniendis mitis, & pia. to.13.760.1; & ſeq;
Romana Eccleſia ſola eſt Sedes ſuprema de iure Diuino. to.7. 5. 1.
Romanæ Eccleſiæ auctoritas non cepit tempore Conſtantini, aut Phocæ. to.3. 20. 2.
Romana Eccleſia nunquam defecit in doctrina, aut moribus. to.16. 454. 1.
Romana Eccleſia numquam defecit ab eo ſtatu, in quo fuit primis quingentis annis. to. 16.458. 2.
Romanæ Eccleſiæ fundator fuit D.Petrus. to.16.515. 1.
Romanæ Eccleſiæ Epiſcopus fuit D.Petrus. to.16.519. 2.
Romanæ Eccleſiæ auctoritas ab hæreticis impugnata. to.16. 310. 1.
Romanæ Eccleſiæ ius, & poteſtas ex Concilijs probata. to.16.319. 1.
Romana Eccleſia iure Diuino eſt prima inter omnes Eccleſias. to.2. ex Turrecrem. 31. 1; & ſeq.
Romanæ Eccleſiæ nomine quid intelligatur? to.2.ex Turrecrem. 32.2.
Romanæ Eccleſiæ diſcrimen ab alijs Eccleſijs. to.2.ex Turrecrem.32.2.
Romana Eccleſia verbo Dei fuit firmata.to.2. ex Turrecrem.41.2.& ſeq.
Romanæ Eccleſiæ omnes Eccleſiæ ſunt copulandæ, quia omnes ab illa proueniunt.to.2. ex Turrecrem.41.2; & ſeq.
Romanæ Eccleſiæ multæ prærogatiuæ, & excellentiæ. tom.2. ex Turrecrem. 42. 1; & ſeq;
Romana Eccleſia cur dicatur, & dicta fuerit catholica? to.2. ex Turrecrem.60.1.
Romana Eccleſia declarata fuit à Chriſto, & non ab homine, caput, & mater omnium Eccleſiarum. to.2. ex Aluarez. 2. 1; & 9. 1.
Romanæ Eccleſiæ omnes aliæ Eccleſiæ, ſiue Archiepiſcopales, ſiue Patriarchales, ſiue Primatiales ſubditæ ſunt, & ab ea dependent. to.16. 401.1; & ſeq.
Romana Eccleſia habuit primatum à Chriſto, & à Petro Principe Apoſtolorum, non autem ab Imperatoribus, & Eccleſia Conſtantinopolitana. to.17. 291.2.
Romana Eccleſia à S. Cypriano Petri Cathedra fuit appellata. to.17. 34. 1.
Semper habuit annexum Apoſtolicæ Cathedræ principatum. to. 17. 43. 1.
Eſt mater omnium Eccleſiarum, & ab ea omnes Epiſcopi habent ſuam conſeruationem, & dignitatem. to.17. 141. 2.
Romana Eccleſia dicitur Catholica influxiuè, quia tamquam caput omnium Eccleſiarum influit in illas auctoritatem. tom.17. 246. 1; & ſeq.
Romana Eccleſia quomodò ſecundùm diuerſas conſiderationes ſit vniuerſalis, & particularis? to.17.247. 1; & ſeq.
Romanæ Eccleſiæ poteſtas ad nulla confinia locorum ab vllo vnquam Concilio fuit reſtricta. to.17.248. 1; & ſeq.
Romanæ Eccleſiæ regiones ſuburbicariæ quæ fuerint? to.17. 249. 2; & ſeq, & 251.1; & ſeq; & 252.1; & ſeq.
Præter ditionem ſui Patriarchatus habuit ſemper adminiſtrationem omnium Eccleſiarum totius Orbis. to.17. 251.2; & ſeq; & 253.1; & ſeq.
Ad illam refertur probatio fidei tamquam ad lapidem Lydium. to.17. 254. 1.
Semper habuit Cathedræ Apoſtolicæ titulum teſte S.P.Auguſtino. to.17. 254.2.
Non eſt ei præferenda Eccleſia Hieroſolymita-

micana . tomo 17. 260. 1.
Iure Diuino, non iure poſitiuo habet poteſtatem in omnes Eccleſias. to. 17. 264. 2;& ſeq.
Romana Eccleſia probauit ſolos Canones Conſtantinopolitanos, qui continent damnationem Macedonij. to.17.275. 2.
Romana Eccleſia eſt origo Sacerdotalis dignitatis. to.17.452.2.
Eſt faſtigium Sacerdotij, Sedes Petri, vinculum fidei, honor Collegij, & gluten concordiæ. to.17.452. 2.
Eſt vnitas, radix, & mater Eccleſiæ Catholicæ. to.17. 453. 2.
Eſt petra, ſuper quam tota Eccleſia fuit ædificata. to.17. 454. 1.
Eſt principatus Apoſtolicæ Cathedræ, Apoſtolici Sacerdotij, & Epiſcopatus. to.17. 454.2.
Eſt caput fidei omnium Eccleſiarum, potentior principalitas, potior auctoritas, & prior locus. to.17.455.1; & ſeq.
Eſt prima Sedes habens curam omnium aliarum Sedium Epiſcopalium. to.17. 456. 1; & ſeq.
Eſt portus tutiſſimus, vbi ſolùm veram ſecuritatem inueniunt omnes ad illam recurrentes. to.17. 456. 2; & ſeq.
Romana Eccleſia quos in communionem recepit, ab omnibus Eccleſijs fuerunt recepti, & quos reiecit, ab omnibus fuerunt reiecti. to.17. 458.2.
Romanæ Eccleſiæ non communicans ſemper fuit habitus, tanquam ſchiſmaticus. to.17. 458.2.
Romana Eccleſia, & Petri Cathedra eadem eſt. to.17.458.2.
Romanæ Eccleſiæ communio idem eſt, ac totius Eccleſiæ vnitas. to.17.459. 1.
Romanæ Eccleſiæ fides.& poteſtas fuit ſemper toti Orbi manifeſta. to.17.459.2;& ſeq.
Illi fuerunt ſubiecta omnia Concilia. to. 17. 460.1,& ſeq.
Extra illam Concilia Oecumenica celebrari non poſſunt. to. 17. 469. 2.
Quas hæreſes damnauerit, & quas perſecutiones ab hæreticis paſſa fuerit? to. 17. 474. 1; & ſeq.
Romanæ Eccleſiæ ſolùm poſſunt congruere ea, quæ de Eccleſia in Scripturis leguntur. to. 17. 483. 2; & ſeq.
Ad ipſam,non ad Eccleſias Hæreticorum,à Paganis miſſi fuerunt Legati; to.17.485.2.
Romanæ Eccleſiæ vniuerſalitas quomodò ſit explicanda? to.17.375.1.
Romana Eccleſia ſolùm habet notas veræ Eccleſiæ, quæ errare non poteſt. to. 18.52.1.
De fide eſt eam eſſe veram Eccleſiam. to. 18. 58. 2.
Romanam Eccleſiam habere ius appellationis ex toto Orbe eſt de iure Diuino. tomo 3. 634. 2.
Romanæ Eccleſiæ ſolùm conuenit titulus Eccleſiæ Apoſtolicæ, quia ab Apoſtolis ſine vlla prorſus interruptione ſuam ducit originem. to.15.309. 1; & ſeq.
Habuit ius appellationis ſemper reſpectu omnium Eccleſiarum totius Orbis vſque ad annum 800. to.3.624. 2.
Ad ipſam appellandum eſſe ab Eccleſijs cunctarum gentium pro dirimendis fidei controuerſijs ſtatutum fuit in Concilio Sardicenſi. to.3.630.2.
Omnes Eccleſias ad Eccleſiam Romanam appellare eſt de iure Diuino, non humano. to. 3. 634. 2.
Romanæ Eccleſiæ quomodò conueniant veræ Eccleſiæ attributa, & proprietates? to. 13. 384. 1.
*Vid. Eccleſia Romana.*

*Romanus Epiſcopus.*

Romanus Epiſcopus habet ex priuilegio perſonali, & locali ſimul, quòd ſit Paſtor vniuerſalis. to. 4. 812. 64.
Romanus Epiſcopus eſt Paſtor vniuerſæ Eccleſiæ. to. 3. 823. 1.
Vrbis Epiſcopus tripliciter poteſt conſiderari. to. 3. 823. 2.
Romanus Epiſcopus de iure Diuino eſt Summus Pontifex totius Eccleſiæ vniuerſalis. to. 18. 52. 1.
Accipit,quando eligitur,immediatè à Chriſto Domino poteſtatem. to. 18. 52. 2.
Epiſcopi omnes excepto Romano Epiſcopo accipiunt ab homine, idèſt à Papa, poteſtatem iuriſdictionis; ſeu illam accipiunt à Chriſto Domino mediante Papa, aut per manus Papæ. to.18.55.2.
Romanum Epiſcopum eſſe Petri ſucceſſorem an ſit de iure Diuino, vel Eccleſiaſtico? to. 13. 27. 2.
Epiſcopus Orbis, ſicut eſt de fide, quòd ſit Petri ſucceſſor: ita an ſit de fide, quòd ſit Epiſcopus Vrbis? to.9.649.1.
Romanus Epiſcopatus quando coniunctus fuerit cum Eccleſiæ primatu? to.9. 649. 1.
Aſſerere Romanum Epiſcopum non eſſe Summum Pontificem totius Eccleſiæ vniuerſalis eſt hæreticum. to.9.650.1.
Illius Epiſcopatus numquam fuit ſeparatus, nec vmquam ſeparabitur ab Epiſcopatu totius Orbis. to.9.648.1.
Romanus Epiſcopus quis ſit? to. 16. 316. 1; & ſeq.
*Vid. Papa.*

*Romanum Imperium.*

Romani Imperij diuiſio quomodò facta fuerit? to.5. 678. 1.
Romanorum aliquot Imperatorum Epochæ. to. 17. 228. 1; & ſeq.
Romani Imperij dignitates, & Ordines. to. 2. ex Turrecrem. 30. 1; & ſeq.
Romanum Imperium Deus reprobaſſe videtur. to. 18. 131. 2.
Romanorum Imperio in principio nihil fortius, & in fine nihil fuit debilius. tom. 18. 131. 2.
Romanum Imperium quadringentis annis à ſuo initio Italiæ fines non eſt egreſſum; poſtea Siciliam, Hiſpaniam, Africam, Aſiam, & Græciam perdomuit. to. 20. 7. 1.
Romanum Imperium nunquam obtinuit omnia Regna Aſiæ, & Africæ. to. 20. 7. 1; & ſeq.
Romanum Imperium fuit dilatatum, poſtquam amplexum fuit fidem Chriſtianam. to. 20. 8. 1.
Romani Imperij progreſſus fœliciſſimi inceperunt ab Octauiano Auguſto. to. 20. 9. 2; & ſeq.
Romanorum Imperium à Leone III. in Germanos fuit translatum. to.13.277. 1.

Roma-

Romanum Imperium fuit tranſlatum à Græcis in Francos per Leonem III. to.7. 365.1; & ſeq; & 452. 1; & ſeq; & 499. 2; & ſeq; & to.11. 528. 7.

Romanum Imperium à Conſtantino fuit diuiſum. to. 11. 324. 1.

Romani Imperatores Hiſpaniam à Gothis recuperarunt. to. 6. 261. 2.

Romanum Imperium hucuſque non eſt decollatum. to. 3. 853. 1.

*Vid. Imperium.*

*Romanus Patriarchatus.*

Romani Patriarchatus amplitudo. tomo 11. 205. 60; & ſeq.

Romanæ Eccleſiæ Patriarchatui ſemper fuit ſubiecta Eccleſia Anglicana. to. 3. 788. 1.

Romanus Patriarchatus iure Apoſtolico per totum Occidentem extenditur. to.11. 234. 143.

Romani Patriarchatus antiqui limites deſignantur. to.16.82.1;& ſeq.

Romanus Patriarchatus numquam fuit contractus ad centeſimum lapidem tantùm. to. 16. 87. 2; & ſeq.

Ad Patriarchatum Eccleſiæ Romanæ ſemper ſpectauit Eccleſia Africana. to. 6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 2.

Romani Patriarchatus latitudo, & lis cum Patriarchatu Conſtantinopolitano. to. 6. 733. 24.

Romani Patriarchatus Epiſcopi habebant ſuffragium in eligendo Pontificem. tom. 6. 300. 2.

*Romanus Pontifex.*

Romanus Pontifex Antiſtes ſacrorum, ordine Sacerdotij par omnibus, dignitate Summi Pontificis ſuperior omnibus. to. 1. 380. 2.

Romanus Pontifex quare recuſauerit titulum Epiſcopi vniuerſalis? to.3.357.2.

Romanus Pontifex poteſt reſtringere poteſtatem Epiſcoporum, & eorum diœceſes diuidere, & augere. to.9.664.2.

Romanus Pontifex poteſt Principes, & ipſum Imperatorem non ſolum reprehendere, ſed etiam deponere, & in quibus caſibus. to.9. 669; & ſeq.

RomanosPontifices poteſtatem etiam temporalem in Reges, & Imperatores exercuiſſe oſtenditur varijs hiſtorijs. to. 9. 671. 1.

Romanus Pontifex habuit à Chriſto vtrumque gladium. to. 9. 671. 1.

Romanus Pontifex poteſt non ſolùm exhortari, ſed etiam copias militum diſponere, & mittere contra fidei hoſtes. to. 9. 671. 1.

Romanorum Pontificum ſucceſſio nullum hæreticum continere teſtatur S.P.Auguſtinus. to. 11. 202. 4.

Romani Pontifices pallia tranſmiſerunt ex antiqua conſuetudine. to. 6. 260. 2.

Romani Pontifices latinè ſcripſerunt ad Græcos. to. 422. 2.

In Illyrico, & in Gallia habuerunt Vicarios Apoſtolicos. to. 6. 165. 2.

Eis non nocuit reuiſio in cauſa Cæciliani. to. 6. 313. 2.

Romani Pontificis conſenſus ad conſecrationem Epiſcoporum. to. 6. 264. 2.

Romani Pontificis pedum oſcula. to. 6. 84. 2.

Romano Pontifici quæ competant? tomo 6. 313. 1.

Romanus Pontifex ſubſtituit Vicarios Apoſtolicos cum poteſtate congregandi Synodum Diœceſanam, to. 6. 165. 2.

Quid poſſit circa iudicium retractatorium? to. 6. 137. 2.

Romanus Pontifex Caput totius Eccleſiæ. to. 6. 411. 2.

Solus ſufficit ſine Concilio. to. 6. 410. 2.

Illi ſoli competit eſſe Chriſti Vicarium. to. 6. 129. 1.

Quæ priuilegia habeat in Synodo generali? to. 6. 198. 2.

Solus definit alijs conſulentibus. to. 6. 407. 1; & ſeq.

Poteſt aliorum iudicia etiam iuſta ſoluere. to. 6. 148. 1.

Poteſt ſine Concilio deijcere Patriarchas. to. 6. 115. 2; & ſeq.

Et in locum degradati alium ſufficere. to. 6. 115. 2; & ſeq.

Romanus Pontifex totius Occidentis patriarchale caput; to. 6. 164. 2.

Romani Pontificis ſubſcriptio variata. to. 6. 427. 1.

Solus Bonifacius VIII. indutus fuit ornamentis Imperialibus. to.6.261.1.

*Vid Pontifices Romani.*

*Romanus Populus.*

Romani Populi qualitates à D. Bernardo celatæ. to. 4. 59. 2.

Romani Populi mores, vitia, & imperfectiones à D.Bernardo fusè expenduntur, & exprobrantur; & quomodò ſit edocendus, reprehendendus, regendus, & corrigendus idem S. Bernardus ſuggeſſit Eugenio IV. Pontifici Maximo. to. 4. 59. 2; & ſeq.

Romanus populus, quanuis alterius ſeruitio ſponte ſe adiecerit, attamen ſemper appetit dominari; & licèt non noucrit alijs præeſſe, attamen non ſuſtinet alijs ſubeſſe; propterea ſuperioris poteſtatem ſemper ambit excutere; & alios tanquam inferiores ſibi ſemper affectat ſubijcere. tom. 4. 60. 1.

Romanæ Eccleſiæ Populus numquam vixit in communi. to. 6. 149. 2.

A Populo Romano debebant approbari, & acceptari leges Romanæ Reipublicæ. tom. 18. 10. 1.

Romanus Populus tranſtulit ſuum ius in Imperatorem. to. 4. 75. 2.

Romani antiqui floruerunt præclaris virtutibus; in modernis tamen, & vltimis temporibus mutatus eſt color optimus. tomo 3. 75. 2.

*Romana Sedes.*

Romanæ Sedis auctoritas probatur ex verbis Iuſtiniani ad Papam. to. 3. 274. 1.

Romanæ Sedis præſtantia apud Barlaamum Monachum. to. 1. 162. 1.

Romana Sedes Petrina Sedes fuit nuncupata. to. 1. ex Ecchellen. 53. 2.

Romana Sedes à D. Petro fundata. to. 1. ex Tannero 22. 143.

Romana Sedes, non habet inſeparabiliter ſibi annexam auctoritatem Pontificiam. Oppoſitum non eſt de fide, temerarium tamen eſt negare. to. 1. ex Tannero. 150; & ſeq.

Romana Sedes ſemper erroris expers ex Theodoreto. to. 2. ex Alano 18. 2.

Romanæ Sedis Principatus ex multis D. Cy-

priani teſtimonijs oſtenditur. tomo 2. ex Alano. 37. 1.
Romana Sedes per 70. annos Auenionem tranſlata fuit; Romanus tamen Epiſcopatus ſeparatus non fuit ab Epiſcopatu totius Orbis. to. 9. 648. 2.
Romana Sedes permiſit Epiſcopos Afros conſecrari à Primate Carthaginenſi. tomo 6. 236. 1.
Eſt portus omnium fluctuantium. to. 6. 414. 2.
An poſſit condere nouos Canones? to. 6. 274. 1.
Cur interdum abſtinuerit ab excommunicatione in Oriente? to. 6. 354. 1.
Debet omnes afflictos ipſam inuocantes benignè ſuſcipere. to. 6. 190. 2.
Semper fuit ſolita euocare Epiſcopos Gallos ad ſuas Synodos. to. 6. 164. 2.
Romana Sedes priuatiuè iudicat Metropolitas. to. 6. 161. 1.
Romana Sedes à nemine iudicatur. to. 6. 842. 2; & 641. 1; & 874. 8.
*Vid. Apoſtolica Sedes.*
*Vid. Sedes Romana.*

*Romana Synodus.*

Romana Synodus ſub Damaſo poſtulauit confirmari Romanas appellationes à Gratiano, & Valentiniano Imperatoribus. to. 6. 108. 1.
Romana Synodus de celebratione Paſchæ ſub Victore. to. 15. 382. 1; & ſeq.
Romana Synodus in cauſa Acacij. to. 15. 586. 1; & ſeq.
Romana Synodus ſub Hormiſda de vno in Trinitate paſſo. to. 15. 612. 1; & ſeq.
Romana Synodus ſub Sixto III. decreuit non poſſe in Papam ſententiam dici. to. 2. ex Adolpho. 110. 2.
Romana Synodus ſub Silueſtro dixit Romanam Sedem à nemine iudicari debere. to. 2. ex Adolpho. 110. 2.
*Vid. Concilium Romanum,*
*& Romanum Concilium.*

*Rudolphus Auſpurgicus Imperator.*

Rudolphi Hauſpurgij primi ex Sereniſſima Auſtriacorum familia Imperatoris pietas, & præclara geſta enarrantur, to. 1. 501. 2.
Reliquorum Imperatorum Auſtriacorum nomina vſque ad Rudolphum II. to. 1. 501. 2.
Rudolphi Romanorum Regis Epiſtola ad Gregorium X. ſpondentis, ac iurantis ſe defenſurum Eccleſiæ ſtatum. to. 10. 133. 1.
Rudolphi Regis Romanorum Epiſtola ſignificauit Paulo III. quædam loca pleno iure ſpectare ad Apoſtolicam Sedem. tomo 10. 133. 2.

*Ruffinus.*

Ruffini tranſlatio Canonis 6. Concilij Nicæni. to. 4. 311. 6; & 7.
Eius expoſitio ſuper vocem ſuburbicarij. to. 4. 312. 7; & 313.
Origeniſtarum Coryphæum Anaſtaſius Papa Romam vocauit ad cauſam dicendam, ſed tergiuerſantem, & comparere renuentem hæreſis damnauit. to. 6. 863. 2; & ſeq.
Ruffinus, ſuo ſuppreſſo nomine, librum Periarchon Origenis Latinum fecit, multiſque dolis appoſitis adeò profecit, vt permultos Clericorum in errores Origenis præcipites dederit. to. 6. 113. 1; & ſeq.
Ruffinus Symboli explicationem Damaſo Romano Pontifici miſit, atque ſubmiſit. to. 1. 144. 1.
Ruffinus à calumnia vindicatur. tomo 2. ex Alano. 4. 2.
Ruffinus Paraphraſtes potiùs, quàm Euſebij interpres fuit. to. 2. ex Alano. 5. 1.
Ruffini cum Euſebio comparatio. tom. 2. ex Alano. 5. 1.
Ruffini librum ſub nomine Xiſti Papæ damnauit Innocentius I. to. 1. 362. 1.

*Rupertus Abbas.*

Ruperti Abbatis defenſio circa impanationem, & panis aſſumptionem hypoſtaticam, to. 8. 445. 2; & ſeq.
Ruperti Abbatis Elogium Eccleſiæ. to. 1. 160. 1.
Ruperti Tuitenſis de ſtabilitate Eccleſiæ Romanæ. to. 1. 189. 2.

*Ruſſiæ Legati.*

Ruſſiæ Eccleſiarum ad Clementem VIII. Legati. to. 16. 139. 2.

*Ruthenus Archiepiſcopus.*

Ruthenum Archiepiſcopum Græcum ad Cardinalatus dignitatem euexit Eugenius IV. to. 3. 675. 2.

*Rutheni.*

Rutheni de ritibus Græcis Papam conſuluerunt, eiſque Paulus V. reſpondit. to. 1. 387. 1.

# S

## SABAVDIÆ DVX.

SAbaudiæ Dux Amedeus à Ludouico Arelatenſi electus fuit in Papam ſub nomine Felicis V; qui poſt nouem annos renunciauit Papatui. to. 3. 773. 2; & ſeq; & 349. 1.
Eugenij ſucceſſori ſe ſubmiſit, & ab eo Cardinalis fuit creatus. to. 3. 349. 1.

*Sabbathum.*

Sabbathi ieiunium apud Romanos, non apud Orientales. to. 14. 497. 1.
An Sabbatho eſſet ieiunandum? S. Ambroſius reſpondit: *Quando Mediolani ſum, non ieiuno Sabbatho; quando Romæ ſum, ieiuno Sabbatho.* to. 14. 497. 1.
De Sabbatho quid ſentiat D. Hieronymus? to. 14. 497. 1.
Sabbatho præcipitur abſtinentia ab eſu carnium, niſi maiore feſtiuitate interueniente, vel infirmitate. to. 5. 713. 1.

*Saba.*

Sabæ ad Anaſtaſium Imperatorem epiſtola pro defenſione veræ fidei Catholicæ. to. 1. 306. 1.

*Sabellius.*

Sabellij errores à Dionyſio Papa iudicantur. to. 1. 290. 2.
Sabellij, & Arij Sectatores ab Athanaſio acerſiti. to. 1. 99. 1.

*Sabelliani.*

Sabelliani dicebant non eſſe tres perſonas Diuinas, ſed vnam tantùm. tom. 16. 543. 1.
Item eandem perſonam vocari Patrem, Filium,

lium, & Spiritum Sanctum, ſed diuerſo reſpectu Patrem, quatenus eſt auctor creaturarum. tom. 16. 543. 1; & tom. 1. 145. 1.
Ex eorum ſententia ſequebatur Patrem eſſe mortuum, & paſſum. to.16. 543. 1.
Sabelliani appellati ſunt Patripaſſiani teſte S.P.Auguſtino. to.16. 543. 1.

*Sabinus.*

Sabinus quomodò in Baſilidis locum ſuffectus? to.6. 104. 1; & to.13. 242. 2.
Sabinus ab Eccleſia Aſturicenſi, ſpreta Baſilidis appellatione, vt friuola, in nouum Epiſcopum conſecratus fuit. tom.6. 104. 1; & 103. 1.

*Saccus.*

Saccus apud Græcos quid ſignificet? tom.6. 260. 1; & 257. 2; & ſeq.
Semper fuit albus; & ideo ſacerdotes eo vtebantur tantùm in Paſchate, Pentecoſte, & Natali Chriſti Domini. to.6. 260. 1.
Saccus an fuerit albus, vel purpureus? to. 6. 260. 1.
Saccus, Sticharion, & Phænolion non erant eiuſdem coloris. to.6. 257. 2.

*Sacerdos.*

Sacerdos dicitur ſacra dans. tom. 20. 580. 1.
Sacerdotis nomen in Eccleſia euerſa Synagoga initium habuit. to.16.5.2.
Sacerdotis nomen ſignificat Epiſcopum, & præsbiterum. to.6. 303. 2; & ſeq.
Primus ſacerdos in ſtatu naturæ per peccatum corruptæ fuit Abel. tom. 1. 493. 2; & to.2. ex Aluarez. 10. 2; & 11. 2.
Sacerdotes Dij; Reges autem Principes à Deo appellati ſunt. to.1. 493. 1.
Sacerdos Angelus Domini vocatur. tom. 1. 493. 1, & tom. 12. 460. 1; & tom.3. 132. 1.
Sacerdotes dicuntur Eccleſiæ fundamenta; ſal terræ; lux mundi; miniſtri Chriſti Domini; diſpenſatores myſteriorum Dei; adiutores Dei; parentes, ſeu genitores filiorum Dei. to.12. 461. 1.
Item mediatores inter Deum, & homines; legati Chriſti Domini; clauigeri Regni cæleſtis, ac proinde thronum regale habentes, non terrenum, ſed cæleſte teſte D. Hieronymo. to.12. 461. 1.
Sacerdotis nomen quid ſignificet? to.9. 365. 47.
Sacerdos ſacerdotum rectè dicitur Monarcha. to.17. 398.
Sacerdos dicitur ſequeſter inter Deum, & populum. to.3. 129. 2.
Sacerdotes in ſcripturis Cœlis, & aſtris ſæpe comparantur. to.18. 213. 2.
Sacerdotes ſunt Dei legati Diuinitus inſtituti, laicorum magiſtri. to.19. 5. 1.
Sacerdotis nomen etiam apud antiquos celebre. to.1. 24. 2.
Sacerdotes minores cur vocati præsbiteri? to.16.5.2.
Sacerdos os Eccleſiæ Catholicæ vocatur. to.13. 539. 1.
Sacerdos nuntius Dei appellatur. to.13.201. 2.

*Sacerdotis dignitas.*

Sacerdotalis, & Regia dignitas in Eccleſia. to.1. 509.1.
Sacerdotis dignitas ſuperat dignitatem Regum. tom. 16. 159. 1; & to.18. 212. 1; & ſeq.
Sacerdoti cæleſtia commiſſa, Regi verò terreſtria. to.16. 159. 1.
Sacerdotij ius è ſupernis deſcendit. tom. 16. 159.1.
Sacerdotij dignitas quanta ſit, & quantùm excedat regiam dignitatem? to. 16. 158. 2.
Sacerdotum dignitas in lege naturæ. to. 12. 400. 1.
Sacerdotalis dignitas in quo conſiſtat? to. 7. 12. 1; & ſeq.
Sacerdotalis dignitas excellit alias dignitates ſæculares. to.18. 207. 2; & ſeq; & to.9. 616. 3.
Sacerdos quidquid agit, ex Diuinis legibus, ex oraculis Diuinis, quibus ſemper cedit prudentia humana, cedunt ſemper leges ciuiles, cum populo agit. tom. 18. 208. 2.
Sacerdos etiam in lege veteri fuit maior Rege. to.18. 564.1.
Sacerdotes imperant Regi, non Reges Sacerdotibus; ideo illi ſunt his ſuperiores. tomo 18. 212. 2.
Sacerdotalis, & Epiſcopalis dignitas. to. 7. 12. 2.
Sacerdos per clauem ordinatur, per quam Paradiſi ingreſſum modò præcludit, modò patefacit. to.7. 13. 1.
Sacerdotes præter Chriſtum Dominum eſſe in Eccleſia eſt dogma fidei. to. 20. 576. 2; & ſeq.

*Sacerdotis officia, & munera.*

Sacerdotibus ex officio datum eſt offerre, Euchariſtiam diſpenſare, infirmos vngere, & munus prædicandi exercere; diaconis autem, & ſubdiaconis minimè. to. 5. 538. 15.
Sacerdotis miniſterium. to.7. 13. 2.
Sacerdotis officium digniſſimum eſt; & ideo digniſſimo hominum eſt committendum. to.3. 61. 2.
Sacerdotis officium triplex. to.3. 120. 1.
Sacerdos Diuina populo tradit, & populum in Deum reducit, offerendo, orando, & docendo. to.3. 120. 2.
Sacerdotum officia. to.3. 135. 1.
Sacerdotes debent Euangelijs, & Apoſtolis, & Prophetis ſtudere; comædias autem, & amatoria bucolicorum verſuum fugere. to.3. 254. 2; & ſeq.
Sacerdotis officium eſt prædicare; vnde ſanctus Gregorius ait: *Prædicationis officium ſuſcipit, quiſquis ad Sacerdotium accedit &c.* to.3. 255.1.
In ore ſacerdotum nugæ blaſphemiæ ſunt. to.3. 255.1.
Sacerdotes peccata populi comedere debent, idèſt delere eorum peccata precibus. to.3. 256.1.
Sacerdotes manus eſt ſemper cum Deo agere, & Diuina tractare. to.18. 210. 2.
Sacerdotes non ſolùm debent docere, ſed etiam verum corpus, & ſanguinem Chriſti Domini conficere. to.20. 583. 2; & ſeq.
Item baptizare, extremæ Vnctionis, & Matrimonij, Sacramenta miniſtrare fidelibus. to.20. 584. 1; & ſeq.

Item à peccatis abſoluere. to. 20. 584. 1.
Item Hymnos, & Pſalmos canere in Eccleſia; preces pro populo fundere, & peccantes corrigere. to.20. 584. 2.
Sacerdos debet eſſe grauis. to.3. 255.1.
Sacerdotes examinare debent pœnitentes; an integram habeant Chriſtianam, & Catholicam fidem. to.3. 920. 1.
Sacerdos, qui curam gerit animarum, proſpicere tenetur, ne fideles fiant hæretici, vel ſchiſmatici. to.3. 920. 1.
Sacerdotis qualitates ſunt ſcientia, prudentia, & ſanctitas vitæ. tom.19. 205. 1; & ſeq.
Sacerdotes à Deo fuerunt à plebe ſeparati. to.20. 579. 1.

*Sacerdotis poteſtas.*

Sacerdotalis poteſtas in lege naturæ erat merè humana. to.9. 713. 2.
Sacerdotalis, & Regia poteſtas quo iure in lege naturæ fuerint ſimul; in lege autem Moyſi fuerint ſeparatæ? to.9. 713. 2.
Sacerdotem ſimplicem non poſſe abſoluere ab aliquo caſu non derogat Chriſti Domini dignitati. to.9. 685. 1.
Sacerdotes non habent æqualem poteſtatem cum Epiſcopis. to.19. 186. 1; & ſeq.
Sacerdotes non ſunt incapaces iuriſdictionis temporalis. to.19. 169.2; & ſeq.
Sacerdotibus non permittitur bellum, quia auertit ab altari. to.19. 179. 1.
Nullam poteſt ſine licentia Epiſcopi exercere iuriſdictionem. to.19. 186. 1; & ſeq.
Sacerdotes acceperunt virtutem remittendi peccata, cùm Dominus in Diſcipulos inſufflauit. to.19. 207. 1.
Sacerdotes an in caſu mortis habeant plenitudinem poteſtatis? to.19. 367. 1; & ſeq.
In articulo mortis quæ ſacramenta poſſint miniſtrare? to.14. 466. 1; & ſeq.
Sacerdos peccans non amittit poteſtatem ordinis. to.18. 223. 1.
Sacerdotalem auctoritatem æqualem eſſe Epiſcopali ſomniauit Marſilius. to. 2. ex Pighio. 160.1.
Sacerdotalis poteſtas, & Epiſcopalis differunt à poteſtate ſuprema totius Eccleſiæ. to.7. 21. 1; & ſeq.
Sacerdotales poteſtates duæ ad inuicem ſubordinatæ. to.1. 491. 1; & ſeq.
Sacerdotalis, & Regalis poteſtas quomodò fuerint diſiunctæ in lege veteri? to.8. 380. 1.
Sacerdotalis, & Regalis poteſtatis diſcrimen. to.3. 129.1.
Sacerdotalis, & ciuilis poteſtas fuit coniuncta. to.6. 79. 1.
Sacerdotalis, & Regalis an eidem competat perſonæ? to.3. 124. 2; & 126. 2.
Sacerdotalis poteſtas quomodò communicetur? to.3. 123. 2.
Sacerdos ſimplex licèt poſſit in caſu mortis quemuis pœnitentem Eccleſiæ reconciliare; attamen reconciliatio per ipſum facta an differat à reconciliatione facta per Papam? to.13. 258. 1.
Sacerdos in quibus caſibus poſſit abſoluere? to.5. 537. 14.
Sacerdotes ſimplices an habeant poteſtatem abſoluendi à peccatis venialibus? tom. 5. 537. 14.
Sacerdotibus quæ concedebantur in ordinatione ſua? to.5. 537. 13.
Sacerdotes plenam poteſtatem in ordinatione accipiunt conſecrandi Corpus Chriſti Domini, vel conficiendi ſacramentum Euchariſtiæ; quæ poteſtas eſſentialiter non diſtinguitur à charactere indelebiliter inhærente animæ. to.5. 537.12.
Sacerdos ritè ordinatus etiam præciſus ab Eccleſia, & hæreticus, aut excommunicatus validè conficit ſacramentum Euchariſtiæ; quæ poteſtas dicitur ordinis ſacramentalis, quæ differt à poteſtate iuriſdictionis, & clauium. to.5. 537. 12.
Sacerdos ſolemniter degradatus habet poteſtatem conficiendi Euchariſtiæ ſacramentum. to.11. 535. 3.
Sacerdotis ſimplicis poteſtas in articulo mortis. to.11. 561. 13.
Sacerdotes habent poteſtatem ordinis de iure Diuino. to.11. 521.3.
Sacerdotes exiſtentes in peccato mortali non habere poteſtatem ligandi, & abſoluendi erroneum eſt. to.8. 359. 1.
Sacerdotis iuriſdictio à ſummo Pontifice deſcendit. to.11. 538. 7.
Sacerdotum inſtar Angelorum duplex poteſtas. to.3. 132. 1.
Sacerdotes ſuccedunt loco Apoſtolorum quoad ſacramentorum diſpenſationem. to. 9. 211. 135.
Sacerdotum arma ſunt lacrymæ, & preces. to.19. 36.2.
Sacerdotes etiam ab initio cauſas laicorum tractabant. to.18. 134. 6.
Sacerdos habet benedicere Regi, & ipſum inungere, quod denotat ſuperioritatem ſacerdotis ad Regem. tomo 18. 212. 1; & ſeq.
Sacerdotibus à Chriſto Domino data fuit poteſtas corpus Dominicum conficiendi. to.1. 339. 1.
Sacerdos priuatus per diſpenſationem Pontificis vrgente graui neceſſitate poteſt fieri miniſter confirmationis. to. 4. 812.63.

*Sacerdos malus.*

Sacerdotes incontinentes officio priuantur. to.5. 740. 1.
Sacerdotis incontinentia prohibetur in Concilio Nicæno, & à ſanctis Patribus. to. 5. 714. 1; & ſeq; & 734. 1; & ſeq.
Sacerdotibus poſt ordinationem prohibetur habitare cum propria vxore. to. 5. 734. 1; & ſeq.
Sacerdotes etiam mali in ſummo honore ſunt habendi. to.7. 14. 2.
Sacerdos, licèt malè viuat, attamen ſacerdotium ſanctum eſt. to.15. 373. 1.
Sacerdotium incontinentium pœnæ. tom.19. 192.1.
Sacerdotes calumniantiú pœnæ. to.14. 384.2.
Sacerdos peccans non amittit poteſtatem ordinis. to.18. 223. 1.
Sacerdotalis veritas, & auctoritas paulò ante aduentum Chriſti Domini incepit labefactari. to.16. 302. 1.
Sacerdotes malè viuentes occaſio, & fundamentum fuerunt Lutheranæ Sectæ. tom. 4. 251. 1.
Sacerdotibus etiam malis eſt obediendum. to.4. 251.2.

Sacerdotum malitia ſacerdotium deſtruere non debet. to.4. 251. 2.

Sacerdotes debere eſſe vxoratos nullibi reperitur in ſacra Scriptura; fuit tamen prohibitum per Concilium Nicænum canone tertio. to.3. 874. 1.

Sacerdotum continentia ab vxoribus. to.7. 215. 2; & ſeq.

*Sacerdotalis ordo.*

Sacerdotalis ordo eſt ſummus omnium honorum Eccleſiæ. to.19. 58. 2.

Sacerdotalis ordo fuit à Chriſto Domino in Eccleſia ſancta inſtitutus. to.20. 582.2; & ſeq.

Sacerdotalis ordo, ſeu meliùs Pontificalis incepit poſt Chriſtum Dominum noſtrum à D. Petro Apoſtolorum Principe. tom. 13. 318. 2.

In ſacerdote eſt perfectio ordinis; in alijs verò per participationem. to.13. 348. 1.

Sacerdotalis ordo triplex; magnus, maior, maximus. to.2. ex Alex. à S.Elpidio. 2. 2; ſeq.

Sacerdotalis ordinis poteſtas non amittitur per peccatum mortale. tom. 18. 223. 1; & ſeq.

Sacerdotalis ordinis inſtitutio eſt de iure Diuino. to.19. 207. 1; & ſeq.

Sacerdotalis ordo, & caracter. to.2. ex Alex. à S.Elpidio. 31. 1; & ſeq.

Sacerdotes in Eccleſia ſunt tantùm ordinati ab Epiſcopis. to.20. 582. 1; & ſeq.

Sacerdotalis ordo à D.Petro initium ſumpſit. tom. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 5; & to. 47.

*Sacerdotes nouæ, & veteris legis.*

Sacerdotes antiquæ legis fuerunt figuræ Romani Pontificis. to.10. 45. 1.

Sacerdotum veteris, & nouæ legis comparatio. to.10. 45. 2.

Sacerdotum ſucceſſio in lege naturæ, & ſcripta. to.8. 754. 2.

Sacerdotibus, & Leuiticis traditæ fuerunt quadraginta, & octo Ciuitates ad habitandum in terra promiſſionis. to. 14. 316. 1.

Sacerdotes ſummi Iudæorum poteſtas non extendebatur ad gentiles. to. 20. 363.2.

Sacerdotes, & Leuitæ in veteri lege conſtituti fuerunt à Ioſaphat Rege, vt cauſam Domini iudicarent. to.17. 200. 1.

Sacerdotes in lege veteri habebant ſententiam definitiuam; Iudex verò executiuam. to. 17. 201. 1; & ſeq.

Sacerdotes veteris legis vſi ſunt gladio materiali. to.3. 43. 1.

Sacerdotis imperio nolens obedire morte moriebatur. to.9.365. 47.

Sacerdotes minores ante legem datam vocabantur Chananæi, vnus autem erat Summus Sacerdos, quem vocabant ſpecialiter Arabarchum. to.3.135.2.

Sacerdotes primitiuæ Eccleſiæ minores cur vocati præsbiteri; maiores verò Epiſcopi; neutri autem cur non ſacerdotes? to.16.5. 2.

Sacerdotis nomen in Eccleſia euerſa Synagoga initium habuit. to.16.5.2.

Ad Sacerdotes Leuitici generis pertinebat in controuerſijs fidei iudicium proferre. to. 16. 25. 1.

Sacerdotes, & Leuitæ iure Diuino erant immunes à poteſtate ciuili; & poteſtas ciuilis erat illis ſubiecta. to. 16. 158. 1.

Ad Sacerdotes Leuitici generis in veteri teſtamento recurrebatur, quando aliquid difficile, & ambiguum iudicium faciendum erat. to.9.499.55.

In Sacerdotibus veteris teſtamenti quare iuriſdictio non erat diſtincta, ſicut in ſacerdotibus noui teſtamenti? to. 9. 685. 2.

Supremam poteſtatem in cauſis ſpiritualibus, & pertinentibus ad Diuinam legem in teſtamento veteri, non in Principibus populi, ſed in Principe ſacerdotum extitit. to.16. 154. 1.

Sacerdotum veterum acta quidem Chriſto Domino aduerſa fuerunt; at ſententia hominum alioqui peſſimorum non ſolùm veriſſima, ſed reipublicæ etiam vtiliſſima fuit. to.16.301.2.

Sacerdos aliquando fuit Summus Iudex. to. 4. 724. 75.

Sacerdotes ſummi qualiter aliquando plures, & quomodò? to.4.732.12.

Quis ſummus Sacerdos fuerit; an Moyſes, vel Aaron? to.4.732.13.

Sacerdotes ſummi antiqui ſummos noſtros præfigurarunt Pontifices. to.4.732.14.

Sacerdos vnus ſummus præficiebatur in veteri lege, cuius auctoritate omnes controuerſiæ fidei finiebantur. to.13.122.2.

Sacerdotes veteris legis erant mediatores tantùm. to.13.320.1.

Sacerdos ſummus Iudæorum non poterat errare. to.3.651.2.

Sacerdotis ſummi veteris legis infallibilitas colligitur ex eo, quòd ex Dei præcepto omnes ſub pæna mortis eius iudicio tenebantur acquieſcere. to. 18.57. 2; & ſequen.

Sacerdotes antiquæ legis temporalem iuriſdictionem habebant. to. 3. 31. 1.

Sacerdotes noui teſtamenti maiores, & minores fuerunt ab Ipſo Chriſto Domino inſtituti, ſcilicet duodecim Apoſtoli, quorum vices obtinent in Eccleſia Epiſcopi. to. 3. 135. 2.

Sacerdotes nouæ legis quare per carnalem generationem propagari non decuit? to.3. 529. 1.

Sacerdotes Leuitici deſignarunt Apoſtolos. to. 19. 4. 2.

Sacerdotes nouæ legis eſſe dignioribus ſacerdotibus veteris legis arguitur ex diuerſitate ſacrificiorum. to.19.28.1.

Summus Sacerdos antiquitùs cur ſorte eligeretur? to. 20. 315. 7.

Sacerdotum ſucceſſio ab Adam vſque ad Noe; à Noe vſque ab Abraham; & ab Abraham vſque ad Chriſtum Dominum. to. 20.524; & ſeq.

Sacerdotum ſucceſſio Diuino iure in Eccleſia fuit inſtituta. to.20.584.2; & ſeq.

Sacerdotes in munere tantùm ſacerdotali, ſcilicet Euchariſtiam conficiendi, baptizandi, & cætera Sacramenta adminiſtrandi ſuccedunt Apoſtolis. tom.20.585.1; & ſeq.

Sacerdotes ſummi veteris legis Reges ſuos ſolummodò vngebant. tomo 1. 508. 2; & ſeq.

Sacerdos omnium primus fuit Abel. to. 1. 493. 2.

Sacerdotes omnes vnus, & idem ſacerdos quomodò dici poſſint? tom. 2. ex B. Ægidio. 51. 1.

Sacerdotes noui teſtamenti quomodò immortales dicantur? to.2.ex B. Ægidio. 55. 1.

Sacerdotum veteris legis acta nullo modo poſſunt comparari, vel æquiparari cum actis Romani Pontificis. tom.3. 943. 2; & 936. 1; ſeq.

Sacerdotum veteris legis veſtimenta ſuis ornatibus figurarunt virtutes, quibus debent fulgere ſacerdotes legis Euangelicæ. tom. 18. 33. 1.

Sacerdotes minores fuerunt figurati in Filijs Aaronis. to. 19. 203. 1.

*Sacerdotes Gentiles.*

Sacerdotes Gentiles quænam priuilegia, & auctoritatem haberent? to. 2. ex Pighio. 150. 2; & ſeq.

Sacerdotes Gentiles cur Regibus ſubditi? to. 3. 199. 1.

Sacerdotes Gentiles minores erant, qui dicebantur *Flamines*, quaſi filamines à filo, quod portabant in capite. to. 3. 135. 2.

Sacerdotes Gentiles maiores, qui *Archiflamines* dicebantur, quaſi principes Flaminum, vel Protoflamines, à proto, quod eſt primum. to. 3. 135. 2.

*Sacerdotium nouæ, & veteris legis.*

Sacerdotium duplex, & vtrumque eſt à Deo, ſed diuerſimodè. to. 3. 125. 1.

Sacerdotiũ triplex eſt; aliud eſt ex inſtitutione Diuina; ſecundum ex humana inſtitutione à iure naturali; tertium ex inſtitutione Diuina Deo illud homini Chriſto Domino dante, & hoc eſt ſacerdotium Euangelicum. to. 3. 125. 2.

Sacerdotium triplex; magnum, maius, & maximum. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 2. 2; & to. 2. ex Aluarez. 11. 55.

Sacerdotium naturale non deſtruitur per Euangelium, ſed perficitur, & formatur, quia gratia non tollit naturam, ſed format, & perficit. to. 3. 125. 2.

Sacerdotium legale temporale fuit; ſacerdotium Chriſti Domini æternum. to. 3. 121. 1.

Sacerdotium legale ceſſauit; quia figura adueniente figurato ceſſat. to. 3. 125. 2.

Sacerdotium Euangelicum, tanquam verum, & perfectum, permanet, intra ſe continens quod & naturale eſt; & adimplens legale, quod in ſe ipſum tranſlatum eſt. tomo 3. 125. 2.

Sacerdotium quoddam eſt proprium, & quoddam commune; proprium eſt, quo quiſque fidelis dicitur ſacerdos, dum pro ſe offert Deo ſpirituale ſacrificium; commune verò, quod alicui tribuitur pro ſalute multorum viuorum, & mortuorum. to. 3. 125. 2; & ſeq.

Sacerdotium in lege Euangelica eſt præſtantius ſacerdotio legis naturæ, & ſcriptæ. to. 6. 44. 1.

Sacerdotium maius eſt poteſtate Regali ex lege Diuina. to. 7. 435. 1; & ſeq.

Sacerdotij prioritas reſpectu imperij. to. 3. 40. 1.

Sacerdotium vnum eſſe, cuius pars à ſingulis in ſolidum tenetur ſecundùm Cyprianum, quomodò intelligendum? to. 3. 443. 1.

Sacerdotium nouæ legis, cùm ſit ſpirituale, eſt longè perfectius veteris legis ſacerdotio; ideo conſentaneum fuit per ſpiritualem generationem, idèſt electionem, ſacerdotes aſſumi, & inſtitui. to. 3. 529. 1.

Sacerdotium, & Imperium ex eodem fonte manarunt. to. 18. 130. 1.

Sacerdotium ſemper fuit, quia ſemper extitit Dei cultus. to. 18. 208. 2.

Sacerdotium veteris legis, vtpotè carnale, fuit inferius ſacerdotio nouæ legis, quod eſt ſpirituale. to. 19. 106. 1.

Sacerdotium poſt diluuium ortum habuit in Sem Filio Noe, qui dictus fuit Melchiſedech, & benedictione à Noe fuit conſecratus. to. 19. 202. 2.

Sacerdotium veteris legis erat carnale, ſeu carnaliter viuentium, ideo erat inferius dignitate Regali; at ſacerdotium nouæ legis eſt ſpirituale, ideo eſt ſuperius dignitate Regali. to. 19. 203. 1.

Sacerdotis inſtitutio eſt de iure Diuino. to. 19. 207. 1; & ſeq.

Sacerdotium myſticum in quo conſiſtat? to. 20. 581. 1; & ſeq.

Sacerdotis dignitas à Chriſto Domino in Eccleſia fuit inſtituta. to. 20. 582. 2; & ſeq.

Sacerdotij gradus omnium digniſſimus. to. 1. 24. 1.

Sacerdotium Eccleſiæ dignius ſacerdotio ſynagogæ. to. 1. 25. 2; & to. 3. 844. 2.

Sacerdotium, & Regnum diuiſum ſimul fuit poſt obitum Salomonis. to. 1. 494. 1.

Schiſma contra ſacerdotium ſuſcitatum ſtatim à Deo fuit vindicatum. to. 1. 494. 1.

Sacerdotium, & Regnum ſimul quoque diuiſum fuit tempore Innocentij Papæ. to. 1. 494. 1.

Sacerdotium per ordinationem Diuinam inſtitutum, & antiquitate præcedit Regnum. to. 1. 493. 2.

In Sacerdotio, & Regno non ſolùm cauſam inſtitutionis, ſed & ordinem proceſſus notare debemus. to. 1. 493. 2.

Sacerdotium & Regnum, in corpore Eccleſię, quanquam diſtincta, non tamen diſparata, ſed mira coordinatione coniunctá eſſe docebat D. Bernardus. to. 1. 537. 2.

Sacerdotio ita annexa fuit lex Diuina, vt ipſi omnino hæreret, vti legi viuæ lex mortua. to. 16. 154. 1.

Sacerdotio tranſlato neceſſe eſt, vt & legis tranſlatio fiat. to. 16. 154. 1.

Sacerdotium eſt omnium bonorum, quæ in hominibus ſunt, apex. tomo 16. 158. 2.

Sacerdotij ius è ſupernis deſcendit. tom. 16. 159. 1.

Sacerdotium, & Regnum in lege naturæ erant in vno tantùm, ſcilicet in primogenitis Regum. to. 9. 672. 1; & ſeq.

Sacerdotium fuit tranſlatum ab Aaron in Chriſtum Dominum, & à Chriſto Domino in D. Petrum. to. 9. 540. 1.

Sacerdotium magnum eſt ſacerdotium ſimplicis præsbyteri, quod poteſt dici magnum in comparatione ad ſacerdotium, quod fuit in lege naturæ, quod fuit ex humana

mana inſtitutione . to.2. ex Alex. à S.Elpidio . 2. 2.

Aliud ſacerdotium fuit in lege Myſaica ex inſtitutione Diuina, & hoc inchoauit in Aaron . tom.2. ex Alex. à S. Elpidio . 2. 3.

Tertium ſacerdotium eſt à Deo inſtitutum; legi Euangelicæ datum, & ordinatum miniſterio Chriſti Domini, qui fuit Deus, & homo,& hoc eſt ſacerdotium gratiæ, quod dici poteſt ſacerdotium magnum in comparatione ad ſacerdotium in lege naturæ. to.2. ex Alex. à S. Elpidio . 3.4.

Sacerdotium Euangelicum nunc manet in Eccleſia, & durabit vſque ad diem Iudicij, cuius actus eſt ſanctificare. to.2. ex Alex. à S. Elpidio . 3. 5.

Sacerdotium maius eſt ſacerdotium Epiſcoporum . tom.2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 6.

Sacerdotium maximum eſt ſacerdotium ſummi Pontificis . to.2. ex Alex. à S. Elpidio . 3. 10.

Sacerdotium fuit in lege naturæ, ſed imperfectum, item & in lege ſcripta . tom. 2. ex Aluarez . 11. 51.

Sacerdotij initium in lege naturæ Abel fuit; in lege verò ſcripta Aaron, quanquam Melchiſedech prior obtulit ſacrificium, ſed ſpontanea voluntate . tom.2. ex Aluarez . 11. 52; & to.2. ex Alex. à S.Elpidio . 2. 3.

Sacerdotium,ſicut Imperium,à Deo proceſſit. to.2. ex Aluarez . 20. 6.

Sacerdotium incepit in Melchiſedech; perfectionatum in Chriſto Domino; delegatum in D. Petro; exaltatum in Sylueſtro Papa . to.4. 88. 1.

Sacerdotium nouæ legis præſtantius Leuitico . to.13. 323. 2.

Sacerdotium veteris legis erat carnale, & per carnalem propagationem continuabatur, qua ratione erat ſubiectum poteſtati terrenæ . to.13. 422. 1.

Sacerdotium Iudæorum licèt ſit abolitum, ipſi tamen non ſunt omnino deleti propter eos, qui in fine Mundi ſunt crediturì. to.9. 451. 197.

*Sacerdotium Chriſti Domini.*

Sacerdotium Chriſti Domini eſt perpetuum. to.2. ex B. Ægidio . 46.1; & ſeq.

Sacerdotij Chriſti Domini, & Sacerdotij legalis diſcrimen . to.3. 120. 2.

Sacerdotium Chriſti Domini in æternum manet, quia Chriſtus nunquam deſinet. to.3. 121. 1.

Sacerdotium Regale Chriſti Domini probatur ex oblationibus Magorum, ſeu ex thure, quo ſignificatur ſacerdos; & ex auro, quo Rex figuratur . tom.19. 31. 2; & 167. 1.

Tranſtulit ſummum ſacerdotium ab Aaron in ſe ipſum . to.19. 40. 2.

Eius ſacerdotium debuit per ſucceſſionem Paſtorum continuari . to.20. 356. 4.

Eius ſacerdotium non excludit, quòd alij dentur ſacerdotes ad tempus in terris, qui illius ſacramenta miniſtrent, vt impiè blaſphemauit Caluinus . to. 20. 576. 2; & ſeq.

Vt ſummus ſacerdos ſecundùm ordinem Melchiſedech, obtulit ſuum ſacrificium in ara Crucis. to.7. 742. 2.

Vt ſacerdos, non alligauit ſuam virtutem ſacramentis, ſed etiam ſine illis poteſt ſuam gratiam conferre . to.7. 775. 2.

Munera ſummi ſacerdotis exercuit . tom. 1. 41. 2.

Quomodò dicatur ſacerdos ſecundùm ordinem Melchiſedech? tom. 2. ex B. Ægidio . 44.1; & ſeq.

Eſt ſimul Sacerdos, & Imperator . tom. 2. ex Turrecrem. 47. 2.

Chriſtum Dominum eſſe ſummum ſacerdotem, & Pontificem etiam ipſi hæretici confeſſi ſunt . to.16. 6. 1.

Chriſtus Dominus ſummus ſacerdos, Eccleſiæ ſponſus, & Pontifex Monarchicus.to.1. 7. 1.

Regalis ſacerdotij eſt Primas . tom. 1. 44. 1.

Item eſt Sacerdos, Pontifex, Rex, & Propheta . to.3. 40. 2.

Commiſit D. Petro, & eius ſucceſſoribus ſacerdotij,& Regni perpetuum principatum. to.3. 46. 1.

Sacerdotalis dignitas Chriſti Domini . to. 3. 120.1.

Chriſtus Dominus ex eo ſacerdos, quo Pontifex; & eo Pontifex, quo ſacerdos . to. 3. 120. 2.

Debuit Pontificem viſibilem vice ſui relinquere . to.16. 362. 2.

Tanquam ſummus ſacerdos eiecit vendentes, & ementes de templo . to.3. 183. 2.

Tanquam ſummus Pontifex, inſtituit Epiſcopatum;& tanquam ſummus ſacerdos, inſtituit ordinem ſacerdotij . to.13. 368. 2.

Tanquam ſummus Pontifex,priùs elegit Diſcipulos, deinde inſtituit ſacramenta; & poſtea dedit illis poteſtatem illa conficiendi . to.17. 24. 1.

Vt ſummus Pontifex, quomodò contulerit D. Petro Eccleſiæ primatum? to.13. 117. 2.

Vt Pontifex ſummus, habuit totius Eccleſiæ Primatum . to.1. 1. 1.

Tranſtulit ſummum ſacerdotium ab Aaron in ſe ipſum . to.19. 40. 2.

*Sacerdotium Apoſtolorum.*

In Cœna Domini Apoſtoli fuerunt ordinati ſacerdotes tantùm; Epiſcopi verò fuerunt poſtmodùm facti . to.9. 540. 124.

Fuerunt facti ſacerdotes in Cœna.to.11. 538. 2.

Immediatè acceperunt à Chriſto Domino ordinem Præſbiteratus, & Epiſcopatus . to.3. 923. 2.

Antequam D. Petrus inſtitueret Miſſæ ceremonias, conſecrabant verbis Domini tantùm . to.19. 135. 1.

Quando fuerunt conſecrati ſacerdotes, non acceperunt poteſtatem remittendi peccata, quam acceperunt ſolùm poſt Reſurrectionem Chriſti Domini . to.11. 538. 3.

In nocte Cœnæ receperunt poteſtatem ordinis . to.9. 540. 124.

*Sacramentum.*

Sacramentorum inſtitutio, & ordinatio, ac certitudo ab vnitate ſummi Eccleſiæ vniuerſalis Pontificis dependet . tom. 6. 690. 1.

Sacramentorum numerus. tomo 8. 556. 2; & to.19. 3. 2.

Sacramenta omnia fuerunt à Chriſto Domino inſtitura. to.7. 246. 1; & ſeq.

Sacramenta poſſunt cum effectu, & fructu veraciter conferri per malus. to.3. 28. 2.

Sacramenta probabilirer inceperunt cum Eccleſia. to.3. 39. 1.

Sacramenta Eccleſiæ perficit Chriſtus Dominus. to.3. 64. 1.

Saetamenta ſunt temedia ſanctificationis contra immunditiam omnis peecati. to.3. 209. 1.

Sacramenta in Pattum antiquotum opetibus figurata. to.3. 217. 2.

Sacramentotum eſſentialia nequeunt à Papa immutari, ſed tantùm accidentalia. tu. 9. 171. 20; & ſeq.

Sacramentorum numerus definitus in Angliç reformatione. to.18. 352. 2; & ſeq.

Sacramenta ſunt cœleſti reſerta virtute. to.19. 3. 2.

Sacramenta virtutem receperunt à ſanguine Chtiſti Domini. to.19. 3. 2.

Sactameuta incotpurant Chtiſto Domino. to.19. 3. 2.

Exeitant fidem in Chtiſtum, Deique miſericotdiam, & bonitatem. to.19. 4. 1.

Sacramenta ad hoc inſtituta ſunt, vt habeamus certa, efficaciaque ſigna Diuinæ etga nos gratiæ. to.19. 3. 2.

Sacramenti definitio duplex allata à S. P.Auguſtino. to.19. 48. 1; & ſeq.

Quot modis dicantur? to.19. 48. 1; & ſeq.

Sacramenta conferunt gratiam. to.19. 48. 2.

Sacramenti definitio allata ab Vgone de Sancto Victore. to.19. 48. 2, & 316. 2.

Sacramenta ſunt ſigna certa, & efficacia adeò, vt quam gratiam ſignificant, ipſam contineant. to.19. 48. 2.

Sacrameuta ſine propria vittute eſſe non poſſunt. to.19. 48. 2.

Sacramentotum natura, & numetus. to. 19. 49. 1.

Sacramentotum virtutes. to.19. 49. 1.

Sacramentorum efficaciæ non derogant mali motes miniſtrorum. to.19. 49. 1; & ſeq.

Vnumquodque ſacramentum ex verbo, & elemento compoſitum eſt. to.19. 49. 1.

Saetamentotum ceremoniæ. to.19. 49. 2.

Saeramenta miniſtrare quanta, & quàm ſublimis poteſtas ſit? to.17. 508. 2; & ſeq.

Saeramentotum virtute peccata delentur, quæ ſunt animæ lęthales morbi. to.19. 49. 1.

Sactamenta nouæ legis ſunt in maioti pretio apud Deum, quàm ſacramenta veteris legis. to.19. 50. 2.

Sacramenta ſunt portæ, per quas in Eccleſiam intramus. to.19. 50. 2.

Sacramenta expreſſa fuerunt in Sctiptutis Diuinis. to.19. 61. 1; & ſeq.

Sacramenta acceperunt vittutem, quando à latere Chriſti Domini exiuit ſanguis, & aqua. tu. 19. 62. 1.

Sacramentotum finis eſt Dominus. tomo 19. 62. 2.

Sacramenta ſunt ſemper permanſuta in Eccleſia. tu.19. 128. 1; & ſeq.

Sacramentorum diſpenſatio à D. Petro originem habuit. to.19. 134. 1.

Sacramtutum dicitur ab actiuè ſacrando, ſeu ſanctificando. to.19. 315. 2; & ſeq.

Sacramenta ex latere Chriſti Domini fluxerunt. to.19. 315. 2; & to.2. ex B. Ægidio. 39. 1.

Sacramenta à ſectetis, vel ſactis virtutibus dicuntur. to. 19. 315. 2.

Sacramenta quomodò cauſent gratiam? to.19. 317. 2.

Sacramenta delent peccata inſtrumentaliter; Deus autem auctoritatiuè. to.19. 318. 1.

Sacramenta poſſunt conferti etiam peccatoribus atttitis. to.19. 321. 2.

Saeramentorum veteris, & nouæ legis differentia. to.19. 316. 1.

Sacramenta nouæ legis & continent gratiam, & ipſam dignè ſuſcipientibus conferunt. to.19. 316. 2.

Sacramenta ex meritis paſſionis Chriſti Domini habuerunt efficaciam. to.2. ex B. Ægidio. 39. 1.

Sactamenta legis Enangelicæ in ſanguine mediatoris Dei, & hominum Chriſti Ieſu veti Dei, & veti hominis offeruntur. to.16. 342. 11.

Sactamentorum ianua eſt baptiſmus, & remittit omnia peccata originalia, & actualia, etiam ſine pœnitentia exterioti. to. 16. 343. 3.

Sacramentalia legis veteris, licèt ceſſauerint, tamen motalia temanſerunt. tu. 16. 345. 18.

Sacramenta omnia ſunt inſtituta ante paſſionem Chriſti Domini, ſed non ſunt omnia tunc execuia. tu.13. 317. 2.

Sacramentorum certitudo non minùs eſt neceſſaria in Eccleſia, quàm certitudo capitis Eccleſiæ. to.3. 603. 1.

Sunt tamen diuerſi generis. to.3. 603. 1.

Sacramenti integtitas eſt de iure Diuino. to.5. 627. 1.

Sacramenta extra Eccleſiam miniſtrata. to.5. 703. 1; & ſeq.

Sacramenta nouæ legis gratiam dare his, qui non ponunt obicem eſt ſeutentia hæretica Lutherana. to.3. 304. 2.


*Sacramentum Baptiſmi.*


Sactamentum baptiſmi eſt primum, & ianua omnium ſacramentorum. to.3. 203. 2.

Dicitur vnum baptiſma; quia materia, & forma apud omnes eſt eadem; & quia non diuerſificatur ex diuerſitate miniſtri, & quia iterari non poteſt. to.3. 202. 2.

Sacramentum baptiſmi ſuſceptum in hæreſi eſt validum. to. 5. 704. 1; & ſeq.

Sacramentum baptiſmi falſum non lauat à peccato originali; ſicut falſa pœnitentia non mundat à peccatis poſt baptiſmum commiſſis. to.5. 713. 2.

Sacramenti baptiſmi gratia confertur paruulis per fidem, & chatitatem Eccleſiæ; ſicut enim peccarunt per alium; ita per fidem alterius ſaluantur. to.6. 566. 2.

Quamuis parentes offerentes non credant, attamen conſequuntur ſactamentum baptiſmi ex vi intentionis Eccleſiæ, quç tanquam omnium Mater omnes, & ſingulos ſpiritaliter generat. to.6. 566. 2.

Saetamentum baptiſmi eſt iuris Diuini; modus autem baptizandi, vel per aſperſionem; per vnam, vel per ttiuam immerſionem in Eccle-

Eccleſia, vel extra Eccleſiam eſt iuris humani. to.11. 531. 2.
Per vnam immerſionem confertur; quia ſicut per trinam deſignatur Trinitas Diuinarum perſonarum, in quarum nomine confertur; ita per vnicam indicatur vnitas. tomo 11. 565. 3; & ſeq; & to.1. 382. 1.
Sacramentum baptiſmi eſſe conferendum paruulis ex traditione Apoſtolorum Eccleſia recepit. to.14. 357. 1; & 395. 2; & to.1. 209. 1.
Eius ritus, & ceremoniæ. tom. 14. 395. 1; & ſeq.
In caſu neceſſitatis ab infideli collatum eſt licitum; extra caſum verò neceſſitatis eſt validum, ſed illicitum. to. 14. 466. 1; & ſeq.
Si conferatur ab hæreticis cum recta intentione faciendi, quidquid facit Eccleſia, eſt validum. to.15. 392. 7; & ſeq.
Habet conferre vitæ renouationem, quæ non fit, niſi per fidem, & gratiam, quæ per ſacramentum baptiſmi confertur. tomo 19. 48. 2.
Eſt ſimpliciter neceſſarium ad ſalutem. tomo 19. 50. 1.
Cùm infans ſacramentum baptiſmi ſuſcipit, credit per alium, ſicut per alium peccauit. to.19. 50. 1.
Sacramentum baptiſmi magis diligitur à Deo, quàm circumciſio. to.19. 50. 2.
Sacramenti baptiſmi figura fuerunt aquæ diluuij. to.19. 50. 2.
Inſuper aquæ maris rubri. to.19. 51. 2.
Fuit expreſsè deſcriptum Pſal 28. illis verbis: *Vox Domini ſuper aquas, Deus maieſtatis intonuit*. to.19. 61. 1.
Fuit Io. 3. à Chriſto Domino inſtitutum. tomo 19. 62. 1.
Sacramentum baptiſmi nos myſticè incorporat Chriſto Domino, & efficit corpus illius myſticum. to.19. 132. 1; & ſeq.
Sacramenti baptiſmi tres ſpecies. to.19. 132. 2; & ſeq.
Nos efficit Chriſti Domini membra. to. 19. 479. 2.
Habet virtutem regenerandi ad gratiam, & vitam æternam. to. 19. 316. 1.
Sacramentum baptiſmi non confert ſacerdotium; quia non confert ſacramentum ordinis. to.20. 579. 1.
Collatum in nomine Chriſti Domini abſque expreſſione Diuinarum perſonarum an ſit validum; vbi an aſſerere validum eſſe ſit hæreticum? to. 9. 722. 2; & 723. 1; & to.4. 813. 74.
Sacramenti baptiſmi forma fuit ab Arianis, & Priſcillianiſtis corrupta, quam tamen reſtituit Vigilius Papa. to.1. 150. 1.
Sacramentum baptiſmi negarunt Aſcodrytæ, & Archontici hæretici vetuſtiſſimi; deinde Manichæi, & alij poſteriores hæretici. to.1. 380. 2; & ſeq.
Sacramenti baptiſmi neceſſitas ad ſalutem à pluribus Pontificibus contra plures hæreticos fuit definita. to.1. 381. 1.
Exorciſmus, & aliæ ceremoniæ, quæ præmittuntur ſacramento baptiſmi, quid ſignificent? to.1. 381. 2.
Sacramentum baptiſmi in adulto debent præcedere catechiſmus, & exorciſmus; in paruulis autem ſolus exorciſmus. to.1. 381.2.
Sacramentum baptiſmi antiquitus fuit ſolùm ſtatutis temporibus ſanis collatum; infirmis verò quolibet tempore. to.1. 382. 1.
Etiam à laicis in caſu neceſſitatis extremæ poteſt conferri. to.1. 382. 2; & to.4. 54. 1.
Sacramenti baptiſmi forma eſſentialiter ſeruanda, ſine qua eſt inualidum. to. 1. 381. 2.
Sacramentum baptiſmi eſt prima, & præuia diſpoſitio ad omnes principatus politiæ Chriſtianæ. to.3. 63. 1.
Conficitur ex virtute Diuina, tanquam ex ſemine, & ex Eccleſiæ fide, tanquam ex virtute diſpoſitiua. to.13. 405. 2.
Debet Euchariſtiæ collationem præcedere. to.4. 54. 1.
Eſt magis neceſſarium ad ſalutem, quàm Euchariſtia; vnde magis dolendum, quòd quis decedat ſine baptiſmo, quàm ſine Euchariſtia. to.4. 54. 1.
Tantùm valet ab vno, quàm ab altero miniſtro collatum. to.4. 766. 140.
Neceſſitatem ſacramenti baptiſmi negauit Caluinus aſſerens infantes naſci ſanctos, & hæredes vitæ æternæ, ac propterea ſine peccato originali. to.16. 460. 4.
Item ſui immemor docuit per baptiſmi ſacramentum non tolli peccatum originale, ſed in nobis manere, quandiu viuimus. to.16. 460. 4.
Sacramenti baptiſmi neceſſitas ad ſalutem deducitur ex neceſſitate tollendi originale peccatum. to.16. 460. 5; & ſeq.
In ſacramento baptiſmi Chriſtus Dominus duplicem virtutem exercet; vnam, qua ſimul cum Patre, tanquam cauſa principalis, mundat à peccato; & hæc nulli creaturæ eſt communicabilis; altera ſecundùm naturam humanam, quæ poteſtas excellentiæ miniſterialis appellatur. to.4. 766. 140.
Poteſtas miniſterialis excellentiæ, quam Chriſtus Dominus, vt homo, exercet in ſacramento baptiſmi, importat, quòd ſit inſtitutor ſacramentorum; quòd poſſit gratiam conferre etiam extra ſacramenta; quòd meritum illius paſſionis operetur in ſacramento baptiſmi, & in omnibus alijs ſacramentis; & quòd ſacramentum baptiſmi in ipſius nomine tantùm conferatur. tomo 4. 766. 140.
Sacramenti baptiſmi vel in re, vel in voto neceſſitas demonſtratur. to.2. ex B. Ægidio. 28. 2.
Eius aqua duplicem operatur effectum; ſcilicet gratiam, & caracterem. to.2. ex B. Ægidio. 61. 2.
Accedens ad ſacramentum baptiſmi debet eſſe paratus ad omnia dimittenda propter Chriſti Domini fidem. to.2. ex Adolpho. 101.2.
Quænam ſit materia, & forma ſacramenti baptiſmi? to.18. 353. 1.

*Sacramentum Confirmationis.*

Sacramenti confirmationis materia eſt chriſma confectum ex oleo, quod nitorem ſignificat conſcientiæ; & balſamo, qui odorem ſignificat bonæ famæ per Epiſcopum benedictum. to.18. 353. 1.
Sacramenti confirmationis forma eſt; *ſigno te ſigno crucis, & confirmo te chriſmate ſalu-*

*ſalutis*, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus ſancti. to.18. 353. 2.
Sacramenti confirmationis miniſter eſt Epiſcopus. to.18. 353. 2; & to.19. 51. 1.
Sacramenti confirmationis effectus eſt, quòd in eo detur Spiritus ſanctus ad robur, ſicut datus eſt Apoſtolis in die Pentecoſtes, vt Chriſtianus audacter Chriſti Domini confiteatur nomen. to.18. 353. 2.
Sacramentum confirmationis in lege veteri fuit figuratum. to.19. 51. 2.
Illius inſtitutio. to.19. 62. 1.
Sacramentum confirmationis confert ea, quę ſunt iuriſdictionis. tomo 2. ex B. Ægidio. 43. 1.
Sacramentum confirmationis miniſtrare poteſt etiam ſimplex ſacerdos ex conceſſione ſolius Papæ. to.4. 521. 159.
Ad ſacramentum confirmationis requiritur chriſma. to.19. 51. 1.
Per ipſum conferuntur ſeptem dona Spiritus ſancti. to.19. 51. 2.
Eſt verum ſacramentum. to.19. 52. 1.
De ſubſtantia huius ſacramenti eſt frontis locus; quia denotat audaciam confeſſionis contrariam timori, cùm ſedes audaciæ, & erubeſcentiæ frons eſſe cenſeatur. tomo 19. 51. 2.
Sacramentum confirmationis cauſare gratiam, & eſſe verum ſacramentum demonſtratur ex propria Chriſti Domini actione, & Apoſtoli Pauli imitatione; nec non plurimorum Sanctorum Romanorum Pontificum, tum Martyrum, tum Confeſſorum ſcriptis. to.19. 52. 1.
Alapa impingitur confirmato, vt inuicta patientia, & fortitudine ad mundi certamina accingi in Chriſto denotetur. to.19. 52. 1.

*Sacramentum Euchariſtiæ.*

Sacramenti Euchariſtiæ definitio. to.19. 52. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ inſtitutio. to.19. 62. 2; & 52. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ conſecratio in pane azymo eſt antiquiſſima. tomo 5. 592. 2; & ſeq.
Sacramentum Euchariſtiæ vſque ad S. P. Auguſtini tempora paucis dabatur. tomo 7. 222. 2.
Sacramentum Euchariſtiæ ſub vtraque ſpecie ſublatum fuit laicis propter ſcandala. to.7. 222. 2.
In Eccleſia Africana in die cœnæ dabatur omnibus poſt prandium. to.7. 222. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ quælibet ſpecies continet totum corpus, & ſanguinem Chriſti Domini. to.7. 223. 1.
Sacramenti Euchariſtiæ ſumptio ſpiritualis, realis, & ſacramentalis, ac ſub altera tantùm ſpecie in Euangelio Ioannis continetur. to.7. 223. 1.
Sacramentum Euchariſtię Sanctorum Patrum teſtimonijs demonſtratur. to. 7. 248. 1; & ſeq.
Sacramentum Euchariſtiæ mille annis non fuiſſe in Eccleſia blaſphemarunt Hæretici; quorum mendacium Sanctorum Patrum teſtimonijs conuincitur. to. 15. 344. 2; & ſeq.
Sub vtraque ſpecie iuſtis de cauſis fuit interdictum. to.15. 349. 1.
Sacramenti Euchariſtiæ efficacia. tomo 3. 743. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ ſumptio quam diſpoſitionem requirat? to.13. 255. 2; & ſeq.
Sacramenti Euchariſtiæ ſumptioni non ſtatim debet ſuccedere comeſtio. tomo 13. 256. 1.
An in ſolo pane confici poſſit? to.3. 13. 2.
Antiquis temporibus ſumebatur à laicis ſub duplici ſpecie. to.4. 3. 1.
Eſt myſterium myſteriorum. to. 4. 5. 2.
Quomodò ſumebatur in Eccleſia Africana? to.1. 209. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ materia, & forma. to.18. 353. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ immenſa ſunt munera. to.19. 52. 2.
Continet verè, non figuratè carnem, & ſanguinem Chriſti Domini. to.19. 53. 1.
Eius figura fuit panis, & vinum Melchiſedech. to.19. 53. 2.
Item agnus Paſchalis. to.19. 53. 2.
Item manna, quod de cœlo pluit Hebræis. to.19. 53. 2.
Sacramentum Euchariſtiæ auctorem vitæ, & mortis victoriam in ſe continet teſte S. P. Auguſtino. to.19. 52. 2.
Sacramentum Euchariſtiæ adorandum, colendumque eſt. to.19. 52. 2.
Sacramenti Euchariſtiæ nomen ſignificat bonam gratiam, ſeu gratiarum actionem. to.19. 52. 2.
Sacramentum Euchariſtiæ quandonam confici poſſit in ſolo pane? to.3. 13. 2.
Sacramentum Euchariſtiæ eſſe celebrandum integrum, atque perfectum in pane, & vino, eſt de iure Diuino Euangelico. to. 3. 13. 2.

*Sacramentum pœnitentiæ.*

Sacramentum pœnitentiæ fuit figuratum in confeſſione Aaronis. to.19. 56. 2.
Sacramentum pœnitentiæ poſt naufragium eſſe ſecundam tabulam conſtat ex D. Hieronymo. to.19. 54. 1.
Sacramentum pœnitentiæ lapſos erigit, ſaucios curat, imbecilles roborat, mortuos viuificat, perditos reſtituit, omniaque demum, quæ peccatum vitiat, pœnitentia redintegrat teſte S. P. Auguſtino. to.19. 54. 1.
Sacramentum pœnitentię quando inſtitutum fuerit? to.19. 62. 2.
Sacramenti pœnitentiæ definitio. tomo 19. 53. 2.
Sacramenti pœnitentiæ materia, & forma. to.18. 354. 1.
Eius partes ſunt oris confeſſio, cordis contritio, & operis ſatisfactio. to.19. 54. 1; & & to.18. 354. 1.
Quanta ſit eius virtus? to.19. 54. 1.
Sacramentum pœnitentiæ habet virtutem dimittendi peccata. to.19. 316. 1.
Sacramentum pœnitentiæ fuit neceſſarium in veteri, & noua lege. to.19. 54. 1.
Fuit hoc ſacramentum à Chriſto Domino inſtitutum. to.19. 54. 2; & 55. 1.
Quem timorem requirat? to.19. 56. 1.
Timor ſeruilis non eſt ſpernendus. tomo 19. 56. 1.
Sacramenti pœnitentiæ contritionis neceſſitas. to.19. 55. 2.
Sacramenti pœnitentiæ miniſter eſt ſacerdos ha-

habens auctoritatem abſoluendi, vel ordinariam, vel ex commiſſione ſuperioris. to.18. 354. 1.

Sacramenti pœnitentiæ effectus eſt abſolutio à peccatis. to.18. 354. 1.

*Sacramentum extremæ vnctionis.*

Sacramentum extremæ vnctionis Chriſtus Dominus inſtituit, quando ſua traditione Apoſtoli ægros inungentes ſanitati reſtituebant. to.19. 62. 2; & 57. 1.

Sacramentum extremæ vnctionis eſt ſignum, quod manu ſacerdotis fit linitione ex oleo oliuæ ab Epiſcopo conſecrato ad infirmantium membra, quibus delinquitur, quo infirmitas alleuiatur, peccatorumque reſidua delentur. to.19. 57. 1.

Sacramenti extremæ vnctionis materia eſt oleum oliuæ per Epiſcopum benedictum. to.18. 354. 1; & to.19. 57. 2.

Hoc ſacramentum dari non debet, niſi infirmo, de cuius morte timetur. to.18.354.1; & to.19. 57. 2.

Sacramenti extremæ vnctionis forma eſt: *Per iſtam vnctionem, & ſuam piiſſimam miſericordiam indulgeat tibi Dominus, quidquid per viſum, &c.* to.18. 354. 1; & to.19. 57. 2.

Miniſter huius ſacramenti eſt ſacerdos. to.18. 354. 1; & to.19. 57. 1.

Eius effectus eſt mentis ſanatio; & in quantùm autem expedit, ipſius etiam corporis. tomo 18. 354. 1; & to.19. 57. 1.

De hoc ſacramento inquit B. Iacobus Apoſtolus: *Infirmatur quis in vobis? inducat præsbiteros Eccleſiæ, vt orent ſuper eum, vngentes eum oleo in nomine Domini, &c.* to.18. 354. 1; & ſeq; & to.19. 57. 1.

Fuit figuratum in lege veteri in vnctione Azaelis in Regem Syriæ, & Eliſei in prophetam. to.19. 57. 2.

Eſt verum ſacramentum nouæ legis. tom. 19. 57. 2.

Negantes hoc ſacramentum conferre gratiam, vel repugnare ſententiæ D. Iacobi, &c. excommunicantur. to.19. 57. 2.

Sacramentum extremæ vnctionis D. Petrum præ cæteris Apoſtolis priùs contuliſſe neceſſaria præſumptione poteſt comprobari. to.19. 136. 2.

*Sacramentum ordinis.*

Sacramentum ordinis eſt, cuius materia eſt illud, per cuius traditionem confertur ordo. to.18. 354. 2.

Forma huius ſacramenti eſt: *Accipe poteſtatem offerendi ſacrificium in Eccleſia pro viuis, & mortuis,* in nomine Patris, &c. to. 18. 354. 2; & to.19. 57. 2; & 139. 2.

Ordinarius miniſter huius ſacramenti eſt Epiſcopus. to.18. 354. 2.

Eius diuiſio, & multiplicitas. to.19. 58. 1.

Sacramenti ordinis inſtitutio. to.19. 58. 1.

Sacramento ordinis inſigniti in magna veneratione ſemper habiti ſunt. to.19. 58. 2.

Sacramentum ordinis imprimit caracterem. to.19. 59. 1.

Fuit figuratum in conſecratione Aaronis, & eius filiorum. to.19. 59. 2.

Item in illis, qui fuerunt in Arca Noe concluſi. to.19. 59. 2.

Eius quoque inſtitutio. to.19. 62. 2.

Sacramentum ordinis primus omnium contulit D. Petrus. to.19. 135. 1.

Sacramentum ordinis per manuum impoſitionem confertur. to.20. 165. 2.

Sacramentum ordinis non poteſt iterari. tomo 19. 59. 1.

Sacramentum ordinis non conferre gratiam, neque eſſe ſacramentum fuit hęreſis Lutheri. to.19. 59. 2.

*Sacramentum matrimonij.*

Sacramentum matrimonij eſt viri, & mulieris legitima coniunctio indiuiduam vitæ conſuetudinem continens. to.19. 59. 2.

Sacramentum matrimonij eſt ſignum coniunctionis Chriſti Domini, & Eccleſiæ ſecundùm Apoſtolum. to. 18. 354. 2; & to. 19. 60. 1.

Sacramenti matrimonij cauſa efficiens regulariter eſt mutuus conſenſus per verba de præſenti expreſſus. to.18. 354. 2.

Sacramenti matrimonij triplex bonum; primum eſt proles ſuſcipienda, & educanda ad cultum Dei; ſecundum fides, quam vnus coniugum alteri ſeruare debet: tertium indiuiſibilitas matrimonij. to.18. 354. 2.

Ante Chriſti Domini aduentum eius vinculum non erat adeò forte; ſoluebatur enim per libellum repudij. to.19. 59. 2.

Eius origo in Paradiſo terreſtri. to.19. 60. 1.

Eſt verum ſacramentum. to.19. 60. 1.

Debet fieri prolis ſuſcipiendæ intentione. tomo 19. 60. 2.

Confert gratiam. to.19. 60. 2.

A Chriſto Domino fuit benedictum in nuptijs Canæ Galileæ. to.19. 60. 2.

Eius inſtitutio. to.19. 62. 2.

In ſtatu innocentiæ fuit inſtitutum. tom. 19. 137. 2.

Quoad ſubſtantiam eſt iuris Diuini; quoad gradus non prohibitos iuris humani. tomo 11. 531. 6.

Priſcæ Eccleſiæ temporibus permittebatur ante, non poſt ſuſceptum præsbiteratum. to.7. 227. 2.

Poteſt eſſe ſine copula coniugali, quæ non eſt de eius eſſentia. to.9. 755. 2.

In lege veteri præferebatur virginitati propter expectationem Verbi per viam generationis venturi. to.9. 755. 2; & ſeq.

Non perficitur ſolo conſenſu naturali, niſi concurrat qualitas libertatis. tom. 9. 116. 129.

Idem dicitur in matrimonio ſpirituali. to.9. 116. 129.

Licèt ſit de iure naturali, & Diuino, nihilominùs Papa in eo diſpenſat; & perſonas inhabiles habilitat. to.9. 477. 53.

Inſolubilitas à quo oriatur? tom.2. ex Adolpho. 97. 1.

Interdictum fuit Præsbiteris, & Diaconis in Concilio Romano. to. 2. ex Alano. 51. 1.

Sacramenti matrimonij impedimenta dirimentia iure naturali nequeunt diſpenſari à Papa. to.5. 172. 200.

Impedimentum ortum ex affinitate in recta linea an irritet? to.5. 172. 201.

Non irritatur iure naturæ, vel Diuino ex affinitate in primo gradu lineæ tranſuerſæ. to.5. 173. 205.

Inter conſanguineos vſque ad quartum gradum irritum eſt iure Eccleſiaſtico. tom. 5. 169. 188.

In primo gradu rectæ lineæ irritum eſt iure na-

naturæ, & indiſpenſabile. to.5. 169. 189; & ſeq.
An in cauſa hæreſis poſſit diſſolui? to.5. 125. 26.
Ratum an poſſit diſſolui? to.5. 162. 165.
Conſumatum nequit diſſolui. to.5. 163.168; & to.18. 427. 1.
Initum contra interdictum Papæ an ſit validum? to.5. 161. 158; & ſeq.
Initum defectu conſenſus nequit diſpenſari, to.5. 177. 222.
Ratum, non conſummatum poteſt ex diſpenſatione diſſolui. to.5. 631. 1.
Initum cum conſobrina patris poteſt diſpenſari; non autem cum nouerca, vel nuru, to.5. 173. 206; & ſeq.
Legitimum, & conſummatum, neque auctoritate Papæ ſolui poteſt. to.2. ex B. Ægidio. 19. 1.
Per verba de præſenti contractum poſſe diſſolui non fuit ab Alexandro III. definitum. to.1. 350. 2.

*Sacramentarij.*

Sacramentariorum omnium pater fuit Berengarius, parum eruditus, inanis gloriæ cupidus, animo elatus, & conuiciator. to.15.346. 2.
Sacramentariorum hæreſis ſecutus fuit Zuinglius. to.4.681.72; & ſeq.
Sacramentariorum hæreſis damnata fuit ab ipſiſmet Lutheranis. tomo 4. 681. 72; & ſeq.
Imò etiam ab ipſiſmet ſacramentarijs fuit damnata. to.4.682. 82.
Sacramentarij in Sacramentarios, & Trinitarij in Trinitarios ſe inuexerunt. to. 4. 682. 82.
Ex Sacramentarijs etiam Caluinus in eodem præuaricandi genere perpetuus eſt. to.4. 682. 80.
Sacramentarij, & Lutherani damnarunt Anabaptiſtas. to.4. 682.75.
Sacramentarij, & Lutherani damnarunt Trinitarios, & è contra. to.4.682. 77.

*Sacrificium.*

Sacrificium aliud eſt ſacrificium laudis, aliud gratiarum actionis. to.17. 17. 2.
Sacrificia vetera erant figuræ ipſius Chriſti Domini, qui ſe obtulit Patri ſacrificium pro nobis. to. 17. 18.1.
Sacrificia veteris legis figurarunt ſacrificium Miſſæ legis Euangelicæ. to.18.33. 1.
Sacrificiorum oblatio, quæ ſoli Deo vni, & vero ſunt offerenda, ad cultum Dei pertinet. to.3.311. 1.
Sacrificium ſpirituale eſt contritio, & humiliatio cordis. to.3. 311. 1.
Item Sacrificium ſpirituale eſt caſtigatio, & maceratio carnis. to.3. 311. 1.
Huius Sacrificij Sacerdos eſt ratio; altare cor; hoſtia corpus; ignis charitas. to.3. 311. 1; & ſeq.
Item Sacrificium ſpirituale eſt quodlibet iuſtitiæ, & miſericordiæ opus. tom.3.311. 2.
Item ſacrificium ſpirituale eſt defenſio veritatis, vnitas charitatis. to. 3. 311.2.
Sacrificium ſpirituale eſt ſacrificium laudis. to.3. 311. 2.
Sacrificium ſalutare eſt attendere mandatis, & diſcedere ab omni iniquitate, & generaliter ſacrificium completum eſt Deo perfectè corpus, & animam offerre. to.3.311. 2.
Sacrificij perfecti duo ſunt actus, ſcilicet operatio, & oratio. to. 3. 311. 2; & ſeq.
Sacrificium ſpirituale omnium completiuum eſt quilibet actus virtutis, & quodlibet opus bonum in Deum relatum, & ad veram beatitudinem ordinatum teſte S.P. Auguſtino. 3.312. 1.
Sacrificia vetera deſignarunt Chriſti Domini paſſionem. to.18. 471. 2.
Sacrificium tria requirit, nempe vt res prophana fiat ſacra, vt Deo offeratur; & vt conſummetur. to.20.578. 1; & ſeq.
Sacrificia legis veteris in ſanguine hircorum, & aliorum animalium offerebantur. to.16. 342. 12.
Sacrificia veteris legis non tantùm ſignabant cruentum illud, quod Chriſtus Dominus in cruce ſacrificium obtulit, ſed etiam incruenta alia, quę iugiter offert Eccleſia, vt docet S. P. Auguſtinus. to. 4. 732. 16.
Sacrificia Hebræorum non negantur à S.P. Auguſtino. to.17. 18. 1.

*Sadoch.*

Sadoch, & Abiathar ſchiſma circa Summum Sacerdotium. to.20.363. 2.
Sadoch, & Abiathar probabile ius habuerunt ad Pontificatum, donec Dauid ex Dei ſpeciali reuelatione, non Regia poteſtate, vt declarauit Innocentius III; indicauit attinere ad Sadoch. to.20.363.2.
Sadoch prætendebat apud Saulem Pontificatum; quia interfectis à Saule Sacerdotibus ab Heli redibat ſummum Sacerdotium ad familiam Eleazar. to.20.363.2.
Sadoch deſcendebat ex Aaron per familiam Eleazar. tom. 20. 363. 1; & tom. 9. 631. 1.
Sadoch vnxit Salomonem. tom.17. 405. 1; & ſeq.

*Sagena.*

Sagena miſſa in mare ex omni genere piſcium congregans fuit figura Eccleſiæ. to.4. 30. 2.

*Salamina, ſeu Salamia.*

Salamina, ſeu Salamia fuit Metropolis in Inſula Cypri, cui præſedit S. Epiphanius. to.14. 443. 2.

*Salebinus.*

Salebini I. Turcarum Imperatoris epiſtola Innocentium IV. varijs titulis honorat. to. 10. 132. 1.

*Salomon.*

Salomon immoderato vſu mulierum ad hoc vſque perductus eſt, vt Idolis templa fabricaret, & qui priùs templum Deo conſtruxerat, aſſiduitate libidinis, & perfidiæ Idolis templum conſtruxit. tom.16. 425.2.
Salomon amabilis Deo, cui Deus bis fuerat reuelatus, quia amator mulierum fuerat, à Dei amore receſſit. to.16. 425.3.
Salomon dicebat: *Sapientia, cùm ſit vna omnia poteſt*; quaſi iſtam potentiam vnitati attribuens. to.16.360.19.
Salomonis templum potuit appellari domus Dauid; tum quia Dauid primus id nouerat, materiamque in eius ædificationem præ-

præparauerat; tum quia filio Salomoni, vt templum ædificaret, iam moriens præceperat. to.17. 402. 2.
Salomon quare Abiathar eiecit? to.13. 422. 1; & ſeq.
Salomon fuit Chriſti Domini figura. tom.17. 405.2.
Salomon benedixit omni Eccleſiæ Iſrael. tomo 18. 5.2.
Salomon ſtatit in conſpectu Eccleſiæ Iſrael, idêſt io cętu Principum, & Ducum familiarum Iſrael. to.18. 5.2.
Salomon accepit à Deo ſapientiam ad gubernandum ſuum Regnum. to.18.170.1; & ſeq.
Salomon priuauit Abiathar munere ſacerdotali, vel vt Propheta, vel ex ſpeciali Dei mandato. to.19.412.3; & 564.1; & to.19. 34.1.
Salomon amouit Abiathar, *vt impleretur ſermo Domini &c.* to.18. 564. 1.
Salomon abiecit Abiathar Sacerdotem, & in exilium, tanquam perduellionis reum, relegauit; non tamen eum dignitate ſacerdotali priuauit, cùm vſque ad diem mortis ſuæ ſacerdos manſerit. to.3. 501. 2.
Salomon, propter temporalem cauſam, non Eccleſiaſticam, & Diuinam id fecit. to.3. 501. 2.
Salomon, quanuis malus, non fuit ſtatim Regno priuatus. to.14.376. 2.
Salomon vnctus fuit à Sadoch. to.17.405.1; & ſeq.

*Salomon Metropolita.*

Salomon Metropolita Euphraris Miſanis Neſtorianus de aduentu, & morte D. Petri Romæ. to.1. ex Ecchellenſi. 50. 1.

*Saluator.*

Saluator ab initio mundi promiſſus fuit.to.3. 40. 2.
Saluatoris figura fuit Melchiſedech. to.3.41. 1.
Saluator noſter mortuus eſt principaliter pro peccato originali. to.1. 119.2.
Pro omnibus mortuus eſt. to.15.609.14.
Eius paſſio nobis contulit beatitudinem, quia indulgentiam nobis meruit peccatorum. to.8. 111. 1; & ſeq.
Semel pro peccatis omnium hominum mortuus eſt. to.1. 225. 1; & ſeq.
Quo anno ætatis ſuæ mortuus fuerit? to.17. 240.1.
Quo anno eius mors ſucceſſerit? to. 14.519. 1; & to. 17. 229. 1.
Quo tempore viſibiliter conuerſatus fuerit? to.13. 315. 2.
Eius mors quo anno contigerit, eſt incertum. to.20.65.2.
Non eſt in ligno crucifixus, vt cletus dominaretur. to.20.353.2; & ſeq.
Ignorantia conſulatus, quo natus, & quo paſſus fuit Saluator, fuit cauſa, ob quam aliqui errauerint circa tempus, qua impleta fuit eius paſſio teſte S. P. Auguſtino. to. 17. 229.1.
Fuit figuratus in Arca Noe. to. 7. 757.2.
Nomine petræ, ſeu lapidis angularis fuit ſignificatus. to.16.393.17; & ſeq; & to.17. 72. 2; & ſeq.
Eius aduentus in mundum qualis fuerit? tomo.18. 158. 1.
Naſcente Domino cur fuerit à Cæſare Auguſtode ſcriptus totus Orbis? to.4.734.29.
Natus eſt ſub Herode Aſcalonita. to.9. 675. 1.
Non venit legem ſoluere, ſed adimplere; ideo non ſuſtulit iura naturæ, & gentium, ſed perfecit; quia illa ita ordinauit, vt ſui Vicarij poteſtati ſubdantur. tom.18. 381. 2.
Venit principaliter ob peccatum originale. to.4.812. 66.
Cauſa adæquata eius aduentus in mundum fuit redemptio tam à peccato originali, quàm à peccatis actualibus. tomo 4. 812. 66.
Ex eius latere fluxerunt ſanguis, qui deſignauit Euchariſtiæ Sacramentum; & aqua, quæ ſignificauit baptiſmum. to.4. 104. 1.
Tanquam filio naturali, dedit ei Deus Pater omnem poteſtatem in Cęlo, & in terra. to. 17.405.1.

*Saluatoris Eccleſia.*

Saluatoris Eccleſia appellatur Conſtantiniana, quia à Conſtantino condita fuit.to.19. 47.2.
Fuit prima Eccleſia, quæ ædificata fuit in toto Orbe terrarum. to.19. 47. 2.
In ipſa celebratum fuit Concilium Lateranenſe propter locum frigidiorem. to. 19. 47. 2; & ſeq.

*Salus.*

Salutem alijs mereri non poſſumus. tomo 7. 222.1.
Salus nulla extra Eccleſiam. to.3. 33.2.
Salutis viæ ſunt ſeptem; prima eſt via innocentiæ; ſecunda eſt pænitentię; tertia eſt miſericordię; quarta eſt iuſtitię; quinta eſt patientię in tribulatione; ſexta eſt ſtudij ſapientiæ Diuinæ; ſeptima eſt Charitatis. to.19.46.2.

*Samaritides fæmina.*

Samaritidis conuerſio fuit mirabilis. to.8. 94.2.

*Samoſatenſis Eccleſia.*

Samoſatenſis Eccleſia ſic fugiebat ſuum Paſtorem hæreticum, vt ſolus ipſe in Eccleſia remaneret. to.3.944. 1.

*Sampſon Epiſcopus.*

Sampſonis Ciceſtrenſis Epiſcopi liber de primatu RegisAngliæ inſtrumentum Sathanæ fuit, quo perſuaſit Henrico IV. Anglorum Regi Eccleſię primatū. to.18. 292.2;& ſeq.

*Samuel.*

Samuel fuit ſimul Rex, & Sacerdos. tom.6. 44. 1.
Samuel fuit Iudex, & Propheta. tom. 14. 368.2.
Samuel Regno ſpoliauit Saulem, & vnxit Dauidem; Sadoch autem vnxit Salomonem. to.17. 405. 1; & ſeq.
Samuel habuit vtranque poteſtatem, antequam vngeret Saulem. to.19.33. 2.
Samuel ex præcepto vnxit Saulem in Regem Iſrael. to.3.42. 1.
Samuel ante Saulem Miniſter Domini populum regebat. to.3. 42.1.
Fuit Miniſter Domini in templo, & loco Sacerdotis. to.3. 42. 1.
Samuel inuocator nominis Domini; licèt non Sacerdos, figurans Papam, populum Iſrae-

Iſraelis cun ctis diebus ſuis iudicauit,& rexit Iſraelem . to. 3. 29. 2.

Samuel à S.P. Auguſtino appellatur ſummus Sacerdos, & Pontifex Eccleſiæ Iudæorum, non quia fuerit,ſed quia ſæpe Deo monente Pontificalibus fungebatur. t.4.577.27.

*Sanctitas*.

Sanctitas vnde dicatur? tomo 19. 63. 1;& ſeq.

Sanctitas aliquando ſumitur pro mundare. to.19.63.1.

Sanctitatis nomen ſumitur etiam, prout importat religionem,ſeu obſeruantiam eorū, quæ ad Deum pertinent. to.19.63. 2.

Sanctitatis nomen vnde ortum fuerit? to. 20. 304.2.

Sanctitatis nomen cui de iure conuenire debeat? to.20. 304.3.

Quibus hominibus conueniat? to.20.304.3.

Sanctitatis plures differentiæ ſpecie diuerſæ. to.20.305.4.

Sanctitas eſt ab omni immunditia libera, & perfecta, & omnino immaculata mundities. to.3. 209.1.

Sanctitas vitæ non ſat eſt ad plenam doctrinæ intelligentiam. to.4.799. 141.

Sanctitas, & puritas vitæ quomodò conducat ad agnitionem? to.4.800. 142.

Sanctitas vnde formaliter proueniat? tom.3. 608.1.

Ad ſanctitatem requiritur carentia immunditiæ. tom.3. 209.1.

Sanctitas aliquando tribuitur Patri propter auctoritatem principij. to.3. 209.2.

Aliquando Filio propter humanitatem aſſumptam, ſecundùm quam paſſus eſt. to.3. 209.2.

Et aliquando Spiritui ſancto. to.3. 209.2.

*Sanctitas Eccleſiæ*.

Sanctitas Eccleſiæ quid importet? to.3. 202. 1, & ſeq.

Sanctitas Eccleſiæ ex Apoſtolo oſtenditur. to.16. 258. 1; & ſeq.

Chariſmata Eccleſiæ, quæ indicant eius ſanctitatem. to.1. 5. 1.

Multipliciter eſt ſancta. to.4. 257. 6.

Dicitur ſancta, quia Chriſtus Dominus illam mundauit aquæ lauacro, & quia habet firmitatem. to.19. 63.1; & ſeq.

Item dicitur ſancta propter virtutes, & quia recipit ſanctiones Diuinas, & quia Deum ſanctificat; & quia verum Deum colit. to.19. 64.1; & ſeq.

Quomodò petat remiſſionem peccatorum, ſi ſancta eſt? to.19. 65.1.

Sancta ſemper fuit in aliquibus. to.19.64.2.

Quæ ſanctitas Eccleſiæ militanti competat? to.19.65.1.

Sanctitas Eccleſiæ non tollitur per peccata venialia. to.19. 65.1.

Sanctitati Eccleſiæ non detrahunt peccata iuſtorum. to.19. 66.2.

Quomodò Eccleſiæ Regnum ſit Sanctum? to.3. 209.1; & 210.1.

Sancta dicitur Eccleſia propter opera bona, & virtutes. to.3. 209.1.

Item dicitur ſancta, quia per gratiam ſanctificatur, & mundatur; to.3.209.1.

Item dicitur ſancta, quia per Diuinam præſentiam, & inhabitationem ſanctificatur. to.3. 209.1.

Sanctitas Eccleſiæ, & ſanctificatio communiter eſt à tota Trinitate. to.3.209. 2.

Item dicitur ſancta, quia ab omni errore purgata. to.3. 209.2.

Item dicitur ſancta in præceptis, ſancta in ſacramentis, & miniſtris; ſancta in operibus, ſancta in obſeruationibus. to.3.210. 1.

Item dicitur ſancta, quia à terrenis eleuata. to.3. 210.1.

Ad ſanctitatem Eccleſię plurima reducuntur. to.3. 212. 2.

Sancta dicta eſt Eccleſia, vt differre videatur ab Eccleſia malignantium, quæ non eſt ſancta, ſed impietate exuberans. to.19. 63.1.

*Sanctum*.

Sanctum propriè eſt,quod de Deo, rebuſque Diuinis dicitur teſte Tullio. to. 19. 63. 1.

Apud Iuriſconſultos id ſumitur, quod ab hominum iniuria eſt defenſum. to19. 63. 1.

Sanctum quoque in iure videtur dictum à ſanciendo. tom.19. 63.1; & tom.3. 210. 2.

Sanctum quandoque ſumitur, prout eſt idem, quod firmum. to.19. 63. 2; & to.3. 210. 2.

Sanctum dici idem, quod ſanguine tinctum; quia antiquitus volentes expiari à ſuis culpis ſanguine tingebantur. to.19. 64. 1; & to.3. 210.1.

Sanctum etiam nomen Eccleſiæ congruere conſtat. to.19. 64. 1.

Sanctum quoque eſt, quod Deo dicatur. to.19. 64.1.

Sancti etiam ſunt dies, quos Deo dicatos eſſe conſtat. to.19. 64. 1.

Sanctum à ſanguine hoſtiæ nuncupatum eſt teſte Iſidoro. to.3. 210. 1.

Sanctum dicitur, quod eſt Diuinis obſequijs, & Diuino cultui applicatum. tom.3. 210. 2.

Tria faciunt hominem ſanctum, victus ſobrius, actus iuſtus, ſenſus pius: ita D.Bernardus. to.3. 212.2; & ſeq.

Sanctus quis, & quomodò futurus? tom.3. 212.2.

Sanctus in Græco dicitur *agios*, idèſt ſine terra. to.3.210. 1.

Sanctus apparere vis? Circa vitam tuam eſto auſterus, circa alios benignus; audiant te homines parua mandantem, & grandia facientem teſte D. Chriſoſtomo. to.3.213. 1.

Sanctus ſolus eſt Chriſtus Dominus; quia ipſe ſolus natura eſt ſanctus tanta ſanctitate, vt alios Diuina actione ſua ſanctos reddat. to.19. 65.1; & ſeq.

Sanctorum cultus paſſiuus formaliter prouenit ex ſanctitate formali. to.3.608.1.

Sancti, & Beati, qui floruerunt poſt hæreſes, laudati. to.10. 86. 2; & ſeq.

Sancti, & iuſti diſcrimen. tomo 20. 305. 5.

Sanctorum orationes, & quomodò orare liceat? to.14.471. 1.

Sanctorum memoria quomodò ab Eccleſia honoretur? to.8. 752. 1.

Sanctorum, eorumque reliquiarum cultus in Eccle-

Eccleſia vetuſtiſſimus. tomo 1. 405. 1; & ſeq.

*Sanctorum Canonizatio*.

Sanctorum canonizatio eſt infallibilis. to.1. ex Tanneto. 41. 264; & ſeq; & 46. 290; & ſeq.

Sanctum canonizatum regnare in Cælis an ſit de fide? to.3.351.2; & to.20. 415. 1; & ſeq.

Sancti canonizati ex omnium Eccleſiarum acclamatione accedente conſenſu Papæ. to.10. 188. 1.

Sanctorum canonizatio, an ſit immediatè de fide? to.9. 741. 2; & 744. 2; & ſeq.

Canonizatum eſſe ſanctum quomodò ſit à Deo reuelatum? to.15. 80. 150.

Canonizati à Papa pro Sanctis habendi ſunt. to.10. 493. 1.

Canonizatum non habens pro Sancto quas cenſuras incurreret? to.10. 495.2.

Sanctorum canonizatio eſt de fide credenda. to.7. 714.2.

Sanctos canonizatos ab Eccleſia eſſe venerandos, & inuocandos eſt de fide. to.15. 70.51; & ſeq.

Ex varijs Concilijs oſtenditur. to.to.15.70. 51.

Item ex praxi Eccleſiæ. to.15; 71. 59.

Item ex Sanctis Patribus. tom.15. 71.60;& ſeq.

Item ex Liturgijs, & Litanijs. to.15.71.72; & ſeq.

Item ex ædificatione templorum. to.15. 72. 74.

Item ex inſtitutione Feſtorum. tom.15. 72. 75.

Item ex ſacrificijs in honorem Sanctorum Deo oblatis. to.15. 72. 76.

Item ex pęnis, & cenſuris latis in eos, qui Sanctos Canonizatos non venerantur. tomo 15. 73.82;& ſeq.

Item ex forma canonizationis. tom.15.73. 86.

Item ex conceſſione indulgentiarum. to.15. 73.87.

Item ex definitionibus Summorum Pontificum. to.15. 74. 106.

Sanctum canonizatum negare eſſe ſanctum, & in Cęlis regnare eſt impium, ſcandaloſum, temerarium, & falſum. to. 20.419. 1; & ſeq.

Sancti canonizati à Chriſto Domino. to. 10. 490.1.

Sanctorum Canonizationis, & beatificationis differentia quæ ſit? tomo 10. 188. 1.

Sanctorum canonizatio diſcriminatur à beatificatione, quod per beatificationem permittitur recitatio officij, & celebratio feſti in vno tantùm loco determinato; per canonizationem autem definitur, & declaratur ſolemniter canonizatum eſſe Sanctum in tota Eccleſia Catholica vniuerſali. to.9. 737.2.

Sanctos canonizare eſt manifeſtare alicuius hominis ſanctitatem, & illam proponere Eccleſiæ venerandam, & imitandam; & propter beneficia ab illo Sancto recipienda. to.4.80.1; & to.10.486.1.

Sanctorum Canonizatio duplicem exigit diligentiam; inquiſitionem ſcilicet ſanctitatis vitæ, & miraculorum ex decreto Clementis IV. to.9.737.1.

Sanctorum canonizatio ob facilitatem Epiſcoporum in canonizandis fuit priùs remiſſa ad Concilium generale. to.9.736. 1.

Sanctorum canonizatio ab Vrbano VIII. fuit reſeruata ſoli Romano Pontifici. tom. 9. 737.1.

Sanctorum canonizationis origo, regula, forma, & ritus. to.15.69.46; & ſeq.

Sanctorum canonizationes multæ fuerunt variatæ quantùm ad formam, & modum. tomo 15. 77. 126; & ſeq; & 70. 48;& to.9. 737.1; & ſeq.

*Sanctorum communio*.

Sanctorum communio ſignificat participationem omnium bonorum Eccleſiæ. to.4. 4. 1.

Sanctorum communio explicatur in Symbolo.to.9.688. 1; & to.4. 4.1.

Sanctorum communio non complectitur infideles, hæreticos, ſchiſmaticos, & excommunicatos. to.4.4. 1.

Sanctorum communio eſt fundamentum indulgentiarum. to.7.221.2.

*Sanctorum merita*.

Sanctorum merita per indulgentias nobis remittunt pęnas temporales,non autem remittunt peccata,vel pænam æternam. to.9. 698. 2;& ſeq.

Sanctorum merita ſi ſola, & præcisè nobis applicarentur, non eſſet vera indulgentia. to.9. 699.

Sanctorum merita virtute meritorum Chriſti Domini habent rationem indulgentiæ. to.9. 699. 2.

Sanctorum merita augent Eccleſię theſaurum. to.9.699.2.

Sanctorum, & Beatiſſimæ Virginis Mariæ merita in ratione meritorij fuerunt à Deo ſuperabundanter præmiata; non autem in ratione ſatisfactorij. to.9.699.2.

Sanctorum meritis non innituntur indulgentiæ, ſed eorum paſſionibus. to.7. 221. 2.

*Sandalia*.

Sandalium origo, & vſus qui fuerit? to.4.412. 2.

Sandalium eſſe muliebre calceamenti genus idque pulcrum, elegans, & elaboratum, definiuntur. to.4. 412. 2.

Sandalia pedibus ſuis induit Iudith, vt gratiam Holofernis ſibi conciliaret.to.4.412. 2.

Sandaliorum vſus fuit, vt plantas pedum ab itineris offendiculis defenderent. to.4. 412. 2.

Sandalijs vtuntur PP. Capuccini Apoſtolorum imitatores. to.4. 412. 2.

Sandalia ſolis Epiſcopis ſunt proprio iure conceſſa, ſacerdotibus autem, & præsbiteris tantùm in actu ſacrificij concedebantur; Diaconis verò Romanæ Eccleſiæ, & Apoſtolicę ſedis ſolummodò ex priuilegio; & eodem iure ſubdiaconis. tom.4. 413. 1.

Sandalijs vſi ſunt Apoſtoli. to.4. 413.1.

Sandalia nec totum pedem tegunt, ſicut calcei, nec operiunt pedem cum tibia, ſicut campagus, ſed ſolam plantam tuendo. to.4.413.1.

Sandalia Pontificis illud ſignificant Diuinæ incarnationis calceamentum, de quo ipſe Chriſtus Dominus dixit: *In indumæam extendam calceamentum meum*; idèſt gentibus notam faciam incarnationem meam. to.4. 413.2.

Per ſandalia ſignificantur prędicatores Euangelij to.4. 413.2.

*Sanguis.*

Sanguis, & lepra in Sacra Scriptura quid ſignificent? to.18. 123. 8.

*Sanguis Chriſti Domini.*

Sanguis Chriſti Domini, qui fluxit ex ipſius latere in cruce, deſignauit Sacramentum Euchariſtiæ. to.4. 104. 1.

Sanguine Chriſti Domini fuit conſcripta ſententia contra Photium à Patribus VIII. ſynodi. to.1.128. 1.

De cultu ſanguinis Chriſti Domini tempore paſſionis in terram ſparſi controuerſia. to.1. 253.1.

*Sannedrin.*

Sanedrin quid ſignificet? tomo 11. 391. 1.

Sanedrin Hebraicè, Græcè verò ſynedrion dicitur. to. 17. 200 1.

Sannedrio, ſeu Concilio præſedit Summus Pontifex; vt habetur de Caiphas, qui præſedit Concilio Hieroſolymis aduersùs Chriſtum Dominum coacto. to. 17. 200. 2.

*Saphira.*

Saphira iuſtè punita à D.Petro, quia votum religionis transgreſſa fuerat. tomo 8. 13. 2.

Saphira, & Anania propter mendacium fuerunt à D.Petro morte perempti. to.4. 758.99; & to. 20. 53.1.

Saphiræ, & Ananiæ improuiſus interitus deſcribitur, & necis cauſa examinatur. to.8. 12.2; & ſeq.

Saphirę, & Ananię in mortis ſupplicio ab Apoſtolorum Principe inflicto iuſtitiæ rigor, & miſericordiæ lenitas ſplendet. to.8. 16.1; & ſeq.

Eorum interitus non tam ſæuientis D.Petri iuſtitiam, quàm indulgentis miſericordiam proclamat. tom.8. 19. 2; & ſeq; & 22.1.

Saphiræ, & Ananiæ hypocriſim, fraudemque illatam Eccleſiæ, potenti ſic verbo D. Petrus, ac ſermone coarguit, vt repente exanimati, mortui mox ad pedes D.Petri conciderint. to. 4. 758. 98.

Capitaliter ambo puniti ſunt ſine vllo appellationis recurſu, & tamen citra iniuriam; quia Eccleſiæ bona ſubtraxerant, vel diripuerant. to.4.758.98.

*Sapiens.*

Sapientis duo ſunt opera; non mentiri, de quibus nouit, & mentientem manifeſtare poſſe. to.9. 128. 3; & to. 2. ex B.Ægidio. 2.1; & ſeq.

Sapiens non metu frangitur, non poteſtate mutatur, non attollitur proſperis, non triſtibus mergitur. to.9.128.5.

Sapiens defectus rerum ignorat, & varium animum neſcit; ſed fulget ſicut Sol iuſtitiæ. qui in Regno Patris ſui fulget. to.9. 128.5.

Sapiens priùs debet dicere veritatem, quàm falſitatem manifeſtare ex Philoſopho. t.2. ex B.Ægidio. 2. 2.

*Sapientia.*

Sapientia carnis inimica eſt Deo. to.8.64.1.

Sapientia terrenorum eſt ignorantia Cæleſtium, ſicut ignorantia terrenorum eſt ſapientia cæleſtium. to.8. 64. 1; & ſeq.

Sapientiæ actus. to.9. 128. 4.

Sapientia, cùm ſit vna, omnia poteſt. tom.16. 360. 16.

*Os iuſti meditabitur ſapientiam*: quomodò intelligendum. to.9. 128.2.

Per Eccleſiam innoteſcit multiformis ſapientia Dei Principibus, & Poteſtatibus in cæleſtibus. to.9. 499. 54.

Sapientia Chriſtiana quotuplex ſit, explicatur. to.4.700.43.

Sapientia ſanctorum quæ ſit? tomo 4. 700. 44.

Sapientia Doctorum quæ ſit? to. 4. 700. 45; & ſeq.

*Sara.*

Sara Abrahæ coniux Agar ancillam ſuã adeò afflixit, vt afflictionis impatiens fugam arripuerit. to. 8. 20. 2.

Saræ afflictio Dei ſupplicium ſignificabat. to.8. 20.2.

Sara fuit figura veræ Eccleſiæ; Ancilla, quæ concepit de ſemine Abrahæ, fuit figura Eccleſiæ ſchiſmaticæ. to.4. 43. 1, & ſeq.

Sara ancillam perſequebatur coercendo, ſed iſta magis proſequebatur ſuperbiendo; iſta dominæ faciebat iniuriam, illa imponebat ſuperbiæ diſciplinam. to. 4. 43. 2.

*Sarra Cardinalis.*

Sarra Columna Cardinalis captus à Piratis diu remigauit. to. 9. 299. 156.

*Sarabaiti.*

Sarabaitarum genus, qui rebus ſuis nequaquam derelictis, Apoſtolorum diſtrictionem ſe cuſtodire ſimulant. tomo 4.758. 99.

*Saraceni.*

Saraceni, & Turcæ ſæpiùs victi à varijs expeditionibus Principum Chriſtianorum. to. 20.28. 1; & ſeq.

Saracenis Papa iuſtè mouet bellum. tom. 3. 45.2.

Saraceni Terram Sanctam occuparunt. tom.3. 45. 2.

Saracenorum nomine qui veniant? to.5. 296. 151.

*Sardica Ciuitas.*

Sardica eſt nobilis Ciuitas Illyrici, & Miſiæ confinis. to.3.630.1; & to.6. 201. 2; & tomo 18. 12. 1.

Sardica Ciuitas inſtante Iulio Papa, conſilio Imperatorum pro ſynodo electa eſt. to.3. 630. 2.

Conuenerunt in ea Epiſcopi 376. ex Oriente, Occidente, Septentrione, omnibuſque ferè Prouincijs Chriſtiani Orbis à Iulio Romano Pontifice vocati, ſeu citati. to. 3. 930.2.

Semper habuit Metropolitam. to.6. 200.1.

Solùm apud Papam poteſt accuſari. to.6. 446. 1; & ſeq.

*Vid. Concilium Sardicenſe.*

*Sardicenſes Canones.*

Sardicenſes canones cur Nicæni appellentur? tomo 3. 826. 1.

Sar-

Sardicenſes canones recenſentur. to.1. 541. 1; & ſeq.
Sardicenſes canones, in quibus appellatio ad Romanum Pontificem præſcribitur, Arianorum canoni opponuntur. to.1. 454. 1; & ſeq.
Sardicenſes canones ſemper permanſerunt in ſuo robore, & in ſua auctoritate. to.5.65. 1.
Sardicenſes canones non dederunt Papæ, ſed tantùm declararunt ei competere ius appellandi. to.7. 286. 1; & ſeq.
Sardicenſes canones cur inſerti fuerint collectioni Theodoreti Cyrenſis? to.6. 201. 2; & ſeq.
Horum canonum vſus ſemper viguit apud vniuerſas Orientales Eccleſias. tomo 6. 202.1.
Quare à quibuſdam recepti non fuerint? to.3. 510.2.
Sardicenſes Canones non fuerunt in Africano Codice. to.6. 95. 2.
Fuerunt Africanis ignoti. to.6. 104. 1.
In Gallia ſemper floruerunt. tom.6. 94. 2; & 202. 2; & 132.2.
Etiam ante Codicem Dionyſij exigui. to. 6. 132.1.
Qui illis ſubſcripſerint? to.6. 91.1.
Fuerunt noti ante ſecundam Regum Dynaſtiam. to.6. 202. 2.
Fuerunt poſtulati à Gaudentio Illyriciano. to.6. 208.2.
Plenè viguerunt in Illyrico. to.6. 208. 2.
Valentinianus Imperator ſecundùm illos iudicauit. to.6. 202. 1.
Canonis tertij, & ſeptimi explicatio allata à ſanctis Patribus. to.6. 140. 1.
Sub appellationibus Epiſcoporum comprehendunt etiam appellationes Clericorum. to.6. 223.2.
Tribuunt Pontifici pleniſſimam poteſtatem euocandi à ſe cauſas appellatas. to.6.327. 2.
Fuerunt recepti ab omnibus Eccleſijs Orientalibus, to.6. 131. 2.
Fuerunt laudati,& approbati à Græcis, & Latinis communiter. to.6. 144. 2.
Eorũ Canonum continentium appellationem ad Sedem Apoſtolicam verus, & legitimus ſenſus. to.6. 140. 2.
Pleniſſimum vigorem habuerunt nedum in Occidente, ſed etiam in Oriente. tom.6. 153. 2.
Fuiſſe receptos à tota Eccleſia teſtimonio Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ demonſtratur. to.6. 131. 2; & ſeq.
Vſurpantur pro Nicænis. to.6. 361. 2.
Sunt additamenta ad Nicænos; ſicut Symbolum Conſtantinopolitanum Nicæno additum vocatur Nicænum. Eodem volumine cum Nicænis deſcribuntur. to.6. 361. 2; & ſeq.
Photius primus conatus fuit auertere Canones Sardicenſes. to.6. 132. 1.
Tempore S. Leonis viguerunt per totum Orientem. to.6. 134. 2.
Sardicenſes Canones Zoſymus ſimul cum Nicænis compoſuit. to.6. 126. 2; & ſeq.
Romanæ appellationes pepererunt Canones Sardicenſes. to.6. 202.1.
Sardicenſes Canones Romam prouocandi facultatem Epiſcopis dederunt. to. 2. ex Alano. 14. 2.

*Sardicenſis Concilij conuocatio.*

Sardicenſe Concilium à Romano Pontifice fuit conuocatum. to.6. 204. 1; & ſeq.
A Iulio Papa fuit indictum, qui brachium Imperatoris implorauit ſolum, vt coerceret Euſebianos debacchantes contra Sedem Apoſtolicam. to.6. 172. 2; & to.16. 55.1; & to.18. 12. 1.
Fuit indictum propter ſchiſmaticas violentias Euſebianæ factionis contra Eccleſiæ Romanæ Primatum blaterantis Hierarchiam Eccleſiaſticam non eſſe Monarchicam, ſed Ariſtocraticam. tom.6. 204. 1; & 130. 2; & ſeq; & to.16. 55. 1; & to.18. 12. 1.
Celebratum fuit Sardicæ, quæ eſt Ciuitas Illyrici; ideo eius Canones non potuerunt non eſſe Illyricis noti. to.6. 208. 1.
Qui Epiſcopi ei interfuerint? to.16. 55. 1; & to.18. 12.1.
An fuerit verum Concilium Oecumenicum? tom. 6. 165. 1; & 207. 1; & to.3. 630. 2; & to.9. 120.2.
Septuaginta annis, antequam cogeretur Concilium Carthaginenſe, fuit celebratum. to.6. 183. 2; & ſeq.
Pro Concilio Nicæno fuit reputatum, quia illi interfuerunt ijdem Patres. to. 12. 65. 1.
Appendix Concilij Nicæni fuit dictum. to.3. 630. 2.
Fuit congregatum tanquam propugnaculum Concilij Nicæni. to.16. 56. 2.
Sardicenſe Concilium indictum fuit à Iulio I. tom. 18. 12. 1; & ſeq; & tom. 8. 789. 1; & 802.
Sardicenſis Concilij Legati Papæ, qui fuerint? to.3. 630. 2.

*Sardicenſis Concilij acta.*

Sardicenſe Concilium approbauit acta Iulij Papæ, & S. Athanaſij. to.6. 579. 1.
Nullo modo læſit iura Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. to.6. 183. 1.
Non contempſit Canones antiquos aliarum Eccleſiarum ab vniuerſali Eccleſia receptos. to.6. 184. 1.
Non adhibuit temperamentum auctoritati ſynodorum prouincialium. tom. 6. 153. 2.
Cepit moderari auctoritatem ſynodorum prouincialium excedentium limites ſuæ poteſtatis. to.4. 447. 5.
Aſſeruit omnes Eccleſias Orientales Romano Pontifici eſſe ſubiectas. to.14. 179. 1.
Declarauit Epiſcopis datam fuiſſe ſemper liberam facultatem appellandi Romam. to.2. ex Alano. 14. 2.
Admiſit appellationem ad Papam ex omnibus Eccleſijs, & ſynodis. to. 14. 284. 1; & ſeq.
Non dedit Papæ, ſed declarauit Papæ competere de iure Diuino ius appellandi. to.7. 286. 1; & ſeq.
Non introduxit, aut primitus conceſſit appellationem ad Sedem Apoſtolicam. to.6. 9. 1; & 94. 2; & 95. 1; & 130. 1; & tom. 3. 509. 2; & 827. 1.
Declarauit ius appellandi ad Sedem Apoſtolicam fuiſſe conceſſum à Chriſto Domino,

ordinatum, & traditum ab Apoſtolis, ac confirmatum in Synodo Nicæna. tom. 6. 130.2.
Declarauit nedum Epiſcopos,ſed etiam Preſbiteros, & Clericos poſſe appellare ad Sedem Apoſtolicam. to.6. 153. 3.
Ex delegatione Papæ tractauit cauſas aliquorum Epiſcoporum. to.6. 172. 1.
Quare ex permiſſu Imperatorum illas tractauerit? to.6. 172. 1.
Declarauit Romanum Pontificem nedum habere vniuerſaliſſimum ius appellationis, ſed etiam habere poteſtatem delegandi, & euocandi ad ſe omnes cauſas omnium Eccleſiarum. to.6. 327. 2.
Non tradidit regulam fidei diuerſam ab ea, quæ tradita fuerat in Synodo Nicæna. to. 11. 15. 2.
Sardicenſis Concilij Patres Iulij Papæ ſententiam pro S. Athanaſio acceperunt, & commendarunt. to.1.454. 1.
Sardicenſis Concilij decretum de Epiſcopis accedentibus ad comitatum non pro miſeris ſubleuandis, ſed pro dignitatibus obtinendis. to.1.458.2.
Aliud eius decretum de Epiſcopis ex iracundia eijcientibus ab Eccleſia præsbiterum, vel diaconum. to.1. 458. 2.
Aliud decretum de recurſu Eccleſiaſticorum ad Iudices ſæculares. to.1.541.1; & ſeq.
Sardicenſe Concilium fuit tempore Conſtantis Imperatoris. to.6. 172. 1.
Eum ſemper venerata fuit Eccleſia Romana. to.6. 183.2.
Sardicenſi Concilio qui ſubſcripſerint, & quibus? to.6. 204.1; & ſeq.
Cur dicatur PP. Occidentalium? to. 6. 203. 1; & ſeq.
Damnauit Euſebianam Sycophantiam, & confirmauit acta Iulij Papæ. tom. 6. 140. 1.
Euſebianæ factionis fuga. to.6. 204. 1.
Non dedit temperamentum pro ſolo Occidente. to.6. 153. 2.
Neque valet pro ſola Eccleſia Occidentali. to.6. 203.2.
Fuit generalis, quanuis aliqui non comparuerint. to.6. 207. 1; & ſeq.
Non fuit primum, quod incepit Romanas appellationes. to.6.130.2.
Neque, quod incepit honorare memoriam S. Petri. to.6. 208. 1.
Decreuit de retractationibus, & appellationibus quoad ius deuolutiuum, & effectiuum ſuſpenſiuum. to.6. 208.1; & ſeq.
Non læſit iura Eccleſiæ Conſtantinopolitanę. to.6. 183.1.
Statim fuit admiſſum ab Eccleſia Orientali. to.6. 131.2.
Probauit Iulij Papæ,& S.Athanaſij acta.to.6. 579.1.
Sardicenſe Concilium conſtare ex Epiſcopis vtriuſque Imperij voluerunt Iulius Papa, Conſtantius, & Conſtans Imperatores. to.6. 582. 2; & ſeq.
Sardicenſe Concilium quomodò approbatum; & cur Afris ſuſpectum? to.14.140. 2; & ſeq.
Prohibuit Epiſcopos vagari per alienas Prouincias, in quibus non ſunt Epiſcopi. to. 18. 12.2.
Remiſit cauſas Epiſcoporum ad Romanum Pontificem. to.18. 12. 1.

*Sardicenſis Concilij confirmatio.*

Sardicenſe Concilium fuit approbatum, & confirmatum à Iulio Pontifice. to. 1. 84. 1.
Quomodò fuerit approbatum? to. 14. 140. 2; & ſeq.
Suſpicio, quòd non fuerit confirmatum, cur irrepſerit Africanis Patribus, & alijs? to. 14. 141.1; & ſeq.
Sardicenſe Concilium omnino probatum fuit à S. Epiphanio cum alijs Patribus Græcis. to.6. 151.1.
Ipſum laudauit S. Innocentius Papa in literis ad Clerum, & Populum Conſtantinopolitanum,& ſecundùm eius Canones executus fuit appellationem D. Ioannis Chriſoſtomi. to.6. 131. 2.
Admiſſum, approbatum, & approbatum fuit in diuerſis ſynodis Ægypti, Alexandriæ, & à plurimis Patribus Orientalibus,& Occidentalibus. to.6. 131. 2.

*Sardicenſis Concilij epiſtolæ.*

Sardicenſis Concilij epiſtola ad Patriarchalem Synodum Aquileienſem... to. 6. 197. 2.
Sardicenſis Concilij epiſtola ad Iulium Papam fatetur ipſum eſſe caput Eccleſiæ. to. 17. 7. 2.
Eiuſdem Concilij epiſtola ad omnes Epiſcopos declarans S. Athanaſium iure abſolutum fuiſſe à Iulio Papa. to.18. 13. 1.

*Sardiniæ Eccleſia.*

Sardiniæ, & Corſicæ Eccleſia fuit obediens Eccleſiæ Romanæ. to.20. 130. 2.

*Sardiniæ Regnum.*

Sardiniæ Regnum Bonifacius VIII. conceſſit Regi Aragonum, quod poſtea confirmauit Clemens V. to.4. 34. 2.
Sardiniæ titulo priuati fuere Piſani ob quoddam facinus contra nonnullos Cardinales. to.4. 34. 2.
De Imperio Sardiniæ decertantibus diu Ianuenſibus, & Piſanis Clemens V. fecit Regem Fridericum Petri Regis Caſtellæ filium ſub hac conditione, vt inde Saracenos depelleret. to.4. 34.2.

*Sathan.*

Sathan apud Græcos ſignificat aduerſarium. to.10.233.1; & to.8. 471; & 36.1; & to.18. 483. 1; & to.19. 138. 1.
Sathan diſputauit familiariter cum Luthero. to.10. 59. 1.
Sathanæ neminem tradendum eſſe quomodò intelligendum? to.9. 688. 2.
Sathanas erector Eccleſiarum hæreticorum, & Lutherani, Zuinglijque præceptor. to.4. 683. 85.
Sathanas anxius nos petit, vt cribret. tom.4. 806. 3.
Sathanæ nomine cur D.Petrus vocatus fuerit à Christo Domino? to. 8. 39. 1; & ſeq; & tom.14. 60. 1; & 256. 2; & ſeq; & to. 16. 391.9.
Sathan aliquando ſignificat diabolum, & aliquando aduerſarium, to.18. 483. 1.
Sathanæ doctrinæ ſunt hæreſes. tom. 5. 27. 1.
Sathan aliquando dicitur Draco. to. 3. 245. 2.

Sa-

*Satisfactio.*
Satisfactio; de qua loquitur D. Paulus 2. ad Corinth.5;quomodò intelligenda ſit? to.9. 698. 2.
*Saturniani.*
Saturnianorum hæreſis ortum duxit à Simone Mago. to.4. 239. 2.
Illius anteſignanus fuit Saturninus Antiochenus. to.4. 239. 2.
*Saturninus.*
Saturninum Epiſcopum Arelatenſem Gallicani Epiſcopi in Synodo Pariſienſi excommunicarunt. to.6. 176.1; & ſeq.
*Saul.*
Saulí quis contulerit Regnum? to. 12. 373. 1; & ſeq.
Saul à Domino electus, & quare reprobatus? to.3. 42. 1.
Saul vnctus fuit in Regem à Samuele ex præcepto Dei. to.3. 42. 1.
*Scala Iacob.*
Scala Iacob, per quam, & in qua aſcenderunt homines in Cœlum contemplando,ac benè agendo, & Angeli deſcenderunt miniſtrare, fuit figura Eccleſiæ. to.4. 30. 2.
*Scandalum.*
Scandalum quid ſit? to.9. 416. 43.
Scandalum duplex eſt; actiuum, & paſſiuum; primum vitari debet, ſecundum multoties eſt neceſſarium; nam neceſſe eſt, vt veniant ſcandala. to.9. 828. 2.
Scandalum an ſit peccatum, & cui competat, & quæ ſint dimittenda propter ſcandalum? to.9. 416. 43.
Scandali euitandi gratia multa prohibentur, & multa conceduntur. to.9. 413. 27.
Propter ſcandalum Epiſcopum debere cedere Epiſcopatui, dato ſibi æquali cambio, quomodò intelligendum? tomo 9. 415. 37.
Propter ſcandalum aliorum nemo cogitur dimittere bona ſua temporalia, vel ſpiritualia. to.9. 415. 42.
Scandali ratione etiam ſuperior poteſt deponi. to.9. 425.21.
Scandali ratione licet Papæ reſiſtere. tom. 9. 428. 44.
Scandalum eſt tales perſonas ſupra ſe poſitas habere, quas vltra modum vitioſas eſſe conſtat. to.9. 426. 26.
Scandali vitandi cauſa promouendus non promouetur. to.9. 427.35.
Et pro ſcandalo vitando Eccleſia tolerauit Epiſcopos in aliorum locum de facto ſubrogatos. to.9. 427. 35.
Ratione ſcandali vitandi præcepta iuris relaxantur. to.9. 427. 35; & 36.
Scandalum grauius eſt in Papa, quàm in alijs inferioribus. to.9. 427.36.
Scandali vitandi ratione ſæpiùs receditur à regulis iuris. to.9. 438. 124.
An propter ſcandalum poſſit Papa deponi? to.9. 443. 139.
Ratione ſcandali vitandi iuris præcepta relaxanda eſſe quomodò intelligendum? to.9. 447. 161.
Scandali vitandi ratione caſſari vtramque electionem,etiamſi vna ſit bona, quomodò intelligendum? to.9. 447. 164.
Ratione ſcandali inferioribus indicitur purgatio. to.9. 450. 180.
Chriſtus Dominus quando mandat abſcindi membra ratione ſcandali, non mandat abſcindi caput. to.9. 450. 185.
Ob ſcandalum euitandum detrahendum eſt ſeueritati. to.9. 308. 3.
Scandalum, & notorietas augent peccatum. to.9. 314.5.
Scandalum paſſiuum non eſt curandum,quando Papa deſerit iuramentum ex cauſa. to.9. 342. 222.
Vilius eſt ſcandalum naſci, quàm veritatem relinqui. to.9. 342. 222.
Scandali timor, licèt quis nullum patiatur defectum, facit illum impromouibilem. to.9. 355.8.
*Scandalizans.*
Scandalizare aliquem quid ſit? tom. 9. 426. 29.
Scandalizans etiam ſine praua intentione punitur. to.9. 425. 22.
Si ſcandaloſus eſſet Papa, recurrendum eſſet ad Deum. to.9. 802. 2.
Si ſcandalizet Eccleſiam ob delictum notorium, de quo eſt incorrigibilis, an poſſit de lege naturæ deponi? to.9. 429.52.
Item an poſſit puniri, tanquam hæreticus? to.9. 380. 25.
Si ſcandalizat Eccleſiam, & prouidetur reſiſtendo, abſque eo, quòd deponatur. to. 9. 450. 183.
Quomodò Papa dicatur ſcandalizare Eccleſiam, vt poſſit in Concilio accuſari? to.9. 385. 1; & 386. 9.
Quomodò dicatur ſua incorrigibilitate ſcandalizare vniuerſalem ſtatum Eccleſiæ? to.9. 386.9.
Si ita eſſet deformis, vt ſua potentia ſcandalum generaret, quid agendum? to. 9. 88. 54.
Etiamſi ſit ſcandaloſus, & ſimoniacus, eſt ei obediendum. to.3.14.1.
Si eius crimina notoria ſcandalizant Eccleſiam, reputatur hæreticus. tom. 18. 118. 7.
Scandaloſum ſponſum, & malè viuentem Eccleſia debet poſſe reijcere. tom. 9. 429. 55.
Vxorem poſſe dimittere virum,ſi eam ſcandalizet, quomodò intelligendum? to.9. 450. 179.
*Scæna.*
Scæna quid ſit? to.3. 108. 2.
*Scænicus.*
Scænici, & ioculatores qui ſint? tom. 3. 108. 2.
*Schimachia.*
Schimachia eſt, quæ auras, & vmbras magno conatu diuerberat. to.1. 275. 2.
*Schiſma.*
Schiſma nomen Græcum eſt, & quid ſignificet? to.3. 226. 2.
Schiſma eſt illicita diſceſſio eorum,inter quos vera, & legitima vnitas debet eſſe; ſeu illicitus ab vnitate, vel vniuerſitate diſceſſus, ſecundùm Gloſam. to.3. 220. 1.
Vel ſchiſma eſt illicita diuiſio per inobedientiam ab vnitate Eccleſiæ Catholicæ. to.3. 220. 1; & ſeq.
Schiſma differt ab hæreſi in principio; nam hæreſis in ſui principio habet peruerſum dogma, quod non habet ſchiſma; ſed ſi

permanet, cadit in hæreſim. tom.3. 220. 2.
Vel eſt differentia,quę eſt inter diſpoſitionem, & habitum; primò enim dicitur ſchiſma, ſed cùm poſt tempus pertinaciter adhæſerit ſuæ ſectæ, dicitur hæreſis. to.3. 220.2.
Schiſma omni peccato grauius. to.3. 224.2; & 220. 2; & ſeq.
Schiſma, & hęreſis eadem pœna puniuntur.to. 3.221.1.
Schiſma quàm graue peccatum ſit? to. 4. 43. 1; & 45. 1.
Schiſma malum eſſe, & per exteras etiam poteſtates opprimi debere, & Catholicæ ſcripturæ auctoritas, & veritas paternarum regularum nos docet. to.4. 44. 1.
Schiſma quot malorum cauſa? to.4. 45.1.
Schiſmati occaſionem præbendi duplex datur occaſio; ſicut duplex ſcandalum datur, data ſcilicet, & accepta. to.9. 828.2.
Schiſma duobus modis ſumptum non dicitur hæreſis. to.9. 408.65.
Schiſma ſtrictiſſimè ſumptum quando dicatur? to.9. 406. 53.
Schiſmatis ſedandi modi. to. 9. 410. 1; & 2; & 4; & 5; & 6; & ſeq; & 411. 7; & 8; & 10; & 11.
Alij modi ſedandi ſchiſmatis. to. 9. 412. 14. vſque ad 413.
Schiſmata ſedata inter duos contendentes de Papatu. to.9.410.25.
Schiſmata ſedata via recognitionis. tom. 9. 411.7.
Schiſmata alia,quæ,& quomodò ſedata? to.9. 412. 21; & 22; & 23.
Schiſmata hæreticorum negantium caput viſibile Eccleſiæ diluuntur. tom. 9. 630. 1; & ſeq.
Schiſmatis hæreſis, & apoſtaſiæ crimina Pontifici Romano reſeruata. to. 1. 394.1.
Schiſma ſtrictiſſimè ſumptum, & hæreſis ęquiparantur. to.9.406.51.
Schiſmaticorum numerus, & ſchiſmata plura. to.9. 393.5.
Schiſma dicitur à ſciſſura; quia per ſchiſma fit in vnitate ſciſſura. to.9. 387. 1.
Schiſma quot modis accipiatur? to. 9. 389. 20.
Schiſma, & hæreſis quomodò differant? to.9. 387. 2; & 3; & 50. 251; & 284. 80.
Schiſma propriè via eſt ad hæreſim. tom. 9. 387.5.
Schiſma capitur generaliter, minùs generaliter, & ſtrictè. to.9. 387. 7.
Schiſma poteſt eſſe ſine hæreſi. tom. 9. 388. 10.
Schiſma cum hæreſi iuxta opinionem illorum, qui dicunt non poſſe eſſe ſchiſma ſine hæreſi, & quomodò hoc ſit intelligendum?to. 9.388.12.
Schiſma, quod diu durauit, euaſit in hæreſim. to.9. 390. 21.
Schiſma quadrupliciter ſumitur. to.9. 388.9.
Schiſma, quando eſt inueteratum, tranſit in hæreſim. to.9. 390. 23.
De ſchiſmate, quod habet incluſam hæreſim, poteſt Papa accuſari; ſed an etiam de eo, quod non habet incluſam hęreſim?to.9.388. 13; & 14.
In quo caſu Papa poſſit accuſari de ſchiſmate? to.9. 388. 12.
Schiſma temporis ſpatio labitur in propriam, & veram hæreſim. to.9. 284.82.
Schiſmata, & hæreſes orta ſunt, quia ſacerdoti Dei non obtemperatur. tom. 9.285. 84.
Schiſmatis definitio per Ioannem de Ana. *in rub.* to.9. 285. 87.
Schiſma eſt, quando Eccleſiæ diſſentiunt ab Eccleſia Romana. to.9. 202.57.
Et non dicitur Eccleſia, in qua eſt ſchiſma. to.9. 202. 57.
Schiſma quando non eſt clarum, nulli ſequentes vnam partem, vel aliam poſſunt dici verè ſchiſmatici. to.9. 50.252.
An aliqua differentia notari poſſit inter ſchiſma, & hæreſim? to.9. 50. 251.
Et quid de ſchiſmate radicato? to.9.50.251.
Schiſma tangit totam Eccleſiam. to.18. 117. 5.
Schiſmata ſunt in Eccleſia ex eo, quòd non reducimur ad vnum caput,quod eſt Petrus in Eccleſia,ad quam Apoſtoli pertinent ex S.Cypriano. to.18. 82. 1.
Schiſma inueteratum fouens dicitur hæreticus. to.18. 120. 15.
Schiſmatum variæ ſpecies. to.19. 17. 2.
Schiſmatis,& hæreſis diſcrimen eſt, quòd hæreſis eſt permanentia in doctrina damnata; ſchiſma verò eſt tantùm receſſio ab Epiſcopo. to.19. 17. 1.
Schiſmatum, & hæreſum origo eſt ex inobedientia ſacerdotibus debita. tom. 1. 499. 2.
Schiſmata, & hæreſes à quibus fontibus ſcaturiuerint? to. 2. ex Alex. à S.Elpidio. 44. 1.
Schiſmatis, & hæreſis comparatio. to.9. 387. 2; & ſeq.
Schiſma, & hæreſis ſunt ſorores peccatricis Ieruſalem. to.14. 380. 1.
Schiſmatis tempore quomodò ſe gerere debeant Catholici? to.3. 537. 1.
Schiſmata,quæ fuerunt vſque ad mortem ſancti Ioannis Euangeliſtæ. to.14. 357. 2.
Schiſmatis quatuor ſigna. to.5. 580. 2.
Schiſmate graſſante Concilium res fidei definire non poteſt. to.1. 132. 1.

*Schiſmata Cardinalium.*

Schiſma Cardinalium, quod contigit anno 1378; in quo creatus fuit Clemens VII. Antipapa. to.13. 29. 2; & 131. 2.
Cardinales diſcedentes ab obedientia Papæ ante ſententiam ſunt ſchiſmatici, præterquàm in duobus caſibus. to.9. 281. 58.
Declarati ſchiſmatici an ſint admittendi ad Conclaue? to.9. 297. 142; & 300. 159.
E ſchiſmate reſtituti an recuperent dignitates, beneficia, & bona in alios tranſlata? to.9. 304.1.
Schiſmatici reſtituti ex gratia an teneantur ſchiſma abiurare? to.9. 307. 1.
An poſt abiurationem ſchiſmatis debeant recipi in vnitatem Eccleſiæ? to.9. 307. 1.
An talis abiuratio publicè fieri debeat? to. 9. 307. 3.
An ad ſedandum ſchiſma liceat Papatum per ſortem conferre? to.9. 55. 268.
Cardinalibus duobus de Papatu contendentibus nequit congregari Concilium,niſi de conſenſu vtriuſque. to.9. 359.3; & 43.211; & 46. 228.

Duo-

Duobus Cardinalibus contendentibus de Papatu, ſi vnus eſt verus Papa, nequit cogi ad congregandum Concilium, neque ſubtrahi poteſt ab illius obedientia. to. 9. 368. 72.
Si nullus eorum poſſeſſionem haberet, quis deberet congregare Concilium? to. 9. 46. 231; & 48. 243.
Si diſcordarent tantùm circa locum Concilij; an talis diſcordia poſſit dirimi per ſortem? to.9. 53.260; & 263.

*Schiſmata Donatiſtarum.*

Schiſmatis Donatiſtarum origo. tom.11.73. 112.
Schiſmatis Donatiſtarum cauſa fuit, quia Cæcilianus ordinatus fuerat Epiſcopus Carthaginenſis. to.11. 73. 112.
Cæciliani ordinatio cauſam præbuit ſchiſmaticæ electioni Maiorini. tomo 11. 73. 113.
Quæ S.P.Auguſtinus hic habet contra Donatiſtas, qui Cæcilianum legitimè ordinatum deponere auſi erant omiſſa debita ad Sedem Apoſtolicam relatione, latiùs pertractantur. to.11. 73. 114.
Defectu relationis ad Sedem Apoſtolicam irritam videntes Donatiſtæ Cæciliani depoſitionem ceperunt tranſmarinos iudices expoſtulare. to.11. 74. 115.
Imperator Conſtantinus hac de re exoratus dedit iudices Gallos, ſed ſub Melchiade Papa in Synodo Romana ſententiam dicturos. to.11. 74. 116.
Melchiades tulit iudicium deciſiuum ſuprema Pontificis auctoritate. tom.11. 75. 118.
Schiſma Donatiſtarum damnatum fuit à Conlio Arelatenſi. tom.11. 59.71; & tom. 1. 79. 1.
Donatiſtarum impia querela occaſionem dedit Arelatenſi Concilio, vt ex epiſtola Conſtantini ad Chreſtum ex teſtimonio S. P. Auguſtini conſtat. to.11. 75. 119.
Schiſma Donatiſtarum ortum habuit ab hæreſi Arianorum. to.11. 61. 73.
Illius origo deſcribitur. tom.11. 73. 112; & to.16. 243. 1.
Schiſma Donatiſtarum in quibus differat ab Arianis? to.6. 360. 2; & ſeq.
Schiſma Donatiſtarum inchoatum fuit ab Epiſcopis Numidiæ ob electionem Cæciliani. to.6. 239. 1.
Schiſma Donatiſtarum in quibus Concilijs fuerit damnatum? to.11. 64.83.
Eorum inſania peperit ſchiſma Montenſium erigentium altare contra altare. to.11.85. 145.
Eorum error antiquus fuit reuelationes Diuinas nulli homini priuato factas fuiſſe. to. 14. 54. 1.
Aſſerebant totum Orbem à vera fide apoſtataſſe excepta parte Donati. tom. 15. 282. 2.

*Schiſmata Eccleſiæ.*

Schiſma Eccleſiæ. to.5. 753. 2.
Eccleſia, in qua eſt ſchiſma, non eſt Eccleſia. to.9. 482. 10; & to.3. 29. 1.
Eccleſiam egrediens per ſchiſma, aut per hæreſim nequit ſaluari. to.9. 481.10; & to.3. 234. 1; & to.1. 3. 1.
Schiſmatica Eccleſia reconciliata recuperat omnia, quæ amiſerat per ſchiſma. tom. 3. 222.2.
Schiſmata Eccleſiæ anarchiam genuerunt, quia Papas multiplicauerunt; & ideo vnitatem Eccleſiæ diuiſerunt. tom. 19. 400. 1.
Schiſmata Eccleſiæ ortum habuerunt ex eo, quòd vni Eccleſiæ Paſtori exiſtenti ad tempus non obtemperatur teſte S. Cypriano. to.18. 82.1.
Schiſma Eccleſiæ à Photio inchoatum, & à Michaele Cerulario conſummatum. to. 6. 734.1.
Schiſma Eccleſiæ ortum ex tranſlatione Sedis Apoſtolicæ Auenionem. to.11. 131. 1; & ſeq.

*Schiſmata Galliarum.*

Schiſma, in quo Rex Francorum ſubtraxerat obedientiam, & erant plures Pontifices in Eccleſia Dei. to.9. 16. 52.
Schiſmata orta in Gallijs ex libris Ianſenij. to.10. 30. 1.
Ab Vgonottis fuit infecta, & peruerſa. to.6. 735. 4.

*Schiſmata Græcorum.*

Schiſmatis Græcorum cauſæ ſunt origo Spiritus ſancti à Patre, & Filio; & confectio Euchariſtiæ in pane azymo. to. 5. 591. 1; & 610. 1.
Schiſma Græcorum vnde ſuam originem ſumpſerit? to.20. 12. 2; & to.5. 591. 1.
Quatuordecim vicibus venerunt ad vnionem Romanæ, & totidem ſe ſeparauerunt. to.19. 393. 1.
Schiſma vltimum Græcorum propter quæſtionem exortam circa proceſſionem Spiritus ſancti à Patre, & Filio. to.20. 26. 1; & ſeq.
Græcorum ruina, & Imperij Orientis euerſio fuerunt cauſatæ ab eorum ſchiſmate teſte Gennadio. to.16. 125. 1; & ſeq.
Græci vndecies ſeparati fuerunt ab Eccleſia Catholica. 1. Quando Euſebius Antiochenus in Synodo Antiochena depoſuit Sanctum Athanaſium. 2. Separati fuerunt à Neſtorio hæreſiarcha. 3. A Dioſcoro ſub Leone. 4. Ab Acacio Conſtantinopolitano ſub Papa Simplicio. 5. A Ioanne Epiſcopo Conſtantinopolitano, qui ſibi arrogauit titulum vniuerſalis Epiſcopi. 6. A Sergio Anteſignano Monothelitarum negantium in Chriſto Domino duas voluntates, & duas operationes. 7. A Tito Conſtantinopolitano Iconomachorum Duce ſub Ioanne VI. Pontifice. 8. A Nicephoro Conſtantinopolitano, qui fuit Iconomachus. 9. A Photio. 10. A Michaele Conſtantinopolitano, qui negauit proceſſionem Spiritus ſancti à Filio. Tandem ab Andronico, qui eandem hæreſim ſecutus fuit. to.14. 176; & ſeq.
Quot mala, quot excidia, quot calamitates Græci incurrerint, & quantùm exacerbauerint Deum deſerendo vnitatem fidei Catholicæ, Deus reuelauit S. Birgittæ. to. 1. 161. 2; & ſeq.
Schiſmatis Græcorum, & Lutheranorum diſcrimen. to.4. 658. 2; & ſeq.

*Schiſmata Nouati.*

Schiſma Nouatianum turbauit Italiam, Galliam, & Orientem. to.11. 50. 48.

Schiſma-

Schiſmatis tempore Cornelij auctor fuit Nouatianus . to.13. 249. 1.

Schiſma Nouati originem habuit ex decreto mitigatorio rigoris circa lapſos condito à S. Cornelio . to.11. 48. 44.

Huius ſchiſmatis incoactio quando , & quomodò contigerit ? to.11. 49. 45.

Damnatum fuit à SS. Cornelio, & Cypriano. to.11. 49. 46.

Nouatianorum conatus pro ſtabiliendo ſchiſmate qui fuerit ? to.11. 50. 47.

Schiſma Nouatianorum fuit radix , & origo ſchiſmatis Donatiſtarum . to.11. 53. 55.

Schiſma Nnuatiannrum , & eorum hæreſia fusè deſcripta . tom.2. ex Alano . 48. 1; & to.13. 593. 1.

Sub ſpecioſo titulo ſchiſma Nouatianns inchoauit . to.11. 49. 45.

Schiſma Nouatiani per Orientem ſerpit, repugnat Dionyſius Alexandriæ Patriarcha, qui & pacem initam refert circa hnc ſchiſma . to.11. 51. 50.


*Schiſmata Pontificum.*


Schiſma inter Vrbanum, & Clementem , & quandiu poſt eos durauerit ? to.4. 112. 2.

Schiſmata multa numerantur orta inter varios Pontifices , & Imperatores , & alios . to.4. 112. 1; & ſeq.

Schiſma ortum inter Vrſinum , & Damaſum . to.13. 485. 2.

Schiſma ortum inter Symmachum, & Laurentium contendentes de Papatu . tomo 13. 485. 2.

Item aliud ſchiſma inter Benedictum XIII; & Ioannem XXIII; & Gregorium XII. contendentes de Papatu . tom. 13.485. 2; & to.9. 9. 11; & ſeq; & to.3. 370. 2.

Ioanni , Gregorio , & Benedicto , qui eodem tempore contendebant de Papatu, & erant ſchiſmatici , an potuerint Cardinales ſubtrahere obedientiam ? to.9. 281. 62.

Schiſma Leonis VIII. to.10. 374. 2; & ſeq.

Schiſma ab Vrbano VI. ad Martinum V. qninquaginta annis vexauit Eccleſiam . to.10. 434. 1.

Sthiſma inter Bnniſacium , & Benedictum . to.9. 16. 55.

Schiſma inter Alexandrum , Octanianum , & Ioannem durauit decem , & octo annis . to.3. 251.1.

Schiſmata triginta per annos 1580; & Antipapæ quadraginta numerantur . to. 2. ex Adolpho . 31. 1.

Schiſmatica electio Pontificis doplicitet poteſt contingere . to.10. 287. 2.

Duobus contendentibus de Papatu credentibus Papatum ad ſe pertinere non dicitur ſchiſma ſtrictiſſimè ſumptum . to. 9. 406. 52.

Intruſus in Papatum nullo errore ductus dicitur ſchiſmaticus,& apoſtaticus . to.9. 407. 58.


*Schiſmaticus.*


Schiſmaticus,& hæreticus vnde dicatur? to.9. 387. 4; & 406. 54.

Schiſmatici non ſunt Eccleſiæ membra.to.10. 186. 1.

Schiſmaticus ſeparatus ab Eccleſia nequit ſaluari . to.7. 752. 2; & ſeq.

Schiſmatici non ſunt intra Eccleſiam . to.18. 32. 1; & to.4. 262. 5.

Schiſmatici, & hæretici diſcrimen . tomo 19. 17. 1.

Schiſmarici incurrunt pœnam excommunicationis , depoſitionis , & traduntur bracchio ſæculari . to.19. 17. 2.

Schiſmatici plures enumerantur, qui humano auxilio de ſede fuerunt expulſi . to. 9. 392. 3.

Crux contra ſchiſmaticos prædicanda . to. 9. 393. 4.

Schiſmaticis perſonaliter eſt opponendum . to.9. 393. 6.

Forma ſcribendi ſchiſmatico per Papam.to.9. 406. 55.

Baptizatum à ſchiſmatico non eſſe baptizatum quomodò intelligatur ? to. 9. 407. 57.

Schiſmaticus volens redire ad vnitatem an ſit reſtituendus ad priora ? to. 9. 308. 1.

Schiſmaticus relapſus eſt recipiendus ; non autem hæreticus . to.9. 308. 2.

Schiſmaticis declaratis obſtat exceptio hæreſis in electione Pontificis . to.9. 297. 147.

Schiſmaticus dicitur ille, qui ſcienter ab Eccleſiæ obedientia diuiſus eſt. to.9. 361. 14.

Schiſmatici dicuntur, qui ſubeſſe renuunt Summo Pontifici Romano . to. 9. 285. 83; & 86; & to.3. 85. 2.

Papæ ſchiſmatico notorio an ſit ſubtrahenda obedientia , & quid in dubio ? to. 9. 282. 65.

Schiſmaticus ſaluari non poteſt , niſi redeat ad vnitatem Eccleſiæ . to.4. 43. 1.

Schiſmaricis qui ſe immiſcet , omni culpæ , & pœnę eſt obnoxius . to.4. 43. 1.

Schiſmaricus miſericordia indignus eſt ex S. P. Auguſtino . to.4. 44. 2.

A ſchiſmaticorum ſacrificijs magis, quàm à ſacrilegijs abſtinendum . to.4. 53. 2.

Schiſmaticus ſacerdos validè confert ſacramentum , ſeruata tamen forma Eccleſiæ . to.4. 85. 2; & to.3. 222. 1.

Schiſmatici per boues ſignificantur, in quantùm cornu ſuperbiæ reſiſtunt veritati. to.4. 85. 1.

Schiſmatici quadrupliciter puniuntur . to. 4. 85. 1.

Schiſmaticorum tria genera ; nam aliqui ſunt ſchiſmatici Intentione , non operatione ; alij ſunt ſchiſmatici operatione , ſed non intentione , quia per ſe non intendunt ſe ab vnitate Eccleſiæ diuidere ; alij dicuntur ſchiſmatici intentione , & operatione , & hos domat , & corrigit Eccleſia, donec aut pœnitendo redeant , aut in nequitia malè liberi defluant . to.4. 86. 1; & ſeq.

Schiſmatici, qoandiu ſchiſma durat,non ſunt cenſendi ciues ? to.4. 262. 5.

Schiſmatici qui dicantur ? to.5. 265. 41.

Schiſmaticorum fautores , & defenſores qua pœna ſint puniendi ? to.5. 266. 42.

Schiſmatici citò deficient . to.3. 29. 1.

Schiſmaticorum ſupplicia . to.3. 220. 2.

An ſancita à ſchiſmaticis ſint valida ? to. 3. 221. 2.

Schiſmaticorum nomina . to.3. 221. 1.

Schiſmatici qui vocandi ? to. 5. 607. 2.

Schiſmatici , & fautores hæreticorum, qui non ſunt hæretici, an poſſint abſolui virtute Bullæ ? to. 5. 493. 57.

Schiſmatici poſſunt abſolui virtute Bullæ , ſi non ſunt hæretici . to.5. 518. 20.


Schiſ-

Schiſmatici ſunt in duplici differentia; quidam dicuntur ſchiſmatici hæretici conſummati, qui à Summo Pontifice, & ab Eccleſiæ vnitate diſcedunt; quidam autem ſunt ſchiſmatici, qui hæretici non ſunt, & dicuntur, qui recedunt ab obedientia Eccleſiæ cum rebellione. to.5. 265. 41.

Schiſmatici puri, & non hæretici ſunt, qui non conſtituunt ſibi aliam Eccleſiam à Romana, imò credunt eſſe veram, attamen per ſolum actum voluntatis ſubtrahunt ſe ab obedientia Papæ. to.5. 265. 41.

Schiſmatis germana ratio in quo conſiſtat? to.5. 266. 41.

Schiſmatici ſunt, qui abſque Pontificis auctoritate Concilium generale congregant. to.5. 266. 41.

Schiſmatici verè non ſunt, qui ſe ab Epiſcopis ſeparant, renuentes ſubeſſe iuriſdictioni Epiſcopali. to.5. 266. 41.

Quomodò ordinatus à ſchiſmatico recipiat caracterem? to.3. 221. 2.

Schiſmaticus volens redire ad vnitatem Eccleſiæ quomodò admittendus? to.3. 222. 2.

Schiſmatici Eccleſiam Dei diuidunt, & ab Eccleſia vnica, & catholica recedunt. to.3. 222. 2.

Contra Eccleſiam Dei faciunt conuenticula, quæ non concilia, ſed conciliabula ſunt appellanda. to.3. 222. 2.

Tunicam Chriſti Domini inconſutilem, quam milites Pilati non fuerunt auſi ſcindere, ſcindunt. to.3. 222. 2.

Veſtem nuptialem, quæ eſt vnitas, & charitas, non habent. to.3. 222. 2.

Non ſunt filij ſponſi Chriſti Domini, quia ab vna ſponſa eius legitima Eccleſia, ſe ſecernunt. to.3. 222. 2; & ſeq.

Schiſmatici fures, & latrones ſunt. tomo 3. 223. 1.

Item lupi rapaces. to.3. 223. 1.

In ara altaris Chriſtum Dominum iterum crucifigunt. to.3. 223. 2.

Vinum acetoſum offerunt Deo. to.3. 223. 2.

Schiſmaticorum ſacrificia Deo non ſunt accepta. to.3. 223. 2.

Sacrificia eorum, tanquam panis luctus; omnes, qui manducant, contaminabuntur. to.3. 223. 2; & ſeq.

Schiſmatici magis frequentant Diuina myſteria, vt ſe iuſtificent; ſed non ſtatim ſuſcipienda ſunt, quæ iactantur in Chriſti nomine teſte D. Cypriano. to.3. 224. 1.

Schiſmatici alieni ab Eccleſia prophani ſunt, hoſtes Eccleſiæ ſunt, non poſſunt habere Deum Patrem, quia non tenent vniuerſalis Eccleſiæ vnitatem. to. 3. 224. 1.

Non ſunt in domo Dei, quia non ambulant in eius conſenſu, & quia non ſunt vnanimes in ea teſte D. Hieronymo. to. 3. 224. 2.

Schiſmatici gentilibus adæquantur. tomo 3. 225. 1.

Schiſmatici plurimi ab obedientia Ioannis Papæ receſſerunt. to. 3. 225. 1; & 244. 1; & ſeq.

Schiſmaticus etſi fidem erga Deum videatur tenere, tamen erga Eccleſiam Dei non tenet. to.3. 225. 2.

Schiſmatici primogeniti Luciferi capitis ſchiſmatici tunicam Domini indiuiſam, & deſuper contextam per totum minutatim diſcerpunt. to.3. 225. 2.

Vulpes ſunt vineam, idèſt Eccleſiam, exterminantes. to.3. 225. 2.

Non ſunt aquilæ contemplantes, aliàs ſe cum corpore Eccleſiæ congregarent. to.3. 225. 2.

Sunt vaſa iræ in contumeliam Dei, & Eccleſiæ. to.3. 226. 1.

In ſchiſmaticis non eſt Eccleſia vera. tom.3. 226. 1.

Schiſmatici vadunt de domo vanitatis Eccleſiæ in domum ſchiſmatis ruinoſam. to. 3. 226. 1; & ſeq.

Schiſmatici magis ſunt illi, qui tantùm per ſimplicitatem ſuam ſeparantur ab Eccleſia, quàm ſunt illi, qui propter ſubtilitatem aliquam errant. to.3. 227. 1.

Schiſmatici multi in Italia, & Alemania ſe ſubtraxerunt ab obedientia Ioannis XXII; quidam ex eis affectati carnaliter, non erant pedibus loti; quidam mundi concupiſcentia, & lucris illecti; quidam indignati, & ad iram prouocati; quidam timore ſeruili perculſi; quidam craſſa, & ſupina ignorantia obcæcati; quidam cauteriata conſcientia opilati; quidam ſyndereſina conſcientia infatuati; quidam fide corrupti, ter ab eius obedientia receſſerunt, & Petro, & Bauaro adheſerunt. to.3. 244. 2.

Schiſmatici non auſi ſunt deponere Gregorium Summum Pontificem. to.1. 130. 1.

Schiſmatici, & hæretici quàm execrandi fuerint ſemper Orthodoxis? to. 1. 351. 2; & ſeq.

Schiſmatici ad vnitatem Eccleſiæ redeuntes quid de vnitate Eccleſię Romanæ ſentiant? to.1. 423. 1.

Schiſmatum origo ex inobedientia ſacerdoti Dei. to.1. 499. 2.

Aliud eſt eſſe ſchiſmaticum, aliud eſſe hæreticum; ſchiſmaticus eſt, qui quidem rectam ſe confiteri fidem ſimulat, ſed SS. PP. traditiones ſuperbè contemnit. & ſe aliqua maleuolentia ab vnitate Eccleſiæ ſcindit; hæreticus verò eſt, qui catholicæ Eccleſiæ fidem relinquit, & ſui, vel alterius erroris viam ſequi diligit. to.4. 54. 2.

Iuxta S. P. Auguſtinum ſchiſmaticus eſt, qui non amplectitur catholicam pacem; hæreticus eſt, qui non ſequitur catholicam vnitatem. to.4. 54. 2.

Schiſmaticus iuxta Antiochenum Concilium, ſi permanſerit turbas faciens, & ſeditiones Eccleſiæ, per extraneas poteſtates, tanquam ſeditioſus comprimendus eſt. to.4. 54. 2.

Schiſmatici, & ſimoniaci, vt incurabilia membra ab Eccleſię corpore abſciudantur. to.4. 55. 2.

Schiſmaticum, & hæreticum, quantumuis multas eleemoſinas faciat, vel etiam pro Chriſto ſanguinem fundat, firmiſſimè tene cum Diabolo, & Angelis eius æterno igni mancipandum, niſi ante finem vitæ huius catholicæ incorporetur, & reintegretur Eccleſiæ, ita ſcribit S. P. Auguſtinus. tomo 4. 55. 2.

*Schiſmaticorum, & hæreticorum Eccleſia.*

Schiſmaticorum, & hæreticorum Eccleſiæ deſcriptæ fuerunt à S. Cypriano. tomo 2. ex Alano. 44. 1.

Schiſmaticorum Eccleſia eſt ciuitas diaboli. to.15. 339. 1.
Schiſmaticorum Eccleſia nec viſibilis eſt, nec antiqua. to.4. 681. 69; & ſeq.
Schiſmaticorum, & hæreticorum Eccleſia veritate caret. to.4. 681. 71.
Schiſmaticorum, & hæreticorum Eccleſiæ peſtilentiſſimæ ex ipſo etiam hæreticorum teſtimonio, & voto demonſtrantur. to.4. 682. 83.
Eccleſiæ, quæ receſſerunt ab Eccleſia Romana, ſunt inter ſe innumeris hæreſibus diffitæ, Anarchiam genuerunt multiplicando Papas. to.19. 400. 1.
Schiſmaticorum Eccleſia vocatur Eccleſia malignantium. to.3. 42. 1; & ſeq.
Schiſmaticorum recentium Eccleſiæ ſunt filiæ ſchiſmaticorum veterum habentes patrem diabolum, quem imitantur. to. 1. 289. 1; & ſeq.
Schiſmaticorum Eccleſiæ ſemetipſas ad inuicem damnant. to.1. 245. 2.
Schiſmaticorum Eccleſiæ quanta facilitate euertantur? to.1. 270. 1.
Legitimam ſucceſſionem non habent. to. 2. ex Alano. 47. 2.
Schiſmaticorum Eccleſiæ ſunt Sathanæ ſynagogæ. to.5. 27. 1.
Nullum prorſus miraculum poſſunt oſtendere. to.12. 522. 2.
Reformata Eccleſia conuincitur fidei falſæ ex falſitate doctrinæ. to.15. 283. 1; & ſeq.
Eorum impuritas, obſcænitas, & crudelitas. to.15. 314. 1.
Eccleſia reformata ex lacu Geneuenſi nuper prodijt. to.15. 307. 1.
Caluiniſtica Eccleſia quantis impuritatibus, & obſcænitatibus ſcateat? to.15. 376. 2.
Schiſmaticorum Eccleſiæ non habent vnitatem, neque ſanctitatem, neque vniuerſalitatem, neque ſunt Apoſtolicæ; neque ſufficiunt ad conuincendam eorum falſitatem. to.14. 6. 1; & ſeq.

*Scholarum Piarum Ordo.*

Scholarum Piarum Ordo priùs à Paulo V; & Clemente VIII. confirmatus per Vrbanum VIII. non fuit abolitus quoad ſubſtantiam, ſed tantùm mutatus fuit quantùm ad priuilegia. to.9. 760. 1.

*Schola Pariſienſis.*

Schola Pariſienſis non appellauit à Bonifacio VIII; ſed potiùs fuit quædam ſupplicatio. to.3. 587. 2.
Scholam Pariſienſem prouocaſſe à Benedicto II. falſum eſt. to.3. 587. 2.
Appellauit autem à Pio II. ex Guaguino. to.3. 587. 2; & ſeq.
Scholæ Pariſienſis appellationes, & capituli Pariſienſis à Papa malè conſulto ad Papam meliùs conſulendum. to.15. 669. 105.
Damnauit propoſitiones Marci Antonij de Dominis de poteſtate Eccleſiaſtica. to. 1. 375. 1; & ſeq; & to.16. 529. 2.
Illius articuli. to.9. 826. 2; & ſeq.

*Scientia.*

Scientia non acquiritur, niſi cum labore. to.9. 153. 35.
Scientia vtriuſque teſtamenti quare requiratur in Epiſcopis in eorum conſecratione? to.3. 63. 1.
Scientia canonica compoſita eſt, & permixta ex Theologia, & ciuili ſapientia conſiſtens media. to.3. 78. 1.
Scientia canonica regulat, & ordinat ſpiritualia, & temporalia. to.3. 78. 1.
Scientia theologica, ciuilis, & canonica quibus quælibet aptetur? to.3. 78. 2.
Scientia duplex, ſcilicet ſcientia humanitus adinuenta, & ſcientia Diuinitus reuelata, vt ſacra Scriptura; prima eſt à Deo mediante natura intellectus humani, & mediantibus rebus, quæ ſunt ipſius ſcientiæ; ſecunda eſt à Deo ſpeciali modo eam reuelante, ſed & inſpirante hominibus, per quos nobis eſt tradita. to.3. 124. 2; & ſeq.
Scientiæ primatum habuit Paulus, non verò Petrus. to.17. 52. 1.
Scientiæ claues accepit Paulus, Petrus autem potentiæ. to.9. 549. 139; & to.4. 152. 1.

*Scipio.*

Scipio Africanus in Carthaginenſi expugnatione oblatam eximiæ pulchritudinis fœminam Equitis Hiſpani filiam inſpexit, intactamque incredibili continentis animi laude ad parentem remiſit. to.8. 220. 1.
Profligato Dario, cùm ipſius vxorem formæ præſtantiſſimam ad eum attuliſſent, à videndo abſtinuit, ne concupiſcentiæ periculo ſe exponeret. to.8. 220. 1.

*Sciſſura.*

Sciſſura idem eſt ac ſchiſma. to.3. 220. 2.
Sciſſura vnitatis Eccleſiæ eſt maximè fidelibus periculoſa. to.13. 289. 1.

*Scriptor.*

Sacri ſcriptores potiùs aguntur à Spiritu ſancto, quàm agant. to.13. 143. 2.
Sacris ſcriptoribus Spiritus ſanctus eis aſſiſtit eo dictante. to.13. 143. 2; & ſeq.
Sacri ſcriptores calamus Dei appellantur. tomo 13. 143. 2.
Scriptores diuerſi de ſcriptis ſuis à ſede Apoſtolica iudicium requirunt. to. 1. 148. 1; & ſeq.

*Scriptura ſacra.*

Scriptura ſacra quæ ſit? to.13. 143. 2.
Scriptura ſacra quot modis vocetur? tom. 13 143. 2.
Scriptura ſacra quibuſnam libris contineatur? to.13. 144. 1.
Qui libri ſint canonici? to.13. 144. 1; & ſeq; & to.10. 187. 1; & to.14. 682. 2; & 687. 1.
Scripturæ ſacræ quanta ſit auctoritas? to. 13. 145. 2; & ſeq.
Scriptura ſacra regula definiendi. to.13. 145. 1; & ſeq.
An ſacræ ſcripturæ libri, qui nunc extant, ſint infallibiles? to. 13. 146. 1; & ſeq.
Scriptura ſacra nihil habet, quòd peculiari Spiritus ſancti inſtinctu ſcriptum non ſit. to.13. 150. 2.
Omnes, & ſingulæ ſcripturarum particulæ ſunt Spiritu ſancto dictante exaratæ. tomo 13. 150. 2.
Scripturarum ſenſus à Sanctis Patribus eſt petendus. to.18. 52.
Scripturæ ſacræ ſenſus verus, & genuinus qui ſit? to.13. 150. 2.
Scriptura non obſcurè declarat verbo tenus Apoſtolos multa tradidiſſe. to. 13. 155. 2; & ſeq.
Scriptura vniuerſa, & illius pars rectè dicitur regula fidei, & canon, modo ſuo ſufficiens

ad

ad id quidem infallibiliter credendum, quod tradit. to.13. 157. 2.
Scriptura continet ea, quæ ſunt ad ſalutem neceſſaria. to.13. 158. 2.
Scriptura ſacra quare obſcura? to.13. 160.2; & 68. 1.
Scriptura ſacra non eſt iudex omnium controuerſiarum. to.13. 67. 2; & ſeq.
Scriptura ſacra lucerna pedibus noſtris, ac lumen noſtris ſemitis dicitur. tomo 13. 71. 2.
Scripturæ ſacræ ſenſus quinam ſit certus? tomo 13. 124. 1.
Scriptura quidquid non dicit, non eſt cenſendum eam negare. to.13. 239. 2.
Scripturæ ſacræ vbertas, & profundiras tanta eſt, vt non omnes omnia valeant explicare. to.13. 256. 2.
Scripturæ ſacræ omnes auctoritates, quæ de poteſtate clauium ordinis, quæ dicitur poteſtas ligandi, loquuntur, non poſſunt veraciter exponi de vniuerſali Eccleſia pro omnibus ſuis membris, ſiue diuiſim, ſiue coniunctim, neque de aliqua alia communitate minùs vniuerſali. to.13. 380. 1.
Scriptura ſacra eſt tantùm lex ſcripta. to. 3. 594. 1.
Scriptura ſacra eſt teſtamentum vetus, & nouum, & teſtamenri veteris libri numerantur iuxta Concilium Tridentinum. tomo 16. 412. 2.
Scripturæ ſacræ auctoritates ab hæreticis citatæ ad probandam ſolam fidem ſufficere, de fide formata, & quæ per charitatem operatur, debent intelligi; nec in illis auctoritatibus legitur aliquod ſignum excluſiuum, quòd dicat ſolam fidem ſufficere. to.16. 407. 5.
Tempora ſi diſtinguas, facilè ſcripturas concordabis, quæ ex cauſa, ex perſona, ex loco, & tempore conſiderandę ſunt. to.16. 408. 13.
Scriptura ſacra nequit eſſe iudex controuerſiarum, ſed tantùm norma iudicandi. to.3. 828. 1; & to.12. 221. 2.
Scriptura cum traditionibus eſt regula iudicandi. to.3. 828. 2.
Ad ſcripturam recurrere debemus, tanquam ad regulam iudicandi. to.3. 829. 2.
Scripturæ, quas obijciunt Sectarij, contra eos clamant. to.3. 833. 1.
Docuerunt ſectarij modum intelligendi ſacram ſcripturam. to.3. 833. 2.
Modus, quo vtitur Eccleſia in cognoſcendis ſcripturis canonicis. to.3. 834. 1.
Scripturam eſſe iudicem controuerſiarum nunquam Iudæi dixerunt. to.3. 834. 1.
Paulus non cognoſcit ſcripturam, vt iudicem, ſed vt teſtimonium veritatis, quam ipſe iudicat, & docet. to.3. 834. 2.
Scriptura ſacra Concilijs omnibus eſt anteponenda. to.3. 879. 2.
Scriptura quomodò aliquando videatur ſubiacere Concilijs? to.3. 880. 1.
Scriptura eget Interprete, qui nequit errare. to.10. 40. 1.
Scripturam difficilem eſſe probant Sancti Patres. to. 10. 40. 1; & ſeq.
Scriptura ſacra ſola non ſufficit ad definiendas res fidei. to.10. 159. 2.
Scripturæ ſacræ interpretatio metaphorica eſt fugienda, quando propria poteſt haberi. to.12. 504. 1.
Scriptura fax illuminans eſt. to.12. 195. 1.
Scripturas ſcrutari præcepit Dominus Hebræis. to.12. 222. 2; & ſeq.
Scripturæ ſacræ ſenſus. to. 12. 533. 1.
Scriprura ſacra vtitur verbis modò pro præſenti, modò pro futuro. to.12. 516. 1.
Scriptura ſacra aliquando vtitur propoſitione vniuerſali pro indefinita. to.12. 541. 2.
Scripturæ ſacræ quæ ſit ratio numerandi? tomo 12. 493. 1.
Scripturarum ſenſus iuxta perpetuam, ac communem Patrum mentem accipiendus. to.4. 676. 38.
Scripturam ſacram Lutherus corrupit, violauit, & vertit. to.10. 60. 1.
Scripturam ſacram quomodò tractent hæretici? to.12. 521. 1; & ſeq.
Scripturæ ſacræ interpretatio difficillima. to.12. 575. 2.
Scriptura dupliciter repræſentat aliquid figuratè. to.8. 359. 2.
Scripturæ ſacræ certitudo maior eſt certitudine propoſitionis definiræ in Concilijs, etiam confirmatis. to.8. 275. 2; & ſeq.
Scriptura ſacra exigit iudicem viuum, qui illam interpretetur. to.14. 10. 1; & ſeq.
Scripturæ ſacræ iudex infallibilis eſt ſolus Pontifex Romanus. to. 14. 10. 1; & ſeq.
Scripturæ ſacræ obſcuritas eſt vtilis Eccleſiæ. to.14. 65. 2.
Scripturæ ſacræ verſio vulgata. to.14. 687.1; & ſeq.
Scriptura quomodò ſit corrigenda? tomo 20. 401. 1; & ſeq.
Scripturæ diuerſæ verſiones, & translationes in diuerſa idiomata quomodò ad infallibilitatem ſe habeant? to.20. 403. 1; & ſeq.
Scriptura noſtra vulgata an ſuæ puritati ex inregro ſit reſtituta? to.20. 408. 1; & ſeq.
Scripturarum mulriplex ſenſus. to.15. 240.5.
Scripturæ ſanctæ falſi interpretes. tomo 15. 239. 1.
Scripturæ ſacræ cognitor, & cuſtos eſt Romanus Pontifex. to.1. 229. 2; & 243. 1.
Ad ſcripturarum prouocationem quare non admittendos eſſe hęreticos Tertullianus affirmauerit? to.1. 229. 2.
Circa ſcripturas mos hæreticorum. tomo 1. 229. 2.
De ſcriptura ſacra variæ hæreticorum opiniones. to.1. 229. 2.
Scripturæ ſacræ libri varij à varijs hinc inde hæreticis negati. to.1. 230. 1.
Altera cauſa, cur hæretici non admittendi ad ſcripturarum prouocationem. to. 1. 230. 2.
Hæretici ſine ſcripturis probantur ad ſcripturas non pertinere. to.1. 231. 2.
Scripturæ ſacræ primus cognitor, & cuſtos Diuus Petrus fuit, & quomodò? tomo 1. 232.1.
Scripturæ ſacræ ab Anacleto contra Elxaum pſeudoprophetam ſeruatæ. tomo 1. 232. 2.
Scripturas Eleutherius ſeruauit à manu Marcionis. to.1. 232. 2.
Scripturas ſacras Victor Eleutherij ſucceſſor à blaſphemiæ Allogorum, & Theodoſianorum carpo cuſtodiuit. to.1. 233. 1.

Idem fecit Zephirinus contra eoſdem Theodoſianos to. 1.233. 1.
Scripturas nonnullas Macedonius, Arius, & alij, vel deprauarũt, vel à canone exemerunt, ideo reprehenſi fuerunt à Iulio, Damaſo, Sixto, & alijs Patribus. to.1. 233. 2.
De Scripturæ ſacræ varijs verſionibus Origenis, & Luciani Martyris variæ opiniones. to.1. 233. 2.
Scripturæ ſacræ verſio D. Hieronymo commiſſa à Damaſo Papa ad confuſionem tollendam. to.1.233. 2; & ſeq.
Verſionem Hæbraicã veteris teſtamenti Hieronymus primus omnium in Latinum conuertit. to. 1. 234.1.
Vulgata editio ſub Gregorio Magno. to.1. 234.1.
Scripturæ apocryphę recenſentur à Gelaſio, & partim inter apocryphas computatæ. to.1. 234.1.
Scripturis ſacris auctoritas ſtabilitur. tom.1. 234.1.
De Scripturis ſanctis cum enumeratione librorum ſacrorum à Concilio ſuſceptorum ſanctio Concilij Tridentini. to.1. 234.2; & ſeq.
Quomodò vulgata editio pro authentica ſit ſuſcipienda? to.1. 235. 1; & ſeq.
Vulgatam editionem Latinam Sixtus V. vulgari curauit. to.1. 235. 2.
Scriptura ſacra profunditate ſententiarum inuoluta. to. 1.235.2.
Scripturæ ſacræ interpres eſt Romanus Pontifex, to.1.235. 2; & 243.1.
Scripturas non poſſe intelligi ſine Spiritu ſancto, & interprete fuit error Centuriatorum, & aliorum hæreticorum. to.1. 236. 1; & ſeq.
De ſcripturarum intelligentia quid ſcripſerit Lutherus? to.1. 236. 2.
Scripturam ſacram ſequentes errare non poſſunt. to.18. 196. 1.
Scripturæ Sacræ interpretatio non eſt quærenda apud Hebræos, aut hæreticos poſſeſſionis Orthodoxæ exhæredes. to.1.236. 2.
Item neque apud hæreticos, & ſchiſmaticos, qui abrupti, qui extranei, qui inimici. to.1. 237.1.
Scriptura ſacra intellectu difficilis. to.1.256. 1.
Scripturæ ſacræ interpretatio non eſt quærenda apud eos, qui ſemper quærunt, & nunquam credunt. to.1. 237. 1.
Scripturæ ſacræ veritas interpretationis non eſt quærenda apud eos, qui variant, nec idem ſapiunt cum antiquitate, cum vniuerſitate, cum ſenſu communi. tom.1. 238. 2.
Ad ſcripturarum intelligentiam aſſequendam humilitate opus eſt teſte S. P. Auguſtino. to.1.240.2.
Ad ſcripturarum indaginem, verumque intellectum, opus eſt vita proba, animo puro, & virtute, quæ ſecundùm Chriſtum eſt teſte Athanaſio. to.1. 240.2.
Ad ſacrę Scripturæ cognitionem opus eſt intima compunctione potiùs, quàm profunda inueſtigatione; ſuſpirijs, quàm argumentis &c. teſte Victorino. to.1. 240. 2; & ſeq.
Laborem, & aſſiduitatem requirit D. Chryſoſtomus. to.1. 241. 1.
Cum labore ductorem, Doctoremque coniugi vult Deus. to.1. 241. 1.
Scripturæ ſacræ claues habet Summus Pontifex Romanus. to.1. 241. 2.
Ex ſcripturis non benè intellectis tot dogmata peruerſitatis emerſerunt. to.1. 243.2.
Scripturas interpretari hodie omnes præſumunt. to.1.244. 1.
Scriptura ſacra abyſſus multa. tom.1. 244 2.
Scriptura ſacra non eſt, neque poteſt eſſe iudex controuerſiarum de fide. tom.1. 244. 2.
In ſcripturarum verbis non eſt putandum eſſe Euangelium, ſed in ſenſu, non in ſuperficie, ſed in medulla. to.1. 245.1.
De ſcriptura Sanctorum Patrum iudicium, & blaſphemiæ modernorum hæreticorum. to.1. 271. 2.
Scripturarum ſacrarum teſtimonijs Patres maximè vſi ſunt. to.1. 273. 1.
Scripturæ auctoritas abſolutè maior eſt auctoritate Conciliorum, & canonum. to.1. ex Tannero. 50.
Ad ſcripturas prouocatio cur à Sanctis Patribus hæreticis non conceſſa? to.2. ex Pighio 60.1; & ſeq.
Scripturarum interpretatio duplex, alia doctrinæ, alia auctoritatis. tomo 3. 300. 1.
Scriptura ſacra tota eſſet comburenda iuxta prauum ſenſum Lutheri. to.3. 294.1.
Scriptura quomodò non ſit proponens infallibilis auctoritatis. to.3. 339. 1.
Scripturæ Diuinæ ſenſus duo ſunt, hiſtoricus ſcilicet, & myſticus to. 16. 19. 1.
Hiſtoricus duplex eſt, proprius, & methaphoricus. to.16.19. 1.
Myſticus triplex eſt, allegoricus, tropologicus, & anagogicus diſtinctus iuxta triplicem temporis differentiam, præteriti nimirum, præſentis, & futuri. to.16. 19.1.
Scripturæ ſacræ ſenſus myſticus, cuiuſcunque generis ſit, ſupponit ſemper ſenſum hiſtoricum, & literalem, & in eo fundatur. to.16. 19.1.
Scriptura diuinitus inſpirata vtilis eſt ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iuſtitia, vt perfectus ſit homo Dei ad omne opus bonum inſtructus teſte D.Paulo. tomo 16. 541. 1.
In ſcriptura duo ſunt ſpectanda, litera, & ſenſus. to.16. 542. 2.
Scriptura, ſi literam ſpectes, non poteſt eſſe iudex controuerſiarum. to.16. 542.2.
Scriptura ſecundùm literam occidit, idèſt in lapſum, & errorem ducit. tomo 16. 542. 2.
Scriptura, ſi ſenſum ſpectemus, non poteſt eſſe iudex. to.15. 544. 1.
Scriptura quoad verum, & legitimum ſenſum ſæpe eſt obſcura, & difficilis intellectu. to.16. 544.1.
Ex ſcripturę obſcuritate neceſſariò naſci multas controuerſias. to.16.544.1.
Aliud eſt verba ſcripturæ eſſe clara, aliud ſenſum ſcripturæ eſſe clarum. to. 16.544. 1; & ſeq.

Quan-

Quando idem locus ſcripturę ex vna parte eſt obſcurus, ex alia clarus, quid agendum? to.16. 544. 2.
Scripturæ libri an ſint canonici, & Diuini, nec ne? to. 16. 545. 2.
Scriptura eſt verax, & infallibilis, ſed non per hoc ſe ſola eſt iudex controuerſiarum. to. 16. 558. 2.
Scripturarum loca difficilia duplici dilucidatione poſſunt explicari. to.2. ex Turrecrem. 10. 1.
Scripturæ ſenſus literalis difficilior myſtico. to. 2. ex Turrecrem. 10.1; & ſeq.
Scripturæ ſenſus literalis, & myſticus quibus comparentur? to. 2. ex Turrecrem. 10.2.
Scripturæ loca quando non ſunt adeò clara, ſi in eodem ſenſu explicantur communiter à Sanctis Patribus, tunc concors illa ſententia Patrum demonſtrat illum eſſe verum ſenſum ſcripturæ; & piaculum eſt ab illo recedere, imò hæreticum. to.4. 158. 1.
Scripturæ, & traditiones orientibus difficultatibus indigent Romani Pontificis interpretatione. to.4.641. 1.
Per ſcripturarum ſcrutinium peruenitur ad fidem. to. 4.800. 147.
Scripturæ ex Euangelio per Lutherum perperam citatæ. to.13. 224. 1; & ſeq.
Scripturæ Diuinæ non ſumunt auctoritatem, & credulitatem ab Eccleſia, ſed à Spiritu Sancto dictante tales ſcripturas. to.9. 734. 2.
Scripturæ credimus, quia Eccleſiæ proponenti credimus, quia ſcriptura reuelauit, non eſt circulus vitioſus, quia in diuerſo genere cauſæ ſe probant. to. 9. 734. 2.
Ad ſcripturam canonicam diſcernendam regula eſt continua Pontificum ſucceſſione, populorum per tot tempora conteſtatio. to.9. 734.2; & ſeq.
In ſcripturarum tranſlationibus, quando eſt aliqua varietas in nominum ſignificatione, aut interpretatione, aut modo ſignificandi, regula, qua Eccleſia vtitur, à S.P. Auguſtino aſſignatur. to.9.735.1.
Scriptura ſacra non continet omnia, quæ debent fide Diuina credi? to.9. 711.1.
Scripturæ ſacræ, & canonicæ quæ dicantur? to.9.375.38.

*Scrutinium.*

Scrutinium in electione Papæ eſt inquiſitio votorum eligentium, quid autem in eo concurrere debeant, oſtenditur. to.4.486. 86.
Scrutinio faciendo præſunt tres Cardinales de quolibet ordine eligendi. tom. 4. 486. 87.
Scrutinio durante acceſſus fieri poteſt. to.4. 487.89.
Scrutinium, acceſſus, ſeu communis inſpiratio, & compromiſſum eſt modus, ſeu forma eligendi Papam. to.4. 486. 85.
In electione Papa ab vno ſolo nominatus in ſcrutinio poteſt ius acquirere per acceſſum, ſcrutinio pendente. to. 4. 487. 91.
Cardinalis quando dedit vocem vni in ſcrutinio, & in acceſſu accedit alteri, acceſſus huiuſmodi fit cumulatiuè. to. 4. 487. 92.

*Scyta.*

Scytharum monachorum error de triſagio, vnum de Trinitate crucifixum continente. to.1. 148. 2.

*S. Sebaſtianus.*

S.Sebaſtianus à Caio Papa Eccleſiæ defenſor conſtitutus. to. 1. 542. 1.
S.Sebaſtianus priùs Dux, poſtea Martyr fuit. to.1. 542.1.

*Secretum.*

Secreta fideliſ reuelantes per ſe, vel per alios infidelibus incidunt in excommunicationem Bullæ Cenæ. to.5. 302.172.
Fideles potiùs mortem pati debent, quàm reuelare ſecreta in communem perniciem Chriſtianorum. to.5. 303. 173.
Interrogatus, vt ſecreta reuelet, poteſt amphibologicis verbis reſpondere. to.5.303. 173.
Secreta reuelantes in perniciem Chriſtianæ Reipublicæ vltra pœnam excommunicationis puniendi ſunt morte naturali. to.5. 302. 172.
Hoc tamen non debet intelligi de ſtatu alicuius priuati hominis etiam in perniciem alicuius. to.5. 302. 172.
Secretum ſeruare debet ſeruus Domino ſuo. to.5. 302. 172.
Secreta myſteria ſunt tantùm maioribus reuelanda, & detegenda. to. 13. 367. 2.

*Secta.*

Sectæ ſunt infælices, quia deuiant à vero Paſtore. to.10. 27. 2; ſeq.
Sunt mutabiles, & omni doctrinæ vento circumferuntur. to.10.28.1.
Secta Lutheranorum falſa ex diſcordijs circa iuſtificationem. to.4. 241; & ſeq; & 250. 2.

*Sectarij.*

Sectarij immediatè impugnant Chriſtum Dominum. to. 3.807.1; & ſeq.
Effectus eorum, quæ ſectarij obijciunt, quis ſit? to.3.806. 2; & ſeq.
Sectariorum obiectio concludit blaſphemiã. to.3.808.1; 845. 1.
Sectariorum aſtutia eſt veritatem diſſimulare. to.3.809.1.
Sectarij, vel non capiunt ſenſum ſcripturarum, vel malitioſè illum deprauant. to. 3. 810.1.
Sectariorum ineptiæ. tom.3. 8 10. 2; & 853. 2.
Sectariorum argumenta de clauibus Eccleſiæ ſede vacante, vbinam ſint, puerilia ſunt. to.3. 812.2.
Sectarij ſacræ ſcripturæ corruptores reprehenduntur. to.3. 814. 2.
Sectarij iactant ſe eſſe in ſcripturis ſacris verſatos. to.3.814. 2.
Sectarij cur ineptias ſuas Doctoribus Catholicis proponunt? to.3.815.1.
Sectariorum iniquitas ex ineptia obiectionum monſtratur. to.3. 815. 1.
Sectarios eſſe extra Eccleſiam Chriſti Domini ratione oſtenditur. to.3.816. 2.
Sectarij cur D.Petri primatum impugnent? to.3.816. 2.
Sectarij non negant D. Petrum fuiſſe Epiſcopum. to.3. 817.1.
Sectariorum cæcitas. to.3.817. 2.
Sectariorum inanis ſyllogizatio. to.3.822. 1.



Digitized by Google

Sectarij more cæcorum contra veritatem catholicorum irruunt. to.3. 829. 2.
Sectarij proponunt obiectiones, quæ eoſmet impugnant. to. 3. 830. 2.
Sectariorum contradictiones ineptiæ, tom.3. 832.1.
Scripturæ à Sectarijs contra primatum Papæ allatæ contra ipſos clamant, tom.3.833. 1.
Sectarij docentur modum intelligendi ſcripturam. to.3. 833.2.
Sectarij ſunt figura Antichriſti. tom.3.852. 1.
Agunt in Papam more meritricio, to.3.852. 1.
Sectariorum inepta expoſitio myſtica. to.3. 853. 2; & ſeq.
Sectarij contra ſenſum ſacræ ſcripturæ, & contra antiquitatis doctrinam oppoſitum tenent. to. 3.854.2.
Sectariorum cæcitas quanta ſit? tom.3.856. 2.
Sectarij Latronum munus aſſumunt. tom.3. 864. 1.
Sectarij aſſerunt ſtatuta conciliorum neceſſariò non eſſe ſeruanda à fidelibus. tom.3. 871. 1.
Sectarij dicunt: Nos habemus ſacram ſcripturam: ſufficit. to. 3.871. 2.
Sectariorum opiniones componunt Babel. to. 3.871. 2; & ſeq.
Sectarij excæcati odio in Romanam Eccleſiam, to.3.874. 2.
Sectarij cur Eccleſiam erraſſe opinentur? tomo 3. 878.1.
Sectarij, quæ Hebræis obijciuntur, nobis proponunt. to.3. 880.1.
Sectariorum, Lutheri, & Caluini argumenta contra primatum D.Petri proponuntur, & diluuntur. to.13.120.1.
Sectariorum Lutheri diuiſio in Lutheranos, & Zuinglianos. to.4.246. 2.
Sectariorum diſſenſiones irreconciliabiles eò, quòd extra ouile Chriſti Domini aberrantes paſtorem vnum minimè agnoſcunt. to.13.125. 1.
Sectarij conantur perperam oſtendere Euangelij loca, quę ſunt de D.Petri auctoritate, ad aliquos etiam ſucceſſores minimè pertinere. to.13. 125.1;& ſeq.
Sectarij aſſerunt D.Petrum non fuiſſe Romę. to.13. 131. 1.
Sectarij de libris canonicis ſacræ ſcripturæ quid ſentiant? to.13.144. 2.
Sectarij quid de traditionibus dicant? to.13. 162. 2; & ſeq.
Sectariorum doctrina eſt tantùm nomine Chriſtiana. tom.13.45. 2; & 47. 1; & 48. 1.
Sectariorum doctrina plurimùm diſtat à doctrina Apoſtolorum. tomo 13. 49. 2; & ſeq.
Sectarij ſcripturas tenent ad ſpeciem, non ad ſalutem. to.135.3.1.
Sectarij omnes affirmant, quòd cõcupiſcentia in ijs, qui gratiam ſunt adepti in baptiſmo, ſit peccatum veri nominis damnatione etiam dignum. to.13. 69.1.
Item affirmant, quemlibet poſſe, ac certò debere credere ſe iam receptum eſſe in gratiam Diuinam. to.13.69.2.
Sectariorum rationi probantium ſolum Chriſtum Dominum eſſe fundamentum Eccleſiæ reſpondetur. to.13. 114. 2.
Sectariorum error dicentium Epiſcopum Romanæ Vrbis neque Epiſcopum eſſe totius Orbis, neque totius Eccleſiæ caput. to.3. 594.2.
Eorum blaſphemiæ in Romanum Pontificem. to.3.594.2.
Ad ſectariorum rationes de Epiſcopo Romano non eſſe Epiſcopum totius Orbis &c. reſpondetur. to.3. 597. 2; & ſeq.
Item ſectarij rationibus, & ſcripturarũ teſtimonijs conuincuntur Romanũ Pontificem non eſſe Antichriſtum, tom.3. 598. 1; & ſeq.
Sectarij catholicos calumniantur, quòd ſcripturam Eccleſiæ ſubijciantur, & eorum obiectiones diluuntur. to.1. ex Tannero. 50.
Sectarij multa contra primatum D.Petri obijciunt. to. 1.ex Tannero 16.93; & ſeq.

*Secundus Epiſcopus.*

Secundus Tigiſitanus Epiſcopus damnat Ceciliam renuentem venire ad ſynodum. t.6. 110.2.

*Sedes Apoſtolica.*

Sedes Apoſtolica quid ſit? tom. 6. 193. 2; & ſeq.
Eſt caput, & cardo totius Eccleſiæ. tom.5. 745.1.
Sedes Apoſtolica etiam extra Concilium poteſt iudicare, & damnare ſchiſmaticos, & hæreticos. to.5.755. 1.
Sedes Apoſtolica Epiſcopos, & Primates ſubſtituit ad inuugendos alios Epiſcopos. to.1. 518.1.
Sedis Apoſtolicæ contemptores fuerunt àDeo ſeuerè puniti; cultores autem fauoribus, & gratijs cumulati. to. 1.494. 2; & ſeq.
De iure Diuino nequit eſſe, niſi Romæ. to.3. 5.1; & 35.2.
Sedes Apoſtolica ibi eſt, vbi eſt Papa. to.3. 35.1.
Imperatores quamplures illam in Græciam transferre tentarunt, ſed fruſtra. to.3.8. 2.
Non cepit tempore Phocæ, vel Conſtantini. to.3. 20. 2.
Sedes Apoſtolica ſeptem annis fuit Antiochiæ. to.3. 35.2.
Nequit ſeparari ab Epiſcopatu Romano. t 9. 651. 1.
Sedes Apoſtolica non diſtinguitur, & ideo nequit ſeparari, à Sede Romana. tom.8. 315. 1; & ſeq.
SedesApoſtolica priuilegium non deficiendi à fide à Chriſto Domino obtinuit. tom.8. 432. 1; & ſeq.
Sedes Apoſtolica nequit à Papa præſcindi. to. 8. 431.1.
Sedes Apoſtolica non diſtinguitur à ſede Romana. to.8.315.1.
Sedi Apoſtolicæ reſeruata eſſe Epiſcoporum iudicia habetur ex Apoſtolorum traditione. to.18. 13.2.
Sedis Apoſtolicæ nomen quid ſignificet? tomo 18. 329. 1.
Sedes Apoſtolica cur potiùs Romana, quàm Hieroſolymitana, vel Antiochena dicatur? to.18. 330. 1.

Sedis

Sedis Apoſtolicæ nomine intelligitur Papa ſine Cardinalibus. to.9.349. 265.

Sedis Apoſtolicæ decreta ſuſpeudere per Imperatnrum potentiam teutauit Græcorum iuiquitas. to.6. 603. 1.

Sola haber omnium Eccleſiarum ſollicitudinem. to.6.607. 1.

Numquam permiſit, vel conſenſit ſua iura diminui. to.11. 233. 130.

Eius decreta ab omuibus ſunt obſeruanda. tn14.68. 2; & 71. 1.

Sedis Apoſtolicæ primatum nouerunt Angli, Gothi, & Lougobardi. tom.7. 807. 2; & ſeq.

Eius decreta ſuut obiectum fidei Diuiuæ. to. 15. 25.122.

Quomndò dicatur vniuerſalis? to.15. 292. 1; & ſeq.

Nequit eſſe ſiue Papa; quia ſponſa uequit eſſe ſine ſpouſo. to.15.295.1; & ſeq.

Eius puritas ſemper ſeruata fuit immacnlata inter tot hæreſes. to.15.301.1; & ſeq.

Semper tradidit Sathanæ hæreticos excommunicando. to.15. 301. 1.

Eius doctrina à nullo Concilio Catholico vnquam fuit reprobata. to. 15. 324. 1; & ſeq.

Seruauit veram fidem catholicam, quam neque ad breue tempus vnquam amiſit; quanquam tot hæreſum. & hæreticorum iaculis fuerit pluries laceſſira, & toties oppugnata. to.15. 326. 2; & ſeq.

Sedem Apoſtolicam Petrus Antiochiæ priùs erexit. to.4. 476. 30.

Sedes Apoſtolica nunquam abrogauit, qnod ſemel definiuit ad fidem, vel ad mores pertinere. to.4. 634. 2.

Sedes Apoſtolica Cathedram D. Petri ſiguificat. to.3. 566. 2.

Dignitatem Papalem ſimul,& Patriarchalem complectitur. to.3. 569. 1.

Sedes Apoſtolica conſtituit Epiſcopos, vel Primates ad iuuugendos. to.1. 518. 1;,& ſeq.

Sedi Apnſtolicæ relatæ fuerunt cauſę ſynodorum prouincialium. tn.17. 470. 2.

Ei cauſæ Epiſcoporum fuerunt reſeruatæ. tomo 17.471. 1.

Sedes Apoſtnlicæ principatus viguit ſemper in Eccleſia Romana teſte S. P. Auguſtino. to.17.43.1.

Sedem Apnſtolicam appellauit Vvilfridus Eboracenſis Britannus, qui fuit ab ea abſolutus. to.17.512. 1; & ſeq.

Sedet Apoſtolica uuuquam mutauit doctrinam. to.8. 756.1.

Eius ſucceſſio nunquam fuit variata. tom.8. 764.2.

Eius vuitas ſumitur ex vnitate principij, finis, & mediorum, ac ab vnitate capitis viſibilis. to. 14.3.1; & ſeq.

Quare dicatur Apoſtolica? to.14.3.2;& to.3. 31.2.

Eſt ſedes D. Petri, non D. Pauli. to.4. 23.2.

Quando inceperit? to.14. 56. 2.

Non eſt prima ordine fuudationis, ſed iure primatus. to.14.57.1.

Eſt ſedes D.Petri, qui eſt Chriſti Domini ſucceſſor. to.14.85.2.

Dicitur ſpecialiter ſaucta,& catholica. to.14. 330.2.

Fuit figurata per Euam, quæ fuit mater omnium viuentium. to.14.338. 1.

Fuit immediatè à Chriſto Domiuo fundata. to.14.340.1.

Dicitur ſacroſancta, idèſt caput Eccleſiarum ſanctarum. to. 14.347.1; & ſeq.

Semper fuit ſuper alias Sedes Patriarchales. to.14. 388. 2; & ſeq.

Propter ſundatorem Chriſtum nequit hæreſi maculari. to.14.483. 1.

Sola iuter omnes Eccleſiat eſt Apoſtolica. to.14.504. 1; & ſeq.

Sola eſt prima ſedes. to.14. 509.2.

Sedes Apoſtolica ſola habet ſupremum indicem controuerſiarum. to.7. 3. 1.

Eſt fuudamentum omuium aliarum Eccleſiarum. to.7. 147.2.

Eius primatus. to.7. 152. 1;& ſeq.

Sedis Apoſtolicæ iuuaſores iu Concilijs iudicantur. to.1.131.2.

Sedes Apoſtolica, & totius Orbis primatus idem ſuut. to.17. 353.1.

Sedis Apoſtolicæ iuriſdictionem vſurpantes, & fructus, redditus, ac prouentus ad illam ſpectantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5.384.

Sedis Appſtolicæ primatus fuit declaratus à Concilio Chalcedonenſi. tomo 15. 215. 27.

Sedes Apnſtolica præfertur omni Eccleſiæ. to.6. 25. 87.

In ſiguum ſpecialis dominij ſibi aliqua reſeruat. to.6. 26.91.

Sola corrigit ſtatuta Conciliorum, ſiue prouincialium, ſiue generalium. tom.6. 28. 99.

Apoſtolicæ Eccleſiæ, vel ſic nominantur, quia fuerunt ab Apoſtolis fuudatæ; & ſic Antiochena, Alexandriua, & Romaua dicuntur Apoſtolicæ, vel per doctrinæ infallibibilitatem, & ſic ſola D.Petri Cathedra eſt Apoſtolica. to. 6. 192. 2; & 193.1;

Multæ etiam ſuut ſuffraganeæ, vt erat Eccleſia Coloſſenſis. to.6.194. 1.

Sedis Apoſtolicæ iudicium eſſe ſimpliciter immobile, & uulla appellatione poſſe moueri docuit S.P.Augeſtinus. to.6.527. 1; & ſeq.

Sedes Apoſtolica ſemper ſe exhibuit totius Orbis viudicem, & magiſtram. to. 2. ex Pighio. 117. 1;& ſeq.

Ob triplicem cauſam voluit Deus eam Romæ firmari. to.2. ex Turrecrem.29.2.

Eius Oraculum eſt verum, & certum. to.2. ex Turrecrem. 37. 1; & ſeq.

Fons luminis eſt appellata. to. 2. ex Turrecrem. 38. 1.

Nequit errare. to.6.6. 10.

Eſt regula fidei orhodnxæ, & totius Orbis magiſtra. to.2. ex Pighio. 117. 1; & ſeq: & 118.2.

Impugnari poteſt, expugnari non poteſt. tomo 6. 9.20.

Ei affixus eſt primatus de iure Diuino. to.6. 439.2.

Dicitur vniuerſalis, quia ſub ſe cōtinet omnes alias Eccleſias. to. 6. 444. 1.

Comparatur potentiæ viſiuæ. tomo 6. 505. 2.

Eius auctoritas in definiēdis libris canonicis. to.6.521. 1; & ſeq.

Nunquam inauditos damnauit. to.6. 601.2; & ſeq.
Ad eam ſunt deferendæ omnes cauſę maiores. to.6. 609. 1; & ſeq; & 605.2.
Etiam cauſæ dubiæ. to.6. 611. 1.
Nunquam errauit, neque errabit. to.6.627. 2; & to. 14. 27. 1.
Eius infallibilitatem ſemper oderunt hæretici, & ſchiſmatici. to.6. 640. 2.
Immobilis ſimpliciter eſt à recta fide. to.6. 646.2.
Sedes Apoſtolica, ſicut Moyſis Cathedra, vitijs, & ſordibus malorum ſedentium, nunquam fuit coinquinata. to.20.565. 2; ſeq.
Sedes Apoſtolica eſt D. Petri Cathedra, à qua omnes aliæ Eccleſię accipiunt ſuam poteſtatem. to.11. 202. 3.
Accepit à D. Petro ſollicitudinem omnium Eccleſiarum. to. 11. 250. 1; & ſeq.
Semper perſeuerauit in fide. to.8. 183. 2; & 167. 1; & ſeq; & 417. 1; & 434. 2.
Prælata fuit omnibus Eccleſijs, non ab homine, ſed à Chriſto Domino. tom. 2. ex Aluarez. 2. 1; & ſeq.
Habuit ſemper titulum Eccleſiæ vniuerſalis. to.8.741. 1.
Promulgauit ſemper in totum Orbem ſua dogmata. to.8. 743. 1.
Deus ei fidem indefectibiliter alligauit. to. 8. 744. 1.
Seruauit ſemper fidem illibatam Spiritus ſancti adiutorio. to.8. 751. 1.
Oppugnata ab hæreticis creuit. to.8. 751. 2.
Eius firmitas fuit à Chriſto Domino promiſſa illis verbis: *Et portæ inferi non prævalebunt aduersùs eam*. tom. 8. 746. 2; & ſeq.
Seruat veram ſucceſſionem Apoſtolicam. tomo 8. 756. 2; & ſeq.
Sedes Apoſtolica à nemine iudicatur. to.5. 57.2; & to.12. 65.1; & to.6.28. 98; & 641. 1; & 555. 1; & ſeq; & to.10. 414.1.
Mater omnium Eccleſiarum à Chriſto Domino fuit inſtituta. to.5. 59. 2; & 606; & to. 14. 337. 2; & 345; 2; & 85.2.
Eſt caput totius Eccleſiæ vniuerſalis. to.5. 608. 2; & to.12.67; & 70. 2.
Sedis Apoſtolicæ loca, & iura. tom.5. 405. 338.
Sedi Apoſtolicæ Deum acquieſcere ex quatuor ſignis manifeſtè oſtenditur. to.5.589. 2.
Eſt mater totius Eccleſiæ Catholicæ. tom.5. 592. 2.
Dignitate, Dominio, & ſtudio ſuperat omnes Eccleſias. to.5. 605.1.
Sedes Apoſtolica nunquam aliquid definiuit ad fidem, aut mores pertinere, quod alia lege abrogauerit. to.4. 634. 2.
A voce Domini conſecrata tenet primatum omnium Eccleſiarum. to. 12. 88. 1.
Præferenda eſt ſedi Antiochiæ. to.12. 130. 2.
Eſt omnium aliarum Eccleſiarum ſuprema. to.1.157. 2.
Numquam deperdit fidem, neque deperdet tempore Antichriſti. to.12. 517. 2.
Eius perſecutiones. to. 12.488.2.
Eius proprietates. to.12. 567. 2.
Illius oppreſſor à Deo fuit inſigniter punitus. to.1.555. 2.
Eius notæ. to.12. 567. 2; & to.14.3.1; & ſeq; & to.8. 705. 1; & ſeq; & to.15.375.1.
Quamuis perturbabitur ab Antichriſto, non tamen labefactabitur. to.12. 564.1.
Sedis Apoſtolicæ definitioni potiùs, quàm cuiuſcunque ſynodi ei contradicentis decretis eſt obediendum. tomo 13. 598. 2.
Ei omnia detulit Iuſtinianus Imperator. tomo 1. 462. 2.
Nunquam defecit à fide. to.13. 448.1; & ſeq. vſque ad 451.
Eius ſententia, fides, & definitio ſemper fidei orthodoxæ fuit conſona. to.2. ex Pighio. 76. 1.
Sedis Apoſtolicæ auctoritatem eſſe regulam fidei orthodoxę ex Catholicę Eccleſię fide, & confeſſione monſtratur. to.2. ex Pighio 76.2; & ſeq; & 118. 2.
Ad illam neceſſariò debent omnes fideles cõuenire ex Sancto Irenæo. to.2. ex Pighio. 77.1.
Eiuſdem ſedis primatus, & ad eandem recurſus ex Sanct. PP. & Concilijs oſtenditur. to.2. ex Pighio.77. 1; & ſeq.
Illa inconſulta nihil ſuper Epiſcopos eſt innouandum. to.2. ex Pighio. 75.2.
Eius auctoritas ad transmarinas querelas extenditur. to.2. ex Pighio. 95.2.
Eius iudicium in Reges quanti habitum fuerit apud omnes? to.1. 522. 2.
Illius poteſtas in electiones, ordinationes, & confirmationes Epiſcoporum totius Orbis. to. 2. ex Pighio. 103. 1; & ſeq.
Ad eam omnes hæreticorum cauſæ ab ipſiſmet hæreticis fuerunt delatæ. to.2. ex Pighio. 105.1.
Sedis Apoſtolicæ auctoritas quanta ſit? to.2. ex Pighio 105.2; & to.6.91.2; & to.15.586. 1; & ſeq.
Eius infallibilitas in ijs, quæ fidei ſunt. to.13. 451.2; & ſeq.
Sedes Apoſtolica ſola poteſt hæreſes damnare, & fidei lites decidere ſine Concilijs generalibus. to. 3. 865.
Sedes Apoſtolica ſynodos confirmat. tom.3. 723. 2.
Non poteſt errare in fide. to 3. 727.2.
Promittitur ei obedientia à Ioanne Epiſcopo Conſtantinopolitano. to.3. 728.1.
Iudicat cauſas hæreticorum. tom.3. 731. 2.
Eius Vicarius creat Epiſcopos in Oriente. to. 3. 739. 1.
Hæreſes non fouet, ſed deſtruit. to.13. 575. 1.
Sæpè abſoluit, quòd ligat Concilium, & damnat &c. to.13. 534.2.
Sedi Apoſtolicæ non licet detrahere ſine periculo hæreſis. to.13. 332.2.
Sedes Apoſtolica, & Pontifex primatum obtinet in vniuerſum Orbem, ipſeque eſt D. Petri ſucceſſor, & Chriſti Domini Vicarius, Paſtor, & magiſter omnium fidelium. to. 13. 190. 1; & ſeq.
Sedi Apoſtolicæ honor præſtitus à multis Concilijs, tum generalibus, tum prouincialibus, & à Patriarchis, & Patribus. to. 13. 127.2; & 128.1; & ſeq.
Et ab Imperatoribus, & etiam ab hæreticis,

licet

licèt ſubdolè. to.13.129.1.
Sedes Apoſtolica cardo, & caput Eccleſiarum, to. 5. 745. 1.
Sedes inferior nequit diſſoluere ſedem ſuperiorem. to.6. 17.'50.
Sedes prima à nemine iudicatur. to. 6. 555. 1; & ſeq.
Sedi Apoſtolicæ quàm iniurioſus Apologeticus? to.2. ex Alano. 25.2.
Sedes Apoſtolica ſola poteſt hæreſes damnare, & fidei lites decidere ſine Concilijs generalibus, & non per hoc Concilia generalia ſunt ſuperflua. to.3. 683. 1.
Sedes Antiochena, Conſtantinopolitana, & Alexandrina aliquando fuerunt à Romana diuiſæ. to.2. ex Pighio. 82. 1.
Sedi Apoſtolicæ Cardinales inhærent, ſicut ſtellæ in firmamento cœli. to.9. 260.31.

*Sedes Papæ, & Epiſcoporum.*

Sedes prima Epiſcoporum non eſt dicenda illa, in qua priùs ſederunt, ſed illa, in qua vſque ad mortem permanſerunt. tom. 13. 324. 1.
Sedes Epiſcopi quæ dicatur? Sedes Papæ prima eſt. to.13. 324. 1.
Sedes Papæ ſola appellatur Apoſtolica. tom. 18. 330. 1; & ſeq.
Sedes Papæ quare dicatur Apoſtolica? to. 3. 3. 2.
Sedes Papæ, vt eſſet Romæ non erat de iure Diuino per triginta, & octo annos à morte Christi Domini. to.3. 13. 1.
Papa an poſſit ſedem ſuam aliò transferre? to.9. 393. 8; & 394. 15; & to.3. 35. 1.
Ludouicus Dux Bauariæ gerens ſe pro Imperatore fecit legem, vt non liceret dictam ſedem transferre. to.9. 393. 10.
Aliquando fuit translata per Clementem V. vltra montes. to.9. 393. 10.
Translatio facta per Clementem V. non fuit propriè translatio; ſed Papa dicitur tunc non feciſſe reſidentiam Romæ. to. 9. 394. 13.
Cur Auenionem ſuam ſedem tranſtulerit? to.5. 669.1.
Nequit ſuam ſedem mutare. to. 3. 356. 1; & to.4. 75. 1; & to.18.105.14; & ſeq; & to.2. ex Aluarez. 9.2.
Si aliò transferat ſedem, non derogat ſuæ auctoritati. to.3. 15. 1.
Sedes Papæ eſt prima ſedes habens curam omnium aliarum ſedium Epiſcopalium. to.17. 456. 1; & ſeq.
Sedes Papæ eſt ſedes D.Petri, qui Christi Domini eſt verus ſucceſſor. to.14. 85. 2.
Si transferret Papa ſedem ſuam ſine cauſa, peccaret. to.3.13.2.
Etiamſi deſerat ſedem Romanam, adhuc eſſet verus Papa, & ſucceſſor D. Petri. tom. 3. 26. 1.
Sedes Papæ ſemper fuit ſuper omnes alias ſedes Patriarchales. to.14. 388. 2; & ſeq.
Si ad aliam ſe transferat Eccleſiam, & alium priuatum Epiſcopum Romæ præficiat, mortuo ipſo quinam ſuccedere debeat? to.3. 16. 2.
Sedes Papæ, & totius Orbis Primatus idem ſunt, & ad conuertentiam dicuntur. to.17. 357.2.
Si abſque cauſa, & Eccleſiæ conſilio Papa vellet ſedem mutare, eſſet potiùs in hoc reſiſtendum, quàm obediendum. tom.3. 67. 1.
Non poteſt mutare ſedem ſuam ſine ſpeciali reuelatione. to.13. 329. 2.
Sedes Papæ nequit eſſe ſine Papa; quia ſponſa nequit eſſe ſine ſponſo. to.15. 295. 1; & ſeq.
Papæ habitantes in Gallia non mutauerunt ſedem. to.12. 596. 2.
Papa, & ſedes Apoſtolica idem ſunt. tom. 9. 510. 71; & ſeq.
Nequit præſcindi à ſede Apoſtolica, nec ſedes Apoſtolica à Papa; non enim ſedes loquitur, ſed Papa. to.8. 431. 1; & 315. 1.
Sedes Papæ nequit ab Eccleſia mutari, & aliò transferri. to.12. 420. 2.
Quibus modis ſuam ſedem tueatur? tom.12. 422. 1; & ſeq.
Sedes Papæ eſt caput, & cardo totius Eccleſiæ. to.5. 745. 1.
Sedes Papæ ſeruat veram ſucceſſionem Apoſtolicam. to.8. 576. 2; & ſeq.
Propter incurſum hoſtium Romam inuadentium Papa poteſt relicta Roma ſe ad aliam Ciuitatem transferre. to.9. 394. 16.
Christus, & Papa faciunt vnum conſiſtorium. to.9. 16.55.
Christi, & Papæ vnum dicitur eſſe tribunal, & conſiſtorium. to.4. 512. 95; & tom.18. 103. 7; & to.19. 20. 2; & 37. 2.
Ordinaria poteſtate Papa non poteſt transferre Eccleſiam, aut ſedem Romanam. to.4. 524. 189.
Solium Papæ ex ſcripturis diuinis oſtenditur. to.20. 346. 5.
Papa Aueniopi ſedens non mutauit titulum, ſed locum, quem non debet, niſi ex graui cauſa mutare. to.20. 551. 2.
Sedem Pontificiam Imperatores quamplures transferre tentarunt in Græciam. to. 3. 8. 2.
Sedem Romanam eſſe in Africa contendunt hæretici. to.3. 8. 2.
Sedis Romanæ memoria in veteri Teſtamento. to.3. 10. 2.
Sedes Romana non cepit tempore Phocæ, aut Conſtantini. to.3. 20. 2.
Sedes Romana non dicitur à ſede Apoſtolica. to.8. 315. 1.
Prima ſedes Papalis fuit Antiochiæ. tom. 3. 25. 2.
Sedes principalis Eccleſiæ non fuit figenda Ieruſalem. to.13. 253. 2.
Sedem Romanam non poſſe deficere à fide colligitur ex Concilijs, & ſanctis Patribus. to.8. 432. 1; & ſeq.
Sedes Pontificia ob nullam cauſam, prætterquàm totalis ſubuerſionis Epiſcopatus Romani ſeparari poſſe auctoritate Eccleſiæ ratione oſtenditur. to.9. 651. 1.

*Sede vacante.*

Sede vacante, etiam congregato Concilio, quam auctoritatem habebit Concilium? to.9. 226. 6; & 233. 64.
Sede vacante Eccleſia vniuerſalis ceptæ ſeruatur per Concilium. to.9. 226.3.
Mortuo Papa Eccleſia non dicitur eſſe ſine capite, quia eius caput eſt Christus Dominus. to.9. 226.3.
Licèt Papa moriatur, tamen ſedes Apoſtolica non moritur. to.9. 226. 4.



Digitized by Google

Sede vacante Concilium Conſtantienſe confirmauit Archiepiſcopos, dedit indulgentias, diſpenſauit ſuper irregularitate, & exercuit reſeruata Papæ. to.9. 226.5.
Electoribus Papę mortuis Pontificalis auctoritas reſidet in congregatione fidelium. to.9. 226.7.
Mortuo Papa Cardinales, Clerici, & laici Deum timentes, qui nihil aliud ſunt, quàm Concilium, excommunicant intruſum in Papatum. to. 227.11.
Mortuo Papa Cardinales ſuccedunt in iuriſdictione. to.9. 228. 26; & 12.
Sede vacante Concilium non poteſt omnia, quæ ſpectant ad Papam. to. 9. 229. 28; & 44.
Sedes dicitur vacare mortuo Papa. to.9.229. 28; & to.18. 128. 1; & ſeq.
Sede vacante officia conquieſcunt, plures iuriſdictiones ſuſpenduntur, to.9. 229. 29.
Sede vacante Concilium an poſſit omnia, quæ Papa poteſt? to. 9. 230. 47; & 55; & 229. 28; & 232. 58; & ſeq.
Sede vacante poteſtas Vicarij Chriſti Domini non tranſit in Concilium. to.9. 230. 48.
Sede vacante Cardinales propter hæreſim Papæ, vel ſchiſma inueteratum an poſſint exercere reſeruata Papæ? to.9. 231. 51.
Sede vacante an Concilium poſſit dare indulgentias, & quas? to.9. 232. 60.
Sede vacante Concilio datam eſſe poteſtatem à Spiritu ſancto non reperitur. to. 9. 233. 65.
Sede vacante nihil debet innouari in præiudicium Eccleſiæ. to.9. 341. 213.
Sede vacante Cardinales nullam iuriſdictionem recipiunt. to.9. 326. 108.
Sede vacante Cardinales poſſunt tantùm explicare ea, quæ faciunt ad celerem electionem ſummi Pontificis. to.9. 326.108.
Sede vacante Cardinales ſuccedunt in iuriſdictionalibus. to.9. 8. 2.
Item in his, quæ indigent celeritate, & ſunt vtilitatis, & neceſſitatis Eccleſiæ. tom.9. 8. 2.
Sede vacante Eccleſia non eſt ſine capite, ſed ſine adminiſtratore? to.9. 78. 10.
Sede vacante Cardinales an poſſint reuocare Legatum de Latere per Papam, & Collegium creatum. to.9. 78. 12.
Sede vacante Cardinales non poſſunt concedere indulgentias vltra eis conceſſas ex conſuetudine. to.9. 79. 14.
Sede vacante tempore Gregorij XI; & electione facta per Cardinales illius temporis metu populi, & poſtea reducti ad locum tutum, & facta electione de Clemente V. an propter contemptum Cardinalium non requiſitorum electio Clementis V. ruat? to.9. 124. 166.
Vacante ſede Concilium poteſt cenſuras decernere. to.9. 147. 3.
Sede vacante an Concilium, & Papa poſſint immutare formam ſacramentorum ab Apoſtolis traditam? to.9. 171. 23.
Sede vacante an Concilium generale poſſit tollere iura poſitiua, vel contra illa diſpenſare? to.9. 173. 3; & 238. 1.
Sede vacante an Cardinales poſſint diſpenſare contra Conſtitutiones Papæ, vel eis addere, aut minuere. to.9. 174. 10.
Mortuo Papa Eccleſiam dici ſine capite non multùm diſtat ab hæreſi. to.9. 199. 33.
Mortuo Papa ad quem remaneat poteſtas? to.9. 253. 1.
Plenitudo poteſtatis remanet in Eccleſia vniuerſali multipliciter. to.9. 253.2.
Mortuo Papa poteſtas Papalis remanet in ordinatione Diuina. to.9. 253. 3.
Mortuo Papa poteſtas Papalis remanet in ſede Apoſtolica. to.9. 253. 4.
Plenitudo poteſtatis non dicitur extincta, ſed vacare, ſiue adminiſtratore iuris, vel facti carere. to.9. 253. 5.
Et eſt penes Chriſtum Dominum. to.9.254. 8.
Poteſtas Papalis remanet in Eccleſia habitualiter, & in potentia. to.9. 254. 7.
Nec propterea eſt minùs plenè prouiſum Eccleſiæ propter breue tempus, quo poteſt vacare adminiſtratio plenitudinis poteſtatis inter mortem, & ſucceſſoris electionem. to.9. 254.8; & 7.
Sede vacante Collegium Cardinalium an poſſit reſtituere depoſitum per Papam? to. 9. 297. 143.
Sedes dicitur quaſi vacare exiſtente Papa hæretico. to.9. 370. 4.
Sede vacante officium Camerariatus non expirat. to.9. 370. 5.
Tamen non ſe intromittit de his, quæ Papæ ſunt reſeruata. to.9. 370.5.
Sede vacante interpoſita appellatio an deuoluat ad Cardinales? to.9. 468. 3.
Sede vacante conſtitutio frequens Concilij Conſtantienſis fuit edita, nec in ea interuenit auctoritas Papæ, nec reperitur approbata per Papam. to.9. 474. 34.
Sede vacante electio Papæ poteſt regulari à Concilio generali, vel tempore ſchiſmatis. to.10. 262. 2.
Sede vacante tempore Concilij electio Papæ ſpectat ad Cardinales. to.4. 481. 57.
Mortuo Papa remanet facultas in Eccleſia eum eligendi; & ſic remanet Papæ poteſtas perpetuò in Eccleſia. to.19.131.1; & to.7. 795.2.
Sede vacante Cardinalibus aliqua permittuntur, quæ aliàs ſimpliciter ſunt illis prohibita. to.9. 241. 16.
Sede vacante Cardinalium iura quæ ſint? to. 19. 162.1; & ſeq.
Sicut Capitulum ſede vacante ſuccedit tantùm in aliquibus Epiſcopo; ita Cardinales tantùm in aliquibus ſuccedunt Papa defuncto. to.19. 162. 2; & ſeq.
Sede vacante Cardinales poſſunt condere leges. to.19. 163. 1.
Item habent ius appellationis ab Epiſcopis. to.19. 163. 1.
Item poſſunt Concilium indicere. to.19.163. 2.
Nequeunt tamen deponere Epiſcopos. tom. 19. 163. 1.
Poſſunt anathematizare Papam intruſum. to.19. 163. 2.
Sede vacante Cardinales non habent poteſtatem coactiuam. to.19. 163. 2.
Neque poſſunt beneficia conferre. tom. 19. 163. 2.
Sede fictè, vel verè vacante poſſunt congregare Concilium, to.9. 38. 184.

Sede vacante Cardinales quando ſunt omnes concordes, poſſunt conuocare Concilium per viam auctoritatis citando omnes; quãdo autem non ſunt concordes, ſolùm per viam requiſitionis. to.9. 38. 184; & ſeq.

Sede vacante Cardinales non ſuccedunt Papæ in poteſtate. to.9. 327. 113; & 297. 145.

Non habent Papæ poteſtatem ſuppletiuè ita, vt ſede vacante poſſint ſupplere exercitium poteſtatis Papæ; ſicut populus, vel communitas ſupplet poteſtatem Principis. to. 18. 4. 1.

Sede vacante Cardinales nequeunt aliquem Cardinalem creare. to.9. 240. 2; & to. 18. 126. 1; & to.4. 345. 11.

Sede vacante an Concilium ex cauſa neceſſaria poſſit creare Cardinales? tom. 9. 240. 1.

Sede vacante Cardinales non habent poteſtatem capitis, ſed tenent ſolùm locum Curię. to.9. 240. 3.

Sede vacante Cardinales quemadmodùm non poſſunt creare aliquem Cardinalem de nouo, ita nec iam Cardinalem poſſunt creare Legatum inuitum, bene tamen volentem. to.9. 240. 5; & 12.

Sede vacante Concilium poteſt intruſum in Papatum anathematizare, & hoc propter neceſſitatem, quia non eſt, ad quem poſſit recurri, ita ex neceſſitate dicendum, quòd poſſit creare Cardinales. tomo 9. 241. 10.

Sede vacante poteſtas Cardinalium quæ ſit? to.9. 8. 2.

Sede vacante Cardinales non habent poteſtatem canonizandi Sanctos. tom. 9. 739. 2.

Ad eos poteſt vacante ſede appellari. to. 19. 14. 2.

Sede vacante, & diſcordantibus Cardinalibus, ad quos ſpectet congregare Concilium? to.9. 39. 186.

Sede vacante Concilium nequit cognoſcere de caſibus Papæ reſeruatis. tom. 18. 128. 9.

An ſede vacante Concilium poſſit facere decreta reformationis tam ad membra, quàm ad caput ſpectantia? to. 13. 606. 7; & ſeq.

Sede vacante Concilium immediatè recipit à Deo auctoritatem. to.19. 266. 1.

Sede vacante Concilium generale poteſt exequi ea, quæ ſunt neceſſaria pro regimine Eccleſiæ; & quæ nequeunt prorogari vſque ad creationem noui Pontificis; & quibus nequit prouideri per iuris diſpoſitionem. to.13. 531. 1; & ſeq.

Sede vacante Concilium poteſt exequi, & adminiſtrare ea, quæ ſunt fidei. to. 13. 532. 1.

Mortuo Papa poteſtas clauium remanet in manu Chriſti Domini. tom.18. 484. 2; & to.9. 253. 3; & ſeq.

Sede vacante poteſtas Papæ non eſt in Eccleſia quoad omnia; quanuis in Eccleſia ſit poteſtas eligendi Papam. to.11. 462. 6; & ſeq.

Defuncto Papa remanet poteſtas in Epiſcopis. to.19. 126. 2.

*Sedes D. Petri.*

Sedes D. Petri ſemper habuit ius confirmandi ſynodos generales. tom. 15. 446. 3; & ſeq; & 450. 9.

Semper fuit conſulta in controuerſijs circa fidem exortis. to.15. 612; & ſeq.

Sedes D. Petri cur Romæ fuerit, non Hieroſolymis? to.19. 317. 2; & 320. 7.

Tres ſedes D. Petrus erexit. tomo 20. 346. 6.

*Vid. Petri Cathedra.*

*Saldenus.*

Saldenus Anglus multa attribuit Eutychio, quæ nunquam ſomniauit, aut illi in mentem venerunt, quæ de origine nominis Papæ ſcripſit. tom. 1. ex Ecchellenſi. 7. 1; & ſeq.

Saldeni ars in labefactanda Papæ exiſtimatione. to.1. ex Ecchellenſi. 7. 2.

Saldeni interpretatio de nomine Papæ examinatur, & expenditur. to.1. ex Ecchellenſi. 7. 2.

Saldenus Arabica vocabula malè explicat. to.1. ex Ecchellenſi. 7. 2; & ſeq.

Saldenus malè vertit verba Eutychij de origine nominis Papæ. to. 1. ex Ecchellenſi. 9. 2.

Saldeni interpretatio ex ſerie narrationis Eutychianæ de origine nominis Papæ, & orationis connexione refellitur. to. 1. ex Ecchellenſi. 10. 1; & ſeq.

Saldenus Papam Auum malè interpretatur. to.1. ex Ecchellenſi. 10. 1.

Saldenus falsò aſſerit Patriarcham Alexandrinum Papam vocatum fuiſſe. tom. 1. ex Ecchellenſi. 10. 1.

Eiuſdem Saldeni interpretatio, & ſententia ex notione, ſeu ſignificatione ipſius nominis Papæ. to. 1. ex Ecchellenſi. 10. 2; & ſeq.

Item Saldeni interpretatio, & ſententia ex praxi, & continuato nomenclationis Papæ vſu tam ſub Alexandro, quàm proximè poſt. to. 1. ex Ecchellenſi. 12. 1.

*Senatores, & Senatus.*

Senatorum dotes ſunt ſapientia, prudentia, & ſcientia. to.4. 345. 12.

Ad ſenatum iure communi vocandi ſunt ſoli illi, quibus ex officio conuenit res talis Reipublicæ gerere, & vtiliter adminiſtrare. to.4. 696. 19.

Senatus non poteſt ſoluere Principem à lege naturæ, & æterna. to.9. 321. 65.

Eccleſiam habere ſenatum quid ſit? to.9. 228. 23; & 234. 76.

Senatores ſunt coadiutores Imperatorum, habent ius ſuffragij in foro Regio. to.4. 705. 87.

In Senatorum numero ponitur Imperator, non autem in numero Prælatorum. to. 4. 705. 87.

*Seneca.*

Senecæ, & Pauli epiſtolæ an ſint veræ? to.17. 625. 1; & ſeq.

Senecæ, & Pauli epiſtolæ an ſint ſuppoſititiæ? to.14. 534. 1.

Seneca approbauit Monarchiam, & eam laudauit. to.4. 739; & ſeq.

*Senior.*

Senioris nomen quare non ſit ampliùs in Eccleſia? to.3. 962. 1; & ſeq.

Senior idem eſt, ac præsbiter. to. 14. 187. 1; & to.19. 202. 1.

Senior ſignificat viros dignos veneratione, & ob-

& obſeruantia, non tam annorum, quàm morum, & prudentiæ canitie inſignitos. to.4. 703. 71.

Senior idem ſonat, quod Hiſpano ſermone Señor. to.4. 703. 71.

Seniores huiuſmodi neceſſariò non ſunt vocandi ad Concilium, tanquam iudices. to.4. 703. 71.

Seniores, qui cum Apoſtolis conuenerunt in Concilio, an fuerint laici, vel ſacerdotes? to.13. 492. 1.

Seniores illi licèt conuenerint cum Apoſtolis conſultando; nihilominùs determinatio, & definitio facta fuit per Apoſtolum Petrum. to.13. 492. 1.

*Sennacherib.*

Sennacherib abraſi fuerunt capilli ab Angelo in ignominiam. to.6. 497. 1.

Sennacherib, qui dicitur Aſſur, Iudæos puniuit. to.3. 44. 2.

*Sententia.*

Sententia iniuſta non eſt exequenda. to. 18. 455. 1.

Sententia inferioris non tollit ius ſuperioris. to.18. 122. 22.

Sententia iudicis non eſt lex, ſed interpretatio legis. to.8. 380. 2; & 382. 2.

Sententia inferioris contra ſuperiorem, quanuis ex iuſta cauſa procedat, eſt nulla ipſo iure. to.9. 367. 61.

Sententia contra ius litigatoris lata, quantumcumque iniuſta, per tranſitum in rem iudicatam valet. to.9. 370. 3.

Sententia facit notorium. to.9. 401. 9.

Sententiæ Iudicum præſumendæ ſunt veræ. to.3. 34. 1; & ſeq.

Sententia lata ſuper matrimonium numquam tranſit in rem iudicatam. to.9. 68. 7.

Sententia iudicis retractatur, quando fundat ſe ſuper notorio, & non eſt notorium. to.9. 289. 110.

Sententiam Principis haberi pro lege quomodò ſit intelligendum? to.9. 298. 3.

*Sententia Concilij.*

Sententia Concilij quæ ſit? tomo 3. 547. 2.

Sententia Concilij dupliciter accipi ſolet. to.13. 548. 1.

Sententia Concilij in cauſa fidei, an ſit maior Papæ ſententia? to.9. 471. 7.

Sententia Concilij, qua poteſt Papam de hæreſi conuictum hæreticum declarare, eſt potiùs declaratiua poteſtatis abdicatæ, quàm inductiua depoſitionis. to.9. 404. 39.

Sententia Concilij eſt appellabilis ad Papam. to.9. 343. 227.

Sententiæ Conciliorum, ſi inter ſe ſint contrariæ, ſtandum eſt illi, quæ lata eſt à Concilio maioris auctoritatis, & antiquitatis. to.9. 215. 3.

Sententiæ priorum Conciliorum declarantur per Concilia poſteriora. tomo 9. 216. 12.

Cùm plura Concilia diſcordant in ſententia circa ea, quæ ſunt iuris poſitiui, cui potiùs ſit adhærendum? to.9. 217. 17.

Sententia Concilij quando ſit præferenda Papæ ſententiæ? to.9. 203. 59.

Sententia Concilij quando ſit ferenda? to.18. 115. 4.

Sententiæ Conciliorum, & deciſiones an obligent ad firmiter illas tenendas? to. 3. 871. 1.

Sententia Conciliorum Papæ ſententiæ eſt poſtponenda. to.5. 127. 31.

Sententia vnanimis Concilij diſcordans à ſententia Papæ nequit dari. tom.10. 541. 2.

Sententia Concilij quoad maiorem partem poſthabenda eſt vnius Papæ ſententiæ. tomo 10. 542. 1.

Sententia Concilij dependet à ſententia Papæ, non è contra. tomo 4. 720. 47; & ſeq.

Sententia Concilij, quando ſententiæ Papæ eſt contraria, eſt relinquenda. tom.9. 212. 137; & 145.

Sententiæ Concilij an ſtandum eſſet, ſi Papa vellet contra illam ſtatuere? to.9. 201. 47; & 202. 50.

Sententiæ Concilij tunc ſolùm ſtandum eſſet, quando Papa vellet aliquod, quod eſſet contra ius Diuinum, vel naturale. tom.9. 202. 52.

Sententijs Conciliorum generalium non acquieſcens Chriſtianus non eſt. to. 19. 407. 1.

Sententiam Conciliorum eſſe munitam Spiritu ſancto quomodò ſit intelligendum? to.9. 208. 106.

Quomodò ſit præferenda ſententiæ ipſius Papæ? to.9. 479. 3.

Sententia Concilij præferenda eſt ſententiæ Papæ ex eo, quòd Orbis eſt maior Vrbe. to.9. 479. 3.

*Sententia Concilij prouincialis.*

Sententia Concilij prouincialis præualet ſententiæ Archiepiſcopi. to.9. 198. 26.

Si plurium Conciliorum celebratorum in diuerſis prouincijs ſententiæ diſcordent inter ſe, cui magis ſit adhærendum? tom.9. 217. 19.

Prouinciale Concilium profert ſententiam per poteſtatem immediatè receptam à Romano Pontifice. to.13. 579. 2.

*Sententia Concilij Conſtantienſis.*

Sententiam Concilij Conſtantienſis in Ioannem XXII. Pontificem quæ fuerit? to. 11. 186. 2.

Eius ſententia circa Papæ depoſitionem tempore ſchiſmatis. to.14. 216. 1, & ſeq.

Item ſententia in Wicleff iam defunctum, & in ſepulcro iam repoſitum. to. 10. 429. 2; & ſeq.

Item ſententia in Marſilium de Padua. tom.6. 691. 1.

Sententia damnationis libelli Fratris Ioannis Falkenbergh crudeliſſimas hæreſes continentis non fuit publicata, ſed ei fuit ſilentium impoſitum. to. 11. 123. 1; & ſeq; & 124. 2.

*Sententia Damaſi.*

Sententia iudicialis Damaſi Papæ ſuper appellationes ſibi exhibitas. to.3. 745. 1.

Sententia eiuſdem Damaſi Papæ aduersùs aliquos Epiſcopos Numidiæ illicita, atque prohibita agentes. to.3. 745. 2.

*Sententia Doctorum.*

Sententia Doctorum tenentium Papam errare non poſſe. to.10. 37. 1.

Sententia Doctorum, & Patrum omnium concors

cors debet haberi in definiendis controuerſijs fidei . to.13. 171. 1.

*Sententia S. Leonis.*

Sententia S.Leonis lata in Dioſcorum. to.10. 18. 1.

*Sententia Papæ.*

Sententia Papæ ſemper præſumitur ratione fulcita . to.9. 208. 103.

Sententia Papæ præfertur etiam in eo, quòd eſt contra ius politicum, quia Papa eſt ſupra ius politicum, & non ligatur legibus iuris poſitiui . to.9. 202. 55.

Sententia Papæ adhærens minori parti Patrū Concilij ſemper præualet . to.9. 224. 60; & ſeq.

Quæ ſententia debeat præferri Papæ, an Concilij, ſi inuicem contrariantur? to.9. 195. 1; & ſeq. vſque ad 207. 97.

Sententiæ Papæ ſtandum eſt, ſi Concilium ei contradicat . to.9. 343. 224.

Sententiæ Papæ ſtandum eſt, etiam ſi cotus mundus contra illum ſentiret . tom.9. 201. 45.

Sententiæ Papæ potiùs, quàm Concilij ſtandum eſt. to.4. 113. 1; & to.8. 942. 2; & ſeq.

Sententia Papæ, an Concilij præferatur, quando eſt dubium, an aliquid ſit peccatum ex lege Dei, an verò contra ius naturale? to.9. 206. 84.

Diſcordantibus Papa, & Patribus de Concilio in aliquo, quod ſit iuris poſitiui, cuius ſententiæ ſtandum? to.9. 206. 89; & 90.

Sententijs Papæ ſe opponentes quas cenſuras incurrant? to.11. 437. 1; & ſeq.

Sententiæ Papæ in inueſtigatione veritatis magis eſt ſtandum, quàm ſententiæ Epiſcoporum . to.8. 947. 1; & ſeq.

Sententia Papæ in dubio præferenda eſt ſententię Concilij . tomo 5. 127. 31; & to.10. 542. 1.

Credendum eſt Papæ, etiam ſi Concilium ab eius ſententia diſcordet . to.5. 126. 31; & ſeq.

Sententia Papæ à nullo poteſt retractari, & ipſe omnium ſententias poteſt retractare . to.6. 522.2.

Sententia Papę in rebus facti ſolùm ipſo Papa annuente poteſt mutari . to. 6. 523. 1; & ſeq.

Sententia Papę contra omnes Patres Concilij in materia fidei ſententiæ Concilij cedit . to.11. 446. 6.

Poſt ſententiam latam à Concilio generali, vel prouinciali Papa habet poteſtatem, vel determinandi eam per ſe, vel illam remittendi iterum examinandam Epiſcopis illius Concilij, vel prouinciæ . to.7. 289. 2.

Sententia Papæ præualet ſententiæ maioris partis Concilij . to.10. 542. 2.

Sententia Papæ nedum eſt interlocutoria, ſed etiam definitiua . to.10. 547. 1.

Sententiæ Papæ firmitas non dependet à conſenſu Eccleſiæ vniuerſalis . to.10, 547. 2.

Sententia Papæ à nullo poteſt retractari, niſi ipſe retractet . to.4. 213. 2.

Quare Papa præcipiat ſententiam ſuam approbari à Concilio? to.7. 796. 1.

Sententiæ, & cenſuræ Papæ quando, & quomodò poſſint eſſe inualidæ? to. 9. 362. 22.

Sententiam ferens Papa contra ſe ipſum dicitur ordinare, non iudicare. to.9. 380. 20.

Sententia Papæ à nemine poteſt iudicari. tomo 18. 37. 1; & ſeq.

Sententia Papæ in reprobandis libris quanti fuerit exiſtimata? to.1. 393. 1; & ſeq.

Sententia Papæ quibuſcumque alijs eſt præferenda . to.9. 800. 1.

Sententias Papæ executioni mandarunt Imperatores . to.19. 417. 2.

Sententia Papæ eſt maior ſententia Concilij generalis . to.9. 471. 7.

Sententia Papæ an ſit poſtponenda ſententiæ Concilij generalis? to.9. 203. 59.

A ſententia Papę dependet ſententia Concilij generalis, non autem è contra . to. 4. 720. 47; & ſeq.

Sententia omnis etiam Concilij generalis, quando contrariatur Papæ ſententiæ, eſt relinquenda . to.9. 212. 137; & 145.

Sententia Papæ eſt vltima, & ab ipſa nequit appellari etiam ad Concilium generale . to.2. ex Pighio. 113. 2; & ſeq.

A ſententia Papæ appellare non reſpicit bonum commune . to.9. 466. 86.

Poſt ſententiam Papę non datur locus diſcuſſioni, aut inquiſitioni . to.8. 943. 1.

Sententia Papæ in rebus fidei eſt omnino infallibilis . to.8. 943. 1.

Sententia Papæ etiam in decretis morum eſt executioni mandanda . to.8. 943. 2.

Sententia Papæ in rebus fidei nunquam fuit contra ius naturale, aut ius Diuinum; & in rebus ſpectantibus ad mores nunquam fuit in perniciem Eccleſiæ . to.8. 943. 2.

Si Concilium generale nollet tolli à Papa antiquos canones ſpectantes ad mores, & Papa eos vellet abrogare, aut è contra, Papæ ſententiæ eſſet adhærendum, quia Papa eſt conditor canonum . to. 8. 944. 1.

An ſententia Papæ coniuncta cum ſententia Concilij ſit maior, quàm ſententia ſolius Papæ? to.8. 948. 2; & ſeq.

Sententia Papæ ſimul cum ſententia Concilij eſt perfectior tantùm extenſiuè, non intenſiuè. to.8. 950. 1; & ſeq.

Sententia Papæ ſiue ſcriptis, ſiue verbis prolata eſt exequenda . to.5. 128. 33.

Sententiam Papæ retractans in S. Petrum rebellionis eleuat manus . to.6. 523. 2.

Sententiam Papæ latam pro S. Athanaſio factio Euſebiana retractans in rebellionem, & ſchiſma manifeſtum erupit . to.6. 523. 2.

Sententia Papæ Nicolai I. de Photio Conſtantinopolitano Epiſcopo ſolùm ex conſenſu Adriani Papæ II. ab VIII. ſynodo fuit retractata . to.6. 524. 1.

Sententia Papæ non niſi in grauiſſimis cauſis ab eius ſucceſſoribus debet retractari . to.6. 524. 1.

A ſententia Papæ appellantes excommunicationem Papalem incurrunt . to.6. 524. 2.

Sententia Papæ contra Neſtorium Conſtantinopolim miſſa per Poſſidonium Alexandrinæ Eccleſiæ Diaconum . to.6. 525. 2.

A Melchiadis Papæ ſententia Donatiſtæ appellantes ſtatim ab Eccleſia catholica expulſi fuerunt . to.6. 526. 2; & ſeq.

Sententia Papæ præfertur ſententiæ Concilij . to.9. 473. 26.

Sententia Papæ quando concurrit cum deciſione aliàs facta in Concilio, præualet ſententiæ Concilij . to.9. 476. 45.

Sententia Papæ exami natur in Concilijs vniuerſalibus. to.9. 496.42.
A ſententia Pontificum an liceat appellare ad futurum Concilium? to.3. 585. 2.
Sententia Papæ nunquam fuit ſuſpecta in vllo Concilio de veritate, aut iuſtitia. to.13. 541. 1.

*Separatio.*

Separatio corporalis à malis in Eccleſia prohibetur à Chriſto Domino, Prophetis, Apoſtolis, & Sanctis Patribus. to. 3. 727. 1.
*Vid. Schiſma.*

*Septies.*

Septies verbum quomodò intelligendum? to.9.365. 45.

*Septimum.*

Septimum vocabatur Palatium Conſtantinopolitani ſenatus, in quo Iuſtinianus Imperator recitabat ſuas leges, antequam promulgarentur. to.6. 459. 2.

*Sergius Diaconus.*

Sergius Diaconus inſurrexit contra Formoſum, & ſchiſma in Eccleſiam tentauit inducere. to.1. 11. 2.
Eius ſchiſma ſequaces non habuit; omnes enim adhæſerunt Formoſo tanquam legitimè electo. to.1. 11. 2.

*Sergius Epiſcopus Cyprienſis.*

Sergius Epiſcopus Cyprienſis Theodorum Papam appellauit Patrem Patrum, Archiepiſcopum, & Papam vniuerſalem, ſacrum verticem, firmamentum à Deo fixum. to.1. 106. 2.
Apoſtolicam ſedem vocauit formam lucidiſſimam fidei, & fundamentum ſuper qu[illegible] columnæ Eccleſiæ fuerunt confirmatæ. to.1. 106. 2.
Illius epiſtola ad Theodorum Papam de duabus Chriſti Domini voluntatibus contra Monothelitas. to.3. 710. 2.
Secutus fuit doctrinam B. Papæ Leonis, quam paratus fuit defendere, prædicare, & pro ea martyrium ſuſcipere. to.3. 711. 1.

*Sergius III. Papa.*

Sergius Papa III; quanuis ex odio plura decreuerit contra Formoſum, attamen non errauit in fide. to.15. 140. 367.
Sergius Papa III. Stephani VI. veſtigijs inſiſtens Formoſi Papæ corpus è ſepulcro extraxit, eique tres digitos, quibus ordines contulerat, mutilauit, atque ordines ab eo collatos eſſe denuo repetendos decreuit. to.3. 481. 2; & ſeq.
Errauit cum Concilio prouinciali in quæſtione facti, non iuris. to.3. 482. 1.
Errauit ex tribunali, non autem ex cathedra, quia ex cathedra, ex qua ſolùm Pontifex eſt infallibilis, non definiuntur, niſi quæſtionis iuris; quæſtiones autem facti pronunciantur ex tribunali, ex quo poteſt error proferri. to.3. 482. 1.
Contra Sergium Papam III. inſurrexit Paſchalis, qui centum auri libris Pontificatum ſibi mercari auſus fuit, ac ſortilegijs, & idololatriæ flagitio ſibi viam ad Papatum aperire tentauit. to.1. 11. 1.
Synodum Quiniſextam damnauit mori potiùs, quàm errori conſentire paratus. to.1. 103. 1.

*Sergius IV. Papa.*

Sergius Papa IV. cenſetur ab aliquibus primus, qui nominis mutationem induxit in electione Pontificis, eo quòd priùs os Porci, vel Buca Porci vocaretur. to. 10. 285. 4.
Nomen mutauit ob Apoſtolici culminis reuerentiam, cùm antea Petrus vocaretur. tomo 10. 285. 2.
Fuit vir magnæ ſanctitatis, & ſucceſſit Ioanni XX. to.7. 809. 2.

*Sergius Patriarcha Conſtantinopolitanus.*

Sergius Patriarcha Conſtantinopolitanus Heraclium Imperatorem perſuaſum ab Athanaſio Iacobitarum hæreticorum patriarcha, qui ſe catholicum ſimulauerat; & Concilio Chalcedonenſi ſubſcripſerat; adeoque ab eodem Imperatore Patriarchatum Antiochenum in præmium acceperat, & à Cyro Phaſidis Lazorum Metropolita poſtea ad Patriarchatum Alexandrinum tranſlato inductum in hæreſim Monothelitarum in errore confirmauit. tom. 1. 120. 1.
Sergij vafricies multo tempore latuit, & non niſi per multos annos fuit detecta. to. 1. 120. 1.
In ſynodo Alexandrina fuit manifeſtata à Sophronio Monacho, qui poſtea Hieroſolymitanus Epiſcopus fuit electus. tomo 1. 120. 2.
Sergius Sophronij literis excitatus ſcripſit ad Honorium Papam optimum fore ad pacem inter hæreticos, & Eccleſiam conciliandam, ſi controuerſia de vna, vel duabus voluntatibus, & operationibus ab vtraque parte ſilentio obuolueretur. to.1. 120. 2.
Sergius in ſuis ad Honorium literis doctrinam Concilij Chalcedonenſis, & epiſtolæ S. Leonis profeſſionem inſeruit, & demum Honorij Papæ cenſuræ ſe ſe ſubiecit; propter quod nec leuem hæreſis ſuſpicionem dedit. to.1. 120. 2.
Adeò ſuam hæreſim contexit, vt ab omnibus nedum Orthodoxus crederetur, ſed etiam magnæ exiſtimationis Epiſcopus, propter quòd à Sophronio fuit ſummè laudatus. to.1. 120. 2.
Sergio propter bonum pacis controuerſiæ inter hæreticos, & Eccleſiam ſuadenti ſilentium acquieuit Sophronius. to 1. 120. 2.
Honorij Papæ ad Sergium ſcripta integra conſeruantur. to.1. 121. 1.
In actis VI. ſynodi reperitur epiſtola Sophronij ad Sergium Patriarcham circa hæreſim Monothelitarum. to.1. 121. 1.
Sergij pſeudoſynodus Conſtantinopoli coacta fuit damnata à Seuerino Papa. to. 1. 122. 1.
Sergij hereſis tandem fuit detecta à Theodoro Papa, qui in ſynodo Romana illius verſutiam publicauit. to.1. 122. 2.
Sergius ſimul cum Theodoro Pharanitano, Cyro Alexandrino, Pyrrho, & Paulo Conſtantinopolitanis fuit damnatus à Martino Papa Theodori ſucceſſore. to.1. 122. 2.

*Series Conciliorum.*

Series Conciliorum omnino reprobatorum, tanquam ſathanæ conuenticulorum. to.9. 780. 1; & ſeq.

Series

Series Conciliorum generalium approbatorum. to.10. 574. 2.
Series Conciliorum reprobatorum; & partim approbatorum, ac partim reprobatorum. to.10. 576. 1; & to.9. 779. 2; & ſeq.

*Series Imperatorum, ac Regum.*

Series Imperatorum electorum. to.7. 362. 1; & ſeq.
Series Imperatorum, Regum, aliorumque Principum erga Romanam Eccleſiam munificorum. to.10. 97. 1; & ſeq.
Series Imperatorum, & Principum, qui verbis honorem detulerunt Summo Romano Pontifici. to.10. 92. 1; & ſeq.
Series Imperatorum, & Regum, qui varios titulos tribuerunt Romano Pontifici. to.10. 92. 1; & ſeq.
Series Imperatorum, & aliorum Principum, qui ſummam reuerentiam Romanis Pontificibus exhibuerunt. to.10. 93. 2; & ſeq.
Series Regum Angliæ, qui Romano Pontifici ſummam venerationem, & obſequium obtulerunt. to.10. 94. 1; & ſeq.
Series Imperatorum, & aliorum Principum, qui munificentiam in Romanam Eccleſiam oſtenderunt. to.10. 96. 1; & ſeq.
Series Principum, qui quia fauerunt Papæ, & Eccleſiæ Romanæ, ſummos fauores à Deo receperunt. to.10. 110. 1; & ſeq.
Series Imperatorum, & aliorum Principum, quorum exitus infœlices fuerunt, quia fuerunt infeſti Romanis Pontificibus. to. 10. 112. 1; & ſeq.
Series Imperatorum à Nerone vſque ad Maxentium, qui perſecuti ſunt Romanos Pontifices. to.10. 114. 1.
Series Imperatorum Orientalium, qui fuerunt aduerſarij Romanis Pontificibus. tomo 10. 114. 1; & ſeq.
Series Imperatorum Occidentalium ob inobedientiam Romano Pontifici à Deo infœlici morte punitorum. to. 10. 115. 1; & ſeq.
Regum Romanorum à Romulo ad Tarquinium ſuperbum, & Imperatorum à Iulio Cæſare vſque ad Carolum V. Auſtriacum. to.14. 153. 1; & ſeq.
Series Regum Romanorum Gentilium, & Catholicorum, qui non fuerunt, & qui fuerunt Imperatores. to.14. 154. 1; & ſeq.
Series Imperatorum depoſitorum per Papæ ſententiam. to.6. 487. 1; & ſeq; & 741. 1; & ſeq; & to.19. 22. 2; & ſeq.
Imperatores condemnati, & exauthorati à Romano Pontifice. to.13. 277. 2; & to. 4. 456. 2; & ſeq; & to.10. 180. 1.

*Series Pontificum Romanorum.*

Series Pontificum Romanorum à Diuo Petro vſque ad Leonem X. to.14. 151; & ſeq.
Series Pontificum ab Imperatoribus interfectorum. to.10. 110. 1.
Series Romanorum Pontificum, Imperatorum, & Conſulum, qui fuerunt poſt D.Petrum vſque ad Alexandri I. tempora. to.17. 609; & ſeq.
Series Pontificum Romanorum à S. Petro vſque ad Anaſtaſium allata à S.P.Auguſtino. to.18. 87.1.
Series eorum à Lino Papa vſque ad Bonifacium VIII. to.1. 338. vſque ad 351.
Series, & numerus omnium Pontificum Romanorum, qui fuerunt veri Pontifices. to.9. 648.2.
Pontificum Romanorum ſex priorum, qui Eccleſiam gubernarunt, ordo. to.17.606. 2; & ſeq.
Series Pontificum Romanorum ab Honorio IV. vſque ad Eugenium IV. to.4. 102. 2.
Altera ſeries integra omnium Pontificum vſque ad Clementem IX. to. 10. à 283. vſque ad 287.
Altera ſeries vſque ad Anaſtaſium iuxta Optatum Mileuitanum. to.14. 14. 1.
Alia ſeries diſtincta per ſæcula. to. 8. 781; & ſeq.
Circa ſeries ſummorum Pontificum notę quędam hiſtoricæ. to.10. 286. 2; & ſeq.
An in ſerie Romanorum Pontificum recenſenda ſit Ioanna dicta Papiſſa? to.10. 289. 2; & ſeq.
Series Pontificum à D. Petro vſque ad Anaſtaſium, qui ab hæreſi innocentes fuerunt. to.1. 337. 2.
Series Pontificum Romanorum ab hæreticis nota hæreſis accuſatorum. to.2. ex Pighio. 86. 1; & ſeq; & 91. 1.

*Seripandus.*

Seripandus Cardinalis Ordinis S.P.Auguſtini Concilij Tridentini fuit Legatus. tomo 1. 77. 2.

*Seruitus.*

Seruitus hominum, quæ inducit ad peccatum, prohibetur. to.3. 847. 2.
Seruitus quare introducta ſit? to.3. 69. 2.
Seruitus poſt peccatum introducta fuit. to. 3. 69. 2.
Seruitutem fidelium erga infideles prohibet Apoſtolus. to.3. 847. 1.
Seruitutis genus eſt duplex; vnum competit Regibus, qui populo inſeruiunt cum regendo; alterum ſubditis, qui inſeruiunt obediendo. to.18. 467. 1.

*Seruus.*

Seruus poſt manumiſſionem non poteſt conueniri actione negotiorum geſtorum de his, quæ in ſeruitute geſſit. tomo 9. 326. 102.

*Seth.*

Seth natus eſt loco Abel iuſti. to.3. 38. 2.
Genuit Enos, qui primò cepit inuocare nomen Domini. to.3. 38. 2.
Filij Seth, & eorum deſcendentes dicti ſunt filij Dei; quia fuerunt cultores veri Dei. to.3. 38. 2.
Filij Seth, quandiu non ſe commiſcuerunt cum filiabus hominum, idèſt cum filiabus deſcendentibus ex Caim, permanſerunt in ſua innocentia, & cultu veri Dei; cùm autem ſe immiſcuerunt, à ſua ſanctimonia receſſerunt. to.3. 38. 2.
In filijs Seth ſancta permanſit Eccleſia. to. 3. 38. 2.
Ex genere Seth deſcendit Iareth, qui genuit Enos, quem tulit Deus. to.3. 38. 2.

*Seueritas.*

Seueritas fugienda, grauitas amplectenda; quia illa infirmiores fugat, hæc reprimit leuiores; illa odibilem, hæc incontemptibilem reddit. to. 4. 60. 2; & ſeq.
Seueritas Patrum in filios. to.3. 73. 2.

*Seuerinus Papa.*

Seuerinus Papa, & Ioannes IV. contra Heraclium,

clium, & Monothelitas in ſynodo Romana IV. anathema dixit. to.1. 102. 2.
Seuerinus Papa Ectheſi Heraclij non fuit deceptus. to.1. 122. 1.
Cum vniuerſo Clero Romano Ectheſin, ſeu expoſitionem ab Heraclio Imperatore ſibi tranſmiſſam anathemati ſubiecit. tomo 1. 122. 1.
Damnauit pſeudoſynodum à Sergio Conſtantinopolitano Epiſcopo pro confirmando impio edicto Monothelifmi celebratam. to.1. 122.1.

*Seuerus Pſeudoepiſcopus Antiochenus.*

Seueri pſeudoepiſcopi Antiocheni impia volumina ab Agapeto Papa condemnata fuerunt. to.1. 363. 1.
Omnia eiuſdem Seueri ſcripta Iuſtinianus iuſſu Pontificis mandauit incendio exuri, & ſcriptoribus, qui aliquod eorum exeribere auderent, manum recidi. tomo 1. 363. 1.
Seuerus hæreticus cum pſeudomonachis ſuis ab Hormiſda damnatus. to.1. 306. 2.
Seuerianos pſeudomonachos Hormiſda damnauit, & ne quid triſagio adderetur, prohibuit. to.1. 306. 2.
Iuſtinianus Imperator abſciſſionis linguæ ſententiam in Seuerum tulit, quam ille tamen fuga elapſus euitauit. to.1. 306. 2.
Fuit auctor, & origo tot malorum, quæ inuecta fuerunt in Eccleſiam. to.1. 306. 2.
Fuit damnatus à Seuerino Arethuſæ Epiſcopo, & à Coſma Epiphanienſi. to.6. 110.1.
Poſt mortem Martini Imperatoris ſedem Antiochenam arripuit, Flauianum pium, Catholicumque Epiſcopum eiecit, trecentoſque Monachos ſtabiles in fide Catholica trucidauit. to.3. 639. 1; & ſeq.

*Sibrandus hæreticus.*

Sibrandi ſophiſma contra infallibilitatem Papæ in rebus fidei. to.9. 712. 1.
Sibrandi hæretici peruerſa explicatio illorum verborum Chriſti Domini: *Et ſuper hanc petram*, confutatur. to. 1. ex Ecchellenſi. 43. 2; & ſeq.
Alia non minùs inſulſa, & abſurda eiuſdem Sibrandi expoſitio eorundem verborum. to.1. ex Ecchellenſi. 44. 1.
Improbiſſimum eiuſdem Sibrandi mendacium oſtenditur. to.1. ex Ecchellenſi. 44. 1.
Sibrandi hæretici negantis D. Petrum Romam veniſſe argumentum ridiculum. to.1. ex Ecchellenſi. 51. 2; & ſeq.

*Sybilla Tiburtina.*

Sibilla Tiburtina cùm oſtendiſſet Octauiano Imperatori, quem Romani Deum volebant vocare, circa ſolem circulum, & in medio eius virginem pulcherrimam puerum geſtantem in gremio, & dixiſſet illum puerum eſſe ipſo Octauiano maiorem, ſcilicet Chriſtum Dominum, Octauianus ſtatim Chriſtum Dominum adorauit, & prohibuit ſe Deum vocari. to.4. 88. 2.

*Sicilia.*

Sicilia olim ſpectabat ad Metropoliticam ſubiectionem Romani Pontificis. tomo 6. 112. 1.
Vſque ad Imperium Leonis Iſauri nullum habuit Metropolitam. to.6. 265. 1.
Omnes eius Epiſcopi erant ſuffraganei Romanæ Metropolis. to.6. 265. 1.

*Siciliæ Clerus.*

Siciliæ Clerus antiquitus debebat ſynodo ſuę prouinciæ acquieſcere, nec potuit ab illo Romam appellare. to.6. 573. 1.
Siciliæ Cleri appellationem ad ſedem Romanam conceſſit Adrianus IV. to.6. 577. 2.

*Siciliæ Monarchia.*

Siciliæ Monarchiæ Phaſellus Siculus fuit architectus. to.1. 463. 2.
Eiuſdem Monarchiæ fundamentum videtur eſſe diploma Vrbani Papæ Rogerio Calabriæ, & Siciliæ Comiti conceſſum. to. 1. 463. 2.
Eiuſdem Monarchiæ rationum impugnatio. to.1. 464. 1; & ſeq.
Innocentius III. priuilegium de non appellando ad ſedem Apoſtolicam à Rege Siciliæ ab Adriano IV. per vim extortum aboleuit. to.1. 463.1.
Hadrianus IV; & Innocentius III. inueſtituram Regni Siciliæ in perpetuum concedentes Conſtantiæ Imperatrici, & Friderico Regi Siciliæ, eorumque hæredibus, iura ſedis Apoſtolicæ ſumma cura conſeruarunt. to.1. 465.1.
Fridericus Siciliæ, ac Romanorum Rex omnem obedientiam Innocentio III. ſpondet, & conditiones in pactis expreſſas pro iuribus Eccleſiaſticis iurat. to.1. 465. 1.
Eadem promiſit Carolus II. Siciliæ Rex. to.1. 465. 2.
Iuramentum Alphonſi Regis Siciliæ ad conſequendum ab Eugenio IV. Regni vtriuſque Siciliæ inueſtituram. to. 1. 466. 1; & ſeq.
Sub eodem iuramento obtinuerunt Ferdinandus Alphonſi filius à Nicolao V; & Sixto IV; & Ferdinandus cognomento catholicus à Iulio II. eandem inueſtituram vtriuſque Siciliæ. to.1. 466. 2.
In Siciliæ Regnum quomodò aliqui Pontifices iuriſdictionem ſuam exercuerint? to. 1. 466. 2; & ſeq.
Appellationes è Sicilia ad ſedem Apoſtolicam Honorius III. ſuſcepit. to.1. 467. 1.
Idem legationem in Siciliam inſtituit pro ſubſidio Terræ Sanctę anno primo ſui Pontificatus. to.1. 467. 1.
Innocentius II. Rogerium Siciliæ Comitem Regio titulo honorat, & Apoſtolicæ ſedis feudatarium facit. to.1. 480. 2.
Pontifices diuerſi, qui diuerſos Nuncios miſerunt in Siciliam. to.1. 467. 1; & ſeq.
Siciliæ, & aliarum prouinciarum bona Eccleſiæ occupantes excommunicantur in Bulla cœnæ Domini. to.1. 481. 2; & ſeq.
Siciliæ inuaſores, & perturbatores excommunicantur à Martino IV. tomo 1. 482. 1, & ſeq.
Ciuitati Panormitanæ, & ciuibus, nonnulliſque Caſtris illarum partium, quæ contra Regem Siciliæ rebellarunt, Martinus IV. ſummus Pontifex parcit, ſeu contra ipſos mitiùs, & demiſſo rigore agit. to.1. 485. 2.
Eorum crudelitas, & rebellio. to. 1. 484. 2; & ſeq.
Bonifacius IX. Papa mandauit Nuncio ſedis Apoſtolicæ in Regno Siciliæ, vt rebelles reſtitueret. to.1. 467. 1.
Tyranni optarunt Monarchiam exercere, Pontificemque Romanum à dominio Siciliæ

lis exeludere, ſed toties, quoties conati ſunt, toties anathemate percuſſi ſunt. to.1. 467. 2.
Proceſſus habitus contra Petrum Regem Aragoniæ, & Siculos Eccleſiæ Romanæ rebelles. to.1. 484. 1; & ſeq.
Iubetur Rex Aragonum Regis Siciliæ titulum deponere. to.1. 487. 2.
Innocentius II. dedit titulum Regis Rogerio Comiti Siciliæ, qui Apuliam, Calabriam, & Ciuitatem Neapolim acquiſiuerat. to.4. 34. 1.
Fridericus Rex Siciliæ electus fuit in Regem Romanorum ab Innocentio III; qui depoſuit Othonem IV. Imperatorem in Concilio Lateranenſi. to.4. 34. 1.
Innocentius IV. primum Regem Siciliæ Guilelmum II. eius ratione Dominum inſtituit. to.4. 34. 1.
Nicolaus III. Siciliæ Regnum conceſſit Petro filio Ferdinandi Regis Caſtellæ. to.4.34.2.
Martinus IV. excommunicauit Petrum Regem Aragoniæ, quòd Inſulam Siciliæ, quæ quæ erat de iure B. Petri, ſibi vſurpauerat. to. 4. 36. 1.

*Sigebertus.*

Sigeberti hiſtoria corrupta. to. 2. ex Alano. 17. 1.
Sigebertus, & Martinus primi fuerunt, qui de Ioanna fœmina fabulam ſcriptis ſuis inſeruerint. to.2. ex Alano. 17. 1.
Sigebertus Gregorij calumniator ſuper aſſerto, quòd præsbiter concubinarius non conficeret, refellitur. to.1. 349. 2; & ſeq.
S. Anſelmus Sigeberto antiquior, & ſanctior, quid Gregorius iuſſerit, aut ſtatuerit de præsbiteris concubinarijs, veriùs explicuit. to.1. 350. 1.
Sigeberti mendacium, quòd Gregorium VII. pœnituerit de excommunicatione Henrici Imperatoris. to.18. 401. 1.
Sigebertus fuit vnus ex ſectatoribus Henrici Imperatoris. to.18. 401. 1.
Sigebertus quidquid ſcripſerit de pœnitentia Gregorij Papæ, fabuloſum reputatur. tomo 18. 401. 1.
Ipſa Sigeberti narratio ſibi contradicit, ac repugnat. to.18. 401. 1.

*Sigiſmundus.*

Sigiſmundi III. Auguſti Polonię Regis decretum contra emergentes hæreſes. to.1. 334. 2; & ſeq.

*Sigma.*

Sigma ſignificat accubitum ſex perſonarum in menſa. to.4. 11. 2.
Græcè dictum eſt etiam Hexaclinon, ſeu Heſaclinium, hoccſt ſex accumbentium lectus. to.4. 11. 2.

*Signum.*

Signa, quæ Dominus prædixit contingere debere perituro ſæculo in Sole, luna, & ſtellis. to.4. 106. 2; & ſeq.

*Silentium.*

Silentium non ſemper eſt facti approbatio. to.8. 470. 2.

*Sillanus.*

Sillanus, cùm pecunias à ſocijs accepiſſet, à Maliano Torquato Patre ſuo fuit iudicatus. to.3. 73. 2.
Idem ſic adiudicatus præ triſtitia ſuſpendio ſe conſumpſit. to.3. 73. 2.

*Siluerius Papa.*

Silnerij Papæ conſtantia contra Theodoram in nolendo reſtituere Anthymum in ſedem Conſtantinopolitanam. tomo 18. 88. 1; & to.2. ex Pighio. 108. 2; & to.1. 417. 2; & 118. 1.
Siluerius in exilium miſſus ob ſuſpicionem coniurationis aduersùs Imperatorem. to.2. ex Pighio. 108. 2.
Siluerius, & Agapetus quomodò Anthymi Patriarchæ Conſtantinopolitani errores detexerint, & Iuſtinianum Imperatorem ad veram fidem reduxerint? to.1. 117. 2.
Siluerius in exilium miſſus propter Patriciam Belliſarij vxorem, quæ Anthymo excommunicato fauebat. to.4. 216. 1.

*Simile.*

Simile ſimili ſemper amicum, quia ſinguli ſemper fuerunt ad ſibi ſimile. to. 16. 334. 4.
Similia ſolent ſimilibus gaudere. to. 16. 334. 4.
Ad ſimilitudinem Dei factus eſt homo. to.16. 334. 4.
Hanc ſibi ſimilem creaturam, vltra pulcritudinem, & corporis elegantiam, dotauit anima rationali, & tribus illis potentijs, intellectu ſcilicet, memoria, & voluntate. to.16. 335. 10.

*Simon.*

Simoni cur inditum nomen Petri? to.4. 745. 2; & ſeq.
Simon idem eſt, ac obediens. to. 13. 294. 2; & to.9. 540. 1.
*Simon ecce ſathan*, ad hoc intelligendum tria ſunt notanda, & quæ ſint? to.3. 469. 1.

*Simon Magus.*

Simon Magus à D. Petro punitus. tomo 10. 312. 1.
Exiſtimauit dona Dei pecunia poſſideri, mundum non eſſe creatum à Deo; non eſſe liberum arbitrium; non eſſe neceſſaria bona opera; animas migrare de corpore in corpus; ac tandem ſe eſſe Deum. tomo 10. 312. 1.
Simon Magus Romæ fuit victus à D. Petro. to.12.33. 1; & 31. 1; & to.1.473.2; & 474. 2; & ſeq.
Simonem Magum Eccleſiam Dei vehementer perturbantem, & euertentem multos, & tandem in aerem volantem orationibus ſuis D. Petrus magno fragore corruentem, & fracta coxendice confuſum, victumque in terram proſtrauit. to.12. 31. 1.
Illius vanitates, & flagitia D. Petrus detexit. to.12. 31. 1; & ſeq.
Simon Magus per Apoſtolum Petrum de his, quæ gerebat ſceleribus confutatus, tranſmarinam aggreſſus eſt fugam. to.12. 32. 1.
Simonem Magum in aerem vehiculo dæmonum ſublatum, Petrus, & Paulus per concordem orationem deiecerunt in terram teſte S. Cyrillo Hieroſolymitano. to. 12. 32. 1.
Simon Magus multas diſputationes habuit cum D. Petro, tam coram Nerone, quàm coram populo. to.12. 32. 2.
In media Romanorum Vrbe miſer collapſus mortuus eſt. to.12. 32. 2.
Iouem ſe credi volebat; Mineruam verò meretricem quandam Selenem, quam ſibi ſociam

Digitized by Google

etiam fecerat, imaginesque, & ſuam, & eiuſdem meretricis diſcipulis ſuis pręb̄ebat adorandas teſte S. P. Auguſtino. tom. 12. 32. 2: & to. 1. 474. 2.
Simon Magus Romanos ſuis præſtigijs tanta admiratione affecit, vt etiam ænea columna honoraretur. to. 12. 32. 2; & tomo 17. 143. 1; & to. 1. 473. 2.
Simonis Magi hæreſis, qui ſe, tanquam Deum, exiſtimari tentauit. to. 4. 239. 2.
Fuit origo plurium ſeditionum in Eccleſia Catholica. to. 4. 239. 2.
Fuit prima inter hæreſes, quæ turbarunt Eccleſiam. to. 7. 800. 1.
Hæreſes, quæ ab hac hæreſi exortæ ſunt, dictæ fuerunt hæreſes Simoniacorum, vt ſunt Saturnini, Menandrini, Baſilidiani, Cherinthiani, Ebionitæ, Iudaizantes, & Nazaræi. to. 4. 239. 2; & to. 7. 800. 1.
Simon Magus inſecutus eſt S. Petrum. to. 12. 108. 1.
Simonis Magi hiſtoria. to. 14. 553. 2.
Simonis Magi liber de conflictu S. Petri Apoſtoli cum Simone Mago. to. 7. 85. 2.
Simon Magus pro ſimonia, qua gregem Domini maculare volebat, à D. Petro fuit horribili ſententia condemnatus. to. 16. 378. 5.
Ad peſtiferam Simonis Magi corruptelam delendam prouidentia Dei Principem Apoſtolorum Petrum Romam adduxit teſte Euſebio. to. 1. 473. 2; & to. 14. 146. 1; & ſeq.
Simonis Magi intentio, quando donum Dei pecunia voluit poſſidere. to. 9. 89. 57. & 71.
Simon Magus Romæ virtute Dæmonis in aerem ſublatus à D. Petri oratione fuit deiectus. to. 17. 234. 1; & ſeq; & 441. 2; & to. 12. 33. 1; & ſeq.
An diſputatio Simonis Magi cum D. Petro contigerit die Dominica? to. 12. 33. 1.
Fuit excommunicatus à D. Petro. to. 8. 515. 2.

*Simon Vigorius.*

Simon Vigorius qui fuerit? to. 3. 412. 2.
Simonis Vigorij fraudes deteguntur. to. 3. 408. 1; & ſeq; & 410. 1; & ſeq.
Eius liber damnatur à Paulo V. In ſuo libro defendente librum Anonymi. to. 3. 409. 1; & ſeq.
Fuit defenſor Anonymi. to. 3. 409. 2.
Eius errores affinxit patruo ſuo Simoni Vigorio inſigni Doctori, & Archiepiſcopo Narbonenſi. to. 3. 412. 1; & ſeq.
Simon Vigorius doctrinæ ſuæ ſchiſmaticæ virus contexit, & diſſimulauit. to. 3. 411. 2.
Fuit imitator Arij, Sabellij, Berengarij, Lutheri, & aliorum in defenſione Richerij. to. 3. 411. 1; & ſeq.
Simonis Vigorij iurgia in Romanos Pontifices. to. 3. 411. 2.
Eiuſdem contradictio in impugnatione primatus Romani Pontificis. to. 3. 412. 1.
Docuit ſuum patruum docuiſſe Papam poſſe committere, imò de facto commiſiſſe ſimoniam canonicam. to. 3. 413. 2.
Eius patruus nullum verbum de Pontifice fecit, neque de diſpenſationibus Papæ, nihil de abſoluta Monarchia Pontificis. to. 3. 413. 1; & ſeq.
Simon Vigorius non ſolùm in rebus Theologicis aberrauit, ſed etiam in rebus beneficiarijs, iuriſque Canonici notitia plenè ęcutire demonſtrauit. to. 3. 413. 1.
Aduersùs Simonis Vigorij commentum diſputatio de poteſtate Eccleſiæ. to. 3. 424. 2; & ſeq.

*Simonia.*

Simonia in duas ſpecies communiter diuiditur. to. 3. 413. 2.
Simonia, quàm graue peccatum ſit, colligitur ex B. Gregorio, & D. Ambroſio. to. 4. 53. 1; & ſeq.
Simoniæ grauitas quanta, & qualis ſit? tom. 18. 360. 2.
Quare ſimoniæ crimen ſit grauiſſimum? to. 9. 90. 65, & 89. 56.
Simonia eſt ſummoperè deteſtanda. to. 9. 89. 58, & ſeq.
Imò eſt hæreſis, & appellatur ſimoniaca hæreſis. to. 9. 89. 58; & ſeq.
Simoniacam hæreſim cōmittit, qui pecuniam dat, vt ad beneficium eligatur. to. 9. 89. 59.
Simonia damnabilior in ſuperiore, quàm in inferiore. to. 9. 90. 60.
Simoniam cōmiſit Iudas vendendo Chriſtum Dominum. to. 9. 90. 61.
Simoniaca peſtis ſua magnitudine alios morbos vincit. to. 9. 90. 63.
Simoniaca hæreſis exorta contra ſanctam Eccleſiam quæ fuerit? to. 9. 90. 63.
Beatus Gregorius plura contra ſimoniam, & ſimoniacos ſcripſit. to. 9. 90. 63.
Simonia eſt grauius delictum homicidio, ſed homicidium horribilius. to. 9. 90. 65.
Simoniæ mediator in deteſtationem huius criminis admittitur ad probandam ſimoniam. to. 9. 92. 75.
Tanta eſt huius criminis labes, quòd ſerui aduerſus Dominos, & quilibet criminoſi admittantur ad accuſandum. to. 9. 92. 75.
Imò & ſocius criminis ad accuſandum admittitur. to. 9. 92. 75.
Simonia in beneficialibus an committatur ex ordinatione Eccleſiæ, an ex diſpoſitione Diuina? to. 9. 97. 9.
Simoniaca dicuntur alia, quia prohibita, & alia prohibita, quia ſimoniaca. to. 9. 97. 10; & 96. 5.
Simoniam committit, qui ordinem, qui eſt Sacramentum, vendit. to. 9. 97. 12.
Simoniaca hæreſis eſt decimas per pecuniam dare, & Spiritum ſanctum vendere. to. 9. 97. 12.
Simonia damnata fuit priùs à D. Petro, deinde à ſummis Pontificibus Bonifacio, Cæleſtino, Leone, Gelaſio, Symmacho, Hormiſda, Gregorio, & alijs. to. 4. 46. 2.
Simonia eſt ſeminarium hæreſeos. to. 4. 51. 2.
Simoniam qui non nititur extirpare, illius particeps efficitur. to. 4. 54. 1.
Simonia largè loquendo dicitur hæreſis. to. 4. 78. 1.
Simoniæ mediatores & interceſſores damnantur. to. 5. 732. 1.
Sub nomine lattonum deſignantur. tomo 5. 732. 2.
Diſtrictiſſimè ſunt puniendi, quia non ſolùm ſeipſos, ſed & illos, quorum mediatores

ſunt

ſunt; ſub æterna damnatione ſecum poſuerunt. to. 5. 732. 2.
Simoniacæ prauitatis ſcelus ex auaritia oritur. to. 18. 360. 2.
Simoniæ crimen parificatur crimini læſæ maieſtatis. to. 9. 90. 60.
Pœnæ committentium ſimoniam. to. 18. 360. 2; & ſeq.
Simonia Dioſcori aduerſùs Bonifacium II. Papam. to. 1. 11. 1.
Simoniaca prauitas ex auaritia, quæ eſt idolorum ſeruitus, & omnium malorum radix, exoritur. to. 18. 360. 2.
Simoniam, tanquam vitium peſtiferum, tam diuinæ Scripturæ, quàm ſacrorum canonum auctoritas execratur, & damnat. to. 18. 360. 2.
Beneficiorum collatio, vel præſentatio ſimoniacè facta ipſo iure eſt irrita, & nulla. to. 18. 360. 2.
Simonia committitur nedum per ipſos, ad quos ſpectat de beneficijs diſponere, ſed etiam per eorum familiares, & quoſuis alios intereceſſores, & quocumque modo mediatores. to. 18. 360. 2.
Simonia incurritur nedum quoad beneficiorum prouiſiones, ſed etiam quoad ordinum, & aliorum Sacramentorum miniſtrationem. to. 18. 361. 1.

*Simoniaca Papæ electio.*

An ſimonia cadat in Papam, & an Papa illaqueetur hoc crimine? tom. 9. 95. 1, & 97. 11.
Simonia in quo caſu non cadat in Papam? to. 9. 99. 17; & ſeq.
Vendendo beneficia an committat ſimoniam remiſſiuè? to. 9. 97. 8.
Vendere Epiſcopatum, vel Eccleſiam per quandam æquationem eſt vendere Spiritum ſanctum. to. 9. 98. 13.
Papa non illaqueatur crimine ſimoniæ quoad pœnam iuris poſitiui. to. 9. 100. 22; & 102. 45.
Illaqueatur crimine ſimoniæ emendo, vel dando pecuniam pro Papatu. to. 9. 103. 46.
Dare pecuniam pro Papatu eſt ſpecies hæreſis. to. 9. 103. 46.
Simonia licèt non poſſit obijci Papæ, poſtquam eſt electus à duabus partibus Cardinalium, & receptus, tamen poteſt obijci Cardinalibus, qui eum per ſimoniam elegerunt. to. 9. 102. 44.
Et talis electio non eſt ipſo iure nulla. to. 9. 105. 66.
De ſimonia an poſſit accuſari Papa, & ſi ſit electus per ſimoniam, an poſſit amoueri? to. 9. 103. 47; & ſeq.
Simoniacè electus an poſſit amoueri; vel ſaltem ſit cauſa legitima congregandi Concilium? to. 9. 103. 48.
Simoniam Papæ non poſſe obijci quomodò intelligendum? to. 9. 103. 49; & 105. 62; & 107. 77.
Simoniaca electio Papæ eſt quædam venalitas voti, & iuſtitiæ. to. 9. 104. 52.
Et eſt de prohibitis, quia ſimoniacis. tom. 9. 104. 52.
Simonia commiſſa in electione Papę propriè, & ſtrictè dicitur hæreſis. to. 9. 104. 53.
Emens vota à Cardinalibus dicitur emere Vicariam Chriſti Domini. to. 9. 104. 54.
Iacob, qui emit primogenituram ab Eſau, an commiſerit ſimoniam ex eo, quòd primogenituræ debebatur ſacerdotium, & ſic erat ei annexum? to. 9. 104. 55.
Simoniaca electio facta de Papa an ſit nulla remiſſiuè, & an poſſit excipi contra eum, quòd ſit per ſimoniam electus? tom. 9. 106. 67.
Et licèt non poſſit opponi, poteſt tamen de ea accuſari. to. 9. 106. 70.
Simoniæ vitium in electione Papali eſt defectus extrinſecus. to. 9. 107. 78.
Simonia, quòd inficiat ipſo iure Papalem electionem factam à duabus partibus, arguitur. to. 9. 107. 80.
Simonia, & metus æquiparantur in electione Papæ. to. 9. 107. 81.
Bulla Iulij II. Papæ ſuper ſimoniacam electionem Papæ. to. 9. 108. 86.
Simonia cōmiſſa per Papam in vendendo ordines, Epiſcopatus, & beneficia, an ſit ſufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 110. 87.
Papæ cur non poſſit opponi, quòd ſit electus per ſimoniam, & Cardinalibus ſic; ratio diuerſitatis. to. 9. 114. 110.
Et probata ſimonia in Cardinalibus licèt ipſi poſſint puniri, non tamen Papa poteſt deponi. to. 9. 114. 111.
Cardinales cōmittentes ſimoniam in electione Papæ poſſunt puniri, licèt non deponi. to. 9. 122. 153.
Simonia in Papa an ſit cauſa legitima congregandi Concilium? to. 9. 89. 55.
An Papa poſſit accuſari de ſimonia, & alijs criminibus, in quibus ſit incorrigibilis? to. 9. 380. 22; & 23; & ſeq.
Electus, vel aſſumptus ſimoniacè in Papam nullam habet poteſtatem adminiſtrandi ſpiritualia, & temporalia. to. 4. 491. 111.
Papæ ritè electo an poſſit opponi exceptio ſimoniæ, hæreſis, vel alterius criminis? to. 5. 140. 57.
Simoniaca electio ipſo facto eſt nulla ſecundùm ſtatutum Iulij II. in Concilio Lateranenſi ſeſſione quinta. to. 5. 619. 1; & 140. 57.
Papæ ſimoniaco, & ſcandaloſo obediendum eſt. to. 3. 14. 1.

*Simoniacus.*

Simoniacus quis ſit? to. 5. 749. 2.
Simoniacus eſt idolatra, & per conſequens hæreticus. to. 9. 104. 58; & 61; & 91. 72.
Simoniacus per ſimoniam receptus efficitur inhabilis, & non recipit titulum dignitatis, ſeu beneficij. to. 9. 303. 177.
Non minùs eſt hæreticus ſimoniacus, quàm verus hæreticus, imò plus delinquit. to. 9. 90. 60.
Simoniacus eſt infamis. to. 9. 90. 61.
Simoniaci ſunt hæretici, quia ſicut & alij hæretici à fide deuiant. to. 9. 90. 62.
Propter ſimoniacos fuit deſtructa Ieruſalem. to. 9. 90. 62.
Simoniacus lepra punitur. to. 9. 90. 62.
Simoniacus non dicitur propriè hæreticus, idèſt malè ſentiens de articulis fidei, ſed Sacramentorum peruerſor. to. 9. 91. 67.
Simoniaci non ſunt propriè, & per ſe loquendo hæretici, cùm non habeant aliquam falſam opinionem; ſed dicuntur hæretici pro-

propter ſimilitudinem actus, quia ita operantur, ac ſi exiſtimarent donum Spiritus ſancti pecunia poſſideri. to. 9. 91. 68.
Gratianus vult ſimoniacum propriè eſſe hæreticum. to. 9. 91. 69.
Simoniacus eſt idolorum ſeruus; quia auaritia, quæ in ſimonia continetur, eſt idolorum ſeruitus. to. 9. 91. 71.
Simoniaci, qui non niſi propter auaritiam pecunias quærunt, hæretici dicuntur. to. 9. 91. 71.
Simoniaci deſignantur per ementes, & vendentes eiectos de templo. to. 9. 91. 73.
Simoniaci faciunt domum Dei ſpeluncam latronum. to. 9. 91. 73.
Simoniaci memoria an poſſit damnari, ſicut hæretici, & rei criminis læſæ maieſtatis? to. 9. 92. 74.
Simoniam committentes, & mediatores in ordine, vel beneficio à ſolo Papa poſſunt abſolui. to. 5. 223. 4.
Simoniaci mentales, & conuentionales non excommunicantur, ſed reales ex vtraque parte. to. 5. 224. 5.
Mediatores ſimoniæ, vel confidentiæ quare excommunicentur excommunicatione Bullæ cœnæ, & quid requiratur, vt dicantur mediatores? to. 5. 224. 7.
Simoniacus in ordine eſt etiam ſuſpenſus, etiam ſi occultus ſit, & perpetuò deponendus. to. 5. 224. 8.
Recipientes ad Religionem ſimoniacè, & recepti ſunt excommunicati, & debent detrudi in locum arctioris regulæ, & quomodò liceat aliquid recipere? to. 5. 224. 9; & 10.
Profeſſio tamen facta à ſimoniaco valet. to. 5. 125. 11; & ſeq.
Simoniacus æqualiter peccat, ac blaſphemus. to. 4. 52. 2.
Simoniaci excommunicantur, & ſunt hæretici. to. 4. 52. 2; & 53. 1.
Simoniaci Iudæ proditori comparantur. to. 4. 52. 2.
Epiſcopus, vel Præsbiter, aut Diaconus conuictus, quòd per pecunias manus impoſitionem dederit, vel acceperit, & à ſacerdotio, & gradu decidit. to. 4. 53. 1.
Simoniacorum ſacerdotio orationes & miſſæ Deum ad iracundiam ſuper populum prouocant. to. 4. 53. 1.
Eorum ſacrificia, tanquam panis luctus. to. 4. 53. 2; & 54. 1.
Simoniacorum ſacerdotium & ſacrificia nulla, & irrita ſunt. to. 4. 53. 2.
Simoniacorum hæreſis, quæ in initio naſcentis Eccleſiæ aduersùs eam arma corripuit, vſque in finem ſæculi durabit. to. 4. 54. 1.
Simoniaci per extraneas poteſtates ſunt opprimendi. to. 4. 54. 2.
Simoniacus, & Iudæus pares ſunt. to. 4. 54. 2.
Simoniaci veluti primi, & præcipui hæretici ab omnibus fidelibus ſunt reſpuendi. to. 4. 55. 1.
Simoniaci, & ſchiſmatici, vt incurabilia membra ab Eccleſiæ corpore debent abſcindi. to. 4. 55. 2.
Simoniacorum cauſæ. to. 5. 711. 2.
Simoniaci non admittuntur ad iudicium, ſi probabiles perſonæ, etiam laicorum, vel fœminarum pretium ſe ab eis recepiſſe teſtantur. to. 5. 711. 2
Simoniacorum, & Nicolaiſtarum hæreticorum damnatio. to. 5. 713. 1.
De non vendendis præbendis, Archidiaconalibus, & præpoſituris canon Romanæ Synodi. to. 5. 712. 2.
Simoniaci emptores rerum ſpiritualium cum Simone Mago damnantur. to. 5. 731. 2; & ſeq.
Non ſolùm illi reputantur inter ſimoniacos, qui per pretium ad manus impoſitionem perueniunt, ſed & illi, qui & alia clericorum officia per pecuniam acquirunt. to. 5. 732. 1.
Simoniacus eſt, qui temporalis lucri gratia Eccleſiaſticos honores qualitercunque vel emit, vel vendit. to. 5. 749. 2.
Simoniacus quotuplex, & qualis ſit? tom. 5. 750. 1; & ſeq.
Simouiaci quomodò conficiant ſacramenta? to. 5. 750. 2; & ſeq.
Simoniacus nondum publicatus an poſſit conficere ſacramenta? to. 5. 759. 1.
Simoniaci in ordine depoſiti, ſuſpenſi, vel interdicti vera conferunt ſacramenta, & verum corpus Chriſti Domini conficiunt, dummodò in forma Eccleſiæ conferant. to. 3. 222. 1.
Simoniacorum hæreſis originem habuit à contagio Græcanico. to. 1. 216. 2.
Victor II. Papa ad extirpandam ſimoniacorum ſectam Hildebrandum S. Romanæ Eccleſiæ Subdiaconum Legatum miſit in Gallias, qui Lugduni conuocato Concilio quendam Archiepiſcopum ſimoniæ accuſatum hoc miraculo conuicit: *Credis ne, ô Archiepiſcope, Spiritum ſanctum cum Patre, & Filio vnam eſſe ſubſtantiam Deitatis?* Cui reſpondenti: *Credo*: ſubiunxit legatus: *Dic gloria Patri, & Filio, & Spiritui ſancto*. Tunc ille expeditè incepit dicere: *Gloria Patri, & Filio*, ſed nunquam potuit proferre; *& Spiritui ſancto*. Quo miraculo conuictus confeſſus eſt ſe ſimoniaci criminis reum. to. 1. 216. 2.


*Simplicius Papa.*


Simplicius Papa electus fuit Pontifex anno Domini 467. to. 3. 694. 2; & 706. 2; & 771. 2.
Simplicius Papa natione Tiburtinus ſuper vniuerſam Hiſpaniam Zenonem Hiſpalenſem Epiſcopum Vicarium Apoſtolicę Sedis inſtituit. to. 3. 771. 2.
Simplicius in epiſtola tertia ad Zenonem Imperatorem, quem filium vocat, ipſum ad fidem tuendam excitat. to. 10. 333. 2.
Simplicius Papa docet Papam eſſe infallibilem. to. 10. 333. 2.
Diſpenſauit contra canonem Concilij Nicæni, vt ſeruaretur pax. to. 3. 706. 2; & to. 10. 334. 1.
Simplicius Papa iuriſdictionem exercuit in Patriarcham Alexandrinum. to. 6. 114. 1.
Grauiter redarguit Timotheum Alexandrinum Epiſcopum, cui minatus fuit degradationem, quia reſtituerat ſacris Eccleſiæ tabulis nomen Dioſcori. to. 6. 114. 2.
Simplicij Papæ epiſtola ad Zenonem Auguſtum pro Eccleſia Alexandrina. to. 3. 694. 2.
Alia ſimplicij Papæ epiſtola ad eundem pro Eccleſia Alexandrina. to. 3. 694. 2; & ſeq.


Ter-

Tertia Simplicij epiſtola ad Zenonem Imperatorem, qua gratias agit pro Timotheo Alexandrinæ Eccleſiæ reſtituto; eumque rogat, vt Petrum eiuſdem Eccleſiæ perturbatorem expelli iubeat. to. 3. 695. 1.
Simplicij Papæ epiſtola ad Acacium Epiſcopum Conſtantinopolitanum conqueritur vnà cum Imperatoris literis ab eo literas non accepiſſe, & Imperatorem Petrum hæreticum in Alexandriæ Epiſcopum petere; demum precatur, vt Imperatorem moneat, ne hęretico iam damnato fauere velit. to. 3. 695. 2; & ſeq.
Altera eiuſdem epiſtola ad Zenonem Imperatorem pro Eccleſia Antiochena. to. 3. 706. 2; & to. 10. 333. 2.
Alia eiuſdem epiſtola ad Acacium Epiſcopum Conſtantinopolitanum pro Epiſcopo Antiocheno. to. 3. 707. 1.
Altera eiuſdem epiſtola ad Acacium, qua Calendionis Antiocheni Epiſcopi electionem confirmat. to. 3. 707. 2; & ſeq.

*Siricius Papa.*

Siricius Papa natione Romanus electus eſt anno Domini 385. to. 3. 768. 1.
Siricius Papa ad Himerium Tarraconenſem ſcripſit, vt ſua decreta ab omni Eccleſia cuſtodienda eſſent. to. 3. 957. 1; & ſeq.
Siricius Papa falsò arguitur à Caluino. to. 10. 468. 2; & to. 1. 342. 1.
Siricij Papæ epiſtola ſynodica, in qua plura conſtituit, quæ ad Africæ Epiſcopos ſeruanda direxit. to. 11. 203. 5.
Siricius Papa commiſit vices ſuas in Illyrico Anyſio Metropolitę Theſſalonicenſi. to. 11. 217. 7.
Siricius Papa accuſatus à Magdeburgenſibus. to. 8. 442. 1.
Siricius Papa non de licitis, ſed inceſtuoſis, & illicitis nuptijs locutus fuit, quas poſt emiſſum continentiæ votum ſacerdotes, & miniſtri &c. contrahebant. to. 8. 442. 1; & ſeq.
Siricius Papa non fuit auctor cœlibatus ſacerdotum. to. 8. 752. 1.
Siricius Papa non errauit in fide. to. 15. 139. 363.
Siricius in epiſtola ad Himerium Tarraconēſem multa docuit de ſanctitate coniugij, & plura alia de procacitate Clericorum nouæ legis volentium exemplo ſacerdotum veteris legis in coniugio viuere. tom. 15. 139. 363.
Siricius non coniugium verum, & legitimum pollutionem appellauit, ſed illicitam coniunctionem eorum, qui poſt peractam publicam pœnitentiam iterum redeunt ad eandem coniunctionem, propter quam pęnitentiam egerant. to. 18. 643. 1.
Siricij epiſtola ad Anyſium Theſſalonicenſem circa cauſam Bonoſi in ſynodo Capuana. to. 6. 516. 1; & ſeq.
Siricius, & Anaſtaſius Pontifices cauti ad verſutias Melaniæ, & Ruffini Origeniſtarum. to. 1. 113. 1.
Siricius Papa defenditur à calumnia Caluini. to. 1. 342. 1.
Siricius Papa ab hæreſi innocens fuit. tom. 1. 337. 2.
Siricius Papa Iouinianum cum ſectarijs damnauit. to. 1. 297. 1.
Siricio Papa monente Theodoſius Iouinianum publico edicto damnauit. to. 1. 297. 1.
Siricij Papæ epiſtola ad Epiſcopos Africanos. to. 3. 746. 1.
Siricius Papa ſtatuit, ne vnus Epiſcopus Epiſcopum ordinare præſumat. tom. 3. 746. 1.
Item ſi quis poſt remiſſionem peccatorum cingulum militiæ ſæcularis habuerit, ad Clerum admitti non debet. tomo 3. 746. 1.
Item, vt mulierem, idèſt viduam, clericus non ducat vxorem. to. 3. 746. 1.
Item, vt is, qui laicus viduam duxerit, non admittatur ad Clerum. tom. 3. 746. 1; & ſeq.
Et aliena de Eccleſia ordinare clericum nullus vſurpet. to. 3. 746. 2.
Vt abiectum clericum alia Eccleſia non admittat. to. 3. 746. 2.
Vt venientes à Nouatianis, vel Montenſibus, per manus impoſitionem ſuſcipiantur, præter eos, quos rebaptizant. to. 3. 746. 2.
Vt ſacerdotes, & Leuitæ cum vxoribus ſuis non coeant, quod dignum, & pudicum eſt. to. 3. 746. 2.
Siricio Pontifici ex Hiſpania Tarraconenſi appellatio exhibita fuit, quæ ad Damaſum fuerat directa, pro qua decidenda tulit ſententiam, quæ continetur in eius epiſtola ad Himerium Epiſcopum. tom. 3. 768. 1.
Miſit Canones in Africam, quo decreuit neminem Epiſcopum debere ordinare abſque eo, quòd admoneret Apoſtolicam ſedem. to. 6. 236. 1.
Eodem Canone declarauit Primatem, ſeu Patriarcham Eccleſiæ Africanæ eſſe Romanum Pontificem. to. 6. 236. 1.
Eius epiſtola ad Epiſcopos Africanos non eſt ſpuria, vel ſuppoſititia, vt putauit Queſnellus; habetur enim apud Fulgentium Ferrandum in Canonum collatione. to. 6. 236. 2.
Siricius Origeniſtis negantibus ſuam eſſe Periarchon verſionem, adeoque hæreſes indidem refertas tacitè eiurantibus eccleſiaſticæ communicationis literas dedit. to. 1. 356. 1.

*Sirmienſe Concilium.*

Sirmienſe Concilium vnam tantùm tradidit fidei formulam contra Photinum. tom. 9. 730. 2.
Sirmienſi Concilio Baſilius Anciranus non ſolùm interfuit, ſed etiam penè præfuit, & in eo maximam ſui nominis celebritatem acquiſiuit. to. 9. 730. 2.
Approbatum fuit à Liberio Papa. to. 9. 730. 2.
Deteſtatum fuit Arianorum perfidiam. to. 9. 730. 2.
Subſcripſerunt in eo S. Narciſſus, Theodorus, & Baſilius, alijque, quos vſque ad viginti duo recenſet S. Hilarius. tomo 9. 730. 2.
S. Hilarius primam Sirmienſem formulam damnauit, tanquam hęreticam prauitatem, non quia ſecundùm ſe, & verbis tantùm ſpectata hæretica foret, ſed quia ipſius au-

ſtores erant Ariani, & eo conſilio edita erat. to.9. 730. 2.
Sirmienſis Concilij auctoritas qualis fuerit? to.6. 173. 1.
Sirmienſe Concilium non fuit infallibile, quia non fuit generale Concilium. to. 3. 884.2.
In quo rectè iudicauerit, & in quo errauerit? to.3. 884.2.

*Siſara.*

Siſara diabolus interpretatur. to.4. 106.2.
Contra Siſaram ſtellæ pugnarunt, idẽſt diabolum, qui nos excludere nititur à gaudio. to.4. 106.2.

*Siſbertus Toletanus.*

Siſbertus Toletanus Epiſcopus muneris ſacerdotalis oblitus Regem Egicam, & omnes eius ſiue cognatos, ſiue affines interimere conatus fuit. to.1. 555. 1.
In Synodo Toletana fuit conuictus, damnatus, ſacerdotio, & bonis exutus, inque exilium deportatus, & à communione corporis, & ſanguinis Domini iudicio quinquaginta, & nouem Epiſcoporum reiectus eſt. to. 1. 555. 1.

*Sitifenſis Prouincia.*

Sitifenſis Prouincia antiquitus nec Primatum, nec ſynodum habuit. to. 6. 233. 1.
Ob longinquitatem itinerum, ac alias rationes Sitifenſes poſtea poſtularunt Primatem, propriamque ſynodum, & obtinuerunt. to. 6. 233. 1.

*Sixtus Papa.*

Sixtus III. electus eſt Pontifex anno Domini 467. to. 3. 694. 2; & 706. 2.
*Vid. Xiſtus.*

*Smidellini.*

Smidellini argumentum ſolutum. to. 8. 753. 2.

*Societas.*

Societas malorum quantùm ſit fugienda? to. 8. 223. 1.
Societas Chriſti Domini nos alacres, & fortes ad mortem reddit. to.8. 223. 1.
Societas prauorum reddidit D.Petrum negationis reum. to.8. 223. 1.
Societas Chriſti Domini reddidit ſecurum Latronem in itinere ad Paradiſum. to. 8. 223. 1.
Societas mala eiecit à Paradiſo Adam, & D. Petrum excluſit à Chriſto Domino. to. 8. 223. 2.
Abominatio deſolationis dicta à Daniele Propheta ſolis Iudææ incolis fugienda præcipitur, quia prauis ſocietatibus commixti lapſui, & deceptioni propinquiores erant. to.8. 223. 2.
Societas fœminarum quàm pernicioſa? to.8. 223. 2.
Societas diſſoluitur propter ſocium rixoſum. to.9. 133. 5.

*Societas Petri cum Paulo.*

Societas Pauli cum Petro in Vrbe Romæ. to.12. 64.1.
Petrus, & Paulus quomodò dicantur conſortes eiuſdem gloriæ? to.4. 582. 2.6; & to.9. 642.1.
*Vid. Pauli ſocietas cum Petro.*

*Socrates.*

Socratis hiſtoriæ quæ fides ſit adhibenda? to.6. 175.1.
Socrates quid in Cyrillo propriè improbet, non eſt manifeſtum. to.6. 174.2.
Socrates, dum ſcripſit Cyrillum ſolùm, ac primum impegiſſe in canonis conſuetudinem, reſpexit Canones Antiochenos. to. 6. 175. 1.
Socratis tolerantia calumniæ prolatæ à Zopyro Phyſiognomo Athenis. tom. 3. 63. 1.

*Sol.*

Sol figura poteſtatis epiſcopalis; Luna dignitatis temporalis. to.4. 104. 2.
Solis deſcriptio Epiſcopis applicatur. tom.4. 104. 2; & ſeq.
Sol eſt origo, & principium fontale luminis. to.4. 105.1.
Sol Cęlum illuminat, & terram calore inflammat. to.4. 105. 1.
Sol habet volubilitatem circumitionis, oritur enim Sol, & occidit, & ad locum ſuum reuertitur. to.4. 105. 1.
Velox eſt curſus Solis, & conuertit in gyro Cœlum in locum ſuum in vno die. tom.4. 105. 1.
Solem, & Lunam rectores Orbis terrarum Deos putauerunt. to.4. 105. 2.
Signa in Sole, luna, & ſtellis Luc. 21. exponuntur. to.4. 106. 2; & ſeq.
In Cœlo aliquando duo Soles videntur, ſed vnus non eſt verus Sol, ſed quædam nubes ſimillima Soli, & vocatur parellion. to. 4. 107.1.
Cum tempore motus Solis tranſit. to.4. 107 2.

*Soldanus.*

Soldani epiſtola honorantis InnocentiumIV. varijs titulis, & Nuncium Apoſtolicum libenter ſuſcipientis. to.10. 131. 1.
Soldani epiſtola laudantis Innocentium IV; & ipſum recipientis in ſuum Rectorem. to.10. 131.1.

*Solemnitas.*

Solemnitas profeſſionis Religioſi an ſit de iure eccleſiaſtico? to.9. 701. 2.
Solemnitatem Corporis Chriſti Domini inſtitutam fuiſſe ab Vrbano IV. inuenitur occaſione miraculi Wlſinij in Diœceſi Vrbeuetana patrato, vbi cùm ſacerdos peracta conſecratione dubitaret de præſentia Corporis Chriſti Domini, ſtatim ſanguis viuus ex hoſtia manauit. to.15. 346. 2.
Solemnitatis Corporis Chriſti Domini officium compoſitum fuit à D. Thoma Aquinate. to.15. 346. 2.
Solemnitas Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis ritè celebratur ab Eccleſia. to.8.672. 2.
Quomodò ſolemnizetur à Græcis? to.8. 703. 1.

*Solitudo.*

Solitudo quærenda eſt ab illis, qui aliquod magnum ſunt aggreſſuri. to. 3. 147. 2; & ſeq.
Solitudo bona eſt, cùm nos Deum interpellare oporteat. to.3. 147. 2.
Anima ſancta, ſola eſto, vt ſoli hominum ſerues te ipſam, quem tibi ex omnibus elegiſti, fuge publicum, fuge ipſos domeſticos, ſecede ab amicis, & intimis; inquit Diuus Bernardus. to.3. 147. 2.
Chriſtus Dominus ſolitudinem ſuam tempore paſſio-

paſſionis oſtendit cæteris trepidatione dilapſis. to. 3. 148. 1.

*Solium Chriſti Domini.*

Solium Chriſti Domini quare, & quomodò vocetur Solium Dauid? to. 18. 163. 1; & ſeq.

Eius ſolium eſt crux, quæ Romæ à D. Petro fuit plantata. to. 18. 317. 1.

Quare ſedeat ad dexteram Dei Patris? to. 12. 160. 2.

Quomodò ſederit in ſolio Dauid, & quomodò regnaturus ſit in Eccleſia in ęternum? to. 12. 342. 1; & ſeq.

*Solon.*

Solonis leges neutrarum partium ciues ſuborta ſeditione damnabant. to. 3. 574. 1.

*Sophronius Patriarcha.*

Sophronius Patriarcha Hieroſolymitanus vnicam in Chriſto Domino voluntatem, & operationē agnouit, nec tamen propter hoc hæreſis Monothelitarum notatus eſt, imò vt ſanctus habetur ab Eccleſia, cùm eiusfeſtum die vndecima Maij celebretur. to. 4. 812. 68; & ſeq.

*Sophronius Monachus.*

Sophronius Monachus, qui poſtea ad Epiſcopatum Hieroſolymitanum fuit euectus, coegit Concilium, quo Theodorum Pharanitam, & alios reuocantes hæreſim Euthychetis damnauit, & repreſſit. to. 3. 640. 1.

Sophronius Cyro reſtitit circa ipſius errorem de duabus voluntatibus in Chriſto Domino. to. 1. 151. 2; & ſeq; & 120. 2.

Sophronius à Sergio fuit delatus ad Honorium Papam, quòd nouis duarum voluntatum, actionumque nominibus totum Orientem miſceret. to. 3. 640. 1; & to. 1. 120. 2.

*Sorbona.*

Sorbonæ ſententia populus Gallicus ſoluitur à iuramento fidelitatis, & obedientiæ præſtito Henrico III. ob occiſionem Ducis Guiſij, eiuſque fratris Cardinalis. tom. 6. 761. 23.

*Sors.*

Sorte an ſit aliquid dirimendum, & an ſors ſit à iure prohibita? to. 9. 49. 248.

Sors non eſt aliquid mali. to. 9. 49. 248.

Sorte multa dirimi iura permittunt. to. 9. 49. 248.

Sæpiùs in veteri lege committebatur aliquid iudicio ſortis. to. 9. 49. 248.

An in cauſa Papatus poſſit ad ſedandum ſchiſma procedi per ſortem? tomo 9. 49. 248.

Sortes videntur prohibitæ, quando illis vtimur ad præſcientiam, & diuinationem futurorum. tomo 9. 49. 248; & 54. 265; & 267.

Duo contendentes de Papatu an poſſint concordare de loco Concilij per viam ſortis? to. 9. 53. 260. & 263.

Sortes quando non ſint prohibitæ? tom. 18. 117. 5.

Numquam admittitur iudicium ſortis. to. 9. 53. 260.

Sors quando dicatur reprobata remiſſiuè? to. 9. 53. 262.

Per ſortem eligebatur, quis deberet inter ſacerdotes ponere incenſum. tomo 9. 53. 263.

Sorte diuiſa eſt terra familijs, & tribubus Hebræorum. to. 9. 53. 263.

Sorte diſtribuebatur ſacerdotium. to. 9. 53. 263.

An ſpiritualibus ſortibus vti poſſimus? to. 9. 54. 266; & ſeq.

Sortes ſunt illicitæ maximè in ijs, in quibus conſilium requiritur à dæmonibus. to. 9. 54. 267.

Sors diuiſoria, ſi debito modo fiat ita, quòd non adſit aliqua ſuperſtitio, nec Diuina oracula ad terrena negotia conuertantur, & veritas aliter haberi non poſſit, & fiat cum Dei reuerentia, & in rebus temporalibus, eſt licita. to. 9. 54. 267.

Duobus contendentibus de Papatu an liceat pro ſedando ſchiſmate ſorte dirimi Papatum? to. 9. 54. 268.

Sortis iudicio aliquid dirimitur, quando partes conſentiunt, & ad petitionem eius, de cuius præiudicio agitur. tomo 9. 55. 269.

Sortes miſerunt nautæ ad ſciendum, cuius cauſa eſſet orta tempeſtas in mari, & cecidit ſors ſuper Ionam. to. 9. 55. 269.

Sortis iudicium quare, & quando fuerit licitum in lege veteri? to. 9. 55. 271.

Sors aliter accipitur in ſacra ſcriptura, & aliter in vſu hominum. to. 9. 55. 271.

Sortium aliquæ diuiſoriæ, aliquæ conſultorię, aliquę diuinatoriæ. to. 9. 55. 272.

Sors in D. Matthia fuit quidam radius de Cœlo deſcendens, oſtendens Apoſtolis electionem D. Matthiæ fuiſſe ex Dei voluntate. to. 9. 55. 271.

Sortem cecidiſſe ſuper D. Matthiam quomodò intelligendum? to. 9. 55. 274.

Sors Diuina quę ſit? to. 9. 55. 273.

Sors Diuina non eſt ſecundùm communem vſum hominum per breuia, vel denarios. to. 9. 55. 273.

*Sother Papa.*

Sother natione Campanus, & Patria Fundanus ſuper D. Petri Cathedram ſedens Italiæ Epiſcopis deciſiuam ſententiam ob quorundam appellationem ipſi exhibitam obtulit. to. 3. 792. 1.

Electus fuit anno Domini 175. tom. 3. 792. 1.

*Sozomenus.*

Sozomeni, & Socratis hiſtoria in multis eſt falſa. to. 8. 875. 2.

*Spado.*

Spado quidam Romam profectus incitauit Liberium Papam, vt contra Athanaſium ſcriberet. to. 1. 340. 1.

*Spalatenſis apoſtata.*

Spalatenſis apoſtatæ error circa coniunctionem Epiſcopatus Romani cum primatu Eccleſiæ. to. 9. 649. 2; & ſeq.

Spalatenſis apoſtata dixit iudicium, de quo loquitur Deuteronomium, non fuiſſe cauſarum Religionis, & fidei, ſed ciuilium, & criminalium. to. 9. 712. 2.

Spalatenſis apoſtatæ calumniæ, & opprobria in Romanam curiam, & Cardinales. to. 9. 713. 1.

Spalatenſis apoſtata quid dixerit de Eccleſia Romana? to. 9. 712. 2.

Eiuſdem falſa ratio contra infallibilitatem Romani Pontificis. to. 9. 713. 1.

Spalatenſis apoſtatá Caluino anteſignano ſuo callidior fuit, quia congregari non poſſe Concilia generalia aſſeruit; Caluinus verò expediens iudicauit. to.9. 792.1.

Spalatenſis calumniæ in ſacrum depoſitum fidei Catholicæ, & Apoſtolicæ confutantur. to.8. 1035. 2; & ſeq.

Spalatenſis argumenta proponuntur. tom.8. 898.2; & ſeq.

Spalatenſis argumenta ſoluuntur. to.8. 922. 1; & ſeq.

Spalatenſis oppoſitiones, quòd Romanus Pontifex non ſit Conciliorum præſes. to.8. 843. 1;& ſeq.

Spalatenſis oppoſitiones, an Epiſcopi expleto Concilio poſſint ad proprias ſedes reuerti abſque Principum auctoritate? to.8. 841. 2; & ſeq.

De Concilijs nationalibus eiuſdem Spalatenſis phantaſia reuincitur. to.8. 816. 1; & ſeq.

Spalatenſis appendix impietatis, vbi eiuſdem argumenta contra orthodoxam doctrinam recenſentur, & ſoluuntur. to. 8. 800.2;& ſeq.

Spalatenſis negat Monarchiam Pontificis. t.8. 793. 1.

Spalatenſis delirium in falſis ſuppoſitis fundatum faciendo Papam tantùm vnum ex Patriarchis Orbis, non Patriarcham Patriarcharum. to.8. 794.1.

An manifeſtæ hæreſes ſint proſcribendæ; vbi S.P. Auguſtinus à Spalatenſi vindicatur? to. 8. 581. 1.

Spalatenſis dogmata falſa de proceſſione Spiritus ſancti à Filio &c. to. 8. 569.2.

Georgij Caſſandri doctrina in materia pacificationis controuerſiarum à Spalatenſi defenſa, & euulgata, confutatur. to. 8.564. 2; & ſeq.

Spalatenſis poſitio, an poſſit ſubſiſtere concordia inter Catholicos, & Proteſtantes, vt in ſolis articulis, quos vocant fundamentales, conueniant, & in certis dogmatibus, etſi per Eccleſiam definitis, inter ſeſe pacificè diſſentiant? to.8. 553. 1; ſeq.

Eiuſdem poſitionis orthodoxa refutatio. t.8. 554.1,& ſeq.

Spalateſis argumenta ſoluuntur. to.8. 563. 2; & ſeq.

Spalatenſis negauit Chriſtum Dominum, & Apoſtolos ipſos habuiſſe aliquid proprij. to.8. 473.1.

Spalatenſis oppoſitiones dilucidantur. to.8. 475. 1.

Spalatenſis error circa conſtitutionem Nicolai Papæ, & Ioannis XXII. to.8. 480. 2; & ſeq.

*Specienus Rex.*

Specienus Bohemiæ Rex ſpondet ſoluere centum libras argenti ſingulis annis ſedi Apoſtolicæ. to. 10. 97. 2.

Specienus ab alijs dictus Spitigenus, & ab alijs Specionemus. to.10. 97. 2.

*Speridion Epiſcopus.*

Speridionis Epiſcopi Trimithuntis zelus contra Triphillum Ledrenſem Epiſcopum ob vnam vocem ſcripturæ variatam. t.1.234.2.

*Spirituale.*

Spiritualia non ordinantur ad temporalia, ſed è contra. to.3. 616. 2.

Spiritualia ſunt ſubſidia magis neceſſaria, quàm temporalia etiam ordinata ad ſpiritualia. to. 9. 695. 1.

Spiritualibus per ſe loquendo ſubordinantur temporalia. to.2. ex Adolpho. 68. 2.

Spiritualia ſunt digniora temporalibus, ſicut animæ ſunt digniores corporibus. to.3.30. 1. & 153. 2.

Spiritualia ſunt principalia, & temporalia ſunt acceſſoria, quia ſequuntur naturam ſpiritualium. to. 3. 30.1.

Spiritualibus occupatus non debet temporalibus implicari. to. 3.158.1.

Spiritualia connexa cum temporalibus ſimul cum illis debent adminiſtrari à perſonis ſpiritualibus. to.3.158. 1; & ſeq.

Spirituale bonum nemini licet impedire ad euitandum damnum temporale. to. 2. ex Alano 70. 1; & ſeq.

Spirituali neceſſitati proximi quiſque conſulere tenetur etiam cum damno temporali. to.2. ex Alano. 70.2.

Impedire progreſſum boni ſpiritualis eſt malum facere poſitiuè. to. 2. ex Alano. 70.2.

Spirituale dupliciter dicitur. to.3.150. 2.

Spiritualia habent altiores, & digniores operationes, quàm temporalia. tom. 3.151. 2.

Spirituale rectiùs operatur, quàm temporale. to.3.151.2.

Spirituale plura poteſt agere, & plures habet agendi modos, quàm temporale, to. 3. 151. 2.

Spirituale eſt cauſa temporalis per modum finis. to.3. 151.2.

Spirituale eſt principium agentis reſpectu temporalis quantùm ad eius inſtitutionē. to.3.152. 1.

Spirituali excellentiùs conueniunt omnes actus, qui conueniunt corporali; nam ſpirituali conueniunt ſecundùm imperium, ſecundùm nutum, ſecundùm directionem, & immediatè. to.3.156. 1; & ſeq.

Quędam ſunt ſpiritualia non ſecundùm ſe, ſed propter connexionem, quam habent ad ſpiritualia. to.3. 156. 2.

An à ſpiritualibus adminiſtanda ſit temporalia? to.3. 158. 1.

Spiritualia ſupererogantur tribus modis; primò in frequentia prædicationis; ſecundò in aſſiduitate orationis; tertiò in ſublimitate conuerſationis. to.3.257.2.

Spiritualia debent ſubminiſtrare Prælati, & Curati ſuis ſubditis; primò cibare eorum animas per fidem Catholicam, quæ eſt panis vitæ, & intellectus; ſecundò potare eas, per ſpem de calice paſſionis, quam ipſe Dei Filius prompta deuotione ſuſcepit de manu Patris &c. tom. 3. 157. 2;& ſeq.

*Vid. temporale.*

*Spiritus Sanctus.*

Spiritus ſancti proceſſio à Patre, & Filio in quæſtionem deducta. to. 6.773. 5.

Spiritus ſanctus loquitur in Concilijs tantùm per os Papæ. to.6.787. 2.

Spiritus ſancti proceſſio ex Patre, & Filio. com.5.595.1; & 597. 2. & ſeq; & tom. 16. 474. 1.

Spiritus ſanctus tantùm relatiuè diſtinguitur à Filio. to.5.599. 2.

Spiritus ſanctus radius Patris, & Filij dicitur. to.5.602.1.

Spiritus ſancti proceſſio decem, & ſex argumentis probatur à Barlaamo Epiſcopo Gyracenſi Græco. to.5.611.1; & ſeq.

Spiritus ſanctus ſignificatur per gladium ancipitem procedentem ex ore Filij. to.5.612.2.

Spiritus ſanctus deſcendit cum Patre in Iordane. to.5.613.1.

Spiritus ſanctus quomodò dicatur Spiritus Patris? to.5.614.2;

Mittitur à Patre, & à Filio. to.5.615.1.

Spiritus Sanctus eſt digitus Dei, ſicut Filius eſt brachium. to.5.618.1.

Spiritus ſanctus nequit dici Chriſti Domini Vicarius. to.12.390.1;& tom.16.473.2.

Spiritus ſanctus quomodò Chriſti Domini vices gerat? to.12.390.1.

Spiritus ſanctus conſtituit in Eccleſia Magiſtros, & Doctores. to.8.400.1; & to.4.684.88.

Spiritus ſanctus non eſt Chriſti Domini Vicarius viſibilis. to.17.44.1; & ſeq.

Spiritum ſanctum aſſerere eſſe Chriſti Domini Vicarium redolet hæreſim Macedonij aſſerentis eum eſſe creaturam. tom.17.45.1.

Spiritus ſanctus in die Pentecoſtes ita confirmauit Apoſtolos, vt vitarent peccata mortalia, non vt effugerent venialia teſte Sancto Cypriano. to.17.174.1.

Spiritus ſanctus in lege veteri effundebatur ſub velamine; in lege noua palam fuit eius aduentus. to.18.314.2.

Spiritus ſanctus quomodò adſit Pontifici Romano, ne erret? to.3.484.1.

Spiritus ſanctus loquitur per ora eorum, qui ſunt in Concilio. to.9.227.10.

Facta in Concilij dicuntur facta ſuggeſtione, & inſtinctu Spiritus ſancti. tom.9.227.10.

Vbi Spiritus ſanctus inhabitat, & Chriſtus, ibi eſt omnis poteſtas. to.9.227.10.

A Spiritu ſancto datam eſſe poteſtatem, ſede vacante, Concilio nullibi reperitur. to.9.233.65.

Spiritus ſanctus deſcendit inter congregatos in vnum. to.9.10.15.

Spiritum ſanctum propriè eſſe Vicariū Chriſti Domini in regimine Eccleſiæ, non D.Petrum, fuit error Marci Antonij de Dominis. to.16.473.2.

Spiritum Sanctum eſſe minorem Chriſto Domino eſt hæreſis Macedoniana. tom.16.473.2.

Spiritus Sanctus non gubernat Eccleſiam per ſe viſibiliter, ſicut Chriſtus Dominus in hac vita gubernauit. to.16.474.1.

Spiritus ſanctus non eſt Vicarius Chriſti Domini ſecundùm humanitatem, neque ſecundùm Diuinitatem. tom.16.474.2; & ſeq.

Spiritus Sanctus, & Apoſtoli quomodò, & & in quo ſenſu dicti Vicarij Chriſti Domini? to.4.294.1; & ſeq.

Tertullianus appellauit Spiritum ſanctum Chriſti Domini Vicarium, ſed metaphoricè, & figuratè. to.4.294.1.

Spiritus ſanctus per labia ſacerdotis edocet. tomo 4.802.153; & ſeq.

Spiritus ſanctus eſt organum, per quod Sancti Patres propalant nobis ſcripturas. to.4.683.87.

Spiritu ſancto inſpirante, dirigente, atque dictante ſacri auctores literis mandarunt ſcripturam Diuinam. tom.13.143.2; & ſeq.

Spiritus Sancti aſſiſtentia duplex; altera Papę, altera ſacrorum Scriptorum. tom.13.143.2.

Spiritus ſancti calamus ſunt Scriptores ſacri. to.13.144.1.

Spiritum ſanctum paſtores poſuiſſe, vt regerent, quomodò intelligatur? to.13.591.39.

*Viſum eſt Spiritui ſancto, & nobis* quomodò intelligendum? to.13.590.38.

Spiritus Sanctus qualis, & qualis eius doctrina? to.1.175.1.

Articulus de proceſſione Spiritus ſancti ſumma diligentia in Concilio Oecumenico Florentino diſcuſſus. to.1.203.1.

Decretum Patrum de proceſſione Spiritus ſancti. to.1.203.1.

De Spiritus ſancti proceſſione à Patre; & quomodò Chaldæi non diſſentiant in hoc à Sancta Romana Eccleſia? to.1.172.1;& ſeq.

An Spiritus Sanctus, ſicut à Patre, ſic à Filio procedat? to.3.677.1;& ſeq.

Spiritum ſanctum non procedere à Filio huiuſmodi error originem habuit anno Domini 398. à Theodoro Mopſueſtiæ Epiſcopo, de quo fit ſermo in V. Synodo generali, à qua fuit anathematizatus; poſtea à Theodoreto Cyri Epiſcopo, qui illius fuerat auditor. to.3.677.1.

Licet Theodotus Mopſueſtenus hunc de proceſſione Spiritus ſancti à ſolo Patre primum pronunciauerit errorem, tamen per Photium creuit. to.3.677.1; & ſeq.

De Spiritu ſancti Proceſſione quid Græci ſentiant? to.3.665.1; & ſeq; & 666.1; & ſeq.

Græci in Florentina ſynodo non tantùm de proceſſione Spiritus ſancti ex Filio dubitauerunt, ſed appoſitionis in ſymbolo huius articuli grauiter Romanam, & Occidentalem Eccleſiam accuſauerunt. tom 3.678.1.

Spiritum ſanctum à Patre, Filioque procedere ſancitum fuit in Concilio Toletano celebrato anno Domini 400. tom.3.679.1.

Spiritum ſanctum non procedere à Filio quare non fuerit diſputatum in VII. ſynodo? to.3.678.1.

Diſputatio de proceſſione Spiritus ſancti à Patre, & Filio à nulla Synodo vnquam fuit prohibita. to.3.679.1.

Epiſtola Leonis I. ad Turribium Aſturicenſem Epiſcopum præcipiens, vt congregaret Concilium ad promulgandum tres eſſe perſonas Sanctiſſimæ Trinitatis, & Patrem eſſe à ſe, Filium, à Patre, & Spiritum Sanctum à Patre, & Filio. to.3.679.1.

Tharaſij Epiſcopi Conſtātinopolitani epiſtola, in qua fatetur Spiritum ſanctum ex Patre per Filium proceſſiſſe; ideoque illa particula per Filium, à Filio, & ex Filio ſignificat. to.3.679.2.

Spi-

Digitized by Google

Spiritum ſanctum procedere à Patre, & Filio, & à Patre per Filium apud Patres eſſe idem docuit Adrianus Papa.tom.3. 680. 1.
Spiritum ſanctum procedere à Patre, & Filio tempore Tharaſij in vniuerſali Eccleſia certiſſimum, ac indubitatum fuit. to.3. 680.1.
Spiritum ſanctum ex Patre, Filioque procedere probatur. to.3.680. 2;& ſeq.
Spiritum Sanctum à Patre, Filioque procecedere luculenter docuit Cyrillus. tom. 3. 682.1.
Spiritum ſanctum ex Filio procedere negabat Theodoretus tunc Neſtorianus; Cyrillus ex aduerſo hoc affirmabat, to.3.683. 1.
Spiritus ſanctus reuelauit Cypriano proximam Eccleſiæ perſecutionem. to. 3. 743. 1.
Quid ſit Spiritum ſanctum mitti in nomine Chriſti? to. 3. 808.2.
Spiritus ſanctus aſſiſtit Concilio legitimo in nomine Chriſti congregato. to.3.879 1.

*Spiritus Sancti aſſiſtentia.*

Spiritus ſanctus aſſiſtit Concilijs generalibus; quapropter Patres ante omnia inuocationem præmittunt. to. 15. 12. 64.
Quomodò Patres Concilij generalis inſpirentur à Spiritu ſancto? to.15. 15. 82.
Spiritum ſanctum Concilio aſſiſtere; & Concilium eſſe congregatum in Spiritu ſancto quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 578. 205.
Spiritus ſanctus aſſiſtit Concilijs congregatis à Papa; non autem conciliabulis, quæ congregata ſunt ſine Papa, vel contra Papam. to.8.931. 2.
Spiritus ſancti aſſiſtentia propter quæ inuocetur? to.13.507.1; & ſeq.
Quare aliquando Concilia varientur, licèt magiſterio Spiritus ſancti eis aſſiſtentis ſint condita? to. 16. 418. 1.
Spiritus ſanctus aſſiſtit Concilio, quando facit, quod in ſe eſt; quòd autem fecerit, quod in ſe eſt, non conſtat, niſi poſt Papæ approbationem. to.9. 801. 1.
Spiritus ſancti tribunal dicitur Concilium, quia ſpecialiter ei ſuam aſſiſtentiam præbet. to. 18. 4. 2.
Spiritus ſanctus concilijs acephalis non aſſiſtit. to. 6. 786. 1.
A Spiritu ſancto aſſidentes Concilio reguntur. to.19.6.1.

*Spoliatio.*

Spoliato quo caſu non fiat reſtitutio? to.9. 301. 164.
Spoliare non dicitur. qui facit aliquid lege permittente. to.9. 303. 176.
Spoliatus quibus caſibus non reſtituatur? to.9. 39.190.
Spoliatus non dicitur ille, de cuius iniuſta poſſeſſione conſtat. to. 9.35.161.
Exceptio notorij defectus proprietatis obſtat ſpoliato petenti ſe reſtitui. to.9.35. 162.
Spoliatus in primis debet reſtitui. to.9. 26. 112.
Spoliantes bonis ſuis recurrentem adCuriam Romanam quando incidant in cenſuram Bullæ Cænæ Domini? tom.5. 345. 252; & ſeq.

*Spoliatio Ægypti.*

Spoliatio Ægypti quare acciderit? to.3. 41. 2.

*Sponſalia.*

Sponſalia contracta contra interdictum Pontificis an valeant? to.5. 162. 164.
Sponſalia ſi ex ſimplici Pontificis prohibitione interdicantur, ne fiant, nullo poſito decreto irritante, peccarent celebrantes ſponſalia. to.5.162.164.
Sponſalia etiam iurata ex cauſa poſſunt à Papa diſpenſari, ſecus dicendum de Epiſcopo. to.5. 181. 237.

*Sponſio.*

Sponſiones, ſeu excommiſſas ſuper vita, morte, & futura electione ſummi Pontificis nullus facere poteſt. to.4. 483.67.
Sponſiones, ſeu excommiſſas facientes pœnam priuationis beneficiorum incurrunt. to.4.483. 67.

*Sponſus Eccleſiæ.*

Sponſus Eccleſiæ propriè loquendo eſt Chriſtus Dominus; alij verò dicuntur ſponſi, in quantùm vicem veri ſponſi obtinent; & ideo Papa, qui vicem veri ſponſi obtinet, Eccleſiæ ſponſus dicitur. to.9. 329.127;& 661.2.
Quanuis Epiſcopus ſuæ diœceſis ſponſus ſit, & præsbiter ſuæ Eccleſię, non ſequitur, quòd ſint plures ſponſi vnius Eccleſiæ. tomo 9. 329. 127.
Chriſtus, Papa, Epiſcopus, & Sacerdos computantur, vt vnus ſponſus Eccleſiæ. to.9. 329.128.
Sponſus Eccleſiæ dicitur Papa. to.9. 236.7; & to.5.111.4; & to.4. 95.1, & to.19. 600. 2; & ſeq;& to.19. 24.1;& ſeq; & 25.1.
Sponſus ſicut præeſt ſponſæ, ita Papa Eccleſiæ. tom.9. 236. 7.
Sponſus eodem tempore non poteſt eſſe, niſi vnicus, & ſponſa Chriſti Eccleſia incorrupta eſt, & pudica, vnam domum nouit, vnius cubiti ſanctitatem in caſto pudore cuſtodit. to.9. 236. 7.
Sponſum Eccleſiæ eſſe Papam quomodò intelligendum? tom.9. 236. 13.
Sponſus Eccleſiæ propriè eſt Chriſtus Dominus. to.9. 236. 13; & 661. 2.
Sponſus dicitur etiam Epiſcopus, & in ſignum deſponſationis portat annulum, & Eccleſia eo mortuo dicitur viduata. to.9. 236. 13.
Aliquo modo Papa dicendus eſt ſponſus Eccleſiæ vniuerſalis. to.13. 113. 2; & ſeq.
Sponſa Papæ eſt Eccleſia vniuerſalis. tom.3. 35. 2.

*Stabilitas Eccleſiæ.*

Eccleſia firma eſt. to.3. 187. 2.
Vſque ad mundi finem eſt permanſura. tomo 13. 84. 2;& to.2. ex Aluarez. 4. 2; & ſeq.

*Vid. Eccleſiæ ſtabilitas.*

*Status Eccleſiæ.*

Statuum diſtinctio à Chriſto Domino eſt.tomo 9.320.54.
Diuerſitas ſtatuum Eccleſiæ. to.3. 204. 1; & 216.2.
Status Eccleſiæ, & diuerſitas graduum ſunt de iure Diuino. to.19. 6. 2.

Sta-

Status Eccleſiæ triplex, ſcilicet Prælatorum, Regularium, & coniugatorum; quorum primus figuratus fuit in Noe, qui rexit Arcam, quæ figurauit Eccleſiam; alter in Daniele, qui vitam cælibem duxit; alter in Iob, qui habuit vxorem, & filios. to. 19. 192. 1; & ſeq.

Status Eccleſiæ duplex; in vno ſub Regibus perſequentibus fuit egena; in altero ſub Regibus obſequentibus fuit domina. t.20. 342. 2.

Status Eccleſiæ eſt triplex; primus fuit in lege naturæ, in quo nullum ſignum diſtinctiuum fidelium ab infidelibus habuit; ſecundus tempore legis ſcriptæ, in quo habuit circuncifionem datam ipſi Abrahę; tertius in lege, vel tempore gratiæ, in quo habuit baptiſma, & alia Sacramenta. to. 3. 216. 2.

Status veteris teſtamenti habebat vmbram futurorum bonorum, non ipſam imaginem rerum, idèſt veritatem. to. 3. 217. 1.

*Status Curatorum.*

Status Curatorum ſacerdotum præceſſit explicitè in Diſcipulis Chriſti Domini ante Chriſti Aſcenſionem, & ſic continuatus ſemper in ſacerdotibus curatis. tom. 13. 365. 2.

Statum Curatorum ſtatutum eſſe immediatè à Chriſto Domino falſum videtur. to. 13. 364. 2.

Status Curatorum, & ſtatus Diſcipulorum non fuit inſtitutus ab eodem, qui inſtituit vnum, inſtituerit & aliud. tom. 13. 365. 2.

Status Curatorum, & Diſcipulorum non eſt idem. to. 13. 366. 1.

Statui Curatorum, & Epiſcoporum non eſt annexa poteſtas iuriſdictionis, ſicut annexa eſt ſtatui Papatus. to. 13. 268. 1.

*Status Religioſus.*

Status Religioſus laudatus à Sanctis Patribus. to. 10. 66. 1.

Status perfectionis poteſt eſſe ſine abrenunciatione propriorum cum ſola præparatione animi. to. 7. 746. 2.

*Statutum.*

Statutum loquens de rebelle non habet locum in inobediente, quia inobedientia non concernit ſtatum Principis. to. 9. 284. 78.

Statutum, vel conſtitutio continens idem, quòd ius commune, non cenſetur ſublata per contrariam legem propter duo vincula. to. 9. 339. 201.

Statuta Marchianorum quare fuerint reuocata? to. 9. 348. 258.

Stante ſtatuto, quòd nulla exceptio poſſit opponi, non intelligitur de exceptione inhabilitatis agentis. to. 9. 113. 102.

Statutum populi obligat etiamſi neſciatur, à quo ſit conditum. to. 19. 43. 1.

Statuto, vel conſuetudine ſtante, quòd primogenitus ſuccedat in Regno; ſi primogenitus eſt à natura demens, ſecundogenitus erit Rex. to. 9. 87. 47.

Secus, ſi poſtquam primogenitus eſt Regnum aſſequutus, illi ſuperueniat furor. tomo 9. 87. 47.

*Statuta Concilij.*

Statuta Conciliorum indigent Romani Pontificis approbatione, & hæc fuit ſemper Eccleſiæ praxis, & ex ſcripturis apertè colligitur. to. 4. 721. 54; & ſeq.

Statuta Conciliorum generalium ſunt conſilia Romanorum Pontificum. tom. 4. 724. 74.

Conſtitutio Conciliaris facta in vno Concilio, & in alio reuocata, à quo ſit denominanda? to. 9. 166. 1.

Statuta Conciliorum an, & quæ poſſint à Papa diſpenſari, & tolli? to. 9. 169. 9.

Decreta Conciliorum quomodò dicantur facta per Spiritum ſanctum? to. 9. 196. 7.

Statuta Conciliorum neceſſariò ſunt obſeruanda. to. 3. 871. 1.

Statuta Conciliorum ſunt præcepta. tomo 3. 871. 1.

Statutum Concilij interdicens ſolemnitatem ſecundarum nuptiarum præsbitero contradicente pœnam impoſuit. to. 3. 883. 2.

Statuta Conciliorum, quæ damnarunt Petrum Leonis Antipapam. to. 1. 13. 1.

Statuta Conciliorum, quæ damnarunt Octauianum Antipapam. to. 1. 16. 1.

Statuta quorundam Conciliorum. to. 1. 70. 2.

Conſtitutio Conciliaris quid ſit? to. 5. 145. 85.

Statuta Conciliorum non obligant Papam, niſi ſint iuris Diuini, vel naturalis. to. 5. 153. 122.

Conſtitutioni Conciliari per quam clauſulam derogetur? to. 5. 154. 129.

Decretis Conciliorum quando poſſint Epiſcopi diſpenſare? to. 5. 156. 135.

Statuerunt Concilia negantem Papæ obedientiam grauiter peccare, & grauiſſimas pœnas incurrere. to. 12. 103. 1.

Statuta Conciliorum generalium interpretari ſpectat ad ſolùm Pontificem Romanum. to. 6. 14. 37.

Statuta Conciliorum generalium emendantur, & mutantur à Papa ſecundùm temporum circumſtantias. to. 6. 28. 99.

Diſpoſitiones, & decreta Conciliorum ab omnibus recipi debent. to. 16. 416. 2.

Conſtitutio Conciliaris habet firmitatem, vt nunquam ei cenſeatur derogari; niſi expreſsè dicatur: *Non obſtante Concilio generali &c.* to. 16. 417. 9.

Quibus ſtatutis poſſit Papa derogare? to. 16. 417. 12; & to. 3. 14. 2.

Decreta Conciliorum neque approbata, neque reprobata ſunt magnæ auctoritatis in Eccleſia. to. 10. 544. 1.

Leges Conciliorum ſunt triplicis generis. to. 10. 562. 1.

Lateranenſe Concilium ſub Alexandro III. ſtatuit, quòd perſona electa à duabus partibus Cardinalium pro vero Papa eſt habendus. to. 13. 343. 1.

Statuta Conciliorum quomodò poſſint tolli à Papa? to. 5. 114. 11.

Nedum poſſunt, ſed etiam aliquando debent pro temporum varietate emendari. to. 6. 28. 99.

Leges Conciliorum Papam non ligant. to. 7. 765. 1.

Statuta Conciliorum facta iuxta Papæ inſtructionem datam ſuis Legatis non indigent vlteriori confirmatione. to. 10. 537. 1.

Decreta Conciliorum quomodò debeant à Papa abrogari? to. 5. 154. 127.

Statutum Concilij generalis nequit ab eodem Concilio retractari. to.6. 7. 12.
Decreta Concilij generalis an ſint fidei Diuinæ, vel humanæ? to.7. 382. 1.
Statuta Conciliorum generalium in materijs doctrinalibus ſunt obiecta materialia fidei. to.15. 9. 32; & ſeq.
Decreta Conciliorum generalium circa doctrinam fidei. to.15. 10. 36; & ſeq.
Sunt dictata à Spiritu ſancto ſuggerente veritatem, to.15. 13. 93; & ſeq.
In materia dogmatica indigent Papæ confirmatione. to.15. 15. 81.
Vt obligent omnes fideles ad credendum fide Diuina, debent à Papa confirmari. to. 15. 16. 83; & ſeq.
Conſtitutio Conciliaris non tollitur per ſimplicem, & ſolam reuocationem. tomo 9. 344. 234.
Apoſtolorum Concilium an condiderit decretum irritans electionem Clementis factam à D. Petro? to.9. 483. 11.
Quomodò Concilium ſtatuat, definiat, pronunciet, atque condemnet? tomo 13. 579. 10,
Statuta in præiudicium Eccleſiæ Romanæ, & Papæ etiam ſede vacante nequeunt condi à Concilijs. to.13. 606. 11.
Statutorum Conciliorum effectus. to. 3. 539. 2; & ſeq.
Definitiones Concilij generalis quatuor modis accipi ſolent. to.3. 558. 1.
Factum conciliariter quid ſit? to.3. 562. 2.
Decreta Conciliorum an habeant maiorem certitudinem, quàm Papæ decreta? to. 3. 577. 1; & ſeq.
Statuta Conciliorum an ſint de iure Diuino, vel humano? to.9. 178. 1.
Decreta Conciliorum generalium ſine Papæ auctoritate ſubiecta eſſe poſſunt erroribus. to.1. ex Tanneto. 48. 306.
Conſtitutiones Conciliorum non dependent à populi acceptatione. to.18. 9. 2; & ſeq.
Statuta Conciliorum etiam in iure contenta tolli poſſunt à Papa. to.18. 126. 3.
Decreta Conciliorum rata eſſe non debere, niſi ſint indicta, & confirmata à D. Petri ſucceſſore, colligitur ex eiuſdem D. Petri ſententia promulgata in Concilio Hieroſolymitano. to.18. 175. 1.
Statuta Conciliorum, poſtquam à Papa ſunt confirmata, ſunt irretractabilia. tomo 15. 520. 34.
Decreta Conciliorum exarantur à Spiritu ſancto, ideo nequeunt eſſe errori obnoxia. to.19. 9. 1.
Decretis Conciliorum tenetur obedire Papa dubius, & ſchiſmaticus. to.19. 458. 1.
Decreta Conciliorum, quibus aſſiſtit Papa, cenſentur irrefragabilia, tanquam dictata à Spiritu ſancto. to. 20. 537. 1.
Statuta Conciliorum an dicantur hominum ſtatuta, vel Dei? to.9. 178. 1; & ſeq.
Statuti Paduani declaratio, quod de malè oblatis fiat Concilium ſingulis quatuor menſibus. to.9. 64. 17.

*Statuta Papæ.*

Statuta, & leges Papæ diuerſæ. to. 1. 433. 2; & ſeq.
Statuta facta à Papa obligant fideles in conſcientia. to.3. 843. 1.
Quomodò Papa decreuerit feſtum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis? to.8. 672. 1; & ſeq.
Leges Papæ non dependent ab acceptatione, & approbatione ſubditorum. to.5. 113. 7.
*Vid. Papæ leges, & decreta.*

*Stella.*

Stellæ ſunt figura ſacerdotum. to.4. 104. 2.
Per ſtellas ſignificatur auctoritas doctoralis, & ſacerdotalis curam habentis animarum. to.4. 104. 2.
Stellæ de nocte illuminant cœlum, ſic doctores inferiores, & prælati illuminant mundum. to.4. 106. 1.
Stellas non extinguit nox, ita iniquitas mundana non obſcurat mentes fidelium inhærentes ſacræ ſcripturæ firmamento. tom.4. 106. 1.
In ſtellis conſideratur actus naturalis, effectus actualis, motus circularis, curſus canonicus, & regularis. to.4. 106. 1.
Stellæ lumen nihil aliud eſt, niſi lux ſui orbis circumquaque diffundens radios ſuæ claritatis. to.4. 106. 2.
Stellæ dederunt lucem in cuſtodijs ſuis, vocatæ ſunt, & dixerunt, *adſumus*: exponitur. to.4. 106. 2.
Stellæ manentes in ordine ſuo, & in curſu ſuo contra Syſaram pugnauerunt; quomodò intelligatur? to.4. 106. 2.
Signa in Sole, luna, & ſtellis Luc. 21. quid ſignificent? to.4. 106. 2; & ſeq.
Stellarum ignominia, & figura exponitur. to.4. 108. 2.
Stellas non eſſe mundas in conſpectu Dei quomodò applicetur ſacerdotibus? to. 4. 108. 2,
Stella magna, cui nomen abſynthium ardens, quaſi facula, cecidit in aquas, & multi homines mortui ſunt ex aquis, quia amaræ factæ ſunt; quid ſignificet? to. 4. 108. 2; & ſeq.
Item ſtellas claudit ſub ſignaculo. tomo 4. 109. 1.
Item ſtellæ cadent de cœlo, & virtutes cœlorum mouebuntur. to.4. 109. 1; & ſeq.
Stellæ cœli ſunt Angeli. to.3. 245. 2.

*S. Stephanus Protomartyr.*

S. Stephanus gloriæ ſuauitate perfuſus lapides ferientes non ſentiebat. to.8. 82. 2.
Occiſus fuit à Iudæis eodem anno paulò poſt mortem Chriſti Domini; to.17. 231. 1.

*S. Stephanus I. Papa.*

S. Stephanus I. Papa fuit vigeſimusſextus Pontifex poſt D. Petrum. to.13. 249. 2.
S. Stephanus I. Papa repoſuit Baſilidem ab Africanis depoſitum, licèt per ſurreptionem deceptus. to.13. 249. 2.
Reprobauit concilium, & acta Cypriani. to.13. 249. 2.
Electus fuit Pontifex anno Domini 257. tomo 3. 766. 2,
Fuit natione Romanus. to.3. 766. 2.
Ad ipſum prouocarunt Baſilides Legionenſis in Hiſpania Epiſcopus, & Martialis Aſturicenſis lapſi, & Epiſcopatu pulſi ab alijs Epiſcopis. to.10. 43. 1; & to.6. 104. 1.
Excommunicauit Epiſcopos Aſianos rebaptizantes baptizatos ab hæreticis. to.10. 43. 2.
Reſtitit S. Cypriano de rebaptizandis. to.10. 317. 1; & to. 7. 678. 1; & 725. 2; & to. 10. 317.

Digitized by Google

317. 1; & tomo 1. 290. 1; & tom.8. 429.2.
Nullis alijs fermè armis, quàm maiorum traditione vallatus, cuius ſedes Romana fidelis ſemper, & inuicta cuſtos extitit, omnem Orientalium, & Occidentalium impetum ſuſtinuit Epiſcoporum, reddiditque prorſus inanem. to.10. 317. 1.
Damnauit priùs Iconienſem, deinde Carthaginenſem ſynodum. to.10. 317. 1.
Retractauit damnationem Baſilidis, & Martiani ante Nicænam ſynodum. to.6. 103.1; & 104. 1.
S. Stephani I. Papæ controuerſia de rebaptizandis hæreticis. to.6. 631. 2; & ſeq.
Fœda, & periculoſa fuit iſta diſcordia. to.6. 632. 1.
Origo huius contentionis. tom. 11. 52. 1; & ſeq; & to.3. 744. 1.
S. Stephani Papæ teſtimonium de non rebaptizandis hæreticis. to.6. 861. 5; & ſeq; & 634. 1.
Eius mens à Launoio interpretata de admittendo omni hæreticorum baptiſmo. to.11. 54. 57.
Semper admiſit baptiſmum hæreticorum collatum ſub legitima forma validum eſſe, to.11. 54. 58.
Clariùs verò idipſum firmatur ex tractatu Anonymi, ex D. Cypriano, & omnium clariſſimè ex Firmiliano contemporaneis Stephano Papę. to.11. 54. 59.
Solùm itaque Cyrianum cum ſuis erraſſe, ob quod an à S. Stephano Papa fuerint excommunicati? to.11. 55. 60.
Licèt Cyprianus in Africa, & Firmilianus in Cappadocia cùm Stephano Papa acriter contenderint, non ſequitur Stephanum eos à communione ſeparaſſe; interceſſione enim Dionyſij Patriarchæ Alexandrini ſuſpenſa fuit excommunicatio, & relicta de rebaptizatione hęreticorum diſputandi inter Epiſcopos libertas vſque ad definitionem Concilij generalis. to.11. 56. 64.
Quo tempore hæc quæſtio de hęreticorum rebaptizatione fuerit ſopita? to.11. 57. 65.
Abiudicatur illud fundamentum ex loco Euſebij, & oſtenditur agi de pace inita circa ſchiſma Nouatiani, non circa contentionem de rebaptizatione hæreticorum. to.11. 57. 66.
Hinc tamen non ſequi Orientales à priori ſententia non receſſiſſe poſt tempus Stephani Papæ, quod feciſſe probatur teſtimonijs Creſconij, S.P.Auguſtini, & Dionyſij Alexandrini. to.11. 58. 67.
Africanos quoque circa tempus Stephani Papæ ſententiam mutaſſe probatur ex D. Hieronymo, cuius locus vindicatur contra Launoium. to.11. 58. 68.
Neque obſtat canon VII. Concilij Arelatenſis, ſed prodeſſe firmatur ex eo, quòd per Afros intelligat Donatiſtas, qui propria lege rebaptizabant contra morem Orbis Catholici. to.11. 59. 69.
Etiam ipſum Cyprianum mentem mutaſſe inſinuat S. P. Auguſtinus, & aliunde coniecturatur. to.11. 59. 70.
Paulò itaque poſt Stephani martyrium ſopita fuit quæſtio, quam Donatiſtæ propria lege reſuſcitarunt, vt patet ex ſynodo Arelatenſi. to.11. 59. 71.
Arelatenſe Concilium ſubſecutum eſt Nicęnum, quod plenarium fuiſſe à S. P. Auguſtino intellectum voluere complures. to.11. 60. 72.
An ſententia Stephani Papæ, vel Cypriani præualuerit apud Orientales, & Occidentales Eccleſias? to.11. 65. 85.
Mens Launoij opinantis Cypriani ſententiam de rebaptizatione præualuiſſe. to.11. 65. 85.
Expenduntur teſtimonia Launoij, & ijs reiectis ſtabilitur ſanctitas Stephani Papæ. tomo 11. 66. 86.
Contra Cyprianum antiqua Eccleſiæ conſuetudo conſtat ex ipſamet Africa, & Alexandria, & quid de Cappadocia inquiritur. to.11. 66. 87.
Plures deinde Epiſcopos Occidentales Stephano Papæ adhæſiſſe teſtatur Vincentius Lerinenſis. to.11. 66. 88.
Epiſcopi etiam, qui Cypriano adhæſerant, mutarunt ſententiam. to.11. 67. 89.
Millia inſuper Epiſcoporum per vniuerſum Orbem teſtante S. P. Auguſtino. tomo 11. 67. 90.
Varia item Concilia toto Orbe celebrata, quorum ſex adferuntur. to.11. 67. 91.
Demum Patres ſubſequentium ſæculorum, quorum nullus poſt Cyprianum, & Firmilianum erroris Stephanum Papam arguit, ſed bene plerique Cyprianum, quem minùs hac in re habitum fuiſſe in Eccleſia, ſpecialiter oſtenditur contra Launoium ex varijs teſtimonijs. to.11. 67. 92.
Primò ex tractatore Anonymo parum ab æuo Cypriani diſtante. to.11. 67. 93.
Item ex Euſebio Pamphilo Cæſarænſi Epiſcopo. to.11. 67. 94.
Item ex D. Hieronymo de Epiſcopis ſententiam mutantibus teſtante. to.11. 68. 95.
Item ex S. P. Auguſtino Cyprianum ſæpiùs, non Stephanum Papam, erroris arguente. to.11. 68. 96.
Item ex S. Vincentio Lerinenſi in terminis id tractante. to.11. 68. 97.
Item ex Caſſiodoro de mente Eccleſiæ deponente. to.11. 68. 98.
Item ex Facundo Hermianenſi omnium clariſſimè. to.11. 68. 99.
Item ex Gregorio Magno. to.11. 68. 100.
Item ex Hincmaro Metropolita Rhemenſi lucidiſſimè. to.11. 68. 101.
Item ex Gregorio Syncello apud Anaſtaſium Bibliothecarium, quibus, alijſque adhæret Romana Eccleſia in ſuo Breuiario. to. 11. 69. 102.
S. Stephano Papæ circa definitionem de non rebaptizando non reſtitit S.Cyprianus, neque S. P. Auguſtinus. tomo 7. 678. 2; & ſeq.
Falſum eſt ſanctum Stephanum Papam docuiſſe baptiſmum ſine expreſſa inuocatione Sanctiſſimæ Trinitatis valere. to. 7. 679. 1; & ſeq.
S. Stephanum Papam prætermiſerunt Centuriatores Magdeburgenſes, qui tanta cura in Pontifices inquiſiuerunt, quia non habebant, quòd ei obijcerent. to.7. 680. 1.
S. Stephanus Papa, quod in Eccleſia obſeruari ſolitum erat, omnibus modis obſeruandum volebat. to.7. 679. 1.



Digitized by Google

S. Stephani Papæ conſilium expreſſit Euſebius. to 7. 679. 2.

Si quando ſanctus Stephanus Papa de baptiſmo loquens Chriſti mentionem fecerat; nunquam tamen docuerat baptiſmum per ſolam inuocationem Chriſti valere abſque inuocatione trium perſonarum Sanctiſſimę Trinitatis. to. 7. 679. 2.

S. Stephanus Papa abrogauit canonem Africanum de rebaptizandis hæreticis. to. 1. 96. 1.

Agrippinus Carthaginenſis Epiſcopus primus omnium mortalium hæreticos rebaptizandos eſſe aſſeruit, cui ſanctus Stephanus Papa reſtitit. to. 1. 96. 1.

Cùm Cyprianus Agrippino & in ſede, & in opinione ſucceſſiſſet, atque ſemel, & iterum, in conuentu Africanorum, & Numidię Epiſcoporum indicto contra maiorum traditiones canonem de hæreticorum baptiſmate ſtatuiſſet, rem vniuerſam ad ſanctum Stephanum Papam, ſed modeſta ſignificatione, detulit. to. 1. 96. 1; & ſeq.

S. Stephano Pontifici ſcribendum eſſe Cyprianus exiſtimauit, vt probaret, & reprobaret, quæ Patres Africani non ſemel ſtatuiſſent. to. 1. 97. 1.

S. Stephanus Papa, quod ſemel ſcripſerat, iterum ſcripſit; vt ſi quis à quacumque hæreſi ad Eccleſiam veniret, nihil innouaretur, ſed illud ſeruaretur, quod traditum eſſet, videlicet vt manus illi in pœnitentiam imponerentur. to. 1. 97. 1.

S. Stephanus Papa ſententiam octuaginta, & ſeptem Epiſcoporum de rebaptizandis hæreticis illam improbauit, tantumque effecit, vt & multa millia Epiſcoporum ſuæ ſententiæ adhæſerint. to. 1. 97. 1.

Demum Cyprianus ſententiam de rebaptizandis hæreticis mutauit teſte S. P. Auguſtino. to. 1. 97. 1.

S. Stephano Papę Cyprianus ſcribit in cauſa Marciani Arelatenſis Epiſcopi Nouatiani. to. 1. 289. 2.

S. Stephanus Papa à rebaptizantibus adeò abhorrebat, vt nec Legatos eorum Epiſcopos patienter ſatis, & leniter ſuſciperet; quinimò fratribus vniuerſis præciperet, ne quis eos in domum ſuam reciperet, vt venientibus non ſolùm pax, & communio, ſed tectum, & hoſpitium negaretur. tomo 1. 290. 1.

S. Stephanus Papa hæreticorum iudex de maxima parte Orbis triumphauit. to. 1. 290. 1.

S. Stephanus ex traditione Apoſtolica rectè Paſcha celebrauit; & de non rebaptizandis hæreticis rectè ſanciuit. to. 1. 339. 2.

An definierit ex cathedra hæreticos non eſſe rebaptizandos? to. 9. 723. 1.

S. Stephani Papæ epiſtola ſecunda de titulis primatus, Metropolitæ, & Archiepiſcopi. to. 18. 18. 2.

Agrippinus Carthaginenſis Epiſcopus ſuaſus à Tertulliano docuit baptizatos ab hæreticis eſſe rebaptizandos, & illius ſententiam S. Stephanus Papa ſtatim cum cæteris ſuis collegis reprobauit. to. 1. 96. 1.

S. Cyprianus non fuit ſponte inuaſus à ſancto Stephano Papa, ſed ad ipſum ab accuſatoribus fuit delatus. to. 6. 110. 1.

Propter hoc ſanctus Stephanus Papa fuit lentus ad illius damnationem. to. 6. 111. 1.

S. Stephanus Papa fuit rogatus à ſancto Cypriano, vt commendaret plebi Arelatenſi electionem alterius in locum abſtenti Marciani. to. 6. 98. 2.

S. Stephani Papæ teſtimonium in cauſa monachorum. to. 11. 201. 2.

*Vid. S. Cyprianus.*

*Stephanus II. Papa.*

Stephanus II. Papa, vel Leo III. creauit Imperatorem Carolum Magnum. to. 11. 550. 11.

Fuit vir ſingularis religionis, & prudentiæ, amator cleri, reſtitutor Eccleſiarum, Pater pauperum, pupillorum, & viduarum defenſor. to. 14. 108. 2.

Habita ſynodo oues ſuas, atque earum Paſtores recenſuit, delinquentes puniuit, errantes in viam rectam reduxit, ignaros docuit, quid deceat Epiſcopum, quid præſbiterum, quid denique omnes ſacris initiatos. to. 14. 108. 2.

Accuſatus fuit à Magdeburgenſibus. tom. 8. 455. 1.

Elegit Imperatorem Othonem Saxonum Regem. to. 19. 20. 2.

Facultate eligendi Cæſarem Romanos priuauit, tanquam illa abutentes, & ad Germanos tranſtulit. to. 19. 20. 2.

Quare Imperium Græcum in Carolum Magnum tranſtulerit? to. 9. 670. 1; & to. 19. 20. 2; & to. 4. 33. 1.

Contra Aiſtulphum ditionem Eccleſię occupantem Pipini Francorum Regis implorauit auxilium. to. 2. ex Pighio. 203. 1.

Petente Pipino Carolum, & Carolomannum eius filios Apoſtolica auctoritate in Reges conſecrauit. to. 2. ex Pighio. 203. 1; & ſeq; & to. 4. 33. 1.

Omnia ablata à Longobardis Pipinus Stephano Pontifici reſtituit. tomo 2. ex Pighio. 203. 2.

Stephano II. Papæ in Galliam proficiſcenti Pipinus Rex Franciæ miſit obuiam ad centum milliaria ſtipatum nobilitate, ad eius aſpectum equo deſiliens, genua flexit, & in Pontegonis Regiam cum hymnis, & canticis muſicorum deduxit. to. 10. 93. 2.

Stephanus II. eligitur ſucceſſor, & ſacri depoſiti cuſtos; ſed die tertia à ſomno exurgens alienatus obmutuit, & defunctus eſt. to. 8. 989. 62.

*Stephanus III. Papa.*

Stephanus III. Papa fuit Paſtor diligentiſſimus, & verus D. Petri ſucceſſor. tomo 14. 108. 2.

Condidit canonem, quo Papæ electionem ad Cardinales remiſit. to. 19. 16. 2; & ſeq.

Hilderici depoſitionem perfecit. tom. 6. 744. 3.

Anno Domini 754. Pipinus à Stephano III. Papa à fidelitatis ſacramento, quod Hilderico promiſerat, cum alijs Regni Francorum Proceribus abſoluitur. to. 6. 745. 1.

Stephani III. Papæ auctoritate detonſo, ac depoſito Hilderico Rex Francorum factus eſt Pipinus. to. 6. 745. 1.

Stephanus III. Papa, vt Regi gratificaretur, Pipino benedixit, & poſteritati eius, atque qui temeritate aliqua aduersùs Francos bella

la mouerent, communione Chriſtiana interdixit. to.6. 747. 1; & ſeq.
Vt Eccleſiæ defendendæ ſpem accepit, Pipinum ſacra vnctione in Regiæ dignitatis honore confirmauit. to.6. 747. 2.
A Stephano III. Papa irritantur acta Conciliabuli Conſtantinopolitani de cultu imaginum. to.1. 102. 1.
Stephanus III; & Paulus I. Romani Pontifices zelo Dei inflamati, ſceleſtiſſimos Conſtantinos, Patriarcham falſum, & Imperatorem mente Iudæum diris percuſſerunt. to.1. 311. 1; & ſeq.
Fuit accuſatus à Magdeburgenſibus. to. 8. 455. 2.
Eius prima epiſtola ad Pipinum Regem, qua ei communicat dolorem ſibi allatum ab Aiſtulpho Longobardorum Rege, & eum hortatur, vt Eccleſiæ protectionem ſuſcipiat. to.10. 119. 1.
Alia eiuſdem epiſtola ſecunda ad Pipinum Regem narrat mortem Aiſtulphi, & exaltationem Deſiderij ad Regnum, ac eiuſdem ſponſionem de reſtituendis Eccleſiæ locis, & hortatur, vt Deſiderij vota compleat, ac protectionem Eccleſiæ ſuſcipiat. to.10. 119. 2.

*Stephanus IV. Papa.*

Stephani IV. Papæ ſententia in Concilio Romano contra omnes Hagiomachos. tom.1. 312. 1.
Stephani IV. canon pro reſtituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Eccleſiaſticæ. to.1. 185. 2.
Eius canon editus in Concilio Romano contra vtrumque Conſtantinum Imperatorem, & contra omnes Hagiomachos. to.1. 312. 1.
Eo promulgato ſceleſtus Copronymus miſerrimè interijt proteſtans ſe mori damnatum. to.1. 312. 1.
Aduersùs pſeudoſynodum Conſtantinopolitanam pro depoſiti cuſtodia æſtuans egregiè dimicauit. to.8. 989. 2.

*Stephanus V. Papa.*

Stephanus V. præfuit anno 885; & eius meritis Galli de Normandis triumpharunt. to. 9. 368. 67.

*Stephanus VI. Papa vel VII.*

Stephanus VI. Adriani ſucceſſor Photium execratus, eamque ad Epiſcopos Orientis reddidit rationem, quia depoſito Photius ſe oppoſuit; vnde ait: ſi regiam viam ambulaſſet, & decretis SS. PP. inhæſiſſet, ad tantam inſaniam, nunquam deueniſſet. to. 8. 991. 1.
Stephanus VI. errauit in quæſtione facti, non iuris, & malo exemplo, non falſa doctrina. to. 18. 652. 1; & to. 9. 762. 2; & 784. 1; & to. 15. 140. 367.
Stephanus VI; & Sergius III. non ediderunt aliquod decretum, quo decernerent ordinatos ab Epiſcopo degradato, vel nominatim à Formoſo, tanquam degradato, eſſe iterum ordinandos. to. 18. 652. 1.
Eius epiſtolam ad Baſilium Imperatorem, qua eum ob defenſionem Photij redarguit, & contumelias Marino Pontifici illatas refellit. to.3. 673. 2; & ſeq.
Quomodò reformauerit Formoſi Papæ Prædeceſſoris decretum? to.12. 81. 2; & to.15. 140. 367.
Falsò de hæreſi à Magdeburgenſibus accuſatus. to. 8. 161. 1.
Item à Magdeburgenſibus reprehenditur. to. 8. 456. 2.
Stephanus VI; Sergius III; & Ioannes XIII. à calumnijs defenduntur. tomo 8. 160. 2; & ſeq.
Damnauit decreta Formoſi, & illa rurſum confirmauit Ioannes IX; non quia circa fidem, aut mores dubium aliquid continebant, ſed quia de auctore dubium erat, an eſſet legitimus Papa, & an auctoritate legitima illa decreuiſſet. to. 20. 86. 1.
Stephanus VI. Papa Baſilio Imperatori impietatem exprobrauit. to. 1. 359. 2.
Stephanus Papa VI. Baſilio Imperatori à Photio Pſeudopatriarcha ſeducto inculcauit, quod diſcrimen inter ſummum Pontificem, & Imperatorem foret. to. 1. 492. 1.
Stephanus VI. Papa Carolum Craſſum ab Imperio depoſuit ex vi conſtitutionis Adriani III. ſui prædeceſſoris. to. 9. 816. 1.
Stephanus Papa VII. dictus, quia retractauit acta Formoſi prædeceſſoris, & eius cadauer in Tiberim proieciſſet, fuit ſtrangulatus. to. 10. 74. 1; & to. 1. 128. 2.
Nullus Stephanum Papam licèt flagitioſiſſimum iudicare auſus eſt. to. 1. 128. 2.
Stephauus VII; aliàs VIII. poſt duos annos, & menſem vnum, & dies XV. fatis conceſſit. to. 8. 992. 83.

*Stephanus X. Papa.*

Stephanus X. ſacri depoſiti fidei catholicæ, & Apoſtolicæ curam gerens vix creatus Pontifex legationem ad orientem deſtinandam decreuit pro Conſtantinopolitana Eccleſia Romanæ vnienda. to. 8. 993. 96.

*Stephanus Archiepiſcopus.*

Stephani Archiepiſcopi epiſtola ad Damaſum Papam de tribus Concilijs Africanæ Prouinciæ. to. 3. 744. 1.

*Stephanus Epiſcopus Antiochiæ.*

Stephanus Antiochiæ Epiſcopus, dum vna cum ſuis in magna Eccleſia ſacram ſynaxim ſolemniter celebraret, à Petro Cnaphæo perditiſſimo hæretico ſæuiſſimè fuit trucidatus, & eius corpus in Orontem amnem fuit proiectum. to. 3. 707. 2.
In eius locum electus fuit Conſtantinopoli Stephanus iunior præter conſuetudinem, & antiquum morem Antiochenę Eccleſię, ſed tertio anno ſedis ſuæ ex hac vita migrauit. to. 3. 707. 2; & ſeq.

*Stephanus Epiſcopus Lariſſæ.*

Stephanus Epiſcopus Lariſſæ Metropolitæ Teſſaliæ in ſua Ciuitate fuit conſecratus à ſuis ſuffraganeis. to. 6. 216. 2.
Fuit ab aliquibus ſuæ Prouinciæ Epiſcopis apud Epiphanium Patriarcham accuſatus de pluribus, præſertim de rebellione aduersùs Conſtantinopolitanam Eccleſiam, & poſtularunt degradari. to. 6. 216. 2; & to.11. 212. 81.
Epiphanius iſtam accuſationem admiſit tanto impetu, vt nulla accuſantium probatione, nec canonica euocatione vſus alios Prouinciæ Epiſcopos, ac Eccleſiæ Clerum à Stephani obedientia, & communione ſuſpenderit. to. 6. 216. 2.

Fuit

Fuit ab officio, ac beneficio ſuſpenſus. to. 6. 216. 2.

Appellauit ad ſedem Apoſtolicam. to. 6. 216. 1; & ſeq; & to. 11. 212. 81.

Stephanus poſt recitatam ſententiam denuo appellauit ad Pontificem Bonifacium, & in appellationis inſtrumento enarrat Epiphanij in ſe violentias. to. 6. 217. 1; & ſequen.

Huic appellationi ſe adiunxerunt Elipandius Thebanus, Timotheus Cæſarienſis, & Stephanus Laminenſis Epiſcopus; quorum duo Stephanum conſecrauerant. tomo 6. 217. 2.

Quid Bonifacius Pontifex circa hanc appellationem egerit, ignoratur; dubitandum tamen non eſt, quin Epiphanium compeſcuerit, & Stephanum ſuo throno reſtituerit. to. 6. 217. 2; & ſeq.

*Stephanus Angliæ Rex.*

Stephanus Rex Angliæ ius appellationis ad ſedem Apoſtolicam euacuare contendens ad illud appellationis refugium pro ſe ipſo confugere cogitur. to. 1. 523. 1.

*Stephanus Hungariæ Rex.*

Stephanus I. Hungariæ Rex à Syluestro II. Pontifice Regia corona, & cruce per Legatum inſignitus Regnum ſedi Apoſtolicæ donat. to. 10. 97. 2.

Stephanus Hungariæ Rex à Sergio Papa Romano conſtitutus eſt anno. 1001. tomo 9. 669. 2.

S. Stephanus Princeps Hungarorum petijt à Papa benedictionem Apoſtolicam, & Regalia inſignia. to. 1. 517. 2.

Stephanus Hungariæ Princeps Geyſæ filius miſit ad Benedictum Pontificem, vt impetraret, & ipſe titulum, & nomen Regis eodem tempore Capelanorum Princeps, & illud obtiuuit. to. 4. 33. 2.

*Stola.*

Stola antiquitus ſignificabat pallium. to. 6. 281. 2.

Ea vtuntur Græcorum Epiſcopi. to. 6. 255. 1.

Erat mulieribus propria, & aliquando virilem veſtem ſignificauit. to. 6. 255. 1.

Stola erat veſtis honeſtiſſima manicata, telaris fluens vſque ad terram. to. 6. 255. 1.

Stolæ nobis promittuntur in futura vita. to. 6. 255. 1.

Stola, ſeu caſula, vel planeta Chriſti Domini veſtem repræſentat. to. 6. 282. 1.

Stola ſignificat innocentiam, iuſtitiam, & ſanctitatem. to. 18. 156. 2.

*Stycharion.*

Stycharion quid ſit? to. 6. 259. 1.

Stycharion lucidum demonſtrat Angelorum amictum. to. 6. 259. 1.

Cùm album ſit, Diuinitatis ſplendorem indicat. to. 6. 259. 1.

Stycharion eſt idem, quod nobis alba; eſt commune ſubdiaconis, Diaconis, Presbiteris, & Epiſcopis. to. 6. 259. 1.

Stychario, & byrrho ſanctus Athanaſius fuit amictus. to. 6. 259. 1.

*Stylus.*

Stylus antiquorum Patrum erat ſimplex, ſed accomodatus tamen dignitati, ac maieſtati rerum, de quibus agebant. to. 9. 749. 2.

Stylus Apoſtoli in epiſtolis ad Romanos, & Hebræos non videtur ſimilis alijs ſuis epiſtolis. to. 9. 749. 2.

Stylo ſublimi libros ſuos compoſuit D. Dionyſius pro ſublimitate argumenti; de quo tractabat; & obſcuritas, quæ in eius libris reperitur, non ex imperitia fuit, ſed ex induſtria, vt ſacra dogmata ab irriſione infidelium occultaret. to. 9. 749. 2.

*Subalterna.*

Subalternæ effectus eſt, quod denotat maiorem affectionem ad illum, quem priùs nominat. to. 9. 129. 144.

*Subdiaconus.*

Subdiaconatus iure Diuino fuit inſtitutus. to. 19. 211. 1.

Figuram habuit in Natineis. to. 19. 211. 1.

Eius munera ſunt oblata Eccleſiæ recipere, Diaconis miniſtrare in altari, ſacræ ſcripturæ lectiones recitare. to. 19. 211. 2.

Subdiaconi tenentur caſtitatem ſeruare. to. 19. 211. 2.

Subdiaconus ab Epiſcopo in Eccleſia matrice promouetur porrigente patenam vacuam, & vacuũ calicem dicente: Vide, cuius miniſterium tibi traditur, & illud impleas &c. to. 19. 211. 2.

Subdiaconus lectiones in Eccleſia perlegens ad publica altaris myſteria an Lectoris officium vſurpet? to. 19. 211. 2.

Subdiaconi inter miſſarum ſolemnia promouentur. to. 19. 211. 2.

An cum ſubdiacono poſſit à Papa diſpenſari adeò, vt matrimonium contrahere queat? to. 19. 211. 2; & ſeq.

Subdiaconi eſt epiſtolam legere. to. 19. 213. 2.

Subdiaconi, vel Diaconi notoriè fornicantes Eccleſiæ priuantur ingreſſu, ſicut etiam ſi prauitatis ſimoniacæ crimine fœdentur. to. 19. 211. 1.

Subdiaconis ante Gregorij I. Papæ tempora nuptiæ interdictæ, nec poſtea vnquam permiſſæ. to. 2. ex Alano. 51. 1.

*Subditus.*

Subditus quando poſſit procedere in his, quæ denegat ſuperior? to. 18. 108. 10.

Subditi debent humiliter reniti, & obuiare ſuo ſuperiori, ſi fortè velit ad malum illos inducere. to. 18. 123. 26.

Subditi catholici non tenentur obedire Principibus infidelibus in his, quæ ſunt contra fidem. to. 18. 425. 1.

Subditi bonæ conuerſationis pabulo paſcendi ſunt. to. 3. 255. 1.

Pro ſubditis orandum eſt. tom. 3. 255. 2; & ſeq.

Prædicationis pabulo ſunt nutriendi. tom. 3. 254. 2.

Subditi excuſant ſe, quia non vident, niſi exemplum ſuperiorum. to. 3. 255. 1.

Ad ſubditos non ſpectat definire, quid Papa poſſit, & quid non, & in quibus caſibus illi ſit parendum, vel non. to. 3. 579. 2.

Subditi fideles minimè tenentur obedire Papæ, quando concedit diſpenſationem cum inſigni Eccleſiæ detrimento. to. 3. 583.

Non debent tamen ei per vim reſiſtere. to. 3. 583. 2.

Subtractio obedientiæ à Papa eſt periculoſa, & omnis alia via per Principes priùs tentanda eſt. to. 9. 362. 27.

Subditus quo caſu ſuperiori bellum indicit? to. 9. 361. 17.
Subditi quomodò ſuperiorem reprehendere non debent? to. 9. 568. 180.
Subditis non licet contra Principem coniurare. to. 2. ex Adolpho. 91. 2.
Subditi non poſſunt ſuos Principes deponere. to. 2. ex Adolpho. 126. 1; & ſeq. & 127. 1; & ſeq.
An debeant obedire ſuperiori præcipienti aliquod, quod ſit peccatum? tom. 9. 206. 85; & ſeq.
Debent obedire Papæ in omnibus, quæ non ſunt contra fidem. to. 3. 14. 1.
Quando ei non debeant obedire? to. 3. 17. 1; & 18. 1.
In quibus Papæ ab omnibus ſit obediendum? to. 3. 28. 1.
Subditi inobedientes Papæ pro Athæis, & hæreticis ſemper habiti fuerunt. to. 6. 856. 3.
Subditus dupliciter poteſt teneri non obedire ſuo ſuperiori. to. 13. 340. 2.

*Subſcriptio Cardinalium.*

Subſcriptio Cardinalium in alienationibus non eſt de neceſſitate. to. 9. 351. 280.
In Concilijs ſubſcribunt ante Epiſcopos. to. 4. 343. 9.

*Subſcriptio Conciliorum.*

Legati Conciliorum, ſeu Papæ Apocriſarij ſubſcribunt Concilijs nomine Papæ; Epiſcopi verò nomine proprio. to. 8. 895. 2; & ſeq.
Epiſcopi ſubſcribunt Concilijs, non tamen ea confirmant. to. 10. 525. 1.
Modus ſubſcribendi decretis Conciliorum. to. 10. 543. 1.
Epiſcoporum Concilia cur aliquando petierint ab Imperatoribus, vt ſubſcriberent? to. 16. 208. 1.
Acta Conciliorum ſub cuius nomine debeant ſubſcribi? to. 9. 162. 2; & ſeq.
Conſtitutiones Conciliorum edi debent ſub nomine Papæ. to. 9. 163. 7.
Licèt Concilium in pluribus caſibus ſubſcripſerit ſub nomine vniuerſali ipſius Concilij; hoc tamen fuit ex permiſſione, & tolerantia Papæ; quia quod fit per Concilium generale, virtualiter fit per Papam. to. 9. 166. 25.
Subſcriptionis formula Conciliorum generalium. to. 15. 546. 14.
An, & quomodò Concilijs Imperatores ſubſcripſerint? to. 19. 432. 1; & ſeq.
Papa ſubſcribens Concilio aliter ſubſcribit, ac ſubſcribant Epiſcopi, hinc Eugenius IV. Concilio Florentino ita ſubſcripſit: *Ego Eugenius definiens ſubſcripſi*; alij verò Epiſcopi ſolùm ſcripſerunt: *Ego ſubſcripſi*. tomo 8. 895. 2;
Subſcriptionis forma per Epiſcopos in quatuor principalioribus Concilijs fuit. *Ego Baſilius Epiſcopus Seleuciæ Iſauriæ iudicans ſubſcripſi*; aliquando ſubſcripſerunt: *Ego N. definiens ſubſcripſi*; aliquando: *Ego ſubſcripſi*; & aliquando: *Pro eo ſubſcripſi, qui qui erat infirmus*, & aliæ huiuſmodi ſubſcriptiones variæ. to. 9. 135. 7.
Item formula ſubſcriptionis inferiorum Epiſcoporum in Concilijs. to. 9. 136. 8.
Item ſubſcriptionis formula, qua vſi ſunt Papæ Legati in Concilijs. to. 9. 136. 9.
Item Papæ ſubſcriptionis formula. to. 9. 136. 9.
Subſcriptiones in Concilijs an faciant conſtitutionem Papæ, an Concilij &c? to. 9. 167. 4.

*Subſidium.*

Subſidijs temporalibus Eccleſia opportuno tempore à Chriſto Domino fuit ornata. to. 5. 783. 2.

*Suburbanum, ſuburbicarium.*

Suburbanum, ſuburbicum, ſuburbicarium, & ſuburbicanum ſunt voces ſynonymæ, & ſingulæ cum reſpectu ad Vrbem ita, vt quæcunque Vrbi vicina ſunt, atque ſubiecta eadem alluſione hiſce ſignificentur terminis, qui tamen omnes differunt à vocibus Vrbana, Vrbica, Vrbicaria. to. 4. 312. 8.
Inter ſuburbicarias, & Vrbicarias prouincias diſcrimen. to. 4. 312. 8.
Suburbicariæ regiones dicebantur, quæ intra centeſimum lapidem continebantur, quæ erant fines iuriſdictionis Præfecti Vrbis. to. 4. 312. 9; & to. 6. 199. 1; & to. 16. 68. 2.
Extra centeſimum lapidem erat Tuſcia ſuburbicaria, & ſuburbicarium Picænum ſaltem quoad aliquam ſui partem. to. 4. 312. 9.
Hæc autem nomina ſuburbicarij, & Vrbicarij ita deponuntur, vt vnum alterum contineat, tanquam magis vniuerſale, minùs vniuerſale. to. 4. 312. 9; & 313. 2; ſeq.
Suburbicaria vox ſignificat etiam Eccleſias Patriarchatui Romani Pontificis ſubiectas. to. 4. 312. 9.
Suburbicariæ Prouinciæ Romanis ſubiectæ quæ ſint? to. 6. 199. 1.
**Suburbicarij nomine venire non poteſt Orbis** abſolutè ſumptus, cui pat eſt ſummus Pontifex. to. 4. 312. 9.
De ſuburbicarijs intra centum ab Vrbe lapides opinio Salmaſij, quam impugnauit Iacobus Sirmondus. to. 11. 205. 60.
Oſtenditur ex Sirmondo contra Salmaſium, Præfectum Vrbi nec habuiſſe diœceſim, nec prouinciam, ſeu regiones, quæ poſt Conſtantinum prouinciæ intitulatæ ſunt, & profertur ex notitia numero decem reliquis Italiæ prouincijs Vicario parentibus, ex quibus manifeſtè refellitur Salmaſius ſuburbicarias inter quatuor prouincias coercens. to. 11. 206. 61.
Item oſtenditur magis explodendum Salmaſium de Patriarchali Romani Pontificis poteſtate intra centum ab Vrbe lapides coarctata, & prouincias latiùs diffuſas fuiſſe, probat ex antiqua Vaticani notitia à Baronio publicata Dominus de Marca. to. 11. 206. 62.
Licèt ſuburbicariæ latiùs ſeſe extendant, quàm centum milliaria, attamen rectè canon Nicænus expoſitus fuit à Ruffino. to. 11. 206. 63; & ſeq.
Romanus Pontifex exercuit ordinationes in loca ſuburbicaria. to. 11. 207. 64; & ſeq.
Ruffini expoſitio de ſuburbicarijs non conuenit cum Canone Nicænæ Synodi, ſi ſuburbicariæ ſumantur ſolùm pro decem prouincijs in notitia expreſſis. to. 11. 208. 67; & ſeq.
In VI. canone Concilij Nicæni nulla penitus fit menſio ſuburbicariarum. tom. 11. 208. 68.

Ca-

Canon Concilij Nicæni de ſuburbicarijs intelligendus eſt de omnibus Occidentis Eccleſijs ſpeciali iure Pontifici Romano ſubiectis. to. 11. 210. 73.

Suburbicariç Eccleſię eodem modo dicuntur, quo ſuburbicariæ prouinciæ; & ideo ſicut prouinciæ ſuburbicariæ dicebantur, quæ erant ſub Vicario Vrbis Romæ, ſic Eccleſiæ ſuburbicariæ dictæ ſunt à Ruffino, quæcumque ſubijacebant Epiſcopo Vrbis Romæ; & ſicut prouinciæ ſuburbicariæ peculiarem conſtituebat diœceſim Vicarij Vrbis Romæ; ita Eccleſiæ ſuburbicariæ diœceſim conſtituunt Romani Epiſcopi. to. 11. 210. 73.

Reijcitur Salmaſius, qui contra fidem indubitatam Græcorum Patriarchatum Romanum inter loca ſuburbicaria concluſit. to. 11. 215. 91.

Suburbicariæ Romanæ extendebantur non modò vltra centeſimum lapidem, verùm etiam vltra fines Italiæ, imò etiam longè vltra ſupremos limites Imperij Occidentalis. to. 16. 83. 2.

Suborbicariarum Eccleſiarum nomine intelliguntur omnes Eccleſiæ, ex quibus conſtituitur ſpecialis diœceſis. to. 16. 83. 2; & ſeq.

Suburbicatiæ proprijſſima acceptio ſignificauit omnem prouinciam, & ciuitatem, quæ erat ſubiecta Romanæ Vrbi, vnde tempore Auguſti totus Orbis ſuburbicanus fuit. to. 4. 313. 1.

Diuiſo Imperio inter Valentinianum II; & Theodoſium I; & inter filios Theodoſij Arcadium, & Honorium, ſolus Occidens remanſit ſuburbicarius Romæ; vnde Ruffinus, qui loquutus eſt poſt diuiſionem Imperij, nomine ſuburbicariarum Eccleſiarum intellexit omnes Eccleſias Occidentales. to. 4. 313. 1; & ſeq.

Suburbicariarum nomine intellexit Ruffinus cum Nicæno Concilio omnes Eccleſias, quotquot Romano Imperio in Oriente Occidente, Meridie, & Setemptrione continebantur. to. 1. 427. 2.

Suburbicatiæ regiones nuncupabantur, quæ ad Vrbem Romam debebant aononam deferre, ſiue infra, ſiue extra Italiam vbique gentium eſſent poſitæ. to. 1. 428. 1.

*Succeſſio Apoſtolorum.*

Apoſtolis in plenitudine poteſtatis ſolus Papa ſuccedit. to. 20. 583. 1; & ſeq.

Eis fuit data poteſtas perſonalis non transferenda in ſucceſſores. to. 11. 536. 1.

Nullus Epiſcopus ſucceſſit in poteſtate plenaria Apoſtolis. to. 11. 537. 1.

Eis ſuccedunt Epiſcopi, tanquam Patribus filij? to. 20. 550. 2.

Eorum iuriſdictio cum ipſis ceſſauit. to. 11. 538. 8.

Illis in munere Apoſtolatus non fuit conceſſum habere ſucceſſores. tom. 3. 922. 2; & 924. 1.

Eorum ſedes ferè perierunt. to. 3. 7. 2.

Apoſtolis quomodò ſuccedant Epiſcopi? to. 12. 412. 2; & 417. 1; & ſeq.

Inæqualiter eis ſuccedunt Papa, Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, & Parochi. to. 20. 287. 1; & ſeq.

Illis ſuccedunt etiam præsbiteri in munere ſacerdotali. to. 20. 585. 1; & ſeq.

Apoſtolorum ſucceſſores dicuntur Principes. 3. 127. 2.

Quomodò eis ſuccedant Cardinales, & Epiſcopi? to. 20. 563. 1.

Eorum poteſtas vna cum illis interijt. tomo 17. 114. 2.

*Succeſſio Chriſti Domini.*

Chriſtus Dominus non habuit ſucceſſorem in Pontificatu, quia non deſtitit eſſe Pontifex, cùm maneat in æternum; nec Petrus eſt ei par in poteſtate; ſed tantùm deſtinanit Petrum ſuum Vicarium, vt ſuam viſibilem præſentiam ſuppleret. to. 17. 16. 1; & ſeq; & 21. 1.

Voluit, vt D. Petri ſucceſſores pro temporum varietate etiam armis fidem defenderent. to. 17. 435. 1.

Reliquit non ſolùm D. Petrum, ſed etiam omnes D. Petri ſucceſſorea ſuos Vicarios. to. 17. 417. 2; & ſeq.

Omnia, quæ dixit D. Petro circa Eccleſiæ gubernium, intelligi debent dicta fuiſſe omnibus D. Petri ſucceſſoribus. to. 3. 823. 2.

Contulit nedum D. Petro, ſed etiam omnibus D. Petri ſucceſſoribus Eccleſiæ primatum. to. 13. 123. 1; & ſeq.

Inſtituit vnicum Paſtorem Eccleſiæ viſibilem, à quo eius oues paſcerentur viſibiliter in terris, ex quo colligitur ſucceſſio Pontificum vſque ad ſæculi conſummationem. to. 4. 769. 12; & ſeq.

Suum Vicarium ſucceſſorem vſque ad mundi finem inſtituit, vt ſub vno capite viſibili Eccleſiæ vnitas magis conſeruetur. to. 20. 558. 1; & ſeq.

*Succeſſio Eccleſiæ.*

Succeſſiones Eccleſiarum quæ dicantur habere ſucceſſionem Apoſtolicam? to. 8. 733. 1.

Succeſſio Eccleſiaſticarum perſonarum. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 11. 2; & ſeq.

*Succeſſio Epiſcoporum.*

Succeſſio Epiſcoporum neceſſaria eſt ad conſeruationem Eccleſiæ. tom. 20. 562. 1; & ſeq.

Succeſſio Epiſcoporum nullis ipſorum criminibus præter hæreſim inualidatur. to. 20. 564. 2; & ſeq.

Succeſſio eorum debet eſſe ex Eccleſiæ vocatione, ſicut vocatio Aaronis. to. 20. 566. 1.

Et ſicuti vocati fuerunt Saulus, & Barnabas. to. 20. 566. 2.

Succeſſio Epiſcoporum requirit electionem Eccleſiaſticam, non autem populi conſenſum, aut approbationem. to. 20. 567. 1.

Succedunt Apoſtolis ſolùm in munere gubernandi Eccleſiam particularem, quæ illis obtigerat, non autem in delegatione vniuerſali, quam habuerunt in omnem Eccleſiam, nec in munere eligendi Papam; in his enim muneribus ſuccedunt ſoli Cardinales. to. 20. 563. 2.

Epiſcopos ſuccedere Apoſtolis probat S. P. Auguſtinus ex illis verbis Pſal. 44. *Pro patribus nati ſunt tibi filij*; quia Apoſtolis, qui patres fuerunt, quia genuerunt Eccleſiam, ſuccedunt Epiſcopi, tanquam eorum filij ab ipſis geniti. to. 20. 563. 1.

Iure Diuino ſuccedunt in locum Apoſtolorum.

rum. to. 5. 21. t; & to. t 2. 131. 1; & to. 19. 10. 1.

Succedunt Apoſtolis, non quidem propriè, & ſimpliciter,ſed ſolummodò ſecundùm quid, & impropriè. to. 5. 21. 1.

Quomodò ſuccedant Apoſtolis? to. 12. 412. 2.

Aliter ſuccedunt Apoſtolis, quàm D. Petro Pontifices Romani. to. 12. 577. 2.

Succedunt Apoſtolis, ſicut præsbiteri ſuccedunt ſeptuaginta duobus Diſcipulis eorum officia continuantes. to. 12. 578. 1; & to. 11. 521. 1.

Qui ſucceſſerunt Apoſtolis, non receperunt ſollicitudinem omnium Eccleſiarum, quàm habuerunt Apoſtoli; ſed ſolam poteſtatem ordinis, & iuriſdictionis in ſua diœceſi. to. 11. 250. 1; & ſeq.

Quomodò dicantur ſucceſſores Apoſtolorum? to. 11. 539. 5; & to. 14. 445. 1; & ſeq; & to. 2. ex Turrecrem. 36. 2.

Cur non ſuccedant Apoſtolis eo modo, quo Papa ſuccedit D. Petro? to. 14. 208. 1; & ſeq.

Non ſucceſſerunt Apoſtolis quoad iuriſdictionem, quam à Papa acceperunt. to. 15. 158. 2.

Quatenus Apoſtolorum ſucceſſores, neceſſariò ſunt inſtituendi. to. 4. 380. 5; & 382. 6.

Non ſuccedunt Apoſtolis in omnibus dotibus. to. 4. 300. 3; & 302. 6; & 696. 13.

In poteſtate ordinaria ſuarum Eccleſiarum ſuccedunt Apoſtolis; non autem in poteſtate in Eccleſiam vniuerſalem. to. 4. 771. 32; & 75. 1; & 476. 24; & 28.

Succedunt Apoſtolis in ſimilitudinem officij. to. 13. 359 2.

Quomodò ſint, & non ſint ſucceſſores Apoſtolorum? to. 9. 656. 2.

Ritè electi ſuccedunt Apoſtolis. to. 20. 571. 1.

Sunt filij Apoſtolorum nedum, quia illis ſuccedunt; ſed etiam quia per manuum impoſitionem gignuntur. to. 4. 630. 2.

Non ſuccedunt Apoſtolis eo modo, quo vnus Epiſcopus alteri ſuccedit. to. 3. 922. 2.

Quo ſenſu vocantur à SS. Patribus Apoſtolorum ſucceſſores? to. 3. 925. 1; & ſeq.

Succedunt Apoſtolis in ratione ordinis Epiſcopalis, non autem in Apoſtolatu. to. 18. 676. 1.

*Succeſſor D. Petri.*

Succeſſor D. Petri, & Vicarius D. Petri differunt inter ſe; quia ſucceſſor fuit ſolùm poſt mortem D. Petri, Vicarius verò fuit viuente D. Petro. to. 4. 303. 1.

Succeſſorum D. Petri ius ex actis ipſius Diui Petri euidenter conſtat. to. 4. 779. 48.

Succeſſores D. Petri ſunt adeundi, quoties inſurgit aliqua hæreſis. to. 4. 807. 11; & ſequen.

Succeſſores D. Petri, & ipſe D. Petrus vnum tribunal conſtituunt cum Chriſto Domino. to. 9. 209, 120.

Succeſſores D. Petri, & ipſemet Diuus Petrus omnibus alijs Prælatis etiam ſimul ſumptis præſtant, & antecellunt. to. 13. 596. 2.

Item poſſunt abrogare Apoſtolorum ſtatuta. to. 4. 573. 9.

Item habent plenitudinem poteſtatis à Chriſto Domino. to. 4. 74. 2.

Quomodò gregem ſibi commiſſum defenderint? to. 1. 572. 1.

Moriens D. Petrus reliquit ſuo ſucceſſori vſque ad ſeculi finem paſtoralem auctoritatem in vniuerſam Eccleſiam. to. 16. 380. 2; & ſeq.

Succeſſores D. Petri, qui fuere circiter ducenti, nec D. Petri nomen, nec æqualem gubernij diuturnitatem, quam habuit D. Petrus, habuerunt. to. 16. 387. 1.

Succeſſorem D. Petri eſſe Romanum Pontificem oſtenditur. to. 2. ex Turrecremen. 36. 2.

Succeſſores D. Petri per electionem non per carnis coniunctionem debent aſſumi. to. 2. ex Aluarez. 6. 1.

Nequeunt deficere in confirmando fratres in fide ex vi orationis Chriſti Domini, quæ etiam ad illos extenditur. to. 2. ex Pighio. 83. 1; & ſeq.

Succeſſio legitima futura eſt vſque ad Mundi finem. to. 1. ex Tannero. 13. 77; & tom. 9. 645. 2; & 646. 1.

Succeſſor D. Petri in Principatu totius Eccleſiæ, in amplitudine poteſtatis, & in prærogatiua dignitatis eſt Pontifex Romanus. to. 9. 646. 1; & ſeq.

Succeſſio D. Petri dupliciter conſiderata. to. 9. 647. 2.

Eis conceſſa fuit poteſtas ligandi à cenſuris, ſtatutis, & præceptis. to. 4. 465. 1.

Succeſſores D. Petri hæreditario iure eandem poteſtatem recipiunt. to. 1. 7. 1.

Sunt interpretes ſacræ Scripturæ. to. 1. 243. 1.

**Nedum ab ipſo D. Petro hæreditauerunt** poteſtatem, ſed etiam curam in amplianda, & tuenda Eccleſia. to. 1. 436. 1; & ſeq.

Eius, & ſucceſſorum poteſtas à Chriſto Domino conceſſa qualis, & quanta ſit? tom. 1. 503. 2.

Vindicatiua poteſtas D. Petrus vſus fuit in Simonem Magum; & ob hoc eius ſucceſſores vſum poteſtatis punitiuæ ſumpſerunt. to. 1. 526. 1; & ſeq.

Succeſſor D. Petri in regimine totius Eccleſiæ eſt ſolus Romanus Pontifex. to. 7. 198. 2; & to. 2. ex Adolpho. 62. 2; & to. 3. 345. 2; & to. 1. 7.

Petro, & ſucceſſoribus tradita eſt clauium indefinita poteſtas. to. 7. 446. 1; & ſeq.

Eorum infallibilitas probatur ex ſcripturis. to. 7. 671. 1; & ſeq; & 672. 2; & ſeq; & 673. 2.

Quomodò repræſentent totam Eccleſiam? to. 7. 545. 2; & ſeq.

Eis fuiſſe commiſſam poteſtatem in totam Eccleſiam, nemo vnquam dubitauit. to. 15. 350. 1.

Primatus D. Petri cum ſuis ſucceſſoribus ſupra Eccleſiam militantem eſt præcipuum fidei dogma. to. 3. 758. 1; & ſeq.

Succeſſores D. Petri poteſtatem accipiunt à Chriſto Domino, non ab Eccleſia. tom. 6. 695. 1.

Singularis poteſtas eis fuit conceſſa à Chriſto Domino. to. 2. ex Pighio. 32. 2.

Succeſſor D. Petri cur non vocetur Epiſcopus Antiochenus, vel Hieroſolymitanus, cùm etiam illic ſederit D. Petrus? to. 2. ex Pighio. 41. 2.

In ſucceſſoribus D. Petri eſt etiam eius poteſtas. to.8. 287. 11.
Poteſtas D.Petri neceſſariò debet perſeuerare in ſucceſſore. to.8. 344. 2.
Eius dignitas poſt eius mortem alteri ſucceſſori erat neceſſariò conferenda. to.3. 3. 1; & 4. 1.
Succeſſoribus D. Petri cur aliquando conceſſum non fuerit nomen D.Petri? to.3. 826. 1.
Petro debuit aliquis ſuccedere, vt firma eſſet Chriſti Domini promiſſio, quòd nunquam eius fides eſſet defectura. to. 17. 437. 1; & ſeq.
Succeſſor D. Petri quis immediatus fuerit? to.8. 178. 2.
Soli Romani Pontifices ſuccedunt D.Petro in iuriſdictione à Chriſto Domino accepta, non Principes ſæculares. to.16. 157. 2.
Solus Romanus Pontifex ſuccedit D. Petro in vtroque Epiſcopatu Orbis, & Vrbis. to.10. 161.2.
Succeſſores D. Petri impleuerunt, quæ Chriſtus Dominus D.Petro promiſit. tom. 18. 331. 2.
Succeſſoribus D. Petri promiſſa fuit poteſtas illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduersùs eam*. to.18. 319. 1.
Succeſſorum D.Petri cura circa nouella fidei germina, quæ, qualis, & quanta fuerit? to.1. 476.1.
Quare in Pontificatu nõ ſit admiſſa ſucceſſio ex ſtirpe, rationes plures afferuntur. to. 4. 320.2; & to.13. 342. 1; & ſeq.
Succeſſor D.Petri quonam iure ſit ille, qui eſt Pontifex Romanus? tom. 13. 129. 1; & ſeq.
Succeſſores D. Petri ſi eandem poteſtatem cum D. Petro non haberent, tota fides periret. to.13. 197. 1; & ſeq.
Succeſſio ſedis Romanæ legitima nec à ſathana, nec à Tyrannis fuit interrupta. to.1. 573. 1.
*Vid. Papa ſucceſſor D. Petri.*

*Suecia.*

Suecia cur defecerit à vera fide Catholica? to.6. 735.4.
Dogmatibus Lutheri receptis Eccleſiæ, Monaſteria, & Canonicatus ſpoliari ceperunt. to.6. 735. 4.

*Sueſſanum Concilium.*

Sueſſanum Concilium an fuerit verum, vel ſuppoſititium Concilium? to.11. 71. 108; & ſeq.
An fuerit à Romano Pontifice congregatum? to.3. 546.2.
Coactum fuit à Cardinalibus, alijſque Eccleſiæ Prælatis, quia Marcellinus ob idololatriam à Papatu deciderat. tom. 19. 13; 1; & 14. 1.
Non depoſuit Marcellinum, ſed in eo Marcellinus ſeipſum depoſuit. to.2. ex B.Ægidio. 20.2, & 60.2; & to.6. 552. 2.
Eius acta in prima Annalium ſuorum editione in dubium vocare cepit Baronius. to.11. 71. 108.
An acta ſuppoſititia ſint, indeciſum relinquitur, ſæculo autem octauo non fuiſſe conficta, ſed longè antiquiora eſſe, veriſimiliùs aſſeritur, neque à Donatiſtis confingi potuiſſe probatur reiecto Baronij, & Binij fundamento. tom. 11. 71; 109.
Doctrinam in actis contentam de iniudicabilitate Romani Pontificis negat Launoius, ſed concedunt tractatores plurimi poſt ſæculum octauum hæc acta, vt genuina, recipientes. to.11. 72. 110.
Quo remedio SueſſanumConcilium vſus fuerit contra Marcellinum, contra quem fuerat congregatum? to.13. 440. 1.
Sueſſani Concilij Patres reſpicientes Marcellinum Pontificem, qui metu mortis actu externo contra Dei charitatem peccauerat, iudicare noluerunt. tom. 1. 125. 1; & to.2. ex B. Ægidio. 20.2.
Marcellinus confeſſionem fidei, non fidem perdidit. to.1. 339. 2.
Coram Patribus Concilij Sueſſani ſe accuſauit. to.10. 202. 1.
Sueſſanum Concilium congregatum fuit ob cauſam Marcellini diſcutiendam. to. 9. 9. 10.
*Vid. Marcellinus Papa.*

*Sueſſionenſe Monaſterium.*

Sueſſionenſi Monaſterio in Gallia à S. Gregorio Magno conceſſum fuit priuilegium, quo illud conſtituit caput omnium Monaſteriorum totius Galliæ. to.6. 755. 8.
Nulli ditioni ſubijci voluit, præterquàm Sedi Apoſtolicæ. to.6. 755. 8.

*Suffraganeus.*

Suffraganei in quibus caſibus ſubijciantur Archiepiſcopis? to.4. 96. 1.
Suffraganei nequeunt deponi ab Epiſcopo Metropolita, vel Patriarcha. to. 6. 124.2.

*Suffragia Conciliorum.*

Suffragium in Concilijs habent omnes Epiſcopi etiam titulares, qui propriæ renunciarunt Eccleſiæ, ſicut alij Epiſcopi. to.4. 433. 6.
Suffragium Conciliorum non competit Laicis. to.10. 527. 1; & to. 19. 410. 1; & ſeq; & 414. 2.
Suffragium ferre in Concilijs non conuenit omnibus ſacerdotibus, quantumuis doctis. to.10. 529. 1.
Abbatibus, Generalibus Religionum, & alijs habentibus iuriſdictionem quaſi Epiſcopalem ex Papę priuilegio fuit conceſſum ſuffragium in Concilijs; Legatis verò ſedis Apoſtolicæ etiam clericis conuenit ſuffragium definitiuum. to. 10. 530. 2; & to.3. 547; & to.4. 431. 2; & tom. 5. 148. 99; & 688. 1.
Cardinales, Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, & Epiſcopi iure ordinario habent ſuffragium deciſiuum. to.10. 531. 1.
Etiam Epiſcoporum abſentium Procuratores in cauſis fidei, dummodò ſint clerici, habent ſuffragium. to.10. 532. 1.
Suffragia Concilij quomodò ſint ſcrutanda? to.9. 134. 1.
Suffragia Conciliorum alia ſunt definitiua, alia conſultiua. to.8. 861. 1.
Patres Conciliorum habent votum nedum conſultiuum, ſed etiam definitiuum. to.1. ex Tannero. 49. 309.
Imperatores, & alij laici non habent, nec habere poſſunt ſuffragium. to. 2. ex Alano. 11. 2; & to.18. 111. 9; & ſeq.
Neque populus etiam collectiuè ſumptus. to.18. 313. 2.

Con-

Concilia generalia non regulantur numero ſuffragiorum, ſed Papæ confirmatione. to.10. 541. 2.
Suffragia Conciliorum generalium non attenduntur ſecundùm pluralitatem ſuffragantium, ſed ſecundùm ſaniorem partem. to.9. 217. 25.
An clerici habeant ſuffragium? to.18.111.9; & ſeq.
In Concilijs generalibus ſoli Epiſcopi à iure vocem habent. to.20. 113. 2.
Suffragiorum, ſeu votorum ſcrutinium in Concilijs quomodò fieri debeat? to.9.134. 1; & ſeq.
In ſuffragiorum diſcordia in Concilio an ſtandum ſit maiori parti? to.4. 717. 22; & ſeq.

*Suggeſtio.*

Suggeſtio Germani,& Ioannis Epiſcoporum, Fælicis,& Dioſcori Diaconorum, & Blandi præsbiteri ad Hormiſdam Papam. tom.3. 728. 1; & ſeq.
Alia ſuggeſtio Dioſcori diaconi ad Hormiſdam Papam. to.3. 728.2; & ſeq.

*Suidbertus Epiſcopus.*

Suidberti Epiſcopi canonizatio facta fuit à Leone III. Papa. to.9. 737. 1.

*Superbia, & ſuperbus.*

Superbia, & auaritia detrimento ſunt Eccleſiæ. to.3. 241. 2.
Superborum ſedes deſtruxit Deus. tom.3. 30. 2.
Superbia honores huius Mundi appetere facit, vt homines perdat. to.3. 195. 1.
Superbia Luciferi vnde occaſionata fuerit? to.3. 195.1.
Superbia quàm magnum peccatum ſit? to.3. 195. 2.
Superbi præſumptuoſi ad imitationem diaboli rapiunt Dei potentiam duobus modis. to.3. 195. 2; & ſeq.
Superbus toties ad culpam apoſtaſiæ dilabitur, quoties præeſſe hominibus delectatur teſte ſancto Gregorio. to.3. 196. 1.
Qui dominium ambit, animam perdit, quia gratiam amittit, quæ eſt vita animæ. to.3. 196. 1.

*Superior.*

Superior omnis imperare poteſt inferiori ſuo. to.2. ex Adolpho. 68. 2.
Omnis contemptus auctoritatis ſuperioris mortale peccatum eſt. to.2. ex Pighio.58. 1; & ſeq.
Superiores quinam habeant regimen particulare, & vniuerſale? to.3. 18.2.
Superiore inhabili exiſtente poteſtas deuoluitur ad inferiores. to.9. 9. 9.
Superior non ligatur ſtatutis inferioris. to.9. 480. 5.
Superioritas non eſt ſolùm in Papa, ſed etiàm in Concilio. to.9. 502. 56.
Superior debet honorare inferiores. tom. 9. 580. 212.
Superior per inferiorem aliquando arguitur. to.9. 283. 71.
Superiorem non poſſe, quod ſpectat ad inferiorem, non ſemper eſt verum. to.9. 664. 1.
Superior Regularis habet obligationem voti obedientiæ, licèt non habeat exercitium. to.9. 753. 2.

*Superioritas Concilij.*

Tempore ſchiſmatis Concilium eſt ſupra Papam. to.6. 817. 2.
Legitimè congregatum eſt ſuper omnes Eccleſias. to.9. 483.14; & 492.24.
Quomodò dicatur maior Papa? tom.9. 504. 60; & 505. 65; & 507. 70; & 592. 238.
Poteſt dici maior Papa maioritate iudicij diſcretiui, non definitiui. to.13. 569. 1.
Eſt ſuperius Papa ſchiſmatico, dubio, & incerto. to.1. 132. 1.
Concilium generale non eſt ſupra Papam legitimum. to. 11. 389. 1; & ſeq; & tom. 7. 514. 2; & ſeq.
Acephalum Concilium nequit eſſe ſupra Papam. to.7. 543. 1; & ſeq.
Aſſerere Concilium eſſe Papa ſuperius an ſit propoſitio erronea, & temeraria? tom. 3. 564.2.
Ita repugnat Concilium eſſe ſuperius Papa; ſicut repugnat omnia membra etiam ſimul eſſe ſupra caput. to.4. 729. 34.

*Superioritas Papæ.*

Superioritas Papæ exemplo Regum Ethnicorum oſtenditur. to.3. 65. 2.
Papa in terris ſuperiorem non habet. to. 18. 120. 18; & to.8. 262. 1; & to.2. ex B. Ægidio. 17. 2; & to. 9. 604. 278; & to. 4. 512. 91; & tom.9. 370. 2; & 382. 32; & tom.19. 269.2.
Eſt ſupremus Paſtor Eccleſiarum, Epiſcoporum, & Prælatorum, etiam prout in Concilio conueniunt. to.3. 396.
An ſit ſupra omnes Eccleſias? tom.4. 772.
Eſt maior omnibus nedum diſtributiuè, ſed etiàm collectiuè ſumptis. to. 8. 912. 1; & ſeq.
Eſt ſuperior Patriarcha Conſtantinopolitano vt caput membro, & radius radiato, & vt cuſtos eſt ſuperior vineæ. to.14. 487. 2.
In quo ſenſu, & in quo caſu poſſit ſupra ſe habere ſuperiorem? to.9. 592. 238.
Niſi ſit hæreticus, in terris ſuperiorem non habet. to.2. ex Aluarez. 4.2.
Concilia atteſtantia ſuperioritatem Papæ ad totam Eccleſiam. to.11. 398. 2; & ſeq.
A Deo conſtitutus eſt ſuperReges; ſicut Moyſes ſupra Pharaonem; & Hieremia ſupra Reges, & Regna Iudæorum. to.6. 76. 2;& ſeq.
Superioritatis Papæ rationes diuerſæ. to. 3. 47.2.

*Vid. Papæ ſuperioritas.*

*Superioritas Papæ ad Concilium.*

Superioritas Papæ ad Concilium demonſtratur illis verbis: *Super hanc petram ædificabo &c.* to.7. 553. 2.
Item ex Concilijs generalibus. to. 7. 557. 2; & ſeq.
Item ex correctione fraterna à Chriſto Domino præcepta. to.7. 561. 1; & ſeq.
Item ex præſidentia Papæ per ſe, vel per ſuos Legatos in Concilijs. to.7. 564.1; & ſeq.
Item ex eo, quòd Concilium ſeparatum à Papa nullam habeat infallibilitatem. to. 7. 566. 2; & ſeq.
Item ex confirmatione decretorum ipſius Cōcilij. to.7. 569. 2.
Item ex appellatione à Concilio ad Papam. to.7. 571.2; & ſeq; & 577.2; & ſeq; & 578. 2; & ſeq.

Item ex multis arg imen tis oſtenditur. to. 9. 510. vſque ad 516; & 543. vſque ad 546;& ſeq.

Eius ſuperioriras ad Concilinm demonſtratur. to. 3. 390. 2; & ſeq; & 834. 2; & to. 6. 516. 1; & to. 10. 206. 1; & to. 5. 696. 2; & ſeq. & 832; & to. 18. 3. 2; & ſeq; & tom. 1. 460. 1.

Eſſe ſupra Concilium ex Hæreticorum verbis conuincitur. tom. 1. ex Ecchellenſi. 27. 1; & ſeq.

Eius ſuperioritas ad Concilium definita fuit in ſynodo Rumana ſub Syluestro. tom. 11. 398. 2.

Item deducitur ex eo, quòd Concilium generale legitimè congregarum nequeat exercere ea, quæ Papæ ſunt reſeruata. to. 9. 235. 3.

Item ex eo, quòd Concilium generale nullam penitùs habeat auctoritatem iudicandi verum, & legitimum Papam etiam in cauſa fidei per viam appellationis. tom. 9. 466. 85.

Item ex eo, quòd Concilinm etiam generaliſſimum nequeat Papę legem imponere. to. 9. 273. 16; & to. 5. 142. 67; & to. 6. 24. 82; & 28. 101; & to. 19. 4. 2.

Item ex eo, quòd Concilium nequeat condere legem irritantem legem Papæ; ſed è contra poſſit Papa condere legem irritantem legem Concilij, quia leges inferiorum poſſunt à ſuperioribus tolli, abrogari, & immutari, non è contra. tom. 9. 807. 1; & ſeq.

Item quia ſecluſo Papa Concilinm non habet poteſtatem regulatiuam poteſtatis Papæ, nec conditiuam, aut interpretatiuam legum, aut collatiuam dignitatum Papatu inferiorum. to. 19. 467. 2.

Item ex eo, quòd à ſolo Papa recipiat ſuam auctoritatem. to. 5. 142. 63; & to. 9. 148. 12; & 164. 15; & ſeq; & tom. 4. 435. 4; & ſeq; & to. 7. 738. 2; & 791. 1; & to. 10. 207. 1.

Item ex eo, quòd ſententia Concilij ſit appellabilis ad Papam. to. 9. 343. 227.

Item ex eo, quòd Concilij ſententia, quando à ſententia Papæ diſcordat, eſt relinquenda, & ſententiæ Papæ ſit adhęrendum. to. 5. 127. 1; & to. 9. 212. 137; & 145.

*Vid. Papæ ſuperioritas ad Concilium.*

*Superſtitio.*

Superſtitio nihil aliud eſt, quàm religio ſupra modum ſeruata, quia cultum Diuinum ſuperſtitioſus vult impendere, cui non debet, vel quomodò non debet. to. 4. 62. 2.

Superſtitioni opponitur religio. tom. 4. 62. 2.

*Suſpenſio Epiſcoporum.*

Suſpenſio generaliter lata non comprehendit Epiſcopos, niſi eorum ſpecifica mentio habita fuerit. to. 4. 405. 1.

Epiſcopi à Romanis Pontificibus ſuſpenſi, degradati, & ex ſuis ſedibus expulſi. to. 18. 22. 1.

Epiſcopus non puniens crimen fornicationis, & Inceſtus ab officio ſuſpenditur. to. 5. 713. 1.

Vendens præbendas, vel alia officia eccleſiaſtica ab officio ſuſpenditur. tom. 5. 712. 2.

Item vſurarius, homicida, falſarius. tom. 9. 427. 37.

*Vid. Epiſcoporum degradatio.*

*Suſpenſio, & degradatio Clericorum.*

Clericus notorius concubinarius eſt ſuſpenſus quoad ſe, & quoad alios. tom. 9. 74. 38.

Clericus ſuſpenſus priuatur fructibus beneficiorum per tres menſes, & ſi monitus maneat in concubinatu, priuatur beneficijs obtentis, & redditur incapax alia obtinendi. to. 9. 74. 40.

Lapſus in hæreſim, licèt pœniteat, manet perpetuo irregularis. to. 6. 121. 1.

Depoſitio clerici fornicarij fuit moderata. to. 9. 216. 15.

Pro ſimplici homicidio non debet tradi Curiæ ſæculari, ſecus, ſi concurrat alia qualitas. to. 9. 423. 3.

Degradatio clerici definitur ſpoliatio omnium priuilegiorum clericalium. tom. 5. 208. 49.

Degradatio alia eſt realis, & propria; alia verò tantùm verbalis; quæ propriè dicitur depoſitio ab executione miniſterij ordinum ſuſceptorum. to. 5. 208. 49.

Antiquitus clericus lapſus in hæreſim manebat perpetuò irregularis, etiamſi reconciliatus fuiſſet. to. 6. 121. 1.

*Sutliuius hæreticus.*

Sutliuius hæreticus negauit Papæ infallibilitatem. to. 8. 404. 1.

*Syagrius Epiſcopus.*

Syagrio Epiſcopo Auguſtodunenſi à ſancto Gregorio ſummo Pontifice pallium conceſſum fuit. to. 6. 265. 2.

Non ſoli Syagrio, ſed etiam Metropolitę à ſancto Gregorio conceſſum fuit pallium. to. 6. 267. 1.

Ex mandato eiuſdem ſancti Gregorij debuit Syagrius habere locum poſt Lugdunenſis Eccleſiæ Epiſcopum. to. 6. 267. 1; & ſeq.

Fuit ab eodem ſancto Gregorio conſtitutus totius Prouinciæ Auguſtodunenſis Protothronum, attamen ſuo Metropolitæ per omnia ſubiectus. to. 6. 267. 2.

*S. Syluester I. Papa.*

Syluester I. Papa poſt obitum Melchiadis in eius locum ſuffectus eſt. tom. 1. ex Ecchellenſi. 53. 1.

S. Syluestro I. Papæ omnia imperialia indumenta Conſtantinus dono tradidit. to. 2. ex Turrecrem. 45. 2; & tom. 13. 192. 2; & ſeq.

S. Syluester I. Papa dixit: *Nemo in generali reſidens ſynodo iudicabit primam ſedem.* to. 2. ex Turrecrem. 44. 2; & tom. 3. 533. 1.

Approbauit ſynodum Nicænam. tom. 2. ex Turrecrem. 40. 1; & to. 13. 520. 1; & ſeq.

An baptizauerit Conſtantinum Auguſtum, quem curauit Dominus à lepra? tom. 4. 215. 2; & to. 11. 87. 325; & ſeq; & to. 9. 620. 27; & 619. 20; & to. 4. 333. 2; & tom. 1. ex Ecchellenſi. 53. 1.

S. Syluestro I. Papæ Conſtantinus impoſuit coronam Imperialem; & tanquam miniſter obſequens tenuit equum officium ſtratoris accipiens, & exequens. to. 4. 89. 1; & 666. 2; & to. 10. 93. 2.

*Vid. Conſtantius.*



Digitized by Google

S. Syluester Papa I. duas potiſſimùm ob cauſas Conſtantini dona accepit. to. 13. 193. 1; & ſeq.
Poſt baptiſmum Conſtantini Arij hæreſim aboleuit. to.13. 205. 1.
Epiſcopos quinque, & ſexaginta creauit. to. 13. 249. 2.
Sub Conſtantini Imperio ſedem Apoſtolicam rexit anno Domini trecenteſimo trigeſimo octauo, quo tempore fuit Nicænum Concilium. to.13. 253.1.
Quare Romæ congregauerit magnum Conuentum Epiſcoporum? to.13. 485. 2.
Congregauit Romæ ſynodum ducentorum ſeptuaginta ſeptem Patrum, in qua roborata eſt fides ſynodi Nicæni, & Arius condemnatus. to.13. 486. 1; & tom. 1. ex Ecchellenſi. 53. 1.
Eius vita ponitur inter authenticas ſcripturas. to.9. 619. 18.
S.Syluester Papa à ſacrilegis accuſatus. to. 6. 559.1.
Conuocauit Nicænam ſynodum. to. 11. 14. 4; & to.9. 730. 3; & 73. 1; & to.8. 788. 1; & 800. 2.
Vixit in Pontificatu annis vigintitribus. to. 9.620. 23.
An Conſtantini donatio facta ſancto Sylueſtro Papa valuerit? to.9. 618. 16; & ſeq.
In Concilio Arelatenſi contra Donatiſtas Canones præſcripſit. to.1. 79. 1.
In Concilio Nicæno regulam Fidei Catholicæ omnibus præſcripſit. to.1. 79. 2.
Acta Concilij Arelatenſis, & Nicæni approbauit. to.1. 84. 1.
Eccleſiæ Alexandrinæ turbatam pacem conciliauit. to.1. 435. 2.
Ofium Cordubenſem confeſſione,& eruditione clariſſimum Legatum in Orientem miſit. to.1. 435.2.
Nicænum Concilium fæliciſſimis ſanctí Sylueſtri Papæ, & Conſtantini auſpicijs abſolutum fuit. to.1. 435. 2.
Caput, & Princeps Concilij Nicæni fuit nuncupatus. to.1. ex Ecchellenſi. 53. 2.
An Concilium Nicænum inceptum fuerit ſub ſancto Sylueſtro, & abſolutum ſub Iulio? to. 18. 346. 2.

*Sylueſter II. Papa.*

Syluester II. Papa verè fuit ſapientiſſimus. to. 4. 814. 78.
Sylueſter II. Papa ſancto Stephano Regnum Hungariæ conceſſit. to.11. 360. 5.
Sylueſtri II. Papæ epitaphium in eius ſepulcro poſitum à Sergio IV. Papa. tom. 10. 482. 1; & ſeq.
A magia, & necromantia immunis contra Magdeburgenſes, & alios oſtenditur. to. 8. 164. 1; & 457. 2; & to. 10. 482. 1; & ſeq & to.12. 243. 1; & to.18. 652. 2; & tom.1. 349. 1.
Huius fabulæ Architectus fuit Berno. to. 12. 243. 1.

*Symbolum.*

Quid ſit ſymbolum? to.1. 208. 1.
Symbolum à quibus fuerit compoſitum? to. 10. 510. 1; & ſeq.
Symboli canendi conſuetudo in Eccleſia Romana. to.6. 880. 10.
Poſt Euangelium ex traditione ſymbolum fidei proximum locum occupat. to.1.207.2.
Symbolum fidei regulam veritatis immobilem ſanctus Irenæus Martyr nuncupabat. to.1. 207.2.
Traditum fuit ab Apoſtolis teſte ſanctis Leone, & Hieronymo. to.1. 207. 2; & ſeq.
Princeps Collegij Apoſtolici D. Petrus primum ſymboli margaritum poſuit. tom. 1. 208. 1.
Eccleſia Romana intemeratum ſemper cuſtodiuit, & ſeruauit teſte D. Ambroſio. to.1. 208. 1.
Symbolum communicatinnis in primitiua Eccleſia. to.1. 399. 1.

*Symbolum Nicænum.*

Concilium Nicænum addidit ſymbolo fidei illas particulas: *Et in Spiritum ſanctum*. to.6.621. 1.
Symbolo Nicæno quando addita fuerit illa particula: *Filioque procedit*? to.10. 304.1; & to.3. 678. 1; & 680. 2.
In ſeptima ſynodo non fuit ſymbolum Nicænum diſcuſſum; quia ab omnibus creditum erat. to.3. 678.1.
Symbolum fidei cum illa particula Romana ſynodus expoſuit, & tradidit. to. 3. 678. 2.
Concilia nationalia in Hiſpania, & Gallia, Emeritenſe, & Braccarenſe expreſsè & ſolemniter ſymbolum profitebantur, ac recitabant cum particula ex *Filioque*. tom. 3. 678.2.
An licuerit Eccleſijs Hiſpaniarum, & Galliarum particulam ex *Filioque* ſancire, & fidei ſymbolo apponere extra generale Concilium? to.3. 678.2; & ſeq.
Symbolum cum particula *Filioque* in codice ſeptimæ ſynodi apud Græcos quare non habeatur? to.3. 679. 2.
Septimam ſynodum ſymbolum cum particula ex *Filioque* credendam, ac recitandam dediſſe duabus rationibus oſtenditur. to. 3. 680. 1.

*Symmachus Papa.*

Symmachus Papa fuit reſtitutus, quia non erat intruſus, quia ſi fuiſſet intruſus, & de facto eiectus, non fuiſſet reſtitutus. tom.9. 25. 104; & 404. 39.
Symmacho opponebatur exceptio hæreſis. to.9. 25. 108; & 15. 50; & 404. 39.
Symmaco, & Laurentio contendentibus de Papatu aliqui clerici adhæſerunt Laurentio, & propter aliqua crimina, quæ Symmacho impingebant, ab eo receſſerunt. to. 9. 14. 38.
Symmachi auctoritate congregata fuit ſynodus. to.9. 15. 50.
Symmachus ideo fuit immunis ab impetitionibus, quibus oppugnabatur, quia de facto non thurificauerat idolis. to.9.404.39.
Symmachi ſententia non fuit iudicialis, ſed habuit vim extraiudicialis ordinationis. to.9. 405. 43.
Symmacho obijciebatur hæreſis, & Concilium pronunciauit illum immunem, & liberum. to.9. 405. 41.
Symmachus in Concilio præſidens, cùm tractaretur de validitate certæ ſcripturæ Baſilij de electione Pontificis, iuſſit eam deferri in medium, addens nolle ſe diſputare de eo, de quo ſtatim poterat iudicare Concilium. to.9. 494.36.

Quomodò hoc factum intelligatur? to.9. 596. 254.
Symmachi cauſa quare fuit agitata in Concilio, declaratur. to.9.597. 256.
Symmachus Papa *in cap. ſi tranſitus*, non dixit, quòd Papa poſſit ſibi eligere ſucceſſorem, ſed ſolùm, quòd poteſt decernere de ſucceſſoris electione cum fratribus. to.9.768. 2.
Eius conſtantia contra Laurentium, & eius excommunicatio contra ſchiſmaticos. to. 1. 11. 1.
Excommunicauit Anaſtaſium Imperatorem ob communicationem cum hæreticis. to.1. 358.1.
Symmachi apologeticum, quo calumniantem Anaſtaſium Imperatorem confutat. to.1. 344. 1.
Symmachus Papa vexatus à Theodorico Ariano. to.15. 581. 14.
Symmachus fuit verus Pontifex Romanus. to.8. 767.2.
A calumnia Mornæi vindicatur. tom.8. 767. 2.
Symmachi cauſa tempore Theodorici. to.6. 841.2.
Symmachus inſtitit conuocari ſynodum, in qua ſe purgaret. to.6. 559. 2.
Accuſatus in ſynodo Romana non fuit iudicatus. to.6. 641. 1.
Symmachus Papa quæſtionem ortam inter Antonium Arelatenſem, & Heſychium Viennenſem de Metropolitici iuris limitibus diremit. to.6. 115. 2.
Symmachus inſtante Theodorico, ad quem horrenda de eodem Symmacho perlata fuerunt, ſynodum conuocauit. to.15.575. 1.
Symmachus fuit paratiſſimus purgare ſeipſum in ſynodo inſtante Theodorico conuocata. to.15. 575. 1.
Symmachus in ſynodo Romana eius cauſam Dei iudicio referente Eccleſiæ fuit reſtitutus. to.15. 575. 1.
Symmachus quanuis accuſationibus impeteretur, & ab iniquiſſimo Rege perſequeretur, attamen obtinuit, vt eius cauſa ſolius Dei iudicio reſeruaretur. tom. 15. 576. 4.
Symmachi iudicium editum ab Italiæ Epiſcopis in ſynodo Romana congregatis. to.15. 577. 5.
Decretum ſynodi Romanæ, quo Symmachus Papa declaratus fuit innocens, immunis, & liber. to.15. 578.6.
Examinatur Romana ſynodus Symmachi Pontificis. to.6. 558. 1; & ſeq.

*Synagoga.*

Synagogæ poteſtas ſpiritualis fuit monarchica. to.10. 245. 2.
Synagoga habuit iudicem controuerſiarum fidei. tom.12. 197. 1; & tom. 3. 651. 1; & ſeq.
Synagogæ regimen fuit monarchicum. to.17. 54.1; & ſeq.
Synagoga, & Eccleſia differunt, vt figura, & figuratum. to.7. 746. 2.
Synagoga Hebræorum nunquam fuit ſubiecta Regibus. to.20. 498. 1; & ſeq.
Abrogata ſynagoga Iudaica nouæ Eccleſiæ myſteria Chriſtus inſtituit. to.1. 3. 1.
Synagoga fuit figura Eccleſiæ Romanæ. to.5. 60. 2; & to.12. 197. 1; & to. 14. 574. 1; & to.1. 4. 2; & 8. 2; & to.4.732.17; & to.13. 351.1.
Synagogam eſſe matrem Chriſti Domini quomodò intelligatur. to.13. 406. 1.
Synagoga Iudæorum olim populus, & hæreditas Domini erat. to.3. 651. 1.
De conditionibus ſynagogę, & Eccleſiæ Apoſtolus differens, illam Agar ancillæ, & hanc Saræ illuſtri, & liberæ aſſimilat. to.3. 651. 2.

*Synagoga, Eccleſia.*

Synagogæ, & Eccleſiæ Chriſti Domini conformitas eſt illa, quæ reperitur inter figuram, & figuratum. to. 10. 250. 1; & to. 5. 647.2; & to.7. 746. 2; & tom.3. 651. 2; & ſeq.
Eccleſia Chriſti Domini perfectior eſt, quàm fuerit ſynagoga. tom.12. 144. 1; & to. 1. 503.2.
Moyſaica Eccleſia an aliquando errauerit? to.10. 152. 1.
Sub priori teſtamento Eccleſia erat Regnum fidei, & tamen habebat Duces viſibiles. to.13. 257. 2.
Eccleſia eſt nobilior ſynagoga. tom. 3. 828. 1.
A Iudæis ad Gentes fuit translata. to. 3. 42. 1.
Eccleſia veteris legis an tota errauerit in adoratione vituli? to.3. 340.2.
Eccleſiæ veteri factæ fuerunt promiſſiones temporales, non æternæ. to.3. 491.2.
Eccleſiæ veteris mores circa ritus ſacros, & circa pauperum ſuſtentationem. tom. 1. 400. 1; & ſeq.
*Vid. Eccleſia Moyſaica.*

*Synagogæ Pontifices.*

Synagogæ Pontificum catalogus ab Aaron vſque ad Caipham. to.14. 148. 1; & ſeq.
Euangelici ſacerdotij Deus multò maiorem curam habet, quàm Pontificum ſynagogæ. to.14. 148. 2.
Synagogæ Pontifex fuit ſimul figura Chriſti Domini, & Romani Pontificis. to.14.369. 2; & ſeq.
Eius auctoritas, quæ, & qualis, & quanta fuerit? to.5. 89. 1; & to.1. 25. 1; & ſeq.
Diſtinguebatur à ſacerdotibus, & Leuitis. to.14. 408. 1.
Semper præſedit omnibus ſynagogis per totum Orbem diffuſis. to.17. 199. 1.
Fuit Monarcha viſibilis. to.17. 398.
Fuit maior, & ſuperior Rege Iudæorum. to.7. 435.2; & to.12. 466. 1.
Ei tenebantur Hebræi obedire ſub pœna capitis. to.16. 547. 1.
Ei deferebantur iuſſu Dei cauſæ maiores. to. 15. 148.2; & ſeq.
Cauſæ ad ipſum adductæ erant duplicis generis. to.8. 504. 2.
Fuit ſupremus Index controuerſiarum legis. to.8.375.2.
Ad ipſum ſolùm deferebantur controuerſiæ grauiores. to.12. 80. 2.
Eius iudicium fuit omnino infallibile, & irreformabile. to.7. 670. 2.
Fuit infallibilis in ferendis iudicijs ad religionem ſpectantibus. to.8. 408. 2; & 503. 1; & ſeq.

In-

Infallibilitatis priuilegium ei fuit conceſſum Diuinitùs. to.10. 307. 1.
Solus geſtabat ad pectus oraculum, & rationale Vrim, & Thummim, cum inſcriptione, *iudicium, & veritas*. to.7. 671. 1.
Eius inſignia, & ornamenta quæ fuerint? to.1. 25. 1; & to.12. 198. 1; & to.14. 407. 2.
Ex præſcripto Dei habebat *Vrim, & Thummim*, ideſt doctrinam, ſeu ſcientiam, & plenitudinem iudicij. to.17. 498.1.
Item geſtabat quædam ornamenta ſacerdotibus communia. to.14. 407. 2.
Eius inſtitutio non fuit ſolùm ad vitam Moyſis, ſed ad ſynagogæ durationem. tom.16. 363. 12.
Fuit inſtitutus, vt hæreſes proſcribendo ſcripturam rectè interpretaretur. to. 16. 369. 16.
Ad ſolutionem rerum difficilium, & ambiguarum in lege veteri erat neceſſaria ſummi ſacerdotis auctoritas. tom. 16. 369. 14.
Eius poteſtas quæ, & quanta fuerit? tom.17. 199. 1; & ſeq.
Pontifices veteres ſimul cum poteſtate ſpirituali habuerunt etiam poteſtatem temporalem. to.15. 287.1.
Depoſuerunt Reges, & alios elegerunt. to.11. 317. 1; & ſeq.
Quos Reges depoſuerint? to.11. 317. 1; & ſeq; & to.6. 50. 2.
Illorum poteſtas fuit imperfectior poteſtate noui Teſtamenti. to.13. 351. 1.
Eorum prærogatiuæ, & qualitates ſpecificè enumerantur. to.1. 25. 1; & ſeq.
Pontificatus ſynagogæ non fuit reſtrictus ad ſolam vitam Moyſis, Aaronis, & Eleazari. to.16. 380. 2.
Synagoga, ſiue ſummus Pontifex in Sanhedrim habuit donum infallibilitatis in rebus fidei. to.8. 508. 1; & ſeq.
Fuit vnus tantum, & eo mortuo alter ſuccedebat. to.16. 362. 1.
Eorum ſucceſſio nunquam fuit interrupta. to.8. 754. 2; & ſeq.
Non fuerunt plures ſummi Pontifices ſimul, ſed ſucceſſiuè. to.9. 631.1.
Synagogæ Pontificum continuata ſucceſſio fuit figura ſucceſſionis Romanorum Pontificum. to.12.179.2.

*Synderesis.*

Syndereſis rationis, ſeu iudicium conſcientiæ eſt menſura actionum humanarum. to.8. 51. 2.

*S. Synesius Episcopus.*

S. Syneſius Epiſcopus Ptolomaidis excommunicauit Andronicum Beroniceſem Tyrannum. to.6. 455. 2; & to.1. 519.1.
Priuatos omnes, & magiſtratus hortatus fuit, vt nec eiuſdem tecti cum Andronico vellent eſſe participes. to.6. 455.2.

*Synodi ethimon, & origo.*

Synodus nomen in Græco idiomate interpretatur comitatus, vel cœtus. tom. 4. 109. 2.
Synodus vnde dictus fuerit? to. 5. 682. 1; & to.6. 15. 42; & to.10. 503.1; & to.13.473. 1; & to.19. 264. 2; & ſeq.
Eius origo, inſtitutio, & vſus in Eccleſia. to. 10. 505. 1; & 506. 1; & tom. 5. 682. 1; & to.13. 445. 1.
Quo tempore ſynodi inceperint? tom. 6. 21. 65.
Eius ethimologia, quiditas, & multiplicitas. to.3. 857.1.
Ortum habuit à iure Diuino. tom. 3. 857. 2.
Originem habuit à veteri Teſtamento, & Apoſtoli illā ceperunt congregare in nouo Teſtamento. to.9. 778. 1.
Synodi nomen non eſt humanum commentum, nec vox iure humano inuenta, ſed deriuata à iure Diuino. to.3. 365. 1.
Synodus generalis initium habuit tempore S. Sylueſtri Papæ, & Conſtantini. to.4. 111. 1.
Inceperunt in veteri lege, & in noua lege fuerunt conſummati. to.19. 8. 2; & ſeq.
Earum inſtitutio ſaltem exemplariter eſt de iure Diuino. to.10. 506.2.
Inſtitutio, & origo quantùm ad circumſtantias loci, temporis, & alias ſimiles eſt de iure humano Eccleſiaſtico. to.10. 507.2.

*Synodi definitio.*

Synodus generalis eſt commotio totius Orbis, ideo æquum fuit Principum permiſſionem inquirere. to.6. 172. 1.
Synodi variæ definitiones iuxta varias ſententias. to. 4. 417. 4; & tom. 9. 778. 2; & to.13. 473. 2; & 478. 1; & to. 7. 777. 1; & to.3. 385. 2; & 364. 2; & 365. 2; & to. 11. 386. 1; & to.19. 7. 2; & 264. 2.
Synodus prouincialis eſt congregatio facta ſub Epiſcopo. to.4. 109. 2; & to. 12. 608. 1; & to.8. 322. 1; & to.7. 515. 2.
Synodus generalis eſt, quæ fit de Papæ mandato præſidentis per ſe, vel per ſuos Legatos. to.4. 114. 1.
Synodus generalis an ſit congregatio iudicialis, & forum iudiciale? to. 4. 714. 1; & ſeq.
Synodus quando propriè dicatur? tom.9. 212. 146.
Ad Papam ſeptem modis poteſt comparari. to.20. 119. 2; & ſeq.
An importet congregationem multorum Prælatorum concurrentium cum Papa? to.13. 499. 1; & to.7. 520. 2.
Synodus Oecumenica quid ſit? tom. 3. 366. 2.
Item plenaria quid ſit? to. 13. 559.1; & 578. 4.
Synodi generaliter ſumptæ exacta definitio. to.9. 778.2.
Synodus generalis eſt ſenatus Epiſcoporum Papæ aſſiſtentium. to.20.539.2.
Eſt tota Eccleſia reſpectiuè. to.20.539.1.
Definitionis ſynodi generalis explicatio. to.3. 365.1.

*Synodus quotuplex?*

Synodus quadruplex eſt, ſcilicet generalis, prouincialis, epiſcopalis, & religioſa, quæ potiùs dicitur capitulum. to.4. 110. 1.
Diuiditur in generalem, nationalem, prouincialem, & Diœceſanam. tom.4. 417. 5; & 645; & 486. 6; & to.3. 537. 2; & to.10. 503. 2; & to.5. 682. 2; & to.9. 778. 2; & to. 13. 475. 2.
Aliæ ſunt generales ſimpliciter, aliæ ſecundùm quid. to.4. 692. 44.
Dupliciter poteſt conſiderari, vt eſt corpus Ec-

Eccleſiæ ſeparatum à capite, quod eſt Papa, vel prout eſt corpus vnitum ſimul cum capite. to.9. 785. 1.
Synodorum triplex genus. to. 13. 164. 2; & to.20. 113. 1.
Synodi generalis duplex acceptio. to.13.559. 1; & to.18. 54. 1; & ſeq.
Synodus quotuplex ſit? to. 13. 475. 1; & to. 16. 284. 1; & to.10. 503.2.

*Synodorum finis.*

Synodus ob ſex cauſas celebratur. to. 5. 685. 2.
Synodi apud Afros ſemel in anno celebratæ. to.6. 290. 1; & ſeq.
Quis locus earum? to.6. 290. 1.
Synodi coactę fuerunt propter hæreſim, ſchiſmata, inuaſionem Turcarum, & propter ſuſpicionem hæreſis Papæ. tom. 9. 780. 1.
Triplici de cauſa congregantur. to. 8. 321; & to.20.108.1; & ſeq.
Synodorum finis præcipuus. to. 10. 545. 1; & ſeq; & to.3. 538. 1; & ſeq.
*Vid. Concilij finis.*

*Synodi congregatio.*

Synodorum celebratio debet eſſe frequens. to.6. 289; & ſeq.
Synodos celebrare in Ægypto ſpectat ad ſolum Patriarcham. to.6. 216. 1.
Synodum generalem celebrare ſine auctoritate ſedis Apoſtolicæ nunquam fuit licitum. to.6. 407.2.
Non euertit auctoritatem Papæ. to. 6. 405. 2.
Requirit quinque Patriarcharum præſentiã. to.6. 205.2.
Approbari debet à Papa. to.6. 200. 1.
Synodorum conuocatio facta per Imperatores fuit vel iuſſu, vel conſenſu, vel precibus Romani Pontificis. to.6. 511.1.
Synodorum conuocatio requirit ſolum conſenſum Papæ, non aliorum Patriarcharum. to.6. 511. 2.
Synodi celebratæ circa Paſchæ celebrationem. to.15. 382. 1; & ſeq.
Non debent celebrari inſcio Romano Pontifice. to.1. 73. 1.
Solius Papæ auctoritate congregantur. to.4. 98. 2.
Synodus vniuerſalis congregatur principaliter ad aliquod auctoritatiuè ordinandum. to.13. 491. 1.
Synodus, vt ſit legitima, non requirit Paſtores ex varijs nationibus collectos. to. 3. 944. 2.
Synodum conuocare cuius ſit? to.10. 396.1; & 400. 1.
Synodi quare auctoritate Imperatoris fuerint congregatæ? to. 4. 419. 4; & ſeq; & 690. 30; & to.5. 150. 107.
Fuerunt ab Imperatoribus merè miniſterialiter executiuè congregatæ. to.15.413.19.
Aliquando congregatæ fuerunt ab Imperatoribus rogante Eccleſia; aliquando ab Imperatoribus ſpontè fuerunt congregatæ, ſed poſtea fuerunt ratificatæ ab Eccleſia. to.9. 9. 9; & 15. 47.
Conuocatæ ab Imperatoribus fuerunt merè executiuè. to.20. 108. 2.
Synodus congregari non debet, niſi vrgente aliqua maxima neceſſitate, cui aliter prouideri non poſſit. to. 9. 19. 81; & 20. 82; & ſeq.
Synodus à quo ſit congreganda, quando eſt dubium, quis ſit verus Papa? tom. 9. 16. 53.
Sine cauſa legitima congregari non debet. to.9. 20.82.
Synodum poſſe congregari à quolibet Catholico quomodò ſit intelligendum? to.9. 40.196.
Synodum generalem congregare, vacante ſede, per Papæ depoſitionem ſpectat ad Cardinales de conſenſu omnium Epiſcoporum. to.12.604. 2.
Synodum congregare ille ſolus poteſt, cui conuenit ſumma, & vniuerſalis poteſtas in totam Eccleſiam; ſicut ſolus Epiſcopus poteſt congregare ſynodum in ſua Diœceſi, quia ei conuenit poteſtas in totam ſuam Diœceſim. to.10. 517. 1.
Synodus generalis debet congregari, quando Papa iudicat eſſe congregandam. to.4. 646. 2.
Synodi diuerſæ à Romanis Pontificibus ſolummodò congregatæ. to.1. 73. 2; & to.3. 544. 1; & to.8. 788. 2; & ſeq; & to.7. 172. 2.
*Vid. Concilij congregatio.*

*Ad ſynodum generalem qui vocandi?*

Vocandi ſunt quinque Patriarchæ. to.6.205. 2.
Vocandi ſunt omnes, quamuis omnes non conueniant. to.10. 533. 2.
Epiſcopi vocandi ſunt, quia tenentur intereſſe ratione iuramenti. tom. 5. 147. 94; & ſeq.
*Vid. ad Concilium generale qui vocandi.*

*Synodorum ordo in ſedendo.*

In ſynodis ſecundum locum immediatè poſt Papam habet Epiſcopus Portuenſis ex priuilegio; quia conſecrat Papam, & vngit Imperatorem. to.18. 113. 1; & ſeq.
An Cardinales præsbiteri ſedere debeant poſt primos quatuor Patriarchas maiores? to. 18. 114.2.
Synodis aſſidere debent Epiſcopi ſecundùm antiquitatem ſuæ ordinationis; non verò ſecundùm antiquitatem ſuæ Eccleſiæ. to.4. 115.1.
Archiepiſcopus Mediolanenſis habet locum ſupra Archiepiſcopum Rauennatenſem, & priùs illo debet ſubſcribere. to.18. 114. 3.
*Vid. Concilij ordo.*

*Ad ſynodos non venientium pœnæ.*

Synodis recuſantes intereſſe abſque legitimo impedimento grauiter peccant; legitimè autem impediti debent mittere excuſationem. to.4. 115. 1.
Recuſantes intereſſe abſque legitima cauſa, quas pœnas incurrant? tom.10. 534. 1; & to.18. 109. 2.
Debet præmitti citatio, ne ob ignorantiam poſſit quis ab interuentu ſe excuſare. tom. 10. 534. 1.
Cauſa non veniendi ad ſynodum debet eſſe vrgentiſſima, non autem leuis. to.18.109. 3.
Non interuenientes ſynodis abſque cauſa legitima ad formam Canonis ſunt puniendi. to.4. 115. 1.

Cauſa non veniendi ad ſynodos legitimè debet probari. to.13. 501. 2.

*Synodi confirmatio.*

Synodorum confirmatio à ſolo Papa fieri poteſt. to.4. 186; & ſeq; & tom. 3. 556. 2; & to.6.615.1;& 29.2; & to.8. 860. 2; & to.9. 473.20;& to.10.508. 1; & 523. 5; & to.18. 615. 1; & to.15. 228. 24; & 293. 2; & to.2. ex Pighio. 114. 1.

Synodi quomodò confirmatæ fuerint ab Imperatoribus? to. 20. 96. 1; & to. 4. 428. 1; & ſeq.

Synodi, quæ petierunt à Papa confirmationem. to.15. 17. 85; & ſeq; & to. 19. 432. 1; & ſeq.

Synodi Orientales, & Occidentales ſemper tranſmiſerunt ad Papam ſua decreta, vt confirmatentur. to.6. 607. 1.

Synodus generalis habet onus petendæ confirmationis à Papa. to.6. 615. 1; & ſeq.

Synodorum generalium confirmatarum ſeries. to.10. 574. 5; & ſeq; & to.13. 166.1; & ſeq.

Synodi, quibus præſidet Papa, vel Papæ Legati cum inſtructione eiuſdemmet Papæ, confirmatione non indigent. to.18. 57. 11 & ſeq.

Synodorum confirmatio tantùm in decretis fidei, & morum eſt neceſſaria. to. 3. 556. 2.

Synodorum confirmatio trahit ſecum certam, & infallibilem fidem in rebus ad fidem ſpectantibus. to.16.286.1.

Item habent omnem auctoritatem, quam poſſunt habere. to.3. 419. 2; & to.6. 26. 72.

Synodi generales non confirmatę à Papa non ſunt regula infallibilis fidei Diuinæ. to. 8. 354. 2.

*Vid. Concilij confirmatio.*

*Synodi diſſolutio.*

Synodum generalem diſſoluere ex iuſta cauſa poteſt ſolummodò ſolus Pontifex. to.13. 572. 1; & ſeq; & to.18. 125. 10.

Synodus diſſoluta nequit determinare id, quod ſibi commiſſum fuerat. tom. 9. 254. 3; & ſeq.

*Vid. Concilij ſolutio.*

*Synodi poteſtas.*

Synodi habent poteſtatem à Papa. to.5. 142. 63; & to.7. 738. 2; & 791. 1; & to.10.207. 1.

Synodi generales ſemper habuerunt, & ſemper habebunt à Papa ſuam auctoritatem, tanquam à capite ſupremo, & Hierarcha totius Eccleſiæ. to.9. 785. 1; & to.20.440. 2; & ſeq.

Earum auctoritas non eſt à Deo immediatè, ſed mediante Papa, niſi in caſu hæreſis. to. 19. 260.2; & ſeq.

Vacante ſede immediatè recipiunt à Deo auctoritatem. to.19.266.1.

Nequeunt legitimum Papam iudicare. to. 4. 215. 1; & 426. 1.

Synodorum approbatorum auctoritas quanam ſit? to.5. 68. 1.

Synodo generali non eſt opus ad iudicandos Epiſcopos. to.6. 193. 1.

Synodus prouincialis requirit certum numerum Epiſcoporum ad iudicandum, & deponendum Epiſcopum. tom. 6. 154. 2; & ſeq.

Nulla ſynodus contulit Eccleſię Romanæ aliquod priuilegium. to.13. 330.5.

Synodus congregata auctoritate Papæ poteſt Epiſcopos iudicare, & deponere. tom. 9. 146. 2.

Vacante ſede poteſt cenſuras ferre. to.9.147. 3.

Habet tantam iuriſdictionem, quanta ei à Papa conceditur. to.9. 148. 12.

Synodum habere poteſtatem à Papa deducitur ex eo, quòd ſine Papa nequit legitimè congregari. to.9. 800. 2.

Habere poteſtatem à Chriſto Domino quomodò ſit intelligendum? to.9. 41. 198.

Vacante ſede datam ei fuiſſe à Chriſto Domino poteſtatem nullibi reperitur. to.9. 233. 65.

Synodus abſque Papa nihil omnino poteſt definire. to.6. 620. 1; & ſeq.

*Vid. Concilij poteſtas, & auctoritas.*

*Synodi poteſtas in Papam.*

Synodus etiã generalis Papam etiam incorrigibilem iudicare non poteſt. tom. 3. 57. 2.

Quamuis poſſit iudicare Papam hæreticum, quia Papa hæreticus non eſt ampliùs Papa; attamen nequit Papæ poteſtatem iudicare. to.9. 155. 51.

*Vid. Concilij auctoritas, & poteſtas in Papam dubium de hæreſi; & poteſtas in Papam legitimum.*

*Synodi Præſidens.*

Ille ſolus, qui habet plenitudinem poteſtatis, vt Papa, poteſt ſynodo generali præſidere. to.8. 851. 2; & ſeq.

Synodorum generalium Præſidem eſſe ſummum Pontificem eſt de fide. to. 4. 726. 9; & ſeq.

Synodo VI. qui præſederint? tomo 10. 397. 1.

Synodi Concilij Lateranenſis, & aliorum Conciliorum præſidentes. to.10. 396.1; & ſeq.

Synodi legitimitas requirit Papæ præſentiam, & conuocationem. tom.6. 509. 2; & ſeq.

*Vid. Concilij Præſidens.*

*Synodi ſententia.*

Synodorum generalium ſententijs non acquieſcens Chriſtianus non eſt. to.19. 417. 1.

Quomodò præferenda ſit ſententiæ ipſius Papæ? to.9. 479. 3.

Synodorum ſententia dependet à ſententia Papæ, non è contra. to. 4. 720. 47; & ſeq.

Synodus Nicæna ſtatuit præter ſententiam Romani Pontificis nullo modo debere celebrari Concilia, nec Epiſcopos damnari. to.11. 13.3.

Synodus Epheſina cauſam Ioannis Epiſcopi Antiocheni iudicio S. Cæleſtini Papæ reſeruauit. to.11. 11.5.

*Vid. Concilij ſententia.*

*Synodi Statuta.*

Synodorum generalium ſtatuta emendantur, & mutantur à Papa ſecundùm temporum circunſtantias. to. 6. 28. 99.

Ea interpretari ſpectat ſolùm ad Pontificem Romanum. to. 6. 14. 37.

Synodorum decreta quomodò dicantur facta per Spiritum ſanctum? to.9.196.7.

Synodorum ſtatuta quando poſſint tolli à Papa. to. 5. 114. 11.
Synodorum ſtatuta ſunt dictata à Spiritu ſancto ſuggerente veritatem. to. 15. 13. 73; & ſeq.
Poſtquam à Papa ſunt confirmata, ſunt irretractabila. to. 15. 520. 34.
Exarantur à Spiritu ſancto, ideo nequeunt eſſe errori obnoxia. to. 19. 9. 1.
*Vid. Concilij ſtatuta, & canones.*

*Synodi ſubiectio.*

Synodi omnes ſemper fuerunt ſubiectæ Romano Pontifici. to. 17. 466. 16.
Dupliciter ſunt infra Papam. to. 3. 561. 2.
Ex eo, quòd recipiant robur à ſede Apoſtolica, ſe oſtendunt Papæ ſubiectas. tom. 9. 509; & ſeq.
Synodus quomodò ſit maior Papa? tom. 13. 599. 1.
*Vid. Concilij ſubiectio ad Papam.*

*Synodus generalis.*

Synodus non poteſt vocari generalis ſine aſſenſu Romani Pontificis. to. 13. 198. 1; & ſeq.
Synodi generalis luminare maius eſt Romanus Pontifex. to. 6. 206. 1.
Synodum generalem Carthaginenſis Primas etiam ante conſecrationem poterat indicere. to. 6. 252. 2.
Synodus abſque Papæ præcepto nequit generalis vocari. to. 6. 505. 2.
Synodus generalis quas conditiones requirat? to. 6. 505. 2; & 11. 386. 2; & tom. 18. 9. 2.
Synodus quomodò generalis dicatur? to. 18. 314. 1.
Quem numerum Prælatorum requirat? tom. 18. 114. 1; & to. 13. 870. 2.
Quid requiratur ad hoc vt ſit legitima? to. 2. ex Turrecrem 40. 1; & ſeq.
*Vid. Concilij generalis requiſita.*

*Appellatio à Synodo.*

A Synodo generali ad Papam poteſt licitè appellari. to. 4. 449. 7.
A Synodo prouinciali ad Papam poteſt à fortiori appellari. to. 7. 287. 1; & ſeq; & to. 6. 168. 2; & ſeq.
A Synodo confirmato, & approbato non licet appellare. to. 4. 806. 2.
*Vid. Concilium generale appellabile.*

*Synodi aſſiſtentia.*

Synodis congregatis à Papa, non autem conciliabulis aſſiſtit Spiritus ſanctus. to. 8. 931. 2.
Synodis aſſiſtere Spiritum ſanctum quid importet? to. 9. 578. 205; & to. 13. 507. 1; & ſeq.
*Vid. Concilij aſſiſtentia.*

*Synodorum cauſæ.*

Cauſæ, quæ tractandæ ſint in ſynodis generalibus? to. 15. 6. 11; & to. 18. 4. 2; & 315. 2; & to. 8. 857. 2; & ſeq.

*Synodorum celebratio.*

Synodos celebrandi modus. to. 18. 315. 1; & to. 13. 507. 1; & ſeq; & tom. 3. 870. 1; & ſeq.
*Vid. Concilij celebratio.*

*Synodus diœceſana.*

Synodus diœceſana cur, & quoties ſit conuocanda? to. 3. 382. 1; & to. 4. 452. 3.
Synodi diœceſanæ origo fuit à Concilio Hieroſolymitano. tom. 4. 452. 2.
*Vid. Concilium diœceſanum.*

*Synodus Epiſcoporum.*

Synodus paucorum Epiſcoporum, cui intereſt, & conſentit Papa, obligat totam Eccleſiam. to. 3. 739. 2.

*Synodus plenaria.*

Synodi plenariæ in Africa quomodò celebrarentur? to. 6. 285. 2; & ſeq.
Synodus plenaria in quo conſiſtat, & ex quibus conſtare debeat? to. 13. 457. 2; & 559. 1.
Synodi plenariæ ſententia totius Eccleſiæ vniuerſalis fuit appellata. to. 19. 407. 1.
*Vid. Concilium plenarium.*

*Synodus Africana.*

Synodi Africanæ ſententiæ. to. 3. 762. 2.
Synodi tres Africæ, & Synodus Conſtantinopolitana aduersùs Macedonium teſtantur Papæ infallibilitatem. to. 10. 331. 1.
Synodi Africanæ tempore S. P. Auguſtini interfuerunt 217. Epiſcopi. to. 16. 225. 1.
Synodus Africana ſub S. Cypriano fuit caſſata à ſancto Stephano Papa. to. 3. 894. 1.
Quot ſynodi fuerint in Africa celebratæ circa clericorum appellationes? to. 6. 250. 1.
*Vid. Concilium Africanum.*

*Synodus Agrippinenſis.*

Synodi Agrippinenſis acta. to. 6. 105. 2.

*Synodus Alexandrina.*

Synodi Alexandrinæ acta Liberius Papa partim approbauit, partim improbauit auctoritate poteſtatis ſupremæ. to. 1. 99. 1.
Synodus Alexandrina coacta fuit contra Sergium. to. 1. 120. 2.
Item contra Sabellium, & Arium hæreticos. to. 1. 99. 1.
Cyrus Alexandrinus Epiſcopus, ſiue volens, ſiue fingens ſe velle omnes Ægyptios hæreticos Catholicæ Eccleſiæ coniungere in ſynodo Alexandriæ habita duas voluntates, & duas operationes in Chriſto negauit, eaque ratione omnibus hæreſibus viam aperuit. to. 1. 151. 2.
Item coacta fuit contra Neſtorium. to. 3. 681. 2.
Fuit delata Papæ, vt ab eo confirmaretur. to. 1. 85. 2.
Iuxta inſtructionem ei miſſam à S. Cœleſtino Papa damnauit Neſtorium. to. 1. 86. 1.
Coacta fuit circa annum Domini 430. to. 3. 681. 2.
In hac ſynodo fuerunt editi duodecim anathematiſmi S. Cyrilli contra Neſtorium. to. 3. 681. 2.

*Synodus Ancyrana.*

Synodi Ancyranæ canones qui, & quot fuerint? to. 14. 392. 1.

*Synodus Anglicana.*

Synodus Anglicana an vera fuerit, vel ficta? to. 9. 722. 2; & to. 20. 392. 2.

*Synodus Antiochena.*

Synodus Antiochena damnauit Paulum Samoſatenum ob crimen hæreſis. to. 6. 110. 1.
Eius canones continent occultos fucos Euſebianæ factionis. tomo 6. 128. 2; & tom. 9. 780.
Illos nedum Eccleſia Romana, ſed etiam omnes Orientales Eccleſiæ fuerunt aduerſatæ. to. 6. 128. 1.

Illi interfuerunt nonaginta Epiſcopi; Maximus tamen Hieroſolymitanus non adfuit. to. 13. 248. 2.

Fuerunt damnati à Concilio Sardicenſi. to. 6. 131. 2; & 154. 1; & 174. 2.

Iuxta ſententiam Iulij Papæ in epiſtola ad ſynodum Antiochenam euertunt canones Nicænos, to. 6. 168. 1.

*Vid. canones Antiocheni.*

*Synodus Apoſtolorum.*

Prima Synodus ab Apoſtolis celebrata fuit poſt Aſcenſionem Domini ſuper electionem Matthiæ. to. 13. 474. 1.

Synodus ſecunda celebrata, cùm ſeptem Diaconi electi fuerunt ad diſpenſationis quotidianæ miniſterium. to. 13. 474. 2.

Tertia celebrata fuit Hieroſolymis. tom. 13. 474. 2.

*Vid. Concilium Apoſtolorum.*

*Synodus Aquiſgranenſis.*

Synodus Aquiſgranenſis in quo errauerit? to. 9. 345. 241.

Fuit legitimè congregata, ſed quia errauit, non fuit confirmata to. 9. 345. 241.

Synodus Aquiſgranenſis de additione: *Filioque* facta ſymbolo. to. 1. 103. 2.

*Synodus Arauxicana II.*

Synodus Arauxicana II. contra Semipelagianos fuit coacta. to. 15. 604. 1; & ſeq.

Eius ſententia de legibus imponendis. to. 1. 120. 1.

Quamuis fuerit nationalis, habet tamen auctoritatem, quàm habet Concilium generale. to. 18. 9. 2.

Fuit confirmata à Bonifacio II. in epiſtola ad ſanctum Cæſarium Arelatenſem Epiſcopum. to. 15. 604. 2.

*Synodus Arelatenſis.*

Synodi Arelatenſis hiſtoria. to. 15. 550. 1; & ſeq.

An fuerit plenaria? to. 11. 79. 125.

Quamuis non oecumenica, habuit tamen Apoſtolicos Legatos. to. 6. 615. 2.

*Vid. Concilium Arelatenſe.*

*Synodus Ariminenſis.*

Synodus Ariminenſis quos damnauerit? to. 6. 591. 2.

Eius hiſtoria. to. 15. 434. 1; & ſeq.

Eius errores. to. 11. 433. 2.

Illius fraudulentia. to. 15. 434. 3; & ſeq.

*Vid. Concilium Ariminenſe.*

*Synodus Arianorum.*

Synodus Arianorum, in qua damnatus fuit S. Athanaſius. to. 5. 39. 1; & 40. 1.

Multos Epiſcopos depoſuit, qui tamen à Romano Pontifice ſtatim reſtituti fuerunt. to. 2. ex Alano. 19. 2.

Illius Epiſtola temerè ſcripta ad Iulium Pontificem. to. 20. 294. 4.

*Synodus Aſiana.*

Synodus Aſiana ſub Victore Papa celebrata de celebrando Paſchate die quartadecima Martij more Iudaico. to. 8. 788. 2; & to. 15. 5. 7; & to. 3. 899. 1.

Fuit reprobata ab eodem Victore Papa. to. 15. 5. 7.

Aſiani ſe iactabant celebrare Paſcha luna quartadecima ex traditione ſancti Ioannis Euangeliſtæ. to. 1. 72. 2.

*Synodus Aurelianenſis.*

Synodus Aurelianenſis fuit ampliſſima, quamuis non Oecumenica, & habuit Apoſtolicos Legatos. to. 6. 615. 2.

Synodus Aurelianenſis III. ſtatuit Metropolitas à Metropolitis eſſe conſecrandos. to. 6. 239. 2.

Hoc decretum tanquam erraticum non fuit in mores receptum. to. 6. 239. 2.

*Synodus Baſileenſis.*

Synodus Baſileenſis fuit indicta à Martino V. to. 3. 414. 2.

Fuit congregata contra voluntatem, & præſcriptum Papæ. to. 9. 21. 28.

An fuerit ab Eugenio IV. approbata, & confirmata? to. 3. 419. 1, & ſeq.

Eius error circa Romani Pontificis auctoritatem. to. 11. 452. 2; & 434. 7.

Fuit à tota Eccleſia reprobata. to. 7. 626. 1; & ſeq.

Illius ſtatuta quare careant apud omnes auctoritate? to. 13. 429. 2.

Quid ſtatuerit de auctoritate Papæ ſupra Concilium? to. 3. 886. 1.

Non meretur nomen ſynodi. to. 13. 135. 1.

Quomodò fuerit tranſlata? to. 6. 11. 27; & to. 10. 431. 1; & ſeq.

Cur fuerit tranſlata Ferrariam? to. 6. 6. 4; & ſeq; & 837. 1; & ſeq.

*Vid. Concilium Baſileenſe.*

*Synodus Bituricenſis.*

Synodus Bituricenſis quare fuerit celebrata? to. 3. 420. 1; & ſeq.

An fuerit legitima, & celebrata ad inſtantiam PP. Baſileenſium? to. 3. 420. 1, & ſeq.

*Synodus Braccarenſis.*

Synodus Braccarenſis ſub S. Leone cur fuerit congregata, & quam hæreſim damnauerit? to. 15. 625. 32.

Iuſſu S. Leonis Papæ fuit congregata ſub Lucretio Metropolita. to. 15. 625. 32.

*Synodus Capuana.*

Synodi Capuanæ celebratio, & exitus. to. 10. 565. 2.

Non fuit vniuerſalis. to. 13. 542. 1.

Fuit ſub Papa Siricio celebrata. to. 10. 567. 1; & to. 6. 512. 1.

An huius ſynodi præſidens fuerit S. Ambroſius Epiſcopus Mediolanenſis? to. 10. 566. 2; & ſeq.

Fuit celebrata anno Domini trecenteſimo octuageſimo nono. to. 10. 565. 2.

Non fuit Oecumenica. to. 10. 565. 2.

Fuit coacta in cauſa Antiochenæ diſſenſionis, ſiue Flauiani, & Euagrij de ſede Antiochena contendentium. to. 10. 565. 2; & to. 6. 512. 2; & ſeq.

De Bonoſio, & eius doctrina ſententiam non tulit, ſed Anyſio Theſſalonicenſi, & finitimis Epiſcopis de re tota inquirendi, ac iudicandi prouinciam dedit. to. 10. 565. 2; & ſeq; & to. 7. 296. 2.

An, & quomodò ei interfuerit S. Ambroſius Mediolanenſis? to. 10. 566. 2; & ſeq; & to. 6. 512. 2.

Eius acta perierunt, aut latent. to. 6. 512. 1.

*Synodus Carthaginenſis.*

Synodus Carthaginenſis, quæ fuit VI. ſynodus, quo tempore fuerit celebrata? to. 6. 338. 1.

Eius exordium videtur ſpurium fuiſſe. to. 6. 339. 2.

Synodus Carthaginenſis docet Papæ infallibilitatem. to. 10. 315. 2.

Eius acta circa Apiarium.to.6.3 43.1.
Quando fuerit celebrata?to.6.183.2.
Coacta fuit contra Pelagium, & Cæleſtium, to.15.468.1;& ſeq.
Fuit coacta tempore Zoſymi Papæ. tomo 4. 316.4.
Compoſita fuit ex ducentis, & ampliùs Patribus. to. 2. ex Alano. 27.1; & to. 6.226. 2.
Eius decreta fuerunt à Romanis Pontificibus confirmata. to. 1. 146. 1.
*Vid. Concilium Carthaginenſe.*
*Synodus Chalcedonenſis.*
Synodus Chalcedonenſis fuit conuocata à S. Leone ad extirpandas hæreſes Dioſcori, & Eutychetis. to. 10. 17. 1; & to. 9. 779. 2;& to.2.ex Alano.24.2;& ſeq.
Conuocata fuit mortuo Theodoſio Marciani Imperatoris Catholici auxilio. to.14.180. 2.
Nihil aliud egit, quàm quòd Leo Papa ſolus docuit. to.13.197.2.
Vocauit epiſtolam Leonis Papæ columnam fidei orthodoxæ. to.13.197.2.
Synodus Chalcedonenſis vocauit Papam Patrem Patrum. to.13.520.2;& ſeq.
Synodus Chalcedoneſis profitetur vineam Domini fuiſſe commiſſam Romano Pontifici. to.6.444.2.
Ei interfuerunt ſexcentum triginta Epiſcopi. to. 9. 142. 14.
In ea præſiderunt Paſchaſius, Lucentius, & Bonifacius. to.19.394.2.
Quid egerit in cauſa Anatolij Patriarchæ? to 1. 460. 2.
Ad ipſam delata fuit cauſa S. Flauiani. to. 6. 143. 1.
Eius acta fuerunt ſtatuta inſtante S. Leone.to. 3. 637. 2; & ſeq.
Statuit alienos ab Apoſtolica ſede eſſe ſeuerè puniendos. to.1.151.2.
Declarauit Papam eſſe Rectorem, & Caput Eccleſiæ vniuerſalis. tom. 1. ex Tannero. 49. 2.
Eius hiſtoria. to. 1. 304. 1; & ſeq; & to.11. 402. 6; & to. 4. 451. 2.
*Vid. Concilium Chalcedonenſe.*
*Synodus Conſtantienſis.*
Synodi Conſtantienſis deſcriptio. tom.4.112. 2.
An fuerit ſynodus generalis? to. 7. 791. 1; & ſeq.
Quot Cardinales illi interfuerint? tom. 11. 105. 2.
Eius acta non omnia ſunt curanda, quia non omnia fuerunt ab Eccleſia acceptata. to9. 232. 58.
Synodus Conſtantiæ celebrata habuit tria tempora, & quæ ſint? to. 13. 427. 1.
Fuit indicta à Ioanne XXIII. to. 6. 820. 1.
Quando condidit canones ſeſſionis IV; & V; erat acephala. to.18.56.1.
Synodi Conſtantienſis ſeſſio IV. quæ ſit, exponitur. to. 13. 609. 2.
Maturè non examinauit quæſtionem de ſuperioritate Concilij ad Papam. to. 11. 157. 1; & ſeq.
Quando iudicauit Concilium eſſe ſupra Papam, intellexit ſolùm de Papa ſchiſmatico, non de vero, & legitimo. to. 9. 582. 216.
Eius diſſidium circa Papæ depoſitionem. to. 7. 628. 2.
Eius decreta contra hæreticos facta à Martino V. fuerunt confirmata per Bullam.to.11. 353. 1; & ſeq.
Synodi Conſtantienſis ſeſſio V. edita fuit ex importunitate quorundam ſchiſmaticorum. to. 13. 169. 1.
Fuit approbata ſolummodò in illis, quæ ſpectant ad fidem. to. 9. 474. 35.
Non habuit poteſtatem eligendi Pontificem, nec condendi decretum, quod condidit de non eligendo Pontifice ſine conſenſu ipſius ſynodi. to. 11. 117. 2.
Eius ſententia circa Papæ depoſitionem tempore ſchiſmatis. to. 14. 216. 1; & ſeq.
*Vid. Concilium Conſtantienſe.*
*Synodus Conſtantinopolitana I.*
Synodus Conſtantinopolitana I. fuit celebrata ſub Theodoſio Seniore à centum quinquaginta Patribus contra hæreſim Macedonij aſſerentis Spiritum ſanctum eſſe Patre, & Filio minorem. to. 4. 111. 2.
Congregata etiam fuit in cauſa ſancti Gregorij Nazianzeni, & fidei Nicænæ. tomo 1. 76. 1.
An poſtulauerit à Papa confirmationem? to.6. 199. 2.
Fuit celebrata anno Domini trecenteſimo octuageſimo primo. to. 1. ex Tannero. 21. 135.
In ea non præfuit actu ſanctus Damaſus, ſed præfuit tantùm auctoritate. to. 1. 76. 1.
Fuit celebrata ſub S. Damaſo Papa. tomo 10. 14. 1.
Synodus Conſtantinopolitana II. fuit celebrata ſub Menna contra Anthymum. to. 3. 730. 2; & ſeq.
Fuit coacta circa annum Domini quingenteſimum trigeſimumquintum. to. 11. 403. 7.
Coacta fuit contra errores Origenis. tom. 9. 779. 1.
Ei præfuit Eutychius Mennæ ſucceſſor. to. 3. 553. 2.
A Vigilio Papa fuit confirmata. to. 8. 790.1; & 805. 2; & ſeq; & to. 1. 86. 2.
Eius hiſtoria. to. 2. ex Alano. 10. 2.
Aſſiderunt in ea 150. Epiſcopi. to. 16. 224. 2.
Senſus tertij canonis II. Synodi Conſtantinopolitanæ quis ſit? to. 3. 823. 2.
Synodus Conſtantinopolitana III. fuit indicta à Papa Agathone. to. 10. 615. 1.
Eius deſcriptio. to. 15. 727. 1; & ſeq; & to. 11. 406. 8; & ſeq.
Numerus Patrum, qui in ea aſſiderunt, eſt incertus. to. 11. 406. 8.
Ei præfuit Petrus Gregorius Præsbiter vice Agathonis Papæ, to.4.727.2;& to.3.554. 1.
Fuit confirmata à Leone II. in epiſtola ad Conſtantinum. to.11. 407. 8.
Synodus Conſtantinopolitana IV. conuocata fuit à Papa Adriano II. to. 8.790. 1; & to. 10. 516. 1; & to. 11. 409. 10.
Fuit conuocata anno Domini 869. tomo 11. 409. 10.
Interfuerunt ei 102.Epiſcopi. to.19.8.1.
Coacta fuit ſub Baſilio Macedonio Imperatore. to. 11. 409. 10.
Synodus VI.Conſtantinopolitana ſententiam tu-

tulit de duabus in Chriſto Domino voluntatibus. to.1.103.1.
Synodus VI. Conſtantinopolitana celebrata ſub Agathone Papa,& Conſtantino IV.Imperatore nullos fecit canones. to. 3. 824. 1.
Congregata fuit tempore Agathonis anno Domini 670. iuſſu Conſtantini Iunioris. to. 9. 11. 19.
Synodus VII; in qua damnati fuerunt Iconomachi, fuſè deſcribitur. to. 15. 364. 2; & ſeq.
Synodus VII. cur retulerit aliquos canones ſynodi Quiniſextæ? to. 14. 500. 1; & ſeq.
Synodus VIII. Conſtantinopolitana meminit quinque ſedium Patriarchalium. tom. 11. 213. 86.
Synodus VIII. imaginibus fauet, & etiam Eccleſiaſticæ politiæ contra Anonymum. to.16. 224. 1.
Synodus VIII. damnauit Photium. tom. 13. 527. 1; & ſeq; & to.15. 581. 16.
Synodus VI. VII;& VIII; ſimiliter & Tridentina poſtularunt à Papa confirmationem. to.1. 87. 1; & ſeq.
Synodi VIII. iudicium in Hincmarum Rhemenſem. to.6. 673. 2.
Synodi VIII. Patres Adriano Pontifici ſignificarunt quædam non definita in Concilio. to. 1. 158. 2.
*Vid. Concilium Conſtantinopolitanum.*
*Synodus Cordubenſis.*
Synodus Cordubenſis coacta fuit ab Oſio Cordubæ Epiſcopo poſt regreſſum à ſynodo Sardicenſi, & condemnauit, ac abſoluit eos, quos Sardicenſis ſynodus abſoluerat, & condemnauerat. to.6. 132. 2.
*Synodus Corinthiaca.*
Synodus Corinthiaca coacta circa Paſchæ celebrationem poſt Lunam quartamdecimam Martij. to.15. 382. 1; & ſeq.
*Synodus Dioſpolitana.*
Synodus Dioſpolitana miſerabilis fuit. to. 6. 358.1.
Fuit coacta contra Pelagium. to. 15. 464. 1; & ſeq.
Synodi Dioſpolitanæ Patres à Pelagio fuerunt decepti. to.15.464.1.
*Synodus Donatiſtarum.*
Synodus Donatiſtarum. to.6. 227. 2.
*Vid. Conciliabulum Donatiſtarum.*
*Synodus Duziacenſis.*
Synodus Duziacenſis coacta fuit in cauſa Hincmari. to.6. 137. 1.
*Synodus Aegyptiaca.*
Synodi Ægyptiacæ coactio ſpectabat ad ſolum Patriarcham Alexandrinum. tom. 6. 216. 1.
*Synodus Elibertina.*
Synodus Elibertina decreuit, quòd idola frangens, & ob hoc occiſus non ſit ponendus inter Martyres. to.3.947.1.
Coacta fuit circa annum Domini trecenteſimum tertium. to.3. 947. 1.
*Synodus Epheſina.*
Synodus Epheſina celebrata circa celebrationem Paſchæ ſub Polycrate. to.15. 382. 1; & ſeq.
Quare congregata fuerit, & qui interfuerint? to.13. 637. 1.
Damnauit Neſtorium negantem Chriſti Domini Diuinitatem, & Beatæ Mariæ Virginis Maternitatem. to.10. 15. 1.
Fuit coacta auctoritate Cæleſtini I. to.10. 15. 1.
Synodi Epheſinæ tres relationes ad Cæleſtinum Papam. to.6.616.1; & ſeq.
Fuit Oecumenica. to.6. 207.1; & ſeq.
Celebrata fuit ſub Theodoſio Imperatore. to.9.779. 1.
Ei præfuit S. Cæleſtinus per S. Cyrillum Legatum ſuum. to.1. 76. 1; & to.3.153.2; & to.4. 727. 1; & to.19. 394. 1.
Fuit compoſita ex ducentum Epiſcopis. tom. 19. 8. 1.
Docuit Eccleſias Orientales ſemper fuiſſe ſubiectas Romano Pontifici. to.14.179.1; & ſeq.
Eius epiſtola hortatoria ad Neſtorium, vt ſenſum ſuum ſubmitteret ſententiæ Patrum Orientalium, & Occidentalium. tom. 16. 266. 2.
Synodi II. Epheſinæ errores qui fuerint? tomo 11. 434. 1.
Nunquam fuit confirmata à Papa. tom. 16. 290. 1.
Fuerat priùs reprobata etiam à S. Cæleſtino. to.1. 86. 1.
*Vid. Concilium Epheſinum.*
*Synodus Ferrarienſis.*
Synodus Ferrarienſis an fuerit vera, & legitima ſynodus. to.6.17.51.
Ob peſtem ingruentem fuit tranſlata Florentiam. to.10.431.1; & ſeq.
*Synodus Florentina.*
Synodus Florentina I. celebrata ſub Victore depoſuit multos Epiſcopos propter ſimoniam, & fornicationem. to.4.612.4.
Synodus vltima Florentina cur fuerit congregata? to.13.485. 2.
Decreuit Pontificem Romanum eſſe Vicarium Chriſti Domini. to. 1. 71. 1.
An fuerit legitima? to.16. 122. 1.
*Vid. Concilium Florentinum.*
*Synodus Gangrenſis.*
Synodus Gangrenſis celebrata fuit ſub Papa Syluestro, qui per Oſium Legatum gladio Apoſtolico Euſtactum percuſſit. to.1.79. 1.
Recepta fuit à Leone IV. in Decreto. to.3. 884. 2.
*Vid. Concilium Gangrenſe.*
*Synodus Hieroſolymitana.*
Synodus Hieroſolymitana I. fuit celebrata ſub Narciſſo Hieroſolymorum Epiſcopo; & à Victore I. fuit ſtatim reprobata. to. 1. 78.2.
Alia ſynodus Hieroſolymis fuit celebrata tempore Victoris Papæ propter Paſchę celebrationem, quæ ab Aſianis more Iudaico celebrabatur die quartadecima lunæ menſis Martij. to.15. 382.1; & ſeq.
*Synodus Hypponenſis.*
Synodus Hippone celebrata in Africa, in qua S. P. Auguſtinus admirantibus omnibus Epiſcopis, & Patribus expoſuit ſymbolum Apoſtolorum. to.6. 250.1.
*Synodus Laodicena.*
Synodus Laodicena antiquiſſima prohibuit, ne Epiſcoporum electio fiat à plebe. to. 17. 202. 1.
Soluitur contradictio ei obiecta de admitten-

ten-

tendis ad communionem illis, qui ad ſecundas nuptias tranſierunt; reuocauit enim prohibitionem indiſcretam factam ab aliquibus Epiſcopis in ſuis Diœceſibus de non admittendis bigamis ad communionem. to.3.884. 2.
Vel locuta fuit de illis, qui contra ritum Eccleſiæ ſolemnitatem ſecundis nuptijs adhibebant. to.3.884.2.

*Synodus Lateranenſis.*

Synodus Lateranenſis celebrata ſub Nicolao Primo caſſauit Matrimonium Lotarij cum Vualdrada. to.1. 104. 1.
Synodus Lateranenſis generalis I. ſub Calixto IV; & Honorio V. Imperatore pro Terra ſancta à Saracenorum poteſtate recuperanda. to.9. 779. 1.
Synodus Lateranenſis II. mille Epiſcoporum ſub Innocentio II; & Lothario Imperatore contra Antipapas, & pro reformatione Cleri fuit celebrata. to.9. 779. 2
Synodus Lateranenſis III. ſub Alexandro III; & Friderico II. Imperatore fuit celebrata contra Waldenſes, & pro Eccleſiæ reformatione. to. 9.779.2.
Synodus Lateranenſis IV. ſub Innocentio III; & Friderico II. Imperatore fuit coacta contra varias hæreſes, & pro Terra ſancta recuperanda. to.9. 779. 2.
Synodus Lateranenſis V. ſub Iulio II. fuit incepta, & continuata ſub Leone X. regnante Maximiliano Imperatore. tom. 9. 779. 2.

*Vid. Concilium Lateranenſe.*

*Synodus Lugdunenſis.*

Synodus Lugdunenſis fuit celebrata ab Irenæo Lugdunenſi Epiſcopo. tomo 1. 78. 2.
Synodus Lugdunēſis de celebratione Paſchæ. to. 15. 382. 1.
Synodus Lugdunenſis generalis I. ſub Innocentio IV. priuauit Fridericum II. Imperatorem. to.9. 779. 2; & to.6. 758. 17; & to.4. 112. 1; & to.11. 345. 1.

*Vid. Concilium Lugdunenſe.*

*Synodus Mantuana.*

Synodus Mantuana recepit, tanquam legitimum Papam, Alexandrum II. reiecto Antipapa. to.1.21.1.

*Synodus Matiſconenſis.*

Synodus Matiſconenſis quid ſenſerit de pallio Archiepiſcopi? to.6.267. 2.

*Synodus Mediolanenſis.*

Synodus Mediolanenſis, cui interfuerunt Liberius, & Conſtantinus Imperator infenſiſſimus hoſtis S. Athanaſij. to.6. 179. 1.

*Synodus Meldenſis.*

Synodus Meldenſis decreuit mulierem raptam non poſſe contrahere matrimonium cum raptore; qui error fuit ab Eccleſia reiectus. to. 9.345. 24c.

*Synodus Meſopotamiæ.*

Synodus Meſopotamiæ celebrata circa Paſchæ celebrationem die quartadecima Martij. to.15. 382. 1; ſeq.

*Synodus Metenſis.*

Synodus Metenſis à Theurgardo Treuirenſi, & Hunthario Colonienſi Archiepiſcopis congregata pro tuendo adulterio Lotharij Galliarum Regis, qui reiecta Teutberga vxore legitimâ Vualdradam duxerat; à Nicolao I. fuit caſſata. to.1.104.1.
Fuit conciliabulum, quia fuit à Lothario congregata pro tuendo vxoris legitimæ repudio. to.16. 137. 2. & ſeq.

*Synodus Mileuitana.*

Synodus Mileuitana celebrata de appellationibus ad tranſmarina. to.16. 233.1.
Synodus Mileuitana quo anno fuerit congregata? to.16. 233.1; & ſeq.
Synodi duæ Mileui in Numidia tempore Innocentij I. habitę fuere, vna Arcadio, & Honorio Auguſtis V. Conſulibus; altera Conſulibus Theodoſio Auguſto VII; & Palladio. to. 16. 232.2; & ſeq.
Nomina Patrum Mileuitanæ ſynodi, qui ſcripſerunt ad Innocentium. to. 16. 234. 1.
Non ſunt ijdem, quibus Arcadio V; & Honorio V. commiſſæ fuerunt res Synodi. to. 16. 234. 1.
Synodus Mileuitana circa Pelagij hæreſim fuit quindecim annos poſt primam Synodum Mileuitanam. to.16. 234. 1.
Synodus Mileuitana contra Pelagium non fuit ſecunda Synodus. tom. 16. 234. 1; & ſeq.
Synodo II. Mileuitanæ præſedit Siluanus, & fuit ſynodus prouincialis; ſynodus autem contra Pelagium fuit ſynodus plenaria ex quinque Africæ prouincijs collecta. to.16. 234.2.

*Vid. Concilium Mileuitanum.*

*Synodus Moguntina.*

Synodus Moguntina fuit coacta ab excommunicatis in ſynodo Quintilinoburgenſi in Hebdomada Sancta, & ideo fuit conciliabulum. to.6.682.1.
Hoc latrocinium factum fuit pacens poſt dies Hebdomadæ Paſchalis, & ſententiam excommunicationis contra fideles S. Petri depromſit. to.6.682.1.

*Synodus Neocæſarienſis.*

Synodus Neocæſarienſis antiquiſſima ſtatuit, ut præsbiteri Regionarij præſente eorum Epiſcopo offerant, vel ſacra miniſtrent. to.17. 305.1.

*Synodus Nicæna.*

Synodi Nicænæ hiſtoria fusè deſcribitur. tomo 11.399. 3.
Synodus Nicœna fuit compoſita ex trecentum, decem, & octo Epiſcopis; & confirmauit Concilia celebrari, & Epiſcopos damnari non poſſe ſine ſententia Pontificis Romani. to.13. 221.2; & ſeq; & 254.1; & to.10. 516.1.
Synodus Nicœna rata habuit, quæ Eccleſia Alexandrina, & Antiochena tenebant à Petro Apoſtolo accepta, nihil de nouo tribuendo. to.3. 686.2.
Senſus legitimus ſexti Canonis I. ſynodi Nicœnæ quis ſit? to.3.825.1.
Synodus Nicœna quando celebrata fuerit? to.10.321. 2; & 42. 2; & 10.20. 141. 1.
Fuit prima ſynodus generalis celebrata poſt Apoſtolos. to.18.320.2.
Synodi Nicœnæ acta quænam fuerint? to.6. 340.1.
Addidit ſymbolo fidei illas particulas: *Et in Spiritum Sanctum*: to.6. 621.1.
Eius canones fuerunt ſeptuaginta teſte Sancto

ſto Athanaſio. tom.18. 83. 2.
Fuit approbata à S.Syluestro Papa. to.1. 84. 1.
Ab erroris ſuſpicione vindicatur. tom. 3. 752 1; & ſeq.
Synodus II.Nicena ab Adriano I. fuit indicta, & conuocata. to.10 515. 1.
Compoſita fuit ex trecentum ſeptuaginta ſeptem Patribus. to.13.483.2.
*Vid.Concilium Nicænum.*
Synodi Niceni canones. *Vid. Canones Nicæni.*

*Synodus Osborienſis.*
Synodus Osborienſis damnauit Cadaloum Epiſcopum Parmenſem Antipapam contra Alexandrum II. to.1. 12.1; & ſeq.

*Synodus Oſroena.*
Synodus Oſroena celebrata fuit circa Paſchę celebrationem ab Aſianis controuerſam. tom.15. 382. 1; & ſeq; & 5. 7; & 406.1; & ſeq; & to.1. 78.2.
Fuit celebrata tempore Victoris Papæ. to.15. 57; & 382.

*Synodus Paleſtinæ.*
Synodus Paleſtinæ coacta fuit circa Paſchæ celebrationem circa annum Domini 197. to.15.382. 1; & ſeq.
Fuit celabrata à Theophilo Cæſarienſi Paleſtinæ Metropolitano. to.1. 78. 2.

*Synodus Papienſis.*
Synodus Papienſis fuit conciliabulum, quia conuocata fuerat à Friderico I.Imperatore contra Alexandrum III. to.1.15.2.
Fuit compoſita ex quinquaginta Epiſcopis à Friderico conuocatis;reliqui Epiſcopi Frãciæ, Angliæ, Hungariæ, Poloniæ, Daniæ accedere recuſarunt, ſcientes non ad Imperatorem, ſed ad Pontificem Romanum pertinere Concilium indicere. to.1. 15.2.

*Synodus Philippopolitana.*
Synodus Philippopolitana celebrata ab Euſebianis, qui ſe à Synodo Sardicenſi ſubtraxerant,ſimiliter fuit conciliabulum. to.6. 360. 1; & ſeq.
Illius epiſtolam ſcriptam fuiſſe à Arianis, non à Catholicis, quia non poſuerant primo loco Romanum Pontificem, intulit S. P.Auguſtinus. to.6. 245. 1.

*Synodus Piſana.*
Synodus Piſana non fuit conuocata à Papa. to.3. 546.2.
Synodus Piſana fuit in factiones diuiſa.to.9. 18.70.
Fuit damnata à Leone, & Iulio II. to.8.911. 2.
*Vid.Concilium Piſanum.*

*Synodus Pontica.*
Synodus Pontica connocata fuit circa Paſchæ celebrationem. tom.15. 5.7; & 382. 1.
Synodus Pontica celebrata fuit ſub Palma Epiſcopo. to.1. 78.1.

*Synodus ad Quercum.*
Synodus ad Quercum depoſuit S. Ioannem Chriſoſtomum. to.15.457.1;& ſeq;& to.6 540.1.
Ab illa appellauit S.Ioannes Chriſoſtomus, & fuit reſtitutus. to.15. 457. 2;& ſeq.
Synodi ad Quercum diſſertatio hiſtorica. to.15.457.1;& ſeq.

*Synodus Quiniſexta.*
Synodus Quiniſexta fusè deſcribitur. to.6. 873.8.
Synodus Quiniſexta citra Sedis Apoſtolicæ Auctoritatem celebrata fuit. to.14. 498.2; & ſeq.
Synodi Quiniſextæ canones aliqui fuerunt ab Eccleſia recepti, non vt approbati à ſynodo,ſed quia continent veritatem. to.14. 501.1; & ſeq.
Synodus VII. cur retulerit aliquos canones ſynodi quiniſextæ? to. 14 500. 1; & ſeq.
*Vid.Concilium Quiniſextum.*

*Synodus Quintilinoburgenſis.*
Synodus Quintilineburgenſis in Guibertum hæreſiarcham ſedis Apoſtolicæ inuaſorem, & in nonnullos Epiſcopos ſchiſmaticos excommunicationem cum ardentibus candelis publicauit. to. 1. 12. 2.

*Synodus Rhemenſis.*
Synodus Rhemenſis celebrata in cauſa Gilberti Pictauienſis Epiſcopi. to.15.642.65; & ſeq; & 6. 13.
Ei interfuit S. Bernardus, qui ſcripſit quatuor fidei capitula. to.15. 642. 65.
Synodus alia Rhemenſis ſub Innocentio II; in qua fuit eiectus Petrus Leonis Antipapa. to.4. 112. 1.
In ea etiam plurimùm laborauit S. Bernardus, qui tandem ſchiſma vigens extinxit. to.4. 112.1.

*Synodus Romana.*
Synodus Romana celebrata ſub Melchiade non fuit æcumenica. to.4. 111. 4.
Synodus Romana ſub Gelaſio conuocata contra Euphemium. to.1.357. 2.
Synodus Romana ſub Syluestro, & Alexandrina ab Epiſcopis Ægyptijs celebrata tempore Anaſtaſij teſtantur Papæ infallibilitatem. to. 10. 324. 2.
Synodi Romanæ ſub Gregorio VII. canones. to.15. 712. 1; & ſeq.
Synodus Romana ſub Gregorio VII.contra Henricum. to.5. 755. 2; & to.1. 12. 1.
Synodus Romana contra Apollinarium. to.6. 414.1.
Synodus Romana contra Nouatianum.to.11. 50. 48.
Synodi Romanæ, & Epheſinæ acta inter ſe cõmixta, quia de eodẽ Neſtorio damnato in illis tractatur,& ferè eodem fuerunt tempore continuata. to. 11. 10.2.
*Vid.Concilium Romanum.*

*Synodus Sardicenſis.*
Synodus Sardicenſis celebrata fuit Sardicæ, quæ eſt Ciuitas Illyrici. to.6. 208.1.
*Vid. Concilium Sardicenſe.*

*Synodus Sueſſana.*
Synodus Sueſſana an fuerit vera, vel ſuppoſititia? to.11. 71.108;& ſeq.
*Vid.Concilium Sueſſanum.*

*Synodus Taurinenſis.*
Synodus Taurinenſis fuit caſſata, & reprobata à Zoſymo Papa. to 6.117.1;& ſeq.
Celebrata fuit ſæculo quarto anno nonageſimo ſeptimo. to.6.117.2.
Fuit caſſata tanquam obreptitia, & iniurioſa in Apoſtolicam Sedem. to.6. 117.2.

*Synodus Thelenſis.*
Synodus Thelenſis eſt legitima, & vera, non ſpuria, & ſuppoſititia. to.6. 236.2.

Appel-

Appellata fuit Teleptenſis, & Zellenſis. to. 6. 236. 2.

Tentauit per Byzantium mittere in executionem decretum de conſecratione Epiſcoporum, & Metropolitarum à Patriarcha. to. 6. 236. 1.

*Synodus Toletana.*

Synodus Toletana excommunicauit eos, qui aliud in ſalubri baptiſmo contra S. Petri fidem ſentiret. to. 1. 113. 2.

Damnauit Priſcillianum eiuſque Sectatores circa baptiſmi Sacramentum. to. 1. 113. 2.

*Vid. Concilium Toletanum.*

*Synodus Tridentina.*

Synodus Tridentina fuit generalis, quia ad illam vocati fuerunt omne Patriarchæ. tomo 19. 397. 1.

A Pio IV. Romano Pontifice fuit ſolemniter confirmata. to. 5. 155. 132.

*Vid. Concilium Tridentinum.*

*Synodus Trullana.*

Synodus Trullana, & aliæ Synodus inualidæ, quia illis defuit Papæ ſuffragium. to. 6. 515. 2.

Fuit coacta ſub Agathone Pontifice contra Monothelitas. to. 1. 73. 1; & ſeq.

*Vid. Concilium Trullanum.*

*Synodus Turronenſis.*

Synodus Turronenſis celebrata ſub Alexandro III. in cauſa ſchiſmatis. tom. 4. 112. 1.

Celebrata fuit anno ſalutis milleſimo centeſimo ſexageſimo tertio. to. 4. 112. 1.

*Synodus Vercellenſis.*

Synodus Vercellenſis celebrata contra Berengarium Patrem ſacramentariorum. to. 1. 158. 2.

Citauit Berengarium, qui noluit intereſſe, ſed miſit duos clericos, vt cauſam eius tuerentur; at in prima audientia defecerunt, & capti fuerunt. to. 1. 315. 2.

*Synodus Viennenſis.*

Synodus Viennenſis celebrata ſub Clemente V; & Henrico VII. contra varias hæreſes. to. 9. 779. 2.

Synodi Viennenſis contra Henricum Regem Theutonicum decretum. to. 1. 560. 2.

*Synodus Wormatienſis.*

Synodus Vvormatienſis coacta ad inſtantiam Henrici IV. Imperatoris conata fuit degradare Gregorium VII; & fuit conciliabulum. to. 6. 648. 2; & 522. 2.

Eius acta referuntur à Lamberto Schafnaburgenſi. to. 6. 522. 2.

*Syrenes.*

Syrenes, cùm mors imminet, vocem lamentationis plenam, tanquam à multis pariter ægrotantibus hominibus editam emittunt, imò horrendos edunt vlulatus. to. 15. 379. 1.

Syreni potiùs, quàm Cygno comparatus fuit Mornæus hæreticus. to. 15. 379. 1.

*Syria.*

Syriæ, Ciliciæ, & Meſopotamiæ populi vna cum Iudæis Paſcha celebrabant quartadecima luna Martij. to. 11. 47. 40.

Syrorum Regna ſordida habuerunt initia. to. 3. 218. 2.

*Syrmienſis ſynodus.*

Syrmienſis ſynodi acta. to. 6. 173. 1.

*Syrophœniſſa.*

Syrophœniſſa illa Euangelica pro filia Chriſtum Dominum rogans quomodò Matrem Eccleſiam ſignificauerit? to. 20. 328. 3.

# T

## TABITHA.

Tabitha vidua à Petro fuit à mortuis ſuſcitata ob eleemoſinas, quas pauperibus diſtribuebat. to. 8. 26. 1; & ſeq.

*Taciti, & expreſſi.*

Taciti, & expreſſi idem eſt iudicium. to. 4. 563. 177.

*Taciturnitas.*

Taciturnitas, vbi non reperitur expreſſus conſenſus, habetur pro conſenſu. tom. 9. 135. 3.

Taciturnitas habetur pro conſenſu maximè in materia concupiſcibili, & meritoria. to. 9. 135. 3.

Aliquando reſpondetur facto abſque eo, quòd proferantur verba. to. 9. 135. 3.

*Vid. ſilentium.*

*Targum.*

Targum duplex eſt, ſcilicet Chaldæum Babylonicum, & Hieroſolymiticum. tom. 14. 366. 2.

Targum Chaldæum Babylonicum ſuper quinque libros Moyſis fecit Vnclas, Hieroſolymiticum verò compoſuit Ionathas Akilles. to. 14. 366. 2.

Hoc duplex Targum in pluribus vocabulis differt. to. 14. 366. 2.

*Tarquinius.*

Tarquinius Rex Romæ in fundamentis templi, quod ille moliebatur, ac de manubijs Gabiorum erigebat, reperijt caput humanum, quo prædictum fuit Romam fore caput Imperij. to. 17. 4. 1.

Tarquinij Regis filius propter eius tyrannidem à Romanis Regno fuit ſpoliatus. to. 3. 194. 1.

*Tatianus.*

Tatianus eo, quòd nuptias, & eſum carnium damnaret ſimul cum Seuero eandem ſententiam docente, à Papa Eleutherio fuit damnatus. to. 1. 288. 1; & 232. 2.

Tatianus ſecutus eſt hæreſim Encratitarum, ſeu continentium. to. 1. 288. 1.

Fuit damnatus à Teleſphoro Papa ſimul cum alijs Valentinianis. to. 1. 232. 2.

*Taulerus.*

Taulerius à Luthero ſuper omnes Doctores ſcholaſticos fuit laudatus. to. 3. 279. 1.

Taulerus docuit charitatem, & meritum in Purgatorio augeri contra apertiſſima Diuinarum ſcripturarum teſtimonia; vt *veniet nox, in qua nemo poterit operari*; & contra Beatiſſimum P. Auguſtinum docentem: *Omne meritum hic comparatur*. to. 3. 279. 1; & to. 19. 305. 1.

*Taurianus.*

Taurianus, & Bubalius in ſynodo Macedoniæ damnati Romam appellarunt, & acceſſerunt. to. 6. 201. 1.

Synodus, in qua Taurianus, & Bubalius fuerunt damnati, fuit coacta à Ruſo Epiſcopo Teſſalonicenſi. to. 201. 1.

Inno-

Digitized by Google

Innocentius Papa inſpectis actis ſynodalibus Rufi inſurrexit in perditiſſimos homines cenſens eos ritè fuiſſe damnatos, ideoque nec eſſe audiendos. to.6. 201. 1.

Noluit vnquam eorum precibus flexus eos admittere ad retractatorium iudicium. to.6. 201. 1.

Taurianus, & Bubalius finxerunt literas reparationis. to.6. 201. 2.

*Taurinenſis Synodus.*

Taurinenſis ſynodus celebrata fuit ſæculo quarto anno nonageſimo ſeptimo. tom. 6. 117. 2.

Cauſam Arelatenſis Eccleſiæ contra Eccleſiam Maſſilienſem de Metropolitica dignitate contendentis examinauit, & ſententiam promulgauit. to.6. 117. 2; & ſeq.

Huic ſynodo interfuerunt Conſtantius Arelatenſis Epiſcopus, & Proclus Epiſcopus Maſſilienſis. to.6. 117. 2.

A ſententia ſynodi appellauit Patroclus Epiſcopus Arelatenſis ad Zoſymum Papam. to.6. 117. 2.

Zoſymus Papa caſſauit, & reprobauit hanc ſynodum, tanquam obreptitiam, & iniurioſam Apoſtolicæ ſedi, & plenum ius Metropoliticum in totam Narbonæ prouinciam, quod diuiſum fuerat à ſynodo inter Arelatenſem, & Maſſilienſem Epiſcopum, reſtituit Epiſcopo Arelatenſi, prout olim fuerat, & Epiſcopum Maſſilienſem Metropolitica dignitate prorſus ſpoliauit. tomo 6. 117. 2.

A Zoſymo fuit hæc ſynodus acriter reprehenſa, quòd cauſas Metropoliticas, quæ Apoſtolicæ ſedi erant reſeruatæ, ſibi ſubreptitiè arrogando auſa fuiſſet iudicare, quo in Apoſtolicam auctoritatem turpiter impegerat. to.6. 117. 2.

Sed Bonifacius Papa ſynodi Taurinenſis iudicium à Zoſymo exufflatum reparauit concedendo ius Metropoliticum Eccleſiæ Viennenſi; quod confirmauit Cœleſtinus Zoſymi ſucceſſor. to.6. 118. 1.

A Taurinenſi ſynodo Patroclus Epiſcopus Arelatenſis Romam appellauit. to. 6. 118. 2.

Taurinenſis ſynodus Lazarum adhuc clericum ob patratas in Britium Antiſtitem Turronenſem calumnias damnauit, quem poſtea Proclus abſolutum conſecrauit, licèt denuo fuerit degradatus. to.6. 119. 1.

*Teleſphorus Papa.*

Teleſphorus Papa à Magdeburgenſibus fuit reprehenſus, quòd præceperat clericis ieiunare per ſeptem hebdomadas ante Paſcha, quaſi ſit contra Paulum Apoſtolum docentem: *Nemo vos iudicet in cibo, & in potu*. to. 10.464. 1; & to. 8. 438. 1; & ſeq; & to.15.139. 257; & to.18. 638. 2; & to.1. 338. 2.

Item quòd noluerit ſacerdotes argui à populo eos nimis efferens ſupra plebæios contra illud, quod ſcriptum eſt: *Omnes vos vnum eſtis in Chriſto*. to.8. 438. 1; & to. 18. 638. 2; & to.1. 338. 2.

Item quòd numerum miſſarum, & miſſæ ceremonias auxerit; cùm tamen cœna Domini inſtituta non fuerit propter miſſam, nec propter ceremonias. tom. 8. 438, 1; & to,18. 638. 2.

Varia conuicia hæreticorum in Papam Teleſphorum. to.8. 438. 1; & ſeq.

Inſuper fuit accuſatus, quòd in Natali Domini tres miſſas dicendas eſſe decreuerit. tomo 15. 139. 257; & to.18. 638. 2; & to. 1. 338. 2.

Teleſphorus fuit Pontifex nonus à S. Petro, & martyrio conſummatus fuit teſte Irenęo. to.18. 638. 2.

Fuit adeo propinquus temporibus Apoſtolorum, vt cum D. Petro, Paulo, & Ioanne loqui potuerit. to.18. 638. 2; & to.1. 338. 2.

Damnauit Tatianum Principem Encratitarum, ſeu continentium. to.1. 232. 2.

Inſuper damnauit Marcionem, qui teſtamentum vetus, tanquam à malo Deo prolatum, reſpuebat; nouum verò ex animi ſui ſententia mutilabat obliterans, quæ eius hæreſi videbantur contraria; præcipuè quæ Chriſti Domini carnem, quam negabat, atteſtabantur. to.1. 232. 1; & ſeq.

Item damnauit Appellem, & alios Valentinianorum ſectarios. to.1. 232. 1; & ſeq.

Docuit Hierarchicum Eccleſię ordinem fuiſſe à Chriſto Domino inſtitutum, & ideo viros ordinis ſacri, & Eccleſiaſtici viris plebæis eſſe anteponendos. to.1. 338. 2.

Nullo modo errauit in fide, nec potuit errare loquens ex cathedra. to.15. 139. 257.

Tolerauit morem Aſianorum celebrantium Paſcha more Iudaico ob pacem Eccleſiæ. to.6. 893. 2; & to.10. 452. 2.

*Templa.*

Templorum inuaſores, contemptores, & direptores prodigiosè fuerunt à Deo puniti. to.1. 552. 2; & ſeq.

Charibertus Rex immiſit equos in quoddam prædium ereptum Eccleſiæ, qui ſtatim in furiam verſi partim ſe præcipitarunt è rupibus, partim fuerunt excœcati, partim ſepium palis remanſerunt infixi, & partim ſe ſe inuicem occiderunt. to.1. 552. 1.

Theodobertus Rex ſuperato Gundebaldo Duce Turronenſium, Pictauienſium, & aliarum Ciuitatum templa vaſtauit, euertit, & incendit; ſed vaſtatores, & incendiarij reuertentes ſtatim ſuis iaculis ſe ſe confoderunt. to.1. 552.1.

Alij apud Ciuitatem Conuenienſem templum S. Vincentij effractis foribus ingreſſi omnia diripuerant trucidatis omnibus, qui intra illud confugerant; & ſtatim alij à Dœmonibus vexati, alij in Garumna fluuio ſubmerſi, alij diuerſorum morborum generibus enecati ſunt. to.1. 552. 1.

Ruccolenus miniſter Chilperici Regis obſidebat Ciuitatem Turonenſem, & eos, qui ad templum S. Martini confugerant, requirebat à clericis minans ſe omnia incendio conſumpturũ; ſed facta oratione ad S. Martinum Ruccolenus morbo regio, & Herodiano percuſſus interijt. to.1. 553. 2.

Gomacharius Arianus agrum Eccleſiæ S. Andreæ peruaſerat, & ſtatim febre ardentiſſima fuit correptus; ſed promittens reſtituere, quod rapuerat, conualuit; promiſſa tamen non ſoluens iterum febri inflammatus, quamuis reddere duplum promitteret, interijt. to.1. 552. 2; & ſeq.

Chilpericus Rex proprium filium, qui ei ar-

ma mouerat, & ſuperatus à Patre ad Eccleſiam confugerat, vi ex templo extrahere volens ſtatim interijt, vxore, & omnibus alijs filijs extinctis. to.1. 554. 1.

*Temporalia.*

Temporalia ordinantur ad ſpiritualia, tanquam inferius ad ſuperius; non autem è contra. to.3. 616. 2.
Temporalia abſolutè loquendo non cadunt ſub merito, niſi quatenus vtilia ſunt ad ſpiritualia. to.3. 616. 2.
Pro rebus temporalibus, vt ordinatis ad ſpiritualia, poſſunt fieri indulgentiæ, non autem ſimpliciter, & abſolutè loquendo; primo enim modo non datur ſpirituale pro temporali. to.9. 695. 1.
Temporalia etiam ordinata ad ſpiritualia, ſunt ſubſidia minùs neceſſaria, quàm ſpiritualia. to.9. 695. 1.
Temporalia poſſunt dupliciter accipi; ſcilicet ſecundùm ſe abſolutè, & prout ordinantur ad ſpiritualia. to.9. 695. 1.
Bona temporalia à Principibus ſæcularibus donata ſunt Eccleſiæ principaliter; Papæ verò tradita ſunt tanquam talium bonorum diſpenſatori; ideo dominium temporalium principaliùs conuenit Eccleſiæ, quàm Papæ. to.9. 804. 2.
Diſcrimen inter poteſtatem clauium, & dominium rerum temporalium. to.9. 804. 2.
Bona temporalia per ſe loquendo bonis ſpiritualibus ſubordinantur. to.2. ex Adolpho. 68. 2.
Spiritualia ſunt temporalibus digniora; ſicut animæ corporibus ſunt pretioſiores. to. 3. 30. 1.
Temporalia ſunt acceſſoria ſpiritualium iuxta illud Matth.16. *Quærite primùm Regnum Dei, & hæc omnia adijcientur vobis*; ideo ſequuntur naturam ſpiritualium; quia acceſſorium ex ſua natura ſequitur principale. to.3. 30. 1.
Temporalia bona Eccleſiarum, & clericorum libera ſunt ab omni ſeruitio temporali. tomo 3. 53. 2.
Temporalia bona, cùm donantur Eccleſiæ, tranſeunt ad illam cum ſuo onere, ideo Eccleſia pro illis ſoluit tributum. to.3. 53. 1.
Temporalia dominia ſunt occaſio cupiditatis, & viſcus quodammodò animæ. to. 3. 65. 1.
Spes adipiſcendi bona temporalia eſt charitatis venenum; ideo à corde eſt extirpanda. to.3. 65. 2.
Temporalia bona habere, & poſſidere clericis non prohibetur, ſed ea debent diſpenſare, & cor ab auaritia eleuare. to.3. 65. 2.
Temporalia poſſunt in certis cauſis diſpenſari ab habentibus poteſtatem ſpiritualem; non tamen regulariter debent temporalia adminiſtrare, quia occupatus rebus ſpiritualibus non debet rebus temporalibus implicari. to.3. 158. 1.
Temporalia, quæ connectuntur cum ſpiritualibus, debent adminiſtrari à perſonis ſpiritualibus, vt ſunt decimæ, matrimonia, controuerſiæ criminales, bona Eccleſijs à Principibus, vel ab alijs fidelibus donata. to.3. 158. 1; & ſeq.
Temporalia ſupererogari debent multipliciter, ſcilicet debita pauperibus remittendo, & neceſſaria indigentibus largiendo. to.3. 357. 1; & ſeq.

*Tempus.*

Tempore inhabili aliquid gerere; vel gerere tempore habili; & eius effectus differre in tempus inhabile, paria ſunt. to.4. 479. 43.
Tempore Vrbani VI. vſque ad tempora Eugenij IV. qui fuerint Pontifices legitimi, & ſchiſmatici? to.13. 131. 2.
Tempore Victoris Papæ tres ſynodi fuerunt celebratæ circa Paſchæ celebrationem; vna in Aſia; ſecunda Romæ; & tertia Cæſareæ Paleſtinæ. to.13. 477. 2.
Temporis variatio circa aduentum D. Petri Romam vertit factum in dubium, nec illud infirmat. to.3. 820. 1.
Apud veteres hiſtoricos nihil magis deſideratur, quàm temporum ratio, & concordantia. to.17. 605. 1.
Græci, & Barbari Auctores in temporum rationibus maximè diſcordant inter ſe. tomo 17. 605. 1.
Hebræi inter ſe ipſos non conſentiunt in conſtituendis annis creationis Mundi. to. 17. 605. 1.
Septuaginta Interpretes circa tempus antediluuium multa annorum centenaria ſupra Hebraica Biblia addiderunt. to.17. 605. 1; & ſeq.
Circa tempus mortis Chriſti Domini magna controuerſia eſt inter Auctores; aliqui enim volunt mortuum eſſe ætatis anno trigeſimo primo; alij trigeſimo tertio; alij trigeſimo quarto; alij quadrageſimo; & alij quadrageſimo ſexto. to.17. 605. 2.
Tempus ad celebrandum concilium non eſt determinatum, ſed in arbitrio Papæ relictum. to.9. 61. 6.
Aliquando fuit præfixum tempus vnius anni, & quod de anno in aunum deberet celebrari. to.9. 61. 8.
Poſtea fuit ſtatutum tempus de decennio in decennium, vt videre eſt *in conſtitut. frequens*. to.9. 61. 8.
Modicum tempus cenſetur illud, infra quod poteſt deliberari ſuper facto, & ſuper iure, quod aliquando poteſt eſſe vnius menſis, quandoque duorum, quandoque trium menſium ſecundùm qualitatem facti, & caſus contingentis, & ſecundùm arbitrium, & conſilium boni viri. to.9. 126. 173.
Aliquando ex temporis lapſu inducitur quædam tacita renunciatio. to.9. 277. 46.
Lapſus temporis conceſſi ad petendam poſſeſſionem bonorum inducit priuationem vlteriùs petendi, & operatur ius deuolutiuum; ſecus vbi tempus non inducit tacitam renunciationem; vt in l. prima. to. 9. 277. 46.
Tempus aſſignatum hæreticis ad pœnitendum habetur apud Doctores in cap. *ad abolendam*; & in cap. *excommunicamus*; & in cap. *vt commiſſi* de hæreſ. in 6. to.9. 406. 50.

*Tentatio.*

Tentari à Diabolo cur Chriſtus Dominus in deſerto ſe permiſerit? to.16. 367. 2.
Ad ſui exemplum nos tentari permiſit, vt faciat in tentatione prouentum. to. 16. 367. 4.
Tentatio aperit nobis viam, vt intremus in gloriam ſuam. to.16. 367. 2.

Teri-

*Teriſtrum.*

Teriſtrum, quod aſſumpſit Thamar depoſitis veſtibus vidúitatis Gen. 38; fuit leuiſſima, & ſubtiliſſima veſtis, quæ eſt optima contra feruentiſſimos æſtatis calores. to. 3. 233. 1.

Significauit corporis extenuationem contra libidinis incentiua. to. 3. 233. 1.

*Terminus.*

Terminos collectiuus ſigno vniuerſali affectus diſtribuitur ſecundùm diſtributionem accommodam, hoceſt aliqua aliquibus, & alia alijs; non autem diſtribuitur ſecundùm diſtributionem abſolutam, & vniuerſalem. to. 9. 655. 1.

Termini circumſcribentes vndequaque Germaniam. to. 3. 782. 2.

*Terra.*

Terræ vniuerſæ nomine aliquando ſignificantur prouinciæ totius Orbis quantùm ad illius ſpatium, & amplitudinem; aliquando verò non intelliguntur, niſi potiores illius partes. to. 4. 712. 25.

Terra corrupta eſt coram Deo, & repleta eſt iniquitate. to. 6. 3. 4.

Terræ amplitudo Cœli ſpatio comparata obtinet vnius puncti rationem. to. 3. 51. 2.

*Terrenum.*

Terrena pertinent ad vetus teſtamentum, quia pertinent ad veterem hominem, qui erat terrenus. to. 13. 422. 1.

Terrena in nouo teſtamento non promittuntur in mercedem, ſed adduntur ad vitæ ſubſtentationem, & neceſſitatem; in quo nouum à veteri teſtamento diſtinguitur. to. 13. 422. 1.

*Territorium.*

Territorium quomodò, & vnde dicatur? to. 9. 155. 48.

Iuriſdictio eſt ſupra territorium, ſicut nebula ſupra paludem, ex qua per actiuam Solis potentiam generatur. to. 9. 155. 48.

Territorium non arguit iuriſdictionem eſſe ordinariam. to. 4. 724. 72.

An poteſtas, & auctoritas fori pœnitentialis limitetur ad territorium, ſicut limitatur ad illud poteſtas, & auctoritas fori contentioſi? to. 9. 155. 48.

*Tertullianus.*

Tertullianus, cùm adhuc inter catholicos verſaretur, ſub prætextu, quòd quæcunque eſſent hæreticorum, debet Eccleſia execrari, adeòque etiam hęreticorum baptiſmum, ſeduxit Agrippinum Epiſcopum Carthaginenſem, vt collecto Epiſcoporum Africæ, & Numidiæ Concilio canonem de rebaptizandis hæreticis ſtatueret. to. 1. 110. 1.

Tertullianus, cùm adhuc eſſet catholicus, quoſcumque hæreticos ad Eccleſiam Romanam prouocabat. to. 1. 141. 1.

Docuit Interpretationem Diuinarum ſcripturarum non eſſe quærendam apud hæreticos; illic enim non eſt quærenda veritas, vbi non inuenitur; nec pulſandum, vbi nemo eſt, qui aperiat; nec petendum, vbi non auditur. to. 1. 237. 1.

Tertulliani carmina de irritis hæreticorum conatibus, & de Pontificum Romanorum cautela in non admittendis hæreticis ad communionem Eccleſiaſticam. tom. 1. 353. 1.

Idem contra Nouatores de eo, quod à nobis eſt credendum, & requirendum, vt credamus. to. 1. 360. 1.

Eiuſdem ſententia contra pudorem, & verecundiam in confitendis peccatis. tomo 1. 389. 1.

Egregium Tertulliani teſtimonium de primatu Eccleſiæ Romanæ. to. 1. ex Tannero. 18. 112.

Eiuſdem teſtimonium, quo confeſſus fuit Romani Pontificis dignitatem. to. 16. 216. 2.

Tandem à pſeudoparocleto ſeductus in ſectam Cataphrygum miſerrimè prolapſus fuit. to. 1. 288. 2.

Pœnitentes mœchos ad Eccleſiam virginem recipi non debere aſſerebat. to. 1. 288. 23 & ſeq.

Poſt ingentes pro Eccleſia Catholica exantlatos labores hæreſim Montani Principis Cataphrygarum edocuit. to. 1. 353. 2.

Inter Tertulliani errores numeratur, quòd docuerit magis licere per diſciplinam Chriſtianam occidi, quàm occidere; cùm tamen in bello iuſto, & per legitimos magiſtratus liceat etiam occidere. tomo 2. ex Adolpho. 91. 1.

Primus omnium hæreticorum in Romanum Pontificem ſe ſe inuexit acerrimè. to. 10. 304. 1.

Libro contra Praxeam accuſauit Montaniſmi Zephyrinum Papam, à quo teſte Euſebio fuerat condemnatus. to. 10. 464. 2.

Summis laudibus extulit Proclum inter Montaniſtas celeberrimum. to. 10. 464. 2.

Fuit Afer patria præsbiter Agrippini Epiſcopi Carthaginenſis, cui perſuaſit rebaptiſmum. to. 6. 225. 2.

Quanuis infenſiſſimus eſſet Romano Pontifici, attamen confeſſus fuit illius primatum. to. 16. 53. 1.

Docuit Eccleſiæ Africanæ auctoritatem eſſe ab Eccleſia Romana, non à S. Petro receptam. to. 6. 225. 2.

Profeſſus fuit originem Eccleſiæ Africanæ eſſe Apoſtolicis temporibus poſteriorem. to. 6. 225. 2.

Aſſeruit Eccleſias Apoſtolicas eſſe duplicis generis, alias ſcilicet per fundationem Apoſtolicam, quia ab ipſis Apoſtolis immediatè fuerunt fundatæ; alias verò per ſolam Apoſtolicæ doctrinæ conſanguinitatem. to. 6. 225. 2.

Primus omnium ſenſit, & docuit baptiſmum ab hæreticis collatum inualidum eſſe, & ideo repetendum. to. 11. 52. 52.

Dixit Montanum eſſe Spiritum ſanctum; & Spiritum ſanctum plura dixiſſe in Montano, quàm in Chriſto Domino. tomo 11. 399. 2.

Proprio iudicio excœcatus ſe ſe inuexit contra Zephyrini decretum mœchis, & lapſis fornicarijs pœnitentibus, & petentibus veniam illam ſpondentis, de quo librum contra Eccleſiam compoſuit, & euulgauit. to. 11. 515. 2.

A Zephyrino cum ſuis hæreſibus fuit damnatus; ob quod incepit furere contra Catholicos, & tentauit Papæ reconciliari, ſed fruſtra, & in caſſum. to. 15. 57. 448.

Dum docuit Imperatorem habere à Deo ſuam dignitatem, non recognoſcere maiorem, niſi Deum, ſoli Deo eſſe ſecundum, ab ipſo



Digitized by Google

accepiſſe imperium, in Dei ſolius poteſtate eſſe, dum ſolo vero Deo eſt minor; locutus fuit ſolùm de dignitate ſeculari abſolutè, non autem comparatiuè ad dignitatem Eccleſiaſticam, à qua poteſt iudicari, ſi in idololatriam inciderit. to.9. 824. 1.

*Teſtamentum vetus.*

Teſtamentum vetus quos libros canonicos in ſe ipſo comprehendat, declarauit Concilium Tridentinum. to.16. 412. 2.

Poſt captiuitatem Babylonicam, quando poſt diuturnum ſeptuaginta annorum exilium Vulgus Hebræum linguam maternam oblitum erat, fuit primò translatum in linguam Syriacam, ſeu Chaldaicam, qua Hebræi eo tempore vtebantur, à tribus Viris; quorum vnus Onchelos vocatus tranſtulit legem, Ionathas Prophetas; & Rabbi Ioſeph pſalmos, prouerbia, Iob, & alia, quæ agiographa nuncupantur. to.16. 413. 3.

Secundò fuit translatum tempore Regis Ptolomæi Philadelphi per ſeptuaginta Interpretes iuſſu Eleazari Summi Sacerdotis; licèt aliqui velint fuiſſe ſeptuaginta duos; ſenos ſcilicet ex vnaquaque tribuum duodecim. to.16. 413. 3.

Tertiò fuit translatum in linguam Græcam poſt Chriſti Domini paſſionem tempore Adriani Imperatoris à quodam Aquila Syropheniſi. to.16. 413. 3.

Quartò fuit translatum poſt quadraginta, & ſex annos ſub Seuero Imperatore ab Immacho Samaritano. to.16. 413. 3.

Quintò fuit translatum ſub Commodo Imperatore à Theodotione Ephrſino. tomo 16. 413. 3.

Sextò ſub Caracalla ab incerto Auctore, & eius translatio in Iericho operta dolio inuenta eſt. to.16. 413. 3.

Septimò ab incerto pariter Auctore ſub Alexandro Mammea Imperatore Nicopoli Epiri oppido, & promontorio. tomo 16. 413. 3.

Octauò translatum fuit à Luciano Martyre, & Eremita apud Nicomediam, & hæc verſio propria Luciani manu ſcripta inuenta fuit ſub Conſtantino Magno Imperatore. to.16. 413. 3.

Teſtamenti veteris præcepta moralia, vt præcepta Decalogi, & alia, quæ pertinent ad morum ædificationem, adhuc vigent, & ſunt obſeruanda; ceremonialia autem, & legalia, quia erant vmbræ, & figuræ, adueniente luce veritatis ceſſarunt. tomo 16. 413. 4.

Ex Teſtamento veteri ſumendus eſt ſenſus literalis, & hiſtoricus ita, vt credamus ſic contigiſſe, quod legimus; ſicuti factum narratur. to.16. 413. 4.

Inſuper in Teſtamento veteri tenendus eſt ſenſus allegoricus, anagogicus, & tropologicus. to.16. 413. 4.

Quanuis teſtamenti veteris verſiones multæ ſint; attamen verior electa fuit à Papa. to.16. 413. 4.

Teſtamentum vetus teſtamento nouo eſt coniungendum, non dilaniandum, vt fecerunt Manichæi, & Marcioniſtæ. to.16. 413. 4.

Inter libros teſtamenti veteris etiam libri Machabæorum ſunt venerandi teſte D. Hieronymo. to.16. 413. 4.

Teſtamenti veteris figuræ idem prorſus ſunt, ac propheciæ, enunciationes, & promiſſiones Eccleſiæ catholicæ. to.4. 734. 28.

Teſtamentum vetus fuit vmbra, non autem imago futurorum. to.3. 217. 1.

Sicut controuerſiæ fidei in veteri Teſtamento deferebantur ad Iudicem Eccleſiaſticum; ita in nouo Teſtamento ad Iudicem Eccleſiaſticum ſunt deferendæ. to.4. 815. 82.

Veteris teſtamenti præcepta iudicialia non militant pro tempore iſto, quo iam ceſſarunt. to.4. 815. 82.

In Teſtamento veteri plures libri citantur, qui modò non extant. to.9. 732. 2.

Teſtamentum vetus fuit figura noui teſtamenti, quia omnia in figuris contingebant illis. to.5. 647. 2.

In teſtamento veteri ſemper fuit vnus Iudex, qui omnibus præerat in ijs, quæ ad legem, & Religionem ſpectabant. to.5. 648. 1.

*Teſtamentum nouum.*

Teſtamentum nouum conſtat ex quatuor Euangelijs, ex Epiſtolis D. Pauli, ex Actis Apoſtolorum, ex ſeptem epiſtolis canonicis, & ex Apocalypſi B. Ioannis Apoſtoli. to.16. 413. 6.

Inter omnes libros veteris, & noui teſtamenti eminet liber Euangeliorum, à quo noſtra ſalus dependet. to.16. 413. 6; & ſeq.

Teſtamento nouo ab Hæreticis fuerunt inſerta Euangelia Thomæ, Andreæ, Thaddæi, & Barnabæ, quæ tamen ab Eccleſia fuerunt reprobata, vt habetur diſt. 15. *cap. Sancta Romana Eccleſia*. to.16. 414. 9.

Teſtamenti noui plurimos textus adulterauit Hæreticorum impudentia, & temeritas. to.16. 414. 12.

Teſtamentum nouum plura continet de præcepto obſeruanda, & plura de conſilio. to.16. 414. 14.

In teſtamento nouo fuit neceſſaria ſupremi, & viſibilis Magiſtri auctoritas, qui nos Spiritu ſancto aſſiſtente doceret veritates, à quibus ſalus noſtra dependet. to.16. 414. 14; & ſeq.

*Teſtamentum Chriſti Domini.*

Teſtamentum Chriſti Domini fuit verum teſtamentum, quia plura reliquit, non niſi poſt ſuam mortem exequenda. to. 11. 21. 2; & ſeq.

Chriſtus Dominus nuncupatorio teſtamento coram toto cœtu Apoſtolico inſtituit Petrum Pontificiæ poteſtatis hæredem. to.11. 22. 1.

Teſtamentariæ inſtitutioni Chriſti Domini non officit, quòd non ad præſens, ſed ad futurum tempus referri videantur verba, quibus Petrum hæredem inſtituit; quia voluntas Chriſti Domini eſt immutabilis ſimpliciter, non mutabilis, ſicut aliorum hominum voluntas, quæ propterea in inſtituendis teſtamentis propter ſuam mutabilitatem vti debet verbis de præſenti. to.11. 22. 1.

Virtute teſtamenti Chriſti Domini omnes Romani Pontifices Oecumenicam totius Eccleſiæ poteſtatem tanquam ad ſe hæreditaria ſucceſſione deuolutam optima fide adiuere ſtatim, ac legitimè fuerunt electi. to.11. 22. 1; & ſeq.

Vſucapio, quo Romani Pontifices habentes


iuſtam

iuſtam čauſam exiſtimandi ſe eſſe veros Chriſti Domini hæredes ceperunt illius hæreditarem, probat verum eſſe eius teſtamentum. to. 11. 22. 1; & ſeq.

*Teſtamentum hominis.*

Teſtamentum definicur voluntatis noſtræ iuſta ſententia de eo, quod quis poſt ſuam murtem fieri velit. to. 11. 21. 2.

Teſtamentum ſine ſcriptis primùm exigit, vt teſtator palam voce ſua hæredem ioſtituat. to. 11. 22. 1.

Teſtameurum debet fieri per verba de præſenti, oon de furuto. to. 11. 22. 1.

Qui iuſtam cauſam habuerit exiſtimandi ſe inſtirutum fuiſſe hætedem in teſtamento, pro hærede vſucapit is, qui putat ſe hæredem, quanuis reuera hæres non ſit. to. 11. 22. 1.

Peremptoria præſcriptionis exceptio firmat hæreditatem, quam quis putat bona fide ex teſtamento relictam. tomo 11. 22; 1; & ſeq.

Qui non poteſt iuſtitui hæres in teſtamento, non poteſt vſucapere pro hærede. to. 11. 22. 2.

Io teſtameutis; quibus pieratis cauſa relinquuntur bona Eccleſiæ, ſufficiunt duo, vel tres teſtes tanrùm ex Alex. III. in cap. *cum eſſes* de teſtam; io alijs verò requiruntut ſeptem teſtes. to. 4. 814. 80.

Teſtamenta, quæ fiunt inter liberos, numerum ſeptem teſtium exigunt ad euertendas falſitates, & malignitates, quæ poſſent ordiri, & obrepere. to. 4. 815. 80.

Teſtamentum non eſt validum, niſi ſit factum cum libertate conſeoſus. to. 9. 116. 129.

Teſtameutum, quod fit inter liberos, racitè dicitur continere clauſulam derogaroriam ad alia ſubſequenria. to. 9. 181. 14.

Per ſubſequens reſtamentum factum inter liberos non ceoſetur reuocatum primum teſtamentum, oiſi in ſecundo fiat ſpecialis mentio. to. 9. 181. 15.

Nec ſufficit generalis clauſula caſſans, & reuocans omoe aliud teſtamentum priùs factum. to. 9. 181. 15.

Principis priuilegium non caſſat teſtameotum, quia teſtameurum fauorabilius eſt, quàm priuilegium Principis. tomo 9. 320. 59.

*Teſtes.*

Teſtis oon eſt Iudex, nec Iudex teſtis; ſed coram Iudice adducitur reſtis, vt Iudex veram poſſit proferre ſententiam. to. 3. 828. 2; & 829. 2;

Teſtes in teſtamentis inter liberos debent eſſe ſeptem; at io cauſis pijs ſufficiunt duo, vel tres. to. 4. 814. 80.

Teſtes contra Papam ſufficiunt duo. tomo 9. 453. 1.

Teſtes io damnatione Cardinalium aliquando debent eſſe ſeptuaginra duo, aliquando quadragiura ſex, aliquando vigioti ſex. to. 9. 453. 1.

Teſtes quadraginta quatuot requiruntur, vt Cardinalis præsbiter conuincatur, & damnetur; & vigiuri quatuor teſtes requiruntur, vt conuincatur, & damuetur Cardinalis diaconus. ro. 1. 408. 1.

*Teſtimonia.*

Teſtimonia Summorum Pontificum atteſtantium Eccleſiæ Romanæ primatum. to. 10. 50. 1; & ſeq.

Teſtimonia S. R. E. Cardinalium aſſerentium Pontificum Romanorum primarum. to. 10. 51. 2; & ſeq.

Teſtimonia Parriarcharum Orientis confitentium Romauum Pontificem eſſe caput vniuerſalis Eccleſiæ. to. 10. 53. 2; & ſeq.

Teſtimonium S. Athaoaſij, & omnium Epiſcoporum Thebaidorum, & Lybiorum Ægvpri Romanorum Poutificum implorantium auxilium. to. 10. 54. 2; & ſeq.

Teſtimonia Scholaſticorum, & aliorum Doctorum affirmantium primatum Romani Ponrificis. to. 10. 55. 2; & ſeq.

Teſtimonia Conciliorum confitentium Papæ poteſtatem in totam Eccleſiam. to. 14. 138. 1; & ſeq.

Teſtimonia Conciliorum aſſerenrium ſuperiorltatem ad totam Eccleſiam. to. 11. 398. 2; & ſeq.

Teſtimonia Conciliorum ſtatueutium eius ſupremam poteſtatem Romanorum Pontificum. to. 18. 188. 1.

Teſtimonia Conciliorum decernentium ſupereminentiam Summorum Pontificum. to. 1. 151. 2.

Teſtimonia Conciliorum aſſereutium Eccleſię Romanæ primarum. tomo 15. 297. 2; & to. 12. 97. 1; & to. 13. 223. 2; & 264. 2.

Teſtimonia Conciliorum confitentium Diui Perri, & omnium Romauotum Pontificum illius ſucceſſorum principarum in rotam Eccleſiam eſſe de iure Diuino, non de iure humano Eccleſiaſtico. tomo 19. 343. 1; & ſeq.

Teſtimonia, quibus probatur Romani Pontificis infallibiliras. to. 10. 335. 2; & ſeq; & 348. 2; & 356. 2; & ſeq; & 361. 2; & ſeq; & 366. 2; & ſeq; & 388. 1; & ſeq; & to. 15. 26. 131; & to. 11. 458. 2; & to. 7. 676. 2; & ſeq; & 691. 1; & ſeq; & 694. 1; & ſeq.

Teſtimonia, quibus comprobatur Romanum Ponrificem eſſe omnium magiſtrum, & infallibilem interpretem fidei. to. 13. 225. 2.

Teſtimonia poreſtatis Romani Poutificis in definiendis fidei controuerſijs. to. 8. 386. 2; & ſeq; & ro. 14. 138. 1; & ſeq.

Teſtimonia Imperarorum aſſereutium Romanum Poutificem eſſe infallibilem. tom. 12. 80. 2.

Teſtimonia Imperatorum affirmantium omnes fidei coutrouerſias deferendas eſſe ad Romanum Pontificem. to. 12. 96. 2.

Teſtimonium, quo aſſeritur Concilium etiam generale ſine Papa eſſe illegitimum. to. 18. 11. 2.

Teſtimouium, quo firmatur ſine Romani Pontificis auctoritare nullum poſſe celebrari Concilium, nec vllum Epiſcopum poſſe à quoquam iudicari, ſuſpendi, deponi, aut damnari. to. 11. 13. 3.

Teſtimonia ſuperioritatis Romani Poutificis ad Coucilia generalia. to. 7. 557. 2; & ſeq; & to. 11. 396. 2; & ſeq.

Teſtimonia, quibus aſſeritur io ſolo Romano Pontifice eſſe poteſtatem congregandi Concilia generalia. ro. 6. 620. 1.

Teſtimonia, quibus oſtendirur poreſtas Romaui Pontificis In Reges, & Principes. to. 7. 357. 2; & 376. 1; & ſeq.

Te-

Teſtimonia aſſerentia Eccleſiæ Romanæ veritatem. to.1 o. 224. 2.
Teſtimonia, quibus oſtenditur Papam à nemine poſſe iudicari. to.11. 435; & 436. 1; & ſeq.
Teſtimonium, quo monſtratur vineam Domini commiſſam fuiſſe Romano Pontifici. to.6. 444. 2.
Teſtimonia, quibus aſſeritur Romanum Pontificem ſemper odio habitum fuiſſe ab hæreticis. to.12. 108. 1.
Teſtimonia Imperatorum atteſtantium Romano Pontifici deferendam eſſe omnem obedientiam, & reuerentiam. tomo 12. 101. 2.
Teſtimonia Imperatorum aſſerentium peccare eos, qui non præſtant reuerentiam, & obedientiam Romano Pontifici. tomo 12. 101. 1.
Teſtimonia Imperatorum confitentium Romanos Pontifices eſſe veros D. Petri ſucceſſores. to.13. 26. 2.
Teſtimonia Conciliorum aſſerentium D.Petri primatum. to.14. 45. 1; & 95. 2; & to.10. 11. 1; & to.11. 263. 7; & to.7. 37. 1; & to. 15. 177. 1; & 233. 16.
Teſtimonia aſſerentia Romanum Pontificem in Eccleſiæ primatu D. Petro ſuccedere. to.3. 345; & ſeq; & to. 10. 11. 2; & to. 12. 586. 1.
Teſtimonia comprobantia D. Petri primatum in totam Eccleſiam, & in alios Apoſtolos. tomo 2. ex Pighio. 13. 1; & ſeq; & to.1. 47; & ſeq; & to.4. 159. 2; & 759. 110; & to.5. 177. 1; & ſeq; & to.7. 37. 1; & to.11. 263. 7.
Teſtimonia oſtendentia Petri primatum in totam Eccleſiam eſſe de iure Diuino, non humano. to.19. 343. 1; & ſeq.
Teſtimonium ſcriptoris canonici potiùs Diuinum eſt, quàm humanum. tomo 4. 798. 136.
Teſtimonium ſui non ſemper eſt quærendum, ſed teſtimonio alterius eſt ſtandum. to.4. 799. 139.
Teſtimonia humana tunc repulit Chriſtus Dominus, quando à ſuis falſarijs concriminatoribus poterant pati repulſam. to.4. 799. 140.
Teſtimonia Diuinarum Scripturarum, quibus oſtenditur Romanum Pontificem eſſe in terra maximum controuerſiarum Iudicem. to.4. 787. 55; & ſeq.
Teſtimonia Scripturarum, quibus hæretici conantur oſtendere Romanum Pontificem non eſſe in terris Magiſtrum, & Iudicem controuerſiarum, explicantur. to. 4. 796. 124; & ſeq; & 798. 332; & ſeq; & 799. 141; & ſeq; & 800. 145; & ſeq; & 801. 152; & ſeq.
Nonnulla teſtimonia Euangeliſtarum contra auctoritatem Romani Pontificis ab hæreticis obiecta diluuntur. to.13. 191. 2.
Teſtimonium ſolemne Eccleſiæ primitiuæ, quo oſtenditur D.Petri primatus. tomo 3. 805. 2.
Teſtimonia varia Sanctorum Patrum, Euangeliorum, & aliorum Doctorum à ſchiſmaticis contra D. Petri primatum obiecta ſecundùm verum ſenſum explicantur. to. 3. 900. 1; & ſeq.
Teſtimonium plurium præferendum eſt teſtimonio pauciorum. to.19. 31. 1.

*Teſſalia.*

Teſſalia, & aliæ Illyrici prouinciæ iuxta conſuetudinem omni tempore obſeruatam, & ſacris canonibus firmatam ſemper fuerunt ſubiectæ Patriarchatui Romano. to.11. 212. 81; & ſeq.
Teſſaliæ Metropolita Stephanus Lariſſeæ Epiſcopus Probiani, & aliorum ſuorum ſuffraganeorum factione irregulariter Epiſcopatu priuatus à Patriarcha Conſtantinopolitano Epiphanio appellauit ad Apoſtolicam Sedem. to.11. 212. 81; & ſeq.

*Textus.*

Textus ſacræ Scripturæ: *Ipſa conteret caput tuum*: concordatur cum verbo Hebraico. to.13. 148. 1.
Textus Matth. 4. *Vade poſt me, Sathana, ſcandalum es mihi*: explicatur de ambitu primatus. to.4. 761. 113.
Textus: *Reges Gentium dominantur, &c.* aſſignat diſcrimen inter dominium Gentilium, & Prælaturam Chriſtianorum. to.4. 761. 117.
Textus: *Neque Titus compulſus eſt circumcidi, ſed propter ſubintroductos falſos fratres*: ad quos ſit referendus? to.4. 765. 135.
Textus 1.Cor.5. *Ego ſum Pauli, ego Apollo, ego Cephæ*: explicatur. to.4. 766. 139.
Textus: *Dicite Diſcipulis eius, & Petro, quia ſurrexit Dominus*: quid ſignificauerit? to.4. 767. 143.
Textus Iſaiæ 54. *Dabo vniuerſos filios tuos doctos à Domino; & multitudinem pacis*: explicatur. to.4. 796. 124.
Textus Hierem. 31. *Dabo legem meam in cordibus eorum*: quomodò ſit intelligendus? tomo 4. 796. 124; & ſeq.
Textus Matth. 7. *Attendite à falſis Prophetis, &c.* quem ſenſum habeat? to.4. 798. 133; & ſeq.
Textus Matth. 23. *Nolite vocari Rabbi*: quomodò ſit accipiendus? to.4. 798. 135.
Textus: *Ego teſtimonium ab homine non accipio*: quomodò ſit intelligendus? to.4. 798. 136; & ſeq.
Textus Io. 7. *Si quis voluerit voluntatem eius facere, cognoſcet de doctrina mea, vtrum ex Deo ſit*: explicatur. to.4. 799. 141; & ſeq.
Textus Io. 10. *Oues meæ vocem meam audiunt, & ſequuntur me*: exponitur. tomo 4. 800. 145.
Textus Rom. 12. *Habentes prophetiam ſecundùm rationem fidei*: quomodò ſit explicandus? to.4. 801. 150.
Textus 1. Cor. 2. *Spiritalis omnia dijudicat*: quomodò à S. P. Auguſtino exponatur? to.4. 801. 152.
Textus 1.Cor.12. *Spiritus diuidit ſingulis, prout vult*: cum Græca verſione concordatur. to.4. 802. 157.
Textus 1. ad Teſſalonic. 5. *Omnia probate, & quod melius eſt, tenete*: ad Prælatos dirigitur. to.4. 802. 159; & ſeq.
Textus: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram, &c.* varij ſenſus, & intellectus. to. 4. 291. 1, & ſeq.
Textus: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: quomodò ſit intelligendus? tomo 4. 292. 3; & 295. 4; & to.9. 177. 33.

Verba : *Tibi dabo* : deſignant electionem ; & verba : *Paſce oues meas* : deſignant confirmationem . to.9. 195. 5.

Textus : *Tibi dabo claues* : tria habet conſideranda : ſcilicet poteſtas Eccleſiaſtica ſe extendens ad plura ; liberalitas Diuina illam gratis concedens ; & ſublimitas Papalis illam plenè ſuſcipiens . to.4. 63. 1.

Textus vnius optimi auctoritas magis valet , quàm mille textus minoris inſtitutionis . to.19. 7. 2.

*Thamar .*

Thamar,vt euaderet periculum inceſtus, dixit ad Ammon : *Loquere ad Regem , & non negabit me tibi* . to. 5. 174. 207.

Thamar non erat filia Dauid , ſed ſoror Abſalon genita ex matre illius ab alio viro . to. 5. 174. 207.

Fuit forſan filia Dauid ex adoptione , non ex generatione . to. 5. 174. 207.

*Tharaſius .*

Tharaſius Epiſcopus Conſtantinopolitanus in VII.Synodo epiſtola ad omnes Orientis Epiſcopos confeſſus fuit Spiritum ſanctum procedere à Patre per Filium . tom. 3.679. 2.

Particula *per* à Tharaſio poſita idem ſignificat , ac particula ex , vel *à* ; vt colligitur ex SS. Patribus . tom. 3. 679. 2; & 680. 1; & ſeq.

Ioſephum quendam exauctorauit, quia Theodotam ſuperinductam Conſtantini Imperatoris pellicem coronaſſet . to. 1. 103. 1.

*Theilo , & Theariſtus .*

Theilo , & Theariſtus Conſtantinopolitani tranſtulerunt de Græco in latinum canones Concilij Nicæni . to. 3. 631. 1.

Secundùm verſionem Thellonis , & Theariſti Conſtantinopolitanorum canones apud Arabes ſunt octoginta . to. 3. 631. 1.

*Thelenſis Synodus .*

Thelenſis eſt legitima , & vera , non ſpuria & ſuppoſititia . to. 6. 236. 2.

Appellata fuit Teleptenſis, & Zellenſis . to. 6. 236. 2.

*Theodobertus Rex .*

Theodobertus Rex Francorum annuentibus Patribus Concilij Aurelianenſis decreuit, ne quiſquam clericus, vel laicus, cuiuſcumque gradus fuiſſet, auderet clericum quemlibet ad iudicium ſæculare pertrahere . to. 1. 551. 2.

Eodem Theodoberto auctore Patres Concilij Auernienſis damnauerunt eos, qui à Regibus bona Eccleſiæ pauperum vſui inſeruientia impetrarent ; & qui potiùs Regum fauore , quàm meritis Epiſcopatum obtinerent . to. 1. 551. 2.

Innouauit leges Eccleſiaſticas , quibus antiqua Eccleſiarum iura penitus illibata ſeruarentur . to. 1. 551. 2.

Theodobertus Rex ſuperato Gundebaldo Duce Turonenſium, Pictauienſium,& aliarum Ciuitatum Eccleſias vaſtauit , euertit , incendit , clericos interfecit , monaſteria virorum deiecit , puellis illuſit ; fuitque eo tempore peior in Eccleſijs gemitus , & vlulatus,quàm tempore perſecutionis Diocletiani . to. 1. 552. 1.

Illius tamen milites ſeueriſſimè à Deo fuerunt puniti , proprijs enim lanceis ſe ipſos occiderunt . to. 1. 552. 1.

*Theodora Imperatrix .*

Theodora vxor Iuſtiniani Imperatoris honorificentiſſimè excepit Conſtantinopoli Agapetum Papam . to.7.163.2.

Mortuo Agapeto rogauit Syluerium eius ſucceſſorem , vt Anthemium Conſtantinopolitanum Epiſcopum ab Agapeto damnatum, & depoſitum in priſtinam dignitatem , & Conſtantinopolitanam Eccleſiam reſtitueret . to. 7. 164.1.

Belliſario Belli Duci precepit, vt ſimulata calumnia Syluerium in exilium mitteret , quia ſui Prædeceſſoris acta contra Anthemium nullo pacto ſe reuocaturum reſpondiſſet . to. 7. 164. 1.

Defuncto Syluerio Theodora fauit Vigilio,vt Pontifex eligeretur eo pacto, vt reſtitueret Anthemium ; ſed factus Pontifex Theodoræ reſcripſit ſe illicitè promiſſa ſeruare non poſſe . to. 7.164.1; & to. 1. 328. 2.

Theodora ob repulſam Vigilij indignata egit cum Iuſtiniano,vt Vigilium multis affectum iniurijs in inſulam Proconipſum,& Gypſum relegaret, vbi vixit vſque ad mortem Theodoræ, & poſtea reſtitutus fuit.to. 7. 164. 1.

Theodoræ blanditijs captus Iuſtinianus in hæreſim lapſus fuit, & improuiſa morte occubuit . to. 11.350.1.

Belliſarius autem Theodoræ ſæuienti obſcurus dignitatibus , & diuitijs ſpoliatus , & oculis priuatus inter ærumnas deceſſit . to. 11. 350. 1.

Theodora fuit impijſſima fœmina, cuius opera Anthymus, ſeu Anthemius Epiſcopus Trapezuntinus Eutychianæ hæreſis occultus ſectator poſt obitum Epiphanij Epiſcopi Conſtantinopolitani in ſedem Conſtantinopolitanam fuit intruſus . to. 3. 730. 1.

*Theodoretus .*

Theodoretus à parentibus Deo dicatus ex Monacho in Syria Epiſcopus Cyri Antiochiæ fuit ordinatus. to. 3. 721. 1.

Mira dicendi facultate præditus pluſquam decem millia Marcionitarum ad fidem conuertit . to.3.721.1.

Theodorum Mopſueſtenum , & Neſtorium hæreſiarchas contra S. Cyrillum Alexandrinum defendit ; ſed poſtea facti pænitens deſerta impietate ad Eccleſiam redijt , & editis pluribus ſcriptis contra Neſtorium in communione catholica , & ſumma amicitia cum S. Leone Papa diem extremum clauſit . to. 3. 721. 1.

Theodoreti epiſtola ad S.Leonem Pontificem. to. 3. 216. 2.

Alia eiuſdem epiſtola ad Renatum præsbiterum de poteſtate Romanæ Sedis in totum Orbem ; & de eius continuata , & immaculata mundicie ab hæreſis fætore . tom. 1. 106. 1.

Scripſerat in fauorem Neſtorij indignatione commotus, quòd Patres Concilij ipſo non expectato ſimul cum Ioanne Patriarcha Antiocheno concluſiſſent damnationem, & è ſede expulſionem Neſtorij . to. 3. 681. 1.

Theodoretus à Conciliabulo Epheſino depoſitus appellauit ad S. Leonem Pontificem . to. 3. 720. 1; & ſeq; & 531. 1; & ſeq; & to. 11.

11. 7. 2; & to. 18. 20. 2; & to. 3, 4. 1.
S. Leo Papa reueſtiuit Theodoretum in Epiſcopum, ſed eius cauſam non definiuit, cuius retractationem, ac definitionem delegauit Synodo Chalcedonenſi. to. 6. 435. 1.
Theodoretus à S. Leone in communionem fuit ſuſceptus ea lege, vt ſe purgaret de ijs, de quibus fuerat accuſatus; & huius purgationis examen, ac definitionem S. Pontifex Synodo delegauit. to. 6. 435. 1.
Theodoreti iudicium fuiſſe delegatum Synodo Chalcedonenſi teſtatus fuit etiam Papa Vigilius in ſuo conſtituto de tribus capitulis. to. 6. 435. 2.
Degradatus fuit à latrocinio Epheſino abſens, & inauditus, & ab Imperatore Theodoſio fuit circumſcriptum intra Ciuitatem Cyrenſem exilium, & fuit vetitus Epheſum accedere. to. 6. 425. 1.
Supplicauit aut ſolui circumſcriptum exilium ſaltem quoad Romanum acceſſum, vt appellationem proſequeretur; vel iuxta Imperatoris Gratiani legem ab ipſo Theodoſio confirmatam de degradatis Epiſcopis relegari à Cyro ad centum milliaria, & habitare, ac latere in Monaſterio ſuæ profeſſionis. to. 6. 425. 2.
Theodoreti teſtimonium, quo confeſſus fuit ſupremam Romani Pontificis dignitatem. to. 16. 216. 2.
Appellatam Theodoreti cauſam Synodus Chalcedonenſis plenè retractauit, ac interlocutorium Apoſtolicæ Sedis iudicium confirmauit, & in iudicium definitiuum traduxit. to. 6. 426. 2.
Retractatorium Theodoreti iudicium fieri debuit iuxta mandatum, & inſtructionem, quam miſerat S. Leo ad ſuos Legatos, vt illam Synodo communicarent. to. 6. 427. 1.
Theodoretus ab inflicta iniuria nec per Dioſcorum, nec per Domnum, nec per Flauianum, nec per vllum alium Orientalem Epiſcopum, aut per Imperij poteſtates, ſed ſolùm per Eccleſiam Romanam potuit iuuari. to. 6. 428. 2.
Theodoretus iam dederat cauſam ſuæ degradationis, & non leuem ſuſpicionem Neſtorianiſmi, cùm inſurrexit nedum contra capitula, ſed etiam contra perſonam ſancti Cyrilli. to. 6. 430. 2.
Falſum eſt, quòd Imperator Marcianus ſua auctoritate citra præuium S. Leonis iudicium iuſſerit Theodoretum adeſſe Chalcedonenſi Concilio; quia Concilium expreſsè aſſeruit à S. Leone fuiſſe reſtitutum. to. 6. 43. 1; & ſeq.
Theodoretus à Chalcedonenſi Synodo ſtatim communionem Epiſcopalem accepit. to. 6. 428. 1.
Prouocauit ad Sedem Apoſtolicam iuxta formam canonum Sardicenſium. to. 6. 141. 1.
S. Leo Magnus Theodoreti appellationi ſtatim detulit ſuſpenſiuum effectum. tom. 6. 141. 1; & ſeq.
In epiſtola ad S. Leonem confeſſus fuit Theodoretus Eccleſiam Romanam eſſe Petri ſedem, & tenere in omnibus primatum. io. 6. 439. 1.
Theodoretus in Concilio Chalcedonenſi inſigniter pugnauit pro Sedis Apoſtolicæ auctoritate, & ſe purgauit omnino à lapſu, quo ceciderat in Synodo Epheſina. to. 6. 608. 1.
Theodoretus in Concilio Chalcedonenſi fuit abſolutus, & in ſuam ſedem reſtitutus, quia anathema dixit Neſtorio, & omnibus eius ſectatoribus. to. 6. 793. 5.
Quàm magnificè ſenſerit Theodoretus de auctoritate Eccleſiæ Romanæ? tomo 6. 430. 2.
Timuit eſſe ſuſpectũ apud Sedem Romanam, quia S. Cyrillo reſtiterat. to. 6. 431. 1.
S. Leo, non autem Concilium Chalcedonenſe, reparauit, & in ſuum Epiſcopatum reſtituit Theodoretum. to. 6. 533. 2. & tom. 14. 492. 2; & to. 15. 523; & ſeq.
Theodoreti, & S. Cyrilli diſſenſio circa damnationem Neſtorij, & Eutychetis. to. 15. 722. 26, & 703. 50; & ſeq.
Theodoretus fuit reſtitutus à S. Leone in Epiſcopatum, & ex Imperatoris decreto potuit Synodo adeſſe. to. 15. 522. 36.
Theodoretus, cùm Synodum Chalcedonenſem fuiſſet ingreſſus, exprobratus fuit ab aliquibus Epiſcopis Ægyptijs Eutychianæ perfidiæ; ab alijs Neſtorianæ impietatis; propter quod Neſtorium abiurare fuit compulſus. to. 15. 522. 36.
Quanuis orthodoxam de Deipara Virgine, & de vna Chriſti Domini perſona fidem eſſet profeſſus, attamen proclamabatur hæreticus à Synodo; niſi nominatim anathema diceret Neſtorio. to. 15. 523. 38.

*Theodoricus Rex.*

Theodoricus Rex Romanorum congregauit Concilium contra Symmachum Papam, vt illum iuuaret, Symmacho enim opponebatur hæreſis. to. 9. 15. 50.
Theodorico præcipienti Epiſcopis Romæ congregatis in ſynodo, vt iudicarent de ijs, quæ Symmacho impingebantur, fuit reſponſum Apoſtolicæ Sedis Antiſtitem minorum non ſubiacere iudicio. tom. 13. 418. 1.
Ad preces Pontificis indixit ſynodum Romę, vt eiuſdem Pontificis innocentiam iudicaret. to. 6. 559. 2.
Theodoricus Rex Arianus Italiam bello inuaſit, & Odoacrem Rauennæ biennio obſedit; ſed cùm illum vincere non poſſet, inita pace Italiam cum illo diuiſit. to. 11. 324. 2.
Theodoricus poſt initam pacem cum Odoacre proditoriè ipſum inuitauit ad epulas, inter quas ipſum nihil talia ſuſpicantem obtruncauit, & miſſis ad Anaſtaſium Imperatorem Legatis ab eo pacem, & totum Italiæ Regnum impetrauit. tom. 11. 324. 2.
Ob perduelles deuictos in filium adoptatus fuit à Zenone Imperatore. tom. 11. 324. 2.
Coegit Ioannem Pontificem, vt Conſtantinopolim adiret pacem Arianis à Iuſtino Imperatore impetraturus, promittens ei reddere Eccleſias, quas rapuerat; promiſſis tamen non ſtetit. to. 11. 324. 2.
Ioanni Pontifici reduci mortem attulit, deinde Seuerino Boetio, & poſtea Symmacho. to. 11. 324. 2.

Tan-

Tandem vertente fortuna Theodorici funeſtiſſima mors accidit; & Regnum nepoti Athalarico reliquit adoleſcenti corruptiſſimis moribus, qui anno octauo ſui Regni obijt. to. 11. 324. 2.

Poſtquam Ioannem Pontificem mori coegit in carcere, & inter ærumnas, mentis captus delirio ceſſit è viuis. tom. 11. 350. 1.

Auctoritatem Pontificum, quam verebatur augeri incipientem contra iura ſibi vſurpauit timens, ne ad Gothos deficerent. to. 5. 75. 2.

Symmachum Papam vſque ad damnationem vexauit. to. 15. 581. 14.

Quanuis eſſet Arianus, & barbarus Gothus, & Petrum Altinatem contra Symmachum erectum deferret, attamen nec ſynodum conuocare, nec Symmachum auſus fuit damnare. to. 1. 126. 2.

Item licèt Theodoricus iuſſu Pontificis ſynodum conuocaſſet; attamen nullus Epiſcopus aut ad ſynodum accedere, aut Symmachi cauſam voluit cognoſcere, niſi priùs Theodoricus literas Pontificis conuocatorias, quibus ſe Epiſcoporum iudicio ſponte ſe ſubmittebat, oſtendiſſet. tom. 1. 126. 2; & to. 18. 4. 2.

Demum ſynodus innocentem Symmachum inuito Theodorico pronunciauit; & Petrum Altinatem à Theodorico miſſum damnauit. to. 1. 126. 2.

*Vid. Zeno Imperator.*

*Theodoricus Antipapa.*

Theodoricus Antipapa ſimul cum duobus, vel tribus alijs, ſcilicet Alberto, Maginulpho, & Syluestro contra Paſchalem II. verum Pontificem obtruſi fuerunt, qui tamen in ſuo ortu occiderunt. to. 1. 13. 1.

*Theodorus Papa.*

Theodorus anno Domini 641. fuit electus Pontifex Romanus. to. 3. 710. 2.

Ad ipſum ſcripſit epiſtolam Sergius, qua ſupremam Eccleſię Romanę poteſtatem confeſſus fuit. tom. 3. 710. 2; & tom. 1. 106. 2.

Pontificatum iniens omnia, quæ ad dignitatem Chriſtianæ religionis pertinent, circumſpiciebat, vt bonum decet Paſtorem. to. 14. 108. 1.

Romæ ſynodo coacta contra Monothelitas excommunicauit Paulum, & Pyrrhum; & ad ſepulchrum Principis Apoſtolorum accedens ſanguine Chriſti Domini è Calice diſtillato Pyrrhi excommunicationem inſcripſit. to. 1. 122. 2.

*Theodorus Studites.*

Theodorus Studites audiens, quòd Nicephorus Patriarcha Conſtantinopolitanus, vt mæchiam Nicephori Imperatoris defenderet, Mæchoſynodum Conſtantinopoli celebrauit; in qua definiuit Regibus omnia licere, ac proinde etiam mæchari; exhorruit, & tam ſceleſtæ nouitatis Leonem III. admonuit. to. 1. 155. 2; & 103. 1; & ſeq.

Eius epiſtola ad Leonem ſummè extollit dignitatem, & poteſtatem Romani Pontificis. to. 1. 155. 2; & 103. 1; & ſeq.

Mortuo Nicephoro cùm Leo Armenus arripuiſſet Imperium, & Nicephoro Patriarcha è ſede expulſo bellum ſacris imaginibus renouaſſet, Theodorus Studita mox indicauit Paſchali Pontifici. tom. 1. 156. 1.

Eius epiſtola ad Paſchalem conqueritur calamitatum Eccleſiæ, non tamen deijcitur. to. 1. 156. 1; & ſeq.

Interpellauit Paſchalem Pontificem, vt ingruenti malo ferret ſubſidium. to. 1. 156. 2.

Leone Armeno è viuis ſublato, cùm Michael Balbus eius ſucceſſor cogitaret de conuocandis Epiſcopis Orthodoxis, & Etherodoxis, vt de dogmatibus agerent, Theodorus Studita nomine Epiſcoporum, & Abbatum ſignificauit Imperatori totum hoc negotium referendum eſſe ad Romanum Pontificem. to. 1. 156. 2.

Illius epiſtola ad Michaelem Balbum Imperatorem. to. 1. 156. 2; & ſeq.

Confeſſus fuit in ſolo Romano Pontifice eſſe poteſtatem conuocandi Concilia generalia. to. 1. 157. 1.

Reſponſio Theodori Studitæ Leoni Sacellario. to. 1. 157. 1.

Theodorus Studites aſſeruit claues D. Petri Senatus Apoſtolici ſeruari Romæ ad cuſtodiam depoſiti Apoſtolici in Eccleſia Romanorum, apud quos fundata fuit fidei petra. to. 1. 186. 2.

In cuſtodia antiquorum dogmatum laborans ſummopere, atque tot inuicta conſtantia ferens Eccleſiæ calamitates non fuit deſertus à ſuis Diſcipulis, qui Nicephoro Imperatori proteſtati fuerunt ſe inauulſi Magiſtri ſui doctrinam ſecuturos, & Imperatoris decretis nunquam obſecuturos non obſtantibus minis, & quibuſcunque periculis. to. 1. 186. 2; & ſeq.

Theodorus Studites à Leone Armeno inter alios Monachos, Epiſcopos, & Metropolitas vocatus in palatium, vt coram ſe de fide differerent, & per modum colloquij ea, quæ in Concilio Oecumenico fuerant definita circa adorationem imaginum, reuocarentur in dubium, ſtrenuè ſe oppoſuit aſſerens ad Imperatorem ſpectare exercitum regere, ad Paſtores autem Eccleſiam; & ideo Eccleſiaſtica coram Eccleſiaſticis, ſæcularia verò coram Imperatore eſſe tractanda. Propter hoc iuſſu Imperatoris in exilium Theodorus fuit deportatus. to. 1. 313. 1; & ſeq.

Ad ſummum Pontificem Leonem, deinde Paſchalem ſtatim recurrit, qui ſanguineas Theodori, & aliorum Orthodoxorum lacrimas exaudientes gladio Eccleſiaſtico Imperatorem confixerunt. to. 1. 313. 2.

Similiter cùm Michael Balbus laboraret, vt Orthodoxi cum Iconomachis conuenirent, & coram ſe de ſacrarum imaginum cultu differerent, Theodorus conſtantiſſimè reſtitit aſſerens Eccleſiaſtica dogmata tractanda eſſe tantùm coram ſummo Pontifice, & alijs Eccleſiæ Prælatis. to. 1. 314. 1.

*Theodorus Diaconus.*

Theodorus diaconus narrat cauſam S. Ioannis Chriſoſtomi. to. 6. 602. 1.

*Theodorus Patriarcha Conſtantinopolitanus.*

Theodorus Patriarcha Conſtantinopolitanus Monothelitarum ſocius, antequam acta

ſynodalia conera Monothelitas cuulgareneur, & Romam mitterentur, cùm in illis ſuum nomen inter hæreticos à ſynodo damnatos ſcriptum reperijſſet, Catholicus volens videri, illud abraſit, & loco ſui nominis nomeo Houorij Papę inſcripſit. to. 1. 131. 2.

*Theodorus Mopſueſtenus.*

Theodori impia aſſertio de Spiritu ſaocto, quem Diſcipuli inſufflante Domino poſt Reſurrectionem acceperunt. tom. 1. 285. 2.

Impiè dixit Thomam Apoſtolum ea verba, quæ Chriſto Domino dixic: *Dominus meus, & Deus meus*: oon retuliſſe ad Chriſtum Dominum, ſed ad Deum Patrem. tom. 1. 286. 1.

Item docuit baptiſmum innentum à Chriſto Domino habere diſtinctum ſenſum ab eo, qol confertur in nomine Patris, & Filij, & Spiritus ſancti; propterea illum conferri in nomine Chriſti Domini; hic in nomine Diuioarum Perſonarum. to. 1. 286. 1.

Item negauit prophetias factas fuiſſe de Chriſto Domino. to. 1. 286. 1.

Inſuper docuit Verbum Diuiuum natum non fuiſſe ex B. Virgine Maria, ſed tantùm aſſociatum fuiſſe illi homini, qui oatus fuit ex B. Virgine Maria; ac propterea B. Virgioem Mariam appellandam non eſſe Dei, ſed tantùm Chriſti Matrem, tom. 1. 286. 2.

Prætetea docuit humanitatem Chriſti Domini eſſe tanquam formam, quæ complet ſimilitudinem illius, quod oon eſt præſens, ſcilicet perſonæ Verbi. to. 1. 286. 2.

Item docuit Chriſtum Dominum eguiſſe virtute Spiritus ſancti, qua aduerſa vinceret, & purus, & iuſtus videretur, tom. 1. 286. 2.

Tandem dixit ea verba: *Ego, & Pater meus veniemus, & manſionem apud eum faciemus*: iotelligenda non eſſe de perſona Chriſti Domini, ſed tantùm de perſona Verbi Diuini. to. 1. 287. 1.

Ex Theodori Mopſueſteni ſcriptis foeſao originem duxit dogma execrandum Monothelitarum de vnitate voluntatis, & operationis in Chriſto Domino. to. 1. 99. 1.

Expreſsè docuit duas naturas, & duas perſonas eſſe in Chriſto Domino. tom. 1. 99. 2.

Theodorus Epiſcopus Mopſueſtiæ fuit Neſtorij magiſter, à quo Neſtorius ſuam hæreſim didicerat. to. 1. 193. 1.

Theodorus Mopſueſtenus grauiter pugnauit cootra Apollinariſtas circa myſterium Incaroationis; propterea inter Orthodoxos, grauiſſimoſque Eccleſiæ Patres habitus fuit. Sed poſt damnationem Neſtorij cùm Neſtoriani Theodori dogmata iactarent, quibus ſe tueri nitebantur; coacta fuit V. Syoodus Conſtantinopoli, io qua Theodori dogmata fuerunt diligenter examinata, & damoata, atque anathematizata. to. 1. 193. 1.

Docuit Beatiſſimam, ſemperque Virginem Mariam noo eſſe Matrem Dei, & in Chriſto Domino duas eſſe perſonas. to. 1. 193. 1.

Theodori Mopſueſteni ſymbolum, in quo Eccleſiaſticorum dogmatum doctrina contineetur. to. 1. 200. 2; & ſeq.

Theodori Mopſueſteoi ſymbolum impium, poſtquam recitatum fuit iu V. ſynodo, ſynodus exclamauit: *Hoc ſymbolum ſathanas compoſuit*; & anathema dixit Theodoro, & omuibus, qui illi oon dicunt aoathema. to. 1. 201. 1.

Theodorus Mopſueſtenus nimiùm laudatur à Sozomeno, propterea Sedes Apoſtolica illius hiſtoriam recuſat ſuſcipere teſte ſancto Gregorio Magno lib. 8. ep. 31. tom. 15. 685. 11.

Theodorus Mopſueſtenus, & Neſtorius, velut ex voo ore loquereotur, voo ex corde euomuerunt impijſſimæ doctrinæ venenum. to. 15. 688. 21.

Concilij Epheſini auctoritate diſpenſatum olim fuit, vt à Theodoro fulminando abſtineretur, etſi conſtaret illum pleno ore Neſtorianum virus eructaſſe. tom. 15. 688. 21.

Error Græcorum negantium Spiritum ſanctum procedere à Filio originem habuit à Theodoro Mopſueſteno. to. 3. 677. 1.

Diſpenſatum fuit teſte S. Cyrillo per aliquod tempus, ne aoathema diceretur Theodoro, qoia tunc temporis iotet viuos non erat, cùm eius impia dogmata fuerunt detecta. to. 15. 689. 22.

Theodori Mopſueſteni damnatio tandem prolata in V. ſyuodo fuit ſingularis. to. 15. 701. 48.

S. Ioaones Chriſoſtomus, & S. Gregorius Nazianzeous Theodoro ſtudueruot, nec propterea anathemati ſubiecti fuerunt, nec dicendi ſunt Neſtoriani, aut Theodoriani; quia tunc detecta non erat eius impia doctrina, nec ſimul cum perſona tunc temporis erat damnata. to. 15. 701. 48.

*Theodorus Balſamon.*

Theodorus Balſamon Patriarcha Antiochenus ſchiſmaticus Romanæ Eccleſiæ hoſtis infeoſiſſimus vixit in fine duodecimi ſæculi. to. 10. 394. 1.

Edidit commentaria ſuper Canones Georgio Xiphilino Patriarchæ Conſtaotinopolitano dicata. to. 10. 394. 1.

Docuit Patriarchatum Conſtantinopolitanũ eſſe parem Eccleſiæ Romanæ, & Cooſtantini decretum nunquam editum fuiſſe affirmauit. to. 10. 394. 1.

Theodorus Balſamon pertinax Michaelis Cerularij ſectator voluit Caoones Sardicenſes pro Romanis appellationibus valere ſolùm pro Eccleſia Occidentali Romani Patriarchatus, ooo pro Orientali. tom. 6. 203. 2.

Hanc Theodori Balſamoois ſententiam ſecuti ſunt omnes Photiani ſchiſmatis aſſeclæ. to. 6. 204. 1.

Eius meos circa ſignificationem huius vocis Diœceſis. to. 6. 586. 1.

*Theodorus Santabarenus.*

Theodorus Saotabarenus homo verſutiſſimus à Photio vnà cum Baſilij Imperatoris, & Patriarchæ Hieroſolymitani Legatis Romam miſſus, vt Photium ad communionem Eccleſiaſticam admitteret. to. 1. 204. 1; & ſeq.

IoannisPapæ literas ad Imperatorem vitiauit quæ-

quædam abradendo,& quædam inſerendo, vt appareret Ioannem Octauam ſynodum damnaſſe, Photiumque Sanctis exæquaſſe. to.1. 104.2.
E Symbolo fidei particulam *ex Filioque* obliterauit, & occultè Romanam Eccleſiam ſugillauit. to.1. 104. 2.
Hæc cùm Ioanni Pontifici innotuiſſent, ſtatim conuocata ſynodo in Baſilica Principis Apoſtolorum Photium damnauit ſolemniter, & omnes illius, & Imperatoris Legatos. to.1. 104. 2.

*Theodorus Beza.*

Theodori Bezæ Caluiniſtæ teſtimonium de indeficientia in fide Romani Pontificis. to.1. 372.1.
Docuit non ſpectare ad Papam, ſed ad omnes Principes Chriſtianos conuocare Concilia. to.8. 785. 2.
Item Romanum Pontificem eſſe Antichriſtum. to.18. 572. 2.
*Vid. Beza.*

*Theodoſius Senior Imperator.*

Theodoſius Imperator quanuis ſcientia modicus, habuit tamen ſecretarios, & publicarum rerum miniſtros peritiſſimos non ſolùm legum ciuilium, ſed etiam ſacrorum Codicum. to.6. 386. 1.
Theodoſius à quodam Eremita Eccleſiaſtica communione etiam ſine poteſtate excommunicandi priuatus inſtante conuiuij tempore noluit cibum capere, niſi priùs Eccleſiæ vinculo ſolueretur; tanta erat in cenſuras, & leges Eccleſiaſticas eius fides. to. 6. 545.2.
Theodoſius Imperium ſuſcepit poſt Valentem nequiſſimum Arianorum ſectatorem. to.6. 579.2.
Compulit Flauianum Antiochiæ Patriarcham, vt compareret ad tribunal Apoſtolicæ Sedis. to.6. 580.1.
Voluit Nectarij Epiſcopi Conſtantinopolitani ordinationem factam à ſynodo Conſtantinopolitana dirigi ad Sedem Romanam, vt firmitatem, & robur acciperet à Romano Pontifice. to.6. 580. 1.
Ob cædem Theſſalonicæ factam à S. Ambroſio excommunicatus in puluere ſedens, & cilicio inter ſingultus, & ſuſpiria vitam trahebat, atque omnino inconſolabilis erat. tom. 14. 277. 1; & ſeq. 384. 1; & ſeq.
S. Ambroſius Mediolanenſis Epiſcopus Theodoſium Imperatorem ſacris abſtentorem ingreſſu Eccleſiæ prohibuit. to.17. 203.1; & ſeq.
Theodoſius cùm in graue peccatum incidiſſet, tanquam in morbum læthalem, à ſancto Ambroſio fuit ſanatus. tom. 18. 178. 2.
Theodoſius admonitus à S. Ambroſio, vt reſipiſceret, nec pœnitentiam oſtendens ad Templum magna ſatellitum, & Ducum caterua, vt ſacris intereſſet, accedens obuiam habuit S. Ambroſium, qui Templi fores, vt clauderentur, imperauit; & demum reuerſus ſtatim Aulicum ad Epiſcopum miſit, qui inſtaret, vt pœnam delicto ſtatueret, quæ ſibi videretur, quam ipſe libenter ſubiret. to.18. 309.2; & ſeq.
Theodoſius in Concilio Aquileienſi rebus eccleſiaſticis nullo modo voluit ſeſe immiſcere. to.3. 554. 2.
Eius religio, & humilitas in acceptanda pœnitentia à D. Ambroſio ſibi impoſita. to.2. ex Pighio. 130. 2; & ſeq.
D. Ambroſio obtemperauit, veniam, & abſolutionem poſtulauit, iudicium ſubijt, & pœnitentiam publicam egit. to.1. 527. 1; & ſeq.
Maximus Imperator Theodoſius ſtatim obſtitit Macedonio hæreſiarchæ neganti Chriſti Domini Diuinitatem, & Macedonij Sectatores expulit, damnauit, & repreſſit. to.8. 797. 2.
Eius lex, & edictum promulgatum contra hæreſes, & hæreſiarchas. to.1. 294. 1.
In Concilio aliquor Epiſcoporum Conſtantinopoli habito ægrè tulit Amphilochium Iconiorum Epiſcopum Arcadio eius filio honorem non detuliſſe; cui ille ſtatim reſpondit ſic Deum iraſci eis, qui contra Filium ſuum loquuntur blaſphemias. Ex quo Theodoſius permotus egit reſcriptum contra hæreticos negantes Filij Dei conſubſtantialitatem. to.1. 295. 2.
Binas alias conſtitutiones promulgauit contra Apollinariſtas, alioſque diuerſarum hæreſum Sectatores ſegregando eos ab omnibus locis, à mœnibus Vrbium, à congreſſu honeſtorum, & à communione Sanctorum; eiſque inhibendo clericorum inſtitutionem, electionem Epiſcoporum &c. to.1. 296. 2.
Cùm primùm ſententiam Siricij prolatam in Iouiniani Sectatores audiuit, edictum edidit, quo ipſum Iouinianum exulem in Inſulam Beam aſportari mandauit, eius Sectatoribus longo ſpatio inter ſe diuiſis, ne conuentus ſacrilegos conuocarent, vt ſolebant. to.1. 297. 1.
Item aliud promulgauit edictum, quo mandauit hæreticos ex Vrbibus eſſe expellendos. to.1. 297.1.
Inſuper edixit, ne apoſtatæ, & fidei Diuinæ proditores poſſint agere teſtamentum, vel ab aliquo hæredes inſtitui, aut in hæreditate ſuccedere. to.1. 297. 1.
Ad reprimendam hæreticorum inſaniam legem tulit, vt Eccleſiæ, quas à Catholicis hæretici acceperant, ſtatim Catholicis redderentur. tomo 1. 300. 1; & 548. 1; & ſeq.
Manichæis, Valentinianis, Montaniſtis, & alijs licentiam ademit conueniendi in ſolo Romano, aut prædicandi; Manichæos autem etiam de Ciuitatibus expellendos eſſe mandauit. to.1. 300. 1; & ſeq.

*Theodoſius Iunior.*

Theodoſius Iunior præcepit ſuo Legato, qui intereſſe debebat Concilio Epheſino, ne negotijs, & conſultationibus Eccleſiaſticis ſe ſe vllo modo immiſceret. tom.11. 5. 4.
Templa ab hæreticis Catholicis erepta iuſſit reſtitui, & priuilegia Eccleſiarum, & clericorum confirmauit, ac tyrannicas eorum reuocationes abrogauit. tom.1. 548. 1; & ſeq.
Candidianum Comitem Legatum ſuum miſit ad Concilium Epheſinum. tom. 3. 554. 2.

Theodoſij Iunioris teſtimonio primatus Eccleſiæ Anglicanæ impugnatur. to.16. 170. 1.

Volens Concilium Epheſinum conuocare multis literis à S. Leone Pontifice, vt ſibi liceret, petiuit, & tandem impetrauit. to. 18. 4. 2.

Turbida dogmata, quæ facinoroſus Neſtorius,quanuis ſine fructu, impreſſit Theodoſio. to.6. 394. 2.

Theodoſius per vim impartitus fuit ſuſpenſiuum effectum damnationis Neſtorij. to.6. 395.1.

Confirmauit latrocinium Epheſinum, & contra ipſum nec preces, nec inſtructiones voluit admittere. to.6. 403. 1.

Sacræ Theodoſij iuſſiones non potuerunt munire Neſtorium ab incurſu Papalis ſententiæ. to.6. 528. 2.

Theodoſium ſuis ſacris iuſſionibus impegiſſe frequenter in Canones oſtendunt plura eius reſcripta ad laceratam à Ioanne Antiocheno Epheſinam ſynodum. to. 6. 528. 2.

Ab Attico Epiſcopo Conſtantinopolitano circumductus omnes Illyrici Prouincias à Patriarchica Romani Pontificis cura contra Apoſtolicum Canonem tranſcripſit in poteſtatem Cathedræ Conſtantinopolitanæ; atque ita viam aperuit violentiæ Leoni Iſauro. to.6. 528. 2.

Priuauit præſidentia ſecundi Concilij Epheſini S. Leonem Pontificem, & ipſam tranſtulit in Dioſcorum Alexandriæ Patriarcham; atque ita bene conceptum Concilium traſmutauit in acephalam latrocinalium locuſtarum ſynagogam. to.6. 528. 2.

Reſcriptum edidit contra Neſtorium, quo illum in exilium perpetuò eiecit, omniaque illius bona Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ Fiſco adiudicauit. to.1. 301. 1; & ſeq.

Item reſcripſit, ne quiſquam impios Neſtorij libros habere, aut legere, aut tranſcribere auderet, ſed diligenti ſtudio conquiſitos publicè comburi decreuit. to. 1. 301. 2; & 361.1.

Conſtituit Eccleſiam eſſe aram ſalutis, ad quam fugientes accurrerent, intra cuius ſepta nemo arma inferret, nemo ſacrilegas manus in extrahendis reis immitteret.to.1. 548. 2.

Ad Patres Concilij Epheſini ſcripſit illicitum eſſe eum, qui non ſit in ordine Epiſcoporum, Eccleſiaſticis ſeſe immiſcere tractatibus. to.1. 135.2.

Renuit obedire literis Leonis Papæ optantis congregari Concilium, vt Concilium II. Epheſinum damnaretur, & damnauit ſanctum Flauianum. to.3. 637. 2.

Tandem in pœnam ſuorum facinorum fuit à Deo morte punitus; nam non multò poſt collapſo equo, dum equitaret, grauiter eliſus exanimatus fuit nullo hærede relicto. to.3. 637. 2.

*Teodoſianus Codex.*

Theodoſianus codex fatetur Eccleſiæ primatum eſſe in ſede Romana. tom. 6. 439. 1.

Theodoſianus codex continet conſtitutionem Valentiniani Imperatoris ad Ætium in Gallia militiæ Magiſtrum pro defenſione primatus Romani Pontificis. to.16. 11.2; & ſeq.

Theodoſianus codex declarat catholicum non eſſe, qui non concordat cum Eccleſia Romana. to.6.644. 2; & ſeq.

*Theodoſius Cænobiarcha.*

Theodoſij Cænobiarchæ oratio ad Anaſtaſium Imperatorē pro conſtantia in ſeruandis legibus à Patribus acceptis. to.1.182. 1.

Addebat Theodoſius,quòd qui tanti non exiſtimat quatuor ſanctas ſynodus, quanti quatuor Euangelia, anathema ſit. to.1. 182.1.

*Theodotus Antiochenus.*

Theodotus Antiochenus mortuo Alexandro Epiſcopo Antiocheno Eccleſiæ præſulatū obtinuit. to.6. 385. 2.

Fuit veluti continentiæ Margarita, Vir manſuetudine inſignis, & accurata vitæ inſtitutione egregiè exornatus. to.6. 385. 2.

Sectam Apollinariſtarum ad Eccleſiam reuocare curauit, vt cum reliquo Chriſti Domini grege coniungeretur. tom. 6. 385. 2.

*Theodotus Byſantius.*

Theodotus Byſantius hæreſiarcha docuit ChriſtumDominum eſſe hominem tantùm, & puram creaturam. to.10.314. 1.

Sparſit ſuam hæreſim peſtiferam circa ſecundi ſæculi finem, & à Victore I. Pontifice anathemate fuit percuſſus, atque ab Eccleſia Catholica eiectus, & expulſus. to.10. 314. 1.

Theodotianæ hæreſis ſectatorem fuiſſe Victorem I.Pontificem Nouatores hæretici impiè blaſphemarunt. to.8. 152. 2.

Theodotiani aſſerebant teſte Euſebio lib.5. c.28. eorum doctrinam Apoſtolos à Chriſto Domino accepiſſe, & omnes maiores vſque ad Victoris Papæ tempora eandem docuiſſe. to.8. 152.2; & ſeq

Theodotus Chriſtum Dominum nudum hominem, & ſolitarium dixit, & ne moreretur,eius diuinitatem negauit. to.8.153. 1.

*Theologia.*

Theologiæ famulantur cæteræ omnes ſcientiæ naturales, quorum errores emendat, & corrigit. to.7.759.2.

Theologia, quæ eſt de Deo, & de his, quæ Dei ſunt, eſt excellentior ceteris ſcientijs, quæ ſunt de rebus creatis. to.7. 759. 2.

Theologia dicitur à *Theos* Græcè, quod idem eſt, ac *Deus* Latinè, & à *Logos*, quod idem eſt, ac ſermo; vnde idem eſt, ac ſermo Diuinus, ſeu ſermo de Deo. to.7. 787. 2.

Theologia loquitur Prou.5. *Per me Reges regnant, & legum conditores iuſta decernunt.* to.7. 787. 2.

Theologia nititur lumine ſapientiæ Diuinæ, quæ decipi non poteſt, nec in errorem inducere. to.7.788. 1.

Theologia ordinatur ad æternam beatitudinem, tanquam ad vltimum finem, ideo eſt dignior alijs ſcientijs. to.7.788. 1.

Theologia recipit à ſcientijs naturalibus principia, tanquam adminicula, quibus iuuatur ad intelligendas ſuas concluſiones, ſicut

ſicut ars militaris adiuuatur ab arte fabrili, quæ ei ancillatur. to. 7. 783. 1.

Theologia definitur, qua fides ſaluberrima gignitur, nutritur, roboratur, atque defenditur. to.7.788. 2.

Theologia eſt omnium ſcientiarum digniſſima, ideo qui eam poſſidet, omnibus eſt præferendus. to.7.789.1.

Theologia habet determinare, definire, & decidere ea, quæ ſpectant ad fidem catholicam. to.7.789.2.

*Theologus.*

Theologi Pariſienſes à tempore Franciſci I. iurarunt in articulos ab Vniuerſitate Sorbonica editos contra Lutherum. to.3.574. 1.

Theologus in electione Pontificis cæteris paribus omnibus alijs eſt præferendus. to.7. 787.1; & ſeq.

Sapientis Theologi eſt iuſta decernere, & ſaltem in Eccleſia regnare. tom. 7. 787. 2.

Theologus conſiderat Deum, & quæ Dei ſunt, & ad Deum conducunt. to.7.787.2.

Theologus debet habere locum digniorem, quàm quilibet alius profeſſor alterius ſciẽtiæ. to.7. 788. 1.

Theologorum diſputationibus fides catholica ab hæreticorum ſophiſmatibus defenditur. to.7.788.2.

Theologus nequit eſſe inſcius legum, & iurium, debet enim noſſe, quæ ſunt ſacræ Scripturæ conformia. to. 7.789. 1.

Theologi eſt ſtare contra volentes inuadere gregem Dominicum, & ſanctum Imperium Apoſtolicum violare, deuaſtare, & euertere. to.7. 789. 2.

Ad Theologum ſpectat diſputare de fide, & de poteſtate Romani Pontificis; quoniam ad ipſum pertinet diſputare de Deo, & de his, quæ immediatè à Deo procedunt, ſicut eſt fides, & Papæ poteſtas. to.7.789. 2.

*Theonis Synodus.*

Theonis Villana ſynodus Ebbònem Archiepiſcopum Rhemenſem induxit ad cedendum Epiſcopatui. to.6.116. 1.

Statuit Epiſcopum non poſſe iudicari, & deponi, niſi per Papam, aut per eius Vicarios. to.6. 116. 1.

*Theophilus Epiſcopus Alexandrinus.*

Theophili Alexandrini Epiſcopi factio inſtigante Eudoxia Imperatrice depoſuit, & expulit in exilium S.Ioannem Chriſoſtomum, qui per populi ſeditionem reuocatus iterum per eandem factionem fuit eiectus. to.3. 712. 2;& to.18. 10.2.

Theophili iudicium in ſynodo Romana ab Innocentio I. irritum, & nullum fuit declaratum. to.3.712.2; & to.6. 602. 1; & ſeq; & to.1. 456. 1.

Ob mortem S.Ioannis Chriſoſtomi in exilio indignatus Pontifex excommunicauit, & depoſuit Theophilum. to.3. 712. 1.

Theophilus in ſynodo citauit S. Ioannem Chriſoſtomum, qui interiecit proteſtationem de irregularitate illius Synodi aſſerens ſe eſſe paratum coram centum, & mille Epiſcopis ſe purgare. to.6.602.1.

Theophili literæ, quibus ſignificabatur S.Ioannem Chriſoſtomũ à ſe fuiſſe depoſitum. to.6.602.1.

Theophilus degradationẽ S. Ioannis Chriſoſtomi ſtatim retulit ad ſanctam Apoſtolicam ſedem. to.6. 602. 1.

Theophili ſynodale de S.Ioanne Chriſoſtomo iudicium caſſum declarare fuit illius cauſam iudicare. to.6.602. 2.

Theophilus ſub Papatu Siricij in ſynodo Capuana retractauit appellatam S. Flauiani cauſam. to.6. 603. 1.

Theophili factio tria edicta ab Imperatore impetrauit. 1. Si quis non communicat Theophilo, Arſacio, & Porfirio, epiſcopatu arceatur. 2. Quicunque occultauerit in domo ſua Epiſcopum, vel clericum, qui Ioanni communicat, eius domus publicetur. 3. Repellendos eſſe ab Eccleſia, qui à Theophili, Arſacij, & Porphirij communione diſſentiunt. to.6. 603. 1; & ſeq.

Theophilus in locum S. Ioannis Chriſoſtomi intruſit Arſacium prophanum, & inutilem ſenem. to.6. 603. 2.

Theophili communionem omnes ſanæ mentis Orientales deteſtati fuerunt. to.6.603. 2.

Innocentij Papæ reſcriptum ad Theophilum, qua ipſum, & Ioannem ſuæ communionis decreuit. to.6.603.2.

Sed poſtea cùm Apoſtolicum Iudiciũ, & Ioannis reparationem admittere noller, ab Eccleſiæ communione fuit reiectus; cui iudicio Orientales prudentiores conſtantiſſimè adhæſerunt. to.6.603.2.

A Theophili factione circumſcriptus Arcadius noluit obedire Pontifici, & totum Orientem turbauit. to.6.604. 1.

Ob rebellem Theophili factionem Pontifex ſuum iudicium delegauit Synodo Teſſalonicenſi. to.6. 604. 1.

Theophilus fuit ab Honorio compulſus intereſſe huic ſynodo ad reddendas rationes ſui per Apoſtolicam Sedem damnati iudicij, ſuæque aduersùs iſtam damnationem perfidæ rebellionis. to.6. 604. 1.

Simul cum Theophilo excommunicati fuerunt Arcadius, Atticus, & omnis factio ipſis appendix. to.6. 604. 2.

Theophilum morti propinquum iuſſiſſe imaginem S. Ioannis Chriſoſtomi ſibi afferri, & ab ipſo veniam ſui delicti ſupplicaſſe ex authenticis documentis narrat S.Ioannes Damaſcenus. to. 6. 605. 1.

Theophili factio exCaino odio Ioannis Chriſoſtomi reparationem impugnauit, & per Regiæ auctoritatis violentiam ab executione ſuſpendit. to.6.605. 1.

Theophili excommunicationi, & depoſitioni ſuperaddidit Pontifex ſeparationem à Chriſtianiſmo. to.13. 196.1.

*Theophilus Epiſcopus Cæſareæ.*

Theophilus Epiſcopus Cæſareæ Paleſtinæ fuit Metropolitanus teſte Euſebio in Hiſt. Eccleſ. to.13.255.2.

*Theophilus Imperator.*

Theophilus Imperator Balbi filius, & in impietate ſucceſſor à Gregorio IV. propter hæreſim Iconoclaſtarum fuit damnatus. to.1. 314.2.

Morti proximus, cùm è viuis excedere deberet, os ſupra modum aperuit ita, vt etiam

tius

eius interiora intueri potuerint. to.1-314. 2.

Theodotæ Auguſtæ eius vxori apparuit in ſomnis Beatiſſima Virgo Maria geſtans puerum in manibus, & ante ipſam Theophilus eius coniux ab Angelis flagris percuſſus, & iniurijs affectus. Poſt ſomnum audiuit Theophilum conquerentem ſe percuti propter Sanctas Imagines. to.1.314. 2.

Poſtquam Theodota poſuit ante ipſum imaginem B.Virginis Mariæ, & cùm oſculatus, & veneratus eſſet imaginem, quam quidam ex adſtantibus ad collum geſtabat, illico eius os ad priſtinam formam fuit reductum, & requieſcens ab anguſtia, quam paſſus fuerat, requieuit. to.1.414. 2.

Hoc non obſtante Michael eius filius eandem hæreſim profeſſus fuit. tom. 1.314. 2.

Imaginum cultores vſque ad mortem cædi, aut exilio, vel diro carcere mulctari mandauerat; ipſas verò imagines pingi prohibuerat, vel pictas in forum proijci iuſſerat; propter quæ Deus permiſit, vt bis victus eſſet à Saracenis, & caſtris exutus, ac eodem diſſenteriæ morbo, quo eius pater vitam finiuerat, mærore conficeretur. to.1. 531.1.

*Theſaurus Eccleſiæ.*

Theſaurus meritorum Chriſti Domini, & Sanctorum fusè explicatus. to.9. 697. 2.

Illius exiſtentia pluribus ſcripturis, & rationibus oſtenditur. to.9.697.2; & ſeq.

Theſaurum Eccleſiæ diſpenſare; ſpectat ad Pontificem Romanum ſolummodò. to.9. 699. 2.

Theſaurus Eccleſię continet indulgentias tam pro viuis, quàm pro defunctis. to.7.221. 2.

Theſaurus Eccleſiæ, & eius claues inter ſe diſcriminantur. to. 19. 337. 1.

*Theſſalonicenſis Epiſcopus.*

Theſſalonicēſis Epiſcopus fuit Vicarius Sedis Apoſtolicæ in Epyrum veterem, nouum Illyricum, Macedoniam, Teſſaliam, Achaiam, vtramque Ripperenſem, & Mediterranaam, Myſiam, Dardaniam, & Breualum. to.14. 173.2.

Theſſalonicenſis Epiſcopus habuit auctoritatem ſuper Græciæ Primates, ſed limitatam ita, vt grauiora negotia referret ad Apoſtolicam Sedem. to.14.174.1; & to.3.721. 2; & ſeq.

Theſſalonicenſis Epiſcopus conceſſit pallium Corinthiorum Epiſcopo teſte S.Gregorio. to.14. 174. 1; & ſeq.

*Theſſalonicenſis Synodus.*

Theſſalonicenſis Synodus iuſſu Innocentij I. coacta, contra factionem; Theophili Alexandrini ad recognoſcendam cauſam S.Ioannis Chriſoſtomi à ſua Sede Conſtantinopolitana expulſi. to.6. 604.1.

Huic Synodo inſtante Honorio Imperatore compulſus fuit etiam inuitus intereſſe Theophilus. to.6. 604. 1.

*Theſſelius.*

Theſſelij poſitiones de iudicio Romani Pontificis infallibili in his, quæ ſunt fidei, & quæ ad ſalutem ſunt neceſſaria. tom.1. 165. 2.

*Theutonicus.*

Theutonici primi gloſatoris Decreti appellatio ad futurum concilium commentitia. to.3. 586. 2; & ſeq.

Ex Ordine S.P.Dominici aſſumptus ad Epiſcopatum Bocinenſem in Hungaria illum reſignauit, & ad ſuum Ordinem reuerſus in Capitulo generali Pariſijs celebrato coactus fuit acceptare Generalatus officium. to.3.587. 1.

Fuit Vir bonitate conſpicuus, affatu, & aſpectu gratioſus, & multiplici idiomate ornatus. to.4. 587.1.

*Theutonici Epiſcopi.*

Theutonici Epiſcopi, vt refert Krantius lib. 5. Saxon. cap.33; captiuitatem Paſchalis Secundi, & iniuriam ei illatam ab Henrico Germaniæ Rege, quia ei inueſtituras renuerat concedere, maximè dolentes eum enixè rogabant, vt temporis neceſſitati inſeruiens tot ſacerdotum calamitatibus conſuleret; quibus inuictè S.Papa reſpondit: *Abſit hoc à nobis: Occidat corpora; animas auferre non poteſt.* tom.5. 84. 1.

Sed hæc Pontificis reſponſio cùm renunciata fuiſſet Henrico, iuſſit Tyrannus Sacerdotes captiuos ante conſpectum Pontificis adduci, & in illius decollari præſentia. Quo ſpectaculo emollitis pijſſimi Patris viſceribus, ne eadem crudelitas extenderetur ad alios, euocatis notarijs ſcripſit, & conceſſit, quæcunque petierat Rex. to.5. 84. 1.

*Theutperga.*

Theutperga filia Caroli Calui Imperatoris legitima Regis Lotharij vxor ab eodem fuit reprobata, vt Vualdradam pellicem duceret. to.1.531. 1.

Eius diuortium relatum fuit ad Nicolaum I. Pontificem, & in Concilio Romano damnatum. to.1.531.1; & 103. & to. 16. 537. 2; & ſeq; & to.6.611. 1.

*Vid. Lotharius.*

*S.Thomas Aquinas.*

S.Thomas Aquinas Doctor Angelicus ſua opera S.Romanæ Eccleſiæ iudicio ſubiecit. to. 1. 364. 2.

In approbatione eius operum Alexander IV. dixit non eſſe de eius miraculis vehementer curandum, quippequi tot miracula fecit, quot quæſtiones determinauit. to.1. 364. 2.

Vrbanus V. Vniuerſitati Toloſanæ præcepit, vt ſectaretur eius doctrinam veridicam, & catholicam. to.1. 364. 2.

Eius Theologia à Luthero, & Ioanne Huſs impia fuit dicta, quia per illam euertuntur. to.3. 316. 1.

Docuit Eccleſiam habere poteſtatem concedendi indulgentias ratione vnitatis corporis myſtici eo modo, quo vnum membrum naturale participat influxum ab alio. to.9. 693. 1.

Docuit Papam non poſſe diſpenſare votum ſolemne profeſſionis in Religione approbata ob quācumque etiam vrgentiſſimam cauſam, quia quod ſemel conſecratum eſt Deo, nequit in alios vſus commutari.

ri. tom.9. 701. 2; & ſeq.

Nomine veri Religioſi intellexit eum, qui profeſſionem ſolemnem emiſit. to.9. 704. 1; & ſeq.

S.Thomam non compoſuiſſe librum de Regimine Principum falsò aſſeritur à Natali ab Alexandro. to.9. 820. 2; & 821. 1; & ſeq.

D.Thomæ tractatus de Regimine Principum fuit conſcriptus ducentis ſeptuaginta annis, poſtquam per Gregorium V. Pontificem prouiſa fuit electio Imperatoris per ſeptem Germaniæ Principes faciendà; nam hæc prouiſio fuit anno 1002; opuſculum verò fuit compoſitum anno 1272. tom.9. 821.1.

S. Thomas de mandato Vrbani IV. Pontificis compoſuit officium Corporis Chriſti Domini. to.15. 346.2; & ſeq.

Didicit, & docuit Pariſijs, & illa Vniuerſitas neminem habuit doctrina, & ſanctitate maiorem. to.6. 842. 2.

Docuit ſoli Petro, & non alijs Apoſtolis à Chriſto Domino collatum fuiſſe Eccleſiæ primatum. to.4.156. 2; & ſeq.

Item Papæ poteſtatem eſſe ſuperiorem qualibet alia poteſtate ſiue Regali, ſiue Imperiali. to.10.55. 2.

Docuit Petrum, & Paulum fuiſſe pares in executione auctoritatis, non autem in auctoritate regiminis. to.4. 126.1.

Item Romanum Pontificem D.Petro ſuccedere in ea perfectione poteſtatis, & Vicariatus, quam ipſemet D. Petrus accepit à Chriſto Domino. to.4. 96. 1; & ſeq.

Item habere plenitudinem poteſtatis, & ipſa poſſe vti in qualibet Eccleſia. to.4. 96.2; & 97.1.

Item in Papa reſidere auctoritatem vniuerſalis Eccleſiæ in determinandis fidei quæſtionibus. to. 4. 98. 2.

*S.Thomas Cantuarienſis.*

S.Thomas Cantuarienſis Archiepiſcopus, & Martyr, dum à ſuis ſuffraganeis, & Regni proceribus damnaretur, proclamauit ad Alexandrum III.aduersùs tentatum conteſtans eſſe inauditam audaciam. tom. 6. 116.1.

Affirmauit hoc iudicium Epiſcoporum, & Procerum eſſe contra SS. Patrum ſtatuta, & contra leges humanas, Diuinaſque manifeſtè præſumptum. to.6. 116. 1.

S.Thomas Cantuarienſis Vir ſanctiſſimus curauit ſanare vulnus animæ Henrici II.Regis Angliæ, ſicut S.Ambroſius ſanauit vulnus Theodoſij Imperatoris, ſed ipſe vitam corporis amiſit ſibi ereptam crudeliter, & tyrannicè à Rege. tom.18. 178. 2.

Tempore Alexandri III. Martyrio fuit coronatus, & anno 1200. inter ſanctos fuit relatus. to.4. 112.1; & ſeq.

*Thomas Morus.*

Thomæ Mori innocentia, doctrina, pietas, vitæ integritas, & exemplaritas ſingularis. to.18. 264.2.

Ex eius literis, ingenio, & operibus in rebus publicis, & priuatis Anglia fructus maximos cepit. to.18. 264. 2.

Nemo fortiùs pro Eccleſiæ dignitate pugnauit contra Hæreticorum inſultus. to.18. 264.2.

Eius martyrium fuit acerbiſſimum, & crudeliſſimum vndequaque. to. 18. 264.2; & ſeq.

Tanquam patriæ proditor, & legum omnium euerſor, ac læſæ Maieſtatis criminis reus, iniuſtiſſimè fuit damnatus, qui patriam defenderat, leges ſeruari ſtuduerat, & Regis, ac Regni maieſtatem lædi paſſus non fuerat. to.18. 269. 2.

Tot crimina ei fuerunt obiecta, vt quamuis tenaciſſimæ eſſet memoriæ, vix tertiam partem eorum, quæ ei fuerunt malignanter obiecta, recordari potuerit. to. 18. 269. 2.

Eius aduersùs ea, quæ illi obijciebantur, egregia defenſio. to.18.269.2; & ſeq.

Illius elogia, & iactura, quam ob eius mortem paſſa fuit Anglia. tom.18. 170. 1; & ſeq.

Eius conſtantia in redarguendo Henricum Regem, & manſuetudo in ſubeundo Martyrio. to.18. 272.1; & ſeq.

Margaritam filiam ei occurrentem, cùm ad Martyrium raperetur, intrepidè conſolatur fuit aſſerens, quòd licèt innocens pateretur, Dei tamen voluntate patiebatur, & ideo ei gratulandum, quòd religionis cauſa pateretur. to.18. 273. 1.

Cùm è carcere adduceretur ad martyrium, omnium lacrimas extorſit. to. 18. 273. 2; & ſeq.

Thomas Morus ex lectione Diuinorum librorum inuenit ſolida fundamenta primatus Romani Pontificis, quem teſtatus fuit martyrio. to.18.70.2.

*Thomas Anglus Ordinis Patrum Prædicatorum.*

Thomas Anglus celeberrimus Doctor Ordinis PP.Prædicatorum die S.Ioannis Euangeliſtæ inter concionandum exaggerans animas defunctorum videre intuitiuè Deũ ante vniuerſalem corporum reſurrectionem Auenione fuit coniectus in carcerem S.Officij ab inquiſitore Ordinis S.Franciſci, qui oppoſitam ſententiam tuebatur. to.9.723.2.

Philippi tamen Regis literis ad Pontificem datis è carcere fuit extractus. tom.9. 724. 1.

*Thomas Anglus hæreticus.*

Thomas Anglus hæreticus confeſſus fuit Petrum fuiſſe Romanum Pontificem, Paſtorem, & Caput Eccleſiæ, & Romanos Pontifices eſſe Petri ſucceſſores in Sede Apoſtolica, & munere Paſtorali. to.12.164. 1.

Docuit Petrum ſimul cum Apoſtolis fuiſſe infallibilem; & ſimul cum Clero Romano, vel ipſum ſolum non habuiſſe priuilegium indefectibilitatis in fide. to.12.164. 2; & ſeq.

Item docuit Petrum æqualem fuiſſe cum cæteris Apoſtolis, & ſocium Pauli, & Barnabæ, & inferiorem Iacobo, qui prior Petro ponitur, & ſignificatur. to.12. 174. 2; & ſeq.

Putauit tertium Cælum, ad quod raptus fuit Paulus, eſſe tertiam aeris regionem. to.12. 175.2; & ſeq.

Item negauit Romanum Pontificem eſſe Iudicem infallibilem controuerſiarum fidei.

tomo

tomo 12. 197. 1; & ſeq.

Confeſſus fuit magnam eſſe vim perpetuæ traditionis Eccleſiæ vniuerſalis. tom. 12. 200.2.

Dixit Petro datum fuiſſe priuilegium regendi Eccleſiam, non vt erat perſona diſtincta ab Eccleſia, ſed vt repræſentabat Eccleſiam, & ideo datum fuiſſe omnibus ſimul, qui ſunt in Eccleſia cum Petro. to.12. 204.1; & ſeq.

Item quòd in Concilijs generalibus, imò & in Clero Romano eſt maior, & certior auctoritas ad decernendas fidei controuerſias, quàm ſit in ſolo Romano Pontifice ſeorſim ſumpto. to.12.205.1; & ſeq.

Item Concilium nihil roboris, aut firmitatis accipere à Papa, ideoque ſine illo poſſe fidei controuerſias definire. tom. 12.205. 2; & ſeq; & 207. 1; & ſeq; & 209. 2; & ſeq; & 213. 1; & ſeq.

Eius inuectiua contra catholicos ſuſtinentes infallibilitatem Papæ in decidendis fidei quæſtionibus. to.12. 209.1, & ſeq.

Thomæ Angli hæretici alij errores recenſentur. to. 12. 216. 1; & ſeq; & 218. 2; & ſeq.

*Thomas Brightmannus Anglus.*

Thomas Brightmannus hæreticus Caluiniſta mentitus fuit Bonifacium V. aſſeruiſſe nos per Chriſtum Dominum à ſolo peccato originali liberari. to.1.119.2.

*Thomas Monetharius Lutheranus.*

Thomæ Monetharij Lutherani exhortatio ad Lutheranos, vt inuadant, & aggrediantur catholicos. to. 1. 333. 1; & ſeq.

Eiuſdem conuicia, blaſphemiæ, & maledictiones in catholicos. to.1.333.1; & ſeq.

*Thomas Valdenſis.*

Thomas Waldenſis contra Ioannem Wicleff de Romanæ Sedis poteſtate. to.3.20.2.

Eius opus de Deo, Chriſto Domino, Petro, & Eccleſia contra hæreticos. to. 20. 267. 1; & ſeq.

*Thracia.*

Thracia in Europæ confinibus ſita eſt, & eius Metropolis eſt Conſtantinopolis, in quam Sedem Imperij tranſtulit Conſtantinus, ex quo ad eius Epiſcopatum illuſtriores Viri promoueri ceperunt. to.11.297.4.

Plures Thraciæ Scriptores, & Patres profeſſi ſunt ſupremam Romani Pontificis auctoritatem. to. 11. 297. 5.

Thracia, quantùm venerata ſit Romanum Pontificem, oſtendit, cùm Ioannes I. pro componendis rebus Italiæ Conſtantinopoli appropinquans à tota Ciuitate ei obuiam eunte cum cereis, & crucibus, quaſi beatus Petrus perſonaliter adueniret, fuit exceptus, & à Iuſtino Imperatore ſumma humilitate fuit veneratus. to. 11. 297. 6.

Thraces, Dardani, & Illyrici Orientalium communionem deteſtati Eccleſiæ Romanæ adhæſerunt. to.1.358.1.

*Thus.*

Thus oblatum Chriſto Domino à Magis illius ſacerdotium ſignificauit; aurum verò Principatum Orbis declarauit. to.19.31.2.

*Tiberius.*

Tiberius regnauit viginti duobus annis, & ſeptem menſibus. to. 17. 228. 2.

Mortuus fuit decimo ſeptimo Kalendas Aprilis Cn. Acerronio Proculo, & C. Pontio Coſs. to. 17. 228. 2.

Controuerſia de anno Tiberij, quo contigit Chriſti Domini mors. tom. 17. 229. 1; & ſeq.

*Thilmannus.*

Tilmannus Heſuſius audaciſſimè affirmauit Liberium Pontificem hæreſi Ariana infectum fuiſſe. to.10.465.2.

*Timiditas, timor.*

Timiditas in Virum ſapientem cadere non debet. to.9.133.7.

Timor, & puſillanimitas debet abeſſe ab ijs, qui interſunt Concilijs. to.9.133.7.

Timentes hominem, non Deum, facilè deuiant à iuſtitia; & de iſtis verificatur: *Trepidauerunt timore, vbi non erat timor*. to. 9. 133. 7.

Timor ſcandali reddit hominem indignum, vt promoueatur, quamuis aliàs nullum habeat defectum. to.9.355.8.

Timore, vel ignorantia nemo excuſatur à diſceſſu ab Eccleſiæ vnitate. to.9.282.66; & 68.

Timor diuiditur in ſeruilem, qui operatur bonum, non propter Deum, ſed vt pœnas euitet; & initialem, qui operatur bonum principaliter propter Deum, & ſecundariò propter euitandas pœnas; & in filialem, quo quis timet malum ſeparationis à Deo Patre ſuo. to.19.302.1.

Timor ſeruilis non ſtat cum charitate perfecta, quia timor iſte accidentaliter eſt malus, & pœnam meretur; & neque timor initialis ſtare poteſt cum charitate perfecta, quæ foras mittit timorem ſeruilem, & initialem. to.19. 302. 2.

Timor ſeruilis, aut initialis non habet locum poſt mortem, quando non eſt tempus operandi bonum. to.19.302.2.

Timor conſequens ad peccatum originale conuenit bonis, & malis, & dicitur naturalis. to. 19.302.2.

Timor eſt de malo futuro cum ſpe, aut credita poſſibilitate illud euadendi; quod ſi deficiat, deſinit eſſe timor, & incipit eſſe dolor, qui eſt de malo præſenti, aut de malo, quod habetur pro præſenti. to. 19. 302. 2.

Poſt mortem ceſſat timor pœnarum, & horror mortis, & in ſaluandis manet ſolus timor filialis. to.19.303.1.

In Purgatorij animabus non manet, niſi timor filialis. to.19.303.2.

Timor pœnarum aliquo modo manet in inferno, quatenus eſt ibi aliquo modo futurum malum. to.19.303.2.

Timor, qui per augmentum charitatis minuitur, & expellitur, non eſt in animabus Purgatorij, quia ſunt in termino, non in via; ideo nequeunt moueri ad augmentum charitatis. tomo 19. 305. 2; & 306. 1; & ſeq.

Timor etiam initialis aliter abijcitur in vita, in qua eijcitur per charitatem; aliter in morte, quia eijcitur per poſitionem in termino; & aliter poſt mortem, ſi aliquis timor remaneat; quia eijcitur per viſionem beatam. to.19.307.2.

Timor mortis, & damnationis vſque ad inſtans mortis perſeuerat, & in inſtanti mortis aufertur etiam charitate non aucta, quia

per

per mortem anima ponitur in termino quantùm ad omnia excepta tantùm ſolutione pœnarum. to.19.308.1.

Timor ſeruilis eſt exordium, à quo oritur pœnitentia;quia timor ſeruilis porrigit cauſam, vt ſuperueniat timor filialis; adeoq; vt peccator deſiſtat à peccando de cœtero non tantùm ob timorem pœnarum, quàm charitatis ratione. to.19.56.1.

Timor filialis eſt timor ſapientiæ, imò eſt ipſa ſapientia, quia cum charitate oritur; & eſt ratio, ne Deum, quem, vt Patrem diligit, offendat timore ſeruili. to. 19. 56.1.

Timor, quanuis ſeruilis, ſpernendus non eſt, quia primam præbet cauſam ad timorem ſapientiæ. to.19.56.1.

*Timotheus D. Pauli Diſcipulus.*

Timotheus à D. Paulo fuit circuncisſus, non autem Titus, quia aliqui falſi fratres contendebant legalia ſimul cum Euangelio eſse ſeruanda; non autem quaſi tunc legalia eſſent mortifera, & non indifferentia. to. 4. 765. 135.

Ordinatus Epiſcopus accepit pallium à Sancto Paulo Apoſtolo, quod reliquit ſuo ſucceſſori. to.6.285.1.

Timotheus appellatus fuit filius à S. Dionyſio Areopagita, quia ille fuit iunior iſto. to.9. 749. 2.

*Timotheus Epiſcopus Alexandrinus.*

Timotheus Salophaciolus Epiſcopus Alexandrinus ſucceſſor S. Protherij metuens, ne ſicut iſte,trucidaretur ab Eutychianis Dioſcori dilectoribus benigniſſimum ſe illis exhibuit. to.6.114.2.

Ad illos placandos Dioſcori hæretici,& damnati nomen ſacris Eccleſiæ tabulis reddidit; atque ita profeſſus eſt ipſum viuum,& mortuum fuiſſe ſemper legitimum Epiſcopum, & iniuſtè damnatum. to.6.114.2.

A Simplicio Papa fuit increpatus grauiſſimè, qui ei grauiora minatus fuit,ſcilicet degradationem. to.6.114.2.

Timotheus ſuum errorem agnoſcens præuenit iuſtitiam, raſit Dioſcori nomen, vt potè à Concilio Chalcedonenſi ſolemniter, & manifeſtè damnati; veniam à Pontifice poſtulauit humiliter; & ſuis precibus adiutorem adhibuit Acacium Conſtantinopolitanum Epiſcopum, meliora pollicitus. to. 6.114. 2.

Miſit Romam Iſaiam Epiſcopum, Nilum præsbiterum, & Martyrium Diaconum Eccleſiæ Alexandrinæ, vt remiſſionem erroris, & reconciliatiouem impetrarent, quam ei obtinuerunt. to.6.114.1.

*Timotheus Ælucus.*

Timotheus Ælucus poſt mortem Imperatoris Marciani, quem, cùm viueret, pertimeſcebat, primos turbines Eutychianorum in Eccleſia excitauit, & non modicùm perturbauit, & vexauit catholicos. to.3.639.1.

S. Protherium Patriarcham Alexandrinum occidit, & combuſſit, ac illius Epiſcopatum inuaſit.to.3.639.1.

*Timotheus Apollinarij Diſcipulus.*

Timotheus Apollinarij Diſcipulus fuit confidentior, cui magis, quàm alijs, arcana illius impietatis, & fraudulentiæ à ſuo Magiſtro fuerunt commiſſa. to.6.413.1.

Miſſus ad S. Athanaſium extorſit literas ad Occidentales, & præſertim ad Romanos Pontifices Iulium, & Liberium, tanquam eſſet pugnaturus contra Arianorum hæreſim, & impietatem. to.6.413.1.

Romam legatus à ſuo Magiſtro cum hiſce literis commendatitijs obtenturus communionem Apoſtolicæ Sedis extorſit literas communicatorias ad ſuum Magiſtrum, vti ad Orthodoxum Epiſcopum. tom. 6. 413. 1.

Sed poſt mortem D. Athanaſij Romam rediens fuit detectus, & ſimul cum Apollinario Magiſtro ſuo fuit damnatus, atque depoſitus à S. Damaſo Papa in Synodo Romæ coacta. to.6.413.1;& to.12.66.1.

A S. Damaſo fuit appellatus prophanus Apollinarij Diſcipulus, & cum ſuo impio dogmata fuit abdicatus. to.6.414.1.

*Titulus.*

Tituli nomenclatura à rebus Fiſcalibus videtur accepta; tituli namque impoſitione rem aliquam ſibi Fiſcus fuit ſolitus vendicare; & Princeps poſſeſſionem illius accipere.to.17.302.1.

Titulus fuit velum repræſentans Regiam poteſtatem vel imagine Imperatoris,aut Principis, vel eius nominis inſcriptione. tom. 17.302.1.

Titulum imagine, vel nomine Imperatoris inſignitum S. Gregorius rebus Eccleſiaſticis prohibuit imponi. to.1.407.2.

Titulus, quo apud Chriſtianos domus aliqua Diuino cultui conſecrabatur, fuit crucis vexillum.to.17.302.2.

*Titulus beneficij.*

Titulus beneficij ſecundùm omnes eſt de iure poſitiuo.to.9.96.4;& 102.38.

Prælatus inferior Papa nequit ſeparare ordinis executionem à titulo beneficij; ſicut poteſt Papa.to.9.102.38.

*Tituli Cardinalium.*

Tituli Cardinalium à Papa Euariſto fuerunt erecti. to.1.407.2;& to.4.224.

Creſcente fidelium multitudine, cùm ad res ſacras obeundas non ſufficerent viginti quinque Cardinales præsbiteri, & ſeptem Diaconi, Hyginius in ſingulis titulis plures præsbiteros collocauit. to.1.407.2.

Fabianus in vnoquoque titulo, ſeu Eccleſia duos, vel plures diaconos multiplicauit. to. 1. 407. 2.

Titulis prælati principales Parochi præsbiteri Cardinales vocabantur. tomo 1. 407. 2.

In ſuis titulis Cardinales habuerunt iuriſdictionem Epiſcopalem. to.18.126.2.

Tituli Cardinalium Epiſcoporum olim erant octo, modò ſunt tantummodò ſex. to. 4. 144. 1; & ſeq;& to.18.126.2.

Tituli Cardinalium præsbiterorum erant viginti, & octo, modò ſunt quinquaginta,& tituli diaconorum à Sixto V. reducti fuerunt ad quatuordecim. tomo 4. 345. 1; & ſeq.

*Tituli Chriſti Domini.*

Titulus Chriſti Domini eſt *Filius Altiſſimi*, qui conuenit etiam Regibus, qui fuerunt eius figura. to. 16. 192. 1; & ſeq.

Alter titulus eſt *Deus*, qui pariter conuenit Regibus, Iudicibus, & Sacerdotibus. to. 16. 192. 1; & ſeq.

Alter eſt titulus Chriſtus, qui ab vnctione eſt deriuatus, & conuenit etiam Pontificibus, & Regibus. to. 16. 195. 2; & ſeq.

Alter titulus eſt *Sedentis in ſolio Dei*, qui pariter conuenit etiam Pontificibus, & Regibus, to. 16. 196. 1.

*Titulus Conciliorum.*

Titulus Concilij generalis eſt *ſacroſancta generalis Synodus in Spiritu ſancto legitimè congregata*. to. 9. 11. 16.

Titulus Concilij *repræſentans vniuerſalem Eccleſiam* fuit recenter inductus. to. 7. 516. 1; & ſeq.

Controuerſia orta circa titulum præfigendum Concilio Tridentino narratur. to. 7. 516. 1; & ſeq.

*Tituli Eccleſiarum.*

Titulus Eccleſiæ adſcriptus fuit, cui regimen eiuſdem Eccleſiæ traditum fuit. to. 17. 302. 2; & ſeq.

Quibus titulis in ſacris Scripturis Eccleſia honoretur? to. 18. 34. 1; & ſeq.

*Vid. Eccleſiæ tituli.*

*Tituli Epiſcoporum.*

Tituli Epiſcoporum ſunt Angeli, Pontifices, Duces, Eccleſiæ columnæ, Papæ fratres, & coadiutores, Apoſtolorum ſucceſſores, Dij, Patres, Paſtores, Chriſti Domini legati, Dei miniſtri, Chriſti Vicarij. to. 11. 558. 2.

*Vid. Epiſcoporum tituli.*

*Tituli Imperatorum.*

Titulum filiorum Eccleſiæ habuerunt Imperatores à D. Ambroſio Epiſcopo. to. 1. ex Tannero. 4. 21.

Tituli Imperatorum à Principum electione, & Romani Pontificis conſecratione dependent. to. 1. 515. 1.

*Vid. Imperatorum tituli.*

*Tituli Papæ.*

Tituli varij, quibus pro diuerſis temporibus honorati fuerunt Romani Pontifices. to. 10. 52. 2; & ſeq.

Tituli, quos Imperatores, & Reges tribuerunt Romanis Pontificibus. to. 10. 92. 1; & ſeq.

Titulus Papatus ita inhæret Papæ, vt nullus alius illum poſſit participare. tom. 9. 258. 16.

Titulum Papatus habet Pontifex Romanus nomine ſuo, non nomine Eccleſiæ. to. 9. 258. 16.

*Vid. Pontificum Romanorum tituli.*

*Tituli Pauli.*

Titulus Principis Apoſtolorum quomodò conuenire poſſit etiam D. Paulo? tom. 16. 485. 2; & ſeq; & to. 4. 135. 2; & ſeq; & 153; & ſeq; & 591. 118; & 605. 181.

Titulus Patris, ac Paſtoris Romæ ei tributus fuit à S. Leone, quia Romam pauit doctrina. to. 12. 151. 1.

*Vid. Pauli tituli.*

*Tituli Petri.*

Titulus Apoſtoli Gentium D. Petro fuit collatus. to. 2. ex Pighio. 40. 2.

Titulum clauicularij Regni cœleſtis immediatè accepit à Chriſto Domino. tomo 12. 409. 1.

*Vid. Petri encomia.*

*Titulus poſſeſſorius.*

Titulo iuſto, & bona fide acquiri debet poſſeſſio, quæ dicitur forma vſucapionis. to. 12. 21. 4.

Titulus iuſtus alius eſt generalis, qui ad omnes ſpecies poſſeſſionis acquirendæ poteſt aptari; alius eſt ſpecialis, vt titulus vel pro emptore, vel pro hærede, vel pro donato, vel pro derelicto, vel pro legato, vel pro dote, vel pro aliquo alio conſimili titulo. to. 12. 21. 4.

Titulus generalis non ſufficit ad vſucapionem, niſi adſit aliquis ex ſpecialibus titulis. to. 12. 21. 4.

Titulo deficiente deficit iuſta poſſeſſio, & deficiente poſſeſſione iuſta deficit vſucapio. to. 12. 21. 4.

Titulus decem, vel viginti annorum in præſcriptione veteri iure non requirebatur. to. 12. 21. 4.

Tituli, bona fides, & poſſeſſio ad præſcriptionem ex iure Canonico ſunt neceſſarij. to. 12. 21. 4.

*Tituli Regum.*

Tituli, quibus honorantur Reges, & Principes in Diuinis Scripturis. tom. 16. 192. 1; & ſeq.

Titulum *Dij* conuenire Regibus, & Principibus colligitur ex teſtimonijs Exodi, & pſalmorum. to. 16. 193. 1.

Vocati etiam ſunt Chriſti Domini, ideſt vncti à Domino, quia oleo ſacro conſecrantur. to. 16. 195. 2; & ſeq.

Titulus etiam ſedentis in Solio Dei propriè conuenit Regibus, quia ſunt Dei locum tenentes. to. 16. 196. 1, & ſeq.

Appellati quoque fuerunt ſicut Angeli Dei propter iuſtitiam, & propter ſapientiam. to. 16. 197. 2; & ſeq.

Titulus pariter Viri ſecundùm Cor Dei collatus fuit Dauid, & omnibus Regibus ei ſimilibus. to. 16. 192. 1; & ſeq.

Titulus etiam Nutritiorum Eccleſiæ collatus fuit Regibus, quia debent Eccleſiæ ſubminiſtrare neceſſaria. to. 16. 199. 2; & ſeq.

*Titus Veſpaſiani filius.*

Titus Veſpaſiani filius factus Imperator, cùm natura clementiſſimus eſſet, & à cæde, ac ſanguine vellet ſeruare manus, voluit eſſe Pontifex Maximus, quem non decet aliquem hominem occidere. to. 18. 215. 1.

Anno à Chriſti Domini morte trigeſimo octauo Vrbem Hieruſolymam, ſicut Dominus prædixit, ita euertit, & funditus deſtruxit, vt in ea nec lapis ſupra lapidem fuerit derelictus. to. 3. 735. 1.

*Toletana Synodus.*

Toletanæ Synodi canon de non habenda concubina ſimul cum vxore fideli ex imperitia, vel malitia Gardij Lutherani fuit falſificatus; re vera tamen nullum continet in ſe errorem, vel falſitatem. to. 16. 555. 1.

Nomine concubinæ non intellexit mulierem fornicariam, ſed vxorem ſine ſolemnitate ob imparitatem natalium ductam, vero tamen matrimonio copulatam, quæ vera coniux eſt; vt habetur diſt. 34. can. 3. to. 16. 555. 2.

Toletanæ Synodi decretum de coniugio inito ante baptiſmum, quod per baptiſmum ita irritetur, vt ducens aliam vxorem poſt baptiſmum bigamus non efficiatur, ab Innocentio Papa fuit irritatum; alia verò decre-

creta, quæ ad fidem non pertinent, ab eodem Pontifice tolerata fuerunt, ne Hiſpaniarum Eccleſiæ grauiorem ſciſſutam paterentur. to. 1. 113. 2.
In decretis fidei excommunicauit, qui Priſcilliani hæreſim ſectantes, vel profitentes inſalubri baptiſmo contra Apoſtolicæ Sedis S. Petri doctrinam ſentirent. tom. 1. 113. 2.
Toletana Synodus I; & IV. ſuſcepetunt doctrinam Romanorum Pontificum, & illis obedientiam præſtarunt. to. 12. 589. 2.
Toletanæ Synodi ferè omnes ſupremam Romanorum Pontificum dignitatem, & poteſtatem agnouerunt. to. 12. 586. 2.

*Tonſura.*

Tonſura monaſtica, & clericalis eſt pœna Eccleſiaſtica, adeoque nunquam potuit infligi, niſi pet manum Epiſcopalem. to. 6. 499. 1.
Tonſura fuit affectus Hildericus Francorum Rex de mandato Zachariæ Romani Pontificis. to. 6. 499. 1.
Item Pipinus Aquitaniæ Rex ex decreto II. Synodi Sueſſionenſis ad preces patrui Caroli Calui. to. 6. 499. 1.
Tonſura hæc, ſicut & publica pœnitentia iam pridem in deſuetudinem abierunt. tom. 6. 499. 2.
Tonſura hæc reddebat Regni incapacem, adeoque auerſabatur, & magis abominationi erat, quàm mors. to. 6. 498. 2.
Tonſuram, quæ eſt via ad Ordines, in Eccleſiam deuenit ex eo, quòd Gentiles D. Petro capillos in deriſionem, & vilipendium abraſerint in modum ſpheræ; quod libenter tulit Apoſtolus in memoriam ſpineæ coronæ, quæ capiti Chriſti Domini in paſſione à Iudæis fuit impoſita. to. 19. 215. 1.
Tonſura clericalis ſignificat reſciſſionem quarumcumque ſuperfluitatum temporalium, quibus implicamur, ne ad contemplanda Diuina toto mentis affectu tendamus. to. 19. 215. 1.
Tonſura Clericalis eſt in modum coronæ, & per hoc differt à tonſura, quæ fit conuerſis Regularibus. to. 19. 215. 1.
Tonſura non eſt ordo, quia ordo à ſolis Epiſcopis confertur, tonſura verò à quolibet ſacerdote poteſt conferri. to. 19. 215. 1.
Tonſura eſt ianua ad ordines, & eſt paruum ſignum, ſeu ſignaculum clericatus. to. 19. 215. 2.
Tonſura differt ab ordine, quòd pet illam ſignificatur electio in ſortem Domini, per iſtum autem ſignificatur clectio in militia Dominica. to. 19. 215. 2.
Item diſtinguitur, quia per tonſuram non imprimitur caracter, ſicut imprimitur per ordinem. to. 19. 216. 1.

*Tormenta.*

Ad tormenta illico non eſt procedendum, ſed oportet conſiderare, cuius exiſtimationis ſit in ſua Ciuitate ille, qui fuit accuſatus. to. 9. 438. 114.
Tormenta non ſunt facilè adhibenda, ſed inſtandum eſt accuſatori, vt probet, quod intendit. to. 9. 438. 115.

*Torquatus.*

Torquatus filium ſuum, qui etiam pto patria pugnauerat, & victor exciterat, attamen quia contra imperium ſuum bellum ſuſcepetat, occidit, ne plus mali in exemplo contempti imperij, quàm boni in gloria hoſtis occiſi in Rempublicam irreperet. to. 3. 73. 1; & ſeq.
Torquatus Manlius filium ſuum accuſatum, & conuictum de pecunijs à ſocijs acceptis iudicauit eum indignum Republica, & domo ſua; propter quod filius nomine Syllanus præ triſtitia ſe ſuſpendit. to. 3. 73. 2.

*Totalitas Eccleſiæ.*

Totalitas Eccleſiæ aliquando accipitur pto Collegio Cardinalium; aliquando pro vna congregatione conuentuali; aliquando pro vna congregatione particulari capitulari, aliquando pro congregatione ſynodali, vel prouinciali, & aliquando pro congregatione vnius paruæ familiæ. to. 13. 589. 2.

*Totila Rex.*

Totilæ Wuandalorum Regi Longobardiam crudeliter vaſtanti occurrit S. Leo Papa, ad cuius aſpectum tremebundus Rex ſtatim ab equo deſcendit, reuerentiam ei exhibuit, à feritate deſtitit, & ex Italia feſtinus diſceſſit. to. 3. 66. 1.

*Totum.*

Totum eſſe maius ſua parte verificatur de toto integrali, & de totalitate quantitatis dimenſiuæ, & naturalis, quæ ſunt eiuſdem rationis; non autem de toto potentiali, & de totalitate quantitatis virtualis, & poteſtatiuæ; vna etenim virtus poteſt agere ſe ſola, quantùm poſſunt agere plures virtutes ſimul. to. 9. 575. 197; & to. 13. 402; 1; & ſeq.
Totum, quod continet aliquam partem, quę eminenter præcontinet dignitatem omnium aliarum partium, non eſt maius, & dignius qualibet ſua parte, ut patet de Chriſto Domino. to. 20. 442. 1; & ſeq.
Totum præualet ſuę parti, quando illud totum eſt ſuę parti vnitum; quando autem eſt ſeparatum à ſua parte, iam non eſt totum, ſed aliquę partes totius; totum enim conſtat ex omnibus ſuis partibus. to. 9. 208. 109.
Totum vniuerſum eſt Eccleſia Dei, Eccleſia autem Romana domus Dei dicitur à S. Ambroſio. to. 13. 266. 2.
Totum eſſe nobilius qualibet ſua parte, & corpus eſſe nobilius quolibet membro quomodò ſit intelligendum? tom. 6. 844. 2. & ſeq.

*Tractoria.*

Tractoria, ſeu literæ tractoriæ erant illæ, quibus Epiſcopi vices ſuas committebant ijs, quos ad Synodos mittebant. tom. 6. 286. 1.
Tractoriæ, ſeu tractatoriæ literæ dicebantur etiam, quibus Epiſcopus Metroplitanus ſuos Epiſcopos comprouinciales inuitabat, ſeu trahebat ad Synodum. tom. 6. 286. 1.
Tractoriæ literæ in aliquibus codicibus leguntur tractatoriæ, ſed certè mendosè. to. 6. 286. 2.
Tractoriarum literarum plures ſpecies fuerunt; aliquando enim ſignificabant diplomata, aut codicillos, quibus fiebat copia vſurpandi curſus publici; & dabantur miſſis, vel euocatis à Principe; vt curſu pu-

bilco vti poſſent, quem alioquin abſque diplomate vſurpari fas non erat, adſcriptis etiam locis, ac manſionibus, quibus ſumptu publico ali debebant, & hæc eſt originalis, ac primaria tractoriarum ſignificatio. tom. 6. 286. 2.

Tractoriarum vſus mutuatus fuit à Romanis, qui ſuis literis commeatum in itinere præſtandum definire ſolebant. tom. 6. 286. 2.

Alia ſpecies tractoriarum eſt epiſtola, ſeu literæ Encyclicæ, quibus famoſa alicuius damnatio denunciabatur, & ſic trahebant damnationem per omnes ſub Cœlo Eccleſias. to. 6. 286. 2.

Alia ſpecies tractoriarum fuerunt encyclicæ, ſeu dogmaticæ literæ, quibus damnabantur aliqui, & mittebantur ad omnes Eccleſias, vt ſubſcriberentur ab omnibus; & qui repugnabant ſubſcribere, cenſebantur eãdem hæreſim profiteri, & in eadem damnatione cum illis verſari. to. 6. 286. 2.

Tractoriæ Zoſymi Papæ, qua Pelagius, & Cœleſtius fuerunt damnati, noluit Iulianus Ecclanenſis Epiſcopus ſubſcribere; & quia contra ipſam appellauit ad generalem totius Eccleſiæ Synodum, ſolemniter fuit damnatus, atque ex Epiſcopatu expulſus, & ex tota Italia eiectus. tom. 6. 286. 2.

Tractoriæ dicebantur huiuſmodi literę, quia per totum Orbem delatæ trahebant ſecum omnium conſenſum. tom. 6. 287. 1.

Tractoriarum quarta ſpecies eſt epiſtola ſuperioris Antiſtitis, qua ſuos Epiſcopos Suffraganeos conuocare ſolebat ad Synodum; & in hac epiſtola ordinatè ſcribebantur nomina omnium Epiſcoporum. to. 6. 287. 1; & ſeq.

Tractoria Conſtantini Imperatoris, qua euocauit Epiſcopos ad Synodum Arelatenſem contra Donatiſtas, de qua tractoria præcepit latori, vt ſingulis Epiſcopis ſingula tractoria tribueretur. tom. 6. 286. 2.

Tractoria per totum Orbem terrarum miſſa, quocumque Eccleſia Chriſti Domini dilatata eſt, vt ab omnibus Eccleſijs communione priuentur, qui in eadem tractoria damnantur. to. 6. 110. 2.

*Traditio.*

Traditio quoad nominis ſignificationem latè ſumpta ſignificat doctrinam ab altero traditam, ſiue voce tantùm tradita ſit, ſiue etiam ſcriptis mandata; propriè autem accepta ſignificat doctrinam voce tantummodò traditam. to. 8. 277. 1.

Traditio vniuerſaliter accepta includit tam ſacras, quàm prophanas, imò & veram, & falſam doctrinam. to. 8. 277. 1.

Traditio apud Sacros Scriptores accipitur pro doctrina tradita à Patribus continente veritatem, & leges vtiles circa res Diuinas, quæ doctrina non eſt ſcriptis mandata. to. 8. 277. 1.

Argumentum deſumptum à traditione diſtinguitur ab argumento deſumpto ex Sacra Scriptura, aut ex definitione Pontificis. to. 8. 277. 1.

Traditio definitur veritas non ſcripta, ſed tradita, fidei, & maiorum auctoritate recepta, & conſuetudine roborata, ac ad perſonas ſucceſſiuè tranſmiſſa. tom. 12. 224. 1.

*Traditiones veteris legis.*

Traditiones erant apud Hebræos iuxta illud: *Quare & Diſcipuli tui tranſgrediuntur traditiones ſeniorum?* to. 12. 224. 1.

Traditiones veteris legis confirmatæ fuerunt à Chriſto Domino illis verbis. *Traditiones veſtras &c.* to. 12. 224. 1.

Fuerunt apud Hebræos aliquæ traditiones laudabiles, & neceſſariæ, vt Canon ſcripturarum acceptus à Maioribus, remedium peccati originalis pro fœminis, quod erat diuerſum à remedio maſculorum. to. 12. 224. 1.

Multas traditiones habuerunt Hebræi in lege veteri ex Dei mandato; vt Exodi 12. *Narrabis filio tuo dicens. Hoc eſt, quod fecit Dominus;* & alia huiuſmodi; quæ habentur Deut. 32; Iudic. 6; pſalm. 47. tom. 12. 224. 1.

Eccleſia ante Moyſen toto tempore legis naturę viuæ vocis traditionibus conſeruata fuit, & gubernata. to. 13. 160. 1.

*Traditionum ſpecies.*

Traditiones aliæ ſunt, quæ ab ipſomet Deo, ſeu ChriſtoDomino immediatè emanarunt, & iſtæ appellari ſolent Diuinæ traditiones; aliæ, quæ ab Apoſtolis deſcenderunt, & iſtæ vocantur Apoſtolicæ; aliæ, quæ inſtitutę ſunt ab Eccleſia, ſeu Romanis Pontificibus, & dicuntur traditiones Eccleſiaſticæ. tom. 3. 19. 2; & 277. 1.

Traditiones aliæ tantùm pertinent ad doctrinam fidei, vt quòd Mater Dei ſit Virgo; quòd in cæna Chriſtus Dominus oculos in Cœlum leuauerit &c; aliæ verò, quæ pertinent ad uſum, ac proinde practicæ vocantur; vt materiam talem inſtitutam fuiſſe pro Sacramento Confirmationis, extremæ Vnctionis &c; paruulos eſſe baptizandos &c; & iſtæ nedum credendæ ſunt, ſed etiam illis in praxi vti debemus; illæ verò tantùm ſunt à nobis credendæ. tom. 13. 152. 1.

Traditiones practicæ aliæ inſtitutę fuerunt ſolùm ad certum tempus determinatum duraturæ; vt decretum de ſuffocato, & ſanguine; & collatio baptiſmi in nomine Chriſti domini, vt habetur in Act. Apoſt; alię verò ſunt inſtitutæ abſque vlla temporis mutatione; vt quædam Sacramenta iteranda non eſſe. to. 13. 152. 1.

Traditiones aliæ neque ab Apoſtolis, neque ab Eccleſia mutari potuerunt; vt ſunt, quæ pertinent ad materiam, & formam ſacramentorum, quę Apoſtoli ex ore ipſius Chriſti Domini acceperunt; aliæ verò, quę ab Apoſtolis, & Eccleſia pro circunſtantijs temporum poſſunt mutari, vt ceremoniæ. to. 13. 152. 1.

Traditiones omnes hac vnica definitione explicantur *ſunt quædam dogmata, aut etiam morum inſtituta, quæ Apoſtoli vel ex ore ipſius Chriſti Domini, vel ex Spiritus Sancti ſuggeſtione accepta tradiderunt Eccleſiæ viua voce, quæque aut omnino non ſcripſerunt aut certè non niſi obſcurè ſcripto inſinuarunt.* to. 13. 151.

*Traditiones Diuinæ.*

Traditiones Diuinæ ſunt, quæ immediatè à Chri-

Chriſto Domino emanarunt, & ab ipſo ad nos deſcenderunt. to. 3. 19. 2.

Traditiones Diuinæ ſunt tantę auctoritatis, vt à nobis amplectendę ſint, veluti ius Diuinum. to. 3. 19. 2.

Traditionibus Diuinis, quę ad nos deſcenderunt per SS. Patres, eandem fidem deferendam eſſe, quę defertur Sacræ Scripturę, docuerunt S. Ioannnes Chriſoſtomus, S. Baſilius, S. Epiphanius, & clariſſimè S. P. Auguſtinus. to. 17. 356. 2.

Traditiones Diuinas eſſe in Eccleſia euidenter colligitur ex illo Io. vlt. *Sunt alia multa, quæ fecit Ieſus, quæ non ſunt ſcripta in libro hoc*; & propterea hæc nobis ſolummodò ore ſunt tradita, non autem ſcripta, tom. 14. 411. 1.

*Traditiones Apoſtolicæ.*

Traditiones Apoſtolicas dari in Eccleſia colligitur ex eo, quòd maior reuerentia ſeruatur doctrinę, quę ſcripta non eſt, & in theſauro Eccleſiæ ſeruatur recondita. to. 13. 160. 2.

Scribit Egeſippus, quòd referente Euſebio, dum viuebant Apoſtoli, viuę vocis traditio magis vigebat, & minùs ab Hæreticis Diuini Verbi temeratoribus minùs Eccleſia fuit dilaniata. to. 13. 159. 1.

Traditiones Apoſtolicæ non occultant fidei doctrinam, ſed illam tantùm vulgari ſcripto non manifeſtant omnibus, quam tamen apud doctores conſeruant, & pro loco, & tempore pandunt. tom. 13. 160. 1.

Traditiones Apoſtolicę maximè inſeruiunt ad explicanda obſcura Scripturę Sacrę myſteria. to. 13. 160. 2.

Traditiones Apoſtolicę cognoſcuntur ex Eccleſię auctoritate, ex vnanimi SS. Patrum ſententia, ex communi conſenſu omnium fidelium, nec in aliquo Concilio generali ſunt inſtitutæ teſte S. P. Auguſtino to. 13. 163. 2.

Traditiones Apoſtolicæ teſtimonium perhibent veritatis, ideo ſunt maximè Eccleſię neceſſarię. to. 13. 828. 2.

Traditiones Apoſtolicas ſeruandas eſſe præcepit D. Paulus 2. Teſſal. 2. illis verbis: *Tenete traditiones, quas didiciſtis ſiue per ſermonem, ſiue per epiſtolam*. tomo 12. 224. 1.

Traditiones Apoſtolicę ſunt in Eccleſia, & nullum poſſunt continere prorſus errorem, ac propterea pertinent ad fidem Diuinam. to. 8. 277. 1; & ſeq; & to. 14. 403. 2; & 585. 2; ſeq; & to. 15. 284. 2.

Traditiones Apoſtolicę per Sanctos Patres ex ipſis Apoſtolis ad nos deſcenderunt. to. 14. 357. 1; & ſeq.

Ex traditione Apoſtolica ſolùm habetur obſeruantia quadrageſimalis ieiunij teſte D. Hieronymo. to. 14. 357. 1.

Traditiones Apoſtolicę, tanquam commentitię, reijciuntur ab Hęreticis to. 15. 312. 1; & 364. 1; & ſeq.

Ex traditione Apoſtolica habetur in fidei controuerſijs congregandum eſſe Concilium. to. 18. 4. 2.

Traditio Apoſtolica docet Epiſcoporum iudicia Sedi Apoſtolicę eſſe reſeruata. to. 18. 13. 2; & ſeq.

Traditiones purè Apoſtolicæ, quę non fuerunt à Chriſto Domino acceptę, efficiunt ius Eccleſiaſticum. tom. 3. 19. 2; & ſeq.

Traditiones Apoſtolicę, quę efficiunt ſolùm ius humanum, non ſuperant auctoritatem Papę. to. 3. 20. 1.

Traditionibus Apoſtolicis ſolùm à Tertulliano confutati fuerunt Hęretici Marcioniſtę, Valentiniani, Cataphryges, & alij; ex quo factum eſt, ut hęretici omnes traditiones Apoſtolicas reijciant. tom. 1. 206. 1.

Sic S.P. Auguſtinus traditionibus Apoſtolicis conuicit Donatiſtas, qui propterea illas execrati ſunt. to. 1. 206. 1.

Traditiones Apoſtolicę ſunt mille clypei in armamentario Eccleſię poſiti portis inferi formidabiles. to. 1. 206. 2; & ſeq.

Ob traditiones Apoſtolicas ab Eccleſia Romana inuiolatè ſeruatas tota eiuſdem Eccleſię Romanę fęlicitas perſeuerat imperturbata, & immota. tom. 1. 206. 2; & ſeq.

Traditiones Apoſtolicas Eccleſia Romana conſeruat, tanquam ſacratiorem, & ſecretiorem doctrinam. to. 1. 207. 1.

Traditionibus Apoſtolicis ab Eccleſia Romana in ſuo depoſito illibatè ſeruatis omnes hæreſes, & Hęretici fuerunt ſemper per Romanos Pontifices conuicti, expugnati, & euerſi. to. 1. 208. 1; & ſeq.

Traditionibus Apoſtolicis contradixit Conſtantius Imperator, ſed ſtatim à D. Hilario fuit confuſus. to. 1. 208. 2.

Traditiones Apoſtolicę varię, quas occaſione Hęreticorum protulerunt Romani Pontifices. to. 1. 208. & ſeq.

Ex traditione Apoſtolica Sacramentum Confirmationis habetur teſte S. Cypriano. to. to. 1. 209. 1.

Item Ritus, & ceremonię in adminiſtratione Sacramentorum, & memoria defunctorum in Miſſa. to. 1. 210. 1; & ſeq.

Item ordo Hierarchicus in Eccleſia Epiſcoporum, Pręſbiterorum, Diaconorum, & aliorum ordinum. to. 1. 210. 2.

Item benedictio aquæ luſtralis, vnctio calicum, & altarium, ac cultus Sacratum Imaginum. to. 1. 210. 2; & ſeq.

Traditiones Apoſtolicæ habent eandem vim, quam habet Sacra Scriptura. tom. 19. 55. 1.

Traditiones Apoſtolicæ in quo differant à traditionibus Eccleſiaſticis? tom. 8. 277. 1.

Traditiones Apoſtolicæ ſpectant ad Sacroſanctum fidei Diuinæ depoſitum. tom. 8. 956. 1.

Traditiones Apoſtolicę contentę in Symbolo fidei ab Apoſtolis compoſito proximum locum habent ſecundùm Euangelij doctrinam à D. Petro Eccleſijs, & à Sacris Scriptoribus dictatam. to. 1. 207. 2.

Traditiones Apoſtolicæ priores ſunt Sacra Scriptura; quia Apoſtoli priùs prædicauerunt, quàm ſcripſerint; & certiores, quia illæ deprauari non poſſunt, ſicut ſcripturæ, quæ ſcribentium vitijs poſſunt adulterari; & veriores, quia ſunt certiores; & ampliores, nam non omnia ſcripta ſunt

ſunt, quæ ſunt tradita; omnia tamen, quæ ſunt ſcripta, tradita ſunt. to. 1. 204. 1; & ſeq.
Traditiones Apoſtolicę ſcriptę non fuerunt, ne euulgarentur, & margaritæ à porcis conculcarentur. to. 1. 204. 2.
Traditiones Apoſtolicę etiam ab aliquibus hæreticis, inter quos Brentius, & Kemnitius, fuerunt admiſſæ. to. 1. 204. 2.
Apoſtolos multa oretenus tradidiſſe, quę ſcripta non ſunt, teſtatus fuit S. Dionyſius. to. 1. 204. 2.
Traditiones Apoſtolicæ integrę, & illibatæ, vt ab Apoſtolis traditæ fuerunt, fuerunt Romæ repertę à S. Iranæo, cùm ex Gallijs ab Epiſcopis miſſus venit Romam ad S. Papam Eleutherium. to. 1. 205. 1.
Traditiones Apoſtolicæ ſpectant ad Sacroſanctum fidei Diuinæ depoſitum à Chriſto Domino inſtitutum. to. 8. 956. 1.
Traditionum Apoſtolicarum antiquitas perpetuò illibatè ſeruata omnium antiquorum teſtimonijs oſtenditur. tom. 8. 958. 1.
Traditiones Apoſtolicæ ex vniuerſitate locorum, & Eccleſiarum ad nos deſcenderunt. to. 8. 961. 1; & ſeq.
Item ex vnanimi, & communi conſenſu omnium Sanctorum Patrum Eccleſię. to. 8. 963. 1; & ſeq.
Item ex communi conſenſu omnium Patrum, & Doctorum, qui omni ſæculo floruerunt. to. 8. 966. 1; & ſeq.
Traditiones Apoſtolicę non deſumuntur ex conſenſu Doctorum recentium contra Doctores antiquos. tom. 8. 968. 1; & ſeq.
Neque ex conſenſu populorum, & gentium contra doctrinam traditam ab Eccleſiæ Doctoribus. tom. 8. 972. 1; & ſeq.
Neque deſumuntur ex reuelationibus particularibus, quæ ad fidem Diuinam non pertinent. to. 8. 975. 2; & ſeq.
Traditionum Apoſtolicarum cuſtodia ſemper fideliſſimè fuit ſeruata à Pontificibus Romanis in depoſito à S. Petro accepto. to. 8. 982. 1; & ſeq; & 987. 2; & ſeq; 991. 2; & ſeq.
Traditionibus Apoſtolicis æquè, ac Diuinis Scripturis fides ab omnibus eſt adhibenda. to. 17. 356. 2.
Traditiones Apoſtolicæ ſunt infallibiles ſimpliciter, & ideo ab omnibus ſunt credendę. to. 12. 221. 2.
Fuerunt ſemper receptæ ab omnibus SS. Patribus, Doctoribus, & Sacris Concilijs. to. 15. 321. 1; & ſeq.
Per traditionem ab Apoſtolis multa edocta fuit Eccleſia tam ad doctrinam, quàm ad morum inſtitutionem pertinentia, quæ in Diuinis Scripturis non comprehenduntur expreſſa. to. 15. 321. 1; & ſeq.
Traditiones Apoſtolicæ colliguntur etiam ex ep. 2. Io. *Plura habens vobis ſcribere nolui per cartam, & attramentum; ſpero enim me futurum advos, & os ad os loqui.* to. 8. 277. 2.
Traditiones Apoſtolicas poſſe inuoluere aliquę errorem eſt hæreticum. tom. 8. 277. 2.
Traditiones Apoſtolicę neceſſariò conſeruari debuerunt in Eccleſia Romana, quæ eſt caput & magiſtra omnium aliarum Eccleſiarum, ideo illas debet continuò edocere, & inſtruere. to. 14. 404. 1.
Traditiones Apoſtoli, & eorum Diſcipuli noluerunt nec verbo tenus communicare timentes, ne hæretici earum veritatem adulterarent, aut falſificarent. tom. 14. 404. 2.
Traditiones Apoſtolicas Diabolus deprędari tentau it, & earum ſenſum inuertere. to. 8. 978. 1; & ſeq.
Traditiones Apoſtolicæ nequeunt eſſe Diuinis Scripturis contrariæ, ſed cum illis debent concordare. tom. 8. 978. 2.
Traditiones Apoſtolicas fuiſſe à Romanis Pontificibus mutatas blaſphemarunt hæretici. to. 8. 987. 2; & ſeq.
Traditionum Apoſtolicarum depoſitum à Romanis Pontificibus nunquam fuit per additionem, vel per imminutionem, vel per tranſmutationem variatum, ſed ſanguine fuit cuſtoditum illæſum. to. 8. 998. 1; & ſeq.
Contra traditiones Apoſtolicas nunquam Romani Pontifices ſuas opiniones priuatas protulerunt. to. 8. 1016. 1; & ſeq.
Traditiones Apoſtolicę ſufficiunt abſque aliqua alia reuelatione nouiter facta ad dirimendas fidei controuerſias, quæ ab hæreticis, & ſchiſmaticis contra Eccleſiam continuò ſuſcitantur. tom. 8. 1021. 1; & ſeq.
An definiendis quęſtionibus fidei Romani Pontifices inſpiciunt nedum ſacram Scripturam, ſed etiam traditiones Apoſtolicas, Conciliorum ſtatuta, prædeceſſorum decreta, & SS. Patrum doctrinam. to. 8, 1035. 2; & ſeq.
Traditiones Apoſtolicæ à Sede Romana nunquam fuerunt auulſæ, nec poterunt auuelli. to. 8. 1038. 2.
Traditiones Apoſtolicæ ab ipſis Apoſtolis, quaſi de ore in os, deque pectore in pectus fuerunt transfuſæ. to. 3. 7. 1.
Ex traditione Apoſtolica deſcendit Religionum Monaſticarum inſtitutio & vſus. to. 3. 20. 1.
Traditiones Apoſtolicæ de poteſtate ordinaria non poſſunt à Papa immutari, vel abrogari. to. 3. 20. 1.
Traditiones Apoſtolicæ aliæ fuerunt inſtitutę ab ipſis Apoſtolis ad certum tempus determinatum ſolummodò; aliæ verò abſolutè, & ſimpliciter, vt perpetuò duraturæ. to. 13. 152. 1.

*Traditio Eccleſiaſtica.*

Traditiones Eccleſiaſticas dari de fide eſt, & probatur ex illo 1. Cor. 12. *Cætera autem, cùm venero, diſponam*; quæ diſpoſitio nequit eſſe, niſi per traditiones. to. 10. 210. 2; & ſeq.
Traditiones Eccleſiaſticę ſunt ab Eccleſia adinuentæ, receptæ, & perpetuò ſeruatæ. tomo. 10. 211. 2.
Traditiones Eccleſiaſticæ, quæ primò adinuentæ ſunt ab Eccleſia, non ſunt æqualis auctoritatis, ac ſacra Scriptura; quia illæ poſſunt ab Eccleſia immutari, non autem ſacra Scriptura. to. 10. 212. 2.
Traditiones purè Eccleſiaſticæ pertinent ad ius humanum Eccleſiaſticum. to. 10. 212. 2.

Ad

Ad traditiones Eccleſiaſticas pertinent ritus, & ceremoniæ ſacramentorum, quæ non ſunt de illorum eſſentia; vt exorciſmus in baptiſmo, trina immerſio, innouatio chriſmatis ſingulis annis, aqua vino mixta in Euchariſtia, miſſæ ceremoniæ, feſtiuitatum inſtitutiones, ieiunia, & alia. to.10, 212.2.

Traditiones Eccleſiaſticæ, licèt ſcriptæ non ſint, attamen confirmatæ per Apoſtolicam Sedem ab omnibus Chriſtifidelibus ſunt obedienter, & reuerenter ſeruandæ. to.16. 419. 1; & ſeq; & to. 19. 151.1.

Traditiones Eccleſiaſticæ ſunt certiſſimæ, & nullum penitus continent, aut continere poſſunt errorem. to.1.7.2.

Traditiones Eccleſiaſticæ ſunt clariſſimæ, ac luce meridiana clariores. to.4.132. 2.

Traditiones Eccleſiaſticas ſibi ad inuicem repugnantes, & aduerſantes dari eſt omnino repugnans. to.4. 132. 2.

Traditiones Eccleſiaſticæ ſunt illæ, quæ poſt Apoſtolos habuerunt exordium, ab antiquiſſimis Summis Pontificibus, & ab Eccleſia vniuerſali fuerunt ſuſceptæ, & continuò à Chriſtifidelibus fuerunt ſeruatæ. tomo.8. 277. 1.

Traditiones Eccleſiaſticæ à Diuinis traditionibus differunt, quòd illæ, non iſtæ, poſſunt à Papa abrogari. to.8.277.2.

Traditiones Eccleſiaſticæ maximè commendantur in Concilijs generalibus, & in ſacris canonibus. to.8.277. 2.

Traditiones Eccleſiaſticæ habent auctoritatem, & gradum certitudinis ſecundùm principium, à quo habuerunt exordium; ideo cùm traditæ fuerint Spiritu ſancto dictante, habent æqualem certitudinem, quam habet Eccleſiæ definitio. to.8. 277. 2.

Traditiones Eccleſiaſticæ non aliunde agnoſcuntur, quàm ex ſenſu communi Sanctorum Patrum. to.4. 158. 2.

Continua Eccleſiæ traditio eſt verba dicta Petro à Chriſto Domino Matth. 16; & Ioannis 21. intelligenda eſſe de Eccleſiæ primatu vni, & ſoli Petro conceſſo, & non alijs Apoſtolis. to.4. 159. 2.

Traditiones Eccleſiaſticæ ſtaturę ſunt, vel in concilijs plenarijs ſunt conditæ, vel à Romanis Pontificibus. to.12. 196.2.

De traditionibus dubitare, quas vniuerſa obſeruat Eccleſia, inſolentiſſimæ inſaniæ eſt teſte D. P. Auguſtino. tomo 12. 196. 2.

Traditiones Eccleſiaſticæ D.Petri Primatum in totam Eccleſiam apertiſſimè oſtendunt. t.10. 21. 1.

Traditiones Eccleſiaſticæ fuerunt à concilijs generalibus, & à Sanctis Patribus traditæ. to.15. 321.1.

Traditiones plurimæ Eccleſiaſticæ inſtitutæ ab Eccleſia recenſentur. to. 15. 364. 1; & ſeq.

Traditiones Eccleſiaſticæ quare ab omnibus ferè hæreticis tanta impietate reijciantur? to.15. 364.1; & ſeq.

Traditionum Eccleſiaſticarum fideliſſimi cuſtodes fuerunt ſemper Romani Pontifices. to.1. 207. 2.

Traditionis Eccleſiaſticæ auctoritas etiam ſine ſcripto, etiam abſque definitione ſynodica eſt euidentiſſima, & ineluctabilis auctoritatis, quia in communi Eccleſiæ ſenſu, quæ nequit falli, fundatur. tom.2. ex Pighio. 76.1; & ſeq.

Traditiones Eccleſiaſticæ aduentum, & moram D. Petri Romæ aſſerentes. to. 3.7.1; & ſeq.

Nulla traditio Eccleſiaſtica docet Sedem Pontificiam Romæ affixam fuiſſe de iure Diuino. to. 3.13.2.

Traditiones Eccleſiaſticæ ſunt neceſſariò admittendæ; quia Eccleſia plures veritates fuit edocta à Spiritu ſancto tum ad doctrinam, tum ad morum inſtitutionem ſpectantes, quæ non ſunt in Scripturis comprehenſæ. to. 15.321. 1; & ſeq.

Traditiones Eccleſiaſticas probarunt D. Dioniſius, S. Irenæus, Tertullianus, S.P. Auguſtinus, & omnes alij SS. Patres antiquiſſimi, qui traditionibus euerterunt hæretiens. to.15. 363.1; & ſeq.

Traditiones Eccleſiaſticas reijciunt hæretici, quia cùm Scripturas Diuinas velint pro ſuo arbitrio interpretari; ſi ſemel traditiones admittant, ſtatim ſua cauſa cecidiſſe ſe videant. to.15.364. 1; & ſeq.

Ex traditione Eccleſiaſtica decretum fuit in VII. Synodo venerandas eſſe Sanctorum imagines. to.14. 585. 2.

Item ex traditione Eccleſiaſtica præceptum fuit diem Dominicam ab omnibus eſſe obſeruandam. to.14. 585. 2.

Item Paſcha nullo alio, quàm die Dominico ab Orbe Catholico eſſe celebrandum. to.14. 585. 2.

Item baptizatum ab hæretico, cùm venit ad Eccleſiam, rebaptizandum non eſſe. to.14. 585. 2.

Traditioni Eccleſiaſticæ error ſubeſſe non poteſt, quia Eccleſia Catholica eſt Spiritu veritatis afflata. to. 14.585. 1.

Traditiones Eccleſiaſticæ ex vnanimi Sanctorum Patrum conſenſu deſcendunt. to.8. 963. 1; & ſeq.

Item ex communi ſententia aliorum Eccleſiæ Paſtorum, & Doctorum, qui omni ſęculo floruerunt. to.8. 966. 1; & ſeq.

*Traditio Gentilium.*

Traditio fuit apud omnes Gentes, quæ vltra leges ſcriptas, obſeruabant, & cuſtodiebant quoſdam mores, & conſuetudines à maioribus acceptas. to. 12. 224. 1.

Traditiones Gentilium, ſicut & Hebræorum, erant vitioſæ, & corruptæ, ideo reprehenſibiles. to.12.224.1.

*Traianus.*

Traianus Imperator perſecutus fuit Summos Pontifices Euariſtum, & Alexandrum. tomo. 10. 112. 2.

Releganit Clementem I. in Cimmerium Boſpharum, vt Romanorum conuerſionem ad fidem impediret. to.10. 112. 2.

Sed cùm audiret innumeram Gentilium multitudinem ad Chriſti Domini fidem Clementis miraculis, & prædicatione traduci, apud Tauricam Cherſoneſum anchora ad collum alligata iuſſit in profundum demergi. to. 10. 112. 2; & ſeq.

Traianus ob crudelitatem in D. Clementem exercitam fuit multis, magniſque ærumnis

à Deo percuſſus; rebellionibus, tonitruis, fulgurum, & grandinum horroribus, terremotibus, inundationibus, incendijs, veneno, ac tandem ventris alluuione confectus. to.10. 113. 1.

Tot calamitatibus afflictus paulò ſanior mẽte effectus ſuis Præfectis mandauit, vt ſęuitiam in Chriſtianos remitterent, ſed non omnino placauit Diuinæ iram vltionis. to.10. 113. 1.

Traiani anima poſt trecentum annos D. Gregorij precibus ob inferis fertur reuocata ſuſpenſa vſque ad diem Iudicij illius damnationis, vel ſalutis ſententia. tom.10. 113. 1.

Traiano imperante adiectæ fuerunt Imperio Romano prouinciæ ampliſſimæ. tom.20. 7. 1.

Traianus publico vetuit edicto, ne permitterentur collegia, ſeu ſodalitia, quæ in ſuo reſcripto vocauit etærias, in quibus Chriſtiani congregarentur ad tractanda fidei negotia. to. 20. 7. 2.

*Traiectum.*

Traiecti Epiſcopus Guilelmus maledicus Gregorij VII. Pontificis detractor grauiſſima ægritudine repente correptus miſerabili eiulatu coram omnibus vociferabat ſe iuſto Dei iudicio, & præſentem vitam amiſiſſe, & æternam; quia Galliarum Regi quoad omnia, quæ intendiſſet, operam ſuam nauauit. to. 18. 398. 1.

Traiectenſis Ciuitas appellauit ab interdicto Martini V. edito contra Lutherum. to.6. 528. 1.

*Tranquillitas.*

Tranquillitas maxima erat in Eccleſia, cùm exortus eſt Lutherus, qui Chriſtiani Orbis paeem turbauit, & nedum in Eccleſia ſeditionem, ſed etiam inteſtinas inter Reges, & Principes ſeminauit diſcordias. tomo 4. 241. 1; & ſeq.

*Transfiguratio.*

Transfiguratio in Monte Thabor aduentum Chriſti Domini in extremo iudicio ſignificauit. to.8. 87. 1.

Transfiguratio inter Moyſen iam defunctum, & Eliam adhuc viuum deſignauit Chriſtum Dominum in extremo iudicio futurum Iudicem viuorum, & mortuorum, ſicut crucifixio inter Latronem malum, & bonum indicauit futurum eſſe Iudicem hominum electorum, & reproborum. to.8. 89. 1; & ſeq.

Petrus non popoſcit à Chriſto Domino tabernaculum pro ſe, & pro Iacobo, & Ioanne, ſed tantùm pro Chriſto Domino, Moyſe, & Elia, quia ſciebat, non niſi poſt mortem gloriam illam eſſe conſequendam. to. 8. 97. 1; & ſeq.

Transfigurationis Chriſti Domini finis præcipuus fuit, vt Diſcipulos animaret ad ſubeundam forti animo mortem; vt tantã gloriam exinde orituram acquirerent. to.8. 101. 1; & ſeq; & 75. 1; & ſeq.

Transfigurationi præſentem eſſe noluit Beatiſſimam Virginem Mariam, quia non indigebat roborari in fide, cùm paratiſſima eſſet ad omnia fortiter ſubeunda, & generosè toleranda. to.8. 101. 2.

Transfiguratione peracta Apoſtoli ceciderunt in terram, ne ex tali ſuperbirent viſione, ſed potiùs per ipſam humiliores euaderent, & humiliùs eam à Deo poſtularent. to. 8. 67. 1; & ſeq.

Transfiguratio Chriſti Domini non multùm durauit, ſed breuiſſima fuit. to.8. 100. 2; & ſeq.

*Transfuga.*

Transfuga dicitur ille, qui mutando locum recedit de terris ſuo Principi ſubiectis, & rebellando vadit ad hoſtes. tom.9. 283. 73.

*Tranſgreſſor.*

Tranſgreſſor præcepti Diuini non eſt hæreticus, niſi credat pertinaciter illud non eſſe peccatum, quauis præcipiatur à Deo. to.13. 252. 2.

*Translatio Concilij.*

Translatio Conciliorum generalium ſolummodò Romani Pontificis auctoritate fieri poteſt. to.8. 830. 1.

Quantumuis concilium ſit generale, & Oecumenicum; attamen nequit ſe de vno ad alium locum transferre. to.8. 837. 2.

Translatio concilij generalis etiam inuitis, & repugnãtibus concilij Patribus ob quas cauſas fieri debeat? to.9. 473. 14; & ſeq.

Cùm nulla eſt cauſa transferendi, vel prorogandi concilium, multò minùs poteſt diſſolui. to.9. 479. 64.

Si translatio concilij de vno ad alium locum in concilio tractetur, ſi vnus ſolummodò ex vocem habentibus diſſentiat, aut repugnet, ſufficit ad impediendam electionem noui loci, quò ſit transferendum concilium. to.9. 144. 35.

*Translatio Epiſcoporum.*

Translatio Epiſcoporum de vna aliam Eccleſiam videtur pugnare cum quintodecimo canone Concilij Niceni. to.4. 446. 2.

Translatio Epiſcopi auaritiæ cauſa, vel ambitionis æſtro prohibita fuit à Concilio Romano ſub Damaſo ſub pęna excommunicationis, à Concilio Capuano can. 38; Carthaginenſi III; & Concilio Apoſtolorum can. 4. to.4. 447. 2; & ſeq.

Translatio Epiſcoporum ob vtilitatem Eccleſiæ, vel ob aliam iuſtam cauſam interdicta non eſt. to.4. 447. 1.

Translatio differt à tranſitu, quòd translatio ſupponit Epiſcopum translatum poſſidere Eccleſiam, à qua transfertur; tranſitus verò ſupponit Epiſcopum eſse ſpoliatum Eccleſia; & differt ab inuaſione, quæ fit propria auctoritate, non autem auctoritate Apoſtolicæ Sedis. to.4. 447. 1.

Translatio Epiſcopi de vna ad aliam Eccleſiam poteſt etiam fieri de licentia generalis concilij. to.9. 235. 2.

Translatio Epiſcoporum fuit vetita, quoniam æquiparari ſolebat rebaptiſmo. to.6. 230. 2.

Translatio Epiſcoporum ſine iuſta cauſa dicta fuit ſpirituale adulterium. tom.6. 500. 1.

Translatio Epiſcoporum de vna ad aliam Eccleſiam ob iuſtam cauſam eſt licita. to. 10. 198. 2.

Translationum Epiſcoporum exempla quamplurima referuntur. to.6. 500. 1; & ſeq; & to.14. 453. 2.

Tran-

Tranſlatio Epiſcoporum à Romanis Pontificibus facta ab immemorabili oſtenditur. to.14. 364. 1.
Tranſlationes Epiſcoporum factæ à Romanis Pontificibus ſemper habitæ fuerunt legitimæ. to. 1.412. 1.
Transferre Epiſcopos de vna ad aliam Eccleſiam ſpectat ſolummodò ad Romanum Pontificem. to.4. 195. 1.
Tranſlationes Epiſcoporum, & ſedium Epiſcopalium mutationem ſolus Papa poteſt efficere to.4.520. 141.

*Tranſlatio Apoſtolicæ Sedis Auenionem.*
Tranſlatio ſedis Apoſtolicæ Roma Auenionem facta per Clementem VI. non fuit propriè tranſlatio, quia Sedes Romana non fuit priuata ſua prioritate, ſed Papa tunc dictus fuit Romæ non reſidere. to.9.394. 13.
Tranſlatio Apoſtolicæ Sedis Roma Auenionem fuit cauſa magni ſchiſmatis in Eccleſia. to.9. 9. 11; & ſeq.
Septem Pontifices Sedem Aueníoni tenuerunt ſpatio ſeptuaginta trium annorum. to.10. 254. 2.
Transferri poſſe reſidentiam à Papa ob rationabiles cauſas, dummodò Romæ Pontificatus remaneat, nemini dubium eſſe poteſt. to.10. 254.2.

*Tranſmarina.*
Tranſmarini iudicij frequentiſſima fuit apud Patres Africanos commemoratio. tom.6. 307.1.
Tranſmarini iudicij nomine ferè ſemper intelligebant tribunal Romani Pontificis. to.6. 307. 1.
Aliquando intelligebant Epiſcopos Occidentales ſiue Italos, ſiue Gallos, qui ad Romani Patriarchatus iuriſdictionem pertinebant, atque ad Romanam ſynodum. to.6.307. 1; & ſeq.

*Treuerenſis.*
Treuerenſis Archiepiſcopus Thiedgaudus ſimul cum Gunthero Colonienſi Archiepiſcopo à Nicolao I. Pontifice fuit excommunicatus, & vſque ad ſtatum laicalem depoſitus, quia Theutpergam legitimam Lotharij vxorem falſis criminibus arte cõfictis damnare præſumpſerant, & matrimonium Vualdradæ pellicis eiuſdem Lotharij validum declarauerant, vt eidem Lothario indulgerent. to.1. 531. 1.

*Tribellius.*
Tribellius narrat Byzantium à Conſtantino Imperatore ædificatum imperante Gallieno ſic fuiſſe vaſtatum, vt nemo prorſus ſuorum ciuium ſupereſſet, propter quod à peregrinis hominibus fuit inhabitatum; ſed Gallienus loci amęnitatem perpendens ipſum reſtaurauit, & fortiſſimum propugnaculum reddidit ita, vt Conſtantinus illud expugnare non potuerit, ſed à propugnatoribus ſponte ſe dantibus illud acceperit. to.3.711.1;& ſeq.

*Tribunal.*
Tribunalia non ſunt tollenda, quia ſunt mali Iudices, & peiores ſunt Aduocati. to.8. 397.2.
Tribunalibus Iudicum infidelium non eſſe deferendas Chriſtianorum cauſas non conſuluit, ſed præcepit Apoſtolus. to.18.422. 2.
Tribunal non eſt idem, ac cathedra, quia ad illud iudicia, & ſtrepitus forenſes; ad hanc verò doctrina, ac definitio pertinet. to. 3. 477. 1.

*Tribunal Eccleſiæ, & Concilij.*
Tribunal Eccleſiæ in quibuſdam cauſis eſt Concilium generale, quod tamen non eſt infallibile. to.3. 477. 1.
Tribunali, quatenus tribunal eſt, non competit infallibilitas, quæ tantùm competit cathedræ, cui competit doctrina, & definitio; tribunali autem competunt iudicia, lites, & ſtrepitus forenſes. tom. 3. 477. 1.
Tribunal concilij non diſtinguitur à tribunali Romani Pontificis, ſed eſt vnum, & idem cum illo. to.3. 586. 1.
Tribunal Eccleſiæ eſt tribunal ſupremum in terris, cui omnes Chriſtifideles ſubijciuntur. to.9. 484. 17.
Tribunal Eccleſiæ catholicæ ſolius Dei iudicio eſt ſubiectum. to.2. ex Pighio. 113. 1; & ſeq.
Tribunal Eccleſiæ prohibet ſacros Canones ad iudicium ſæcularium vocari. to.2. ex Pighio. 113. 2.
Tribunal Chriſti Domini, & Romani Pontificis eſt idem ipſiſſimum. to.3.34.2;& 927. 2.

*Tribunal Sanctæ Inquiſitionis.*
Tribunal Sanctæ Inquiſitionis circa prohibitionem librorum quam auctoritatem habeat? to. 8. 534. 1; & ſeq.
Tribunal Sancti Officij, vel Congregationis Indicis adhibitis conſultationibus Theologorum S. Officij ſemper procedit ad damnationem librorum, cui poſtea accedit definitio Summi Pontificis. to.8.536. 1; & ſeq.
Praxis, & conſuetudo qualificandi libros in Eccleſia ſemper viguit ab antiquiſſimis temporibus, ſe ipſum allidit, quicunque auſus fuit impugnare Congregationes, in quibus Apoſtolica conduntur decreta. t.8. 536.2.

*Tributum.*
Tributum denotat ſubiectionem illius, qui illud ſoluit, ad illum, cui ſoluitur. to.18. 142. 2; & ſeq; & to. 3. 927.2.
Tributum ſoluit Eccleſia Imperatori, quia prædium, quod ſoluebat tributum Imperatori, perueniens ad Eccleſiam tranſijt cum onere ſuo, quod habebat ſoluendi tributum. to.3.53. 1; & ſeq.
Tributum ſolutum fuit Cæſari à Chriſto Domino, non ex debito, ſed ne alios ſcandalizaret. to.3. 53.2;& 927. 2; & to.19. 34.1.
Tributum ſoluens Cæſari Petrus æquale pro ſe, & pro Chriſto Domino oſtendit ſe ab ipſo cæteris alijs Apoſtolis fuiſſe pręlatum tanquam Caput ſupremum. to. 3. 143. 2; & to.4.532.4;& to.7.145.1;& to.8. 169. 2; & to. 17. 126. 1; & ſeq;& to.13. 421. 2; & ſeq;& to.9.516. 1.
Tributum fuit ſolutum à Petro tantùm pro ſe, & pro Chriſto Domino, non autem pro alijs Apoſtolis, quo fuit declaratum alios Apoſtolos eſſe ſubditos, qui non teneban-

nebantur ſoluere tributum. tom. 3. 927. 2.

*Vid. Chriſti Domini tributum.*

*Triclinium.*

Triclinium tres lectos, aut lectum, in quo tres recumbebant ad menſam, ſignificauit. to. 4. 9. 1; & ſeq.

Triclinium tam apud Gentiles, quàm apud Hebræos maximè fuit in vſu. to. 4. 10. 1; & ſeq.

*Tridentinum Concilium.*

Tridentinum concilium fuit legitimum, & Oecumenicum. to. 6. 206. 1; & to. 3. 520. 1; & ſeq.

Tridentini Concilij Patres noluerunt Concilio præfigere Oecumenici titulum. to. 7. 516. 1; & ſeq.

Tridentini Concilij ſanctio de Scripturis Diuinis cum enumeratione ſacrorum librorum. to. 1. 234. 2.

Tridentini Concilij ſanctio edita contra ingenia petulantia de interpretatione Diuinarum Scripturarum. to. 1. 243. 2.

Quinam Viri illuſtres eidem concilio interfuerint, & ei ſplendorem attulerint? to. 1. 271. 1.

Tridentinum Concilium à quo, & quo tempore fuerit indictum? to. 1. 75. 1; & to. 10. 439. 1.

Pridentinum Concilium fuit inchoatum ſub Papa Paulo III; & ſub Carolo V. Imperatore; & fuit terminatum ſub Pio IV. Pontifice, & ſub Ferdinando Imperatore. to. 9. 779. 2.

Tridentinum Concilium fuit conuocatum contra Caluiniſtas, & Lutheranos, nec non contra alios hæreticos recentiores. to. 3. 520. 1; & to. 9. 779. 2.

Tridentini Concilij, & Concilij Lateranenſis conſenſio circa facultatem conceſſam, & denegatam Epiſcopis exponendi ad publicum cultum Sanctorum reliquias. to. 9. 738. 2.

Tridentinum Concilium ob quas cauſas, & quoties fuerit interruptum? tomo 3. 54. 2.

Tridentinum Concilium fuit Concilium generale, quia ad illud fuerunt vocati omnes Patriarchæ totius Orbis, quanuis non omnes interuenerint. to. 19. 397. 1.

Qualis, & quanta fuerit Concilij Tridentini vtilitas percepta ab Eccleſia? to. 3. 520. 2; & ſeq.

Fuit confirmatum à Pio IV; qui mandauit, vt ab omnibus Chriſtifidelibus recipiatur, & obſeruetur prohibendo Prælatis ſub pæna excommunicationis latæ ſententiæ edere commentarios, gloſas, annotationes, ſcholia, vllumque aliud omnino interpretationis genus ſuper eius decreta etiam ſub prætextu maioris corroborationis, aut executionis decretorum, aut alio quæſito colore. to. 5. 155. 132.

In Bulla confirmationis Concilij Tridentini non eſt ſermo de interpretationibus, quæ fiunt in ſcholis. to. 5. 155. 133.

In diſpenſatione Concilij Tridentini facta à Papa requiritur expreſſa mentio, nec ſufficit clauſula generalis derogatoria. to. 5. 155. 134.

Epiſcopus neque expreſsè, neque tacitè poteſt contra canones Concilij Tridentini diſpenſare. to. 5. 156. 134.

Epiſcopus ex magna cauſa neceſſitatis, vel vtilitatis poteſt contra eius canones diſpenſare. to. 5. 156. 135.

Omnia decreta Concilij Tridentini habent decretum irritans annullans omnia, quæ in contrarium fiunt. to. 5. 156. 136.

Decretum irritans Concilij Tridentini ligat etiam ignorantes quoad nullitatem actus. to. 5. 156. 137; & ſeq.

Tridentini Concilij decreta de reformatione omni veneratione, & reuerentia ſunt ſuſcipienda; obligant enim omnes, quos afficiunt, ad illorum obſeruantiam. to. 8. 332. 2; & ſeq.

Omnia alia eiuſdem Concilij decreta ab omnibus Chriſtifidelibus ſunt ſummè obſeruanda. to. 16. 416. 2.

Tridentinum Concilium definiuit ſolum Romanum Pontificem habere poteſtatem congregandi Concilium generale. to. 10. 516. 12.

Tridentini Concilij decreta an obligent etiã in Regno Galliarum? tomo 3. 520. 1; & ſeq.

Tridentini Concilij ſeſſiones ferè omnes obſeruantur etiam in Gallijs. tomo 3. 521. 2.

Tridentini Concilij decretum de mulieribus ſiue coniugatis, ſiue liberis, quæ cum adulteris, ſiue concubinarijs publicè viuunt, expenditur. tom. 2. ex Adolpho. 30. 1; & ſeq.

Illius decretum de abſtinendo à cenſuris Eccleſiaſticis, ſiue in cauſis criminalibus, ſiue in cauſis ciuilibus. tomo 1. 30. 1; & ſeq.

Tridentinum Concilium à Pio IV. Pontifice fuit ſolemniter confirmatum. tom. 5. 155. 132.

Tridentini Concilij decretum circa libros hæreticorum, & ſchiſmaticorum fuit poſtea confirmatum à Pio IV. Pontifice, à Sixto V; & à Clemente VIII. tom. 1. 370. 1.

*Trinitas Diuinarum Perſonarum.*

Trinitatis Diuinarum Perſonarum conſubſtantialitas definita fuit in Concilio Conſtantinopolitano. to. 10. 47. 1.

Trinitati Diuinarum Perſonarum tribuitur totum id, quod fit per virtutem Deitatis. to. 1. 281. 1.

Trinitatis Diuinarum Perſonarum mentio ſimul cum nomine Chriſti antiquis Eccleſiæ temporibus fiebat ab Apoſtolis, cùm ab eis conferebatur Sacramentum Baptiſmi iuxta multorum ſententiam. tom. 13. 152. 1.

Trinitatem Diuinarum Perſonarum negarunt hæretici Trinitarij, ſiue Samoſateni. to. 1. ex Tannero. 27. 177.

Item hæretici Macedoniani, qui à Macedonio inſtructi reſpuebant Homouſion, & Spiritum Sanctum non pertinere ad Patris, & Filij Diuinitatem aſſerebant. to. 1. 144. 2; & to. 16. 473. 1.

Trinitatem Diuinarum Perſonarum Sabelliani hæretici confundebant. to. 1. 145. 1.

*Trinitarij.*

Trinitarij, ſeu Samoſateni hæretici, qui in Hungaria, & Tranſyluania degunt, dixerunt Romanum Pontificem ſtatim poſt tempora Apoſtolorum degeneraſſe in Antichriſtum to.1.ex Tannero. 27. 177.

Negauerunt Deum eſſe trinum in Perſonis, & Chriſtum Dominum eſſe binum in naturis. to.1. ex Tannero. 27.177.

Trinitarij hęretici ſucceſſores Trinitarios anteceſſores impugnare, & de grauiſſimis erroribus accuſare ceperunt. to.4. 682. 82.

*Triſagium.*

Sacro triſagij hymno additum fuit: *Qui crucifixus es*; ob quam additionem Petrus Cnapæus Epiſcopus Antiochenus Romæ, & Conſtantinopoli fuit ſynodicè damnatus. to.1.216.2.

Triſagij origo fuit ab Angelis; cùm enim Conſtantinopolitana Ciuitas terremotu horribili quateretur; & cùm Proclus Epiſcopus cum Theodoſio Imperatore, & populo extra Vrbem moraretur, puerculus quidam omnibus videntibus raptus fuit in Cælum Diuinitus, deinde ad terram reuerſus dixit ſe audiuiſſe Angelos canentes: *Sanctus Deus, ſanctus fortis, ſanctus immortalis, miſerere nobis*; quæ verba ſtatim, ac populus de mandato Patriarchæ concinuit, terremotus ceſſauit. to.1. 216. 2; & 222.2; & ſeq; & to. 2. ex Pighio. 120 1.

Blaſphemiæ in Deum ortæ ex additione triſagij facta à Petro Cnapæo: *Qui crucifixus es*. to.1. 217. 1.

Hæc additio ab Eccleſia vniuerſali ſynodali ſententia fuit perpetuò damnata. tom.1. 217. 1.

Item fuit damnata, tamquam impia, & execrabilis, à Felice III. ep.2. ad Petrum Antiochenum. to.1. 223. 2; & ſeq.

Triſagium debet pronunciari impaſſibiliter, vt canunt Seraphim, non Crucifixum. to.1. 226. 1.

Additio crucis in Triſagio facta à Petro Antiocheno teſte Aſclepiade Epiſcopo impijſſima blaſphemia eſt; confundit enim Filium cum Patre, & cum Spiritu Sancto. to.1. 226. 1.

Apponentes in Triſagio Crucem præter Filium Dei, anathemate percutiuntur. to.1. 226.1.

*Triumphans.*

Triumphans Eccleſia in Cælis ſolummodò exiſtit, ſicut Eccleſia militans ſemper fuit in terris. to. 16. 341. 1.

Triumphans Eccleſia conſtat ex pluribus ordinibus Angelorum, & Beatorum reductis in vnum Deum. tomo 17. 539. 2; & ſeq.

*Vid. Eccleſia militans, & triumphans.*

*S. Trophimus.*

S.Trophimus Aſiaticus Gentilis cum S.Paulo iuit Mileto Hieroſolymam, vbi à Iudæis accuſatus de ingreſſu in templum rediit Melitam cum Apoſtolo vincto, vbi ab Apoſtolo relictus fuit infirmus.tom.6.668. 1.

Fuit conſecratus à S. Petro, & fuit miſſus in Galliam Epiſcopus Arelatenſis; an autem fuerit primus Epiſcopus Arelatenſis, longa controuerſia eſt inter Auctores. to.6. 668.1.

Vices Apoſtolicas habuit in tribus prouincijs à S.Petro Apoſtolo acceptas. tom.6. 668.1.

Non fuit tamen Epiſcopus Metropolita, quia Ciuitas Arelatenſis tunc non erat Metropolis. to.6.668.1.

S.Trophimum accepiſſe à S.Petro poteſtatem conſecrandi in tribus prouincijs nullo poteſt authentico teſtimonio demonſtrari. to.6. 668.2.

Trophimus ſimul, & Dionyſius Areopagita à D. Petro in Galliam miſſi primi omnium annunciauerunt Euangelium. to. 3. 773.1.

*Trophimus Epiſcopus Afer.*

Trophimus Epiſcopus Afer à S.Cornelio Papa vigore ſui decreti non fuit reparatus. to.6. 103. 2.

*Trullana Synodus.*

Trullana Synodus nihil aliud intendit, quàm oſtendere, quænam auctoritas competat Papæ in ſuo Patriarchatu Romano, non quæ ei competit, vt habet iuriſdictionem in totam Eccleſiam vniuerſalem. tom.6. 573. 2.

Trullana ſynodus ſine auctoritate Romani Pontificis à Iuſtiniano II. Imperatore fuit coacta. to.6. 511. 2.

Errauit grauiſſimè quoad cęlibatum ſacerdotum, & Sabbathi ieiunium. to.11. 434. 5.

Non retulit ad Apoſtolicam Sedem ſua decreta, vt ab illa confirmarentur. to.6. 515. 1.

In Synodo Trullana fuit facta proteſtatio de nullitate omnium illius decretorum, niſi relata fuiſſent ad Papam.to.6. 515. 1.

Synodus Trullana fuit coacta ſub Agathone Pontifice contra Monothelitas. to. 1.73. 1; & ſeq.

Fuit Conſtantinopoli celebrata, & dicta fuit Quiniſexta, quia canones in V; & VI. Synodo omiſſos ſuppleuerit; & in ea centum, & tres canones ſanciti fuerunt. to.6. 873. 1; & ſeq.

Multa decreuit contra antiquam Eccleſiæ diſciplinam adeò, vt Romani Pontifices eam numquam confirmare voluerint, quantumcumque Græci Imperatores pro illius confirmatione ardenter inſtarent.to.6.873. 2.

Mortuo Sergio Pontifice Iuſtinianus Iunior miſſa legatione ad Ioannem illius ſucceſſorem enixè illum, ſed fruſtra pro confirmatione rogauit, quod factum fuit etiam apud Conſtantinum Papam. to. 6.873.2.

Trullana ſynodus nullam penitus fidei Diuinæ habet auctoritatem firmam, & infallibilem. to.8. 328. 1; & ſeq.

Trullanæ Synodi non interfuit Romanus Pontifex, nec illius Legati, nec ei ſubſcripſerunt iidem Epiſcopi, qui affuerunt VI. Synodo. to.16. 304. 2.

Quia Sergius Papa renuit confirmare, & ſubſcribere Trullanæ Synodo erraticæ, Iuſtinianus Iunior iuſſit Pontificem Conſtantinopolim deportari; ſed in pœnam ſuæ perfidiæ Regni Gloria fuit priuatus, & exul

& exul in Inſulam Pontum ſeceſſit, to. 16. 304. 2.

*Trullanæ Synodi canones.*

Trullani cannnes referuntur à Gratiano ſub nomine VI. Synodi generalis, to.8. 328. 1.

Trullani canones ex parte fuerunt recepti, quia continent veritatem definitam in V; & VI. Synodo; alij verò, de quibus actum non fuit in illis Synndis, non recipiuntur, ſed reijciuntur, to.8. 329. 2.

Trullanus canon ſecundus recipit, & confirmat octoginta canones Apoſtolorum, qui tamen omnes non fuerunt recepti à Sedẽ Apoſtolica teſte S. Iſidoro, to.8. 329. 1; & to. 16, 305. 1; & ſeq.

Item in eodem canone approbatur Synodus S. Cypriani de rebaptizandis hæreticis. to.8. 329, 1; & to.16. 305. 2.

Item canon tertius legem Eccleſiaſticam dẽ non ordinandis bigamis nimis auſterã appellat, to.8, 329. 1; & to. 16, 305. 2.

Inſuper canon tertiuſdecimus præcipit, vt præsbiteri, diaconi, & ſubdiaconi à ſuis legitimis vxoribus non ſeparentur; quod contra Eccleſiam Romanam fuit decretum. to.8, 329. 1; & to.16. 305. 2.

Item canon trigeſimus ſextus ſtatuit, vt Eccleſia Conſtantinopolitana ijſdem priuilegijs gaudeat, quibus gaudet Eccleſia Romana; & præferatur Eccleſiæ Alexandrinæ, Antiochenæ, & Hieroſolymitanæ; cui decreto fortiter reſtitit, & illud irritauit S.Leo Papa, to.8. 329. 1; & to.16, 305. 2.

Item canon quinquageſimus ſecundus ſtatuit, vt in omnibus diebus Quadrageſimæ præter dies Sabbathi, & Dominicæ nulla fiat conſecratio hoſtiæ, ſed offeratur hoſtiã iam conſecrata, ſicut fit in die Paraſceues. to.8. 329, 1; & to.16. 305. 2.

Item canon quinquageſimus quintus ſtatuit ieiunantem in Sabbathis Quadrageſimæ, ſi ſit clericus, deponendum eſſe; ſi verò ſit laicus, à communione Eccleſiaſtica eſſe ſegregandum. to. 8. 329, 1; & ſeq; & to. 16. 305, 2.

Tandem canon ſexageſimus ſextus damnat non abſtinentes à ſanguine, & ſuffocato. to.8. 329. 2.

Trullanus canon de veneratione imaginis Chriſti Domini fuit approbatus ab Adriano Papa, non quia ſtatutus fuit à Trullana Synodo, ſed quia in V; & VI. Synodo fuit definitus. to.8, 329. 2.

Ex eo, quòd aliqui canones Trullani recipiantur, non ſequitur omnes eſſe recipiendos; ſicut ex eo, quòd S. Paulus aliquas doctrinas Paganorum in ſuis epiſtolis poſuerit, non ſequitur, quòd omnia Paganorum documenta receperit, & approbauerit teſte Nicolao Papa epiſt. ad Michaelem Imperatorem, to.8. 329. 2; & ſeq.

Trullani canones editi fuerunt præcipuè, vt carperent Eccleſiam Romanam, to.4.458; 1; & ſeq.

Centum, & duo canones editi fuerunt in Synodo Trullana, quæ Græcè dicta fuit *penteƈti*, idèſt quiniſexta, quia canones editos in V; & VI. Synodo intendit euulgarẽ, to.16, 305. 1.

Trullanus canon de mixtione aquæ cum vino in ſacrificio Miſſæ facienda. to.1. 228. 1.

*Tuentius.*

Tuentius ſimul cum Vrſo ordinatus fuit à Proculo prætermiſſo proprio Metropolita. to.6. 120, 2.

Tuentius nedum fuit prauis moribus deturpatus, ſed in eo etiam fuit Priſcilliana ſuperſtitio. to.6, 120. 2.

Fuit Proculi ſuffraganeus, & ob malos mores in varijs Synodis fuit damnatus. tomo 6. 120. 2.

Tuentius damnatus in Synodo appellauit ad Apoſtolicam Sedem, & pœnitens ſupplicauit, vt ex gratia admitteretur ad communionem Eccleſiaſticam, & hanc gratiam obtinuit. to.6. 120. 2.

Tuentius etiam poſt gratiam acceptam nõ potuit Epiſcopus creari, ſed debuit in pœnitentia permanere, quouſque nouam gratiam promereretur. to.6. 121. 1.

Tuentius poſt hæc omnia fuit præuaricatoriè intruſus in Epiſcopalem dignitatem per alienum, imò per imaginatium Metropolitam Lazaro famoſo cooperante cum contemptu Epiſcoporum comprouincialium; propter quod damnatus fuit, & expulſus à Patroclo Metropolita. to.6. 121. 1.

Appellauit ad Zoſymum Papam, à quo fuit damnata eius conſecratio, & ſolemniter publicata fuit illius damnatio per totũ Orbem terrarum, quæ facta fuerat à Patroclo illius Metropolita. to.6. 121. 1.

*Tunica Chriſti Domini.*

Tunica inconſutilis Chriſti Domini ſignificauit Eccleſiam Catholicam ex collectionẽ populorum in vna fide vnitam. to.4. 30. 2: & to.3. 180. 2.

Tunica inconſutilis Chriſti Domini diſciſſã non fuit, ſed ſorte peruenit. to.3. 180. 2.

Tunica Chriſti Domini appellatur Eccleſiæ charitas, quæ operit multitudinem peccatorum. to.3. 180. 2.

Veſtis Chriſti Domini in quatuor partes diuiſa ſignificauit Eccleſiam in quatuor mundi partes diffuſam; tunica verò inconſutilis ſignificauit omnium quatuor mundi partium vnitatem, quæ charitatis vinculo continetur. to.3. 180. 2.

Tunica Chriſti Domini fuit inconſutilis, nẽ Eccleſia, quam ſignificat, aliquando diſſuendam oſtenderet. to.3. 180. 2.

Erat inconſutilis per totum, quia nemo pertinens ad Eccleſiam debet eſſe expers vnitatis fidei, & charitatis. to.3. 180. 2.

*Tunica S. Athanaſij.*

S. Athanaſius accuſatus fuit à Græcis, quòd gereret tunicam lineam, non laneam. to.6. 180. 1; & ſeq.

*Turca.*

Turcarum religio eandem habet originem, quam habent ſectæ omnium hæreticorum. to.18. 288. 2.

Turcarum religio gladio fuit diuulgata, & gladio creuit. to.18. 288. 2.

Turcarum religio minùs mala eſt, quàm hæreſis Anglicana, quia illa non perſequitur eos diuerſam religionem profitentes, imò illos veneratur; hæc verò in Chriſtianos crudeliſſimè ſæuit. to.18. 288. 2; & ſeq.

Turcis, Saracenis, hæreticis, & alijs Chriſtiani nominis hoſtibus ſuppeditantes, vel mittentes, aut deferentes equos, armã,

fer-

ferrum, vel quoduis metallum, bellica inſtrumenta, ligna, vel alia quælibet vſui bellico inſeruientia excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5.295.146, & ſeq; & 296. 148; & 298. 159. & ſeq.

Turcas, & quoſcumque alios Chriſtianæ Religionis hoſtes certiores facere, & admonere vel per ſe, vel per Nuncios de rebus ad ſtatum Chriſtianæ Reipublicæ pertinentibus in damnum, & perniciem catholicorum excommunicantur in Bulla cęnæ Domini. to.5. 295. 146: & 296. 148.

Turcis, & quibuſcumque alijs infidelibus in damnum, & perniciem Chriſti nominis, & Religionis conſilium, auxilium, vel fauorem quocumque modo præſtantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 295. 146; & 296. 148.

Turcæ non ſunt adeò infenſi Chriſtianis, ſicut ſunt infenſi Iudæi. to.5. 297. 151.

Chriſtiani morantes ſub imperio, vel in captiuitate Turcarum ab hac excommunicatione excuſantur, quia cenſentur huiuſmodi ſubminiſtrare coacti. to 5. 300. 169.

Turcis, & Saracenis extra tempus belli deferentes merces, & victualia ex priuilegio Apoſtolicæ Sedis non incurrunt excommunicationem. to.5. 309. 186.

Extra tempus belli non cenſetur prohibitum deferre merces, & victualia ad Turcas, & Saracenos, niſi ſint de genere mercium, quæ continentur *in cap. ita quorundam de Iudæis*. to.5. 310. 188.

Turcis, & Saracenis inſtante Vrbano II. fuit bellum indictum à Principibus Chriſtianis, in quo fuit eis erepta Nicæa, Ediſſa, Antiochia, & Hieroſolyma. to.20. 28. 1; & ſeq.

Fridericus Barbaroſſa maximis copijs contra Turcas Aſiam inuaſit. to.20. 28. 2.

Turcæ Cherſoneſum in Europa occupauerant, & multis prælijs Imperatores Græcos afflixerant; ſed Regis Franciæ, & Venetorum armis victi multa loca reddere coacti fuerunt. to.20. 29. 1.

Turcæ vocati fuerunt in auxilium ab Andronico ſeniore, & iuniore, ac eorum filijs de imperio certantibus, quo ad Europæ interitum ianuam patefecerunt. to. 20. 29. 1.

Expeditio contra Turcas facta à Pontificibus Romanis Benedicto XII; & Clemente VI. to.20. 29. 1.

Baiazetis Turcarum Imperatoris inuaſio, qua Boſſinam, Croatiam, & Illyricum vaſtauit tempore Sigiſmundi Hungariæ Regis. tomo 20. 29. 1.

Turcæ non odio habent Chriſti nomen, nec Euangelia reijciunt, ſed aiunt Chriſtum Dominum non eſſe Filium Dei. tomo 18. 288. 2.

Amurathis Turcarum Imperatoris incurſiones in Hungariam, & Germaniam. to.20. 29. 1.

Expeditio Calixti III. Pontificis contra Mahometum Turcarum Imperatorem. to. 20. 29. 2.

Aliæ contra Turcas expeditiones Summorum Pontificum. to.20. 29. 2; & ſeq.

Turcæ Conſtantinopolitanum Imperium vniuerſum penitus ſubegerunt; poſt quod Imperium Trapezuntinum cum duodecim Regnis occuparunt, ducentas Vrbes Chriſtianis ademerunt; Peloponneſum, & Pontum expugnarunt; Chalcidem, Schodram, & Hydruntum occuparunt; & Venetis Methonem, Naupactum, & Dyrrachium abſtulerunt. to.20. 30. 1.

Ægypto, & Arabia deuictis ferè omnibus prouincijs in Oriente potiti ſunt. to. 20.30.1.

Belgradum Chriſtianorum propugnaculum terreſtre, & Rhodum inſulam propugnaculum maritimum expugnarunt; & in Hungariam irrumpentes Ludouico Rege interfecto Budam ceperunt, ac ferè totius Hungariæ dominio potiti ſunt. to.20. 30. 1.

Beati Pij V. Pontificis expeditio claſſis contra Turcas ducentarum, & nouem triremium præter ſex maiores, & quadraginta communes, quibus apud Echinadas Inſulas in faucibus Corinthiaci maris Turcas deuicit, ducentis ipſorum triremibus partim captis, partim deiectis, quadraginta millibus militum cæſis, duobus millibus captis, & duodecim millibus Chriſtianorum à captiuitate liberatis. tomo 20. 30. 1; & ſeq.

Turcarum iuſſu Cyrillus Lucarus à Sede Patriarchali Conſtantinopolitana fuit expulſus, & iuſto Dei iudicio in mare præcipitatus. to.3. 799. in epiſt. ad lectorem.

*Turronenſis.*

Turronenſis Synodus celebrata ſub Alexandro Papa huius nominis III. in cauſa ſchiſmatis, quod durauit ſexdecim annis, in quibus quatuor Antipapæ fuerunt. to. 4. 112. 1.

Turronenſis Synodus celebrata fuit anno ſalutis milleſimo centeſimo ſexageſimo tertio. to.4. 112. 1.

*Turris Dauid.*

Turris Dauid Sanctæ Matris Eccleſiæ catholicæ fuit typus. to.3. 797. in præfat.

Turris Dauid fuit ex politis, & quadris conſtructa lapidibus. to.3. 797.

Fuit ædificata cum propugnaculis, vt materialibus hoſtium armis ſtrenuè reſiſteret. to.3. 797; & to.17. 404. 1.

Turris Dauid fuit erecta in Monte Sion, vt munitiſſimam arcem Iebuſæorum in eiuſdem montis colliculo poſitam expugnaret. to.17. 402. 2.

Ex Turre Dauid mille clypei pendebant, omnis armatura fortium. to.17. 404. 1.

Turris Dauid gladium ipſius includebat, non gladius turrim, quo declaratum fuit maiorem eſſe poteſtatem ſignificatam per clauem, quàm poteſtatem ſignificatam per gladium; & ideo poteſtatem ſpiritualem ſibi ſubijcere poteſtatem temporalem, & ſæcularem. to.17. 404. 1; & ſeq.

*Tuſcia.*

Tuſcia quamuis eſſet extra centeſimum lapidem ab Vrbe Roma; attamen erat eius ſuburbicaria. to.4. 312. 9.

Tuſcia & vrbicaria, & ſuburbicaria dicta fuit, tanquam ſpecies ſub genere. tomo 4. 312. 9.

Tuſciæ pars, & pars Piceni connumerabantur inter prouincias ſuburbicarias. tomo 6. 199. 1.

Tuſcia erat diuiſa in partem ſuburbicariam, & in

& in partem Annonariam . to.6. 199. 1.

Tuſciæ ciuibus præcepit S. Gregorius Magnus , vt arma ſumerent, & ſe à Longobardorum inuaſionibus defenderent. tomo 9. 671. 1; & ſeq.

*Tutores .*

Tutor Eccleſiæ , & conciliorum generalium eſt Imperator . to.4. 431. 1; & ſeq.

Principes ſæculares interſunt comitijs, tanquam tutores , & defenſores . to. 4. 432. 1.

Tutores, aduocati, & defenſores Eccleſiæ Romanæ debent eſſe omnes Reges Chriſtiani . to.1. 538. 1.

*Tychicus .*

Tychicus Pauli Diſcipulus miſſus fuit cum epiſtola ad Teſſalonicenſes ſimul cum Oneſimo , qui aliam epiſtolam detulit ad Philemonem . to.14. 552. 1.

Tychicus miſſus fuit , vt cognoſceret , quid agerent Teſſalonicenſes , & vt eos conſolaretur . to.14. 552. 1.

*Typhus .*

Typhus fumoſus huius ſæculi in Chriſti Domini Eccleſiam non eſt inducendus . to. 6. 337. 2.

Typhum Clericorum Romanorum, qui à Summo Pontifice in Africam miſſi à poteſtatibus publicis Imperij Romani accipiebant impetus militares , vt Romanum iudicium exequerentur, tanquam indignum Eccleſia Romana , non eſſe admittendum , inclamabant Epiſcopi Afri . to. 6. 337. 2; & ſeq.

*Tyrannis .*

Tyrannidis auctor fuit Nemroth , qui Regni cupiditate flagrans Interficiendo, & opprimendo homines tyrannidem exercuit.to.3. 218. 1.

Tyrannis nequit cadere in Papam, aut in Imperatorem . to.9. 353. 291.

Tyrannis opponitur Monarchiæ, ſicut oligarchia Ariſtocratiæ ; & ſeditio Democratiæ. to.18. 457. 1.

Tyrannis violentiam , coactionem, & oppreſſionem ſubditorum neceſſariò ſecum importat . to.5. 16. 2; & ſeq.

Tyrannis nequit eſſe diuturna , quia nullum violentum poteſt eſſe durabile . tomo 3. 198. 2.

Tyrannis permiſſa eſt à Deo ad coercendam hominum inordinatorum malitiam . to. 3. 70. 2.

Tyrannis eſt quoddam Monarchiæ genus, quo ſubiectis , tanquam mancipijs, dominatur . to.2. ex Turrecrem. 4. 1.

Tyrannis alia eſt , qua dominium vi occupatur ; alia , qua gentes duriſſimo natæ ſeruitio iugum ſeruile æquo animo perferunt. to.2. ex Torrecrem. 4. 1.

*Tyrannus .*

Tyranni , qui intentione , & operatione reſiſtunt Eccleſiæ, ſchiſmatici ſunt ; & ab Eccleſia ſunt corripiendi ; qui autem operatione , non intentione reſiſtunt , ab Eccleſia honeſtè ſunt reuocandi ; & tandem , qui intentione , non operatione , reſiſtunt , ſufferuntur ab Eccleſia . tomo 4. 86. 1; & ſeq.

Tyrannus differt à Rege , quia ille propriam vtilitatem intendit ; iſte verò intendit vtilitatem gentis , cui præeſt . to.13. 408. 1.

Tyrannus deſinit eſſe Rex , & incipit eſſe iniquus inuaſor , ac oppreſſor populi . tom.7. 315. 1; & ſeq.

Tyrannus alius eſt , qui nullum ius habet regnandi ; alius , qui Regnum legitimè ingreſſus ſuo iure , & Regia poteſtate abutitur. to.7. 315. 1.

Tyrannus , cùm euaſit intolerabilis , à Republica eſt deponendus . to.7. 315. 2.

Primus tyrannus , qui regnauit in terris , fuit Nemroth . to.3. 70. 1.

Tyrannus, quandiu manet Princeps, non poteſt à ſubditis priuatis occidi . to.7. 315. 2.

Rex legitimè electus ad Regnum , ſi euadat tyrannus , iure Maieſtatis Regiæ non eſt ipſo facto priuatus , ſed priùs eſt declarandus . to.7. 315. 2.

Tyrannis primitiuæ Eccleſiæ à Chriſtianis parendum erat in rebus licitis , quæ non erant contra Deum, nec contra leges . to.7. 315. 2.

# V

## VACARE.

VAcante Papatu nullus ſuccedit Papæ in iuriſdictione , & poteſtate . to. 3. 36. 1.

Vacante Sede vel fictè , vel verè Cardinales poſſunt congregare Concilium. tom.9. 38. 184.

Vacante Sede Concilium generale poteſt exequi ea, quæ ſunt neceſſaria regimini Eccleſiæ , & quæ nequeunt prorogari vſque ad creationem noui Pontificis ; & quibus nequit prouideri per diſpoſitionem iuris communis . to.13.531.1; & ſeq.

Inſuper poteſt exequi ea omnia,quæ ſpectant ad fidei doctrinam . to.13. 532. 1.

Non tamen poteſt cognoſcere de caſibus , quos Papa ſibi reſeruauerat . tom.18. 128. 9.

*Vid. Sedes vacans ,*

*Vado .*

*Vado Romam iterum crucifigi* : His verbis inſſus fuit Petrus à Chriſto Domino martyrio Romanam Eccleſiam decorare ; & Sedem Apoſtolicam Romæ finaliter perpetuare . to. 9. 395. 25.

*Valens Imperator .*

Valens Imperator , cùm multos Chriſtianos in exilium egiſſet , bello aduersùs Gothos ſuſcepto ſagitta vulneratus in quodam tugurio igne fuit exuſtus . to. 1. 331. 2; & 496. 1.

Omnes libros Magorum , & Aſtrologorum congeſtos , & in conſpectu Iudicum poſitos iuſſit concremari . tom. 1. 361. 1; & ſeq.

*Valens hæreticus .*

Valens Epiſcopus Arianus ex Pannonia oriundus impensè laborauit , vt Arij ſententiam in Occidentalem Imperij partem traduceret . to.1. 292. 1; & ſeq.

Suæ perfidiæ pudore ſuffuſus , vel timore percuſſus Romam cum libello ad Iulium Papam profectus, ſponte pœnitentiam profeſſus in Eccleſiæ communionem à Iulio Pa-

pa poſtulauit. to.1.292.1; & ſeq; & to.18. 20. 1.

In epiſtola ad Iulium Papam confeſſus fuit Primatum Romani Pontificis. to. 16. 57. 1.

*Valentia.*

Valentia, Conſtantia, & Roma videntur idem ſignificare, & eandem eſſe vrbem. tom. 3. 11.1.

Valentia dicta fuit à Valente, qui idem fuit, ac Romus Celtiberorum Rex, à quo fundata fuit Roma. to.3. 11. 2.

*Valentinianus ſenior.*

Valentinianus Imperator damnauit Manichæos, Doctoribus graui penſione mulctatis; & domibus, ac habitaculis, in quibus conuenticulos celebrabant, Fiſci iuribus adiudicatis. to.1. 293. 2.

Pro S. Damaſo Pontifice coegit populum Romanum adhærentem Vrſino inuaſori Cathedræ S.Petri, præcipiens Olybrio Vrbis Præfecto, ne permitteret, quòd *nulla intra centeſimum lapidem, vel religio ad coeundum ei poſſet eſſe, vel copia.* tom. 1. 293. 1.

Sanctionem edidit, qua ſtatuit nullum miniſteriorum locum eſſe relinquendum hæreticis. to.1. 543. 2.

Sedauit ſchiſma inter Damaſum Papam, & Vrſinum Antipapam exortum. to.10.167. 1.

Vrſino ab vrbe expulſo Damaſum Papam legitimum in Romana Sede confirmauit. to.4. 322.7.

Auctoritate Damaſi omnes libros Magorum, & Aſtrologorum iuſſit cremari. to.1. 361. 1; & ſeq.

Mortuo Auxentio Arianorum Epiſcopo, qui Eccleſiam Mediolanenſem infecerat, hortatus fuit Epiſcopos collectos in ſynodo, vt Antiſtitem doctrina, & bonis moribus prædictum eligerent; cùmque ei reſpondiſſent, vt aliquem deligeret, & nominaret, ſtatim ſubiunxit ad ius ſacerdotale, non imperiale ſpectare electionem Epiſcoporum. to.2. ex Pighio. 177. 2; & ſeq.

Videns auaritiam, & ſordidam cupiditatem aliquorum eius temporis præsbiterorum, & monachorum bonis viduarum inhiantium legem ſtatuit, ne clerici, vel monachi hæreditates, vel legata, aut alias donationes à mulieribus poſſent accipere; ſed à Damaſo Papa fuit prohibitus, ne extenderet hanc legem ad ipſas Eccleſias, ſed ſolos clericos, & monachos ligaret. to. 1. 543. 1.

*Valentinianus iunior.*

Valentinianus Imperator, Eudoxia eius vxor, & Placidia mater, qui Romæ viſitandi cauſa ſacra limina Apoſtolorum aderant, ſcripſerunt ſinguli ſingulas literas Theodoſio iuniori, ne permitteret fidem Catholicam, & innocentiam S. Flauiani violari. to.1. 102.1.

Valentinianus iunior ab Arianis deprauatus de rebus fidei volens ferre iudicium à D. Ambroſio euangelica libertate fuit correptus. to.1. 246. 2; & to.17. 203. 2.

Eius reſcriptum pro auctoritate Romani Pontificis in omnes Eccleſias, to.1. 415.1; & ſeq.

Illius ſanctio, qua prohibuit Epiſcopis Gallis, & aliarum Prouinciarum, ne quidquam tentarent ſine Viri venerabilis Papæ vrbis æternæ auctoritate. to.1. 462. 1.

Valentiniani iunioris teſtimonium, quo Primatus Anglicanus euertitur. to.16.168.2; & ſeq.

Propter violatam Eccleſiaſticæ Hierarchiæ immunitatem Barbarorum manu fuit interfectus, & cubiculi ſigillo ſuſpenſus. to.1. 495. 2; & ſeq.

*Valentinianus III. Imperator.*

Valentiniani III. Imperatoris epiſtola ad Theodoſium Imperatorem circa appellationem S.Flauiani. to.6. 401. 2.

Eius conſtitutio, qua ſtatuit ſeruare omnia, quæ ſui Diui Parentes Eccleſiæ Romanæ detulerant. to.6. 598. 2.

Repreſſit Hilarium Epiſcopum Arelatenſem, qui manu armata hoſtilem in morem clauſtra obſidebat, & tranſalpinas Eccleſias abominabili tumultu inuadebat abſque reuerentia Romani Imperij, & cum deſpectu Romani Pontificis auctoritatis. to.6.598. 2; & ſeq; & 97. 1; & 135.2.

Statuit, vt Epiſcopi Romam euocati per Prouinciæ Moderatorem cogerentur adeſſe, ſi obedire negligerent. to.6. 599. 1.

Illius ſanctio contra Hilarium Epiſcopum Pictauienſem, qui negabat Epiſcopos Gallos poſſe Romam appellare. tom. 6. 881. 2.

Fuit vir magnæ pietatis, & pacis Eccleſiæ ſtudioſus, ac Romani Pontificis adiutor. to.1. 496. 2.

Corde, non aqua, fuit ad fidem Catholicam regeneratus, quia petijt baptiſmum. to.19. 133. 1.

Romani Pontificis imperio humillimè ſeſe ſubmiſerat. to.19. 221. 2.

*Valens, & Valentinianus Imperatores.*

Valentis, & Valentiniani Imperatorum reſcriptum, quo prohibitum fuit hæreticis, ne conuenticulos agerent. tom. 1. 293. 2.

*Valentinus Primas.*

Valentinus Numidiæ Primas fuit ſuæ dignitatis adeò tenax, vt in Synodo Carthaginenſi celebratam poſt duodecimũ Honorij, & poſt octauum Theodoſij conſulatum ſederit ante Fauſtinum Eccleſiæ Potentinæ Epiſcopum Eccleſiæ Romanæ Legatum. to.6. 238.1.

*Valentinus hæreſiarcha, Valentiniani.*

Valentinus, & Marcion ex Platonica Schola Philoſophi, & peſtilentes hæreſiarchæ multis philoſophiæ ſophiſmatibus puritatem fidei inficere conabantur; atque illas Eleutherio Pontifici falsò adſcribebant. to. 1. 110. 1.

Valentinus, & Marcion Catholici nomen præſeferebant, ſed ambo ad vomitum reuerſi nunquam à Teleſphoro, Aniceto, Eleutherio, & Hyginio communionem, quam exambiebant, obtinere potuerunt. tom.1. 352. 2.

Valentini Sectatores dicti Valentiniani tantæ fuerunt peruicaciæ, vt conuinci, ſuaderi non potuerint. to.1. 232. 2.

Negauerunt Diuinas Scripturas, & traditiones, quæ ab Apoſtolis per ſucceſſionem præsbi-

praebiterorum ad nos deſcenderunt ſolas ſui magiſtri Valentini traditiones ſequentes, & iactantes. to.1. 232. 2.
Seipſos Apoſtolis ſapientiores proclamabant aſſerentes ſe puram, & ſinceram inueniſſe veritatem, Apoſtolos verò admiſcuiſſe verbis Saluatoris ea, quæ ſunt legalia, & ideo iam abolita. to.1. 232. 2.
Imò docebant nedum Apoſtolos, ſed etiam ipſum Dominum modò à Demiurgo, modò à medietate, & interdum à ſummitatę ſuos texuiſſe ſermones; ſeipſos autem indubitatè, & incontaminatę, ac ſincerè abſconditum nouiſſe myſterium. to.1. 232. 2.
Valentiniani genuerunt Tatianum Principem Encratitarum, ſeu continentium, qui damnauit eſum carnium, nuptias; & Adamum eſſe omnium prothoparentem, atque adeò librum Geneſeos negauit. tom. 1. 232. 2.
Damnati fuerunt ab Eleutherio, & Teleſphoro Pontificibus. tom.1. 232. 2; & to. 10. 314. 1.

*Validitas Concilij.*

Validitas Concilij requirit, quòd in nomine Chriſti Domini ſit congregatum. tom. 3. 543. 2; & ſeq.
Item requirit aliquas conditiones eſſentiales, & aliquas accidentales. to.3. 415. 1.
Dependet à conſenſu Romani Pontificis, cuius eſt validare, & inualidare Concilia. to.3. 540. 2; & ſeq.
Non exigit tamen neceſſariò præſentiam Epiſcoporum Orientalium, etiamſi habeant communionem cum Eccleſia Catholica. to.3. 417. 2; & ſeq.
*Vid. Concilij validitas.*

*Vallis Tellina.*

Vallis Tellinæ incolæ Catholici à Dominio Ræthorum, qui ſunt hæretici manifeſti, ſe vindicarunt. to.4. 650. 2.
Eorum compoſitio cum Rhætis fuit ea conditione, vt Vallis Tellinæ incolis non præficerentur Magiſtratus, qui non eſſent Catholici. to.4. 650. 2.
Mediator huius concordiæ fuit Cardinalis Franciſcus Barberinus Vrbani VIII. nepos ex fratre Legatus à Latere. tom. 4. 650. 2.

*Variatio, varietas.*

Variatio omnis prohibita eſt, & ſemper præſumitur contra variantem. tom. 9. 470. 2.
Variatio in electione Papę admittitur per acceſſum. to.9. 27. 119.
Varietas eſt in Eccleſia, & ſimul cum varietate eſt ordinata graduum, & officiorum diſtinctio. to.4. 431. 1.

*Vaſthi Regina Eſther.*

Vaſthi interpretatur *definitio conſummata*, & ſignificat ſynagogam, quæ deſijt; Eſther interpretatur *eleuata*, & ſignificat Eccleſiam, quæ nunquam deſinet vſque ad ſæculi conſummationem. to.3. 246. 2.

*Vas.*

Vaſa aurea Eccleſiæ S.Petri à Gothis Romam vaſtantibus erepta fuerunt ſtatim reſtituta. to.1. 547.2.

*Vecordia.*

Vecordia dicta eſt à *ve in corde*, idêſt à malo, quod eſt in corde. to. 2. ex B. Ægidio. 1. 2; & ſeq.
Vecordes, qui habent malum in corde, non bene percipiunt intelligibilia; ſicut qui habent malum in oculis, non bene vident ea, quæ ſunt ſenſibilia. to.2. ex B. Ægidio. 1. 2.
Vecordia quędam inſipientia dici poteſt, quia qui habet obſcuratum cor, non bene ſapit. to.2. ex B. Ægidio. 1. 2.
Vecordium rationes ſunt debiles, & inualidæ, & comparantur aranearum telis, quæ faciliter diſrumpuntur. to.2. ex B. Ægidio. 2. 1.
Vecordes ſunt quidam Nouatores ſeſe inuehentes contra poteſtatem ſummi Pontificis, tanquam deſertores filij à ſummo omnium Patre rebellantes; ſed eorum argumenta ſunt telis aranearum ſimilia, quæ faciliter confringuntur. to. 2. ex B. Ægidio. 2. 1.

*Vendere.*

Vendere Epiſcopatum, vel Eccleſiam per quandam æquationem eſt vendere Spiritum ſanctum. to.9. 98. 13.
Vendentes, & ementes de templo à Chriſto Domino eiecti fuerunt, quia in ipſo debemus ſolùm orationi vacare. to. 3. 183. 1; & ſeq.
Epiſcopi tradentes Eccleſias, quibus non oportet, vendunt columbas, idêſt gratiam Spiritus ſancti, quorum cathedras Chriſtus Dominus euertit. to.3. 183. 2.

*Verba.*

Verba enunciatiua imperſonaliter prolata in dubio referuntur ad eum, ad quem illud factum ſpectat de iure. to.9. 185. 15.
Verbum *præceptum*, & verbum *decretum* ſonant iuriſdictionem contentioſam. tom.9. 205. 81.

*Verbum Diuinum.*

Verbi Diuini incarnatio facta fuit per ordinem ad redemptionem generis humani tanquam ob cauſam primariam, proximam, & principalem. to.4. 472. 2.
Verbi Diuini incarnatio facta fuit præcipuè ad tollendum peccatum originale, & ex conſequenti ad tollenda omnia peccata actualia perſonalia. to.4. 472. 2.
Verbum Diuinum potiùs, quàm Patrem, aut Spiritum ſanctum incarnatum fuiſſe conuenientiſſimum fuit; quia conuenientius fuit Filium Dei, quàm Patrem, aut Spiritum ſanctum fieri Filium hominis; & Filium Dei naturalem aſſumendo naturam humanam efficere nos filios Dei adoptiuos; & mediam Perſonam inter Patrem, & Spiritum ſanctum fieri mediatorem inter Deum, & homines; & ſapientiam Patris nos edocere in fide; & tandem Verbum, quod eſt ſimilitudo Patris, reconciliare Deo hominem, qui peccauit appetendo ſimilitudinem Dei. to.4. 472. 3; & ſeq.
Verbi Diuini Perſona ſolummodò naturam humanam aſſumpſit. to.4. 472. 4.
Conuenientiùs fuit Verbum Diuinum aſſumere naturam humanam ad redimendum hominem à peccatis, quàm aſſumere naturam Angelicam ad redimendos Angelos. to.4. 472. 5.
Verbum Diuinum vocatur tonitruum, vnde

Iob 26. *Tonitrunm magnitudinis Dei dictum fuit*. to. 13. 156. 2.

*Verbum Dei ſcriptum.*

Verbom Dei voiuerſum non continetur in ſacris literis. to.13. 158. 1.

Verbum Dei aliud eſt impreſſum, vt ioſpiratio Spiritus ſancti facta io mentibus Prophetarum; aliud expreſſom, quod per Prophetas ootificatum eſt hominibus; & hoc aliud eſt ſeriptum in ſaeris literis; & aliud viua voce traditum. to.13. 158.1.

Verbum Dei expreſſum non ſemper eſt neceſſarium ad dirimenda fidei dubia. com. 4. 717. 20.

Verbum Dei, ſeu lex diuina latior eſt, quàm verbum Dei ſcriptum. tom. 13. 158. 1; & 159. 1; & ſeq.

Verbum Dei ſcriptum obſcurum eſt, & ſeipſum declarare non poteſt, quia mutis includitur literis. to.13. 159. 1.

Vorbum Dei ſcriptum adulterari, & corrumpi poteſt à Scriptoribus, & Impreſſoribus, non ſic verbum Dei traditum. to. 13. 159. 1.

Verbum Dei viua voce tradirum magis vigebat, dum adhuc viuebant Apoſtoli. to. 13. 159.1.

*Verbi Dei precones.*

Verbi Dei precones miſſi per totum Orbem ad prædicaodum Euangeliom. to.1. 256; & ſeq.

Incredibiles eorum labores, & periculorum contemptus. to.1. 256.2; & ſeq.

Eorom paſſiones, & martyria horreodiſſima. to.1. 257. 1; & ſeq.

*Verba Chriſti Domini.*

Verba Chriſti Domini dicta ad Petrum: *Paſca oues meas*: reſeruotur ad bonos, & malos. to.10. 9. 1.

Verba Chriſti Domini: *Et portæ inferi non prævalebunt aduersùs eam*: ſignificant diabolum per ſuam potentiam oppugnaturum, ſed noo expugnaturum Eccleſiam; fruſtra enim cadet omnis illius conatus. tom.10. 9. 2.

Verba Chriſti Domini: *Ego rogaui pro te, Petre, vt non deficiat fides tua*: directa fuerunt ad Petri perſonam, vt io lapſu oon amitteret fidem. co.10. 25. 1.

Verba Chriſti Domini: *Vbi fuerint duo, vel tres congregati in nomine meo, in medio illorum ſum*: ſignificant eiuſdem Chriſti Domioi præſentiam mediante ſuo in terris Vicario. to.10. 46. 2.

Aliqua verba Chriſti Domini dicta ad Petrum ſpectarunt ſolam Petri perſonam; alia verò totam Eccleſiam. com. 13. 256. 1.

Verba Chriſti Domini: *Tu vocaberis Cephas*: deootarunt Petro traditam fuiſſe plenitudioem poteſtatis; ſicut in capite eſt plenitudo ſenſuum. to.3. 140. 2; & ſeq.

Verba Chriſti Domini: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: ſignificarunt Petro collatam fuiſſe poteotiam, qua liget, & ſoluat; & diſcretionem, qua dignos, & indignos diſcernat. to.3. 141. 2; & ſeq.

Verba: *Quodcumque ligaueris ſuper terram, &c.* ſignificant poteſtatem abſoluendi à peccatis. to.3. 142. 1; & ſeq.

*Vid. Chriſti Domini verba; & vid. textus.*

*Verba Exodi.*

Verba Exodi 28. *Doctrina, & veritas*: iuſſu Dei ſcripta in rationali ſummi Sacerdotis ſignificarunt debere ex ore ſacerdotis prodire ſapientiam, & veritatem. tom.10. 26. 2.

*Verba Iſaiæ.*

Verba Iſaiæ 28. *Ecce ego ponam in fundamentis Sion lapidem, lapidem probatum, angularem &c.* ſignificaruot nedum Chriſtum Dominum, qui eſt primarium Eccleſiæ fuodamentum; ſed etiam D. Petrum, qui eſt fundamentum Eccleſiæ ſecundariuoı. to. 10. 25. 2.

*Verba Canonis.*

Verba Canoois *Conſtantinus* explicantur. tomo 10. 105. 2.

*Verba Sacramentorum.*

Ex verbo, & elemeoto fit Sacramentum. to.19. 49. 1.

Verbis arcanis transformatur panis in carnem Chriſti Domini. to.19. 53. 1.

Verba à Græcis prolata in collatione baptiſmi verum efficiunt Sacramentum. tom.18. 353.2.

Verba abſolutionis prolata à ſacerdote ſunt forma ſacramenti pœnitentiæ. to.18.354. 1.

Verba ſacramentorum prolata à miniſtris ſunt eiuſdem virtutis, & efficaciæ in effectu ſacramenti; ſicuti prolata à Chriſto Domino. co.13. 319. 1.

*Verba narratiua Papæ.*

Verba narratiua in literis Apoſtolicis, ſuper quibus fundatur gratia, vel intentio Papæ proprium factum, vel ſecum geſtum oarrantis plenam fidem faciunt. tom.4. 525. 196.

Verbis narratiuis Papæ non admittitur probatio io cootrarium. to.4. 526. 198.

*Vercellenſe Concilium.*

Vercellenſe Concilium celebratum fuit contra Berengarium Archidiaconum Andegaoenſem Patrem Sacramentariorom. to.1. 158. 2.

Fuit coactum à Leone IX. Pontifice, ad quem Henricus Rex Franciæ inſtante Durando Epiſcopo Leodienſi Berengarij cauſam retulit, quam priùs Benedicto IX. ſignificauerat. to.1.158.2; & 315.1; & ſeq.

Citauit ſolemniter Berengarium, qui tamen noluit comparere. to.1.315.2.

In audientia omuium, qui ex diuerſis Mundi partibus Vercellas conueoerent, duo clerici, qui ſe Berengarij Legatos dicebant, conantes ipſum defendere, in primo ſtatim aoditu defecerunt, & capti ſuut; & ſic Berengarij ſeotentia omniom Patrum ſuffragijs fuit damnata. to.1.315.2.

Vercellenſe Concilium à Berengario ioſatuatum fuit blaſphemè vocatum. tom. 1.315. 2.

Lanfrancus Cantuarienſis Archiepiſcopus hæreſis Berengarij io ſuſpicionem adductus, quamuis Romæ coram Leone, & nonnullis Epiſcopis ſenteotiam ſuam probaſſet; attamen non fuit dimiſſus, niſi ad Synodum Vercelleoſem ſe contuliſſet, vbi fidem Eccleſiæ Catholicæ cootra hæreſim Berengarij publicè fuit confeſſus. to.1.315.2.

*Veritas.*

Veritas ibi eſt, vbi eſt Spiritus ſanctus, to.9. 196.7.

Veritas, quæ non defenditur, opprimitur; & error, cui non reſiſtitur, approbatur. to. 4.45.2.

Neque amicitia, neque propinquitas generis neque Regni ſublimitas homini debet eſſe pretioſior veritate.to.4.45.2.

Quiſquis alicuius poteſtatis metu veritatem occultat, iram Dei ſuper ſe prouocat,quia magis timet hominem, quàm Deum. to.4. 47.2;& to.6.5.1.

Scandalum naſci vtiliùs permittitur, quàm veritas relinquatur teſte D. Gregorio, to. 13.432.2.

Veritas fidei catholicæ determinationi Apoſtolicæ Sedis non contradicit, to. 13.602. 2.

Veritatem declarare eſt priùs ordine intentionis; quàm extirpare falſitatem; ordine autem executionis è contra. to.2.ex B. Ægidio. 2.2;& ſeq.

Veritatis origo, & caput eſt, vt Chriſto Domino credamus in ijs, quæ Petro promiſit teſte S. Cypriano, to.2. ex Alano. 44. 2.

Vbi eſt vna forma veritatis,impoſſibile eſt, vt ſit diuerſitas prædicationis.to.11.183.1.

Veritatis proditor eſt non ſolùm, qui mendacium pro veritate aſſeuerat, ſed etiam qui non pronunciat liberè veritatem, quam pronunciare oportet. to.6.5.2.

Pro veritate meliùs eſt pati ſupplicium,quàm pro adulatione conſequi beneficium. to.6. 5. 2.

Veritates in Diuinis conſtituentes Ius Diuinum, aliæ ſolùm creduntur, non comprehenduntur; aliæ ſunt per ſe notæ; aliæ deducuntur ex per ſe notis; & aliæ ſunt tantùm probabiles.to.11.526. 1;& ſeq.

Veritas in ſe ipſa habet intrinſecam, & eſſentialem repugnantiam cum falſitate,& errore. to.7.731.2.

*Veſtis Aaronis.*

Veſtis Aaronis fuit ornata quatuor coloribus, qui figurarunt quatuor virtutes Cardinales, quibus nihil vtilius eſt in hac vita hominibus. to. 3. 232. 2.

Hyacinthus veſtis Aaronis ſignificauit contemplationem, & deuotionem; purpura paſſionem Dominicam; coccinus dilectionem, & ſacrificationem; byſſus autem pudicitiam, & continentiam, to. 3. 232. 2.

*Veſtis Chriſti Domini.*

Veſtis quadripartita Chriſti Domini ſignificauit Eccleſiam in quatuor Orbis partes diffuſam.to.3.180.2.

Tunica verò inconſutilis eiuſdem Chriſti Domini, quæ non fuit diuiſa, ſignificauit Eccleſiæ vnitatem, quæ charitatis vinculo continetur, & conſeruatur. tomo 3. 180, 2.

Tunica Chriſti Domini ſignificat Eccleſiæ charitatem, quæ multitudinem operit peccatorum. to.3.180.2.

Tunica inconſutilis eſt Eccleſia, quia nunquam eſt diſſuenda, & quia in vnitatem fidei omnes colligit, to.3.180,2;& ſeq.

Tunica inconſutilis Chriſti Domini non fuit diuiſa, ſed indiuiſa remanſit; vt deſignaret Eccleſiæ vnitatem nunquam eſſe ſcindendam, ſed eſſe indiuiſam continuò ſeruandam. to.9.285.85.

Tunicam inconſutilem Chriſti Domini,quam milites Pilati ſcindere auſi non ſunt, ſcindunt ſchiſmatici.to.3.222.2.

*Veſtis Nuptialis.*

Veſtis Nuptialis non ſignificat, niſi Eccleſiæ vnitatem, & charitatem.to.3.222.2.

Sine veſte Nuptiali intrat ad Nuptias, qui in Eccleſia fidem habet, & charitatem non habet.to.3.222.2.

Vice Veſtis Nuptialis induti ſunt ſchiſmatici ſacro ſciſſo, & ſordido, non contexto, & mundo, quia ſeparati ſunt ab vna Eccleſia ſancta, & munda non habente maculas, neque rugam.to.3.222.2.

*Veſtes ſacerdotales.*

Veſtes ſacerdotales ſunt virtutes, quibus anima ſacerdotis indui deber.to.3.256.1.

Veſtimenta habere debent ſacerdotes, quibus debent ſuos ſubditos tegere; nequit enim alios tegere, qui nudus eſt. to.3.256.1.

Prima veſtis ſacerdotalis eſt amictus, qui ponitur circa capitium, & flectitur circa collum, & ſignificat fidem, quæ eſt prima omnium virtutum.to.3.256.1;& ſeq.

Secunda ſacerdotum veſtis eſt alba, quæ ſignificat candorem bonæ operationis, & maximè cordis mundlitiem, & iuſtitiam, in qua debet abundare ſacerdos. tom. 3. 256. 2.

Tertia eſt Zona, qua ſibi renes præcingit, & ſignificat caſtitatem, quam debet ſeruare. to.3. 256. 2.

Quarta eſt orarium, ſeu ſtola, quæ collo imponitur, quia iugum Domini ſignificat; & cancellatur in pectore ad ſignificandum, quòd ex cruciatibus huius vitæ tranſitur ad gaudia ſempiterna; ſicut ex huius mundi delicijs ad pœnas æternas euolatur; & tandem ſtola copulatur Zonæ, quia ſacerdos,qui prædicat alijs eſſe caſtè viuendum, debet caſtè viuere. to.3.256 2.

Quinta eſt manipulus, qui ponitur in brachio ſiniſtro pro detergendis ſuperfluis humoribus oculorum, vel ſudoribus manuum; & ſignificat ſumptus neceſſarios, quos ſacerdos à ſubditis debet recipere. to. 3. 256. 2.

Sexta veſtis ſacerdotalis eſt planeta, vel caſula, quæ duas habet oras;vnam circa caput, quæ Dei amorem ſignificat; & aliam inferiorem, quæ innuit amorem proximi. to. 3.256. 2.

Planeta ſacerdotalis ad vtramque manum reflectitur, vt charitas ſacerdotis ſit orioſa, ſed patiens ſit; quod innuitur, prout planeta ad ſiniſtram reflectitur; & benigna, prout ad dexteram extenditur. to.3. 257. 1.

Caſula, ſeu planeta in anteriori, & poſteriori parte vſque ad pedes protenditur;quia eius charitas, nedum ad præſentem, ſed etiam abſentem populum debet extendi. tom. 3. 257. 1.

Veſtis nuptialis Matth. 20. figurauit planetam, ſeu caſulam ſacerdotum, tomo 3. 257. 1.

*Vetus teſtamentum.*

Vetus teſtamentum continebat triplicem ſeriem

riem Diuinorum præceptorum, ſcilicet moralium, iudicialium,& ceremonialium; & quoad moralia fuit impletum, ac perfe-ctum abrogatis iudicialibus,& ceremonia-libus.to.t9.6.2.

*Vid. lex vetus, teſtamentum vetus,ac Pontifices veteris legis.*

*Vexatio.*

Vexationes Eccleſiæ Romanæ ipſam nunquam expugnare, vel deijcere potuerunt. to. 3. 7. 2.

Vexantes Eccleſiam Romanam pro hæreticis, & ſchiſmaticis ſemper habiti fuerunt. to. 3. 7. 2.

Vexationes Eccleſiæ à primis naſcentis fidei temporibus nobis fuerunt prædictæ. to.t5. 318. 2.

Vexationes Eccleſiæ ſemper relatæ fuerunt ad ſummum Paſtorem, à quo fuerunt ſedatæ. to.t4.506.1,& ſeq.

Vexata fuit Eccleſia nedum ab Imperatoribus Gentilibus, ſed etiam ab hæreticis,& ſchiſmaticis.to.t0.10.1;& ſeq.

*Vid. Eccleſiæ perſecutio.*

*Vgo Cardinalis.*

Vgo Cardinalis fuit primus poſtillator Bibliæ ſacræ.to.13.413.2.

*Vgo Cardinalis cognomento Candidus.*

Vgo Cardinalis cognomento Candidus, ſed menſe nigerrimus fuit promotor ſchiſmatis Guiberti Epiſcopi Rauennatenſis.to.t. 12. t.

Ob ſua plurima ſceleta tandem fuit iuſtiſſimè excommunicatus, & gradu deiectus. to.1. 10.t.

Nedum propter mores inconditos, ſed etiam propter ineptiam fuit à B. Gregorio VII. Cardinalatu priuatus. to.t. 129.1;& ſeq.

Interfuit Synodo Vvormatienſi coactæ ab Henrico IV. contra Gregorium VII;in qua tragediam ſcænicam de vita, & inſtitutione Papæ Gregorij VII. ab ipſo calumnioſè concionatam recitauit; ex qua permoti reliqui aſſidentes ſententiam tulerunt, quòd Gregorius VII. nec fuiſſet, nec eſſet, nec in poſterùm eſſe poſſet Romanus Pontifex. to.1.129.t;& ſeq.

*Vgo Ætherianus.*

Vgo Ætherianus fuit Vir ſui temporis doctiſſimus, Eccleſiæ, & Romani Pontificis Zelantiſſimus.to.1.t88.t.

Scripſit contra Photium aſſerentem ab Adriano II. innouatam, corruptamque fuiſſe catholicam fidem.to.t.188.t;& ſeq.

Probauit Spiritum ſanctum procedere nedum ex Patre, ſed etiam ex Filio.to.1.t88.1; & ſeq.

Docuit Romano Pontifici ſemper licuiſſe, & quòd ei ſemper licebit confirmare fratres in fide, decreta edere, & cudere interpretationes, vbi aliquid obſcurè ſcriptum inueniatur.to.s.188.1.

Summè extulit humilitatem Summi Pontificis, qui licèt primatum teneret; attamen humiliauit ſe Synodo Chalcedonenſi citando illius iudicium. to.t.t88.1;& ſeq.

Aſſeruit Romanum Pontificem non conſcribere, aut componere, vel docere nouam fidem, dum aliquid definit, ſed antiquam ſolummodò explicare. to.t.t88.t.

Docuit, quòd qui Romanæ Sedi, imò totius Orbis Præſidi reſiſtunt,Chriſti Domini diſpoſitioni reſiſtunt; & niſi reſipiſcant, contumaciæ iudicio plectentur; & qoicumque Chriſti Domini nauiculam,quæ eſt Eccleſia Romana, contemnunt, incautè nauigant, ciſque non ſupereſt,niſi ſolum naufragium. to. s. t88. 2.

*Vgonotti.*

Vgonotti omnes fuot vnius, & eiuſdem fidei, ac religionis. to. 8.546.1;& ſeq.

Dixerunt neminem obligari ſub pœna damnationis æternæ ad credendum, vel non credendum Euchariſtiæ Sacramentum. to. 8. 546.t; & ſeq.

Vgonottorum hæreſim imitati fuerunt Lutherus, & Marcus Antonius de Dominis Spalatenſis. to.8.546.2.

*Vicarius.*

Vicarius propriè loquendo eſt alterius principalis Auctoris miniſter, qui gerit vices illius, & vtitur eius poteſtate ſibi ab illo commiſſa. to.t2.390.t.

Vicarius apud Iuriſconſultos, & Oratores ſignificat ſeruum miniſtrum gerentem curam familiæ. to.17.45.1.

Vicarius dicitur ille, qui tenet locum, & gerit vices illius, cuius eſt Vicarius. to. t3. 326.2.

Vicarius dicitur à vice, quo nomine opus, & officium inſinuatur;vnde Vicarius alicuius dicitur ille, qui agit opus illius, cuius eſt Vicarius. to.3.t79.2.

Vicarij nomen ſignificat eum, qoi gerit vicem, ſeu perſonam, vel officium alterius. to.15.221.9.

Vicarius aliquando habet poteſtatem æqualem poteſtati principalis, cuius eſt Vicarius; & aliquando non habet plenitudinem poteſtatis, quam habet principalis. to. 3. 179.2;& to.t5.224.20.

Vicarius nequit ſibi ſubſtituere aliom Vicarium. to.9.153.41;& 497.50.

*Vicarius Chriſti Domini.*

Vicarius Chriſti Domini eſt vnus in terris,qui eſt Caput Eccleſiæ, & eſt loco Chriſti Domini. to.3.29.t.

Vicarius Chriſti Domini eſt vnus tantùm in terris; & ideo vna tantùm eſt iuriſdictio primaria Capitis, à qua omnis alia iuriſdictio neceſſe eſt, vt emanet. to. 3. 30. 2.

Vicarius relictus à Chriſto Domino aſcendente in Cœlum fuit D. Petrus, & omnes illius ſucceſſores. to.3. 249. 2,& to.t9.569. t; & ſeq.

Vicarius Chriſti Domini vnus tantùm in Eccleſia ſancta fuit inſtitutus, ne vnitatis vinculum diſſoluatur. to.3.44.t.

Vicarius Chriſti Domini non habet eandem plenitudinem poteſtatis,quam habet Chriſtus Dominus. to.15.224. 20, & to. 3. t97. 2.

Vicarium Chriſti Domini eſſe vnicum tantùm Eccleſiæ vniuerſalis Paſtorem colligitur ex vnitate ipſius Eccleſiæ. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio.t3.2;& ſeq.

Vicarius Chriſti Domini eſt Pontifex nedum Vrbis, ſed etiam Orbis.to.2.ex Alexandro à S. Elpidio.t5.6;& ſeq.

Vicarius Chriſti Domini viſibilis non eſt Spiritus ſanctus, vt blaſphemarunt hæretici. to.t7.44.1;& ſeq.

Vicarij Chriſti Domini poteſtas expreſſa fuit ſub nomine clauium. to. 2. ex Turrecren. 10.2;& ſeq.

Chriſtus Dominus voluit, vt eius Vicarius immediatè conferret poteſtatem iuriſdictionis omnibus Eccleſiæ Prælatis. to.2.ex Alexandro à S. Elpidio. 11.5;& ſeq.

Vicarium inſtituit, qui non ſolùm regeret Eccleſiam mediantibus alijs Paſtoribus in partem ſollicitudinis aſſumptis, ſed etiam illos gubernaret, & regeret immediatè ob plenitudinem poteſtatis.to.2.ex Alexandro à S. Elpidio.15.3.

Vicarios omnes Petri ſucceſſores quomodò plenitudinem poteſtatis eis traditæ exercere deberent, docuit illis verbis: *Conuerte gladium tuum in vaginam*. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio.34.2.

Voluit ſuos Vicarios eſſe petras fundamentales Eccleſiæ, quia illius vices debent ſubſtinere, atque illius præſentiam viſibilem ſupplere. to. 2. ex Aluarez. 11. 1; & to. 7. 641. 2; & to. 8. 224. 2; & to. 12. 4.2; & 5. 2;& 64.2;& ſeq;& 580. 1;& ſeq.

Vicarium inſtituit Petrum,& omnes illius ſucceſſores, non tamen eos inſtituit, vt eſſent caput principale, & primarium. to. 19. 501.1.

Quomodò Vicarij Chriſti Domini eidem poſſint ſuccedere? to.4.474.16,& ſeq.

Sui Vicarium inſtituit, non autem ſucceſſorem æqualem; quia Vicarius ſupponit eum præſidere,cuius vices gerit;ſucceſſor autem non ſupponit præſidere illum, cui ſuccedit, ſed potius per mortem non præſidere; ideo quia Chriſtus nunquam deſinet regere Eccleſiam, rectè dicitur inſtituiſſe Vicarium, non ſucceſſorem æqualem. to.4.303.1.

Vicarium inſtituit, cui tamen non contulit excellentiam, ſed tantùm plenitudinem ſuæ poteſtatis. to.4.330.1; & ſeq; & tom.1. 503.2; & to.2.ex Pighio.32.2.

Vicarium vniuerſalem in terris inſtituit Diuum Petrum immediatè,cui Pontifices Romani ſuccederent.to.20.163.1;&ſeq;& 288. 2.

Vicarium inſtituit, non ſucceſſorem, quia ſucceſſio fit per translationem ſacerdotij; Chriſtus Dominus autem manet ſacerdos in æternum, Vicarius autem manet etiam manente Pontifice. to.17.16.1;& tom.3.3. 2.

Inſtituit Vicarios generales omnes Apoſtolos, quia eorum poteſtas extendebatur ad omnem locum totius Orbis terrarum;Epiſcopos autem non inſtituit Vicarios generales, quia eorum poteſtas ad vnam diœceſim, ſiue ad determinatos homines vnius diœceſis eſt limitata.to.15.225.25;& ſeq.

Inſtituit Vicarium, cui voluit ſubeſſe omnes Chriſtianam fidem profitentes. to.12. 180, 1.

Inſtituit Vicarium, qui gereret eius vices in terris nedum,quatenus homo eſt, ſed etiam quatenus Deus eſt.to.3.31.2;& ſeq.

Inſtituit ſuum Vicarium, quem voluit inungi, quia Chriſtus dicitur vnctus. tom. 19. 221. 1; & ſeq.

Chriſtus Dominus inſtituit ſuum Vicarium, qui illius perſonæ præſentiam viſibilem repræſentaret.to.8.927.2.

Inſtituit Vicarium, vt malos homines verbi gladio, non ferro confoderet. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio.34.2.

Inſtituit ſuum Vicarium, qui regitur à Spiritu ſancto, & ei ſolùm ſubijcitur. to.9.578. 205.

Vicario Chriſti Domini ob vnitatem, & ſuperbiam non omnes obediunt. to. 3. 219. 3.

Vicarium ſuum inſtituit, qui poſſet punire, & corrigere quotquot peccant contra legem Diuinam. to.3.45.1.

Vicarium inſtituit, cui quanuis malo, ab omnibus præſtanda eſt obedientia. to.18.222. 2.

*Vid. Papa Chriſti Domini Vicarius.*

*Vicarius Eccleſiæ.*

Vicarius primus Eccleſiæ vniuerſalis à Deo conſtitutus fuit Adam habens Dei imperium.to.3.37.2.

Vicarius Eccleſiæ Romanus Pontifex dici non poteſt, ſed Chriſti Domini. tom. 10, 256.1;& to.11.461.2.

Vicarius ſuper Eccleſiam, non autem Vicarius Eccleſiæ, ſeu infra Eccleſiam dici poteſt.to.3.573.2.

*Vicarius Epiſcopi.*

Vicarius Epiſcopi habet eandem iuriſdictionem, quam habet Epiſcopus, cuius eſt Vicarius.to.9.209.121.

Vicarius Epiſcopi dicitur habere idem tribunal cum Epiſcopo, & in iuriſdictione cæteris alijs poſt Epiſcopum præponitur. to.9.209.121;& to. 18. 103. 7.

*Vicarij Papæ.*

Vicarius Papæ in Gallijs à Zoſymo Epiſcopus Arelatenſis fuit declaratus. to. 1.439. 2.

Alij Vicarij à diuerſis Summis Pontificibus in varijs Prouincijs fuerunt conſtituti.to.1. 439. 2.

Vicarius Papæ per totum Illyricum fuit Epiſcopus Teſſalonicenſis; & quanuis Vicarius in Acridanum Epiſcopum à Vigilio Papa fuerit translatus inſtante Iuſtiniano Imperatore in Acrido Dardaniæ oppido nato; attamen à Nicolao I. fuit Epiſcopo Teſſalonicenſi reſtitutus. tom. 4.369. 4; & ſeq.

Vicarius Papæ in Illyrico non habet ius iudicandi, & deponendi Epiſcopos. to. 11. 232.129.

Papa nequit inſtituere Vicarium totius Eccleſiæ vniuerſalis, quia nequeunt eſſe duo Papæ ſimul viuentes, ſed ſolùm poteſt inſtituere Vicarium alterius Eccleſiæ particularis.to.9.153.41.

*Vicarius in temporalibus.*

Vicarius Præfecti prætorio regebat ſuam Vicariam, ſeu diœceſim, quæ plures ſub ſe continebat prouincias. to.4.369.4.

Diuiſo Imperio in orientale, & occidentale ſex Vicariæ remanſerunt in oriente, & totidem in occidente.to.4.369.4.

Primus Vicarius, qui antonomaſticè Vicarius orientis fuit appellatus, ſedem habuit Antiochiæ, quæ fuit Metropolis aliarum prouinciarum. to. 4.369. 4.

Secundus fuit Vicarius Ægypti ſpeciali titulo Præfecti Auguſtalis inſignitus. to. 4. 369. 4.

Ttt

Tertius fuit Aſiæ Vicarius, qui ſedem habuit Epheſi teſte S. Ioanne Chriſoſtomo. to. 4. 369. 4.
Quartus fuit Vicarius Ceſareæ Cappadociæ, qui præerat Ponticæ diœceſi. to. 4. 369. 4.
Quintus fuit Vicarius Thraciæ, qui à tempore Conſtantini ſedem habuit Byzantij, quod poſtea ab eodem Conſtantino Conſtantinopolis nomen accepit. to. 9. 369. 4.
Sextus demum fuit Vicarius Illyrici Occidentalis, cuius Metropolis fuit Teſſalonica Vrbs ampliſſima inter omnes Teſſaliæ, & Achaiæ, quæ tamen erat ſubiecta ditioni Macedonum. to. 4. 369. 4.
Occidentis primus Vicarius fuit Italiæ, cuius Metropolis fuit Mediolanum. tom. 4. 369. 4.
Secundus fuit Vicarius Illyrici, cuius Metropolis fuit Sardica, in qua celebratum fuit Concilium Oecumenicum contra Arianos. to. 4. 369. 4.
Tertius fuit Vicarius Africæ, cuius Metropolis fuit Carthago. to. 4. 369. 4.
Quartus fuit Vicarius Galliarum, cuius Metropolis, & ſedes fuit Auguſta Treuirorum. to. 4. 369. 4.
Quintus fuit Vicarius Hiſpaniæ, cuius Metropolis fuit Hiſpalis, quanuis aliter aliqui ſentiant. to. 4. 369. 4.
Sextus tandem fuit Vicarius Britanniæ, cuius Metropolis fuit Eboracum Romanorum Colonia, in qua Conſtantinus Chlorus pater Conſtantini Magni Regiam poſuit, ac vitam finiuit. to. 4. 369. 4.
Vicarium Roma non habuit, ſed Præfectum, qui ſuperexcellebat omnes alias Vrbis dignitates, & omnes alios Præfectos, & curam habebat vſque ad centeſimum lapidem ab Vrbe. to. 4. 369. 4.
Vbi erant Vicarij Præfecti Prætorio, à D. Petro, & Apoſtolis inſtituti ſunt Primates ſicut enim Vicarius plures regebat prouincias; ſic multis prouincijs præfectus fuit Primas. to. 4. 370. 4.
Ad Vicarios appellabatur à Conſularibus, & prouinciarum Præſidibus; & ſic à Metropolitis ad Exarchos, & Primates. tom. 4. 370. 4.
A Vicarijs ad Præfectum prætorio interponebatur prouocatio; ſic ab Exarchis, & Primatibus ad Patriarcham. tom. 4. 370. 4.
Vicariatus temporalis fuit origo dignitatum Eccleſiaſticarum Primatus, Patriarchatus &c. to. 4. 370. 4.

*Victima.*

Victima nobilior pro ſacerdote, quàm pro Rege præcipiebatur offerri Leuit. 4. tom. 3. 617. 1.

*Victor I. Papa.*

Victor I. Pontifex Romanus damnauit ſolemniter Theodotum hæreſiarcham. tom. 10. 314. 1.
Anno Domini centeſimo nonageſimo octauo excommunicauit omnes Aſiaticos recuſantes celebrare Paſcha die Dominica poſt lunam quartamdecimam Martij. to. 9. 691. 2.
Victor I. vocauit in ius Cataphrygas, qui mortuos baptizabant, & eos prohibuit mortuos baptizare; imò nec etiam permiſit id fieri in neceſſitatis articulo, loquendo de adultis, niſi priùs credulitatis confeſſionem edidiſſent. to. 1. 288. 1.
Item Quartadecimanos Orientales, & Afros in ſacramentorum adminiſtratione diſcrepantes iudicauit; & Blaſtum Romanum præsbiterum eo, quòd Chriſtum Dominum ad legem veterem redigens gratiam euangelicam euacuaret, præsbyterij eccleſiaſtici gradu priuauit in Concilio Romæ coacto. to. 1. 288. 1; & ſeq.
Victor I. non communicauit cum Ebionitis, vt calumniantur Caluinus, & Centuriatores, qui falsò citant Euſebium. to. 9. 725. 2; & to. 8. 438. 2; & to. 18. 639. 1.
Falsò accuſatus à Magdeburgenſibus eum aſſeruiſſe Chriſtum Dominum eſſe purum hominem; hanc enim eſſe falſam calumniam Victori irrogatam ab Artemone, & Paulo Samoſateno oſtendit Euſebius ex eo, quòd Victor excommunicauit Theodotum Coriarium illius hæreſeos Auctorem. to. 10. 464. 2; & to. 4. 809. 45; & to. 8. 152. 2; & to. 1. 338. 2; & to. 15. 139. 358.
Non Victor I. Papa, ſed Victor Coriarius fuit aſſertor talis impietatis, qui propterea à Victore Papa fuit damnatus teſte Euſebio lib. 5. hiſt. cap. 28. to. 4. 809. 45.
Victor I. ſanciuit Paſcha celebrandum eſſe die Dominico poſt Lunam quartamdecimam menſis Martij contra traditionem, quam iactabant Aſiani, habitam à S. Ioanne Euangeliſta. to. 4. 573. 9.
Excommunicauit Aſię Epiſcopos celebrantes Paſcha more Iudaico, ob quod non fuit redargutus à S. Irenæo, quaſi id non poſſet, ſed ſolùm querimonijs fuit obſecratus, ne tot Epiſcopos ab Eccleſia ſepararet. to. 3. 275. 2; & ſeq; & to. 14. 434. 1.
Victor I. ſuperſtitiones Iudaicas euertit, quas poſtea etiam Concilium Nicænum prohibuit. to. 3. 276. 1.
Victoris I. poteſtatem ſupremam in totam Eccleſiam agnouerunt etiam Epiſcopi Aſiani. to. 3. 276. 1.
Victoris I; & Epiſcoporum Aſiæ controuerſia non fuit de Primatu Romani Pontificis, ſed de celebratione Paſchatis. tom. 3. 276. 1.
Victor I. Romæ Concilium coegit, cui ipſe præſedit, & definiuit quæſtionem, quam cum Aſianis habebat. tom. 13. 248. 1; & ſeq.
Eius literæ in Aſiam miſſæ, quibus omnes totius Africæ, & vicinarum Prouinciarum Eccleſias abſque vlla diſcretione ab eccleſiaſtico fœdere ſegregare præceperat, niſi ſententiam de celebrando Paſchate abinrarent. to. 13. 248. 1.
Iuſſu Victoris I. Polycrates Epheſinus Epiſcopus, & Aſiæ Primas conuocauit prouinciale Concilium. to. 13. 248. 1.
Blaſtum hereſiarcham cum Quartadecimanis ſentientem excommunicauit, & declarauit hæreticum. to. 1. ex Tannero. 20. 131; & ſeq.
Victoris I. Romani Pontificis, & martyris hiſtoria explicatur. to. 2. ex Alano. 16. 2; & ſeq; & to. 11. 42. 29.
Victoris I. auctoritate, & mandato coactum fuit Paleſtinum Concilium, in quo Theophi-

philus Cæſareæ Epiſcopus declarauit quæſtionem de celebratione Paſchę die Dominico. to. 11. 43. 2.

Eius epiſtola ad Theophilum Alexandriuum Epiſcopum, & ad omnes fideles Alexandriæ degentes; licet Euſebius voluerit hunc Theophilum Paleſtinæ Epiſcopum fuiſſe; adeoque hanc epiſtolam Paleſtinam, & ad Paleſtinos miſſam fuiſſe. to. 3. 689. 1.

Victor I. an excommunicauerit, vel ſolùm minatus fuerit excommunicationem? to. 11. 44; & ſeq.

Ad inſtantiam S. Irenæi Lugdunenſis Epiſcopi ad ſeruandam Eccleſiæ vnitatem, & pacem excommunicationem abſtulit. to. 11. 47. 40; & to. 14. 202. 2.

Victor I. exercuit iudicium primæ inſtantiæ in Polycratem Epheſinum Epiſcopum. to. 6. 214. 1.

Ratio potiſſima, quæ permouit Victorem ad damnandos Aſianos Epiſcopos ea fuit; quòd aſſerebant Paſcha celebrandum eſſe Luna quartadecima ex præcepto; adeoque erroris Eccleſias Occidentales damnabant. to. 6. 893. 3.

Victor I. nedum ipſe cum plurimis Italiæ Epiſcopis Concilium celebrauit, & Polycrati Epiſcopo Epheſino, vt omnes Aſiæ Epiſcopos vocaret ad ſynodum, ſed etiam Irenæo Epiſcopo Lugdunenſi, Narciſſo Epiſcopo Hieroſolymitano, Palmæ Ponti Epiſcopo Bacchyllo Epiſcopo Corinthiorum; & omnibus alijs totius Orbis Epiſcopis idem iniunxit, vt Eccleſiarum vnitas redintegraretur; quapropter Aſiæ Eccleſias decreto Pij Papæ non obtemperantes literis grauiter obiurgatas à communione Eccleſiæ ſemouit. to. 1. 72. 2.

A nemine fuit reprehenſus, quaſi auctoritatem in omnes Eccleſias, & poteſtatem conuocandi vbique Concilium non haberet, ſed tantùm ab Irenæo fuit admonitus, quòd in Orientis Eccleſias pluſquam ſeueriùs animaduertiſſet. to. 1. 72. 2.

Damnando Quartadecimanorum ſententiam perſpexit, detexit, & deterſit Iudaicam peſtem, quæ paulatim irrepere inceperat ſub pallio traditionis S. Ioannis Apoſtoli, eiuſque Diſcipulorum, qui illi ſucceſſerant. to. 1. 110. 1; & ſeq.

Allogorum, & Theodoſianorum hæreſim reijcientium Euangelium S. Ioannis Apoſtoli eo, quòd in eo ſcriptum ſit: *Deus erat Verbum, quod erat in principio*, & illius Apocalypſim irridentium, necnon reliquam Scripturam adulterantium damnauit. to. 1. 233. 1.

Victoris ſententia, quamuis diſplicuiſſet pluribus Epiſcopis, quia timebant, ne Eccleſiæ vnitas ſcinderetur, attamen fuit approbata, & vulgata in Concilio Nicæno. to. 7. 723. 2; & to. 15. 383. 6.

Victor quæſtionem, quæ inter Anicetum, & Polycarpum Romæ inualuerat, & quam Anicetus, ne vinculum pacis diſſolueretur, pro eo tunc omittendam putauit, tandem definiuit ex traditione prædicationis Apoſtolicæ, vt Alexandrinos, Palæſtinos, Oſroenos, & Ponticos in eandem cum Eccleſia Romana conſonantiam adduceret. to. 15. 382. 2; & ſeq.

Victor I. fuit quintuſdecimus, vel tertioſdecimus Pontifex Romanus ab Apoſtolo Petro, & ei Zephyrinus ſucceſſit. to. 18. 639. 1; & to. 20. 329. 5.

Ei plurimæ teſte D. Hieronymo ſcriptæ fuerunt epiſtolæ, quibus non reprehenſus, quòd non poſſet; ſed commonitus fuit, quòd non facilè deberet Eccleſiæ vnitatem diſcindere damnãdo tot Epiſcopos Orientis, & Aſiæ. to. 20. 329. 5.

Floruit ſub Commodo Imperatore ex teſtimonio Sancti Hieronymi. tom. 20. 329. 5.

*Victor II. Papa.*

Victor II. Papa miſit Hildebrandum S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalem in Gallias Legatum ad perquirendos, damnandoſq; quoſdam hæreticos, qui hæreſes Simoniacorum, & Nicolaitarum exuſcitare tentauerant, quibus nonnullos Occidentis Prouincias infecerant. to. 1. 316. 2.

Geberardus Eſtirenſis Epiſcopus antea vocatus Pontifex Romanus fuit creatus, & omnium virtutum exemplis præluxit. to. 10. 74. 2.

Aliquando cùm celebraret, Subdiaconus ei aſſiſtens venenum in calicem poſuit, ſed à dęmone ſtatim oppreſſus, & grauiſſimè tortus fuit coactus confiteri delictum, Victoremque monere, vt à calicis ſumptione abſtineret. to. 10. 75. 1.

Eius Legatus Hildebrandus præſedit Concilio Turonenſi, in quo Berengarius hęreſim ſuam abiurauit. to. 7. 810. 2.

Fuit ex Germania, & ſucceſſit Leoni IX. to. 10. 285. 1; & to. 7. 810. 1.

*Victor Antipapa.*

Victor Antipapa fuit ſalutatus mortuo Petro Leonis eius partes fouente Friderico II. Imperatore. to. 1. 15. 1, & ſeq.

Vixit in Cathedra vſurpata contra Alexandrum III. octo annis, & ſeptem menſibus. to. 3. 221. 1.

Adeò ardenter ambiuit Pontificatum, vt Pontificium amictum Alexandro detraxerit. to. 10. 74. 1; & ſeq.

Eum ſecuti fuerunt quinquaginta Epiſcopi, & Imperatoris fretus auxilio conciliabula multa coegit. to. 10. 74. 2.

Fuit Cardinalis titulo S. Cæciliæ Octauianus vocatus Ioannis maledicti filius. tom. 10. 74. 1; & to. 3. 221. 1.

*Victor Vtitenſis Epiſcopus.*

Victor Vtitenſis Epiſcopus lib. 1. de Wandalica perſecutione refert à Genſerico ex Africa expulſos fuiſſe QuodvultDeum Carthaginenſem Epiſcopum, & plurimam clericorum turbam, qui nudi, & expoliati fractis nauibus impoſiti Deo miſerante proſpera nauigatione Neapolim Campaniæ perducti fuerunt. to. 6. 364. 2.

Victor Vtitenſis fuit Epiſcopus omnino Orthodoxus, & creditur fuiſſe Byzacenæ Prouinciæ Primatem. to. 6. 364. 2.

Ex eius mandato Ferrandus Diaconus ſcripſit S. Fulgentium in Epiſcopum Ruſpenſem conſecratum fuiſſe. to. 6. 364. 2.

Illius teſtimonium in ſuis Sanctorum tabulis confirmauit Sacroſancta Eccleſia Romana. to. 6. 364. 2.

*Vien-*

*Viennenſe Concilium.*

Viennenſe Concilium ſub Clemente V; & Henrico VII. contra varias hæreſes fuit celebratum. to. 9. 779. 2.

Viennenſis Concilij decretum editum contra Henricum Regem Theutonicum. to. 1. 560. 2.

*Vigilia.*

Vigilia vna tres horas habet, & ideo nox, quæ duodecim horis conſtat, quatuor habet vigilias. to. 3. 148. 1.

Quarta vigilia noctis venit Dominus ad Diſcipulos, qui turbabantur in mari; ideo in extrema parte noctis, idèſt in fine ſæculi, cùm Eccleſia Antichriſti motibus erit turbata. to. 3. 148. 1.

Prima vigilia noctis fuit tempus veteris legis; ſecunda fuit tempus Prophetarum; tertia aduentus Chriſti Domini in carne paſſibili; & quarta aduentus in die Iudicij teſte S. P. Auguſtino. to. 3. 148. 1.

*Vigilantius hæreſiarcha.*

Vigilantius hæreſiarcha teſte D. Hieronymo conatus fuit ſub prætextu religionis introducere in Eccleſiam Dei ritum Gentilium, neſcio quem, puluerem in modico vaſculo adorandum proponens. to. 7. 260. 2.

Vigilantius prohibuit, ne mitterentur ſubſidia Hieroſolymam in ſubleuamen captiuorum. to. 7. 260. 2.

Docuit, quòd dum viuimus, poſſumus quidem mutuò pro nobis orare; poſtquam autem mortui fuerimus, nullius pro alio oratio ſit à Deo exaudienda. tom. 7. 260. 2.

Item deteſtatus fuit, quòd Monachi ad ſolitudines ſe conferrent, quia in illis nec poſſunt Eccleſias celebrare, nec homines ſæculares perditos lucrifacere. to. 7. 260. 2.

Negauit Martyrum ſepulcra eſſe veneranda, damnandas eſſe vigilias, & ſolùm in Paſcha alleluia eſſe canendum. tom. 7. 260. 2.

Dixit virtutem continentiæ eſſe hæreſim, & pudicitiam eſſe libidinis ſeminarium. to. 7. 260. 2.

Impugnauit virginitatem, odio habuit pudicitiam, ieiunia Sanctorum deteſtatus ſæcularium conuiuia frequentauit. to. 7. 261. 1.

Docuit cereos ad ſepulcra mortuorum non eſſe accendendos. to. 7. 261. 2.

Dolebat ſanctorum Martyrum reliquias pretioſo operiri in Eccleſijs velamine. to. 1. 300. 1.

Tandem ab Innocentio I. Pontifice teſte N. S. Poſſidio ſolemniter fuit damnatus. to. 1. 300. 1.

*Vigilius Papa.*

Vigilius, antequam eſſet Pontifex, promiſit Theodoræ Imperatrici reſtituere Anthymum ab Agapeto Papa depoſitum, & quem noluit reſtituere Sylueriꝰ ſucceſſor Agapeti; propter quod iuſſu Theodoræ per Belliſarium Syluerio in exilium pulſo intruſus fuit Antipapa Vigilius. tom. 10. 471. 2; & to. 4. 811. 60; & to. 11. 498. 2.

Mortuo Syluerio Vigilius fuit electus verus, & legitimus Papa; & tunc nec Theodoræ promiſſum voluit implere; ſed V. Synodum Conſtantinopolitanam, in qua damnatus fuit Anthymus, & reiecta illius hæreſis, quam Theodora fouebat, confirmauit. to. 10. 472. 1; & to. 4. 811. 61.

Vigilio Papæ falsò tribuitur epiſtola ad Theodoram Imperatricem ab hæreticis. to. 10. 471. 2.

Synodum Conſtantinopolitanam poſt aliquot menſes, & trium Capitulorum damnationem recepit, & confirmauit; vt conſtat ex eius epiſtola ad Eutychium Epiſcopum Conſtantinopolitanum. tom. 9. 731. 1.

Hæc epiſtola data fuit 6. Idus Decembris anno vigeſimo ſeptimo Imperij Iuſtiniani. to. 9. 731. 1.

Vigilius à Patribus Concilij Chalcedonenſis fuit inuitatus ad diſcuſſionem trium Capitulorum. to. 9. 803. 2.

Vigilius glorioſiſſimus Papa antiquioris Romæ fuit vocatus, quia Papa ſonat plenitudinem vniuerſalis Eccleſiæ. tom. 3. 36. 1.

Anno quingenteſimo quadrageſimo ſeptimo excommunicauit Theodoram Auguſtam, & hæreticos acephalos, quorum patrona erat Theodora. to. 9. 691. 2.

Viuente adhuc Syluerio intruſus in Papatum Belliſarij ope arcano chirographo ad Theodoram profeſſus fuit Eutychianam hæreſim, monita tamen Auguſta, vt id ſilentio contegeret; re namque vulgata Romani palàm defeciſſent; ſed mortuo inter ærumnas Syluerio negauit Vigilius Auguſtæ ſe poſſe præſtare, quæ promiſerat temerè. to. 11. 498. 12.

Vigilius Petri fidem induit cum Mitra, & Theodoræ excandeſcentis iuſſu in exilium pulſus pœnis, & ærumnis fuit confectus; atque adeò ſancti Pontificis nomen, & encomia à ſanctis Patribus accepit. tom. 11. 498. 12.

Cùm primùm Petri Sedem conſcendit, verus Petri ſucceſſor effectus errorem, & ſimulationem erroris eiecit ita, vt qui priùs inſtar paleæ ambitionis vento rapiebatur, in petram poſtea immutatus fidei ſtabilitatem oſtenderit. to. 8. 157. 2.

Anthymi reſtitutionem ad Sedem Conſtantinopolitanam, quam impiæ Theodoræ promiſerat, conſtantiſſimè noluit implere, & vexationes exilij etiam vſque ad internecionem maluit ſubſtinere, quàm peccatum pollicitum exequi. to. 8. 157. 2.

Vigilius mortuo Syluerio per ſubſequentem electionem legitimam verus Papa creatus ex mobili gleba in ſaxum mutatus voluit potiùs mori, quàm ſyngrapham de Anthymi reſtitutione à ſe ſcriptam firmare. to. 8. 450. 1.

Tanta fuit magnitudo, & conſtantia Vigilij, vt nec blanditijs, nec minis Imperatoris flecti potuerit; propter quod à lictoribus per Ciuitatem raptatus, fame, & carcere afflictus, ac in exilium actus vitam maluerit, quàm fidem amittere. to. 8. 460. 1; & ſeq; & to. 12. 236. 2; & ſeq; & to. 6. 791. 3; & ſeq; & to. 7. 685. 2.

In VI. Synodo actione tertia productus fuit ſermo Mennæ ad Vigilium falſatus, inuenti adulterini tres codices, & duo libri nomine Vigilij, ſed prorsùs conficti; vnde fal-

falſam quoque fuiſſe illius epiſtolam ad Theodoram prudenter arguitut; Liberatum verò, qui veritarem reſtatur epiſtolæ, publico ſuiſſe rumore deceptum. tom. 15. 236. 2; & to.1.118.1.

Romæ captus Theodoræ opera, & Conſtantinopolim ductus, vt promiſſum de reſtituendo Anthymo impleret, nedum tam nefariæ petitioni diſſenſit, ſed Theodoram ipſam cum omnibus alijs excommunicatione percuſſit. to.14. 14. 2.

Vigilius Papa à S.Gregorio Magno fuit ſummis celebratus encomijs, to. 12. 236. 2; & to.14. 14.2.

Conſtantiſſimè renuit intereſſe, aut conſentire V. Concilio proteſtatus ſine ſuo conſenſu, aut ſuffragio, non legitimam ſynodum, ſed acephalum conuenticulum eſſe. to.6. 626. 2; & ſeq; & 791. 3; & ſeq.

Vigilij conſtitutum in cauſa trium Capitulorum, quo ſtatuit nulla ratione ſubuerti debere, quæ Concilium Chalcedonenſe decreuerat. to.6. 794. 6; & ſeq; & tom. 15. 683. 3.

Noluit ſubſcribere, vel damnare tria capitula, quia lis erat de perſonis, non de rebus; & licèt perſonæ erraſſent, attamen cùm reuocarent errorem, mos fuit Eccleſiæ pœnitentes in ſuum ſinum recipere, non illos damnare. to.6. 795. 7; & to.15. 683. 4; & to.8. 922.1.

Vigilius ab Imperatore Iuſtiniano euocatus Conſtantinopolim Mennam, & alios trium Capitulorum damnatores à communione ſuſpendit; & ipſum Iuſtinianum ad ea damnanda cogentem conſtanter contempſit. to.15. 682. 2.

Mennam rogante Theodora Auguſta in communionem recepit; & Theodorum Mopſueſtenum, Ibæque epiſtolā, & ſcripta Theodoreti ſalua Synodi Chalcedonenſis ſententia damnauit. to.15. 682. 2; & ſeq.

Vigilius non fuit inconſtans circa trium Capitulorum doctrinam, ſed tantùm nolebat definire ſtudio conſeruandæ pacis, ac vnitatis Eccleſiæ. to.15. 682. 1; & ſeq.

Vigilium ab exilio reducem ſubſcripſiſſe V. Synodo ex plurium non obſcuris teſtimonijs oſtenditur. to.15. 684. 7.

In epiſtola ad Theodoram, & ad Acephalos, ac Eutychianos non damnauit Catholicum dogma duarum naturarum in Chriſto Domino; nec hæreſim Eutychianorum probauit. to.15. 140. 366.

Solemnis legatio viginti Epiſcoporum, inter quos erant Patriarchæ Conſtantinopolitanus, Alexandrinus, & Antiochenus, & alij omnes Metropolitani vnà cum Belliſario, & ſex alijs Exconſulibus, ac Patritijs ad Vigilium miſſa, vt dignaretur ad Concilium Conſtantinopolitanum venire. to. 1. 76.2; & ſeq.

Diuerſa Vigilij Papæ decreta à Patribus II. Synodi Conſtantinopolitanæ approbata. to.1. 81. 1.

Tandem confirmauit Quintam Synodum Conſtantinopolitanam, & damnationi trium Capitulorum conſenſit. tom. 1. 86. 2; & ſeq.

Poſtquam Pontifex fuit canonicè electus fidem Catholicam illibatam in omnibus ſemper ſeruauit, atque in poſterùm ſe velle conſtantiſſimè eam ſeruare profeſſus eſt; quo de reſtituendo Anthymo ſpem ademit Theodoræ. to.1. 118. 1; & to.18. 88. 1.

Formulam baptiſmi ab Arianis, & Priſcillianiſtis corruptam ex verbis Euangelij reſtituit. to.1. 150. 1.

Declarauit Eccleſiam Romanam eſſe fundamentum, & formam omnium Eccleſiarum, atque adeò habere primatum. to. 1. 150. 1.

Ad Vigilium integra cauſa trium Capitulorum fuit delata, quam ad Concilium Conſtantinopolitanum remiſit. to. 1. 150. 2; & ſeq.

Acta Concilij Conſtantinopolitani non fuerunt recepta, niſi poſtquam à Vigilio fuerunt confirmata. to.1. 151. 1; & to.6.796. 7.

Interpellauit Iuſtinianum Imperatorem contra Theodorum Cæſarienſem Epiſcopum Acephalum. to.1. 150. 1.

Ab vnctione Pontificia in alterum virum mutatus Apoſtolicum depoſitum ſeruauit fideliter; nec priùs damnationi trium Capitulorum ſubſcripſit, quàm à metu nunquam exindendi ſchiſmatis fuiſſet coactus. to.1. 183.2.

Simul cum Theodoro Mopſueſteno Origenem, Didymum, Euagrium, & alios Origeniſtas damnauit. to.1.308.2.

Epiſtola Vigilij ad Theodorum, quam refert Liberatus in ſuo Breuiario hiſtorico, lecta fuit in VI.Synodo; ſed Patres oſtenderunt neque epiſtolam, neque librum eſſe Vigilij, eamque infamiam amouerunt. tom. 1. 344. 1.

Vigilius teſte D. Gregorio Magno nedum contra Theodoram Auguſtam, & contra Acephalos promulgauit damnationis ſententiam, ſed etiam plurima pro vnitate, & pace Eccleſiarum Orientalium, & Occidentalium conſtituit. to.1. 440. 1.

Eius electio poſt mortem Sylnerij fuit legitima, & canonica. to.17. 384. 2.

Factus legitimus Papa damnauit epiſtolam ad Theodoram contra duas Chriſti Domini naturas. to.18. 53. 2.

Vigilius, cùm promiſit Theodoræ reſtitutionem Anthymi, erat Archidiaconus; cùm autem ſcripſit epiſtolam, erat Antipapa, quia duo Papæ ſimul eſſe non poſſunt; factus autem verus Papa illam damnauit. to.18. 644.2; & ſeq.

Vigilij Papæ miraculoſa conuerſio, cùm electus fuit verus Papa, ex Saulo Paulus illicò factus. to.19. 440. 1; & ſeq.

Ad inſtantiam Cæliberti Regis Francorum conceſſit Abbatiæ Ciuitatis Arelatenſis quædam priuilegia, quæ poſtea à S.Gregorio Magno confirmata fuerunt. to.20.322. 8.

Precibus Narſetis, qui trucidato Totila Gothos ſubegerat, victus Iuſtinianus Vigilium Romam redire permiſit. tom. 5. 75. 2.

Denique Vigilius ab exilio redux, ac in Sicilia pluribus morbis, ærumniſque confectus, penituſque conſumptus glorioſè vitam finiuit. to.6. 795. 7.

Vigi-

*Vigilius Tapſenſis Epiſcopus.*

Vigilius Tapſenſis Epiſcopus in quinto libro contra Eutychetem enumerat Epiſcopos omnium Prouinciarum, qui interfuerunt Sardicenſi Concilio, inter quos fuerunt ſeptuaginta ſex Primates. to.6. 204. 2.

Eiuſdem Vigilij liber adulteratus fuit turpiter à Chiffletio. to.6. 204. 2; & ſeq.

Vigilius Tapſenſis in ſuo libro egit omnino de vera Sardicenſi Synodo, non autem de Philippopolitano Conuentu. to. 6. 205. 1.

Calumniam aduersùs Synodum Chalcedonenſem, quòd addidiſſet ad Synodum Nicænam refutauit Vigilius Tapſenſis oſtendens iſtam additionem ſemper viguiſſe, & ſemper probatam fuiſſe ab Eccleſia; & etiam in Sardicenſi Concilio. to.6.205.1.

Summis celebrauit elogijs veram, & legitimam Synodum Sardicenſem. tom. 6. 205. 1.

*Vigorius.*

Vigorius, quia auſus fuit ſcribere de rebus ad fidem, & mores ſpectantes, omnibus irridendum ſe præbuit. to.3. 409. 2.

Simon Vigorius, & alij eiuſdem mentis Monarchiam Eccleſiaſticam deprimendo magnam iniuriam irrogarunt Eccleſię Catholicæ. to.3. 433. 2.

Vigorij rationes, & fundamenta contra poteſtatem clauium Pontifici Romano conceſſam. to.3. 440; & ſeq.

Vigorius textuum ſacræ Scripturæ corruptor, & adulterator. to.3. 441. 2.

Vigorius, & Richerius epiſtolam tertiam Anacleti, & epiſtolam nonageſimam primam Alexandri I; & epiſtolas aliorum ſummorum Pontificum ſurreptitias vocarunt. to.3. 451. 1; & ſeq.

Vigorij, & Richerij fundamenta contra primatum Romani Pontificis euulſa. tom. 3. 452; & ſeq.

Vigorius denegauit Romano Pontifici primatum vniuerſalis Eccleſiæ. to. 3. 459. 1; & ſeq.

Vigorij, & Richerij praua interpretatio verborum Chriſti Domini ad Petrum: *Et tu aliquando conuerſus confirma fratres tuos.* to.3. 469. 2; & ſeq.

Vigorij argumenta contra infallibilitatem Romani Pontificis euerſa. to.3. 477. 1; & ſeq.

Vigorius perperam explicat, in quo Cathedra Romana conſiſtat. tom. 3. 488. 2; & ſeq.

Vigorius multis calumnijs, & falſitatibus reſcindit Eccleſiam Catholicam. to. 3. 488. 2.

Illius blaſphemiæ in ſacroſanctum Concilium Tridentinum. tom. 3. 520. 1; & ſeq.

Affirmauit ſummum Pontificem deponendum eſſe nedum propter hæreſim, ſed etiam propter alia crimina minora. to. 3. 532; & ſeq.

Illius rationes pro depoſitione ſummi Pontificis examinantur, & euelluntur. to.3.532. ad 536.

Tria eius inſignia mendacia circa depoſitionem Romani Pontificis. tomo 3. 536. 2.

Multa congeſſit in fauorem Concilij generalis, vt illud ſupra Papam eueheret. tom. 3. 565. 1; & ſeq.

Plura appellationum exempla mendaciter affert, & in ſuum ſenſum detorquet. tom. 3. 586. 2; & ſeq.

*Vincentius Lerinenſis.*

Vincentius Lerinenſis, Sulpitius Seuerus, alijque Clerici, & Monachi ex Gallijs inſequebantur Catholicā S.P.N. Auguſtini doctrinam de Diuinæ gratiæ, àc prędeſtinationis efficacia. to.6. 630.2.

Non minùs oderant epiſtolam S. Cœleſtini Papæ, qua doctrina S. P. N. Auguſtini de Diuinæ gratiæ, ac Diuinæ prædeſtinationis efficacia declarata fuerat authentica, & Catholica. to.6. 630. 2.

Vincentij Lerinenſis Commonitorium pro fidei Catholicæ antiquitate adinſtar Canonum Atiochenorum eſt malæ radicis, ſed fructus non eſt malus per omnia. tom. 6. 630. 2.

In Commonitorio conatur oſtendere ſua dogmata, non autem dogmata S.P. Auguſtini, eſſe auita, ideoque ſua, & non S.P. Auguſtini dogmata à S. Cœleſtino Papa per epiſtolam comprobata fuiſſe; & ſic epiſtolam, quam impugnare, aut negare non poterat, conatus fuit detorquere. to.6. 630.2.

In poſtremo Commonitorij capite non eſt auſus Vincentius hanc doctrinam ſuo nomine, tanquam propriam euulgare, ſed illam cuidam Peregrino anonymo inſcripſit; adeoque S.Proſper tria vltima capita ſui libri contra Collatorem, non aduersùs Vincentium, ſed contra hunc Peregrinum inſcripſit. to.6. 630. 2.

Eadem arte conatus fuit Vincentius Lerinenſis, vt Galliæ plebem deluderet, & ſuos aſſeclas ſolaretur, Sixtum III. Pontificem Pelagiani dogmatis olim ſuſpectum attrahere ad interpretandum S. Cœleſtini Prædeceſſoris decretum iuxta ementiti Peregrini doctrinam. to.6. 630. 2.

Vincentius Lerinenſis docuit depoſitum, quod à S. Paulo traditum fuit cuſtodiendum Timotheo, fuiſſe publicam traditionem, ſeu doctrinam traditam, non ab ipſo Timotheo inuentam; acceptam ab alio, non excogitatam ab ipſo; ad illum perductam, non ab ipſo prolatam; cuius non eſt auctor, ſed cuſtos, non ducens, ſed ſequens. to.1.175.2.

Item docuit neminem debere eſſe tantę audaciæ, vt annunciet aliquid præter id, quod apud Eccleſiam annunciatum eſt; vel tantæ leuitatis, vt accipiat aliquid præter id, quod ab Eccleſia accepit. tomo 1. 175. 2.

*Vincentius Rogatiſta.*

Vincentius Donatiſta Rogatiſtarum Cartennenſis Epiſcopus in Mauritania docuit Eccleſiam ex malorum hominum communione contaminari, ac perire. to.6. 565. 2.

Eius doctrina fuit impugnata, & funditus euerſa à S. P. Auguſtino. to.6. 565. 2.

*Vinculum.*

Vinculum pacis nos docet ſpiritus vnitatem ſeruare; atque homines blandos, & amabiles reddit. to.3. 202. 1.

Vincula, quibus conſtringimur, ſunt tria;

ſcilicet pu dor, timor, & amor. tomo 3. 202. 1.
Vinculum pudoris fortiter, & durè conſtringit ad modum funis, dum contra tentationem proponit homini intuitum honeſtatis, & ſuæ memoriam profeſſionis. to. 3. 202. 1.
Vinculum timoris fortiùs, & duriùs ligat ad modum clauis; quia non expaueſcit homo ad vultus hominum iratorum, ſed ad conſiderationem tormentorum gehennæ. to. 3. 202. 1.
Vinculum amoris fortiter, & ſecurè nos vnit Deo, cui facit feruida charitate inhærere terribilius ipſa gehenna iudicans, vel in re leuiſſima Diuinæ vultum offendere Maieſtatis. to. 3. 202. 1.
Hoc vinculum triplex, ſcilicet pudoris, timoris, & amoris eſt illud, quòd difficilè rumpitur. to. 3. 292. 1.
Vinculum ſpirituale eſt fortius, quàm vinculum carnale; & tamen vinculum ſpirituale Diuina poteſtate diſſoluitur, quæ non concedit, vt vinculum carnale ſoluatur. to. 2. ex B. Ægidio. 16. 1; & ſeq.
Vinculum ſpirituale eſt fortius dignitate vinculo carnali, ſed non eſt fortius duratione; quia illud diſſoluitur; hoc autem nullo modo poteſt diſſolui. to. 2. ex B. Ægidio. 18. 1; & ſeq.
Vinculum ſpirituale eſt fortius intenſiuè, quàm ſit vinculum carnale; quia vinculum ſpirituale, quandiu manet, fortiùs ſtringit; nam Prælatus maiorem curam debet habere Eccleſiæ ſibi commiſſæ, quàm ſponſus carnalis vxoris; non tamen eſt fortius extenſiuè, loquendo de extenſione temporis ita, vt plus duret, quàm vinculum carnale, quod nequit diſſolui, niſi per mortem. to. 2. ex B. Ægidio. 18. 2.
Vinculum ſpirituale ſecundùm ſe eſt fortius, quàm carnale; quia ſpiritualia ſunt perfectiora carnalibus; ideo vinculum ſpirituale perfectiùs vincit, & ligat ſecundùm ſe ſumptum, quàm vinciat, & liget vinculum carnale; at vinculum carnale ex præcepto Chriſti Domini, qui mandauit coniuges non ſeparari, eſt fortius, quàm vinculum ſpirituale. to. 2. ex B. Ægidio. 19. 1; & ſeq.
Vinculorum multiplicatio, ſi fiat eodem actu, & eodem inſtanti, reputatur pro vno, & eodem vinculo. to. 9. 344. 235.
Vinculum duplex, quamuis difficiliùs rumpatur; attamen rumpitur maximè, vbi eſt cauſa. to. 9. 344. 235.
Vinculum aliud eſt, quod ligat de iure Diuino; vt ſunt baptiſmus, pœnitentia, fides, ſpes, & charitas, ad quæ adſtringimur à Deo; & hæc vincula nequeunt ſolui ab Eccleſia; aliud eſt quidem de iure Diuino ſecundùm ſe; applicatio tamen ad hanc, vel illam perſonam eſt de iure humano; relinquitur enim arbitrio cuiuſque vt ſe hoc vinculo velit liberè adſtringere; vt matrimonium, iuramentum, & votum; & hæc ſolui poſſunt ab Eccleſia. to. 3. 428. 1.

*Vindicianus.*

Vindicianus peritiſſimus medicus quodam remedio ſanauit quendam infirmum, qui cùm poſt aliquot annos eadem ægritudine laboraret, idem remedium applicuit, & in peius ſe habuit; de quo conſultus Vindicianus reſpondit illud remedium, quod vni ætati proderat, alteri obeſſe. tomo 13. 259. 2.

*Vindiciæ.*

Vindiciæ Epiſcoporum à calumnijs, quas eis inflixerunt hæretici. to. 3. 114. 2.
Vindiciæ D. Petri ab erroribus, quos illi tribuerunt hæretici. to. 8. 410. 1; & 437. 1; & ſeq; & to. 11. 495. 6; & to. 15. 113. 167; & to. 18. 510. 1; & ſeq; & to. 2. ex Pighio. 90. 1.
Vindiciæ eiuſdem D. Petri à calumnijs Nili Teſſalonicenſis Epiſcopi, & Magdeburgenſium. to. 10. 264. 1.
Vindiciæ Romanorum Pontificum, qui ab Hæreticis de hæreſibus accuſati fuerunt. to. 2. ex Pighio. 86. 1; & ſeq; & 91. 1; & to. 1. 336. 2; & ſeq; & to. 4. 809. 45; & to. 8. 152. 1; & ſeq; & to. 10. 464. 1; & ſeq; & to. 15. 113. 1, & ſeq.
Vindiciæ Romanorum Pontificum à blaſphemijs, & calumnijs, quas euomuerunt hæretici. to. 1. 24. 1.

*Vindicta.*

Vindicta Dei iudicio reſeruatur, cùm ſcandalum timetur. to. 9. 374. 33.

*Vinea.*

Vinea figurauit Eccleſiam, quam plantauit vnus Paterfamilias, qui eſt Chriſtus Dominus, à quo locata fuit alijs agricolis, & miſſi ſunt ſerui ad percipiendos fructus. to. 4. 31. 1; & ſeq.
Vinea figuram tenet Eccleſiæ, quæ non deſinit eſſe vinea, licèt alij noui palmites inſerantur veteribus, & areſcentibus amputatis. to. 16. 344. 14.

*Vinum.*

Vinum apud Noruegas illicò aceſſit, & conſeruari diu non poteſt. to. 4. 816. 89.
Sine vino poſſe celebrare, & ideo ſub vna tantùm ſpecie an Innocentius VIII. Noruegis conceſſerit? tomo 4. 808. 41; & 816. 89; & to. 8. 166. 1; & to. 10. 485. 2.
Vinum eſt de eſſentia ſacrificij miſſæ, quia eſt ex inſtitutione Chriſti Domini. tomo 10. 485. 2.

*Violator.*

Violator canonum dicitur committere peccatum in Spiritum ſanctum, ſed ob hoc non dicitur hæreticus, niſi crederet canones non eſſe ſeruandos, & non poſſet diſponi ad credendum eſſe peccatum eos non ſeruare. to. 9. 445. 153.
Violatores rerum ſacrarum mirabili vltione ſemper fuerunt à Deo puniti. to. 1. 544. 1; & ſeq; & 545. 2; & ſeq; & 552. 1; ſeq.
*Vid. Templorum contemptores.*

*Vir.*

Vir eſt caput mulieris per externam gubernationem; & mulier ad imperium, & nutum viri ſui omnino tenetur ſuas dirigere actiones, cùm eius Dominus ſit. to. 17. 9. 2.
Sub viri poteſtate eſt vxor, & vir dominari debet vxori ex Pauli Apoſtoli doctrina. to. 17. 9. 2.
Sponſæ flammeo obnubuntur, vt noſcant ſe viris ſuis ſemper ſubditas eſſe debere. to. 17. 9. 2
Vir dicitur caput mulieris; quia ſicut de ratione

tione capitis eſt, quòd per influxum internum, & externum dirigat membra, quorum eſt caput; ita vir debet ſuam mulierem regere. to.17. 9. 2.
Viro non ſubijcitur vxor, quando nequit cum viro habitare ſine contumelia Creatoris teſte Apoſtolo. to.9. 429. 56.
Viri priuilegia participat vxor, quia fit cum viro ſuo vna caro. to.9. 34. 156.
Viri ſancti omnes ſemper coluerunt Romanum Pontificem, vt totius Eccleſiæ Paſtorem, & Patrem. to.10. 90. 2.
*Vid. vxor.*

*Virga.*

Virga paſtoralis, quam accipiunt Epiſcopi in actu conſecrationis regendi poteſtatem ſignificat. to.9. 661. 2.
Virga ferrea ſignificat duplicem poteſtatem, ſcilicet diſciplinæ, & coactionis. tomo 12. 291. 1.
Virga debet eis mederi, quibus minæ non poſſunt mederi. to.12. 291. 1.
Virga de radice Ieſſe aſcendit Chriſtus Dominus habens ſapientiam, & poteſtatem. to.12. 291. 1.
In virga, an in dilectione, & ſpiritu leniratis venturus eſſet Apoſtolus ſciſcitatus eſt à Corinthijs? to.12. 291. 1.
Virga, & baculus Dei conſolantur, quia ſunt ſalutares, & non ad mortem, ſed ad vitam ordinantur. to.12. 291. 1.
Quos virga non caſtigat, ignis torquebit. to.12. 291. 1.
Virga alia eſt, quæ geritur tantùm in fulcimentum peregrinantis, alia in teſtimonium poteſtatis. to.17. 431. 2.
Virgam geſtare prohibiti fuerunt Apoſtoli, dum viueret Chriſtus Dominus, quia apud ipſum tunc reſidebat Eccleſiæ poteſtas; at poſt eius mortem iuſſi ſunt virgam gerere, quia in illis relinquebar poteſtatem. to.17. 431. 2.
Virga eximiam quandam, & excelſam auctoritatem, ac poteſtatem præſefert. to. 17. 29. 1.

*Virgilius.*

Virgilius Arelatenſis Epiſcopus à S.Gregorio Magno pallium accepit. to.6. 264. 2.
Geſſit in Gallijs vices Romani Pontificis, à quo fuerat delegatus eius Vicarius. to. 6. 115. 2.
Virgilij Arelatenſis quintus liber mendaciter interpretatus fuit à Chiffletio, quòd agat de Philippopolitano conuentu, non autem de Synodo Sardicenſi. to.6. 204. 2.

*Virginitas.*

Virginitas laudata fuit tum in veteri, tum in nouo teſtamento, nec non apud ipſos Gentiles. to.10. 60. 1.
Virgines, quæ poſt conſecrationem nupſerint, non tam adulteræ ſunt, quàm inceſtuoſæ teſte D. Hieronymo. to.10. 60. 1.
Virginitas ſine baptiſmo, charitate, & humilitate ad vitam æternam certum eſt non prodeſſe. to.3. 88. 2.
Nec Virginitas Mariæ ſine humilitate audeo dicere Deo placuiſſet, inquit D.Bernardus. to.3. 88. 2.
Virgini ſuperbæ præferendam eſſe mulierem docuit S. P. N. Auguſtinus. to.3. 88. 2.
Virginitas, ſeu pudicitia virtus eſt principaliter animi, non corporis. to.3. 88. 2.
Virginitas definita fuit à S. P. Auguſtino in carne corruptibili incorruptionis perpetua meditatio. to.3. 88. 2.
Virginitas, ſiue continentia corporis ſine continentia animæ eſt, ſicut lucerna ſine oleo. to.3. 88. 2.
Continentiæ corporali præualet continentia ſpiritualis, quam habet Virgo Deo ſacrata. to.3. 88. 2.
Abſque virginitate, puritate, continentia, & caſtitate opera omnia ſunt imperfecta. to.3. 88. 2.
Virgo appellatur tota Eccleſia per ordinem ad animæ virginitatem, & caſtitatem. to.3. 88. 2.
Virginitatem damnauit Vigilantius, & alij. to.7. 261. 1.
*Vid. Vigilantius.*
Virginitas etiam apud Gentiles in magno pretio fuit, vt conſtat de virginibus Veſtalibus apud Gentiles, & de Nonnis apud Ægyptios, quæ virginitatem ſeruauerunt perpetuam, & ſacerdotio inſeruierunt. tomo 14. 307. 2.
Virginitas, quæ cogitationem ſemper erigit in Deum, quantùm nobis commendata fuerit ab Apoſtolo? to.14. 307. 2.
Virginitatem in ſcripturis Diuinis non laudari blaſphemauit Lutherus. to.14. 396. 2.
Virginitas Angelica vita eſt, quia virgines viuunt in carne, ſed præter carnem. to.14. 396. 2.
Virginitatem ſecundùm Apoſtoli Pauli conſilium ſeruans futura erit beatior. tomo 14. 396. 2.
Virginitas ſummè fuit laudata à Tertulliano, & à SS.PP. Cypriano, Hieronymo, Ambroſio, & Auguſtino. to.14. 396. 2.
Virginitas fuit damnata à Vigilantio, qui non ordinabat diaconos, niſi priùs vxores duxiſſent. to.14. 396. 2; & ſeq.
Virgo tempore Polycratis Epheſiorum Epiſcopi repleta fuit Spiritu ſancto. tomo 14. 397. 1.
Virgines prudentes, & fatuæ diſcriminantur iuxta D. Hilarium, quòd illæ omiſſis rebus temporalibus aduentui Domini tantùm ſe præparant; iſtæ verò omiſſa temporalium cura in ſpem reſurrectionis non ſe erigunt. to.14. 475. 1.

*Beatiſſima Virgo Maria.*

Virgo Maria Beatiſſima virginitatem vouerat Deo perpetuam, antequam Ioſeph deſponſaretur. to.9. 700. 2; & ſeq.
Vouit virginitatem, quia virginitas optima eſt inter omnes virtutes morales. tomo 9. 775. 2.
Quamuis inter ipſam, & S. Ioſeph fuerit verum matrimonium; habuit tamen ſimul intentionem perpetuam ſeruandi virginitatem, quam vouerat. to.9. 755. 2; & ſeq.
Beatiſſima Virgo Maria fuit dignior tota Eccleſia reſidua. to.13. 403. 1.
Beatiſſimæ Virginis Mariæ aſſumptio in Cœlum in anima, & corpore an ſit de fide credenda? to.8. 571. 2; & ſeq.
*Vid. Maria Virgo Beatiſſima.*

*Virtus.*

Virtutes ita inter ſe comparantur, vt annulorum ad inſtar ſimul connectantur, quòd

nec vna ab alijs queat ſeiungi. to. 5. *6.* 2.
Virtute nemo poteſt malè vti, quia virtus eſt voluntatis perfectio, non defectus. tomo 13. 182. 2.
Abſque virtute religionis, quæ docet verum colere Deum, nulla remanet virtus ad ſalutem proficua. to.5. 6. 2.
Virtute pietatis erga Deum ſublata, tollitur quoque fides, & excellentiſſima virtus iuſtitiæ. to.5. *6.* 2.
Virtutes ſufficientes ad regendum populum Dei ex puris naturalibus acquiri non poſſunt. to 3. 62. 2.
Virtutes ſine charitate ſunt informes, ſicut corpus ſine anima. to.3. 62. 2.
Virtutes morales ſine fide, licèt ſint ſufficientes ad regendos Gentiles, qui non reguntur per ordinem ad finem ſupernaturalem à Rege Gentili; attamen non ſunt ſufficientes ad regendum populum Chriſtianum, qui regitur per ordinem ad vitam æternam. to.3. *62.* 2; & ſeq.
Virtutibus naturalibus politicis Romani temporale meruerunt Imperium teſte Diuo Hieronymo. to.3. *63.* 1.
Vera virtus Theologica apud infideles eſſe non poteſt, quia ſine charitate nequit haberi. to.3. *63.* 1.
Virtutes Regiæ præcipuæ ſunt duæ, ſcilicet iuſtitia, & pietas; quia vera iuſtitia compaſſionem habet. to.3. 160. 2.
Virtus prudentiæ neceſſaria eſt Regibus, ſine qua iuſtitiam, & pietatem exercere non poſſunt. to.3. 160. 2.
Virtus fidei debet in Regibus eſſe, quia ipſi debent Deo ſubdi, vt populus ipſis ſubijciatur. to.3. 161. 1.
Virtus quoque religionis in eis eſſe debet, fidelitatem ſuis ſubditis debent ſeruare, & humilitatem oſtendere. to.3. 161. 1.
Virtus bonam efficit electionem; ſicut vitium facit, quòd voluntas relicto bono eligat malum. to.13. 181. 2.
Virtutes morales impotentiam tollunt voluntatis, quæ ſine virtutibus nequit bonum operari. to. 13. 181. 2.
Virtutes morales naturales aſſuetudine bonorum operum comparantur. to. 13. 181. 2.
Virtutis proprium eſt, vt bonum eligat, & honeſtatis gratia immobiliter, quidquid facit, efficiat. to.13. 181. 2.
Virtus moralis habet vim firmandi voluntatem, ne ad eligendum malum vertatur. tomo 13. 181. 2.
Virtus moralis non repugnat, aut præiudicat libertati, quia operatur, ne deficiat. to.13. 181. 2.
Virtutes morales non ſufficiunt ad ſanandam ægritudinem voluntatis, ſed gratia Dei requiritur. to.13. 181. 2; & ſeq.
Virtutes debent habere coniunctam gratiam Dei, & charitatem, vt non deficiant à recta rationis regula. to.13. 182. 1.
Virtutes oſtendunt, & inclinant homines ad id, quod eſt illis conueniens. to. 4. 798. 133.
Virtutes morales naturales dirigunt hominem ad fœlicitatem naturalem, quæ eſt finis poteſtatis politicæ. to.7. 759. 2.
Virtutes Theologicæ dirigunt homines ad æternam beatitudinem, quæ eſt vltimus finis illorum. to.7. *759.* 2.
Sine virtutibus Theologicis virtutes morales nequeunt proficuè, & meritoriè exerceri. to.7. 759. 2.
Virtutes ſunt prædicandæ, vitia verò, quantùm fieri poteſt, ſunt occultanda. to. 18. *196.* 2.
Virtus charitatis habet rationem veſtis, quia multitudinem operit peccatorum. tomo 3. 258. 1; & ſeq.
Virtute charitatis fulgere debent omnes Chriſtiani, & præſertim omnes Eccleſiaſtici, ac præcipuè ſacerdotes; in hoc enim Chriſti Domini diſcipuli ſunt, vt habetur Io.13. to.3. 258. 1; & ſeq.
Per virtutem charitatis filij Dei legitimi diſtinguuntur à ſpurijs, & adulteris. to. *3.* *263.* 2; & ſeq.
Virtus charitatis dicitur perfecta vel quia augeri non poteſt, vt charitas in patria, vel quia nullum habet adiunctum timorem; vel tandem quia perficit illam habentem. to.19. 302. 1; & ſeq.
Remota virtute iuſtitiæ Regna non eſſent, niſi magna latrocinia. tomo 6. 41. 1; & to.19. *169.* 1.

*Vis, ſeu violentia.*

Vis, ſeu violentia inferenda non eſt illis, qui vnquam Chriſti Domini fidem amplexati non ſunt, ſed potiùs ſumma charitas, & beneuolentia illis eſt exhibenda. tom. 13. 337. 2.
Vis, violentia, & coactio Regem, ſeu Principem tyrannum efficiunt. to. 5. *16.* 2; & ſeq.
Vis, ſeu violentia, qua Regna occupantur, iugo ſeruili opprimit ſubditos. tomo 2. ex Turrecrem. 4. 1; & ſeq.

*Viſitator.*

Viſitator Eccleſiæ eſt Rector Vicarius ei datus, quando ſuo eſt viduata Paſtore. to.5. 243. 2.
Viſitator omni Eccleſiæ viduatæ poteſt à Papa conferri excepta Eccleſia Romana. to.5. 243. 2.
Viſitatorem Eccleſię Cathedralis vacantis ſolus Papa poteſt concedere, & deputare. to.4. 520. 152.
Viſitatio infirmorum præcepta eſt ſacerdotibus habentibus curam animarum. tomo 3. 258. 2.

*Vita.*

Vita ſine fidei veritate ſtare non poteſt, ſed fidei veritas, & cathedra Chriſti Domini ſine vita cuiuslibet poteſt conſiſtere. to. 3. 275. 2.
Vita hominis corporea eſt illa, quæ ei eſt cum omnibus alijs animalibus communis. to.3. 497. 2.
Vita hominis ſpiritualis, qua ſpiritu viuit, non corpore, alia eſt humana, ſeu politica, aut ciuilis, cuius finis eſt pax, & tranquillitas publica; officia verò neminem lædere, honeſtè viuere, tribuere cuique, quod ſuum eſt, rationem ſequi in agendo, & viuere honeſtè. to.3. 497. 2.
Alia eſt vita hominis ſpiritualis chriſtiana, & Eccleſiaſtica, cuius finis eſt æterna beatitudo; officia verò homines à peccatis, quæ viam ad beatam vitam impediunt, auer-

auertere, pœnas comminari, & imponere; ac bene operantibus prœmia ſupernaturalia pollicere, & oſtendere. to.3. 497. 2.

Vita ſpiritualis naturalis hominis dirigitur per Reges, & Principes, ac Magiſtratus; vita autem Chriſtiana Eccleſiaſtica dirigitur per Papam, per Epiſcopos, & Sacerdotes; non autem per Reges, aut Principes, ac Magiſtratus ſæculares. to. 3. 497. 2; & ſeq.

Vitæ ſpiritum habens, quamuis ſit in extremo, mortuus dici non poteſt. tomo 9. 28. 126.

Vita hominum mala corrigitur per continuam ſecuturæ mortis meditationem. to.8. 103. 2.

Vita ciuilis tollitur per mortem ciuilem, ſicut vita naturalis tollitur per mortem naturalem. to.9. 248. 3.

Vita bona ſine doctrina gratiam habet, doctrina ſine vitæ integritate non habet. to.9. 129. 10.

*Vid. mors ciuilis.*

*Vitalis Pſeudoepiſcopus Antiochenus.*

Vitalis Pſeudoepiſcopus Antiochenus ad dicendam fidei cauſam vocatus à Damaſo formulam fidei, quæ prima fronte ſana videbatur, edidit, quo S. Pontificem tentauit decipere; ſed cognita eius fraude ad Paulinum Antiochenum Epiſcopum fuit remiſſus, ſimulque fuit tranſmiſſa fidei profeſſio, ſub qua tum Vitalis, tum alij eius ſocij ad communionem Eccleſiæ erant recipiendi. to.1. 110. 2.

Vitalis fuit hæreſis Apollinaris ſectator, & patronus præcipuus, & nomine mentis, quam in Chriſto Domino profitebatur, Diuinitatem intelligebat. quo animam ipſius negabat; propter quod à Damaſo ſimul cum ſuis ſectatoribus fuit damnatus ſolemniter. to.1. 110. 2.

Vitalis cùm fidei formulam à ſe ſcriptam miſit ad Damaſum, confeſſus fuit Romanum Pontificem eſſe Coriphæum Propheticum, qui ſedit conflans, mundans, & diſcernens argentum à ſcoria, idèſt veram, & orthodoxam doctrinam ab adulterina falſitate repellens. to.1. 144. 1.

Vitalis accuſatus de hæreſi, & infamatus à pluribus prouocauit ſuos aduerſarios ad tribunal Apoſtolicæ Sedis, & acceſſit ad Damaſum ſupplicans ſolui ab infamia, & in Epiſcopatu, & Romanæ Eccleſiæ communione reſtitui. to.6. 413. 2.

Vitalis fuit chariſſimus S. Gregorio Nazianzeno, à quo habebatur catholicus, & à quo forſan accepit conſilium appellandi Romam, & teſtimoniales, ac commendatitias literas. to.6. 413. 2.

Vitalis ita decepit S. Gregorium, ſicut Apollinarius circumduxerat S. Athanaſium. to.6. 413. 2.

Vitalis ab Epiſcopatu Antiocheno fuit expulſus à Damaſo, vel ſaltem ad illum deponendum inductus. to.6. 413. 2; & ſeq.

Vitalis Paulino, & Meletio fuit ſuperordinatus tertius Epiſcopus, adeoque non fuit verus Epiſcopus. to.6. 414. 1.

Vitalis libellus profeſſionis fidei fuit indicatus catholicus, adeoque fuit ab infamia abſolutus, non tamen ob hoc fuit redditus communioni catholicæ, ſed delegatus Patriarchæ Paulino, non Meletio. tomo 6. 414. 1.

Fuit damnatus in tertia Synodo Romana celebrata ſub Damaſo anno ſexageſimo nono quarti ſæculi; & cum Vitali damnati fuerunt Timotheus, Apollinarius, & Lucius. to.6. 414. 2.

*Vitium.*

Vitia non tranſeunt ſimul cum dignitate in ſucceſſorem. to.9. 353. 290.

Vitia potiùs ſunt occultanda, & omni ratione ſananda, quàm vlla orationis acerbitate inſectanda; virtutes autem, vt augeantur, ſunt prædicandæ. to.18. 196. 2.

*Viuus.*

Viuus dicitur ille, qui nedum viuere poteſt, ſed etiam qui poteſt mori. to.9. 28. 126.

Poſitus in extremo mortis articulo non dicitur mortuus, ſed viuus ſimpliciter. to. 9. 28. 126.

*S. Vldaricus.*

S. Vldarico Auguſtano Epiſcopo in viſione Diuinitus apparuit S. Petrus geſtans duos gladios alterum cum capulo, alterum ſine capulo; eique præcepit, vt Henrico Othonis Saxoniæ Ducis filio detractanti ab Herigerto Moguntino Archiepiſcopo inungi, quia ſe exiſtimaret indignum, nunciaret enſem ſine capulo ſignificare Regem, qui ſine Pontificali benedictione Regnum teneret; enſem verò capulatum ſignificare eum, qui Regnum cum benedictione teneret. tomo 1. 515. 2.

S. Vldarici, vel vt alij vocant, Vdalrici Auguſtani Epiſcopi epiſtola conficta ab hæreticis Euangelicis, in qua interdicitur ſacerdotibus, & monachis, ne matrimonium ineant; & conceditur, vt vxores ante matrimonium acceptæ ſimul cum ſacerdotio retineantur; quoad ſecundum accepiatur ab iiſdem hæreticis; ſed quoad primum reijcitur. to.2. ex Alano. 51. 2; & ſeq.

*Vlricus Velenus*

Vlricus Velenus Lotheranus librum integrum compoſuit de aduentu Petri Romam, in quo conatur oſtendere Petrum nunquam Romæ fuiſſe; & tam Petrum, quàm Paulum, non Romæ, ſed Hieroſolymis occiſos fuiſſe. to. 18. 513. 1; & to. 14. 517; & ſeq.

Docuit, quòd duplex eſt vera Babylon; vna apud Aſſyrios; altera apud Ægyptios, quæ nunc Cayrum dicitur; & ideo D. Petrum ſcripſiſſe epiſtolam ex Aſſyria, vel ex Ægypto, non ex Italia, cùm ſcripſit ex Babylone. to.18. 514. 1.

Vlrici Veleni impia deceptio, qua nomen Babylonis Romæ Gentili, & idololatræ à S. Petro metaphoricè impoſitum transfert ad ſignificandam Romanam Eccleſiam, & ideo non ad ſignificandam Romam Gentilem, & Ethnicam, ſed ad ſignificandam Romam catholicam. to. 18. 514. 1; & ſeq.

Vlricus Velenus falsò adducit ex Tranquillo in vita Tiberij, & Tertulliano in Apologetico ſtatim poſt Chriſti Domini paſſionem adhuc tempore Tiberij Romæ cepiſſe eſſe Chriſtianos; adeoque à Petro fundatam non fuiſſe Eccleſiam Romanam. tomo 18. 515. 1; & to.14. 520. 1; & ſeq.

Ne-

Negauit Marci Euangelium Romæ ſcriptum fuiſſe aſſerens Marcum Euangeliſtam nunquam Romam vidiſſe, to.18. 516. 1.
Inſuper negauit Chriſtum Dominum Petro Roma exeunti apparuiſſe aſſerens vſque ad diem iudicij Chriſtum Dominum non eſſe apparenter venturum in terras, to.18.518. 1.
Vlricus Velenus negauit Petrum Romæ fuiſſe, quia Auctores diſcordant circa tempus, quo Petrus Romam aduenit. to.18.120.1; & ſeq; & to.14. 517. 1; & ſeq.
Inſuper quia Petrus non potuit venire Romam ante decimum octauum annum à paſſione Chriſti Domini; & ideo anno ſecundo Claudij; quo non potuit venire, quia tunc erat in carcere, à quo non fuit liberatus, niſi anno tertio Claudij; vt colligitur ex Act. 12. to.18. 522. 1; & ſeq.
Item quia Claudius, qui iuſſit Iudæos expelli ab vrbe Roma, iuſſit etiam in vrbem non recipi, to. 18. 523. 1; & to. 14. 520. 2; & ſeq; & 522. 1.
Inſuper quia quando Paulus reprehendit Petrum, Petrus adhuc Romam non viderat. to. 18.522. 1.
Item quia Paulus ſcribens ad Romanos multos ſalutauit, Petri autem non fecit mentionem; non eſt autem credibile, quòd ſi Petrus fuiſſet Romæ, non fuiſſet ſalutatus à Paulo. to.18. 523. 1; & ſeq; & tomo 14. 523. 1.
Inſuper quia Narciſſus ſalutatus in epiſtola Pauli erat presbiter Romanus teſte D. Ambroſio; præsbiter autem apud Paulum idem eſt, ac Epiſcopus; & ideo iſte, non Petrus, fuit primus Epiſcopus Romanus. to.18. 523. 2; & to.14. 523. 2.
Item quia Petrus fuit conſtitutus Apoſtolus Iudæorum, ideo non debebat venire ad Romanos Gentiles. to.18. 523. 2. & ſeq.
Inſuper quia in omnibus epiſtolis Romæ à Paulo conſcriptis ad Galatas, Epheſios, Coloſſenſes, Philippenſes, Hebræos, Timotheum, Philemonem, & Senecam nulla vnquam Petri mentio facta fuerit. to. 18. 524. 2; & ſeq.
Itém quia Petrus, & Paulus nec vna die, nec vno in loco mortui ſunt; nec vnius, & eiuſdem tyranni tolerauerunt ſententiam. tomo 18. 525. 1; & ſeq; & to. 14. 534. 2; & ſequen.
Inſuper quia ex ſcripturis, & Patribus colligitur Petrum, & Paulum Hieroſolymis, non Romæ, à Scribis, & Phariſæis, non autem à Romanis Imperatoribus occiſos fuiſſe. to. 18. 525. 2; & ſeq.
Tandem quia ſi de rebus nuper geſtis ſepe confinguntur errores; multò magis de rebus remotiſſimis, quæ perturbatiſſimis euenerunt temporibus, falſæ potuerunt hiſtoriæ confingi. to.18. 526. 2.
Vlricus Velenus negauit Romani Pontificis auctoritatem, quia negauit eſſe Petri Succeſſorem. to. 14. 539. 1; & ſeq.
Eiuſdem ſeptem cauilli cum ſuis reſponſionibus non niſi riſu digniſſimis. tom. 14. 542. 2; & ſeq.
Aſſeruit Chriſti Domini apparitionem Petro Roma exeunti eſſe prophanum mendacium contra Chriſtum Dominum, contra Paulũ, imò, & contra ipſumet Petrum. to. 14. 549. 2.
Blaſphemauit Eccleſiam Romanam mendacijs refertiſſimam mendacia approbare, profiteri, & decantare. tom. 14. 549. 2.
Denique docuit, quòd ſi Petrus Romæ fuerit, non fuit tamen Romanus Epiſcopus, ſed vniuerſæ Eccleſiæ; & ſi fuerit Romanus Epiſcopus, non conſtare, quòd illum Epiſcopatum ante mortem non reliquerit; ſicut conſtat reliquiſſe Antiochenum; adeòque non magis Romanum, quàm Antiochenum Patriarcham Petri Succeſſorem eſſe dicendum. tom. 10. 246. 1.

*Vmbra.*

Vmbra legem veterem figurabat; imago verò figurat legem Euangelicam. tom. 17. 19. 1; & ſeq.
Vmbra Petri adeò incredibili pollebat virtute, vt omnem è corporibus infirmitatem fugaret. to. 8. 28. 1.
Vmbram Corporis Chriſti Domini non legimus edidiſſe miraculum teſte S. Ioanne Chriſoſtomo; vt impleretur, quod ipſe promiſerat, ſcilicet credentes in eum maiora patraturos miracula, quàm ipſe feciſſet. & to. 8. 28. 1.
Vmbram Chriſti Domini pendentis in cruce tetigiſſe latronem, mentemque illius illuſtraſſe teſtatus fuit S. Vincentius Ferrerius, quippequę animabus, ſicut umbra Diſcipulorum medebatur corporibus. tom. 8. 28. 1.

*Vnctio.*

*Vnctio docebit vos de omnibus* 1. *Io.* 2. idêſt interior inſpiratio, & gratia Spiritus Sancti illuminabit vos, vt aſſentiamini doctrinis vobis propoſitis per externam prædicationem, ne decipiamini ab hæreticis. to. 3. 330. 2.
Vnctio Spiritus Sancti docet hominem omnia credere iuxta externas Fidei Catholicæ regulas. tom. 3. 331. 1.
Per vnctionem in veteri lege conſecrabantur Sacerdotes, & Reges. tom. 12. 458. 2; & ſeq.
Vnctio externa nullam de ſe confert poteſtatem, nec aliam indicat dignitatem, niſi illam, ad quam ſignificandam fuit impoſita. to. 12. 459. 1.
Vnctio alia eſt externa, & ſenſibilis; alia interior, & inuiſibilis, quæ fit per gratiam internam Spiritus Sancti. tom. 12. 459. 1.

*Vnctus.*

Vncti appellantur in veteri lege tam Reges, quàm Sacerdotes, ſed hæc appellatio multò frequentiùs Sacerdotibus tribuitur, quia per vnctionem conſecrabantur. tom. 12. 458. 2; & ſeq.
Vncti vocantur etiam omnes iuſti, ſi ſermo ſit de vnctione interna, quæ fit per internam gratiam Spiritus Sancti. tom. 12. 459. 1.
Vnctus ſignificat quemlibet hominem per aliquam ſacram vnctionem ad dignitatem aſſumptum. to. 12. 480. 2.

*Vnio.*

Vnio prima ad corpus Chriſti Domini myſticum fit per fidem Diuinam. tom. 13. 433. 1.

Vnio, vnitas, vnum, & vnicum quomodò inter ſe diſcriminentur? tom. 3. 201. 1.
Vnio attenditur ſecundùm multitudinem, quæ neceſſariò ad vnionem requiritur. to. 3. 201. 1.
Vnio membrorum dependet, & dicitur per ordinem ad caput, ad quod membra referuntur. to. 3. 201. 1; & ſeq.

*Vnitas.*

Vnitas excludit multitudinem, vnio autem ſecundùm multitudinem ſolùm attenditur. to. 3. 201. 1.
Vnitatis octo differentiæ poſitę à S. Bernardo ad Eugenium Pontificem. tom. 4. 61. 1.
Vnitas in omnibus rebus eſt, qua vel natura conſtant, vel cælitus inſtituuntur. tom. 4. 653. 2.
Vnitatis, & concordiæ excellentia; ſciſſuræ verò, & diuiſionis incommoda plurima. to. 4. 676. 2.
Vnitas eſt cauſa pacis, pax enim eſt effectus amoris. cuius eſt proprium vnire. to. 3. 206. 1.
Vnitas diuiſionem non recipit, quia illi opponitur. tom. 6. 3. 1.
Vnitatis ſunt plura myſteria, & vnitate res paruæ creſcunt; ſciſſura verò dilabuntur. to. 14. 381. 1; & ſeq.
In vnitate conſiſtit ratio bonitatis; & tantò magis aliquid de bonitate participat, quantò magis in vnitate fundatur. tom. 16. 364. 4; & ſeq.
In vnitate, & vnanimitate populi conſiſtit pax, ſalus, & bonum ipſius populi. tom. 16, 368. 12.
Vnitas datur in omnibus rebus, quia omnes ab vnitate deſcendunt. tom. 5. 592. 2.
Vnitas regiminis ex libris Gentilium, & etiam ex Sacris Scripturis deducitur. to. 1. 5. 2; & ſeq.
Vnitas eſt principium omnium rerum, & ei dualitas ſubiecta eſt; & ſicut vnitas eſt bonorum exordium; ita dualitas eſt origo malorum. tom. 16. 359. 12. & ſeq.
Vnitatem ſi habent decem, vnus illorum non vnus, ſed decuplus dicitur; & ſic vnitas de vno millenum efficit. tom. 16. 360. 15.
Vnitatis excellentiam, & pretioſitatem depredicant gemmæ, quæ propterea vocantur vniones. to. 16. 360. 18.
Vnitas ad conſeruationem rei ordinatur, dualitas verò ad deſtructionem. tom. 16. 360. 20.

*Vnitatis ſpecies.*

Vnitas in plures ſpecies diuiditur iuxta S. Bernardum. tom. 3. 201. 2.
Vnitas alia eſt naturalis, vt eſt vnio animæ, & corporis; & hæc integralis etiam vocatur. to. 3. 201. 2.
Alia eſt vnitas carnalis, quæ reperitur inter vxorem, & virum, de quibus dicitur: *Erunt duo in carne vna.* to. 3. 201. 2.
Alia eſt vnitas virtualis, quæ hominem ſibimetipſi coniungit, ne per diuerſa vel proſpera, vel aduerſa defluat; & hæc vocatur etiam integritas mentis, quæ per varios, & diuerſos affectus nec ſcinditur, nec immutatur, ſed vna, & eadem ſemper immutata perſeuerat. tom. 3. 201. 2; & ſeq.
Alia eſt vnitas moralis, quæ nos proximo per dilectionem coniungit. tom. 3. 202. 1.
Alia eſt vnitas ſpiritualis, quæ nos in hac vita ſpiritualiter Deo coniungit; & hæc triplex eſt iuxta triplex vinculum, quo conſtringimur, ne à Deo diuidamur peccando; quod vinculum eſt pudor, timor, & amor, quæ nos retrahunt, nec in peccatum labamur. to. 3. 202. 1.
Alia eſt vnitas ſocialis in patria inter Angelos, & beatos, quorum eſt omnino idem velle, & nolle. tom. 3. 202. 1, & ſeq.
Alia eſt vnitas æternalis, qua creatura rationalis in patria per gloriam Deo coniungitur, à quo nunquam poterit ſeparari. to. 3. 202. 2.
Alia eſt vnitas hypoſtatica; qua Verbum Diuinum ſibi naturam humanam coniunxit to. 3. 202. 2.
Alia eſt vnitas ſubſtantialis, ſiue ſimpliciſſimæ identatis, qua Diuina eſſentia eſt vna in tribus Perſonis Diuinis diſtinctis realiter inter ſe. to. 3. 202. 2.
Præterea vnitas alia eſt totalitatis, qua plures partes colliguntur in vnum. to. 3. 202. 2.
Alia eſt vnitas conformitatis, qua plures partes eiuſdem totius inter ſe aſſimilantur. to. 3. 203. 1.
Alia eſt vnitas attributionis, qua plura dicuntur vnum per ordinem ad vnum finem. to. 3. 203. 1; & ſeq.
Alia eſt vnitas perfectionis, quæ coaleſcit ex coniunctione plurium graduum, officiorum, & ſtatuum. tom 3. 204. 1; & ſeq; & 205. 1.
Alia eſt vnitas ordinis, qua plura inter ſe diſtincta ordinantur ad vnum. tom. 3. 205. 1.

*Vnitas Eccleſiæ.*

Vnitas Eccleſiæ non ſolùm à Chriſto Domino, ſed etiam ab vno capite viſibili deſumitur. to. 9. 630. 1.
Vnitatem auferens ab Eccleſia Hæreſum, & Schiſmatum iacit fundamenta. to. 4. 653. 1; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ colligitur ex ipſo nomine, quod ſignificat plurium conuocationem in vnum. to. 3. 201. 1.
Vnitas Eccleſiæ à Trinitate Diuinarum Perſonarum deſcendit; à Patre quidem, quatenus eſt principium totius Diuinitatis; à Filio, quatenus ſibi vniuit humanitatem aſſumptam; & à Spiritu Sancto, quatenus omnes vnimur per charitatem, to. 3. 201. 1; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ eſt vnitas collectiua, quia per ipſam congregantur omnes credentes. to. 3. 201. 2.
Vnitas Eccleſiæ eſt vnitas totalitatis, quia Eccleſia eſt vnum totum, cuius partes ſunt omnes fideles; ſicut vnum eſt corpus ex pluribus membris conſtitutum. to. 3. 202. 2; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ eſt etiam vnitas conformitatis, quia omnia membra Eccleſiæ conformantur in fide, ſpe, & charitate, & in alijs gratiæ Diuinæ donis. tom. 3. 203. 1.
Vnitas Eccleſiæ eſt etiam attributionis ad vnum finem, qui eſt æterna beatitudo; & ad

ad vnum principium, quod eſt Trinitas Diuinarum Perſonarum, à qua recipit influxum Diuinorum charisſmatum. to. 3. 203. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ magis exprimitur per baptiſmum, quia eſt ianua omnium Sacramentorum, per quam ſolùm ad Eccleſiam intramus; & eſt vnus apud omnes quoad materiam, & formam. to. 3. 203. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ ſeptennario numero deſignatur, vel quia ſeptem dierum numero præſens vita, in qua peregrinamur, decurrit; vel quia ſeptennarius numerus vniuerſitatem ſignificat. to. 3. 204. 1.

Vnitatem Eccleſiæ non tollit ſtatuum, officiorum, & graduum varietas, ſed perficit. to. 2. 204. 1. & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ eſt vnitas perfectionis, quia ordinatur ad bonum; & ordinis, qui conſervat Eccleſiæ vnitatem. to. 3. 205. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ arguit illius fortitudinem; quia virtus vnita fortior eſt, quàm diuiſa. to. 3. 205. 2.

Vnitas Eccleſiæ eſt vnitas amoris, dilectionis, & pacis. to. 3. 206. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ non eſt minor, ſed maior, & perfectior vnitate, quam habent ſæculares politiæ. to. 13. 308. 2.

Vnitas Sacerdotalis omnium Eccleſiarum, à ſola Romana Eccleſia eſt exorta. tom. 1. 10. 1.

Vnitas Eccleſiæ à S. Cypriano ſummè commendata, & egregiè fuit probata. to. 1. 421. 2.

Vnitas quantùm fuerit neceſſaria Eccleſiæ rerum Diuinarum, & naturalium exemplis oſtenditur. to. 16. 357. 2; & ſeq.

Vnitatem ouilis, & Paſtoris Eccleſiæ plurimùm probant beneficia nobis à Deo collata. to. 16. 334. 2.

Vnitas Eccleſiæ à Chriſto Domino fuit commendata commemorando beneficia nobis à Deo præſtita. to. 16. 334. 2; & ſeq.

Vnitas ouilis Eccleſiæ varijs auctoritatibus veteris Teſtamenti monſtratur, & confirmatur. to. 16. 351. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ omni tempore fuit præcepta, diuiſio verò, & ſciſſura damnata. to. 16. 352. 2.

Vnitas Eccleſiæ ſcinderetur, ſi plura, & diuerſa capita eſſent in Eccleſia. to. 16. 368. 11.

Vnitas Eccleſiæ ex duobus attenditur; ſcilicet ex communicatione membrorum ad inuicem, & ex ordine membrorum ad vnum caput viſibile. to. 9. 388. 8.

Vnitas Eccleſiæ habetur ex coniunctione cum ſuo capite Chriſto Domino; ſicut radij Solis vnitatem habent à ſuo principio, quod eſt Sol, à quo fluunt, teſte S. Cypriano. to. 18. 31. 2.

Vnitas Eccleſię non eſt corporea, ſed ſpiritualis, quia in omni loco in vno ſpiritu, & in vna fide offertur Domino oblatio munda. to. 18. 77. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ colligitur ex eo, quòd in lege veteri erat tantùm vnum templum, & vnum holocauſti altare, in quo ſacrificia Deo offerebantur. tom. 18. 77. 1.

Vnitas Eccleſiæ ab vnitate ſui capitis ſuam duxit originem. to. 18. 80. 1; & to. 4. 63. 2; & to. 6. 690. 1; & to. 17. 34. 1; & ſeq. & 450. 2.

Vnitas Eccleſiæ ſaluatur in vno Epiſcopo, qui omnes quoſuis alios Epiſcopos regere debet. to. 18. 82. 2.

Vnitas Eccleſiæ ſe habet, ſicut vnitas luminis; ſicut enim vnum eſt lumen Solis, & multi radij per totum Orbem diffuſi; ita eſt vnus Pontifex Summus, & multi Epiſcopi per Orbem diſperſi, qui tamen reducuntur in vnum Summum Pontificem, à quo ſuam poteſtatem iuriſdictionis accipiunt. to. 18. 80. 2.

Vnitas Eccleſiæ deſumitur ab vnitate Dei, Chriſti Domini, fidei, & baptiſmatis. tomo 18. 82. 2.

Vnitas Eccleſiæ oritur ex vna omnium fidelium profeſſione fidei, & ex communione fidelium in iiſdem ſacramentis ſub vno, & eodem Paſtore legitimo. to. 18. 32. 1.

Vnitas omnium Eccleſiarum totius Orbis habetur ex vnione ad Eccleſiam Romanam. to. 18. 32. 2.

Vnitas Eccleſiæ veteris ſemper ſeruata fuit, quia vnicus ſemper fuit in illa Summus Sacerdos, & Pontifex. to. 18. 33. 1; & 471. 1.

Vnitas Eccleſiæ militantis exemplata fuit ab vnitate Eccleſiæ triumphantis, quæ eſt in Cęlis. to. 18. 33. 1.

Vnitas Eccleſiæ, quæ eſt Corpus morale, ſumitur ex ſimilitudine vnitatis corporis naturalis. to. 18. 36. 1; & to. 14. 50. 2.

Vnitas Eccleſiæ eſt ad *ſimilitudinem* vnitatis nauis, & arcæ, quæ habet vnum Rectorem. to. 18. 34. 1. & 472. 1.

Vnitas Eccleſiæ eſt, ſicut vnitas ouilis, quæ debet habere vnum Paſtorem, qui illud regit. to. 18. 34. 1.

Vnitas Eccleſiæ eſt, ſicut vnitas domus, quæ habet vnum Patremfamilias, ſiue vnum Economum. to. 18. 34. 1.

Vnitas Eccleſiæ eſt, ſicut vnitas Regni, quod debet habere vnum Regem viſibilem. to. 18. 34. 1; & 472. 1.

Vt Eccleſiæ vnitas ſeruetur, debuit ei præfici vnus Paſtor viſibilis. to. 18. 102. 4; & to. 5. 22. 1; & to. 7. 25. 2.

Vnitas Eccleſiæ Catholicę deſumitur ex ſymbolo fidei: *Vnam Sanctam Eccleſiam Catholicam*. tom. 18. 102. 5; & tom. 16. 355. 12.

Vnitas Eccleſiæ non tollitur per multitudinem Eccleſiarum particularium, quia omnes Eccleſiæ ſunt vna Eccleſia. to. 18. 124. 6.

Vnitas Eccleſiæ Catholicæ originem habuit ab vnitate Eccleſiæ Romanæ. to. 18. 246. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ terreſtris deſumitur per ordinem ad vnum Rectorem viſibilem, à quo regitur. to. 18. 470. 2.

Vnitas Eccleſiæ terreſtris deſumitur ab vnitate Principis viſibilis, qui illam viſibiliter regit; ſicut vnitas Eccleſiæ cæleſtis habuit vnum Principem militiæ Cæleſtis, ſcilicet Michaelem, qui contra rebelles Angelos pugnauit. to. 18. 471. 1.

Vnitas Eccleſiæ eſt, ſicut vnitas exercitus,

& ideo

& ideo debet habere vnum Ducem; & ſicut vnitas mulieris ſpecioſæ, & ideo debet habere vnum ſponſum viſibilem. tom.18. 472.1.

Vniras Eccleſiæ euidenter colligitur ex illis Chriſti Domini verbis: *Alias oues habeo, quæ non ſunt ex hoc ouili; & illas oportet me adducere: & fiet vnum ouile, & vnus Paſtor*. to. 18. 472. 2.

Item colligitur ex eo, quòd ſicut vnus Epiſcopus præſidet omnibus parochis ſuæ diœceſis, & vnus Archiepiſcopus præeſt omnibus Epiſcopis ſuæ prouinciæ; & vnus Patriarcha præeſt omnibus Archiepiſcopis ſibi ſubiectis; ita vnus Pontifex ſummus debet præſidere omnibus Patriarchis, qui ei ſubduntur. to.18. 473. 1.

Item deducitur ex neceſſitate mittendi operarios ad prędicandum Chriſti Domini Euangelium per totum Orbem terrarum; vnus enim Epiſcopus non habet iuriſdictionem in diœceſim alterius Epiſcopi, & ideo nequit in illam deſtinare operarios; conſequenter neceſſarium fuit vnum caput ſummum, qui omnium Eccleſiarum ſollicitudinem habeat. tom. 18. 473.2.

Item ex vnitate, quæ non poſſet ſaluari, niſi vnus in Eccleſia eſſet Paſtor, qui omnes fidei quæſtiones dirimeret. to.8.707. 1; & to.18. 474.1.

Vnitas Eccleſiæ Romanæ exigit, quòd poteſtas omnium Epiſcoporum ab vno Papa deriuet. to.13. 586.1.

Vnitas Eccleſiæ eſt vnitas corporis myſtici perfectiſſimè à Chriſto Domino inſtituta. to.12.397. 1.

Vnitas Eccleſiæ neceſſariò exigit vnum tantùm ſupremum Principem temporalem, qui illam regat. to.12.383. 1.

Vnitas Eccleſiæ cum Chriſto Domino firmitatem immobilem traxit, ob quam nequit errare, & ob quam perpetuò regitur à Spiritu ſancto, à quo nequit ſeparari, quandiu coniungitur cum Chriſto Domino. to.9. 481. 9.

Vnitas ſpiritualis Eccleſiæ cum Chriſto Domino eſt, ſicut vnitas vxoris cum viro, à quo inſeparabilis eſt. to. 9.499. 14.

Vnitas Eccleſiæ nullo modo poteſt ſeruari, niſi vnitas Capitis perpetuò ſeruetur. to.3. 63. 2.

Vnitas Eccleſiæ vniuerſalis ex diſpoſitione Diuinæ prouidentiæ ſeruatur per vnitatem ſupremi Rectoris. to.3. 64. 2.

Vnam tantùm Eccleſiam conſtituunt Eccleſia veteris, & noui teſtamenti, quia vnum vtriuſque caput eſt Chriſtus Dominus; illius quidem, vt erat venturus; huius autem, vt iam venit, & impleuit promiſſiones illius. to.3. 217. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ, vt ſeruetur, neceſſariò exigit vnitatem membrorum, præcipuè Sacerdotum. to. 2. ex Pighio. 101. 2.

Vnitas Eccleſiæ tantùm ſeruatur per ordinem ad vnam partem omnibus alijs principantem. to.2. ex Pighio. 163. 2.

Vnitas Eccleſiæ neceſſariò exigit vnum Paſtorem, qui eſt Summus Pontifex Romanus. to.4.63.2.

Vnitas Eccleſiæ exigit vnum Paſtorem, ſicut vnus exercitus exigit vnum Imperatorem. to. 4.144. 2.

Vnitas Eccleſiæ exigit vnam fidem in omnibus nationibus per totum Orbem diffuſis. to.4. 232. 1.

Vnitas Eccleſiæ importat congregationem omnium fidelium habentium vnam fidem internam, & externè illam profitentium. to.4. 674. 24.

Vniras Eccleſiæ nequit conſeruari per ſolam religionis vnitatem. tom. 4. 736. 39; & ſeq.

Vnitatem Eccleſiæ perpetuò debet ſeruare, quiſquis eius beneficijs exoptat gaudere. to.16. 336. 2.

Vnitas Eccleſiæ, in vnitate calicis, de quo teſte Apoſtolo omnes participamus, conſiſtit. to.16. 338.7.

Vnitas Eccleſiæ in Chriſti Domini fide ſemper fuit fundata immobiliter tam in antiqua lege, quàm in nouo teſtamento, ſub diuerſis tamen modis, ac diuerſis ſimilitudinibus. to.16. 344. 8; & ſeq.

Vnitatem Eccleſiæ qui perpetuò non ſeruat, ille prophanus eſt, & hoſtis Eccleſiæ. tomo 16. 337. 6; & 356. 2.

Vnitas Eccleſiæ militantis eſt exordium noſtræ retributionis habendæ in Eccleſia triumphante. to.16. 338. 7.

Vnitas Eccleſiæ triplicem dicit vnitatem, ſcilicet corporalis habitationis, communionis Sacramentorum, & gratiæ, ac charitatis. to.16. 350. 10.

Vnitatem corporalis habitationis, & communionis ſacramentorum habent boni, & mali permixti, qui per baptiſmum, qui eſt Sacramentorum ianua, introierunt Eccleſiam; vnitatem autem gratiæ, & charitatis habent boni tantummodò. to.16.350. 10.

Vnitas Eccleſiæ in coniugio Adæ fuit figurata, ex cuius latere dormientis fuit formata Eua eius vxor; ſicut ex latere Chriſti Domini morientis Eccleſia eius ſponſa fuit ædificata teſte S. P. Auguſtino. to.16. 352. 2.

Vnitatem Eccleſiæ figurauit etiam arca Noe, extra quam omnes, qui fuerunt inuenti, perierunt. to.16. 352.3.

Vnitatem Eccleſiæ figurauit pariter vna domus ad comeſtionem agni Exod.12. deſtinata. to.16.352. 4.

Vnitas Eccleſiæ comparatur columbæ propter ſimplicitatem; & oui propter innocentiam. to.16. 352. 5; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ repræſentat Dei vnitatem, à quo omnes creaturæ per creationem deſcendunt. to.16. 353. 8.

Vnitatem Eccleſiæ deſignauit terra labij vnius; diuiſio autem linguarum in ædificatione turris figurauit Eccleſiæ ſciſſuram, quæ poſtmodũ Hieroſolymis fuit per Spiritum ſanctũ fuit ablata; quando *vnuſquiſq; audiebat lingua ſua illos loquentes*; quia ſcilicet plures nationes vnam, & eandem fidem audierunt, & profeſſæ ſunt. to. 16. 353. 10; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ pluribus textibus noui teſtamenti demonſtratur, & confirmatur. to.16. 354. 1; & ſeq.

Vnitatem Eccleſiæ Chriſtus Dominus nobis

ſummè commendauit, & pro ea ſeruanda Patrem rogauit. to.16. 354. 1.
Vnitatem Eccleſiæ ſeruantibus Chriſtus Dominus ſuam præſentiam, & aſſiſtentiam promiſit. to.16. 354. 3.
Vnitatem Eccleſiæ Chriſtus Dominus aſcenſurus in Cælum pluriès commendauit Diſcipulis. to.16. 354. 5.
Vnitatem Eccleſiæ deſignauit Chriſti Domini inconſutilis tunica deſuper contexta per totum. to.16. 354. 7; & to.2. ex B. Ægidio 64.1; & to.3.181, 2; & to.6. 906. 2.
Vnitatem Eccleſiæ pluribus exemplis, & ſcripturis nobis commendarunt, & preceperunt Apoſtoli. to.16. 355. 10.
Vnitatem Eccleſiæ Apoſtolus Paulus in ſuis Epiſtolis nos docuit continuò ſeruare. to.16. 355. 10.
Vnitatem Eccleſiæ nihil magis euertit, quàm inobedientia, & contemptus Prælatorum, qui verbum Dei nos docent; & conuerſio ad nouas, varias, & peregrinas doctrinas, quæ cor à veritatis ſemita auertunt. to.16. 355. 11.
Vnitas Eccleſiæ eſt ſignum magis certum veræ Eccleſiæ, quia vnitas eſt dos Eccleſiæ præcipua. to.16. 355. 12; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ diuerſis Sanctorum Patrum doctrinis oſtenditur, & declaratur. to.16. 356.1.
Vnitatem Eccleſiæ non tenens nequit habere Deum Patrem, quia non habet fratres eius filios. to.16. 356. 2; ſeq.
Vnitatis Eccleſię diuiſio ſceleratior eſt, quàm idololatria, & exuſtio Diuinarum Scripturarum; quia ſupplicijs grauioribus fuit ſemper à Deo punita. tom. 16. 357. 3.
Vnitas Eccleſiæ eſt expreſſior forma conuerſationis Angelicæ, quæ poſſit in hac vita inueniri. to.16. 357. 5.
Vnitas, & pax Eccleſiæ adeò firmo colligatæ ſunt vinculo, vt vna ſine altera nequeat ſeruari, nec diſſolui. to.16. 358. 6.
Vnitas Eccleſiæ, in qua omnes fideles continentur, comparatur vnitati ipſius Mundi, quæ omnes creaturas includit. to.16. 360 17.
Vnitas Eccleſiæ neceſſariò exegit vnum Paſtorem Chriſtum Dominum, & loco ipſius vnum Vicarium viſibilem. tom. 16. 361. 1; & ſeq.
Vnitas ſola efficit, quòd Eccleſiæ membra viuificentur à Spiritu ſancto, ſicut anima rationalis non viuificat membra corporis, niſi inter ſe ſint vnita. to. 16. 357. 5.
Vnitas Eccleſiæ rumperetur, ſi plura eſſent capita ſuprema in Eccleſia. to. 16. 368. 11.
Vnitati Eccleſiæ Romanæ ſubijciuntur, & ab illa dependent omnes aliæ Eccleſiæ per totum Orbem diffuſæ, ſiue Patriarchales, ſiue Archiepiſcopales, ſiue Epiſcopales, ſiue quæcunque aliæ inferiores. to.16.401. 1; & ſeq.
Vnitatem Eccleſiæ non tollit inſtitutio Patriarcharum, Archiepiſcoporum, Epiſcoporum, & Prælatorum per diuerſa loca; quia omnes iſtę Eccleſiæ referuntur ad vnã Eccleſiam Romanam, quæ eſt omnium matrix. to.16. 402. 4.
Vnitas Eccleſiæ in multitudine latiùs incremento fœcunditatis extenditur, quomodò multi radij ſunt, & vnum lumen; & rami arboris multi ſunt, ſed vnum robur radice tenaci fundatum; & quomodò de vno fonte viui plurimi defluunt, & numeroſitas licet diffuſa videatur exundantis copiæ largitate, vnitas tamen integra in origine ſemper indiuiſa ſeruatur teſte S.Cypriano. *in c.loquitur*. to. 16. 403. 7.
Vnitatem Eccleſiæ reſcindere conantur hæretici, vt ducant vitam ſuam in vitijs, tomo 16. 403. 11.
Vnitas Eccleſiæ complectitur iuſtos, & peccatores, ſicut vna domus Virgines prudentes, & fatuas; & vna area paleas tritico permixtas, & vna ſagena piſces bonos, & malos teſte S.P. Auguſtino. to.16.407. 2.
Vnitatem Eccleſiæ non tollit manſionum diuerſitas, in quibus habitant fideles iuxta merita, ſtatus, officia, & miniſteria; ſicut vnitatem domus nõ tollunt vaſa aurea, & argentea, quæ ſunt in honorem, & vaſa lignea, & fictilia, quæ ſunt in contumeliam. to.16. 409. 1; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ ab Apoſtolica Cathedra S.Petri dependet, & ab illa ſeruatur. to.17. 195. 2; & 350.1.
Vnitas Eccleſiæ ſolùm poteſt ſeruari per vnicum eius caput, qui poteſt omnia ſchiſmata tollere. to.17. 24. 2.
Vnitas vniuerſalis Eccleſiæ colligitur ex vnitate Eccleſiarum particularium, in quibus ſunt plures parochiales Eccleſiæ vni, & eidem Eccleſiæ matrici ſubiectæ. to. 17. 196. 1.
Vnitas Eccleſiæ interna eſt per fidem, ſpem, & charitatem; externa verò eſt per baptiſmum. to.17. 448. 2; & ſeq.
Vnitas interna, & externa Eccleſiæ nequit ſeruari, niſi per vnitatem internam, & externam miniſtrorum. tom.17. 448. 2; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ in vno Petro fuit à Chriſto Domino immediatè inſtituta. to.17.250. 2; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ Catholicæ eadem omnino eſt, ac Eccleſiæ Romanę communio. to.17. 459. 1.
Vnitas Eccleſiæ vniuerſalis nedum ex vnitate Paſtoris, ſed etiam ex vnitate ouilis à Sanctis Patribus fuit deducta. to. 17.536. 1; & ſeq.
Vnitas Eccleſiæ aſſimilatur vnitati corporis myſtici. quod debet habere vnum caput viſibile. to.5. 658. 1.
Vnitas Eccleſiæ militantis debet regi ab vno capite viſibili; & in hoc diſcriminatur ab vnitate Eccleſiæ triunphantis, quæ regitur ab vno capite à nobis inuiſibili, & à ſolis beatis viſibili. to.10. 157. 2.
Vnitas Eccleſiæ maiorem habet ſapientiam, & charitatem, quàm quæcunque alia vnitas. to.9. 493. 32.
Vnitas Eccleſiæ dependet ab vno Paſtore à Chriſto Domino, cùm in Cælum aſcendit, in terris relicto, qui illius vices gerit in terris, & ad quem poſſunt omnes fideles recurrere pro decidendis fidei controuerſijs. tomo 4. 630. 1; & ſeq; & 632. 1; & ſeq;

ſeq; & 640. 2; & ſeq; & tom. 3. 592. 2.

Vnitate Eccleſiæ teſciſſa nulla remanſit Eccleſiæ ſorma, nulla ſactamentorum communio. to. 4. 643. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ ex omni gente Gentili, & Iudaica per totum Mundum diſperſa collecta eſt. to. 4. 736. 41.

Vnitas Eccleſiæ ſaluatur per hoc, quòd eius filij virtutibus fidei, ſpei, & charitatis vniantur. to. 4. 262. 4.

Vnitas Eccleſiam ſeruat, propterea Eccleſia ſcindi non debet, ne deſtruatur. to. 6. 3. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ requirit nedum fidei Diuinę, ſed etiam doctrinæ vnitatem conformem. to. 12. 161. 1.

Vnitas Eccleſiæ nedum debet vnire fideles inter ſe, ſed etiam debet illos vnire cum capite. to. 10. 157. 1.

Vnitas Eccleſiæ comparatur vnitati rerum ſucceſſiuarum, vt ſunt Regnum, flumen, &c; quarum partes non ſuut ſemper numero eædem; non autem vnitati rerum permanentium, quæ eaſdem exigunt partes. to. 10. 267. 2.

Vnitas Eccleſiæ vbique ſeruat eandem doctrinam Euangelicam, eadem præcepta, & morum concordiam; at Eccleſiæ ab illa diuiſæ non habent, niſi diſſenſiones in doctrina, ſchiſmata, & rixas, ac morum, animorumque diſſonantiam. to. 5. 589. 1; & ſeq;

Vnitas Eccleſiæ ſeruatur à Chriſto Domino in Cælis, & in terris ab illius Vicario. to. 5. 14. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ ſine fidei, & ſacramentorum vnitate conſeruari non poteſt; & qui tolleret vnitatem, & ipſam Eccleſiam conſequenter deſtrueret. to. 12. 397. 1.

Vnitas Eccleſiæ à Sanctis Patribus fuit nobis oſtenſa, probata, & continuò confirmata. to. 12. 62. 2.

Vnitas Eccleſiæ eadem numero remanet, quanuis Summus Pontifex ad tempus mutetur. to. 10. 172. 2.

Vnitatem ſuam ſeruare ſemper ſollicita fuit Eccleſia à Chriſto Domino in Petro fundata. to. 8. 181. 2.

Vnitati Eccleſiæ repugnat regimen plurium Iudicum ſupremorum non ſubordinatorum. to. 8. 379. 2.

Vnitas Eccleſiæ deducitur ex vnitate cultus, ex ordine, & connexione membrorum cum capite. to. 8. 708. 1.

Item ex vnitate cathedræ; ſicut vna erat Eccleſia Hebræorum, quia vna erat Moyſis cathedra. to. 8. 710. 1.

Vnitas Eccleſiæ eſt vnitas indiuiſibilitatis ratione fidei, & ſacramentorum, quæ ſcindi non poſſunt; & vnitas continuationis, quia ſuccedentes eandem fidem tenent, & ſeruant; & vnitas perfectionis propter celſitudinem, & eminentiam; & vnitas ordinis, quia omnes confuſiones, & diſſenſiones exterminat. to. 8. 710. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ vnum ad tempus Summum Sacerdotem, & vnum Iudicem vice Chriſti Domini exigit. to. 7. 3. 2.

Vnitas Eccleſiæ vnum Summum Pontificem habet, non vnum numero, ſed ſucceſſione. tom. 4. 168. 1; & tom. 7. 148. 2.

Vnitati Eccleſiæ incorporamur per baptiſ. in re, vel in voto. to. 7. 747. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ principaliter dicitur per ordinem ad eius caput, quod eſt Chriſtus Dominus. to. 15. 196. 21; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ colligitur ex illis Chriſti Domini verbis ad Petrum; *Paſce oues meas*. to. 1. 15. 209. 6.

Vnitatem Eccleſiæ non credens eſt ſchiſmaticus omnino ab Eccleſia diuiſus. to. 15. 213. 26.

Vnitas Eccleſiæ dicitur per comparationem ad ſummam Dei vnitatem, & Eccleſiæ cæleſtis. to. 10. 45. 2.

Vnitas Eccleſiæ exigit remanere eundem ordinem, & habitudinem partium ad vnum caput. to. 10. 267. 2; & ſeq; & to. 3. 201. 1.

Vnitas Eccleſię neceſſariò importat vnitatem capitis, & vnitatem corporis. to. 9. 210. 171.

Vnitas Eccleſiæ vnam domum nouit, vnius cubiculi caſtitatem in caſto pudore cuſtodit. to. 9. 236. 8.

Vnitas Eccleſiæ eodem modo comparatur ad Chriſtũ Dominum ſpiritualiter, ſicut vxor ad virum. to. 9. 499. 54.

Vnitas Eccleſiæ importat vnum corpus myſticum, & ideo homogeneum. to. 9. 613. 308.

Vnitati Eccleſiæ repugnat, quòd habeat ſimul plura ſuprema capita viſibilia. to. 13. 165. 2.

Vnitas Eccleſiæ myſtica dicitur per ſimilitudinem ad vnitatem phyſicam corporis naturalis. to. 13. 307. 1.

Vnitas Eccleſiæ deſumitur à fide, ſpe, & charitate obiectiuè, non ſubiectiuè acceptis. to. 13. 379. 1.

Vnitas Eccleſiæ cum Chriſto Domino eſt ratio, ob quam recipit, & elicit ſuas operationes. to. 13. 483. 1.

Vnitas Eccleſiæ ſemper comparata fuit vnitati ouilis. to. 14. 564. 1; & ſeq.

Vnitati Eccleſiæ non potuit congruere, niſi vnum caput viſibile. to. 1. 4. 2; & to. 5. 88. 1; & ſeq. & to. 6. 52. 2.

Vnitati Eccleſiæ conuenit tantùm vnum caput propter ſimilitudinem cum Eccleſia triumphante, cum Synagoga, nec non cum corpore naturali. to. 14. 567. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ ampliùs demonſtratur. to. 1. 1. 2; & 424. 1; & to. 3. 138. 2; & 180. 1; & to. 4. 257. 2.

Vnitas eſt cauſa efficiens, & conſeruans perpetuitatem ipſius Eccleſiæ. to. 1. 6. 1; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ deſumitur ſecundùm conformitatem, quam habent Eccleſiæ membra inter ſe, & ad finem ipſius; & ſecundùm ordinem ad cauſam efficientem, & regulatiuam, quæ vna eſt, & eſt ipſemet Chriſtus Dominus. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio 13. 2; & ſeq.

Vnitas membrorum Eccleſiæ differt ab vnitate membrorum corporis naturalis; quòd illa non habet omnia ſua membra myſtica ſimul, ſed ſucceſſiuè; iſta autem omnia ſunt ſimul ſecundùm tempus. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio, 14. 10.

Vnitas Eccleſiæ conuenit cum vnitate corporis naturalis in hoc, quòd nulli membro poteſt ſalus, & vita competere, niſi maneat corpori vnitum. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 14. 7; & ſeq.

Vnitati Eccleſiæ ſemper fuit neceſſarium vnum caput viſibile. to.2. ex Turrecrem. 7. 1; & to.10.247.2.

Vnitati Eccleſiæ non fuerunt datæ claues à Chriſto Domino, ſed Petro. to. 14.49.2; & ſeq.

Vnitas ita eſſentialiter Eccleſiæ competit, vt ab ea diuidi, & ſeparari non poſſit. to. 3. 28.2.

Vnitas Eccleſiæ dicitur etiam ſeptuplex, quia ſeptem donis Spiritus Sancti inſignitur, vel quia ſeptem dierum numero deſignatur vita præſens, qua Eccleſia militans peregrinatur in terris; vel quia numerus ſeptenarius vniuerſalitatem, quæ competit Eccleſiæ, ſignificat. to.3. 204.1.

Vnitas Eccleſiæ non tollit varietatem, & diuerſitatem morum, rituum, & ceremoniarum. to. 3. 205.1.

Vnitatem neceſſariò competere Eccleſiæ catholicæ eſt de fide credendum. to.3.461. 2.

Vnitas eſt ſimpliciter, & abſolutè Eccleſiæ neceſſaria, vt conſeruetur. to.16. 357. 2; & ſeq.

Vna eſt Eccleſia catholica, quia eſt *terra labij vnius*; vnam enim fidem profitetur. tomo 19. 423.2.

Vnitatem Eccleſiæ catholicæ confiteri eſt abſolutè, & ſimpliciter neceſſarium ad ſalutem. to.1. 3. 2.

Vnitas Eccleſiæ deducitur ex eo, quòd ſit corpus myſticum Chriſti Domini qui nequit eſſe caput, niſi vnius corporis tantùm. to. 4. 223.1.

Item colligitur nedum ex vnitate capitis, ſed etiam ex vnitate fidei, quam profitetur. to.19. 129. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ conſtat ex circunciſione, & præputio, quia Chriſtus Dominus, qui eſt lapis angularis, *fecit vtraque vnum*. to. 19. 132. 2; & ſeq.

Summa Eccleſiæ vnitas manifeſtiſſimè fuit prædicta à Daniele Propheta. to.19. 229. 2.

Vnitas Eccleſiæ eſt perfectiſſima inter omnes vnitates propter ſtabilitatem, fortitudinem, amplitudinem, & dominij plenitudinem. to.19. 231. 1.

Vnitas Eccleſiæ non poſſet ſeruari, niſi continuaretur ſucceſſio Capitis, & Paſtoris. to.19. 425. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ etiam ex principijs naturæ colligitur; vt in apibus, gruibus, ramis eiuſdem ſtipitis &c. to.19. 426. 1.

Vnitas Eccleſiæ ita dependet ab vnitate capitis, vt ſine iſta nequeat conſiſtere. to.20. 483. 2; & 507. 2.

Vnitas Eccleſię arguit ſummam perfectionem, dignitatem, charitatem, & excellentiam illius. to. 20. 507. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ à Chriſto Domino fuit comparata vnitati, qua ipſe, & Pater vnum ſunt. to.20.508.1.

Vnitas Eccleſiæ ſemper eadem perſeuerauit à Chriſto Domino vſque ad noſtra tempora. tomo 20. 524. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ catholicæ typicè fuit figurata in vnitate veteris Eccleſiæ ab Adam vſque ad Chriſtum Dominum. tom. 20 524. 2; & ſeq.

Vnitas Eccleſiæ quantùm ad gubernationem exteriorem deſumenda eſt etiam per ordinem ad Chriſti Domini Vicarium. to.13. 287.2.

Vnitas exterior Eccleſiæ eſt oſtenſiua, & conſeruatiua vnitatis interioris, quæ habetur per fidem, ſpem, & charitatem. tom. 13. 287.2.

Vnitatem Eccleſiæ diſertiſſimè deſcripſit, docuit, & nobis commendauit S.Cyprianus. to.1. 421. 2.

Vnitas Eccleſiæ principaliter attenditur ex connexione, & communicatione membrorum ad inuicem; & ex ordine omnium membrorum ad vnum eorum caput. to.9. 388.8.

Vnitati Eccleſiæ opponitur ſchiſma, quo tollitur charitas, qua perficitur vnitas. to.9. 387.1; & ſeq.

Ad ſeruandam Eccleſiæ vnitatem vnus ſemper debet ei præſidere. to.3. 63.2.

*Vniuerſale.*

Vniuerſale accipitur, vel vt idem eſt, ac ſolus; vel vt ad omnes extenditur. to.3.458.2; & ſeq; & to. 13. 244. 1; & to. 12. 53. 1; & to.20. 79. 2; & ſeq, & to.6.441. 1; & ſeq; & to.14. 30.2.

Vniuerſale ſi cadat, cadunt omnia; ad quæ vniuerſale illud extenditur. tom.13. 244. 1.

Vniuerſalis Epiſcopi nomen humilitatis gratia reſpuit S.Gregorius Magnus. tom.14. 417.1; & to.13.244. 1.

*Vid. Epiſcoporum tituli.*

*Vniuerſalitas Eccleſiæ.*

Vniuerſalis nomen competit Eccleſiæ ratione Inſtitutoris, qui eſt Dominus vniuerſorum. tom.3. 206. 2.

Vniuerſalitas etiam quantùm ad loca competit Eccleſiæ, quia per totum Orbem extenditur. to.3. 206. 2.

Item quantùm ad hominum conditionem, quia omnes nationes colligit, & nullam reſpuit. to.3. 206. 2.

Item quantùm ad tempus, quia incepit ab initio Mundi, & vſque in finem eſt duratura. to.3.207. 1.

Item quantùm ad ſtatus, quia comprehendit nedum homines, qui ſunt in ſtatu viæ, ſed etiam eos, qui ſunt in patria, imò etiam Angelos. to. 3. 207. 2.

Item quantùm ad doctrinam, quam omnibus hominibus communiter tradit. to.3. 207. 2.

Item quantùm ad peccatorum remedium, quia miniſtrat ſacramenta, quibus omnia omnium hominum peccata delentur. to.3. 207. 2.

Item quantùm ad præcepta, quæ non vni populo, vt lex Moyſaica; non vni ſexui, vt circumciſio, quæ ſolis maſculis dabatur; ſed omni populo, omni ſexui, omni ætati, & conditioni præſcribuntur. tom. 3. 208.1.

Vniuerſalitas, quæ deſtruit alias Eccleſias particulares, non competit Eccleſiæ Romanæ;

manæ ; ſed vniuerſalitas , quæ continet ſub ſe omnes alias Eccleſias, ei propriè congruit . to.6. 444. 1.

Vniuerſalis Eccleſia dupliciter dicitur iudex, & norma in definiendis fidei controuerſijs. to.16. 541. 1.

Vniuerſalis Eccleſia non fuit ęqualiter commiſſa Petro , & omnibus Apoſtolis . to.8. 503. 2.

Vniuerſalis Eccleſia dicitur illa , ad quam ordinatur Summi Pontificis poreſtas. t.13. 404. 1.

Vniuerſalis Eccleſia per Concilium generale ſede vacante repræſentatur . to.9.226.3; & ſeq.

Vniuerſalis Eccleſiæ conſenſus eſt argumentum poteſtatis Summi Pontificis Romani . to.11. 553. 1.

Vniuerſalis Eccleſia quomodò , & cur vocetur Catholica ? tom. 2. ex Turrecremenſi . 60. 1.

Vniuerſalis Eccleſia multipliciter dicitur Catholica . to.4. 257. 4; & ſeq; & 258.1; & to.3.206.2; & ſeq.

Vniuerſalis Eccleſia per totum vniuerſum Orbem diffundeoda fuit . to.15. 304. 2.

Vniuerſalis Eccleſia quare dicatur Apoſtolica, non autem dicatur Eccleſia Chriſtiana; cùm Chriſtus Dominus ſit fundamentum principale , & primarium ; Apoſtoli verò fundamentum ſecundarium , & minùs principale fundatum ſupra ipſummet Chriſtum Dominum ? to.4. 259. 5.

Vniuerſalis Eccleſiæ Primatis munus quodnam ſit ? to. 1. 42. 2.

Eccleſia à Chriſto Domino D. Petro collata non eſt hæc , vel illa , ſed tota Eccleſia vniuerſalis . to.13. 237. 1.

Vniuerſalis Eccleſia non dicitur Prophetica , ſed Apoſtolica ; quia Apoſtolorum doctrina fuit vberior , & manifeſtior , quàm doctrina omnium Prophetarum . to. 4. 259. 6.

Vniuerſalis nomen quare , & quomodò conueniat Eccleſię ? to.13. 415. 1; & tom. 16. 278. 2; & 455. 1.

Vniuerſalis Eccleſiæ curam , & diligentiam qualem debeant habere omnes fideles ? to.16. 410. 1; & ſeq.

Vniuerſalis Eccleſia tota ſimul nequit eſſe Iudex infallibilis controuerſiarum fidei . to. 9. 717. 2.

VoiuerſalisEccleſia non repręſentatur à Concilio oon includente Papam . tom.3. 186. 1; & ſeq.

Vniuerſalis imperfectè dicitur Eccleſia ſede vocante ; quia capite viſibili caret . to.3. 398. 1.

Vniuerſalis verè , & propriè nequit dici Eccleſia , niſi accipiatur ſimul cum ſuo capite viſibili , quod eſt Summus Pontifex Romanus . to.3. 186. 1.

Vniuerſalis viſibilis Eccleſia ſola poteſt ſaluare , quia extra illam ſalus eſſe non poteſt . to. 16. 456. 1.

Vniuerſalem Eccleſiam deſerentes ſunt ſacri coningij violarores ſacrilegi . to.16. 456. 2.

Vniuerſalis Eccleſia vacante ſede , ſi debeat, congregare Concilium , illud debet congregare in eo loco , in quo vacat Eccleſia. to.9. 42. 210.

Vniuerſalis Apoſtolica Eccleſia,& ſedes Apoſtolica inter ſe differunt . to.6. 592. 1; & 627. 2.

Vniuerſalis Eccleſia ibi eſt , vbi eſt remiſſio peccarorum . to.9. 487. 20.

Vninerſalis Eccleſiæ muratio quoad mores , non quoad fidem. to.10. 153. 1.

Vniuerſalis Eccleſia realiter eſt in electis . to. 3. 33. 1.

Vniuerſalis Eccleſiæ gradus , officia , & dignirates quot ſint? to.3. 204. 2;& to.5. 532. vſque ad 539.

Vniuerſalis Eccleſia traxit S. P. Auguſtinum in ſuum gremium conſenſu populorum , auctorirare miraculis inchoara , ſpe nutrita , charitare aucta , auctorirate firmara , ſucceſſione Sacerdotum,& nominis vniuerſalitate . to. 7. 4. 2.

Vniuerſalis Eccleſiæ nota ex S. P. Auguſtino eſt , quòd abſcondi non poſſit ; quia per totum vniuerſum Orbem eſt manifeſtata ; quo hæreticorum ſectę , vtpotè in mundi angulo concluſæ, euertuntur . to.15. 320. 2; & ſeq.

Vniuerſalis Eccleſia dicitur Apoſtolica ; quia ab Apoſtolis ſine vlla interruptione ſuam ducit originem . to.15. 309. 1; & ſeq.

Vniuerſalis Eccleſiæ tutelam tenentur ſuſcipere Imperatores , & Reges Chriſtiani . to.1. 73. 2.

Vniuerſalis Eccleſiæ vtilitati conferunt varia munera , & officia in ipſa diſtributa. to.1. 70. 1.

Vniuerſalis Eccleſia eſt Apoſtolica . tom.3. 138. 1; & ſeq; & to.2. ex Aluarez . 7. 1. & ſeq.

Vniuerſalis Eccleſiæ vtilitati confert plurimùm coogregare Concilia geoeralia. to.2. 70. 1.

Vniuerſalis Eccleſia habet formam Hierarchiæ à Dei prouidentia diſpoſitæ. to.1. 41. 2.

Vniuerſalis Eccleſia , quare dicatur repræſentari à Concilio , & non eſſe Concilium? to.3. 385. 2.

Vniuerſalis Eccleſia fuit à Chriſto Domino condita . to.1. 2. 1.

Vuiuerſalis Eccleſię vtilitati maximè eſt fauendum . to.18. 108. 11.

Vniuerſalis Eccleſia fuit ſine Principibus ſæcularibus vſque ad Philippum Imperatorem . to. 18. 467. 5.

Vniuerſalis Eccleſia nomine ouium cur ſignificata ? to.18. 491. 2.

Vniuerſalis Eccleſiæ figura eſt Cœli firmamentum; duo autem Luminaria ſunt figuræ duarum principaliorum Dignitatum , ſcilicet Pontificatus , & Regni . tómo 13. 420.

Vniuerſalis Eccleſiæ neceſſitatibus quomodò teneantur ſubuenire omnes Chriſtifideles ? to.4. 698. 34.

Vniuerſalis Eccleſia deſignata fuit in linteo demiſſo ipſi D. Petro, quod plenum erat ex omni genere animalium . to.4. 30. 1.

Vniuerſalis Eccleſiæ iudicium quomodò ſit maius iudicio Romani Pontificis ? tom.9. 508. 70.

Vnioerſalitas Eccleſiæ , & fides ex Euangelio colligitur . to.4. 167. 2; & ſeq.

Vniuerſalitas Eccleſiæ deſignata fuit per ſagenam



Digitized by Google

genam miſſam à D.Petro in mare ex omni genere piſcium congregante; idêſt ex omnium hominum nationibus gentes colligente. to.4. 40. 2.
Vniuerſalis Eccleſia perficitur ſacramentis à Chriſto Domino inſtitutis, quæ omnibus venientibus ad Eccleſiam poſſunt conferri. to.3. 64. 1.
Vniuerſalis Eccleſiæ theſaurum diſpenſare cur ſpectet ſolùm ad Pontificem Romanum? to.9. 699. 2.
Vniuerſalis Eccleſiæ ſuffragia in charitate fundari quomodò ſit intelligendum? to.9. 688. 2.
Vniuerſalis Eccleſia ad totum mundum extenditur. to.13.266. 2.
Vniuerſalis Eccleſiæ Sacerdotium eſt dignius ſacerdotio ſynagogæ. to. 1.25. 2.
Vniuerſalis Eccleſiæ amplitudo monſtratur. to.4. 308; & 309.2; & ſeq.

*Vniuerſitas.*

Vniuerſitas, quando ſe ipſam congregat, requirit duas partes vocatorum; dummodò ad vocationem ſuperioris maior pars non ſufficiat citatorum. to.9. 139. 2.
Vniuerſitates Ciuitatum in Tuſcia requirunt præſentiam duarum partium; & maior pars illarum duarum partium ſufficit ad deciſionem eorum, quæ proponuntur. to.9. 140.3; & ſeq.
Vt vniuerſitas faciat ſtatutum derogans iuri ſingularum perſonarum, requiritur omniũ conſenſus; & non ſufficit conſenſus maioris partis ipſius Vniuerſitatis. to.9.219. 31; & ſeq.
An maior pars vniuerſitatis poſſit per impoſitionem oneris grauare ſingulos de vniuerſitate? to.9. 219. 32.
Vniuerſitas reſidet in vno ſolo habente tamẽ ab illa auctoritatem,& poteſtatem.to.9.45. 221; & ſeq.
Vniuerſitas importata nomine Eccleſiæ vniuerſæ non eſt vniuerſitas membrorum Eccleſiæ ita, vt fiat diſtributio pro ſingulis membris Eccleſiæ, aut pro ipſa communitate fidelium. tom. 13. 390. 2.

*Vnus.*

Vnius auctoritas poteſt eſſe talibus rationibus munita, vt multorum auctoritati ſit præferenda. to.9. 203. 64.
Sicut vnus Deus eſt in ſuperioribus, ita vnus Dei Vicarius debet eſſe in terris. to.9.203. 63.
Vna, & eadem res propter diuerſas rationes, non propter eandem, poteſt diuerſo iure cenſeri. to.9.438.118.
Vnus de duodecim Apoſtolis quare electus in Pontificem totius Eccleſiæ? to.13.252. 2.
Vnum in ſpiritualibus præſidere eſt magis neceſſarium, quàm in temporalibus. t.13. 289.1.
Vnum præſidere Eccleſiæ in ſpiritualibus eſt de iure Diuino, & ex Diuina inſtitutione. to.13. 289. 2.
Vnum eſt ex parte boni, plura autem ex parte mali. to.16. 361.1; & ſeq.
Vnius, & einſdem nequeunt eſſe duo Iudices immediati, quando poteſtas vnius non eſt ſub alio. to.13.372.2.

*Vocatio.*

Vocatio, quæ fit à Papa, eſt auctoritatiua; illa verò, quæ fit ab inferioribus, eſt potiùs requiſitio, ſiue denunciatio. to.9.45. 224;& ſeq.
Vocatio ad Concilium facta à Cardinalibus Sede vacante eſt auctoritatiua, & per modum citationis; quia in eo caſu ad eos cenſetur deuoluta poteſtas congregandi Concilium. to.9. 45.225.
Vocati à Papa ad Concilium, ſi renuant, cenſentur in contumacia, non autem vocati ab inferioribus. to. 9. 45. 225.
Vocati ad Concilium, vel collegium à legitimo ſuperiore non comparentes conſtituunt ſe contumaces. to.9.142. 15.
Vocati ad Concilium à Papa, qui poteſt etiam terminos iuris abbreuiare, reddit non venientes contumaces, & actus à paucis venientibus poteſt explicare, & efficit, vt poteſtas concilij reſideat in venientibus, & non venientes poſſint mulctari.to.9.143. 22.
Vocatus ad Concilium ſiue generale,ſiue prouinciale pro aliquibus ſpecialibus negotijs ſiue ciuilibus, ſiue criminalibus habet ius reuertendi Domum, non autem vocatus indiſtinctè, & generaliter pro omnibus. to.9.157.2.
Vocatio ad Concilium debet eſſe ſpecialis, & non ſufficit vocatio generalis. to.18. 109.2.
Vocatio debet ſemper præmitti concilio, ne vllus poſſit ob ignorantiam ab interuentu excuſari. to.10. 534. 1.
*Vid.ad Concilium qui vocandi.*
Vocationis Apoſtolicæ eſt triplex genus. tomo 16.475.2;& ſeq.

*Volucres.*

Volucres Cœli in pſal.8. deſignant cæleſtia; & piſces maris deſignant terreſtria. to.4. 78. 2.
Volucres Cœli Luc. 8. ſignificant ſolùm Angelos malos, ſeu Dæmones. to.4. 79.2;& ſeq.
Volucres Cęli Matt.13.ſignificant ſanctos viros, qui requieſcunt in ramis ſynapis. tomo 4. 80. 1.

*Voluntas.*

Voluntas coacta, vel coactioni admixta voluntas eſt iuxta S. P. Auguſtinum. tom.4. 86.1; & ſeq.
Voluntates, quæ tendunt in vnum, & idem non cenſentur plures, ſed vna, & eadem voluntas. to.4.812. 70.
Voluntas Papæ in his, quæ ſunt de iure poſitiuo, circa correctionem eſt pro ratione. to.9.497. 50.
Voluntas, cuius eſt electio hæc bona per gratiam Dei, charitatem, ceteraſque virtutes, ideo bene eligit, quia non deficit à recta regula rationis. to.13. 182. 1.
Voluntatem creatam eſſe primam regulam ſuarum actionum idololatriam ſapit. tomo 13.182.2; & ſeq.
Voluntas Diuina eſt prima regula, qua diriguntur omnes rationales voluntates, & voluntas hominis poteſt eſſe quaſi ſecunda regula voluntatis alterius hominis ſubditi, & obedientis. to.13. 340. 1; &ſeq.
Voluntas mala ex S.P.Auguſtino non eſt efficiens,

ficiens, ſed deficieos. to.2. ex N. B. Ægidio. 18.2.

*Votum.*

Votum eſt teſtificatio quædam ſpontaneæ promiſſionis, quæ Deo, & de his, quæ Deo ſunt propria, fieri debet. to.9. 700.2; & to.2. ex N.B. Ægidio. 37. 2.

Votum duplex eſt ſcilicet ſimplex, & ſolemne. to.9. 700.2.

Votum ſimplex eſt promiſſio facta Deo ſine aliqua ſolemnitate, nec in facie Eccleſiæ acceptantis, ſiue ſit pro aliquo non faciendo, vt de non contrahendo matrimonio. to.9.700. 2.

Votum ſolemne duplex eſt; aliud eſt votum ordinis, quod ex præcepto Eccleſiæ annexum eſt ordinibus ſacris; aliud eſt votum religionis, quod conſtituit Religioſum profeſſum. to. 9. 701.1.

Votum indeliberatum non valet. to.9. 334. 163.

Vota ſemel emiſſa opere complenda ſunt, nec poſſunt pro cuiuſque arbitrio diſſolui. to.9. 700.1.

Opus ex voto factum eſt magis meritorium, quàm ſi liberè, & abſque voti neceſſitate factum fuiſſet. to.9. 700. 1;& ſeq.

Votum an ſit de iure Diuino, vel humano? to.8.610. 1;& 611. 1.

Votum aliud eſt abſolutum, aliud conditionatum. to.9. 700.1;& ſeq.

In voto, & iuramento conditio bona, & debita, etiam non appoſita, ſubintelligitur. to.2.ex B.Ægidio 37. 2.

Votum ſemper proteſtatur Deo. to.9.315. 15.

Votum emiſſum contra bonum commune eſt omnino illicitum, & nullatenus ligat. to.2. ex N.B.Ægidio. 38.1.

Votum, & iuramentum æquipatantur. to.9. 336. 181.

In turpi voto eſt mutandum decretum iuxta S.Iſidorum. to.2. ex N.B.Ægidio. 38. 1.

Votum diſtinguitur à iuramento, quòd illud eſt promiſſio facta Deo; hoc verò eſt inuocatio Dei in teſtem. to.2. ex N.B. Ægidio. 40.1;& ſeq.

Votum non tenet, niſi ſit liberè emiſſum. to.9.116.129.

Votum eſt obſeruandum maximè, quando eſt iuramento firmatum. to.9.315. 15.

Votum debet habere tres comites, ſcilicet deliberationem, propoſitum, & promiſſionem, & tunc Deo fit verè. to.9. 342.218.

Votum magis obligat, quàm iuramentum, quia frangens votum peccat peccato infidelitatis; frangens verò iuramentum peccat peccato irreuerentiæ, quod eſt minus leue. to.18. 432. 1.

*Votum continentiæ.*

Votum continentiæ emiſiſſe quaſdam viduas tempore Apoſtolorum, vt Diaconiſſatum munere expeditiùs fungerentur, etiam Caluinus, & Lutherus concedunt; etiamſi docuerint votum non poſſe fieri, niſi in iis, quæ ſunt à Deo præcepta. to. 9. 750. 1.

Votum continentiæ ſolemnizatum per ſuſceptionem ordinis poteſt ab Eccleſia tolli. to.9. 701. 2.

*Vid. continentia.*

*Votum obedientiæ.*

Votum obedientiæ eſt ſummè perfectum, quia per illud homo abnegat ſemetipſum. to.9.752.2;& ſeq.

Votum obedientiæ erat in vſu etiam temporibus S.P.N. Auguſtini, & Caſſiani. to. 9. 753. 2.

Votum obedientiæ iuxta Lutherum eſt illicitum, quia per illud vouetur obedientia vni ſoli contra ſacram Scripturam præcipientem obedientiam omnibus. to. 9.752. 2.

*Votum paupertatis.*

Votum paupertatis ſimplex, & ſolemne quomodò differant? to.5.578. 143.

Votum paupertatis tam actualis, quàm habitualis pertinet ad perfectionem Euangelicam iuxta illud Matthæi 19. *Si vis perfectus eſſe, vade, & vende, quæ habes, & da pauperibus.* to.9.751. 1.

Votum paupertatis poſſunt emittere etiam pauperes, quia multum dat, qui dat, quod habet, & quod poteſt acquirere. to.9.751. 2;& ſeq.

Votum paupertatis non violatur per poſſeſſionem bonorum in communi. to.9. 752. 1.

Votum paupertatis in Regulari profeſſo an tolli poſſit à Papa? to.9. 707.2;& ſeq.

*Vid. paupertas.*

*Votum Religionis.*

Votum ſolemne profeſſionis in aliqua Religione approbata ex quacumque cauſa etiã vrgentiſſima non poteſt à Papa diſpenſari. to.9. 701. 1;& ſeq.

Votum ſolemne Religionis in hoc differt à voto ſolemni Ordinis; quòd illud habet annexum eſſentialiter votum continentiæ; iſtud verò illud habet annexum ſolùm ex iure Eccleſiaſtico. to.9. 701.2.

Vota ſolemnia, & vota ſimplicia conſtituentia ſtatum Religioſum, vt ſunt vota Societatis Ieſu, non diſtinguuntur ſpecie formali, ſed ſolùm quantùm ad modum; ſiue quantùm ad maiorem, & minorem ſtatum perfectionis. to.9.704. 2;& ſeq.

Votum ſolemne Religionis eſt totalis traditio Deo facta per modum viui holocauſti; at votum annexum Ordini ſacro eſt traditio Deo facta per ordinem ad exercendos ſacros ordines, non tamen eſt totalis ſeparatio à Mundo, ideo non eſt totalis traditio Deo facta. to.9. 707.1;& ſeq.

Vota Monaſtica, in quibus vita Religioſorum conſiſtit, ſunt iuris Diuini, non humani. to.18. 432. 2.

*Votorum commutatio.*

Votum peregrinationis ad Terram Sanctam à ſolo Papa poteſt permutari. tom.3. 82. 2.

Vota facta homini an confeſſor poſſit commutare, qui tempore iubilæi non fecit confeſſionem, quia non habebat, niſi venialia? to.5.500. 72.

Pœnitens, qui non petiuit à confeſſario tempore iubilæi commutationem votorum, an poſſit poſtea elapſo tempore petere? to.5. 500.73.

An voti commutatio poſſit fieri extra ſacramentum confeſſionis? to.5. 501.74.

Votorum commutatio non eſt neceſſariò fa-

cien-

Digitized by Google

cienda in opera ſimilia in ordine ad eundem finem. to.5. 501. 74.

In votorum commutationibus conſiderandum eſt, quod magis competit bono ſpirituali ipſius pęnitentis, quanuis materia cõmutationis non ſit ęqualis. to.5.501.74.

Votorum commntatio in alia opera pia, quanuis ſecundùm ſe ſint multò præſtantiora, & excelleutiora, non eſt facienda, ſi ad eundem finem conſequendum non ſint accomodata. to. 5. 500. 74.

Votorum commutatio non eſt facienda in opera aliàs debita de præcepto.t.5.501.74.

Votorum commutatio non eſt facienda in alia opera æqualia magnitudine, duratione, & numero? to.5. 501. 75.

Votorum cõmutatio debet fieri in rem ęqualem ad modum contractus, qui ſuaptè natura petit æqualitatem, quæ ſeruari debet inter contrahentes. to.5. 502. 75.

Æqualitas materiæ ſubrogatæ per commutationem non eſt accipienda methaphoricè, ſed moraliter, & arbitrio prudentis. to.5. 502. 75.

Vota omnia, excepto perpetuæ caſtitatis, & Religionis, poſſunt commutari virtute iubilæi. to.5.502. 76.

An Vota iurata etiam per iubilæum poſſint commutari? to.5. 502. 76.

Vota facta in fauorem tertij, ſiue ſint realia, ſiue perſonalia, poterit confeſſarius virtute iubilæi commutare abſque vllo conſenſu, & abſque licentia illius hominis, vel illius loci pij. to. 5. 503. 76.

Si votum fiat hoc modo: *Promitto Deo me tibi daturum decem aureos*; ſi pauper ſit præſens, & acceptet, non poterit dari diſpenſatio, nec commutatio ſine conſenſu tertij eò, quòd tertio fuit ius quæſitum. to.5.503. 76.

Pœnitens immemor voti, nolenſque commutari durante iubilæo an poſſit petere commutationẽ tranſacto tempore. to.5.503.77.

An vota pœnalia, & conditionalia adimpleta conditione poſſint commutari? tom.5. 503.78.

An votorum commutatio fieri debeat ab eodem Confeſſore, à quo fuit facta abſolutio à reſeruatis? to.5. 505. 79.

Qui lucratus non eſt iubilæum, ſicut à principio intendebat, quia non adimpleuit omnia, an poſſit petere commutationem voti obliti? to.5. 505.80.

An virtute Bullæ, ſeu iubilæi facienda ſit commutatio voti in aliquod ſubſidium omnino ſpirituale? to.5.505. 81.

Vota emiſſa ſub ſpe conſequendi iubilæum an poſſint commutari? to.5. 506.82.

An confeſſarius poſſit differre commutationem votorum extra tempus iubilæi? to.5. 506. 83.

Vota an poſſint commutari in materiam, quam ipſe confeſſarius, vel vir doctus poſtea præſcripſeriut? to.5.506.84.

Vota non commutantur in confeſſione inualidè facta. to.5.506. 85.

Confeſſarius poteſt commutare vota peregrinationis, & quomodò? to.5. 507. 86.

Quæ vota caſtitatis, & Religionis poſſint commutari? to.5. 507. 87.

Epiſcopi an poſſint commutare vota caſtitatis perpetuæ, ac Religionis? to.5. 508.88.

Vota illius, qui non petiuit commutationem, nec lucratus eſt iubilæum, poſt tempus expletum iubilæi an poſſint commutari? to.5. 509.89.

Vota an poſſint commutari ſub conditione? to.5. 509. 90.

An priuilegia iubilæi circa vota commutanda extendantur ad vota facta, & facienda, & an ſemper exigatur cauſa in huiuſmodi commutationibus? to.5. 510.91.

An Papa commutante votum ſibi reſeruatum poſſit poſtea commutari virtute iubilæi? tomo.5. 511. 92.

An votum caſtitatis temporalis commutatum virtute iubilæi in ſummam certam pauperibus ea data extinguatur omnino? to.5. 511. 93.

An ſi Papa commutet votum Religionis in aliud, teneatur ad id, in quod votum eſt commutatum, & an vouens poſſit liberè primum votum adimplere, relicta commutatione? to.5. 511. 94.

An ſi quis liber à voto per commutationem rurſus idem votum emittat, teneatur ad commutationem, & ad prius votum complendum? to.5.512. 95.

Quomodò ſint commutanda vota de præcepto, quod obligat ſub mortali ſeruando ſine voto? to.5.512. 96.

Qualiter ſint commutanda vota ieiunandi omnibus ferijs ſextis, & recitandi omnibus Sabbathis calculos Virgineos? tom.5. 512. 97.

Votum ieiunandi certa die an ſit commutandum in aliquid adimplendum in eodem die? to.5. 512. 98.

Qualiter ſint cõmutandum votũ virtute iubilæi non contrahendi matrimonium, aut votum aſſumendi Ordines ſacros? tom.5. 512. 99.

Pœnitens factus incapax ad implendam commutationem voti non tenetur redire ad votum iam commutatum. to.5. 513.101.

Priuilegia Mendicantium commutandi vota, & abſoluendi à reſeruatis non ſuſpenduntur virtute Bullæ Cruciatæ. to.5. 518.23.

Vota quænam poſſint commutari virtute Bullæ Cruciatæ, & quæ non? to.5. 522. 28.

Durante anno Bullæ vota, quorum commutatio conceditur, poſſunt toties quoties commutari à Confeſſario electo. to. 5.522.29.

Votum ſemel commutatum poteſt iterum commutari in ſubſidium temporale, non tamen ſemper, ſed interdum in opera pia. to.5.522. 30.

*Votorum diſpenſatio.*

Papa diſpenſando in voto non diſpenſat propriè in iure Diuino tollendo obligationem, ſed potiùs in materia, circa quam eſt tale ius illam auferendo, vel mutando. to.5. 627. 2.

In proprio voto Papa poteſt diſpenſare. to.4. 519.133.

Votum ſine cauſa legitima nequit à Papa abſolui, aut diſpenſari. to.9. 315. 15; & 318. 43.

Votum ſolemne profeſſionis in Religione approbata ob quancunque cauſam etiam vrgentiſſimam à Papa nequit diſpenſari. to.9. 701.1; & ſeq.

Votum continentiæ ſolemnizatum per ſuſceptionem Ordinis ſacri poteſt à Papa diſpenſari; non autem votum Religionis. to.9. 703. 2.
Voti ſolemnis indiſpenſabilitas vnde proueniat? to.9. 705.2.
In voto ſolemni non intelligitur particula *Niſi Papa diſpenſet*. to.9. 706.2.
Votum ſolemne paupertatis Regularis profeſſi an, & quomodò poſſit à Papa diſpenſari? to.9.707. 2.
Votum Religionis, ſeu Monachatus in ſubſtantialibus eſt diſpenſabile. to.3.89.1.
Votum, & iuramentum an poſſint à Papa diſpenſari? to. 7. 311. 2; & to.6. 770. 6; & 318. 43.
Papa diſpenſare poteſt contra vota eſſentialia Religionis. to.4. 519. 131.
Diſpenſatus ſuper voto ſine cauſa non eſt tutus quoad Deum. to.9. 317.30.
Diſpenſatio, & abſolutio à voto, vel iuramento, quando fit cum cauſa, debet fieri cum cauſæ cognitione, & parte citata. to.9. 318. 44; & ſeq.
Votum caſtitatis perpetuæ, & Religionis an poſſit à Papa diſpenſari? to. 5. 164. 133; & 576. 135; & 634. 2.
Alexander III. Papa diſpenſauit cum Nicolao Iuſtiniano Monacho profeſſo, vt poſſet inire matrimonium, ne tam excellens familia deleretur, ex quo matrimonio ſuſceptis filijs ad monaſterium redijt. tom.5. 165.173; & 635. 1.
Votum caſtitatis à Cæleſtino III. fuit diſpenſatum cum Conſtantia filia Regis Siciliæ Moniali profeſſa. tom. 5. 165. 173; & 635. 1.
Si Papa diſpenſet cum Diaconis, & Subdiaconis, aut Sacerdotibus abſque legitima cauſa, vt vxores ducant, peccabit mortaliter. to.5.165.176.
Quando Papa diſpenſat cum clericis, vel monachis, vt ducant vxores, an verè, & propriè diſpenſet? to.5.166.181.
Fæmina ſimplici continentiæ, & Religionis voto ligata à Summo Pontifice diſpenſationem obtinuit ad contrahendum matrimonium, contraxit, vixitque aliquo tempore cum marito, quo mortuo, an ex voto teneatur ſeruare continentiam, & Religionem ingredi? to.5.166.178; & ſeq.
Vota caſtitatis poſſunt diſpenſari, quando non ſunt perpetuæ caſtitatis, ſed vel ſunt ad tempus, vel partialis caſtitatis. tom. 5. 507. 87.
Votum, ſi fiat de ſeruanda caſtitate per centum annos, tunc enim, cùm non præſumatur durare ampliùs vita hominis, cenſetur eſſe votum caſtitatis perpetuæ. to. 5. 508. 87.
Vota, quæ non ſunt vota integræ, nec omnimodæ caſtitatis, poſſunt ab Epiſcopo diſpenſari. to.5.508.87.
Votum non nubendi, ſeu non ineundi matrimonium poteſt Epiſcopus diſpenſare. to. 5.508.87.
Epiſcopus in qualitate adiuncta ſubſtantiæ voto Religionis poteſt diſpenſare. tom. 5. 508. 88.
Promittens non ſolùm Religionem, ſed etiam perſeuerantiam in illa, quamuis reſeruetur Papæ Religionis diſpenſatio; poteſt tamen Epiſcopus diſpenſare in voto perſeuerantiæ, quod eſt diuerſum à voto Religionis, cùm non diſpenſetur in voto Religionis, ſed in qualitate annexa. to.5.509.88.
Votum an, & quomodò ſiue ſolemne, ſiue ſimplex poſſit à Papa diſpenſari? to.7.311. 1; & ſeq.
Papa non poteſt diſpenſare cum monacho, vt matrimonium ad tempus contrahat. to.5. 576. 136.
Religioſus diſpenſatus ad matrimonium contrahendum, an maneat liber à voto paupertatis, & obedientiæ? to.5.577.137.
Regularium vitæ annexa eſt caſtitas, & paupertas ita, vt non poſſit Papa diſpenſare ſecundùm aliquos, ſed veriùs eſt poſſe. to. 5.578.139; & 140.
An Papa poſſit diſpenſare, vt perſiſtente Monachatu habeat proprium propriè dictum? to.5.577.138.
Item an poſſit Religioſi irritare vota, ſicut cæteri Prælati? to.5.585.177.
An habenti votum ſolemne paupertatis poſſit Papa concedere dominium rei alicuius? to.5.579.144.

*Vota Epiſcoporum.*

Epiſcopi non poſſunt vota emittere, renunciare Epiſcopatui, aut Religionem ingredi inconſulto Romano Pontifice. tom. 5. 585.178.
Vota huiuſmodi non ſunt omnino irrita, quia habent conditionem affirmatiuam, ſi placuerit Summo Pontifici. tom. 5. 585. 178.
Liberi tamen ſunt à voto negato conſenſu Papæ. to.5.585.178.
Votum magnæ peregrinationis ab Epiſcopo emiſſum eſt validum de ſe ratione conditionis incluſæ, ſi Papæ placuerit. tom. 5. 585.178.
Erit tamen irritum, quando conſideratis conſiderandis iudicaretur maius Dei obſequium, & bonum ouium non abeſſe, ſed reſidere. to.5.585.178.

*Vota Societatis Ieſu.*

Religioſi Societatis poſt vota emiſſa ante profeſſionem poſſunt retinere dominium ſuorum bonorum, non tamen vſum. to. 5. 578.141; & 142.
Religioſi Societatis ex peculiari voto obligantur Summo Pontifici circa miſſiones. to.5. 576. 134.
Votum ſolemne Societatis Ieſu in quo propriè conſiſtat? to.8.610.1.
Vota ſimplicia Societatis Ieſu an conſtituant verè, & ſubſtantialiter Religioſum illa vouentem, & an ſint ſubſtantialia vota Religionis? to.8.611.1; & ſeq.
Innocentij III; Bonifacij VIII; & Gregorij XIII. doctrina circa voti ſolemnitatem, vbi plura de votis Societatis Ieſu. tom. 8. 610. 1; & ſeq.

*Votum Conciliorum.*

Vota ſi eſſent ita diuiſa in varias partes, quòd non poſſet dignoſci maioritas numeri, nec ſanioritatis, nec auctoritatis, cui eſſet ſtandum? to.9.224.58.
Vota ſi ſint diuiſa in duas partes, & Papa ſit præſens Concilio, præualet ſententia, cui Pa-

Papa adhæret, licèt ſit minor pars. to. 9. 224. 60.
Secus verò, ſi ageretur de cauſa fidei, vel contra Papam. to. 6. 224. 60.

*Vox.*

Vox Hus Boemico idiomate anſerem ſignificat. to. 3. 588. 2.
Vox in Concilijs alia eſt conſultiua, alia deciſiua. to. 13. 491. 1.
Vox Alleluia eſt vox Hebraica, quæ idem ſignificat, ac laudate Deum. tomo 19. 135. 1.
Vox *Baba* Græcè ſignificat idem, quod latinè ſignificat Auus. to. 1. ex Ecchellenſi. 15. 2; & 20. 2.
Habuit originem in Concilio celebrato in Ægypto ſub Heracla. to. 1. ex Ecchellenſi. 16. 1.
Vox Babylon ſignificat confuſionem. tom. 3. 270. 1; & ſeq; & to. 17. 633. 2; & ſeq.
Item ſignificat ciuitatem Diaboli per totum Orbem diffuſam oppoſitam Ciuitati Dei. to. 7. 210. 2; & to. 18. 597. 1.
Vox Babylon fuit myſticè tranſlata ad ſignificandam Romam Gentilem, & Ethnicam, non autem Romam Catholicam. to. 12. 499. 2; & ſeq; & to. 18. 514. 1; & ſeq; & 597. 1; & ſeq.
Item fuit tranſlata ad ſignificandam omnem animam peccatricem, iniquam, & ſceleratam. to. 12. 498. 2.
Vox Bariona ſignificat filium hominis fragilis, caduci, & miſerabilis. tom. 18. 230. 1.
Vox Baſan ſignificat confuſionem, proſtrationem, abiectionem, & depreſſionem. to. 3. 195. 2.
Vox Beniamin ſignificat idem, ac filius dexteræ. to. 4. 572. 5.
Vox Cœlum in Scripturis aliquando ſignificat Eccleſiam catholicam in terris militantem. to. 3. 232. 2.
Item aliquando ſignificat ſanctum, vel animam alicuius iuſti in gratia conſtituti. to. 3. 232. 2.
Vox catholicus deriuatur à voce Græca *Cathos*, quæ latinè ſignificat commune, ſeu vniuerſale, ac per totum Orbem diffuſum. to. 13. 311. 2; & to. 14. 5. 1.
Vox Cephas Hebraicè ſignificat caput; Syriacè verò petram. to. 4. 755. 20; & to. 7. 19. 1; & to. 8. 141. 2; & to. 11. 262. 5; & to. 12. 579. 2; & ſeq; & to. 14. 365. 1; & to. 18. 5. 2; & 478. 1.
Vox dypticon ſignificauit tabulam, in qua ſcribi ſolebant nomina Epiſcoporum, Archiepiſcoporum, & Patriarcharum; imò & Chorepiſcoporum, Archipræsbiterorum, & Archidiaconorum, quorum nomina ad altare recitari ſolebant antiquitus in Eccleſia, in qua obierant cum bona fama communionis catholicæ. to. 6. 479. 1; & ſeq.
Vox Epiſcopus ſignificat inſpectorem, interpretem, & cuſtodem. to. 1. ex Ecchellenſi. 17. 1; & to. 2. ex Aluarez. 16. 2; & ſeq; & to. 8. 362. 1; & 875. 1.
Vox Ethnicus ſignificat infidelem, qui eſt extra Eccleſiam Catholicam. tom. 3. 501. 1.
Vox Euangelium ſignificat bonum nuncium, & aliorum omnium ſupremum. tomo 16. 414. 8.
Vox Euchariſtia ſignificat bonam gratiam, ſeu gratiarum actionem. tom. 19. 52. 2; & ſeq.
Vox fauus ſignificat Diuinitatem iuxta Bedæ interpretationem. to. 4. 7. 2.
Vox Heli interpretatur Deus meus. tomo 3. 245. 1.
Vox hexaclinon, ſeu hexaclinion ſignificat accubitum ſex perſonarum in menſa. to. 4. 11. 2.
Vox Ieſus ſignificat tres numeros octonarios, in quibus ſunt magna myſteria. to. 3. 599. 1; & ſeq.
Vox iubilæus ſignificat libertatem, vt habet paraphraſis Chaldaica. tom. 5. 447. 1; & ſeq.
Vox Laban ſignificat idem, ac candidus, vel hypocrita. to. 3. 242. 2; & ſeq; & 253. 2.
Vox Longinus Græcè ſignificat idem, quod latinè ſignificat haſta, vel lancea. tom. 4. 12. 1.
Vox Nabal ſignificat idem, quod ſcandalizans. to. 3. 253. 2.
Vox Nemroth ſignificat idem, ac tyrannus, profugus, vel apoſtata. to. 3. 41. 1.
Vox præsbiter apud Græcos eſt æquiuoca, & ſignificat idem, quod ſenior. to. 13. 242. 2.
Vox Syſara interpretatur Diabolus. tom. 4. 206. 2; & ſeq.
Vox Vr ſignificat idem, ac ignis, & indicat mentis feruorem. to. 3. 255. 2.
*Vid. nomen.*

*Vrbana.*

Vrbana, Vrbica, & Vrbicaria ſunt voces Sinonymæ, quæ ſignificant idem, quod aliquo modo ſpectat ad Vrbem, & ad illam refertur. to. 4. 312. 1.
Vrbana, Vrbica, & Vrbicaria ſunt voces latiùs patentes, quàm ſuburbanum, ſuburbicum, & ſuburbicarium. to. 4. 312. 1; & ſeq.
*Vid. Suburbicaria.*

*Vrbanus I. Papa.*

Vrbanus I. Romanus ſucceſſit Calixto I. to. 7. 800. 2; & to. 10. 283. 2.
Fuit obiurgatus à Magdeburgenſibus, quòd inſtituerit Sacramentum confirmationis poſt Sacramentum baptiſmi. to. 10. 465. 1; & to. 1. 339. 1; & to. 8. 439. 2; & to. 18. 20. 1; & to. 15. 139. 359; & to. 18. 639. 2.
Docuit, quòd contra ſtatuta Patrum condere aliquid, vel mutare nec Sedis Apoſtolicæ poteſt auctoritas. to. 3. 292. 2.
Non inſtituit Sacramentum confirmationis, ſed ex Apoſtolica traditione acceptum confirmauit. to. 1. 339. 1.

*Vrbanus II. Papa.*

Vrbanus II. Papa primus omnium aliorum Pontificum in Concilio Claramontano aduersùs Saracenos bellum Sacrum indixit. to. 1. 571. 2.
Ab Alexio Imperatore Conſtantinopolitano, & Simeone Patriarcha Hieroſolymitano literis ſollicitatus aduersùs Turcas, & Saracenos Syriam, & Aſiam vaſtantes trecenta millia armatorum miſit in Orientem ſub Gothifredo, qui illas barbaras gentes ex illis Regnis eiectas Orientem Impera-

to-

toribus Conſtantinopolitanis ereptum à Turcis reddiderunt. to.1. 571. 2; & to.10. 75.2;& to.20. 27.2;& ſeq.

Vrbanus II. poſt Victorem III; qui Gregorio VII. ſucceſſerat, electus libertatem Ecclesiaſticam aduersùs oppugnatores reſtituit. to.1.559.1; & ſeq.

Guilelmum Angliæ Regem infenſum, & iniucium S. Anſelmo Canthuarienſi Archiepiſcopo, quia Guibertum Antipapam execrabatur, voluit percellere, niſi idem S. Anſelmus pro eodem Rege interceſſoe extitiſſet, & Sponſor. tom.1. 559.1; & ſequen.

Vrbanus II; cùm Rogerium Siciliæ Comitem zelo in Eccleſiam feruere cognoſceret, reuocato Roberto Epiſcopo Tranenſi Apoſtolicæ Sedis Legato, Legationem B. Petri in Siciliam ad hæredes tranſituram eidem Rogerio conceſſit ea conditione, vt nullus alius Legatus ipſo inuito mitteretur. to. 1. 463. 2.

Vrbani II. diploma Legationis perpetuæ Rogerio Comiti Calabriæ, & Siciliæ miſſum à Fazello Siculo adulteratum, & corruptum in opprobrium Eccleſiæ vniuerſæ. tom. 1. 463.2; & ſeq.

Vrbanus II. hoc diplomate nec ſeipſum, nec ſuos ſucceſſores, neque Sedem Apoſtolicam iure Diuinitus ei conceſſo nec voluit, nec potuit ſpoliare. to.1.559.2.

Philippum Francorum Regem eo, quòd viuente propria vxore aliam ſuperinduxerat alterius viri vxorem, anathemate perculit. to.4.36.1;& to.20.19.2; & ſeq.

Priùs excommunicauerat Henricum III. Germaniæ Imperatorem ob enormia ſcelera, à quo ex Italia depulſus ſe recepit in Galliam, vbi Philippum inceſtuoſum, & adulterum, qui eiecta vxore legitima coniugem Fulconis Andeganenſis non ſine grauiſſimo populorum ſcandalo ſibi copulauerat, anathemate perculſſit. to. 10. 75. 2; & to. 20. 27. 2;& ſeq.

Trecenta millia peditum, & centum millia equitum inſtituit, quibus Aſiam, & Paleſtinam, ac Chriſti Domini Saluatoris ſepulcrum à Barbarorum manibus recuperauit. to.10.75.2;& to.20.27.2;& ſeq.

*Vrbanus III. Papa.*

Vrbanus III. Papa contra legem Imperatorum conceſſit licentiam viduis nubendi intra tempus luctus, ſcilicet intra annum. to.3. 35. 2.

Vrbanus illa Chriſti Domini verba: *ſit tibi, ſicut Ethnicus, & publicanus*: docuit intelligenda eſſe de excommunicatione ferenda in Eccleſiæ inobedientem, & contumacem. to.9.503.57.

*Vrbanus IV. Papa.*

Vrbanus IV. Papa tranſtulit Siciliæ Regnum in Carolum I. Andegauenſem Comitem S. Ludouici Regis Galliarum fratrem. to.6. 781.2.

Fuit accuſatus à Centuriatoribus, quòd rogante S. Thoma Aquinate Feſtum corporis Chriſti Domini celebrandum inſtituit additis ementitis indulgentijs; propter quod ab ijs blaſphematus fuit, tanquam Idolomaniæ auctor horribilis. to.8.460.1.

Vrbanus IV. fuit natione Gallus, & ſucceſſit Alexandro IV; & ſucceſſorem habuit Gregorium X. tom 7. 811. 1; & tom. 10. 285. 2.

*Vrbanus V. Papa.*

Vrbanus V. Pontifex vnanimi omnium Cardinalium conſenſu fuit electus. to. 7. 811. 2.

Curiam Romanam, quæ ſeptuaginta annorum ſpatio fuerat in Gallia, Summo Romanorum conſenſu tranſtulit Romam. to. 7. 811.2.

*Vrbanus VI.*

Vrbanus VI. Papa Neapolitanus habuit contra ſe Clementem VII; qui Auenionem Sedem tenuit. to.10.285.2.

Vrbanus VI. erat Barentinus Archiepiſcopus, patria Neapolitanus, vel Piſanus; & extra Collegium propter diſcordiam Cardinalium fuit electus. to.9.9.11.

Poſt eius publicationem, conſecrationem, & adorationem, & intimationem factam Chriſtianis Principibus aliqui Cardinales confugientes ad Ciuitatem Fundenſem elegerunt Clementem VII. dictum antea Robertum de Gebenna, qui Curiam Romanam Auenionem tranſtulit, & ſecum aliquos Cardinales adduxit. to. 9.9.11.

An Cardinales, & Prælati; qui ab obedientia Vrbani VI. receſſerant, commiſerint ſchiſma; & Vrbanus VI. reſtitui debuerit? to.9.23.95.

Eius electio fuit facta per impreſſionem metus, nec per quoſcunque actus conſecutiuos potuit ei aliquod ius acquiri; ac propterea electio Clementis VII. Fundis à Cardinalibus facta fuit valida. tom. 9. 118.138.

Vrbani VI. ſeueritatem Cardinales ferre non valentes omnes, vno tantùm excepto, fugerunt Anagniam. to. 9. 805.1.

Poſt electionem Vrbani VI; & Clementis VII. cepit crudeliſſimum ſchiſma, quod durauit vſque ad Conſtantienſe Concilium, à quo tribus Papis depoſitis fuit extinctum. to.9.805.1.

Vrbanus VI. furibundam populi turbam in palatium irruentem Pontificijs veſtimentis ornatus extertuit vſus illis Chriſti Domini verbis: *Quem quæritis*? to.10.73.2.

Vrbanus VI. fuit per vim, & metum creatus; quia Cardinales populi minas metuentes iactantis ſe illos viuos combuſturum, ſi Pontificem Gallum elegiſſent; timebat enim, ne Pontifex Gallus Auenionem rediret, elegerunt Barenſem Archiepiſcopum, qui Vrbanus VI. fuit appellatus. tomo 3. 348.1;& ſeq.

*Vrbanus VIII. Papa.*

Vrbanus VIII. Papa ſoli Romano Pontifici reſeruauit canonizationem Sanctorum. to. 9.737.1.

Vrbani VIII. nonnulla decreta circa canonizationem Sanctorum. tomo 9.737. 1, & ſeq.

*Vrbanus Epiſcopus Siccenſis.*

Vrbanus Siccenſis Epiſcopus priùs fuit presbiter Eccleſiæ Hipponenſis à S. P. Auguſtino in monaſterio educatus; & ex monaſterio fuit ad Epiſcopatum aſſumptus teste eodem S. P. N. Auguſtino. to. 6. 332. 2;& ſeq.

Vrbani Epiſcopi Siccenſis controuerſia cum

quibuſdam Pelagianis cepta ex oratione Dominica.to.6.332.2.
Vrbani Siccenſis Epiſcopi electio facta fuit ſub Zoſymo Papa. to. 6. 332. 2; & ſeq.
Vrbanus Siccenſis Epiſcopus damnauit Apiarium præsbiterum ſuum.to.6.333.1.
Vrbanus fuit Romam euocatus à Zoſymo, vt de ſuis in Apiarium actis redderet rationem.to.6.332.2.
Vrbanus Siccenſis damnauit Apiarium, quia fuerat illegitimè ordinatus; & quia diuerſa crimina patrauerat in Trabacenſem Eccleſiam, & quia erat multis fædatus flagitijs; & quia contumaciter, & doloſè omnia, quæ obijciebantur ei, abnegabat. to. 6.335.2.
Vrbanus ex teſtimonio Zoſymi, quod in Apiario corrigendum erat, ſine vlla dubitatione correxit.to.6.336.1.
Vrbanus apud Zoſymum in multis ab Apiario accuſatus; ac propterea Zoſymus iuſſit, vt ſuas vias corrigeret, aliter corrigendus à Papæ Legatis.to.6.336.1.
Vrbanus obedienter, & promptè ſe Zoſymi mandatis ſubmiſit, & Apiarij cauſam SynodoCarthaginenſi diſcutiendam reliquit. to.6.336.1.

*Vrbicaria.*

Vrbicariæ prouinciæ dicebantur illæ, quæ Vicario Vrbis erant ſubiectæ. tom. 4. 312. 6.
Vrbicariæ prouinciæ dicebantur illæ, quæ ſunt ſubiectæ Vicario Vrbis Romæ, ad differentiam earum prouinciarum Italiæ, quæ erant ſubiectæ Vicario Mediolani, qui regebat alteram partem Italiæ, quæ complectebatur Venetias, Iſtriam, Æmiliam, Liguriam, Flaminiam, Picænum annonarium, Alpes Cotias, Rhetiam primam, & Rhetiam ſecundam.to.4.312.6.
Vrbicaria diſtinguebatur etiam à voce Vrbana, quòd hæc ſignificabat, quæcunque ſpectabant ad Vrbem, aut ad Magiſtratus Vrbanos quocumque modo; vrbicaria autem ſignificabat prouincias Vicario Vrbis ſubiectas.to.4.312.6.
Vrbicaria diſtinguebatur à ſuburbicaria, tanquam aliquid minùs vniuerſale ab aliquo magis vniuerſali; nam vrbicariæ continebant ſuburbicarias, non è contra; quia ſuburbicariæ erant ſub Præfecto Vrbis; at ſub Vicario Vrbis erant Suburbicariæ, & vrbicariæ.to.4.312.6.
Vrbicariæ regiones etiam dicta ſunt non tantùm loca Vrbi vicina, ſed etiam omnes prouinciæ, & regiones intra, & extra Italiam vbique gentium poſitæ, quæ ex eo, quòd annonam deferebant ad Vrbem, vrbicariæ appellabantur; & ſingulæ prouinciæ plurimas Ciuitates complectebantur; & in hoc ſenſu vrbicaria cum ſuburbicaria confundebantur; propter quod hæc acceptio impropria, & inueriſimilis eſt. to. 1. 427.2; & ſeq.
Vrbicariæ prouinciæ omnes erant decem, quæ Præfecto Vrbis erant ſubiectæ; & in hoc ſenſu etiam vrbicaria, & ſuburbicaria confunduntur, quæ tamen ſunt diſtinguendæ. to.6.199.1.
*Vid. Suburbicaria, & Vrbana.*

*Vrbs.*

Vrbs Malacenſis à S. Franceſco Xauerio fuit mirabiliter liberata à contagio. tomo 10. 78. 1.
Vrbs Bituricenſis fuit combuſta paulò, poſtquam recepit, & approbauit Concilium Baſileenſe.to.3.421.1.
Vrbes, & loca, in quibus Epiſcopi, & Primates debent reſidere, ab initio naſcentis Eccleſiæ fuerunt determinata, & ſtatuta à Romanis Pontificibus SS. Clemente, & Lucio.to.16.401.2.
Vrbs per antonomaſiam appellata fuit Roma. to.4.312.6; & ſeq.

*Vrſacius.*

Vrſacius, & Valens Arij ſectatores primarij literas ad Iulium Papam dederunt, quibus confeſſi fuerunt omnia, quæ de S. Athanaſio ad illorum aures peruenerant, falſa eſſe, & commentitia, & ſolùm per fraudem deceptos ea credidiſſe; ac propterea veniam petierunt.to.16.57.1.
Communionem cum S. Athanaſio ſummoperè optarunt, pro quo S. Pontificem enixè rogarunt.to.16.57.1.
Proteſtati etiam fuerunt ſe nunquam deſciſſuros ab eo, quod ipſemet Papa ſtatuiſſet; ſi aliquando Epiſcopi Orientis præ malitia in iudicium hac de re eos vocare voluiſſent.to.16.57.1.
Tandem abiurato Ario, eius hæreſi, ac illius ſectatoribus coram omnibus præsbiteris huic confeſſioni ſubſcripſerunt. tomo 16. 57.1.
Vrſacius, & Valens Epiſcopi Ariani ſui erroris pænitentiam agentes vna cum libellis profeſſionis fidei profecti ſunt Romam ad B. Iulium Papam pro reddenda ſui erroris ratione.to.18.20.1.
Vrſacius, & Valens Iulio Papæ libellum pænitentiæ offerentes communionem cum Eccleſia Catholica meruerunt. tom. 2. ex Pighio.106.2.

*Vrſicinus Antipapa.*

Vrſicinus, quem alij Vrſinum vocant, contra Damaſi Papæ electionem à factioſis hominibus in Baſilica Sicinnini fuit oppoſitus; ſed nullum habuit ſectatorem, quin potiùs etiam armis, tanquam ſchiſmaticum notorium, proſecuti ſunt. to.1.10.2.
Eius cauſa ſæpius diſcuſſa ex decreto Imperatorum fuit abiectus; & Prætextatus Vrbis Præfectus eum exilio mulctauit. to. 1. 10. 2.
Marcianus Imperator edidit legem contra Vrſicinum, ne aduersùs Damaſum Papam, cui Vrſicinus Romanam Sedem inuidebat, quidquam moliretur, ne quidem per ſe, cùm in exilio eſſet, ſed per ſuos Epiſcopos, quos ordinauerat, qui contempto Damaſi iudicio, ſuas ſedes impunè retinebant. to.6.112.2.
Vrſicinus, & facto Epiſcoporum, qui eum ſequebantur, & legitimis obtemperare detractabant iudicijs, Eccleſiæ Catholicæ pacem turbarunt non modicùm. to. 6. 112. 2.
Vrſicini ſectatores vel ab ipſo ordinati, vel ab ipſo ſeducti à S. Damaſo fuerunt ſynodaliter damnati, tanquam ſchiſmatici; rebelles verò Pontifici ſuas cathedras violen-

lenter retinentes, Ciuitates turbantes, plebem circumſcribentes, atque inconditо impetu Eccleſiam, & Rempublicam arietantes.to.6.169.2.

Vrſicino in Gallias relegato, & intra Agrippinenſis Coloniæ muros circunſcripto Epiſcopus Parmenſis,& Epiſcopus Puteolanus Villius factionem contra S. Damaſum Papam fouere non omittebant. tom. 6. 169. 2.

Vrſicini ſectatores Gratiani lege ab Imperatoribus Arcadio, & Honorio confirmata centum millibus ab ea Vrbe, quam infecerant ſeditionibus, exulare coacti fuerunt. to.6.169.2.

Legem hanc contra Vrſicini ſectatores latam, & promulgatam, vt etiam extenderetur ad ſuos Epiſcopos Africana poſtulauit Eccleſia, cuius Primas erat Aurelius, qui illam petijt à Principe.to.6.170.1;& ſeq.

*Vrſus.*

Vrſus, & Tuentius à Proculo, & Lazaro in Gallijs fuerunt illicitè conſecrati in Epiſcopos.to.6.119.1.

Vrſi, & Tuentij ordinatio fuit facta prætermiſſo Metropolitano ab Epiſcopis damnatis, & depoſitis.to.6.119.1.

Vrſus, & Tuentius ob malos mores fuerunt in diuerſis Synodis accuſati, iudicati, & damnati. to.6.120.2;& ſeq.

Fuerunt à Zoſymo Papa per totum Orbem à communione Eccleſiæ ſeparati, & à quocunque Eccleſiaſtico gradu depoſiti. to.6. 120.2.

Vrſus, quanuis electus Epiſcopus, attamen propter obiecta crimina potuit legitimè excuti. to.6.121.1.

Vrſus, & Tuentius fuerunt præuaricatoriè, & illegitimè in Epiſcopalem dignitatem intruſi; nempe per alienum, & imaginarium Metropolitam; & per cooperationem Lazari iam damnati, & depoſiti; ac illegitimo die, cum contemptu omnium Epiſcoporum comprouincialium, & proprij Metropolitæ.to.6.121.1.

Propter hæc, & propter alia crimina obiecta fuerunt à Patroclo eorum vero Metropolita in Synodo prouinciali damnati, depoſiti, & à ſuis ſedibus Epiſcopalibus extruſi. to.6.121.1.

Vrſus, & Tuentius appellarunt Romam ad Zoſymum Papam, ſed non retulerunt, niſi damnationem ſuæ conſecrationis, eiuſque ſolemnem per omnes ſub Cœlo Eccleſias publicationem.to.6.121.1.

*Vſucapio.*

Vſucapio definitur adiectio domin ij per continuationem poſſeſſionis temporis lege definiti.to.11.20.2.

Vſucapio non diſtinguitur à præſcriptione per id, quòd vſucapio ſit rerum mobilium, præſcriptio verò rerum immobilium; vt perperam aliqui autumant; nam vſucapio definitur à Vlpiano adeptio dominij per continuationem poſſeſſionis dominij anni, vel biennij; rerum quidem mobilium anni; immobilium verò biennij. to.11.20.2.

Vſucapio non niſi publico bono fuit introducta; ne ſcilicet quarumdam rerum diu, & ferè ſemper incerta eſſet dominatio; & vt eſſet aliquis finis litium.to.11.21.1.

Vſucapio non eſt iniqua, & iniuſta, nec iuri naturali vllatenus eſt aduerſa. tom.11.21. 1.

Vſucapione, & præſcriptionis exceptione dominium non tantùm directum, nec tantùm vtile, ſed etiam omnino plenum, verum, iuſtum, & rectum nobis acquiritur, ſiue res ſint mobiles, ſiue immobiles. tom.11.21. 1.

Vſucapionis forma eſt poſſeſſio, quæ debet eſſe iuſta, idèſt iuſto titulo, & bona fide acquiſita.to.11.21.1.

Ad vſucapionem non ſufficit titulus generalis, ſed requiritur titulus ſpecialis, nempe titulus vel pro emptore, vel pro hærede, vel pro donato, vel pro derelicto, vel pro legato, vel pro dote.to.11.21.1;& ſeq.

Vſucapio deficit deficiente titulo; quia deficiente titulo deficit iuſta poſſeſſio; & deficiente iuſta poſſeſſione deficit vſucapio.to. 11.21.2.

Tandem vſucapio deficit deficiente bona fide, quæ debet eſſe conſcientia omnino ſincera abſque vlla animi hæſitatione; nam deficiente bona fide deficit iuſta poſſeſſio, & per conſequens deficit vſucapio. tom. 11. 21. 2.

Si iuſta erroris cauſa interueniat, vſucapit is, qui putat ſe hæredem, quanuis hæres non ſit.to.11.22.1.

Pro hærede vſucapit is, qui iuſtam cauſam exiſtimandi ſe hęredem eſſe habuerit.to.11. 22.1;& ſeq.

Etiam vſucapionis ratione conuenit Romano Pontifici poteſtas in totam Eccleſiam; & ex vſucapione peremptoria præſcriptionis exceptio emanauit.to.11.22.2.

*Vſus.*

Vſus, quantumuis diuturnus, vim legis nequit habere, niſi ex tacito populi conſenſu. to. 13.240.2.

Non omnis vſus viuendi, ſed ſolus vſus viuendi bonorum conſuetudo eſt; ſicut non omnis vſus loquendi, ſed ſolus vſus loquendi eruditorum conſuetudo loqui appellandus eſt.to.13.240.2.

Vſus poteſtatis à Chriſto Domino traditæ, ſeu vſus clauium eſt vſus poteſtatis ſpiritualis.to.13.179.1.

Pro vſu clauium non licet quidquam accipere, quia miniſter nequit vendere, quod Dominus gratis donat; nec diſpenſator nequit accipere aliquid pro eo, quod Dominus omnino gratis diſpenſat.to.13.179.1.

Vſus clauium ob lucrum temporale nullo fine, quantumuis bono, poteſt fieri licitus.to. 13.179.1.

Vſus perpetuus fuit in Eccleſia venerandi Sanctos, quos Romanus Pontifex Sanctorum numero adſcripſit.to.13.138.1.

Vſu conſumptibilia alia ſunt, quæ vnica actione conſumuntur, vt panis, vinum &c; alia verò, quæ longiori tempore durant, nec ſtatim conſumuntur, vt veſtes, libri, vtentilia, & cætera huiuſmodi. to. 8.479. 1.

Vſus non poteſt ſeparari à dominio in rebus, quæ vſu conſumuntur, ſiue ſtatim conſumantur, vt cibus; ſiue tempore longiori ſubſiſtant, vt veſtes &c. to.8.480.1.

In tantùm vſura eſt peccatum; in quantùm

vſus à dominio ſeparari attentatur. to. 8. 380.1.
Cui conceditur vſus rei conſumptibilis, conceditur etiam dominium quantùm ad poteſtatem ea vtendi. to.8.480.1.
Vſus rei conſumptibilis poteſt ſeparari à dominio reſpectu alienationis; v. g. cùm alicui traditur poteſtas habitandi aliquam domum, nequit illam alteri locare, vel donare; ſic cùm quis inuitatur ad menſam, nequit alium ſibi ſurrogare &c. to. 8. 480. 1.
Vſus eſt aſſumptio rei in facultatem voluntaris, vel applicatio rei ad aliquam operationem.to.8.480.1.
Religioſi habentes vſum rerum mobilium, & immobilium, quæ illis datæ ſunt à fidelibus, habent verum dominium. to. 8. 480, 1.
Vſum in rebus conſumptilibus diſtingui à dominio non fuit definitum à Ioanne XXII. to.8.481.2.
Vſus alius eſt vſus facti, & hoc à dominio diſtinguitur; alius eſt vſus iuris, & hic à dominio non differt. to.8.481.2.

*Vtile, vtilitas.*

Vtile aliquando vitiatur, & aliquando non vitiatur per inutile.to.9.350.269.
Vtilitas publica præferenda eſt vtilitati priuatæ; & ob vtilitatem publicam propria vtilitate quis debet priuari. to.9.412.26.
Vtile eſt Eccleſiæ aliquando diſpenſare cum bigamo, aut percuſſore.to.13.556.2.
Vtilitas Conciliorum generalium quanta ſit? to.4.646.2;& to.5.686.1;& to.1.70.2; & to. 10.546.1;& to.11.387.2;& to.12. 608.1,& to.19.9.1.

*Waldenſes.*

Waldenſes, ſiue Pauperes de Lugduno dixerunt Eccleſiam Romanam omiſiſſe veram fidem,& factam fuiſſe Sathanæ ſynagogam. to.10.215.2.
Waldenſes negarunt ſingularem Romani Pontificis auctoritatem aſſerentes omnes præsbiteros auctoritate eſſe pares; ac propterea ab obedientia Romani Pontificis ſe ſepararunt.to.10.304.2.
Waldenſium, & Albigenſium hæreſes duodecimo ſæculo exortæ à Chriſtianiſſimis Galliarum Regibus fuerunt extinctæ. to. 15. 332.2.
Waldenſes negarunt Chriſtiano Magiſtratui licitum eſſe leges condere, & reos punire. to.15.271.1.
Aſſeruerunt per quodlibet peccatum mortale amitti poteſtatem Eccleſiaſticam, & laicalem.to.15.270.2.
Dixerunt omnia miracula, quæ in Eccleſia patrantur,eſſe Diaboli illuſiones,præſtigia, fictiones, & mendacia Papiſtatum. to. 8. 725.1;& ſeq.
Waldenſes docuerunt ſucceſſoribus Apoſtolorum, ſcilicet Papæ, & Prælatis Eccleſiaſticis repugnare dominium in temporalibus, nec eis licere habere diuitias; vnde Eccleſiam aſſeruerunt duraſſe vſque ad Sylueſtrum Papam,à cuius tempore poſt Conſtantini Imperatoris donationem voluerunt Eccleſiam defeciſſe.to.3 65.1.
Omnem auctoritatem Principibus,& omnem prorſus obedientiam ſubditis ademerunt, quam dixerunt ſimul ſtare non poſſe cum libertate Euangelica; ideo nullum penitus inter Chriſtianos ſuperiorem eſſe poſſe. to. 5.90.2.

*Wvalafridus Strabo.*

Walafridus Strabo docuit multas gentes imitari mores Romanorum, quia ex Apoſtolis deſcendunt.to.1.107.1.
Item nullam aliam Eccleſiam æquè, ac Romanam ab omni fæce hæreſeon cunctis retro temporibus liberam, & puram fuiſſe,& permanſiſſe.to.1.107.1.

*Wvalpolus.*

Walpoli Angli inuicta conſtantia, ac tolerantia mirabilis in ſubeundis tormentis à Caluiniſtis Anglis illi pro Chriſti Domini fide crudeliſſimè illatis.to.1.266.1.
Walpolus, cùm torqueretur acerrimè, nihil aliud, præter Ieſu nomen ex ore ſuo proferebat.to.1.266.1.
Nouo, & à ſæculis inaudito crudelitatis genere à Caluiniſtis fuit laniatus, & peremptus.to.1.266.2.

*Wvandali.*

Wandali Reges nulllum permiſerunt ſine ſuo conſenſu nouiter inſtitui, & erigi Epiſcopatum. to.6.461.1.
Wandali Africa potiti Eccleſiaſticam diſciplinam ſtatim euertere ceperunt. to.6.233. 2.
Sub wandalica perſecutione Carthaginenſis Eccleſia, quaſi vidua gemuit. to. 6. 235. 1.
Wandalorum eiectio ex Africa facta fuit ante nouam Imperatoris Iuſtiniani diſpoſitionem.to.6.250.1.
Sub wandalica captiuitate innumeræ Africæ Eccleſiæ erant ſuis orbatæ Paſtoribus, & miniſtris; ac priſtinus ille diſciplinæ Eccleſiaſticæ vigor perierat, qui ſub S. Cypriani, & aliorum temporibus floruerat. to.6.329.2.
Plurimæ ſacræ Virgines à barbarica Wandalorum violentia fuerunt oppreſſæ, & defloratæ.to.6.330.2.
Wandali Ariani inſignem Fauſti Baſilicam multis inſignitam Sanctorum reliquijs porcorum, & caprarum multitudine repleuerunt, & prophanarunt. to. 6. 339. 2; & ſeq.
Wandalorum Rex Hunnericus omnes Epiſcopos Catholicos ex Africa expulerat. to. 6. 339.2;& ſeq.
Poſt eiectos wandalos Epiſcopi,qui redierunt ad ſuas Eccleſias, primitias Domino conſecrarunt, & vniuerſali totius Africæ Synodo coacta ad Ioannem II. Pontificem literas miſerunt, quibus miſerabilem illarum Eccleſiarum ſtatum ingemuerunt. tom. 6. 339.2;& ſeq.

*Wvicleff.*

Wicleff ſententia, quòd Romana Eccleſia non ſit ſuprema inter alias Eccleſias, damnata fuit à Martino V. Pontifice. tom. 9. 580.211.
Wicleff docuit Romanum Pontificem non habere iuriſdictionem temporalem. to. 9. 672.2;& ſeq.
Poſt Vrbanum VI. non admiſit alium verum Pontificem, quia negabat Martinum V. eſſe Papam legitimum, quoniam ab illo dam-

damnatus fuerat. tom.9. 728.2.
Wiccleff aſſeruit Eccleſiam Romanam eſſe Sathanæ ſynagogam, adeoque veram fidem catholicam amiſiſſe; & Papam non eſſe proximum, & immediatum Chriſti Domini Saluatoris Vicatium. tomo 10. 215. 2.
Wiccleff, & eius ſectatores omni conatu in Romani Pontificis auctoritatem inſurrexerunt. to.10.304.2.
Wiccleff, quem ſecuti ſunt Lutherani, & Caluiniſtæ, docuit Romanum Pontificem non minùs, ac quemlibet alterum hominem, cui æqualem tribuit auctoritatem, errare poſſe in canonizatione Sanctorum. to. 10. 489.2.
Wiccleff, & Ioannes Huſs docuerunt Religiones à Diabolo fuiſſe introductas. tom.10. 500.1.
Wiccleff, Ioannes Huſs, & Hieronymus Pragenſis Euchariſtiæ myſterium violare auſi ſunt, propterea eorum impietas in Concilio Conſtantienſi ab Eccleſia fuit ſolemniter damnata. to.4. 245.1.
Wiccleff, eiuſque Sectator Laurentius Valla negarunt noſtram voluntatem liberam eſſe in eo, quod attinet ad rectè agendum, & Diuinis præceptis obtemperandum, ſolùm in rebus temporalibus libertatem concedentes. to.4. 245.2; & ſeq.
Wiccleff aliquando confeſſus fuit S. Matrem Eccleſiam Catholicam Romanam vniuerſalem per totum Orbem diffuſam à B. Petro Apoſtolorum Principe fundatam, & vſque modo continuatam fuiſſe. tom. 5. 22. 2.
Illius horrendæ blaſphemiæ, & turpia conuicia in ſanctos Patres. to.5.68;2;& ſeq.
Docuit Eccleſiam conſtare ex ſolis prædeſtinatis, non prædeſtinatos autem ad Eccleſiam Dei non pertinere. to.18.31.2.
Primus omnium hæreticorum aſſeruit Romanum Pontificem eſſe Antichriſtum. to. 18. 572. 2; & ſeq.
Wiccleff ſuam ſummam perfidiam oſtendit, quia inſtar Herodis Eccleſiam Dei decollare conatus fuit. to.20.267.1.
Dixit quoſdam Romanorum Pontificum veriſimile eſſe fuiſſe Diabolos. tom. 20. 267. 3.
Aſſeruit non poſſe ex Scripturis deduci Petrum fuiſſe Caput totius Eccleſiæ. tom.20. 268. 8.
Docuit probabile eſſe, quòd Chriſtus Dominus omnibus Apoſtolis dederit poteſtatis plenitudinem ad ſoluendum, & ligandum, & faciendum quodlibet officium Prælati in Eccleſia militante; ac propterea Petrum non habuiſſe præ cæteris Apoſtolis excellentiorem potentiam, quatenus fuit Romanorum Epiſcopus. to.20.269.1.
Wiccleff hæreſim Iouiniani ſuſcitauit aſſerentis Eccleſiam ex æquo fundata fuiſſe ſuper omnes Apoſtolos. to.20.270.4.
Docuit non fuiſſe neceſſarium propter perpendicularem Chriſti Domini reſidentiam ſuper Cœlos aliquem vice illius, qui eius viſibilem præſentiam ſuppleret, iam præferri fidelibus. to.20.271.9.
Inſuper dixit poteſtatem Eccleſiæ non fuiſſe collatam Diuinitus à Chriſto Domino, ſed ex electione humana, ſcilicet ex donatione Cæſarea quadrigentis pene annis poſt Chriſti Domini mortem. to.20.271.9.
Aſſeruit Paulum non eſſe Petro inferiorem, quia habuit poteſtatem in totam Eccleſiam, cæteris Apoſtolis in partem ſollicitudinis aſſumptis, quia ſpeciales prouincias ſibi ſuſceperunt. to.20.272.2.
Item dixit Iacobum Apoſtolum fuiſſe Petro prælatum, quia fuit Epiſcopus Hieroſolymitanus, vbi Chriſtus Dominus erat, antequam moreretur, Epiſcopus. to. 20. 275. 1.
Inſuper docuit Petrum non ſimpliciter, ſed humilitatis gratia cæteris Apoſtolis antelatum fuiſſe. to.20.277.1.
Præterea Petrum non fuiſſe perſonaliter, ſed tantùm figuratiuè illam petram, ſupra quam fundata fuit Eccleſia. tom.20. 277. 1.
Item dixit ſanum eſſe Catholico non concedere de Petro, nec de aliquo alio Chriſtiano, quòd ſit Caput alicuius Eccleſiæ; ſed hoc, tanquam Domino proprium, Domino ſoli reſeruare. to.20.279.1.
Ea verba dicta Petro: *Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*: dixit intelligenda eſſe ſolùm figuratiuè; quatenus Petrus dicebatur à petra, qui eſt Chriſtus Dominus, ſuper quem ædificata fuit Eccleſia. to.20.280.1.
Cum ſuo Magiſtro Wilelmo docuit Petrum nunquam Romæ fuiſſe, nec prædicaſſe; ideoque nec Romæ Epiſcopum fuiſſe, ſed potiùs Paulum, qui Romæ fuit, & Romæ prædicauit. to.20.282.1;& ſeq.
Wiccleff multiplicando Capita Eccleſiæ ſic impleuit Chriſti Domini, & Petri nauiculam, vt pene mergatur. to.20.286.1.
Dixit, quòd nullus ſacerdotum præfigendus fuit toti Eccleſiæ præter Chriſtum Dominum; ſed quicunque in ſinceritate foret vitæ perfectior, ille eo ipſo eſſet Vicarius Chriſti propinquior. to.20.287.3.
Simul cum Rogatiſtis Deum præficere mundo abſcondito, qui ſine ſuperbia, & ſine ſtrepitu verborum, & maioritatis contemplatione plus prodeſt Eccleſiæ. tom. 29. 287. 3.
Wiccleff aſſeruit totum Caput Eccleſiæ, & totum Corpus Eccleſiæ eſſe abſconditum, & immanifeſtum; & totum in fornace fouere incognitas latebras; idcirco Capitum Eccleſiæ ſucceſſio in Eccleſia non datur. tom. 20.288.1.
Item docuit, quòd nec Imperator, nec Eccleſia vniuerſalis; imò nec ipſemet Deus de ſua potentia abſoluta poteſt efficere, quòd ex eo, quòd qui ſuccedit poſt Petrum in facie Eccleſiæ Romanus Epiſcopus, vel Papa, eo ipſo ſit Caput, vel pars Eccleſiæ, cui ſit neceſſariò obediendum. to. 2. 288. 2.
Inſuper docuit, quòd Deus non promiſit, quòd quicumque ſucceſſerit Petro in officio Paſtorali Romæ, ſit Caput Eccleſiæ. to. 2.288.2.
Negauit Epiſcopum Eccleſiæ Romanæ capitaliter præeminere ſuper omnes alios Epiſcopos, ſicuti Chriſtus Dominus fuit ſuper omnes ſuos Apoſtolos. to.20.293.1.

Wicelefft horrenda blaſphemia in Romanum Pontificem eructata, quem abominationem deſolationis non erubeſcit vocare. to. 20. 293. 1.
Wicceff negans Romanæ Sedis eminentiam ſuper alias Eccleſias aſcendit cathedram peſtilentiæ. to. 20. 293. 2.
Item dixit conſtare de fide; quòd poteſtas, quam Papa exercet, fuit à poteſtate Cæſarea, nec habere fundamentum in Scriptura, niſi deriuetur ironicè ex illo Luc. 22. *Reges gentium dominantur &c.* to. 20. 296. 1.
Item docuit eminentiam Sedis Romanæ in diſpoſitionem cauſarum maiorum emanaſſe de Cæſare. to. 20. 299. 7.
Simul cum ſuo magiſtro Wilelmo Chriſtum Dominum, in quantùm erat homo mortalis, non habuiſſe iuriſdictionem coactiuam, quia non habuit diuitias, nec diuitum adiutorio vſus eſt; & ſine diuitijs, ac ſine adiutorio habentium diuitias iuriſdictio coactiua exerceri non poteſt; & ideo nec Papam habere virtutem coactiuam, quia nequit eſſe ChriſtoDomino potentior. to. 20. 299. 1.
Wiecleff iactauit ſe plenè habere ſenſum Domini, quem neceſſe fuit ipſi aſſiſtere totum, quòd fecit confirmando; & quòd Chriſtus Dominus ei fuit in moribus ſimilis, ſicut & erit in die iudicij. to. 20. 299. 1.
Dixit poteſtatem, quæ fingitur à Papa, eſſe fictam, & ad ſeducendos ſubditos diabolicè introductam. to. 20. 300. 1.
Item docuit Papam, qui non ſequitur Chriſtum Dominum, & Petrum in moribus, eis non ſuccedere in poteſtate. to. 20. 302. 1.
Item quòd Deus non promiſit, quòd quicunque in officio Paſtorali Petro ſucceſſerit, gaudebit dignitate, vt ſit caput Eccleſiæ. to. 20. 302. 1.
Wiecleff Paganorum errorem, & Antiochi, ac Alexandri idololatrarum opinionem defendit; & fouit, cùm dignitatem Papalem aſſeruit ex vitæ moribus eſſe exiſtimandam, & ex operibus deſumendam. to. 20. 302. 3.
Item eſſe ridiculum aſſerere, quòd Papa ſit ſummus Pontifex, & quòd Chriſtus nec in Petro, nec in alio talem approbauit dignitatem. to. 20. 303. 3.
Inſuper negauit Papam appellandum eſſe ſanctiſſimum; quia non eſt reuelatum, an ſit prædeſtinatus, vel reprobus. to. 20. 304. 1.
Item aſſeruit Papam iniuſtè ſibi vendicaſſe nomen Beatiſſimi, & quòd ſit primus in diſcubitu. to. 20. 307. 1.
Item dixit Papam, & Cardinales non fuiſſe ordinatos à Chriſto Domino, ſed per diabolum fuiſſe introductos. tom. 20. 309. 1.
Item quòd hoc nomen *Papa*, cùm ſit terminus extra ſcripturam, videtur, quòd in dotatione Eccleſiæ præſumpta ſit inuentum per Cæſarem; & ſic nimis ſalubre foret Eccleſiæ, quòd non forent Papæ, vel aliqui Cardinales. to. 20. 309. 1; & ſeq.
Docuit ſummam infidelitatem eſſe Papæ electionem à Cardinalibus factam comprobare. to. 20. 312. 1; & ſeq.
Inſuper aſſeruit Cardinales eſſe diabolos incarnatos, & earum electiones non eſſe dignas memoria. to. 20. 312. 1.
Cardinalium electionem damnauit, quia ſine errore non ſufficiunt ad eligendum bonum Papam. to. 20. 313. 3.
Item dixit Papam non eſſe ſecundùm ſe ſufficientem ad eligendos ſibi Cardinales loco Apoſtolorum. to. 20. 313. 6; & ſeq.
Item docuit Papæ electionem Diuinæ prouidentiæ eſſe relinquendam, & potiùs prædicationem, & orationem eſſe amplectendam humiliter. to. 20. 314. 1.
Aſſeruit Papæ electores debere cognoſcere; quem hominem Chriſtus Dominus ad Eccleſiæ ædificationem elegerit. to. 20. 314. 1.
Item Papæ electionem non eſſe faciendam, ſed Apoſtolorum exemplo in electione Matthiæ per ſortes eſſe ſcrutandam. to. 20. 315. 5.
Docuit Romam non eſſe locum aptum Chriſti Domini Vicario, quia ſicut Cæſar priùs infideliter perdidit vitas corporum martyrum Chriſti Domini; ita Papa perdit vitas animarum; & quia Cæſar, qui Papam dotauit, reſedit in *illa villa* contra legem, quam Chriſtus Dominus ſuis Apoſtolis præcepit, & ordinauit. tom. 20. 317. 1; & ſeq.
Item aſſeruit Papam nullo modo Romæ debere Sedem habere; quia Roma eſt principalis locus, in quo ſæculum regnat in terris; Papa autem à ſæculo, ſicut Chriſtus Dominus, debet elongari; ideo potiùs Bethleem, vel Hieruſalem debet eligere. to. 20. 318. 3.
Item dixit, quòd cùm Chriſtus Dominus occiſus fuerit extra portas Hieruſalem, reliquit maiorem ſanctitatem, vt illic reſideat eius Vicarius. to. 20. 319. 5.
Item Papam in omnibus ſuis actionibus, vt coronando Cæſarem, conferendo Epiſcopatus, & alias dignitates, ac beneficia; concedendo priuilegia, & indulgentias non quærere, niſi gloriam mundanam, & proprium lucrum. to. 20. 321. 1; & ſeq.
Item negauit Papam poſſe concedere priuilegia; nam illa opera, ad quæ priuilegia conceduntur, ſunt vtilia; & ſic poſſunt abſque Papæ licentia ſine periculo fieri; vel ſunt nociua, & ſic nequeunt à Papa diſpenſari, vt fiant. to. 20. 323. 2.
Wiccleff dixit Græcos diuiſos eſſe à fidelibus nomine tenus; Latinos autem Eccleſiæ filios eſſe maniacos diuiſos à fidelibus Græcis, & à fide Domini Noſtri Ieſu Chriſti, ſecutus Iulianum Pelagianum, qui Maniacos vocauit Occidentales Epiſcopos. to. 20. 327. 1.
Item aſſeruit Occidentalem plagam, quia ſequitur Eccleſiam Romanam, eſſe Maniacam. to. 20. 328. 3.
Item dixit obediendum eſſe Papæ, & cuicumque Prælato Cæſareo, in quantùm docet fidem Chriſti Domini, & virtutes; & ſic etiam diabolo incarnato obedire tenentur omnes Catholici. to. 20. 330. 1.
Item ex diſſenſione Pontificum circa Papatum magnum bonum Eccleſiæ proueniſſe; quia iam viſa debilitate Antichriſti confortan-

ſortantur fideles ad promnlgandas multas ſeutentias Euangelicas, & ad veritatem ſequendam. to. 20. 330. 1; & ſeq.

Wiccleff in hoc habuit magiſtrum Iulianum Ecclanenſem aſſereotem ſchiſma inflictum fuiſſe Eccleſiæ Romanæ inter Damaſnm, & Vrſinnm io pœnam, quia in præceptorem ſuum Pelaginm ſententiam damnationis ediſerat. to. 20. 330. 2.

Item dixit, quòd ſuperbia, & cupiditas Romanorum Pontificum, qua alijs præſidere, & præeminere cnpierunt, fuit in cauſa, quare Græci à Latinis fidelibus fuerint ſegregati, & diuiſi. to. 20. 331. 3; & ſeq.

Item docuit Romanum Pontificem non poſſe alios de hæretica prauitate conuincere; quapropter Curiam Romanam, quæ hoc facere præſumit, myſticè eſſe caſtellnm, quod eſt contra Chriſti Domini Apoſtolos Matth. 21. to. 20. 333. 1.

Wiccleff ſecutus fuit veterum hæreticorum conſilium aſſerentium non eſſe obediendum, niſi bonis Prælatis. tom. 20. 333. 2.

Hanc hæreſim didicit à Maximianiſtis hæreticis reijcientibus Papam Melchiadem, quia Cæcilianum Carthaginenſem abſoluerat, quem ipſi falsò damnauerant; ob quod aſſerebant non eſſe obediendum Melchiadi. to. 20. 334. 5.

Item didicit à Pelagianis per Iulianum Ecclanenſem Epiſcopum vocantibus Zoſymum Papam præuaricatorem, qnia contra Cæleſtium ſuæ hæreſeos patronum præcipuum tulerat damnationis ſententiam. to. 20. 335. 6.

Eius mendacium, quo attribuit Catholicis ſententiam aſſerentem poſſe Papam in omni lege, & etiam in lege Dei diſpenſare, imò totam Dei legem, & omnes fidei articulos tollere, & cuncta talia immutare, & innouare. to. 20. 336. 2.

Aſſeruit Papam nullam penitus habere poteſtatem ad determinandas veritates Catholicas, nec ad refellendas hæreticas. to. 20. 337. 2; & ſeq.

Dixit maiorem inter omnes blaſphemias, quæ vnquam de Antichriſto irrepſeruut, eſſe, quòd Romanus Pontifex, præſertim in materia fidei, non poſſit peccare; ob qnam blaſphemiam Eccleſia Romana à Chriſti ſequela declinanit. tom. 20. 339. 2.

Conatus fuit arguere leuitatis Eccleſiam Romanam, quia Eccleſia vniuerſalis fatetur Romanam Sedem ſemper in fide incorruptam hucuſque manſiſſe, determinaſſe veritates credendas, & debellaſſe hæreticas prauitates. to. 20. 339. 2.

Illius ſophiſma de ſenſu compoſito, & de ſenſu diuiſo, & argumentum ridiculnm contra infallibilem io controuerſijs fidei Romani Pontificis auctoritatem. to. 20. 340. 4; & ſeq.

Wiccleff dixit Romanum Pontificem eſſe Antichriſtum, ſpecialem procuratorem diaboli, qui per mendacia perditionem, & damnationem animarum contra Chriſtum Dominum continuò procurat; nam Chriſtus fugijt ſæculariter dominari, & fuit humilis, & pauper; Papa autem ad ſimilitudinem Antichriſti appetit dominari, & fieri diues. to. 20. 341. 1.

Docuit Eccleſiam ob copiam temporalinm bonornm, qnibus potitur, ineptam eſſe ad Cœli gloriam. to. 20. 342. 3.

Aſſeruit Papam dogmatizare contra Chriſtum Domioum, qui docnit tam vita, quàm verbis honorem mundanum, & bona hæc temporalia à fidelibus eſſe ſugienda; Papa verò dimiſſa Chriſti Domini doctrina docet eſſe amplectenda. to. 20. 342. 3.

Dixit Chriſtum Domioum ſibi rationabiliter limitaſſe locum iuriſdictionis io Iudæa; Papam verò velle extendere ſuam iuriſdictionem in torum terrarum Orbem habitabilem, dum lucrum ſibi ſaperet, imò per infinitum vacuum. to. 20. 344. 1.

Item aſſeruit Chriſtum Dominum veniſſe Hieroſolymam ſuper aſinam ſine ſella; Papam verò habere Cardinales, & familiam nimis ſuperfluam ad onus Eccleſiæ habentem ſplendidas ſellas, & tandem mouere Cæſares ad ducendum ſibi frænum; & poſtmodùm ſedendo in ſolio admittere magnos, & dignos fideles ad oſculandos ſibi pedes. to. 20. 345. 3.

Item, quòd ſi non eſſet Papa, nec Cardinales, nec Prælati Cæſarei, Chriſtus Dominus perpendiculariter exiſtens io Cælis ſuper iuſtos presbiteros daret illis poteſtatem ad Sacramentum Confirmationis, & Ordinis, ad benedictionem Chriſmatis, & ad conſecrandas Eccleſias; & ſic magis proſperaretur Eccleſia. to. 20. 348. 1.

Inſuper aſſeruit Romanum Pontificem vexare fideles, eos citando ad quemcumque locum, vbi eum eſſe contigerit; & in hoc differre à Chriſto Domino, qui citat ſolùm ad beatitudinem; ipſe autem citat ad infernum poſito, quòd eius Spiritus ſit in inferno eo tempore, quod ipſe limitat ad comparendum. to. 20. 352. 1.

Dixit eſſe ſummam blaſphemiam aſſerere, quòd Clerus virtute paſſionis Chriſti Domini, qui fuit pauper, & humilis, debeat toti ſæculo dominari, annuos redditus numeratæ pecuniæ, & poſſeſſiones immobiles poſſidere. to. 20. 353. 1.

Item aſſeruit, quòd Chriſtus Dominus, qni promiſit fidelibus, quòd maneret cum ipſis vſque ad ſæculi conſummationem, voluit perpetuò ſine Vicario in terris reſidere in cæleſtibus; vt fideles aſpirando ad cæleſtia ponant ſuam affectionem tantùm in Chriſto. to. 20. 354. 1.

Wicleffi argumentum inane, & ridiculum, quo infert Petrum non fuiſſe caput militantis Eccleſiæ. to. 20. 354. 1.

Docuit auctoritatem iudiciariam, & magiſterinm fidei, & morum eſſe quidem in Eccleſia, non tamen in vno ſolo Capite viſibili, quod eſt Papa, ſed in foro, & iudicio priuato vniuſcuiuſque fidelis. tom. 20. 360. 1.

Negauit Romanum Pontificem habere tantam auctoritatem, vt non poſſit errare in definiendis veritatibus fidei, morum, & religionis inter populum Chriſtiannm exortis. to. 20. 383. 1.

Aſſeruit maximam Chriſto Domino contumeliam, & iniuriam irrogari, ſi aliud vel

cum ipſo, vel ſub ipſo caput viſibile Eccleſiæ conſtituatur; & hanc Wiccleffi ſententiam ſecuti fuerunt Caluiniſtæ, & Lutherani. to.20. 510. 1; & ſeq.

Wiccleff in epiſtola ad Vrbanum VI. confeſſus fuit Papam eſſe ſummum Chriſti Domini in terris Vicarium; & Eccleſiam Romanam vniuerſalem per totum Orbem diffuſam in Apoſtolicis Sedibus à B. Petro Apoſtolorum Principe fuiſſe fundatam. tom.5. 22. 2.

Wiccleffi, & aliorum hæreticorum recentium blaſphemiæ, & conuicia in ſanctos Patres. to.5. 68. 2.

Simul cum Waldenſibus, & alijs hæreticis omnem prorsùs auctoritatem à Principibus, & omnem obedientiam à ſubditis ademit aſſerens obedientiam ſimul ſtare non poſſe cum libertate Euangelica; ac propterea nullum penitus ſuperiorem inter Chriſtianos eſſe poſſe, quæ fuit hæreſis Libertinorum. to.5. 90. 2; & to.15. 270. 2.

Negauit poteſtatem canonizandi Sanctos eſſe in Eccleſia, quæ ſæpiſſimè fuit decepta à teſtibus. to.8. 620. 1.

Dixit Sanctos, qui admiſerunt poſſeſſionem rerum temporalium eſſe damnatos. to.20. 417.1.

Damnatus fuit in Conſtantienſi Concilio, quia blaſphemauit animas S.P. Auguſtini, S. Benedicti, & S. Bernardi in inferno eſſe torquendas, ſi in fine vitæ de inſtitutis ab ipſis Ordinibus non pœnituiſſent. tom. 3. 493.2.

Dixit peccatum mortale dignitatem Epiſcopalem omnino delere, & auferre. to.1.332. 2; & to.19.102; & 381.1; & ſeq.

Aſſeruit Romanam Eccleſiam ſolùm à temporibus Conſtantini Imperatoris trecentis annis poſt Chriſtum incepiſſe. tom. 3. 8. 1.

Eius vigeſimus ſeptimus articulus in Concilio Conſtantienſi damnatus; quòd ſcilicet non ſit apparentiæ ſcintilla debere eſſe vnum caput in ſpiritualibus regens Eccleſiam, quod cum ipſa viſibiliter conuerſetur. tom. 3. 449. 1; & ſeq; & tom. 9. 645. 2.

Dogmatizauit clericos ex dementia operam nauare ſtudio decretalium, vt ſtudio apocryphorum; voluit enim ſtatuta Papæ à fidelibus non eſſe obſeruanda, ſed negligenda. to.19. 104. 2.

Illius tertiuſdecimus error damnatus in Concilio Conſtantienſi, quòd ſcilicet Papa non eſt manifeſtus, & verus Petri in Epiſcopatu ſucceſſor. to.9. 645. 2.

Docuit Romanum Pontificem non habere maiorem auctoritatem, quàm Reges, imò minorem; quia Reges ſunt Vicarij Chriſti Domini, vt erat Rex; Papa autem eſt Vicarius illius, vt erat ſacerdos; Chriſtus Dominus autem potiori iure fuit Rex, quia natus fuit ex familia Dauid de Tribu Iuda; quàm ſacerdos, quia non fuit ortus ex Tribu Leui de familia Aaronis. to.9. 672. 2; & ſeq.

Aſſeruit viuendum eſſe proprijs legibus more Græcorum, nec vllum admittendum eſſe Pontificem. to.9. 728. 2.

Item dixit non eſſe de neceſſitate ſalutis credere Eccleſiam Romanam eſſe ſuper alias Eccleſias, quæ propoſitio damnata fuit à Martino V. in Conſtantienſi Concilio. to.9. 580. 211.

Wiccleff hæres fuit hæreſum Waldenſium, ſeu Pauperum de Lugduno, to.8. 725. 2.

Aſſeruit quenlibet tyrannum poſſe, imò debere licitè, & meritoriè occidi per quencunque vaſſallum ſuum, ſeu ſubditum, etiam per clancularias inſidias, vel ſubdolas blanditias, aut adulationes, non obſtante quocunque præſtito iuramento, ſeu confæderatione facta cum ipſo, etiam non expectata ſententia, vel mandato cuiuſcunque Iudicis. to.1. 332. 2.

Docuit Petrum ſecundùm vnam virtutem fuiſſe ſuperiorem alijs Apoſtolis, Paulus verò ſecundùm aliam, & Ioannem ſecundùm aliam; non tamen ex hoc ſequi ipſum fuiſſe generalem Eccleſię Magiſtrum. to.20. 277. 1; & ſeq.

*Vuigoltus Epiſcopus.*

Wigoltus Sigefrido Auguſtę Epiſcopo adhuc viuente per partium ſtudia in Epiſcopatum ſubintroductus. to.6. 680. 2.

Furtiuè ad ordinationem ingreſſus per Sigefridum Moguntinæ Eccleſiæ Archiepiſcopum ordinatus fuit Goſlariæ in Saxonia. to.6. 680.2.

Non intrauit Auguſtam iuxta ſolemnem aliorum Epiſcoporum morem cum Cleri, & Populi ſuffragijs, ſed cum hoſtibus eiuſdem ciuitatis. to.6. 680.2.

Vtpotè fur intrauit in Ciuitatem cum furibus, & homicidis, atque raptoribus, vt raperet, mactaret, & proderet. tom. 6. 681. 1.

Poſt Feriam quartam Cœnæ Domini acceſſit ad Altare Domini, & manibus ſanguine, & iniquitate plenis præſumpſit ſacri Chriſmatis conſecrationem ſibi vſurpare. to.6. 681.1.

Completo officio infirmari cepit, & poſt aliquot dies cum magno tormento vitam finiuit. to.6. 681. 1.

Anno milleſimo octogeſimo nono defunctus eſt Auguſtæ. to.6. 680. 2.

In Cœnobio S. Magni obijt, & illic fuit ſepultus. to.6. 681.1.

*Vuilfridus Eboracenſis Epiſcopus.*

Wilfridi, & Colmanni diſputatio coram Oſiri Saxonum Rege. to.17. 511. 2; & tomo 7. 113.1.

Regnante Egfrido pulſus fuit ab Epiſcopatu, & Romam iuit. to.17. 511. 2.

Wilfridus Eboracenſis Apoſtolicam Sedem in ſua cauſa, appellans, & abſolutus, & cum alijs Epiſcopis centum viginti quinque in Synodo tanquam in iudicij Sede conſtitutus pro omni Aquilonari parte Britanniæ, & Hyberniç Inſulis fidem Catholicam confeſſus fuit. to.17. 512. 1.

Wilfridus docuit, quòd non ſequi decreta Sedis Apoſtolicæ, imò Eccleſiæ vniuerſalis ex ſacris literis confirmata peccatum eſt. to.7. 113.1.

Wilfridus Epiſcopus S. Eccleſiæ Eboracenæ Legatus venerabilis Synodi per Britanniam conſtitutæ interfuit Synodo Romanæ Patriarchali coactæ à S. Agathone. to.6. 165. 1.

*Vita-*

*Vitakerus hæreticus.*

Vitakerus ſomniauit Ioannis II. opinionem de Viſione beata habenda ſolùm poſt diem Iudicij ab animabus iuſtis fuiſſe definitam contra hæreticos Arabicos. tom. 8. 483. 1.

Vitakerus dixit Papam cum Cardinalium conſenſu definiuiſſe animam rationalem mortalem eſſe. to.8. 404. 1.

Item S.Petrum abnegaſſe fidem, & à veritate Euangelij aberraſſe cum gentibus cibum capiendo. to.8. 837. 1.

Item Papam definientem de Sede poſſe in hæreſim incidere. to.8. 445. 1.

Item Pontificem in veteri lege non habuiſſe priuilegium infallibilitatis. tom. 8. 502 2.

Item dixit vocem *petra* ſignificare lapidem, vel ſaxum; vnus autem lapis, vel ſaxum quomodò poteſt eſſe Eccleſiæ fundamentum? to.8. 412. 1.

Item Chriſtum Dominum locutum fuiſſe de præſenti: *Tu es*; non in futuro: *Tu eris*; vnde non fecit petram, aut teſtatus eſt petram, imò priùs nomen *Petrus* inditum erat Marci 3. to.8. 412. 2.

Vitakerus clamat vnicum eſſe verbum Dei. to.8. 438. 2.

Item aſſerit Tertullianum dicere, quòd Zephyrinus Papa approbauit prophetias Mõtaniſtarum. to.8. 439. 1.

Item affirmat, quòd ſi Papa poteſt eſſe idololatra, poteſt eſſe quoque hæreticus, & qui exteriùs idololatrare poteſt externo actu, poteſt talis effici interno actu mentis. to.8. 440. 1.

Eius calumnia in Innocentium I. Pontificem, circa baptiſmum paruulorum. to. 8. 442. 2.

Item eius calumnia in Anaſtaſium II. Pontificem clamando fuiſſe Neſtorianum. to.8. 449. 2.

Item in Nicolaum I. Pontificem, quòd ad conſulta Bulgarorum ſuſtulerit formam baptiſmi à Chriſto Domino inſtitutam. to.8. 456. 1.

Item in Stephanum Papam, & eius acta circa Formoſum. to.8. 457. 1.

Item in Ioannem XXII; quòd negauerit futuram vitam, & carnis reſurrectionem. to. 8. 461. 1.

Item ait EccleſiamRomanam mutaſſe doctrinam. to.8. 756. 1.

*Vuitembergenſes hæretici.*

Witembergenſes hodie fatebantur ſe neſcire, quid cras erant credituri. tomo 1. 238. 1.

*Vulgata editio.*

Wlgata editio facta fuit ſub Gregorio Magno ad tollendam, quæ exorta fuerat in Diuinis officijs diuerſitatem. to.1. 234. 1.

Wlgata editio Scripturæ ex D. Hieronymi translatione, & emendatione accuratiſſimè conſultis originalibus Græcis, & Hebræis facta eſt. to.20. 408. 1.

Wlgatam editionem imprimi poſſe abſque facultate, & approbatione ſuperiorum prohibuit Concilium Tridentinum, vt in ſua puritate perpetuò permaneret. to.20.408. 1.

Wlgatam editionem à nullo poſſe Typis mandari, niſi priùs habito exemplari in Typographia Vaticana impreſſo præcepit Clemens VIII. to.20. 409. 1.

Wlgatam editionem non eſſe correctiorem, & emendatiorem cæteris alijs editionibus temerarium eſt. to.20. 409. 1.

Wlgatam editionem habere in aliqua ſui parte aliquem defectum, non ſpectantem tamen ad doctrinam, & mores, poteſt impunè affirmari. to.20. 408. 1.

Wlgata editio quomodò pro authentica ſit ab omnibus ſuſcipienda? tom.1. 235. 1; & ſeq.

Wlgatam editionem Latinam Sixtus V. Pontifex euulgandam eſſe curauit. tom.1. 235. 2.

Wlgatam editionem à D. Hieronymo partim proſcriptam, partim emendatam continere doctrinam Diuinam, eſſeque concordem Scripturæ à ſacris Auctoribus dictante Spiritu ſancto traditæ dubitare non licet. to. 13. 147. 2.

Wlgatam editionem etiam nunc poſſe per Hebraicos, & Græcos Codices, tanquam per fontes emendari quantum ad id, quod pertinet ad ſententiam, non eſt aſſerendum. to. 13. 148. 1.

*Vulgus.*

Wlgus indiſciplinatum, & ineptum eſt, vt in rebus maximis ferat iudicium. to. 4. 697. 24.

Wlgo, & imperita multitudine nihil ſtultius eſt, cui nihil ſapiens eſſe poteſt. tom. 20. 486. 1.

*Vulpes.*

Wlpes eſt animal plenum fraudis, foueam parans, & in fouea ſemper latere deſiderans. to. 14. 344. 1.

Wlpibus comparantur hæretici, & ſchiſmatici, qui alios conantur decipere. tom. 14. 344. 1.

Wlpes paruulæ exterminantes vineam ex præcepto Domini ſunt capiendæ; hæretici nempe, qui Eccleſiam Dei vaſtare conantur. to. 14. 344. 1.

Wlpium caudis Sampſon faces alligauit, & eas dimiſit in meſſes alienigenarum, ſic hæretici conantur fructus alienos incendere. to. 14. 344. 1.

Wlpi comparati fuerunt Herodes, & Pſeudoprophetæ, qui fraudulenter cælant ſuos errores. to. 14. 344. 1.

Wlpium caudæ, & non pedibus alligatæ fuerunt faces; quia finis hæreticorum erit ignis gehennæ. to. 14. 344.

*Vultus.*

Wltus exterior ſemper indicat, & manifeſtat interiorem animi affectum, qui ſæpe in corpus redundat. to. 2. ex Alano. 1. 1.

In vultum transfunditur gaudium, quando illud cor nequit pro illius magnitudine continere. to. 2. ex Alano. 1. 2.

*Vuolfangus hæreticus.*

Wolfangus Muſculus hæreticus in locis communibus titulo de Eccleſia docuit Romanum Pontificem eſſe Antichriſtum. to. 18. 572. 2.

Wolfangi Muſculi, & Magdeburgenſium impudentia de non dedicandis Eccleſijs. to. 2. ex Alano. 21. 2; & ſeq.

Non ex errore, ſed ex malitia deprauauit Ca-

nonem aſſerentem non poſſe abſque Romani Pontificis conſenſu Synodum haberi; quorum verborum loco poſuit Eccleſias dedicari. to.2. ex Alano. 22. 1.

Wolfangus eò maiorem reprehenſionem meretur, quia in tranſlatione Græcorum exemplarium proteſtatus fuit ſe omnia bona fide, vt repetijt, vertiſſe. to.2. ex Alano. 23. 1.

Wolfangus adulterauit,& violauit ſacros Canones, vt Romanos Pontifices innocentiſſimos, & ſanctiſſimos inceſſaret, & blaſphemijs afficeret. to.2. ex Alano. 23. 1.

Aſſeruit Antichriſtum iam veniſſe paulò poſt tempora S.Bernardi; quod inſulsè deduxit ex quodam textu eiuſdem S.Bernardi.to.1. ex Tannero. 28. 180.

*Vvormatienſis Conuenticulus.*

Wormatienſis Conuenticulus ad inſtantiam Henrici IV. coactus S. Gregorium VII. Pontificem deponere, & degradare auſus fuit. to.6. 648.2.

Wormatienſis Conuenticuli Legati Romam miſſi fuerunt ſtatim capti à Romanis,& dirè affecti; ſed S. Pontificis clementia fuerunt ab eorum manibus erepti, & liberati. to.5. 757.1.

Wormatienſi Conuenticulo vix quatuor Epiſcopi interfuerunt teſte Mariano Scoto in Annalibus anno milleſimo ſeptuageſimo ſeptimo. to.5. 96. 1; & ſeq.

Qui ſubſcripſerant iniquæ abnegationi Pontificis, poſtmodùm pœnitentes literas ad S.Pontificem dederunt, quibus veniam poſtularunt. to.5. 96. 2.

*Vxor.*

Vxor particeps omnia ſui viri priuilegia. to.9. 34. 156.

Vxor, ſi non poteſt cohabitare cum marito ſine contumelia Creatoris, non eſt viro ſubiecta. to.9. 429. 56.

Vxor poteſt dimittere virum, ſi eam ſcandalizat loquendo de ſcandalo proueniente ex hæreſi, & ex infidelitate. tomo 9. 450. 179.

Vxori alligatus non poteſt quærere ſolutionem. to.14. 309. 2.

Vxoris bonæ qualitates ab Apoſtolo Paulo deſcriptæ. to.14. 310. 1; & ſeq.

Vxoribus tria debent mariti præcipuè,ſcilicet cibum, veſtem, & horam. tomo 14. 310. 2.

Vxori non licet virum ſuum dimittere etiam ob fornicationem, & alteri viro copulari; ſed debet manere innupta, vel reconciliari viro ſuo. to.14. 460. 2.

# X

XANTIPPVS EPISCOPVS.

XAntippus fuit Tigiſenſis, non Tagaſtenſis Epiſcopus. to.6. 287. 1.

Lis inter Xantippum, & Victorinum fuit de primatu Numidiæ. to. 6. 287. 1.

Xantippus Epiſcopus primæ Sedis Numidiæ, ſic ſcribitur aliquoties in Africanis Synodis. to.6. 287. 2.

Xantippus habuit aduerſarium Victorinum Epiſcopum, ideo non fuit ab eo in Tractoria ad Synodum illius nomen ſcriptum. to.6. 287.2.

Xantippus debuit primùm inſcribi in Tractoria,quia fuit ſenior totius Prouinciæ. to.6. 287. 2.

Ad Xantippum Numidiæ Primatem Tigiſenſem Epiſcopum appellauit quidam Parochus Diœceſis Hipponenſis remotus ab officio præsbiterij à S.P.Auguſtino, quia in vigilia Natiuitatis Domini ieiunium violauerat, & apud infamem fœminam ſine clerico teſte prandere, cœnare, & dormire præſumpſerat. to.6. 292.1.

Xantippus inclinans præsbiterum reparare abſtinuit, quia S.P.Auguſtinus proteſtatus fuerat reparationem, ſi à Xantippo fieret, nunquam à ſe fore admittendam. tom. 6. 292. 1.

*S. Xauerius.*

S. Xauerius patrauit plurima miracula.to.10. 77.1; & ſeq.

Eiuſdem calamitates propter Deum fortiter toleratæ. to.10. 77.1.

Crucem in aquis delapſam cancer illi reportauit. to.10. 78. 1.

Fuit ſuſcitator plurium mortuorum. to. 10. 78. 1.

Eius corpus mirabiliter ſeruatum illæſum deportatum ad vrbem Malacenſem illam à contagio liberauit. to.10. 78.1.

Terræmotus concutiendo Inſulam Mauri illius aduentum ad vrbem notificauit.to.10. 78. 1.

A Paulo Tertio ſummo Pontifice ad Indias Orientales miſſus fuit. to.10. 77. 1.

Alia plura miracula mirabiliter patrauit. tomo 10. 79. 1; & ſeq.

*Xiphilinus Patriarcha.*

Xiphilino Patriarchæ Conſtantinopolitano dicata fuerunt commentaria ſuper Canones à Theodoro Balſamone Patriarcha Antiocheno. to.10. 394. 1.

*Xiſtus I. Papa.*

Xiſti I. Papæ epiſtola de appellationibus ad Sedem Apoſtolicam. to.19. 594. 2.

Xiſtus I.Papa à S.Maximo Taurinenſis dictus fuit, ſummus Domini Sacerdos, Eccleſiaſticorum membrorum caput validum.to.1. 48. 1.

*Xiſtus II. Papa.*

Xiſti II. Papæ epiſtola ad Gratum Epiſcopum, qua ei notificat licitum eſſe in cauſis grauioribus ad Sedem Apoſtolicam appellare. to.19. 595. 1.

Xiſti II. Papæ epiſtola ad eundem Gratum Epiſcopum aſſerentis maiores cauſas ad Romanam, & Apoſtolicam Sedem eſſe referendas. to.19. 594. 1.

Xiſtus II. Papa fatetur Papæ infallibilitatem. to.10. 317. 1.

*Xiſtus III. Papa.*

Xiſtus III. Papa electus fuit Pontifex anno Domini quadringenteſimo trigeſimoſecundo. to.3. 692. 2; & 705. 2.

Xiſtus III. Papa docet ſummum Pontificem Romanum eſſe infallibilem. tom.10. 331. 1.

Xiſtus III. Papa in cauſa Idduæ Smyrnenſis Epiſcopi, qui inter cæteros Patres adſuit Epheſino Concilio. to.6. 216.1.

Xi-

Xiſtus III. Papa rxeoomonieauit Pelagium, & Cæleſtinm Hæreticos. to.6. 256. 2.

Xiſtus III. Papa comparatus ſuit Moyſi. to.6. 408. 1; & 410. 1.

Xiſtus III. Papa quid præſtiterit in negotio appellarionis Eutherij Thyanenſis, & Helladij Tharſenſis? to.6. 411. 1.

Xyſtus III. Papa depoſuie Polichrouium Patriarcham Hieroſolymitanum miſſo Hieroſolymam Leone, qui tunc Diacouus erae Eccleſiæ Romanæ, & poſtea ſummus Pontifex creatus ſuir. to.18. 22. 1.

Ad Xiſtum III. Pontificem appellarunt Orientales Epiſcopi aduersùs Sacroſanctum Epheſinum Concilium. tom. 6. 407. 1; & ſeq.

Xiſtus III. Papa quomodò antiquitatis ſeruator fuerit contra Neſtorium, & Pelagium? to.1. 179.2.

Xiſtus III. Papa Cæleſtini ſucceſſor Iulianum Pelagiani crrotis aſſertorem damnauit. to.1. 302.1.

Xiſti III. Papæ pro fide Catholica tuenda zelus. to.1. 302. 1.

Liber Periarchon Origenis ſub nomine Xiſti III. Papæ à Ruffino fuit editus. tom.1. 362. 1.

Fuie damnatus ab Innocentio ſummo Pontifice. to.1. 362. 1.

Xiſti III. Papæ epiſtola ad Cyrillum Alexandriæ Epiſcopum de Eccleſiæ vnitate. to. 3. 692.2.

Xiſti III. Papæ epiſtola ad Ioannem Antiochenum Epiſcopum. to.3. 705. 2.

Xiſti III. Papæ epiſtola ad Neſtorium, vt eum ad Eccleſiæ ſinum reuocaret. to.10.331.1.

Xiſtus III. Papa à quodam Baſſo criminatus, & iniuſtè perſecutus fuit, & ſe purgauit. to. 4.215.1.

*Xiſtus IV. Papa.*

Xiſtus IV. Papa primùm per Synodum Complutenſem, deinde per ſe damnauie Articulos cuiuſdam Petri Oxonienſis, quorum articulorum vnus crat; Eccleſiam vrbis Romanæ errare poſſe. to. 2. ex Adolpho. 55. 1, & to.1. ex Tannero. 40. 252.

Xiſtus IV. Papa à Bernardino Iuſtiniano Principe Venetorum Legaro in Oriente appellatus fuit primus Paſtor, ſummos Sacerdos, Petri ſucceſſor, Chriſti Vicarius, cui dilectiſſima Chriſti ſponſa totius Orbis Eccleſia commiſſa, omni culto venerationis proſequendus. tomo 1. 52. 1; & ſeq.

Item appellatus fuit ab Alberto Veſprimen; & Ioanne Thurz Regis Hungarorum, & Boemorum Oraroribus vniuerſæ Chriſtianæ dignitatis Princeps, atque Moderator, veriſſimus Chriſti Ieſu Vicarius, Chriſtianæ Reipublicę Pater, & Pontifex maximus. to.1.53.1; & ſeq.

Item à Roderico de S. Ella dictus fuie Paſtor, Vicarius Chriſti ſuper Orbis terræ commune, ampliſſimumque domicilium, & ſuper omnes Chriſtianos filios conſtitutus. to.1. 53. 1; & ſeq.

Item à P.Thoma ex Capiraneis Ordinis Prædicatorum Regis Galliarum Oratore vocatus fuit Eccleſiarum Chriſti excellentiſſimus Princeps, totius Orbis moderator. to.1. 54.1; & ſeq.

Xiſtus IV. Papa quatuor Cardinales ſumma cum poteſtate ad omnes Europæ Principes miſit, vt ipſos ad concordiam, pacemque adductos in Turcas impelleret. to. 20. 29. 2.

Xiſtus IV. Papa aſſeruie D. Catharinam Senenſem non habuiſſe viſibilia ſtigmata, ſed ſenſibilia, id eſt adducentia dolorem in locis vulnerum Chriſti Domini ea ſic petente, vt non apparerent. tom. 19, 285. 2; & ſeq.

Xiſtus IV. Papa Turcas claſſe in eos miſſa laceſſere non dubitauit, multaque alia pro ditione Eccleſiæ tuenda geſſit. to. 1. 471. 2.

*Xiſtus V. Papa.*

Xiſtus V. Papa æquiſſimè tenebat iuſtitiæ, & miſericordiæ æquilibria; probos miſericordiæ ſinu excipiendo, improbos directionis virga percutiendo, ita Eccleſiaſticæ Hierarchiæ dignitas confirmata, & aucta fuit. to.2. ex Turrecrem. 63. 1.

Xiſti V. Papæ fama quas Regiones penetrauerit? to.2. ex Turrecrem. 63. 2.

Pro Xiſto V. Papa ad cæleſtia numina acclamatio. to.2. ex Turrecrem. 63. 2.

Xiſtus V. Papa vulgatam editionem Latinam emendatiſſimam vulgari curauit. tom. 1. 235.2.

Xiſtus V. Papa numerum Cardinalium præſbiterorum ad quinquaginta reduxit. to.4. 344. 10.

Xiſtus V. Papa quare Congregationem ad librorum expurgationem ex nonnullis S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus conſtituerit? to.1. 372.1.

Xiſtinæ ſalutari Conſtitutioni etiam Clemens VIII. nouam aliam adiecit, Cardinales Congregationi præfecit, multiſque priuilegijs tantopere neceſſarium ad libros cenſendos officium amplificauit. tom. 1. 372. 1; & ſeq.

Xiſti V. Papæ Conſtitutio de Apoſtolorum liminibus ab Epiſcopis, Archiepiſcopis, & Primatibus viſitandis. to. 1. 437. 2; & ſeq.

Xiſtus V. Papa Congregationem, quam vocant Epiſcoporum, inſtituit. tom. 1. 449. 2.

Xiſtus V. Papa Italiam à prædonibus, & exulibus liberauit; claſſem triremium, quibus Mare Mediterraneum à pyratis purgaret, inſtruxit; ingentiaque bona Eccleſiæ propagauit. to.1. 471.2.

Xiſtus V. Papa Gregorio ſuccedens latrocinia ſuſtulit, Annonæ charitatem ſubleuauit, mores emendauit, vias nouas in vrbe ſtrauit, Ædes Lateranas magnificentiſſimè reſtituit, aquas vberes, & ſalubres in vrbem induxit &c. to.1. 477. 1; & ſeq.

Item Bibliotheca Vaticana ab ipſo magnificentiſſimè fuit ædificata; Apoſtolorum Petri, & Pauli ſigna ex ære inaurato in cochlidibus Columnis Traiana, & Antoniana collocauit. to.1. 477. 2.

Xiſti V. Papę Bulla de Biblijs à Clemente VIII. ante promulgarionem reuocata fuit. to. 1. ex Tannero. 41. 264; & ſeq.

Xiſti V. Papæ Conſtitutio vulgatam editionem bibliorum non ab omnibus mendis materialibus expurgauit, quam poſtea

Cle-

Digitized by Google

Clemens VIII. correxit . tom. 7. 725. 1; & 724. 1; & ſeq, & 690. 1; & 683. 1.
Xiſtus V. Papa Sol Chriſtianitatis fuit dictus. to.1. 65.1; & ſeq.
Item fuit appellatus vaſtæ nauis Eccleſiæ gubernator; nauigij B. Petri clauum tenens ; ad ſummum humanæ celſitudinis culmen euectus; Ieſu Chriſti Vicarius . to.1. 65. 1; & ſeq.
Item fuit vocatus ſummus Sacrificator ; Parens humani generis ; Diuum , hominumque internuncius , cum ſuperis homines , cum hominibus ſuperos concilians;in Beati Petri Apoſtoli ſedens Solio , to. 1. 65. 1; & ſeq.

# Z

## ZABADIAS.

Zabadias filius Iſmael , qui fuit Dux in Domo Iuda ſuper ea opera , quæ ad Regis officium pertinebant, præſidebat . to.14. 12. 1; & to.16. 178. 1; & to. 8. 396. 2.

*Zacharias Propheta.*

Quid ſit apud Zachariam aſſumere duas virgas decoris, & funiculi? to.4. 755. 80.
Zachariæ vaticinium de Euchariſtia . tom.8. 146. 2.
S. Hieronymus arguit opinionem quorundam contemnentium ex quibuſdam ſomnijs Apocryphorum Zachariam inter Templum , & Altare occiſum eſſe Patrem Ioannis Baptiſtæ . to.13. 163. 1.

*Zacharias Papa.*

Zacharias Papa fuit vir magnæ eloquentiæ . to.14. 108. 2; & to.11. 364.1.
Zacharias Papa conceſſit Pipino priuilegium nominandi Epiſcopos in Gallia. to.6.744. 3; & to.11. 326. 3.
Zacharias Papa depoſitionem Childerici inchoauit, & Stephanus Papa perfecit . to. 6. 744. 3.
Zacharias Papa anno ſeptingenteſimo quinquageſimo ſecundo ex auctoritate Petri Apoſtoli mandauit populo Francorum , vt Pipinus, qui poteſtate Regia vtebatur , nominis quoque dignitate frueretur . tom. 6. 745. 1; & 746. 1; & to.11. 357.2; & ſeq.
Pipinus conſuluit Zachariam Papam , vter ei Regio faſtigio dignior videretur? to.6.745. 2.
Zacharias Papa mandauit Francis, vt Pipinum Regem ſubſtituerent . tom. 6. 745. 2.
Zacharias Papa Childericum depoſuit, & in eius locum Pipinum Caroli Magni Patrem iuſſit conſtitui . to. 18. 687. 1; & 64. 2; & to.7. 760. 2; & 749. 2; & tom. 19. 20. 2; & 32. 1; & ſeq; & 383. 2; & to.4. 33. 1; & 70. 2; & to.1. 519. 2; & to.10. 137. 1; & to. 9. 811. 1; & ſeq; & tom. 11. 330. 8; & 357. 2.
Primates Regni Galliarum videntes neceſſitatem Regis, periculumque eius , ſi à Childerico iuuene, ſtupido, & inſenſato gubernaretur, Burchardum Epiſcopum Witzburgenſium Legatum Regni ad Zachariam Pontificem miſerunt ; Zacharias Papa prudentiſſimè in tanto diſcrimine Galliarum, quæ tunc erant propugnaculum Chriſtianitatis , Gallos à iuramento fidelitatis abſoluit . to.9. 812. 1; & ſeq.
Defuncto Zacharia Papa , Stephanus Papa in Apoſtolica Sede eleuatus , atque à Longobardis vexatus in Franciam aduersùs eos auxilium poſtulaturus veniens , Pipinum iam antea auctoritate Zachariæ in Regem euectum oleo vnxit , & conſecrauit , & in iſta functione potuit iterum à iuramento fidelitatis abſoluere . to. 9. 813. 1; & ſeq; & 814. 1.
Zachariæ Papæ epiſtola ad Pipinum de obedientia præſtanda Præsbiteris Cardinalibus, & Epiſcopis . to.17. 305.1.
Zacharias Papa conceſſit Epiſcopo Moguntino , vt poſſet ſibi aſſumere aliquem Epiſcopum in coadiutorem , non in ſucceſſorem . to.9. 766. 2.
Zacharias Papa accuſatur à Magdeburgenſibus . to.8. 455. 1.
Zacharias in Concilio Romano ſententiam pronunciauit contra hæreſim Adalberti , ac Clementis . tom. 8. 517. 2; & 989. 2; & to.15. 51. 1; & 312. 2.
Sampſon quoque , qui neceſſitatem Baptiſmi negabat, vt hæreticus , à Zacharia Papa fuit exploſus . to.8. 989. 2.
Extat epiſtola Zacharię Papę ad Bonifacium, qua ſtatuta Synodi generalis roborauit . to.8. 989.2.
Zacharias Papa Bonifacij ſucceſſor varijs de fide conſultationibus reſpondet epiſtola 12; & nouas quorundam Gallorum benedictiones ſacro depoſito non vult admittendas . to.8. 989. 2.
Zacharias Papa Præsbiteros Ciuitatis vocauit Cardinales ad diſtinctionem ruralium , qui in Vrbana Eccleſia erant aduentitij , & non cardinati ; ideo non debebant, præſentibus Cardinalibus , idèſt proprijs , & fixis, ſacra miniſtrare . to.17. 305. 1.
Zachariæ Papæ reſponſio ad Bonifacium de pluribus rebus ad fidem ſpectantibus. to.1. 155. 1; & ſeq.
Zachariæ Papæ epiſtola ad Bonifacium Epiſcopum . to.3. 786. 2.
Zacharias eodem anno, quo Pipinum Regem inſtituit,& Francos à ſacramento fidelitatis abſoluit , vitam finiuit . tomo 6. 745. 1; & to.11. 326. 3.
Zachariam inter Sanctos relatum eſſe teſtis eſt Anaſtaſius in eius vita . tom.11. 358. 2; & 364. 1.
Zachariæ Pontifici delata fuit controuerſia circa Regnum Francorum exorta inter Pipinum , & Trifonem eius fratrem . to.5. 93. 2; & ſeq.

*Zacharias Epiſcopus.*

Zacharias Epiſcopus contra ſententias Nicolai, & Adriani Summorum Pontificum dixit , quòd canon princeps eſt, & quòd contra illum agentes nihil faciunt, quod decet; cùm vero extra hunc quiſpiam facit , ſiue Papa Nicolaus, ſiue alius , non acquieſcimus . to.9. 496. 43.

*Zaga Zebo Epiſcopus.*

Zaga Zebo Epiſcopus Æthiopiæ in confeſſione fidei Æthiopicæ recitabit hæc verba :

*Credo S. Petrum petram eſſe legis &c.* to. 7. 56. 1.

*Zebedæus.*

Zebedæi filij Boanerges, cognomen à Chriſto Domino receperunt. to.8. 141.

Zebedæi filij apud Matthæum cap. 20. erraſſe dicti fuerunt à Chriſto Domino illis verbis: *Neſcitis quid petatis*; quoniam per os matris ſedes alijs etiam diſcipulis deſtinatas auſi ſunt poſtulare. to.8. 140. 1.

*Zeno Epiſcopus.*

Zeno Hiſpalenſis Epiſcopus à Simplicio Summo Pontifice fuit inſtitutus Vicarius Sedis Apoſtolicæ ſuper vniuerſam Hiſpaniam. to.3. 771.2.

*Zeno Imperator.*

Zeno Imperator Timotheum in Sedem Epiſcopalem opera Eutychianorum intruſit. to.1. 304.2.

Simplicius Papa Zenoni Imperatori ſcripſit; vt procul à Regno pietatis ſuæ funeſti capitis venena depelleret; nihil tamen curauit Zeno monita, & preces Simplicij; quamobrem Deus Baſiliſcum tyrannum contra eum excitauit. to.1. 304. 1; & ſeq.

Imperio exutus in Iſauriam effugijt, vbi cum belluis vixit, vitamque herbis, & radicibus tolerauit. to.1. 305. 1.

Pœnitentia tactus, & ad cor reuerſus Pontificis Romani auctoritati iudicandi hæreticos in poſterum obſequens Petrum Fullonem ex Antiochena, & Paulum intruſum ex Epheſina Sede eiecit, Petrumque Mogum hominem peſtilentiſſimum exilio mulctauit. to.1.305.2.

Timotheum Catholicum, qui Proterio ſucceſſerat, & propter populi ſeditionem in Canopum ſeceſſerat, ſedi ſuæ reſtituit. to.1, 305. 1.

Zeno Imperator ab Eutychianis ſeductus paſſus eſt, & Mogum Alexandriam, & Fullonem Antiochenam reuerti, & Acacium Conſtantinopolitanum ab eis ſeductum Chalcedonenſem fidem violare. to.1. 305. 1.

Felix ſucceſſor Simplicij Zenoni Imperatori ſcripſit, vt Fullonem, & Mogum à ſuis ſedibus pelleret, & Acacium ad Concilium Chalcedonenſe ſubſcribendum compelleret. to.1. 305. 2.

Zeno, & Baſiliſcus Imperatores impiè confirmarunt primatum Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ. to.17. 291. 2.

Fuit damnatus in Concilio Chalcedonenſi, ſed eius error non penitus fuit extinctus. to.6. 737.6.

Mogus Eutychianam hæreſim imbiberat, eamdemque Zenoni inſtillauerat, occultè tamen, ac velo tectam, ne palam micaret, to.6. 737.6.

Perſuaſit Zenoni, vt Eccleſia diſcordijs flagrante viam aliquam meditetur componendæ pacis, animoſque ſociandi, non quod pacem curaret, ſed vt nouæ cauſæ ſuppeterent catholicos perſequendi. to. 6. 737. 6.

Zeno Imperator tandem edictum vulgauit contra Catholicos. to.6. 737. 6.

Felix III. Papa ſcripſit Zenoni Imperatori Petrum Fullonem in Synodali iudicio ſententia anathematis iam fuiſſe condemnatum; adeoque ab eius communione eſſe abſtinendum, & ab Eccleſia expellendum. to.3. 309.1.

Perſuaſit Zenoni Imperatori, vt ſui Anteceſſoris Marciani Imperatoris ſequens veſtigia hæreticam Petri Fullonis tyrannidem excelleret, eumque tanquam Valentini, & Eutychetis diſcipulum eijceret. tomo 13. 199. 2.

Illius epiſtola ſupplicatoria ad Zenonem Imperatorem pro Eccleſia Alexandrina. to.3. 696. 1; & to.10. 329. 1; & ſeq.

Altera einſdem epiſtola ad eundem Zenonem pro expulſione Petri Antiocheni ab Eccleſia. to.1. 224. 1.

Zeno Imperator Theodorico conſulatum ob benemerita, & equeſtrem in foro ſtatuam dedit in prœmium, to. 11. 324. 2; & 335. 2.

Zeno Theodoricum adoptauit in filium, ſpemque ei dedit Occidentalis Imperij teſte Euagrio, & alijs. to.11. 335. 2.

Zeno Imperator è ſua ſede expulit Ioannem Alexandrinum Epiſcopum, qui ad Simplicium Papam appellauit. to.5. 44. 2.

*S. Zephyrinus Papa.*

S. Zephyrinus Papa fuit primus auctor clementiæ circa mœchos. to.6.150.1; & to.1. 288. 2.

Vſque ad S. Zephyrini Papatum omnis ſub cœlo Eccleſia tria crimina reſeruabat Chriſto Domino; ſcilicet idololatriam, homicidium, & mœchiam. to.6. 149. 2.

S. Zephyrini Papæ decretum de lapſis recipiendis ad pœnitentiam. to. 8. 515. 2; & to.1. 288. 2; & ſeq.

S. Zephyrinus Papa circa literas communicatorias Montani. to.15. 120. 230.

An S. Zephyrinus Papa à fide defecerit? to.15. 119. 228; & ſeq.

S. Zephyrinus Papa communicans cum Montano, & alijs Cataphrygibus, prudentèr, & catholicè egit. to.15. 120. 233.

Prophetias Montani audierat, eaſque non improbauit quouſque detecta eſt per Praxeam deceptio; ideo nihil contra fidem, nec contra mores egit. to. 15. 120. 234.

Literas communicatorias detecta iniquitate per Praxeam reuocauit. to. 15. 120. 234; & 231; & 235.

Errores Montani neque credidit, neque fouit, neque Tertullianus id aſſeruit, nec vllus alius. to.15. 120. 235.

Damnauit Cataphrygas, inter quos Montaniſtas, Marcionem, Praxeam, Sabellium, Valentinum, & alios. to. 15. 120. 236; & to.8. 153. 1; & to.1. 110. 1.

Tertullianum Montani prophetias propugnantem anathemate percuſſit, ac Proculum Cataphrygam. tomo 15. 120. 236. & to. 8. 153. 1; & to. 9. 725. 2; & to. 4. 809. 46.

Nullius erroris in fide, nec alterius delicti reus eſſe, aut dici potuit S. Zephyrinus Papa. to.15. 120. 232; & 236.

S. Zephyrinus Papa à calumnia vindicatur. to.7. 683. 2; & to.8. 153. 1; & ſeq; & to. 4. 809. 46; & to.10. 464. 2; & ſeq.

Extaſes, & nouæ prophetiæ Tertullianicæ ſcripta anathemate ferijt. to.8. 525.1; & to.9. 725. 2; & to.1. 361. 1.

S. Zephyrinus Papa fuit decimus ſextus à Pe-

tro, qui in fide ſolidiſſimus, verus Petri ſucceſſor, adamantinamque ipſius duritiem æmulatus confregit dentes hæreticorum in ore ipſorum. to.8. 153. 1.

Montaniſtæ, Tertulliano Duce, qui vanum ſpiritum, & pſeudoprophetias iutroducere nitebantur, S. Zephytinum Papam cum ipſis Montanizare prædicabant. tomo 8. 153. 1.

Cùm Tertullianus Montaniſtarum labe eſſet infectus ob S. Zephytini Papæ anathema indignatus, dentibuſque infrendens virus euomuit, ac hæreſis maculam in S. Zephyrinum Papam expuit. to.8. 153. 2; & to.9. 725. 2; & ſeq; & to.4. 809. 46; & to.1.288. 2; & ſeq.

Montaniſtæ cùm doctrinam ſuam fidei colore venuſtarent, atque ab Eccleſiæ Catholicæ doctrina nequaquam diffidere teſtarentur, Zephyrinus Papa in procliue fuit, vt rationis apparentia perſuaſus, illos falsò accuſatos arbitraretur, in quo non fidei, ſed perſonæ error innenitur. tom. 8. 153. 2; & to.18. 639. 1; & to.9. 726, 1; & to.10.464. 2; & ſeq.

Rhenanus Tertulliani interpres Montaniſmum S. Zephyrino Papa imputandum cenſuit. to.8. 153. 2; & 439. 1; & to. 18. 639. 1.

S. Zephyrinus Papa Victoris ſucceſſor nunquam hæreſim Montani approbauit. to.18. 639. 1; & to.9. 725. 2; & to. 4. 809. 46; & to. 10. 464. 2; & ſeq.

Decretum edidit aduersùs hæreſim Montani relatum à Tertulliano. to.9. 725. 2.

S. Zephyrinus Papa *Natalium hæreticum* iudicauit, & ab hæreſi reducem abſoluit, ac recepit. to. 1. 288. 2.

Contra Cataphryges indixit Synodum. to.1. 78. 2.

Praxeas ex Montaniſtis primùm Catholicus, deinde apoſtata Monarchicorum, Patropaſſianorum, & Praxearum anteſignanus ſub latenti veneno hæreſeon cupiebat S. Zephyrinum Papam corrumpere. Vidit Sanctus Zephyrinus in poculo aureo noxam latere, & impoſtorem Romæ detexit, & damnauit. to.1. 110. 1.

Conciliabulum de rebaptizandis hæreticis ab Epiſcopis Africæ, atque Numidiæ collectum damnauit; & antiquam conſuetudinem Eccleſiæ Catholicæ ex Apoſtolica traditione ſeruandam decreuit. to.1. 110. 1.

S. Zephyrinus Papa ad communionem admiſit plures excommunicatos Ponticæ, & Aſianę Diœceſeos abſque conſenſu ſuorum Epiſcoporum. to.11. 39. 22.

Antiquum Eccleſiæ rigorem non admittendi lapſos ad pœnitentiam mitigauit S. Zephyrinus Papa edito decreto apud fideles peremptorio, contra quod dum clamat Tertullianus in hæreſim lapſus, inſigne primatus Pontificij teſtimonium à Gabriele Albaſpineo expoſitum poſteritati reliquit. to.11. 48. 42.

S. Zephyrinus Papa accuſatus à Witakero. to.8. 439. 1.

Item redargutus à Magdeburgenſibus. to.10. 464. 2; & ſeq.

S. Zephyrinus Papa affirmauit infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 315. 1.

Natalius pecunia corruptus patrocinium hæreſis Theodori ſuſcepit, ſed erroris pœnitens ad S. Zephyrinum Papam recurrens, & eius pedibus prouolutus ſcelus confeſſus eſt, & veniam, quam petijt, obtinuit. to.10. 315. 1.

S. Zephytinus Papa circa annum Domini 198. ſcripſit ad Epiſcopos Sicilię de appellationibus. to.18. 19. 2.

S. Zephyrini Papæ epiſtola ad omnes Epiſcopos Siculos, in qua docet iudicia Epiſcoporum, maioreſque Eccleſiæ cauſas à Sede Apoſtolica, non ab alia eſſe terminandas. to.10. 315. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Ægypti Prouinciæ Epiſcopos appellantes, to.3. 689. 1; & ſeq.

Zephyrinus præcepit Epiſcopis, vt ordinationes Præsbiterorum, & Leuitarum congruo tempore, & coram multis adſtantibus ſolemniter agerent, & probabiles, ac doctos viros ad hoc opus aſſumerent. to. 3. 689. 2.

Zephyrinus Proclum Montani erroris ſectatorem à Gaio Catholico conuictum anathemate percuſſit, & omnes illius pediſſequas excommunicauit. to. 4. 809. 46; & to. 8. 153. 1; & ſeq.

Zephyrinus damnando Tertullianum cum cæteris Montaniſtis pacem attulit omnibus Aſiæ, & Phrygiæ Eccleſijs à Montani hæreſi non modicùm turbatis. to.8. 153. 2.

Zephyrini decretum de recipiendis mœchis pœnitentibus ad Eccleſiam renouatum fuit à Cornelio Pontifice contra Nouatum negantem lapſis pœnitentiam. to.11. 48. 43; & ſeq.

Zephyrinus fuit creatus Summus Pontifex circa annum Domini centeſimum nonageſimum octauum. to.18. 19. 2.

Statuit, vt Epiſcopus accuſatus ſibi eligeret, ſi neceſſe eſſet, Iudices, à quibus eius cauſa recognoſceretur; & tandem huius cauſæ ad Sedem Apoſtolicam deuolueretur. to. 18. 19. 2.

Montaniſtæ ſimulantes inſignem pietatem, martyria, ieiunia, vitæ auſteritatem, ac ſummam ſanctitatem, nec non plura miracula tentauerunt decipere, & circumſcribere S. Zephyrinum Pontificem. tomo 7. 683. 2.

*Zizania.*

Zizania hæreticorum non eſt ſeparanda ab Eccleſia, quando adeſt periculum euellendi & triticum. to. 18. 400. 2.

*Zoaras.*

Zoaras præsbiter ſectator Anthymi fuit ab Agapeto Papa excommunicatione percuſſus ſimul cum eodem Anthymo, Seuero Pſeudoepiſcopo Antiocheno, & Petro Appameno. to.1. 307. 2; & to.7. 163. 2.

*Zonaras.*

Zonaras, Balſamon, & Meletius ſchiſmaticus impugnarunt appellationes Romanas. to.6. 296. 1.

Zonaras Græcus de translatione Imperij per Pontificem facta in Carolum Magnum. to.11. 331. 9.

Zonaras teſtatur Gregorium Pontificem excommunicaſſe Leonem Iſaurum Iconomachum, & prohibuiſſe vectigalia, quibus in Eccleſiæ perniciem vtebatur. to.6. 741. 2; & ſeq.



Digitized by Google

AnZonatas Sardicenſes canones expoſuerit? to.6. 171. 2; & 184. 2; & 296. 1.

*Zopyrus.*

Zopyrus phyſiognomus, cùm Athenis de Socrate philoſopho dixiſſet: *Ecce oculi corruptores*; & diſcipuli Socratis in eum irruiſſent propter iniuriam dictam de Magiſtro ſuo; Socrates ait: Parcite ſodales; verum quidem dixit, ſed me ipſum vinco. to.3. 63. 1.

*Zoroaſtres.*

Zoroaſtres alio nomine Ninus dictus fuit primus inuentor artis magicæ. to.3. 70. 1.

Zoroaſtres Rex Bactrianorum ſecundùm Beroſum, & alios eſt Cham filius Noe à Nino Rege Aſſyriorum bello ſuperatus, vt etiam vult S. P. Auguſtinus. to.3. 70. 1.

*Zoſymus Papa.*

Zoſymus Papa poſt obitum Innocentij anno Domini quadringenteſimo decimo ſeptimo decima nona Auguſti electus fuit Pontifex. to.3. 749. 1.

Quid actum fuerit in cauſa Pelagij inter Zoſymum Papam, & Africani Concilij Patres? to.3. 749. 1.

Zoſymi Papæ epiſtola ad Simplicium Metropolitam Viennenſem. to.6. 123. 2.

Eius acta circa Apiarium præsbiterum. to.6. 335. 2.

In cauſa Apiarij non fuit ſubreptione præuentus. to.6. 332. 1.

Reparatio Apiarij fuit valida, ſed illegitima. to.6. 305. 1.

A Cœleſtio fuit deceptus: to. 6. 354. 1; & ſeq.

Non admiſit, nec abſoluit Cœleſtium appellantem. to.6. 297. 1.

Noluit Romam euocare accuſatores Cęleſtij. to.6. 354. 1; & ſeq.

Contra Cęleſtium rectè proceſſit teſte S.P. Auguſtino. to.6. 357. 2.

Fuit accuſatus ſimul cum Clero Romano à Iuliano Eeclanenſi. to.6. 357. 1.

Herotem, & Lazarum excommunicauit. to.6. 97. 2.

Diſcuſſit cauſam Vrſi, & Tuentij. tomo 6. 97. 2.

Ad ſe traxit primam inſtantiam Proculi Maſſilienſis Epiſcopi. to.6. 108. 1.

An primus nouerit canones Sardicenſes? to.6. 300. 1.

Cur eos vocauerit Nicænos? to. 6. 301. 2; & ſeq; & 317. 2.

Tractoriam ſimul cum lege Imperiali miſit ad Orientales Eccleſias. tom. 6. 357. 2; & ſeq.

Canones Nicæni non fuerunt corrupti à Zoſymo Papa, neque ab alijs Pontificibus Romanis; neque extitit cauſa, ob quam debuiſſent corrumpi. to. 2. ex Alano. 14. 1; & ſeq; & 27. 1; & to.6. 296. 2; & to. 18. 555. 2.

Degradatio Proculi facta à Zoſymo Papa. to.6. 117; & ſeq.

Fuit poſtea per Zoſymum Papam ab iniecto vinculo abſolutus, & reparatus in integrum Epiſcopum. to.6. 118. 1.

Proculus conqueſtus fuit de Zoſymi iudicio, & à Bonifacio plenam gratiam eſt conſecutus. to.6. 218. 2.

Zoſymus Papa quid ſcripſerit in literis ad Africæ, Galliæ, & Hiſpaniæ Epiſcopos de Lazaro Epiſcopo? to.6. 119. 1; & ſeq.

Synodus Romana fuit celebrata per Zoſymum, in qua Heros, & Lazarus fuerunt damnati. to. 6. 120. 1.

Zoſymus Papa probauit, & confirmauit ſententiam latam contra Herotem, & Lazarum. to.6. 120. 1.

Heros, & Lazarus à Zoſymo Papa damnati, vel potius in priori damnatione confirmati ſeceſſerunt in terram ſanctam acturi illic pœnitentiam, aut certè ſuam calamitatem apud Dominicæ paſſionis loca conſolaturi. to.6. 120. 1.

Zoſymus Papa in literis ad Galliæ, Africæ, & Hiſpaniæ Epiſcopos præfatur maiorum conſtituta eſſe ex integro obſeruanda. to.6. 120. 2.

Zoſymus Papa affirmat Vrſum, ac Tuentium fuiſſe malis moribus præditos. to. 6. 120. 2.

Item, quòd in varijs Synodis fuerint diſcuſſi, atque damnati. to.6. 120. 2.

Item, quòd Tuentius fuerit Priſcillianiſta. to.6. 120. 2.

Item, quòd Synodaliter damnatus refugerit ad Sedem Apoſtolicam, pœnitens ſupplicauerit gratiam, atque acceperit. tomo 6. 120. 2.

Item, quòd iſtud beneficium fuiſſe ſingulare, ac pœne præter exemplum; nempe Priſcillianiſtis vſitata erat hæc regula; iura, periura, ſecretum prodere noli. to.6. 121. 1.

Item, quòd etiam poſt hanc gratiam Tuentius non potuerit creari Epiſcopus, ſed permittere debuerit in pœnitentia, atque ita promereri nouam gratiam. to.6. 121. 1.

Item, quòd Vrſus licèt antea electus in Epiſcopum, potuiſſet legitimè excuti propter obiecta crimina. to.6. 121. 1.

Item, quòd poſt hæc omnia fuerint præuaricatoriè intruſi in Epiſcopalem dignitatem. to.6. 121. 1.

Hinc Romam appellarunt ad Zoſymum Papam, & nihil retulerunt, niſi ſuæ damnationem confeccationis, eiuſque ſolemnem publicationem per omnes ſub Cęlo Eccleſias. to.6. 121. 1.

Zoſymus Papa decreuit Valentinam Eccleſiam Metropolim Arelatenſem reſpicere debere. to. 6. 123. 1.

Zoſymus Papa damnauit Pelagianos errores, & ad omnes Epiſcopos tranſmiſit Encyclicam, atque dogmaticam epiſtolam ſubſcribendam. tomo 6. 286. 2; & 356. 2; & ſeq.

Cui Iulianus Ecclanenſis Epiſcopus ſubſcribere noluit, & aduersùs quam appellauit ad generalem totius Eccleſiæ Synodum; adeoque ſolemniter cum ſuis damnatus, atque ita tanquam ſecundus Cain cepit vagari per totum Orbem terrarum. to. 6. 286. 2; & 356. 2.

Zoſymus Papa in cauſa Apiarij egit ex certa ſcientia, ex canonibus Nicænis, ac Sardicenſibus, ex generali omnium Eccleſiarum conſuetudine, apud quas inferior etiam clerus fuit ſemper permiſſus Romam prouocare. to.6. 332. 1.

In Africam miſit quatuor capitula, tria priora mandans deinceps obſeruari ; quartum mandabat Vrbanum Epiſcopum, niſi Romanam Apiarij reparationem admitteret, priuari communione, imò & Romam ad cauſam dicendam euocari, to.6. 332. 1; & to.4. 415. 4.

Zoſymus Papa appellantem Apiarium audiuit, & admiſit ad retractatorium iudicium, & in ipſo diſcuſſum reparauit, & ad reparationem exequendam Legatos miſit in Africam. to.6. 336. 1.

Apiarius erat à Romana Vrbe remotiſſimus, propterea Petrus de Marca fallitur, aſſerens, quòd Zoſymus Papa iure viciniratis appellationem admiſerit. to.6. 156. 2.

Reſtitutus à Zoſymo Papa obtulit Synodo Africanæ literas commendatitias ipſius Zoſymi, quibus Synodus non reſtitit, ſed illum iuſtificauit, non tamen remiſit ad Eccleſiam Siccenſem propter ſcandala, quæ ibidem patrauerat, to.6. 296. 1; & 336. 2; & ſeq.

Zoſymus Papa legauit Fauſtinum Potentinum Epiſcopum, Philippum, & Aſellum, præsbiteros ad Africanos. to.6. 338. 1; & ſeq; & to.1. 458. 1.

Zoſymus Papa demonſtrauit Afris appellationes non in ſola fundari conſuetudine, ſed etiam in Canonibus Nicænis. tomo 6. 341. 2.

Ab Afris duo poſtulauerat; primò vt Epiſcoporum appellationes fierent iuxta formam Sardicenſem ; deinde vt retractatus per Romanam Eccleſiam iudicij executio fieret eo modo in Africa, quo fiebat in Italia, to.6. 342. 1.

Zoſymus Papa quomodò adduxerit canonem Sardicenſem ad impartiendas appellationes Romanas Clero Africano inferiori? to 6. 343. 1.

Zoſymus Papa cenſuit Clerum Africanum liberandum eſſe à dominatu ſuorum Epiſcoporum, proinde canonem Sardicenſem dixit fuiſſe propter ipſum emanatum. to.6. 343. 2.

Inſuper declarauit Clerum Africanum non abſtringi ad retractatorium ſuæ Prouinciæ iudicium, ſed liberè poſſe ad vicinos Epiſcopos confugere neglecta Synodo prouinciali, to.6. 343. 2.

Zoſymi Papæ commonitorium iudicatum à Synodo Carthaginenſi, à qua fuit tranſmiſſum ad Bonifacium Papam. to. 6. 345. 1; & 349. 1; & ſeq; & to.4. 315. 4.

Zoſymi commonitorium non fuit falſi conuictum ex originali codice Cæciliani. to. 6. 349. 2.

Zoſymus legauit S. P. Auguſtinum ſimul cum SS. Alipio, & Poſſidio in Cæſarienſem Mauritaniam. to.6. 350. 1.

Vſque ad Zoſymi tempora nulla fuit dubitatio de appellationibus Clericorum Africanorum; hanc litem excitauit Apiarij audacia ; & hac occaſione Zoſymus etiam Epiſcoporum appellationes moderari voluit ad normam canonis Sardicenſis. tomo 6. 352. 1.

Zoſymus in literis ad Aurelium Primatem, & alios Africanos Epiſcopos mentionem facit appellationis Cœleſtij. tomo 6. 353. 1; & ſeq.

Alia Zoſymi epiſtola ad eoſdem Africanos Antiſtites de appellatione Cœleſtij, de reperita profeſſione fidei, & de libello ab eodem oblato. to.6. 353. 2.

Zoſymus S. Petri thronum aſcendit anno decimo ſeptimo quinti ſæculi, quo anno Cœleſtius Romam rediit, to.6. 354. 1.

Zoſymi acta erga Cœleſtium verſipellem Eunuchum, qui ſubdolè Zoſymum tentauit decipere. to.6. 354. 1; & ſeq.

Maturè diſcuſſit cauſam eiuſdem Cœleſtij, cuius libellum profeſſionis fidei miſit ad Epiſcopos Afros. to.6. 355. 1.

Cœleſtium ſe purgare molientem conſtrinxit ad conſentiendum his, quæ de peccato paruulorum decreta fuerant ab eius prædeceſſore Innocentio I. teſte S. P. Auguſtino. to.6. 356. 1.

Celeberrima Zoſymi tractoria ad omnes ſub Cœlo Eccleſias, qua non ſolùm Cœleſtium, & Pelagium damnauit, ſed etiam articulos de peccato originali, ac Diuina gratia Apoſtolicè confirmauit; & iuſſit omnes ſub cœlo Epiſcopos his literis ſubſcribere; & qui recuſaſſet, futurus erat profeſſus Pelagianus. to.6. 356. 2.

Hoc ſuum conſtitutum curauit Diuali Imperatoris Honorij ad Palladium ſcripta muniri ; præcepitque, vt ſui clerici primùm præfatæ legi obedirent. to.6. 356. 2.

Zoſymus accuſatus fuit à Iuliano Ecclanenſi, tanquam præuaricator, quaſi Cœleſtij doctrinam de peccato originali primùm approbaſſet, & deinde damnaſſet ; ac ſic ſe ipſum, & ſuos præcipitaſſet. to.6. 356. 2.

Zoſymus naturales Cœleſtij dotes commiſerans, & eum ſperans corrigere Africanæ damnationis ſententiam ſtatim noluit confirmare; ſed mitiùs eum tractauit, quàm poſtularet ſeuerior antiquæ Eccleſiæ diſciplina. to.6. 356. 2; & ſeq.

Zoſymus ſuam tractoriam ſimul cum lege Imperiali tranſmiſit nedum ad Africanos Epiſcopos, ſed etiam ad Orientales Eccleſias, ſcilicet ad Patriarcham Antiochenum, & ad Eccleſiam Hieroſolymitanam. to.6. 357. 2.

Probauit Concilium Africanum ducentorum, & quatuordecim Epiſcoporum contra Pelagium, atque Cœleſtium, & ita eorum cauſam finiuit. to. 6. 359. 2; & to. 1. 85. 2.

Canones Sardicenſes appellauit Nicænos, quia in codice Romano canones Nicæni, & Sardicenſes fuerunt coniuncti ; & Scriptor codicis titulum canonum Nicænorum impoſuit ; tum quia Synodus Sardicenſis fuit appendix Nicænæ, ideo eadem cenſetur, & iidem canones, quia iidem ferè numero Patres in vtraque Synodo fuerunt. tom.6. 361. 2, & ſeq.

Zoſymus Papa liberatur à falſi crimine, quòd illi imponitur ob ementitos canones Nicænos. to.2. ex Alano. 30. 1; & 14. 2.

Zoſymus Papa calumniatus à Pelagianis à grauiſſimis impoſturarum notis S.P. Auguſtini teſtimonio vindicatur. to. 18. 238. 1; & ſeq.

Zoſy-

Zoſymus Innocentij I. ſucceſſor ſuis literis, & decretis contra Pelagium, & Cœleſtium ſui Prædeceſſoris iudicium remota cunctatione firmauit. to. 16. 238. 1.

Zoſymus nihil aliud in gratiam conceſſit Cęleſtio, niſi quòd ei terminum aſſignauit ad reſipiſcendum, quouſque de forma reconciliationis Patrum Africanorum ſententia Romam veniret; præterea nihil. tomo 16. 238. 1.

Epiſtola ad Patres Africanos à Pelagianis confiсta, & Zoſymo falsò attributa, qua Pelagium ex literis, & libello catholicum agnoſcit, & acertimè arguit eoſdem Patres Africanos, quòd hæreſeos eum ſimul cum Cœleſtio damnauerint. to. 16. 238. 1.

Eadem epiſtola grauiſſimis notis damnat Herotem, & Lazarum, quia Pelagium, & Cęleſtium accuſauerant in Dioſpolitano Concilio. to. 16. 238. 1.

Alia eiuſdem farinæ epiſtola confiсta fuit pro Cœleſtio, & Zoſymo attributa, qua plurimas calumnias congeſſit in Herotem, & Lazarum, & magnæ imprudentiæ, & iniquitatis Patres Africanos accuſauit, quia tam facilè credidiſſent inexploratis accuſationibus, & teſtimonium eiuſdem Zoſymi reſpuiſſent. to. 16. 238. 1; & ſeq.

Falſitas prædictarum epiſtolarum conuincitur teſtimonio S. P. Noſtri Auguſtini, & literis Paulini Carthaginenſis Diaconi ad Zoſymum, cui gratias egit, quòd Apoſtolica auctoritate damnaſſet Cœleſtium recuſantem damnare errores, de quibus ab eodem Paulino fuerat accuſatus. tomo 16. 238. 2.

Zoſymi tertia epiſtola ad Africanos Patres à Pelagianis confiсta, qua aſſeritur Cœleſtium condemnaſſe omnia crimina, quæ ſibi falsò per rumorem dicebat illata fuiſſe, ſuos vltrò accuſatores depoſcens; & qua idem Zoſymus ſtuduit eoſdem Patres Africanos placare, quaſi ſibi eſſent infenſi, quòd in omnibus adhibuiſſet fidem Cœleſtio. to. 16. 239. 1.

Zoſymus ſeparauit Pelagianos ab Eccleſia datis literis ad Eccleſias Africanas, Orientales, & Occidentales. tomo 16. 239. 2; & ſeq.

Zoſymus ſcripſit in cauſa Pelagij ad Patres Africanos menſe Octobri; qui reſponderunt menſe Nouembri, & circa initium menſis Ianuarij damnauit Pelagianos, de quorum damnatione ſcripſit ad eoſdem Patres in Africam, & ad Imperatorem Rauennam. to. 16. 240. 1; & ſeq.

Zoſymi reſcriptum ad Patres Africanos, & ad omnes Epiſcopos Catholicos, quo Pelagianiſmus ab vniuerſa Eccleſia fuit proſcriptus, & Pelagiani per totum Orbem fuerunt damnati. to. 16. 240. 1; & ſeq.

Zoſymi iudicium ſequentes Patres Africani in Synodo plenaria varios canones ediderunt, quos eiuſdem Zoſymi iudicio, & arbitrio ſubiecerunt; & ab eodem fuerunt approbati, & confirmati. to. 16. 240. 2.

Sub Zoſymo non fuit celebratum Concilium Mileuitanum II; cui interfuerunt tantùm ſexaginta Epiſcopi, ſed ſub Innocentio I. to. 16. 241. 1.

Zoſymus vſque ad ſydera fuit laudatus à Patribus Carthaginenſibus, quia Pelagium, eiuſque ſectatores damnauerat. tomo 16. 242. 2.

Zoſymi commonitorium ab eiuſdem Legatis delatum ad Patres Africanos circa appellationem cleri inferioris ad Apoſtolicam Sedem iuxta canones Sardicenſes nomine Nicęnorum tranſmiſſos fabuloſum, & commentitium eſſe multis teſtimonijs conuincitur. to. 16. 247. 1; & ſeq.

Zoſymus poſt II. Concilium plenarium Mileuitanum celebratum anno quadringenteſimo decimo octauo menſe Maij non mandauit Patribus Africanis, vt aliud Concilium plenarium cogerent, in quo eadem cauſa tractaretur, quæ iam finita erat; ſed potiùs illos compulit aliò ſe conferre teſte S.P. Noſtro Auguſtino epiſt. 156. ad Optatum Mileuitanum. to. 16. 248. 1.

Zoſymus iam è viuis exceſſerat, cùm Romam perlata fuit epiſtola Concilij Carthaginenſis, cui interfuit S. P. Noſter Auguſtinus cum SS. Alipio, & Poſſidio; propterea eadem epiſtola tradita fuit Bonifacio Zoſymi ſucceſſori. to. 16. 248. 1.

Zoſymus à Pelagianis accuſatus fuit præuaricationis, ſed tamen à D. P.N. Auguſtino egregiè fuit defenſus. to. 16. 238. 1; & ſeq.

Sub Zoſymo duæ Synodi plenariæ Africanæ celebratæ fuerunt teſte S. Proſpero contra Collatorem. to. 15. 471. 9; & ſeq.

Zoſymus iuſſit, vt decretis à Sede Apoſtolica confirmatis omnes ſingillatim ſubſcriberent. to. 15. 471. 10.

Dedit firmitatem decretis duarum Synodorum Africanarum, & reuerentiam per totum Orbem terrarum. to. 15. 471. 10.

Zoſymus, ſicut & Innocentius I. particularium Synodorum decreta ſanxerunt per totum Orbem valere, & eſſe ſeruanda. to. 15. 471. 10.

Cùm Zoſymus probauit decreta Synodalia Concilij Carthaginenſis, hæreſis Pelagiana per totum Orbem fuit damnata. tomo 15. 471. 10.

Zoſymus Cœleſtium Pelagianum à Concilijs Carthaginenſi, & Mileuitano appellantem benignè ſuſcepit, & audiuit, ac ſententiæ executionem ſuſpendit, donec per Paulinum Legatum ſuum illius damnationis cauſas ritè, & diligenter inueſtigaſſet. to. 1. 457. 2.

Zoſymus ſuſcepit querelas Epiſcoporum Africanorum rogantium, ne mitteret Legatos, aut clericos executores, qui ad cominatum Imperatoris declinabant, & obtentis reſcriptis à Principe ad Præfectos bracchio ſæculari contra clericos vtebantur. to. 1. 457. 2; & ſeq.

Zoſymus non abſoluit à vinculo excommunicationis ab Africanis Patribus latæ Cœleſtium Pelagianum. to. 1. 114. 1.

Interlocutoria ſententia priùs declarauit Pelagium Catholicum, quia ab eo fraudulenter fuerat deceptus; ſed poſtea detecta eius nequitia, & fictione anathematis pœna eum mulctauit. to. 1. 114. 1; & ſeq.

In Baſilica S. Clementis præcepit, vt legeretur libellus à Cœleſtio ei oblatus; & ſæpiùs explorauit, an quæ confeſſus fuerat ſcriptis, & ore, confiteretur & corde, ac veraci-

raciter ; an verò tantùm ficè, & ſimulatè. to.3. 749. 2; & ſeq.
Ad Epiſcopos Africanos tranſmiſit epiſtolam Prayli Epiſcopi Hieroſolymitani, qui cauſæ Pelagij enixè adſtipulabar; & ſimul eiuſdem Pelagij literas ſuam purgationem continentes, & concordantes cum his, quæ Romæ Cœleſtius protulerat. to. 3. 750. 1; & ſeq.
Zoſymus defuncto Innocentio literas ad eundem Innocentiom ſcriptas contra Pelagium, & Cœleſtium accepit, tomo 3. 751. 1.
Declarauit ſe nunquam reuocaſſe, vel immutaſſe ea, quæ acta fuerant à Patribus Africanis in cauſa Pelagij, & Cœleſtij. to.3. 751. 2.
Tempore Zoſymi Concilium Carthaginenſe VI. de appellationibus ad Apoſtolicam Sedem fuit inceptum, ſub Bonifacio continuatum, & tandem ſub Cœleſtino terminatum. to.3. 758. 1; & ſeq.
Zoſymus electus fuit Pontifex anno Honorij vigeſimo tertio, & decimo Theodoſij. to.3. 749. 1.
Zoſymi canones miſſi per Fauſtinum Legatum in Africam non fuerunt à Patribus Africanis recepti, ſed tanquam ſpurij, & illegitimi reiecti; quia putabant nullum aliud Sardicenſe Concilium celebratum fuiſſe præter illud, quod ab Arianis Philippopoli fuerat celebratum; propterea timebant, ne eſſent ab Arianis compoſiti. to.3. 510. 2.
Zoſymus miſit in Africam canones Sardicenſes ſub nomine canonum Nicænorum; quia Concilium Nicænum, & Sardicenſe habebatur pro vno, & eodem Concilio; Sardicenſe enim celebratum fuit ſolùm viginti annis poſt Concilium Nicænum, & ijdem Patres, qui vni interfuerant, alteri etiam fuerunt præſentes; propterea Sardicenſe appendix Nicæni fuit appellatum. tom.3. 510. 2; & ſeq.
Zoſymus ſua auctoritate muniuit poteſtatem Epiſcoporum, vt obſiſterent ſuperbiæ, & arrogantiæ illam impugnantium. to. 10. 329. 1; & ſeq.
Docuit auctoritatem ſupremam Apoſtolicæ Sedis deſcendiſſe ex perpetua Sanctorum Patrum, atque S. Petri traditione. to. 10. 329. 2.
Poteſtatem S. Petri in condendis Eccleſiaſticis legibus docuit fuiſſe à Chriſto Domino traditam, eiuſque ſententiam eſſe omnino irretractabilem; quam poteſtatem Romani Pontifices hæreditario iure recipiunt. to.10. 329. 2.
Zoſymus iudicauit canones Concilij Nicæni definijſſe, quinam libri ſint canonici, bigamos non eſſe ordinandos, omnibus Epiſcopis licere confugere, & prouocare ad Romanum Pontificem, & Eccleſiam Alexandrinam immediatè poſt Eccleſiam Romanam debere locum habere. tom. 18. 14. 2.
Zoſymus à Melanctone in locis communibus vltimæ editionis appellatus fuit Antichriſtus. to.8. 744. 2.
Sæpe admiſit ad crebram interlocutionem Cœleſtium, vt illum ad Eccleſiæ Catholicæ ſinum reduceret. to.8. 443. 2; & ſeq.
Zoſymum ſibi vſurpaſſe primatum Eccleſiæ vniuerſalis calumniatus fuit Voithacherus hæreticus. to.8. 745. 2.
Item contra ſuam conſcientiam falſificaſſe de induſtria Concilium Nicænum, vt Africanis Epiſcopis iugum imponeret, dixit Spalatenſis. to.18. 554. 1.
Zoſymus auditis Patrum Africanorum conſilijs acquieuit, & certum diem determinauit, quo Cœleſtius cogeretur ad lucidas reſponſiones, ad disertè eiuranda ſua dogmata, & ad clarè profitendam catholicam fidem; ſed adueniente illo die Cœleſtius non comparuit, clam etenim aufugerat ex Vrbe; propter quod Zoſymus ſententiam damnationis promulgauit. to.6. 357. 2.
Zoſymi decreta contra Pelagianos, & de appellatione cleri inferioris ad Apoſtolicam Sedem fuerunt confirmata à Synodo Carthaginenſi; & poſt ipſam Epiſcopi Africani permiſerunt ſemper appellationem cleri inferioris ad Romanum Pontificem. to. 6. 359. 2.
Zoſymi commonitorium ad Epiſcopos Africanos tranſmiſſum quatuor continebat articulos, quorum primus erat de appellationibus Epiſcoporum; & tertius de appellatione cleri inferioris ad Sedem Romanam. to.6. 337. 1; & ſeq.
Zoſymus Papa egit cum Cœleſtio, quem falſæ doctrinæ ventus inflauerat, vt ea, quæ illi à Diacono Paulino fuerant obiecta, damnaret; at ille noluit, ſed promiſit ſe damnaturum eſſe omnia, quæ ſedes illa damnaret. to.15. 471.
Zoſymus Papa confirmauit Concilium Mileuitanum. to.15. 469. 3.
Zoſymi Papæ iudicium in cauſa Cœleſtij Pelagiani ad Apoſtolicam Sedem prouocantis contra Centuriatores impoſtores. to.1. 457. 2.
Querelæ Africanorum Epiſcoporum, & literæ ad Zoſymum Papam, quòd ad Romanum Pontificem appellantes tam facilè abſoluerentur, & Legati à latere ſæculari poteſtate ſe armarent. to.1. 457. 2; & ſeq.
Zoſymus Papa acta Synodi Carthaginenſia confirmauit. to.1. 85. 2.
Zoſymus Papa defenditur à calumnijs Iuliani Capuani. to.1. 114. 1; & ſeq.
Zoſymus Papa falsò à Centuriatoribus calumnijs impetitur, tanquam appellationes Epiſcoporum ſibi abrogauerit. to.1. 459. 1; & ſeq.
Zoſymus Papa Innocentij ſucceſſor accuſatur à Mornæo, quòd Cœleſtium hæreticum ſuſceperit. to.8. 443. 2.
Item quòd ab hæreticis Pelagianis fuerit deceptus. to.8. 1006. 1.
Zoſymus Papa non approbauit dogma Cœleſtij. to.7. 723. 2.
Zoſymus Papa fatetur Papæ infallibilitatem. to.10. 329. 1.
Zoſymus Papa mortuo Innocentio eius prædeceſſore recepit libellum fidei editum à Pelagio, & tranſmiſſum ad eundem Innocentium, qui eo tunc interierat. to.3. 750. 2; & ſeq.

Appel-

Appellationem ad Papam non fuiſſe abrogatam in Zoſymo Papa contra Centuriatores manifeſtè oſtenditur. to.1. 459. 1; & ſeq.

Zoſymus Papa quare canones Sardicenſes, tanquam à Nicæna Synodo editos, tranſmiſerit ad Patres Concilij Africani? to. 3. 511. 1.

Zoſymus Papa à Caluino falsò calumniatus fuit, quòd conatus fuit efficere, vt canon vigeſimus ſecundus Concilij Mileuitani corrigeretur in Concilio VI. Carthaginenſi. to.18. 553. 1.

Zoſymus Papa ab Africanis per Legatos petijt, vt tres canones Nicæni Concilij executioni mandarent; vnum de appellationibus Epiſcoporum ad Romanum Pontificem; alterum de appellationibus præsbiterorum, & minorum Clericorum ad Epiſcopos vicinos; tertium de non eundo ad comitatum, idèſt ne irent Epiſcopi Africani cum pompa ad aulam Imperatoris. to.18. 553. 2.

Fautores Pelagij ex clero Romano, tanquam rebelles, & perturbatores omnium à Zoſymo Papa excommunicati, cùm ad Honorium Imperatorem de Pontifice conqueſturi ſe contuliſſent, ſub pœna excommunicationis vitari iubentur per epiſtolam Zoſymi Papæ ad Præsbiteros, & Diaconos Rauennates perſcriptam, interim Zoſymus Papa ſanctiſſimè ex hac vita migrauit. tomo 3. 749. 2.

Zoſymi Papæ epiſtola ad Africanos Epiſcopos, qua Cœleſtium, prout videri poterat, Catholicum eſſe nunciauit. to. 3. 749. 2; & ſeq.

Alia eiuſdem epiſtola ad Africanos Epiſcopos, qua etiam Pelagium Catholicum ſibi viſum fuiſſe ex illius confeſſione ſcripſit. to.3. 750. 1; & ſeq.

Altera eiuſdem Zoſymi epiſtola ſcripta ad Patres Concilij Carthaginenſis. to.3. 751. 1; & ſeq.

Literæ Epiſcoporum Carthaginenſis Concilij ad Zoſymum Papam redditæ fuerunt. to.3. 751. 2.

Epiſtola Zoſymi Papæ ad Fauſtum, Philippum, & Aſellum lecta à Sancto Alipio Tagaſtenſi Epiſcopo Prouinciæ Numidiæ Legato in Concillo Carthaginenſi. to. 3. 753. 2.

Epiſtola decretalis Zoſymi Papæ referens canonem Concilij Nicæni de appellatione ad Apoſtolicam Sedem Romanam, tanquam ad D. Petri cathedram immobiliter ab ipſo fundatam. to.18. 14. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Patres Concilij Africani miſſa per eius Legatos Fauſtinum Epiſcopum, Philippum, & Aſellum præsbiteros; circa quam reſponderunt Bonifacio Zoſymi ſucceſſori ſe ſeruaturos id, quod præceperat Zoſymus, niſi aliter habeant canones Concilij Nicæni. to.18. 96. 2; & ſeq.

Zoſymi ſententia de aſſentatoribus Conſtantij Imperatoris, qui ipſum extollendo, arrogantiorem reddiderunt, aditum calumniatoribus aperuerunt, & eum è ſua fortuna deiecerunt. to.5. 40. 1.

Alia eiuſdem epiſtola ad Heſychium Solonitanum Epiſcopum de poteſtate D. Petri. to.10. 329. 1.

*Zuinglius hæreticus.*

Zuinglij hæreſis ſenſibiliter fuit à Diabolo tradita teſte ipſomet Zuinglio. tomo 5. 8. 1.

Zuinglij ſchola in ſua ordinatione Eccleſiaſtica anathema dixit Luthero, & Brentio. to.11. 16. 1.

Zuinglius excommunicatus fuit à Luthero. to.4. 681. 72; & to.11. 16. 1.

Quid Zuinglius dixerit de Luthero? to.4. 681. 72; & to.11. 16. 1.

Zuinglius irriſit Lutherum. to.4. 681. 73.

Zuinglij, & Lutheri præceptor fuit Sathanas. to.4. 683. 85.

Diuiſio ſectatorum Lutheri in Zuinglianos, & Lutheranos. to.4. 246. 2.

Zuingliani negarunt Chriſti Domini Corpus poſt prolationem verborum ad naturam panis accedere; ſed panem illum etiam poſt illa ſolemnia verba prolata nihil aliud, quàm panem purum naturalem eſſe conſuerunt. to. 4. 247. 1.

Zuingliani, & Caluiniſtæ præſcripſerunt hæreſim Brentij. to. 11. 16. 2.

Zuinglius ſecutus fuit hæreſim Sacramentariorum. to.4. 681. 72; & ſeq.

Zuinglius epiſtola 186. aſſeruit conſcientias eſſe liberas à iugo legis, quo nedum poteſtatem Eccleſiaſticam, ſed etiam dominium quodlibet temporale, & politicum tentauit omnimodè euertere. to.5. 100. 2.

Zuingliani repudiato nomine Chriſtiano ſe non eſſe Chriſti Domini aſſeclas profitebantur. to.5. 104. 2.

Zuinglius reſtaurator Sacramentariorum impiè aſſeruit Chriſtum Dominum non dixiſſe Petro: *Super hanc petram ædificabo Eccleſiam meam*, non ſuper te, nam tu petra non es &c. to.1. ex Ecchellenſi. 41. 1; & ſeq.

Zuinglius aliter interpretatur ea verba à Chriſto Domino in cœna prolata: *Hoc eſt Corpus meum*; quàm interpretati fuerint Caluinus, Lutherus, & alij hæretici recentes. to.18. 23. 2.

Zuinglius cum Caluino negauit Deum eſſe omnipotentem, & aſſeruit in Chriſto Domino eſſe duas naturas. to.4. 681. 71.

Zuinglius teſte Eraſmo indulſit luxui, libidini, & gulæ abſque vlla penitus verecundia, aut pudore. to.11. 16. 1.

Negauit Chriſti Domini corpus, & ſanguinem in Euchariſtia à Chriſti fidelibus in Eccleſia vniuerſa ſumi ore carnali. to. 11. 16. 1.

Zuinglius, & eius ſectatores à vera doctrina, quam docuerunt concilia, aberrarunt, & hæreſes à Concilijs damnatas profitentes conati ſunt Eccleſiam Catholicam, quæ eſt vna propter vinculum pacis, diuidere. to.5. 105. 1.

Zuinglius eſt omnino cauendus, tanquam homo penitus retrouerſus, qui Chriſtum Dominum totum amiſit teſte eodem Caluino. to.4. 681. 72.

Zuinglij hæreſis inhæret turpiſſimis, ac corrupriſſimis antiquorum hæreticorum erroribus. to.4. 680. 65.

Zuin-

Zuinglij diſcipuli Sacramentarij nedum non conueniunt cum Lutheranis, ſed etiam diſcrepant inter ſe ipſos in explicandis Chriſti Domini verbis in vltima cœna prolatis circa inſtitutionem Sacramenti Euchariſtiæ. to.18. 23. 2; & ſeq.

Zuinglius dominationem appetiſt, quapropter Papa Turingicus exambiuit appellari; propter quod omnem aliorum dominationem deſtruere conatus fuit, vt ipſe ſolus dominaretur. to.5. 100. 2.

Zuinglius, & Oecolampadius non fuerunt paſſi ſententiam Lutheri probabiliorem videri, quàm ſuam; ſed illam acriter improbare tentarunt ita, vt nunquam cum Luthero concordare voluerint. tomo 4. 247. 1.

# FINIS.

Digitized by Google

# REGESTVM.

a Index Auctorum.

A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z.

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Sſ Tt Vu Xx Yy Zz.

Aaa Bbb Ccc Ddd Eee Fff Ggg Hhh Iii Kkk Lll Mmm Nnn Ooo Ppp Qqq Rrr Sſſ Ttt Vuu Xxx Yyy Zzz.

Aaaa Bbbb Cccc Dddd Eeee Ffff Gggg Hhhh Iiii Kkkk Llll Mmmm Nnnn Oooo Pppp Qqqq Rrrr Sſſſ Tttt Vuuu Xxxx Yyyy.

Omnes ſunt Duerniones, præter Principium quod eſt Ternio.

ROMÆ, M. DC. IC.

Ex Typographia Ioannis Franciſci Buagni.
*Superiorum permiſſu.*

Digitized by Google

Digitized by Google